

Tử Vong khai đản

HATTER
DESIGNER

Nhóm dịch: Vô Hạn Chi Tâm

Mục lục

Quyển 1

Quyển 2

Quyển 3

Quyển 4

Quyển 5

Quyển 1

Chương 1: Từ Vong Bất Đầu

Chương 2: Địa Ngục Khu Ng Bối (Nhất)

Chương 3: Lôi Điện Cùng Cơ Hội (Nhị)

Chương 4: Điện Cuồng Cù Ng Trở Về (Nhất)

Chương 5: Điện Cuồng Cù Ng Trở Về (Nhị)

Chương 6: Thế Giới Nhân Loại Không Biết (Nhất)

Chương 7: Thế Giới Nhân Loại Không Biết (Nhị)

Chương 8: Truyền Thuyết Maya (Nhất)

Chương 9: Truyền Thuyết Maya (Nhị)

Chương 10: Thân Phận Tránh Thoát Giả... Đẳng Cấp Cao? (Nhất)

Chương 11: Thân Phận Tránh Thoát Giả... Cao Đẳng Sao? (Nhị)

Chương 12: Phó Bản Công Công? Tiến Độ Của Phó Bản?

Chương 13: Nguy Cơ Và Tử Đạo Nhất Trảm (1)

Chương 14: Nguy Cơ Và Tử Đạo Nhất Trảm (2)

Chương 9(3): Nguy Cơ Và Tử Đạo Nhất Trảm (3)

Chương 10 (1) : Bản Chất Linh Hồn Cùng Bản Tâm Thuần Túy! (1)

Chương 10 (2) : Bản Chất Linh Hồn Cùng Bản Tâm Thuần Túy! (2)

Q.1 - Chương 18: Quyển 1 - Chương 11+1: Nhà Cùng Phần Nộ! (1)

Chương 11 (2) : Nhà Cùng Phần Nộ! (2)

Chương 11 (3) : Nhà Cùng Phần Nộ! (3)

Chương 12 (1) : Phương Pháp Để Trở Nên Mạnh Mẽ! (1)

Chương 12+2: Phương Pháp Để Trở Nên Mạnh Mẽ! (2)

Chương 13+1: Giết Người Và Về Nhà! (1)

Chương 13+2: Giết Người Và Về Nhà! (2)

Chương 13+3: Giết Người Và Về Nhà! (3)

TỬ VONG KHAI ĐOAN

Zhttty
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 1: Tử Vong Bắt Đầu

Bùi Kiều quả thực rất buồn bực, bất kỳ ai nếu như gặp chuyện hãn vừa trải qua cũng đều sẽ cảm thấy rất buồn bực...

Hãn đã chết, chết trong một vụ tai nạn giao thông.

Đúng vậy, Bùi Kiều lái xe về nhà trong một đêm mưa to gió lớn, bởi vì đường xá trơn trượt, cộng thêm bầu trời tối tăm, cho dù có đèn đường, trong loại thời tiết như thế này, tầm mắt cũng chỉ có thể nhìn xa được tối đa mười mét, vì thế tại một khúc ngoặt, xe hãn cùng một chiếc xe chạy theo chiều ngược lại tông mạnh vào nhau, không chỉ như vậy, do không thắt dây đai an toàn nên hãn bị chấn động làm bay ra ngoài cửa sổ, văng mạnh vào trong hộp biến áp của đường dây điện cao thế, không kịp nói tiếng nào đã bị đốt cháy thành than, cho dù là thần tiên cũng không cứu được.

- Mẹ, đây mà là xe cái gì, túi khí an toàn đâu rồi? Nếu như ta còn sống, phải đi kiện công ty này mới được, nhất định phải kiện đến khi đối phương phá sản mới thôi!

Bùi Kiều lơ lửng giữa không trung cách mặt đất ước chừng mười mét, nhìn hiện trường phía dưới, từ khi bị hất tung ra khỏi xe, văng vào chỗ hộp biến áp, trong nháy mắt, hãn đã ra khỏi thân thể mình, không có chút đau đớn nào đứng nhìn cơ thể bị đốt thành than, đúng vậy, hãn tuyệt đối khẳng định thế giới này có cái gọi là linh hồn, mà hiện tại hãn chính là dùng trạng thái linh hồn nhìn đến mọi vật.

Từ lúc tai nạn giao thông phát sinh, cho đến lúc cảnh sát cùng xe cứu thương đến, chỉ tốn hơn mười phút, trong thời tiết cùng tình trạng giao thông như thế này, đám cảnh sát cùng nhân viên y tế quả thực là làm việc rất nhanh nhẹn, thế nhưng

bất kể bọn họ nhanh đến mức nào, Bùi Kiều cũng đã là chết chắc rồi. Hắn chỉ có thể vô cùng buồn bực nhìn mọi chuyện phía dưới, từ dân chúng vây quanh không ngừng gọi điện thoại, đến đám cảnh sát đang cứu người trong một chiếc xe ra, còn có tiếng la hét nói xe cứu thương nhanh đem một nam một nữ này đến bệnh viện, tuy vậy trong toàn bộ quá trình lại không có ai chú ý đến thân xác hắn. Tuy rằng đã biến thành than đen, thế nhưng tốt xấu gì vẫn là một con người, như vậy còn có thiên lý, còn có vương pháp sao?

- Nay, đồng chí cảnh sát, các người tốt xấu gì cũng đem cơ thể của ta từ hộp biển áp kia xuống đi chứ? Cứ tiếp tục thiêu đốt như vậy, phỏng chừng hỏa táng gì cũng sẽ không cần làm nữa, trực tiếp chà nhẹ một cái là có thể biến thành tro cốt...!

Bùi Kiều thật sự là nhịn không được, hắn từ giữa không trung bay xuống, tới gần một người có vẻ như là đội trưởng, lớn tiếng nói.

Nhưng mà thật đáng tiếc, bất kể tiếng nói của hắn lớn đến mức nào đi chăng nữa, viên cảnh sát này vẫn không hề nghe thấy gì cả, chỉ đứng tại chỗ cau mày trầm tư, cho đến khi một viên cảnh sát khác đến bên cạnh hắn nói:

- Vương đội trưởng, một nam một nữ vừa rồi đã được xác định, chứng minh thư của bọn họ đều ở trong ví, nam tên là Lý Minh, nữ tên là Linh Kiều, là con gái của phó thị trường, vừa rồi thông qua điện thoại di động của nàng đã xác minh thân phận, phó thị trường nói sẽ lập tức tới, còn nói...

Wang đội trưởng nghe vậy thì cau mày hỏi:

- Phó thị trường nói gì?

Viên cảnh sát nhìn nhìn xung quanh, sau đó đến gần Vương đội trưởng khẽ nói vào tai hắn:

- Phó thị trường nói, tạm thời niêm phong máy ghi hình giao thông lại, chờ hắn đến rồi nói tiếp...

Wang đội trưởng cũng thấp giọng khẽ nói với viên cảnh sát:

- Lập tức liên lạc với Hòa đội trưởng, nói hẳn niềm phong thu hồi máy ghi hình giao thông, sau đó...

Khi Bùi Kiều nghe đến đây, trong lòng đã trở thành một phiến lạnh lẽo, nơi này là ngã tư, nhất định sẽ có máy ghi hình, chuyên dùng để quay chụp lại những xe vi phạm, vừa rồi khi hẳn điều khiển xe va chạm cùng với chiếc xe khác, máy ghi hình giao thông khẳng định là đã quay lại toàn bộ, theo đạo lý mà nói, đêm mưa gió bão bùng như vậy, tầm nhìn rất gần, hai bên va chạm vào nhau đều phải có trách nhiệm, thế nhưng hiện tại hẳn đã chết, thậm chí có thể nói là thi cốt vô tồn, như vậy bên kia khẳng định là có ý đồ đổ hết trách nhiệm lên đầu hẳn, nếu như bình thường thì cũng không có gì, nhiều nhất là bồi thường một khoản tiền mà thôi, nhưng mà thân phận đối phương lại là con gái phó thị trưởng, hơn nữa xem biểu hiện của đối phương khẳng định là muốn vận dụng một vài quy tắc ngầm... Nói một cách khác, người nhà của Bùi Kiều gần như sẽ không nhận được chút bồi thường nào, thậm chí còn có khả năng phải gánh hết trách nhiệm...

Gia cảnh của Bùi Kiều cũng không hẳn là tốt, chỉ có thể nói là gia đình tầm trung, cha mẹ hẳn đều là người làm công ăn lương, sau khi quốc gia tiến hành cải cách kinh tế, cha mẹ hẳn đều đã nghỉ việc từ cơ quan nhà nước, tuy vậy may mà hai người đều có bằng cấp, cho nên miễn cưỡng có thể tìm được việc làm, trong nhà ngoại trừ Bùi Kiều, còn có một tiểu muội thua hẳn năm tuổi.

Bởi vì tình trạng kinh tế của gia đình không tốt, cho nên Bùi Kiều từ nhỏ đã luôn cố gắng đọc sách, cho đến khi tốt nghiệp đại học, dựa vào tri thức vững vàng cùng vốn tiếng Anh dồi dào, cộng thêm văn bằng tốt nghiệp loại ưu, hẳn thuận lợi được nhận vào một công ty do nước ngoài đầu tư, làm một thành phần lao động tri thức. Trong một năm giao tranh phấn đấu tại đây, hẳn cũng thuận lợi thăng chức thành hạ tầng chủ quản, trong thời gian một năm ngắn ngủi đã được thăng chức, ngoại trừ do hẳn chăm chỉ, nguyên nhân lớn hơn là do đầu óc hẳn vốn linh hoạt, nhờ vậy tiền đồ của hẳn cũng được xem trọng, công ty cho hẳn vào danh sách nhân viên đáng được bồi dưỡng. Nguyên nhân vì như vậy, nên thỉnh thoảng Bùi Kiều có thể sử dụng xe công ty, hôm nay ở lại làm tăng ca đến đêm, trời mưa gió bão bùng, cho nên hẳn mới lái xe về nhà, mà chiếc xe này kỳ thật là của công ty... Nếu như cái chết của hẳn không được đối phương bồi thường, như vậy gia đình của hẳn sẽ phải

gánh chịu chi phí sửa chữa, thậm chí còn có khả năng phải chịu cả chi phí tòa án, những gánh nặng này sẽ làm cho gia đình của không thể gánh nổi, đặc biệt thiếu tiền lương hàng tháng của hân, như vậy muội muội còn đang đi học...

Nghĩ đến đây, Bùi Kiêu đã cảm thấy mất hết can đảm, vừa nghĩ đến cha mẹ cùng muội muội, trong lòng hân thật sự đã đau tới cực điểm, trong lòng thống khổ tột độ, nhìn về phía trước lại thấy hai cảnh sát đang thương lượng nên làm thế nào xử lý vụ tai nạn giao thông, hân thật sự là hận không thể lập tức giết chết đám người này.

- Biến mẹ các người đi!

Thống khổ, phần nộ, ảo não, đủ loại cảm xúc không thể phát tiết, Bùi Kiêu rốt cuộc nhin không được đánh một quyền về phía tên Vương đội trưởng, thế nhưng khiến hân càng thêm buồn bực là một quyền này chỉ xuyên qua người trước mặt, không hề chạm vào, loại cảm giác bất lực cùng thống khổ này khiến Bùi Kiêu càng thêm tuyệt vọng, hân ngửa mặt lên trời hét lớn.

Xoẹt~!

Bỗng một luồng điện đánh tới bên cạnh Vương đội trưởng cùng tên cảnh sát kia, làm hai người sợ tới mức nhảy dựng lên, nhưng mà luồng điện này cũng chỉ rất nhỏ, trong nháy mắt đã biến mất không tung tích, thoát nhìn có chút giống như là dòng điện bị đoản mạch sinh ra tia lửa điện vậy, hai người liếc mắt nhìn nhau, sau đó đồng thời bước cách xa khỏi trạm biến áp thêm vài bước.

- Tiểu Lý, nhanh lấy thi thể kia xuống, nếu như chập điện phát nổ thì rất phiền phức...

Vương đội trưởng nhìn thi thể bị đốt thành than một cái, sau đó quay đầu nói với viên cảnh sát bên cạnh vài câu rồi lắc đầu đi về hướng xe cảnh sát. Khi luồng điện đánh xuống, Bùi Kiêu lại đang trong trạng thái cảm xúc kích động nên không để ý đến... Sau khi Vương đội trưởng đã lên xe cảnh sát rời khỏi hiện trường, lúc này hân mới chậm rãi phục hồi tinh thần, hiện tại, hân cũng đã trở thành linh hồn, nhục thể đã bị đốt thành than, âm dương cách biệt, mọi việc rốt cuộc không thể nào

thay đổi, mặc cho trong lòng hẳn có bi phần có tuyệt vọng bao nhiêu đi chăng nữa thì kết cục cũng đã định, hẳn chỉ có thể bất đắc dĩ tiếp nhận mọi chuyện, chỉ là trong lòng càng lúc nặng nề, vô cùng có lỗi với cha mẹ, khiến người đầu bạc phải tiễn đưa người tóc xanh.

- Quay về nhìn mọi người một lần vậy, thừa dịp Hắc bạch vô thường còn chưa xuất hiện, về nhà nhìn lại cha mẹ cùng muội muội... Chỉ tiếc một điều là, nàng đang đi công tác ở Nam Kinh, nhiều khả năng sẽ không còn cơ hội tái kiến...

Bùi Kiều thở dài, đứng dậy bay lơ lửng theo con đường quen thuộc, ở đó có nhà của hẳn, cha mẹ, muội muội... Đây có thể là lần cuối cùng được nhìn lại mọi người.

Trên đường bay tới, Bùi Kiều cũng dần dần bình tĩnh trở lại, tình huống hiện tại của hẳn quả thật có chút khó tưởng tượng, không ngờ con người sau khi chết thật sự xuất hiện linh hồn, cũng có ý thức cùng tư tưởng, không phải mờ mịt như các loại cương thi, zombie... ngoại trừ việc không có cơ thể ra thì không có gì bất đồng so với người bình thường, nói một cách khác, có khả năng những thần thoại truyền thuyết cũng đều là sự thật? Ví dụ như địa phủ, thậm chí cả thần tiên các loại cũng có thể thật sự tồn tại...

Nghĩ đến đây, trong nội tâm Bùi Kiều chậm rãi nóng lên, hẳn cũng không phải là một người dễ dàng buông tay, từ nhỏ đến lớn bởi vì gia cảnh không tốt, hẳn rất hay đọc sách, không hề ghen tị với người giàu có tiền, không hề đòi hỏi cha mẹ mua cho mình những thứ đắt tiền, từ nhỏ hẳn đã là một người kiên cường cứng cỏi, chỉ cần có một tia hi vọng, như vậy hẳn đều nguyện ý thử nghiệm.

Nếu như linh hồn là thật, như vậy địa phủ cũng có thể tồn tại, mặc kệ thực sự có thần tiên các loại hay không, nếu như đã có linh hồn, từ cổ chí kim đến giờ đã chết biết bao nhiêu người, như vậy linh hồn bọn họ giờ đang ở đâu? Hay là linh hồn cũng có tuổi thọ, một khi đến lúc, như vậy liền ý thức cùng tư tưởng đều tan biến, nhưng cho dù là vậy thì khi còn chưa hết tuổi thọ, linh hồn của vô số người hẳn không có khả năng bỗng dưng tiêu tán biến mất hết chứ? Phỏng chừng bọn họ cũng sẽ định cư cùng một chỗ, tạo thành một thế giới cùng loại với dương thế, nếu hẳn có thể trước một bước tiến vào thế giới linh hồn này, dốc sức làm việc, tích góp tài sản,

gây dựng cơ nghiệp, vậy khi cha mẹ chết đi, hẳn có thể làm cho họ vừa chết liền được hưởng hạnh phúc an nhàn, như vậy cũng coi như không bất hiếu...

Nghĩ đến đây, trong lòng Bùi Kiêu càng thêm nóng lên, hẳn hạ quyết tâm lập tức về nhà nhìn cha mẹ muội muội một lần, sau đó liền đến thế giới linh hồn dốc sức phấn đấu, cho dù có khả năng học thức tại hai thế giới là khác nhau, cho dù những tri thức hẳn biết không dùng được, thế nhưng cứ cố gắng chăm chỉ, hẳn sẽ có ngày trở nên nổi bật, những khó khăn này hẳn không hề lo lắng.

Khi trong lòng Bùi Kiêu đã yên ổn, hẳn mới nhìn kỹ thế giới xung quanh, dường như cũng không có khác biệt gì quá lớn so với khi còn sống, điểm khác biệt duy nhất, trên không dường như đang phiêu phù từng dòng khí màu đen, dòng khí này thoát nhìn rất giống như là do ô nhiễm môi trường tạo ra, nhưng nếu thật sự là do ô nhiễm môi trường, như vậy chính phủ hẳn không có khả năng thờ ơ với chuyện xảy ra, nói một cách khác, dòng khí màu đen này rất có khả năng là người sống không thể thấy, chỉ linh hồn mới có thể?

Bùi Kiêu cũng có chút hiếu kỳ, nhưng hẳn lập tức khắc chế lại, tuy rằng đại khái đoán ra dòng khí màu đen này là chỉ có linh hồn mới có thể thấy, nhưng hẳn lại không tính toán thử đựng vào, ít nhất tạm thời không có quyết định như vậy, lỡ như đựng vào dòng khí màu đen này, lập tức bị truyền tống đến địa phủ thì làm thế nào? Lỡ như dòng khí này có thể thôn phệ linh hồn thì làm thế nào? Hơn nữa màu sắc đen tối vô cùng, chỉ vừa nhìn một chút đã khiến cho trong lòng phát lạnh, hẳn tuyệt đối không có ý định đựng vào một cái.

- Lập tức trở về nhìn lại cha mẹ cùng muội muội!

Bùi Kiêu trong lòng đã định, từ nhỏ hẳn vốn chính là đại hiếu tử, khi chết đi lại càng thêm quyến luyến đối với người thân, có lẽ là vì mất đi nên càng thêm quý trọng, vừa nghĩ đến sau này rất có khả năng sẽ không còn được gặp lại mọi người, loại cảm xúc này càng thêm mãnh liệt.

Tốc độ bay của Bùi Kiêu càng lúc càng nhanh, để cho đường gần hơn, hẳn bay lên cao thêm tầm trăm mét, chỉ còn cách dòng khí màu đen tối đa hai ba trăm mét, tới độ cao này hẳn liền ngừng lại, tiếp tục bay về hướng nhà mình, mà từ độ cao này

nhìn xuống, hắn mới phát hiện một chuyện.

Nơi này là Thượng Hải, là thành phố có mật độ dân cư đông đúc nhất Trung Quốc, khi Bùi Kiêu từ giữa không trung nhìn xuống toàn bộ thành phố, lập tức nhìn thấy rất nhiều linh hồn đang dừng bên ngoài những căn nhà, cũng có một số linh hồn lơ lửng bên ngoài mấy bệnh viện lớn, từ giữa không trung nhìn xuống, toàn bộ Thượng Hải hiện tại có mấy trăm linh hồn.

Trong khi Bùi Kiêu đang cảm thán, hắn bỗng phát hiện những linh hồn còn lại đều khác biệt so với bản thân, bên ngoài những linh hồn này đều có một tia khí tức đen tối, trói buộc mọi người vào trong, hơn nữa những linh hồn bên trong đường như còn đang không ngừng giãy dụa.

Bùi Kiêu thấy vậy trong lòng lập tức hoảng sợ, một loại cảm giác không rõ xuất hiện, hắn vội vàng bay lại bên cạnh một linh hồn gần nhất, linh hồn này đang lơ lửng ở ngoài tầng hai mươi của một tòa chung cư, bên trong khí tức đen tối là một ông lão ước chừng sáu mươi tuổi, đang không ngừng giãy dụa, vừa thấy Bùi Kiêu lại gần, ông lão này lập tức lớn tiếng nói:

- Tiểu tử, giúp ta thoát ra với, những tia nhân quả này thiêu đốt làm da ta đau quá...

Trong cơn kích động ông lão liền vươn tay ra, nhưng vừa mới đụng trúng những tia khí tức đen tối này, chỗ da tiếp xúc liền bốc cháy, giống như đụng trúng bàn ủi vậy, bộ phận tiếp xúc sau đó lập tức trở thành một mảng đen, mà ông lão lại càng thêm rên rỉ.

- Những tia khí tức màu đen này là cái gì vậy?

Bùi Kiêu thấy vậy lại càng cảm thấy không ổn, hắn không dám tới gần thêm chút nào, lập tức bay ra cách ông lão ước chừng mười mét rồi lớn tiếng hỏi. Ông lão lúc này mới ngạc nhiên ngẩng đầu lên nói:

- Tiểu tử, tại sao bên ngoài thân thể ngươi lại không có nhân quả? Không thể nào, chẳng lẽ từ khi ngươi sinh ra đến bây giờ không xảy ra bất cứ chuyện gì?

Bùi Kiêu lập tức hỏi:

- Lão nhân gia, nhân quả là cái gì? Chính là mấy tia khí tức đen tối bao quanh cơ thể người sao? Đúng rồi, đại thúc, người cũng là linh hồn đã chết? Tại sao vẫn còn chưa đến địa phủ chứ?

Ông lão nhìn chăm chăm vào Bùi Kiêu, một lúc lâu sau mới thở dài ảm đạm chỉ vào những tia khí tức đen tối quanh mình rồi nói:

- Đây là nhân quả trước đây trộm khoai lang của nhà hàng xóm, bị hàng xóm ghi hận, đây là tham gia với đám côn đồ, đánh mấy giáo viên sinh ra nhân quả, đây là nợ tiền bằng hữu không trả sinh ra nhân quả, đây là con lớn ghen tị việc ta sủng ái con nhỏ sinh ra nhân quả, đây là...

Ông lão liền lải nhải một lúc như vậy, trong khi hắn nói chuyện, những dòng khí tức kia lại càng trở nên dày hơn, màu sắc cũng càng lúc càng thêm đen tối, phẳng phất giống như nhận được dưỡng chất từ hơi ức của ông lão.

Sau khi nói xong, ông lão bỗng nhiên thâm trầm nhìn về phía Bùi Kiêu nói:

- Tiểu tử, người dùng biện pháp gì để thoát ra từ vòng trói buộc của nhân quả vậy? Mỗi người hẳn là đều sẽ có nhân quả bao bọc xung quanh thân thể, chính là những sự tình đã phát sinh khi chúng ta còn sống, chỉ cần cùng người khác phát sinh quan hệ, như vậy liền sẽ sinh ra nhân quả, không có khả năng người sống mấy chục năm lại chưa từng xảy ra chuyện gì chứ?

Bùi Kiêu nghe đến đây thì cảm thấy vừa kinh ngạc vừa sợ hãi, hắn vội vàng nhìn về bốn phía, quả nhiên, trong tầm mắt hắn, bao quanh những linh hồn khác đều là những dòng khí tức đen tối lơ lửng, giống như những sợi tơ quấn quanh thân thể, thể nhưng bên ngoài thân thể hắn lại thật sự hoàn toàn trống không, điều này khiến hắn vừa sợ hãi lại vừa hiếu kì. Ông lão kia lại tiếp tục nói:

- Tiểu tử, người tới gần chút nói chuyện đi, yên tâm, những tia khí tức này đều chỉ quấn quanh người tạo ra nhân quả, ta có muốn truyền nhiễm cho người cũng không được, bởi vì chỉ cần ta vừa tiếp xúc với những tia nhân quả này, liền có thể

cảm giác được những niệm tưởng bên trong một cách rõ ràng, tất cả đều là những chuyện mơ hồ trong trí nhớ, tất cả đều là ký ức của ta...

Bùi Kiêu nhìn xung quanh thêm một lần nữa, trong lòng lại càng thấy vừa vội vừa sợ, nổi cả da gà, hần lập tức cẩn thận dò xét quanh người một lúc, quả nhiên là một tia khí tức đen tối cũng không có, lúc này hần mới yên lòng, bay đến gần ông lão khoảng tầm hai mét, không dám tới gần thêm nữa, sau đó hỏi:

- Lão nhân gia, làm thế nào người biết mấy thứ này gọi là nhân quả? Hơn nữa vì sao người vẫn còn chưa đến địa phủ?

Ông lão lắc đầu nói:

- Ta cũng không biết những thứ này đến cùng là cái gì, thế nhưng tất cả trong đó đều là những chuyện ta đã làm trong quá khứ, còn có rất nhiều hồi ức, cho nên ta gọi nó là nhân quả, Phật gia không phải đã nói sao? Nhân quả báo ứng, không phải không báo, chỉ là chưa đến thời điểm, hiện tại chúng ta đều đã chết, những sai lầm từng phạm phải trước đây cứ tự nhiên mà dây dưa, nên ta cho rằng những tia khí tức này chính là nhân quả... Về phần địa phủ gì thì ta chưa thấy qua, từ khi ta chết đến giờ cũng đã được mười mấy tiếng, tại sao Hắc bạch vô thường không đến dẫn ta đi chứ?

Bùi Kiêu lập tức kinh ngạc, hần vốn tưởng rằng đến địa phủ rất đơn giản, hần là bất cứ linh hồn nào cũng biết, hoặc là sau khi chết đi một lát liền tự động được đưa đến, ai ngờ người trước mắt chết đã mười mấy tiếng, vậy mà vẫn còn bị nhốt tại đây. Bùi Kiêu lại gần cửa sổ thủy tinh nhìn vào gian phòng bên trong, quả nhiên trong phòng có người đang bố trí linh đường.

- Chẳng lẽ là phải chờ tới nửa đêm, đúng không giờ không phút mới có thể tiến vào địa phủ? Nếu không cứ một ngày một ngày tích lũy lại, Thượng Hải hần đã có rất nhiều linh hồn mới đúng, hiện tại số lượng mới có mấy trăm, có vẻ như đúng là toàn những người mới chết trong ngày hôm nay.

Bùi Kiêu nói với vẻ ngạc nhiên, đồng thời lại nhìn về phía xung quanh. Mà đúng lúc này, tại một chỗ trên bầu trời cách mặt đất ước chừng vài trăm mét, rất

nhiều dòng khí tức đen tối đang không ngừng lơ lửng, không gian chỗ đó bỗng trở nên mờ hồ vẩn vơ, giống như vòng xoáy xuất hiện trên mặt nước, xoay tròn vẩn vơ, muốn xé rách không gian, sau một lát, rốt cuộc không gian chỗ đó bị triệt để xé mở, lộ ra một thế giới tối đen như mực.

Đồng thời, tất cả những linh hồn bị khí tức màu đen bao bọc đều thống khổ rống lên, những tia khí tức đen tối bắt đầu xâm nhập vào trong cơ thể họ, từng tia từng tia không ngừng dung nhập, cho đến khi toàn bộ đều đã dung nhập mới thôi, tiếp đó những linh hồn này đều bắt đầu lơ lửng bay lên cao, bị vòng xoáy lớn tối đen kia hút lên.

Ông lão bên cạnh Bùi Kiêu cũng gào thét một cách thống khổ, khi những tia khí tức này xâm nhập vào, bên ngoài cơ thể ông lão dần xuất hiện những mảnh vảy giáp nhỏ, không chỉ như vậy, thân hình cũng bắt đầu nhanh chóng bành trướng, sau vài giây, đã đạt đến độ cao gần hai mét, mà trong lúc thống khổ cực độ này, ông lão theo bản năng đã bắt được bả vai Bùi Kiêu, móng tay dài nhọn cào là đâm sâu vào da thịt hằn.

Bùi Kiêu chỉ cảm thấy một loại thống khổ giống như linh hồn bị xé rách truyền đến, hấn lập tức quay đầu muốn đẩy cánh tay ông lão ra, thế nhưng khi thân thể ông lão bắt đầu biến hóa, không chỉ thân hình trở nên cao lớn, biểu tình trên mặt cũng dần dần bắt đầu vẩn vơ, hiện ra vẻ độc ác dữ tợn.

- Lão nhân gia, người buông ta ra, ta và người không thù không oán, cho dù người biến thành lệ quỷ, cũng nên đi tìm những người đã từng hại người a, tìm ta làm gì?

Bùi Kiêu vừa hét vừa dùng lực đẩy bàn tay ông lão ra, nhưng rõ ràng mới vừa lúc này vẫn là một ông lão yếu ớt, giờ phút này lại có khí lực lớn vô cùng, mặc cho Bùi Kiêu đẩy kiểu gì cũng không hề xê dịch chút nào, cứ như vậy, Bùi Kiêu bị ông lão nắm vai trôi về phía vòng xoáy đen tối. Nhìn thấy vòng xoáy lớn, Bùi Kiêu sợ tới mức càng liều mạng đấu tranh, không biết vì sao, hấn cảm thấy vô cùng sợ hãi, giống như một khi bị hút vào trong vòng xoáy sẽ vĩnh viễn không thể trở lại, phía sau không phải là địa phủ, mà là Địa ngục...

- Buông ta ra! Buông ra!

Bùi Kiêu nhìn vòng xoáy càng lúc càng gần, liều mạng giãy dụa muốn thoát ra bằng bất cứ giá nào, nhưng mặc cho hắn kích động đến mức nào đi chăng nữa, bàn tay của ông lão cũng vẫn gắt gao kéo hắn theo.

- Không!

Bùi Kiêu hét to một tiếng, thanh âm vang vọng, nháy mắt sau đã bị triệt để cuốn vào trong vòng xoáy...

TỬ VONG KHAI ĐOAN

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 2: Địa Ngục Khu Ng BỐ (Nhất)

Một loại cảm giác mờ lung nửa mơ nửa tỉnh khó có thể hình dung, Bùi Kiêu rõ ràng có thể cảm giác được, nhưng lại không thể nào động dậy, loại cảm giác này quả thực làm hắn muốn phát điên, không biết bao lâu sau, phía trước mắt hắn dần sáng lên, rốt cuộc thoát ra khỏi vòng xoáy, bịch~ một tiếng, hắn đã té xuống đất, đồng thời hộ tống hắn té xuống còn có ông lão vẫn đang chụp bả vai của hắn.

Thừa dịp tay của ông lão hơi lỏng ra khi ngã xuống, Bùi Kiêu rốt cuộc thoát khỏi móng vuốt sắc nhọn, sau đó bật người một cái đứng dậy, khi hắn nhìn lên phía trên, vòng xoáy đã trở nên rất nhỏ, không đợi hắn kịp phản ứng gì, toàn bộ vòng xoáy đã triệt để biến mất, chỉ để lại mấy trăm người đang nằm dưới đất không ngừng rên rĩ.

Lúc này Bùi Kiêu cảm thấy phần vai của mình vô cùng đau đớn, loại thống khổ này không giống như loại đau từng cơn khi da thịt bị xé rách, mà là một thống khổ kéo dài không dứt, một lúc sau, loại thống khổ này mới từ từ giảm bớt, may mà không phải là thống khổ kéo dài mãi mãi, bằng không mà nói, hắn thật sự là nguyện ý hồn phi phách tán luôn còn hơn, đến lúc này, hắn mới phục hồi tinh thần nhìn về bốn phía xung quanh, xem xem đây rốt cuộc là nơi nào...

Đây là một vùng bình nguyên hoang vu, ngay cả một ngọn cỏ cũng không có, mặt đất màu đỏ sậm, nơi nơi đều là đất đai khô cứng nứt nẻ, rộng lớn vô biên, bất quá tại một chỗ cực xa xôi, mặt đất giống như bỗng nhiên biến mất, chỉ có một mảng hư không tối đen, tình cảnh như vậy thật sự là khó có thể tưởng tượng, giống như thuyết trái đất hình đĩa thời xa xưa vậy, đi tới mép đĩa sẽ lập tức rơi xuống.

Bùi Kiêu lại ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời, toàn bộ bầu trời mang một loại

màu sắc u ám, mây đen xám xịt vần vũ, căn bản là không thể xuyên qua tầng mây nhìn thấy mặt trời. Thậm chí hẳn còn nghi ngờ thế giới này không có mặt trời, tình cảnh bốn phía thật sự là cực kỳ giống Địa Ngục, tại nơi tối tăm u ám như vậy sẽ có thể có mặt trời sao?

- Nơi này đến cùng là nơi nào...

Giờ phút này Bùi Kiều thật sự cảm thấy vô cùng mờ mịt, đột nhiên từ nhân thể bị cuốn đến nơi này, nhưng hẳn hoàn toàn không nghĩ mình vừa xuyên việt giống như trong tiểu thuyết, cái gọi là xuyên việt cũng không quỷ dị như vậy a, một lần duy nhất liền xuyên việt mấy trăm người, những người này rõ ràng chính là những linh hồn mới chết ngày hôm nay tại Thượng Hải, quả nhiên là như suy nghĩ lúc trước của hắn, toàn bộ linh hồn đều sẽ bị đưa về thế giới bên kia, không tích lũy tại thế giới hiện thực.

- Nói một cách khác, nơi này là địa phủ? Hoặc là Địa Ngục?

Nếu như nơi này là địa phủ, như vậy số lượng linh hồn tại đây khẳng định ít nhất phải có vài tỷ thậm chí còn nhiều hơn, chung quy mỗi phút giây trên thế giới đều sẽ có người chết, nếu như không ngừng tích lũy, số lượng linh hồn tại đây nói không chừng còn nhiều hơn so với nhân số thế giới hiện thực... Nhưng mà rất kỳ quái là, nếu như linh hồn liên tục tích lũy suốt không biết bao nhiêu năm, vì sao địa phủ còn có thể hoang vắng như thế này chứ?

Trong lòng Bùi Kiều cảm thấy vô cùng kỳ quái, còn cả hoảng sợ, dự cảm không ổn ngày càng rõ rệt, mà khi hắn nhìn về bốn phía một lần nữa, quả nhiên thấy ở phía xa xuất hiện mười mấy chấm đen, hơn nữa những chấm đen này còn đang dùng tốc độ cực nhanh hướng về phía mọi người, phía sau không ngừng cuộn lên từng lớp bụi mù, có thể thấy tốc độ hướng đến rất nhanh. Vừa phát hiện mười mấy chấm đen này, Bùi Kiều lập tức liền tập trung toàn bộ lực chú ý về hướng đó, dự cảm nói cho hắn biết thứ đang đến vô cùng nguy hiểm, dần dần, hẳn rồi cuộc nhìn rõ mười mấy chấm đen này rốt cuộc là thứ gì... Đúng vậy, đó là hơn mười con sói lớn toàn thân đen tuyền cao đến mấy mét!

Hai mắt Bùi Kiều liền co rút lại, lập tức nhìn kỹ địa hình xung quanh, khu vực

bình nguyên này tuy rất hoang vắng, thế nhưng lại có một số khối đá dựng đứng cao mấy mét, sau khi nhìn trái nhìn phải một chút, hần liền chạy hết tốc lực về phía một khối cách vị trí hiện tại hơn trăm mét, sau lưng hần, mấy trăm linh hồn còn lại vẫn đang nằm lăn trên mặt đất, cũng có một số linh hồn run run đứng lên, chỉ là những linh hồn này thoạt nhìn đều đã không còn giống nhân loại, người cao nhất trong đám đạt tới gần ba mét, có linh hồn vẫn hai tay hai chân như cũ, nhưng mà bên ngoài thân thể lại xuất hiện một lớp vảy bò sát, có mười mấy người ngay cả mặt mũi cũng đã phát sinh biến hóa, tuy rằng không đến mức vạn vật đảo lộn vị trí gì, nhưng thật sự mà nói cũng đã có chút hung tợn dọa người rồi.

Giờ phút này Bùi Kiêu thật sự là không dám tin tưởng bất kỳ ai, cho nên hần mới không chút nghĩ ngợi liền chạy vọt về phía mấy khối đá lớn, vừa chạy đến gần hần lập tức tìm kiếm, không ngừng lấy tay dò tìm những chỗ trống rỗng dưới mấy khối đá, có điều những khối đá này vô cùng nặng, ép chặt vào mặt đất, lại hoàn toàn không có khe hở nào để hần chui vào, Bùi Kiêu càng lúc càng cảm thấy gấp rút không thể tả, đến độ muốn toát hết mồ hôi... Nhưng mà rất đáng tiếc, hiện tại hần đã là linh hồn thể, sao có khả năng toát mồ hôi nữa, chỉ là tinh thần càng lúc càng nôn nóng.

- Tinh táo, tinh táo!

Bùi Kiêu bỗng nhiên đứng bất động, hít mấy hơi thật sâu, mạnh mẽ áp chế nội tâm nôn nóng cùng sợ hãi xuống, cho đến khi cảm xúc đã hơi chút ổn định lại, lúc này hần mới tìm một khối đá lớn khác chạy tới, hi vọng ở đó có chỗ nào có thể ẩn nấp. Mười mấy chấm đen đằng xa đã càng lúc càng gần, bóng dáng những con sói đen to lớn cũng càng lúc càng rõ rệt, chỉ còn cách mọi người khoảng vài kilomet, mà lúc này Bùi Kiêu vừa mới chạy đến chỗ một khối đá khác, với tốc độ nhanh như gió của bầy quái vật đang đến, nếu như dưới khối đá lớn này cũng không có chỗ nào để tránh né, như vậy hần sẽ không còn đủ thời gian để tìm một chỗ khác nữa...

Bùi Kiêu chỉ cảm thấy toàn thân đều đang run rẩy, tuy đã là linh hồn thể, nhưng lồng ngực vẫn nhảy lên kịch liệt như cũ, không biết ở đó vẫn là trái tim hay là bộ phận gì khác, Bùi Kiêu liều mạng áp chế nỗi sợ trong nội tâm, đồng thời nằm áp xuống đất không ngừng tìm kiếm, rốt cuộc, tay hần phát hiện thấy một khe hở rất

nhỏ tại chỗ khối đá tiếp giáp với mặt đất, bất chấp khe hở này có thể chui vừa hay không, hấn liền vội vàng thò hai chân xuống, cố gắng chui sâu xuống dưới, mặc cho góc cạnh sắc nhọn của khối đá xé rách cơ thể, chỉ cần chặt răng chịu đựng nỗi đau đớn thống khổ do linh hồn bị xé rách, đồng thời dùng tay ra sức đào lên một đồng bùn đất, chặn lối vào khe hở lại một nửa, khi hấn vừa làm xong, một con chó đen to lớn đã nhảy vào trong đám người trên mặt đất.

Những con sói lớn này toàn thân một màu đen, mỗi sợi lông đều dựng thẳng lên như cương châm, thân hình lớn đến mức khủng bố, độ cao từ ba đến bốn mét, độ dài từ đầu đến đuôi hơn mười mét, quả thực có thể so được với khủng long, một con người đứng trước mặt đám quái vật này thật sự là nhỏ bé đến mức đáng thương, hơn nữa điểm khiến cho toàn thân Bùi Kiêu càng cảm thấy lạnh lẽo là đầu của đám quái thú này không phải đầu sói, mà là đầu người! Chỉ là đầu của chúng lớn gấp mấy lần so với người bình thường, mắt tỏa ra sắc xanh, miệng cũng xuất hiện biến dị, mọc ra vô số răng nanh dài nhọn, giống như cửa hổ răng kiếm, nhưng mà hổ răng kiếm bất quá cũng chỉ có hai chiếc răng nanh dài hai bên, mà trong miệng đám quái thú này lại có đến mấy chục cả trăm cái, từng chiếc đều sáng lóe như dao.

Thêm một con sói đầu người nhảy vào, cúi đầu cắn một cái, roạt một tiếng, ba linh hồn dưới chân đều bị nó cắn giữa hai hàm răng, ba linh hồn này vốn đang có chút ngây ngây dại dại, nhưng khi bị hàm răng dài nhọn cắn xé, đều lớn tiếng gào thét, âm thanh đau đớn sợ hãi vang vọng, chỉ là con quái vật này cắn bản không biết dừng lại là gì, không ngừng cắn xé, sau một lát đã nuốt ba người vào bụng. Sau khi linh hồn bị xé rách không có máu bắn ra, chỉ xuất hiện một vài điểm sáng lớn cùng mấy tia khí tức đen tối, con sói đầu người này giống như đang hưởng thụ, hút toàn bộ những điểm sáng cùng những tia khí tức màu đen vào trong miệng, tiếp đó cào một cái, đè hơn mười linh hồn xung quanh xuống đất, rồi lại tiếp tục cắn nuốt.

Sau khi bị những tia khí tức đen tối xâm nhập vào cơ thể, những linh hồn này đều đã phát sinh biến dị càng lúc càng rõ rệt, cao lớn cường tráng không còn giống như nhân loại, nhưng mà cho dù không giống nhân loại đến mức nào, cũng không thể so sánh với hơn mười con sói đầu người trước mặt, đây mà còn là sói cái gì chứ, rõ ràng là quái thú thời viễn cổ Hồng Hoang mới đúng, nhẹ nhàng cào một cái liền phá ra một hố sâu mấy mét trên mặt đất, cắn một cái liền nuốt vào mấy linh hồn,

nhai một cái liền xé những linh hồn trong miệng thành mảnh nhỏ, đừng nói là linh hồn nhân loại, cho dù là xe tăng đi nữa, trước mặt đám quái thú này phỏng chừng cũng không khác một tờ giấy là bao, chỉ trong vòng mười mấy giây, toàn bộ những linh hồn dưới đất đã bị ăn sạch sẽ, mà Bùi Kiêu cũng cảm thấy thân thể đám sói đầu người dường như lớn hơn trước một ít, giờ phút này hẳn chỉ cố gắng nín thở, hết sức chăm chú nhìn về hướng đám quái vật này.

Bùi Kiêu cũng không biết khứu giác của bọn chúng có linh mẫn hay không, cũng không biết linh hồn thể có thể bị người thấy hay không, nhưng mà hẳn biết, chỉ cần bị đám quái vật này phát hiện, như vậy cái chờ đợi hẳn chính là tử vong... Không phải là tử vong xong biến thành linh hồn, mà là chân chính tử vong, cả tư tưởng ý thức cùng linh hồn đều tan biến!

May mà những lo lắng của Bùi Kiêu rốt cuộc cũng không trở thành sự thật, sau khi ăn sạch sẽ những linh hồn tại hiện trường, đám quái thú này chỉ ngửa mặt lên trời gào thét điên cuồng một trận, sau đó nhanh chóng chạy về phía xa, không hề phát hiện ra Bùi Kiêu đang trốn dưới khối đá. Tuy vậy Bùi Kiêu vẫn không dám nhúc nhích một chút nào, cứ như vậy trốn trong khe hở, ba bốn tiếng sau mới vô cùng cẩn thận chui lên, lúc này hẳn mới nhìn kỹ lại thân thể mình, khi liều mạng chui xuống khe hở nhỏ lúc trước, phần bụng hẳn rõ ràng đã bị góc cạnh sắc nhọn của khối đá xé rách, nếu là người bình thường mà nói, vết rách như vậy đã đủ để nhìn thấy nội tạng, nhưng lúc này Bùi Kiêu lại chỉ có thể thấy những điểm sáng lốm đốm trong bụng, hơn nữa theo những điểm sáng này tích tụ lại, thân thể hẳn bắt đầu dần dần phục hồi như cũ, trở về hoàn chỉnh không hề sút mẻ.

Bùi Kiêu sờ thân thể mình một chút sau đó nhìn về mặt đất phía xa, ở đó vốn là mấy trăm linh hồn cùng rơi xuống với hắn, giờ phút này đều đã biến thành thức ăn cho quái vật, sau một hồi cẩn xé giết chóc như vậy một chút vết máu cũng không tìm thấy, giống như tất cả những chuyện vừa rồi đều do hắn tưởng tượng ra, nhưng mà cảm giác đau đớn khi linh hồn bị xé rách truyền đến nói cho hắn biết, những chuyện vừa rồi là chân thật, mấy trăm linh hồn đã bị ăn sạch sẽ, hiện tại hẳn vẫn đang ở trong thế giới của đám quái vật này, tùy thời đều có thể bị cắn nuốt sau đó thật sự tan biến.

- Ai, nơi này thật sự là Địa Ngục sao? Khó trách, có loại quái vật như vậy tồn tại, cho dù có bao nhiêu linh hồn bị đưa đến đi chẳng nữa, đều sẽ bị cắn nuốt không còn một mống, sao còn có thể có văn minh cái gì?

Bùi Kiêu thì thảo mấy câu, khi nói tới đây hẳn cảm thấy trong lòng chỉ còn là một mảng lạnh lẽo, vốn còn định cố gắng phấn đấu sau khi đến thế giới bên kia, tích góp tài sản xây dựng cơ nghiệp, đợi khi cha mẹ qua đời có thể lập tức phụng dưỡng, ai ngờ hiện thực lại tàn khốc như vậy, tuy rằng sau khi con người chết đi quả thật có linh hồn tồn tại, nhưng mà lại phải rơi xuống Địa Ngục khủng bố như thế này, thật sự là sinh tử khó nói... Hẳn không tin mấy trăm linh hồn vừa rồi tất cả đều là kẻ tàn bạo độc ác, những người đó đều chỉ là dân chúng phổ thông tại Thượng Hải mà thôi, trong lòng có thiện cũng có ác, nhân tâm sao có thể có thuần túy thiện cùng ác? Tất cả đều rơi vào Địa Ngục, tất cả đều bị quái vật cắn nuốt... Có thể thấy, thế giới này hẳn là nơi tất cả linh hồn quy tụ, bất kể là thiện hay là ác, hơn nữa cũng không có cái gọi là Thiên Đường!

Mặc kệ như thế nào, sau khi suy nghĩ một lúc, hẳn chỉ có thể bắt đầu đi về phía trước, dù sao cũng không thể nào cả đời trốn chui trốn nhủi trong khe đá này. Tuy hiện tại đã là linh hồn thể, không biết có thể đói khát hay không, thế nhưng dù sao hẳn cũng là một con người, không có khả năng hóa thành tượng đá ở lại đây trăm năm, như vậy cho dù còn sống cũng tương đương với đã chết.

- Vạn vật đều có một đường sinh cơ, không thể nào vừa tiến vào Địa Ngục liền nhất định sẽ bị quái vật ăn sống nuốt tươi như vậy chứ?

Bùi Kiêu vừa đi vừa nghĩ cách thăm dò thế giới này một chút, biết đâu thế giới này cũng giống như dị giới trong những tiểu thuyết, có nhân loại tập trung cùng một chỗ, lợi dụng nhiều phương pháp đối kháng với các loại quái thú, nói không chừng bình nguyên hoang vu này chính là tuyệt địa tử địa, chỉ do vận khí của hẳn không tốt, rơi xuống trùng khu vực nguy hiểm, nói không chừng thế giới này vẫn còn có những chỗ rất tốt đẹp...

TỬ VONG KHAI ĐOAN

Zhttty
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 3: Lôi Điện Cùng Cơ Hội (Nhị)

- Nói một cách khác, chỉ cần tốc độ đủ nhanh, sức chịu đựng của thân thể đủ mạnh, là có thể thông qua vòng xoáy kia trở về dương thế sao? Cái này còn cần phải cẩn thận tính toán lại một chút... Mà lúc trước ta quả thật đã phát ra lôi điện?

Bùi Kiêu cẩn thận nhớ lại những chuyện vừa phát sinh, khi hắn sắp bị luồng cảm xúc hỗn loạn khổng lồ, từ chỗ sâu nhất trong linh hồn phát ra một luồng lôi điện, tiếp đó bên ngoài cơ thể hắn liền có một tầng lôi điện bao phủ, khí tức đen tối lập tức bị tan rã như băng gặp lửa. Trên thực tế, từ khi vừa tiến vào Địa Ngục, hắn cũng đã bắt đầu hoài nghi, vì sao những linh hồn thể khác đều có khí tức đen tối xung quanh, chỉ có hắn là hoàn toàn không có?

- Sau khi phát ra lôi điện, linh hồn rất suy yếu, giống như muốn tiêu tán đến nơi, mà trong trạng thái như vậy, những điểm sáng vốn không thể hấp thu lại bằng nhiên dung nhập vào cơ thể ta, hay là... có thể thông qua hấp thu điểm sáng chuyển đổi tạo ra lôi điện?

Nghĩ đến đây, trong lòng Bùi Kiêu lại một lần nữa nóng lên, tính cách của hắn vốn kiên nghị, từ nhỏ đến lớn bất cứ chuyện gì cũng sẽ không dễ dàng buông tay, giờ phút này đối mặt với biện pháp duy nhất có thể thay đổi tình hình trước mắt, có được lực lượng mới có thể tồn tại trong Địa Ngục, mà muốn có được lực lượng, tất yếu phải hấp thu những điểm sáng.

Sau khi cân nhắc một chút, Bùi Kiêu lại một lần nữa đến gần những điểm sáng, sau đó tìm mọi biện pháp thử nghiệm, tập trung lực chú ý muốn làm xuất hiện lôi điện trong cơ thể, nhưng mà mặc cho hắn cố gắng như thế nào cũng không có gì xuất hiện, cứ như vậy, sau hơn mười phút, thân hình khổng lồ của quái điều mặt

người đã có ba phần tư triệt để tiêu tán, trong lòng Bùi Kiêu cũng càng lúc càng nôn nóng.

- Mẹ! Dù sao tình hình hiện tại đã xấu đến mức không thể xấu hơn, không bằng liều mạng một phen đi!

Bùi Kiêu nhặt một khối đá nhỏ lên, tay trái đặt trên mặt đất, tay phải thì cầm khối đá nhắm về phía tay trái của mình, sau đó hắt cấn răng một cái, dùng lực đập xuống, Chát~, tiếng la hét thất thanh của Bùi Kiêu vang vọng trên bình nguyên hoang vu, mà ba ngón tay trái của hắn đã bị đứt rời, chỉ sau nửa giây, ba ngón tay này liền tiêu tán trong hư không, đồng thời một điểm sáng lớn cỡ ngón cái lơ lửng trước mặt hắn.

Bùi Kiêu biết điểm sáng này chính là do ba ngón tay của mình biến thành, hắn cố gắng chịu đựng đau đớn, đưa tay về phía một điểm sáng lớn, đồng thời trong lòng không ngừng nhắm đọc thơ văn, bắt bản thân phải tỉnh táo lại, toàn tâm cảm thụ quá trình điểm sáng từ miệng vết thương dung nhập vào cơ thể.

Điểm sáng này quả nhiên thuận lợi dung nhập vào cơ thể Bùi Kiêu, đồng thời từ miệng vết thương mơ hồ xuất hiện hình dạng ba ngón tay, chỉ sau vài giây ngắn ngủi, ba ngón tay đã bị đứt rời của hắn liền thuận lợi mọc ra, mà đến lúc này, Bùi Kiêu chỉ vừa mới tiến vào trạng thái trầm tĩnh, chỉ vừa kịp cảm giác thấy một dòng nước ấm, tiếp đó dòng nước ấm áp này đã biến mất, ngón tay khôi phục hoàn hảo như ban đầu.

- Aaaa!

Bùi Kiêu phần nộ mở to hai mắt, hắn lại cầm lên một khối đá lớn bất chấp tất cả liều mạng đập về hướng bàn tay trái của mình, lập tức cảm giác đau đớn khó có thể chịu đựng khi linh hồn bị xé rách truyền đến. Cho dù là khi còn nhục thể cũng đã là tay đứt ruột xót, nếu bị thương đến xương thì thật sự là đau đến khó có thể chịu đựng, hiện tại Bùi Kiêu đã chỉ còn lại có linh hồn, đau đớn khi linh hồn bị xé rách còn gấp cả chục lần, khủng bố khó có thể dùng lời diễn tả.

Lần này Bùi Kiêu gần như đập nát toàn bộ bàn tay trái, tổng cộng có ba điểm

sáng lớn nhỏ khác nhau hình thành, sau khi hít sâu một hơi, Bùi Kiêu hướng bàn tay về phía những điểm sáng, cũng không biết có phải do giờ phút này trong lòng thật sự không hề có tạp niệm hay không, khi cánh tay vừa tiếp xúc với điểm sáng, hắn đã tiến vào trạng thái trầm tĩnh như nước, ý thức hoàn toàn tập trung cảm thụ luồng ấm áp dễ chịu đang tiến vào cơ thể.

Khi triệt để tiến vào trạng thái trầm tĩnh, xuôi theo những điểm sáng hóa thành dòng nước ấm tiến vào trong cơ thể, Bùi Kiêu cảm giác phảng phất như mình không còn tồn tại, toàn bộ ý thức đều nằm trong dòng nước ấm, xuôi theo cánh tay chảy vào cơ thể, sau đó hắn thấy được... cấu tạo toàn bộ linh hồn thể, tất cả đều là do những điểm sáng tạo thành, mà những điểm sáng này cũng không phải cái gọi là năng lượng, tất cả chúng đều là ý niệm cùng ký ức!

Tất cả những điểm sáng đều là do cảm xúc tích cực tạo thành, trong quá trình cảm thụ Bùi Kiêu có thể cảm giác rất rõ những cảm xúc trong đó, ví dụ như hoan hỉ, vui vẻ, phấn chấn, cảm động... khi ý thức chìm vào trong những điểm sáng này, hắn cảm thấy vô cùng ấm áp thoải mái, chỉ muốn ngủ một giấc thật say.

Bất quá hiện tại trên tay trái vẫn còn cảm giác đau đớn khi linh hồn bị xé rách, cho nên hắn cũng không bị loại cảm giác này mê hoặc, tiếp tục xuôi theo dòng nước ấm chảy hướng về trung tâm thân thể. Trên thực tế hắn không phát hiện ra tốc độ vận hành của dòng nước ấm rất nhanh, ngừng lại một chút, lần trước hắn vừa mới tiến vào trạng thái trầm tĩnh, dòng nước ấm đã biến mất, thời gian lúc đó chỉ khoảng một giây, mà hiện tại ý thức hắn có thể quan sát nhất cử nhất động của dòng nước ấm tạo thành từ những điểm sáng, như vậy có thể thấy giờ phút này tốc độ tư duy của hắn kỳ thật cũng rất nhanh. Trong khi đang cảm nhận linh hồn mình bỗng nhiên trong đầu Bùi Kiêu lóe lên, hắn dần dần mở rộng tầm nhìn, từ từ chậm rãi, sau một lát toàn bộ linh hồn đều đã nằm gọn trong tầm nhìn của ý thức.

Quả nhiên, những điểm sáng này không vô duyên vô cớ tạo thành linh hồn thể của ta, muốn những điểm sáng tạo nên một thân hình, như vậy nhất định phải có thứ trói buộc chúng, giống như những tia khí tức đen tối kia vậy, trong cơ thể ta hắn cũng có thứ tương tự mới đúng... Quả nhiên là có!

Sau khi tầm nhìn ý thức Bùi Kiều bao quát lên toàn bộ linh hồn, lúc này hần mới phát hiện ra thứ tồn tại ở trung tâm những điểm sáng, đó là một đường cong bán trong suốt, chính là do đường cong này không chế điểm sáng, lấy hình dáng thân thể làm biên giới chứa đựng những điểm sáng, hình thành nên linh hồn thể.

Bùi Kiều cũng cảm giác được đường cong bán trong suốt tại trung tâm linh hồn mình là cái gì, đó chính là chấp niệm cá nhân của hần, không giống với cảm xúc tích cực hay cảm xúc tiêu cực, điểm sáng cùng khí tức đen tối chỉ là ý niệm không rõ ràng, ví dụ như vui vẻ, ví dụ như thù hận, tuy rằng nguyên nhân vui vẻ cùng đối tượng thù hận của mỗi người đều bất đồng, nhưng mà bản thân sự vui vẻ cùng thù hận lại là giống nhau, chỉ là ý niệm thuần túy, không thể so với chấp niệm.

Xem ra, một linh hồn hần là do hai bộ phận tạo thành, ý thức cùng chấp niệm là trụ cột, giống như đại não, sau đó do chấp niệm hấp thu điểm sáng hoặc khí tức đen tối tạo thành thân thể, mà mức độ mạnh yếu của chấp niệm cũng đại biểu cho khả năng dung nạp những điểm sáng cùng khí tức đen tối là bao nhiêu.

Những nhận thức này của Bùi Kiều đều chỉ phát sinh trong phút chốc, tốc độ vận hành của ý thức vô cùng nhanh, trong toàn bộ vũ trụ thứ duy nhất có khả năng vượt qua tốc độ ánh sáng, chính là tốc độ vận hành của ý thức. Dòng nước ấm liên tục xâm nhập vào cơ thể, sau một lát thì dừng lại tại đan điền, rồi bị hấp thu hoàn toàn, đồng thời khi dòng nước ấm bị hấp thu, Bùi Kiều rốt cuộc cũng “nhìn thấy” thứ mình vẫn tìm kiếm, trong đan điền hần, các điểm sáng bị tan rã thành những tia sáng cơ bản nhất, vận hành chậm rãi theo một quy luật nào đó, trong khi tia sáng không ngừng lưu động, lõi điện cũng chậm rãi hình thành...

Khi khôi phục lại từ trạng thái tâm thần ngưng tụ, Bùi Kiều đã thấy rõ ràng quỹ đạo lưu động của những tia sáng, là một ký hiệu kỳ lạ, có vẻ rất cổ phác, nhưng không phải bất cứ một loại văn tự hoặc ký hiệu nào hần từng biết. Hơn một tiếng đồng hồ kế tiếp, Bùi Kiều liền bắt đầu tiến hành các loại thử nghiệm, đầu tiên hần cưỡng ép những điểm sáng dung nhập vào cơ thể, nhưng mà rất đáng tiếc, dường như dung lượng bản thân chỉ đến mức như hiện tại là hết cỡ, không thể dung nạp thêm, thử nghiệm đầu tiên dễ dàng liền thất bại .

Tiếp theo Bùi Kiêu tính toán biến những điểm sáng có sẵn trong cơ thể thành đủ loại văn tự hoặc là ký hiệu, quả thật, khi tiến vào trạng thái tĩnh tâm, hẳn có thể khống chế những điểm sáng trong cơ thể, nhưng khi biến những điểm sáng thành tia sáng cơ bản, tạo ra các loại văn tự ký hiệu, bất kể là chữ Hán, tiếng Anh, số La Mã, ký hiệu La Tinh, thậm chí là các loại hình học, những tia sáng này liền lập tức phát nổ, hơn nữa theo số lượng điểm sáng càng nhiều, mức độ phát nổ cũng càng lớn. Một lần nghiêm trọng nhất, Bùi Kiêu định tạo ra một ký tự gồm bảy nét, cường độ của vụ nổ thậm chí khiến thân hình hắn bị nổ tan thành hai đoạn, cũng may bốn phía đều là những điểm sáng lơ lửng tự do mới cứu được hắn một mạng, nếu không lần phát nổ này tuyệt đối có thể khiến hắn tan thành mây khói, thử nghiệm thứ hai cũng thất bại.

Đến lúc này, thân thể của quái điều chỉ còn lại khoảng một phần mười, đã không còn nhiều thời gian để thí nghiệm, Bùi Kiêu chỉ có thể bắt chước mô phỏng ký hiệu lôi điện tại đan điền, trong khoảnh khắc khi ký hiệu lôi điện này hình thành, Bùi Kiêu chỉ cảm thấy trong đan điền có một lực hút giống như muốn kéo toàn bộ ý thức hắn vào, bất quá loại cảm giác này tới nhanh mà đi cũng nhanh, chỉ xuất hiện trong nháy mắt, sau đó một ký hiệu lôi điện khác đã hình thành, hai ký hiệu lôi điện chậm rãi hấp thu những tia sáng, hình thành, tích trữ lôi điện.

Sau khi tạo ra ký hiệu lôi điện, Bùi Kiêu cảm thấy ý thức tựa hồ có chút phiêu tán, không thể tập trung, lập tức trong lòng hắn vô cùng lo lắng, sở dĩ có thể thông qua trạng thái trầm tĩnh cảm thụ cùng khống chế điểm sáng trong thân thể, nguyên nhân đều ở lực tập trung của ý thức hắn, nếu như không thể tập trung, như vậy sẽ không thể cảm thụ cùng khống chế những điểm sáng, khi đó cho dù hắn có vô số ký hiệu lôi điện, phỏng chừng cũng chỉ là một người bình thường mà thôi... Lực lượng không thể khống chế, đó căn bản không phải cái gọi là lực lượng!

Sau đó, Bùi Kiêu cố gắng tiến vào trạng thái tâm thần ngưng tụ, sau một lúc cuối cùng cũng cảm nhận được những điểm sáng trong cơ thể, mà lần này thời gian để ngưng tụ tâm thần ít nhất nhiều hơn mấy phút đồng hồ so với lúc trước, khiến hắn không dám tùy ý tạo ra ký hiệu lôi điện nữa.

- Hóa ra là như vậy, muốn trói buộc, lợi dụng hoặc là hấp thu những điểm sáng,

như vậy thứ không thể thiếu chính là chấp niệm, sau khi tạo ra ký hiệu lô điện này, chấp niệm của bản thân ta ước chừng mất đi một phần mười. Phần chấp niệm này bị tập trung đến vị trí ký hiệu lô điện, trói buộc những tia sáng tại đó vận hành lưu động... Hóa ra là như vậy.

Đã hiểu rõ tầm quan trọng của chấp niệm, Bùi Kiều càng không dám tạo ra thêm ký hiệu lô điện, tuy rất đáng tiếc là xung quanh đều là những điểm sáng tự do, nhưng hẳn cũng chỉ có thể tận khả năng hấp thu, sau đó dẫn đến vị trí ký hiệu lô điện chuyển hóa thành lô điện tích trữ lại. Mãi cho đến khi toàn bộ thi điều của quái điều đầu người đều đã hóa thành hư ảo, lúc này Bùi Kiều mới ra khỏi trạng thái trầm tĩnh, tuy vậy hẳn cũng không lập tức rời khỏi vị trí hiện tại, chỉ tìm kiếm một chỗ ẩn nấp dưới những khối đá lớn, sau đó ngồi im lặng trầm tư suy nghĩ.

Sự khác nhau giữa con người và con vật, chính là ở chỗ con người có khả năng phân tích cùng kết luận, Bùi Kiều vốn là người thích phân tích cùng tự hỏi, hiện tại phát hiện ra những bí mật về điểm sáng, linh hồn thể, còn có chấp niệm cùng ký hiệu lô điện, Bùi Kiều cũng liền vội vàng tổng kết lại mọi chuyện, chung quy những điều này có lẽ đều là chỗ dựa để hắn tiếp tục sống sót.

Đầu tiên, bộ phận quan trọng nhất của linh hồn thể là chấp niệm cá nhân, hoặc là cũng có thể gọi là ý chí lực, ví dụ như có người kiên nghị, có người yếu đuối, ý chí lực của mỗi người đều không giống nhau, mà ý chí lực này hẳn chính là điểm tối trụ cột tạo nên linh hồn, giống như trong rất nhiều bộ phim, nếu như một người mang theo chấp niệm thật lớn khi chết, ví dụ như muốn nhìn thấy người nào đó, muốn báo thù, muốn làm chuyện này chuyện nọ, như vậy linh hồn của người này sẽ không dễ dàng tiêu tán, thậm chí có thể chuyển biến thành quỷ hồn, cũng chính là cùng một đạo lý.

Tiếp theo, chấp niệm có thể hấp thu những điểm sáng, hình thành linh hồn thể, mà những điểm sáng chính là đủ loại cảm xúc tích cực, nói một cách khác, chấp niệm chính là khung xương, cảm xúc tích cực là máu thịt, những cảm xúc tiêu cực thì giống như là đột biến gen, một khi linh hồn bị quá nhiều cảm xúc tiêu cực xâm nhập, như vậy sẽ mất đi ý thức, đồng thời thân hình cũng phát sinh biến hóa, về phần ký hiệu lô điện trong cơ thể ta có thể xem như một loại động cơ, hấp thu điểm

sáng, tạo ra lõi điện.

- Tiếp... Chính là cơ hội trở về dương thế!

TỬ VONG KHAI ĐOAN

Zhttty
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 4: Diên Cuồng Cù Ng Trờ Về (Nhất)

Từ khi linh hồn của Bùi Kiêu rơi vào Địa Ngục, thời gian đã qua đi hơn bốn tháng, mà trong Địa Ngục khủng bố cùng nguy hiểm này, Bùi Kiêu vẫn kiên cường sống... Hơn nữa chậm rãi trở nên mạnh mẽ, chờ đợi cơ hội trở về dương thế!

Trong một tháng đầu, Bùi Kiêu đã hiểu rõ biện pháp sử dụng những điểm sáng, trên thực tế, giờ phút này biện pháp sử dụng duy nhất của hắn cũng chỉ có thể là dẫn điểm sáng đến vị trí ký hiệu lô điện, sau đó dựa vào ký hiệu lô điện chuyển hóa thành lô điện chi lực, ngoài ra, hắn quả thật là không tìm ra bất cứ biện pháp sử dụng nào khác.

Thế nhưng Bùi Kiêu tốt xấu gì cũng là nhân loại có ý thức, không giống với những loại quái vật chỉ dựa vào bản năng, trong thời gian này hắn cũng chậm rãi quy nạp được một số huyền bí về linh hồn thể.

Đầu tiên, một điểm sáng lớn ước chừng trái bóng bàn là một đơn vị năng lượng tiêu chuẩn, đương nhiên, tiêu chuẩn này là do Bùi Kiêu tự mình đặt ra, mà một đơn vị năng lượng tiêu chuẩn có thể thông qua ký hiệu lô điện sinh ra một đơn vị lô điện, uy lực của một đơn vị lô điện ước chừng tương đương với khoảng một phần hai uy lực phát nổ của một trái lựu đạn, tức là hai đơn vị lô điện sẽ tương đương với uy lực của một trái lựu đạn. Hiện tại Bùi Kiêu có thể tích trữ tối đa bốn đơn vị lô điện, cũng tức là sau khi tích trữ bốn đơn vị lô điện, mặc cho hắn thúc dục ký hiệu lô điện lô điện như thế nào, cũng sẽ không thể chuyển đổi những điểm sáng thành lô điện.

Số lượng lô điện có thể tích trữ tối đa phụ thuộc vào năng lượng tiêu chuẩn nhiều hay ít, mà mức độ của năng lượng tiêu chuẩn thì quyết định dựa trên mức độ

của chấp niệm bản thân mạnh hay yếu. Mỗi một đơn vị năng lượng tiêu chuẩn cũng tương đương với một đơn vị chấp niệm tiêu chuẩn, giờ phút này trong cơ thể Bùi Kiêu có tổng cộng một trăm hai mươi bảy điểm sáng, nói một cách khác, trong cơ thể hắn có một trăm hai mươi bảy đơn vị chấp niệm, tức là tỉ lệ 1:1... Căn cứ theo một trăm hai bảy điểm sáng trong cơ thể chỉ có thể tích trữ bốn đơn vị lõi điện, như vậy ước chừng mỗi ba mươi đơn vị năng lượng tiêu chuẩn có thể lưu trữ một đơn vị lõi điện.

Những điều này chính là tính toán cùng kết luận trước mắt của Bùi Kiêu, hắn tổng cộng có một trăm hai mươi bảy đơn vị chấp niệm, một trăm lẻ sáu đơn vị năng lượng tiêu chuẩn do khi thử nghiệm lõi điện tiêu hao mất một phần, hai ký hiệu lõi điện, bốn đơn vị lõi điện chi lực, mà trong những số liệu này, chấp niệm mới là thứ quan trọng nhất, vừa có thể hấp thu những điểm sáng, lại có thể tạo thành ký hiệu lõi điện, đây là tối trụ cột của linh hồn thể.

Trải qua nhiều ngày mò mẫm như vậy, Bùi Kiêu cũng phát hiện chấp niệm bản thân không phải là hoàn toàn không biến đổi, mà là đang dần dần trở nên mạnh mẽ hơn, chỉ là quá trình này vô cùng chậm rãi, hơn nữa mỗi lần đều là khi Bùi Kiêu tiến vào trạng thái tâm thần ngưng tụ mới có thể gia tăng, khi đó tinh thần tập trung cực độ, tối thuần túy không hề có tạp niệm, có lẽ cũng chỉ có loại trạng thái này mới có thể sinh ra chấp niệm.

Theo tính toán của Bùi Kiêu, ước chừng hắn tiến vào trạng thái trầm tĩnh một trăm tiếng đồng hồ, như vậy sẽ sinh ra một đơn vị chấp niệm, hơn nữa theo sự gia tăng của chấp niệm bản thân, hắn tiến vào trạng thái trầm tĩnh càng dễ, tốc độ sinh ra thêm một đơn vị chấp niệm cũng càng nhanh, có lẽ khi chấp niệm bản thân đạt tới hai trăm hoặc hơn, chỉ cần mấy chục tiếng đồng hồ là có thể sinh ra thêm một đơn vị chấp niệm.

Trên thực tế, Bùi Kiêu đã chạy đến bên cạnh khu vực hư không tối đen như mực kia, hắn cúi đầu nhìn về phía dưới, đó là một thế giới khổng lồ viển vông sự tưởng tượng của hắn, phần không gian tối đen này là một lỗ hổng vô cùng lớn, ở bên dưới mấy ngàn mét, có một tầng đại lục khác tồn tại, mà phía dưới tầng đại lục này còn có một tầng đại lục khác, Bùi Kiêu cũng chỉ mơ hồ nhìn thấy được ba tầng

đại lực mà thôi, mà lỗ hổng này tựa hồ vô cùng vô tận, có trời mới biết phía dưới còn có bao nhiêu tầng đại lực tồn tại? Hơn nữa lỗ như tầng đại lực phía dưới còn nguy hiểm hơn thì thế nào? Lỗ như có nhiều loại quái vật to lớn mạnh mẽ hơn nữa thì sao? Mẹ, có điên mới nhảy!

Trong bốn tháng vừa qua, Bùi Kiều cũng đã gặp nguy hiểm một số lần, có lần bị mấy con sói đầu người đuổi theo, hắn không kịp chui xuống khe hở dưới khối đá, hơn nữa bốn đơn vị lôi điện trong cơ thể cũng không có khả năng tiêu diệt năm sáu con sói khổng lồ cùng một lúc. Trong lúc hắn sắp tuyệt vọng, bỗng nhiên phía dưới một con sói đen đầu người đột ngột xuất hiện mấy cái xúc tu, đây là một con quái vật cực lớn, ước chừng khoảng bốn năm chục mét. Trên thực tế, chính là một khuôn mặt mà thôi, chỉ là mặt người này lớn đến mấy chục mét, hơn nữa trên mặt còn có rất nhiều xúc tu ghê tởm, trên mỗi một xúc tu đều là răng nanh dài nhọn, cho dù là sói đầu người thì cũng vậy, chỉ bị vụn nhẹ một cái liền tan nát, lập tức biến thành năng lượng tiêu chuẩn, mặt người khổng lồ thì không ngừng cười dữ tợn, hút sạch những năng lượng tiêu chuẩn từ đám sói đầu người, mức độ khủng bố này quả thực giống như là ác ma chỉ xuất hiện trong ác mộng.

Bùi Kiều thừa dịp mặt người khổng lồ đánh chén đám sói đầu người, sử dụng lôi điện liều chết chạy trốn mới tránh thoát được một kiếp, nếu không hắn thật sự là không đủ cho mặt người khổng lồ kia nhét kẽ răng.

Lại nói tiếp, đối với thủ đoạn giữ mạng duy nhất là lôi điện, Bùi Kiều cũng đã khổ công tiến hành nghiên cứu, ngoại trừ việc có thể phát ra giống như chùm tia laser, lôi điện chi lực này còn có thể bố trí trên cơ thể, giống như áo giáp, ngoài ra còn có thể tập trung dưới chân khiến tốc độ hắn trong nháy mắt được đề cao gấp trăm lần, tuy rằng bốn đơn vị lôi điện chỉ có thể duy trì trong một hai phút ngắn ngủi, nhưng mà trừ quái vật có tốc độ cực nhanh, hoặc quái vật bay trên không trung, các loại quái vật khác khẳng định là không đuổi kịp hắn.

Chính là dựa vào cẩn thận từng ly từng tí cùng ký hiệu lôi điện có lai lịch thần bí, Bùi Kiều rốt cuộc chịu đau chịu khổ sống sót trong Địa Ngục hơn bốn tháng, mà hắn cũng phát hiện ra quy luật hành động của một vài loại quái vật. Trên cơ bản mà nói, bất cứ linh hồn nào tiến vào Địa Ngục đều sẽ sinh ra biến dị, hơn nữa dần dần

mất đi thần trí, trong bốn tháng vừa qua Bùi Kiêu cũng có mấy lần gặp được linh hồn nhân loại, tuy rằng bộ dáng bọn họ có chút dữ tợn, thế nhưng tốt xấu gì vẫn còn có hình dạng cùng dung mạo cá nhân, nhưng mà rất đáng tiếc những người này đều giống như zombie vậy, mặc cho Bùi Kiêu nói chuyện cùng chào hỏi như thế nào, bọn họ đều chỉ diên cuồng chạy tới tấn công, thậm chí tính toán căn xé hấn. Rơi vào đường cùng, Bùi Kiêu đành phải dùng lôi điện giải quyết bọn họ, mà cũng nhờ mấy quái vật hình người này xuất hiện mới bổ sung được năng lượng tiêu chuẩn đang dần dần tiêu hao của hấn. Rốt cuộc Bùi Kiêu minh bạch được một chuyện... Có lẽ, trong Địa Ngục này, chỉ có mình hấn là nhân loại mà thôi.

Ngoài ra, Bùi Kiêu cũng phát hiện được quy luật của sói đầu người, căn cứ theo mấy lần quan sát từ khoảng cách rất xa, những con sói khổng lồ này tựa hồ có thể phát hiện vị trí vòng xoáy, cũng tức là địa điểm xuất hiện thông đạo liên kết Địa Ngục và dương thế, mỗi lần chúng nó đều sẽ từ xa chạy đến cắn nuốt những linh hồn mới rơi xuống. Mà không chỉ vậy, quái vật cũng sẽ cắn nuốt lẫn nhau, ví dụ như trong một lần Bùi Kiêu theo đuôi đám sói khổng lồ đi đến vị trí một vòng xoáy, ở đó có vài trăm linh hồn mới bị truyền tống đến, đám sói khổng lồ tự nhiên là diên cuồng chạy đến đánh chén, trong khi đang cắn nuốt, trên người một con sói đầu người bỗng nhiên toát ra rất nhiều khí tức đen tối, mà những con sói đầu người xung quanh đều lập tức đình chỉ cắn nuốt, bày ra tư thái liều mạng hướng về phía con sói thủ lĩnh.

Sau khoảng mấy chục giây, những khí tức đen tối xung quanh thân thể con sói thủ lĩnh này biến mất, hình dạng của nó cũng phát sinh biến hóa, vốn chỉ có một đầu người, lúc này lại mọc ra thêm một cái đầu dữ tợn góm ghềnh từ bên cạnh, hơn nữa kích thước cũng trở nên càng thêm khổng lồ. Sau đó nó liền tấn công những con quái vật xung quanh, chỉ trong vòng mấy phút đồng hồ, con sói hai đầu này đã hoàn toàn cắn nuốt sạch sẽ tất cả những linh hồn cùng những con quái vật khác, sau đó liền chạy về hướng khu vực hư không tối đen, lúc đó Bùi Kiêu đã sợ tới mức ép chặt toàn thân vào khe hở, cử động một chút cũng không dám, chỉ lẳng lặng chờ đợi con sói hai đầu đi khỏi.

Trật tự duy nhất trong Địa Ngục, chính là sống sót, trở nên mạnh mẽ... Đây chính là thế giới sau khi tử vong!

Bùi Kiều thật cẩn thận đẩy đồng đất trên đỉnh đầu ra, từ từ chui lên từ khe hở, tiếp đó quan sát thật kỹ bốn phía xung quanh, cho đến khi thấy rõ bốn phía đều là bình nguyên trống trải hoang vu, lúc này hắn mới đứng thẳng lên. Một trận âm thanh ùng ùng vang dội xuất hiện, thân hình hắn liền nhanh chóng biến thành khổng lồ, cao ước chừng khoảng mười một mười hai mét, toàn thân được bao phủ bởi lông điện sáng chói, giống như Lôi thần thời đại Hồng Hoang Viễn Cổ, tuy vậy uy thế này cũng chỉ xuất hiện trong nháy mắt mà thôi, chưa tròn một giây sau, người khổng lồ này lại uể oải biến trở về nguyên dạng.

- Mất tám đơn vị năng lượng tiêu chuẩn, một đơn vị chấp niệm, xem ra chỉ có thể sử dụng nhiều nhất khoảng mười giây, một khi thời gian quá lâu ta sẽ tan thành mây khói.

Bùi Kiều biến đổi trở về nguyên dạng, sau đó liền ngồi tại chỗ tiến vào đến trạng thái tâm thần ngưng tụ, sau một lát mới mở ra mắt thì thào nói.

Bởi vì bên trong Địa Ngục thật sự là nguy hiểm khắp mọi nơi, không chú ý một chút liền sẽ bị quái vật ăn tươi nuốt sống, Bùi Kiều cũng biết giờ phút này hắn thật sự là không khác người bình thường bao nhiêu, không thể đối kháng với vô số quái vật, hơn nữa mục đích của hắn là trở về dương thế, cho nên càng cần thêm lực lượng để bảo hộ bản thân. Vì vậy trong bốn tháng này, ngoại trừ thăm dò tìm kiếm biện pháp trở về dương thế cùng với quy luật hành động của vài loại quái vật, chuyện hắn thường làm nhất chính là tìm khe hở dưới các khối đá lớn, sau khi chui xuống liền bắt đầu ngưng tụ tâm thần, sau bốn tháng chấp niệm bản thân hắn đã đến mức một trăm bốn mươi, hiện tại ước chừng chỉ cần tiến vào trạng thái trầm tĩnh chín mươi lăm tiếng đồng hồ là có thể sinh ra một đơn vị chấp niệm, tốc độ nhanh hơn khoảng 5% so với bốn tháng trước.

Nhưng mà vẫn quá yếu, cho dù đồng loạt bắn ra năm đơn vị lông điện, uy lực cũng vẫn chỉ hơn hai quả lựu đạn một chút, muốn đánh chết một đám quái vật căn bản là không có khả năng, cho nên Bùi Kiều mới cấp bách muốn tìm ra một loại tuyệt chiêu khác để giết địch. Do đó hắn lại một lần nữa bế quan suy tư, không ngừng thăm dò huyền bí trong linh hồn, rốt cuộc Bùi Kiều phát hiện ra dưới tình huống khẩn cấp, hai ký hiệu lông điện có thể hoạt động quá tải, tiêu hao năng lượng

tiêu chuẩn gấp năm lần bình thường tạo ra một đơn vị lõi điện, chỉ là đơn vị lõi điện này không thể tích trữ, hơn nữa lúc sử dụng cũng làm năng lượng tiêu chuẩn trong cơ thể tiêu hao rất nhanh, thể tích những điểm sáng nhanh chóng bành trướng, cũng tức là giống như trạng thái lúc trước, thân hình biến thành khổng lồ, toàn thân lõi điện lập lòe, phảng phất như là Titan...

Nếu như chỉ vậy thì cũng chưa sao, vẫn có thể xem đây là một tuyệt chiêu bảo mệnh, nhưng mà loại hoạt động quá tải này còn có một nhược điểm lớn nhất, đó chính là mỗi một giây đều cần tiêu hao một đơn vị chấp niệm để duy trì ổn định cho ký hiệu lõi điện... Chấp niệm không thể so với năng lượng tiêu chuẩn có thể hấp thu từ quái vật a, đây chính là lực lượng tối trụ cột tạo nên linh hồn thể, một khi tiêu hao nhất định cần phải ngưng tụ tâm thần để khôi phục, hơn nữa thời gian phải bỏ ra cũng rất lâu. Trên thực tế, Bùi Kiêu phát hiện khi chấp niệm càng đến gần mức một trăm càng khó tiến vào trạng thái trầm tĩnh, nói một cách khác, một khi chấp niệm bản thân hạ xuống dưới mức một trăm, như vậy hẳn sẽ không thể ngưng tụ tâm thần, chấp niệm vĩnh viễn không thể tăng thêm!

- Chiêu này đặt tên là lõi điện thiêu đốt đi, tuyệt chiêu thiêu đốt bằng sinh mệnh lực.

Bùi Kiêu ngồi dưới khối đá lớn cười khổ mà nói. Nhưng mà bất kể nói như thế nào, cuối cùng cũng tìm ra một tuyệt chiêu giữ mạng, như vậy tiếp theo hẳn dự định bế quan ngưng tụ tâm thần một hai năm, ngẫu nhiên đi ra ngoài giết mấy zombie để bổ sung sự tiêu hao của năng lượng tiêu chuẩn, đợi đến khi chấp niệm đạt tới mức hai trăm sẽ theo đuôi đám sói đầu người đi tìm vị trí vòng xoáy, hi vọng có thể trở về dương thế...

TỬ VONG KHAI ĐOAN

Zhttty
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 5: Diên Cuồng Cù Trở Về (Nhị)

Khi Bùi Kiêu chuẩn bị trở lại khe hở tiếp tục ngưng tụ tâm thần, bỗng nhiên hắn nhìn thấy phía xa trên bình nguyên có mấy điểm đen xuất hiện, lập tức hắn liền ép sát vào khối đá, không dám nhúc nhích một chút, quả nhiên, có mấy con sói đầu người đang chạy đến, khiến tro bụi trên mặt đất bốc lên cao mấy mét, đám sói khổng lồ này không hề phát hiện ra Bùi Kiêu, cứ như vậy chạy về phía xa.

Cho đến khi đám sói đầu người đã đi xa, Bùi Kiêu mới thở dài đứng dậy, hắn biết phía xa hẳn định có chỗ xuất hiện vòng xoáy, những con sói khổng lồ này sẽ lại có một bữa no nê... Chỉ là hắn bất lực, bản thân cũng khó giữ, sao còn có khả năng giúp được người khác?

Khi Bùi Kiêu đang định lại một lần nữa chui xuống khe hở, bỗng nhiên lại xuất hiện thêm một số chấm đen, khiến hắn lập tức lại ép sát vào mặt đất, quả nhiên, một lát sau lại có mấy con sói đen khổng lồ từ xa chạy đến, hơn nữa lần này không đợi hắn đứng dậy, có đến ba bốn nhóm sói đầu người không ngừng chạy qua, về cùng một phía.

- Chẳng lẽ... Chẳng lẽ là xuất hiện số lượng lớn linh hồn nhân loại?

Bùi Kiêu bỗng nhiên mở to hai mắt nhìn về phía xa, vẻ mặt chần chờ, không biết nên đuổi theo hay không. Trong bốn tháng vừa rồi, Bùi Kiêu cũng từng gặp một lần như vậy, lúc đó cũng có mấy đám sói khổng lồ chạy về cùng một hướng, tình huống như vậy trước đó hắn chưa bao giờ thấy, bởi vì không biết đám quái vật này quy ước theo cách nào, khi một vòng xoáy truyền tổng linh hồn xuất hiện, nhiều nhất chỉ có một đám sói đầu người chạy đến, nếu không thì sẽ không đủ cho chúng nó cắn nuốt. Tuy vậy lại có một lần có đến mấy nhóm sói khổng lồ cùng chạy về

một hướng, dưới sự hiếu kỳ, Bùi Kiêu liền chú ý giữ khoảng cách, chậm rãi đi theo, sau đó hẳn phát hiện ra có đến bốn năm chục con sói khổng lồ đang ngồi im lặng trên một bãi đất trống, trên mặt đất không có linh hồn nhân loại nào, trên trời cũng không có vòng xoáy xuất hiện. Lúc ấy Bùi Kiêu còn tưởng rằng những con sói đầu người này đang tiến hành nghi thức nào đó, khiến hẳn suyt nữa cho rằng quái vật cũng có kết cấu xã hội, không ngờ một lát sau, trên bầu trời xuất hiện một vòng xoáy vô cùng lớn, thậm chí xuyên qua vòng xoáy này, Bùi Kiêu còn có thể mơ hồ nhìn thấy dương thế, đó là một thành phố của nhân loại đèn đuốc huy hoàng...

Từ trong vòng xoáy dần xuất hiện linh hồn nhân loại, số lượng lên đến cả chục nghìn, hẳn là trong thành phố này xuất hiện thiên tai hoặc sự cố lớn nào đó, nếu không thì không có khả năng trong một ngày liền chết nhiều người như vậy. Sau đó đám sói khổng lồ phảng phất như khai mạc yến tiệc, cắn nuốt sạch sẽ tất cả, cho đến khi đó, Bùi Kiêu mới khẳng định đám sói đầu người có năng lực do thám vị trí xuất hiện vòng xoáy, khi nhiều đội sói đen khổng lồ tập trung, khẳng định duy nhất là xuất hiện một lượng lớn linh hồn nhân loại... Đồng dạng, thời gian thông đạo kết nối Địa ngục và dương thế cũng sẽ kéo dài.

Trên thực tế, Bùi Kiêu cũng đã sớm nghĩ tới việc bám theo sói khổng lồ đi tìm vị trí vòng xoáy, bởi vì vòng xoáy này hoàn toàn là ngẫu nhiên xuất hiện cùng biến mất, nếu như tìm kiếm lung tung xung quanh mà nói, vận khí không tốt có khả năng mấy chục năm cũng không nhất định có thể tìm ra, hơn nữa mặc dù là theo đuôi đám sói đầu người, khoảng cách gần khẳng định là không được, nếu như khoảng cách xa, khi Bùi Kiêu chạy đến vị trí vòng xoáy, thông đạo kết nối hai thế giới đã sớm đóng kín, khi đó hẳn chỉ có thể biến thành bữa ăn cho quái vật.

Cho nên, cơ hội duy nhất cũng chỉ có khi xuất hiện số lượng lớn linh hồn, kích thước vòng xoáy rất lớn, hơn nữa thời gian mở ra cũng dài hơn ước chừng gấp mười lần so với bình thường. Nếu như khi vòng xoáy vừa xuất hiện liền chạy đến, sử dụng cả lôi điện để gia tốc, như vậy trước khi vòng xoáy biến mất, hẳn có thể chạy đến từ khoảng cách mười kilomet. Nếu chỉ là vòng xoáy bình thường tự nhiên là không có khả năng xuất hiện lâu như vậy, nhiều nhất chỉ hai mươi giây sẽ biến mất, nhưng nếu như là vòng xoáy cực lớn này, như vậy có thể kéo dài đến một vài phút.

Sau khi chần chờ vài giây, Bùi Kiều liền lập tức không chút do dự, gắt gao bám theo, chung quy trong Địa Ngục này thật sự là sống không bằng chết, mỗi ngày chỉ có thể trốn chui trốn nhủi trong khe hở giữ mạng, sống như vậy, không bằng liều mạng một phen, nếu vận khí tốt mà nói còn có thể trở về dương thế, ít nhất có thể gặp mặt cha mẹ cùng muội muội một lần, nếu như vận khí không tốt, cũng bất quá là triệt để tiêu tán mà thôi, còn tốt hơn là trốn trong chuồng chó giữ chút hơi tàn!

Cứ như vậy, Bùi Kiều đi theo đám sói đầu người, trên thực tế, trải qua bốn tháng rèn luyện, hẳn đã không còn giống như người thường mới rơi vào Địa Ngục, nên trốn như thế nào, nên bám theo như thế nào, nên tìm kiếm tung tích quái vật như thế nào, những tài nghệ được rèn luyện ra trong giây phút sinh tử khiến hẳn không hề thua kém những cao thủ Hunter. Cẩn thận bám theo như vậy một lúc, quả nhiên Bùi Kiều không hề bị đám quái vật phát hiện, cũng không biết đến tột cùng bám theo bao nhiêu lâu, rốt cuộc hẳn nhìn thấy mục tiêu của đám sói khổng lồ này, đó là một nơi trống trải, xung quanh không có bất cứ khối đá lớn nào, mấy chục con sói đen khổng lồ đang ngồi trên mặt đất, chờ đợi vòng xoáy mở ra.

Bùi Kiều nhìn hoàn cảnh xung quanh, trong lòng thật sự phát khở, hoàn cảnh này vô cùng bất lợi đối với hẳn, lấy nơi đám quái vật tụ tập làm trung tâm, trong vòng mười kilomet xung quanh không hề có một khối đá lớn nào, đây quả thực là muốn hẳn đi chịu chết a, nếu như không có những khối đá lớn, hẳn làm thế nào có thể tiếp cận với vòng xoáy đây? Tính toán qua một chút, mười kilomet cơ hồ chính là cự ly tối đa đối với hẳn, nếu vượt qua phạm vi này, thứ nhất là lôi điện chi lực không đủ, thứ hai là vòng xoáy sẽ đóng kín, cả hai khả năng này đều là những điểm trí mạng.

- Mặc kệ, nếu thật sự không được liền dùng lôi điện thiêu đốt, cho dù là tan thành mây khói cũng được, dù sao cũng phải liều mạng một phen! Đã chịu đựng trong Địa Ngục này đủ rồi, cho dù là thêm một giây ta cũng không muốn!

Sở dĩ Bùi Kiều quyết tâm chọn lúc này để trở về dương thế, ngoại trừ do kích thước vòng xoáy tăng lớn, nguyên nhân càng trọng yếu hơn chính là tinh thần hẳn đã sắp tới mức cực hạn.

Tinh thần của nhân loại kỳ thật khá yếu ớt, nếu đặt một người vào trong không gian tối đen, không hề có một tiếng động nào, nội trong hai mươi bốn giờ tinh thần người này sẽ bị phá vỡ, nếu một người ở trong hoàn cảnh xa lạ, không có bất kỳ ai để cùng nói chuyện, như vậy nhiều nhất một tháng, trạng thái tinh thần của người này sẽ xuất hiện dị thường, nhìn thấy, nghe thấy ảo giác các loại... Nếu như liên tục ở trong hoàn cảnh khốc liệt tùy thời sẽ chết như chiến trường, nhiều nhất trong vòng ba tháng sẽ gặp phải triệu chứng tổn thương tinh thần.

Mà Địa Ngục này, chính là so với bất cứ chiến trường nào đều tàn khốc hơn! Tuy ý chí Bùi Kiêu rất cứng cỏi, tính cách kiên nghị, nhưng ở trong hoàn cảnh thần kinh luôn căng thẳng từng phút từng giây như vậy, dần dần hần đã rút cuộc không chịu đựng được trạng thái căng thẳng áp lực cao độ, giờ phút này hi vọng duy nhất chính là trở về dương thế, nếu không hần có thể sẽ phát điên cũng không chừng. Cho dù hần biết hiện tại biện pháp tốt nhất là tìm một nơi ẩn thân, chậm rãi gia tăng chấp niệm bản thân, đợi đến khi thực lực được đề cao sẽ tìm kiếm cơ hội khác để trở về dương thế, thế nhưng biết là một chuyện, có thể làm được hay không lại là một chuyện khác... Hần đã không muốn chờ thêm một phút giây nào, hoặc là trở về, hoặc là chết! Chính là đơn giản như vậy.

Bùi Kiêu cường chế sợ hãi cùng kích động trong lòng, không ngừng nhắm đọc thơ văn bắt buộc bản thân phải bình tĩnh, đồng thời gắt gao nhìn về phía bãi đất trống phía xa, giờ phút này hần đang nằm sấp dưới một khối đá gần nhất, tuy gần nhất nhưng khoảng cách ước chừng cũng phải mười một mười hai kilomet, chính là cự ly cực hạn đối với thực lực của hần hiện tại. Bùi Kiêu cũng không biết mình có thể chạy đến bãi đất trống hay không, thế nhưng dù sao cũng phải liều mạng một phen, ý thức hần đã sớm toàn lực khống chế lôi điện trong cơ thể, chỉ đợi vòng xoáy vừa xuất hiện, lập tức sẽ chạy tới!

Giữa những con sói đầu người này không có cái gọi là quan hệ thống soái, thực lực đạt đến một mức nhất định sẽ lập tức tiến hóa, cho nên những con quái vật này kỳ thật đều chỉ làm theo ý mình, mục đích duy nhất của chúng chỉ là linh hồn nhân loại, càng nhiều càng tốt. Khi ta xuất hiện, nếu con nào đến tấn công ta thì sẽ ăn được ít linh hồn nhân loại hơn so với những con còn lại, loại chuyện lợi cho người lỗ cho mình như vậy tự nhiên chúng nó sẽ không làm, trừ phi là tự ta chạy đến bên

canh, hoặc là tất cả những linh hồn nhân loại đều đã bị cắn nuốt sạch sẽ, nếu không vẫn sẽ tương đối an toàn...

Cứ như vậy, Bùi Kiêu yên lặng không nhúc nhích, hai mắt nhìn chăm chăm về phía xa, cẩn thận xem xét từng động tĩnh trên bãi đất trống, không biết bao lâu sau, bỗng nhiên giữa không trung, ở độ cao ước chừng khoảng mười bảy mươi tám mét, không gian tại đó vặn vẹo uốn éo, sau một chút liền giống như vải bị xé ra, một vòng xoáy khổng lồ xuất hiện, linh hồn nhân loại không ngừng cuộn cuộn rơi xuống.

- Chính là lúc này!

Bùi Kiêu mạnh mẽ đứng lên từ mặt đất, tiếp đó điên cuồng chạy về hướng bãi đất trống, sau khi chạy được mấy mét, một luồng lôi điện hiện ra dưới chân hắn, khiến tốc độ được đề cao gấp mười lần bình thường, toàn thân như hóa thành ảo ảnh, cự ly trăm mét chỉ cần một giây liền vượt qua. Lấy tốc độ như hiện tại của Bùi Kiêu, muốn chạy hết cự ly mười hai kilomet, cũng vẫn cần hai phút đồng hồ, mà biến số trong hai phút này thật sự là nhiều lắm, thứ nhất, chỉ cần có vài con sói khổng lồ đến công kích hắn, nếu như không có may mắn nào đáng nói, như vậy khả năng duy nhất là chết, thứ hai, trong vòng hai phút thông đạo kết nối tuyệt không thể biến mất, nếu không kiểm củi ba năm thiêu một giờ, khi đó hắn muốn chạy trốn cũng không được, thứ ba, một khi sử dụng lôi điện thiêu đốt, sau nhiều nhất mười giây hắn sẽ rơi vào trạng thái vô lực, khi đó khẳng định cũng là chết chắc!

Cơ hội duy nhất! Bất thành tắc tử!

Bùi Kiêu cắn chặt răng, giống như phát điên liều mạng chạy về phía trước, những con sói khổng lồ phía xa quả thật là phát hiện ra hắn, nhưng cũng giống như dự đoán, bọn chúng đều bắt đầu cắn nuốt linh hồn nhân loại, mặc kệ sự xuất hiện của một linh hồn nhỏ bé như con kiến. Điều này khiến cho nội tâm hắn thoáng hòa hoãn một chút, nhưng mà lúc này cũng không phải thời điểm thả lỏng, ba biến số trước mắt mới chỉ thông qua một, hai biến số còn lại, cho dù chỉ có một xảy ra, kết quả cũng chỉ có thể là tan thành mây khói.

Thời gian chậm rãi trôi qua từng giây, vòng xoáy đã bắt đầu chậm rãi thu nhỏ

lại, đám sói đầu người vẫn đang tích cực đánh chén. Tinh thần Bùi Kiêu đã triệt để tập trung, giống như trạng thái tâm thần ngưng tụ, trong giây phút sinh tử, hắn đã đột phá được một tầng chướng ngại, có thể trong lúc vận động cũng ngưng tụ được tâm thần, tuy vậy chính bản thân Bùi Kiêu cũng không phát hiện ra, trong mắt hắn lúc này chỉ còn lại có vòng xoáy cùng đám sói đen khổng lồ.

Mỗi một giây, Bùi Kiêu đều cảm giác như trải qua một năm dài đằng đặc, không biết có phải ảo giác hay không, giống như thời gian đã trở nên chậm lại, mỗi một bước chân Bùi Kiêu đều có ngàn vạn suy nghĩ, tuy vậy khi cẩn thận suy ngẫm lại thì không nghĩ ra cái gì, trong đầu óc hắn vẫn là vòng xoáy trước mắt cùng đám sói khổng lồ. Một giây rồi lại thêm một giây, một bước rồi lại thêm một bước, một kilomet rồi lại thêm một kilomet, dần dần, hắn đã càng lúc càng đến gần bãi đất trống, thậm chí ngay cả dung mạo của những linh hồn nhân loại đều đã nằm trong tầm mắt, trong vô số linh hồn nhân loại này có bảy tám mươi phần trăm là người da trắng, cũng có một số người da vàng cùng người da đen, xem ra vị trí thông đạo kết nối này hẳn là ở một quốc gia Âu Mỹ nào đó, bất quá Bùi Kiêu không hề quan tâm, chỉ cần có thể trở lại dương thế, cho dù là rơi xuống hoàn cảnh như Bắc Cực hoặc Nam Cực hắn cũng chịu!

Theo cự ly càng tới gần, đám sói khổng lồ cũng quay đầu nhìn về phía Bùi Kiêu, giống như chỉ cần hắn vừa vào trong phạm vi, lập tức sẽ tấn công, mà Bùi Kiêu giờ phút này cũng là tên đã trên dây, muốn quay đầu chạy trốn là chuyện không thể, hắn chỉ có thể kiên trì liên tục xông lên. Đến lúc này Bùi Kiêu đã chạy hết hơn một phút, cách một con quái vật gần nhất hơn một ngàn mét, mà con quái vật này bỗng dưng cũng dừng việc cắn nuốt linh hồn nhân loại, quay đầu lại nhìn chằm chằm, giống như đang đợi hắn đến gần.

Sát ý trắng trợn, cho dù đang trong trạng thái tâm thần ngưng tụ, Bùi Kiêu vẫn cảm thấy đáy lòng vô cùng lạnh lẽo, suy nghĩ một chút có thể thấy, một quái vật đầu người gớm ghiếc, kích thước so với voi còn to lớn hơn, nhìn gắt gao như đang quan sát con mồi, chỉ cần là người trong nội tâm đều sẽ sinh ra sợ hãi, Bùi Kiêu cũng cảm thấy sợ, nhưng thân thể hắn vẫn theo quán tính chạy tới phía trước. Khi cách con sói khổng lồ ước chừng ba bốn trăm mét, tầng lôi điện bao phủ dưới chân hắn dần trở nên ảm đạm, bốn đơn vị lôi điện đã dùng hết, đang trong trạng thái gia tốc,

bỗng nhiên lòi điện biến mất, không kịp phản ứng Bùi Kiêu liền văng ra mấy chục mét, sau đó ngã xuống mặt đất.

Con sói khổng lồ cách Bùi Kiêu gần nhất gào lên một tiếng, phốc một cái trực tiếp nhảy đến, một khi bị thân thể cao lớn nặng ngàn cân này đè lên, Bùi Kiêu sẽ bị ép tử phân ngũ liệt, cho dù hãn là linh hồn cũng sẽ lập tức tiêu tán. Bùi Kiêu cố nén đau đớn, lăn mình qua bên cạnh, nhưng có trời biết tại sao một con quái vật khổng lồ như vậy lại có tốc độ cùng sự linh mẫn đến mức khoa trương, khi vừa lăn ra được mấy mét, con sói khổng lồ đã ầm một tiếng rơi xuống trước mặt hãn, Bùi Kiêu chỉ cảm thấy toàn thân rung lên, giống như có một quả bom vừa phát nổ bên cạnh, tiếp đó chân trước của con sói khổng lồ gắt gao đè lên người hãn, khuôn mặt khủng bố dữ tợn lập tức cắn tới, một phát cắn là có thể hoàn toàn nuốt trọn.

- Lăn... Lăn ra a!

Bùi Kiêu mở mắt ra, lực chú ý của hãn cũng không phải là con quái vật khủng bố trước mặt, mà là vòng xoáy trên bầu trời đang càng lúc càng thu nhỏ, vốn vô cùng khổng lồ, đường kính hiện tại nhiều nhất chỉ còn hai mươi mét, sau tối đa mấy giây nữa sẽ biến mất. Bùi Kiêu đã mặc kệ có chết hay không, toàn bộ ý thức xâm nhập vào đến vị trí ký hiệu lòi điện trong cơ thể, đem chấp niệm bản thân, năng lượng tiêu chuẩn tất cả đều truyền về hướng phù văn này, một loạt tiếng nổ ầm ầm xuất hiện, thân hình Bùi Kiêu bắt đầu nhanh chóng biến thành khổng lồ.

Con sói đầu người vốn đang cắn tới, nhưng khi thân hình Bùi Kiêu biến lớn, phát cắn này chỉ trúng phần ngực, xé rách một khối thịt lớn, hình thể vốn đối lập của hai bên cũng dần thu hẹp cách biệt. Sau giây lát thân hình Bùi Kiêu đã cao đến mười mấy mét, tuy hình thể hai bên không sai biệt lắm, nhưng trên người Bùi Kiêu lại có lòi điện bao phủ, trong tiếng nổ vang dội, bàn chân của con sói đầu người đang đè lên Bùi Kiêu liền bị lòi điện thiêu đốt sạch sẽ, biến thành vô số điểm sáng, tất cả điểm sáng đều nhanh chóng lao về hướng phần ngực bị xé rách của Bùi Kiêu. Tiếp đó con sói khổng lồ không ngừng lui về phía sau, mà Bùi Kiêu cũng không dám dây dưa cùng đám quái vật này nữa, khi con quái vật vừa lui về phía sau, hãn liền mạnh mẽ đứng dậy, sau đó lấy hết sức lực nhảy về phía vòng xoáy giữa không trung.

Giờ phút này thân hình Bùi Kiêu cao ước chừng mười hai mét, cú nhảy toàn lực này đạt tới độ cao gần ba mươi mét, khi đám sói đầu người đồng loạt chạy về phía hần, Bùi Kiêu đã nhảy vào đến trong vòng xoáy. Một luồng lực lượng vô cùng lớn không ngừng truyền đến từ bốn phía, hai tay cùng hai chân Bùi Kiêu lập tức bị xé nát, tiếp đó trên thân thể cũng xuất hiện vô số vết rách. Khi sắp bị vụn vẹo xé thành mảnh nhỏ, cũng không biết có phải may mắn hay không, hoặc coi như là trùng hợp, lúc trước hần thiêu đốt sạch sẽ một chân của con sói khổng lồ, sau đó phần chân này liền biến thành vô số điểm sáng, dưới tình huống khẩn cấp hần cũng chỉ cố hết sức nhảy vào được trong vòng xoáy, không ngờ có một lượng lớn điểm sáng bị kéo theo, khi tay chân cùng thân thể bị xé rách, những điểm sáng này liền tự động tu bổ thân thể cho hần.

Khi những điểm sáng sắp tiêu hao hết, bỗng nhiên một luồng sáng lóe lên, nháy mắt sau Bùi Kiêu liền rơi xuống đất, mà phía sau hần, vòng xoáy đã triệt để đóng kín. Đến lúc này, Bùi Kiêu rốt cuộc không chịu đựng được đau đớn thống khổ, hai mắt tối đen sau đó trực tiếp rơi vào hôn mê, bất quá trước khi triệt để mất đi tri giác, hần rốt cuộc cũng nhìn thấy thế giới trước mặt, lọt vào trong tầm mắt hần là ánh đèn nê ông, đây là thế giới của nhân loại...

TỬ VONG KHAI ĐOAN

Zhttty
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 6: Thế Giới Nhân Loại Không Biết (Nhất)

- Này, tỉnh, tỉnh!

Trong lúc hôn mê, bỗng nhiên trên mặt Bùi Kiều truyền đến một cảm giác đau nhức, sói đen đầu người, quái đểu đầu người, kinh khủng nhất còn có khuôn mặt khổng lồ đầy xúc tu, tất cả quái vật như ác mộng trong trí nhớ đồng loạt ập đến, khiến hắn vô cùng sợ hãi bật dậy từ mặt đất. Đến lúc này, Bùi Kiều mới thấy trước mặt mình có vài nam tử da trắng đang đứng, mà một nam tử da trắng gần nhất đang bày ra động tác nhắc chân, hiển nhiên vừa rồi chính là do nam tử da trắng này dùng chân đá lên mặt hắn.

Mấy nam tử da trắng thấy thân thủ Bùi Kiều nhanh nhẹn như vậy cũng đều lộ ra biểu tình kinh ngạc, tên nam tử da trắng đá Bùi Kiều bấu môi, dùng tiếng Anh nói:

- Còn thất thần làm gì? Chẳng lẽ muốn chúng ta đưa ngươi lên tới cửa sao? Mẹ, nằm ở nơi này giả chết, ta dám cam đoan, tên này nhất định giả chết ở đây từ lúc bắt đầu, mẹ, đám heo da vàng đều là như vậy, bởi thế mới nói nên trực xuất toàn bộ mới tốt!

Trong khi nói chuyện mấy nam tử da trắng vừa hùng hùng hổ hổ vừa bước đi. Bị đá mấy phát khiến Bùi Kiều một bụng tà hỏa, thế nhưng so với phần nộ trong lòng, tình huống trước mắt càng thêm có vẻ quý dị, nếu trí nhớ hắn không xảy ra vấn đề gì mà nói... Hắn nhớ rõ bản thân mới từ Địa ngục liêu mạng quay về dương thế, có điều vì sao người sống lại nhìn thấy được hắn chứ? Chẳng lẽ hắn giống với mấy nhân vật trong tiểu thuyết kia, chiếm cứ thân thể người khác trùng sinh?

Nghĩ đến đây, Bùi Kiều lập tức liên hưng phấn sờ loạn thân thể mình. Cái gọi là chết tử tế không bằng sống lại, người sống vĩnh viễn không cách nào biết rõ chết là

một việc thống khổ như thế nào. Nếu có thể sống lại mà nói, cho dù là tàn phế cũng tốt hơn sống chung với lũ quái vật. Nhưng không đợi Bùi Kiêu hưng phấn bao lâu, khi hần tập trung tinh thần, quan sát bên trong cơ thể, kết quả vẫn giống như lúc trước: điểm sáng trong cơ thể, chấp niệm bản thân, còn có ký hiệu lõi điện... tất cả đều vừa xem là hiệu ngay... hần vẫn là linh hồn thể...

- Nói một cách khác, mấy người da trắng vừa rồi cũng đều là linh hồn thể? Vì sao trên người bọn họ không có khí tức đen tối tồn tại?

Bùi Kiêu liền bình tĩnh lại, mấy gã vừa rồi cũng là linh hồn thể, hơn nữa xung quanh linh hồn cũng không có khí tức đen tối, như vậy không phải là giống hần sao?

Bùi Kiêu gắng sức bình tĩnh, vội vàng nhìn bốn phía, quả nhiên nhìn thấy con người, thành phố đèn đuốc sáng sủa, còn có rất nhiều nhà cao tầng, tuy rằng thời gian đã là buổi tối nhưng trên ngã tư vẫn còn có rất nhiều xe cùng người đi đường, mấu chốt nhất là, Bùi Kiêu thấy được một tòa kiến trúc rất nổi tiếng... Nhà Trắng nước Mỹ, khiến hần xác định bản thân chắc chắn đang ở trên Trái đất, không phải là xuyên việt đến nơi nào đó.

Bùi Kiêu thật sự cảm thấy vui mừng đến mức khó có thể nói nên lời, nếu không phải giờ phút này hần đã là linh hồn thể, khả năng nước mắt không tự chủ được chảy ra cũng nên. Bùi Kiêu cứ như vậy mờ mịt đứng tại chỗ một lúc lâu, mãi cho đến khi có một bàn tay đặt lên vai từ phía sau, lúc này hần mới đột nhiên bừng tỉnh lại, trong lòng tự trách, nếu ở trong Địa Ngục với trạng thái vừa rồi mà nói, chỉ sợ đã sớm bị quái vật cắn nuốt sạch sẽ rồi, cho dù đây là dương thế cũng không thể khinh thường như vậy, ai biết tương lai có thể sẽ gặp quái vật gì hay không?

Khi Bùi Kiêu quay đầu lại, vừa vặn nhìn thấy một người đẹp Phương Tây mỹ lệ, tóc vàng mắt xanh, thân cao thon thả, khuôn mặt đầy tò mò nói:

- Nay, ngươi không đi sao, những người đó sắp đi rồi kìa.

Bùi Kiêu cũng không phải là Trư Bát Giới háo sắc, hần nhìn hai mắt người đẹp một chút rồi nói:

- Đi đâu cơ?

Cô gái hơi hơi sững sốt, không nói thêm gì nữa, chỉ lấy tay chỉ về một hướng cách đó không xa, ngã tư đường bên cạnh, Bùi Kiêu nhìn qua, quả nhiên tại đó có một đám người đang tụ tập. Hắn cũng không hỏi gì thêm, xoay người đi về hướng bên kia.

Vừa đi Bùi Kiêu vừa suy nghĩ, tất cả những chuyện trước mắt đều rất quỷ dị. Đầu tiên hắn không biết hiện tại là ngày tháng năm nào, hắn chỉ nhớ rõ thời điểm mình chết là giữa tháng 7 năm 2009, tính cả thời gian hắn ở Địa Phủ mà nói, hiện tại hắn là đầu tháng 12 năm 2009, thế nhưng ai biết thời gian ở hai thế giới có giống nhau hay không? Vạn nhất hiện tại đã là mấy chục năm sau thì sao? Đây là cái thứ nhất.

Thứ hai là các linh hồn xung quanh đây, theo Bùi Kiêu chứng kiến ít nhất có vài trăm linh hồn thể tồn tại, nhưng xung quanh bọn họ đều không có khí tức màu đen. Kỳ thật linh hồn thể vẫn có khác biệt rất lớn với người sống, một vài linh hồn thể có chút cảm giác hư ảo, thân thể phảng phất như ảo ảnh vậy, tóm lại có chút cảm giác không chân thật. Bùi Kiêu thấy trong này có ít nhất mấy trăm linh hồn thể không có hắc sắc khí tức, hơn nữa bọn họ còn nói chuyện với nhau, hiển nhiên không phải hôm nay mới biến thành linh hồn thể, mà là đã biến thành linh hồn thể từ lâu, chắc hẳn đã có quen biết với nhau từ trước.

Chính bởi vì hai điểm đó, khiến Bùi Kiêu không thể không cẩn thận, hắn cũng không dám lộ ra bản thân ngỡ ngàng cái gì cũng không biết, dù sao chỉ là đi theo đám người đó mà thôi, sau đó chậm rãi tìm hiểu tình huống đến cùng là cái gì, vì sao những linh hồn này đều không có khí tức đen tối, vì sao bọn họ đều không bị hút vào trong Địa ngục?

Khi Bùi Kiêu đi tới, một người trong nhóm nhìn thoáng qua hướng Bùi Kiêu, tiếp đó liền gật gật đầu với một người bên cạnh, người bên cạnh liền vươn tay ra, dần dần, ở trên tay hắn xuất hiện mười điểm sáng lớn nhỏ khác nhau, người này cũng không nói nhiều, tiện tay liền khiến những điểm sáng dung nhập vào trong cơ thể Bùi Kiêu, sau đó vẻ mặt dần coi thường phất phất tay, ý bảo Bùi Kiêu rời đi.

Lần này Bùi Kiêu mới thật sự không cách nào hình dung được nỗi khiếp sợ, hẳn cũng không nghĩ đến chuyện nhận năng lượng cơ bản, đây chính là thành phần trụ cột tạo thành linh hồn a, dễ dàng cho người khác như vậy? Người vừa rồi không sợ linh hồn bản thân tan thành mây khói sao?

Mang theo một bụng nghi vấn, Bùi Kiêu tùy ý đi về hướng ngã tư phía xa, rất nhiều nghi vấn không thể giải thích, hơn nữa hiện tại đang ở thủ đô Washington nước Mỹ, muốn quay về Trung Quốc cũng không phải một chuyện đơn giản, xem ra hẳn cần đến sân bay một chuyến, hẳn là có thể tìm được chuyến bay đến Trung Quốc mới đúng.

- Này. . . Cái người Nhật Bản kia, có phải người mới chết hay không a?

Ngay tại lúc Bùi Kiêu đang mê mang, bỗng nhiên từ phía sau truyền đến một thanh âm như vậy, khiến hắn sợ tới mức lập tức quay đầu lại nhìn về phía sau, liền nhìn thấy mỹ nữ phương tây lúc trước đang tươi cười nhìn hắn.

Trong lòng Bùi Kiêu vừa động, hắn nhìn quanh trái phải một chút, phát hiện xung quanh chỉ có hai linh hồn, hẳn cùng mỹ nữ Phương Tây, lập tức hắn cũng không tiếp tục giấu diếm, gật đầu nói:

- Ủm, rất kỳ quái a, đột nhiên liền biến thành linh hồn, không ngờ người chết đi thật sự có linh hồn... À mà ta không phải người Nhật Bản, ta là người Trung Quốc!

Mỹ nữ Phương Tây lúc này mới lộ ra biểu tình vô cùng kinh ngạc, giống như vừa nghe thấy chuyện bất bình thường không thể tin được, nàng gần như không hề rụt rè giữ ý, há to miệng nói lớn:

- Không thể nào? Ta chỉ là tùy ý nói như vậy thôi, người đúng là người mới chết? Vậy là người dựa vào lực lượng bản thân tránh thoát tội nghiệt? Trời ạ, thật sự là có thể dựa vào bản thân tránh thoát tội nghiệt của mình hay sao?

Bùi Kiêu cười cười, hắn nhẹ nhàng đi đến trước mặt mỹ nữ Phương Tây khoảng ba mét, vị trí này là nơi hắn có thể phát ra lời điện chi lực chuẩn xác cùng nhanh nhất, hắn cười nói:

- Tội nghiệp người nói có phải là khí tức đen tối quấn quanh linh hồn thể không? Đúng là ta tự mình tránh thoát tội nghiệp, nhưng tất cả mọi chuyện là như thế nào? Vì sao chúng ta chết đi đều có linh hồn, còn có tội nghiệp là gì? Đúng rồi, lúc trước người kia cho ta mười điểm sáng, như thế là sao?

Mỹ nữ phương tây vẫn duy trì vẻ khiếp sợ như cũ, một lúc lâu sau nàng mới vui mừng kêu lên:

- Yes, xem ra lần này ta là nhật được bảo vật quý giá a...

Sau khi nói xong, nàng liền nhìn thấy sắc mặt Bùi Kiều biến đổi, hơn nữa bắt đầu không ngừng điều tra chung quanh, lúc này mới phát hiện câu nói của mình tựa hồ có chút vấn đề, vì thế nàng vội vàng nói:

- Người không cần lo lắng, ta không có ác ý gì đối với người, ý của ta là đã tìm được đội viên có thực lực cường đại, xem ra chúng ta cũng có thể tham gia tổ đội, sau này cùng đăng ký vào một đội ngũ

Nghi hoặc trong lòng Bùi Kiều càng nhiều, có điều hắn cũng không lên tiếng hỏi, chỉ nhìn chăm chăm vào mỹ nữ phương tây, muốn nghe xem nàng giải thích đến cùng là cái gì. Mỹ nữ phương tây nhìn khuôn mặt đầy nghi ngờ của Bùi Kiều, thân nhiên nở nụ cười nói:

- Nơi này cũng không phải là nơi thích hợp để nói chuyện, không bằng tới nhà ta đi... Ách, là nhà ta ở khi còn sống, cha mẹ ta cùng em trai đều vẫn còn sống, đến đó ta sẽ giải thích rõ ràng cho người về những chuyện trước mắt, ha ha, nói thật thì rất khó tưởng tượng a, lúc trước ta nghe xong thì sửng sốt choáng váng hơn một tuần lễ, sau đó mới tin những lời bọn họ nói đều là sự thật...

Trong khi nói chuyện, mỹ nữ Phương Tây đã thân thiết nắm tay Bùi Kiều, kéo hắn bay về hướng nội thành.

Nhà của mỹ nữ Phương Tây là một khu nhà dành cho thành phần lao động tri thức trung lưu, là một biệt thự nhỏ có nhiều phòng, gồm ba tầng lầu, ngoài ra còn có một khu vườn hoa nhỏ, thoạt nhìn cũng là một căn nhà rất bình thường. Mỹ nữ

Phương Tây kéo Bùi Kiêu bay tới bên ngoài ngôi nhà, sau đó cười nói:

- Đúng rồi, còn chưa giới thiệu với nhau một chút, ta tên là Jenny, còn người?

Trong lòng Bùi Kiêu vẫn đang suy tư nghi ngờ, nghe vậy hắn chỉ tùy ý nói:

- Ta tên là Bùi Kiêu, người Trung Quốc.

Jenny bật cười nói:

- Được rồi, người còn để ý chuyện ta nói sai quốc tịch của người sao? Không cần so đo như vậy chứ? Lòng dạ nam nhân nên rộng lượng một chút.

Nói xong, nàng liền nhẹ nhàng lướt vào trong phòng, kéo tay Bùi Kiêu cùng nhau xuyên qua vách tường, lọt vào trong tầm mắt Bùi Kiêu là hai vợ chồng trung niên cùng một thanh niên khoảng mười bảy mười tám tuổi đang ngồi nói chuyện với nhau, có điều hơi kỳ quái là, trên bàn rõ ràng đã bày đầy đồ ăn, nhưng bọn họ lại không có một chút ý định động đũa, hình như đang chờ đợi người nào đó.

Jenny vừa thấy ba người liền buông tay Bùi Kiêu ra, ngay sau đó trên người chợt lóe sáng, linh hồn thể vốn đang hư ảo lập tức trở nên chân thật, cái này cũng chưa tính, càng làm cho Bùi Kiêu cảm giác được khiếp sợ là, ba người kia vui mừng đứng lên, hiển nhiên bọn họ đều nhìn thấy được Jenny, chỉ là chưa có tới chạm vào nàng, chỉ đứng tại chỗ nhìn nàng đầy thân thiết. Thanh niên kia lập tức nói:

- Sao muộn như vậy tỷ mới về? Không phải chỉ là một nhiệm vụ tập thể nhỏ sao? Vừa rồi từ trên TV còn đưa tin về vụ nổ lớn, nói là sự cố kho trữ dầu, mọi người còn đang lo lắng.

Jenny mỉm cười nhìn ba người nói:

- Trên đường có chút chuyện trì hoãn, mục tiêu nhiệm vụ lần này quả thật có chút phiền phức, đều là một ít yêu ma trung cấp, có điều phe chúng ta cũng có vài người có vũ khí, cuối cùng vẫn giải quyết xong toàn bộ. Đúng rồi, ta còn dẫn một băng hữu về nhà, mọi người cứ ăn cơm trước đi, ta có chút việc cần nói cùng với

bằng hữu này.

Hai Vợ chồng trung niên cùng người thanh niên liền nhìn về phía sau Jenny, cũng tức là vị trí Bùi Kiêu đang đứng, đương nhiên bọn họ không hề nhìn thấy gì, thế nhưng cả ba người vẫn lộ ra vẻ vui mừng, người thanh niên nói:

- Tỷ tỷ, chẳng lẽ hẳn là người có vũ khí?

Jenny cười lắc đầu nói:

- Tạm thời còn không phải... Được rồi, ta còn có một số việc cần bàn bạc, mọi người cứ ăn cơm đi.

Sau khi nói xong, ánh sáng nhạt trên người nàng dần dần ảm đạm xuống, toàn bộ thân hình lại biến thành hư ảo, sau đó nàng lại kéo tay Bùi Kiêu, cứ như vậy chậm rãi đi về hướng về lầu hai.

- Trước kia nơi này là phòng ta. Tốt rồi, hiện tại có thể yên tâm nói chuyện.

Jenny kéo Bùi Kiêu vào, đồ đạc trong phòng đã được sắp xếp chỉnh tề, nàng thở phào nhẹ nhõm một cái, sau đó liền trực tiếp mở miệng nói:

- Ta biết trong lòng ngươi khẳng định có rất nhiều nghi hoặc, yên tâm, chỉ cần là những vấn đề ta biết đều sẽ giải thích rõ ràng cho ngươi, thời điểm ta mới chết cũng mang theo rất nhiều nghi hoặc cùng khó hiểu như vậy... Có điều sau khi ta nói hết mọi chuyện cho ngươi biết, cũng hi vọng ngươi có thể trả chút thù lao.

Bùi Kiêu gật đầu nói:

- Quả thật, nếu có thể giải quyết hết những nghi hoặc hiện tại của ta, như vậy tự nhiên cũng nên trả công cho ngươi, đây chính là một phần hợp đồng đúng chứ?

(Đây là bản chất của xã hội tư bản, có làm việc sẽ có thù lao, đây chính là điều cơ bản nhất trong suy nghĩ của người dân, mà tại những quốc gia Âu Mỹ phát đạt, loại tư tưởng này gần như là quán triệt toàn dân, thậm chí ngay cả xã hội đen cũng có tư tưởng như vậy, thậm chí còn thuê luật sư đến xử lý tài sản của bản thân,

những lời vừa rồi của Jenny hẳn là ý này.)

Jenny mỉm cười nói:

- Ta biết người Châu Á các người... Không, đặc biệt là người Trung Quốc các người, rất khinh thường việc đề cập rõ ràng đến lợi ích, nhưng mà nói rõ ràng như vậy có cái gì không hay chứ? Nhất định muốn vì ích lợi mà dây dưa đến tòa án mới tốt sao? Đương nhiên, hiện tại chúng ta cũng không có cần gì đến quan tòa, yêu cầu của ta rất đơn giản, ta nói tất cả mọi chuyện cho người, chỉ hy vọng sau khi biết hết mọi chuyện người tìm cho ta một thanh vũ khí, cho dù là loại vũ khí bình thường nhất cũng được, đây chính là yêu cầu của ta.

TỬ VONG KHAI ĐOAN

Zhttty
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 7: Thế Giới Nhân Loại Không Biết (Nhị)

Bùi Kiều rất muốn hỏi Jenny vũ khí mà nàng nói là thứ gì, linh hồn thể không thể chạm vào mọi thứ trong thế giới này, thì làm sao có thể sử dụng vũ khí? Nếu như là các loại vũ khí cao cấp hiện đại bình thường, vậy linh hồn không thể tiến vào kho vũ khí quân đội sao? Trong đó đủ các loại vũ khí, hẳn chăm chú nhìn Jenny, hi vọng tìm được lời giải thích cho mọi nghi hoặc trong lòng.

- Đầu tiên, không cần nói nhiều lời về vấn đề chúng ta đã chết. Chúng ta là linh hồn, một loại sinh mạng thể đặc thù do tinh thần và năng lượng tạo nên. Nhưng mà chúng ta vẫn có ý thức cùng kí ức kiếp trước, không giống ma quỷ như trong tiểu thuyết và phim ảnh miêu tả, chúng ta chẳng qua chỉ là nhân loại hơi đặc biệt một chút mà thôi. Tập trung nghe cho kỹ, tiếp theo là lời chính phủ giải thích mà ta lấy được.

Thực tế thì linh hồn thể đầu tiên đã xuất hiện từ những năm 80 của thế kỷ 20, lúc nước Mỹ khởi động kế hoạch đại chiến vũ trụ. Vì nghiên cứu ra hệ thống đạn đạo đạt tiêu chuẩn, họ đã tập trung vào phương diện nghiên cứu điện từ, ý đồ áp dụng lý luận Gauss dùng điện từ tiến hành gia tốc đạn đạo, để hình thành khái niệm đạn đạo mới. Cuối cùng nghiên cứu này thất bại, sản phẩm phụ của nghiên cứu lại là phát hiện ra sự tồn tại của linh hồn thể.

Sau đó, nước Mỹ liền che dấu bí mật mới tìm ra, tuyên bố với thế giới là kế hoạch đại chiến vũ trụ thất bại. Thẳng đến cuối thế kỷ hai mươi, dựa vào cơ duyên của một thám tử nước ngoài, bí mật này bị lộ ra. Từ đó về sau, các đại cường quốc trên thế giới đều bắt tay vào nghiên cứu lĩnh vực linh hồn.

Trải qua nhiều lần nghiên cứu, các quốc gia phát hiện, bất luận kẻ nào chết đi

đều sẽ sinh ra linh hồn, hơn nữa linh hồn tựa hồ còn có ý thức cùng kỷ ức khi còn sống chứ không phải là loại u linh ngây ngây ngốc ngốc. Có điều thứ khiến các quốc gia cảm thấy kỳ quái là linh hồn thể vừa chết liền bị một tầng khí tức màu đen bao vây không thể di động. Hơn nữa kinh khủng hơn là khi buổi đêm đến, những linh hồn bị khí tức màu đen bao vây sẽ bị hút vào vết rách không gian giữa không trung, sau đó biến mất không còn tung tích.

Với trình độ khoa học hiện tại, bọn họ căn bản không thể tìm thấy vị trí không gian vết rách nằm ở đâu. Ngay cả khí tức màu đen vây quanh linh hồn thể là cái gì cũng không biết, vì thế nghiên cứu dần dần rơi vào ngõ cụt. Thậm chí một số nhà khoa học còn thờ phụng tôn giáo, khẳng định vết rách không gian kia là Địa ngục theo như trong giáo lý, tất cả linh hồn thể đều phải trở về nơi vốn dành cho nó, nghiên cứu này cũng lâm vào ngõ cụt. Mãi cho đến ba mươi năm sau mới xuất hiện chuyển biến mới.

Đó chính là việc có một số ít linh hồn tránh thoát được khí tức màu đen. Những linh hồn thể tránh thoát được khí tức màu đen có cường độ linh hồn mạnh hơn nhiều so với linh hồn thể bình thường, hơn nữa bọn họ sẽ không bị không gian vết rách hút vào mà vẫn ở lại Trái đất. Chính là dựa vào những linh hồn thể này, khiến cho nghiên cứu lại có một bước tiến lớn. Đó là cường độ linh hồn có liên quan đến mức độ chấp niệm bản thân.

Chấp niệm bản thân, dùng cách nói thông thường chính là chí sự cứng cỏi của ý chí cá nhân đến mức độ nào. Ý chí càng cường đại, linh hồn càng có dục vọng cầu sinh, khả năng tránh thoát khí tức màu đen càng lớn. Không chỉ như thế, các nhà khoa học còn phát hiện ra một manh mối, đó là mức độ mạnh yếu của linh hồn thể có liên quan với cường độ sóng điện từ trên Trái đất.

Ở thời cổ đại, trên Trái đất không ai công nhận có sóng điện từ. Nhưng trong tự nhiên thật sự có sóng điện từ, thậm chí ngay cả sóng điện não yếu ớt của con người cũng thuộc sóng điện từ. Khoa học ngày càng phát triển, đủ loại đồ điện được phát minh ra thì trên Trái đất cũng xuất hiện ngày càng nhiều sóng điện từ. Sóng điện não cùng sóng điện từ trên Trái đất hòa vào nhau tạo thành hiện tượng cộng hưởng, bởi vậy mà sinh ra linh hồn.

- Theo lời giải thích của chính phủ, tại thời cổ đại không có linh hồn thể. Mặc dù là có linh hồn thể, đó cũng là kết quả của rất nhiều sóng điện não cùng cộng hưởng. Nói cách khác, tin tưởng là có thì ắt sẽ có.

Jenny không ngừng giải thích tất cả cho Bùi Kiều hiểu, chỉ là chuyện này nghe có chút khó hiểu, nàng cũng không thể giải thích rõ ràng hơn được, chỉ có thể lấy một ví dụ nói:

- Ví như, trên chiến trường cổ đại, rất nhiều người có ý chí tập trung cao độ, theo bản năng, bọn họ chỉ còn lại nguyện vọng giết chóc, rất nhiều người cùng phát ra chung một tần số sóng điện não, cũng có thể nói là rất nhiều người cùng tập trung tin tưởng một chuyện, vì thế khu vực chiến trường thường xuất hiện u linh, chính là chỉ chuyện như vậy. Không biết người đã chơi qua Dungeons Dragons chưa, có biết quy tắc trong trò chơi đó không?

Bùi Kiều vừa suy tư vừa gật đầu nói:

- Đã từng chơi qua, Neverwinter có tính không?

Jenny lập tức gật đầu nói:

- Đương nhiên có tính, quy tắc bên trong Dungeons Dragons giải thích về thần linh có chút tương đồng cùng với lý luận sóng điện từ. Theo quy tắc trong Dungeons Dragons, thần linh làm sao đạt được sự tin tưởng và thờ phụng của tín đồ đây? Đầu tiên phải khiến các tín đồ tin tưởng thần linh thật sự tồn tại, từ đó một lòng cầu nguyện, thành tâm tin tưởng. Kỳ thật đó chính là sự cộng hưởng của sóng điện não, đạt tới suy nghĩ trên ý chí, hình thành “vật chất” thần linh. Đương nhiên, đây chỉ là một loại so sánh. Theo nghiên cứu của các nhà khoa học, trình độ khoa học ngày càng phát triển thì sóng điện từ trên Trái đất dần dần sẽ đạt tới cực hạn, nguyên bản cần rất nhiều rất nhiều người cùng tin tưởng thì một thứ mới có thể trở thành sự thật được. Hiện tại khoa học rất phát triển nên chỉ cần bản thân tin tưởng là được, khả năng người chết trở thành linh hồn thể cường đại tránh thoát được khí tức màu đen là rất cao.

Bùi Kiều lại yên lặng suy tư một lúc lâu, sau đó mới gật đầu nói:

- Ta nghĩ ta hiểu được ý của người, kỳ thực lý luận này nghe rất khó tin, nhưng mà lí giải như vậy rất hợp lí, người có biết linh hồn thể được tạo nên từ gì không?

Jenny kỳ quái hỏi:

- Từ cái gì?

Bùi Kiêu nhìn về phía nàng nói:

- Linh hồn là do hai phần cơ bản tạo nên, một là chấp niệm bản thân, hai là năng lượng tiêu chuẩn, cũng tức là những điểm sáng kia. Chấp niệm bản thân phỏng chừng chính là kết quả của sóng điện não cùng sóng điện từ Trái đất cộng hưởng, cũng tức là tin tưởng vào sự tồn tại của bản thân, càng tin tưởng linh hồn thể lại càng vững chắc. Các điểm sáng kia còn gọi là năng lượng, do chấp niệm bản thân khống chế cùng tổ hợp lại hình thành linh hồn thể... Lí luận này có vẻ chính xác, không thì vì sao trong truyền thuyết cổ đại, người có oán niệm thật lớn có thể hình thành oán linh quỷ hồn? Phỏng chừng oán linh chính là linh hồn, người có oán niệm thật lớn thì sóng điện não cá nhân rất mạnh, có ý chí phi thường cường đại mới hình thành linh hồn thể được. Ngày nay khoa học rất phát triển, một bộ phận sóng điện hỗ trợ cho sóng điện não, vì thế yêu cầu để hình thành linh hồn thể hạ xuống, chỉ đơn giản như vậy mà thôi.

Jenny phấn khích vỗ tay nói:

- Không sai, chính là như vậy, y như lời của các nhà khoa học, sóng điện từ phát ra càng tiếp cận điểm cực hạn, linh hồn càng dễ dàng hình thành, thậm chí ngay cả quái vật trong tưởng tượng của nhân loại cũng đều sẽ xuất hiện. Tỷ như, hành động tập thể của chúng ta hôm nay có mấy trăm linh hồn tham gia tiêu diệt lũ yêu ma quỷ quái ở Washington, tổng cộng 14 quỷ quái đã khiến bên chúng ta chết mất hai mươi người, thậm chí hành động lần này còn vô tình khiến kho trữ dầu phát nổ, không biết đã có bao nhiêu người đi đường ngộ thương mà chết... Haiz.

Nói tới đây, Jenny buồn bã thở dài, thật lâu vẫn không nói tiếp. Bùi Kiêu yên lặng gật đầu, hẳn nhớ tới sự việc bên trong Địa Ngục, lúc ấy quả thật là xuất hiện số lượng lớn linh hồn, tạo thành thông đạo không gian lớn trong thời gian dài. Nhờ vậy

mới khiến hắc tử Địa ngục trở về được đến dương thế, khả năng nhiều người chết như vậy cũng là do sự cố này mà ra.

(Nói cách khác, mười điểm sáng mà ta nhận được chính là thù lao của lần hành động tập thể này? Khó trách vài người da trắng kia tỏ vẻ khinh thường đối với ta, nguyên lai là nghĩ ta lâm trận giả chết... Đúng là buồn cười, linh hồn thể còn có thuyết pháp giả chết sao? Nếu như gặp mấy loại quái vật kia, cho dù có chết hay không chúng nó cũng nhất định sẽ cắn nuốt sạch sẽ một chút cũng không còn)

Bùi Kiều âm thầm nói trong lòng, tiếp đó liền hướng về phía Jenny nói:

- Cảm ơn người đã nói cho ta biết mọi chuyện, quả thật là giải thích cho rất nhiều nghi hoặc trong lòng ta. Đúng rồi, lúc trước người dùng biện pháp gì khiến người sống thấy được bản thân vậy?

Jenny nở nụ cười nói:

- Kỹ xảo rất đơn giản a, qua mấy ngày phỏng chừng người cũng có thể tự phát hiện, chỉ cần tập trung chú ý là được, giống như thiêu đốt toàn bộ thân thể, chẳng những có thể để người khác nhìn thấy chúng ta, mà còn có thể cầm được cả đồ vật.

Bùi Kiều sững sốt, với thời gian và những chuyện ở trong Địa ngục của mình, hắc tử có thể được tính là chuyên gia về linh hồn rồi, để bảo mệnh mỗi ngày hắc tử đều nghiên cứu thân thể mình, hắc tử lập tức tiến vào trạng thái trầm tĩnh, sau chốc lát trên người hắc tử liền bốc lên những tia sáng, so với ánh sáng lúc trước của Jenny còn rõ rệt hơn, hơn nữa hình tượng hắc tử càng thêm chân thật, phảng phất như là người thường ngồi ở đó, dùng mắt thường cũng có thể thấy được hắc tử làm việc này hoàn hảo hơn nhiều so với Jenny.

- Hóa ra chính là thiêu đốt năng lượng tiêu chuẩn trong cơ thể. Chiếu theo hiện tại thì thiêu đốt mỗi hai mươi bốn tiếng đồng hồ ước chừng cần tiêu hao một phần mười năng lượng tiêu chuẩn trong cơ thể, cũng không phải là mức độ tiêu hao quá lớn.

Bùi Kiều gật gật đầu, tiếp đó liền giải trừ trạng thái thiêu đốt, nhìn thẳng về

phía Jenny, lại phát hiện bộ dạng Jenny nhìn mình như đang gặp quỷ. Jenny ngưỡng ngùng cười nói:

- Người đừng để ý, ta đã thấy nhiều linh hồn nhưng lần đầu mới thấy linh hồn thể tự mình tránh thoát được tội nghiệt. Nghe nói linh hồn bọn họ so với chúng ta cường đại, ý chí kiên định hơn rất nhiều. Ban đầu ta còn không tin, nhưng thấy người vừa nghe ta nói liền làm được mà còn hoàn hảo như vậy, lần này thật sự khiến ta tin... Xem ra nguyện vọng có được một thanh vũ khí của ta sắp được thực hiện rồi.

Bùi Kiều cũng cười một lúc với nàng, sau đó mới hỏi:

- Nói tiếp, ta còn chưa biết vũ khí như thế nào, đến cùng người muốn ta giúp như thế nào, nói ra ta nghe xem.

Jenny vội vàng thu hồi vẻ tươi cười, nghiêm túc nói:

- Cái gọi là vũ khí, chính là vũ khí hoặc đạo cụ do mọi người cùng tin tưởng, lúc trước đã có nói qua rồi đúng không? Theo sóng điện từ càng ngày càng tiếp cận điểm cực hạn, linh hồn càng dễ hình thành, cùng với những loại quỷ quái mà con người cho là tồn tại, thậm chí những địa điểm hoặc vật dụng nào đó cũng sẽ xuất hiện, Ách, tương tự như phần lớn người phương Tây chúng ta đều thờ phụng Chúa, bọn ta tin tưởng có Chén Thánh, Mười điều răn, thậm chí Vòng gai chúa Jesus mang theo khi chết, đó là những thứ trong lòng chúng ta đều mơ hồ tin tưởng. Theo sự tích lũy của sóng điện từ trên trái đất, những thứ này cũng sẽ xuất hiện, mọi thứ trong truyền thuyết đều sẽ xuất hiện, ví như người Anh tin tưởng có Excalibur, không chừng Excalibur cũng sẽ xuất hiện...

Trong lòng Bùi Kiều chợt động, hắn nói:

- Ý của người là những vật dụng hoặc vũ khí này cũng giống linh hồn thể chúng ta, đều do ý chí tạo thành? Như vậy uy lực của nó như thế nào?

Jenny nghiêm túc nói:

- Rất lớn, trên thực tế, hiện tại chúng ta là linh hồn, căn bản không thể sử dụng vũ khí bình thường như nhân loại, vậy chúng ta làm sao để đối mặt với đám quỷ quái càng ngày càng nhiều đây? Chỉ có hai biện pháp, một là giống người tự mình tránh thoát, lấy nghị lực lớn ý chí lớn hấp thu những quỷ quái này, trấn áp tà niệm của chúng. Hai là dùng vũ khí hoặc đạo cụ công kích, triệt để phân rã chúng thành năng lượng tiêu chuẩn. Theo như lời ta nói lúc trước thì số lượng vũ khí rất ít, ta mới thấy có hai ba kiện mà thôi, đều thuộc sở hữu của những linh hồn thể mạnh. Trong đó một thanh vũ khí dạng trường đao, nó có thể tích trữ năm trăm đơn vị năng lượng, uy lực cực khoa trương, nhiệm vụ lần này một mình gã đó xử lý ba con quỷ, thậm chí trong lúc vô ý còn phá hủy một số căn nhà lâu loại nhỏ, mà đó còn là thanh trường đao mới chỉ tích trữ hơn hai trăm đơn vị năng lượng mà thôi. Đúng rồi, vũ khí mà linh hồn thể chúng ta sử dụng gọi là Thiên Sinh Vũ Khí.

Bùi Kiêu nghe nói có thể dùng vũ khí đối kháng với quái vật, hần vội vàng hỏi han cẩn thận tất cả các chi tiết về vũ khí. Hần có một trực giác, tin tức này vô cùng trọng yếu đối với hắn.

Theo lời Jenny, cái gọi là Thiên Sinh Vũ Khí đều là do nhân loại tin tưởng cho rằng tồn tại mà hình thành, ví dụ như bọn họ tin tưởng Chén Thánh, Mười điều răn của Chúa... Sóng điện từ càng tới gần điểm cực hạn, như vậy những thứ trong truyền thuyết khả năng cũng sẽ xuất hiện, ví dụ như những thứ truyền thuyết của một số nơi: Excalibur của nước Anh, thần thương Gungnir trong thần thoại Bắc Âu, Đâu suất bát quái lô trong thần thoại Trung Quốc, đều có khả năng xuất hiện. Chỉ là căn cứ trên uy lực mạnh yếu trong truyền thuyết, mức độ tin tưởng cần để cụ thể hóa ra cũng tăng lên rất nhiều lần, nên hiện tại khả năng những vũ khí này xuất hiện cũng không lớn...

Trừ những thứ vũ khí trong truyền thuyết, các loại vũ khí phổ thông như đao kiếm súng ống cũng không cần nhiều người tin tưởng, chỉ cần từng tồn tại qua, đều sẽ có thể xuất hiện.

Những loại Thiên sinh vũ khí này không phải ngay từ đầu đã có uy lực lớn. Chúng là do ý thức mọi người tin tưởng mà thành, nói một cách khác, kỳ thật cũng chỉ là một loại chấp niệm mà thôi, giống như là chấp niệm bản thân Bùi Kiêu, chỉ là

chấp niệm bản thân Bùi Kiều là do mình hấn tin tưởng mà có được, cũng chỉ có hơn một trăm năng lượng. Thiên sinh vũ khí cần rất nhiều người tin tưởng mới hình thành cho nên cường độ chấp niệm của chúng rất lớn, thế nhưng ban đầu cũng chỉ có chấp niệm mà thôi, giống như một cái khuôn đúc, sau đó không ngừng bổ thêm năng lượng tiêu chuẩn vào, cứ như vậy uy lực của chúng sẽ càng ngày càng mạnh.

Mà mỗi một Thiên Sinh Vũ Khí đều có một dung lượng cố định, ví dụ như thanh trường đao kia có dung lượng là năm trăm đơn vị năng lượng tiêu chuẩn, tức là có thể bỏ vào năm trăm đơn vị năng lượng tiêu chuẩn, sau đó cũng sẽ đạt tới mức độ bão hòa như linh hồn, uy lực cũng đạt tới cực hạn. Mà vũ khí càng cường đại thì dung lượng cũng càng lớn.

-... Yêu cầu của ta rất đơn giản, người đã là Trách thoát giả, như vậy sẽ không ngại một vài quỷ quái bình thường, như vậy người có thể đến Áo tường tìm giúp ta một thanh Thiên Sinh Vũ Khí bình thường nhất, cho dù dung lượng chỉ có mấy chục đơn vị năng lượng tiêu chuẩn cũng được.

Jenny đây hi vọng nhìn về phía Bùi Kiều, nàng mở to mắt đáng thương nói.

- Áo tường? Đó là chỗ nào?

Bùi Kiều nghe không hiểu, hấn hỏi lại lần nữa.

- Nếu vũ khí trong truyền thuyết có thể xuất hiện, như vậy địa điểm trong truyền thuyết thì thế nào? Địa điểm mà mọi người tin tưởng là đã tồn tại liên sẽ xuất hiện trên trái đất, hiện nay chính phủ đã đặt chân lên bảy địa điểm trên toàn thế giới, ví dụ như Ác Ma thành ở Đông Âu, đúng rồi, Nam Bắc chiến trường của Hoa Kỳ cũng chính là một trong số đó, đây là ảo tường tạo thành từ thời kỳ chiến tranh nội chiến Nam Bắc, bên trong đều là quỷ quái yêu ma kiềm giữ Thiên Sinh Vũ Khí, thanh trường đao kia cũng chính là lấy được từ trong khu vực ảo tường này, hơn nữa nghe ý tứ báo cáo của chính phủ, theo điểm tới hạn càng ngày càng tiếp cận, sẽ có càng nhiều Áo tường khủng bố xuất hiện trên Trái đất, trong những khu vực ảo tường này rất có khả năng có những vũ khí trong truyền thuyết, hơn nữa khi đạt tới điểm cực hạn, ngay cả người thường cũng sẽ có thể nhìn thấy được ảo tường.

Jenny đành phải kiên nhẫn giải thích. Bùi Kiều nhú mồm nói:

- Nói như vậy, đến cùng là khi nào đạt đến điểm giới hạn, còn bao lâu nữa?

Jenny bỗng nhiên thở ra một hơi nói:

- Cái gọi là điểm giới hạn, chính là khi sóng điện từ tích lũy đạt tới cực hạn. Những địa điểm mà mọi người tin tưởng, các loại quái vật đều sẽ thực thể hóa, thậm chí linh hồn chúng ta cũng có khả năng thực thể hóa. Nhưng mọi chuyện không đơn giản như vậy, theo nghiên cứu của các nhà khoa học, vết rách không gian giữa không trung cũng sẽ ngày càng rõ rệt, khi sóng điện từ đạt tới cực hạn, không gian đó sẽ được mở ra hoàn toàn, nói không chừng tất cả các linh hồn đều sẽ bị hút vào, thời gian cụ thể ước chừng là ngày 21 tháng 12 năm 2012...

- Cái gì? Không gian sau vết rách sẽ trọng điệp với thế giới này?!

Bùi Kiều cả kinh nhảy dựng lên, trong phút chốc, thế giới khủng bố trong trí nhớ, sói đầu người khổng lồ, quái đản mặt người, khuôn mặt khổng lồ đầy xúc tu, thậm chí còn có Vực sâu không đáy phía dưới khu vực hư không tối đen kia... Tất cả mọi thứ đều hiện ra trước mắt Bùi Kiều, trong nháy mắt, cơn ác mộng thâm trầm kinh khủng trong ký ức hằn lại lần nữa hàng lâm...

TỬ VONG KHAI ĐOÁN

Zhttty
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 8: Truyền Thuyết Maya (Nhất)

Ngày 21 tháng 12 năm 2012, là ngày tận thế theo lời tiên đoán nổi tiếng mà người Maya lưu lại...

Theo truyền thuyết thần thoại Maya, hiện nay nền văn minh Trái đất đang ở kỷ nguyên thứ 5. Trước đó, từng có bốn nền văn minh cổ bị hủy diệt, mỗi một đại văn minh bị hủy diệt đều sẽ quay về hư không, sau đó lại bắt đầu một kỷ nguyên mới. Nền văn minh trái đất hiện nay đã ở kỷ nguyên thứ 5, mà kỷ nguyên thứ 5 đã là cuối cùng... Thần thoại Maya trong truyền thuyết, chính là nói về ngày đó, ngày 21 tháng 12 năm 2012.

Đương nhiên, không có mấy người cho rằng lời tiên đoán đó là đúng. Giống như trước năm 1999, tiên đoán Đại Ma Vương hàng lâm cái gì cũng chỉ là dọa người mà thôi. Nhưng mà, nói một cách tương đối, lời tiên đoán mà bộ tộc Maya lưu lại có độ tin cậy cao hơn nhiều. Cũng không phải nói bộ tộc Maya có điểm thần kì, mà là nó có chút liên quan với khái niệm tận thế.

Rất nhiều lời tiên đoán tận thế có chút thần thần quái quái, vào tai nghe như tôn giáo đang lừa người vậy, căn bản không có độ tin cậy. Lời tiên đoán mà người Maya thì đã thoát ra khỏi cái khuôn tiên đoán tận thế theo tôn giáo, chỉ dùng đầu mối là các nền văn minh để tiên đoán ngày tận thế.

Theo giới khoa học khảo sát nghiên cứu, ở khắp nơi trên Trái đất đã có rất nhiều đại di tích cổ bị hủy diệt hoàn toàn, các di tích này đã ở đây vào hàng vạn năm trước. Tuy rằng chịu sự tác động của tự nhiên trong thời gian dài, các di tích đã sớm bị hủy đến mức không còn mảnh ngói vụn, thế nhưng thỉnh thoảng vẫn tìm thấy một số tạo vật kì lạ. Ví dụ như ở nơi nào đó dưới đáy biển Thái Bình Dương,

từng phát hiện qua một di tích, tạo vật chỗ đó trong rất giống công trình hạt nhân, cùng loại với nhà máy điện hạt nhân bây giờ, di tích này đã có trên trăm vạn năm lịch sử...

Đương nhiên, nếu chỉ là lời tiên đoán của người Maya mà nói, cũng không phải chuyện gì lớn, chung quy cũng chỉ là một lời nói vu vơ. Dù cho lời tiên đoán có một chút chính xác, thì cũng không ai xem đây là chuyện quan trọng. Với nhịp sống hối hả trong xã hội hiện đại, trừ khi là người có vấn đề thần kinh, không thì chả ai rảnh lại đi quan tâm gì mà tiên đoán, gì mà tận thế... Thế nhưng Bùi Kiêu lúc này lại bất đồng, hẳn đã trải qua nhiều chuyện khó có thể hình dung, đầu tiên là người chết đi sẽ sinh ra linh hồn, tiếp là linh hồn lại tiến vào Địa Ngục dạo một vòng, thật vất vả mới có thể thoát ra được, nên khi nghe được chuyện này liền lâm vào sợ hãi... Nếu sóng điện từ đạt tới điểm giới hạn, Địa Ngục sẽ dung hợp với thế giới này, như vậy kết cục khẳng định sẽ vô cùng bi đát! Có trời mới biết bên trong Địa Ngục kia rốt cuộc có bao nhiêu quái vật khủng bố, chỉ là quái vật ở tầng thứ nhất đã khủng bố như vậy, nếu tiếp tục xâm nhập vào bên trong Địa Ngục, cấp độ quái vật sẽ như thế nào? Nhất thời Bùi Kiêu lại nghĩ tới con sói đen khổng lồ tiến hóa thành hai đầu lúc trước...

Trên thực tế, Bùi Kiêu cũng có chút hoài nghi, có lẽ hết thảy mọi chuyện chỉ là trùng hợp. Khi người Maya bị hủy diệt, thậm chí còn chưa tiếp cận khoa học, chứ đừng nói gì đến chuyện sóng điện từ tích lũy. Bọn họ dựa vào cái gì mà biết được ngày tận thế trước mấy vạn năm đây? Thế nhưng ngẫm lại, nếu đã là tiên đoán, thì phải nói ra chuyện sẽ xảy đến thì mới gọi là tiên đoán. Đợi đến khi chuyện đã phát sinh rồi mới nói ra thì khác gì nói theo, còn gọi gì là tiên đoán. Hơn nữa Bùi Kiêu cũng mơ hồ nhớ ra, hình như là vài năm trước, từng có nhà khoa học biện luận qua về lời tiên đoán của người Maya. Hẳn không nhớ là đã nhìn thấy trên tạp chí nào, chỉ biết lời tiên đoán Maya có chứng cứ rõ ràng, chính là tộc người Maya đã biết quan sát các vì sao, từ tính của nam châm từ rất sớm. Ví dụ như bọn họ quan sát sao Thiên Lang chuyển động, căn cứ theo đó mà nghiên cứu, tựa hồ từ trường trên trái đất có chút biến hóa. Mà đến năm 2012, cường độ từ trường sẽ đạt tới điểm giới hạn, do đó trái đất sẽ mất đi trọng lực, rồi sau đó không khí thoát ra khỏi trái đất, dẫn đến đại hủy diệt. Một đoạn bình luận như thế, tuy lời giải thích có chút khác biệt so với lời giải thích lúc trước, thế nhưng suy xét lại thì từ trường kia có tới bảy

tám phần là cùng loại với sóng điện từ...nói một cách khác, lời tiên đoán Maya rất có khả năng là sự thật?

Lúc này Bùi Kiều đứng ngồi không yên, hắn cũng không dám đem mọi chuyện mình biết nói cho Jenny, bởi vì hắn cũng từng nói bóng nói gió, hỏi một phen về chuyện vết rách không gian, theo như lời Jenny, chính phủ rất quan tâm tới vết rách không gian, thậm chí có rất nhiều nhà khoa học cho rằng đó chính là lỗ đen mà thuyết tương đối đã nhắc tới. Bên kia vết rách không gian rất có khả năng là nối với hành tinh nào đó, nói không chừng nhân loại ở hành tinh đó tạo ra vết rách không gian này cũng nên... Cho nên chính phủ chỉ ra một nguồn tài chính hùng hậu để các nhà khoa học nghiên cứu về vết rách không gian, thế nhưng đáng tiếc là, chỉ có linh hồn mới chạm tới được vết rách không gian. Lấy trình độ khoa học hiện nay, có thể nhìn thấy được vết rách không gian đã là chuyện rất miễn cưỡng rồi. Nhất thiết phải thông qua hiệu ứng suy sụp điện từ mới được, mà muốn chạm vào không gian điện từ... với trình độ hiện tại căn bản là không làm được.

Chính phủ thâm tóm và quản lý gần như toàn bộ những linh hồn có thể thoát khỏi khí tức màu đen. Trong vài năm phục vụ việc nghiên cứu, số lượng linh hồn thể đi vào vết rách không gian không một vạn thì cũng tám ngàn, thế nhưng không có một linh hồn thể nào trở ra. Thậm chí còn có tránh thoát giả cầm theo Thiên Sinh Vũ Khí, tự mình tiến vào vết rách không gian, nhưng cũng không thoát khỏi vận mệnh mất tích. Dần dần về sau, không còn ai dám tiến vào trong vết rách không gian, mà cũng không ai để ý tới nó, thậm chí còn kiêng kị. Vì thế chính phủ còn treo thưởng trăm tỷ tiền tài, mặc dù linh hồn không thể hưởng thụ nhưng có thể nhận cho thân nhân. Tuy là vậy, đến nay vẫn không có bất kì tin tức gì về bên trong vết rách không gian.

Bùi Kiều cũng không thể tự nhiên lại đâm đầu vào, hắn không phải kẻ điên. Đừng nói là hắn không tham một trăm tỷ, cho dù là tham thì cũng phải giữ mệnh mới hưởng được à. Nếu để người khác biết hắn lượn một vòng dưới Địa Ngục rồi lên tới đây, chỉ sợ hắn sẽ lập tức bị mấy nhà khoa học đem nhốt lại như khi để làm thí nghiệm mất? Theo như lời Jenny nói, tựa hồ các nhà khoa học đã chế tạo ra vũ khí đối phó với quỷ quái linh hồn, là một loại vũ khí siêu điện từ. Có trời mới biết các nhà khoa học đến cùng là có thể trói buộc hay có thủ đoạn nào để phá hủy linh

hồn hay không?

Kể từ đó, Bùi Kiều đem bí mật về vết rách không gian che đậy xuống tận đáy lòng. Chỉ sợ cũng chỉ có hân mới biết ngày 21 tháng 12 năm 2012 đến cùng sẽ phát sinh sự tình gì, nếu sự kiện kia là thật... Như vậy nhận loại thật sự sẽ bị hủy diệt!

Bùi Kiều thấy Jenny có thể hiện hình ở cùng một chỗ với người thân, hân cũng có suy nghĩ này. Tính toán về sau, ở cùng một chỗ với cha mẹ và em gái. Hơn nữa theo lời Jenny nói, trên thế giới có rất nhiều quốc gia thành lập tổ chức linh hồn, trong tổ chức đều có một số linh hồn thể tự do, tránh thoát giả làm lãnh đạo ở cao tầng, hình thành tổ chức linh hồn chính phủ. Chuyên môn đối kháng với bọn tà ma ngoại đạo, đang ngày càng nhiều. Nghe nói trong tổ chức có thể tiếp nhận các loại nhiệm vụ, cùng loại với hình thức lính đánh thuê. Bình thường chính phủ sẽ công bố nhiệm vụ tiêu diệt tà ma, hoặc thăm dò Áo Tường... không chỉ nhận được năng lượng tiêu chuẩn từ chính phủ, mà người thân còn được cung cấp tiền tài. Theo lời Jenny, Ở Mỹ mỗi lần hoàn thành nhiệm vụ tuần tra bình thường, trong 24 giờ sẽ nhận được mấy vạn dollar Mỹ. Hiện tại, mọi chi tiêu trong gia đình đều do nàng gánh vác.

Huống hồ bên nào cũng đều là linh hồn thể, biên giới với linh hồn thể mà nói chả có ý nghĩa gì. Tránh thoát giả Trung Quốc nếu thấy tổ chức linh hồn Trung Quốc đối đãi không tốt, bọn họ có thể chạy qua nước Mỹ để nhận nhiệm vụ. Đối với tránh thoát giả vốn rất khan hiếm mà nói, bất kể quốc gia nào cũng sẽ dùng đại lễ để tiếp đãi, cho nên Trung Quốc cũng không ngoại lệ. Không thì nhân tài sớm chạy sạch rồi, dù sao đều đã là người chết, còn ai quản được ai? Cùng lắm thì khiến Mỹ di dời thân nhân của bọn họ theo, chỉ sợ nước Mỹ có cầu cũng không được, vừa lúc có thể thu nạp thêm nhân tài.

Khi còn sống, Bùi Kiều không thể tưởng tượng ra được tình huống như vậy. Con mẹ nó, ai ngờ chết đi lại thành nhân tài khan hiếm? Khi sống thì lại tích lũy của cải? Cái này thật đúng là ông trời đùa cợt mà.

- Kỳ thực suy nghĩ của người cũng không đúng.

Jenny đáp lại phen oán giận của Bùi Kiều, nàng nghiêm túc nói:

- Người thường chết đi sẽ bị tội nghiệt bao vây, chính là tầng khí tức màu đen mà người nhìn thấy. Bất cứ linh hồn thể nào cũng không dám đụng vào tầng khí tức này, trừ tránh thoát giả. Bọn họ không những tự mình tránh thoát tội nghiệt bản thân, còn có thể giúp người khác tránh thoát tội nghiệt, chính là dùng bảo vật trân quý Thiên Sinh Vũ Khí. Ví dụ thanh đao kia có thể đánh tan tội nghiệt, thế nhưng mỗi lần tránh thoát giả sử dụng để giúp một linh hồn thoát ra khỏi tội nghiệt thì sẽ bị suy nhược, uế oải trong thời gian dài. Phẩm cấp của Thiên Sinh Vũ Khí cũng bị hạ xuống, phẩm cấp vốn có thể dung nạp 500 điểm năng lượng tiêu chuẩn, thường sẽ bị hạ xuống 50 điểm. Cả thế giới bất quá cũng chỉ có ba bốn kiện Thiên Sinh Vũ khí mà thôi, xa xỉ như thế ai dám làm? Cho nên, số lượng linh hồn thể tự do trong một tổ chức linh hồn thể, chính là đại biểu cho thực lực của tổ chức đó. Đặc biệt hai năm gần đây, ngày càng nhiều quỷ quái tà ma xuất hiện, tầm quan trọng của tổ chức linh hồn mỗi lúc một lớn, người biết không? Bên trong tổ chức, nhiệm vụ có phần thường lớn nhất là gì? Không phải tiêu diệt quỷ quái tà ma, cũng không phải dẫn đội ngũ tiến vào Ảo Tường, mà là tránh thoát giả liều mạng chịu tổn thất nghỉ ngơi hai tháng để đi cứu một ít linh hồn thể thoát khỏi khí tức màu đen, giúp họ trở thành linh hồn thể tự do. Những linh hồn tự do này phải ký kết khế ước với chính phủ, phải vì tổ chức mà cộng tác mười năm mới được ra đi.

Bùi Kiều nghe vậy trong lòng khẽ động, hẩn hỉu kì hỏi:

- Nói như vậy, không phải tránh thoát giả được coi là thành viên trọng điểm trong tổ chức linh hồn sao? Thực lực của bọn họ thế nào?

Jenny mỉm cười, mang theo ngữ khí hâm mộ nói:

- Người không phải tránh thoát giả sao? Y theo chính phủ ghi lại, trong một trăm vạn người có khả năng sẽ xuất hiện một tránh thoát giả. So với linh hồn thể bình thường bọn họ không có gì khác biệt, thế nhưng khiến người khác khó hiểu là, ý chí bọn họ đặc biệt cứng cỏi, chấp niệm bản thân rất kiên định. Ngoài việc tránh thoát tội nghiệt, bọn họ cũng không sợ một số loại quỷ quái tà ma. Bình thường khi quỷ quái tiếp cận, bọn họ thậm chí có thể thôn phệ ngược lại. Hơn nữa, càng khiến người khác ngưỡng mộ là thực lực bọn họ mỗi ngày một cường đại. Ví dụ như tên tránh thoát giả tối cường của quốc gia bọn ta, nghe nói cũng là linh hồn tối cường

trên thế giới, khi hắn hiện thân hoàn toàn giống với người thường, hơn nữa một tay có thể nâng lên một chiếc xe con, người này chỉ cần dùng sức mạnh cơ bắp đã có thể tiêu diệt rất nhiều quỷ quái đáng sợ, chúng ta sao có thể so sánh... Bất quá người cũng là tránh thoát giả, nói không chừng sau này cũng sẽ trở nên cường đại như vậy.

Bùi Kiều trong lòng rung động, hắn cũng không rõ, đến cùng bản thân có phải là tránh thoát giả hay không. Thế nhưng hắn dám khẳng định, bản thân không e ngại cái khí tức màu đen kia. Hơn nữa, những quái vật mà Jenny miêu tả, đối với hắn mà nói quả thực giống như đùa giỡn với trẻ con, so ra còn kém xa so với quái vật cơ bản ở tầng một trong Địa Ngục. Chẳng qua là một ít bóng đen có thể ảnh hưởng tới ý thức con người mà thôi, quỷ quái nào mạnh lắm thì cũng chỉ là có thể xé xác ai đó thôi. Đối với người từng gặp qua vô số sói đen khổng lồ, quái điều đầu người, sinh vật khủng bố như Bùi Kiều mà nói, chỉ cần dùng lời điện là nhất kích tất sát.

Trên thực tế, bí mật trong lòng Bùi Kiều thật sự rất nhiều, trong đó ký hiệu lời điện là bí mật trọng yếu nhất, hắn thà chết cũng không để lộ. Ngoài ra là những chuyện trải qua trong Địa Ngục, khiến hắn đại khai nhãn giới, minh bạch khủng bố thật sự là như thế nào. Tiếp theo là hắn cũng có thể đề thăng chấp niệm bản thân, chiếu theo tốc độ hiện tại, chỉ sợ ba năm sau hắn đã biến thành siêu nhân rồi... Xem ra hắn giống với mấy tránh thoát giả kia, cũng là người có thể tăng cao chấp niệm bản thân.

Nghĩ đến đây, trong lòng Bùi Kiều trấn định lại, tuy rằng mới vừa nghe đến sóng điện từ sẽ đạt điểm giới hạn giống với lời tiên đoán về ngày tận thế của người Maya, tâm thần hắn có phần kích động, sợ hãi đến mức muốn nằm sấp xuống, thế nhưng tính cách hắn nói chung vẫn kiên định, chỉ cần có đỉnh điểm khả năng đều phải đi liều mạng một phen, đã kiến thức qua âm phủ Địa Ngục khủng bố, hắn tuyệt đối không tính toán lại trải qua một lần nữa, trước mắt là cuối năm 2009, còn có 3 năm sẽ đến 2012, trong thời gian ba năm này cần phải xem bản thân hắn làm được gì, có thể che chở thân nhân của mình hay không, có thể chiến thắng Địa Ngục khủng bố hay không... Không đến một khắc cuối cùng, Bùi Kiều tuyệt đối sẽ không nhận thua!

TỬ VONG KHAI ĐOAN

Zhttty
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 9: Truyền Thuyết Maya (Nhị)

- Jenny, nói về Thiên Sinh Vũ Khí đi, uy lực của nó thật sự cường đại sao? Còn nữa, mấy chỗ Ảo Tường kia là nơi như thế nào? Nếu bên trong có rất nhiều Thiên Sinh Vũ Khí, sao chính phủ không tổ chức người đi vào thoải mái tìm kiếm? Chẳng lẽ việc ra vào Ảo Tường có gì bất tiện?

Trong lòng Bùi Kiêu nảy sinh chủ ý, hẳn biết việc quan trọng trước mắt là đề thăng thực lực, hay là gia tăng chấp niệm bản thân, nâng cao uy lực của lõi điện chi lực trong cơ thể cũng thế. Đây đều là những việc hẳn có thể làm một cách bí mật. Còn về mặt công khai, biện pháp trọng yếu để thực lực tăng lên đó chính là lấy được Thiên Sinh Vũ Khí, phòng cụ, đạo cụ!

Jenny gật đầu nói:

- Uy lực của Thiên Sinh Vũ Khí lớn đến mức thần kì. Theo những gì ta thấy mà nói, thanh trường đao cường đại kia, có thể dung nạp năm trăm đơn vị năng lượng tiêu chuẩn. Đây chính toàn bộ năng lượng của năm sáu người a, dung nạp một phen thì sức chứa vũ khí mới đạt tối đa. Tuy rằng người giữ thanh vũ khí đó, hiện tại mới dung nạp một nửa năng lượng, chỉ có thể phát huy được một nửa uy lực của vũ khí. Thế nhưng một đao chém xuống, cự li đánh ra tới hai mươi mét, cho dù là tường thép hay bê tông cũng bị chém thành hai đoạn, quý quái tà ma gần như chỉ cần một đao liền tan thành mây khói. Lúc trước ta có nhắc tới, trong nhiệm vụ tập thể lần này, bởi vì người này toàn lực công kích, gần như làm sập một tòa nhà lầu nhỏ, uy lực như vậy có thể so sánh với đạn chống tăng.

Nghe vậy đầu tiên Bùi Kiêu cả kinh, sau đó lập tức vui vẻ, trong lòng càng khao khát có được Thiên Sinh Vũ Khí. Huống hồ đó mới chỉ là một thanh đao mà

thôi, nếu là vũ khí trong truyền thuyết được trăm triệu người tin tưởng thì sẽ như thế nào? Uy lực không phải là kinh thiên động địa sao? Nếu chiếm được một thanh vũ khí truyền thuyết như vậy, cho dù Địa Ngục hàng lâm hắc cũng có thể bảo vệ bản thân cùng thân nhân.

Jenny lại nói tiếp:

- Uy lực Thiên Sinh Vũ Khí đương nhiên là rất lớn, thế nhưng muốn đến được nơi có vũ khí cũng không phải là chuyện đơn giản. Trước mắt, trên toàn thế giới mới phát hiện có bảy chỗ Ảo Tưởng. Ví dụ, nước ta có hai nơi, một chỗ là Nam Bắc Chiến Trường, bên trong lượn lờ binh sĩ quỷ hồn của thời kì Nam Bắc chiến tranh. Một chỗ ở phía tây trong rừng quốc gia, là Hoàng Kim Thành của người Maya do có nhiều dân chúng tin tưởng nên xuất hiện. Nhưng mà người đừng tưởng là có thể dễ dàng lấy được Thiên Sinh Vũ khí trong đó.

Nói tới đây, Jenny ánh mắt lộ ra một tia sợ hãi, nàng thì thào nói:

- Ta chết cách đây ba năm, lúc ấy vận khí tốt, một tránh thoát giả đi ngang qua nơi ta chết, cô ấy và ta học chung một trường đại học. Tuy rằng không phải là thân quen, thế nhưng vẫn có thể nhận ra nhau. Hơn nữa, khi ấy công ty gia đình nàng đang rơi vào tình trạng khó khăn, sắp phá sản, cho nên để có tiền nàng liên tiếp nhận nhiệm vụ cứu giúp các linh hồn thoát khỏi tội nghiệt, mà lúc ấy vừa vận gặp được ta, nhận ra ta, cho nên thay vì tốn công sức giúp người xa lạ, so ra giúp ta còn tốt hơn, cũng bởi vậy mà ta được cứu, từ đó ta bắt đầu tiến vào thế giới linh hồn. Thế nhưng qua nhiều năm như vậy, nghĩ tới thời điểm khi cha mẹ và em trai chết, ta chỉ có thể nhìn họ bị hút vào vết rách không gian, tâm can ta như thắt lại... Bùi Kiều, ta biết ta quả thật có chút lợi dụng thời điểm người gặp khó khăn. Dù người tới bất kì tổ chức linh hồn của quốc gia nào đều có thể nhận được mọi loại tin tức này miễn phí. Thế nhưng ta thật sự hết cách rồi, muốn ta dựa vào bản thân mà có được Thiên Sinh Vũ Khí mà nói, khả năng hành động theo tập thể vài chục năm sau mới có được một tia cơ hội. Dù sao người cũng là tránh thoát giả, chỉ cần người cần thận một chút, có thể dễ dàng đến Nam Bắc Chiến Trường lấy Thiên Sinh Vũ Khí, cho nên ta...

Bùi Kiều lại là chuyện nhà mình thì mình biết, trên người hắn có quá nhiều bí mật, đều không thể cho người khác biết, cái gọi là tài bất chính, không để lộ chính là như vậy, những bí mật về linh hồn chính là một loại tài phú cực lớn đối với hắn. Jenny có chút lợi dụng khi người ta gặp khó khăn, thế nhưng đối với hắn mà nói lại như gở bỏ mọi nghi hoặc vô cùng đúng lúc, nhờ thế hắn mới biết được rất nhiều bí mật khi chết đi của thế giới này một cách nhanh như vậy.

Bùi Kiều mỉm cười đối với Jenny, trong lòng nàng cũng nhất thời buông lỏng, lúc này mới tiếp tục nói:

- Áo tường cũng không phải một địa điểm hiện thực, mà là do rất nhiều người cùng tin tưởng, lúc này mới cụ thể hóa xuất hiện Áo Tường, cho nên cũng chỉ có linh hồn như chúng ta mới có thể tiến vào. Người thường nhìn còn không thấy, nói gì đến tiến vào Áo Tường. Hơn nữa, Áo Tường cũng có phân chia đẳng cấp mạnh yếu, càng nhiều người tin tưởng, thì lại càng thần bí, thậm chí dứt khoát là địa điểm trong thần thoại, những Áo tường như vậy, bình thường thật sự rất khủng bố, mười người tiến vào thì chín người chết, tránh thoát giả cũng không ngoại lệ. Ví dụ như Ác Ma thành ở Đông Âu chính là như thế. So ra những áo tường tồn tại trong lịch sử cũng không thật sự thần bí, không quá khó tiến vào, ví dụ như Nam Bắc chiến trường chính là nơi như vậy.

- Chính phủ trên toàn thế giới đã tiến hành phân cấp Áo Tường. Áo tường khó khăn như Nam Bắc Chiến Trường, ước chừng cần 3 tránh thoát giả đồng thời tiến vào, ở bên trong sẽ không gặp nguy hiểm tới tính mạng. Mà Hoàng Kim Thành là cần 9 tránh thoát giả. Còn có Nga Quỷ Đạo ở Ấn Độ là 27 người. Phong Đô ở Trung Quốc là 49 người. Atlantis ở Thái Bình Dương là 32 người. Hoàng Tuyền Yomi ở Nhật Bản là 34 người. Khủng bố nhất chính là Ác Ma Thành ở Đông Âu, 142 người... Nơi này phải cần tất cả tránh thoát giả trên thế giới cùng hợp sức.

Nói tới đây Jenny lại cẩn thận nhìn về phía Bùi Kiều, sau đó cẩn thận nói:

- Hiện tại đã biết được Áo Tường khủng bố như thế nào rồi chứ? Trên thực tế, nghe nói do các nhà khoa học dự đoán, trên thế giới còn rất nhiều Áo Tường chưa ai phát hiện. Chung quy, phải cần tránh thoát giả kĩ càng tra xét mới có thể phát hiện

Ảo Tường, linh hồn phổ thông như ta không có khả năng phát hiện được... Những Ảo Tường khác độ nguy hiểm đều quá lớn, thế nhưng nếu là Nam Bắc Chiến Trường mà nói, quái vật bên trong đa số đều là u linh vô hình và quý quái hữu hình, trừ vài quý quái xương khô ra còn lại gần như đều không thể chạm tới người. Cho nên ta mới thỉnh cầu người đi lấy Thiên Sinh Vũ khí một phen, cho dù Thiên Sinh Vũ Khí chỉ có thể dung nạp mấy chục đơn vị năng lượng tiêu chuẩn cũng được...

Bùi Kiêu thâm thúy liếc nhìn Jenny, hần gật đầu nói:

- Ta hiểu ý tứ của người, người chỉ cần có một thanh vũ khí cơ bản. Như vậy về sau khi quốc gia người tổ chức tiến vào Ảo Tường, người cũng có thể dựa vào vũ khí mà ở bên trong chiếm cứ một chút tiện nghi. Có lẽ dần dà, người sẽ có được vũ khí mạnh hơn, được thêm mấy thanh vũ khí, là như vậy phải không? Rồi sau này, khi thân nhân chết đi, người có thể giúp bọn họ thoát khỏi tội nghiệt... Tốt, ta đáp ứng với người, sáng mai chúng ta liền xuất phát đi Nam Bắc Chiến Trường, ta giúp người lấy được Thiên Sinh Vũ Khí, sau đó sẽ trở về Trung Quốc. Từ sau khi chết ta còn chưa có nhìn thấy thân nhân, ta rất lo lắng bọn họ không biết rõ về chuyện linh hồn thế, biết đâu lại làm ra việc gì đó đại đột.

Nghe vậy Jenny lập tức kinh hỉ nói:

- Tuyệt, tuyệt vời... Thật sự là rất cảm tạ người, ta xuống nói với cha chuẩn bị thật tốt, ngày mai chúng ta liền lấy xe đi Nam Bắc Chiến Trường, thật sự rất cảm tạ người, thật sự...

Vừa nói chuyện, Jenny vừa cười vui vẻ hướng vách tường đi ra ngoài, Bùi Kiêu cũng không để ý, từ từ nhắm hai mắt, quan sát tình huống bên trong thân thể.

Lúc trước khi xông ra khỏi Địa Ngục, bởi vì hần sử dụng Lôi điện thiêu đốt, nên chấp niệm bản thân còn lại 126 đơn vị, may là năng lượng tiêu chuẩn không có tiêu hao quá nhiều, do có năng lượng từ chiếc chân của sói khổng lồ bù đắp, còn vô tình nhận được 10 đơn vị năng lượng tiêu chuẩn từ người da trắng lúc trước, cho nên thực lực hần không hao tổn gì nhiều, lôi điện chỉ lực trong cơ thể vẫn như cũ, có thể giải phóng được ba lần. Nếu Nam Bắc Chiến Trường thật sự đơn giản như lời Jenny nói, ở bên trong hần không có nguy hiểm đối với hần.

Hơn nữa hần cũng muốn trả lại ân tình đã nợ Jenny, ân oán rõ ràng, có ân báo ân, có thù trả thù... Ví dụ như mấy tên da trắng đập lên mặt hần lúc trước thì tạm thời chưa tính sổ, đợi cho đến khi thực lực hần cường đại, thế nào cũng phải chém rớt chân bọn chúng mới hả giận. Tuy rằng Jenny nhân lúc hần gặp khó khăn mà lợi dụng, nhưng quả thật nàng cũng đã giúp hần rất nhiều, nhất là lý luận về sóng điện từ cho hần biết đã không còn nhiều thời gian. Hai là giới thiệu về tổ chức linh hồn của các quốc gia trên thế giới, khiến hần có chút nhận thức về thế giới sau khi chết. Ba chính là là cái trọng yếu nhất... Thiên Sinh Vũ Khí cùng Áo Tường? Phần nhân tình này hần nhất định phải trả!

- Thuận tiện, ta cũng muốn vào trong xem có Thiên Sinh Vũ Khí nào thích hợp không, nếu kiếm được một kiện giống thanh trường đao đó, như vậy dùng tạm cũng được.

Trong lòng Bùi Kiêu tính toán rất rõ ràng. Đầu tiên, phải liên lạc được với gia đình, phải cho thân nhân biết hần còn tồn tại. Tiếp theo, hần muốn gia nhập tổ chức linh hồn Trung Quốc. Cũng không nên quá mức nóng vội, chỉ cần khiến cha mẹ và em gái thoát khỏi kinh tế khó khăn là được, tiếp theo phải dùng mọi biện pháp để nâng cao thực lực! Hần chỉ có thời gian ba năm để đề thăng thực lực, bất kể là chấp niệm bản thân, ký hiệu lõi điện, hay là tìm kiếm các Thiên Sinh Vũ Khí cường đại, hần muốn dùng mọi biện pháp để trở nên mạnh mẽ hơn... Kiến thức qua sự khủng bố của địa ngục, hần mới biết con người được sống trên trần gian là một chuyện tốt đẹp cỡ nào. Có lẽ hần biết thực lực một người không thể chống lại sự dung hợp giữa Địa Ngục với Dương thế, nhưng mà chí ít hần cũng phải có thực lực để bảo vệ bản thân cùng thân nhân!

- Ta tuyệt sẽ không buông tay... Cho dù chỉ có một tia khả năng, ta cũng tuyệt đối sẽ không từ bỏ!

Bùi Kiêu thì thảo tự nói, hần nhìn về phía ngoài cửa sổ, cảnh đêm thủ đô Washington, hiện tại là tháng 12 năm 2009, hần còn có thời gian ba năm để chuẩn bị cùng trở nên mạnh mẽ...

TỬ VONG KHAI ĐOAN

Zhttty
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 10: Thân Phận Tránh Thoát Già... Đẳng Cấp Cao? (Nhất)

Sáng sớm ngày thứ hai, hai người Bùi Kiều và Jenny bước lên xe hơi, bắt đầu đi về hướng Áo giới Chiến trường Nam Bắc trong truyền thuyết. Trên thực tế, linh hồn có thể xuyên qua mọi vật chất, kể cả mặt đất cũng có thể xuyên qua. Nhưng mà đồng dạng, linh hồn cũng có thể “chạm vào” vật chất, cùng chuyển động với vật chất, giống như hai người Bùi Kiều và Jenny lúc này, bọn họ an vị ngồi trên ghế sau của chiếc xe, loại “chạm vào” này một loại bản năng, giống như người bình thường ngồi trên xe vậy, chỉ cần không có ý nghĩ xuyên qua chiếc xe, tự nhiên linh hồn sẽ có thể ngồi trong xe.

Theo như lời Jenny, vị trí của Áo giới Chiến trường Nam Bắc cũng không xa lắm, chính là nơi diễn ra trận Bull Run thứ nhất trong chiến tranh Nam Bắc tiểu bang Virginia, vốn cách Washington không xa. Nếu xe chạy với tốc độ cao thì chỉ cần chưa đến 10 tiếng đồng hồ là có thể tới nơi.

- Thông thường, ở bên ngoài Áo giới sẽ có năm đến bảy linh hồn tự do canh gác, chung quy các nhà khoa học- chính phủ đều lo sợ Áo giới xảy ra chuyện, những quái vật phổ thông trong Áo giới cũng không có gì là quá khủng bố đối với linh hồn thể, dù sao, tập trung nhiều sức lực để kiểm soát Áo giới mà nói là việc không cần thiết đối với chúng ta, thế nhưng đối với người sống thì vô cùng cần thiết, khẳng định tám phần là sẽ bị dọa sợ mà chết. Vì thế các quốc gia có được Áo giới, tổ chức linh hồn của bọn họ đều có nhiệm vụ thủ vệ thường niên, kỳ hạn thường là một tháng, phần thưởng của việc thủ vệ cũng thường nhiều hơn một ít so với nhiệm vụ tuần tra.

Dọc đường đi, Jenny liên tục giải thích cụ thể các loại tình huống về Áo giới cho Bùi Kiều biết, ngoài ra còn giới thiệu về tổ chức linh hồn.

Tổ chức linh hồn thể của mỗi quốc gia đều có chỗ khác biệt, thế nhưng về cơ bản vẫn là giống nhau. Trước mắt, cũng có chút phù hợp với suy đoán của Bùi Kiêu, đó chính là việc các quốc gia đều rất lo lắng về việc sóng điện từ sẽ đạt điểm giới hạn. Ngoài việc có liên quan với lời tiên tri của bộ tộc Maya, còn là do số lượng tà ma quỷ quái không ngừng gia tăng, theo thời gian, quỷ quái tà ma được cụ thể hóa ngày càng nhiều. Thậm chí một số nhà khoa học bị quan còn dự đoán, sau khi sóng điện từ tới điểm giới hạn các khu vực Ảo giới cũng sẽ cụ thể hóa, chính các Ảo giới này sẽ phá hủy nền văn minh hiện tại của nhân loại.

Có lẽ toàn thế giới chỉ có mình Bùi Kiêu biết... Thật sự hủy diệt nhân loại không phải là các Ảo giới, đối với người đã từng lần trốn mấy tháng trong bóng tối của Địa Ngục mà nói, cho dù Ảo giới có khủng bố đến mức nào đi chăng nữa cũng vẫn chỉ giống như bữa điểm tâm mà thôi. Thứ thật sự hủy diệt nền văn minh của nhân loại, chính là Địa Ngục!

Cho dù như vậy chỉ là Ảo giới không thôi cũng đã đủ khủng bố rồi, nếu như thật sự được cụ thể hóa chắc chắn sẽ tạo ra một trận họa kiếp với nhân loại, số lượng quỷ quái tà ma không ngừng tăng, vấn đề này nhất định sẽ khiến chính phủ các quốc gia phải đau đầu. Do vậy linh hồn thể tự do liền trở thành chủ lực được chính phủ các quốc gia dốc sức bồi dưỡng để đối kháng với bọn quái vật. Đương nhiên những tránh thoát giả chính là chủ lực trong chủ lực.

Bùi Kiêu đánh giá, ước lượng thực lực bản thân so với tránh thoát giả. Nếu hẳn chỉ sử dụng lôi điện chi lực, như vậy thực lực tương đương với tránh thoát giả đã chết từ một đến hai năm. Bởi vì theo thời gian, thực lực tránh thoát giả sẽ tự nhiên tăng trưởng, chết càng lâu thì thực lực tránh thoát giả lại càng mạnh. Trừ phi là Bùi Kiêu không sử dụng lôi điện, bằng không thì thực lực không khác gì với tránh thoát giả đã chết một đến hai năm.

Thế nhưng bản thân Bùi Kiêu vẫn chiếm ưu thế. Đó chính là tránh thoát giả bình thường mới chết, nếu không có Thiên sinh vũ khí mà nói, khi đối phó với quỷ quái tà ma bọn họ chỉ có thể dùng chấp niệm bản thân đi dung hợp nhằm tiêu diệt quỷ quái tà ma. Chỉ là cứ như vậy, chấp niệm bản thân sẽ hao tổn nghiêm trọng, thường chưa phải lúc nguy hiểm sẽ không sử dụng chiêu thức này. Bình thường

cũng chỉ là thiêu đốt năng lượng tiêu chuẩn, sử dụng sức mạnh cơ bắp để đối phó với bọn quỷ quái tà ma.

Thực ra, Bùi Kiêu cũng mới biết được khi gặp Jenny, phần lớn linh hồn khi chiến đấu đều thiêu đốt năng lượng tiêu chuẩn trong cơ thể, từ đó hình thành sức mạnh cùng tốc độ để giao chiến, đương nhiên ngoại trừ những người có được Thiên sinh vũ khí, đây là trường hợp đặc biệt, tạm thời không đề cập tới. Tốc độ thiêu đốt năng lượng tiêu chuẩn khi linh hồn thể chiến đấu quyết định sức mạnh và tốc độ mà người đó có thể sử dụng. Còn tránh thoát giả, do chấp niệm bản thân rất mạnh cho nên tốc độ thiêu đốt năng lượng tiêu chuẩn trong cơ thể cũng rất nhanh. So ra, cho dù một tránh thoát giả mới chết được một hai năm cũng có thể thoải mái đối phó với hơn mười linh hồn thể tự do bình thường. Huống hồ chấp niệm bản thân của tránh thoát giả còn không ngừng tăng cường, đây chính là nguyên nhân mà tránh thoát giả nhận được đãi ngộ rất lớn từ tổ chức linh hồn của các quốc gia.

Trong đầu Bùi Kiêu không ngừng suy nghĩ về những tin tức này, hẳn tính toán một chút về các tình huống sẽ phát sinh sau khi trở về Trung Quốc. Theo như lời Jenny, tổ chức linh hồn thể của từng quốc gia đều sẽ lập một tòa căn cứ tại thủ đô, dùng làm nơi ban bố nhiệm vụ cá nhân, nhiệm vụ tập thể, hoặc là nhiệm vụ liên quan đến Áo giới... Thậm chí, một số đội ngũ linh hồn tự do cường đại còn có thể đem Thiên sinh vũ khí mình lấy được ra bán đấu giá để đổi lấy lượng lớn năng lượng tiêu chuẩn hoặc là Thiên sinh vũ khí khác. Bùi Kiêu tự biết thực lực của mình, giả mạo một tránh thoát giả phổ thông là chuyện thật sự đơn giản, sau này tự nhiên có thể giúp cha mẹ cùng em gái thoát khỏi phiền não từ thế tục, tất cả đều không phải là việc khó.

- Đúng rồi, vừa rồi cô nói đến đội ngũ có thể dùng Thiên sinh vũ khí để đổi lấy năng lượng tiêu chuẩn... Có thể thông qua săn bắt yêu ma để đạt được năng lượng tiêu chuẩn, cũng có thể săn bắt các quái vật phổ thông trong Áo giới để đạt được, thế nhưng số lượng năng lượng tiêu chuẩn mà một người có thể hấp thụ không phải có cực hạn sao? Một khi vượt quá, năng lượng tiêu chuẩn đó sẽ thoát ra ngoài cơ thể, cuối cùng biến mất trong hư không. Như vậy, một lần đổi lượng lớn năng lượng tiêu chuẩn, những người này có thể hấp thụ được sao?

Bùi Kiều suy nghĩ, bỗng nhiên hần nhớ tới một điểm nghi vấn, nhất thời hiếu kì hỏi, trong đầu càng nghĩ tới lúc ở Washington nhận được mười đơn vị năng lượng tiêu chuẩn và hành động dị thường của hai người kia.

Jenny liền nở nụ cười nói:

- Đây chính là nguyên nhân những đội ngũ kia tồn tại theo quan hệ tổ kiến, người ngấm lại đi, một tránh thoát giả bình thường có thể một mình hoàn thành nhiệm vụ giết chết quái vật phổ thông trong Áo giới, như vậy tại sao họ lại phải chia sẻ lợi ích của mình? Bởi vì có nhiều linh hồn đặc biệt, sau khi được tránh thoát giả cứu thoát trở thành linh hồn thể tự do, trải qua thời gian ước chừng năm năm, những linh hồn này sẽ xuất hiện một vài năng lực đặc biệt, ví dụ như có thể nhìn thấy một số Áo giới ẩn giấu, hoặc là trong cơ thể hình thành một loại không gian có thể chứa đựng lượng lớn năng lượng tiêu chuẩn, còn có những linh hồn tự do sức chiến đấu không thua gì tránh thoát giả. Theo như lời của một số tránh thoát giả, đối với những dị năng này mà nói, tránh thoát giả đều có thể mô phỏng được. Nhưng mà chung quy tinh lực của một người vẫn là hữu hạn, người có thể là chủ lực chiến đấu, cũng có thể đảm nhiệm việc trinh sát, nhưng người không thể nhiệm vụ hậu cần cũng kiêm luôn a. Chính vì thế các đội ngũ linh hồn tự do mới hình thành, thường sẽ lấy một tránh thoát giả làm trung tâm, sau đó thu nạp thêm rất nhiều linh hồn có năng lực đặc thù, dùng lực lượng tập thể để đối kháng với các loại nhiệm vụ cùng các loại hoàn cảnh...

(...Ký hiệu?)

Bùi Kiều trong lòng khẽ động, hần nghĩ đến ký hiệu lô điện trong cơ thể mình, ký hiệu khiến hần có được năng lực phát ra lô điện. Nói không chừng, linh hồn thể bình thường sống khoảng năm năm, tự nhiên trong cơ thể sẽ hình thành ký hiệu, từ đó có được năng lực đặc biệt, có lẽ đây chính là bồi thường cho bọn họ khi chấp niệm bản thân không thể tự tăng trưởng, sống bốn năm năm mới có thể đạt được năng lực đặc thù...

(Xem ra đội ngũ quả thật có nhiều thứ tốt, ví dụ như có người có thể nhìn thấy mức năng lượng tiêu chuẩn trong cơ thể ta, lại còn có người có thể tồn trữ lượng lớn

năng lượng tiêu chuẩn, đều là năng lực vô cùng tốt. Nếu ta cũng có năng lực như vậy, đã không để lãng phí biết bao nhiêu năng lượng từ quái điều mặt người kia, chắc phải tới cả vạn đơn vị năng lượng tiêu chuẩn, mà ta hấp thu nhiều lắm cũng chỉ mới một hai trăm đơn vị mà thôi... Đáng tiếc, đáng tiếc.)

Nói tới đây, Jenny phảng phất như nhớ tới cái gì đó:

- Đúng rồi, nghe nói còn có một ít tránh thoát giả sống ngoài năm năm, cũng sẽ xuất hiện năng lực đặc thù. Bọn họ có thể cảm giác được khu vực có lượng lớn người tử vong, hơn nữa có thể từ trong tử vong tìm ra linh hồn có năng lực đặc biệt. Giống như trong thần thoại Bắc Âu, nữ thần hàng lâm bên người linh hồn, giúp bọn họ tránh thoát tội nghiệt, mà những linh hồn có được dị năng này cũng sẽ vì họ mà chiến đấu, tựa như anh linh trong thần thoại Bắc Âu vậy...

Trong lòng Bùi Kiêu lại khẽ động, vốn hắn còn muốn tìm những linh hồn sống được bốn năm năm để tạo thành đội ngũ, thế nhưng chỉ sợ đều đã bị những tư thâm giả kia lôi kéo vào trong đội ngũ bọn họ rồi. Mà hắn chỉ còn có thời gian ba năm, căn bản không đủ thời gian chờ đợi linh hồn xuất hiện dị năng mới. Theo lời Jenny nói, tựa hồ có số rất ít linh hồn trời sinh liền có dị năng... Cái này tốt, tuy rằng hắn không biết loại năng lực tìm kiếm trên phạm vi lớn này sinh ra cùng sử dụng như thế nào, thế nhưng đã có khả năng, có lẽ hắn có thể tìm ra được biện pháp...

- Có điều hiện tại nói chuyện này có vẻ hơi sớm, mục đích chuyến này là muốn đi xem Áo giới như thế nào, tốt nhất là có thể lấy ra một kiện Thiên sinh vũ khí... Bất kể là dạng xã hội gì, cho dù đã biến thành linh hồn, thế nhưng nhân loại chung quy vẫn là nhân loại, nơi nào có nhân loại cũng sẽ có tranh đấu, mà thực lực chính là trụ cột để bảo vệ chính mình...

Bùi Kiêu thì thảo tự nói với bản thân, hắn từ từ nhắm hai mắt lại dưỡng thần, tận dụng từng phút để tăng cường thực lực bản thân, đồng thời cũng lắng lắng cảm thụ chấp niệm cùng năng lượng tiêu chuẩn trong cơ thể. Thời gian bốn tháng hắn ở địa ngục đã sớm phát hiện kĩ xảo này, đó là càng quen thuộc chấp niệm bản thân cùng năng lượng tiêu chuẩn, thì khi hắn tự thân khống chế năng lượng trong cơ thể lại càng tự nhiên.

Bùi Kiều tiến vào trạng thái trầm tĩnh, mà bộ dạng Jenny cũng là tâm sự tăng tăng, hiển nhiên đối với việc Bùi Kiều một mình tiến vào Áo giới quả là không chắc chắn. Trong xe nhất thời trầm tĩnh hẳn, chỉ còn lại tiếng rít khi chiếc xe cấp tốc chạy.

Cũng không biết qua bao lâu, đang ngồi yên dưỡng thần thì Bùi Kiều bị lay tỉnh, mở mắt ra liền nhìn thấy Jenny đang mỉm cười nhìn mình. Lúc này xe hơi đã dừng lại, đồng thời còn có một linh hồn thể cùng hai người bình thường một nam, một nữ đang bước tới.

- Jenny, cô lại đến nhận nhiệm vụ sao?

Linh hồn nam này thoát nhìn ước chừng 27-28 tuổi, trên người mặc một bộ Âu phục thẳng thớm, đầu tóc bóng loáng. Bề ngoài, hẳn trông như một người thành đạt, mang mắt kính, tiếng Anh đầy miệng. Vừa thấy Jenny hai mắt hẳn đã lập tức sáng lên, nhanh chóng bay tới bên cạnh xe hơi. Sau đó, tay hẳn hơi sáng lên một chút, mở cửa xe một cách nhẹ nhàng.

Jenny cười xã giao với nam tử này, rồi quay sang Bùi Kiều nói:

- Vị này là đội trưởng của đội ngũ canh giữ Chiến trường Nam Bắc, Smith Lee. Còn đây là bằng hữu của ta, Bùi Kiều.

Bùi Kiều cười nhẹ một cái, vươn tay về phía Smith Lee rồi nói:

- Đây là lần đầu tiên ta tới Áo giới, không biết có quy tắc hay cấm kỵ gì không?

Smith Lee rất lễ độ, mỉm cười bắt tay Bùi Kiều, sau đó mới nói:

- Lần đầu tiến vào Áo giới sao? Không vấn đề gì, trừ những tránh thoát giả ra thì theo báo chí phân tích, trên tám mươi phần trăm linh hồn thể tự do đều chưa từng tiến vào Áo giới. Tuy ta đóng giữ ở đây trong thời gian dài, nhưng cũng chưa từng đi vào. Đến đây đi, chúng ta vào phòng công tác nói chuyện, nếu các người tính tiến vào Áo giới, như vậy có một số việc tất yếu ta phải hoàn thành.

- Báo chí?

Bùi Kiều kì quái nhìn về phía Jenny, càng ngày hẳn càng cảm giác thế giới sau khi chết đi thật quỷ dị, cư nhiên đến cả báo chí cũng xuất hiện.

Jenny ghé vào tai hẳn nhỏ giọng nói:

- Mỗi tuần, tổ chức linh hồn thể của các quốc gia đều phát hành một tờ báo. Trên cơ bản là cấp cho linh hồn tự do xem, cũng cấp cho nhân viên chính phủ trong tổ chức linh hồn xem. Nội dung trong đó thường là danh sách các địa điểm có nhiệm vụ tiêu diệt quỷ quái, còn có những thành quả tâm đắc mà các nhà khoa học nghiên cứu về linh hồn, hoặc là tiến độ thăm dò các Ảo giới, rồi những tâm đắc khi sử dụng Thiên sinh vũ khí.

Bùi Kiều gật gật đầu, bình tĩnh đi theo phía sau Smith Lee. Hai người bình thường đi theo phía sau Smith Lee, bọn họ đều mang một cặp kính có màu đỏ đặc biệt, hơn nữa trên tai cũng đeo thứ gì đó giống như máy trợ thính. Hôm qua hẳn cũng từng nghe Jenny nhắc tới thứ này, đó là phát minh của các nhà khoa học, khiến cho người thường có thể nhìn thấy được linh hồn, cũng có thể nghe linh hồn nói chuyện, hiển nhiên, hai người này chính là nhân viên làm việc tại đây.

Sau khi được xác nhận từ Smith Lee, hai nhân viên này liền lấy ra một phần giấy bút đưa cho Jenny kí tên. Theo như lời Jenny, xung quanh các Ảo giới đều có nơi ở xa hoa, bởi vì các linh hồn tự do kia lúc trước cũng là nhân loại, sớm có thói quen ở trong nhà, ngủ trên giường, chính phủ không thể yêu cầu bọn họ canh giữ Ảo giới với tình trạng không nhà không giường như người hoang dã được. Huống hồ ngoài linh hồn tự do còn có mười mấy nhân viên công tác ở đó. Bọn họ đều là nhân viên công tác ở trong tổ chức linh hồn, bình thường đều dùng máy tính để thống kê các tư liệu. Ví dụ như mấy tháng hay mấy ngày qua có bao nhiêu người tiến vào Ảo giới, thu hoạch được gì, có người chết không... Tất cả mọi chuyện chính phủ đều muốn giám sát một cách cụ thể, mà công việc này chính là do nhân viên công tác đảm nhiệm.

Người thân của Jenny, cha nàng cũng có thể được ở miễn phí bên trong một căn phòng xa hoa ày, đủ các loại hưởng thụ, chỉ cần Jenny ở trong này một ngày thì cha nàng cũng có thể ở trong này một ngày, đây cũng là một trong những phúc lợi đối

với linh hồn thể tự do.

- Thật đúng là giống y như người bình thường vậy.

Bùi Kiêu cảm thán một phen, hần lập tức lại hỏi:

- Bọn họ không sợ sao? Chung quy chúng ta cũng giống như những u linh trong truyền thuyết mà?

Jenny nhìn hần một cách cổ quái rồi nói:

- Sợ? Tại sao phải sợ, cái gọi là sợ hãi kỳ thực xuất hiện khi chúng ta không biết, sự tồn tại của chúng ta đã sớm được khoa học giải thích rõ ràng. Kì thật chỉ là bước tiếp theo của sinh mệnh mà thôi, có gì đáng phải sợ? Trên thực tế, các nhân viên công tác đều rất hài hước và hòa đồng, chung quy bọn họ đều muốn khi chết được chúng ta cứu thoát khỏi tội nghiệt. Vốn chính phủ cũng đề xướng việc cứu linh hồn thể từng là nhân viên của tổ chức thoát khỏi tội nghiệt, thứ nhất là do bọn họ vốn đã quen thuộc với công việc trong tổ chức linh hồn, thứ hai về phương diện tri thức họ cũng biết nhiều hơn so với linh hồn phổ thông, đây đều là ưu điểm. Ví dụ như tổ chức linh hồn của quốc gia bọn ta có đến bốn mươi phần trăm linh hồn tự do từng là nhân viên công tác bên trong tổ chức, còn có hai tránh thoát giả cũng từng là nhân viên công tác ở đây.

Bùi Kiêu không ngừng cảm thán, xem ra người Âu Mỹ vẫn rất rõ ràng, bọn họ thích lấy khoa học để tự hỏi và phân tích mọi chuyện, mà sau khi được khoa học phân tích, bọn họ tự nhiên cũng sẽ cảm thấy tồn tại của linh hồn là lẽ dĩ nhiên.

Trên thực tế, khi mới chết hần còn tưởng rằng thế giới sau khi chết sẽ giống như trong truyền thuyết, nào là đầu trâu mặt ngựa, rồi chảo dầu các loại. Sau lại nghĩ, Địa ngục không ngừng dung nạp linh hồn thì ắt sẽ có xã hội và thành tựu khoa học, ai ngờ kết quả lại ra như thế này, hình thành xã hội linh hồn ngay tại dương thế, tuy rằng trước mắt xã hội này mới chỉ ở giai đoạn thành hình, số lượng linh hồn thể tự do trên toàn thế giới bất quá chỉ có mấy trăm nghìn hoặc là hơn một triệu mà thôi, thế nhưng trực tiếp kế thừa văn minh của xã hội hiện đại, thậm chí còn có liên hệ với chính phủ, cứ như vậy thoát nhìn... thế giới sau khi tử vong tựa hồ cũng

không có biến hóa gì lớn cho lắm. Đương nhiên, tiền đề vẫn là tránh thoát được khí tức màu đen, bất kể gọi là tội nghiệt hay nhân quả cũng vậy, nếu như bị những tia tội nghiệt này kéo vào vòng xoáy... Khi đó, sẽ đúng là Địa Ngục thật sự!

TỬ VONG KHAI ĐOAN

Zhttty
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 11: Thân Phận Tránh Thoát Giả... Cao Đẳng Sao? (Nhị)

Sau khi đi theo Smith Lee không lâu, Bùi Kiêu và Jenny liền từ trong khu đỗ xe đi thẳng tới một khu nhà cao cấp, nhưng khác với dự đoán của Bùi Kiêu, khu nhà này cũng không được trang hoàng xa hoa lộng lẫy kiểu như cung điện tường vàng gạch ngọc mà thực tế thì tòa nhà cao nhất lại giống như một khu văn phòng bình thường trong một cao ốc thương mại, nghĩa là giống như nơi Bùi Kiêu từng làm việc, làm hẩn nhất thời lâm vào miên man hồi tưởng, ngỡ như mình đã sống lại, rồi lại ngày ngày đến công ty làm việc như xưa.

Smith Lee nhìn thấy ánh mắt ngơ ngác của Bùi Kiêu thì nhẹ nhàng cười: “Bùi Kiêu tiên sinh hình như còn chưa tới căn cứ nhỉ? Tới căn cứ rồi người sẽ không còn quá mức kinh ngạc vì tình hình ở đây nữa đâu, ha ha, tuy chúng ta thật sự đã chết nhưng chẳng qua là biến thành linh hồn thể mà thôi, vẫn là loài người như trước. Thế nên nơi làm việc của chúng ta cũng phải giống như bình thường, như vậy thì hiệu suất làm việc mới không bị giảm đi. Dù sao cũng không thể giống như trong phim ảnh hay là mấy cái tôn giáo gì đó, nhất định phải bắt chúng ta ở trong nghĩa địa hay hầm mộ đúng không nào? Ta nghĩ sẽ chả có ai đồng ý tới đó làm việc đâu.”

Jenny ở bên cạnh cũng cười: “Lầu một và hai đều là văn phòng làm việc, từ lâu ba đến lầu bảy mới là phòng ở, Bùi Kiêu, người cũng có thể đi chọn một phòng mà mình thích đấy.”

Bùi Kiêu xấu hổ cười cười, hẩn lúc này mới nói: “Không cần đâu, ta muốn nhanh chóng tiến vào ảo giới, Smith Lee tiên sinh, chúng ta cần phải làm những thủ tục nào vậy?”

Smith Lee lúc này mới sừng sốt nhìn về phía Jenny: “Không thể nào? Chỉ có

hai người các người tiến vào ảo giới sao? Jenny, đây không phải chuyện đùa đâu, hai tháng trước chính phủ đã ban hành quy định mới, bất cứ đoàn đội nào ít hơn một trăm tự do linh hồn đều không có quyền tiến vào ảo giới, đó chính là sự thể hiện tránh nhiệm với an toàn của các người. Trừ khi có tránh thoát giả dẫn đội, còn lại không một ai được phép chỉ tiến vào với một, hai người, thậm chí cả người có Thiên Sinh Vũ Khí cũng không được phép!”

Jenny xấu hổ cười cười rồi nhìn về phía Bùi Kiêu, mãi cho đến khi Bùi Kiêu hơi gật đầu, nàng mới nói với Smith Lee: “Người bạn này của ta chính là một tránh thoát giả, mà thực tế còn là tránh thoát giả mới chết không lâu. Hơn nữa cũng không phải cả hai chúng ta đều đi vào ảo giới, mà là một mình hắn tiến vào, ta chỉ đưa hắn đến đây thôi.”

Smith Lee lập tức khiếp sợ nhìn về phía Bùi Biêu, miệng há to không khép lại nổi, không còn chút khách sáo nào như vừa rồi, một lúc lâu sau mới cẩn thận hỏi: “Ngài... ngài là tránh thoát giả ư? Nhưng mà trong danh sách tránh thoát giả đã đăng kí trên thế giới không hề có tên ngài mà... Xin lỗi, không phải ta nghi ngờ ngài, mà là người làm nghề này như ta đều nhớ kỹ các loại số liệu thông thường, một trăm bốn mươi hai người kia ta đều nhớ rõ ràng, trong số đó không hề có ngài.”

Bùi Kiêu xấu hổ cười, nói: “Ta cũng muốn xin lỗi một tiếng, thực ra ta đã chết từ bốn tháng trước, nguyên quán của ta là ở Thượng Hải, Trung Quốc, tên ta là Bùi Kiêu. Không bao lâu sau khi ta chết, ta đã thoát được trói buộc của nhân quả, à, các người gọi cái đó là tội nghiệp, ở nước ta gọi là nhân quả. Thế nhưng sau đó ta lại không biết phải làm gì tiếp, rồi lại nghĩ rằng đầu trâu mặt ngựa trong thần thoại tôn giáo của Trung Quốc sắp tới bắt ta – cái đó giống như Tử Thần trong thần thoại của các người – thế nên ta liền lên một chiếc phi cơ chạy tới nước Mỹ, sau đó đi lang thang mấy tháng, mãi cho tới hôm qua gặp Jenny mới biết những chuyện diễn ra sau tử vong, vậy nên ta chưa từng đăng ký tại bất kỳ quốc gia nào cả.”

Những lời giải thích vừa rồi là những lý do thoái thác mà Bùi Kiêu đã lựa chọn rất cẩn thận, bởi vì thực tế thì hắn không thể giải thích lý do thật sự khiến hắn có mặt tại nước Mỹ sau hơn bốn tháng tử vong. Nhưng nếu đẩy hết lý do cho nỗi sợ đối với tôn giáo thì sẽ dễ dàng khiến người ta tin tưởng hơn. Tuy rằng nói vậy cũng

sẽ có người nghi ngờ, nhưng xét cho cùng thì với một người vốn không hề biết gì về thế giới sau cái chết, sau khi chết rồi bỗng phát hiện ra mình đã trở thành linh hồn, vậy thì hẳn có thể sẽ làm bất cứ chuyện kì lạ nào đó, cho nên cái lý do này thế mà lại chính xác.

Smith Lee và Jenny đều như chợt hiểu ra vấn đề, hơn nữa Smith Lee còn rất hứng phấn. Hắn chà chà hai tay mình, thật cẩn thận nói: “Nếu muốn đăng ký ngay lập tức thì ngài cần phải làm một ít thí nghiệm... Đương nhiên đó không phải là vì ta nghi ngờ ngài, mà là vì bất cứ một quốc gia nào cũng có mức đãi ngộ phúc lợi rất lớn với tránh thoát giả, thậm chí khi người cố gắng hiến sức lực cho quốc gia còn có thể được phát miễn phí Thiên Sinh Vũ Khí có dung lượng trên dưới một trăm. Vậy nên các quốc gia đều nghiệm chứng rất nghiêm khắc với tránh thoát giả, điều này có thể thấy rõ qua việc cả thế giới chỉ có một trăm bốn mươi hai tránh thoát giả, trong số này chắc chắn không có trường hợp nào là tự do kinh hồn dưng mảnh lối gian manh để lừa gạt chứng nhận đâu... Đương nhiên, không phải ta không tin ngài.” Tên thanh niên này nói chuyện đã có chút không còn rành mạch, hiển nhiên là hắn đang thật sự kích động.

Cũng đã từng ra ngoài xã hội nên Bùi Kiều biết rằng các quốc gia đều sẽ cực lực tranh thủ lực lượng của loại tránh thoát giả đột nhiên xuất hiện này. Hơn nữa, cho dù Bùi Kiều không ở lại nước Mỹ thì người làm đăng ký cho hắn chắc chắn cũng sẽ được một khoản thưởng lớn, bất kể là phần thưởng của chính phủ nước nào. Tóm lại là hắn chắc chắn sẽ không bị thiệt.

Bùi Kiều gật gật đầu: “Đương nhiên rồi, phải làm thí nghiệm cũng không sao, nhưng mà người có thể nói cho ta biết cái thí nghiệm đó là như thế nào không? Ta không muốn bị người ta lật qua lật lại xem xét như kiểu vật thí nghiệm đâu... Mà người nói đăng ký là có ý gì? Chẳng lẽ ta đăng ký ở đây rồi thì sẽ chỉ có thể ở lại nước Mỹ hay sao?”

Smith Lee vội vàng nói: “Thí nghiệm rất đơn giản, ngài chỉ cần tiếp xúc với một sợi rất nhỏ tội nghiệt là được. Nếu ngài là tránh thoát giả thì ngay cả khi không có Thiên Sinh Vũ Khí cũng có thể dễ dàng đánh tan tia tội nghiệt đó mà không lo bị tội nghiệt trói buộc rồi kéo vào vết rách không gian. Thí nghiệm chính là như vậy...”

Mà ngài cũng không bị ép ở lại nước Mỹ, chỉ là nếu như ngài đăng ký tại nước Mỹ thì khi Tổ Chức Linh Hồn của nước Mỹ gặp nguy cơ từ cấp độ B trở lên, ngài có nghĩa vụ phải đi cứu viện tổ chức của nước ta. Đương nhiên, đã có nghĩa vụ thì cũng có quyền lợi, ví dụ như được tiến vào hai ảo giới của nước ta miễn phí, ví dụ như khi tham gia bán đấu giá Thiên Sinh Vũ Khí của căn cứ nước ta thì sẽ không bị đánh thuế thu nhập 5%...”

... Người chết mà còn phải đóng thuế thu nhập? Thật sự là rất quỷ dị...

Sau khi nghe xong nội dung thí nghiệm, Bùi Kiều mới yên tâm thở ra một hơi, dù sao thì hắn cũng rất sợ kí hiệu lô điện trong cơ thể bị người khác phát hiện ra. Sau khi đã biết về quyền lợi và nghĩa vụ, hắn quyết định tiến hành đăng ký ngay tại đây. Dù sao thì có thân phận người Mỹ cũng không chuyện xấu, nếu sau này có gây ra mâu thuẫn lớn nào ở Trung Quốc thì cái thân phận này biết đâu sẽ cứu được cái mạng hắn.

“Tốt! Vậy thì chúng ta tiến hành thí nghiệm đi.”

Nghe thấy Bùi Kiều đồng ý, Smith Lee liền cao hứng đến nỗi muốn nhảy lên. Ngay sau đó, tin tức về một tránh thoát giả mới muốn thí nghiệm tại đây nhanh chóng được truyền ra. Chỉ sau vài phút ngắn ngủi, toàn bộ tự do linh hồn và nhân viên có mặt tại khu nhà này đều tụ tập lại chỗ này. Cả đám đều dùng ánh mắt hâm mộ và cả lấy lòng để nhìn Bùi Kiều, thậm chí khi Bùi Kiều đi vào phòng thí nghiệm dưới lòng đất của khu nhà thì toàn bộ điện thoại của cả khu nhà đã không ngừng vang lên. Hiển nhiên là đã có rất nhiều người nhận được tin này nên giờ gọi điện thoại tới để hỏi kỹ sự việc. Bùi Kiều đương nhiên là không ngờ chính phủ lại sẽ kích động như vậy. Trên thực tế, toàn thế giới chỉ có tổng cộng một trăm bốn mươi hai tránh thoát giả, nếu chia đều cho mười mấy cái Tổ chức Linh Hồn của các nước thì mỗi nước chỉ có khoảng trên dưới mười tránh thoát giả thôi, cho dù là nước giàu có với nhiều phúc lợi hấp dẫn như nước Mỹ cũng chỉ có hai mươi một tránh thoát giả mà thôi. Thế nên chuyện này có ý nghĩa vô cùng quan trọng đối với một quốc gia.

Toàn bộ dưới mặt đất của khu nhà là một phòng thí nghiệm khổng lồ. Bởi vì

khu nhà ở gần ảo giới cho nên một vài tránh thoát giả hoặc các đoàn đội đi từ ảo giới ra thường sẽ đến đây để thử Thiên Sinh Vũ Khí mà chính mình mới lấy được, cũng có một vài nhà khoa học đến đây để nghiên cứu các loại quái vật của ảo giới, cho nên cả tầng hầm nhìn cũng không khác là mấy so với một cái phòng thí nghiệm lớn. Lúc này Bùi Kiêu đang đứng trong một phòng thủy tinh rộng khoảng hai mươi mét vuông, trước mặt là một cái hòm kim loại đen được chế tạo từ một loại hợp kim đặc biệt.

Toàn bộ căn phòng được lắp đặt hai mươi thiết bị ghi hình, đảm bảo theo dõi toàn bộ quá trình thí nghiệm của Bùi Kiêu, cũng dùng cái đó làm bằng chứng, thậm chí sẽ gửi cho chính phủ các quốc gia để tiến hành lưu trữ trong hồ sơ của tránh thoát giả. Nếu Bùi Kiêu thật sự là một tránh thoát giả thì cả thế giới sẽ có một trăm bốn mươi ba tránh thoát giả, cho nên những tư liệu này cực kì quan trọng.

Một tiếng nói phát ra từ thiết bị phát thanh: “Bùi Kiêu tiên sinh, ta muốn xác nhận lại lần cuối cùng: Ngài có thật sự là tránh thoát giả hay không? Nên nhớ tội nghiệt chính là độc dược với tự do linh hồn, nếu bị nó trói lại thì chỉ có thể chờ tránh thoát giả đến hỗ trợ giải thoát hoặc tiêu hao Thiên Sinh Vũ Khí quý giá để chặt đứt tội nghiệt, nếu không ngài sẽ bị hút vào vết rách không gian. Mặc dù chỉ là một tia nhỏ tội nghiệt thì tự do linh hồn bình thường cũng không thể tự giải thoát được... Ta muốn nhắc nhở ngài rằng hai mươi một tránh thoát giả của nước ta hiện đang toàn lực đẩy nhanh tiến độ của Hoàng Kim Quốc Độ, nên bọn họ không thể chạy tới đây kịp, mà vì ngài không phải tự do linh hồn của nước ta nên chúng ta không thể tiêu hao Thiên Sinh Vũ Khí để chặt đứt tội nghiệt cho ngài được, ngài vẫn muốn tiến hành thí nghiệm chứ?”

Bùi Kiêu thở ra một hơi nói: “Đúng vậy, ta xác nhận là ta muốn tiến hành thí nghiệm.”

Thanh âm kia tạm dừng một chút rồi nói tiếp: “Như vậy ta chỉ có thể chúc ngài thành công... Thấy cái hòm kia chứ? Trong đó có một sợi nhỏ tội nghiệt mà chúng ta dùng Thiên Sinh Vũ Khí cắt ra, ngài hãy mở cái hòm làm bằng siêu điện tử hợp kim đó ra, sẽ có tội nghiệt từ trong hòm bay ra, sau đó ngài chỉ cần đánh ta tia tội nghiệt đó là được. Theo tính toán của chúng ta, lượng tội nghiệt này không đủ để

tạo thành bất cứ tổn thương nào cho ngài, chỉ cần sau đó bổ sung đầy đủ tiêu chuẩn năng lượng là được.”

Bùi Kiều nghe vậy liền đi về phía cái hòm gọi là hợp kim siêu điện tử kia, sau đó liền thiêu đốt tiêu chuẩn năng lượng ở hai tay của mình, toàn bộ bàn tay bỗng chốc như trở thành tay của người sống, có thể tiếp xúc với vật chất. Hắn lập tức mở cái hòm hợp kim này ra. Ngay lúc đó, Bùi Kiều thậm chí còn cảm thấy trong thiết bị phát âm thanh phát ra âm thanh nín thở, hiển nhiên là tất cả mọi người đều đang tập trung nhìn về phía hắn, chờ đợi kết quả thí nghiệm của hắn.

Bùi Kiều thì lại không có chút hoảng sợ nào, lúc hắn ở Địa Ngục đã từng tiếp xúc với những khí tức đen tối còn to lớn hơn nhiều thế này, mà lúc ấy hắn còn chưa khổng chế được lực lượng lôi điện. Cho nên nếu hiện tại hắn có tiếp xúc với thứ khí tức đen tối kia thì hiệu quả đánh tan nó của hắn chắc chắn sẽ không thấp hơn những tránh thoát giả kia, thậm chí có khả năng còn cao hơn nữa.

Nghĩ đến đây, Bùi Kiều cũng không chần chừ nữa, đưa tay trực tiếp cầm lấy tia khí tức đen tối kia. Ngay lúc đó, từng đợt những tư tưởng đen tối, ác ý từ tia khí tức đen tối kia xâm nhập vào ý thức của hắn, mà trong mắt người khác chỉ thấy tia khí tức đen tối kia chui thẳng vào trong cơ thể Bùi Kiều. Lúc này, tia khí tức kia như thể có sinh mệnh riêng, nó không ngừng ăn mòn dọc theo cánh tay Bùi Kiều. Dần dần, toàn bộ cánh tay của hắn đã biến thành một màu đen đặc, mà đường cong màu đen vẫn chạy loạn trên cánh tay hắn như một con rắn vậy.

Thực ra, ngay khi khí tức đen tối kia chui vào cơ thể thì Bùi Kiều đã có thể dùng lực lượng lôi điện đánh tan nó, thế nhưng hắn nghĩ tới một vấn đề quan trọng, đó chính là khi hắn dùng lực lượng lôi điện để đánh tan khí tức đen tối thì liệu ánh lửa điện có xuất hiện bên ngoài cơ thể hắn không? Chẳng phải vậy thì hắn sẽ bị lộ bí mật của mình sao? Đăng ký tránh thoát giả thì không thành vấn đề, thậm chí thể hiện mình có thực lực hơi mạnh hơn người thường cũng không sao. Dù sao thì có tới một trăm bốn mươi hai tránh thoát giả, hơn nữa trong số đó còn có những cường giả đã chết hơn mười năm, hắn chắc cũng sẽ không phải quá nổi bật, nhưng nếu để lộ ra dị năng lôi điện của mình thì đó thuần túy là hành vi ngu ngốc...

Cho nên khi khí tức đen tối xâm nhập cổ tay của hắn, Bùi Kiêu đã tập trung hết sức lực chú ý của mình để khống chế lực lượng lôi điện, muốn đem lực lượng lôi điện dẫn phát trong cơ thể mình mà không để nó biểu hiện ra bên ngoài. Làm như vậy đã khiến hắn mất khá nhiều thời gian, cho đến khi khí tức đen tối xâm nhập tới cánh tay hắn, hắn mới có thể nắm chắc chỉ dẫn phát lực lượng lôi điện trong cơ thể mình. Tiếp theo hắn mở hai mắt nhìn kỹ cánh tay, theo sự tiêu hao của lực lượng lôi điện, tia khí tức đen tối kia quả nhiên bị đẩy lùi như thủy triều. Không bao lâu sau, tất cả khí tức đen tối đã bị hoàn toàn đánh tan trong cánh tay của hắn.

“Hoàn hảo!” Bùi Kiêu may mắn thờ dài nói, mà câu nói này và biểu hiện của hắn cũng đều bị mọi người xem thí nghiệm thấy rõ, những người đó còn tưởng Bùi Kiêu cảm thán vì đã vượt qua thí nghiệm mà không biết thực ra hắn cảm thán vì không bị lộ bí mật về lực lượng lôi điện.

Mọi người tại lầu một đều hoan hỉ cảm thán, đương nhiên cũng có vài tự do linh hồn vừa hâm mộ vừa ghen tị nhìn Bùi Kiêu trên màn hình, trừ những người này ra, còn có Smith Lee cùng vài nhân viên khác thể hiện sự vô cùng khiếp sợ trên mặt, Smith Lee thậm chí hỏi thẳng: “Hắn thất sự mới chỉ chết có bốn tháng sao? Chỉ tồn tại hai mươi sáu giây! Theo công thức tính toán thực lực thông thường của tránh thoát giả thông thường, hắn đúng ra phải cần một phút bốn mươi giây mới có thể đánh tan tị tội nghiệt đó chứ... Chẳng lẽ hắn là loại Cao đẳng Tránh Thoát Giả? Trời ạ, vị cao đẳng tránh thoát giả thứ chín đã xuất hiện! Tránh thoát giả thứ một trăm bốn mươi ba lại là một cao đẳng tránh thoát giả!”

Lập tức, tất cả mọi người ở lầu một trợn mắt há hốc mồm nhìn về phía hắn. Mà Bùi Kiêu – nhân vật chính của sự việc này – còn đang ở đứng dưới tầng hầm mà không ngừng cảm thấy may mắn vì chẳng những không bị lộ bí mật về lực lượng lôi điện mà còn có thể áp chế để thời gian đánh tan tăng lên nhiều. Như vậy chắc là sẽ không làm hấp dẫn sự quan tâm của người khác rồi chứ? Dù sao thế giới có tới một trăm bốn mươi hai tránh thoát giả cơ mà...

TỬ VONG KHAI ĐOAN

Zhttty
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 12: Phó Bản Công Cộng? Tiến Độ Của Phó Bản?

“Nói cách khác, bây giờ ta đã trở thành danh nhân thế giới rồi hả?”

Khi Bùi Kiêu ra khỏi tầng hầm, hắn thấy mọi người xung quanh nhìn mình với ánh mắt như nhìn Thượng Đế, ai cũng tỏ thái độ cung kính đến khó mà tưởng tượng nổi, thậm chí cả Jenny trước giờ vẫn luôn đĩnh đạc nói chuyện với hắn giờ cũng trở nên cẩn thận. Thái độ của những người này làm hắn rất khó hiểu, nhưng hắn cũng không suy nghĩ nhiều làm gì. Dù sao thì cả thế giới cũng chỉ có một trăm bốn mươi hai tránh thoát giả mà thôi. Á, là thêm cả hắn cũng chỉ có một trăm bốn mươi ba người, cho nên người khác cung kính với hắn cũng dễ hiểu đi... Nhưng mà, thái độ của bọn họ hình như hơi quá?

Sau đó, khi nghe Smith Lee chúc mừng, Bùi Kiêu mới biết mới biết bản thân mình đã được nhận định là cao đẳng tránh thoát giả, mà còn là cao đẳng tránh thoát giả thứ chín trong số một trăm bốn mươi ba tránh thoát giả, vậy nên ngay lập tức đã gây chú ý lớn. Phải biết rằng trong số hai mươi một tránh thoát giả của nước Mỹ thì chỉ có một cao đẳng tránh thoát giả mà thôi. Toàn thế giới chỉ có chín kẻ được gọi là cao đẳng tránh thoát giả, mà hắn... dĩ nhiên là một trong số đó? Điều này thật là không phù hợp với ý định không muốn quá nổi bật của hắn.

Bùi Kiêu thật sự cũng không có ý định hay là ý tưởng chơi trò “giả heo ăn thịt hổ” gì đó. Loại hành động đó thật giống như một kiểu nhân vật trong tiểu thuyết: rõ ràng là có thực lực, rõ ràng là không yếu mà lại cố tình làm bộ ta đây yếu ớt, mà lại còn thể hiện trong tình huống mình phải chịu thiệt thòi hay là gặp phải chuyện rất không hợp ý mình. Mỗi khi Bùi Kiêu đọc sách thấy có cốt truyện như vậy đều ném ngay lập tức, lý do rất đơn giản, hắn cảm thấy nhân vật như vậy quá giả tạo, làm cho người ta cảm thấy ghê tởm, chỉ như vậy thôi.

Thế nhưng lúc này Bùi Kiêu thực sự muốn khiêm tốn, bởi vì quả thật hẳn có quá nhiều bí mật. Cho dù là ký hiệu lô điện, hay việc đi qua địa ngục đều là bí mật hẳn không thể nói ra. Một khi tiết lộ ra, kết quả rất có thể là hẳn sẽ bị người khác nhòm ngó, thậm chí bị chính phủ mang đi nghiên cứu... Đường nhiên, nguyên nhân cơ bản cũng là do Bùi Kiêu còn chưa có thực lực để bao vệ bản thân và bí mật của chính mình. Nếu hẳn có thực lực rất khủng bố, ví dụ như có thể sử dụng không hạn chế sức mạnh lô điện, như vậy tỏ ra mình là thiên tài vẫn còn là khiêm tốn, khi đó hẳn sẽ lập tức nói ra hành trình qua địa ngục của mình, để cho mọi người trên toàn thế giới biết được nguy cơ thực sự, để bọn họ có thể chuẩn bị được những biện pháp ứng phó hữu hiệu với nguy cơ Địa Ngục hiện thực hóa.

Nhưng Bùi Kiêu có đủ thực lực sao? Không hề, thực lực của hẳn chỉ có lực lượng lô điện mà thôi, nhưng lực lượng lô điện cũng không quá mạnh, một thanh Thiên Sinh Vũ Khí bình thường gần như là đủ để triệt tiêu lực lượng lô điện của hẳn rồi. Cho nên hẳn không dám để người khác phát hiện ra bí mật của mình, hẳn chỉ có thể tiếp tục ẩn mình mà thôi.

Thế nhưng hóa ra cách làm để ẩn mình của hẳn lại sai lầm mất rồi. Trước kia, hẳn căn bản không hề biết tránh thoát giả bình thường cần trung bình bao nhiêu thời gian để đánh tan khí tức đen tối kia, nhưng mà nghĩ rằng khí tức đen tối kia chỉ có một tia nhỏ, mà Smith Lee lại nói nó cơ bản là không thể gây được nguy hiểm gì cho thể chất của tránh thoát giả, chỉ cần nghỉ ngơi một lát và hấp thụ năng lượng là được, cho nên hẳn theo bản năng nghĩ rằng việc đánh tan khí tức đen tối này với tránh thoát giả là rất đơn giản. Thế nhưng thực tế thì... khác xa suy nghĩ của hẳn. Bởi vì tránh thoát giả là theo thời gian mà không ngừng mạnh mẽ, nên các nhà khoa học nghiên cứu linh hồn thậm chí đã tạo ra một công thức để tính toán thực lực dựa theo thời gian chết của tránh thoát giả. Mà theo như công thức này, tránh thoát giả phải chết khoảng hai mươi tháng mới có thể đánh tan tia khí tức đen tối kia trong vòng hai mươi sáu giây. Nhưng Bùi Kiêu chỉ mới chết có bốn tháng mà thôi, vậy là thời gian chênh lệch đã lên tới năm lần...

Trong số tất cả tránh thoát giả trên thế giới, có ít nhất tám người không giống những người khác. Bọn họ so với các tránh thoát giả thông thường còn dễ trở nên mạnh mẽ hơn, mà sau khi các nhà khoa học thí nghiệm thì tính toán thấy tốc độ trở

nên mạnh mẽ hơn của bọn hắc nhanh gấp khoảng năm lần các tránh thoát giả thông thường. Có nghĩa là bọn họ chỉ cần thời gian một năm là sẽ mạnh bằng thời gian năm năm của tránh thoát giả thông thường và tám kẻ này được gọi là Cao Đẳng Tránh Thoát Giả. Sau khi làm xong thí nghiệm thì lúc này Bùi Kiêu Cũng đã được gọi là Cao Đẳng Tránh Thoát Giả.

“Mà thôi, nếu đã như vậy thì cứ nhận cái danh hiệu Cao Đẳng Tránh Thoát Giả này đi, dù sao có cả lợi cả hại nên cũng còn có tác dụng. Nếu thừa nhận danh hiệu Cao Đẳng Tránh Thoát Giả này, sau này nếu thực lực của ta tăng nhanh thì cũng còn có lý do để giải thích. Có lẽ chỉ cần cẩn thận để không bị lộ bí mật thì cũng sẽ không có nguy hiểm quá lớn.” Sau khi Bùi Kiêu cẩn thận suy nghĩ một lượt, cũng chỉ có thể cắn răng nhận lấy cái danh hiệu: Cao Đẳng Tránh Thoát Giả thứ chín của toàn thế giới. Mà dù hắc không nhận cũng không được, vì tin tức về hắc đã phát tới mọi Tổ Chức Linh Hồn trên toàn thế giới. Thậm chí theo lời Smith Lee thì ngày mai sẽ có ba tên lãnh đạo của Tổ Chức Linh Hồn nước Mỹ chạy tới đây, mà Trung Quốc cũng phái người tới đây, nhưng phải hai ngày sau mới tới nơi, còn mấy quốc gia khác cũng gọi điện tới hỏi lại lịch của Bùi Kiêu. Nói tóm lại, Bùi Kiêu đã trở thành danh nhân thế giới rồi... hoặc ít ra là trong thế giới của linh hồn, hắc đã thành danh nhân.

Bùi Kiêu xoa xoa đầu của chính mình, tuy đã là linh hồn thể rồi nhưng hắc vẫn cảm thấy có chút phát đau đầu. Sau cả nửa ngày, hắc mới tiếp tục nói với Smith Lee: “Ta mặc kệ bọn họ đến cùng có tính toán hay ý tưởng gì, cho dù là Tổ Chức Linh Hồn nước Mỹ hay là Tổ Chức Linh Hồn Trung Quốc cũng vậy, hiện nay ta không có hứng thú để ý tới. Nếu như có thể, ta hi vọng ngày mai có thể tiến vào trong ảo giới.”

Smith Lee cung kính nói: “Đương nhiên rồi, nếu như ngài muốn thì lúc nào cũng có thể tiến vào trong ảo giới. Nhưng ta vẫn muốn nhắc nhở ngài một tiếng, ngài cần phải bổ sung năng lượng đã tiêu hao mất, nếu không thì cho dù ngài là Cao Đẳng Tránh Thoát Giả cũng sẽ có khả năng gặp nguy hiểm. Với tiến độ 74% của Nam Bắc chiến trường hiện tại, cũng có vài loại quái vật có thể uy hiếp đến ngài.”

Bùi Kiêu hiểu kì hỏi: “Tiến độ của Nam Bắc chiến trường? Đó là cái gì? Mà

này, ta có tư cách được xem tư liệu của Áo Giới Nam Bắc Chiến Trường hay không? Ta nghĩ các người hẳn là có loại tư liệu về ảo giới này chứ?”

Smit Lee cười gật gật đầu: “Đương nhiên rồi, tư liệu về mỗi cái ảo giới đều là tài sản lớn nhất với Tổ chức Linh hồn mỗi nước. Thực ra, chỉ có cao đẳng tránh thoát giả mới được xem miễn phí những tài liệu này, còn tự do linh hồn, thậm chí các thông thường tránh thoát giả cũng không được dùng miễn phí. Tự do linh hồn cần phải phục vụ một năm cho cho chính phủ nước không có ràng buộc với mình, còn tránh thoát giả cần phải giải thoát cho hai tự do linh hồn được nước sở tại chỉ định mới có thể lấy được tư liệu này.”

Bùi Kiều nghe thấy vậy mới thấy hơi thoải mái một chút, nếu đã chịu mạo hiểm lớn thì cũng phải có lợi ích do sự mạo hiểm này mang lại mới được, đó chính là “thiên kinh địa nghĩa” rồi, hẳn gật đầu nói: “Như vậy có thể giải thích cụ thể cho ta một lần chứ? Ta tính toán đến tối nay thì sẽ khôi phục đủ năng lượng của bản thân, ngày mai sẽ tiến vào ảo giới.”

Smith Lee lập tức cung kính nói: “Đương nhiên rồi, đây là vinh hạnh của ta... Vậy thì xin đi theo ta, chúng ta đi vào phòng chiếu phim.” Nói xong, hẳn liền làm tư thế mời, đi vào một phòng nào đó ở lầu một.

Bùi Kiều đi theo sau, cũng vào trong phòng chiếu phim kín mít, sau đó Smith Lee liền bật chức năng phát hình ảnh lập thể, một mô hình 3D mô phỏng Nam Bắc Chiến Trường hiện lên trên mặt của thiết bị phát hình.

“Đây là bản đồ lập thể của Áo Giới Nam Bắc Chiến Trường, đó là một nơi gồm hơn một nửa là bình nguyên và một ít địa hình sơn cốc, là địa điểm diễn ra chiến dịch Manassas thứ nhất(*). Trong đó đại bộ phận địa hình giống như địa hình của di tích chiến trường trong thực tế, nhưng cũng có một bộ phận địa hình có biến đổi. Như ngài thấy, những bộ phận có thể nhìn thấy trước mặt đều là những nơi đã có đoàn đội chiến đấu qua, mà Thiên Sinh Vũ Khí mạnh nhất của nước ta hiện nay là Quan Chỉ Huy Quân Dao chính là rơi ra từ một quỷ hồn có quân hàm thượng tá ở nơi này. Quỷ hồn có quân hàm thượng tá này chính là một chỉ huy cao cấp của ảo giới, thậm chí còn có chuyên gia cho rằng quỷ hồn có quân hàm thượng tá này

chính là chỉ huy cuối cùng của ảo giới này...” Smith Lee vừa liên tục cầm thước chỉ vào các điểm trên bản đồ lập thể vừa giải thích.

Diện tích của nơi này ước chừng năm mươi kilomet vuông, có khoảng 70% diện tích đã hoàn toàn hiện ra, còn có khoảng 30% vẫn chìm trong một mảng tối tăm. Nhìn tới đó, Bùi Kiều lập tức hiểu ra cái gọi là “tiến độ” là có ý gì. Có cảm giác giống như phó bản công cộng trong một số game online, ai cũng có thể tiến vào, mà là tiến vào cùng một bản đồ, mà quỹ quái trong ảo giới thì tương đương với quái vật trong game online, còn con quái có quân hàm thượng tá kia thì giống như boss của game, đồ rơi ra sẽ là thứ tốt... nhưng tiến độ mới có 70% ư?

“Vì sao không triệu tập nhiều người cùng đi thăm dò Nam Bắc Chiến Trường vậy? Nghe nói nước Mỹ có hai mươi một trăm thoát giả, còn có một cao đẳng tránh thoát giả, vậy sao không tập hợp bọn họ lại để đi hoàn thành thăm dò Nam Bắc Chiến Trường?” Bùi Kiều không nhin được mà hỏi.

Smith Lee lập tức cười khổ nói: “Đây chính là đặc điểm tiếp theo muốn nói tới của ảo giới. Căn cứ theo phân tích và ghi chép của các nhà khoa học, bất cứ ảo giới nào cũng không phải là vĩnh hằng bất biến, tuy nói rằng nó hiện thực hóa là do rất nhiều người tin tưởng tạo nên nhưng khi có linh hồn được cấu tạo từ ý thức tiến vào trong đó thì ảo giới cũng sẽ thay đổi. Ví dụ như sau khi quỷ hồn quân hàm thượng tá kia bị giết, nước ta có ý định chờ ba tháng sau lại tiến vào chỗ đó lần nữa, bởi vì dựa theo quy luật thì quỷ hồn do tin tưởng mà sinh ra trong ảo giới sau khi chết ba tháng sẽ được sinh ra lần nữa. Thế nhưng thượng tá quỷ hồn kia lại không như vậy, sau khi chúng ta tiêu diệt và lấy được Quan Chỉ Huy Quân Đao của nó rồi, nó liền triệt để biến mất. Thực ra, từ đó về sau chúng ta mới biết được một quy luật, đó là một khi quỷ quái cấp độ chỉ huy bị tiêu diệt và lấy được vũ khí, đạo cụ của nó rồi, nó sẽ biến mất, bởi vì bộ phận “niềm tin được cụ thể hóa” của nó đã biến thành Thiên Sinh Vũ Khí rồi, cũng có thể hiểu rằng: Quan Chỉ Huy Quân Đao chính là quỷ hồn có quân hàm thượng tá kia.”

Bùi Kiều suy nghĩ một thoáng cũng hiểu được ngay, dựa theo định luật bảo toàn năng lượng, Thiên Sinh Vũ Khí Quan Chỉ Huy Quân Đao không thể nào xuất hiện

mà không có lý do, càng không thể giống như trong game online, giết đi giết lại quý hồn quân hàm thượng tá này để lấy Thiên Sinh Vũ Khí. Nói cách khác là lấy được bao nhiêu thì cũng mất đi bấy nhiêu, chiếm được quan chỉ huy quân đao thì quý quái quân hàm thượng tá cũng vĩnh viễn mất.

Thật ra chỉ cần suy nghĩ cẩn thận một chút là sẽ hiểu được. Bùi Kiều đã xác nhận từ trước rằng cái gọi là Thiên Sinh Vũ Khí chính là một dạng chấp niệm, giống như trụ cột quan trọng nhất cấu thành linh hồn con người cũng là chấp niệm, vì thế mà có Thiên Sinh Vũ Khí tồn tại. Mà bản thân thiên sinh vũ khí không có năng lượng, cho nên chỉ là cỗ máy không có nhiên liệu, cần phải cho thêm vào năng lượng mới được, đó chính là Thiên Sinh Vũ Khí, nghĩa là chấp niệm của qui hồn quân hàm thượng tá đã chuyển thành chấp niệm của Quan Chỉ Huy Quân Đao mà thôi.

Smith Lee thấy Bùi Kiều có vẻ đã hiểu mới nói tiếp: “Vì nguyên nhân đó, cho nên các quốc gia thật ra đều có cách làm giống nhau. Đó là ban đầu thì đẩy nhanh tiến độ của ảo giới, tiến vào những nơi ít nguy hiểm trước tiên, nếu gặp chỉ huy mới tiến hành công kích. Hiện tại tránh thoát giả nước ta đang toàn lực đẩy nhanh tiến độ của Hoàng Kim Quốc Độ - Thành phố Vàng, mà 30% còn lại của Nam bắc Chiến Trường này thì quá mức nguy hiểm nên trong khoảng thời gian ngắn còn chưa thể tiếp tục tiến hành nên vẫn giữ nguyên như vậy. Mà trong số 70% bản đồ đã phát triển được thì cũng chỉ có thể lấy được Thiên Sinh Vũ Khí có dung lượng từ một trăm trở xuống, đương nhiên, thiên sinh vũ khí như vậy đối với chúng ta cũng đã là báu vật khó tưởng tượng nổi rồi, nhưng đối với Cao Đăng Tránh Thoát Giả như ngài thì có lẽ phải sử dụng Thiên Sinh Vũ Khí có dung lượng khoảng hai đến ba trăm mới phù hợp.

Bùi Kiều hơi hơi gật đầu, sau đó bắt đầu quan sát kỹ cái bản đồ lập thể này. Hẳn cuối cùng cũng có thể hiểu được ảo giới là cái gì, có lẽ là giống như phó bản có thể chiếm đóng trong game online, ví dụ như mười công hội mạnh nhất trong game cùng tấn công một cái phó bản cao cấp, công hội nào tiêu diệt được Boss trước tiên phần lớn sẽ làm video quay lại cảnh đó rồi phát lại, lấy điều đó làm vinh quang. Còn ảo giới này thì đoàn đội hoặc quốc gia nào có thể tiêu diệt được chỉ huy trước tiên thì sẽ lấy được Thiên Sinh Vũ Khí mà thủ lĩnh đó rơi ra và người tới sau thì

không thể nào lấy được món cao cấp Thiên Sinh Vũ Khí đó nữa.

Smith Lee nhìn thần sắc nghiêm túc của Bùi Kiều thì như chợt nghĩ ra, lập tức nói: “Thật ra ngài cũng không cần phải vội vã đi thăm dò những địa điểm chưa phát triển kia, bởi vì ngài dù sao mới chết có bốn tháng, mà là một cao đẳng tránh thoát giả thì thực lực của ngài sẽ theo thời gian mà càng ngày càng mạnh mẽ, mà tốc độ trở nên mạnh hơn của ngài còn nhanh hơn gấp năm lần so với tránh thoát giả bình thường, có lẽ ngài nên đợi đến một, hai năm sau hãy đến thăm dò... Nói cho ngài biết một ít tin tức nội bộ, Nam Bắc Chiến Trường của nước ta là ảo giới có cường độ quý quái thấp nhất đã được biết đến trên toàn thế giới, tiếp theo là Hoàng Kim Quốc Độ của nước ta mới chỉ tiến hàng được 17%, nên ngài không cần sốt ruột... Trên thực tế, theo tình hình mà Linh Hồn Tổ Chức đã biết thì Nga Quý Đạo của Ấn Độ mới tiến hành được 6%, Atlantis ở Thái Bình Dương tiến triển tới 4%, Hoàng Tuyền Huyết của Nhật Bản chỉ có 2%, còn Phong Đô của quý quốc thì thậm chí chưa đạt tới 1%, càng không cần bàn tới Ác Ma Thành ở Đông Âu nghe đồn là cửa vào địa ngục, chỗ đó đúng là mới đi đến cửa vào... Ảo giới còn rất nhiều, hơn nữa theo quy luật mà chúng ta phát hiện thì quý quái càng mạnh thì Thiên Sinh Vũ Khí thu được cũng càng mạnh. Mà ngài thì chính là Cao Đẳng Tránh Thoát Giả, với tiềm lực của ngài thì sau này rất có thể sẽ trở thành đại nhân vật.”

Bùi Kiều ngẩng đầu nhìn Smith Lee, thấy người đàn ông này biểu hiện rất nghiêm túc, hẳn cũng lập tức cười nói: “Không sao đâu, ta chỉ vào Nam Bắc Chiến Trường xem thôi, cũng tiện thể cảm nhận bầu không khí của ảo giới một chút, để sau này chuẩn bị cho tốt, hưởng hồ...” Bùi Kiều chỉ nói đến đó rồi lại tiếp tục cẩn thận quan sát bàn đồ lập thể của Nam Bắc Chiến Trường.

“Hưởng hồ... ta chỉ có thời gian ba năm, không, có lẽ là không đến ba năm đâu.”

Khi Bùi Kiều đang nghiên cứu tư liệu về Nam Bắc Chiến trường thì năng lượng tiêu chuẩn phân phối cho hẳn cũng được mang đến. Đó cũng là một dụng cụ lưu trữ giống như một chiếc hòm được chế tạo từ hợp kim Siêu Điện Tử. Vừa mở ra thì bên trong tuôn ra mấy trăm phần thể năng lượng tiêu chuẩn, Bùi Kiều cũng không chút khách khí mà hấp thụ hơn phân nửa, trừ làm năng lượng toàn thân tràn đầy ra còn

biến đổi năng lượng dư thừa thành lực lượng lôi điện để tồn trữ. Cho dù như vậy thì cũng còn rất nhiều tiêu chuẩn năng lượng tiêu tán vào khoảng không. Không đề cập tới việc Bùi Kiêu đang đau lòng tới mức nhúu chặt lông mày thì lúc này Bùi Kiêu cũng đang rất khát vọng có được Thiên Sinh Vũ Khí. Nếu lúc này mà có Thiên Sinh Vũ Khí thì năng lượng tiêu chuẩn này đã không bị lãng phí rồi... đương nhiên là nếu có đồng bạn có dị năng tồn trữ thì cũng giống như vậy.

Cứ như vậy, một đêm không có chuyện gì trôi qua. Sáng hôm sau, Bùi Kiêu cùng một đám người đi đến lối vào của Áo Giới Nam Bắc Chiến Trường. Đó là một vết rách không gian mà chỉ có linh hồn mới có thể nhìn thấy, mà từ trong vết rách không gian đó không ngừng bay ra khói thuốc súng trắng xóa.

Chú thích: (*) trận đánh Bull Run trong chương 7/1 và trận Manassass trong chương này là hai tên gọi khác nhau của cùng một trận đánh.

P/s: Bùi Kiêu sắp bước lần đầu bước vào ảo giới rồi. Liệu hành trình lần này có nhẹ nhàng yên bình như dự liệu của hẳn?

TỬ VONG KHAI ĐOAN

Zhttty
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 13: Nguy Cơ Và Tử Dao Nhất Trăm (1)

Bùi Kiêu là một cao đẳng tránh thoát giả! Mức độ của quý giá của cái danh hiệu có thể nói là ở cấp thể bảo đó. Thể bảo nghĩa là bảo bối của thể giới, so với các loại quốc bảo còn quan trọng hơn nhiều. Ví dụ loài động vật quý hiếm như gấu trúc nhưng số lượng vẫn còn là con số có ba chữ số, có khi còn nhiều hơn nhưng số lượng cao đẳng tránh thoát giả trên cả thể giới thì chỉ là số có một chữ số, chỉ có chín vị mà thôi.

Thực ra, khi biết Bùi Kiêu muốn một mình tiến vào ảo giới thì tất cả nhân viên làm việc tại trụ sở đã đồng thanh phản đối. Ý định của bọn họ là muốn triệu tập một đoàn đội lớn tầm trăm người để cùng vào ảo giới. Thứ nhất là để đảm bảo an toàn cho Bùi Kiêu, thứ hai là để quốc gia của mình vớt vát chút lợi ích, biết đâu lần thám hiểm này lại tìm được Thiên Sinh Vũ Khí thì sao.

Nhưng Bùi Kiêu lại kiên quyết muốn vào ảo giới một mình, như vậy thì chưa cần nói đến việc Tổ Chức Linh Hồn của nước Mỹ không thể vớt vát được chút lợi ích gì mà ngay cả tính mạng của Bùi Kiêu cũng có thể gặp nguy hiểm. Dù sao thì Bùi Kiêu mới chỉ chết có bốn tháng! Dù sao thì đây vẫn là lần đầu tiên hãn tiến vào ảo giới! Dù loại nguyên nhân làm cho thực lực của hãn trên thực tế vẫn rất yếu, ít ra là còn yếu hơn tự do linh hồn có Thiên Sinh Vũ Khí dung lượng một trăm.

Thực ra thì nguyên nhân làm cho cao đẳng tránh thoát giả quý giá như vậy là vì tiềm lực và tính trưởng thành của bọn hãn. Ngoài việc có thể đánh tan khí tức đen tối ra thì đặc điểm quý trọng nhất của tránh thoát giả so với tự do linh hồn là thời gian chết càng lâu thì linh hồn của bọn hãn sẽ càng trở nên mạnh mẽ. Đó chính là tiềm lực, và cũng là nguyên nhân mà tránh thoát giả có địa vị quan trọng, mà cao đẳng tránh thoát giả thì có tốc độ gia tăng sức mạnh linh hồn cao gấp năm lần tránh

thoát giả thông thường. Nói cách khác là một cao đẳng tránh thoát giả thường có thể thay thế cho mười, thậm chí là nhiều tránh thoát giả hơn nữa. Đây chính là tiềm lực vô cùng lớn!

Vậy nên một cao đẳng tránh thoát giả mới quý gia, mới giống như loại thể bảo được các quốc gia bảo vệ nghiêm ngặt như vậy. Thế nhưng lúc này Bùi Kiêu lại nhất quyết muốn một mình tiến vào trong ảo giới mà không để ý gì đến lời người khác khác khuyên can. Thậm chí còn có nhân viên làm việc tại trụ sở này nói rằng nếu Bùi Kiêu mà là cao đẳng tránh thoát giả của nước Mỹ thì vị hành động thiếu suy nghĩ này mà hẳn sẽ phải ra tòa án binh. Phải biết rằng mỗi một tránh thoát giả đều là chỗ dựa và tài sản lớn nhất của Tổ Chức Linh Hồn mỗi quốc gia, còn cao đẳng tránh thoát giả thì sẽ được cấp ngay quân hàm thiếu tướng hoặc đại tá, trở thành trung tâm của trung tâm Tổ Chức Linh Hồn, thế mà giờ phút này Bùi Kiêu lại muốn tiến vào ảo giới mà không để ý tới an nguy của chính mình. Chuyện như vậy thì không một Tổ Chức Linh Hồn nào lại đồng ý, mà nếu như chuyện này diễn ra tại nước Mỹ thì nó sẽ đủ để Tổ Chức Linh Hồn nước này gọi vị tránh thoát giả này ra trước tòa án binh.

Dù vậy thì Bùi Kiêu vẫn quyết tâm đi một mình, mà dù sao thì Bùi Kiêu cũng chưa khẳng định là hẳn sẽ làm việc chính thức cho Tổ Chức Linh Hồn của nước nào, nên mà hẳn trở lại Trung Quốc thì ngược lại còn khiến cho Tổ Chức Linh Hồn của nước Mỹ không vui đấy... Chính vì đủ loại nguyên nhân như vậy cho nên sau mấy nhân viên ở trụ sở này đi xin chỉ thị của cấp trên xong thì lại không ngăn cản Bùi Kiêu nữa. Tuy nhiên bọn họ vẫn làm việc rất tận tâm tận lực, sau khi hỏi xem Bùi Kiêu còn thiếu chuẩn bị gì không thì còn mang tới cho Bùi Kiêu một hòm hợp kim chứa một trăm đơn vị năng lượng tiêu chuẩn để hẳn mang theo. Tuy nhiên lần này Bùi Kiêu đi là để mở mang kiến thức và nếu có cơ duyên thì sẽ kiếm một thanh Thiên Sinh Vũ Khí, nếu mang theo cái hòm này hẳn sẽ phải luôn ở trong trạng thái thiêu đốt năng lượng tiêu chuẩn, vậy thì mang theo kiểu gì đây? Vật này vốn chỉ thích hợp để cả đoàn đội mang theo thôi, cho nên hẳn liền từ chối thẳng thừng, rồi cũng không để ý đến những người còn lại khuyên can mà lập tức đi vào trong Nam Bắc Chiến Trường ngay.

Nói đùa à? Bùi Kiêu giữ bí mật của chính mình còn khó, làm sao còn dẫn theo

người khác cùng đi được? Nguy hiểm hay không thực ra hẳn không để ý lắm, dù sao thì Địa Ngục hẳn cũng đi qua rồi, còn phải sợ một cái ảo giới hay sao? Mặc dù là có nguy hiểm thì hẳn vẫn tin rằng năng lực của mình đủ sức để có thể chạy trốn.

Cứ như vậy, Bùi Kiêu một mình tiến vào ảo giới Nam Bắc Chiến Trường. Vừa vào cái ảo giới này xong thì điều đầu tiên Bùi Kiêu cảm nhận được là mùi thuốc súng xộc vào mũi. Ở ngoài xa còn có không ít những tiếng nổ lớn, tất cả làm hẳn cảm thấy như mình vừa tới một chiến trường thực sự.

“Hà! Giống ý như một chiến trường thực sự.”

Bùi Kiêu hít sâu một hơi, sau đó lập tức tập trung toàn bộ lực chú ý của mình lại. Đây là thói quen mà Bùi Kiêu đã hình thành khi hẳn ở Địa Ngục và nó cũng đã vài lần giúp hẳn tránh khỏi những mối nguy hiểm tính mạng.

Bùi Kiêu lại hít sâu vài hơi, loại bỏ hết những tạp niệm trong đầu rồi một lần nữa quan sát tình hình bốn phía. Địa hình của Nam Bắc Chiến Trường gần như đều là bình nguyên, tầm mắt có thể nhìn thấy rất xa, thế nhưng trên chiến trường lại tràn ngập khói mù thuốc súng, giống như sương mù dày đặc buổi sáng sớm, gần như bao phủ cả Nam Bắc Chiến Trường. Thế nên Bùi Kiêu cũng chỉ có thể nhìn thấy xa hơn trăm mét mà thôi, xa hơn thì chỉ thấy mờ mờ mà thôi, dường như cách đây ngàn mét đang có mấy trăm người đang chiến đấu, mà tiếng súng Bùi Kiêu nghe thấy cũng truyền tới từ phía đó.

Bùi Kiêu ước lượng khoảng cách giữa hai bên một chút rồi cẩn thận đi tới hướng đó. Qua làn khói thuốc súng mù mịt, Bùi Kiêu phải rất khó khăn mới có thể thấy được ở đó có hai phe quân đội đang xếp hàng cách nhau tầm trăm mét để bắn lẫn nhau. Nhìn cách bắn ba bước thế kia thì rõ ràng là hình thức quân đội sử dụng vũ khí nóng đầu tiên ở thời cận đại rồi, đó chính là loại súng mà bắn mỗi phát cũng hết cả nửa ngày thời gian đó.

“Thế này... xem ra giống như trong tư liệu có nói, hình thức chiến đấu của quý quái trong Nam Bắc Chiến Trường là sử dụng loại súng hỏa mai cơ bản nhất*...”

Bùi Kiêu hơi tính toán một chút rồi sau đó nằm sấp cả người ra mặt đất, hai

chân sau dùng lực đẩy hần bò tới phía trước... Cho tới lúc này hần mới nhận ra là cái ảo giới giống như Địa Ngục vậy, linh hồn không thể bay và cũng có thể tiếp xúc với mặt đất như thể bản thân vẫn sống vậy... Hoàn cảnh sống ở nơi này quả thật rất giống Địa Ngục.

Cứ như vậy, Bùi Kiêu bò về phía trước từng mét một, cho đến khi còn cách mấy trăm người kia khoảng hai trăm mét, hần mới có thể nhìn thấy được diện mạo của hai trăm người kia qua làn khói thuốc súng... Ở đó làm gì có người nào? Rõ ràng là mấy bộ xương khô mặc quân trang đầy chữ!

Bùi Kiêu cũng không biết tình hình cụ thể của nội chiến nước Mỹ, mà hần cũng chả phải cử nhân ngành lịch sử gì, cho nên hần cũng không biết loại quân trang kia là của phe nào, nhưng mà đám xương khô này rõ ràng là mặc quân trang của hai phe khác nhau. Chúng nó cứ đứng cách nhau mấy trăm mét mà bắn, hơn nữa còn làm cho Bùi Kiêu cảm thấy kinh khiếp là súng ống mà đám khô lâu này sử dụng cũng rất quái dị... Chúng không phải là loại súng ống được chế tạo từ kim loại mà nhìn hình dạng thì rõ ràng là do xương cốt chế tạo ra. Có mấy khẩu súng còn có nòng súng chính là một cái đầu lâu, mỗi khi bắn một phát đạn, đầu lâu liền há to miệng, rồi nó còn phát ra tiếng thét kinh hoàng làm cho người ta phải ghê sợ.

Nhìn tới đây thì Bùi Kiêu đã hiểu được tại sao mấy nhân viên kia lại muốn hần đi cùng đội ngũ hơn trăm người. Đám khô lâu kia đều chiến đấu theo đội hình dày đặc, nếu có sinh vật nào tiến vào trong tầm bắn của chúng thì sẽ có ngay mấy chục phát đạn bắn tới. Tuy theo như tư liệu thì đạn đó cũng không phải vật chất thật sự hay đạn năng lượng gì đó mà là bắn ra một loại ác niệm, đối với người bình thường có lẽ sẽ gây tổn thương lớn nhưng với tự do linh hồn thì không phải tổn thương nghiêm trọng gì. Nhưng không nghiêm trọng gì ở đây là với một, hai phát đạn mà thôi, nếu như bị mấy chục, thậm chí là cả trăm phát đạn bắn trúng thì đừng nói là tự do linh hồn mà ngay cả tránh thoát giả cũng sẽ trọng thương. Bùi Kiêu làm sao mà tiêu diệt được nhiều quỷ quái công kích tâm xa như vậy đây?

“...Vậy thì đi tìm kỵ binh thử xem sao, trên tài liệu có ghi là ngoài quỷ quái thuộc chính quy bộ binh thì còn rất nhiều quỷ quái kỵ binh và quỷ quái pháo binh. Nếu như đối phó với loại quỷ quái đó thì chỉ cần không bị mấy trăm con vây công

thì ta không có gì phải sợ...”

Bùi Kiêu chần chừ nấp ở ngoài rìa chiến trường một lúc lâu rồi lại bò trở lại theo đường cũ, tiếp theo quyết định thực hiện chủ ý mới, thử đi tìm một loại quý quái khác.

Diện tích của Nam Bắc Chiến Trường ước chừng khoảng vài chục kilomet vuông, nói là lớn cũng không lớn mà nói là nhỏ cũng không nhỏ, Bùi Kiêu cũng không dám mặc sức mà chạy mà vừa đi vừa tránh những chỗ có quý quái bộ binh giao chiến ra. Đi theo bản đồ trong trí nhớ của mình, Bùi Kiêu dần đi vào vùng trung gian của Nam Bắc Chiến Trường, nếu còn tiếp tục đi tới vùng trung gian đó thì hẳn sẽ đi vào vùng được phủ màn đen chưa được Tổ chức Linh Hồn nước Mỹ thăm dò tới. Tư liệu không nói đến bên trong này có gì nhưng nghe nói ở đó có lực lượng chủ lực của hai phe trên chiến trường này, bộ binh dày đặc mà pháo binh và kỵ binh cũng rất nhiều, còn có một vài chi huy cấp thấp có quân hàm tuần tra xung quanh. Đây đúng là khu vực nguy hiểm nhất Nam Bắc Chiến Trường này.

Bùi Kiêu cũng có thể coi là kẻ tài cao gan lớn, trên người hẳn có lực lượng lôi điện, bất kể là dùng để tấn công hay chạy trốn đều là kỹ năng tốt nhất, mà thực ra thì hẳn cũng không định xông vào khu vực trung gian đó mà chỉ muốn tìm một ít kỵ binh và pháo binh để tiêu diệt, thử xem có thể lấy được Thiên Sinh Vũ Khí hay không, mà nguyên nhân thứ hai là để xem quái vật ở ảo giới mạnh đến mức nào, so với quái vật ở Địa Ngục thì như thế nào.

Nhưng Bùi Kiêu cũng không thiếu suy nghĩ tới mức đánh thẳng về phía trước, trên đường đi hẳn đều hết sức tránh xa vài trăm mét khỏi các quân đoàn quý quái, hơn nữa còn thường xuyên bò trên mặt đất để tiến về phía trước. Từ lúc hẳn tiến vào ảo giới đến nay đã qua gần ba mươi giờ, cũng may mà hẳn là linh hồn thể nên không thấy đói cũng không thấy mệt, hơn nữa bản thân Bùi Kiêu cũng là người khá biết ẩn nấp và kiên nhẫn, nếu không thì hẳn cũng không thể đi đến tận nơi này.

Mà sau khi đến bên ngoài khu vực trung gian này rồi, Bùi Kiêu mới nhận ra địa hình của khu vực phụ cận. Hóa ra khu vực trung tâm của Nam Bắc Chiến Trường này là một sơn cốc, mà từ phía xa không ngừng truyền đến những tiếng nổ lớn.

Xem ra hai phe quý quái chiến đấu ở đó vô cùng kịch liệt. Mà khói thuốc súng trong khu vực trung gian càng nồng đậm hơn bên ngoài rất nhiều, hiện tại hẳn chỉ còn có thể nhìn xa ba mươi tới năm mươi mét mà thôi. Có trời mới biết ở khu vực trung tâm chiến trường liệu có thể nhìn xa tới mười mét được hay không? Vậy còn bày trận bắn nhau cái gì? Hai bên mang luôn lưỡi lê trên súng ra xáp lá cà đi.

Bùi Kiều thầm nghĩ trong đầu. Lúc này hẳn càng vô cùng cẩn thận tiến lên phía trước, lỗ tai dựng thẳng đứng, không ngừng nghe ngóng những tiếng động vang lên từ phía trước. Trên cái chiến trường đầy tiếng súng và tiếng nổ lớn này, muốn nghe được tiếng vó ngựa thật sự là rất khó khăn, mà tư liệu còn nói rằng ngựa mà quý quái kỵ binh cưỡi cùng là khô lâu mã, thể trọng của nó so với ngựa thật nhẹ hơn rất nhiều, có khi tiếng vó ngựa sẽ càng nhỏ hơn. Đến lúc này Bùi Kiều mới thầm hối hận, lần này quyết định tiến vào Nam Bắc Chiến Trường quả thật là quá vội vàng rồi, trừ khi có được loại siêu cấp Thiên Sinh Vũ Khí dung lượng trên dưới năm trăm, hoặc là tránh thoát giả đã chết tám, chín năm hoặc cao đẳng tránh thoát giả đã chết hai, ba năm nếu không thì trong ảo giới đúng là không thể một mình làm được cái gì cả. Lúc này Bùi Kiều mới thấy hiểu được một chút cảm giác của các tự do linh hồn bình thường, ngày cả cái ảo giới đơn giản nhất này còn khủng bố đến như vậy thì khả năng tự do linh hồn kiếm được Thiên Sinh Vũ Khí quả thật là quá mức xa vời rồi...

“Lộc cục, lộc cục...”

Ngay khi Bùi Kiều đang suy nghĩ có nên quay trở về hay không thì bỗng một loạt những tiếng vó ngựa rất nhỏ từ xa truyền tới. Bùi Kiều lập tức nằm sát mặt đất, ánh mắt thì nhìn chăm chăm về phía khói thuốc súng đậm đặc có tiếng vó ngựa truyền tới kia. Sau khoảng ba mươi giây, hơn mười bóng đen dần hiện ra từ trong khói thuốc súng. Mười cái bóng đen này đều có hình dáng người cưỡi ngựa, qua màn khói có thể loáng thoáng thấy được dáng vẻ còm cõi của mấy bộ xương khô kia. Mà theo thời gian dần trôi qua, mười cái bóng đen kia càng dần trở nên rõ ràng, như thể lúc nào cũng đi ra khỏi màn khói kia...

Đúng vậy! Bọn chúng đang đi tuần về hướng Bùi Kiều đang nằm nấp!

TỬ VONG KHAI ĐOAN

Zhttty
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 14: Nguy Cơ Và Tử Dao Nhất Trảm (2)

Không biết có phải do đã trải qua nhiều nguy hiểm tại Địa Ngục hay không mà trong thời khắc càng nguy hiểm thì Bùi Kiêu lại càng bình tĩnh hơn. Hắn nhanh chóng nhắm tính khoảng cách giữa mình và mười tên kỵ binh quỷ quái kia, hiện tại thì khoảng cách giữa hai bên còn khoảng năm mươi, sáu mươi mét. Nếu phán đoán dựa vào tuyến đường mà đám quỷ quái kỵ binh này đi thì hắn không thể nào tránh được chúng, như vậy thì lúc này hắn chỉ có hai lựa chọn mà thôi...

Một là lập tức đứng dậy bỏ chạy, dùng sức mạnh lôi điện để tăng tốc độ, chạy khỏi đám quỷ quái này. Tuy dùng sức mạnh lôi điện có thể dễ dàng thoát khỏi đám quỷ quái kỵ binh này nhưng làm như vậy rất có thể sẽ thu hút sự chú ý của càng nhiều quỷ quái, hơn nữa làm vậy còn hoàn toàn trái ngược với ý định ban đầu của hắn. Hắn vốn là muốn đi tìm đám quỷ quái kỵ binh này cơ mà!

...

“... Mười bốn con quỷ quái kỵ binh, nhiều hơn vài con so với dự đoán, nhưng cũng không sao cả, hi vọng khả năng phòng ngự đối với sức mạnh lôi điện của chúng nó cũng thấp giống như quái vật ở Địa Ngục” - Bùi Kiêu thầm nghĩ.

Lúc này đây, tinh thần lực của hắn đang tập trung cao độ ở mức chưa từng có. Tuy lúc ở Địa Ngục, hắn đã từng thấy qua những quái vật còn khủng bố hơn nhiều đám quỷ quái này, thế nhưng lúc đó hắn luôn không ngừng chạy trốn để bảo vệ tính mạng của mình. Phải cho đến lúc này đây, hắn mới thực sự đối mặt với Quỷ hồn, quái vật! Nên nói không cảm thấy kinh hoàng thì chắc chắn là nói láo, thế nhưng tính cách của Bùi Kiêu cũng cực kì cứng cỏi, cho dù kinh hoàng nhưng nếu đã quyết định thì hắn sẽ liều chết để hoàn thành. Ví dụ như lúc này đây... hắn chuẩn bị

đi chiến đấu với một đám quỷ quái của ảo giới!

“... ba, hai, một!”

Bùi Kiều vừa nhìn chăm chăm vào mười bốn cái bóng đen kia vừa nhắm tính thời gian đám quỷ quái kỳ binh đó sẽ đi khỏi đám khói thuốc súng mù mịt. Khoảng cách ba mươi đến năm mươi mét nói là dài cũng không quá dài mà ngắn cũng không quá ngắn, thế nhưng xung quanh Bùi Kiều lại không có bất cứ một vật thể nào che chắn nên khi mấy con quỷ quái ra khỏi đám khói thì sẽ nhìn thấy hẳn ngay lập tức. Vậy nên trong khoảnh khắc đám quỷ quái kia ra khỏi màn khói thì hẳn cũng bắt buộc phải áp sát, sử dụng sức mạnh lôi điện để tạo được tốc độ bùng nổ lớn nhất để xông lên.

Đợi tới khi hai con quỷ quái kỳ binh đầu tiên vừa đi khỏi màn khói dày đặc, Bùi Kiều liền đập mạnh một cái phóng ra, đồng thời ở chân hẳn cũng có ánh sáng chói mắt đột nhiên lóe sáng. Chỉ một giây sau, tốc độ của hẳn đã tăng tới cực hạn, vọt qua khoảng cách mấy chục mét chỉ sau một hai giây. Mấy con khô lâu kỳ binh mới chỉ kịp rút súng của kỳ binh ra, nhưng chúng vẫn phải tuân theo quy tắc vật lý nên chưa thể nào ngăn được chuẩn. Mà vào chính lúc này, một quyền chính diện của Bùi Kiều đã đánh trúng người một con khô lâu kỳ binh đang ngồi trên ngựa.

Lúc này Bùi Kiều cũng không hề keo kiệt sức mạnh lôi điện, tuy sức mạnh lôi điện chỉ có thể phóng ra tứ tán chứ không thể bắn ra thành chùm như tia laser nhưng mấy ngày nay Bùi Kiều cũng không phải là nhàn rỗi không có việc gì làm. Hẳn đã nhớ lại cảnh tượng ngay trước khi mình trốn khỏi Địa Ngục, khi ấy con sói mặt người khổng lồ đã cắn trúng hẳn, nhưng sau đó nó đã buông lỏng ra vì bị điện giật, ngay cả một cái chân sói cũng bị lôi điện đánh tan thành năng lượng tiêu chuẩn. Như vậy thì có thể suy đoán rằng quỷ quái sợ lôi điện, hoặc có thể nói rằng chúng sợ công kích bằng năng lượng.

Hành động của Bùi Kiều lúc này chính là để kiểm chứng suy đoán đó, hẳn đang cố gắng ngưng tụ lôi điện tụ lại mà không bị tán ra, cứng rắn bọc bên ngoài năm đấm của mình, lập tức xảy ra phản ứng giống như khi hẳn dùng lôi điện bọc dưới chân để làm tăng tốc độ: dưới tác dụng phản chấn của lực lượng lôi điện, lực lượng

và tốc độ quả đấm của hắn đã đạt tới mức đáng sợ trong nháy mắt, hơn nữa trên năm đấm còn mang theo cả lôi điện... Chắc hẳn cái này phải có hiệu quả đặc biệt với quỷ quái chứ?

Chính xác !

Nói thì chậm nhưng diễn biến thực ra cực nhanh, từ lúc Bùi Kiêu vượt qua mấy chục mét rồi tung ra một quyền lóe sáng lôi điện chỉ diễn ra trong vòng có một, hai giây. Sau đó chỉ nghe một tiếng “rắc” giòn vang, con khô lâu kỵ binh nhìn qua có vẻ to lớn đã bị đánh nát vụn, một quyền của Bùi Kiêu thậm chí còn đánh xuyên qua cả bộ xương ngựa, tiếp theo là ánh điện lóe lên, con khô lâu kỵ binh đã bị đánh cho trực tiếp tan thành năng lượng tiêu chuẩn, đồng thời còn có một sợi khí tức đen tối cũng bay ra ngoài...

Bùi Kiêu thấy một quyền của mình hiệu quả thì quá vui mừng, chân lại đạp một cái, tiếp tục vọt tới con khô lâu kỵ binh đứng sau. Mà cho tới lúc này thì đám khô lâu kỵ binh mới kịp phản ứng, chúng nó vội rút đao quân dụng của chính mình, ngoác miệng gào thét rồi đồng loạt thúc khô lâu mã của mình bổ nhào tới phía Bùi Kiêu.

Tuy Bùi Kiêu chưa từng học qua các loại kỹ xảo chiến đấu nhưng tốc độ phản ứng của hắn lại vô cùng nhanh, cho đến lúc này thì hắn mới có thể khẳng định chắc chắn rằng cảm giác thời gian trở nên chậm lại của mình không phải là ảo giác, mà là hắn thật sự có thể nhận thấy tất cả các sự vật xung quanh đều trở nên chậm chạp... Thậm chí ngay cả động tác của hắn cũng trở nên chậm lại, loại cảm giác này tới rất bất ngờ, dường như khi hắn vừa tiến vào trạng thái tĩnh tâm vừa sử dụng sức mạnh lôi điện thì loại cảm giác này sẽ tự động xuất hiện, trong mắt của hắn, toàn bộ thế giới như thể đều chuyển động chậm lại.

Ngay khi Bùi Kiêu đang lao về phía con khô lâu kỵ binh gần hắn nhất thì con khô lâu kia cũng vung đao chém về phía hắn. Nếu tính theo tốc độ của cả hai bên thì tất cả chỉ diễn ra trong nháy mắt mà thôi, gần như không đến thời gian một cái chớp mắt, nếu là người khác gặp tình huống như vậy thì có lẽ chỉ có thể dựa vào kinh nghiệm và động thị giác(1) để tránh né một đao này theo bản năng, nhưng Bùi

Kiều lại có thể nhìn thấy rõ ràng thanh đao từ từ bổ về phía đầu của mình, với tốc độ phản ứng của hắc thì hoàn toàn có thể tránh được nhát chém này.

Nhưng mà... tuy tốc độ phản ứng của Bùi Kiêu rất thần kỳ, nhưng cơ thể của hắc cơ bản lại không thích ứng được với tốc độ phản ứng đáng sợ đó, nhìn thanh đao quân dụng kia từ từ chém xuống nhưng thân thể hắc lại giống như bị đeo chì, không thể động đậy chút nào. Tuy đầu quyền của hắc cũng sắp đánh trúng con khô lâu kỵ binh kia nhưng lưỡi đao cũng cách đầu hắc ngày càng gần, tiếp tục sẽ là một mạng đổi một mạng... Đây đâu phải là kết quả mà hắc muốn chứ !

Bởi vậy, Bùi Kiêu vội lùi về phía sau một bước theo bản năng, mà đồng thời lôi điện quần quanh dưới chân hắc cũng sinh ra một luồng xung lực đẩy hắc về phía sau, vậy là thân thể của hắc không theo kịp tốc độ phản ứng nhưng còn tốc độ của lôi điện thì sao? Đó chính là vận tốc ánh sáng nhanh hơn tốc độ phản ứng cực hạn của hắc không biết bao nhiêu lần, lập tức hắc liền lùi về phía sau hơn mười mét. Mà cho đến lúc này thì thanh đao quân dụng kia mới chém tới vị trí của hắc trong nháy mắt trước đó, nhưng rất tiếc là nhát chém này chỉ rơi vào hư không mà thôi.

“Hóa ra là như vậy... Ha ha! Hóa ra là như vậy!”

Khi Bùi Kiêu nhìn thấy mấy con khô lâu kỵ binh ở cách xa hơn mười mét thì không có một chút biểu cảm chán nản nào, ngược lại là vui mừng như điên, sau đó hắc lại đập mạnh một cái, vọt về phía đám khô lâu.

Bùi Kiêu biết sức mạnh lôi điện trong cơ thể mình rất mạnh, chắc chắn là không thể chỉ phóng ra một cách đơn giản như phóng tia laser, đó chỉ là phương pháp sử dụng nguyên thủy nhất, đơn giản nhất mà thôi. Cái mà Bùi Kiêu thiếu nhất chính là kinh nghiệm và kỹ xảo để có thể phát huy hết năng lực của bản thân mình. Ví dụ như làm thế nào để xử dụng hợp lý sức mạnh lôi điện? Ví dụ như làm thế nào để khống chế lực phản ứng ở tốc độ rất cao kỳ diệu kia? Ví dụ như nên làm thế nào khi bị nhiều quỷ quái vây công? Nên làm thế nào để có thể sát thương quỷ quái trong thời gian ngắn nhất?

Hắc vốn không phải quân nhân, cũng không luyện qua công phu gì đó, trước khi từ vong chỉ là một thanh niên bình thường làm một công việc bình thường sau

khi tốt nghiệp mà thôi, và kể cả sau khi tử vong rồi thì cũng chỉ muốn trở lại bên cạnh cha mẹ và em gái, chỉ muốn nhìn thấy họ mà thôi...

Thế nhưng cuộc đời khó đoán, ai có thể tưởng tượng được ba năm sau sẽ là tận thế đây? Bùi Kiều cũng không phải nhân vật trí tuệ thiên tài siêu việt gì, thế nhưng tính cách hần rất cứng cỏi, cho dù là gặp tính huống nào nhưng chỉ cần hần thấy bản thân có trách nhiệm thì hần tuyệt đối sẽ không bỏ cuộc... Ví dụ như bảo vệ người thân, đây chính là trách nhiệm mà hần tuyệt đối sẽ không thể nào từ bỏ!

Hoặc là trở nên mạnh mẽ ! Hoặc là chết đi !

Đó chính là quyết tâm của Bùi Kiều khi đến đây chiến đấu, hần muốn trở nên mạnh mẽ đủ để bảo vệ được người thân của mình !

“... Hóa ra là như vậy, bản chất của lực lượng lôi điện chính là điện, đó cũng là tốc độ lớn nhất trong cả vũ trụ, mà loại điện này lại do linh hồn của ta sinh ra, hay nói cách khác là một bộ phận linh hồn của ta đã chuyển hóa thành dòng điện, mà bộ phận linh hồn chuyển hóa này chắc hẳn chính là tư duy của ta. Trong Thuyết Tương Đối Rộng (2) cũng có nói tới những tin liên quan: khi tốc độ của một sinh mạng càng tới gần tốc độ ánh sáng thì tốc độ của dòng thời gian xung quanh hần sẽ trở nên chậm lại. Đó hẳn là chính là nguyên nhân ta cảm thấy thời gian trở nên chậm lại.”

Bùi Kiều ngồi giữa một đồng lớn năng lượng tiêu chuẩn, xung quanh hần còn có mười bốn đám tro cốt đang biến thành tro tàn. Những đám tro tàn này đều là hài cốt còn lại sau khi đám khô lâu kỵ binh kia bị đập nát. Trong trận chiến vừa rồi, nhờ có cơ duyên trùng hợp mà Bùi Kiều đã tìm được cách vận dụng lực lượng lôi điện bước đầu, nên tiếp theo hần đã nhàn nhả giải quyết mười bốn con khô lâu kỵ binh đó.

Quả thật là ứng dụng của lực lượng lôi điện không chỉ là phóng ra ngoài, làm như thật là quá lãng phí, lực lượng lôi điện vừa có thể dùng tăng tốc giống như loại khí đốt đặc biệt để tăng tốc độ chuyển động của xe hơi(3), còn có thể bọc trên tay để công kích quỷ quái, và quan trọng nhất là khi Bùi Kiều sử dụng lực lượng lôi điện thì tốc độ tư duy của hần sẽ đạt tới mức nhanh gấp năm lần bình thường, tốc độ

này đã là vô cùng dọa người rồi. Đặc biệt là khi hắc bộc lôi điện ở dưới chân thì sẽ không phải sợ cơ thể không thích ứng được với tốc độ tư duy, khi đó có thể trực tiếp di động bằng với tốc độ của tư duy. Như vậy... chỉ sợ là đạn bắn hắc cũng có thể dùng tay chụp được.

“Xem ra cái gọi là lực lượng còn phải tùy vào phương pháp và kỹ xảo vận dụng rồi, nếu không thì dù có lực lượng lớn đến mấy cũng như vô dụng... Nhưng mà lực lượng lôi điện còn quá ít, chỉ đủ để sử dụng loại tư duy tốc độ cao gấp năm lần này để chiến đấu trong khoảng mười phút...”

Bùi Kiêu ngồi giữa một đồng lớn năng lượng tiêu chuẩn để từ từ ngưng tụ lại sức mạnh lôi điện, đồng thời cũng không ngừng suy nghĩ về các mặt được và mất trong cuộc chiến vừa rồi. Cứ như vậy, Bùi Kiêu ngồi ở chỗ đó khoảng nửa tiếng đồng hồ, khi thấy lực lượng lôi điện đã sắp tràn đầy thì bỗng nhiên hắc như nhớ việc gì đó, liền vội đứng dậy nhìn quanh bốn phía, nhưng chỉ lát sau thì sắc mặt hắc đã trở nên khó coi vô cùng...

Không biết từ lúc nào, những tiếng đạn vẫn luôn vang xung quanh đã ít đi rất nhiều, không chỉ vậy mà thậm chí những tiếng nổ mạnh của đạn pháo cũng đã biến mất không dấu vết. Vừa rồi Bùi Kiêu nghĩ đến vấn đề ứng dụng của lực lượng lôi điện quá nhập thần nên không hề phát hiện tình huống dị thường này, mãi cho đến lúc này, khi lực lượng lôi điện của hắc đã sắp tràn đầy hắc mới chợt bừng tỉnh.

Quả nhiên, khi Bùi Kiêu phóng tầm mắt nhìn ra xa, thì thấy ở chỗ sâu trong màn khói thuốc súng mù mịt có từng hàng bộ binh chỉnh tề, còn có cả tiếng vó ngựa truyền tới... Đúng vậy, trong lúc không hề hay biết, hắc đã bị một đạo quân quý quá vây kín xung quanh!

Lời bình dịch giả:

Mãi mê trong thành tựu vừa đạt được, Bùi Kiêu đã bị rơi vào cảnh “thập diện mai phục”! Lần này không phải mười mấy mà là cả một quân đoàn! Bùi Kiêu làm sao có thể thoát khỏi hiểm cảnh này? Mời đón đọc phần mới nhất của Tử Vong Khai Đoan trên Truyện Full nhé!

Chú thích:

1- Động thị giác: là khả năng có thể nhìn thấy một vật chuyển động nhanh đến mức nào của mắt, còn tĩnh thị giác là khả năng thấy được vật ở xa tới mức nào.

2- Thuyết tương đối rộng của Albert Einstein nói rằng thời gian không phải đại lượng bất biến, khi vật chuyển động càng nhanh thì thời gian của vật đó trôi qua càng chậm lại.(Sẽ nói thêm trong bài luận)

3- Hệ thống phun khí của xe hơi: loại xe độ để đua được tranh bị một hệ thống phun khí, thường là hợp chất của ni-tơ.Khí này được phun ra và đốt cháy ngay lập tức tạo lực đẩy lớn làm xe tăng tốc đột ngột.

TỬ VONG KHAI ĐOAN

Zhttty
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 9(3): Nguy Cơ Và Tử Đạo Nhất Trảm (3)

Sắc mặt Bùi Kiêu dần trở nên tái xanh, bởi vì tuy vừa rồi hắn đắm chìm trong suy nghĩ làm thế nào để sử dụng lực lượng lôi điện nhưng hắn có thể khẳng định chắc chắn rằng bản thân mình vẫn không hề lơ là cảnh giác. Trong bốn tháng sinh tồn ở Địa Ngục, hắn đã hình thành được thói quen luôn chú ý tới mọi động tĩnh xung quanh. Huống hồ sau khi người chết biến thành linh hồn thì linh giác không còn bị cơ thể trói buộc nữa nên giác quan thứ sáu sẽ càng ngày càng mạnh hơn. Nên không thể nào có chuyện hắn lâm vào cảnh bị bao vây mà không hay không biết chút nào như vậy.

Ngay khi Bùi Kiêu đang lo lắng nhìn quanh bốn phía thì tâm thần hắn bỗng rơi vào một trạng thái mơ hồ. Sau đó không ngờ lại từ từ cất bước đi về phía một đội khô lâu bộ binh, phải đến khi chỉ còn cách mấy chục mét thì có hơn mười quả đạn pháo rơi xuống phát nổ xung quanh Bùi Kiêu làm mặt đất chấn động thì hắn mới giật mình hoảng sợ tỉnh lại. Ngay lúc đó, một nỗi thống khổ vô cùng như thể linh hồn bị xé rách truyền tới.

Cuối cùng Bùi Kiêu cũng biết vì sao hắn tỉnh lại trong hoàn cảnh bị vây khốn. Lúc trước, khi hắn đang mãi suy nghĩ thì đã bị mê hoặc tinh thần mất rồi... Đúng vậy, đó chắc là cái gọi là “quỷ dẫn đường” như dân gian vẫn nói, có những truyền thuyết còn nói tới việc quỷ quái có khả năng mê hoặc con người, có thể khiến người ta bị lạc trong vùn vụt một tắc vuông đất, thậm chí người này có chạy cả đêm cũng không thoát ra được, hơn nữa trên đường chạy trốn còn gặp phải rất nhiều quỷ quái. Phần lớn những người gặp phải đều bị dọa đến chết, bởi vì ảo giác mà họ thấy cực kì khủng bố. Tương tự, Bùi Kiêu cũng đang gặp phải tình huống như vậy, hắn bị quỷ quái mê hoặc, thậm chí suýt nữa thì bị khống chế.

“Quả nhiên! Ta không phải tránh thoát giả gì hết a!”

Sau khoảnh khắc vừa rồi, Bùi Kiêu cuối cùng cũng có thể biết chắc mình không phải là tránh thoát giả gì đó. Bởi vì trong những tư liệu mà hắn đọc được có nói tới việc các Thủ Lĩnh quý quái bên trong Áo giới có một loại “Lĩnh Vực*”. Nếu tự do linh hồn tiến vào trong “Lĩnh Vực” này thì sẽ chịu rất nhiều ảnh hưởng, ví dụ như khi tiến vào phạm vi ngàn mét xung quanh Thủ Lĩnh này sẽ cảm thấy rừng mình sợ hãi, hoặc động tác trở nên chậm chạp, thậm chí có thể bị mê hoặc và khống chế... Cho nên tự do linh hồn không thể nào có thể đối mặt với quá nhiều khô lâu, cho dù có thiên sinh vũ khí cũng không chống đỡ nổi. Chỉ có tránh thoát giả mới có thể miễn dịch, không bị ảnh hưởng. Trong tư liệu còn nhắc tới việc ở châu Âu có những tự do linh hồn có năng lực đặc biệt, đó là một bé gái tầm chín tuổi, nàng mặc dù không phải tránh thoát giả nhưng lại có thể tạo ra một loại trường giống với “lĩnh vực”, là một dạng trường lực đặc biệt của tinh thần lực, có thể giúp các linh hồn phổ thông tiến vào “lĩnh vực” mà không bị ảnh hưởng.

Nên lúc này, Bùi Kiêu đã chắc chắn mình không phải là tránh thoát giả. Hắn chỉ là may mắn có được lực lượng lôi điện và cũng may mắn có thể tự tăng cường chấp niệm của bản thân, nhưng hắn không có được thể chất của tránh thoát giả... Hắn không phải tránh thoát giả rồi!

Ý nghĩ này cũng chỉ xẹt qua đầu Bùi Kiêu trong tích tắc mà thôi, vì giờ phút này hắn cũng không có thời gian và sức lực để mà uể oải. Hắn sắp toi mạng rồi! Những quả đạn pháo kia mặc dù không trực tiếp bắn trúng hắn nhưng những mảnh đạn pháo vỡ lại xé rách nhiều vết trên cơ thể của hắn, thậm chí hắn còn có thể thấy được năng lượng tiêu chuẩn đang tràn ra ngoài rồi tiêu tan đi. Chỉ chưa tới một giây, hắn đã tiến vào trạng thái tĩnh tâm, lập tức dưới chân hắn lóe lên ánh điện quang. Ngay trước khi loạt đạn pháo tiếp theo rơi xuống, hắn đã trở lại nơi mình đứng vừa rồi, ở đó vẫn còn một chút năng lượng tiêu chuẩn còn chưa tiêu tan hết để hắn có thể hấp thụ vào cơ thể. Hắn lập tức tập trung toàn bộ tinh thần để chăm chú hấp thụ, tạm gác những việc khác lại.

Đạn pháo oanh tạc một lúc nhưng lại không nổ chết được Bùi Kiêu, mà lại còn giúp hắn thoát khỏi bị khống chế tinh thần. Đúng lúc này, từ phía sau đội ngũ khô

lâu vang lên một tràng tiếng gào thét the thé. Ngay sau đó, một nhóm bộ binh và kỵ binh khô lâu đều lấy Bùi Kiêu làm mục tiêu tấn công. Nhất thời, cả chiến trường chỉ còn nghe thấy tiếng bước chân ngựa. Hàng lối chinh tề, với kỵ binh đi đầu và bộ binh theo sau. Bùi Kiêu chợt cảm thấy một cơn lạnh buốt vô cùng khủng bố dâng lên trong nội tâm, làm cho hắn không kìm được lòng mà run rẩy kịch liệt, đầu óc vốn đang tỉnh táo cũng bỗng chốc trở nên mơ hồ, rồi lại không hay không biết tiến lại gần đám bộ binh khô lâu.

“Không được!”

Bùi Kiêu cắn mạnh đầu lưỡi làm cảm giác đau đớn khi linh hồn bị xé rách lại xuất hiện và hắn cũng thoát khỏi trạng thái mơ hồ. Ngay lập tức, hắn đem lực lượng lôi điện bao phủ toàn thân, cảm giác âm lãnh khủng bố đến tận xương tủy lập tức biến mất. Quả đúng như hắn suy nghĩ, lực lượng lôi điện có tác dụng khắc chế đặc biệt đối với quỷ quái. Như vậy thì ít ra trước khi tiêu hao hết lực lượng lôi điện thì hắn còn duy trì được trạng thái miễn dịch giống như tránh thoát giả.

Nhưng cũng chỉ có vậy mà thôi, đám khô lâu bộ binh và kỵ binh vẫn đang không ngừng tiếp cận hắn. Khô lâu bộ binh cầm súng trường trong tay, còn khô lâu kỵ binh thì dùng súng dành riêng cho kỵ binh. Hai bên đã chỉ còn cách nhau không quá trăm mét, ước chừng chỉ bảy tám giây nữa thì Bùi Kiêu sẽ bị bắn thành tổ ong vỡ vụn.

“Ta phải chết như vậy sao?”

Cho đến lúc này thì Bùi Kiêu đã hoàn toàn tuyệt vọng, hắn căn bản là chưa từng nghĩ tới việc sẽ gặp phải Quỷ Quái Đại Thủ Lĩnh trong Nam Bắc Chiến Trường, và cũng không ngờ rằng con quỷ quái đó lại có trí tuệ xuất sắc như vậy... Chỉ cần hai điều không ngờ tới này cũng đã đủ rồi, bất kỳ điều nào trong hai điều đó cũng đủ lấy mạng hắn, vậy mà giờ hắn gặp liên tiếp cả hai việc. Đối với một kẻ hiện tại chỉ mạnh hơn người bình thường một chút như hắn thì ... lúc này chính là tuyệt cảnh!

“Lần này ta phải chết thật sao?”

Cũng không biết là do đang chịu ảnh hưởng từ “linh vực” của con quỷ quái Thủ

Lĩnh kia hay là vì lúc này đã rơi vào tuyệt cảnh mà sự cẩn thận và kiên nghị của Bùi Kiêu mà hần vẫn tự hào xưa nay giờ phút này cũng vỡ nát. Hần không nhịn được mà rống lớn: “Ta không cam lòng! Ta còn phải trở về gặp cha mẹ và muội muội, ta đã thoát ra khỏi Địa Ngục, đã vượt qua nhiều khó khăn như vậy mà giờ lại phải chết tại nơi này sao? Ta không cam lòng!”

Bùi Kiêu càng kích động càng rống lớn. Cuối cùng hần đã không nhịn được nữa mà điên cuồng xông về phía đội ngũ khô lâu. Trong giây phút cuối cùng này, khi đã đứng trước tử vong, cái gì là cẩn thận, cái gì là nhẫn nại, tất cả đều bị Bùi Kiêu ném ra khỏi đầu. Trên thực tế thì hần cũng mới chỉ là một thanh niên mà thôi, đang ở tuổi thanh xuân nhiệt huyết. Thế nhưng cuộc đời đầy tăm tối đã sớm mài mòn đi bản tâm của hần. Vậy nên từ trước tới nay hần luôn yêu cầu bản thân phải biết ẩn nhẫn, thận trọng, để rồi cuối cùng chính hần cũng không ngờ rằng trong thời khắc cuối cùng, bản thân mình lại để cho dòng nhiệt huyết đó mặc sức dâng trào.

“Nếu như ta đã không thể thoát được, vậy thì cùng chết đi!”

Bùi Kiêu điên cuồng cười to, vừa xông về phía hàng ngũ khô lâu, vừa gào thét liên tục. Đồng thời quanh thân thể hần cũng xuất hiện từng đạo lôi điện quán quanh, lúc này dùng mắt thường cũng có thể thấy được cơ thể hần đang dần bành trướng với tốc độ cực nhanh. Chỉ sau một, hai giây, hần đã bành trướng tới cao mười mét, một sải bước đã hơn chục mét, hơn nữa còn có lực lượng lôi điện tăng tốc. Nên khi khô lâu thậm chí còn chưa kịp bắn tới thì hần đã nhảy vào trong hàng ngũ của đám khô lâu bộ binh. Nhắc tay nện xuống một quyền thì lôi điện từ đầu quyền phóng ra oanh kích bốn phía, giống như một quả bom lôi điện phát nổ làm cho hơn mười tên khô lâu bộ binh gần hần lập tức bị lôi điện đập nát. Bùi Kiêu liều mạng rồi, mỗi một bước là ra xa hơn mười mét, đồng thời tay đấm chân đá khiến đám khô lâu xung quanh hần liên tục bị đập nát. Hàng lối chỉnh tề của đám khô lâu lúc này đã bị ngáoay loạn cả lên.

Ngay khi trong lòng Bùi Kiêu đang quá đổi vui mừng, ngờ như đã tìm thấy hy vọng thoát thân thì bỗng nhiên một quả đấm xương cốt khổng lồ đánh thẳng tới trước mặt hần. Lúc này, Bùi Kiêu đã dùng tất cả lực lượng lôi điện để biến thành hình dạng người khổng lồ nên không thể nào duy trì trạng thái tư duy nhanh vô

cùng được nữa, vậy nên hắn chỉ có thể đưa hai tay lên đỡ theo bản năng. Sau đó, một cỗ khí tức âm u, lạnh lẽo từ quả đấm kia truyền vào cơ thể hắn, mặc dù lúc này hắn đã cao hơn mười mét, cả người lôi điện lập lòe nhưng vẫn bị một quyền đánh bay ra xa mấy chục mét. Sau đó, cơ thể hắn nhanh chóng thu nhỏ lại, lực lượng lôi điện trong cơ thể bị cỗ khí tức âm u kia ngăn cản lại, hai cỗ năng lượng thuộc tính hoàn toàn trái ngược va chạm, xung đột rồi đồng thời tan ra ngay trong cơ thể hắn. Lúc này hắn mới nhận ra hai cánh tay của mình sau khi đỡ đòn kia thì đã hoàn toàn nát bấy. Giờ phút này, hắn không thể cử động nổi, dù chỉ là một chút!

Phía sau đội ngũ khô lâu, một con khô lâu khổng lồ cao đến hai mươi mét đang đứng, hơn nữa trên bộ quân trang mà nó mặc còn có quân hàm, là quân hàm thiếu tướng vô cùng hiển hách!

“... Xem ra lần này, chết chắc thật rồi!”

Cho dù Bùi Kiêu đang ngã dưới đất thì hắn cũng vẫn cảm nhận được sự khủng bố của con khô lâu khổng lồ kia. Hắn chợt cười khổ, có lẽ con người thật sự có số mạng rồi. Lúc này đây, Bùi Kiêu đã không còn cảm thấy chút phẫn nộ nào nữa, hắn chỉ thấy cô độc và đầy tiếc nuối, tiếc nuối vì mình không còn cơ hội gặp lại người thân, tiếc nuối vì mình rõ ràng đã biết trước kết cục của nhân loại mà không có cách gì ngăn cản hay thay đổi...

“Thật sự là rất tiếc nuối,”

Bùi Kiêu không ngừng cười khổ rồi yên lặng nhìn con khô lâu khổng lồ kia đang chậm rãi tiến về phía mình. Nó cao đến hai mươi mét, mỗi một bước cũng tiến lên hơn mười mét, nhiều nhất là hai ba giây nữa, con khô lâu khổng lồ này sẽ một phát đập chết hắn...

“Không! Nếu có thể chết trên chiến trường thì người tuyệt đối không cần phải tiếc nuối! Làm nam nhân, vĩnh viễn không được sợ chiến đấu!”

Ngay khi Bùi Kiêu sắp nhắm mắt chờ chết, bỗng nhiên ở phía sau con khô lâu khổng lồ vang lên một tiếng hô hào sáng. Tiếp theo, một đạo tử sắc lôi điện từ trên bầu trời trảm xuống. Không! Đó không phải là lôi điện, mà là một thanh tử sắc đại

đao(1) từ trên đỉnh đầu con khô lâu khổng lồ chém xuống, một tiếng nổ lớn ầm vang như sét đánh. Sau đó, con khô lâu khổng lồ dường như không gì cản nổi kia cứ như vậy mà bị chẻ làm đôi. Giữa đồng tro cốt khô lâu còn chưa tiêu tán, một thanh niên da vàng mảy rậm, mắt to đang cầm thanh đao màu tím đứng đó, ánh mắt hằn không nhìn chút nào tới đám khô lâu bốn phía. Cặp mắt sáng ngời đầy khí phách của hắn chỉ nhìn chăm chú về phía Bùi Kiêu, thần thái hào sảng, cuồng bá không thể hình dung nổi.

Ngàn vạn anh hào ngã vì tôn! (2)

Không hiểu vì sao, những từ ngữ này chợt lóe lên trong đầu Bùi Kiêu. Trong khoảnh khắc đó, hắn dường như thấy Bá Vương(3) tái thế, hào sảng hùng tráng, cuồng bá vô cùng...

Chú thích:

(1) Tử sắc đại đao: Thanh đao lớn màu tím

(2) Ngàn vạn anh hào ngã vì tôn: Ngàn vạn anh hùng trên đời chỉ có ta là xứng đứng đầu.

(3) Bá Vương: Hạng Vũ Bá Vương, được mệnh danh là vô địch thiên hạ thời Hán Sở tranh hùng.

* Lĩnh vực (hay lãnh vực) là một khái niệm lớn, xin phép được nói trong thảo luận - Sun

TỬ VONG KHAI ĐOAN

Zhttty
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 10 (1) : Bản Chất Linh Hồn Cùng Bản Tâm Thuần Túy! (1)

“Này, còn động đậy được không?”

Sau khi thanh niên hào sảng một đao chém đôi con khô lâu khổng lồ thì hắn cũng không hề “đại sát tứ phương”(1) giống như khí thế bá vương mà hắn phát tán... mà hắn chỉ đứng “tạo dáng” thẳng tắp ở nguyên chỗ, đồng thời còn không ngừng đem khí thế của mình phát tán ra xung quanh. Nhưng tình hình tiếp theo cũng vượt ngoài dự đoán của Bùi Kiêu, đám khô lâu xung quanh với số lượng ít nhất cả nghìn con vậy mà lại bỏ chạy tứ tán bốn phía. Điều này quả thật làm cho Bùi Kiêu rất sửng sốt, nhưng...

Dù sao thì đám quỷ quái tiểu tốt kia bỏ chạy thì còn có thể đoán được, nhưng những gì diễn ra ngay sau đó lại khiến hắn ngỡ như mình đang nằm mơ. Vì nam tử vừa biểu hiện vô cùng cuồng bá kia sau khi chờ cho đám quỷ quái binh lính chạy hết thì ngã ngồi ngay xuống đất rất mất hình tượng, còn như thể rất đặc ý mà phá lên cười ha ha. Tuy vừa rồi hắn thể hiện khí thế bá vương vô cùng cuồng bá nhưng lúc này còn thể hiện thêm một phần tính cách hào sảng, không giống đang làm bộ một chút nào, dường như những gì hắn làm thuần túy là theo bản tâm, ý thích của hắn.

Sau khi thanh niên hào sảng kia cười chán rồi, lúc này hắn mới quay đầu lại nói với Bùi Kiêu: “Đã chết chưa? Nếu chết rồi thì nói cho ta biết một tiếng.”

Có lẽ là vì cảm thấy thanh niên này phóng túng đến mức không thể chế ngự, cho nên Bùi Kiêu đáp lại ngay mà không chút nghĩ ngợi: “Người đã thấy ai chết rồi còn có thể nói chuyện chưa? Làm phiền người chỉ cho ta xem một lần với.”

Thanh niên kia sửng sốt một chút rồi lại phá lên cười ha ha: “Ha ha, không tồi,

còn có sức lực để tranh cãi với ta có vẻ như dũng khí của người cũng không bị dọa cho tan nát... Thế nào? Lần đầu tiên xâm nhập ảo giới đã được gặp Chân Ma cấp quý quái, xem ra vận khí của người cũng không phải là tệ ở mức bình thường nha.”

Bùi Kiều sững sốt một chút rồi hỏi: “Chân Ma cấp quý quái? Đúng rồi, người là ai vậy? Vì sao biết đây là lần đầu tiên ta tiến vào “ảo giới”?”

Thanh niên hào sảng đó vẫn ngồi bên trong đồng hồ cột của con khô lâu khổng lồ, đám hài cốt này đang không ngừng hóa thành năng lượng tiêu chuẩn, còn hắn thì đang ngồi yên để hấp thu năng lượng tiêu chuẩn. Mãi đến lúc này có vẻ mới khôi phục sức lực, liền đứng lên đi tới bên cạnh Bùi Kiều, cúi đầu nhìn hắn, nói: “Ta tên là Cung Diệp Vũ, là Cao Đẳng Trách Thoát Giả của Trung Quốc, cũng là người sau này sẽ làm cấp trên của người trong thời gian dài, ha ha, sợ à? Không phải sợ! Không phải sợ! Ta là người rất dễ nói chuyện nha (2)...” Vừa nói chuyện, hắn vừa cúi xuống khiêng Bùi Kiều tới chỗ con khô lâu khổng lồ đang biến thành năng lượng tiêu chuẩn kia.

“Còn về cái gọi là Chân Ma cấp thì... đó thực ra là cấp độ thực lực của quý quái do Tổ Chức Linh Hồn các nước trên thế giới đặt ra. Mà thực ra thì cấp độ thực lực này cũng có thể áp dụng cho chính linh hồn nhân loại như chúng ta. Thấy đám quý quái binh lính chứ? Chúng nó về cơ bản là còn yếu hơn so với các Tự Do Linh Hồn bình thường, chúng là loại linh hồn chỉ gần đạt tới tiêu chuẩn của Nhập Ma cấp, còn Tự Do Linh Hồn là loại linh hồn đã đạt tới Nhập Ma cấp. Loại linh hồn này có một đặc điểm quan trọng, đó chính là không thể nhận biết được bản thân mình, cho nên thực lực của bọn họ là cố định, không tăng không giảm.”

Bùi Kiều sững sốt một chút, vội hỏi: “Nhận biết được bản thân? Tức là phát hiện được chấp niệm trong cơ thể chính mình sao? Bản thân có bao nhiêu chấp niệm thì có thể chứa được bấy nhiêu năng lượng tiêu chuẩn, mà với Tự Do Linh Hồn thông thường thì chấp niệm của bản thân họ sẽ không tăng lên, chỉ có chúng ta mới có thể tự động gia tăng chấp niệm, cho nên chúng ta đều được coi là có thực lực Chân Ma cấp, là tầng thứ hai, có phải vậy không?”

Cung Diệp Vũ gật gù đầu nói: “Không sai, đại khái là như vậy, nhưng mà ta

đúng là có thực lực Chân Ma cấp, còn người thì không phải... Không sai, chúng ta đều đã thấy rõ được chấp niệm của bản thân mình tồn tại, hơn nữa thực lực sẽ còn tăng theo thời gian. Nghe nói cũng là một Cao Đẳng Tránh Thoát Giả như ta, nghĩa là tốc độ chấp niệm của chúng ta tăng lên còn nhanh hơn Tránh Thoát Giả bình thường rất nhiều, mà thực lực của người còn chưa đạt tới Chân Ma cấp là vì giữa Nhập Ma cấp và Chân Ma cấp có một điểm khác biệt lớn nhất... Bản tâm!”

Bùi Kiêu nghiêm túc lắng nghe Cung Diệp Vũ giảng giải, hẳn đang rất cần biết các kinh nghiệm và bí mật của Tránh Thoát Giả, mà Cung Diệp Vũ quả thật cũng không khiến hắn thất vọng. Cung Diệp Vũ lại cười to ha ha, dường như rất đắc ý, nhưng vẻ đắc ý này của hắn lại không có vẻ giả tạo một chút nào, trái lại là rất tự nhiên, thế nên không hề làm cho người ta cảm thấy chán ghét, hắn lại nói tiếp: “Điều này liên quan tới bản chất của linh hồn... Chắc người đã xem tài liệu của Tổ Chức Linh Hồn nước Mỹ rồi đúng không? Bọn họ lúc nào cũng thích dùng khoa học để giải thích mọi cái, nói cái gì sóng điện từ và niềm tin cái gì, cái đó quả thật là có thể giải thích được nguyên nhân hình thành linh hồn, nhưng không giải thích được bản chất của linh hồn.”

Cung Diệp Vũ nói tới đây thì lại nghiêm túc nói: “Ta sẽ lấy tư tưởng của người Phương Đông để giải thích bản chất của linh hồn... Đầu tiên, linh hồn thực ra chia làm hai bộ phận: một là “nhân”, hai là “quả”. Cái gọi là “nhân”, là chỉ sự tồn tại của bản thân một người, chỉ có một người tồn tại thì mới sinh ra các loại sự việc, vậy thì mới có “kết quả của sự việc”. Vậy nên một người tồn tại là “nguyên nhân của tất cả”, và cái chết của hắn thì là “kết quả của tất cả”, cho nên “nhân” là “bản thân chính mình” còn “quả” là “năng lượng”, linh hồn thể là do hai bộ phận này tạo thành. Vậy thì lại nói tới bản chất mà lúc trước ta đã nói, “nhân” của người là gì?”

“Hả? “Nhân” của ta ư?” Bùi Kiêu ngây ra, hắn kỳ quái hỏi lại: “Ta chính là ta rồi, như vậy thì biết diễn tả “nhân” của ta thế nào?”

“Nói rất hay!” Cung Diệp Vũ lại vỗ mông bả vai Bùi Kiêu một cái rồi mới nói tiếp: “Nói rất hay, “ta chính là ta”, nhưng người có làm được “ta chính là ta” thật không? Nhân của một người thật sự rất phức tạp, ví dụ cơ bản nhất là ăn uống, ví dụ như dục vọng, ví dụ như tiền tài, ví dụ như đại vị, ví dụ như quyền thế, đủ các loại

“nhân” bao trùm lên bản thân của một người. Vậy thì loại “nhân” này sẽ dẫn tới loại “quả” nào? Gieo “nhân” nào thì sẽ gặt được “quả” ấy, vậy nên năng lượng của linh hồn đều hỗn loạn vô cùng. Đó chính là nguyên nhân mà Tự Do Linh Hồn không thể tự tăng được chấp niệm của bản thân, là bởi vì “nhân” của bọn hắc không thuần, hoặc nói theo cách thông tục thì là bản tâm của bọn hắc không thuần!”

Cung Diệp Vũ nói tới đó thì đứng lên, hắc cầm Tử Dao giơ lên cao, cuồn bá khí thế lúc trước Bùi Kiêu cảm nhận được lại một lần nữa xuất hiện. Hơn nữa lúc này hắc còn ở gần Cung Diệp Vũ hơn nên càng cảm nhận rõ ràng hơn khí thế kia, giống như thể thấy được một đao của Cung Diệp Vũ chém đôi trời đất vậy. Đây là một loại cảm giác thuần túy của linh hồn.

“Đây là “nhân” của ta! Bá đạo!... Cũng là bản tâm mà ta lựa chọn.” Cung Diệp Vũ quay lại nhìn hắc cười ha ha, rồi lại ngồi xuống cạnh Bùi Kiêu nói: “Phật giáo Phương Đông có một câu: Bồ Tát sợ “nhân”, phàm nhân sợ “quả”, chính là chỉ việc này. Vì Bồ Tát không phải là phàm nhân, chắc cũng là một dạng sinh vật Linh Năng rồi, thế nên mới sợ “nhân”, sợ rằng bản thân mình không thuần, mà phàm nhân thì sợ “quả”, hoảng sợ vì sự việc không thành công, vì sự việc không tốt, nhiều vô số, cho đến khi phàm nhân cũng biến thành dạng sinh mạng thể Linh Năng như Bồ Tát thì làm sao bọn họ có thể làm cho bản tâm thuần nhất được đây?”

Tâm thần Bùi Kiêu rung động mạnh mẽ. Thực ra, hắc đã phát hiện phát hiện ra tình hình tăng trưởng sức mạnh bản thân từ sớm: chỉ khi nào hắc tiến vào trạng thái tĩnh tâm, hơn nữa là toàn bộ tâm thần đều “tĩnh”, không một chút tạp niệm thì chấp niệm của hắc mới tăng trưởng. Mà theo cách nói của Cung Diệp Vũ thì khi đó “nhân” của hắc thuần túy nhất, tuy chưa phải bản tâm, nhưng “nhân” thuần túy như vậy đã đủ để tăng trưởng. Nguyên nhân hắc là như vậy.

“Bản tâm ư?” Bùi Kiêu thì thào nhắc lại.

Cung Diệp Vũ ha ha cười nói: “Không sai! Bản tâm! Thật ra ra thì nói một cách thông tục thì có thể gọi là “tín niệm”. Chẳng phải mỗi người nên có một tín niệm để làm mục tiêu hay sao? Cho dù là một lòng cầu quyền thế thì cũng chỉ cần có thể làm cho nó thực sự thuần túy, vậy thì bản tâm này có lẽ cũng đủ kiên cường. Ví dụ như

ta đi, trong nội bộ Linh Hồn Tổ Chức Trung Quốc có rất nhiều người gọi là kẻ lỗ mãng, nói ta tuy có thực lực tối cường nhưng tư tưởng lại quá ngây thơ. Những kẻ như vậy ta rất khinh thường, bởi vì bọn họ đến bản tâm là cái gì cũng không biết. Chỉ có người, vừa mới trải qua tẩy lễ của Chân Ma quái vật mà vẫn có thể trực tiếp chất vấn ta mà không chút rụt rè. Rất tốt! Xem ra tương lai của người sẽ vô cùng tươi sáng đấy.”

Bùi Kiều cẩn thận suy nghĩ hơn nửa ngày, mới hỏi lại: “Như vậy thì làm thế nào đạt được thực lực Chân Ma cấp? Làm thế nào để phát hiện bản tâm? Đúng rồi, còn cả “lĩnh vực” của quái vật Thủ Lĩnh trong tư liệu của Tổ Chức Linh Hồn nước Mỹ nữa. Ta cảm thấy “lĩnh vực” này rất giống với khí thể của người đấy.”

Cung Diệp Vũ lại vô bả vai Bùi Kiều một cái nói: “Ha ha, không sai, cái gọi là thực lực của chân ma cấp, nghĩa là từ linh hồn cho đến tư tưởng đều tin tưởng vào “nhân” của bản thân, tin tưởng chính mình bản tâm, tin tưởng vào tín niệm của chính mình, hơn nữa còn không bị dao động. Như vậy thì khi chấp niệm bản thân thuần túy đến một trình độ nhất định thì sẽ sinh ra loại khí thể này, hắc hắc, còn nói “lĩnh vực”? Thế thì lão tử là truyền kỳ đại ma pháp sư chắc! Bọn họ tưởng đây là tiểu thuyết hay là cái gì?”

“Vậy thì thực lực trên Chân Ma cấp thì sao? Có thực lực mạnh hơn cả Chân Ma cấp hay không?” Bùi Kiều bỗng nhiên hiếu kì hỏi.

“Có chứ, Tô Chức Linh Hồn chia linh hồn thành tổng cộng ba đẳng cấp: Nhập Ma, Chân Ma, Ma Vương. Về cái gọi là Ma Vương nha... chỉ là thiết lập theo hệ thống mà thôi, cho đến giờ ta cũng chưa từng thấy qua nữa, ha ha...” Cung Diệp Vũ không thèm nghĩ ngợi mà nói thẳng luôn.

Bùi Kiều gật gật đầu. Hắn thử vận động cánh tay mới hồi phục hoàn toàn xong, lúc này mới nói với Cung Diệp Vũ: “Sao người lại đến nơi này vậy? Còn vừa kịp cứu được ta nữa. Lúc trước còn cố hỏi người các vấn đề liên quan tới thực lực mà còn chưa cảm ơn người đã cứu mạng...”

Cung Diệp Vũ khoát tay nói luôn: Yên tâm, yên tâm! Bớt làm trò nữ nhi đi. Vì ta bị bọn họ làm phiền ghê quá nên mới nhanh chóng tới đón người như vậy, dù sao

thì người cũng là cao đẳng Tránh Thoát Giả. Toàn bộ Trung Quốc có hơn một tỷ dân mà trừ ta ra không có một cao đẳng tránh thoát giả nào khác, vậy nên Tổ Chức Linh Hồn của nước ta chả có chút uy tín nào. Giờ tốt hơn rồi, có thêm người nữa thì nước ta đã thành quốc gia duy nhất trên thế giới có hai cao đẳng tránh thoát giả. Sau này nếu có xảy ra sự việc gì khẩn cấp gì thì tổ chức của chúng ta cũng xem như có chút uy tín... Nhưng mà về sau người nhờ phải giúp ta hoàn thành một ít nhiệm vụ nhé, không thì đúng là ta sẽ không còn thời gian...”

Bùi Kiêu nghe vậy thì ngẩn ra, hần chột ngây ngốc hỏi: “Giúp người làm nhiệm vụ thì chắc chắn là không thành vấn đề, chỉ cần ta có đủ thực lực là được... Nhưng mà người có nhiệm vụ khác rất quan trọng sao? Bận rộn đến như vậy sao?”

“Tán gái a!” Cung Diệp Vũ trừng mắt liếc Bùi Kiêu rồi nói: “ Gần đây ta quen với hoa khôi của một trường ở Hồng Kông, nhưng nàng lại “bị bệnh” cuồng các loại quỷ quái nguy hiểm, rất hay đi tìm kiếm dấu vết của các loại quỷ quái để chứng minh các suy luận của mình. Kết quả thì tốt rồi! Một năm gần đây quỷ quái xuất hiện ngày càng nhiều nên lần trước nếu ta đến muộn một chút thì đã không kịp cứu nàng rồi. Cho nên ta liền lấy luôn danh nghĩa là bạn trai để đi gặp cha mẹ nàng. Nhưng vì vậy nên ta nhất định phải thường xuyên đi cùng nàng mới được, nếu không nàng sẽ không cho ta xem sắc mặt dễ coi. Đó, người nói xem, làm đàn ông có dễ hay không?”

“Ta thua 囧!” Biểu cảm của Bùi Kiêu lập tức biến thành như vậy, làm cho hần bỗng nhiên không biết phải nói thế nào. Ngược lại thì Cung Diệp Vũ lại không tỏ ra kỳ quái chút nào, chỉ biểu hiện ra bộ dạng “ta chính là như vậy, người tự mình tìm cách xử lý”. Sau cả nửa ngày, Bùi Kiêu mới tìm được đề tài khác để nói: “Chúng ta nhanh về thôi, không thì chỉ sợ người khác sẽ lo lắng, người đã giết con Khô Lô Đại thủ Linh rồi hả? Mà nó còn là Chân Ma cấp quỷ quái, với loại quỷ quái có bản tâm thuần túy này thì chắc hẳn chấp niệm của nó sẽ hóa thành Thiên Sinh Vũ Khí chứ?”

Cung Diệp Vũ cười hắc hắc rồi khoát tay, ý bảo Bùi Kiêu cứ ngồi dưới đất như cũ, sau đó hần mới cầm Tử Dao chọc vào đám hài cốt khô lâu trên mặt đất mà nói: “Không vội! Chân Ma cấp quỷ vật cũng phải là loại zombie hay u linh ngu ngốc gì

đó. Chúng nó còn thông minh và giảo hoạt hơn nhiều so với người bình thường đó. Chúng ta chưa thể đi như vậy được, đây... mới là vật chủ thể của con quái vật có quân hàm thiếu tướng này đó!”

Lời nói vừa dứt thì đồng xương của con khô lâu khổng lồ bỗng nhiên rung lên kịch liệt, rồi những tia khí tức đen tối không ngừng bay ra từ đồng xương đó, sau đó hợp lại trên đỉnh đầu hai người thành một khuôn mặt màu đen khổng lồ. Khuôn mặt màu đen này không ngừng vặn vẹo thay đổi, như thể nó là do vô số các khuôn mặt ngưng tụ lại với nhau vậy.

Nói thì chậm mà thực tế thì lại rất nhanh. Trong tích tắc khi gương mặt kia hình thành thì Cung Diệp Vũ còn chưa kịp rút Tử Đạo từ trong đồng hài cốt ra, khuôn mặt khổng lồ kia đã lập tức há miệng đớp tới. Mà trong miệng nó tràn đầy khí tức đen tối, tầng tầng lớp lớp, trói chặt hai người lại một cách dễ dàng...

Cung Diệp Vũ liệu có mạnh như bề ngoài? Nguy cơ lần này liệu có làm Bùi Kiêu lâm nguy? Mời đón đọc chương mới nhất trên Bạch Ngọc Sách nhé!

Chú thích:

1. Đại sát tứ phương: tưởng tượng 1 nhân vật game Lv 100 vào giữa 1 đàn quái Lv5 rồi đánh ra 1 skill AoE, chính là như vậy :hayqua:
2. Dễ nói chuyện: ý nói là người biết nói chuyện bằng đạo lý, thân ái, dễ gần (hắn có hơi hư cấu :D)

TỬ VONG KHAI ĐOAN

Zhttty
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 10 (2) : Bản Chất Linh Hồn Cùng Bản Tâm Thuần Túy! (2)

Bùi Kiêu đã quá quen với khí tức đen tối, thế nên khi tăng khí tức đen tối kia bao bọc lấy hắn thì lực lượng lôi điện trong cơ thể đã được lấy ra sử dụng theo bản năng. Nhất thời, toàn thân hắn xuất hiện lôi điện quấn quanh, chỉ cần khí tức đen tối tới gần sẽ bị lập tức đánh tan, vậy nên Bùi Kiêu lúc này căn bản không mất đến một cọng tóc. Tuy lực lượng lôi điện không thể dùng lâu nhưng lúc này bên cạnh hắn là một đại cao thủ a, vậy nên chỉ cần tự bảo vệ bản thân một lúc là đủ rồi.

Quả nhiên, Cung Diệp Vũ đã không phụ lòng kỳ vọng của Bùi Kiêu! Chỉ vài giây sau khi khí tức đen tối vừa bao trùm hai người, một đạo tử lôi đao phong (1) liền xẹt qua khí tức đen tối, chẻ đám khí tức đậm đặc như mực này thành hai nửa. Không chỉ có vậy, lúc Cung Diệp Vũ thoát khỏi đám khí tức đen tối, hắn đồng thời còn vung tay, ném Tử Đao đang cầm trên tay bay ra ngoài. Cũng không biết hắn dùng loại thủ pháp gì mà thanh Tử Đao sau khi bay ra thì không ngừng xoay tròn, đao mang như thể biến thành một cột lốc xoáy màu tím, càng lúc càng lớn, thậm chí sau cùng còn bao phủ cả khuôn mặt khổng lồ ở trong đó. Chỉ nghe những tiếng xoát xoát liên tiếp vang lên, rồi khuôn mặt khổng lồ liền vang lên những tiếng gào thét kinh thiên động địa. Nhiều nhất là sau ba, bốn giây, cột lốc xoáy mà tím liền biến mất, một thanh tử sắc đại đao từ trên trời rơi xuống, cắm thẳng trên mặt đất, mà khuôn mặt khổng lồ màu đen cùng với tất cả khí tức đen tối cũng đã hoàn toàn biến mất.

“Khủng bố!”

Khi khí tức đen tối bên ngoài cơ thể Bùi Kiêu suy yếu đi thì lực lượng lôi điện cũng được hắn nhanh chóng thu vào cơ thể, vậy nên Cung Diệp Vũ cũng không nhìn thấy dòng điện loé sáng chạy quanh người hắn. Mà sau khi Tử Đao biến thành

lốc xoáy chém qua thì tất cả khí tức đen tối đều biến mất cùng cái khuôn mặt lớn kia. Bùi Kiêu lúc này mới phục hồi tinh thần, nhưng trong lòng hẳn chỉ còn sự rung động vô cùng.

Khuôn mặt khổng lồ mạnh cỡ nào thì hẳn cũng không biết, nhưng những khí tức đen tối ở gần ngay bên cạnh kia đáng sợ thế nào thì hẳn biết rõ. Mặc dù hẳn có sử dụng thiêu đốt lôi điện để biến thành người khổng lồ oanh kích khí tức đen tối đó thì chỉ sợ cũng sẽ phải mất tới mấy phút đồng hồ mới có thể đánh tan hết sạch loại khí tức đen tối dày đặc tới mức này. Thế nhưng ai mà biết Cung Diệp Vũ lại mạnh mẽ tới mức độ này, nhất chiêu khắc địch(2), giống như lúc trước một đao chém nát con khô lâu khổng lồ. Thực lực của hẳn có lẽ cũng là số một, số hai trong số một trăm bốn mươi hai tránh thoát giả rồi?

Ngay khi Bùi Kiêu đánh rung động vô cùng thì Cung Diệp Vũ bỗng nhiên ngã vật xuống đất, sắc mặt vốn đang đầy thần thái hào hùng bỗng biến thành vàng như sáp nện, toàn thân không ngừng run rẩy, như thể đột nhiên mất hết sức lực, hình tượng thay đổi quá nhanh làm cho người ta kinh ngạc không thôi. Bùi Kiêu còn chưa kịp phản ứng gì thì đã thấy năng lượng tiêu chuẩn ở xung quanh bỗng lập tức tràn về phía Cung Diệp Vũ, như thể trong người hẳn có một không gian vô cùng vô tận vậy. Mãi cho đến khi đã hấp thụ hơn một ngàn đơn vị năng lượng tiêu chuẩn thì sắc mặt Cung Diệp Vũ mới dần bình thường lại rồi mở mắt ra.

“Hô, cái thanh Tử Lô Dao này thật đúng là không phải để cho con người dùng a, mỗi lần đều như thể sắp chết đến nơi vậy.” Cung Diệp Vũ vừa mở mắt ra thì liền nói như vậy, sau đó chỉ thấy hẳn vẫy tay một cái, thanh tử sắc đại đao ở phía xa kia đã lơ lửng bay khỏi mặt đất rồi phóng tới rơi thẳng vào lòng bàn tay hẳn.

Lúc này Bùi Kiêu mới cảm thán nói: “Thanh vũ khí này của người tên là Tử Lô Dao sao? So với Quan Chỉ Huy Quân Dao của nước Mỹ thì thế nào? Nghe nói Quan Chỉ Huy Quân Dao có dung lượng đạt tới 500 điểm đấy.”

Cung Diệp Vũ khinh thường liếc nhìn Bùi Kiêu, sau đó mới lấy tay vỗ vỗ tử sắc đại đao nói: “Cái thứ rác rưởi rách nát đó cũng xứng ngang hàng với Tử Lô Dao hay sao? Chẳng qua chỉ là Thiên Sinh Vũ Khí dung lượng 500 điểm mà thôi. Thanh

Tử Lô Dao này chính là một trong hai thanh Thiên Sinh Vũ Khí có dung lượng vượt qua 1000 a, là Thiên Sinh Vũ Khí lấy được từ tay một quỷ tướng tại Phong Đô đó. Hắc hắc, chỗ đó chính là Phong Đô ảo giới đó nha, cái Nam Bắc Chiến Trường này lại có thể so sánh được hay sao? Không nói tới cái khác, chỉ riêng phạm vi diện tích đã cách biệt như trời với đất, Phong Đô là cách gọi chung của Mười tám tầng địa ngục, kích thước của nó vượt xa sơ với tường tượng của người. Chưa cần nói đến cái khác, chỉ riêng việc nước ta từ khi phát hiện ra Phong Đô cho tới bây giờ, trong hơn ba mươi năm thám hiểm nó đã chết mất không biết bao nhiêu người, ngay cả ta cũng đã từ một đứa nhóc trường thành đến bây giờ, thế mà hiện giờ chúng ta vẫn còn đang phải loanh quanh ở phía ngoài của tầng thứ nhất. Thế nên người có thể tưởng tượng được nơi đó hiểm ác và khủng bố cỡ nào, mà thanh Tử Lô Dao này của ta chính là lấy được bên bờ Tam Đồ Hà ở phía ngoài địa phủ...” Nói tới đó, Cung Diệp Vũ liền nhẹ nhàng vỗ vào tử sắc đại đao một cái, thanh đao này lập tức thu nhỏ lại với tốc độ mắt thường cũng có thể thấy được rõ ràng, sau đó liền hóa thành một đoàn ánh sáng tím chui vào trong mắt Cung Diệp Vũ. Sau một tích tắc, tròng mắt vốn đen nhánh của hắn lập tức có thêm một dấu ấn màu tím, mà cái dấu vết này cũng không bất động như kiểu được nhuộm lên mà nó lại lúc ẩn lúc hiện, không ngừng chạy tới lui trong mắt hắn như một đạo tử sắc lôi điện thật vậy.

Bùi Kiều nhất thời kinh ngạc không nói nên lời, thế nhưng Cung Diệp Vũ lại không kiên nhẫn chút nào mà dùng sức vỗ vai hắn rồi nói: “Người cũng mới chỉ chết có bốn tháng mà thôi, trong thế giới linh hồn còn rất nhiều điều huyền bí mà người không biết, sau này người sẽ có cơ hội tự mình tìm hiểu những bí mật này... Đi nào, tìm kiếm không khoảng trăm mét quanh đây, người sắp lấy được thanh Thiên Sinh Vũ Khí đầu tiên của mình rồi đó.”

Bùi Kiều thoáng sửng sốt, vội hỏi: “Con Thủ Lĩnh Quỷ Quái này không phải là do người xử lý sao? Vì sao lại cho ta?”

Cung Diệp Vũ hào sảng cười: “Bởi vì ta thấy người thuận mắt a, không phải tránh thoát giả nào sau lần đầu tiên gặp phải Chân Ma cấp quỷ quái cũng sẽ có can đảm trở lại chiến trường. Trên thực tế, trong số toàn bộ một trăm bốn mươi hai tránh thoát giả trên thế giới... á, thêm cả người nữa là tổng cộng một trăm bốn mươi ba tránh thoát giả, trong đó có ít nhất hai phần ba số tránh thoát giả đã không còn

dũng khí. Bọn họ chỉ dám đối mặt quát tháo với quỷ quái thông thường, nhưng khi gặp phải Chân Ma cấp quỷ quái thì chỉ khí tức kinh khủng của chúng cũng đủ để làm tinh thần bọn họ tan vỡ, đó là vì dũng khí của bọn họ đã bị đập nát khi lần đầu tiên gặp phải Chân Ma cấp quỷ quái. Tục ngữ nói rất hay: “đánh người trước đánh can đảm”, một khi cả dũng khí cũng không còn thì mặc cho thực lực bọn họ có mạnh cỡ nào cũng chỉ là một kiến thôi. Nhưng người thì khác, rõ ràng còn không có Thiên Sinh Vũ Khí, không có viện quân phía sau, vẫn dám đối mặt chiến đấu cùng Chân Ma Cấp quỷ quái trong tình thế gần như tuyệt cảnh, cho đến cuối cùng còn muốn phản kích. Chỉ riêng cái dũng khí và sự cứng cỏi này cũng đã đủ để ta xem trọng người, cho nên...”

“Đi tìm thanh Thiên Sinh Vũ Khí này đi, nó chính là của người đó!”

Bùi Kiều nhìn thật sâu Cung Diệp Vũ, gã thanh niên hào sảng này tuy thật sự có chút bá đạo quá mức, vừa mở miệng ra đã nói mình là thủ hạ tương lai của gã, thế nhưng khi hắn nói ra những lời đó thì hai mắt vẫn sáng rõ như cũ, động tác cùng thần thái vẫn trầm ổn như thường. Có thể thấy được những gì hắn nói cũng đều là thật lòng, cũng thật sự muốn đem thanh Thiên Sinh Vũ Khí này tặng cho mình, lời hắn nói thật sự xuất phát từ chính bản tâm mà không phải là thủ đoạn lng lặc lòng người gì đó.

“... Vậy ta cũng không từ chối, đại ân không lời nào cảm tạ hết được, ân cứu mạng, còn có tặng khí chi ân(3)... Ta nhất định sẽ trả lại cho người.”

Bùi Kiều nghiêm túc nói với Cung Diệp Vũ, sau đó hắn liền đi về phía mà con Thủ Lĩnh quỷ quái kia biến mất, không lâu sau, liền thấy hắn tìm được một thanh vũ khí nhìn như một khẩu súng trở lại.

“Thật sự là quỷ dị a, khi ta vừa cầm lấy cây súng này thì trong đầu lập tức hiện ra tên của nó, nó tên là Courageously.” Bùi Kiều nhìn cây súng trong tay, thì thào nói với Cung Diệp Vũ.

Cung Diệp Vũ lập tức lấy tai day day huyết thái dương của mình nói: ‘Thiên Sinh Vũ Khí chính là như vậy, mỗi một món đều tự có tên của nó, vậy nên mới gọi là Thiên Sinh Vũ Khí, chỉ cần trực tiếp cầm lấy nó là có thể từ cái thứ được cấu tạo

từ chấp niệm này biết được tên của nó. Nhưng mà sao cái tên này nghe lại quý dị như vậy? Là tiếng nước ngoài sao? Có nghĩa là gì?”

Bùi Kiều cũng không nghĩ nhiều, nói thẳng: “Nếu như xét theo cách phát âm thì đây là một danh từ tiếng Anh, có nghĩa là ‘Anh dũng’ đấy.”

“Tốt!” Cung Diệp Vũ liền vỗ vai Bùi Kiều nói: “Vậy thì sau này gọi là Anh Dũng Súng” đi! Người mau quên nhanh cái tên nguyên bản của nó đi, ha ha ha...”

Bùi Kiều còn chưa có hồi phục tinh thần, giờ phút này đại bộ phận lực chú ý của hắn vẫn còn đặt tại thanh Thiên Sinh Vũ Khí hình cây súng này, chỉ hỏi lại theo bản năng: “Vì sao chứ? Nếu tên nó nguyên bản là Courageously thì gọi tên đó hẳn là không sai chứ? Dù sao thì người biết tiếng Anh chắc hẳn đều có thể biết được ý nghĩa của từ này khi nghe phát âm...”

“Nhưng mà ta không hiểu a!” Cung Diệp Vũ lại dùng lực vỗ vai Bùi Kiều một cái, lúc này hắn mới gần như gào lên nói: “Người có hiểu nổi bí ẩn của 80% số người thi đại học môn tiếng Anh hay ko?! Thực ra ta vẫn luôn tự hỏi tại sao trên đời này lại có nhiều thứ tiếng đến như vậy? Cái gì mà Tiếng Anh, Tiếng Nhật, Tiếng Pháp, vừa nghe thấy mấy thứ ngôn ngữ khó đọc đã làm ta đau hết cả đầu! Vậy mà nàng còn cố tình dùng tiếng Anh để nói chuyện với ta! Người có biết đây là chuyện thống khổ đến cỡ nào hay không? Bây giờ ta cứ nghe thấy Tiếng Anh là phát cuồng rồi, tuy ta không thể thay đổi được hoàn cảnh ở nước ngoài nhưng ít nhất là trong nội bộ Tổ Chức Linh Hồn Trung Quốc thì ta tuyệt đối không cho phép bất cứ kẻ nào dùng tiếng nước ngoài để nói chuyện! cả phát âm cũng không chuẩn nổi!”

Lúc này Bùi Kiều mới hồi phục tinh thần, hắn chỉ tưởng tượng một chút thì liền hiểu ngay lý do vì sao Cung Diệp Vũ lại không thích tiếng Anh. Xem ra tên này chính là thuộc về cái thể loại gọi là mù “mù ngoại ngữ”, đó là những kẻ có một loại cảm giác muốn tránh xa khó mà giải thích. Trớ trêu là hắn lại đi thích hoa khôi của một trường đại học ở Hongkong, mà người Hongkong thường đều nói thuần thực Tiếng Anh. Kết quả là bạn gái hắn thường xuyên dùng cái thứ ngoại ngữ mà hắn nghe không hiểu này ra để trêu chọc hay nói chuyện phiếm gì đó. Thế nên giờ đây hắn không phải là cái gì muốn tránh xa nữa mà đã trở thành một loại dịch ý trắng

trợn... “Thế giới này thật sự là kì diệu a, dĩ nhiên là thật sự tồn tại loại gia hỏa đơn thuần đến như vậy, mà có lẽ cũng chỉ có loại gia hỏa đơn thuần như vậy mới có thể dễ dàng làm cho bản tâm trở nên thuần túy đi”. Bùi Kiêu không khỏi cảm thán trong lòng một phen.

“Ha ha ha, được rồi được rồi, sau này sẽ gọi cây súng này là Anh Dũng Súng, Thiên Sinh Vũ Khí có dung lượng đạt tới 850 điểm!” Bùi Kiêu giơ cây súng tạo hình kỳ lạ trong tay lên, trong lòng cũng không tìm được sinh ra một cổ hào khí, lúc này mới cười ha hả nói.

Đây là một cây súng toàn thân màu bạc trắng sáng lấp lánh, chủng loại của cây súng này cũng không rõ ràng lắm, nhìn có vẻ giống như súng săn, thế nhưng thế tích lại nhỏ hơn rất nhiều, chỉ một bàn tay là có thể cầm hết, mà ở đầu súng còn được khảm nạm một lưỡi dao bạc, nhìn qua có bảy phần giống như vũ khí mà nhân vật chính trong Final Fantasy VIII sử dụng, một loại vũ khí gọi là Gunblade...

Cung Diệp Vũ thấy Bùi Kiêu nhìn cây súng đang cầm trong tay tới mức nhập thần thì bĩu môi, dường như hắc cảm thấy thanh Thiên Sinh Vũ Khí dung lượng 850 điểm này cũng không có gì là nổi bật cả. Tính cách của hắn thật sự là tùy tâm sở dục, nói dễ nghe chút thì là thẳng thắn mà mà nói khó nghe thì là “kẻ thích làm người khác ghét”. Hắn cũng không đợi cho Bùi Kiêu hồi phục tinh thần mà dùng sức vỗ mạnh vai Bùi Kiêu, làm cho Bùi Kiêu sợ tới mức giật mình nhảy dựng, đợi đến khi Bùi Kiêu nhìn về phía hắn với ánh mắt tràn ngập tức giận thì hắn mới lớn tiếng cười nói: “Đi thôi! Chúng ta cần phải trở về... Nghe nói từ khi người chết bốn tháng trước tới nay vẫn chưa gặp lại người thân phải không? Đi gặp bọn họ thôi, có trời mới biết bọn họ đã lo lắng cho người tới đâu.”

Bùi Kiêu xoa xoa cái vai bị đập đến đau nhức của mình, tức giận nói: “Ta cuối cùng cũng hiểu vì sao người nói trong Tổ Chức Linh Hồn Trung Quốc không ai thích người. Ai lại đi thích một kẻ thô lỗ như người đây?”

Nói tới đó, Bùi Kiêu mới nắm chặt Anh Dũng Súng trong tay rồi thì thào nói: “Đúng vậy, mọi người chắc chắn là vô cùng lo lắng cho ta, không biết bốn tháng qua cả khỏe hay không? Ài, ta thật là bất hiếu, đã khiến cho cha mẹ phải trải qua

chuyện bị thống đến như vậy...”

“Đi thôi, về Trung Quốc thôi, về nhà thôi!”

Chú thích:

(1) Tử lô đao phong: giống như kiếm khí, đao khí có màu tím và điện màu tím quẩn quanh.

(2) Nhất chiêu khắc địch: khống chế, hạ gục kẻ địch trong một đòn.

(3) Tặng khí chi ân: mang ơn vì được người khác tặng binh khí.

Chuyến đầu thám hiểm ảo giới của Bùi Kiêu vậy là kết thúc hoàn hảo, không những mở mang được nhiều kiến thức mà còn được tặng một thanh vũ khí hiếm thấy. Tuy nhiên hành trình về nước của hắn phải chăng cũng sẽ đơn giản?

TỬ VONG KHAI ĐOAN

Zhttty
www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 18: Quyển 1 - Chương 11+1: Nhà Cùng Phần Nộ! (1)

Khi Bùi Kiêu và Cung Diệp Vũ trở lại thế giới bình thường từ Nam Bắc Chiến Trường thì ngoài khu biệt thự đã tụ tập cả mấy trăm tên nhân viên đủ các dạng. Trong đó có nhân viên làm việc cho Tổ Chức Linh Hồn nước Mỹ, cũng có cả các tự do linh hồn và còn có cả mấy tên quan chức Trung Quốc nữa, hiển nhiên thì đó là quan chức của Tổ Chức Linh Hồn Trung Quốc đi cùng Cung Diệp Vũ.

Đến khi hai người xuất hiện ở bên ngoài của ảo giới thì lập tức cả đám này nổi đuôi nhau đi ra từ trong khu biệt thự. Mấy trăm người gồm cả người sống và tự do linh hồn đều nhìn về phía hai người, nhất là khi mà bọn họ thấy khẩu súng sáng lập lòe màu bạc trắng trên tay Bùi Kiêu thì sắc mặt càng trở nên đặc sắc: hoặc là hâm mộ, hoặc là ghen ghét, hoặc là tham lam, hoặc là kinh hãi. Lúc này, các loại cảm xúc của nhân loại dường như đều được thể hiện ra ở nơi này, còn có mấy người sắc mặt lại trở nên quý dị, bọn họ dường như còn âm thầm trao đổi ánh mắt với nhau vài lần.

Cung Diệp Vũ thấp giọng nói: “Nhìn thấy mấy tên gia hỏa đứng ở hàng đầu không? Bọn họ đều là Tránh Thoát Giả của Tổ Chức Linh Hồn nước Mỹ, cầm đầu chính là cái tên nhìn có vẻ giống như công tử bột kia, hẳn chính là Cao Đăng Tránh Thoát Giả của nước Mỹ. Một tên tạp chủng! Một ngày nào đó lão tử sẽ làm thịt hắn.”

Bùi Kiêu lập tức trở nên hiếu kỳ. Theo như ấn tượng của hắn đối với Cung Diệp Vũ thì người này rõ ràng là một gia hỏa thích làm việc quang minh lỗi lạc, tuy rằng tính cách có chút bá đạo nhưng cũng sẽ không làm việc gì để xấu mặt đàn ông. Hắn sẽ không muốn giết người khác chỉ vì vẻ bề ngoài của họ, hẳn còn chưa điên đến mức đó, cho nên Bùi Kiêu tò mò hỏi lại: “A? Làm sao vậy? Là người thanh niên ăn mặc như cha sứ kia phải không? Hẳn và người có mâu thuẫn sao?”

Sắc mặt Cung Diệp Vũ cũng như thể phát xanh, hắn nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Mẹ nó, người không biết đâu! Tên này là Tránh Thoát Giả tiếng tăm lừng lẫy toàn thế giới đó, nhưng mà không phải vì thực lực của hắn. Thực lực của hắn trong số tám Cao Đẳng Tránh Thoát Giả không kể người thì cũng chỉ xếp ở hai, ba vị trí cuối cùng thôi, điều thực sự làm cho hắn nổi tiếng không phải là thực lực... Hắn là một kẻ giống như đồng tính ấy! Lúc nào cũng lái nhái “bác ái” gì gì ở cửa miệng. Để chứng minh cái lòng “bác ái” của mình nên hắn cũng lấy luôn trang phục cha sứ để mặc. Người thấy hắn đang nhìn chúng ta không? Mẹ nó, nghĩ đến lại thấy buồn nôn, da gà toàn thân lão tử đều nổi lên rồi!” Nói xong hắn còn thò tay gãi gãi da mình, làm như thể đang có vô số con côn trùng đang bò trên người mình vậy.

Bùi Kiều nghe vậy cũng nổi da gà khắp người. Tuy hắn không có định kiến gì với người dị tính và cũng sẽ không phát biểu điều gì thể hiện sự khinh bỉ với người đồng tính nhưng dù sao thì giới tính của hắn cũng hoàn toàn bình thường a! Vậy nên dù là ai thì khi thấy một nam giới “liếc mắt đưa tình” với mình cũng sẽ thấy toàn thân phát lạnh.

Không đợi cho hai người Bùi Kiều nghĩ ra phương pháp nào để lẩn tránh thì thanh niên anh tuấn ăn mặc như cha sứ kia đã mỉm cười đi tới. Cũng không thể không miêu tả gã thanh niên đồng tính này, bởi vì chỉ riêng bề ngoài của hắn thì đúng là một chàng hoàng tử đẹp trai rực rỡ như ánh mặt trời: mái tóc vàng sáng lạn, hàm răng trắng tinh tới lóa mắt, thân hình cao cỡ một mét tám. Cho dù là nhìn kiểu gì đi nữa thì cũng là loại tình thánh đủ để gieo họa cho không biết bao nhiêu phái nữ, vẻ thanh xuân rạng ngời như ánh mặt trời của hắn căn bản là không giống người đồng tính một chút nào.

Tuy Bùi Kiều không dám khẳng định những gì Cung Diệp Vũ nói có chính xác hay không nhưng con người đều có một loại bản năng đề phòng, chính vì thế nên khi hắn thấy người thanh niên kia dẫn một đám đông đi về phía mình thì không chút nghi ngại mà trốn ngay ra sau lưng Cung Diệp Vũ. Dù sao thì với thân phận của Bùi Kiều cũng không có tư cách đứng ngang hàng cùng hai người này, ai bảo trong hai người họ thì một người là kẻ mạnh nhất Trung Quốc và một người là kẻ mạnh nhất nước Mỹ đây?

Cung Diệp Vũ còn đang sững sờ thì đã thấy Bùi Kiêu lấy mình ra làm lá chắn, hăn lúc này liền hận tới nghiến răng nghiến lợi, đồng thời còn thấp giọng nói: “Con mẹ nó, tiểu tử nhà ngươi không phải rất trượng nghĩa à? Ta mới cứu mạng của ngươi mà ngươi dám lấy ta ra làm bia đỡ đạn, coi trường sau nay ta cho ngươi mặc tã con nít nhé!” Nhưng hăn còn chưa kịp uy hiếp tiếp thì thanh niên rạng ngời kia đã vội đi tới trước mặt hăn, đồng thời còn muốn thò tay ra nắm lấy tay hăn. Cung Diệp Vũ tái mặt, vội lui về phía sau, đồng thời còn đánh văng bàn tay đang duỗi ra nghe “ba” một tiếng.

Thanh niên rạng rỡ kia vẫn mỉm cười như trước, hăn cũng không trách cứ lời nào mà còn nhiệt tình nói với Cung Diệp Vũ: “Đã lâu không gặp, Diệp Vũ nhi. Kể từ lần trước chúng ta tựa lưng vào nhau cùng chiến đấu cũng đã qua sáu tháng lẻ tám ngày rồi, nay mới được gặp lại ngươi, không biết gần đây ngươi có được khỏe hay không?”

Sắc mặt Cung Diệp Vũ gần như biến thành sắc mặt Trương Phi rồi, hăn rống lớn lên: “Mẹ kiếp, ai tựa lưng cùng ngươi chứ! Lúc đó bọn lão tử không phải là hơn bốn mươi người kề vai chiến đấu hay sao? Đừng có đổi kề vai sát cánh thành tựa lưng. Lão tử không có hứng thú chơi trò Đoạn Bối Sơn (1) gì gì đó đâu! Mà hơn nữa là phải gọi đầy đủ tên của ta, Cung Diệp Vũ!”

Thanh niên rạng rỡ dường như rất ủy khuất, hăn lắc lắc đầu nói: “Lúc ấy chúng ta đúng là tựa lưng tựa mà! Tại sao ngươi có thể phủ nhận như vậy? Huống hồ tình bác ái không hề phân biệt nam nữ chủng tộc, cho dù là diễn Đoạn Bối Sơn thì cũng là chân tình...”

Cung Diệp Vũ cuối cùng cũng không chịu nổi nữa, hăn không thèm để ý đến lý lẽ của thanh niên rạng ngời nữa mà quay người bỏ nhào về phía trước, dùng tốc độ cực nhanh xông vào trong đám đông. Chỉ nháy mắt sau đó, hăn đã biến mất không chút dấu vết, mọi người ở xung quanh còn không kịp nhìn rõ động tác của hăn.

Bùi Kiêu nhìn thấy thế mà trợn mắt há hốc mồm. Với hiểu biết của hăn về Cung Diệp Vũ thì thấy rằng tên kia là kẻ làm việc hoàn toàn theo bản tâm, rất giống kiểu tác phong hiệp sĩ. Vậy nên khi Bùi Kiêu nghe thanh niên rạng rỡ kia nói cái gì

“lưng tựa lưng” thì hẳn còn tưởng rằng Cung Diệp Vũ sẽ rút ngay đao ra chém người, rất có khả năng vì lý do đó mà sẽ dẫn tới một cuộc xung đột ngoại giao giữa Mỹ và Trung Quốc. Nhưng ai mà ngờ được Cung Diệp Vũ lại có thể nhịn được, chỉ dùng biện pháp chạy trốn để chấm dứt chuyện này. Chẳng lẽ thanh niên rạng rỡ này rất lợi hại hay sao? Hay là hẳn có năng lực đặc thù gì? Sao có thể làm cho Cung Diệp Vũ cố kỵ đến như vậy?

Nhưng mà sau khi Cung Diệp vũ chạy trốn rồi thì ở nơi này cũng chỉ còn một mình Bùi Kiêu đứng đó. Thế là mấy trăm ánh mắt liền đổ dồn lên người hắn, làm cho Bùi Kiêu rất bất an mà đứng đơ ra. Dù sao thì lúc còn sống hẳn cũng chỉ là một người bình thường thôi, đâu có khi nào trải qua tình huống như vậy? Nhưng cũng còn may, mà cũng không biết là may mắn hay xui xẻo nữa, thanh niên rạng rỡ kia nhận ra vẻ khó xử của hắn nên liền giúp đỡ hẳn không quá mức lúng túng khi bị mọi người vây xem, nhưng mà thanh niên rạng rỡ kia lại mỉm cười rồi đưa tay về phía hắn...

Trong lòng Bùi Kiêu bỗng nhiên xoắn xuýt hết cả, hắn đột nhiên cảm thấy rất hâm mộ Cung Diệp Vũ, có thể làm mọi thứ theo bản tâm, đó đúng là một loại năng lực thật là tốt. Ít nhất là hẳn còn không làm được như vậy, rõ ràng là rất không muốn tiếp xúc với thanh niên rạng rỡ kia nhưng nhìn thấy hắn lịch sự đưa tay ra, lại còn lễ phép mỉm cười thì Bùi Kiêu thật sự không thể học được như Cung Diệp Vũ: trước cái nhìn trừng trừng của mọi người đẩy phắt tay đối phương ra rồi từ chối bắt tay. Hẳn chỉ có thể cố gắng nhẫn nại nhẹ nhàng bắt tay đối phương một cái, rồi ngay lập tức buông tay ra, lùi lại phía sau.

Tính cách của thanh niên rạng rỡ này cũng rất tốt, rõ ràng là không phật lòng chút nào, ngược lại còn rất tự nhiên cười nói: “Người chính là tên Cao Đăng Tránh Thoát Giả thứ chín mới được xác nhận gần đây đúng không? Ha ha, như vậy thật là tốt, lực lượng của chúng ta lại được tăng cường thêm một ít, thế nhưng người cũng cần phải nhanh chóng mạnh mẽ lên đi, chúng ta không còn nhiều thời gian để chờ người từ từ phát triển nữa... Mặt khác, thay ta nói với Cung Diệp Vũ, bảo hắn không cần quá mức để truyện lãn trước trong lòng. Cái hắn theo đuổi là bản tâm, nếu như làm trái với bản tâm thì thực lực của hắn sẽ hạ thấp ở mức độ lớn. Là người đàn ông mạnh nhất thế giới, nếu như thực lực của hắn hạ thấp thì chiến đấu sau này

của chúng ta sẽ rất khó khăn, vậy nên nói cho hẳn biết... lần sau có thể đánh ta một quyền thật mạnh.” Nói đến đó, thanh niên rạng ngời lại mỉm cười, rồi cũng không dây dưa gì nữa mà quay người đi thẳng ra ngoài. Loại phong thái tiêu sai này cùng với trang phục cha sứ của hẳn ngược lại tạo ra một loại mị lực khác thường.

Vậy là cứ như vậy, hai gã Cao Đẳng Tránh Thoát Giả lần lượt rời khỏi chỗ này, chỉ còn lại mình Bùi Kiêu vẫn bị vây xem như trước, sau đó liên tục có tự do linh hồn tới hỏi hẳn có tổ chức đoàn thể hay là có thể tham gia chuyến thám hiểm ảo giới tiếp theo cùng bọn hẳn hay không... Nhưng cũng may là lần vây xem này cũng không lâu. Đến khi mấy tên nhân viên Trung Quốc thay hẳn giải vây thì Bùi Kiêu mới có thể tiến vào trong biệt thự. Đầu tiên là hẳn giải thích cặn kẽ những sự kiện xảy ra trong lần tiến vào Nam Bắc Chiến Trường này, ghi chép lưu trữ mọi tư liệu rồi lại để cho bọn họ đi đo đạc, ghi chép thông số cây súng Thiên Sinh Vũ Khí của hẳn... Thiên sinh vũ khí dạng súng có dung lượng 850, tên là Anh Dũng. Nghe nói những tư liệu về Thiên Sinh Vũ Khí này là tin tức mà toàn bộ các Tổ Chức Linh Hồn trên toàn thế giới được cùng sử dụng, sẽ được mạng internet của Tổ Chức Linh hồn cung cấp cho mọi người.

Khi đã làm xong tất cả mọi việc, Bùi Kiêu đang định đi gặp Jenny thì bỗng mấy tên quan chức Trung Quốc lại một lần nữa vây lấy hẳn, còn mời hẳn đi nói chuyện cần thận một lần.

Bùi Kiêu cũng không tiện từ chối, dù sao thì sau này hẳn cũng nhất định sẽ trở về Trung Quốc. Tuy nói rằng lực lượng của thế tục đã gần như không còn có tác dụng để kiểm soát tránh thoát giả nữa nhưng dù sao thì thân nhân của hẳn cũng vẫn còn sống, hơn nữa hẳn cũng có ý định làm việc cho Tổ Chức Linh Hồn Trung Quốc nên dù thế nào cũng phải nể mặt chính phủ. Vậy nên hẳn nhận lời đi nói chuyện cùng mấy tên quan chức này.

Kẻ dẫn đầu của đám quan chức này là một người đàn ông trung niên có thân hình gầy gò, từ cách đi đứng và tư thế ngồi của hẳn thì người này hẳn là một quân nhân. Hẳn dường như cũng quán triệt sâu sắc phương thức làm việc của quân đội nên cũng không hề nói bất cứ lời mời chào mềm mỏng nào mà vừa ngồi vào bàn phòng họp thì đã mở miệng đọc ngay: “Bùi Kiêu, nam giới, người Hán, sinh ngày

31 tháng 3 năm 1983, năm nay 26 tuổi. Cha tên là Bùi Hưng Quốc, năm nay...”

Bùi Kiêu lập tức cảm thấy rất phiền lòng. Hiển nhiên là hồ sơ của hắn cũng không phải tài liệu cơ mật gì, chính phủ nếu muốn điều tra về hắn thì đương nhiên là có thể nhẹ nhàng tìm được cả tổ tông tám đời nhà hắn. Nhưng lúc này vừa mở màn mà đã đem những tư liệu về hắn và thân nhân đọc ra một lượt như vậy thì đây rõ ràng là đang cố ý muốn hạ uy phong của hắn. Rồi lại liên hệ tới việc lần này Tổ Chức Linh Hồn Trung Quốc còn phái ra Cao Đẳng Tránh Thoát Giả duy nhất của Trung Quốc nữa, vậy thì hành động này càng khó giải thích hơn... Bọn hắn có ý định lấy thế dè người, thậm chí là còn có một chút uy hiếp nữa, dù sao thì lúc này Bùi Kiêu cũng đang ở nước Mỹ, hơn nữa còn thực hiện khảo nghiệm chứng minh thân phận Tránh Thoát Giả ở nước Mỹ, có trời mới biết hắn có muốn ở lại Mỹ hay không? Dù sao thì nếu dụ dỗ bằng vật chất hay lời nói gì đó thì Trung Quốc vẫn còn kém hơn Mỹ, ít ra thì những ưu đãi dành cho Cao Đẳng Tránh Thoát Giả của nước Mỹ cũng đủ để thân nhân của hắn sống còn sung sướng hơn cả quý tộc...

Vậy nên bọn hắn mang theo Cung Diệp Vũ, đồng thời còn thể hiện một loại ẩn ý uy hiếp với ý định lấy thế dè người, dù sao thì hiện tại thân nhân của Bùi Kiêu cũng vẫn còn ở Trung Quốc.

(Nhưng mà không nên như vậy chứ, thân phận của ta bây giờ dù sao cũng là một Cao Đẳng Tránh Thoát Giả mà? Ta không tin cao tăng của chính phủ và Tổ Chức Linh Hồn Trung Quốc đều là một đám ngu ngốc như vậy. Bọn hắn không thể nào không nhìn thấy vấn đề trong đó, người sau khi đã chết thì cũng đã không còn thuộc về thế tục nữa, sợ dĩ còn có mối liên hệ với thế tục chẳng qua là vì thân nhân của chúng ta vẫn sống ở thế tục mà thôi, chỉ có duy nhất mối ràng buộc này, chẳng lẽ chính phủ không nhận ra điều đó... Chẳng lẽ có chuyện gì đã làm ảnh hưởng tới phán đoán của chính phủ? Hoặc là trong chính phủ có ai đó muốn đối phó hoặc áp chế ta? Không phải chứ, khi ta còn sống thì chỉ là một viên chức nhỏ bé mà thôi, làm sao có thể chọc giận người trong chính phủ được đây?)

Nhất thời Bùi Kiêu cũng không đoán ra vì sao mà chính phủ lại có loại hành động này, tuy chưa thể coi là uy hiếp gì nhưng đây rõ ràng là đang hạ uy phong của hắn, như thế muốn hắn ngoan ngoãn biết điều một chút, mọi chuyện đều phải nghe

lời chính phủ an bài sắp đặt... Dù thế nào đi nữa thì lúc này Bùi Kiêu cũng không có ý định khuất phục, đây là lần đầu tiên hấn tiếp xúc với Tổ Chức Linh Hồn Trung Quốc, cũng tương tự như lần đầu tiên phỏng vấn. Lần phỏng vấn này rất có thể sẽ quyết định hình thức đối xử cũng như mức độ bình đẳng của hai bên. Nếu lúc này mà khuất phục thì có lẽ sau này trong Tổ Chức Linh Hồn, hấn cũng sẽ chỉ là một công cụ để người ta sai bảo mà thôi. Đây là kết quả mà hấn không hề muốn thấy!

“Đọc xong chưa?” Nghĩ tới đây, Bùi Kiêu lập tức lên tiếng cắt đứt lời nói của người đàn ông trung niên, lúc này ông ta vừa vặn đọc tới tư liệu về em gái của Bùi Kiêu. Bùi Kiêu cũng mặc kệ biểu lộ kinh ngạc của người đàn ông kia, hấn nói thẳng luôn; “Ta không thích cách người nói chuyện, hiện tại người có thể rút. Ta không muốn nhìn thấy người nữa, phái người khác tới nói chuyện cùng ta, nếu không thì cũng không cần phải tìm ta nói chuyện nữa.” Nói xong câu đó, Bùi Kiêu cũng không thèm quan tâm tới việc sắc mặt mấy tên quan chức kia đang dần trở nên khó coi, hấn cười lạnh một tiếng rồi đứng dậy, tiếp theo liền xuyên thẳng qua vách tường rồi khỏi phòng họp, từ đầu đến cuối cũng không hề quay đầu nhìn lại.

Chú thích:

1. Đoạn Bối Sơn: tên tiếng Trung của bộ phim Brokenback mountain, nói về tình yêu đồng tính. Vì Cung Diệp Vũ không nói nửa chữ Tiếng Anh nên tên bộ phim này hấn nói bằng tên tiếng Trung.

Vì sao chính phủ lại có hành động khác thường và kỳ quặc đến vậy? Phải chăng đằng sau việc này là một bí mật nào đó?

TỬ VONG KHAI ĐOAN

Zhttty
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 11 (2) : Nhà Cùng Phần Nộ! (2)

“A! Bị chửi đuổi đi sao?”

Sau khi bị Bùi Kiều quát đuổi và thấy hần nghênh ngang bỏ đi thì mấy tên quan chức chính phủ kia chỉ biết hai mắt nhìn nhau, nhất thời bọn hần cũng không biết nên làm thế nào. Hết cách, bọn hần chỉ có thể đi tìm gặp Cung Diệp Vũ. Mà lúc này thì Cung Diệp Vũ đang nằm trên giường ôm laptop, trên màn hình là một thiếu nữ cực kì xinh đẹp. Cung Diệp Vũ đang vừa viết hội thoại vừa tươi cười đầy ti tiện nói mấy câu tình tứ thì mấy tên quan chức chính phủ kia bước vào. Sắc mặt của hần lập tức thể hiện vẻ không kiên nhẫn.

Mà mấy tên quan chức chính phủ này cũng có vẻ rất e ngại Cung Diệp Vũ. Gã trung niên cầm đầu kia liền kể lại tóm tắt sự việc vừa rồi, chẳng qua là với kỹ xảo nói chuyện của hần thì sự việc lại trở thành Bùi Kiều có thái độ vô lý và khẩu khí cực tuyệt, hơn thế nữa còn cường điệu nói rằng Bùi Kiều cương quyết bỏ đi. Cuối cùng, tên quan chức trung niên này mới tổng kết lại: “Xem ra hần cũng không nghĩ tới việc về nước rồi...”

Thế nhưng phản ứng của Cung Diệp Vũ lại khiến mấy tên quan chức kia ngạc nhiên, hần nghe xong thì không ngừng cười lạnh hắc hắc, đồng thời còn nhìn chăm chăm vào tên trung niên quan chức kia, ánh mắt sắc bén như đao, toàn thân tản ra một cỗ bá khí cực kì khiếp người.

Mà người trung niên kia bị Cung Diệp Vũ nhìn chăm chú thì cái trán như thể bị người ta dội nước lên, mồ hôi không ngừng nhỏ xuống tong tong, toàn thân liên tục run rẩy. Một người sống bình thường làm sao có thể chống lại được khí thế áp bức của kẻ có thực lực Chân Ma cấp? Chỉ sau vài giây ngắn ngủi, người quan chức

trung niên kia đã ngã nghiêng như sắp ngã, nhưng ngoài dự đoán của Cung Diệp Vũ : tên quan chức trung niên này vậy mà lại cực kỳ kiên cường. Tuy hẳn không thể chịu nổi luồng ý chí thuần túy hóa thành khí thể của Cung Diệp Vũ, đã liên tục lắc lư trái phải nhưng vẫn kiên trì không ngã. Điều này làm cho Cung Diệp Vũ cũng phải liếc nhìn một cái để đánh giá lại hẳn.

“Không tệ, thể mà lại có chút khí khái nam tử, nhưng mà những việc người làm cũng hơi tiểu nhân đó... Mà thôi, tức giận với đám chỉ đâu đánh đấy như các người cũng chả được tích sự gì.” Cung Diệp Vũ lắc đầu, rồi hẳn nói tiếp với tên quan chức kia: “Ngay từ đầu ta đã thấy lạ, mặc dù là một Cao Đẳng Tránh Thoát Giả mới cũng không thật sự cần ta phải tự mình chạy đến đây như thế này, hóa ra là các người có ý đồ khác, hắc hắc. Tuy ta không quá thích mấy cái trò tâm lý chiến, đấu trí loạn xạ gì đó nhưng cũng không có nghĩa là ta thực sự không hiểu gì. Hơn nữa bạn gái của ta còn là một thiên tài nha, các người ăn nói xiên xẹo chả lẽ lại có tác dụng gì hay sao?”

Khi Cung Diệp Vũ vừa đi từ Trung Quốc đến nước Mỹ thì đã lập tức tiến vào Nam Bắc Chiến Trường để đi cứu viện Bùi Kiêu, sau đó lại ở trong Nam Bắc Chiến Trường mấy ngày rồi mới trở về thế giới thực. Mà vừa về đến thế giới thực thì hẳn đã lập tức dùng internet để liên lạc ngay với cô bạn gái hoa khôi đại học Hongkong của mình, lý do đầu tiên là vì nhiệt huyết yêu đương của hẳn, thứ hai là hẳn muốn hỏi nàng về những điều mà hẳn thấy nghi ngờ trong chuyến đi Mỹ lần này.

Vậy nên khi Cung Diệp Vũ liên lạc được với bạn gái hẳn thì đã kể lại mọi chuyện từ đầu tới cuối cho nàng nghe. Mà cô bé này quả nhiên cũng không phụ sự tin tưởng của Cung Diệp Vũ, sau khi nàng trầm tư suy nghĩ một chút thì đã nói ra phân tích của mình, trong đó thì khả năng lớn nhất là chính phủ đang âm mưu lợi dụng thực lực và uy danh của Cung Diệp Vũ để áp chế Bùi Kiêu.

“... Theo như lẽ thường thì hiện nay Tránh Thoát Giả đã trở thành một nguồn tài nguyên vô cùng quý giá với các quốc gia, nhất là sau sự kiện số lượng lớn quý quái thực thể hóa sáu tháng trước. Lúc này các quốc gia đều đang rất nâng niu Tránh Thoát Giả, càng không cần nói tới chín tên Cao Đẳng Tránh Thoát Giả duy nhất kia. Hiện này đã là thời đại toàn cầu buôn bán, chính phủ các quốc gia là bên mua chỉ có

thể làm hết sức mời chào chứ làm gì có chuyện vừa thấy mặt đã muốn áp chế người ta? Cho nên khả năng lớn nhất là người nhà Bùi Kiêu trong nước đã xảy ra chuyện rồi.” Thiếu nữ tuyệt đẹp kia nói nghiêm túc qua video. Thiếu nữ này mình mâu mạo xỉ (1), tóc dài đen nhánh, đặc biệt là hai bên mái tóc dài của nàng còn được cài một món trang sức có hình một bông hoa trắng, khiến cho nhìn nàng lại thấy vừa khả ái vừa mỹ lệ. Không chỉ vậy, cách nàng nói chuyện còn có nét gì đó nghịch ngợm một cách kỳ lạ, thật không hổ danh là hoa khôi trong số gần vạn sinh viên.

Chính vì có phân tích của cô bạn gái này mà khi Cung Diệp Vũ nghe được lời tố cáo của mấy tên quan chức kia thì hắn đã liên tục cười lạnh. Sau đó thì hắn cũng không tiếp tục tạo áp lực cho tên quan chức trung niên kia mà ngồi xuống giường nói: “Nói đi, vì sao lại muốn làm như vậy? Trước kia ta chưa từng thấy mấy người các người, tuy trong tổ chức thì ta cũng chỉ có cái mác thôi, bình thường ngoài để ý mấy tên Tránh Thoát Giả ra thì còn lại ta đều để cho người của chính phủ phái tới quản lý nhưng những người nắm giữ các chức vụ chủ chốt thì ta vẫn nắm được đại khái. Kiểu tình huống quan trọng như đón tiếp Tránh Thoát Giả mới này luôn được giao cho mấy người ta biết mới đúng, nhưng lần này lại thấy đột nhiên phái tới mấy kẻ lạ hoắc như các người, ngay từ đầu ta đã cảm thấy không thể hiểu nổi rồi... Chẳng lẽ mấy kẻ các người không phải người trong tổ chức?”

Cung Diệp Vũ càng nói càng tức giận, hắn dường như đã nhận định suy đoán của mình là đúng. Chỉ thấy một ánh điện màu tím lóe lên, thanh đại đao màu tím đã xuất hiện trong tay hắn, đồng thời cũng lớn tiếng quát mấy người kia: “Các người thực ra là ai! Ta sẽ dựa theo câu trả lời của các người mà quyết định... Còn không thì các người đi chết đi!”

Sau khi Cung Diệp Vũ nắm lấy Thiên Sinh Vũ Khí Tử Lô Đao của hắn thì cổ khí thể vô cùng bá đạo kia liền trở nên rõ ràng như thể thực chất, ép cho mấy người kia không thở nổi, hai người phụ nữ trong số đó thậm chí còn té xỉu luôn, chỉ có mấy người đàn ông là còn cố gắng chống chọi. Thế nhưng nhìn bộ dạng của bọn họ thì có lẽ cũng không còn chịu được bao lâu nữa, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể sẽ lăn ra ngất xỉu.

“Cung Diệp Vũ !”

Ngay lúc này, một tiếng quát phát ra từ phía cái laptop, thiếu nữ kia dường như đang rất tức giận, nàng lớn tiếng nói: “Cung Diệp Vũ! Anh còn nhớ đã hứa với tôi điều gì hay không? Anh nói anh biết rõ tật xấu của chính mình, thường xuyên làm cho tôi phát khóc, vậy nên anh muốn sửa đổi tính tình của mình. Thế giờ anh đang làm gì? Muốn giết người trước mặt tôi sao? Nếu anh thật sự dám làm vậy thì từ nay không cần đi tìm tôi nữa!”

Mặt Cung Diệp Vũ liền đỏ bừng lên, giống như là hấn sắp không nén được giận nữa vậy, nhưng cuối cùng hấn cũng chỉ nhìn mấy người kia mà lâu bầu gì đó, sau đó Từ Lô Dao liền hóa thành một tia điện màu tím chui vào trong mắt hấn, cổ khí thế bá đạo kia cũng thu lại, chẳng qua là hấn dường như vẫn đang bị đè nén lắm. Hấn liền quay đầu lại lớn tiếng nói với thiếu nữ kia: “Nhưng em cũng nghe thấy bọn chúng nói đó thôi, rõ ràng là bọn họ đi khiêu khích Bùi Kiêu, đã vậy còn dám đến đặt điều nói hươu nói vượn với anh, chẳng lẽ bọn chúng cho là anh sẽ đi giúp bọn chúng làm việc xấu xa hay sao? Lão tử thật sự là không nhịn được cục tức chó má thế này!” Nói xong hấn lại quay đầu hung ác trừng mắt với mấy người kia.

Thiếu nữ kia lại nhỏ nhẹ dịu dàng khuyên nhủ Cung Diệp Vũ vài câu, sau đó nàng mới nói qua video với tên trung niên cầm đầu kia: “Vì sao lại làm như vậy? Ta biết rõ phong cách làm việc của Tổ Chức Linh Hồn các người, năm tháng trước, vì thuyết phục tên Trách Thoát Giả kia gia nhập tổ chức mà các người đã vận dụng hết sở trường trêu kéo của mình, làm cho người kia lập tức gia nhập vào hàng ngũ phú ông bạc tỷ, vậy tại sao bây giờ lại muốn làm như vậy? Bùi Kiêu kia thậm chí còn là Cao Đăng Trách Thoát Giả kia mà.”

Người quan chức trung niên kia vậy mà cũng rất kiên cường, bị chấn nhiếp hai lần liên tục nhưng hấn có vẻ vẫn không hề sợ, vừa lau mồ hôi trên trán vừa trả lời đồng dục: “Thật là ngại quá, nhiệm vụ mà cấp trên giao cho ta chính là phải nói như vậy với Bùi Kiêu, đồng thời còn muốn hấn ký kết khế ước hợp tác mười năm cùng Tổ Chức Linh Hồn. Đây chính là nhiệm vụ mà ta nhận được.”

Cung Diệp Vũ ở bên cạnh liền cười phá lên, còn vừa cười vừa rống lớn: “Ta không nghe nhầm chứ? Người dám bắt một Cao Đăng Trách Thoát Giả ký cái loại giấy giống như khế ước bán thân đó ư? Con mẹ nó! Đây là mệnh lệnh của ai? Lão

tử không chém nó không được! Chẳng lẽ hắc không biết sao? Nếu Tránh Thoát Giả bị trói buộc thì gần như đã không còn có cơ hội nhìn rõ bản tâm của chính mình nữa! Loại kế ước này trên toàn thế giới cũng chỉ có vài Tự Do Linh Hồn mới ký! Hắc làm như vậy là muốn bóp chết Bù Kiêu!” Cung Diệp Vũ càng rộng càng to, sự phẫn nộ trong tiếng nói càng rõ ràng, thanh Tử Lô Dao lại một lần nữa hiện ra từ trong mắt hắc.

Thiếu nữ lập tức kêu lên: “Cung Diệp Vũ, không nên kích động...” Nhưng nàng còn chưa nói hết câu, Cung Diệp Vũ đã ngắt lời nàng.

“Vu Nữ Trần, còn nhớ rõ điều anh đã từng nói với em không? Khi nam nhân đã hạ quyết tâm ra tay thì nữ nhân chỉ có thể nhìn cho kỹ, trăm ngàn lần không được đi ngăn cản quyết tâm của nam nhân... Ví dụ như lúc này.”

Cung Diệp Vũ nói tới đó thì bỗng nhiên hắc như tỉnh táo lại, thái độ điên cuồng cười to, rộng lớn đều biến mất, giống như thể núi lửa sắp bùng nổ vậy, bên ngoài thì dường như tĩnh lặng không chút dao động, nhưng thật ra trong lòng đang chất chứa ngàn vạn lửa giận.

Hắc nắm chặt Tử Lô Dao trong tay, không phát ra khí thế, cũng không thể hiện thái độ tức giận gì, chỉ lạnh lùng nói với người quan chức trung niên: “Những chuyện khác thì cũng thôi, nhưng mà Bù Kiêu không làm hại bất kỳ ai, hắc cũng không phải là vật cản đường hay gánh nặng của bất cứ kẻ nào, vì sao lại muốn bóp chết hắc? Cuộc đời này lão tử còn chưa thấy chuyện bất bình nào như vậy, chẳng lẽ các người thật sự nghĩ rằng mình đại biểu cho chính phủ thì cũng có đồng nghĩa với việc có thể đem đại nghĩa và quốc gia ra để mà áp chế những thường dân như chúng ta?”

"Thập niên ma nhất kiếm, sương nhận vị tăng thí. Kim nhật bả kỳ quân, thù hữu bất bình sự!" (2)

“ Những Tránh Thoát Giả và Cao Đẳng Tránh Thoát Giả như chúng ta thật ra đã biết từ lâu, chúng ta dù thế nào thì cũng không còn là người sống nữa, cho dù thực lực chúng ta có mạnh thế nào thì cũng chỉ là đao thương trong tay của chính phủ mà thôi. Mặc dù thực lực của chúng ta có mạnh mẽ tới đâu thì cũng không thể

nào giành lấy được chính quyền, dù sao cũng là âm dương cách biệt, người sống không thể nào để cho người đã chết làm lãnh đạo, ngay cả Tổ Chức Linh Hồn thật ra cũng là người sống thống trị người sống, người chết thống trị người chết. Vậy nên đối với chính phủ thì chúng ta cũng chỉ mấy tên dân đen có chút mạnh mẽ mà thôi... Thế nhưng chúng ta cũng không hề có nửa câu oán hận, vẫn không hề cau mày mà vào sinh ra tử. Có phải vì vậy mà các người thật sự cho rằng có thể trèo lên đầu đám dân đen như chúng ta mà ăn hay không?”

Cung Diệp Vũ cầm Tử Lô Dao trong tay, hần nhìn thẳng vào tên quan chức trung niên kia nói: “Tốt! Vậy để ta cho các người xem xem, cái gì gọi là dân đen nổi giận!” (3)

Tên quan chức trung niên kia từ đầu tới giờ vẫn luôn thể hiện thái độ bình tĩnh, dù cho bị Cung Diệp Vũ dùng khí thế áp bức thì hần cũng chưa từng thay đổi sắc mặt, nhưng tới lúc Cung Diệp Vũ nói ra những lời đầy chết chóc này thì sắc mặt hần mới kịch biến, cuối cùng cắn răng nói: “Cha của Bùi Kiêu đã chết!”

Lời bình:

Chuyện gì đã xảy ra cho gia đình Bùi Kiêu? Tại sao cái chết của cha hần lại là nguyên nhân dẫn tới sự đối xử tàn khốc của chính phủ với Bùi Kiêu? Mời đón đọc chương mới nhất trên Bạch Ngọc Sách nhé!

Chú thích:

1. Minh mâu hạo xỉ: mắt sáng, răng trắng (dịch ra chuối nên ta để nguyên, tưởng tượng giống mấy em xinh tươi quảng cáo kem đánh răng a)

2. Mười năm mài một thanh kiếm, lưỡi sắc chưa từng dùng qua. Hôm nay đem ra trước toàn quân, hỏi xem ai có chuyện bất bình: ý nói cho dù thế nào thì hôm nay cũng phải đòi lại công bằng cho người bị hại.

3. Thất phu chi nộ. Trong đoạn đối thoại trước đó, cụm từ “dân đen” hay “thường dân” trong nguyên tác là “thất phu”. Cùng với “thất phu chi nộ” là một kiểu chơi chữ.

TỬ VONG KHAI ĐOAN

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 11 (3) : Nhà Cùng Phẫn Nộ! (3)

Cung Diệp Vũ nghe vậy thì sắc mặt càng trở nên xám xịt. Hắn hít mắt nhìn tên quan chức trung niên kia rồi nói: “Ta cũng đã nghe qua đại khái nguyên nhân dẫn tới cái chết của Bùi Kiêu. Hình như là do con gái của phó thị trưởng thành phố Thượng Hải gây ra, nghe nói sự việc đó chỉ là ngoài ý muốn, mỗi người đều có một phần trách nhiệm nhưng trách nhiệm chính cũng không thuộc về ai cả. Đây chắc hẳn là cái chết thuần túy do tai nạn, thậm chí cả bản thân nạn nhân là Bùi Kiêu cũng nói rằng đây là tai nạn thì ta tất nhiên cũng tin rằng sự việc này là ngoài ý muốn... Chẳng lẽ là đứa con gái của phó thị trưởng kia lại không muốn bồi thường ít tiền, không những vậy còn ý vào quyền thế của mình để làm khó dễ gia đình Bùi Kiêu? Do đó đó gây ra cái chết cho cha của hắn?”

Sắc mặt của người trung niên quan chức kia đã tái nhợt, hắn ngược lại tức giận nói: “Không có chuyện như vậy. Sau khi biết Bùi Kiêu là Cao Đăng Trách Thoát Giả, chúng ta đã dùng khả năng nhanh nhất để điều tra nguyên nhân cái chết của người nhà hắn, vô cùng lo sợ sẽ xuất hiện tình huống như mấy tên Trách Thoát Giả trước kia...”

Cung Diệp Vũ gật gật đầu, hắn cũng biết rõ chuyện mà người này đang nói tới. Bởi vì tất cả Tự Do Linh Hồn, Trách Thoát Giả, Cao Đăng Trách Thoát Giả đều là linh thể của người hình thành sau khi chết, trong đó thì phần lớn nguyên nhân là chết vì bệnh, tai nạn, hoặc là chết một cách tự nhiên, tuy nhiên cũng có một bộ phận rất nhỏ là do bị phạm tội hoặc mưu sát mà tử vong. Mà trong số một trăm bốn mươi hai Trách Thoát Giả thì còn có mấy người bị hàm oan, bị người hại chết. Những Trách Thoát Giả này sau một thời gian trở thành linh thể dần có được lực lượng, bọn họ bắt đầu trả thù những kẻ đã hãm hại mình. Những sự việc này lúc đó đã gây ra chấn động dư luận cực lớn, thậm chí Tổ Chức Linh Hồn của các quốc gia trên

toàn thế giới còn vì chuyện này mà sửa đổi một bộ phận pháp luật của tổ chức, hi vọng có thể quy định rõ ràng phạm vi của việc trả thù này.

Nếu như sự việc chỉ có vậy thì cũng thôi, nhưng mà làm cho người ta không cách nào lý giải nổi là mấy tên Tránh Thoát Giả kia sau khi trả thù xong thì chỉ mấy tháng sau liền bắt đầu biến đổi hình thái, biến thành quỷ quái Chân Ma Cấp có ý thức và trí nhớ. Sự việc này đã lập tức gây ra vài trận hạo kiếp cho mấy Tổ Chức Linh Hồn. Cũng may là Tránh Thoát Giả dù sao cũng không nhiều, trong số đó cũng chỉ có vài người bị hàm oan mà chết thôi. Vậy cho nên ngoài việc định nghĩa hiện tượng này là “Sa đọa” và lấy nó ra để tiêu hao tế bào não của các nhà khoa học thì các Tổ Chức Linh Hồn cũng không vì nó mà có thay đổi gì lớn. Bởi vì trong số các Tránh Thoát Giả và Cao Đẳng Tránh Thoát Giả khác cũng không thiếu những kẻ giết người nhưng chỉ cần không phải là giết kẻ thù trước kia thì dù thế nào cũng không hề bị “sa đọa”. Vậy nên chuyện này được khép lại như thế, điều duy nhất làm cho người ta tò mò là sự “sa đọa” này thực ra xảy ra như thế nào?

Mà lúc này... Bùi Kiêu hóa ra cũng đang gặp phải tình cảnh tương tự?

Tên quan chức trung niên kia nhìn nhìn sắc mặt Cung Diệp Vũ rồi mới tiếp tục nói: “Sự việc chính là như vậy. Vì đề phòng lại xuất hiện Kẻ Sa Đọa nên hiện nay mỗi khi xuất hiện Tránh Thoát Giả và Cao Đẳng Tránh Thoát Giả thì nhiệm vụ quan trọng nhất của Tổ Chức Linh Hồn sẽ là điều tra ngay nguyên nhân cái chết của hắn. May mắn là chúng ta điều tra ra nguyên nhân cái chết của Bùi Kiêu là tai nạn, mà vị phó thị trưởng kia tuy đúng là có lạm dụng chức quyền để lấy được video ghi hình từ camera giao thông nhưng sau khi hắn nhận ra sự việc là hoàn toàn ngoài ý muốn thì đã làm đúng theo quy định, bồi thường cho cha mẹ Bùi Kiêu mấy chục vạn nhân dân tệ. Như vậy là vụ tai nạn này đã được giải quyết vô cùng tốt.”

Cung Diệp Vũ thở nhẹ ra một hơi rồi mới hỏi tiếp: “Đã như vậy, bản thân Bùi Kiêu cũng xác nhận sự việc là tai nạn ngoài ý muốn rồi, vậy thì mấy người kia cũng không thể coi là kẻ thù của hắn. Vậy thì tại sao các người lại làm như thế? Mà cái chết của cha hắn là như thế nào?”

Vị quan chức trung niên kia càng tái mặt, hắn nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Tên

phó thị trưởng kia là phó thị trưởng của Thượng Hải. Khóa tiếp theo, hẳn rất có thể sẽ được tiếp nhận chức vụ thị trưởng Thượng Hải, như vậy là hẳn sẽ có cơ hội vươn lên đến đẳng cấp cao và trung ương, cho nên hẳn tất nhiên là không thể nào để danh tiếng của mình bị vấy bẩn. Nếu như con gái của hẳn không bị cáo buộc trách nhiệm chính thì hẳn cũng không hề keo kiệt tiền bồi thường chút nào cả. Người làm hỏng việc chính là cô con gái quý hóa kia của hẳn, không giỏi cái gì khác mà lại giỏi đi giao du với một tên côn đồ hắc đạo!”

Người trung niên kia nói tới đây thì dường như cũng đã đầy một bụng cảm tức, phẫn nộ rồi, hẳn lại nói tiếp: “Theo như video của camera giao thông mà chúng ta lấy được, lúc đó trong xe của con gái phó thị trưởng còn có một người đàn ông. Sau khi vị phó thị trưởng kia bồi thường cho gia đình Bùi Kiêu xong thì con gái ông ta và người đàn ông kia lại có vẻ rất không hài lòng với kết quả này. Sau đó bọn chúng còn dám gọi một đám người tới nhà Bùi Kiêu làm loạn, chúng thừa dịp không có ai ở nhà đã phá khóa vào nhà đập phá đồ đạc. Nhưng không may là đúng lúc đó thì cha của Bùi Kiêu vừa về tới nhà, ông ấy liền lập tức hô hoán ăn trộm, kết quả là mấy tên côn đồ kia lại hoảng quá làm bừa, ra tay độc ác. Thế là cha của Bùi Kiêu... Vì sự việc này thật sự có con gái của vị phó thị trưởng kia tham dự nên sau đó cô ta còn ngang nhiên dùng danh nghĩa của cha mình để bảo vệ đám côn đồ kia. Còn phó thị trưởng thì sau khi biết việc này cũng không nói gì cả.”

“Thế nên khi chúng ta rời Trung Quốc để đi đón Bùi Kiêu thì trong nước cũng đã ra tay, phó thị trưởng kia chắc chắn đã bị giữ lại, con gái của hẳn cũng sẽ không thoát tội, còn đám côn đồ kia chắc chắn là đã vào nhà giam. Hoặc giam, hoặc giết, những cái này đều chắc chắn có thể, nhưng lúc này nên làm cái gì đây? Cha của Bùi Kiêu đã chết còn mẹ hẳn vì đau thương quá độ mà giờ vẫn còn nằm trong bệnh viện, chỉ có em gái hẳn là đến giờ vẫn bình yên vô sự. Sự việc như thế này, lần này hẳn về nước chắc chắn sẽ bất chấp tất cả để báo thù...”

Người trung niên nói đến đây thì bỗng bộc lộ ra một chút khí chất hào sảng, hẳn nói: “Ta nói điều này có thể không phù hợp với thân phận của mình, tuy nhiên báo thù giết cha chính là thiên kinh địa nghĩa(1), gia đình hẳn giờ đây đã tan cửa nát nhà, chuyện này ai đúng ai sai nhìn là thấy ngay, nếu như không có sự “sa đọa” thì để cho hẳn giết sạch cái đám kia cũng không có gì đáng tiếc cả. Nhưng lúc này nên

làm gì đây? Thật sự để cho hắn đi giết đám người kia sao? Thật sự để cho hắn sa đọa hay sao? Cho nên chúng ta tính toán trước hết áp chế hắn, tốt nhất là nhờ sự áp bách của người để bắt hắn ký hòa ước, như vậy có thể trói buộc được bản tâm của hắn, ít nhất sẽ làm hắn trong thời gian ngắn không thể tiến được vào Chân Ma cấp. Sau đó chúng ta sẽ giải quyết những kẻ kia, sau đó lại quan sát hắn một năm, nếu như hắn không bị “sa đọa” thì lúc đó chúng ta sẽ giải trừ hòa ước này, lúc đó có khi hắn còn có thể khôi phục lại được. Dù sao thì hắn là Cao Đăng Tránh Thoát Giả, mạnh hơn rất nhiều so với mấy tên Tránh Thoát Giả sa đọa trước kia, nếu hắn sa đọa thì sợ rằng sẽ không chỉ là đơn giản là biến thành quỷ quái Chân Ma cấp đầu... Đây chính là toàn bộ quá trình, cũng là mệnh lệnh thật sự mà ta nhận được.”

Cung Diệp Vũ yên lặng thở dài, nhìn Tử Lô Dao của mình rồi hơn nửa ngày sau mới cất tiếng: “Thế sự như đao, vận mệnh như tên bay, cho dù có thực lực cũng không thể nào thay đổi được... Ài, chuyện này không nói tới nữa, nếu như để ta dọa cho hắn ký hòa ước, rồi lại làm hắn không thể tự tay đi báo thù thì cả đời này hắn cũng không thể nào tiến thêm được nữa, mà thực ra là khả năng hắn bị thực lùi còn lớn hơn nữa. Mà cách làm này cũng không phù hợp với bản tâm của ta nên ta chắc chắn sẽ không bao giờ làm như vậy. Thế nên hãy để hắn tự mình lựa chọn tất cả đi...” Cung Diệp Vũ nói xong lại thở dài một tiếng rồi vẫy tay một cái, thu hồi Tử Lô Dao vào lại trong mắt. Sau đó hắn cũng không quan tâm tới mấy người kia nữa mà nhẹ nhàng xuyên qua vách tường ra ngoài rồi đi về hướng phòng Bùi Kiêu.

Mà mấy tên quan chức kia nhất thời cũng không biết nên làm gì nữa, cả bọn đều đưa mắt nhìn về phía người trung niên kia. Người trung niên kia cũng khẽ thở dài một tiếng rồi cũng không đuổi theo Cung Diệp Vũ mà nhìn về phía màn hình laptop, nói với thiếu nữ kia: “Tiểu thư Vu Nữ Trần, cấp trên của ta bảo ta tiện thể nhắn với tiểu thư rằng lần trước may mà có cô khuyên can Cung Diệp Vũ, nếu không rất có thể hắn sẽ giết hai tên Tránh Thoát Giả của Italy kia, như vậy thì sẽ xảy ra xung đột ngoại giao lớn. Vậy nên cấp trên của ta hy vọng tiểu thư có thể tiếp tục ở bên cạnh Cung Diệp Vũ, nước ta rất cần có hắn, nhất là tại thời điểm như hiện tại. Mặt khác cũng xin mời phụ thân của tiểu thư vào ngày mừng một tháng mười năm sau tới thủ đô để tham dự lễ duyệt binh quốc khánh...”

Thiếu nữ trên màn hình lạnh lùng cười nói: “Ồ, thật là vô ý quá! Các người

không nên hiểu lầm, ta ở bên Cung Diệp Vũ hoàn toàn là vì chúng ta yêu nhau chứ không dính dáng tạo nào tới các người cả. Huống hồ các người thật sự cho rằng một người đã hoàn toàn nhìn rõ bản tâm của mình như Cung Diệp Vũ lại không nhận ra ta đối với hắn là thật lòng hay giả tạo hay sao? Còn điều các người nói với cha ta, ta nhất định sẽ chuyển lời.”

Người trung niên lúc này mới thở nhẹ ra, hắn lại nói với Vu Nữ Trần: “Như vậy chuyện lần này cũng xin nhờ tiểu thư hết sức khuyên nhủ Cung Diệp Vũ, hi vọng hắn có thể lấy đại cục làm trọng... Mấy Tổ Chức Linh Hồn từng xuất hiện Kế Sa Đọa đến nay gần như vẫn chưa gượng dậy nổi, nước ta thật sự không chịu nổi một tai họa như vậy đâu.”

Vu Nữ Trần gật gật đầu rồi lại lắc đầu nói: “Tốt nhất là các người nên mở to mắt ra mà nhìn cho kỹ cách Cung Diệp Vũ xử lý chuyện này... Ta nói rồi, tất cả hành vi của hắn đều là làm theo bản tâm, loại bản tâm này cũng không phải là ấu trĩ, không kiêng nể gì mà là một loại phương thức hành vi càng làm cho người ta yên tâm hơn, các người cứ nhìn cho kỹ là được.”

Sau đó thì mọi người cũng không cũng không nói chuyện gì nữa. Cũng không lâu sau đó, Cung Diệp Vũ liền lôi theo Bùi Kiêu xuyên qua vách tường trở lại căn phòng này. Cung Diệp Vũ liền nói với tên quan chức trung niên kia: “Bây giờ người kể lại toàn bộ sự việc một cách rõ ràng rành mạch, ta và Bùi Kiêu cùng nghe!”

Tên trung niên kia khẽ cau mày, hắn vừa há to miệng định nói gì đó nhưng lại thấy ngay ánh mắt sắc bén của Cung Diệp Vũ. Cuối cùng hắn chỉ có thể thở dài rồi kể lại toàn bộ những sự việc xảy ra sau khi Bùi Kiêu chết, nhất là nói tới cái chết của cha Bùi Kiêu và ý định hiện tại của chính phủ, sau đó cũng nói ra chuyện Kế Sa Đọa. Cho đến khi hắn nói xong tất cả thì sắc mặt của Bùi Kiêu đã trở nên cực kỳ thê lương.

Thực ra, ngay sau khi nói chuyện cùng với mấy tên quan chức đại diện cho chính phủ Trung Quốc này xong, vừa ra khỏi cửa thì hắn cũng đã suy nghĩ qua rồi. Đầu tiên là hiện tại thân phận của hắn là Cao Đẳng Tránh Thoát Giả, cả thế giới tổng cộng chỉ có chín tên mà thôi, mà Tổ Chức Linh hồn của Trung Quốc cũng

không phải là tổ chức linh hồn duy nhất, mà bây giờ còn là thị trường toàn cầu tự do, hành vi o ép của chính phủ như vậy thật ra là ở vào thế yếu.

Chính vì vậy nên Bùi Kiêu tất nhiên là muốn tăng lên giá trị của mình. Hẳn dù sao cũng là người lớn lên trong xã hội hiện đại, cũng biết kỹ xảo đàm phán là cái thứ gì. Việc hăn nghênh ngang bỏ đi ngày hôm nay nhìn thì có vẻ như rất không hay nhưng thực tế ra thì hăn từ đầu tới cuối cũng không hề từ chối thẳng. Những gì hăn làm là để được địa vị bình đẳng, để cho cả hai bên đều biết được hăn không phải là không biết Cao Đăng Tránh Thoát Giả là thứ gì, để cho Tổ Chức Linh Hồn Trung Quốc cho hăn có địa vị và vốn liếng ngang hàng nhau, đây là tất cả những gì mà Bùi Kiêu nghĩ tới.

Thế nhưng kết quả lại nguy hơn gấp mười, gấp trăm lần so với những gì mà hăn tưởng tượng... Hóa ra sự áp chế ngay từ đầu của chính phủ cũng phải là vì muốn đàm phán gì với hăn, mà là định đeo thắt gông lên cổ hăn đấy! Cũng may mà Cung Diệp Vũ cũng không đồng lõa với bọn họ hại hăn, nếu không lúc này hăn đúng là không có bất cứ cách nào để phản kháng rồi. Lúc đó thì vì bị bức bách mà chỉ có thể cúi đầu ký vào bản hòa ước, rồi sau đó mới nghĩ biện pháp báo thù... Dù sao hăn vốn không phải là Tránh Thoát Giả gì cả, mặc dù cái hòa ước này làm trái với bản tâm của hăn nhưng hăn vẫn có thể tăng cường chấp niệm của bản thân như trước. Chỉ là kể từ lúc đó thì cả Trung Quốc lẫn Cung Diệp Vũ đều sẽ trở thành kẻ địch của hăn.

Thật sự là may mắn vì Cung Diệp Vũ là một người quang minh lỗi lạc, nên hăn đã đem tất cả mọi chuyện đều bày ra cho Bùi Kiêu, để cho hăn biết được toàn bộ sự việc xảy ra với gia đình mình... Chỉ trong bốn tháng ngắn ngủi mà gần như toàn bộ người nhà đã gặp tai ương? Cha hăn vậy mà đã mất!? Mẹ hăn thì đang nằm liệt giường?!

“Như vậy các người muốn thế nào? Ngăn chặn ta? Hay là giam ta lại để xem nửa năm, một năm sau sau ta có... sa đọa hay không?” Bùi Kiêu là một đứa con có hiếu, khi hăn nghe xong thì đã cảm thấy một ngọn lửa giận hừng hực bốc lên trên đầu, lúc này hăn cũng mặc kệ là Cung Diệp Vũ có ở bên cạnh hay không, chỉ rống lên nói như vậy.

Tên trung niên kia liền há to miệng định nói gì đó, nhưng hăn còn chưa kịp nói gì thì Cung Diệp Vũ đã vung tay tát cho hăn một cái, khiến cho lời hăn định nói cũng trôi ngược trở lại, cả người liền văng ra xa tới mấy mét. Còn Cung Diệp Vũ thì quay lại nói với Bùi Kiêu: “Kẻ bắn thiêu thì cũng chỉ có thể nghĩ tới những trò bắn thiêu như vậy mà thôi! Nhưng chúng ta đã từng kề vai chiến đấu qua, người cảm thấy ta liệu có phải loại người như vậy không? Chuyện này do người tự mình quyết định đó!”

“Muốn tự mình ra tay giết những kẻ kia không? Hay là muốn an toàn một chút thì để ta ra tay giúp người giết sạch bọn chúng? Toàn bộ do bản thân người quyết định, chỉ là...”

Cung Diệp Vũ rất nghiêm túc nhìn Bùi Kiêu nói: “Chỉ là ta cũng chỉ có thể giúp người được đến thế. Nếu như người sa đọa, ta sẽ tự tay chém nát người, bởi vì người là người mà ta quý trọng... Vậy nên người lựa chọn đi, muốn xử lý chuyện này như thế nào?”

Bùi Kiêu nhìn Cung Diệp Vũ bằng đôi mắt đỏ ngầu, sau khi nhìn kỹ sắc mặt cực kỳ nghiêm túc của Cung Diệp Vũ thì mới hướng về phía hăn, khom người cúi xuống nói: “Ta vẫn nói câu nói kia, đại ân không có lời nào có thể cảm tạ hết được... Ta muốn đích thân báo thù, cho dù sau đó có bị vô tận bóng tối chiếm đoạt cũng không hối tiếc! Nếu như ta thật sự sa đọa, đến lúc đó...”

“Đến lúc đó ta hy vọng có thể được chết dưới đao của người! Bạn của ta!”

Lời bình:

Thù giết cha không thể không báo! Bùi Kiêu phải chăng đang bước trên con đường không thể quay đầu, trở thành một Kẻ Sa Đọa? Cung Diệp Vũ liệu có thể làm gì để giúp được hăn? Cùng đón đọc những chương mới nhất trên Bạch Ngọc Sách nhé!

Chú thích:

1. Thiên kinh địa nghĩa: một đạo lý tất nhiên là đúng đắn, giống như quy luật

của trời đất.

TỬ VONG KHAI ĐOAN

Zhttty
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 12 (1) : Phương Pháp Để Trở Nên Mạnh Mẽ! (1)

Sáng sớm ngày hôm sau, mấy tên quan chức Trung Quốc dẫn Bùi Kiêu và Cung Diệp Vũ rời khỏi nước Mỹ. Tuy Tổ Chức Linh Hồn nước Mỹ đã làm mọi cách để mời chào, hi vọng Bùi Kiêu và Cung Diệp Vũ có thể ở lại nước Mỹ một thời gian, mà nếu như có thể trợ giúp cho các Tránh Thoát Giả của Tổ Chức Linh Hồn nước Mỹ tiến vào Áo Giới Hoàng Kim Quốc Độ - Thành phố Vàng El-Dorado thì lại càng tốt nhưng mấy tên quan chức Trung Quốc đã từ chối thẳng luôn. Dù sao thì lần này trở về Trung Quốc bọn họ cũng còn rất nhiều việc phải làm gấp, vậy nên ngay buổi sáng hôm đó, cả bọn đã ngồi chiếc chuyên cơ xa hoa của Tổ Chức Linh Hồn Trung Quốc để về nước.

Mà Bùi Kiêu thì từ lúc tạ ơn Cung Diệp Vũ vì được hãn hứa hẹn giúp đỡ ngày hôm qua thì tới bây giờ vẫn luôn trong trạng thái đau buồn, không nói lời nào. Mà từ đó thì hãn nhìn mấy tên quan chức kia cũng không thấy vừa mắt chút nào.

Ban đầu thì hãn chẳng qua chỉ là muốn thương lượng về vấn đề đãi ngộ với chính phủ một chút mà thôi. Thực tế thì hãn bày ra thái độ làm cao cũng chỉ là để làm giá mà thôi, thế nhưng ai mà biết là sự việc lại đã phát triển đến tình trạng như thế này: người nhà hãn tử vong, hãn bị uy hiếp. Thậm chí thái độ của Tổ Chức Linh Hồn Trung Quốc còn là muốn đóng băng hãn, phong sát hãn, thà là không có một tên Cao Đẳng Tránh Thoát Giả như hãn chứ không để cho hãn có thể bị sa đọa rồi sau này gây uy hiếp cho tổ chức.

Chuyện này hãn có thể hiểu được, nhưng lại không thể tiếp nhận nổi!

“Vụ tai nạn giao thông kia thì cũng thôi, dù sao cả hai bên đều có trách nhiệm. Lúc ấy ta vội về nhà nên quên không thắt giầy an toàn, chuyện này cũng không

trách ai được... Nhưng mà sau khi ta chết rồi, vốn đã bồi thường xong, vậy mà còn dẫn một đám lưu manh tới phá phách nhà ta? Còn giết cha ta! Thù giết cha, không thể không báo!”

Bùi Kiêu vừa yên lặng ngồi trong buồng phi cơ vừa lạnh lùng nhìn mấy tên quan chức kia, mà đám quan chức kia cũng bị hấn nhìn đến nổi lông tóc dựng ngược, cả đám đều kiểm cố đi đến khoang khác ngồi. Lúc này trong khoang chỉ còn lại có hai người Bùi Kiêu và Cung Diệp Vũ, mà đương nhiên là Bùi Kiêu không thể nào làm mặt lạnh gì với Cung Diệp Vũ được, hấn thật sự rất chân thành kính nể và cảm kích người đàn ông này, vậy nên sau cùng hấn cũng chỉ có thể thở dài rồi nhắm hai mắt lại.

“... Người biết không? Ta thực ra cũng chả quan tâm gì tới Tổ Chức Linh Hồn cả. Không! Nói đúng ra thì đó là một loại tâm trạng giống như chán ghét vậy.”

Khi cả khoang phi cơ đang chìm trong yên lặng thì Cung Diệp Vũ bỗng nhiên mở miệng nói, đồng thời hấn cũng rút một gói thuốc là trong túi ra.

“ Đến đây! Ném thử đi! Đây là đồ tốt mà ta phải dùng một thanh Thiên Sinh vũ Khí dung lượng 50 để đổi lấy đấy.” Cung Diệp Vũ vừa nói vừa rút trong gói thuốc lá ra một điếu rồi đưa lên mũi hít một hơi thật sâu, sau đó mới cười nói với Bùi Kiêu.

Bùi Kiêu cực kỳ kinh ngạc nhìn Cung Diệp Vũ, nói chính xác là hấn đang nhìn gói thuốc lá trên tay Cung Diệp Vũ... Đây là thuốc lá sao?

Phải biết rằng giờ đây bọn hấn đã là linh hồn thể, tuy nói là vẫn có vị giác, xúc giác, cảm giác đau đớn các loại nhưng đó thực ra chỉ là một loại ảo giác mà bản thân linh hồn của bọn họ cho rằng có tồn tại mà thôi. Ví dụ như một người trước khi chết là người mù lòa, như vậy thì sau khi chết đi, linh hồn của hấn cũng sẽ cho rằng hấn vẫn mù lòa. Vậy nên không thể nào có chuyện ăn cơm hay uống nước gì đó rồi, cho dù là thiêu đốt năng lượng tiêu chuẩn để chạm vào vật chất nhưng chạm vào là một chuyện, ăn được vật chất lại là chuyện khác... Linh hồn mà cũng có thể hút thuốc sao?

Bùi Kiều còn chưa kịp đặt câu hỏi thì Cung Diệp Vũ đã nói trước: “Linh hồn như chúng ta và người sống đương nhiên là có khác biệt rất lớn. Người sống là vật chất, chúng ta là ý thức. Đây là hai khái niệm hoàn toàn bất đồng, vậy nên chắc là người khẳng định rằng chúng ta không thể nào ăn uống gì được đúng không? Ha ha, Thật ra thì cũng giống như người sống là vật chất thì có thể ăn vật chất khác, chúng ta là ý thức nên cũng có thể ăn ý thức khác.”

Cung Diệp Vũ vừa nói chuyện vừa lấy điều thuốc là kia cho vào miệng ngậm, rồi từ đầu ngón tay hần tức thì bắn ra một tia lửa điện màu tím, đầu điều thuốc của hần liền cháy lên. Sau đó hần như thể rất hưởng thụ mà hít một hơi sâu, sau đó mới phun ra một vòng khói thuốc rồi nói tiếp: “Người sống mang những thứ cá thịt, gà vịt gì gì đó kia ra nấu nướng, sau đó ăn những thứ đó để lấy được năng lượng của chúng đúng không? Mà chúng ta thì là chấp niệm, là tư tưởng, nếu như muốn trở nên mạnh hơn thì cũng giống vậy, cần phải ăn chấp niệm, ăn tư tưởng... Người biết rằng Trách Thoát Giả và Cao Đẳng Trách Thoát Giả như chúng ta có thể tự động trở nên mạnh mẽ phải không? Như vậy những tự do linh hồn kia thì phải làm sao đây? Bọn hần vĩnh viễn không có cách nào để trở nên mạnh mẽ hơn sao? Không phải, bọn hần cũng có thể trở nên mạnh mẽ hơn, chính là dựa vào phương pháp ăn uống để xử lý.”

Nói tới đây, hần lại cầm bao thuốc trong tay đưa về phía Bùi Kiều, mà miệng lưỡi của Bùi Kiều cũng không nhin được sự căm dỗ này nữa. Thật sự là từ sau khi chết thì hần còn chưa chạm vào bất cứ một loại đồ ăn, nước uống hoặc là thuốc lá gì đó, vậy nên lúc này thấy linh hồn rõ ràng cũng có thể hút thuốc lá thì hần đã vô cùng nóng lòng rồi. Lúc này hần liền rút ra một điều từ trong gói thuốc, rồi cũng học Cung Diệp Vũ bắn ra lửa từ ngón tay. Sau đó liền hít vào một hơi thật sâu, một cảm giác cay xè chỉ có khi hút thuốc lá từ yết hầu chạy thẳng vào trong phổi. Đương nhiên là linh hồn thực ra không hề có những khí quan này, nhưng hần lúc này lại cảm thấy như mình là một người bình thường, có thể cảm nhận được vị khói thuốc lan truyền khắp cơ thể.

Lúc này Cung Diệp Vũ mới thu lại gói thuốc lá, rồi vừa ngồi cạnh hút thuốc vừa nói: “Chính là như vậy, đối với linh hồn thể như chúng ta thì chấp niệm và tư tưởng chính là lương thực của chúng ta, mà chấp niệm và tư tưởng thì lấy ở đâu ra

đây? Không sai, chính là từ Thiên Sinh Vũ Khí.”

Nói tới đây thì Cung Diệp vũ lại thở dài: “Nói thật, ta rất hâm mộ đám gia hỏa nước Mỹ kia đấy. Cả hai cái ảo giới mà bọn hắc tròng coi đều là những ảo giới có mức độ nguy hiểm cực thấp, tuy như vậy thì khả năng lấy được Thiên Sinh Vũ Khí mạnh như Tử Lôi Dao sẽ rất khó nhưng lại có thấy kiếm được số lượng lớn Thiên Sinh Vũ Khí cấp thấp. Trong số đám Thiên Sinh Vũ Khí này thì ngoài một bộ phận được cất giấu dự trữ và để chặn đứt tội nghiệt cho những kẻ quyền quý thì còn lại đều được đem tới Châu Âu để đổi lấy lương thực hoặc các loại vật liệu mà linh hồn có thể sử dụng. Vậy nên nếu xét theo điểm này thì Trung Quốc chúng ta đúng là thật sự kém hơn bọn hắc ở cái khoản xài sang này a.”

Bùi Kiêu cũng hít một hơi thuốc sâu rồi, sau đó mới tò mò hỏi: “Đổi như thế nào vậy? Thiên Sinh Vũ Khí là Vũ Khí cơ mà! Còn có thể chuyển đổi thành thuốc lá sao?”

Cung Diệp Vũ cười hắc hắc: “Đương nhiên là có thể rồi, dù sao thì chủ thể cấu tạo nên nó cũng là chấp niệm, với chúng ta thì nó cũng không khác gì vật chất với người bình thường. Nói đến điều này, ta lại phải nói cho người một kiến thức mà có thể người không biết. Tránh Thoát Giả và Cao Đẳng Tránh Thoát Giả chúng ta đúng là chủ lực của Tổ Chức Linh hồn, địa vị rất cao là không cần phải bàn cãi, nhưng mà xét một cách tương đối thì còn có những linh hồn đặc thù còn hiếm thấy hơn chúng ta... Cái gọi là linh hồn đặc thù chính là những linh hồn có mang những năng lực đặc biệt. Bọn họ có lẽ không phải là Tránh Thoát Giả, cũng không có khả năng làm cho bản thân tự động trở nên mạnh hơn nhưng bọn họ lại có những kỹ năng đặc biệt mà ngay cả Tránh Thoát Giả cũng không có, ví dụ như một bé gái ở Châu Âu, chỉ khoảng mười tuổi nhưng lại có thể phát ra khí thể giống như ta vậy, chỉ khác là khí thể của nàng rất ôn hòa và khi ở trong trường khí thể của nàng thì cho dù là Tự Do Linh Hồn thông thường cũng sẽ không bị khí thể của Chân Ma cấp ảnh hưởng. Có biết chuyện này đại biểu cho điều gì không? Nó đại biểu cho việc Chân Ma cấp ở trước mặt nàng cũng không mạnh hơn là Nhập Ma cấp bao nhiêu. Vậy nên cô bé này chính là bảo bối của Tổ Chức Linh Hồn nước khác, được bọn hắc coi trọng cô cùng.

“Ngoài ra, ở Châu Âu còn có mấy Tự Do Linh Hồn có năng lực hòa tan được Thiên Sinh Vũ Khí, có thể đem Thiên Sinh Vũ Khí chuyển hóa thành chấp niệm thuần túy, sau đó có thể biến đổi những chấp niệm này thành các thứ theo như tưởng tượng của bọn hắn. Ví dụ như có thể tạo ra cả một bữa tiệc lớn, cũng có thể biến thành kẹo cao su hay thuốc lá gì đó. Tóm lại là chỉ cần chuyển hóa nó thành những thứ có thể ăn được thì khi chúng ta hấp thụ những đồ ăn hoặc là các thứ tương tự như thuốc lá này, chúng ta sẽ thu được từ 1% cho tới 10% số chấp niệm trong đó, đã hiểu chưa?”

Lúc này Bùi Kiêu mới hồi phục tinh táo lại từ trong khiếp sợ. Hắn nhìn kỹ nửa điều thuốc là còn lại trong tay, lúc này mới biết cái điều thuốc này quý đến cỡ nào. Đây thật sự là thứ mà mọi Tự Do Linh Hồn trên đời đều khát vọng, thứ bảo bối có thể làm cho bọn họ trở nên mạnh mẽ hơn giống như Trách Thoát Giả... Thế mà Cung Diệp Vũ lại có thể dễ dàng cho hắn một điều như vậy ư?

Cung Diệp Vũ nhìn thần sắc của hắn thì lập tức cười ha hả rồi lại dùng cái trò vỗ vai thật mạnh của hắn đập Bùi Kiêu một phát: “Bớt làm cái bộ dạng tiểu nữ nhi đó đi. Ta thích cho nên mới cho ngươi thôi, còn nếu như ta không muốn cho thì cho dù là khói thuốc thôi ngươi cũng đừng hòng lấy được của ta. Dù sao thì chỉ cần có thêm nhiều Thiên Sinh Vũ Khí thì chúng ta lại có thể đi Châu Âu để nhờ người kia đổi cho chúng ta càng nhiều vật chất hơn, cứ như vậy, tốc độ tăng trưởng sức mạnh của chúng ta sẽ càng nhanh hơn, ngươi dù sao cũng là Cao Đẳng Trách Thoát Giả đúng không? Đợi sau khi về Trung Quốc, ngươi phối hợp cùng ta tiến vào Phong Đô, lúc đó còn không phải sẽ vác về cả đồng Thiên Sinh Vũ Khí hay sao? Muốn hòa tan, biến hóa ra cái gì mà chả được, có khi còn có thể biến ra một bữa tiệc lớn ấy chứ. Nói thật là ta đã chết đi nhiều năm như vậy rồi mà cũng mới chỉ được hút có mấy gói thuốc mà thôi, với những đồ ăn khi còn sống, cho dù là cơm trắng thôi cũng cảm thấy khao khát vô cùng a... Trước kia chỉ có một mình ta làm chủ lực chiến đấu, thật sự là lực bất tòng tâm với Phong Đô, nhưng bây giờ có thêm người rồi, chúng ta trở về Trung Quốc xong phải đi càn quét một trận mới được a!”

Bùi Kiêu nghe Cung Diệp Vũ nói mà cũng cảm thấy nhiệt huyết sôi trào. Có người đàn ông nào trên đời này mà không muốn được trở nên mạnh mẽ đây? Nhưng khi hắn vừa nghĩ tới việc trở về Trung Quốc thì tâm trạng lập tức trở nên sa sút, vậy

là lại ngồi yên buồn bực hút thuốc lá. Một hơi rồi lại một hơi, chẳng bao lâu sau, thuốc kia đã bị hần hút hết cả, điều này làm cho Cung Diệp ngồi bên cạnh nhìn đau lòng không thôi.

“... Cung Diệp Vũ này, người nói là người thật ra rất chán ghét Tổ Chức Linh Hồn sao? Tại sao lại vậy? Chẳng lẽ là vì bọn họ xa lánh người hay sao?” Bùi Kiêu yên lặng hồi lâu rồi bỗng mở miệng hỏi.

Cung Diệp Vũ khinh thường hừ một tiếng: “Xa lánh ta? Bọn hần có xứng không, có dám không? Sở dĩ ta chán ghét tổ chức linh hồn như vậy thật ra là vì bọn hần không phân biệt rõ quan hệ của “Tổ chức linh hồn” cùng chính quyền của người sống! Người có biết không? Toàn bộ các Tự Do Linh Hồn và Trách Thoát Giả trên thế giới, chỉ cần tồn tại được từ hai năm trở lên thì gần như đều là người đã từng kề vai sát cánh chiến đấu cùng nhau. Ngoại trừ chiến đấu bên trong ảo giới còn có ở bên ngoài khi quý quái thực thể hóa, đặc biệt là Chân Ma cấp chính là những siêu cấp cường địch của chúng ta. Vậy nên tình cảm giữa những người đã chết như chúng ta đều rất thân thiết... Nhưng mà những tổ chức linh hồn kia thì luôn có chuyện lục đục với nhau, mỗi tổ chức đều phụ thuộc vào quốc gia của mình nên đều cố gắng tranh thủ lợi ích cho quốc gia của họ. Ví dụ như những tư liệu về ảo giới mà chúng ta lấy được, bọn họ sẽ đi tranh giành nhau, thậm chí khi xuất hiện Trách Thoát Giả mới bọn họ cũng muốn tranh nhau... Mẹ kiếp! Chúng ta đều là người đã chết a! Chính quyền của người sống quản chuyện của chúng ta làm cái mẹ gì! Chúng ta chỉ cần vì người sống chiến đấu là được! Thế nhưng bọn hần căn bản không hiểu cái đạo lý này, bọn hần thậm chí còn cho rằng tổ chức linh hồn là một đội ngũ của chính phủ... Quá là nực cười!”

“Vậy cho nên...” Cung Diệp Vũ bỗng nhiên cực kỳ nghiêm túc nói với Bùi Kiêu: “Người không cần phải lo lắng về tổ chức linh hồn, phía đó đã có ta lo. Nếu bọn hần dám làm gì quá phận thì ta sẽ rất vui lòng cho bọn hần đẹp mặt. Người cứ yên tâm đi báo thù là được!”

“Đàn ông cần phải khoái ý ân cừu (1) như vậy!”

Lời bình:

Một con đường mới mở ra trước mắt Bùi Kiêu. Nhưng vẫn còn đó mối thù giết cha, liệu Bùi Kiêu sẽ báo thù cho cha như thế nào? Liệu có vì vậy mà hấn sa đọa hay không? Mời đón đọc chương mới nhất trên Bạch Ngọc Sách nhé!

Chú thích:

1. Khoái ý ân cừ: ân oán phân minh, có thù tất báo, có ơn phải trả.

TỬ VONG KHAI ĐOAN

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 12+2: Phương Pháp Để Trở Nên Mạnh Mẽ! (2)

Bùi Kiêu thực sự rất hâm mộ Cung Diệp Vũ... Không chỉ hâm mộ thực lực của hắn, mà còn hâm mộ trái tim thuần khiết như trẻ sơ sinh của hắn hơn nữa. Hết thấy đều làm theo bản tâm, muốn chửi thì chửi, muốn cười thì cười, muốn phẫn nộ thì phẫn nộ, muốn trêu đùa thì trêu đùa, vui thì cười, giận thì mắng. Một người như vậy đáng lẽ không thể tồn tại trong đời thực, có lẽ chỉ có thể là nhân vật trong tiểu thuyết mà thôi.

Bùi Kiêu biết mình không thể so sánh được với Cung Diệp Vũ. Đầu tiên là bản thân hắn có phải là Trách Thoát Giả hay không cũng còn khó nói, tiếp nữa là thực lực và tầm ảnh hưởng của hắn hoàn toàn kém xa Cung Diệp Vũ. Theo như lời cái tên cha sứ đồng tính ở Mỹ kia thì dường như Cung Diệp Vũ có sức ảnh hưởng cực lớn tới toàn thế giới, là một cường giả có thực lực mạnh nhất, nhì thế giới.

Vừa nghĩ tới đây, Bùi Kiêu lập tức hỏi: “Đúng rồi, Cung Diệp Vũ! Cái tên cha sứ người Mỹ kia bảo ta nói lại với người là : người là kẻ theo đuổi bản tâm, vậy nên nếu người đè nén bản thân thì sẽ làm cho thực lực của mình giảm xuống. Hắn nói đại khái là lần sau gặp hắn thì người có thể đánh cho hắn một quyền... Hắn nói với ta như vậy đấy.”

Cung Diệp Vũ lập tức trở nên trầm ngâm, cả nửa ngày sau hắn mới không nhịn được nữa mà cười nói: “Người chắc hẳn là rất ngạc nhiên đúng không? Vì sao ta lại dễ tha thứ cho hắn tới mức độ như vậy... Ta cũng không gạt người, trước kia hắn đã từng cứu mạng ta. Cách đây hơn sáu tháng, không biết vì nguyên nhân gì mà trên toàn thế giới bỗng nhiên xuất hiện rất nhiều quỷ quái thực thể hóa. Không những vậy, đám quỷ quái này dường như còn có tổ chức, chúng tập hợp thành một đám đông rồi cùng tấn công vào mấy cái tổ chức linh hồn nào đó. Khi ấy đã chết rất

hiều người, mà còn có tổ chức linh hồn của mấy quốc gia gần như toàn diệt. Vậy nên chúng ta đã phải liên kết thành đội ngũ lớn, gần như toàn bộ Trách Thoát Giả trên thế giới đã tập hợp lại để cùng tham gia vào trận đại chiến đó. Mà chính là trong trận địa chiến ấy, hắn đã cứu ta một mạng... Thế nên, có ân phải trả, có thù phải báo, ít nhất là trước khi ta trả cho hắn ơn cứu mạng kia thì ta còn chưa thể ra tay với hắn được.”

Nói tới đó, Cung Diệp Vũ bỗng nhìn chăm chăm vào Bùi Kiêu nói: “Lại nói tiếp, chuyện người hứa tặng Thiên Sinh Vũ Khí cho cô bé người Mỹ kia thì sao đây? Có cần ta cho người mượn trả trước không? Dù sao thì ta vẫn còn mấy thanh Thiên Sinh Vũ Khí dung lượng cỡ 100 đây, vốn là định đem đổi lấy thuốc lá, nhưng nếu người có nhu cầu gấp thì lấy một thanh tặng cho cô bé đó đi. Tự Do Linh Hồn như bọn họ thậm hơn chúng ta nhiều lắm, đám tổ chức linh hồn áp bức bọn họ cũng nhiều nhất luôn.”

Bùi Kiêu lắc đầu: “Không cần đâu! Đêm qua ta đã nhắn lại nói với cô ấy rồi, trong vài tháng nữa sẽ đem Thiên Sinh Vũ Khí tới tặng cho cô ấy. Dù sao thì lần này quay về Trung Quốc, ngoài việc báo thù ra ta cũng muốn tiến vào Phong Đô để rèn luyện thực lực. Thiên Sinh Vũ Khí của ta uy lực thế nào, cách sử dụng ra sao, còn cả kỹ xảo chiến đấu nữa, tất cả đều cần phải đi rèn luyện mới được. Nói thật với người, ta biết rõ thực lực của mình mạnh yếu thế nào, nói không dễ nghe lắm chính là một tên có thực lực Tự Do Linh Hồn mang cái mác Cao Đăng Trách Thoát Giả mà thôi. Nhờ có phúc của người mà tốt xấu gì thì hiện tại ta cũng đã có một thanh Thiên Sinh Vũ Khí cực mạnh. Tuy nhiên, cho dù là cường độ linh hồn hay là độ hiểu biết cũng như thành thạo về kỹ năng chiến đấu thì ta đều không thể nào so sánh nổi với người.”

Cung Diệp Vũ cười vỗ vỗ vai hắn nói: “Người đã biết nghĩ như vậy thì ta cũng yên tâm rồi. Thật ra thì điều mà ta lo nhất chính là người bị cái danh Cao Đăng Trách Thoát Giả của mình làm mờ mắt. Phải biết rằng những linh hồn thể như chúng ta thì thực lực mạnh hay yếu thực tế gồm ba phương diện: một là cường độ của linh hồn thể, cũng chính là số lượng của chấp niệm trong cơ thể, hai là Thiên Sinh Vũ Khí mạnh hay yếu, dung lượng nhiều ít ra sao, ba là kỹ năng chiến đấu của bản thân. Điểm thứ ba thì còn dễ nói, chỉ cần thường xuyên chiến đấu với bọn quý

quái, nếu như không chết thì chắc chắn sẽ được nâng cao dần dần. Nhưng còn nâng cao cường độ của linh hồn thì gần như là độc quyền mà chỉ Trách Thoát Giả mới có, vậy nên người có thể xem là may mắn, chỉ cần có thời gian thì sẽ dần trở nên mạnh mẽ. Còn về Thiên Sinh Vũ Khí thì chỉ có thể chờ đợi vận khí thôi. Không phải ai cũng tốt số như người, vừa mới chạy vào ảo giới đã hấp dẫn ngay một con Đại Thủ Lĩnh xuất hiện. Nghĩ kỹ mà xem, một thanh Quân Dao dung lượng 500 cũng có thể trở thành quốc bảo, vậy thì cái thanh Dũng Khí này của người ít nhất cũng ở vào một trong năm vị trí đứng đầu trong tất cả Thiên Sinh Vũ Khí trên toàn thế giới, chính là năm ngón tay cũng đếm hết đấy.”

Cung Diệp Vũ nói đến đây thì hần lại nhìn Bùi Kiêu thật sâu một cái rồi nói: “Về phần cường độ linh hồn của người thì ước chừng chỉ bằng khoảng một phần hai mươi của ta thôi, nên mặc dù người hoàn toàn nhét đầy năng lượng cho thanh Thiên Sinh Vũ Khí này thì tối đa cũng chỉ phát huy được một phần nhỏ lực lượng của nó. Mà đó còn là không tính tới việc khí thể của ta có hiệu quả áp chế người. Nếu như ta và người thực sự đối địch, ta chỉ cần dùng khí thể để chế trụ người, khi đó thì tốc độ, lực lượng, phản ứng của người đều sẽ bị suy yếu. Lúc đó có khi ta không cần Tử Lô Dao, chỉ cần dùng năm đấm cũng đủ giải quyết người rồi! Đây là sự khác nhau giữa ta và người. Vậy nên, điều quan trọng nhất với người bây giờ là nâng cao cường độ linh hồn của bản thân mình.”

Bùi Kiêu yên lặng gật đầu: “Đúng vậy, nâng cao thực lực... Nếu không có thực lực thì chẳng những không bảo vệ nổi gia đình mình mà thậm chí ngay cả chính bản thân cũng không bảo vệ nổi. Vậy nên ta nhất định phải nhanh chóng nâng cao thực lực!”

Sau đó, Cung Diệp Vũ lại cẩn thận giới thiệu cho Bùi Kiêu về tình hình cụ thể của các ảo giới trên thế giới, cũng như các nhiệm vụ và cuộc sống của một Cao Đẳng Trách Thoát Giả.

“Về cơ bản thì chúng ta có thể hoạt động y như người sống bình thường. Khi thiêu đốt năng lượng trong cơ thể thì người sống có thể nhìn thấy chúng ta, chúng ta cũng có thể va chạm, tác động qua lại với người sống. Thậm chí nếu như người yêu mến một cô bé nào đó thì cũng có thể làm chuyện đó với nàng ta, thậm chí cả khoái

cảm cũng có như thường. Chỉ là làm như vậy thì sẽ tiêu hao năng lượng nhiều hơn bình thường...” Cung Diệp Vũ nói tới đó thì nhe răng cười ti tiện, quả thật không thấy chút nào cái khí thế anh hùng bá đạo “vạn thiên anh hào, ngã vi tôn” khi chiến đấu của hắn đâu. Nhưng nghĩ lại thì hắn làm mọi việc đều theo bản tâm, cho nên “khi vui thì cười, khi giận thì mắng” cũng không phải điều gì quá kì lạ.

Cung Diệp Vũ lại nói tiếp: “Mỗi Cao Đẳng Tránh Thoát Giả sẽ được các tổ chức linh hồn cung cấp một vạn đơn vị năng lượng tiêu chuẩn mỗi tháng, thế nên đại khái là người có thể yên tâm thiêu đốt năng lượng. Mà trên thực tế thì việc liên tục thiêu đốt năng lượng cũng là một cách có thể giúp người tập kiểm soát chấp niệm cũng như năng lượng trong cơ thể, như vậy thì khi sử dụng Thiên Sinh Vũ Khí chiến đấu sẽ giúp tăng tốc độ sử dụng. Vậy nên người không cần phải lo tiết kiệm chút năng lượng ấy cho tổ chức linh hồn đâu.”

“Ngoài ra, tổ chức linh hồn sẽ trợ cấp cho người nhà của người mỗi tháng một triệu nhân dân tệ. Đây là trợ cấp ngoài nhiệm vụ, là phúc lợi mà chỉ có Cao Đẳng Tránh Thoát Giả mới có, còn cao hơn một bậc so với Tránh Thoát Giả, còn phần thưởng nhiệm vụ thì cũng giống như Tự Do Linh Hồn thôi. Nhiều quyền lợi thì cũng có nhiều trách nhiệm, bất cứ khi nào có Chân Ma cấp quý quái thực thể hóa thì chúng ta có nghĩa vụ ra tay tiêu diệt, thêm nữa là nếu phát hiện có Tự Do Linh Hồn giết hại người sống thì chúng ta phải bắt bọn họ lại hoặc trực tiếp xử tử, đó cũng là một trong các nghĩa vụ của chúng ta.”

“Ngoài những lúc như vậy ra, tức là khi không có bất kỳ chuyện gì cần người làm thì người đại khái có thể coi mình là một lãnh đạo cao cấp của tổ chức linh hồn. Nếu thích thì ngày thường có thể đi tán gái cũng được, mà muốn vào ảo giới để nhanh trở nên mạnh mẽ cũng được, hoặc là thích đi du lịch thế giới cũng được luôn. Nói chung là chỉ cần người cảm thấy cho dù bản thân mình bị bọn quý quái tập kích cũng sẽ không chết trận thì muốn làm gì cũng tùy thích.”

Nói đến đó thì Cung Diệp Vũ bỗng cảnh giác nhìn kỹ xung quanh một lượt, sau đó hắn mới nói nhỏ với Bùi Kiêu: “Người cũng là Cao Đẳng Tránh Thoát Giả, tuy thời gian từ lúc tử vong đến giờ vẫn còn ngắn nhưng có lẽ người cũng cảm nhận được đúng không?”

Lúc này Bùi Kiêu vốn đang suy nghĩ xem sau này bản thân nên đối mặt với tổ chức linh hồn như thế nào, bỗng nhiên lại nghe thấy Cung Diệp Vũ nói chuyện thần bí như vậy thì chợt cảm thấy không hiểu gì cả, hần thấp giọng hỏi lại: “Cảm giác thấy cái gì? Người nên nói cụ thể một chút chứ.”

Cung Diệp Vũ vẫn thấp giọng nói: “Cảm thấy cái thế giới này đang thay đổi ấy. Chỉ có một số rất nhỏ trong các Tránh Thoát Giả mới cảm thấy được, nhưng cả tám Cao Đẳng Tránh Thoát Giả bọn ta thì đều cảm thấy... Mấy năm trước đây, thông thường phải một, hai năm mới có thể có vài chục con quỷ quái thực thể hóa, nhưng trong vài năm gần đây thì năm nào cũng có đến mấy trăm con quỷ quái thực thể hóa, đặc biệt là sáu tháng trước, đám quỷ quái lúc đó đã nhiều tới mấy ngàn con. Ta không biết tương lai sẽ như thế nào, nhưng cả tám Cao Đẳng Tránh Thoát Giả chúng ta đều cảm thấy trên thế giới này đang có một loại áp lực càng ngày càng lớn. Nhất là mỗi khi thấy vết nứt không gian xuất hiện hút đi những người bị trói buộc, mỗi lần như vậy, ta đều vô thức nắm chặt Tử Lô Dao, bởi vì ta có thể cảm nhận được rõ ràng có vô cùng vô tận đủ loại ác niệm tràn ra từ trong đó... Giống hệt như địa ngục đang ở ngay trước mặt. Ta hình như có nghe một nhà khoa học nào đó nói rằng đến năm 2012, vết nứt không gian kia sẽ nhập làm một với không gian của trái đất. Nếu quả thực điều đó xảy ra... vậy thì chuyện gì sẽ xảy ra với chúng ta đây?”

Cung Diệp Vũ nói tới đây thì hần đã biểu lộ ra một loại tâm trạng như thể đi đưa đám mà người ta khó mà có thể bắt gặp ở hần, hần lại nói tiếp: “Vì vậy nên cả tám Cao Đẳng Tránh Thoát Giả chúng ta đều liều mạng để có thể trở nên mạnh mẽ hơn, lúc nào cũng phải tự quất roi vào mông chính mình để hăng hái xông lên chiến đấu, hầu như mỗi giờ, mỗi phút đều tham chiến trong ảo giới... Bởi vì cả tám người chúng ta đều còn vướng bận với thế tục, đều có người mà mình muốn bảo hộ, nên nếu năm 2012 thật sự xảy ra kịch biến thì chúng ta cũng chỉ hy vọng bản thân có đủ lực lượng để bảo hộ cho người quan trọng nhất với mình, thế nên... người thì sao? Người có cảm thấy không?”

“Cảm thấy chứ! Chẳng những có thể cảm thấy mà ta còn tận mắt nhìn thấy rồi...”

Bùi Kiêu há to miệng, hần rất khao khát kể ra toàn bộ mọi chuyện về địa ngục,

nhưng hắn lại không có cách nào giải thích được mình đi qua địa ngục bằng cách nào. Hơn nữa là lúc này thực lực của hắn còn yếu như vậy, nói ra sự thật này rất có thể sẽ đem tới cho hắn nguy hiểm vô cùng đáng sợ. Vậy nên, dù rất tán thưởng Cung Diệp Vũ nhưng lý trí của hắn vẫn nhắc nhở hắn ngàn vạn lần rằng không được nói ra, cho nên hắn chỉ có thể gật đầu: “Ừ, ta cũng cảm thấy như vậy...”

“Đó chính là ngày tận thế! Có lẽ, đó sẽ là thời khắc mà nhân loại chúng ta diệt vong!”

Lời bình:

Một tương lai bất định với bóng tối tà ác đang dần bao phủ nhân loại. Thời khắc làm nên một huyền thoại đang dần đến gần. Bùi Kiêu và Cung Diệp Vũ phải làm gì để ngăn chặn ngày tận thế? Cùng đón đọc chương mới nhất được thực hiện bởi nhóm dịch Vô Hận Chi Tâm.

TỬ VONG KHAI ĐOAN

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 13+1: Giết Người Và Về Nhà! (1)

Thật ra thì linh hồn cũng có thể ngủ, lúc đó họ sẽ tiến vào một trạng thái giống như đang chìm trong suy nghĩ, điều này cũng không hề giúp gia tăng chấp niệm của bản thân, tuy nhiên nó lại có thể làm vững chắc linh hồn, từ đó làm sinh ra tác dụng chữa trị vết thương. Vậy nên đây là một trong những phương pháp khôi phục tốt nhất cho các Tự Do Linh Hồn.

Trong khoảng thời gian còn lại trên phi cơ, Cung Diệp Vũ liền nói cho Bùi Kiêu nghe một vài chuyện của linh hồn giới như là chiến đấu trong ảo giới, các cường giả trên thế giới, những điều kiêng kị đối với linh hồn, tóm lại là các tin tức mà hiện tại rất cần thiết với Bùi Kiêu. Sau đó thì hắn bắt đầu lấy laptop của mình ra tập trung chơi đùa, vậy là Bùi Kiêu một mình nằm đó chìm vào giấc ngủ nặng nề.

Chẳng qua là dù sao thì linh hồn cũng không giống người thường, loại giấc ngủ này càng giống như đang ngây người hay là trạng thái trầm tư suy nghĩ hơn là giấc ngủ bình thường. Trong trạng thái đó, việc không cảm nhận được thời gian trôi qua cũng càng lớn hơn ngủ bình thường, vậy nên chẳng biết từ lúc nào, Bùi Kiêu đã thấy phi cơ đáp xuống một sân bay bí mật tại Bắc Kinh. Trước khi máy bay hạ cánh, đã có cả ngàn người tù tập đợi ở đây, mà đến khi Bùi Kiêu vừa bước xuống phi cơ thì cả đám người kia đều lập tức vỗ tay làm cho Bùi Kiêu giật mình hoảng sợ không thôi.

Đúng lúc này, Cung Diệp Vũ cũng vừa xuống phi cơ ngay sau Bùi Kiêu bỗng cười lạnh : “Bùi Kiêu, giờ thì ngươi đã biết đức hạnh của cái đám quan chức kia chưa? Chắc là ngày hôm qua bọn hắn đã biết là hôm nay chắc chắn chúng ta sẽ về nước, cho nên lúc này mới muốn tranh thủ thời gian để đền bù và tạo quan hệ với người đó. Cái đám thối nát này, ngày thường lão tử đã luôn hận không thể một đao

chém cả đám thành thịt vụn.” Nói tới đó, Cung Diệp Vũ liền từ hàng người sau lưng Bùi Kiêu bước ra, hiên ngang lẫm liệt đứng trước mặt mọi người.

Rất hiển nhiên, Cung Diệp Vũ rất có sức ảnh hưởng trong Tổ Chức Linh Hồn Trung Quốc, hay nói cách khác là “sức uy hiếp” thì phù hợp hơn. Hắn vừa đi ra xong thì tiếng vỗ tay ầm ầm lập tức im bật, mặt cả đám đều cứng đờ ra nhìn Cung Diệp Vũ, thậm chí có mấy kẻ đứng ở hàng đầu liên tục lùi lại phía sau, như thể là rất sợ bị Cung Diệp Vũ nhìn thấy vậy.

“Hắc hắc, giờ này mới muốn trốn à? Quên lúc lão tử đi đã nói gì sao? Hoặc là các người đi làm nhiệm vụ, hoặc là đi khu ngoài cùng Phong Đô, hoặc tụ tập khoác lác chém gió, hay là đi lê lững tán gái luôn đi, chứ đừng có con mẹ nó tham gia vào mấy cái trò chơi quyền lực của đám chính trị gia kia! Các người đã quên hết toàn bộ rồi hay sao?” Cung Diệp Vũ nhìn cả đám đông kia mà rống lớn, mà cả ngàn người kia cũng không có một ai dám nhìn thẳng vào mắt hắn.

Lúc này Bùi Kiêu mới hiểu rõ hàm ý trong lời nói vừa rồi của Cung Diệp Vũ. Ngày hôm qua, khi hai người bọn họ nói chuyện với đám quan viên kia thì Cung Diệp Vũ đã thể hiện thái độ kiên trì và một mực ủng hộ Bùi Kiêu, mà hiển nhiên là thái độ của Cung Diệp Vũ đã được mấy tên quan chức kia báo về trong nước. Mà lúc này thì Bùi Kiêu mới biết là uy thế của Cung Diệp Vũ lớn đến mức nào, chỉ vì có được sự ủng hộ của hắn mà thái độ của lãnh đạo trong nước đã thay đổi hoàn toàn, từ ý định áp chế hắn lập tức biến thành nghi thức chào đón quan lớn. Sự chuyển biến này thật quá đột ngột, qua đó cũng có thể thấy được sức ảnh hưởng của Cung Diệp Vũ lớn tới đâu.

“Quả nhiên là vậy! Nếu chỉ dựa vào cái mác Cao Đẳng Tránh Thoát Giả thì cuối cùng trong con mắt của nhà cầm quyền cũng chẳng qua là một quân pháo hôi cao cấp có thể tùy lúc dùng để hy sinh mà thôi. Chỉ có khi nào bản thân có được lực lượng đủ để ảnh hưởng tới bọn hắn thì mới có thể thoát ra được để làm người đánh cờ, giống như Cung Diệp Vũ vậy, muốn chửi thì chửi, muốn tức thì tức, cho dù là chính phủ cũng chỉ có thể để hắn nằm lỗ mũi dắt đi, đây chính là lực lượng cường đại... Đây chính là lực lượng!”

Trong lòng Bùi Kiêu đã nghĩ thông suốt, hẳn hiểu rõ rằng tình thế mà hiện tại mình có được là nhờ sự trọng nghĩa của Cung Diệp Vũ. Nếu không phải vậy thì nhiều khả năng lúc này hẳn đã thật sự nguy hiểm rồi, có thể đã bị áp chế hay là đóng băng rồi, thậm chí có khi còn bị các tổ chức linh hồn lớn trên thế giới loại bỏ trước một bước. Thế nên trong lòng hẳn lại càng cảm thấy biết ơn Cung Diệp Vũ nhiều hơn, mà với tổ chức linh hồn thì lại càng thấy chán ghét nhiều hơn nữa, ngoài ra thì hẳn cũng chưa bao giờ khao khát có được lực lượng mãnh liệt như lúc này.

Bùi Kiêu cũng sờ sờ cây súng của hắn, đây là Thiên Sinh Vũ Khí mà hắn lấy được từ Nam Bắc chiến trường và giờ cũng đã trở thành căn cơ để hắn có thể trở nên mạnh mẽ trong tương lai. Tuy Cung Diệp Vũ thật sự rất trọng nghĩa nhưng Bùi Kiêu cũng không có thói quen sống dựa vào người khác... Dù sao thì sử dụng lực lượng của chính bản thân vẫn tốt hơn!

Ở phía bên kia, một trận rống to lúc nãy của Cung Diệp Vũ đã làm cho mọi người ở đây vô cùng chấn động. Cả nửa ngày sau mà nơi này vẫn tĩnh lặng như tờ, không ai dám nói dù chỉ nửa lời, không chỉ có Tự Do Linh Hồn như vậy mà ngay cả đám quan chức và nhân viên người sống cũng đã sợ đến đứng không vững nữa. Bùi Kiêu thầm đoán là nhất định trước kia Cung Diệp Vũ đã làm chuyện gì đó ghê gớm, hay thậm chí là hắn đã thẳng tay giết rất nhiều người để lập uy, nếu không thì hẳn khó mà có được uy hiếp lớn đến vậy.

Phải cả mấy chục giây sau thì cuối cùng mới thấy có một gã thanh niên run run rẩy rẩy đứng lên, hắn thấp giọng nói: “Mọi người vốn đều đang đi làm nhiệm vụ ở khắp nơi, mười mấy người chúng ta cũng đều đang ở khu ngoài của Phong Đô thì bỗng nhiên nhận được mệnh lệnh của tổng bộ, nói là Cao Đăng Trách Thoát Giả thứ hai của Trung Quốc sắp đến nên lệnh cho chúng ta trở về gấp để nghênh đón, còn nói là người cũng sẽ về cùng với hắn, cho nên chúng ta mới...”

“Mệnh lệnh?” Cung Diệp Vũ lập tức nổi giận, hắn khẽ quay người túm lấy gã quan chức trung niên, rồi không hề e ngại tạo nào cái thân phận quan chức chính phủ của hắn mà rống lớn lên: “Mệnh lệnh? Các người dám ra lệnh cho Tự Do Linh Hồn và Trách Thoát Giả à? Còn nhớ ta đã nói cái gì không? Người sống do người sống quản, người chết do người chết quản, thôi cái trò lấy chính phủ với lại đại

nghĩa ra để áp chế chúng ta đi!”

Tên trung niên kia tuy cũng căm tức vì bị hấn kéo nhưng sắc mặt vẫn không hề thay đổi, hấn chỉ bình tĩnh nhìn thẳng mắt Cung Diệp Vũ nói: “Không phải là mệnh lệnh, chỉ là thông báo mà thôi, muốn đến thì tự đến mà không muốn đến cũng không sao. Người nhìn xem ở nơi này chỉ có mấy trăm Tự Do Linh Hồn mà thôi, chúng ta vẫn luôn nhớ rõ ràng hiệp nghị đã thỏa thuận cùng người.”

Cung Diệp Vũ căm tức nhìn tên quan chức trung niên kia, mà tên trung niên kia cũng nhìn thẳng hấn không hề nhượng bộ chút nào. Đến cả nửa ngày sau, Cung Diệp Vũ mới buông tên quan chức trung niên kia xuống: “Người rất khá, so với tên gia hỏa hèn mọn bị ối trước kia thì mạnh hơn cả trăm lần... Ngày mai người báo tin tới tổng bộ của tổ chức linh hồn: từ lúc này, người là một trong ba phó tổ trưởng của Tổ Chức Linh Hồn Trung Quốc.”

Nói xong thì Cung Diệp Vũ cũng không để ý đến tên quan chức trung niên này nữa mà kéo Bùi Kiêu tới bên cạnh, sau đó vỗ bả vai hấn rồi nói với mọi người: “Hấn là Bùi Kiêu, là Cao Đẳng Tránh Thoát Giả thứ hai của Tổ Chức Linh Hồn Trung Quốc chúng ta. Tuy hiện tại hấn mới chỉ chết được có bốn tháng nhưng nhận thức của hấn đối với linh hồn của bản thân mình đã mạnh hơn so với bất cứ ai trong số các người. Ha ha ha, đúng rồi, hấn còn có một thanh Thiên Sinh Vũ Khí dung lượng 850, vậy nên bây giờ ta bổ nhiệm hấn làm phó tổ trưởng thứ hai của tổ chức.”

“Đợi chút đã.” Bùi Kiêu bỗng nhiên cắt ngang lời nói của Cung Diệp Vũ: “Ta không muốn đảm nhiệm chức vụ gì đâu. Dù sao thì mục tiêu hàng đầu lúc này của ta là trở nên mạnh mẽ, nếu như nhận một chức vụ gì đó thì sẽ làm giảm độ tập trung của ta. Người tạm thời đừng bổ nhiệm ta vào chức vụ gì cả, chờ khi nào ta quen thuộc với tổ chức linh hồn và có được thực lực xứng với thân phận rồi sẽ tính sau.”

Cung Diệp Vũ hơi trầm tư một chút rồi cũng thật sự không tiếp tục nói tới chủ đề này nữa, hấn liền nói với những người còn lại: “Vậy thì bây giờ tất cả giải tán đi, nên làm cái gì thì đi làm cái đó, sau này đừng có ngu ngốc để người ta lợi dụng làm công cụ như vậy, phải phân biệt rõ ràng giữa mệnh lệnh và thông báo, biết chưa hả?” Nói xong thì hấn cũng không để ý tới mọi người nữa mà lôi kéo Bùi Kiêu và

tên quan chức kia cùng đi về phía nơi đỗ xe cạnh sân bay.

Còn đám người vây xem kia thì hiển nhiên là cũng đã quá quen với tính khí của Cung Diệp Vũ nên cũng không thấy ai oán trách gì hắn, chẳng bao lâu sau đã tản đi gần hết. Lúc này, ở đây chỉ còn lại khoảng mười linh hồn vẫn đứng yên như trước, mà mười linh hồn này vậy mà đều cầm vũ khí trong tay. Không cần phải bàn cãi nhiều, vũ khí mà linh hồn có thể sử dụng thì chắc chắn là Thiên Sinh Vũ Khí rồi.

Mười mấy người này đều nhìn Cung Diệp Vũ dần đi xa với vẻ mặt phức tạp, cho tới khi thấy đám người Cung Diệp Vũ đều chui vào một chiếc xe hơi đỗ cách phi cơ không xa thì cả bọn mới thu hồi ánh mắt, nhưng rồi lại đồng thời nhìn về phía hai nam một nữ đứng đầu. Một trong ba người đó chính là tên thanh niên đứng lên giải thích lúc trước.

Thanh niên này chần chừ cả nửa ngày rồi mới cười khổ nói: “Diệp Vũ vẫn luôn thẳng thắn như vậy, đó là nói dễ nghe, còn nếu nói khó nghe thì chính là lỗ mãng. Ài!”

Trong số ba người cầm đầu thì mặt mũi cô gái duy nhất kia luôn lạnh như băng, kể cả lúc trước Cung Diệp Vũ lớn tiếng gào thét thì nàng cũng chưa từng thay đổi sắc mặt. Chỉ thấy lúc này bỗng hừ lạnh một tiếng nói: “Là lỗ mãng mới đúng.” Mỹ nữ băng giá kia nói chuyện cũng ngắn gọn.

Tên thanh niên kia lại cười khổ liên tục nói: “Được rồi, là lỗ mãng mới đúng... Tuy chúng ta đúng là đã chết rồi, nhưng vì không bị kéo vào vết nứt không gian nên thực tế là vẫn đang sinh hoạt trong xã hội loài người, vẫn cùng người thân của chúng ta chung sống. Tuy nói là sống quản người sống, người chết quản người chết nhưng thật ra chúng ta vẫn được xem là một nửa người sống... Toàn bộ tổ chức linh hồn của các quốc gia trên thế giới cũng không nơi nào giống như chúng ta a, chính phủ không làm cách nào có thể khống chế được tổ chức linh hồn. Cái này quả là không giống cấp trên với cấp dưới mà ngược lại là giống như một nước nhỏ trong một nước lớn vậy, quá cứng rắn sẽ dễ gây nát, lúc cần nhượng bộ thì cũng nên tỏ thái độ nhượng bộ, không nên làm đến mức để chính phủ cảm thấy nguy hiểm, như vậy mới có thể đảm bảo được yên ổn dài lâu...Ài!” Vừa nói, thanh niên này vừa thở

dài liên tục vì cảm thấy bất lực.

Mỹ nữ băng giá bỗng nhiên mở miệng nói: “Thực lực.”

Trong số ba người cầm đầu còn có một vị đại thúc hơn ba mươi tuổi, hẳn lúc này cũng gật đầu nói: “Không sai. Với thực lực của Cung Diệp Vũ thì thực sự là đủ che chở an toàn cho chúng ta, nhưng sự nhẫn nại của chính phủ sẽ vẫn luôn có giới hạn cuối cùng. Nhất là khi tình hình của chúng ta lại khác xa so với tổ chức linh hồn của các quốc gia khác trên thế giới, bọn hắc chằng sẽ càng khát vọng có thể nắm giữ chúng ta triệt để. Hơn nữa bọn hắc cũng sợ thực lực của Cung Diệp Vũ tiếp tục tăng lên, vậy nên thực lực của Cung Diệp Vũ ngược lại rất có thể sẽ trở thành dây dẫn nổ a.”

Mỹ nữ băng giá nhìn đại thúc nhíu nhíu mày, nàng nhấn mạnh nói: “Không phải vậy, là thực lực!”

Vị đại thúc kia lập tức cảm thấy không hiểu nói: “Không phải ta cũng nói là thực lực sao?”

Tên thanh niên lập tức cười khỗ, hẳn vỗ vỗ bả vai vị đại thúc nói: “Ý của cô ấy là nguyên nhân mà Cung Diệp Vũ làm như vậy. Lý do mà Cung Diệp Vũ kiên trì đối cứng với chính phủ như vậy thật ra đều là vì chúng ta. Tuy thực lực của Trách Thoát Giả chúng ta thực sự không thể phát triển nhanh như Cao Đẳng Trách Thoát Giả, nhưng khi thời gian chết đã đủ lâu thì chúng ta cũng có cơ hội đạt được Chân Ma cấp thực lực. Ngoài trừ điều kiện cơ bản là số lượng chấp niệm đạt tới ít nhất 500 thì còn phải tìm được “nhân” của chính mình nữa, vậy nên Cung Diệp Vũ sợ chính phủ sẽ làm trói buộc “nhân” của chúng ta, làm chúng ta không tìm được “đạo” của chính mình. Mục đích cuối cùng của hẳn là để cho thực lực của chúng ta có thể tăng lên thôi.”

Lúc này thì mỹ nữ băng giá mới nghiêm túc gật nhẹ đầu một cái, đồng thời lại liếc mắt nhìn vị đại thúc kia. Hiển nhiên là nàng đang trách cứ hẳn vì đã hiểu sai ý của mình.

Vị đại thúc kia thì lòng đầy buồn bực, hẳn thầm nghĩ rằng mình cũng không

phải là cái gì thiên tài hay đặc thù linh hồn gì thì làm sao có thể biết được trong lòng của nàng đang nghĩ cái gì chứ? Cũng chỉ có loại quái thai như tên thanh niên kia mới có thể hiểu rõ được ý của nàng a.

Tên thanh niên kia nói xong thì nhìn về hướng chiếc xe đi khuất nói: “Nhưng có khi thật sự có cơ hội thay đổi tình hình rồi. Lý do mà mâu thuẫn sinh ra chắc hẳn là vì có xung đột lợi ích, đặc biệt là với các vấn đề cấp quốc gia thì lại càng chỉ có thể là lợi ích. Nếu như tổ chức của chúng ta có thêm một Cao Đẳng Tránh Thoát Giả và thực lực của hã chỉ cần bằng một nửa Cung Diệp Vũ thôi... thì khi đó, chúng ta sẽ thật sự không cần phải lo lắng gì nữa.”

Lời bình:

Một tương lai bất định với bóng tối tà ác đang dần bao phủ nhân loại. Thời khắc làm nên một huyền thoại đang dần đến gần. Bùi Kiêu và Cung Diệp Vũ phải làm gì để ngăn chặn ngày tận thế?

TỬ VONG KHAI ĐOAN

Zhttty
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 13+2: Giết Người Và Về Nhà! (2)

Lúc này thì Bùi Kiều và Cung Diệp Vũ đã ngồi yên vị trên xe nên đương nhiên không thể biết được những chuyện mà mấy người kia nói. Bộ dạng của Cung Diệp Vũ lúc này cũng rất phù hợp với cái hình tượng không tim không phổi thường ngày của hắn, hắn đang một mình ôm lấy laptop tán nhảm cùng bạn gái của mình. Bùi Kiều thì lại đứng ngồi không yên, trong lòng đang rất sốt ruột và kích động, bởi vì hắn sắp gặp lại người thân của mình.

Từ lúc chính phủ điều tra thân phận của Bùi Kiều xong thì ngoài việc tạm giam ngay vị phó thị trưởng, con gái hắn và đám côn đồ kia thì còn lập tức đưa em gái và mẹ của Bùi Kiều tới Bắc Kinh. Nguyên nhân đầu tiên là để tiện bảo vệ họ, thứ hai là để chuyển mẹ của Bùi Kiều tới bệnh viện quân y có đầy đủ máy móc, thiết bị điều trị. Và lúc này thì tên quan chức trung niên kia đang đưa Bùi Kiều đến bệnh viện gặp mẹ hắn.

Từ lúc Bùi Kiều sinh ra, chưa bao giờ lại rời xa gia đình đến bốn tháng như lần này. Dù khi học đại học có ở nội trú nhưng mỗi tháng vẫn về nhà một, hai lần. Hơn nữa bốn tháng này cũng không phải tạm thời xa cách mà là sinh ly tử biệt thật sự. Khi vừa mới chết, hắn đã vì một chuyện ngoài ý muốn mà bị một linh hồn có nhân quả trói buộc giữ lấy, kết quả là Bùi Kiều bị người kia cùng lồi vào Địa Ngục, sau đó hắn trải qua bốn tháng sống không bằng chết trong Địa Ngục rồi gần như phải lấy mạng ra đánh cược mới thoát được khỏi đó. Trải qua trận sinh tử đó, làm cho hắn cảm thấy bốn tháng kia như thế là đã trải qua một kiếp vậy, chỉ hận không thể bay ngay về bên người thân của mình.

Khoảng thời gian chờ đợi cứ từ từ trôi qua như vậy. Hai mươi phút sau, chiếc xe dừng lại bên ngoài một bệnh viện quân khu, hai người Bùi Kiều được người

trung niên kia đưa tới một phòng bệnh cao cấp. Trong phòng bệnh, một thiếu nữ khoảng mười sáu, mười bảy tuổi đang ngủ gục bên giường bệnh, còn đang nằm trên giường bệnh là một phụ nữ trung niên tầm bốn mươi tuổi, sắc mặt của bà trắng bệch, toàn bộ cơ thể dường như đã rơi vào trạng thái hôn mê sâu.

Bùi Kiêu thấy vậy thì không còn kiềm chế được tình cảm của mình nữa. Hắn liền gọi to một tiếng rồi nhào tới, đồng thời trong mắt liên tục có những viên cầu ánh sáng nho nhỏ rơi ra, giống như thể nước mắt của nhân loại, nhưng thật ra linh hồn không có nước mắt, những thứ đó chỉ là tiêu chuẩn năng lượng cấu tạo nên linh hồn thể mà thôi.

Hiện tại, Bùi Kiêu vẫn còn đang ở trạng thái linh hồn thể, còn chưa thiêu đốt năng lượng nên đương nhiên người sống không thấy được hắn. Nhưng có lẽ thật sự là vì “huyết mạch tương liên(1)” nên thiếu nữ kia vốn đang ngủ say bỗng nhiên giật mình hoảng sợ, ngẩng phắt đầu lên. Nhưng nàng chỉ thấy người quan chức trung niên kia đứng ở cửa, vậy nên lập tức liền cảm thấy cực kỳ thất vọng.

“Xin chào, xin hỏi ngài tìm chúng tôi có chuyện gì không?” Bỗng nàng thấy người trung niên kia cũng không rời đi mà còn đi vào phòng bệnh. Thiếu nữ chần chờ một chút rồi chỉ có thể nhút nhát, ngại ngùng mà hỏi.

“Tiểu thư Bùi Đại Uyển, không phải là ta tìm cô...” Người quan chức trung niên hơi chần chờ, hắn nhìn nhìn Bùi Kiêu, rồi mới lựa chọn từ ngữ nói.

Trong lòng Bùi Kiêu đầy đau đớn, hắn vốn cực kỳ yêu thương, quan tâm cô em gái này của mình. Khi còn nhỏ thì gia đình Bùi Kiêu cũng không phải dạng giàu có gì, chỉ có thể coi là vừa đủ sống, mà tính cách Bùi Kiêu thì cũng vô cùng cứng cỏi, từ nhỏ đã không hề ham thích những thứ xa hoa, quần áo cũng chỉ có hai bộ đồng phục đi học để mặc. Nhưng dù sao thì hắn là con trai nên cũng không sao, còn em hắn lại là một bé gái, không thể chỉ mặc đồng phục cả ngày như vậy chứ? Thế nhưng em gái của hắn lại rất ngoan hiền, cũng giống Bùi Kiêu, không bao giờ đòi hỏi gì quá nhiều. Vậy nên sau khi đi làm rồi thì Bùi Kiêu luôn đáp ứng mọi yêu cầu của em gái mình, nâng niu nàng như nâng niu một bảo bối. Mà nhìn vẻ lo lắng, sợ sệt lúc này của nàng thì hiển nhiên là mấy ngày hôm nay đã phải chịu quá nhiều lo

âu, đau buồn rồi: cha đã mất, mẹ cũng đang bị bệnh nặng, còn anh trai thì cũng đã chết nốt... Đây thực sự đúng là tan cửa nát nhà!

Bùi Kiêu cũng không nhịn được nữa, hần lập tức thiêu đốt tiêu chuẩn năng lượng của mình, linh hồn thể đang từ trạng thái vô hình lập tức xuất hiện. Hần cũng không quan tâm điều gì nữa, lập tức ôm chặt lấy Bùi Đại Uyển, tiêu chuẩn năng lượng cũng từng viên một rơi ra từ trong mắt, sau đó từ từ phiêu đảng tan biến trong hư không mà không để lại chút dấu vết nhỏ nhoi nào.

Bùi Đại Uyển lập tức quá sợ hãi, bên cạnh mình vốn trống không bỗng nhiên xuất hiện đâu ra một người. Thế nhưng nàng còn chưa kịp kêu lên sợ hãi thì người đó đã ôm lấy nàng khóc rống lên, mà vừa nghe thấy âm thanh đó, hơi thở đó thì nước mắt người thiếu nữ cũng liên tục lăn dài, nàng vừa ghen ngào vừa hỏi: “Ca ca... là ca ca đấy ư? Em đang nằm mơ ư? Ca ca trở về gặp em đó sao?”

Trong lòng Bùi Kiêu càng thấy đau đớn, càng thống hận đám tội phạm kia đến tận xương tủy, ngay cả với đám quan chức chính phủ cũng thấy hận thêm vài phần. Hần ầm giọng nói: “Không phải là mơ đâu! Ca ca thật sự đã trở về rồi... Cụ thể chuyện này ra sao thì sau này sẽ nói cho em nghe. Tiểu muội, tình hình mẹ sao rồi?”

Bùi Đại Uyển liền khóc ầm lên, vừa khóc vừa nói: “Mẹ thành người thực vật mất rồi, bác sĩ nói mẹ bị phần nộ công tâm. Khi ca ca chết thì mẹ đã bị tổn hạ tinh thần vì quá mức đau buồn, rồi sau đó cha cũng ra đi, mẹ đột ngột bị trúng gió. Bác sĩ nói khả năng mẹ tỉnh lại là cực thấp, thậm chí có khả năng cả phần đời còn lại sẽ phải nằm trên giường bệnh.”

Bùi Kiêu nghe thấy vậy thì đã nghiêng đến vỡ nát cả hàm răng, thật sự hận không thể đem cả đám tội phạm kia ra mà từng xẻo lột da, ăn tươi nuốt sống. Hần cũng không nói thêm gì nữa, chỉ nhẹ nhàng thả em gái mình ra, nhẹ xoa đầu nàng một cái rồi mới nói: “Đi! Tiểu muội, đi xem ca ca báo thù cho cả nhà chúng ta như thế nào... Lão tử muốn bọn chúng nợ máu phải trả bằng máu!”

Bùi Đại Uyển vốn đang khóc đến khàn cả giọng nhưng vừa nghe thấy Bùi Kiêu nói vậy thì lập tức sợ hãi tới mức kéo chặt lấy cánh tay hắn: “Đừng! Ca ca, cảnh sát đang bảo vệ những người đó, họ nói là sẽ mở phiên tòa xét xử. Ca ca làm như

vậy là sẽ phạm tội giết người đấy, hay là cứ để cho pháp luật phán quyết bọn chúng đi.”

Bùi Kiêu làm sao còn nghe thấy được những lời này nữa? Đừng nói là bây giờ lửa giận của hắn đã xông lên tới đỉnh đầu, mà cho dù không như vậy thì chỉ với thân phận của hắn thôi cũng đã không thể không báo thù. Vậy nên hắn liền kéo Bùi Đại Uyển đi về hướng cửa phòng, vừa đi vừa nói: “Pháp luật? Chó mà pháp luật! Đó chỉ là pháp luật của người sống mà thôi, còn lão tử đã là người chết rồi, ta cũng không tin sẽ xuất hiện cái gì “luật lệ trời đất” tới ngăn cản ta. Huống hồ nếu ta không trở về thì đừng nói tới cái gì mà pháp luật công bằng, nên thăng quan thì tự nhiên vẫn sẽ thăng quan, nên tan cửa nát nhà thì vẫn sẽ tan cửa nát nhà. Vậy nên đừng có trách ta là phản thanh(2), ta không giết cả nhà bọn chúng thì không được!”

Người trung niên kia vậy thì liền biến sắc, thế nhưng hắn còn chưa kịp nói gì thì Bùi Kiêu đã đi đến trước mặt hắn nói: “Đi! Đầu tiên là tới nơi giam giữ bọn côn đồ kia. Bọn chúng là thủ phạm chính, đương nhiên phải cho chúng hồn phi phách tán mới được, sau đó là đưa con gái phó thị trưởng, rồi đến tên phó thị trưởng đó, sau cùng là tất cả những kẻ đã giúp đưa con gái kia che đậy cái chết của cha ta. Có một đứa lão tử giết một đứa, có trăm đứa lão tử cũng giết cả trăm đứa!”

Người trung niên nghe thấy luận điệu của hắn thì cuối cùng không nhịn được nữa mà quát lớn: “Bọn họ không đáng chết! Hành vi bao che tội phạm nên để cho pháp luật xét xử! Lúc trước ngươi không nghe Cung Diệp vũ nói hay sao? Người sống do người sống quản, người chết do người chết quản! Chẳng lẽ ngươi muốn phá hoại luật lệ này sao?”

Bùi Kiêu còn chưa kịp đáp lại thì Cung Diệp Vũ đã tát ngay cho tên trung niên này một cái, quật cho hắn ngã vật xuống đất. Sau đó Cung Diệp Vũ cũng không thèm để ý đến người trung niên đang mờ mịt máu nằm trên mặt đất mà rút gói thuốc lá trong ngực ra rồi châm lửa hít một hơi sâu, cuối cùng mới nói: “Chó má! Lúc này mà còn muốn châm ngòi mấy chuyện đó à? Giết sạch toàn bộ thì bọn chúng đều biến thành người chết rồi, không phải do bọn ta quản thì là gì? Người mới đến tổ chức linh hồn nên chắc chưa biết phải không? Trò này... trước kia ta thường chơi đó!”

Nói tới đó, khuôn mặt Cung Diệp Vũ liền trở nên rét lạnh, đôi mắt đầy ác ý nhìn chằm chằm cổ tên trung niên kia.

Tới đây thì sắc mặt người trung niên quan chức kia đã trắng bệch, thế nhưng hăn lại vẫn có thể kiên cường trong hoàn cảnh như vậy. Chỉ thấy hăn cúi đầu lau vết máu trên miệng rồi nói: “Vậy thì người cứ giết ta trước đi, lão tử sẽ không đưa người tới nơi đám người kia bị giam giữ đâu!”

Sắc mặt của Bùi Kiêu liền đại biến, đang muốn nói vài câu uy hiếp thì đã thấy Cung Diệp Vũ ở bên cạnh cười một cách ác ý: “Uy hiếp ta sao? Hắc hắc, giá như tính cách của tên phó thị trưởng kia cũng giống được như người thì có lẽ đã không xảy ra hoàn cảnh này. Trợn to con mắt của người mà nhìn cho rõ đi, một gia đình bình thường trong số ngàn vạn gia đình bình thường của Trung Quốc như vậy, bọn họ có năng lực gì để có thể kháng cự nổi uy quyền của một phó thị trưởng? Có năng lực gì để có thể chống trả đám côn đồ kia? Bọn họ đã làm gì sai? Nhưng bọn họ vẫn phải chịu cảnh tan cửa nát nhà, những chuyện như vậy chả lẽ người chưa bao giờ nhìn thấy? Bớt con mẹ nó giảng pháp luật cho ta nghe! Cái gọi là pháp luật chẳng qua chỉ là công cụ mà thượng vị giả dùng để thống trị hạ vị giả mà thôi. Người nói vậy khác gì một kỹ nữ đã bị bao nhiêu người chơi qua mà người còn muốn lập đền thờ trình tiết cho cô ta(3)? Người có tin hay không, chỉ cần ta ra lệnh một tiếng thì nhiều nhất trong vòng mười phút thôi, cấp trên của người sẽ ngoan ngoãn đưa thẳng đám lưu manh và cả nhà phó thị trưởng kia tới đây? Cả đám quan chức bao che vụ án này cũng không một tên nào chạy thoát, người có tin hay không? Cấp trên của người có dám nói luật hay không?”

Người trung niên kia liền ngẩng đầu lên, hăn híp mắt nhìn Cung Diệp Vũ cả nửa ngày, còn Cung Diệp Vũ thì chỉ cười lạnh và từ từ hút thuốc, không để ý chút nào tới ánh mắt dò xét của hăn. Cứ như vậy cả nửa ngày, người quan chức trung niên mới quay đầu nhìn Bùi Kiêu nói: “Người phải biết là cách làm này của người sẽ không khác gì tát thẳng vào mặt chính phủ. Có thể hiện tại thì Cung Diệp Vũ có thể che chở cho người, nhưng người có dám chắc là hăn sẽ che chở cho người được cả đời hay không? Yêu cầu của chúng ta rất đơn giản, mỗi bên trong chuyện này đều nhượng bộ một bước, chúng ta sẽ giải quyết những người kia hộ người, đáng xử tử thì sẽ xử tử, đáng đi tù thì sẽ đi tù, đáng cách chức thì sẽ cách chức, những

chuyện này người không cần phải quản. Người chỉ cần chờ mấy tháng nữa, nếu đã xác nhận người không bị sa đọa thì người sẽ là người đứng thứ hai trong Tổ Chức Linh Hồn Trung Quốc... Người chẳng lẽ không quan tâm tới giải pháp xuống thang (4) mà chúng ta đưa tới cho người?”

Khi Bùi Kiêu nghe thấy lời lẽ của Cung Diệp Vũ thì trong lồng ngực của hắn cũng đã dâng trào lên một cỗ hào khí. Lúc này hắn cũng không để ý gì nhiều nữa mà ngồi xổm ngay xuống trước mặt người trung niên kia nói: “Xuống thang là hai bên giúp lẫn nhau, ta bây giờ đã tan cửa nát nhà, cha ta đã chết, mẹ ta cũng thành người thực vật, thậm chí cả cơ hội gỡ bỏ tội nghiệt cho cha, ta cũng không có, đây là chuyện có người cả đời cũng sẽ không gặp phải... Ta cũng không tin các người sẽ không phải chết, ta là Cao Đăng Tránh Thoát Giả, thực lực sẽ theo thời gian mà càng lúc càng lớn, còn các người thì sao? Có mấy ông quan dám vỗ ngực nói mình sẽ là Tránh Thoát Giả hay Cao Đăng Tránh Thoát Giả? Mặc dù các người cất giữ Thiên Sinh Vũ Khí nên có thể tự giải cứu mình, nhưng khi đó các người liệu có thể tiếp tục nắm giữ chính phủ không? Hay là sẽ phải làm một Tự Do Linh Hồn đến van xin chúng ta che chở? Đây là những gì ta muốn nói. Cái thang hạ xuống của các người ta không cần! Nhưng ta lại cho các người một cái thang khác: giao toàn bộ những kẻ liên quan cho ta, sau đó ta sẽ ở lại Tổ Chức Linh Hồn Trung Quốc... Nếu trong miệng người còn dám văng ra một chữ không nữa thì lúc đó cũng đừng trách ta không nể mặt mũi các người!”

“Có lẽ cũng không cần đợi ba năm sau sóng điện từ tích lũy tới giới hạn, có khi trước đó ta đã giúp cả chính phủ thay máu một lần rồi cũng nên. Các người có muốn thử một chút không!”

Vừa nói ra lời này thì Bùi Kiêu chợt cảm thấy như vừa phun ra một đám lớn khí bắn từ trong lồng ngực, một cảm giác khoan khoái trước nay chưa từng thấy tràn ngập. Ngay trong khoảnh khắc đó, trong cơ thể hắn bỗng nhiên sinh ra một lực hút kì lạ, từng viên cầu ánh sáng mà người sống cũng có thể nhìn thấy bằng mắt thường chợt hiện ra rồi đều hướng về phía cơ thể Bùi Kiêu mà chui vào. Những điểm sáng này xuất hiện cũng nhanh mà biến mất cũng nhanh, chỉ sau hai, ba giây thì những điểm sáng này đều đã biến mất. Còn Bùi Kiêu thì chỉ cảm thấy chấp niệm trong cơ thể mình càng mạnh mẽ, bền bỉ hơn rất nhiều, tuy số lượng không thay đổi nhưng

chất lượng thì lại tốt hơn đến mấy lần. Khi chính hắn còn đang chưa hiểu gì thì Cung Diệp Vũ ở bên cạnh lại không nhìn được mà mặt mũi tràn đầy vẻ kinh ngạc và mừng rỡ, chỉ có sắc mặt của người trung niên là lại càng tái nhợt hơn vài phần.

“Người đã hiểu thông suốt được tính cách của bản thân, đây chính là bước đầu tiên để có thể chạm tới được “nhân” của chính mình!”

Lời bình:

Bùi Kiêu không hiểu thấu mà chạm tới được ngưỡng cửa tìm tới “nhân” của mình? Đây là bước đầu tiên để có thể đạt tới Chân Ma cấp? Liệu hành trình báo thù của hắn sẽ kết thúc ra sao? Mời đón đọc các chương mới nhất được thực hiện bởi nhóm dịch Vô Hận Chi Tâm nhé!

Chú giải:

1. Huyết mạch tương liên: ý nói người có chung huyết thống thì có linh cảm về nhau.
2. Phần thanh: ý nói thanh niên máu nóng, không kiêng nể gì (có chút giống "trẻ trâu").
3. Lập miếu trình tiết cho kỹ nữ: ý nói là việc làm vợ vãn. Ở đây Cung Diệp Vũ mỉa mai việc xét xử những kẻ kia là vợ vãn, thực ra là giúp chúng chứ không phải vì công lý gì hết.
4. Hạ bậc thang, cái thang: đều là chỉ việc nhượng bộ, xuống nước.

TỬ VONG KHAI ĐOAN

Zhttty
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 13+3: Giết Người Và Về Nhà! (3)

Điểm trọng yếu khi dùng lực lượng để hạn chế lẫn nhau là ở tính cân bằng. Nguyên nhân mà ban đầu chính phủ dám nghĩ tới việc áp chế hoặc đóng băng Bùi Kiêu chính là vì hắn là Cao Đăng Tránh Thoát Giả mới chết được có bốn tháng mà thôi. Nếu như ngay sau khi chết mà Bùi Kiêu đã chịu làm việc cho một tổ chức linh hồn nào đó hoặc là đã tiến vào ảo giới rồi thì chắc hẳn sẽ không bị đối xử như vậy. Dù sao thì Cao Đăng Tránh Thoát Giả chết bốn tháng cũng đã gần bằng một Tránh Thoát Giả đã chết hai năm. Phần lực lượng và ảnh hưởng này cũng đủ làm cho chính phủ phải e ngại.

Thế nhưng những gì Bùi Kiêu đã trải qua lại quá thần kỳ, nghe nói là sau khi hắn chết thì lập tức chạy trốn thực mạng, nói là sợ hãi cái gì đầu trâu mặt ngựa, mãi cho tới bốn tháng sau mới thấy hắn xuất hiện tại nước Mỹ. Nên nói cách khác, thực lực của hắn chắc chắn sẽ không thể bằng được Tránh Thoát Giả đã chết hai năm, chỉ có thể bằng được Tránh Thoát Giả mới chết không lâu mà thôi. Chính vì thế nên chính phủ mới triển khai ý tưởng áp chế và đóng băng hắn.

Thế nhưng họ lại không ngờ Bùi Kiêu vừa tiến vào Nam Bắc Chiến Trường thì lập tức lấy được một thanh Thiên Sinh Vũ Khí dung lượng 850, rồi lại nhận được sự ủng hộ hoàn toàn của Cung Diệp Vũ. Điều này đã làm cho chính phủ càng không dám động tới hắn. Vậy mà lúc này, hắn thậm chí còn đạt tới trạng thái “thông suốt tâm tính”... Toàn bộ Trung Quốc... không, phải là toàn bộ thế giới cũng chỉ có mười lăm, mười sáu người có thể đạt tới trạng thái này. Thậm chí còn có một, hai Cao Đăng Tránh Thoát Giả cũng chưa đạt tới. Chính vì vậy, tính cân bằng của việc dùng lực lượng để hạn chế đối phương đã lập tức bị đánh nát, chính phủ đã rơi vào thế yếu tuyệt đối.

Tính cách của người trung niên kia thực ra cũng chỉ là kiên định chứ hẳn cũng không phải là tên dần lỗ mãng. Mà vì đã tiến vào tổ chức linh hồn nên hẳn cũng biết một chút tư liệu của tổ chức linh hồn, ví dụ như tình huống vừa xảy ra đại biểu cho điều gì, hẳn đã biết rõ trong lòng.

Phải biết rằng linh hồn cũng có thể tử vong, tiêu tán đấy. Đó là chân chính tử vong, biến mất mà không còn một chút dấu vết nào sót lại, ý thức cũng không mà linh hồn cũng không. Sở dĩ linh hồn có thể tồn tại được là nhờ vào thứ trụ cột trong cơ thể linh hồn – chấp niệm. Vậy nên nếu muốn làm tổn thương một linh hồn thì quan trọng nhất là phải tổn thương được chấp niệm của hẳn. Hãy lấy đám quỷ quái ở trong ảo giới để làm ví dụ. Bọn chúng giống như là sinh mạng thể vật, chỉ cần dùng Thiên Sinh Vũ Khí đâm thủng chúng, hoặc đánh nát đầu của chúng, hoặc xé nát ngực chúng, thì bọn chúng sẽ tiêu tán tử vong.

Nhưng những con Đại Thủ Lĩnh trong ảo giới kia thì lại sống dai đến cực điểm, cho dù là cắt bọn chúng thành hai nửa thì một vài Đại Thủ Lĩnh vẫn có thể chuyển biến hình thái để tiếp tục chiến đấu. Đương nhiên là làm được như vậy thì đều là Chân Ma cấp quỷ quái. Điều này cũng nói rõ sự chênh lệch khổng lồ giữa cường độ linh hồn của bọn chúng và quỷ quái thông thường, đây cũng không còn là chênh lệch về mặt số lượng nữa rồi. Không cần biết là quỷ quái bình thường có số lượng chấp niệm nhiều ít ra sao, nhưng chất lượng thì chắc chắn không thể so sánh được với Chân Ma cấp quỷ quái. Mà thông suốt tâm tính chính là bước đầu tiên để cường độ của linh hồn bình thường có thể đạt tới cường độ của linh hồn Chân Ma cấp!

Người quan chức trung niên đương nhiên biết rõ điều này có ý nghĩa như thế nào. So với chuyện đó thì dù là pháp luật, sự sống chết của đám quan viên kia hay là những lời lẽ đại nghịch bất đạo mà Bùi Kiêu vừa thốt ra đều chẳng có chút nghĩa lý nào hết. Nếu như Trung Quốc xuất hiện linh hồn Chân Ma cấp thứ hai thì tình thế tương lai sẽ hoàn toàn khác đi, bây giờ tiếp tục giằng co với Bùi Kiêu cũng chẳng bằng bỏ đi toàn bộ thể diện để dụ dỗ hẳn... Đây chính là quyền lực của Chân Ma cấp linh hồn!

“Tốt! Ta dẫn ngươi tới nơi giam giữ đám côn đồ kia... Thực ra thì cả phó thị trưởng và người nhà hẳn cũng ở đó, nếu như ngươi muốn báo thù, vậy thì đi thôi.”

Người trung niên kia phản ứng cũng cực nhanh, nếu sự thể đã thành như vậy rồi thì hẳn thậm chí còn không đợi đi xin chỉ thị của cao tầng, nói thẳng luôn với hai người Bùi Kiêu.

Bùi Kiêu cười lạnh nói: “Không một kẻ nào trong số bọn chúng có thể chạy thoát! Còn cả đám quan lại phạm tội kia nữa, đừng nghĩ tới việc bao che dù chỉ là một tên! Những kẻ ta giết trước sẽ sinh ra linh hồn đấy, nếu bọn người cố tình không nói thì ta hỏi thẳng đám linh hồn đó cũng được!”

Người trung niên cười khố nói: “Sẽ theo ý người, tất cả đều sẽ làm theo... Nhưng mà ta vẫn muốn nói lại câu nói lúc trước, người làm như vậy có hơi quá đáng. Tội của những người kia thật ra cũng không đáng phải chết, chẳng qua là vài quan chức đồng nghiệp nên nể tình nhau thôi, bọn họ nào đâu nghĩ rằng sẽ gặp phải kết quả như vậy?”

Bùi Kiêu liền cười lớn ha hả, sau đó mới tức giận nói: “Kết quả như vậy? Có kết quả như vậy là vì ta đã trở về! Nếu ta không trở về thì sao đây? Cả gia đình ta đều tan nát, ta đã chết, cha ta cũng đã chết, mẹ ta biến thành người thực vật, tất cả nguồn kinh tế trong nhà đều bị cắt đứt, có lẽ ngay cả nhà của ta cũng sẽ bị lấy mất phải không? Vậy người nói xem em gái ta sẽ phải sống như thế nào? Người bảo mẹ ta sẽ phải chữa bệnh bằng cách nào? Hay là phải để cho em gái ta phải đi làm những việc dơ bẩn kia? Chẳng lẽ người cho rằng chỉ vì bọn họ nể tình mà được phép bức cả nhà ta tới tình cảnh đó sao? Vậy thì đạo lý của ta cũng giống vậy!”

Người quan chức trung niên cũng không nhìn Bùi Kiêu nữa mà liền đi về hướng của lớn của bệnh viện, vừa đi vừa nói: “Tùy người muốn làm sao thì làm. Tuy làm vậy đúng là hơi quá nhưng quả thật đã dám làm vậy thì cũng phải chuẩn bị sẵn tâm lý có thể bị trả thù, những người kia đúng là không đáng được đồng cảm... Chỉ là dù người nói đúng đi nữa, nhưng người đã nghĩ tới hậu quả chưa? Cho dù pháp luật có thật sự là công cụ mà thượng vị giả dùng để khống chế hạ vị giả hay không thì lý do mà xã hội này có thể là xã hội thực sự, lý do mà mọi người có được cảm giác an toàn chính là nhờ sức trói buộc của luật pháp. Nếu không có nó thì xã hội này sẽ biến thành cái gì? Đó là kết quả mà người muốn hay sao?”

Bùi Kiều còn chưa trả lời thì ngược lại, Cung Diệp Vũ ở bên cạnh đã ha hả cười lớn, rồi vừa cười vừa nói: “Cút con mẹ ngươi đi! Bớt ở chỗ đó chơi trò chữ nghĩa, vãn vớ với bọn lão tử. Thế nên ta mới ghét nhất cái đám làm công tác chính trị các ngươi... Ngươi cũng đã nói rằng dù pháp luật có phải công cụ thưởng phạt giả dùng để khống chế hạ vị giả hay không rồi thì còn cần gì phải nói tới cái gì mà cảm giác an toàn(1). Ngươi phải hiểu rằng...”

“Đối với Tránh Thoát Giả, Cao Đẳng Tránh Thoát Giả chúng ta, từ thời khắc mà chúng ta bắt đầu tồn tại... thì chúng ta đã là thưởng phạt giả rồi!”

“Thực sự... hử nói không hề sai.”

Trong đầu người trung niên và Bùi Kiều đều cùng nảy ra câu trả lời như vậy, chỉ là cảm xúc của mỗi người về điều này lại hoàn toàn trái ngược. Người trung niên cuối cùng cũng không thêm nói câu nào nữa mà chỉ cúi đầu đi về hướng chiếc xe đang đợi. Bùi Kiều thì chả thèm để ý tới hử mà quay đầu nhìn về phía Bùi Đại Uyển đang mắt chữ “A”, mồm chữ “O” nhìn về phía này, hử nghiêm túc nói: “Tiểu muội, em có muốn tận mắt thấy kẻ thù của chúng ta bị lột da, lóc xương hay không? Tuy cảnh tượng có thể sẽ đảm máu nhưng đây là thù giết cha, em cũng có thể chứng kiến.”

Từ lúc mọi chuyện mới bắt đầu thì Bùi Đại Uyển đã rơi vào tình trạng khiếp sợ đến cực độ và không thể tưởng tượng nổi rồi. Thực ra thì từ mấy ngày trước, khi nàng và mẹ của nàng được đưa tới Bắc Kinh thì nàng đã có cảm giác không thể tưởng tượng nổi rồi, mãi cho đến lúc này, nàng mới lờ mờ đoán ra tất cả có liên quan tới người anh trai Bùi Kiều của mình, mà theo lời của Bùi Kiều thì hử quả thật muốn đi giết người. Tuy trên internet vẫn luôn có những loại ngôn luận với thái độ không coi chính phủ ra gì nhưng trong thế giới thực thì hai chữ “chính phủ” vẫn lớn như trời với đất vậy, muốn người sống thì người được sống, muốn người chết thì người phải chết... Vậy mà Bùi Kiều dám uy hiếp chính phủ? Không những vậy mà chính phủ còn phải thỏa hiệp với hử? Bùi Đại Uyển cảm giác như đầu mình sắp quá tải vậy, đau vậy nhưng nàng vẫn nhẹ gật đầu theo bản năng, đó là mối thù giết cha... Bùi Đại Uyển lập tức nắm chặt bàn tay nhỏ bé trắng nõn của mình lại.

“Tốt! Vậy chúng ta cùng đi!” Bùi Kiêu cầm lấy bàn tay của em gái mình rồi gật đầu nói.

Sau đó Bùi Kiêu được người trung niên kia dẫn đường đi tới một khu nhà theo phong cách truyền thống ở vùng ngoại ô Bắc Kinh. Bên ngoài khu nhà này thậm chí còn có mấy trạm gác, mỗi trạm đều có quân nhân canh gác, còn người trung niên kia thì tới lúc này cũng cho thấy bản thân hẳn có địa vị không thấp. Mỗi lần đi tới một trạm gác, hẳn cũng chỉ cần đưa ra một văn kiện xác nhận thân phận của mình thì những quân nhân kia chỉ cần xác minh xong rồi cho đi luôn, thậm chí cả Bùi Đại Uyển là ai bọn họ cũng không hỏi. Tiếp tục như vậy, xe hơi đi thẳng vào sâu trong khu nhà, cuối cùng xe dừng lại tại một khu nhà theo kiểu “tứ hợp viện (2)” loại nhỏ.

“Đây là nơi phó thị trưởng bị tạm giữ, vì lý do của người mà mấy tên côn đồ kia cũng bị giam tại đây. Người có thể yên tâm là trong này ngoài bọn họ ra thì không có một người ngoài nào hết nên người có thể giết những người trong đó mà không lo giết nhầm người vô tội.” Người trung niên ngồi ở ghế lái, hẳn có vẻ khó nhọc mở miệng nói. Sau đó hẳn cũng chẳng quan tâm mấy người Bùi Kiêu sẽ làm gì nữa, chỉ lấy một bao thuốc lá từ trong người ra rồi ngồi quay ra phía cửa sổ xe, từng hơi hít vào, từng hơi thở ra từng làn khói thuốc buồn bã.

Bùi Kiêu nhìn tòa tứ hợp viện trước mặt, hẳn cười lạnh rồi nói với người trung niên: “Người không cần phải báo cáo lên cấp trên trước một chút hay sao?”

Người trung niên phun ra một vòng khói rồi nói: “Không cần thiết. Khi Cung Diệp Vũ quyết định ủng hộ người thì cấp trên cũng đã đoán tới kết quả này rồi... Tính cách của hẳn thế nào người cũng biết, cho nên đây là tình huống xấu nhất đã dự kiến. Còn việc người muốn tính sổ với đám quan chức có hành vi bao che thì một là ta không làm chủ được, hai là bọn họ cũng không ở chỗ này. Thế nên việc đó cần có thêm thời gian, ta cũng phải xin chỉ thị từ cấp trên...”

“Không cần!”

Bùi Kiêu hít sâu một hơi thật sâu rồi tháo dây súng của mình từ trên lưng xuống: “Những kẻ đó ngày mai ta sẽ tự mình đi tìm, giết từng tên một, không cần làm phiền các người nhóc công đi bắt người làm gì... Ngày mai người cứ trực tiếp

đem tư liệu về bọn chúng tới cho ta là được.” Nói xong thì hắn liền xuyên thẳng qua cửa xe đi ra ngoài.

Người trung niên lặng người một lúc rồi cũng chỉ có thể nói: “Sẽ theo ý người, đều sẽ tùy theo người...” Nói rồi hắn lại bắt đầu hít vào thở ra từng làn khói phiến muện.

Lúc này, Cung Diệp Vũ vẫn luôn lặng im mới khoát tay nói: “Tuy rằng tất cả những Kẻ Sa Đọa đã từng xuất hiện đều là Tránh Thoát Giả bình thường, có thể Cao Đẳng Tránh Thoát Giả sẽ không sa đọa nhưng vì người đã quyết định tự tay báo thù nên... người cũng phải chuẩn bị tâm lý cho việc bất cứ lúc nào cũng có thể sa đọa. Một khi người đã sa đọa, tuy ta quen người, nhưng Tử Lô Dao cũng không quen người, khi đó... sinh tử đành do trời định thôi.”

“Ta biết rồi.” Bùi Kiều nhẹ yên lặng gật đầu, rồi hắn nhìn về phía Bùi Đại Uyển: “Tiểu muội, có muốn vào hay không? Anh phải nói trước, những gì sẽ xảy ra bên trong có thể sẽ còn khinh khủng hơn cả so với em nghĩ nhiều, nếu như không chuẩn bị được tâm lý thì em hãy ngồi lại đây chờ ca ca đi báo thù...”

Trong lòng Bùi Đại Uyển cực kỳ mâu thuẫn, một mặt thì với những kẻ đã giết cha mình, làm cho mẹ mình thành người thực vật, nàng thống hận tới cực điểm. Nhưng một mặt khác phát ra từ tính cách trời sinh của một cô bé lương thiện, nàng thật sự chán ghét tới cực độ việc giết chóc này, vậy nên nàng rất mâu thuẫn. Khi Bùi Kiều thấy được điều đó trong mắt nàng thì cũng không hối thúc nàng nữa, chỉ quay người đi về hướng tòa tử hợp viện kia. Còn Bùi Đại Uyển thì sau khi chần chừ một lúc rồi không ngờ lại dứt khoát đi xuống xe, từ từ chạy tới sau lưng Bùi Kiều. Thế nhưng nàng lại cúi thấp đầu, hai bàn tay nhỏ bé nắm chặt lại, rõ ràng là trong nội tâm nàng vẫn tràn ngập mâu thuẫn như trước.

Cung Diệp Vũ ngồi ở ghế sau, đầy tán thưởng liếc nhìn theo hai huynh muội họ. Sau đó hắn mới rút từ trong ngực ra một chiếc thuốc thơm, rồi cũng học người trung niên kia, từng hơi một hút thuốc, rồi hắn vừa hút thuốc vừa nói: “Kẻ gieo “nhân” nào, thì sẽ được “quả” đó, nhưng “nhân” là do tự mình tạo ra, còn “quả” lại do kẻ khác mang tới. Người sống như các người đúng là vẫn luôn sợ hãi “quả”

nhưng lại chưa bao giờ nghĩ tới rằng nếu các người không gieo xuống “nhân” thì “quả” này làm sao sinh ra được? Vậy nên đừng con mẹ nó bày ra cái sắc mặt đó với lão tử, có tin ta một cước đá bay người xuống xe không hả? Muốn trách thì đi mà trách cái chế độ mà các người thiết lập với lại cái cách các người bồi dưỡng quan viên ấy. Bọn chúng làm thì bọn chúng tự chịu.”

Người trung niên nghe vậy thì lập tức cười khố. Hắn cũng không đáp lại lời nói của Cung Diệp Vũ, chỉ là cái đầu của hắn lại cúi thấp hơn một chút... Mà đúng lúc này, từ trong tòa nhà truyền tới tiếng một người đàn ông rú lên thê thảm. Gần như ngay lập tức, từ phía xa liền xuất hiện hơn mười người cầm súng chạy về phía này.

Người trung niên lập tức đi ra phía trước xe rồi móc từ trong ngực ra một văn kiện nói: “Bộ chín của Cục Quốc An đang làm việc, người không có phận sự lập tức đi khỏi đây!”

Mười người kia đều là quan nhân canh gác ở gần đây, trong đó còn có một quân nhân thuộc trung tầng có quân hàm không thấp. Người sĩ quan kia hướng về phía người trung niên chào theo kiểu nhà binh một lần, sau đó nhận lấy văn kiện xác nhận. Hắn mượn ánh đèn nhìn thoáng qua văn kiện một lượt thì sắc mặt đại biến, lập tức không hỏi thêm gì nữa mà kính cẩn chào kiểu nhà binh thêm một lần rồi liền dẫn hơn mười tên quân nhân kia chạy xa...

Bên trong tòa tử hợp viện, một tay Bùi Kiêu đang nắm chặt cây súng của mình, trong lòng hắn ngập tràn sát khí. Hắn đi tới cửa lớn của tòa nhà, rồi một tay nâng cây súng của hắn lên, mũi dao trên nòng súng chém xuống hai tiếng “xoẹt, xoẹt”, cửa lớn của tòa nhà bị cắt xuống như đậu hũ. Có trời mới biết cây Thiên Sinh Vũ Khí này lợi hại tới mức nào, lưỡi dao của nó chém vào cánh cửa lớn làm bằng thép mà ngay cả tiếng động kim loại va chạm cũng không vang lên thì đã thấy cửa thép bị chém nát vụn. Độ sắc bén của nó làm cho ngay cả Bùi Kiêu cũng cảm thấy không tưởng tượng nổi.

“Vì trở về quá gấp mà ngay cả việc bổ sung năng lượng tiêu chuẩn cho thanh vũ khí này cũng chưa kịp làm, thế mà đã lợi hại đến như vậy rồi. Vậy nếu bổ sung năng lượng tiêu chuẩn vào thì thanh Thiên Sinh Vũ Khí này sẽ còn mạnh tới mức

nào đây?”

Trong lòng Bùi Kiêu hơi có chút cảm thán, rồi sau đó lại tập trung vào việc giết chóc trước mặt. Tuy cánh cửa lớn của tòa tử hợp viên bị chém nát một cách đơn giản nhưng lúc những khối thép rơi xuống vẫn gây ra tiếng vang thanh tú, trong hoàn cảnh yên tĩnh của nơi này thì tiếng động đó đã đủ để người ta phải cảnh giác rồi. Quả nhiên, một tên thanh niên lập tức hùng hùng hổ hổ đi ra từ một căn phòng, theo tiếng động mà đi về phía cửa lớn.

“Tiểu muội, nếu thật sự quá sợ hãi thì cứ nhắm mắt lại.” Bùi Kiêu chỉ nói một câu này rồi hăn cũng không chần chừ nữa, lập tức thiêu đốt năng lượng tiêu chuẩn toàn thân, đồng thời dưới chân cũng lóe lên ánh điện. Một giây sau, hăn đã vọt tới trước mặt tên thanh niên kia, không nói một lời mà nâng cao cây súng trong tay, sau đó hung tợn chém xuống. Tiếng “xoẹt” lúc trước lại vang lên, giống như tiếng người ta xé vải. Tên thanh niên bị chặt ngang hông, đứt thành hai đoạn. Nửa người trên của hăn vì không chịu nổi lực mà lảo đảo xuống đất. Mãi tới lúc đó, tên thanh niên kia mới kịp phát ra tiếng rú thảm thiết khiến người ta phải rợn người.

Bùi Kiêu lại chẳng thèm quan tâm tới tên thanh niên đó. Tay cầm khẩu súng với lưỡi dao còn đang không ngừng nhỏ máu, hăn từ từ đi vào trong sân lớn chính giữa của tòa nhà. Lúc này thì trong tòa nhà liên tục có người chạy ra, đầu tiên là khoảng năm tên thanh niên, sau đó là một người đàn ông trung niên hơi mập cùng hai người phụ nữ, trong hai người phụ nữ có một người khoảng hai mươi tuổi và một người khoảng bốn mươi tuổi.

Những người này vừa chạy ra thì liền thấy ngay tên thanh niên bị chém thành hai khúc trên mặt đất. Tên thanh niên đó còn chưa chết, hăn đang lảo đảo trên mặt đất mà kêu gào thảm thiết. Cảnh tượng quả thật làm cho người ta sợ hãi tới cực điểm, người phụ nữ trung niên lập tức trắng dã hai mắt, lảo đảo hôn mê, những người còn lại cũng đều gào lên thất thanh. Nhất thời, cả đám vì quá hoảng sợ kêu gào mà còn chưa để ý thấy Bùi Kiêu và Bùi Đại Uyển đang đứng ngay giữa sân.

Bùi Kiêu cũng chẳng thèm để ý bọn họ mà xoay đầu lại nói với Bùi Đại Uyển: “Tiểu muội, kẻ nào chính tay giết hại cha? Em chỉ hăn cho anh.”

Thật ra lúc này Bùi Đại Uyển đã bị dọa cho cứng đờ người. Nàng chỉ là một cô học sinh cấp ba bình thường, thường ngày cả phim kinh dị cũng không dám xem nhiều, lại vì điều kiện gia đình và tính tình thuần khiết nên vừa nhìn thấy cảnh tượng máu tanh kinh khủng như vậy thì chút nữa đã sục đổ tinh thần, cũng may mà nàng còn nhớ được là việc này do anh trai nàng gây ra, mà anh trai sẽ luôn ở bên cạnh bảo vệ nàng, sẽ không bao giờ làm tổn thương nàng, vậy nên nàng mới miễn cưỡng còn kiên trì được. Thế nhưng nàng làm sao còn nói nổi gì được nữa, chỉ biết toàn thân run rẩy nhìn về phía nửa người trên của tên thanh niên kia.

Bùi Kiều thở dài nhẹ nhẽu, hẳn cũng không tiếp tục truy hỏi em gái mình nữa, dù sao thì không phải ai cũng từng sinh tồn tại Địa Ngục bốn tháng như hẳn, gặp phải những cảnh tượng máu tanh khinh khủng nơi đó... Lại nói tiếp, có lẽ đây mới là nguyên nhân khiến cho hẳn và Cung Diệp Vũ rất hợp nhau, Phong Đô kia có lẽ cũng sẽ không nhẹ nhàng hơn tầng thứ nhất của Địa Ngục là bao. Bởi vì đã gặp qua nhiều loại khủng bố nên bọn hẳn sẽ tự nhiên sinh ra hảo cảm với những người ngay thẳng.

Tuy trong đầu Bùi Kiều suy nghĩ như vậy nhưng hành động của hẳn lại không hề ngừng lại. Hẳn chẳng hề để ý tới những kẻ đang rú thảm kia, chỉ thấy hẳn đạp chân một cái thì đã vọt tới bên người một tên thanh niên, túm lấy tên đó rồi lôi vào giữa sân như người ta lôi một con chó: “Đừng tưởng chết là xong đấy...” Nói xong liền giơ tay chém xuống, một tiếng “xoạt” lại vang lên, đầu tên thanh niên đó đã bị một đao chém rụng.

Mãi tới lúc này, những kẻ còn lại mới chú ý thấy hai người Bùi Kiều và Bùi Đại Uyển. Lúc này Bùi Kiều đang thiêu đốt năng lượng nên nhìn qua thì không khác gì người thường, vậy nên đám người đó lúc này lập tức rống lên: “Giết người rồi! Ở đây có tên sát nhân điên loạn!” Sau khi rống lên một tiếng thì thậm chí còn có hai tên thanh niên chạy vào trong phòng mình lấy ra cái ghế hay vật gì gì đó, hiển nhiên là bọn chúng định lấy mấy thứ đó để chống lại thanh “vũ khí lạnh” của Bùi Kiều.

Người thiếu nữ kia bỗng nhiên chỉ vào Bùi Đại Uyển kêu lớn: “Người chính là cái đứa họ Bùi kia, người còn muốn thế nào nữa? Dám thuê sát nhân tới giết bọn ta! Cha ta cũng bị các người làm cho bị điều tra rồi, chúng ta cũng bị giam giữ rồi, các

người còn muốn như thế nào nữa đây?”

Bùi Đại Uyên chấn động toàn thân, tinh thần lập tức bình tĩnh từ trong cơn sợ hãi, nàng đây thù hận nhìn thiếu nữ kia, nhưng chỉ cần rằng mà nghĩ tới những điều ác ý chứ dù thế nào cũng không chịu nói ra dù chỉ một lời.

Bùi Kiêu đầu thềm quan tâm tới thiếu nữ giống như con sâu cái kiến kia, hẳn bỗng nhiên xuất hiện bên cạnh hai gã cầm ghe kia rồi vươn tay tóm lấy, lôi bọn chúng ta giữa sân. Tốc độ phản ứng của hắn nhanh tới mức nào? Ngay cả quỷ quái còn không làm tổn thương được hắn, chả lẽ còn phải sợ mấy tên cận bã tập tành làm côn đồ này? Lại hai đao “xoẹt xoẹt” chém xuống, lại thêm hai cái đầu lăn xuống đất.

Hai tên thanh niên còn lại đã sợ tới mức hồn lìa khỏi xác, toàn thân co quắp ngã trên mặt đất, nơi dừng quần đã ướt sũng thứ nước tanh hôi. Phản ứng của thiếu nữ kia cũng tương tự hai tên thanh niên đó, nhưng nàng dù sao cũng xuất thân từ gia đình quan chức, vậy nên lúc này thì phản ứng thế nhưng lại còn nhanh hơn mấy tên côn đồ nhỏ nhò đó nhiều. Nàng ta hét tới rách cổ họng: “Bảo vệ đâu? Quân đội đâu? Có kẻ cầm đao xông vào tận đây giết người rồi, các người còn trốn nhiệm vụ ở đâu?”

Toàn bộ hiện trường thì người kiên cường nhất và cũng khiếp sợ nhất lại là người trung niên mập hơi xấu xí kia. Hắn khoát tay với thiếu nữ, trong phút chốc mà như thế đã già đi hơn mười tuổi, hắn lắc đầu nói: “Không cần kêu nữa. Đây là khu biệt lập để giam giữ cán bộ bị điều tra. Làm sao mà người bình thường có thể đi vào nơi này được? Đừng nói là người bình thường, thậm chí là đặc chủng tinh nhuệ của nước ngoài cũng chưa chắc vào được đây... Ài, đáng ra nên đoán ra từ trước chứ! Sự việc đã qua cả mấy tháng rồi mới bỗng nhiên bị điều tra, hơn nữa cả đám đầu đường xó chợ này cũng bị giam cùng với chúng ta. Đáng ra phải biết ngay là nhà họ Bùi này không hề đơn giản, ài...”

Bùi Kiêu tiện tay vẩy cây súng trong tay một cái, vẩy hết máu dính trên lưỡi đao văng ra ngoài, sau đó mới cười ha hả: “Không phải đâu, Bùi gia thật sự rất đơn giản! Cũng chỉ là một hộ gia đình bình thường sống dưới sự thống trị của các người

như bao người mà thôi. Chỉ là có chút bất ngờ, sau khi con gái của người và ta xảy ra tai nạn thì không ngờ rằng ta lại có thể trở về.”

Thiếu nữ kia sững sốt một chút rồi lập tức chỉ vào Bùi Kiều hét lớn: “Quý... Người là quý ư? Ta... ta theo cơ đốc giáo đây, người không thể giết ta...”

Bùi Kiều cũng chẳng để ý tới cô ta. Lúc này hẳn đã thấy bên trên thi thể của ba tên thanh niên vừa bị hãm giết kia đã hiện lên linh hồn, hơn nữa từ bốn phía không gian cũng lập tức xuất hiện một vòng khí tức đen tối lập tức trói chặt mỗi người trong bọn chúng lại. Bùi Kiều liền không thèm để ý tới thiếu nữ kia mà trên tay lập tức nổi lên tia điện lập lòe, sau đó liền hướng về phía ba tên linh hồn đang còn mờ mịt, lúng túng kia mà nhẹ nhàng vung một quyền. Lập tức liền giống như kim nhọn đâm và bóng hơi vậy. Những thứ linh hồn mới hình thành như vậy làm sao có thể ngăn cản nổi lực lượng lôi điện đây? Vậy nên chỉ nghe thấy mấy tiếng “tách tách” thì bọn chúng đã bị đánh cho hóa thành tro bụi.

Mà trong mắt của mọi người thì chỉ thấy trên tay hắn bỗng xuất hiện dòng điện lập lòe, sau đó lại thấy hắn vung quyền lên với khoảng không phía trên mấy thi thể, điều này làm cho mọi người không hiểu gì cả, chỉ có tên trung niên mập kia là sắc mặt đại biến, hắn rống lớn: “Người là Tự Do Linh Hồn? Không phải, người là Tránh Thoát Giá? Người không thể giết chúng ta. Người không sợ sẽ bị báo ứng mà sa đọa hay sao?”

Bùi Kiều hơi chút ngạc nhiên, hắn cười hắc hắc nói: “Thật là không nghĩ tới, chỉ là một tên phó thị trưởng mà cũng biết chuyện của tổ chức linh hồn... Vậy thì vì sao trước kia người không sợ? Khi hại gia đình ta tan cửa nát nhà, người có sợ bị báo ứng không? Không sợ sau khi ta biến thành quỷ sẽ đi tìm người báo thù hay sao? Ha ha ha, lão tử có sợ bị sa đọa hay không ấy hả? Hôm nay phải đem tất cả xương cốt, máu thịt của các người mài hết, đến cả linh hồn cũng sẽ diệt sạch mới thôi. Nếu như cả thù giết cha mà cũng không dám báo... vậy thì đó chính là cả tư cách để bị sa đọa cũng không có! Lão tử...”

“Lão tử thà là sa đọa!”

Cứ như vậy, toàn bộ tòa tử hợp viện tiếp tục chìm trong thanh âm của những

tiếng gào thét thê thảm cho tới tận khi tất cả những thanh âm đó cuối cùng cũng đột ngột dừng lại. Không bao lâu sau, hai người ở bên ngoài tòa tứ hợp viện đã thấy Bùi Kiêu ôm Bùi Đại Uyển toàn thân run rẩy đi ra khỏi tòa nhà. Hắn cũng không nói chuyện gì cả, chỉ nhẹ nhàng đặt Bùi Đại Uyển và ghế phía sau, rồi mới từ từ ngồi xuống cạnh nàng. Lúc này hắn mới dịu dàng xoa nhẹ đầu nàng nói: “Quên hết tất cả đi nhé, tiểu muội! Tất cả tội nghiệt hãy để cho ca ca gánh. Từ nay về sau, ca ca sẽ không cho bất cứ kẻ nào làm tổn thương tới em và mẹ nữa!”

“Vậy nên... về nhà thôi, tiểu muội! Quay về nhà của chúng ta đi thôi!”

Lời bình:

Quyển một đã kết thúc, tâm nguyện của Bùi Kiêu đã hoàn thành, cho dù tàn ác, cho dù đã man hấn cũng nguyện từ mình gánh hết. Quyển hai của câu chuyện sẽ nói về trận chiến tại Phong Đô của Bùi Kiêu và Cung Diệp Vũ, cũng là trận chiến thành danh của Bùi Kiêu. Mời tiếp tục đón đọc phần tiếp theo của Tử Vong Khai Đoan được thực hiện bởi nhóm dịch Vô Hận Chi Tâm trên Truyện FULL nhé!

Chú thích:

1. Toàn bộ câu nói của Cung Diệp Vũ: người trung niên nói “bất kể có phải hay không” thực ra chính là đã thừa nhận “luật pháp là công cụ” vì với thân phận của hắn thì đáng ra không được nói ra lời lấp lửng như vậy. Cung Diệp Vũ tóm lấy điểm này, ý của hắn có hai điểm: một là vì "pháp luật chỉ là công cụ khống chế" nên cảm giác an toàn cũng chỉ là giả tạo, hai là nói Trách Thoát Giả và Cao Đăng Trách Thoát Giả là thượng vị giả trời sinh nên đương nhiên là không cần phải để ý tới cái “công cụ quản lý hạ vị giả” mà người trung niên vừa nói tới.(người ta cứ nói Cung Diệp Vũ là tên lỗ mang, vũ phu nhưng thực ra hắn là người hay nói những câu triết lý, ẩn ý nhất)

2. Tứ hợp viện: khu nhà được xây theo kiểu truyền thống của người Trung Quốc, kiểu bốn dãy nhà bao quanh một khu sân rộng ở chính giữa. (google phát là ra)

Quyển 2

Chương 1+1: Quỷ Di Ở Chung! (1)

Chương 1+2: Quỷ Di Ở Chung! (2)

Chương 1+3: Quỷ Di Ở Chung! (3)

Chương 2: Đoàn Đới Đi Phong Đô (1)

Chương 2: Đoàn Đới Đi Phong Đô (2)

Chương 3+1: Lực Lượng Lôi Điện (1)

Chương 3+2: Lực Lượng Lôi Điện (2)

Chương 4: Lên Đường Phong Đô (1-2-3)

TỬ VONG KHAI ĐOAN

Zhttty
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 1+1: Quỷ Dị Ở Chung! (1)

Đã qua hai tuần lễ từ sau khi Bùi Kiêu “đại khai sát giới”. Mà trong hai tuần này, Bùi Kiêu đã một thân một mình quay trở lại Thượng Hải một chuyến. Trong chuyến đi này, tổng cộng năm mươi tên quan chức có hành vi bao che tiếp tay đã bị hấn giết sạch. Cũng may là năm mươi người này đã bị chính phủ điều tra rồi tạm giam cùng một chỗ từ trước, người ngoài không biết tình hình của năm mươi người này thế nào, nếu không thì không biết chuyện này sẽ gây ra chấn động lớn đến mức nào.

Nhưng cho dù vậy thì hơn năm mươi tên quan chức này cũng là đại diện cho hơn năm mươi hộ gia đình thuộc tầng lớp trung, thượng lưu giàu có, bọn họ đều có vài mối quan hệ của riêng mình. Không những vậy, năm mươi người kia lại đều là đồng nghiệp trong hệ thống quan chức thành phố, vậy nên chỉ một lần mà hệ thống điều hành thành phố Thượng Hải cùng biến mất năm mươi người, lại còn có vài người trong số đó giữ chức vụ quan trọng trong chính phủ Thượng Hải, vậy nên sự việc này đã gây nên hỗn loạn không hề nhỏ, khiến cho những vị đầu não chính phủ vô cùng đau đầu. Nhưng "người ta trên cơ mình thì biết làm thế nào?" Vậy nên cao tầng của chính phủ chỉ có thể nhắm mắt để người ta dắt mũi, đành phải làm mọi cách để che đậy sự việc, đồng thời cũng cố gắng tìm cách để xóa đi vết vết trong quan hệ với Bùi Kiêu.

Cũng chính vì vậy mà Bùi Kiêu đã được cấp cho một căn biệt thự xa hoa ở vùng ngoại ô của Bắc Kinh. Thiết bị lắp đặt trong biệt thự còn xa hoa hơn nữa, bất cứ loại đồ gia dụng hiện đại nào cũng được trang bị đầy đủ. Chưa nói đến giá trị khu đất này, chỉ tính riêng giá trị của các vật dụng trong biệt thự này cũng không ít hơn mấy triệu nhân dân tệ rồi. Có vẻ như khi chính phủ đã quyết định ra tay vá lại vết rạn nứt trong quan hệ hai bên thì bọn họ cũng sẽ rất hào phóng đây.

“Hắc hắc, người phải cảm tạ ta đi! Ta nhớ khi ta mới vào tổ chức linh hồn thì cũng không được đãi ngộ tốt như thế này đâu. Ngay cả bây giờ ta vẫn chỉ ở trong biệt thự nhỏ, làm sao mà cao cấp được như khu nhà này của người chứ. Không tệ, không tệ, sống ở đây chắc chắn sẽ rất thoải mái... Vậy thì gian phòng lớn ở hành lang bên trái của tầng cao nhất từ nay sẽ thuộc về ta.”

Hôm nay là ngày Bùi Kiêu chuyển đến nơi ở mới, và người đi cùng với hắn đương nhiên là Cung Diệp Vũ. Từ ngày thứ hai sau khi Bùi Kiêu trả thù thì người này đã không biết biến đi đâu, mà Bùi Kiêu lúc đó cũng chỉ nghĩ tới báo thù nên cũng không hề hỏi Cung Diệp Vũ đã chạy đi đường nào. Ai ngờ khi Bùi Kiêu đã báo thù xong, vừa chuẩn bị dọn tới nơi ở mới thì cái tên Cung Diệp Vũ này cũng từ đâu lù lù trở về.

Mặt mũi Bùi Kiêu đầy cổ quái hỏi: “Hả? Vì sao? Sao người lại muốn chạy đến nhà của ta ở vậy?”

Nhưng Cung Diệp Vũ cơ bản là chả thèm để ý tới nét mặt cổ quái của Bùi Kiêu, hắn ngồi một cách oai vệ trên ghế salon, rồi vừa nhìn bồn phía căn phòng vừa nói: “Nguyên nhân việc này thì phải trách chính người rồi. Tuy người là Cao Đăng Tránh Thoát Giả nhưng liệu có sa đọa hay không thì cũng khó nói, đã thế người còn giết cả mấy chục người một lượt. Chuyện này thực sự đã làm chính phủ vô cùng lo lắng, mà thực ra không chỉ chính phủ, cả mấy tổ chức linh hồn khác cũng hỏi thăm chuyện của người liên tục. Bọn hắn rất sợ một Cao Đăng Tránh Thoát Giả sa đọa, vậy nên mấy ngày vừa rồi thảo luận say sưa lắm, và lúc ta bỏ đi cũng là để tham dự cái hội nghị này đấy.”

Trong lòng Bùi Kiêu khê động, hắn mơ hồ đã đoán ra lý do vì sao Cung Diệp Vũ lại phải ở trong biệt thự này rồi, nhưng cuối cùng hắn vẫn mở miệng hỏi lại: “A? thế các tổ chức linh hồn lớn muốn xử lý ta thế nào?”

Phản ứng của Cung Diệp Vũ cũng rất cổ quái, hắn hé mắt liếc nhìn Bùi Kiêu, sau đó mới chậm rì rì nói: “Xử lý? Ai có thể xử lý được chúng ta? Ai có tư cách xử lý chúng ta? Tư tưởng của người có vẻ vẫn chưa thay đổi hoàn toàn nhỉ, tuy dám giằng co với đại nghĩa của quốc gia nhưng lại vẫn còn giữ tư tưởng của nhân loại

bình thường... Ta hỏi người, bây giờ chúng ta đã là Linh Năng Sinh Mạng Thể(1) rồi, đã không còn con người nữa, vậy thì con người dựa vào tư cách gì để mà xử lý và phán xét chúng ta?”

“Một mặt khác, ngay cả những Tự Do Linh Hồn, Tránh Thoát Giả và Cao Đăng Tránh Thoát Giả khác, bọn hắn có tư cách gì để xử lý và phán quyết chúng ta? Có tồn tại một cái Chính Phủ Linh Hồn nào mà chúng ta thừa nhận hay không? Hay là nói tới cái gì Thần Phật Ác Ma cao cao tại thượng? Hắc hắc, nếu như còn một ngày mà tư tưởng của người chưa thể thay đổi hoàn toàn thì người còn chưa thể quán triệt được bản tâm của chính mình đâu.”

Cung Diệp Vũ cảm thán một lượt rồi sau đó mới nghiêm mặt nói: “Xét theo tình trạng trước mắt của người thì bất cứ lúc nào cũng có thể sa đọa, hơn nữa là còn biến thành Chân Ma cấp quỷ quái. Vậy nên để bảo vệ người sống cũng như các Tự Do Linh Hồn khác, từ giờ trở đi, ta sẽ sống tại biệt thự này. Mà mỗi khi người ra ngoài thì phải có ít nhất một gã Tự Do Linh Hồn đi cùng. Cho tới hết thời hạn một năm sau, nếu như người vẫn không bị sa đọa thì lệnh cấm này mới được giải trừ.”

Bùi Kiêu thở nhẹ ra một hơi rồi mới cười nói: “Còn nhẹ nhàng hơn nhiều so với những gì ta tưởng tượng. Ta cứ tưởng sẽ phải mấy chục người ngày đêm canh giữ ta cơ đấy... Nếu nói như thế thì trong vòng một năm này, ta vẫn có thể đi làm nhiệm vụ của tổ chức linh hồn hoặc là tiến vào ảo giới tìm kiếm Thiên Sinh Vũ Khí đúng không?”

Cung Diệp Vũ cười lớn: “ Cái đấy thì đương nhiên rồi, người là Cao Đăng Tránh Thoát giả mà, việc gì phải để ý tới cách người khác muốn xử sự người. Chỉ cần người không biến thành Kẻ Sa Đọa thì ta sẽ luôn đứng ở phía người, các hoạt động trong cuộc sống thường ngày của người vẫn có thể tiếp tục như thường, nhưng còn ta thì sẽ phải sống trong cái biệt thự này. Ài...” Nói tới đó thì Cung Diệp Vũ bắt đầu than ngắn thở dài.

Lúc này, Bùi Kiêu như trút được gánh nặng trong lòng, hắn cười nói: “Chả phải vừa giờ người nói rằng cái biệt thự này tốt hơn cả trụ sở của người hay sao? Nếu vậy thì sao bây giờ được ở đây thật mà lại có cái bộ dạng như vậy hả?”

Cung Diệp Vũ đang định trả lời thì bỗng ở cửa lớn của biệt thự vang lên tiếng đập cửa. Bùi Kiều còn chưa kịp đi ra mở cửa thì Bùi Đại Uyển vốn đang ngồi đọc tạp chí ở bên cạnh ghế salon đã đứng lên, chạy thẳng ra cửa lớn để mở cửa. Ngoài cửa là một thiếu nữ xinh đẹp tầm mười tám, mười chín tuổi, thiếu nữ này “minh mâu hảo xỉ”, mái tóc dài đen nhánh, mà hai bên tóc của nàng còn đeo một trang sức nhỏ có hình bông hoa màu trắng, điều này lại tạo nên nét đẹp của riêng nàng, khiến nàng nhìn vừa đáng yêu lại vừa lung linh. Chỉ riêng khí chất này thôi đã làm cho cô gái thanh tú dịu dàng như Bùi Đại Uyển không thể sánh bằng.

Sau lưng thiếu nữ đó còn có hai gã đàn ông người da trắng cao lớn, mặc âu phục màu đen, tay mỗi người đều xách một cái túi du lịch lớn, nhìn tư thế đứng thẳng lưng và cách dùng lực của họ thì mỗi cái túi đó rõ ràng là rất nặng.

Thiếu nữ đó vừa nhìn thấy Bùi Đại Uyển ra mở cửa thì lập tức nở nụ cười với cô bé. Thiếu nữ này vốn đã rất xinh đẹp rồi, giờ lại cười lộ khiến khóe miệng hơi cong lên, hai má lúm đồng tiền khả ái cũng hiện ra làm cho người ta vừa nhìn thấy đã cảm thấy thoải mái từ tận đáy lòng. Nàng liền khom người xuống nói: “Em chắc là Bùi Đại Uyển nhỉ? Chị là Vu Nữ Trần, là vị hôn thê của Cung Diệp Vũ, trước đây chị đã được nghe hẳn kể về sự kiên cường của em. Hi vọng sau này chúng ta có thể chung sống vui vẻ!”

Cung Diệp Vũ đang ngồi trên ghế salon lập tức đứng phắt dậy. Lúc này cả hắc và Bùi Kiều đều đang trong trạng thái thiêu đốt năng lượng cho nên nhìn qua thì không khác gì người sống bình thường. Hắc vừa thấy thiếu nữ kia xuất hiện thì lập tức chuyển từ tư thế hiên ngang, đỉnh đạt như không thèm quan tâm tới gì trên đời thành bộ dạng tươi cười ngây ngô. Hắc chạy ngay tới trước mặt thiếu nữ rồi ôm lấy nàng vào lòng, lại còn nói: “Sao bây giờ mới đến vậy? Không phải em nói là sẽ bay chuyển sớm sao? Làm cho anh ngồi đây mà lo lắng cho em mãi, nếu thêm một chút mà em không tới là anh sẽ chạy ra sân bay để đón em rồi đấy.”

Bị ôm lấy bất ngờ làm cho thiếu nữ lập tức đỏ bừng mặt, nàng liền ra sức để đẩy Cung Diệp Vũ ra. Nhưng đáng tiếc, Cung Diệp Vũ lại là một tên Chân Ma cấp, mặc dù hắc đã dùng lực vô cùng cẩn thận để không làm bị thương nàng nhưng nếu nàng muốn giẫy khỏi vòng tay của hắc thì cũng không đơn giản như vậy. Thậm chí

sau khi giã giũa vài giây thì còn làm cho tay nàng phát đau nhức, thế nên nàng chỉ có thể ra sức giã lên mu bàn chân của Cung Diệp Vũ, vừa giã vừa nói: “Làm cái gì vậy! Xung quanh có nhiều người như vậy, anh đừng có đột nhiên nhào đầu về phía trước như vậy được không? Mau thả em ra ngay!”

Lúc này Cung Diệp Vũ mới cười ngây ngô rồi thả thiếu nữ ra, đồng thời hắn còn nói thẳng với hai người da trắng mặc âu phục đen sau lưng nàng: “Các người mang hành lý để vào trong hành lang kia đi... Sau đó thì về Hongkong được rồi. Nàng ấy ở đây rất an toàn, không cần các người làm vệ sĩ đâu.”

Hai gã da trắng kia vậy mà rất vâng lời, một người trong đó gật đầu nói: “Đúng vậy, thưa cô gia (2)! Trước khi chúng ta đi, lão gia cũng đã dặn chúng ta chỉ cần bảo vệ tiểu thư đến nơi an toàn là được, sau đó thì không cần bảo vệ nữa. Chúng ta cũng chỉ đưa nàng tới đây mà thôi, bây giờ sẽ đi, sẽ đi ngay đây...” Bộ dạng bọn họ có vẻ hơi sợ hãi khi nói chuyện với Cung Diệp Vũ. Không chỉ có vậy, lúc mang đồ vào thì hai người này cũng không dám đi lại gần Cung Diệp Vũ mà phải đi bên cạnh Bùi Đại Uyển để vào trong phòng.

Bùi Kiều ngồi bên kia vẫn yên lặng quan sát hết mọi việc, người thiếu nữ kia hẳn là là cô nàng mà hắn vẫn hay nghe Cung Diệp Vũ nhắc tới: “Đây chắc là cô bạn gái hoa khôi Đại Học Hongkong của hắn, không ngờ nàng lại là người đẹp cấp độ yêu nghiệt, có khả năng làm điên đảo chúng sinh như vậy”. Nhưng điều làm cho hắn tò mò hơn là tại sao hai tên vệ sĩ kia lại có vẻ khiếp sợ Cung Diệp Vũ đến như vậy?

“Chẳng lẽ... trước kia khi đến nhà thiếu nữ này, vì Cung Diệp Vũ không để lộ thân phận của mình, hoặc là do nhà đó chỉ là phú hào bình thường nên cơ bản là không biết tới sự tồn tại của linh hồn, dẫn đến việc họ cho rằng hắn chỉ là người bình thường? Sau đó họ tỏ thái độ hà khắc hoặc là gây khó dễ cho hắn, hay có thể nói là đám bảo vệ cấp thấp này đã làm khó dễ hắn... Suy đoán dựa theo tính cách của hắn thì nếu những người kia dám làm khó dễ hắn, vậy thì chắc chắn sẽ phải lĩnh đủ, cho dù là vì nể mặt thiếu nữ này nên sẽ không có chuyện mất mạng nhưng nhiều khả năng sẽ mất tay, mất chân gì đó...”

Bùi Kiều thầm suy đoán trong lòng như vậy. Bản thân hắn cũng không ngờ là suy đoán của mình lại chính xác đến tám, chín phần mười, khi Cung Diệp Vũ lần đầu tới nhà Vu Nữ Trần, thật sự đã xảy ra chuyện như vậy...

Ngay khi Bùi Kiều còn đang không ngừng thầm kêu “kỳ quái” thì Vu Nữ Trần đã bị Cung Diệp Vũ lôi tới ngồi ở ghế sofa đối diện. Hắn lập tức kích động nói: “Nữ Trần, đây chính là tên Cao Đăng Trách Thoát Giả thứ chín trên thế giới, và cũng là Cao Đăng Trách Thoát Giả thứ hai của Trung Quốc mà lần trước anh kể với em đấy. Thấy thế nào? Có phải nhìn qua thì hơi giống công tử bột không? Ha ha, không phải trong trường của em có rất nhiều người đẹp muốn trèo cao vào gia tộc quyền thế hay sao? Độ quý giá của hắn bây giờ còn quý hiếm hơn cả kim cương đấy, hay là em giới thiệu mấy người đẹp cho hắn đi?”

Vu Nữ Trần chỉ hơi nở nụ cười, nàng nhìn Bùi Kiều rồi gật đầu cười, cũng nói: “Xin chào, tôi là Vu Nữ Trần, là vị hôn thê của Cung Diệp Vũ, sau này xin anh chiếu cố nhiều cho Cung Diệp Vũ nhà tôi nhé.”

Bùi Kiều vội vàng xua tay: “Không cần phải khách khí như vậy đâu. Làm gì có chuyện tôi chiếu cố hắn chứ. Nếu như lần này không nhờ có hắn ra tay trợ giúp nghĩa thì có khi tôi đã sớm bị đóng băng, chế trụ rồi, làm sao có thể đi báo thù, rồi bây giờ còn có thể bình yên ngồi đây được? Cô cứ nói đùa, chắc sau này đều là hắn chiếu cố cho tôi mới đúng đấy.”

Cung Diệp Vũ ngồi bên cạnh nghe vậy thì cười ha hả một tiếng, đang định nói gì đó thì Vu Nữ Trần đã liếc hắn một cái. Khóe mắt mỉm cười đó thật sự là kiêu diễm, quyến rũ đến khó mà hình dung, làm cho tiếng cười của hắn cũng “két” một cái ngừng lại, ngay cả câu sắp nói ra miệng cũng ngưng luôn.

Lúc này Vu Nữ Trần mới mỉm cười nói tiếp: “Tính cách của hắn chính là như vậy. Một khi đã nhận định điều gì thì mười con trâu cũng không kéo ý hắn trở lại được. Tính cách đó có lẽ rất thích hợp để làm đồng bọn cùng chiến đấu, ít nhất là anh sẽ không bao giờ phải lo hắn bán đứng hoặc là vứt bỏ, nhưng để làm người lãnh đạo thì tính cách như vậy thật không thích hợp chút nào... Tôi nghĩ anh cũng đã nghe hắn kể với anh về tôi rồi. Tôi vốn đang học đại học ở Hongkong, nhưng

chuyện xảy ra lần này thực sự rất nghiêm trọng, tôi không thể không chạy tới Bắc Kinh để có thể ở bên cạnh chăm sóc hần...” Nói tới đây thì Vu Nữ Trần liền nhẹ nhàng đặt bàn tay của mình vào trong lòng bàn tay to tướng của Cung Diệp Vũ, và Cung Diệp Vũ cũng yên lặng nắm lấy tay của nàng.

Vu Nữ Trần lại nói tiếp: “Cung Diệp Vũ nhà tôi chính là như vậy. Tôi nghĩ anh đã tiếp xúc qua với hần nên chắc cũng hiểu nhỉ? Nói dễ nghe một chút thì là đơn thuần, thẳng thắn, còn nói khó chút thì là lỗ mãng, thô bạo. Nếu như hần chỉ là một Trách Thoát Giả bình thường thì quan hệ của hần và chính phủ cũng lắm cũng chỉ là “không tốt” mà thôi, nhưng nếu như hần là một Cao Đẳng Trách Thoát Giả, lại mang danh hiệu Người Mạnh Nhất Thế Giới thì mỗi một cử chỉ, một hành động của hần cũng sẽ khiến cho vô số người để ý nhìn theo, đặc biệt là những mâu thuẫn phát sinh cùng chính phủ.”

Bùi Kiều lập tức cảm thấy rung mình. Hần lập tức thu hồi ấn tượng ban đầu của mình với thiếu nữ này. Hóa ra nàng không chỉ ưa nhìn, rạng rỡ mà còn là người có những suy nghĩ tinh tế, sâu xa đến như vậy. Hần lập tức gật đầu nói: “Đúng vậy. Tôi nghĩ là tôi hiểu rõ ý của cô. Dù sao thì chúng ta cũng đang ở Trung Quốc, cũng phụ thuộc vào tổ chức linh hồn. Cho dù chúng ta thực sự là linh hồn, nhưng nếu như có thể để người sống nhìn thấy, có thể trao đổi cùng người sống thì trên thực tế, chúng ta vẫn có rất nhiều chuyện liên quan đến thế giới của người sống... Mối quan hệ giữa chúng ta và chính phủ không nên quá mức gay gắt. Đạo lý này tôi cũng hiểu được.”

Lời bình:

Vu Nữ Trần đã xuất hiện! Tuy nhiên có vẻ như nàng không phải chỉ là con búp bê để trưng bày. Nàng sẽ có tác động như thế nào tới mối quan hệ của các linh hồn thể và chính phủ? Mời đón đọc chương mới nhất của TVKD được thực hiện bởi nhóm dịch Vô Hạn Chi Tâm!

Chú thích:

1.Linh năng sinh mạng thể: sinh mạng tồn tại ở dạng ý thức và năng lượng.

2. Cô gia: cách người thuộc về nhà gái gọi chú rể.

TỬ VONG KHAI ĐOAN

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 1+2: Quỷ Dị Ở Chung! (2)

Vu Nữ Trần thở nhẹ ra một hơi. Quả thật mọi hành động, cử chỉ của nàng đều toát lên vẻ thanh tao, lịch lãm, dù chỉ là động tác thở ra một hơi như vậy mà cũng đẹp tới nỗi làm người ta hoa cả mắt. Có lẽ đây chính là cái thể cách mị hoặc trời sinh, giống như nàng Tô Đát Kỷ đẹp đến hại nước hại dân thời xa xưa.

Nàng cười nhẹ: “May mà anh còn là người biết suy nghĩ như vậy... Tính cách của Cung Diệp Vũ nhà tôi anh cũng đã biết, mà tôi cũng rất thích tính cách của hắn, vậy nên sẽ không bao giờ nghĩ tới việc thay đổi tính cách đó. Đây là còn chưa nói tới việc chính tính cách đơn thuần như đứa trẻ nhỏ của hắn là nguyên nhân khiến hắn có thể đạt tới thực lực mạnh nhất thế giới như ngày hôm nay. Đó cũng là phương pháp quan trọng nhất để đảm bảo hắn được an toàn, vậy nên tính cách của hắn chỉ có thể như vậy mà thôi... Trước kia tôi vẫn luôn thầm lo lắng, vì tính cách của hắn cứng rắn như vậy nên sợ rằng sớm muộn sẽ có một ngày hắn và chính phủ xảy ra xung đột không thể hòa giải nổi nữa. Lúc ấy thì kết quả chỉ có thể là “lường bại câu thương (1)” mà thôi, chắc chắn không thể cứu vãn được. Vì vậy mà mấy ngày nay tôi ăn không ngon, ngủ không yên, mất càng lúc càng thâm quầng...” Nói đến đó, Vu Nữ Trần liền đưa tay lên sờ sờ mắt mình như thể vẫn còn sợ hãi vậy. Đôi mắt nàng rất đẹp, hai mắt to, tròn, ướt ướt như thể phủ một màn sương mù, nhìn lại có phần giống như mắt của những nhân vật nữ xinh đẹp trong manga vậy. Đôi mắt đó không giống như những đôi mắt nhỏ dài hay là hai mí của các cô bé mà là một đôi mắt vừa lớn, vừa tròn lại như thể luôn hơi ướt, nhìn đúng là đẹp không tả nổi.

Thậm chí cả Bùi Kiêu cũng ngẩng ra nhìn nàng, nhưng dù sao thì Bùi Kiêu cũng không có tà niệm gì hết, phản ứng của hắn chỉ là loại bản năng khi đứng trước cái đẹp mà thôi. Hơn thế nữa, tính cách của hắn cũng rất cứng cỏi và nghị lực, vậy nên chỉ sau giây lát thì hắn đã thu hồi ánh mắt, rồi tiếp tục nghe thiếu nữ giải thích.

Vu Nữ Trần lại liếc nhìn Cung Diệp Vũ bên cạnh, rồi nàng lại nói tiếp: “Chính vì vậy nên muốn giải quyết mâu thuẫn giữa Cung Diệp Vũ và chính phủ thì cần phải có lực bên ngoài tác động mới được. Nhưng thứ lực bên ngoài này lại phải là nội lực của chúng ta, không thể là tổ chức linh hồn nước ngoài hay Cao Đẳng Tránh Thoát Giả của quốc gia khác, nếu không thì có thể sẽ khéo quá hóa vụng... May mà trời xanh còn thương, cuối cùng thì anh đã xuất hiện. Thật ra, anh chính là nhân vật quan trọng nhất để có thể phá vỡ cái cục diện đáng sợ này.”

Bùi Kiều nhẹ gật đầu, hần nói: “Trước kia tôi đã thấy điểm này không đúng. Theo như tôi thấy thì các tổ chức linh hồn nước ngoài đều được đặt dưới sự khống chế của chính phủ. Nhưng tổ chức linh hồn nước ta lại giống như là một nước tự trị trong lòng một nước lớn vậy, có đường lối và hành động của riêng mình. Không những thế, còn có thể xảy ra xung đột giữa chính phủ và chúng ta... Ví dụ như chuyện của tôi, sự việc kiểu như vậy rất không ổn, thậm chí còn có thể nói là cực kỳ nguy hiểm. Trên thực tế, sau khi tôi báo thù xong thì mọi hành động nhằm hàn gắn quan hệ mà chính phủ thực hiện đều được tôi tiếp nhận. Dù sao thì tôi cũng không thể hoàn toàn tách khỏi quốc gia được, thật ra thì trước kia, tôi cũng chỉ có mâu thuẫn với quốc gia về mặt phương pháp hành động mà thôi, thế nhưng tôi cũng không hề nảy sinh dã tâm hay là muốn làm phản chính phủ gì đó, bởi vì mâu thuẫn này còn có thể hòa giải được. Mà bây giờ thì cả tôi và quốc gia đều đang làm việc này, tôi nghĩ là sau khi tôi nhận lấy cái biệt thự này thì chính quyền cũng đã hiểu được rằng: tôi là kẻ biết suy xét đạo lý.”

Vu Nữ Trần mỉm cười, nói: “Đúng vậy. Tình trạng bây giờ đúng là nhu thế, vậy nên tôi mới cho rằng anh là người có thể thay đổi được cục diện chết chóc này. Một là tính cách và phương châm hành động của Cung Diệp Vũ không thể dao động được, hai là cũng phải quan tâm tới thể diện và lợi ích của quốc gia, mặt này nhất định phải được anh thực hiện... Cho nên tôi mới nói là, sau này phải nhờ anh chiêu cổ cho Cung Diệp Vũ nhà tôi đấy.” Nói xong, không ngờ nàng lại đứng lên rồi nghiêm túc hướng về phía Bùi Kiều mà khụy gối một chút, hạ thấp cơ thể, làm động tác “thi lễ”(2) của phụ nữ Trung Quốc thời cổ.

Bùi Kiều vội vàng đứng lên nói: “Tôi không dám nhận đâu... Đây là lời thật từ đáy lòng tôi. Tôi có thể báo thù rồi bình yên đứng ở chỗ này đều là nhờ có Cung

Diệp Vũ làm chỗ dựa và ủng hộ cho tôi. Vậy nên sau này, khi hẳn cần tôi báo ơn thì tôi chắc chắn sẽ làm mà không chút nhú mảy. Con người tôi tuy không thể gọi là hiên ngang lắm liệt gì, chỉ là một người bình thường trong ngàn vạn người trên đời, nhưng tôi tự thấy mình vẫn còn là một kẻ “có ơn phải trả”. Vậy nên cô cứ yên tâm đi, sau này cho dù có xảy ra chuyện gì thì tôi cũng sẽ đứng về phía Cung Diệp Vũ. Nếu có một ngày phải kề vai tử chiến... thì tôi sẽ đem cái mạng này ra trả lại cho hẳn là được chứ gì? Ơn cứu mạng, nghĩa giúp báo thù, không một giây, một phút nào tôi dám quên!”

Vu Nữ Trần lại liếc nhìn Cung Diệp Vũ thì thấy mặt hẳn lúc này lại chẳng có tạo biểu cảm nào. Nhưng thực ra, ai thân quen hẳn cũng đều biết là lúc này trong lòng hẳn đang vô cùng cảm động, chỉ tại hẳn luôn cho rằng đàn ông thì không được làm bộ dạng “cô bé yếu đuối”(3), thế nên mỗi lần xúc động mạnh là hẳn lại cố làm ra cái bộ dạng “mặt không cảm xúc” này, nhìn thì còn tưởng hẳn lạnh lùng hay đang suy ngẫm điều gì ấy chứ.

Vu Nữ Trần liền cười hì hì rồi nói: “Từ hôm nay, tôi sẽ luôn ở lại bên cạnh hẳn, cho tới khi nào quan hệ của hẳn và chính phủ hoàn toàn thay đổi thì thôi... Như vậy thì việc đầu tiên mà bây giờ hai người phải làm, cũng là bước đầu tiên để làm hạ nhiệt trong quan hệ với chính phủ...”

“Tôi thấy hai người nên lập tức triệu tập nhân thủ để tiến vào Phong Đô. Hơn nữa còn phải chiến đấu với mục tiêu là mở rộng vùng kiểm soát, ít nhất phải dọn dẹp sạch sẽ vùng bên ngoài. Không chỉ vậy, Thiên Sinh Vũ Khí và tư liệu thực tế đều phải giao vô điều kiện cho chính phủ... Nếu như chính phủ đã muốn lấy lòng hai người thì “có qua có lại mới toại lòng nhau”, hai người cũng phải có đại lễ để đáp lại chứ.”

Và như vậy, trong những ngày sau đó, Cung Diệp Vũ và cô bạn gái Vu Nữ Trần của hẳn đều tới sống trong căn biệt thự này. Mà căn biệt thự này có tổng cộng bốn tầng lầu với mấy chục gian phòng, cho nên có thêm hai người cũng chẳng thể nào thấy chật ních. Mà thực ra là ở đây cũng chỉ có Bùi Kiều và em gái hẳn sống, mẹ của

hai anh em họ vẫn còn đang phải điều trị trong bệnh viện, chưa biết tới khi nào mới có thể khôi phục được ý thức.

Vì Vu Nữ Trần cũng muốn sống trong biệt thự này nên trong hai ngày tiếp theo, nàng ta bắt đầu trắng trợn sửa lại bố cục của biệt thự. Tuy Vu Nữ Trần luôn hành động lễ phép, dịu dàng, nhưng dù sao nàng cũng sinh ra trong gia đình đại phú đại quý, vậy nên khó tránh khỏi việc nàng hơi khó tính. Trong mắt ba người còn lại thì nơi này đã quá đẹp rồi, chỉ có nàng là liên tục bĩu môi, nói tên thiết kế cái biệt thự này đúng là vô dụng, chỗ nào cũng thấy sai. Toàn bộ nội thất đều làm cho người ta có cảm giác nơi đây là nhà của một kẻ nhà giàu mới nổi. Vậy nên ngay ngày hôm sau, nàng liền bắt tay vào việc thay đổi cách bài trí đồ dùng trong nhà, còn Bùi Kiêu và Cung Diệp Vũ thì lập tức biến thành cu li, bị sai chạy qua chạy lại hai ngày liền, cùng với đó là tài khoản của Cung Diệp Vũ cũng bốc hơi mất mấy triệu nhân dân tệ.

“Cũng may mà ta là Cao Đẳng Tránh Thoát Giả, chứ nếu không thì đúng là không nuôi nổi “thiên chi kiều nữ”(4) này.” Cung Diệp Vũ vừa lái xe vừa lẩm bẩm.

Sau hai ngày được mời làm công nhân bốc vác, lúc này hai người đã được tạm nghỉ để đi tới tổng bộ của Tổ Chức Linh Hồn Trung Quốc một chuyến. Lại nói, đây là lần đầu tiên Bùi Kiêu đi đến tổng bộ của một tổ chức linh hồn. Lúc ở nước Mỹ, hắn đã muốn đi để mở mang kiến thức một lần, nhưng rồi không ngờ lại xảy ra nhiều chuyện đến thế, vậy nên sau mười ngày, giờ mới là lần đầu tiên hắn tới tổng bộ của một tổ chức linh hồn.

Bùi Kiêu đang ngồi ở ghế bên cạnh Cung Diệp Vũ, cả hai đều đang tiêu đốt năng lượng tiêu chuẩn, vậy nên nhìn qua thì không khác gì người bình thường. Theo như lời Cung Diệp Vũ nói: “Là một Cao Đẳng Tránh Thoát Giả thì không cần phải quan tâm tới việc tiêu hao bao nhiêu tiêu chuẩn năng lượng, chỉ cần nghĩ cách tăng cường thực lực của mình là được.”

Bùi Kiêu cười nói với Cung Diệp Vũ: “Dù sao thì người cũng có thể xếp vào hàng ngũ những kẻ có tiền mà. Chưa cần nói tới trợ cấp mỗi tháng quốc gia cho người, chỉ riêng việc tiến vào ảo giới kiếm lấy một cây Thiên Sinh Vũ Khí dung lượng khoảng 50 thôi thì cũng đã kiếm được một khoản hơn mười triệu đô-la Mỹ

rồi, tiền trong thẻ tín dụng của người có khác gì vô hạn đâu? Sao lại sợ không nuôi nổi nàng?”

Cung Diệp Vũ ha ha cười: “Thế là người chưa thấy đại tiểu thư con nhà đại gia tiêu tiền rồi. Người chưa thấy thì chưa thể biết được, hai ngày này có tính là cái gì chứ? Lần trước đi Paris xem trình diễn thời trang với nàng, sau đó nàng mua vài mẫu thiết kế và một ít đồ trang điểm. Kết quả: không ngờ ta không đủ tiền trả. Thế là ta phải gọi tổ chức trong nước chuyển tiền tới gấp, nếu không thì ta đúng là mất hết cả thể diện rồi, chắc dám Cao Đăng Tránh Thoát Giả mà biết được thì bọn chúng sẽ cười tới đứt cả ruột mất.”

Bùi Kiều cũng cười, nhưng nụ cười của hắn lại có cái gì đó ảm đạm. Cung Diệp Vũ lại như đã đoán được những điều trong lòng hắn từ lâu, mở miệng hỏi: “Làm sao vậy? Nhớ tới bạn gái của người đấy à? Người có dự định gì không?”

Trước khi chết, Bùi Kiều cũng có bạn gái, nhưng dù sao thì hai người vẫn chưa kết hôn, mà còn vì vấn đề công việc nên phải sống xa nhau, vậy là tình cảm cứ dần phai nhạt như thế. Sau khi Bùi Kiều chết, bạn gái hắn có tới thắp nhang cho hắn một lần, sau đó cũng không tới lần nào nữa, tình duyên hai người xem như đã hết. Khi chính phủ biết Bùi Kiều là Cao Đăng Tránh Thoát Giả thì đã đi điều tra cận kề về hắn, cả tư liệu về bạn gái hắn cũng đầy đủ. Hóa ra trước khi Bùi Kiều chết thì bạn gái hắn đã có bạn trai mới, đó là cấp trên ở công ty của nàng ta. Có lẽ dù không có biến cố gì đi nữa, vài tháng sau, nàng ta cũng sẽ yêu cầu chia tay Bùi Kiều mà thôi.

Bùi Kiều nghe vậy mới cười nhẹ một tiếng, nói: “Đã qua rồi! Giờ đã không còn tình cảm gì nữa. Chỉ là trong đầu vẫn còn hình ảnh khi mới lần đầu gặp mặt nàng. Lúc đó ta còn đang học đại học, tình cờ gặp gỡ nhau rồi từ đó cùng chung bước. Khi ấy nàng còn để mái tóc đen dài, luôn mỉm cười dịu dàng, ai ngờ chỉ sau mấy năm tiếp xúc với xã hội mà nàng đã thay đổi nhanh như vậy... Người đàn ông theo đuổi nàng thậm chí hơn nàng tới hai mươi tuổi, là một gã trung niên đã hơn bốn mươi rồi.”

Bộ dạng tươi cười phóng khoáng của Cung Diệp Vũ cũng biến mất, hắn chỉ yên

lặng lái xe, cả nửa ngày sau mới thấy hắn nói: “Thế gian như lò, quyền thế như than, tiền tài như lửa, người trần đều bị lửa than thiêu đốt, mài luyện, cho tới khi chỉ còn là một quả cầu sống, không một chút bản sắc. Cho dù người là anh hùng hào kiệt, là bá vương kiêu hùng thì cuối cùng cũng sẽ được mài nhẵn thành công, không còn lại chút “bản ngã”(5) nào, hoặc nói là “đã lạc mất bản ngã”... Có biết vì sao Trung Quốc hơn một tỷ, gần như chiếm một phần tư dân số thế giới mà lại chỉ có hơn mười Trách Thoát Giả và một Cao Đẳng Trách Thoát Giả duy nhất là ta, có biết vì sao lại ít đến vậy không?”

Bùi Kiêu kinh ngạc, hắn vội vàng tập trung tinh thần, sắc mặt nghiêm túc nói: “Vì sao vậy? Thật ra ta cũng tò mò cái này! Mấy ngày nay ta vẫn đang đọc tài liệu về tổ chức, ta thấy chúng ta có tất cả mười ba Trách Thoát Giả và một Cao Đẳng Trách Thoát Giả là người, số lượng như vậy thật đúng là quá ít. Cho dù trong dân gian có thể có Trách Thoát Giả không được phát hiện giống như ta, nhưng cũng không thể ít tới mức như vậy mới đúng chứ.”

Cung Diệp Vũ cười khở nói: “Điều này thì phải nói tới cách lý giải trước kia của ta: tinh thần của một người thường sẽ được thể hiện nhiều nhất ở bản sắc cá nhân. Giống như là bản tính trời sinh vậy, khi người trẻ tuổi còn chưa bước vào xã hội, còn chưa bị xã hội ma luyện thì thứ khí phách, ý chí cá nhân này vẫn còn, nhưng rồi vì ý chí không phù hợp xã hội mà phải chịu thiệt, thất bại hết lần này đến lần khác. Vậy nên cuối cùng không thể không tự điều chỉnh, mài nhẵn chính bản thân mình để có thể tiếp tục tồn tại, mang tính cách chân chính của mình che đậy, cất giấu hoặc vứt bỏ. Cứ như vậy mà tạo thành một xã hội liên miên bất tận những cái xác đang sống, người như vậy làm sao có đủ tinh thần và ý chí để giãy thoát khỏi tội nghiệt? Làm sao có thể để tinh thần và ý chí của mình cùng hòa vào chấp niệm để có thể trở thành Trách Thoát Giả và Cao Đẳng Trách Thoát Giả đây? Không thể nào!”

Nói tới những lời sau cùng thì tiếng nói của Cung Diệp Vũ đã trở nên kịch liệt, hắn lớn tiếng: “Tuy ta rất không muốn thừa nhận, nhưng về mặt giải phóng cá tính, thể hiện cá tính và thậm chí là tôn trọng cá tính thì quốc gia của chúng ta không thể so được với các nước Âu Mỹ giàu có. Thậm chí nước ta thực sự là nơi tàn phá bản tính, cá tính, hoàn toàn đập nát mọi khí phách, cá tính trời sinh! Trong hoàn cảnh

như vậy thì dù có hơn một tỷ dân làm cơ sở cũng có thể sinh ra được bao nhiêu Tránh Thoát Giả đây? Có thể có bao nhiêu Cao Đẳng Tránh Thoát Giả đây? Trời ạ! Người có thấy không? Khi sóng điện từ ngày càng gần tới điểm giới hạn thì tỷ lệ xuất hiện Tránh Thoát Giả và Cao Đẳng Tránh Thoát Giả càng lớn, mà chính vì vậy... mà chênh lệch giữa tổ chức linh hồn nước ta và các tổ chức linh hồn nước ngoài ngày càng lớn!”

Lời bình:

"Nếu có một ngày phải kề vai tử chiến... thì tôi sẽ đem cái mạng này ra trả lại cho hần..."

"Thế gian như lò, quyền thế như than, tiền tài như lửa, người trần đều bị lửa than thiêu đốt, mài luyện, cho tới khi chỉ còn là một quả cầu sống, không một chút bản sắc..."

Cuộc đời liệu có được mấy người sẵn sàng cùng ta nhảy vào nơi núi đao biển lửa? Ai có trái tim rực cháy khi nghe được những lời ấy lại không sôi trào nhiệt huyết? Mời đón đọc những chương tiếp theo đây nhiệt huyết và cảm xúc của TVKD được thực hiện bởi nhóm dịch Vô Hận Chi Tâm trên Bạch Ngọc Sách!

Chú thích:

1. Lưỡng bại câu thương: vì dồn đối phương vào chỗ chết mà ngay cả bản thân cũng không giữ an toàn được nữa.
2. Động tác thi lễ của phụ nữ Trung Quốc xưa: giống như động tác gập người để bật nhảy, nhưng trong tâm chỉ hạ một chút, đầu gối hơi gập. Ai xem phim TQ cổ chắc đều từng thấy.
3. Cô bé yếu đuối: nguyên tác “tiểu nhi nữ”, ý nói là sụt mướt, ủy mị.
4. Thiên chi kiều nữ: ý chỉ con gái nhà đại gia, cảnh vàng lá ngọc.
5. Bản ngã: có thể hiểu là phần nhân cách chân chính, là những gì thuộc về nhân cách trời sinh chứ không phải được tạo ra, được ngụy trang thành.

TỬ VONG KHAI ĐOAN

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 1+3: Quỷ Dị Ở Chung! (3)

Trong lòng Bùi Kiêu thực sự cảm thấy vô cùng kinh ngạc. Thực ra, tuy hẳn có cái mác Cao Đẳng Tránh Thoát Giả nhưng cũng không phải là Tránh Thoát giả hay Cao Đẳng Tránh Thoát Giả gì hết. Trái lại, có khả năng hẳn là một linh hồn đặc thù có năng lực đặc biệt là lôi điện, nhưng mà cái linh hồn đặc thù này của hẳn cũng rất đặc biệt, có điểm khác với cả Tránh Thoát Giả và các linh hồn đặc thù khác. Tránh Thoát Giả có thể tự động gia tăng cường độ linh hồn bản thân theo thời gian, Tự Do Linh Hồn và linh hồn đặc thù thì không thể gia tăng cường độ linh hồn bằng cách nào khác ngoài ăn thực phẩm làm bằng chấp niệm. Còn Bùi Kiêu, tuy không thể tự động gia tăng lượng chấp niệm nhưng khi hẳn tiến vào trạng thái tập trung cao độ thì lại có thể làm gia tăng cường độ linh hồn của mình. Đó chính là điểm khác biệt giữa hẳn và Tránh Thoát Giả, vậy nên hẳn cũng không biết những chuyện của bản thân Tránh Thoát Giả.

Cung Diệp Vũ lại không hề phát hiện biểu hiện kinh ngạc của Bùi Kiêu, hẳn vẫn tự nói một mình: “Người cũng là Cao Đẳng Tránh Thoát Giả, nên người cũng đã từng trải qua giây phút khi giây thoát khỏi tội nghiệt nhỉ? Cái thứ đó chính là đủ các loại tư tưởng ác độc từ bên ngoài hội tụ lại, hình thành nên một tầng khí đen tối trói buộc linh hồn lại, mỗi lần đụng vào đều làm cho linh hồn đau đớn vô cùng như thể bị xé rách. Không những vậy, còn có vô số các kí ức ồ ạt chảy vào trong đầu, làm cho ý thức chìm vào trong đó rồi như thể bị kéo vào luân hồi ở trong đó. Tự Do Linh Hồn bình thường chắc chắn không thể nào thoát được khỏi nó, nếu như còn cố giãy giụa thì sẽ toàn bộ linh hồn sẽ tan vỡ ngay lập tức, sau đó lập tức biến thành quỷ quái. Điều này được nhắc tới trong tài liệu của mọi tổ chức linh hồn, việc này gọi là “bị tội nghiệt cắn nuốt mà tan rã”, chỉ có Tránh Thoát Giả mới có thể tự mình thoát ra... Thời điểm Tránh Thoát Giả lần đầu giây thoát khỏi tội nghiệt chắc chắn là lúc mà ý chí của hẳn đang cực kỳ kiên định, có được bản tính và điều mà chính

mình theo đuổi, hay nói một cách là “có được mộng tưởng của chính mình”! Thời khắc mà hắc giã thoát khỏi tội nghiệt, loại ý chí này sẽ hoàn toàn dung nhập vào trong chấp niệm của bản thân, làm cho chấp niệm của bản thân trở nên vô cùng rắn chắc, sẽ không thể bị tội nghiệt làm tan rã và thôn phệ nữa. Đó chính là Trách Thoát Giả! Như thế thì thử hỏi rằng: trong đám chúng sinh của cái xã hội này, trong bảy người sống như những cái xác không hồn kia, trong số những kẻ sống qua ngày không mục đích kia, người cho rằng bọn họ có thể trở thành Trách Thoát Giả được hay sao?!”

Nói đến đó thì tâm trạng Cung Diệp Vũ dường như sắp nổ tung vì không nhịn được nữa, tiếng hắc hét vang vọng như “răng ngâm sủi rỗng”, khiến cho những người đang đi ngoài đường phải vội bưng lấy tai vì đau đớn, ngay cả cửa kính trên chiếc xe thể thao mà hắc đang lái cũng bị chấn động đến mức vỡ nát. Cổ khí thể bá đạo mà chỉ mình hắc mới có cũng bắn ra bốn phía mà không hề e dè gì hết, nhưng người đang đi gần chiếc xe thể thao lập tức run rẩy toàn thân ngã xuống đất, thế nhưng có lẽ chính bọn họ cũng không hiểu vì sao mình đột nhiên lại sợ hãi tới vậy?

Sau khi Cung Diệp Vũ bộc phát ra khí thể của mình thì thở dốc phì phì cả nửa ngày, sau đó mới từ từ thu lại khí thể của mình rồi nói: “Thật xin lỗi, ta hơi không khống chế được...” Nói tới đó, gã đàn ông trước giờ luôn thể hiện hình ảnh kiêu ngạo bá đạo này bỗng nhiên lại trở nên hơi buồn phiền, uể oải. Điều này làm cho Bùi Kiêu kinh hãi tới tái mặt, vì theo như tư liệu của hắc thì Chân Ma cấp cường giả phải luôn tin tưởng “nhân” của chính mình, quán triệt sâu sắc “đạo” của chính mình, nếu như sinh ra lòng nghi ngờ với “đạo” của bản thân thì sẽ lập tức mất đi cường độ linh hồn Chân Ma Cấp. Không phải là Cung Diệp Vũ đang bắt đầu hoài nghi “đạo” của hắc đấy chứ?

Bùi Kiêu nhìn kỹ Cung Diệp Vũ cả nửa ngày, sau đó mới thở nhẹ ra một hơi. Cổ khí thể bá đạo kia vẫn tồn tại như trước, chỉ là bị ẩn giấu đi mà thôi. Có lẽ không phải là Cung Diệp Vũ nghi ngờ “đạo” của chính mình, mà là hắc thấy thất vọng với một số thứ.

“Thất vọng sao?”

Hai người cùng yên lặng đi về phía trước. Chả mấy chốc mà chiếc xe thể thao đã từ ngoại ô Bắc Kinh đi vào khu nội thành, trên đường dần gặp phải cảnh ách tắc mà Bùi Kiêu thì cũng không biết cụ thể cái tổng bộ của tổ chức linh hồn ở chỗ nào. Lúc này, hẳn cảm thấy không khí trên xe có chút nặng nề nên suy nghĩ một chút rồi hỏi: “... Sao người lại phải nghĩ nhiều như vậy? Theo như những gì ta được biết, người không phải là một gã hay đa sầu đa cảm. Những vấn đề kia thì cứ để đám lãnh đạo của tổ chức linh hồn đau đầu là được rồi. Người cần gì phải vì những điều đó mà làm dao động “đạo” của mình...”

Cung Diệp Vũ trầm ngâm thật lâu, mãi cho tới khi chiếc xe thể thao dừng lại ở một ngã tư, hẳn mới thở dài nói: “...Bởi vì ta quá yêu mảnh đất này. Cho dù ta tỏ thái độ kiêu ngạo với đám quan chức kia, rồi nói với bọn hẳn người sống quản người sống, người chết quản người chết, thậm chí còn muốn tổ chức linh hồn tách ra độc lập, tất cả đều là vì ta quá yêu mảnh đất này đó...”

“Ông nội của ta là một quân nhân, phục vụ trên chiến trường Triều Tiên rồi bị tạc đứt cả hai chân. Thứ duy nhất mà ông ấy nhận được là một cái huy chương và một cái giấy chứng nhân... Ông mất đi hai chân của mình cùng với người vợ chết vì bệnh mà ko có tiền chữa. Thời điểm đó là bắt đầu của mười năm hỗn loạn(1)...”

“Trong thời kì mười năm hỗn loạn đó, cha ta tham gia vào phong trào Hồng Vệ Binh. Sau khi hỗn loạn kết thúc thì ông nội bắt cha ta phải đi tòng quân, nhưng cha ta sống chết thế nào cũng không chịu. Cha ta nói cái gì mà cả vợ mình cũng không cứu nổi, đi tòng quân có khác gì đi chịu chết... Vậy nên cha ta bỏ nhà đi, sau khi cha ta bỏ đi ba ngày thì ông nội tức giận quá mà qua đời... Đó là thời kì cải cách, trước lúc những nhà buôn Nga lần đầu xuất hiện...”

“Cha ta tổ chức một đám dân liều đi sang vùng biên giới Trung – Nga của nước Nga để đầu cơ, buôn bán hàng cấm kiếm lời. Sau một thời gian làm ăn thì đã có chút tiếng tăm, nhưng dù sao họ cũng không phải người Nga, ở Trung Quốc cũng không có người chống lưng, vậy nên khi ta được hai tuổi thì cha ta bị người ta bắn cho thủng lỗ chỗ mà chết ở đầu đường. Mùa đông năm đó có bão tuyết lớn, mẹ ta ôm ta trong tá mà lưu lạc khắp đầu đường xó chợ nước Nga, phải đi làm cái việc mà đám người Nga gọi là công việc dành cho gà da vàng... Năm ta bảy tuổi, Đảng Đầu

Trọc (2) ở Nga hoành hành khắp nơi, chúng đi hành hạ đến chết những ai không phải người Nga, một lần mẹ ta bị người ta gọi đến khách sạn, sau đó thì không trở về nữa...”

“Có một lão ăn mày cứu ta... Hắn là một thằng xui xẻo đến Nga làm ăn buôn bán, rồi bị người mà hắn coi là huynh đệ lừa hết tiền, trong nước còn một khoản nợ chưa trả. Hắn và ta vừa đói vừa lạnh, còn bị đánh cho toàn thân không chỗ lành lặn, cứ vậy mà đi khắp nơi xin ăn, năm đó ta tám tuổi...”

Nói tới đó thì Cung Diệp Vũ phá lên cười ha hả: “Người đó thật sự là một tên xui xẻo. Đường đường là một tài tử tốt nghiệp đại học cao cấp, đầy một bụng lý luận kinh tế, đầy một bụng tài hoa, vậy mà không ngờ lại trở thành một tên ăn mày... Ha ha, vậy là hắn mang theo ta đi lang thang xin ăn trở lại trong nước, sau đó hắn dựa vào mối quan hệ trước kia và bán tài sản còn cất giấu để bò lên lần nữa. Nhưng hắn vẫn là đồ ngu si như cũ! Lúc nào cũng nói quốc gia đang chuyển biến tốt, tương lai sẽ càng ngày càng tốt đẹp. Thế nên bây giờ cố gắng tích góp chút tài sản, sau này bước vào thời kì kinh tế quốc gia đại phát triển thì có thể đem chút sức lực ra đóng góp cho đất nước. Người này lúc nào cũng đáng ghét như vậy, suốt ngày dạy ta về đám anh hùng hào kiệt trong lịch sử, luôn mồm nói văn minh Trung Quốc huy hoàng tới cỡ nào, nói bao nhiêu nhân tài kiệt xuất nguyện vì mảnh đất này mà vấy lên máu tươi của mình... Hắn thật là một tên ngu ngốc! Rõ ràng là bị bọn đầu trâu mặt ngựa hành hạ trong mười năm hỗn loạn, rõ ràng là chân trái bị bọn chúng đánh đến què, thế mà tên ngu ngốc đó vẫn còn kiên định như vậy...”

Cung Diệp Vũ vừa nói vừa cười ha hả, hắn cười đến nỗi mà nước mắt cũng chảy ra, một giọt tiếp một giọt lăn dài, nhưng hắn lại như thể chẳng biết chuyện đó...

“Nhưng kết quả thì sao đây?! Nhờ có đầu óc kinh tế nhạy bén mà hắn đã mua trước một mảnh đất còn chưa được khai phá. Kết quả là khi hắn cho khai phá thì lại làm chặn đường tài lộ của người khác. Dưới sự bảo kê của đám quan lại biến chất, bọn giang hồ trắng trợn ập vào vơ vét tài sản, sau đó chúng lại dùng chính sách và áp lực để buộc công ty phải ngừng hoạt động, vậy là cuối cùng cũng phá sản... Tên ngu ngốc đó trước khi tự sát vẫn còn nói chuyện ngu ngốc! Hắn tuyên bố ta không phải

con nuôi của hắn, ta và hắn cũng không có bất cứ một liên hệ máu mủ nào. Nếu hắn chết thì khoản nợ của hắn cũng sẽ chết theo, như vậy là ta sẽ không bị liên lụy chút nào hết! A!”

Nói đến đó, Cung Diệp Vũ càng rống lớn hơn. Lúc này thì không chỉ những tấm kính còn sót lại của chiếc xe thể thao mà cả kính của những chiếc xe bị tắc đường đang dừng gần đó cũng bị chấn động vỡ nát. Thậm chí cả linh hồn thể của Bùi Kiêu cũng cảm thấy không chịu đựng nổi, phải bịt chặt tai lại. Nhưng cũng may là Cung Diệp Vũ chỉ kích động mà rống lớn một tiếng thôi, sau đó hắn lập tức ngừng lại thở hổn hển.

“Hắn là kẻ có ý chí kiên định đến vậy cơ mà! Tại sao lại không trở thành Trách Thoát Giả chứ? Hắn quả thật là một tên ngu ngốc mà! Một tên ngu ngốc xui xẻo tới cực điểm luôn!” Cung Diệp Vũ nhắm mắt thì thào, nói xong câu cuối cùng hắn mới thở dài một tiếng.

Bùi Kiêu bỏ tay bịt tai ra rồi nhìn bốn phía. Những người trong các xe xung quanh đều đang kinh hãi gần chết nhìn về phía hắn và Cung Diệp Vũ, thậm chí còn có mấy người bị tiếng gào to lúc này ép cho ngất thẳng cổ. Tuy là vậy nhưng chuyện vừa rồi thật sự quá mức dọa người, thế nên tuy nhiều người bức tức nhưng nhất thời cũng không có ai dám tới tranh chấp hay truy hỏi gì. Cả đám chỉ dám đứng từ xa xa nhìn về phía này.

Cũng may là ngay lúc này, đoạn ùn tắc giao thông phía trước đã được giải quyết, Cung Diệp Vũ dẫm lên chân ga cho xe chạy đi, vậy là cuối cùng thì người xung quanh cũng không nổ ra tranh chấp gì với Cung Diệp Vũ.

Bây giờ thì Bùi Kiêu mới có thể thở phào nhẹ nhõm, vừa rồi hắn thực sự đã rất sợ hãi. Tuy lúc hắn báo thù thì có thể nói là hai tay đã nhuộm đầy máu, nhưng điều đó cũng không đại biểu cho việc hắn là kẻ thích giết chóc. Mà thật ra là trái lại, hắn có thể nói là kẻ rất quý trọng sinh mạng. Sau khi đã trải qua sự khủng bố của Địa Ngục thì hắn càng quý trọng sinh mạng nhiều hơn, vậy nên chỉ cần một người không phải là kẻ thù hại hắn hay gia đình của hắn thì hắn sẽ làm hết sức để bảo vệ tính mạng kẻ đó.

Thế nên lúc này Bùi Kiêu mới dám thở ra một hơi: “Sau đó thì sao? Sau khi cha nuôi người chết thì người đã làm gì? Vì sao mà người lại chết vậy?”

“Đã làm gì ấy hả?” Cung Diệp Vũ dường như không hiểu nổi câu hỏi mà nhìn về phía Bùi Kiêu, sau đó mới ha hả cười lớn nói: “Đương nhiên là đi giết cho bằng sạch cả đám giang hồ cùng với bọn quan lại kia rồi. Chứ không thì người cho rằng vì sao ta lại nói cái câu: trò này, trước kia ta vẫn thường chơi? Ta nhớ lần đầu ra tay đã giết hơn trăm tên thì phải. Sau đó thì trốn đi một cách lặng lẽ để chờ đợi, chờ thời cơ thích hợp để đánh lén, sau cùng thì cũng chết dưới mưa đạn của đám cảnh sát kia, ha ha ha...”

Đầu Bùi Kiêu lập tức toát hết mồ hôi. Thật ra thì hẳn cũng có nhớ cái câu “trò này, trước đây ta vẫn thường chơi” mà Cung Diệp Vũ nói với tên quan chức trung niên trước khi Bùi Kiêu đi báo thù. Lúc ấy Bùi Kiêu còn tưởng đó chỉ là một câu uy hiếp thôi, ai ngờ Cung Diệp Vũ đúng là “hay chơi trò đó”, mà lại là dùng thân phận người sống bình thường để làm nữa chứ! Chuyện như vậy thì đúng là quá mức quý dị rồi.

Cung Diệp Vũ vừa lái xe vừa nói tiếp: “Cha nuôi của ta rất thích kể cho ta nghe chuyện về những những nhân vật anh hùng trong lịch sử. Và trong số tất cả các anh hùng thì ta thích nhất là Hạng Vũ. Tuy đầu óc người này đúng là không ra làm sao, nhưng hẳn lại không bao giờ làm gì trái với bản tâm mình. Mà vì lúc nhỏ đi ăn xin bị người ta đánh cho bầm dập nên từ nhỏ ta đã luyện võ, cha nuôi ta cũng mời vài võ sư đến dạy cho ta. Chứ người tưởng đám giang hồ kia dễ giết lắm hay sao? Nhưng rồi sức người cũng không địch lại nổi súng ống, bị mấy chục khẩu súng vây lại, muốn chạy cũng không chạy nổi. Mưa đạn bay ra, ta lập tức biến thành tổ ong vô vỏ. Người chắc không biết đâu, từ giữa không trung nhìn xuống cái xác thùng lỗ chỗ như tổ ong vô vỏ của chính mình, loại cảm giác này...đúng là rất quý dị!”

“Ta còn tận mắt thấy thi thể của mình cháy thành than đây này...”

Bùi Kiêu thầm nói trong lòng. Hẳn cảm thấy nếu mình còn tiếp tục đánh bạn với cái gã bên cạnh này thì sớm muộn cũng có một ngày, cái bản mặt của mình rồi cũng sẽ biến thành cái hình thế này thôi 囧...

Vừa nói tới đó thì xe thể thao đã dừng lại bên ngoài một tòa nhà cao tầng. Bùi Kiều hướng về phía đó nhìn thì thấy ngay là ngoài những người nhìn như nhân viên văn phòng bình thường ra, còn có mấy tên Tự Do Linh Hồn đứng ở cửa lớn. Mà cái làm cho hấn ngạc nhiên là mấy Tự Do Linh Hồn này hóa ra đều cầm Thiên Sinh Vũ Khí!

“Đã đến! Tổng bộ của Tổ Chức Linh Hồn Trung Quốc.”

Lời bình:

Hấn tuyên bố ta không phải con nuôi của hấn, ta và hấn cũng không có bất cứ một liên hệ máu mủ nào. Nếu hấn chết thì khoản nợ của hấn cũng sẽ chết theo, như vậy là ta sẽ không bị liên lụy chút nào hết!

Nghĩa đường đục, không lời nào tả hết!

Không ruột rà, há đã phải người dưng?

Một Cung Diệp Vũ đội trời đạp đất cũng có lúc nghẹn ngào rơi lệ, vì oan trái trên đời vốn chẳng tha ai! Một chương nói về quá khứ của Cung Diệp Vũ khép lại, và trước mặt đã là tổ chức linh hồn. Nơi này có điều gì thú vị chờ đợi họ? Cùng đón đọc các chương mới nhất của TVKD được thực hiện bởi nhóm dịch Vô Hận Chi Tâm nhé!

Chú thích:

1. Mười năm hỗn loạn: thời kì “Cách Mạng Văn Hóa” từ năm 1966 – 1976, được coi là thời kì vô chính phủ đen tối nhất của Cộng Hòa nhân dân Trung Hoa. (Xem thêm ở Bình Luận)

2. Đảng Đầu Trọc: một nhóm tội phạm của Nga, các thành viên đều cạo trọc, có tư tưởng thù địch với người ngoại quốc. Có nhiều vụ giết hại người nước ngoài đã man được cho là do bọn chúng gây ra. (Việt Nam cũng từng có một nam thanh niên du học ở Nga bị giết chết ngay trước cửa căn hộ mà anh ở, vụ việc cũng được cho là do Đảng Đầu Trọc gây ra)

TỬ VONG KHAI ĐOAN

Zhttty
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 2: Đoàn Đội Di Phong Đô (1)

Quá là quý dị...

Trước kia Bùi Kiêu vẫn luôn cho rằng bề ngoài của tổng bộ tổ chức linh hồn có lẽ sẽ giống như kiểu dáng của Âm Tào Địa Phủ trong truyền thuyết, hoặc là kiểu như phòng thí nghiệm bí mật đặt dưới lòng đất gì đó, chứ hẳn chưa bao giờ nghĩ rằng nó lại là một tòa cao ốc văn phòng tại ngay khu vực nhộn nhịp nhất. Cả tòa cao ốc này thì chỉ có tầng thứ nhất dùng làm sảnh lớn là để che đậy tai mắt người ngoài, còn từ tầng thứ hai đến tầng ba mươi đều là tổng bộ của Tổ Chức Linh Hồn Trung Quốc.

“Thực ra thì từ tầng hai đến tầng năm đều là khu vực bỏ trống. Ở đó chủ yếu là lực lượng bảo vệ của chính phủ làm nhiệm vụ ngăn chặn người bình thường vô tình vượt qua tầng năm. Từ tầng năm mới thật sự là nơi làm việc của tổng bộ, từ tầng sáu tới tầng mười là nơi công bố nhiệm vụ ở từng cấp bậc, ngoài nhiệm vụ tiêu diệt quý quái của nước ta còn có có nhiệm vụ của quốc gia khác. Kia là bảng liên tục cập nhật các nhiệm vụ được công bố trên toàn thế giới. Từ tầng mười một đến tầng hai mươi là sảnh giao dịch và các phòng nghỉ, còn từ tầng hai mươi trở lên là phòng thí nghiệm của tổ chức, các Tự Do Linh Hồn bình thường không được phép đi vào...”

Bùi Kiêu ngây người như thế một anh nhà quê bước nhầm vào nhà quan lớn. Hẳn ngạc nhiên cũng không phải vì hẳn không biết cao ốc văn phòng là cái gì, dù sao thì khi còn sống hẳn cũng đã làm việc tại nơi đó rồi. Hẳn ngạc nhiên là vì hẳn vốn nghĩ rằng nơi này sẽ giống như một khu căn cứ quân sự, nhưng khi vào trong thì mới thấy nơi này lại giống hệt như sàn giao dịch chứng khoán lớn vậy, tình cảnh nơi này thật sự làm cho người ta cảm thấy quý dị.

Tại lối vào tầng sáu, Bùi Kiều đang “mắt chữ a, mồm chữ o” mà nhìn tình hình của nơi này. Ở đây, ngoài khoảng 200, 300 tên Tự Do Linh Hồn thì còn có hơn 500 tới 600 gã người sống đang liên tục đi lại, thậm chí là còn đang ra sức gào thét.

“Nhiệm vụ Sicilian của nước Mỹ đã thất bại, một tên Tự Do Linh Hồn và 12 tên nhân viên của tổ chức linh hồn đã bị toàn diệt, vì vậy mà đẳng cấp nhiệm vụ tăng hai bậc, lập tức chuyển tới tầng tám!”

“Khu vực chiến trường thế chiến tại Verdun nước Pháp xuất hiện sóng điện từ cực mạnh. Chính phủ nước Pháp nghi ngờ ở đây xuất hiện ảo giới mới, hiện tại đang triệu tập một đoàn đội gồm 50 Tự Do Linh Hồn cùng một Trách Thoát Giả làm người dẫn đội, gia nhập ngay bây giờ còn được tặng thêm 500 đơn vị năng lượng tiêu chuẩn! Xin chuyển nhiệm vụ này lên tầng chín.”

“Chính phủ nước Đức khiêu chiến ảo giới Ngạ Quỷ Đạo (1) của Ấn Độ lần thứ tư. Đoàn đội lần này ngoài 11 Trách Thoát Giả và 327 Tự Do Linh Hồn của chính phủ nước Đức thì còn muốn mời thêm 7 Trách Thoát Giả và 43 Tự Do Linh Hồn, đãi ngộ như sau...”

“Chính phủ Ấn Độ đưa ra thỉnh cầu cứu viện, đoàn đội của nước này hiện đang bị nhốt trong Ngạ Quỷ Đạo, lúc này muốn mời...”

Ở vị trí chính giữa tầng sáu có đặt một màn hình cực lớn, nhìn giống như loại màn hình điện tử hiển thị thông tin giao dịch ở các trung tâm giao dịch chứng khoán. Xung quanh đó cũng có rất nhiều Tự Do Linh Hồn cùng nhân viên là người sống, bọn họ đều liên tục nhìn chăm chăm vào cái màn hình lớn đó, mỗi khi thấy có nhiệm vụ mới xuất hiện hoặc là nhiệm vụ cũ có thay đổi thì họ lập tức lớn tiếng hò hét, ở phía xa thì có những nhân viên chuyên môn khi chép lại những thông tin đó vào máy tính, còn đám Tự Do Linh Hồn thì thi thoảng lại chạy tới bên những người ghi chép kia để xin tiếp nhận các loại nhiệm vụ

“... Đây là tổng bộ của tổ chức linh hồn thật đấy à? Sao ta thấy nó trông giống sàn giao dịch cổ phiếu quá vậy?” Bùi Kiều đầu đầy mồ hôi quay lại hỏi.

Cung Diệp Vũ phía sau hắc cười ha hả nói: “Lần đầu ta đến đây cũng hoảng sợ

y như vậy đấy. Nhìn vậy chứ bây giờ tốt hơn nhiều rồi đấy, trước kia còn chưa có hệ thống mạng thông tin toàn cầu đâu. Lúc đó chỗ nào cũng thấy tiếng điện thoại réo ầm ỹ. Người cứ thử nghĩ đi, cả thế giới này rộng cỡ nào? Tổng cộng chỉ có hơn hai mươi quốc gia là có tổ chức linh hồn thôi, nhưng nhiệm vụ trên thế giới thì đâu phải chỉ đến từ hai mươi nước này! Khi ấy cảnh tượng đúng là ồn ào, hỗn loạn y hệt như một cái sàn giao dịch cổ phiếu thời kỳ sơ khai. Bây giờ thì tốt hơn nhiều rồi, về cơ bản thì nơi này đã không đến nỗi quá mức hỗn loạn nữa.”

“Xem ra cả giới linh hồn cũng đã tiến vào thời đại toàn cầu hóa hiện đại rồi.” Bùi Kiều thầm cảm thán trong lòng một câu, rồi lại tiếp tục đi theo Cung Diệp Vũ tới vị trí thàng máy của tầng sáu này. Nơi Cung Diệp Vũ đưa Bùi Kiều tới là tầng hai mươi mốt, đây là nơi mà chỉ dành cho Tránh Thoát Giả và Cao Đẳng Tránh Thoát Giả nghỉ lại khi không làm nhiệm vụ.

Khi ở trong thang máy, Bùi Kiều đột nhiên hỏi Cung Diệp Vũ: “Thù lao của nhiệm vụ mà các quốc gia kia ban bố thường là những gì vậy? Tiền bạc và tiêu chuẩn năng lượng à? Không dùng Thiên Sinh Vũ Khí làm thù lao sao?”

Cung Diệp Vũ bỗng móc từ trong lồng ngực ra hai điều thuốc. Hắn ném cho Bùi Kiều một điều rồi nói: “Lấy đâu ra nhiều Thiên Sinh Vũ Khí như vậy chứ? Trừ những Tránh Thoát Giả và Cao Đẳng Tránh Thoát Giả như chúng ta ra thì trong số Tự Do Linh Hồn, rất ít người có được Thiên Sinh Vũ Khí. Nhớ mấy tên Tự Do Linh Hồn đứng gác ở cửa ra vào tòa nhà này không? Thiên Sinh Vũ Khí mà bọn họ cầm đều là của chính phủ, sau khi hoàn thành nhiệm vụ thì phải đem trả lại. Chả lẽ người cho là nhiệm vụ như vậy cũng kiếm được Thiên Sinh Vũ Khí à?”

Cung Diệp Vũ châm lửa cho điều thuốc rồi cho lên miệng hít sâu một hơi, sau đó nhả ra một vòng khói rồi nói: “Thiên Sinh Vũ Khí đối với linh hồn thể như chúng ta chính là sinh mạng, chính là sức mạnh! Ta nghĩ chắc mấy ngày này người cũng đã hoàn toàn nắm giữ Thiên Sinh Vũ Khí của mình rồi nhỉ? Hắc hắc, Thiên Sinh Vũ Khí dung lượng 850 đơn vị đấy nhé! Cực phẩm đủ để xếp vào năm vị trí đứng đầu trong toàn bộ Thiên Sinh Vũ Khí trên thế giới rồi. Vận may của tiểu tử nhà người cũng quá lớn đấy... Điều mà đám Tự Do Linh Hồn kia khát vọng nhất chính là có được một thanh Thiên Sinh Vũ Khí dù là bình thường nhất đấy, cho dù

dung lượng chỉ có 20 hay 30 đơn vị cũng được. Chỉ cần có Thiên Sinh Vũ Khí là bọn họ có thể lên tới tầng tám, thậm chí là cao hơn để nhận nhiệm vụ rồi.”

“Nói chung là nhiệm vụ ở tầng sáu đều là dạng như: tuần tra, phòng ngự, hoặc đi làm vài nhiệm vụ vặt vặt cho tổng bộ của tổ chức linh hồn thôi, vậy nên thù lao chỉ có tiền hoặc năng lượng tiêu chuẩn gì gì đó. Ta nghĩ chắc người cũng nhận ra rồi: năng lượng tiêu chuẩn của chúng ta sẽ bị tiêu tán một cách tự động, vậy nên chúng ta phải hàng ngày hấp thu năng lượng tiêu chuẩn giống như người thường hàng ngày ăn cơm để bảo đảm linh hồn của mình không bị tiêu tán. Thế nên mấy cái nhiệm vụ đó thực ra đều là loại nuôi sống bản thân có độ nguy hiểm cực thấp. Nhưng đương nhiên là bất kỳ nhiệm vụ nào cũng có thù lao tiền mặt lên đến hơn 100.000, đây đã là mức thu nhập cao đến mức khó tưởng tượng nổi đối với người bình thường rồi.”

“Còn nhiệm vụ ở tầng bảy và tám thì chủ yếu là chinh sát phạm vi hoạt động của quỷ quái, đi xác minh các tin đồn đại về quỷ quái trong dân chúng, hoặc đi chiến đấu với các loại quỷ hồn cấp thấp nhất. Các loại nhiệm vụ này có tính nguy hiểm không cao, nhưng vẫn có tính nguy hiểm nhất định, vậy nên ngoài hai loại thù lao như trên thì còn được thưởng một loại điểm tích lũy gọi là Điểm Linh Hồn. Cứ mỗi 10 Điểm Linh Hồn thì có thể đổi được Thiên Sinh Vũ Khí dung lượng 1 đơn vị tại tổng bộ của tổ chức linh hồn. Nhưng vì không thể tồn tại Thiên Sinh Vũ Khí nào chỉ có 1 đơn vị dung lượng nên về cơ bản thì chỉ có những tổ đội Tự Do Linh Hồn cùng làm nhiệm vụ rồi góp điểm tích lũy lại để đổi lấy những Thiên Sinh Vũ Khí có dung lượng từ 10 đơn vị trở lên thôi.”

“Về phần những nhiệm vụ từ tầng tám trở lên thì bao gồm các nhiệm vụ như: đi xác minh lệ quỷ, u hồn(2), Nhập Ma cấp quỷ quái, hoặc cả những nhiệm vụ gia nhập đoàn đội đi ảo giới... Nhiệm vụ đi ảo giới thì không trả bằng năng lượng tiêu chuẩn hay tiền nữa, năng lượng tiêu chuẩn đều do đoàn đội phát lời mời triệu tập cung cấp, những nhiệm vụ này chỉ trả thưởng bằng lượng lớn Điểm Linh Hồn... Đúng rồi, Điểm Linh Hồn là thứ thông dụng trên toàn thế giới, và nó cũng là loại tiền tệ duy nhất được toàn bộ các tổ chức linh hồn trên thế giới công nhận, hiện nay giá của mỗi một Điểm Tích Lũy đã bị đẩy lên đến 17.000.000 đô-la Mỹ rồi, ha ha ha...”

Bùi Kiều nghe vậy thì cũng cảm thấy hết chỗ nói luôn. Tuy vậy, hắn cũng thầm vui mừng vì vận khí của mình đúng là quá tốt, không chỉ có cái danh Cao Đăng Tránh Thoát Giả mà còn kiếm được một thanh Thiên Sinh Vũ Khí có dung lượng 850 đơn vị. Không nói tới cái khác, chỉ riêng việc hắn có thể kiếm được Thiên Sinh Vũ Khí mà không cần phải bắt đầu từ việc làm những nhiệm vụ cấp thấp để tích lũy dần dần rồi đổi lấy Thiên Sinh Vũ Khí của chính phủ thì đã rút ngắn cho hắn từ hai đến ba năm thời gian để kiếm Thiên Sinh Vũ Khí. Nếu như không được như vậy thì... hắn thật sự không biết đến năm 2012, liệu mình có thể đủ mạnh mẽ để bảo hộ thân nhân hay không.

Cung Diệp Vũ nói tới đó thì tiếng nói có hơi thấp xuống: “Vậy mới thấy là chúng ta thật may mắn. Tránh thoát Giả, Cao Đăng Tránh Thoát Giả, nếu như Tự Do Linh Hồn có những danh hiệu này thì đã giảm bớt được từ ba đến năm năm thời gian phấn đấu. Bởi vì bọn hắn đã tự mình trải qua tử vong, đã biết rõ tử vong là chuyện kinh khủng đến mức nào, lại còn biết sau khi tử vong thì sẽ bị tội nghiệt quần thân, rồi từ từ bị kéo vào trong vết rách không gian. Cảm giác tuyệt vọng lúc đó thật sự là khó mà hình dung nổi. Vậy nên bọn họ càng khát vọng có được Thiên Sinh Vũ Khí, để khi người thân của mình qua đời thì có thể giúp họ chặt đứt tội nghiệt. Thế nên, chỉ một cây Thiên Sinh Vũ Khí nho nhỏ cũng không khác gì tính mạng của chính họ vậy...”

Đang nói chuyện thì cửa thang máy mở ra. Cung Diệp Vũ không nói gì nữa mà cất bước ra khỏi thang máy. Cảnh tượng ở bên ngoài thang máy nhìn giống như trong một khách sạn cao cấp. Khác với khung cảnh nhìn như một sàn giao dịch cổ phiếu của các tầng từ hai mươi một trở xuống, mặt sàn ở đây được trải những tấm thảm thật dày, thành lang đầy những ngọn đèn tạo hình cầu kỳ tỏa ánh sáng vàng lóng lánh, khắp nơi là những bức bích họa và các loại bình hoa trang trí.

“... Sàn giao dịch cổ phiếu rồi đến khách sạn năm sao... Chẳng lẽ bọn họ không nhận thức bình thường được một chút à? Sao tổ chức linh hồn thực sự lại có thể như vậy chứ!”

Những gì Bùi Kiều cảm thấy đã không còn là khiếp sợ nữa rồi! Nói hắn thấy khiếp sợ thì không chính xác bằng nói là hắn tê liệt rồi. Đối với cái nơi nghệ thuật

khó mà thường thức nổi này, hẳn đã hoàn toàn tê liệt, chỉ biết theo sau Cung Diệp Vũ đi về phía một căn phòng ở phía cuối hành lang. Khi Cung Diệp Vũ mở cửa đi vào thì trong phòng đã có mười mấy người ngồi sẵn đó. Những người này vốn đang bàn tán xì xào, nói chuyện phiếm giở đó, nhưng vừa nhìn thấy Cung Diệp Vũ bước vào thì cả bọn lập tức tập trung tinh thần, hoặc đứng lên, hoặc cất tiếng chào Cung Diệp Vũ. Cả bọn đều nhìn về phía hai người Cung Diệp Vũ.

Cung Diệp Vũ cười ha hả nói: “Tốt rồi, mọi người đều đã đến đông đủ. Vậy thì bây giờ chúng ta sẽ thảo luận một chút đề nghị mà ta đã thông báo với mọi người... Lần này chúng ta sẽ quét sạch khu vực ngoài Phong Đô, từ lối vào cho đến khu vực bên cạnh cầu Nại Hà. Trên đoạn đường này có tổng cộng ba con Đại Thủ Lĩnh và hơn mười còn Tiểu Thủ Lĩnh, lần này chúng ta phải truy tìm và quét sạch bọn chúng!” Cung Diệp Vũ vừa nói chuyện vừa đến ngồi xuống một cái ghế sofa, nói xong rồi hẳn vừa hút thuốc vừa nhìn mọi người trước mặt.

Thế nhưng cả đám trước mặt lại không bắt đầu thảo luận ngay đề nghị vừa rồi mà lại thèm thuồng nhìn về phía điều thuốc lá trên tay Cung Diệp Vũ. Thậm chí có mấy người ở gần hẳn còn liên tục hít vào thật sâu mấy hơi khói thuốc kia, cứ như thể muốn hút sạch đám khói kia vào phổi vậy.

Về mặt Cung Diệp Vũ lập tức trở nên lúng túng. Hẳn đành phải cho tay vào trong ngực tìm kiếm cả nửa ngày, mãi mới thấy lấy ra được một gói thuốc lá còn lại hơn một nửa. Tiếp theo, sắc mặt hẳn dần tái đi nhưng vẫn rút ra từng điều thuốc ném cho mỗi người, tuy vậy nhưng cứ ném ra một điều thuốc là sắc mặt hẳn lại xanh mét đi thêm một chút. Cuối cùng nhìn mặt hẳn đã chẳng giống mặt của linh hồn loài người nữa mà lại trông không khác là mấy so với nhân vật chính trong bộ phim hài về một tên quái nhân đeo mặt nạ màu xanh lục(3)...

Lời bình:

Tổng bộ của tổ chức linh hồn kì quái như vậy nhưng còn các thành viên của nó thì ra sao? Kế hoạch cụ thể của chuyến đi Phong Đô này sẽ ra sao? Mời đón đọc các chương mới nhất của TVKD được thực hiện bởi nhóm dịch Vô Hạn Chi Tâm trên Bạch Ngọc Sách nhé!

Chú giải:

1. Các địa danh:

- Nhiệm vụ Sicilia của nước Mỹ: Đảo Sicilia của Italy, còn nhiệm vụ trên đảo là do Tổ Chức Linh Hồn nước Mỹ thực hiện, có lẽ là một nhóm của Mỹ đến đảo Sicilia nhận nhiệm vụ do Italy ban bố.

- Chiến trường Verdun: địa danh diễn ra một trận chiến rất thảm khốc năm 1916 trong thế chiến thứ nhất

- Ngạ Quỷ Đạo: là đường quỷ đói một trong sáu cõi mà linh hồn có thể sẽ luân hồi theo Phật Giáo. Vào đó sẽ thành quỷ luôn phải chịu giày vò vì đói khát.

2. Lệ quỷ, u hồn: được biết đến như những linh hồn đã mất đi thần trí. Lệ quỷ thì chỉ còn biết đến khát máu, u hồn thì tư tưởng không minh mẫn, giống như người điên, ngây dại, chỉ biết nghĩ về một chấp niệm nào đó.

3. Quái nhân đeo mặt nạ màu lục: bộ phim hài The Mash cực kỳ nổi tiếng. Người nào đeo vào một chiếc mặt nạ thần bí thì đầu sẽ biến thành xanh lục, có sức mạnh kì quặc và đầu óc cũng trở nên điên rồ.

Bonus: 1 NDT $\approx$ 3500 VND

TỬ VONG KHAI ĐOAN

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 2: Đoàn Đội Di Phong Đô (2)

“Tốt rồi, tốt rồi! Phát xong con mẹ nó rồi. Lão tử phải giữ lại một điều cuối cùng này... Tóm lại, lần này coi như là chúng ta liều mạng một phen, nếu như thành công, chúng ta đi thẳng qua châu Âu ăn mừng một bữa no nê! Nếu không thành công... Hắc hắc, lão tử sẽ đòi lại hết chỗ thuốc lá kia cho mà xem!” Cung Diệp Vũ làm bộ dạng hung tợn trừng mắt nhìn mọi người, rồi cẩn thận từng li từng tí bỏ gói thuốc lá vào trong ngực. Bùi Kiêu ở bên cạnh hẳn thấy rõ, gói thuốc lá kia chỉ còn lại có đúng một điều cuối cùng, chẳng trách bộ dạng của Cung Diệp Vũ lại có vẻ đau lòng như vậy, cứ như là cắt mất của hẳn miếng thịt không bằng.

Tất cả mọi người đều cảm thấy hài lòng, có người sốt ruột thì lập tức đốt thuốc mà hút, có người thì lại do dự, rồi cẩn thận gói thuốc lá cất đi, mấy cô gái thì chẳng cần suy nghĩ mà cất luôn đi. Theo Bùi Kiêu suy đoán, có lẽ các nàng sẽ đem thuốc lá bán ra thị trường, loại thuốc lá có thể nâng cao lượng chấp niệm của bản thân này chắc chắn là không hề rẻ, tuy không so sánh được với cả một thanh thiên sinh vũ khí, nhưng chắc hẳn giá trị cũng không chỉ mấy chục triệu đâu... Trong thị trường giao dịch của linh hồn chắc cũng có vài thứ hay ho, đến bây giờ hẳn vẫn chưa biết gì cả, nhưng khi nào có thời gian rảnh rỗi cũng muốn đi xem một chút.

Trong số mười lăm người ở đây, ngoại trừ Bùi Kiêu và Cung Diệp Vũ, còn lại mười ba người đều là tránh thoát giả Trung Quốc. Nhưng làm lòng Bùi Kiêu rung động là việc mấy tên kia lại dùng ngón tay để châm thuốc, ở đầu ngón tay bọn hắn lóe lên một ngọn lửa xanh âm u, đây rõ ràng là phản ứng thiêu đốt năng lượng tiêu chuẩn của Linh hồn thể. Bùi Kiêu lại không biết cái kỹ xảo này, xem ra hẳn vẫn còn thiếu kinh nghiệm a. Lúc này, điều quan trọng nhất đối với hắn vẫn là nắm giữ kỹ xảo và kinh nghiệm.

Khi mấy tên Tránh Thoát Giả còn đang vội vàng hút thuốc, một thanh niên ước chừng hai mươi, hai mốt tuổi đứng bên cạnh bỗng nhiên vừa cười vừa nói: “Quá lãng phí, ngoại trừ người hút có thể hấp thu 80% chấp niệm của loại thuốc lá này, thì chấp niệm còn lại đều hóa thành khói thuốc tản đi khắp nơi. Gian phòng này cũng không lớn, một lần hút hai điếu là tốt nhất, như vậy ngoại trừ người hút có thể hấp thu tám phần chấp niệm thì người khác cũng có thể hấp thu chấp niệm còn lại. Một lần mà hút nhiều thuốc như vậy... đã lãng phí bao nhiêu là chấp niệm rồi.”

Nghe thấy vậy thì mấy người đang hút thuốc đều chân chừ, thuốc thì đã đốt rồi, dập đi cũng không được, mà tiếp tục hút thì lãng phí, cả đám nghệt mặt ra nhìn nhau. Cung Diệp Vũ liền cười mắng: “Thuốc đang hút dở rồi, các người không cần nghe cái tên Dương Húc Quang này nói hươu nói vượn. Đã hút rồi thì cứ hút, bọn ông đây không cần phải tiết kiệm từng ly từng tí như vậy.”

Dương Húc Quang cười lên ha hả, hắc cũng coi như trẻ trung tuấn tú, cười lên sáng khoái như vậy cũng tạo cho hắn một chút mị lực, mặc dù diện mạo của hắn cũng chỉ cỡ trung bình. Hắn khoát khoát tay áo, nói: “Vâng vâng, người là lão đại, người nói thế nào thì nó là như vậy... Nhưng làm như vậy liệu có quá nhanh hay ko? Chúng ta mới điều tra rõ ràng được khoảng tám phần khu vực bên ngoài. Đặc biệt là khu vực gần cầu Nại Hà, lần trước chúng ta còn chưa tới đó đã gặp phải Đại Thủ Lĩnh. Ta sợ tại cầu Nại Hà sẽ có Chân Ma cấp quỷ quái, chắc hẳn là quái vật cấp thủ lĩnh bảo vệ lối vào Phong Đô.”

Cung Diệp Vũ gật đầu nói: “Đúng là có hơi nhanh một chút. Nhưng đây không phải là vấn đề lớn, dù sao khu vực cầu Nại Hà chiếm diện tích cũng không rộng lắm. Trước tiên, chúng ta sẽ dọn dẹp phần lớn đại - tiểu thủ lĩnh ở bên ngoài. Sau khi xử lý xong, ta và Bùi Kiêu sẽ đi điều tra và dẫn dụ quái tới, đây không phải là chuyện quá khó, dù sao thì hiện giờ chúng ta có hai gã cao đẳng tránh thoát giả mà.”

Dương Húc Quang nghe vậy thì liền nhìn về phía Bùi Kiêu, nói: “Nếu như không tính trò cười ở sân bay thì có thể nói đây mới là lần đầu chúng ta chính thức gặp mặt. Xin chào, ta là Dương Húc Quang, ách, tạm thời là quân sư của cái tiểu đội này, nhiệm vụ chính là xử lý tin tức và tình báo. Thịnh thoảng cũng thay mặt đội trưởng, tiến hành các phương diện trao đổi cùng chính phủ.

Bùi Kiều cũng vội nói: “Xin chào, ta là Bùi Kiều. Ha ha, ta mới trở về từ nước Mĩ, trước đây cũng chưa tham gia tổ chức linh hồn, cũng không tham gia bất cứ nhiệm vụ nào, thế nên sau này có chuyện gì quan trọng mong người chỉ bảo ta một chút.”

Dương Húc Quang cười cười, rồi bỗng nhiên nói: "Vậy, mặc dù là thất lễ, nhưng ta muốn hỏi một vấn đề... Thực lực của người thế nào?"

Bùi Kiều sững sốt một chút, hần nói: "Thực lực? Là chỉ thực lực khi đối kháng quỷ quái sao? Cái này nên nói sao cho phải? Ước chừng nếu đối phó quỷ quái bình thường thì có thể giải quyết bọn chúng rất nhẹ nhàng, nhưng mà đối phó quỷ quái Chân Ma cấp thì không thể..."

Dương Húc Quang vẫn giữ nụ cười lúc trước, nhưng không biết có phải Bùi Kiều nhìn lầm không, hần thấy được trong mắt người thanh niên này một tia lạnh lùng như tỏ vẻ không tín nhiệm. Mà Dương Húc Quang vẫn vừa cười vừa nói như cũ: “Chỉ không thì luôn thiếu chính xác, không thấy tận mắt thì không nhận thức được chính xác. Vậy nên để chúng ta thấy tận mắt có phải là sẽ tốt hơn không? Đội trưởng Diệp Vũ thấy thế nào?”

Cung Diệp Vũ đang đứng đặc ngồi trên ghế, nghe vậy thì chăm chú nhìn Bùi Kiều, rồi lại nhìn mọi người trong phòng, sau đó mới nói: “Thực lực của Bùi Kiều không kém. Ít nhất là khi hần đối mặt với Chân Ma cấp, trong tình thế không thể chống lại được khí thế trường của đối phương mà vẫn dám phản công. Ta tin tưởng thực lực của hần tuyệt đối không yếu...Như vậy đi, người là một Cao Đẳng Tránh Thoát Giả cầm Thiên Sinh Vũ Khí dung lượng 850 đơn vị, để Nhâm Trần đấu cùng người một trận. Trừ ta ra, thì nàng là người có thực lực mạnh thứ hai trong tiểu đội, có Thiên Sinh Vũ Khí Chú Hồn dung lượng 300, lấy được từ trong tay một Hấp Huyết Quỷ ở phía ngoài Ác Ma Thành. Hai người các người có thể tỷ thí một trận.” Cung Diệp Vũ nói xong thì nhìn về phía Bùi Kiều, ánh mắt mang vẻ trưng cầu ý kiến.

Trong lòng Bùi Kiều cũng tự hiểu. Lúc trước hần cũng đã nghĩ tới tình huống này, dù sao thì hần cũng là một Cao Đẳng Tránh Thoát Giả bỗng nhiên xuất hiện,

chưa bao giờ phối hợp làm nhiệm vụ cùng đoàn đội này, thậm chí cũng không có chút kinh nghiệm làm nhiệm vụ nào, vậy nên bị người khác hoài nghi cũng là chuyện đương nhiên. Dù sao sức chiến đấu của Tránh Thoát Giả cũng không phải chỉ là cường độ linh hồn nhiều hay ít, đó chỉ là một tiêu chuẩn mà thôi. Sức chiến đấu chân chính phải bao gồm cả Thiên Sinh Vũ Khí, kỹ xảo chiến đấu, thậm chí là các loại năng lực đặc thù, đây mới là chiến lực thực sự.

Bùi Kiêu cũng không chậm trễ, đồng dạc nói: "Cũng tốt, ta cũng muốn thử xem uy lực khẩu súng này ra sao. Nhưng chúng ta chỉ nên đánh ở mức độ giới hạn, đừng để bị thương, làm chậm trễ hành trình đi Phong Đô."

Một thiếu nữ ngồi đằng xa chậm rãi đứng lên. Thiếu nữ này trước giờ vẫn chưa nói một lời, lạnh lùng ngồi một góc xa. Nét mặt của nàng cũng lạnh như băng, giống như mọi người nợ nàng mấy triệu vậy. Thế nhưng, dung mạo thiếu nữ này lại tuyệt đẹp, mái tóc đen dài bồng bênh như gấm, đường như làm cho toàn thân nàng tỏa sáng. Còn cả làn da nàng cũng trắng sáng như thể trong suốt, làm cho người khác nhìn vào thấy cực kỳ choáng ngợp.

Thiếu nữ lạnh lùng liếc mắt nhìn Bùi Kiêu, rồi mới lên tiếng: "Đi". Nói xong một chữ, nàng liền lập tức đi ra khỏi phòng họp.

Dương Húc Quang và Cung Diệp Vũ đều nở nụ cười khổ, Dương Húc Quang thậm chí còn thấp giọng nói: "Đội trưởng... người làm vậy có hơi mạo hiểm quá không? Sao lại để nàng đấu với Bùi Kiêu? Người không sợ sẽ xảy ra chuyện không hay à?"

Trên mặt Cung Diệp Vũ rõ ràng đã xuất hiện vẻ chán chường, nhưng ngoài miệng hẳn vẫn cố nói: "Không sao, ta tin tưởng thực lực của Bùi Kiêu... Có lẽ là vậy."

Cứ như vậy, cả nhóm mười lăm người đều đi thang máy đến lầu hai mươi. Sau khi ra khỏi thang máy thì Bùi Kiêu liền cảm thán một phen, rút cuộc cũng thấy một nơi nhìn ra dáng tổ chức linh hồn. Chỗ này cũng giống như khu phòng thí nghiệm dưới lòng đất bên dưới khu biệt thự xa hoa ở bên ngoài ảo giới "Chiến Trường Nam Bắc" của nước Mỹ, mặt sàn là một lớp kim loại màu bạc sáng bóng. Từ cửa thang máy đi ra một đoạn là một cửa ngăn cách, ở đây phải có thể chứng minh thân phận

và nhập vào mật mã mới vào được, đây mới phù hợp với định nghĩa về tổng bộ của tổ chức linh hồn trong suy nghĩ của Bùi Kiêu.

Mọi người lần lượt đi qua, phía trước là một gian phòng kim loại rộng rãi vô cùng. Những người khác đi về phía gian phòng quan sát bên cạnh, còn Bùi Kiêu cùng thiếu nữ lạnh như băng kia thì đi thẳng vào giữa phòng kim loại.

Nhâm Trăn đứng cách Bùi Kiêu ước chừng ba mươi bước. Nàng nhìn chăm chăm vào Bùi Kiêu một lúc lâu, rồi mới chậm rãi nói: "Chú Hồn... Dung lượng 300 đơn vị, dung lượng ta có thể khống chế là 177 đơn vị, đã bổ sung năng lượng 177 đơn vị..."

Bùi Kiêu đang tháo cây súng đeo sau lưng xuống, nghe thấy Nhâm Trăn nói vậy thì nhất thời còn không kịp phản ứng, hỏi lại theo bản năng: "Nghĩa là sao? Vì sao không bổ sung đầy năng lượng? Chỉ có thể khống chế 177 đơn vị là sao?"

Hắn chưa nói xong thì mắt trái Nhâm Trăn lóe lên hào quang màu lam u ám, một cây vĩ cầm màu lam nhạt xuất hiện trong tay nàng. Một giây sau, tiếng đàn vĩ cầm du dương êm tai đã truyền khắp căn phòng...

Ngay khoảnh khắc đó, Bùi Kiêu cảm thấy nguy hiểm cực độ... Đúng vậy! Cái cảm giác mà hắn trải qua trong địa ngục.

TỬ VONG KHAI ĐOAN

Zhttty
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 3+1: Lực Lượng Lôi Điện (1)

Bùi Kiều phản ứng cực nhanh. Hắn vừa cảm thấy tia nguy hiểm cực độ kia thì lập tức thuận thế đập một cái. Cả người đã nhảy về phía sau, mà ở chỗ hắn vừa mới đứng, một cây cột băng nhọn hoắt khoảng 30 cm bất ngờ xuyên ra từ mặt đất. Nếu như Bùi Kiều vẫn còn đứng ở chỗ cũ thì chắc chắn sẽ bị cây cột băng này xuyên qua người.

Mặc dù Bùi Kiều đã là linh hồn thể, nhưng mà giờ phút này toàn thân hắn vẫn còn cảm thấy vã mồ hôi lạnh, kiến thức đối với Trách Thoát Giả và Thiên Sinh Vũ Khí trong lòng hắn lại tăng thêm một phần. Trên thực tế, từ lúc thấy Cung Diệp Vũ đối phó với con khô lâu Chân Ma cấp, Bùi Kiều cũng đã đoán được: công dụng của Thiên Sinh Vũ Khí không chỉ là cầm lên chém loạn, như vậy có gì khác với người sống bình thường đâu? Nhưng vì mấy ngày qua hắn vẫn luôn bận chuyện khác, không có thời gian tìm hiểu Thiên Sinh Vũ Khí của mình. Cho đến tận lúc này, thấy công kích của Nhậm Trăn, trong đầu hắn mới chợt ngộ ra.

Thế nhưng hắn không có thời gian để nghĩ những chuyện này, bởi vì từ khi đập một cái lui về phía sau, loại cảm giác nguy cơ kia chẳng những không hạ thấp chút nào, ngược lại càng tăng cao kịch liệt, đồng thời hắn còn cảm giác thấy nhiệt độ bốn phía dường như đang hạ thấp.

Ở phòng bên kia, mọi người đều không tự chủ được thở dài, Dương Húc Quang lại càng trực tiếp lắc đầu nói: “Quả nhiên là tay mơ chưa có kinh nghiệm! Tuy mang danh Cao Đẳng Trách Thoát Giả, lại có Thiên Sinh Vũ Khí dung lượng 850 đơn vị, nhưng ngay cả cái gì là dung lượng cực hạn có thể nắm giữ mà hắn cũng không biết, lại cũng không luyện hóa Thiên Sinh Vũ Khí của mình. Huống chi không trải qua sinh tử chiến đấu với quỷ quái thì cuối cùng tâm tính vẫn chỉ là người bình

thường mà thôi. Đội trưởng, xem ra người đánh giá hẳn quá cao rồi.”

Cung Diệp Vũ cười hắc hắc, đang muốn tiện thể móc thuốc lá từ trong lòng ngực ra, bỗng nhiên nhớ tới thuốc lá của mình chỉ còn một điếu. Thế là hắn đành thu tay lại với vẻ mặt đầy khó chịu, đồng thời lại nói: “Ta tin vào mắt nhìn người của mình. Động tác của hắn khi ở Nam Bắc Chiến Trường luôn rất bình tĩnh, người như vậy không phải là kẻ yếu, hoặc là nói, hắn có tiềm năng để trở thành cường giả... Người cứ từ từ mà xem đi. Có nhiều chuyện không phải cứ suy luận là sẽ tính được kết quả.”

Dương Húc Quang gật gật đầu, lại lắc đầu, vẫn như cũ nói: “Thuộc tính của Chú Hồn là băng, đó là loại băng hàn có thể làm tổn thương tới linh hồn, hơn nữa khi thời gian sử dụng càng kéo dài thì tốc độ của người bị công kích cũng sẽ càng chậm. Trừ khi ngay từ lúc bắt đầu đã nắm giữ chủ động, hoặc là dựa vào Chân Ma cấp khí thể tràng tập trung áp chế đối phương, bằng không thì một khi để cho Chú Hồn diễn tấu đến chương nhạc thứ hai, đến đoạn mở đầu "Băng phong vương tọa" (Frozen Throne), lúc đó muốn làm gì cũng đã muộn.”

Lúc này, tình hình trong “võ đài” cũng đã có sự thay đổi, Bùi Kiêu đã phát giác nhiệt độ xung quanh bắt đầu giảm xuống rất nhanh. Phải biết rằng hắn chính là linh hồn thể, ngoại trừ các loại cảm giác đau đớn thì làm sao thấy lạnh lẽo hay ấm áp được? Thế nên loại cảm giác lạnh lẽo này hiển nhiên là một phương thức công kích, và còn là loại công kích nhắm vào linh hồn!

Lập tức, Bùi Kiêu hoàn toàn tập trung lại. Bốn tháng ở Địa Ngục đã giúp hắn hình thành một thói quen: một khi cảm thấy cực độ nguy hiểm thì sẽ tự động tập trung toàn bộ tư tưởng lại. Cũng chính vì hắn có khả năng này nên mới có thể sống sót trong môi trường cực kỳ nguy hiểm của Địa Ngục. Mà sau khi hắn tập trung toàn bộ tinh thần lại thì đầu óc dường như cũng minh mẫn hơn rất nhiều, đáp án cho một vài vấn đề cũng tự nhiên mà xuất hiện trong đầu của hắn.

“... Đúng rồi, lúc trước Cung Diệp Vũ đã hút Tử Lô đao vào trong con mắt của hắn, sau đó hắn có thể lấy tay phát ra lôi điện để châm thuốc, mà không như tránh thoát giả khác là thiêu đốt năng lượng tiêu chuẩn. Tử Lô đao, Tử Lô đao... chính là

Tử Lô! Chẳng lẽ sau khi hút Thiên Sinh Vũ Khí vào trong cơ thể thì sẽ sử dụng được thuộc tính của Thiên Sinh Vũ Khí đó hay sao?”

Bùi Kiều vừa nghĩ những điều này, vừa không ngừng nhảy về phía sau. Mà cảm giác của hắn quả thực là nhảy bén, mỗi một lần nhảy lên đều tránh né được những cột băng đâm lên từ trên mặt sàn. Mấy cột băng này thậm chí còn không chạm tới nổi nửa phần góc áo của hắn, có điều nhiệt độ trong phòng luyện tập thực sự đang hạ thấp nhanh. Thậm chí cả kim loại trên mặt sàn đều xuất hiện một tầng sương trắng hơi mỏng.

“... Không tệ, đúng là đã đánh giá thấp hắn rồi. Linh giác của hắn thật là cao! Linh giác cao như thế, thực khó có thể tưởng tượng được rằng hắn chỉ là một tay mơ không có kinh nghiệm chiến đấu.” Dương Húc Quang nhìn trận đấu đang diễn ra trong phòng luyện tập, nét mặt của hắn cũng dần trở nên nghiêm túc.

Lúc này, Bùi Kiều cũng không chỉ là tránh tránh né né nữa, chỉ thấy hắn chợt tháo cây súng đeo sau lưng ra. Từ lúc đi báo thù xong, hắn cũng không có thời gian rảnh để đi nghiên cứu cây súng này cẩn thận, nhưng hắn đã nhét đầy năng lượng tiêu chuẩn mà chính phủ đưa cho vào đó. Tuy hắn không biết vì sao đối phương không nạp đầy năng lượng vào Thiên Sinh Vũ Khí, nhưng hắn có thể khẳng định một chuyện: Thiên Sinh Vũ Khí có thuộc tính đi kèm, và người dùng có thể sử dụng được cái thuộc tính này... Nói một cách khác, hắn cũng có thể sử dụng lực lượng lôi điện của mình!

“Trận đấu này là để xác định địa vị tương lai của ta. Nếu có thể thắng càng đậm thì địa vị tương lai của ta sẽ có lợi lớn!”

Bùi Kiều thầm quyết định trong lòng. Hắn không định tiếp tục tránh né nữa mà đột nhiên dừng lại, một tay cầm súng, hắn ngầm phát động lực lượng lôi điện trong cơ thể. Song chẳng được mấy giây, cái cảm giác nguy cơ lại lần nữa ập đến, hai chân của hắn chợt lóe lên ánh điện loang loáng. “Xẹt” một tiếng, hắn lập tức vọt ra xa. Cột băng kia còn chưa kịp đâm lên thì đã bị một đập mang theo lực lượng lôi điện dầm nát thành mảnh băng vụn. Mà Nhậm Trăn ở cách đó không xa vốn đang yên lặng kéo vĩ cầm thậm chí còn nhảy dựng lên, cô bé với khuôn mặt lạnh băng vô

cùng kinh ngạc nhìn Bùi Kiêu ở phía xa, thì thoảng lại cử động hai chân của mình, hiển nhiên là hai chân nàng vừa bị luồng điện kia giật cho tê dại không ít.

Trong phòng bên kia, gã thanh niên rạng rỡ Dương Húc Quang lập tức vỗ trán một cái, kinh hãi quay đầu lại nhìn về phía Cung Diệp Vũ nói: “Thuộc tính Thiên Sinh Vũ Khí của hắc là điện? Mà còn nắm giữ bí quyết sử dụng Thiên Sinh Vũ Khí nhanh như vậy? Trời ạ, vậy sao hắc không luyện hóa Thiên Sinh Vũ Khí nhập vào cơ thể? Đây rõ là cố tình nhập nhằng để lừa người rồi!”

Cung Diệp Vũ ở bên cạnh cười hắc hắc nói: “Lần đầu ta cho hắc thuốc lá thì đã nhìn thấy tay hắc phát ra điện. Lúc đó hắc mới có được Thiên Sinh Vũ Khí không bao lâu, thế nên có thể cho rằng hắc là cái loại người đặc biệt mẫn cảm đối với Thiên Sinh Vũ Khí, giống như cô nàng ở nước Mỹ kia... Người như vậy vạn người không có một, mà hắc lại còn là cao đẳng tránh thoát giả nữa. Như vậy... người còn cảm thấy hắc chỉ là phiền toái hay không?”

Trong khi hai người đang nói chuyện thì tình hình trận đấu đã bắt đầu thay đổi. Nhậm Trần dùng Thiên Sinh Vũ Khí Chú Hồn diễn tấu bản nhạc làm cho nhiệt độ bốn phía liên tục giảm xuống. Tình hình sau đó sẽ cực kỳ có lợi với nàng, chỉ cần tạo ra khoảng cách thì nhiệt độ giảm xuống cũng khiến cho tốc độ của đối phương giảm xuống, lại còn có các cột băng liên tục đâm lên, vậy thì đối phương chỉ còn cách chấp nhận số phận. Nhưng mặt sàn nơi này lại là kim loại, không thể so sánh được với mặt đất nham thạch, Bùi Kiêu vừa sử dụng lực lượng lôi điện thì dòng điện lập tức lan theo kim loại truyền thẳng ra xa. Tình huống này đã lập tức đảo ngược vị thế của hai bên.

“Người nhận thua đi.” Bùi Kiêu cũng không định tiếp tục công kích, chỉ cầm súng đứng đó vừa cười vừa nói.

Nhậm Trần ở phía xa vốn đang kinh ngạc không thôi, nhưng vừa nghe Bùi Kiêu nói ra những lời này thì sắc mặt nàng lập tức trở nên tái nhợt. Nét mặt nàng vốn đã lạnh lẽo như băng, giờ phút này lại bỗng xuất hiện sát khí. Nàng bỗng bật nhảy thật mạnh, cây vĩ cầm trong tay cũng lóe lên ánh sáng màu lam, một cỗ hàn khí mãnh liệt lập tức bắn ra từ trên tay nàng, bao phủ bốn phía xung quanh nơi nàng đứng.

Sau đó không ngờ nàng lại nhắm mắt lại, như thể tập trung cao độ vào việc kéo đàn.

Tiếng đàn này nhẹ nhàng êm tai, giống như trong đêm tĩnh lặng bỗng vang lên một giai điệu u buồn mà xa xăm như lời than thở từ sâu trong linh hồn, làm cho người ta không tự chủ mà say mê. Bùi Kiều ở phía xa thấy vậy thì cũng không nói thêm gì nữa, chỉ cầm súng lao thẳng tới phía trước. Dưới chân hắc có ánh điện lập loè, khiến cho tốc độ của hắc lập tức đề cao hơn mười lần, khoảng cách mấy chục mét chỉ vượt qua trong nháy mắt. Một giây sau, hắc đã vọt tới trước mặt Nhậm Trăn, thế nhưng khi hắc thấy thiếu nữ này nhu nhu nhược nhược mà kéo vĩ cầm thì hắc cũng không thể nào dùng súng mà chém nàng được, chỉ đành tùy tiện đưa tay ra chụp lấy cây đàn vĩ cầm của Nhậm Trăn.

Nhưng khi tay hắc vừa duỗi ra được một nửa thì liền cảm thấy một mối nguy hiểm kịch liệt trước giờ chưa từng có. Dường như hắc chỉ cần tiếp tục vươn tay ra... Không! Hắc là nếu tiếp tục đợi ở chỗ này, thì sẽ gặp phải chuyện cực kỳ đáng sợ, đó rất có thể là...tử vong!

Nói thì chậm, diễn ra thì nhanh, ngay khi Bùi Kiều đang cảm thấy cực độ nguy hiểm, thì cũng là lúc tiếng đàn vốn ưu nhã giống như là dạ khúc bỗng nhiên kịch biến, âm điệu lập tức cao vút, giống như một giọng nữ hét lên bén nhọn trong đêm khuya, thanh âm kia chói tai đến nỗi nó như có thể khiến cho bất kì ai cũng hóa rồ. Trong tích tắc đó, với Nhậm Trăn là trung tâm, từng vòng hào quang màu lam bùng lên, rồi tỏa ra xung quanh. Ở gần đó nhất đương nhiên là cái tay đang duỗi của Bùi Kiều, một tiếng “tách” nhẹ giòn vang, bàn tay đó lập tức bị đóng băng cứng ngắt, giống như đang đeo một cái bao tay làm từ băng. Không đơn giản như thế, thứ khí lạnh băng hàn tới cực độ này còn lan theo cánh tay của hắc, tràn tới đóng băng về phía thân thể của hắc. Một vòng một vòng khí rét lạnh bắn ra, trong nháy mắt một nửa cánh tay hắc đã hoàn toàn đóng băng.

Bùi Kiều phản ứng cũng không chậm. Giờ phút này hắc đang vận hành lực lượng lôi điện, tốc độ phản ứng nhanh hơn gấp mấy lần so với lúc bình thường. Ngay khi luồng khí băng lạnh đến cực độ kia theo cánh tay của hắc tràn vào cơ thể thì hắc đã nhanh chóng lùi lại phía sau, nhưng hàn khí kia cũng tầng tầng lớp lớp mà lan ra, không chỉ đóng băng cánh tay hắc lại mà còn đóng băng cả mặt đất dưới

chân hần. Thế nên khi Bùi Kiêu gấp gấp lui về phía sau thì trọng tâm của hần cũng không vững, “rầm” một tiếng, ngã nhào trên mặt đất.

“Chết!” Giọng nói tràn ngập sát ý của Nhậm Trăn vang lên trong vùng hàn khí. Trong nháy mắt, tiếng đàn vốn bén nhọn như rít gào lại lần nữa biến đổi, bỗng trở nên tĩnh mịch đến khủng bố, phảng phất như là tiếng gào thét thống khổ từ trong cữu u hoàng tuyền truyền tới. Có trời mới biết tại sao cây vĩ cầm nhỏ này lại có thể phát ra nhiều âm điệu đến như vậy. Mà khi cái âm điệu tĩnh mịch kinh khủng này vang lên, mấy cột băng to bằng cánh tay người trưởng thành dần dần ngưng tụ trong không khí bên người thiếu nữ, sau đó cứ lơ lửng như vậy mà phóng về phía Bùi Kiêu.

Phản ứng của Bùi Kiêu dù có nhanh hơn nữa cũng không thoát khỏi mấy cột băng này. Giờ phút này hần vẫn đang ngã nằm trên mặt sàn, chỉ có thể trơ mắt nhìn những cột băng này lao tới càng lúc càng gần, giống như tử vong đang từng tấc từng tấc một tiếp cận hần. Loại cảm giác trong thời khắc sinh tử này thật sự là khó có thể hình dung, người chưa trải qua sẽ vĩnh viễn không cách nào tưởng tượng nổi, giống như trong lời đồn: “lúc người tiếp cận tử vong, trí nhớ cả đời cũng sẽ trong nháy mắt đó trở về...”

Những gì một người trải qua cả đời, dù chỉ là những thứ ấn tượng khắc sâu nhất trong trí nhớ, nhưng khi những gì trải qua trong mấy mươi năm bị áp súc tại trong nháy mắt, trong tích tắc, đây là tình huống như thế nào đây! Giống như là thời gian của cá nhân và thời gian của thế giới bên ngoài triệt để tách rời, khó có thể tưởng tượng, khó nói thành lời. Mà trong tích tắc này, khi cột băng chỉ còn cách Bùi Kiêu vài tấc, cũng là lúc hần thật sự cảm giác mình tiến vào loại trạng thái này!

Tốc độ cột băng kia càng ngày càng chậm, cuối cùng phảng phất như dừng lại trong hư không. Không đơn thuần là cột băng kia dừng lại, mà cả động tác kéo vĩ cầm của Nhậm Trăn, cũng dừng lại như vậy. Không chỉ vậy, Bùi Kiêu còn cảm thấy toàn bộ thế giới đều trở nên yên tĩnh, tiếng vĩ cầm tĩnh mịch kinh khủng cũng biến mất, tầng tầng lớp lớp băng khí cũng ngưng lại, thậm chí ngay cả âm thanh nổ lách tách của lôi điện dưới chân hần cũng biến mất...

Ngoại trừ ý thức của Bùi Kiêu... trong nháy mắt, toàn bộ thế giới này dường như đều dừng lại!

Lời bình:

Trạng thái thần bí khi cả thế giới như ngừng lại của Bùi Kiêu một lần nữa xuất hiện. Liệu đây có phải bước ngoặt để hãn thoát khỏi hiểm cảnh? Đón đọc chương kế tiếp của TVKD được thực hiện bởi nhóm dịch Vô Hận Chi Tâm!

TỬ VONG KHAI ĐOAN

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 3+2: Lực Lượng Lôi Điện (2)

Bùi Kiều đã từng gặp phải tình cảnh tương tự lúc này: chính là thời điểm bị bao vây trong Nam Bắc Chiến Trường. Khi ấy hắn đã rơi vào trong tuyệt cảnh cầm chắc cái chết. Trong thời khắc cận kề cái chết đó, hắn đã cảm thấy như thể thời gian của cả thế giới đều trôi chậm lại, chỉ riêng ý thức của hắn vẫn cảm thấy khái niệm thời gian như bình thường. Thực tế thì ngoài ý thức ra, thậm chí cả thân thể của hắn cũng bị loại hiện tượng chênh lệch thời gian này trói buộc. Chuyện này có chút giống như hiện tượng “bóng đè”(1), vẫn có ý thức và suy nghĩ nhưng cơ thể lại cứng ngắc, không động đậy nổi.

Giờ phút này đây, Bùi Kiều đang gặp phải trường hợp tương tự. Hơn nữa, lần này hắn còn cảm thấy rõ ràng là thời gian trôi qua còn chậm hơn lần trước. Khi ở Nam Bắc Chiến Trường, thân thể của hắn còn có thể di chuyển ở tốc độ vô cùng thấp, nhưng lúc này thì hắn lại như thể đang ở trong một cái cơ thể làm bằng sắt vậy: một phân, một ly cũng không nhúc nhích được. Càng tệ hơn là tuy cái cột băng kia có vẻ như đứng yên, nhưng nếu nhìn kĩ thì sẽ thấy nó đang nhích từng ly một mà bay về phía Bùi Kiều... Mà nguy hiểm hơn nữa chính là: cái cột băng sắc bén đó đang hướng thẳng vào mi tâm của hắn! Nếu tiếp tục như vậy thì cái cột băng đó rất có thể sẽ đâm thẳng qua cái đầu của hắn. Lúc đó, nhất định hắn sẽ thực sự toi đời.

(2)

“Di chuyển đi! Mau di chuyển đi!”

Bùi Kiều điên cuồng thử làm cho cơ thể chuyển động, nhưng thân thể hắn dường như đã không còn do ý thức bản thân khống chế nữa, cơ bản là đã không chịu sự điều khiển của ý thức nữa, chỉ biết nằm lặng im trên mặt đất như trước. Mà cái cột băng kia thì vẫn từng chút một tới gần điểm giữa hai đầu lông mày của hắn.

Rồi không biết qua bao lâu sau, cột băng đó đã chỉ còn cách mi tâm(3) của hắc nửa tắc mà thôi. Lúc này, hắc thậm chí đã có thể cảm thấy vật đó tỏa ra khí lạnh đến thấu ương. Trong giây phút sinh tử tồn vong, trong đầu hắc chợt hiện lên hình ảnh tại Nam Bắc Chiến Trường, cảnh tượng khi hắc phát động lực lượng lôi điện dịch chuyển cơ thể hiện ra. Khi đó thân thể hắc cũng không thể chuyển động, chỉ có thể dùng cách phóng ra lôi điện để làm thân thể di chuyển.

“Đúng rồi! Ta vẫn còn có thể nhìn thấy cái cột băng này di chuyển, như vậy thì tốc độ của nó chắc phải thấp hơn tốc độ dòng điện nhiều mới hợp lý chứ!”

Ý nghĩ này đột nhiên xuất hiện trong đầu Bùi Kiêu. Thế nhưng lúc này nguy cơ đã gần kề, cảnh tượng cái cột băng kia đâm xuyên qua đầu của hắc đã sắp hiện ra, Bùi Kiêu làm gì còn lòng dạ nào để nghĩ nhiều. Hắc lập tức tập trung cao độ để điều khiển lôi điện hội tụ vào chân mình rồi phun ra ngoài như kiếu đuôi tên lửa lúc phóng lên trời. Lôi điện chỉ phun ra có vài tắc mà lực đã đủ đẩy thân hình Bùi Kiêu phóng thẳng ra ngoài, đồng thời một loạt tiếng đùng đùng, rào rào vang lên khi tầng băng trên mặt đất bị hắc vô tình phá vỡ.

Tới khi Bùi Kiêu nhờ có lực đẩy đó mà lao ra xa hơn hai mươi mét thì hắc mới thoát khỏi tuyệt cảnh tử vong. Ngay lập tức, bên tai hắc lại vang lên tiếng vĩ cầm u buồn mà kinh khủng kia. Tốc độ của thời gian đã trở lại bình thường! Thân thể của hắc cũng lần nữa được đặt dưới sự khống chế của ý thức. Hắc lập tức cong người nhảy dựng lên, nhìn thẳng về phía Nhậm Trần ở xa xa.

Lúc này, toàn bộ cái cột băng kia đã đâm xuyên vào dưới sàn kim loại. Sàn nhà bằng kim loại tưởng như vô cùng kiên cố không ngờ lại chả khác gì đậu hũ với mấy cột băng đó, hay nói cách khác là hóa ra mấy cột băng này lại cứng rắn quá sức tưởng tượng, vừa mới chạm vào sàn nhà thì đã lập tức phá ra mấy vết rách lớn. Bùi Kiêu thấy vậy thì lập tức lạnh buốt cả sống lưng, sau đó lại dần cảm thấy tức giận.

“Mẹ kiếp! Rõ ràng chỉ là tỷ thí thôi cơ mà! Một cái chụp lúc này của ta chỉ vì muốn tóm lấy cây đàn của người mà thôi, chứ nếu đó là quả đấm mang theo lực lượng lôi điện thì ta không tin người cũng đóng băng được!”

Bùi Kiêu bỗng thử cử động cánh tay đã bị đóng băng chặt cứng của mình. Cánh

tay đó lúc này giống như cơ thể người bình thường bị đóng băng vậy, hoàn toàn tê dại không chút cảm giác. Vậy là hẳn chỉ có thể dùng một tay để nắm chặt cây súng của mình, đồng thời hẳn cũng điều động toàn bộ lực lượng lõi điện trong cơ thể: một phần tập trung ở bàn chân, chuẩn bị lao tới Nhậm Trăn bất cứ lúc nào, một phần khác thì hội tụ tại cánh tay còn nguyên vẹn, để khi vừa áp sát thì sẽ cho nòng ta một đấm trời giáng... Nói đùa sao? Chút nữa thì cả mạng cũng không còn, thế thì làm sao mà hẳn còn tâm trạng để “thương hoa tiếc ngọc” nữa.

Cùng lúc đó, Nhậm Trăn ở phía xa cũng đang kinh ngạc muôn phần vì lực phản ứng của Bùi Kiêu, trong tình huống nguy hiểm diễn ra cực nhanh như vậy mà vẫn có thể lợi dụng được lực lượng lõi điện để chạy trốn, chỉ riêng bản lĩnh này đã đủ để làm người ta phải kính trọng vài phần. Sắc mặt của Nhậm Trăn liền trở nên dễ nhìn hơn một chút, đã không còn... tái nhợt như lúc trước. Cùng với đó, tiếng đàn đang tịch mịch khủng bố của nàng cũng biến đổi: rõ ràng đã chuyển từ tịch mịch khủng bố thành hùng hực khí thế, cứ như thể là một dàn giao hưởng nhỏ đang diễn tấu vậy. Đúng vậy, chỉ một cây vĩ cầm nho nhỏ mà tạo ra được một bản nhạc đầy khí thế của cả một dàn giao hưởng.

Khi tiếng đàn đầy khí thế kia vừa xuất hiện thì từng tầng khí lạnh có trung tâm là Nhậm Trăn bỗng xuất hiện, rồi liên tục tràn ra xung quanh. Chỉ sau vài giây ngắn ngủi, phạm vi của vòng khí lạnh đó đã tràn ra hơn bảy đến tám mét, và vẫn tiếp tục mở rộng. Chỉ cần mặt sàn rơi vào phạm vi bao phủ của vòng khí lạnh này thì trên bề mặt sẽ lập tức bị đóng băng một lớp dày mấy phân, nhìn qua hơi giống như hình ảnh trong phòng đông lạnh vậy.

“Chương thứ ba...Băng phong vương tọa(4)!” Nhậm Trăn nhìn kỹ Bùi Kiêu ở phía xa rồi khẽ gật đầu, sau đó nàng lại nhắm mắt kéo vĩ cầm. Mà khi nàng nhắm mắt lại thì từng vòng khí lạnh giá kia lại càng tăng mạnh, phạm vi đóng băng cũng dần lan rộng với tốc độ càng nhanh hơn.

Lúc này, Bùi Kiêu cũng đang rơi vào tình hình rất khốn khổ... Không phải là hẳn không muốn tấn công, mà là không tấn công nổi. Với tốc độ khi sử dụng lực lượng lõi điện của hẳn thì hoàn toàn có thể áp sát rồi cho Nhậm Trăn nếm thử một đấm lõi điện khi mà nàng ta còn chưa kịp phản ứng. Chắc hẳn một kích như vậy

cũng đủ đánh cho nàng bất tỉnh ngay lập tức rồi, vậy cũng coi như báo được mối thù bị nàng làm cho chặt vật lúc đầu. Nhưng ai mà ngờ được rằng khi hắc vừa tập trung lôi điện vào cánh tay lành lặn thì cây súng trên tay lại lập tức điên cuồng hút lấy lực lượng lôi điện đó!

Sau chưa đến vài giây, tổng lượng lôi điện trong cơ thể hắc đã bị hút mất gần 40% tổng lượng. Mà không chỉ có vậy... cây súng của hắc bỗng nhiên như được mở ra một cái phong ấn nào đó, sau khi hút sạch lôi điện ở cánh tay thì không những không ngừng lại mà còn tiếp tục hút đi năng lượng tiêu chuẩn trong cơ thể Bùi Kiều. Chỉ trong một thoáng, năng lượng tiêu chuẩn của Bùi Kiều đã bị hút đi mất 10%.

Bùi Kiều lập tức vừa kinh vừa sợ, nhưng dù vậy hắc vẫn thầm cảm thấy may mắn vì cây súng này chỉ hấp thụ lôi điện và năng lượng tiêu chuẩn thôi chứ không hút đi thứ cốt lõi trong cái mạng của hắc là chấp niệm. Thế nhưng cảm giác may mắn này cũng không kéo dài được bao lâu, khi thấy năng lượng tiêu chuẩn toàn cơ thể bị hút mất 40% thì cảm nhận của hắc đã từ may mắn biến thành kinh hoàng tột độ!

Tuy rằng trụ cột của linh hồn là chấp niệm của chính bản thân, nhưng chấp niệm nhất định cũng phải có năng lượng tiêu chuẩn bám vào thì mới có thể tồn tại được. Cái này cũng giống như cơ thể người sống vậy, hệ thống thần kinh đương nhiên là thứ quan trọng nhất để có thể vận hành được cơ thể, nhưng nếu không có da, thịt, xương thì đó cũng không còn là người sống nữa rồi!

Linh hồn cũng thế, mất đi chấp niệm của bản thân thì tiêu chuẩn năng lượng trong cơ thể sẽ lập tức tiêu tán sạch sẽ, nhưng nếu mất đi năng lượng tiêu chuẩn thì chấp niệm của bản thân cũng không thể nào độc lập tồn tại giữa hư không, cũng sẽ sớm tiêu tán hết mà thôi... Chỉ trong vài giây ngắn ngủi mà Bùi Kiều đã mất đi gần 50% tiêu chuẩn năng lượng của mình. Vậy thì làm sao mà hắc không kinh hãi cho được?

Nhưng rồi cũng may, đến khi cây súng này hấp thụ của hắc khoảng 45% tiêu chuẩn năng lượng thì cuối cùng nó cũng dừng lại. Không chỉ vậy, nó bỗng nhiên

còn tạo cho Bùi Kiều một cảm giác “huyết nhục tương liên”, nghĩa là hẳn cảm thấy cảm thấy cây súng này như thể chính là một bộ phận của thân thể mình kéo dài ra. Chưa hết, cây súng còn truyền tới một cảm giác như muốn thôi thúc Bùi Kiều bùng nổ, như thể muốn hẳn giống như núi lửa phun trào mà phóng một thứ gì đó ra ngoài.

Theo bản năng, Bùi Kiều nâng họng súng lên, chĩa về phía Nhậm Trăn ở xa xa. Rồi khi hẳn còn chưa kịp hiểu chuyện gì đang diễn ra, tại họng súng bỗng nhiên lóe lên ánh hồ quang điện còn chói mắt hơn cả một tia sét. Trong nháy mắt đó, tất cả mọi người đều bị ánh sáng chói lòa kia làm cho nhức mắt, như thể thật sự vừa có một tia sét đánh xuống ngay trước mặt mình, thậm chí cả Bùi kiều đang cầm cây súng đó trên tay cũng nhắm mắt lại trong giây lát. Sau đó, ngón tay hẳn nhấn vào cò súng...

“Đừng!”

Một tiếng nổ rền vang của lôi điện! Nghe như sét đánh, mà cũng như đại pháo khai hỏa! Âm thanh khổng lồ che lấp toàn bộ tiếng vĩ cầm, thậm chí cả những nhân viên tại tầng một và hai cũng nghe thấy tiếng nổ lớn đó. Ngay sau đó là những âm thanh ầm ầm vang dội không ngừng, tất cả mọi người có mặt trong tòa nhà đều cảm thấy nó đang rung chuyển kịch liệt, như thể một trận động đất lớn đang diễn ra!

Đợi tới khi mọi người có mặt nén được cơn đau nhức, lần nữa mở mắt ra thì cả bọn đều lập tức trợn mắt, há hốc mồm vì cảnh tượng trong căn phòng bên kia: trên vách tường sau lưng Nhậm Trăn, cách khoảng năm mét về bên trái của nàng xuất hiện một cái lỗ có đường kính khoảng ba mét, xuyên thẳng qua vách tường kim loại, thậm chí cả vách tường của một căn phòng không người phía sau cũng bị một lỗ lớn tương tự xuyên qua thẳng tắp, cứ như vậy xuyên qua tất cả mọi căn phòng trước mặt, cuối cùng cái lỗ lớn đó còn xuyên luôn qua tường ngoài của cả tòa nhà...

Đúng vậy! Một đòn này đã trực tiếp xuyên thủng mấy tầng vách tường và gian phòng, bắn thẳng ra phía bên ngoài của tòa nhà. Không biết bộ dạng của viên đạn bắn ra trông thế nào, mà cũng chẳng biết viên đạn đó đã bay tới nơi nào rồi. Thứ duy nhất còn lại là trước mắt mọi người là cái lỗ thể hiện đường đạn vô cùng khoa

trường, gần như xuyên thủng cả tòa nhà trên vách tường kim loại!

Còn Bùi Kiêu lúc này, đã nắm chặt súng trong tay mà hôn mê bất tỉnh...

Lời bình:

Uy lực một phát đạn của Bùi Kiêu lại kinh khủng đến vậy? Nhưng vì sao hắn lại hôn mê rồi? Mời đón đọc chương mới nhất của TVKD được thực hiện bởi nhóm dịch Vô Hạng Chi Tâm trên Bạch Ngọc Sách!

Chú thích:

1. Bóng đèn: hiện tượng khi đang ngủ thì chợt cảm thấy đã tỉnh dậy, nhận biết được hoàn cảnh xung quanh nhưng lại không thể cử động được cơ thể.
2. Chết thực sự: cơ thể Bùi Kiêu thì đã chết, nhưng linh hồn thì vẫn tồn tại, nên hắn cho là mình chưa thực sự chết.
3. Mi tâm: điểm nằm giữa hai đầu lông mày.
4. Băng phong vương tọa: cũng là tên dịch theo tiếng Trung của tựa game Warcraft III: Frozen Throne nổi tiếng.

TỬ VONG KHAI ĐOAN

Zhttty
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 4: Lên Đường Phong Đô (1-2-3)

Năng lượng tiêu chuẩn trong cơ thể của linh hồn cũng gần giống như máu thịt trong cơ thể người sống vậy, tuy linh hồn sẽ không bị tiêu tán ngay lập tức khi mất gần một nửa năng lượng nhưng cũng sẽ hôn mê giống như người sống mất máu quá nhiều. Hơn thế nữa, cho dù sau này đã tỉnh lại những nếu vẫn không được bổ sung năng lượng tiêu chuẩn thì toàn thân cũng sẽ suy yếu không chút sức lực, giống như người đang bị bệnh nặng vậy.

Nhưng cũng còn may là lúc này Bùi Kiêu không ở Địa Ngục mà đang ở tổng bộ của Tổ Chức Linh Hồn Trung Quốc, nơi này có thừa tiêu chuẩn năng lượng để hẩn sử dụng. Khi hẩn vừa hôn mê thì đám người Cung Diệp Vũ đã mang ngay tiêu chuẩn năng lượng tới cho hẩn tự động hấp thu, mãi cho tới một lúc sau thì Bùi Kiêu mới tỉnh lại, lúc đấy xung quanh hẩn vẫn còn rất nhiều năng lượng tiêu chuẩn lơ lửng chưa tiêu tán.

“Tiểu tử! Người đã nạp đầy năng lượng tiêu chuẩn vào cái thanh Thiên Sinh Vũ Khí này thật đấy à?” Vừa thấy hẩn tỉnh lại thì Cung Diệp Vũ đã vội nhào tới hỏi, đồng thời cũng dành lấy cây súng trên tay Bùi Kiêu, vừa nhìn vừa không ngừng tặc lưỡi cảm thán.

Bùi Kiêu vừa tỉnh lại thì liền phát hiện mình đang nằm trên mặt đất, xung quanh là cả một đám đông lơ nhố. Ở đây trừ có thêm một vài tên Tự Do Linh Hồn đã thấy lúc trước thì còn có thêm hơn mười tên nhân viên nghiên cứu mặc trang phục trắng đang đi lại bốn phía. Còn nơi Bùi Kiêu đang nằm thì rõ ràng vẫn là gian phòng mà hẩn và Nhậm Trần tỷ thí lúc trước.

Bùi Kiêu lắc lắc đầu vài cái rồi thuận thế ngồi dậy. Thứ đầu tiên lọt vào tầm

mắt của hắn là một cái lỗ lớn xuyên thủng cả mấy lớp tường của tòa cao ốc, thậm chí nhìn qua cái lỗ ấy còn có thể thấy bầu trời xanh và mấy tòa nhà khác ở phía xa, Bùi Kiêu vừa nhìn thấy cái lỗ lớn đó thì lập tức ngất ra. Mãi cả nửa ngày sau, đầu óc hắn mới dần tỉnh táo lại, sau đó nhớ lại tình hình trận chiến lúc trước. Hình như tại thời khắc cuối cùng trước khi ngất đi, cây súng của hắn đã hấp thu một lượng lớn lực lượng lôi điện và năng lượng tiêu chuẩn, sau đó thì bắn ra một cột sấm sét...

“Cái lỗ này chính là do người bắn ra đó! Uy lực cũng thật là kinh khủng đấy.”
Cung Diệp Vũ ở một bên vừa vung vẩy Anh Dũng Súng vừa vỗ vai Bùi Kiêu nói.

Bùi Kiêu vừa lấy tay day day cái đầu vẫn còn đang nặng trĩu của mình, vừa cười khò: “Xin người có thể đừng dùng cái từ ‘bắn ra’ có được không! Nó làm ta cứ cảm thấy như thể mình vừa biến thành một cái thứ phi nhân loại gì đó vậy... Người vừa hỏi cái gì thế?”

Cung Diệp Vũ trả lại cây súng đang cầm trong tay cho Bùi Kiêu rồi nói với hắn: “Ta hỏi người là: có phải người đã nạp đầy năng lượng cho cây Thiên Sinh Vũ Khí này không? Là nạp đầy hoàn toàn 850 đơn vị năng lượng đấy hả?”

Bùi Kiêu hơi sững sốt: “Đúng vậy! Chẳng lẽ cả chuyện này cũng có điều gì cần lưu ý hay sao? Chẳng lẽ không nên nạp đầy năng lượng cho Thiên Sinh Vũ Khí à?”

Cung Diệp Vũ nghe vậy thì cười khò méo cả mặt, hắn nói: “Cũng may mà Thiên Sinh Vũ Khí của người chỉ có dung lượng 850 đơn vị! Nếu như thứ người cầm là Tử Lô Dao của ta thì chắc giờ này người đã hồn phi phách tán rồi... Có phải khi người sử dụng Thiên Sinh Vũ Khí bắn ra đạn lôi điện thì thấy tiêu chuẩn năng lượng trong cơ thể liên tục bị hút đi không? Năng lượng đã nạp vào Thiên Sinh Vũ Khí thì sẽ trở thành một bộ phận chủ thể của món vũ khí đó. Khi người muốn khởi động vũ khí thì bắt buộc phải sử dụng chính năng lượng trong cơ thể mình mới được, lúc đó nó sẽ hấp thu năng lượng trong cơ thể người theo tỷ lệ khoảng 10:1. Nói cách khác là để phát huy toàn bộ uy lực của thanh Thiên Sinh Vũ Khí có dung lượng 850 đơn vị này thì nhất định phải cung cấp 85 đơn vị tiêu chuẩn năng lượng trong cơ thể của người mới được!” (*)

Bùi Kiêu nghe đến đó thì chỉ thấy toàn thân vã mồ hôi lạnh. Đây đúng là cái

cảm giác ngħĩ mà thấy sợ! Nghĩ thử xem, toàn thân hħĩ chỉ có tổng cộng hơn một trăm tiêu chuẩn năng lượng mà thôi, thế mà đột nhiên bị hút đi mất 85 đơn vị... Vậy có khác gì người bình thường đột nhiên bị hút mất hai phần ba máu thịt, nội tạng đâu. Nếu là người bình thường thì đã chết chắc, còn linh hồn tuy không chết nhưng sẽ bất tỉnh ngay lập tức, sau đó tỉnh lại thì vẫn rơi vào trạng thái suy yếu, không chút sức lực, hoàn toàn mất đi sức chiến đấu.

“Nhưng mà ta nhớ là lúc ấy cũng chỉ bị hút đi khoảng 45 đơn vị năng lượng tiêu chuẩn thôi mà. Chẳng lẽ 4 đơn vị lực lượng lõi điện bị hút đi kia đã tương đương với 45 đơn vị năng lượng tiêu chuẩn hay sao?” Bùi Kiều thăm đoán.

“Có cách nào để làm tiêu tán năng lượng đã nạp vào trong Thiên Sinh Vũ Khí hay không?” Bùi Kiều tạm ngừng việc phỏng đoán lại, hħĩ vội nhìn về phía Cung Diệp Vũ hỏi. Đùa gì thế? Việc này liên quan đến chính cái mạng của hħĩ chứ không phải ai khác, hħĩ cũng không muốn phải nếm cái cảm giác bị lôi hết cả tim gan ra bên ngoài như vậy thêm một lần nào nữa.

Cung Diệp Vũ lắc đầu: “Không có cách nào làm tiêu tán được đồng năng lượng đó, trừ khi có một đặc thù linh hồn có thể hòa tan Thiên Sinh Vũ Khí này ra, còn không thì chỉ có thể đợi cho năng lượng đó tiêu tán một cách tự nhiên thôi. Ước chừng mỗi ngày sẽ tiêu tán mất 1 đơn vị tiêu chuẩn năng lượng đấy, người có thể từ từ mà chờ đợi đi nhé, ha ha ha...”

Bùi Kiều nghe vậy thì sắc mặt liền trở nên xanh mét. Hħĩ vừa cười khổ vừa vuốt vuốt vẩy súng trên tay: “Thế này thì không xong rồi! Lúc trước người chả nói gì cho ta biết về mấy điều cấm kỵ của Thiên Sinh Vũ Khí gì cả. Kết quả là làm ta nghiêm nhiên cho rằng nạp vào càng nhiều năng lượng thì Thiên Sinh Vũ Khí càng mạnh...”

Cung Diệp Vũ cười ha hả rồi thò tay kéo Bùi Kiều từ dưới đất đứng lên, hħĩ vỗ vai Bùi Kiều nói: “Không cần phải lo lắng vậy đâu. Có câu là “thuyền tới thì đầu cầu tự sẽ nâng lên”. Thiên Sinh Vũ Khí này của người rất mạnh mẽ, tuy với lượng chấp niệm hiện tại của người thì chỉ có thể bắn được một phát thôi, nhưng chấp niệm của bản thân người sẽ liên tục tăng lên, hơn nữa khi người cũng dần nhận biết

và làm quen với “nhân” của chính mình thì cường độ linh hồn của người cũng sẽ được tăng cường. Khi đó thì người có thể yên tâm sử dụng món vũ khí này rồi.”

Bùi Kiều nghe vậy thì chỉ có thể cười khổ cho qua chuyện. Bỗng nhiên hẳn dường như nhớ ra chuyện gì đó, vội quay lại hỏi Cung Diệp Vũ: “Đúng rồi, cô bé Nhậm Trần kia không sao đấy chứ? Một phát súng này uy lực lớn đến như vậy... Cô ấy không phải đã bị ta bắn cho...”

Cung Diệp Vũ nghe vậy thì sắc mặt lập tức trở nên khó coi, hẳn lúc đầu nói: “Không có đâu! Phát súng đó người đã bắn lệch, không hề trúng cô ấy... Lại nói đến chuyện này, nguyên nhân toàn bộ đều là do cô ấy. Chỉ là một trận tỷ thí bình thường mà thôi, vậy mà cô ấy dám thật sự dùng sát chiêu! Lúc ấy nếu người không né nhanh như chớp thì đúng là cả ta cũng không làm sao mà cứu kịp được người...”

Bùi Kiều đang định nói vài câu khách khí, nhưng lại chợt nhớ ra là chính mình cũng đã tức đến lửa nóng bốc lên đầu. Lúc đầu rõ ràng là mình đã hạ thủ lưu tình, thế mà đối phương lại thừa dịp mình nương tay để hạ sát chiêu. Thế nên cuối cùng hẳn cũng không nói gì nữa, chỉ yên lặng vuốt ve cây súng của mình.

Cung Diệp Vũ cũng không để ý thấy biểu hiện của Bùi Kiều, hẳn một mình đi về phía cửa phòng, vừa đi vừa nói: “Đi thôi. Hậu quả ở chỗ này cứ để cho bọn họ giải quyết là được. Chúng ta còn phải đi bàn bạc tiếp kế hoạch đi ảo giới Phong Đô... Lúc này ta đã mắng cho Nhậm Trần một trận rồi, nếu người thấy vẫn chưa hả giận thì ta ủng hộ người đi cho cô ấy một cái bạt tai.”

Bùi Kiều nghe vậy thì lập tức cười khổ: “Người đang đùa đấy à? Dù thế nào cũng không thể làm cái hành động vũ phu mất phong độ như vậy với một cô bé chứ! Chuyện này kết thúc như vậy đi, người đã dạy dỗ cô ấy rồi thì chúng ta cũng đi xuống một dấu chấm để khép lại nó thôi.”

Cung Diệp Vũ quay lại liếc nhìn Bùi Kiều, sau đó mới lên tiếng: “Hả? Làm vậy mà bản tâm của người không thấy bị khuấy nhục hay sao? Vì đối phương sử dụng sát chiêu trước cho nên người cũng có thể sử dụng sát chiêu để phản kích lại. Giống như lúc người báo thù cho cha, là ăn miếng trả miếng vậy.”

Bùi Kiều nghe vậy mới lắc đầu nói: “Nói vậy thì cũng không sai! Nhưng nếu đã là tỷ thí thì phải chấp nhận trong quá trình có thể có nguy hiểm. Cũng không thể chỉ vì gặp nguy hiểm trong khi tỷ thí mà muốn róc thịt đối phương chứ? Tỷ thí và báo thù trả hận không giống nhau, cái này ta còn phân biệt được rõ ràng. Dù sao đi nữa thì cũng không thể vì một chút không vừa ý mà lập tức muốn giết người chứ hả?”

Cung Diệp Vũ nghe Bùi Kiều nói xong thì lập tức cười ha hả: “Rất tốt! Thế là người không bị giết chóc làm cho mờ mắt, vẫn còn phân biệt được rõ ràng cái gì là bản tâm, cái gì là dục vọng của ý thức. Rất tốt! Đi thôi, bọn họ đang đợi người đấy.” Cung Diệp Vũ vừa nói vừa sai bước đi thẳng về phía trước.

Trong lòng Bùi Kiều khẽ động, cẩn thận nghĩ lại những lời Cung Diệp Vũ vừa nói: “Bản tâm và việc bản thân bị mờ mắt... Tìm thấy bản tâm của chính mình, còn phải quán triệt bản tâm vào chấp niệm của bản thân mình? Xem ra con đường để đạt tới Chân Ma cấp cũng không bằng phẳng như trong tưởng tượng của mình rồi.”

“Nhập Ma cấp, chính là nhận thức được sự tồn tại của chính bản thân, sẽ thiêu đốt được tiêu chuẩn năng lượng trong cơ thể, có thể thực thể hóa để tiếp xúc với người sống, thậm chí có thể thiêu đốt tiêu chuẩn năng lượng để nâng cao thực lực, ví dụ như phát ra nhiệt độ cao, nâng lên khối đá mấy trăm cân, thực lực đó chính là Nhập Ma cấp của linh hồn thể. Khi đó tỷ lệ của tiêu chuẩn năng lượng và chấp niệm trong cơ thể là 1:1, cũng có nghĩa là 100 đơn vị chấp niệm thì dung nạp được 100 đơn vị năng lượng tiêu chuẩn.”

“Còn Chân Ma cấp, ngoại trừ nhận biết được sự tồn tại của bản thân thì còn phải quán triệt, dung nhập bản tâm vào trong chấp niệm của bản thân, tin tưởng tuyệt đối vào phương hướng hành động, làm việc của bản thân, làm cho cường độ chấp niệm của linh hồn bản thân tăng lên rất nhiều. Vậy nên ngoài tất cả những thần thông mà Nhập Ma cấp có thì Chân Ma cấp còn có thể phát tán một loại lực trường khí thể của bản thân, áp chế người sống, linh hồn và cả quỷ quái ở xung quanh trong một khoảng cách nhất định, làm cho tất cả những kẻ chưa đạt tới Chân Ma cấp chỉ có thể sử dụng 70 – 80% thực lực. Chỉ là Nhập Ma thì dễ mà Chân Ma thì khó cầu... Số lượng chấp niệm của bản thân đạt tới 500 đơn vị là điều kiện cơ bản nhất để đạt tới Chân Ma cấp, nhưng khác ở chỗ tỷ lệ của tiêu chuẩn năng lượng và

chấp niệm trong cơ thể Chân Ma cấp là 10:1. Nghĩa là 100 đơn vị chấp niệm sẽ dung nạp được 1000 đơn vị năng lượng tiêu chuẩn!”

Cung Diệp Vũ vẫn vừa đi vừa nói chuyện, bỗng nhiên hắn lại quay đầu lại nhìn Bùi Kiêu chăm chăm: “Có biết vì sao Tránh Thoát Giả khó đạt tới Chân Ma cấp không? Nếu chỉ điều kiện chấp niệm đạt tới 500 đơn vị thì trên thế giới có khoảng ít nhất mười người đạt tới, nhưng phải tới bảy, tám người trong số đó vẫn chỉ là Nhập Ma cấp đỉnh phong mà thôi, ngay cả ngưỡng cửa của Chân Ma cấp cũng chưa chạm tới được... Bởi vì rất nhiều người trong số bọn họ không phân biệt được sự khác nhau giữa bản tâm và dục vọng. Bọn họ chỉ nghĩ một cách nông cạn rằng: bất kể là việc, vật hay người nào mà trong lòng muốn có thì đó nhất định là bản tâm của mình, vậy nên phải liều mạng để đi tranh giành. Kết quả là trái lại bị mang tiếng xấu... Quả là buồn cười! Bọn chúng chẳng là gì khác ngoài nô lệ của dục vọng! Làm gì có cái gọi là quan triệt bản tâm!?”

“Những kẻ như vậy... sớm muộn cũng sẽ sa đọa ma hóa!”

Lời bình:

Ranh giới giữa làm theo bản tâm và trở thành nô lệ của dục vọng hóa ra lại mong manh như vậy? Những lời này liệu đã khai sáng cho con đường phát triển của Bùi Kiêu? Mời đón được chương mới của TVKD được thực hiện bởi nhóm dịch Vô Hận Chi Tâm!

Chú thích:

(*) Ở chương trước đã nhầm 45 đơn vị thành 45%, giờ đã sửa lại hết. Xin thông cảm nha.

Bùi Kiêu nghe vậy thì lập tức giật mình kinh sợ. Thực ra, từ lúc chứng kiến quyền lực do thân phận của mình mang lại lúc báo thù, hắn đã có một cảm giác muốn phóng túng bản thân mình. Nhất là khi hắn vừa muốn quán triệt bản tâm của chính mình, lại vừa muốn làm cho mình thấy sáng khoái thì cái cảm giác muốn phóng túng bản thân đó lại càng mạnh mẽ. Giống như luôn có một người ở bên thì thầm vào tai hắn rằng hãy làm tất cả những gì để mình thấy thoải mái đi. Nhưng

cũng may là tính cách của hắc vốn cứng cỏi, không vì thế mà thay đổi bản thân, bình thường hay làm gì thì giờ vẫn làm như vậy, ngay cả lúc báo thù cũng không hề lạm sát kẻ vô tội. Mãi đến lúc này, khi nghe Cung Diệp Vũ nói như vậy thì hắc mới giật mình tỉnh ngộ.

“Bản tâm không phải dục vọng của ý thức sao?” Bùi Kiêu thì thầm lặp lại.

Cung Diệp Vũ liền gật đầu khẳng định: “Đương nhiên là không phải rồi! Nếu là như vậy thì cứ gọi thẳng là dục vọng là được rồi, còn cần phải đi lấy cái tên nho nhã ‘bản tâm’ để làm gì? Bản tâm là bản tâm, là niềm tin kiên định nhất trong lòng và là ‘đạo’ của chính mình. Còn dục vọng thì dù thế nào vẫn chỉ là dục vọng, chỉ là thứ nhu cầu và khao khát ở trong lòng được thể hiện ra ngoài âm thầm... Người biết vì sao những Trách Thoát Giả kia vì sao đều sa đọa sau khi báo thù không? Mà hơn nữa là sau đó thì lập tức từ Nhập Ma cấp trở thành Chân Ma cấp, thực lực tăng mạnh cả mấy chục lần. Theo như phỏng đoán của ta thì bọn họ đã bị chính dục vọng của mình khống chế và mê hoặc mất bản tâm. Nhất là khi cảm thấy được niềm thống khoái tràn trề khi báo thù, bọn họ chỉ còn thấy được nỗi khoái cảm khi trong lòng không còn điều gì nặng nề nên đã lập tức ngộ nhận dục vọng chính là bản tâm. Sau đó bị cái dục vọng đó dụ dỗ sa đọa, cho tới tận khi trong trái tim chỉ còn lại dục vọng. Đó... chính là lúc hắc sẽ sa đọa nhập ma!”

Bùi Kiêu nghe vậy thì trong lòng sợ hãi không thôi. Trong khoảng thời gian vừa qua, hắc đã luôn có cảm giác muốn phóng túng chính mình, nhưng chỉ vì tính cách của hắc xưa nay luôn cứng cỏi, rồi lại có em gái ở bên cạnh nên hắc mới luôn kiềm chế cái tư tưởng đó mà không hề biết rằng trong chuyện này còn có nhiều bí ẩn như vậy... Vậy cái âm thanh trong đầu luôn dụ dỗ hắc phóng túng chính là thứ gọi là dục vọng sao?

Cung Diệp Vũ nói xong lại ra sức vỗ vai Bùi Kiêu một cái: “Nhưng mà người đã không để ta phải thất vọng! Đã trải qua tẩy lễ của báo thù, cũng nhận thấy sự sung sướng của tư tưởng khi báo thù mà vẫn không để chính mình bị lạc lối, biết được rằng đôi khi nhượng bộ cũng không phải là đánh mất bản tâm... Tốt! Rất tốt!”

Bùi Kiêu lập tức cười khỏ, lấy tay bóp bóp bờ vai đau nhức của mình. Ngoài

mặt là vậy nhưng hẳn vẫn thầm nhắc nhở bản thân không được để cái thứ dục vọng đó kiểm soát...“Nhưng nếu như bản tâm không phải là dục vọng thì bản tâm của mình là cái gì đây?”

Khi Bùi Kiêu còn đang trầm tư suy nghĩ xem bản tâm của chính mình là gì thì tiếng Cung Diệp Vũ vẫn đều đều vang lên: “Tuy lực lượng của linh hồn người không phải là quá mạnh nhưng sự mẫn cảm của người đối với Thiên Sinh Vũ Khí lại quá sức tưởng tượng. Chỉ trong thời gian ngắn như thế mà đã có thể sử dụng được thuộc tính của Thiên Sinh Vũ Khí, sự linh cảm đối với nguy hiểm cũng vô cùng tốt! Người chính là Cao Đăng Trách Thoát Giả sinh ra để chiến đấu rồi! Tốt! Rất tốt! Bây giờ thì bọn họ đã tâm phục khẩu phục rồi. Chúng ta đã quyết định sáng sớm ngày mai sẽ lên đường hướng tới Phong Đô.

Khi còn đang nói chuyện thì Cung Diệp Vũ đã tới cửa một phòng họp. Hẳn lập tức đẩy cửa đi vào, Bùi Kiêu cũng đi theo ngay sau hắn. Bùi Kiêu vừa đi vừa hỏi: “Hả? Vậy chúng ta có tất cả bao nhiêu người cũng đi Phong Đô?”

“Mười lăm người.”

Đang ngồi trong phòng họp này chính là mười ba tên Trách Thoát Giả của Trung Quốc, khi Cung Diệp Vũ đi vào cả đám đều lập tức đứng lên. Cung Diệp Vũ liền tới đứng trước mặt cả mười ba người này, đầy hào hùng nói: “Chính là mười lăm người chúng ta!”

Bùi Kiêu sững sốt một chút, lập tức hỏi lại: “Chẳng phải những đoàn đội khác đều tuyển cả mấy trăm người cùng đi ảo giới đó sao? Chúng ta chỉ có mười lăm người mà đi ảo giới... có phải là hơi quá ít không?”

Cung Diệp Vũ lập tức cười lạnh: “Tại sao những đoàn đội đó lại tuyển nhiều Tự Do Linh Hồn như vậy à? Ngoài cần người để dò đường và duy trì trao đổi liên lạc với bên ngoài ta thì thực ra phần lớn đám Tự Do Linh Hồn đó bị lấy ra làm bia đỡ đạn đó! Mỗi năm, ngoại trừ một bộ phận Tự Do Linh Hồn được chúng ta cứu thoát thì còn có một bộ phận các Tự Do Linh Hồn khác được chính phủ sử dụng sóng điện từ để cứu ra. Nhưng loại sóng điện từ này không chỉ phá tội nghiệt mà còn làm thương tổn tới chấp niệm của linh hồn thể chúng ta. Khi dùng phương pháp này thì

chỉ có 10% khả năng sẽ tạo ra được Tự Do Linh Hồn, nhưng như vậy thì trên thế giới vẫn có hơn một trăm ngàn Tự Do Linh Hồn. Tự Do Linh Hồn nhiều đến như vậy nên với Trách Thoát Giả thì một trăm tên Tự Do Linh Hồn này cũng chả khác gì pháo hôi giá rẻ cả!”

Nói đến đó thì Cung Diệp Vũ hung hãn nói: “Ta không quản được việc chính phủ dùng sóng điện từ để cứu Tự Do Linh hồn, dù sao nếu không làm vậy thì bọn họ cũng sẽ bị kéo vào vết rách không gian, cũng không khác gì chết. Vậy nên việc dùng sóng điện từ này cũng là phương pháp duy nhất để cứu được số lượng lớn Tự Do Linh Hồn... Nhưng ta khôn thể nào chấp nhận được cái cách mà bọn họ đối đãi với những Tự Do Linh Hồn này! Không những phải kí vào cái thứ không khác gì khế ước bán thân mà còn phải chịu trách nhiệm thực hiện vai trò của pháo hôi trong cái dạng đoàn đội đó. Chuyện như vậy, ít nhất là trong đội ngũ của ta, tuyệt đối không được phép xảy ra!”

Bùi Kiêu lúc này mới gật đầu: “Đúng thật. Đối xử với Tự Do Linh Hồn như vậy thật có hơi quá đáng! Nhưng mà chỉ mười lăm người chúng ta tiến vào ảo giới Phong Đô... liệu có quá mạo hiểm hay không? Ta nhớ là từng nghe một Tự Do Linh Hồn nước Mỹ nói độ khó của ảo giới Phong Đô là 49 Trách Thoát Giả kia mà?”

Lúc này, tên thanh niên sáng lạn Dương Húc Quang bỗng nhiên vừa cười vừa nói: “Không sai. Phong Đô được đánh giá là có độ khó 49 người, là ảo giới kinh khủng nhất ngoài Ác Ma Thành. Tuy nhiên điều này còn phụ thuộc vào việc chúng ta định tiến vào nơi nào của Phong Đô. Diện tích của ảo giới Phong Đô rất lớn, tuy khu vực mà chúng ta đã thăm dò mới chỉ từ vị trí cửa vào tới cầu Nại Hà, nhưng diện tích đã bằng cả nửa thành phố Bắc Kinh rồi, mà đây vẫn là tí mãi ngoài cửa đấy. Tuy chúng ta còn chưa vượt qua cầu Nại Hà để thực sự tiến vào Phong Đô nhưng Phong Đô rất có thể sẽ giống như âm tào địa phủ trong truyền thuyết vậy: mười tám tầng Địa Ngục, cung điện của Diêm Vương, rồi cả Vọng Tử Thành gì gì đó. Như vậy thì nơi đó sẽ lớn đến khó mà tưởng tượng nổi, đừng nói là 49 Trách Thoát Giả, cho dù là toàn bộ Thánh Thoát Giả trên thế giới tụ tập lại cũng không đủ.”

Nói đến đó thì Dương Húc Quang liền móc từ trong ngực một tấm bản vẽ. Hẳn

vừa trải rộng bản vẽ ra vừa nói: “Nhưng nếu như chúng ta chỉ muốn quét sách khu vực bên ngoài cầu Nại Hà thì sao đây? Nếu vậy thì chỉ cần không vượt qua cầu, với thực lực của mười lăm người chúng ta thì hẳn là đủ rồi.” Bản vẽ mà Dương Húc Quang trải ra không ngờ lại là một tấm bản đồ, nhìn những ghi chú trên đó thì đây rõ ràng là bản đồ của ảo giới Phong Đô.

Cung Diệp Vũ mừng rỡ nói: “Đây là bản đồ ảo giới Phong Đô sao? Khá lắm! Người làm thứ này từ bao giờ vậy?”

Dương Húc Quang mỉm cười nói: “Khi người đi Mỹ thì đám bọn ta đang chạy vài vòng ở khu ngoài của Phong Đô để ghi chép và vẽ lại. Lúc trước còn muốn đi thêm vài vòng để vẽ lại hoàn chỉnh bản đồ, nhưng rồi không ngờ lần này đi ảo giới lại gấp gáp như vậy. Thế nên giờ cũng chỉ có thể lấy cái này dùng tạm cho có thôi.”

Bùi Kiêu nhìn kỹ lại bản đồ, những nơi đã được vẽ ra trên đó đều ghi lại cẩn thận mật độ và loại hình quái vật đặc trưng. Có cả một vài địa hình đặc thù như sơn cốc nhỏ, hạp cốc gì gì đó cũng có ghi chú, trong những ghi chú đó thì bắt mắt nhất là vị trí và hướng di chuyển của các con thú linh lớn nhỏ. Bùi Kiêu càng nhìn thì càng cảm thấy kinh trọng người thanh niên này, chỉ riêng việc vẽ được tấm bản đồ này thì người này chắc chắn cũng không phải kẻ đơn giản rồi.

Dương Húc Quang nhìn thấy ánh mắt tán thưởng của Bùi Kiêu dành cho mình thì vẫn cười với một vẻ rất rụt rè, nhưng trong sự rụt rè này lại như có như không mà mang theo một vẻ bài xích. Mà Bùi Kiêu thì hình như cũng không phát hiện ra thái độ của hắn, hắn chỉ nhìn bản đồ một lúc lâu rồi mới nói: “Nếu đã có bản đồ này thì chúng ta chắc sẽ không rơi vào hoàn cảnh bị quỷ quái bao vây. Nhưng vẫn còn một vấn đề khác mà chúng ta cần giải quyết... Ta nghe nói có một loại linh hồn đặc thù có thể chứa trong cơ thể mình lượng lớn năng lượng tiêu chuẩn. Nếu như chúng ta muốn chiến đấu với quỷ quái trong Phong Đô, hơn nữa còn muốn đối mặt với những con quái thú linh lớn, nhỏ kia thì trong lúc chiến đấu chắc chắn sẽ xảy ra tổn thất. Nếu vậy thì chúng ta nhất định phải có linh hồn đặc thù như vậy đi cùng mới được. Vấn đề này...”

Dương Húc Quang cười cười chỉ vào chính mình, nói: “Ta đây.”

Bùi Kiêu sững sốt một chút hỏi lại: “Vậy là ý gì?”

“Là ta.” Dương Húc Quang vẫn cười như cũ, không có chút biểu hiện hết kiên nhẫn nào: “Ta chính là là loại linh hồn đặc thù đó đấy. Ta là Tránh Thoát Giả và cũng là linh hồn đặc thù có được ‘năng lực không gian linh hồn’... Chứ người tưởng ta mang theo cái bản vẽ này vào trong ảo giới bằng cách nào? Đây là giấy thật chứ không phải giấy do chấp niệm tạo thành đâu.”

Bùi Kiêu ngây người vuốt vuốt tờ bản đồ kia. Đúng thật! Nếu không thiêu đốt năng lượng tiêu chuẩn thì tay của hắn sẽ xuyên thấu qua tờ bản đồ đó... Thứ này hóa ra thật sự làm bằng vật chất, chứ không phải thứ được tạo thành từ chấp niệm!

“Vậy thì ta không còn vấn đề gì nữa.” Bùi Kiêu nhìn kỹ tấm bản đồ, cả nửa ngày sau hắn mới gật đầu nói.

Cung Diệp Vũ nghe vậy thì lập tức cười ha hả: “Vậy là quyết định như thế rồi nhé! Sáng sớm ngày mai, chúng ta sẽ dùng máy bay quân dụng để đi tới ảo giới Phong Đô!”

“Hãy để mười lăm người chúng ta! Mở một trận đại sát bên trong đó đi!”

Quyết định xong phương hướng hành động làm cho tất cả đều cảm thấy nhẹ cả người, không ai có ý định kéo dài thời gian hay trì hoãn kế hoạch gì nữa. Sau đó, kế hoạch hành động cụ thể bắt đầu được phác thảo sơ bộ: qua lối vào rồi thì đi đường nào, từng bước tiêu diệt những quý quái bình thường và quý quái thủ lĩnh thế nào, rồi tiến lên theo lộ trình nào. Mục đích cuối cùng là tới được khu vực bên cầu Nại Hà, đoạn đường này có tổng cộng mười lăm tiểu thủ lĩnh và ba đại thủ lĩnh, có hơn một trăm khu vực nguy hiểm có số lượng lớn quý quái tập trung thành cả tập đoàn.

“Theo kế hoạch này thì chúng ta cần phải ở lại trong Phong Đô khoảng mười ngày.”

Trên máy bay vận tải quân dụng, Dương Húc Quang đang cầm một tờ tài liệu trên tay, hắn nói với mọi người: “Theo như kế hoạch của chúng ta thì lần hành động này đại khái sẽ phải đối mặt với hai con quý quái Chân Ma cấp. Đương nhiên vì có

Cung Diệp Vũ nên chỉ cần không bị mai phục hoặc bị tách ra thì nếu một chọi một với quỷ quái Chân Ma cấp cũng sẽ không quá nguy hiểm... Bây giờ chúng ta phải thảo luận một vấn đề khác.”

Dương Húc Quang nói tới đó thì khép tài liệu trong tay lại, hẩn nhìn mọi người rồi nói: “Vấn đề là nếu tất cả chúng ta đều tiến vào ảo giới Phong Đô thì liệu có ổn hay không?”

Lúc này, tính cả Bùi Kiêu thì mười lăm Tránh Thoát Giả đều có mặt trên máy bay vận tải này, khi Dương Húc Quang vừa nói ra lời đó thì ngoài chính hẩn ra, khuôn mặt tất cả đều hiện lên vẻ thận trọng, bọn họ đồng loạt nhìn về phía Cung Diệp Vũ. Mà Cung Diệp Vũ vốn luôn thể hiện thái độ bất cần thì lúc này cũng thể hiện sự thận trọng hiếm thấy, hẩn trầm tư hơn mười giây rồi mới gật đầu nói: “Thời gian mười ngày cũng không quá dài. Tuy đã gần tới Tết Nguyên Đán nhưng có lẽ mọi chuyện cũng sẽ không trùng hợp đến vậy đâu. Chỉ đi mười ngày mà thôi, hơn nữa chúng ta sẽ làm hết sức để có thể hoàn tất việc truy quét này sớm hơn kế hoạch.”

Những người còn lại nghe vậy thì cũng chỉ biết gật đầu đồng ý, chỉ có Bùi Kiêu là nghe mà chả hiểu gì cả. Hẩn liền vội nhìn về phía Dương Húc Quang đang ở gần mình nhất hỏi: “Thế là ý gì? Vì sao chúng ta đi mười ngày lại không ổn vậy? Chẳng lẽ sẽ xảy ra chuyện hỗn loạn gì sao?”

Dương Húc Quang cười khổ một cái nói: “Cũng không phải chắc chắn sẽ xảy ra hỗn loạn. Bắt đầu từ khoảng một năm rưỡi trước, năm nào cũng sẽ có vài thành phố xuất hiện quỷ quái thực thể hóa. Đám quỷ quái này chủ yếu có thực lực Nhập Ma cấp, nhưng cũng có một số rất nhỏ quỷ quái Chân Ma cấp. Mà quy luật xuất hiện quan trọng của đám quỷ quái này có là ở những thành phố hoặc địa điểm có nhiều Tự Do Linh Hồn tự tập, thành phố càng tụ tập nhiều Tự Do Linh Hồn thì tỷ lệ xuất hiện quỷ quái thực thể hóa lại càng cao. Người thử nghĩ một chút mà xem: một con quỷ quái Chân Ma cấp cùng với hơn trăm con quỷ quái Nhập Ma cấp đồng loạt thực thể hóa trong thành phố thì sẽ bao nhiêu người thương vong đây?”

Bùi Kiêu lập tức kinh sợ, vội hỏi: “Tại sao ta lại chưa bao giờ nghe thấy những

chuyện như vậy? Một tòa thành thị gặp phải chuyện hỗn loạn như vậy, mà lại còn là chuyện từ một năm rưỡi trước nữa, chuyện như vậy đáng ra đã phải lan truyền khắp trên mạng internet rồi mới đúng chứ? Vì sao chỉ một chút tin đồn ta cũng chưa bao giờ nghe thấy?”

Bọn Dương Húc Quang liền dùng một loại ánh mắt quái dị nhìn về phía hắn. Rồi khi mà Bùi Kiêu còn chưa kịp nghĩ ra ý tưởng gì thì Dương Húc Quang đã gạt đầu trước rồi nói: “Đúng vậy. Chuyện này chính là bí mật có cấp bậc cao nhất với quốc gia. Tất cả các quốc gia biết rõ sự tồn tại của linh hồn trên thế giới đều có chung thái độ giữ bí mật ở mức cao nhất chuyện này, bởi vì tất cả những gì liên quan đến linh hồn thất sự quá mức kinh người. Bất kể là việc quỷ quái có thể thực thể hóa bất cứ lúc nào hay là chuyện sống điện tử sẽ đạt điểm tới hạn năm 2012 đều đủ để dẫn tới một trận thảm họa của nền văn minh. Nếu như dân chúng mất đi cảm giác an toàn cơ bản nhất, thì rất có thể cả thế giới sẽ hoàn toàn rơi vào bạo loạn, đó là một nguyên nhân trong số đó...”

“Một nguyên nhân khác mới thật sự là nguyên nhân quan trọng nhất, chính là vấn đề ‘quyền được làm linh hồn’. Nếu như dân chúng biết được rằng 99,99% trong số họ sẽ bị tội nghiệt trói buộc sau khi chết, rồi bị kéo vào vết rách không gian, vậy người cho rằng bọn họ sẽ làm những gì? Nhất là khi bọn họ biết rằng trên đời còn có Trách Thoát Giả, Cao Đẳng Trách Thoát Giả, Tự Do Linh Hồn tồn tại, và những kẻ này lại không bị lôi vào vết rách không gian. Cái đó gọi là “không sợ có tai họa mà chỉ sợ một mình mình gặp tai họa”, nếu thật sự điều đó xảy ra thì người sống sẽ đủ sức lật đổ chính phủ của toàn bộ các quốc gia trên thế giới!”

Bùi Kiêu càng nghe thì sắc mặt càng khó coi, sau hơn cả nửa ngày, hắn mới thì thào hỏi: “Nói cách khác, chính phủ của tất cả các quốc gia trên thế giới đã dùng quyền lực để cho giấu mọi tin tức đúng không? Thế nhưng không có chuyện gì là tuyệt đối cả, nếu như có người ngẫu nhiên đến nơi xảy ra sự việc rồi quay chụp được những sự việc đó thì sao? Sau đó hắn lại không suy nghĩ gì mà đưa thẳng lên mạng thì thế nào?”

Sắc mặt Dương Húc Quang cũng dần trở nên nặng nề. Hắn suy nghĩ một chút rồi nói: “Trên cơ bản thì tình huống như vậy không có khả năng tồn tại. Bởi vì tại

hiện trường nơi quỷ quái thực thể hóa chiến đấu thì ai còn sống được đã là tốt lắm rồi, cơ bản là sẽ không thể nào đi quay chụp gì cả... Đương nhiên, nếu như bí mật này bị tiết lộ vì nguyên nhân như vậy thì khả năng lớn nhất có thể là...” Nói tới đây thì Dương Húc Quang liền đưa tay lên làm động tác cắt cổ một cái. Lập tức, sắc mặt của Bùi Kiêu càng trở nên khó coi.

Cứ như vậy, Vui Kiêu ngồi một chỗ trầm ngâm cả nửa ngày, sau đó hẳn mới thở dài một hơi nói: “Dù sao đi nữa thì giấu giếm như vậy cũng không phải là cách giải quyết vấn đề. Cho dù có thể giấu được thì rồi cũng sẽ đến ngày 21 tháng 12 năm 2012, đến lúc đó rồi cũng sẽ gặp phải...” Bùi Kiêu nhớ lại tất cả những gì mình đã trải qua dưới Địa Ngục. Nếu như các quốc gia hạ quyết tâm phong tỏa tin tức, vậy thì dù sau này hẳn đã đủ mạnh mẽ, không lo ngại bị chính phủ bắt đi thí nghiệm nên dám lớn mật nói ra chuyện Địa Ngục, nhưng nếu chính phủ vẫn giữ kín những tin tức này thì sao? Nếu thực sự như vậy thì vẫn không thể ngăn được tai họa này rồi.

Dương Húc Quang lại cười ôn hòa rồi nói: “Làm vậy cũng vì không còn cách nào khác. Hiện nay toàn thế giới đều đang nghiên cứu xử dụng sóng điện từ để giúp đánh tan tội nghiệt một cách an toàn. Một khi nghiên cứu này thành công thì có lẽ bọn họ sẽ công bố với toàn thế giới về tình hình cụ thể và chi tiết của giới linh hồn... Lúc trước đang nói tới chuyện quỷ quái thực thể hóa trong thành thị thì người ngất lờ, đám quỷ quái sẽ thực thể hóa tại những thành thị hoặc khu vực có số Tự Do Linh Hồn đông nhất, và thời gian mà chúng thực thể hóa đều vào khoảng đầu năm mới hoặc tháng bảy, tháng tám. Vậy nên cứ khoảng nửa năm thì sẽ có một đợt quỷ quái thực thể hóa ồ ạt.”

“Cuối năm, cuối năm...” Bùi Kiêu nghe vậy thì chợt kinh sợ, hẳn gần như hét lên: “Nói cách khác, giờ đã là cuối tháng mười hai, chẳng mấy nữa sẽ đến Tết Nguyên Đán. Giờ chẳng phải là lúc mà đám quỷ quái kia có khả năng thực thể hóa nhất hay sao? Vì sao chúng ta lại muốn đi ảo giới vào thời điểm này cơ chứ?”

“Bởi vì lúc này là thời điểm mà ảo giới yếu nhất.” Cung Diệp Vũ vốn đang dựa lưng vào vách tường cabin ngáy khò khò bỗng nhiên mở hai mắt, trầm giọng nói với Bùi Kiêu: “Không biết vì nguyên nhân gì mà mỗi khi ở thế giới bên ngoài có quỷ quái thực thể hóa nhiều nhất thì cũng là lúc ảo giới yếu nhất. Thực lực của

Chân Ma cấp trong đó thường là không bằng một nửa ngày bình thường. Đây cũng là nguyên nhân mà ta lựa chọn tiến vào ảo giới vào lúc này.”

Cung Diệp Vũ nói tới đó thì lại nhắm mắt lại, hần thì thảo nói: “Ta cần phải chịu trách nhiệm với tính mạng của các người. Nếu như chỉ một mình ta thì đương nhiên là sẽ không phải e ngại con quỷ quái Chân Ma cấp nào cả, nhưng ở đây còn có các người nữa. Trong hoàn cảnh chiến đấu hỗn loạn trong ảo giới, các người có thể sẽ gặp phải đủ loại chuyện ngoài ý muốn, huống chi Phong Đô còn là loại ảo giới cao cấp nữa. Nơi đó không giống mấy cái ảo giới cấp thấp như Nam Bắc Chiến Trường đâu. Khi người vừa tiến vào đó thì vị trí lối ra vào của ảo giới sẽ lập tức chuyển rời tới một vị trí khác, vậy nên nếu có chuyện gì ngoài ý muốn xảy ra thì trong số các người thậm chí sẽ chết mất một nửa... Cho nên ta mới lựa chọn thời điểm này để vào ảo giới. Nếu như trong thời gian này xuất hiện chuyện gì thì để ta chịu trách nhiệm là được.”

Mọi người nghe vậy thì đều không nói gì nữa, còn Bùi Kiêu thì cảm thấy trong lòng nặng trĩu. Rồi không biết vì lý do gì mà hần bỗng nhiên cảm thấy một dự cảm chẳng lành, giống như trong mười ngày này chắc chắn sẽ xảy ra một chuyện gì đó vô cùng đáng sợ vậy, hần lập tức thấy lo lắng cho mẹ và em gái...

Bất chấp những điều đó thì cho xế chiều ngày hôm đó, mọi người đã tới được sân bay thành phố Trung Khánh, rồi từ đó đi tới huyện Phong Đô, nơi có lối vào ảo giới Thành Phong Đô của Trung Quốc!

Sau khi mọi người từ máy bay quân dụng đáp xuống sân bay thì lập tức được một đoàn xe đặc biệt đưa tới lối vào của ảo giới. Vì tất cả mọi người đều thiêu đốt năng lượng tiêu chuẩn nên đều thực thể hóa trước mặt mọi người, vậy nên thậm chí cả những quân nhân đi đón tiếp cũng cho rằng họ là người bình thường. Vậy nên cả đám quân nhân đều cảm thấy kỳ quái và hiếu kỳ về thân phận của cả bọn: rõ ràng là quan lớn tới từ Bắc Kinh, thế mà vừa đến huyện Phong Đô, thậm chí còn không cả thèm đi gặp quan viên của sở tại đã chạy ngay đến khu di tích danh thắng Cổ Thành Phong Đô. Chuyện như vậy đúng là làm cho người ta không hiểu thấu.

Nhưng khi đám Cung Diệp Vũ lấy văn kiện xác minh của cục Quốc An trung

ương ra thì những người này cũng chỉ còn biết ngoan ngoãn nghe sai bảo. Vậy là tổng cộng mấy chục chiếc xe jeep quân dụng được sử dụng để đưa mọi người tới khu di tích Cổ Thành Phong Đô.

Cứ như vậy, khi mọi người tới được lối vào của ảo giới Phong Đô thì đã hơn tám giờ tối. Lối vào của cái ảo giới này là một vết nứt không gian giống như ở nước Mỹ. Ở cách đó không xa cũng có một khu biệt thự, nhưng đương nhiên là ở đây không lắp đặt những thiết bị xa hoa như ở Mỹ, mọi người đều vào đó đăng kí và ghi chép lại. Khoảng mười phút sau thì mọi người mới cùng tiến vào cái khe nứt không gian là lối vào ảo giới Phong Đô.

Có thể nói là Bùi Kiều đã từng có kinh nghiệm xâm nhập vào ảo giới. Ảo giới Nam Bắc Chiến Trường thì cứ như thể là một chiến trường Âu Mỹ cận đại thật vậy, khói thuốc súng tràn ngập, khắp nơi là tiếng súng, tiếng pháo rền vang, nhưng khi bước qua khe nứt không gian thì cơ thể cũng không có cảm giác gì lớn. Nhưng cái ảo giới Phong Đô Quý Thành này thì lại rất khác, vừa bước vào trong khe nứt thì Bùi Kiều lập tức cảm thấy như trời đất xoay tròn, giống như vừa rơi vào trong một xoáy nước khổng lồ vậy. Cảm giác đó kéo dài một lúc lâu, mãi tới khi Bùi Kiều cảm thấy đã không còn phân biệt được chút phương hướng nào nữa thì chân hẫng dậm lên mặt đất, nhưng vì cảm giác phương hướng và thăng bằng đang hỗn loạn nên hẫng liền ngã quay ra luôn. Khi hẫng có thể căn thận nhìn lại bốn phía thì thấy xung quanh cũng có la liệt người ngã quay trên mặt đất, chỉ có Cung Diệp Vũ cầm Tử Lô Dao đứng chắn trước người cả đám, đã thế còn bày ra một bộ dáng hiên ngang oai vệ như lúc tạo dáng chụp hình, ngoài ra thì không còn ai đứng nổi nữa.

Bùi Kiều thấy thế thì trong lòng cũng dễ chịu hơn đôi chút. Dù sao thì giờ hẫng cũng đang mang cái mác Cao Đẳng Tránh Thoát Giả, nếu như vậy mà sức chịu đựng lại biểu hiện có vẻ còn yếu hơn cả Tránh Thoát Giả bình thường thường thì hẫng còn biết giấu cái mặt đi đâu?

Bùi Kiều cố gắng đứng lên, hẫng cười khổ lắc đầu, chỉ muốn làm sao cho cái đầu nhanh thoát khỏi trạng thái quay mòng mòng lúc này, đồng thời hẫng cũng lớn tiếng hỏi Cung Diệp Vũ: “Cung Diệp Vũ, người làm thế nào mà không bị ngã vậy? Gớm, người cũng đừng có tạo dáng mãi nữa, ở đây làm gì có ai không biết người đâu, mọi

người đều biết tính tình của người như thế nào rồi...”

Bùi Kiêu còn chưa dứt lời thì từ một nơi xa xôi nào đó ngoài kia bỗng nhiên vang lên một tiếng bò rống âm âm vang dội như sấm, giống như một con viển cổ cự thú(1) vươn mình gào thét. Trong khoảng khắc đó, mọi người đều cảm thấy mặt đất dường như đang rung chuyển, cùng truyền tới với thanh âm đó còn có một nỗi run sợ vô hình đánh thẳng vào trái tim mỗi người.

“Hà... Có quỷ quái tiến giai rồi! Mà từ trường khí thể vừa rồi...” Cung Diệp Vũ nhìn chăm chăm về phía xa, rồi bỗng quay lại liếc nhìn mọi người. Nét mặt của hắn chưa từng nghiêm túc như lúc này, nhưng trong sự nghiêm túc đó còn có một vẻ hưng phấn không nói nên lời, giống như một kẻ nghiện chiến đấu gặp được đối thủ, giống như sắc lang thấy mỹ nữ (2), trong mắt của hắn đang tràn ngập sự cuồng nhiệt như thế.

Cung Diệp Vũ nhìn mọi người nói: “Tiếng gầm đó có khí thể trường đi kèm, như vậy thì có thể suy luận được rằng con quỷ quái phát ra tiếng gầm đó đã có thực lực vượt qua Chân ma cấp rồi. Hay nói cách khác, sau khi nó tiến giai...”

“Quỷ quái Ma Vương Cấp mà tổ chức linh hồn của các quốc gia vẫn phỏng đoán... đã xuất hiện thật rồi!”

Lời bình:

Kẻ địch “không tồn tại” hóa ra lại có lại có thật? Đó sẽ là địch thủ mạnh nhất mà ngay cả Cung Diệp Vũ cũng chưa từng đối mặt! Ma Vương cấp sẽ mạnh mẽ và khủng bố đến mức độ nào? Đoàn người sẽ làm gì khi một kẻ địch vượt trội như vậy xuất hiện? Cùng đón đọc những chương mới cực kỳ kịch tính và nghẹt thở của TVKD được nhóm dịch Vô Hạn Chi Tâm thực hiện nhé!

Chú thích:

1. Viển cổ cự thú: Loài thú khổng lồ từ thời cổ đại xa xôi trước kia.
2. Sắc lang gặp mỹ nữ: Giống như “dê già” thấy con gái đẹp.

Quyển 3

Chương 5+1

Chương 5+2: Đầu Trâu! Mặt Ngựa! (2)

Chương 6+1: Đao Của Ta! Đao Của Ta! (1)

Chương 6+2: Đao Của Ta! Đao Của Ta! (2)

Chương 7+1: Thời Khắc Sinh Tử! (1)

Chương 7+2: Thời Khắc Sinh Tử! (2)

Chương 7+3: Thời Khắc Sinh Tử! (3)

Chương 7+4: Thời Khắc Sinh Tử! (4)

Chương 8+1: Song Lôi Chiến Phong Đô! (1)

Chương 8+2: Song Lôi Chiến Phong Đô! (2)

Chương 8+3: Song Lôi Chiến Phong Đô! (3)

Chương 8+4: Song Lôi Chiến Phong Đô! (4)

Chương 13: Song Lôi Chiến Phong Đô! (5)

Chương 14: Khốc Liệt Và Trở Về! (1)

Chương 15: Khốc Liệt Và Trở Về! (2)

Chương 16: Kỹ Năng Đặc Thù: Valkyrie (1)

Chương 17: Kỹ Năng Đặc Thù: Valkyrie (2)

Chương 18: Kỹ Năng Đặc Thù: Valkyrie (3)

Chương 19: Ta Nguyên Hóa Thân Thành Kiếm

Chương 20: Phút Bình Yên Ngán Ngùi! (1)

Chương 21: Phút Bình Yên Ngán Ngùi! (2)

Chương 22: Phút Bình Yên Ngán Ngùi! (3)

Chương 23: Phút Bình Yên Ngán Ngùi! (4)

Chương 24: Ngưng Tu Ý Chí! Ngụy Ngưu Đầu? (1)

Chương 25: Ngưng Tu Ý Chí! Ngụy Ngưu Đầu? (2)

Chương 26: Ngưng Tu Ý Chí! Ngụy Ngưu Đầu? (3)

Chương 27: Thiên Sinh Vũ Khí Cấp Ma Vương (1)

Chương 28: Thiên Sinh Vũ Khí Cấp Ma Vương (2)

Chương 29: Luyện Hóa Và Thực Phẩm Chấp Niệm (1)

Chương 30: Luyện Hóa Và Thực Phẩm Chấp Niệm (2)

Chương 31: Luyện Hóa Và Thực Phẩm Chấp Niệm (3)

Chương 32: Luyện Hóa Và Thực Phẩm Chấp Niệm (4)

Chương 33: Trở Lại Nam Bắc Chiến Trường (1)

Chương 34: Trở Lại Nam Bắc Chiến Trường (2)

Chương 35: Trở Lại Nam Bắc Chiến Trường (3)

Chương 36: Lâm Loạn (1)

Chương 37: Lâm Loạn (2)

Chương 38: Lâm Loạn (3)

Chương 39: Lâm Loạn (4)

Chương 40: Lâm Loạn (5)

Chương 41: Quý Quái Chân Ma Cấp Đỉnh Phong (1)

Chương 42: Quý Quái Chân Ma Cấp Đỉnh Phong (2)

Chương 43: Quý Quái Chân Ma Cấp Đỉnh Phong (3)

Chương 44: Quý Quái Chân Ma Cấp Đỉnh Phong (4)

Chương 45: Tập Kết Nào! (1)

Chương 46: Tập Kết Nào! (2)

Chương 47: Tập Kết Nào! (3)

Chương 48: Lệnh Tập Hợp! (4)

Chương 49: Lệnh Tập Hợp! (5)

Chương 50: Lệnh Tập Hợp! (6)

Chương 51: Chém Centaur! (1)

Chương 52: Chém Centaur! (2)

Chương 53: Tổng Tư Lệnh Quân Phía Bắc! (1)

Chương 54: Tổng Tư Lệnh Quân Phía Bắc! (2)

Chương 55: Tổng Tư Lệnh Quân Phía Bắc! (3)

Chương 56: Kết Thúc! Nam Bắc Chiến Trường! (1)

Chương 57: Kết Thúc! Nam Bắc Chiến Trường! (2)

Chương 58: Kết Thúc! Nam Bắc Chiến Trường! (3)

TỬ VONG KHAI ĐOAN

Zhttty
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 5+1

Tình huống này diễn ra quá mức đột ngột, nó đã làm cho kế hoạch mà mọi người sắp xếp xong xuôi đột nhiên hỏng bét, cả đám bỗng cảm thấy lúng túng, không biết phải làm sao.

“Trước kia chúng ta cũng đã gặp chuyện quỷ quái tiến giai như thế này vài lần, quá trình đó đều là khi quỷ quái có loại hình khác nhau tiến hành chém giết, cắn nuốt lẫn nhau, sau đó trở nên càng mạnh mẽ hơn. Có điều những trường hợp quỷ quái tiến giai mà chúng ta gặp trước kia đều là Nhập Ma cấp tiến giai thành Chân Ma cấp... Chưa bao giờ thấy Chân Ma cấp tiến giai thành Ma Vương Cấp như lúc này. Vậy nên lần này, có lẽ... chúng ta gặp phải phiền toái lớn rồi đây.”

Sau khi nghe thấy tiếng gầm của con quỷ quái dường như đã vượt qua Chân Ma cấp từ nơi xa xôi nào đó truyền lại thì mọi người đều ngồi xuống bàn bạc với sắc mặt hết sức nặng nề. Trên thực tế, ngoài trừ Cung Diệp Vũ đang có cái ý tưởng muốn chạy ngay tới chém giết một phen với con Ma Vương cấp kia thì suy nghĩ của những người còn lại đều đơn giản hơn nhiều... đó là lập tức rời khỏi ảo giới Phong Đô!

Về cơ bản thì Bùi Kiêu vẫn được xem là một tay mơ, những hiểu biết của hắn về giới linh hồn và ảo giới đều rất có hạn, vậy nên lúc này hắn mới hỏi: “Dù nó là quỷ quái Ma Vương cấp thật, nhưng chúng ta cũng có thể đi vòng qua chứ? Mà nếu phải rời khỏi ảo giới này cũng không có gì khó khăn cơ mà.”

Mọi người nghe vậy thì đều nhìn về phía hắn, sau đó cả đám lập tức cười khố, Dương Húc Quang liền nói thẳng: “Không đơn giản như vậy đâu. Người biết vì sao thực lực Ma Vương cấp vẫn luôn chỉ là suy đoán trên lý thuyết thôi không? Thứ

nhất là vì không có một Cao Đẳng Tránh Thoát Giả nào đạt được tới cấp độ đó. Thứ hai là vì cả trong ảo giới cũng chưa từng thấy quỷ quái đạt tới cấp này... Một con quỷ quái muốn tiến giai thì sẽ phải cắn nuốt một số lượng lớn quỷ quái cùng giai hoặc Tự Do Linh Hồn. Thế nhưng dù là các loại thủ lĩnh lớn, nhỏ thì cũng chưa chắc đều là Chân Ma cấp. Nói cách khác là nếu Chân Ma cấp quỷ quái không thể cắn nuốt được lượng lớn quỷ quái cùng giai và Tự Do Linh Hồn thì không thể nào tiến giai được. Nhưng nếu như Chân Ma cấp tiến giai thì... nói cách khác là nơi này tồn tại số lượng lớn Chân Ma cấp quỷ quái!”

Bùi Kiêu nghe vậy thì toàn thân run lên. Số lượng lớn Chân Ma cấp quỷ quái? Đùng nói là số lượng lớn, nếu mười lăm người bọn họ gặp phải nhiều hơn ba con Chân Ma cấp thì khả năng tử vong của cả bọn đã cao hơn 80% rồi! Đó có phải rau cái trắng đầu cơ chứ? Là Chân Ma cấp hàng thật giá thật kia mà!

Cung Diệp Vũ đứng lên nhìn ra phía xa một hồi lâu, sau đó hắt mồm trầm giọng nói với mọi người: “Không sai. Húc Quang nói chính xác. Đúng là ta cảm nhận thấy có ít nhất hai mươi con quỷ quái Chân Ma cấp trở lên, bọn chúng đều bao quanh con quỷ quái Ma Vương cấp kia, đoán chừng là ở phía bên kia.” Nói xong, Cung Diệp Vũ liền chỉ về một phía xa bên ngoài.

Dương Húc Quang gật đầu nói: “Đúng là như vậy, trước kia cũng thấy trong tư liệu về việc quỷ quái tiến giai có nhắc tới. Một khi quỷ quái tiến giai thì đầu tiên chúng sẽ cắn nuốt toàn bộ quỷ quái cùng loại bên cạnh mình. Ví dụ như quỷ quái lại cương thi sau khi tiến giai thì sẽ cắn nuốt toàn bộ quỷ quái cương thi ở bên cạnh nó, các nhà khoa học cho rằng đó là biện pháp chúng dùng để củng cố thực lực của mình. Vậy nên chắc chắn đám Chân Ma cấp kia đang vô cùng đề phòng con Ma Vương cấp, thậm chí hai bên đang ở vào thế đối địch, điều này vừa hay trở thành cơ hội cho chúng ta. Chúng ta có thể đi đường vòng tới khe nứt không gian để trở về thế giới thực. Đây không còn là nơi mà thực lực như chúng ta có thể đối mặt nữa rồi.”

Tất cả đều đưa mắt nhìn về phía Cung Diệp Vũ. Ai cũng có thể thấy được trong lòng Cung Diệp Vũ đang rất khó chịu, nhưng dù sao thì Cung Diệp Vũ cũng là người hiểu được điều gì là quan trọng với đại cục, sắc mặt hắt mồm trầm xuống nói:

“Tốt! Chúng ta trở về thế giới thực thôi. Thực lực hiện tại của chúng ta quả thật chưa thể đối mặt được nơi này... Một con quỷ quái Ma Vương cấp và hơn hai mươi con quỷ quái Chân Ma cấp! Có trời mới biết cái ảo giới này đã xảy ra kịch biến gì? Rõ ràng là chỉ thoáng một cái mà đã xảy ra biến động lớn đến vậy.”

Dương Húc Quang đăng chát cười: “Không phải. Có lẽ không chỉ có cái ảo giới này mới xảy ra kịch biến thôi đâu. Đội trưởng, các vị, các người còn nhớ sự kiện kịch biến cách đây nửa năm không? Lúc đó chẳng phải đã đột nhiên xuất hiện lượng lớn Chân Ma cấp quỷ quái tập kích thế giới hiện thực đó sao? Lần này tình hình cũng giống như lúc đó rồi. Có lẽ đúng như các nhà khoa học đã dự báo, càng gần tới ngày 21 tháng 12 năm 2012 thì sự thay đổi này sẽ càng ngày càng lớn... Ta rất lo lắng cho thế giới hiện thực.”

Cung Diệp Vũ và Bùi Kiêu liếc nhìn nhau một cái, sắc mặt của cả hai đều tái đi, vì người nhà của bọn hắn đều đang ở Bắc Kinh mà không giống người nhà của các Tránh Thoát Giả khác đều phân tán trong cả nước. Nếu thế giới hiện thực cũng xảy ra biến đổi lớn như cái ảo giới này... Ở đây thì bọn hắn còn có thể trốn tránh được, nhưng ở thế giới hiện thực thì sao đây? Nhất là khi mà bọn hắn vừa rời khỏi Bắc Kinh, nếu lúc đó bỗng xuất hiện lượng lớn quỷ quái thực thể hóa thì sao đây?

“Đi! Lập tức trở về thế giới hiện thực!”

Sau khi Cung Diệp Vũ ra lệnh một tiếng thì tất cả mọi người đều lập tức thiêu đốt năng lượng tiêu chuẩn trong cơ thể để tăng tốc, dựa theo bản đồ mà Dương Húc Quang vẽ ra để đi về địa điểm có thể rời khỏi ảo giới Phong Đô này.

Khác biệt lớn nhất của ảo giới cấp cao và cấp thấp không phải là ở thực lực của quỷ quái mà là ở việc ra vào ảo giới. Nếu ảo giới cấp thấp thì luôn có thể rời khỏi ảo giới tại nơi đã tiến vào thì khi tiến vào ảo giới cấp cao rồi thì lối ra sẽ tự động bị dịch chuyển tới vị trí khác, cần phải tìm kiếm trong ảo giới mới có thể đến được khe nứt không gian để trở về thế giới hiện thực.

Mỗi khi có người tiến vào trong ảo giới này thì vị trí lối ra sẽ di chuyển đi một lần. Đây chính là lý do vì sao cần tiến hành trinh sát bước đầu và khai hoang trong ảo giới, trừ việc cần nắm rõ nơi phân bố của quỷ quái, số lượng thủ lĩnh và thực lực

của quý quái, v.v... thì còn phải đi tìm được những vị trí mà khe hở không gian sẽ dịch chuyển tới, nếu không rất có thể sẽ xuất hiện tình trạng sau khi tiến vào thì không tìm thấy nơi để rời khỏi...

Khi mọi người đi về hướng có thể có khe nứt không gian để thoát ra thì Bùi Kiêu cũng cầm tấm bản đồ kia nhìn kỹ vài lần. Bản bản đồ này được vẽ cực kỳ kỹ càng, cả vị trí hiện tại của hắn cũng được đánh dấu trên đó, nhưng điều làm hắn thấy kỳ quái là trên bản đồ này lại có tới năm điểm được đánh dấu rõ ràng là lối ra. Lúc đầu hắn còn tưởng mình hiểu lầm, nhưng sau đó hỏi thăm Dương Húc Quang mới được hắn trả lời là mình không hề nhầm.

“Nói cách khác là có thể chúng ta sẽ phải tìm tới năm lần mới có thể tìm được nơi để có thể rời khỏi đây hả?” Bùi Kiêu lập tức hỏi một cách kinh ngạc.

Dương Húc Quang nghe vậy thì cười khố: “Nếu vận khí mà tốt thì có khi chỉ một, hai lần là sẽ tìm được lối ra, nhưng nếu như vận khí không tốt... Vậy thì có khi tìm cả năm điểm này cũng không thấy lối ra đâu. Dù sao thì cái ảo giới Phong Đô này cũng quá lớn, tuy lối ra chỉ di chuyển ở bốn phía khu ngoài nhưng cũng vẫn còn những vị trí mà chúng ta chưa tìm được. Nếu trường hợp đó xảy ra thì chúng ta cũng chỉ có thể chờ ở đây mười ngày... Còn nhớ trước khi tiến vào ảo giới Phong Đô này không? Lúc đó chúng ta đã ghi lại trong mục theo dõi của Phong Đô rồi, ở đó đã ghi là thời gian của nhiệm vụ này là mười ngày. Vậy nên sau mười ngày mà chúng ta chưa trở về thì cơ quan giám sát sẽ cử Tự Do Linh Hồn tiến vào trong ảo giới Phong Đô, như vậy thì vị trí cửa ra sẽ dịch chuyển một lần nữa, khi đó nó có thể sẽ xuất hiện ở một trong năm vị trí mà chúng ta đã biết.”

Bùi Kiêu nghe thấy vậy thì trong lòng sợ run. Lúc này hắn đang nóng lòng muốn quay về nhà không khác gì ngồi trên đồng lửa. Sau khi biết thời điểm cuối năm có thể sẽ xuất hiện số lượng lớn quý quái thực thể hóa, rồi hoàn cảnh của cái ảo giới trước mặt lại biến đổi kịch liệt như vậy, đây rất có thể là dấu hiệu báo trước một đợt quý quái lớn tập kích thế giới hiện thực. Hắn rất lo lắng người nhà có thể gặp phải chuyện không hay, thế mà lúc này lại nghe có thể phải ở lại đây hơn mười ngày... Trong lòng hắn lúc này đã lo lắng như thể một con mèo đang bị ngứa ngay trong móng vuốt. (1)

Bùi Kiêu nhìn về mọi người vài lần, liền phát hiện trừ hắc và Cung Diệp Vũ ra thì chỉ còn ba gã Trách Thoát Giả có sắc mặt lo lắng, rất có thể ba người này cũng có người nhà tại Bắc Kinh cho nên cũng thấy lo lắng như vậy. Còn chín tên Trách Thoát Giả còn lại thì sắc mặt bình tĩnh hơn nhiều, có lẽ dùng một câu để hình dung chính xác về bọn họ thì là ‘đứng trên cao nhìn việc không liên quan đến mình’... “Đợi đã! Chín tên Trách Thoát Giả ư?”

“Đợi một chút!” Bùi Kiêu bỗng nhiên gọi lớn. Đồng thời hắc cũng tháo cây súng đang đeo sau lưng của mình xuống, rồi nghiêm nghị quát hỏi: “Chúng ta có tổng cộng mười lăm Trách Thoát Giả kia mà! Tại sao giờ chỉ còn có mười bốn người thế này? Một thành viên đã biến đi đâu mất rồi?”

Mọi người vốn đang vội vàng chạy trốn. Hơn nữa vì nguyên nhân có con quý quá Ma Vương cấp và hơn hai mươi con Chân Ma cấp kia tồn tại nên trong khoảng thời gian này tâm trạng của mọi người đã nôn nóng đến cực điểm, lúc này Bùi Kiêu lại bỗng nhiên hét lên như vậy làm cho có mấy người sợ tới mức toàn thân run lên, vội rút ra Thiên Sinh Vũ Khí của chính mình chĩa về phía Bùi Kiêu. Còn lại mấy người tuy biểu hiện có đỡ hơn nhưng cũng bị dọa tới sắc mặt đại biến, cả bọn đều nhìn chăm chăm một cách hung dữ về phía Bùi Kiêu, như thế chỉ cần Bùi Kiêu không thể nói rõ chuyện vừa rồi thì sẽ lập tức ra tay với hắc.

“... Quả nhiên là vậy! Đối với đoàn đội này thì ta dù thế nào cũng chỉ là một kẻ chen ngang mà thôi, không chỉ vậy mà còn đột nhiên trở thành phó đoàn trưởng để ngồi trên đầu bọn họ, vậy nên dĩ nhiên là mọi người sẽ không phục rồi. Tuy lúc trước ta đã đánh thắng một trận, làm bọn họ thấy được thực lực của ta nhưng vẫn chỉ là phục là ở ngoài mặt mà thôi. Nếu thực sự đến lúc sinh tử quan đầu (2), trừ Cung Diệp ra... những người còn lại đều không đáng tin!”

Bùi Kiêu thầm thở dài trong lòng. Nhưng mà tình huống lúc này đang rất nghiêm trọng, thế nên hắc vẫn nghiêm túc nói: “Các người cẩn thận đếm xem ở đây chúng ta có mấy người. Chỉ có mười bốn người mà thôi!”

Mọi người nghe vậy thì đều hoảng hốt nhìn lẫn nhau. Thế nhưng sau khi nhìn chán rồi thì trái lại, biểu hiện của cả bọn bỗng nhiên trở nên rất quý dị, không chỉ

vậy, trên tay Đàm Trăn bỗng xuất hiện cây vĩ cầm của nàng, Dương Húc Quang cũng lấy ra một trường thương có chùm tua màu đỏ (3). Tất cả đều nhìn chăm chăm không chớp mắt vào Bùi Kiêu.

Cung Diệp Vũ không lấy ra Tử Lô Dao của hãn, nhưng nét mặt thì nghiêm túc trước nay chưa từng thấy. Hãn nhìn Bùi Kiêu nói: “Người chỉ thấy mười bốn người thật sao? Hay là người quên đếm chính mình rồi? Hay là trong mười lăm người chúng ta, người chỉ nhìn thấy... mười bốn người?”

Bùi Kiêu lập tức kinh hãi. Hãn vội vàng nhìn kỹ những người xung quanh một lần nữa... Không sai! Kể cả hãn thì ở đây chỉ có tổng cộng mười bốn người! Thế nhưng vì sao trong mắt những người khác thì lại có mười lăm người đây?

Chẳng lẽ... chuyện này có điều gì cổ quái?!

Lời bình:

Chuyện gì đang xảy ra? Tại sao những gì Bùi Kiêu nhìn thấy lại khác với những người còn lại? Phải chăng cả đội đã rơi vào bẫy của kẻ địch mà không hề hay biết? Liệu cả đội có thể bình yên rời khỏi Phong Đô? Cùng đón xem chương mới nhất của TVKD được thực hiện bởi nhóm dịch Vô Hận Chi Tâm!

Chú thích:

1. Mèo ngựa ở móng vuốt: Ý chỉ trạng thái bứt rứt, khó chịu, lo lắng nhưng lại không làm gì được, giống như con mèo ngựa ở móng vuốt nhưng không thể gãi nổi.
2. Sinh tử quan đầu: Lúc sống và chết chỉ cách nhau trong gang tấc.
3. Hồng anh trường thương: cây thương dài có chùm tua rua gắn ở phần giữa phần lưỡi sắc và cán cầm.

TỬ VONG KHAI ĐOAN

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 5+2: Đầu Trâu! Mặt Ngựa! (2)

Khi Bùi Kiêu thấy ánh mắt mọi người nhìn về phía mình thì hắn đã biết rằng tình hình không ổn rồi, bởi đó là loại ánh mắt đề phòng và nghi ngờ. Dù sao thì lúc này mọi người đều đang vội vàng, nóng ruột, chỉ nghĩ tới việc xung quanh có tới vài chục con quỷ quái Chân Ma cấp và một con Ma Vương cấp thôi cũng đã đủ làm cho thần kinh bất cứ ai hoảng loạn tới cực độ rồi. Thế nên khi Bùi Kiêu rống to lên thì chắc hẳn mọi người cũng đã sinh lòng oán hận với hắn, đã thế hắn lại chỉ thấy mười bốn người trong khi tất cả đều thấy mười lăm người... Vậy nên cả đám sinh lòng hoài nghi với hắn cũng là điều hợp tình hợp lý thôi.

Trong lòng Bùi Kiêu cũng thấy phát hoảng. Hắn cũng mặc kệ chuyện gì đang xảy ra, vội vàng nói: “Chớ có nghi ngờ ta! Nếu như ta là quỷ quái biến thành thì đáng ra ta phải tiếp tục im hơi lặng tiếng mới đúng chứ, tự nhiên lại đi làm lộ vỏ bọc của mình làm gì? Các người cho là ta ngu như vậy hay sao?”

Mọi người nghe vậy thì tuy vẫn nhìn hắn với ánh mắt đề phòng, vũ khí vẫn chĩa về phía hắn nhưng đồng thời ánh mắt nhìn về phía những người xung quanh cũng trở nên thay đổi, cả đám đều bắt đầu liên tục nhìn về phía những người xung quanh. Từng phút trôi qua, vị trí của từng người đã thay đổi từng chút một, dường như mỗi người đều đã cách nhau xa hơn vài bước so với vị trí lúc đầu.

“Đúng là vẫn cần phải có một đoàn đội mà chính mình quen thuộc mới được! Những người trong cái đội ngũ này thật sự không thể gọi là chiến hữu...”

Trong lòng Bùi Kiêu thầm sinh ra ý nghĩ như vậy. Nhưng dù sao thì lúc này đây, đó cũng chỉ có thể là một ý tưởng mà thôi, hắn không thể nào qua mặt Cung Diệp Vũ để làm ra bất kỳ thay đổi gì. Huống hồ điều quan trọng nhất lúc này là tại

sao lại đột nhiên thiếu đi một người? Vấn đề ở bản thân hắn... hay vấn đề là ở tất cả mọi người trừ hắn ra?

Cung Diệp Vũ thấy những người còn lại vì quá hoảng sợ mà đã... bắt đầu rối loạn thì trầm giọng quát một tiếng. Âm thanh trầm vang như chuông ngân, làm trái tim tất cả chấn động như bị đập mạnh một cú. Khi mọi người đều nhìn lại phía Cung Diệp Vũ thì hắn mới lên tiếng: “Hoảng loạn cái gì hả? Ta còn đứng sờ sờ đây này!”

Nói xong câu đó thì hắn quay lại nhìn Dương Húc Quang hỏi: “Liệu đây có phải trò quỷ của Mã Diện không? Về khả năng tạo ra ảo giác rồi còn có thể bắt đi đội viên trong lúc không ai hay biết thì khả năng lớn nhất chính là cái loại quỷ quái Mã Diện này.”

Dương Húc Quang cười khổ trả lời: “Ngưu Đầu Mã Diện (1), chúng là hai loại quỷ quái thường thấy nhất ở ảo giới Phong Đô này. Ngưu Đầu thì sức lực vô cùng lớn, Mã Diện thì có thể làm linh hồn có chấp niệm nhỏ yếu gặp phải ảo giác... Mã Diện bình thường thì không cần nói tới rồi, nhưng nếu là Mã Diện Chân Ma cấp đương nhiên có thể mê hoặc được Trách Thoát Giả, nhưng mấu chốt của vấn đề là liệu Mã Diện Chân Ma cấp có qua mặt nổi Cung Diệp Vũ người hay không?”

Cung Diệp Vũ lắc đầu ngay: “Chuyện đó thì không thể nào! Nếu cùng là Chân Ma cấp thì một khi tiếp cận lẫn nhau sẽ làm sinh ra một loại cảm ứng nào đó. Trừ khi một bên đang chiến đấu, lại còn tập trung toàn bộ sự chú ý vào trong trường khí thể thì sự cảm ứng với Chân Ma cấp khác mới yếu đi. Còn nếu không trong trạng thái chiến đấu thì tuyệt đối không có chuyện chúng ta bị một con quỷ quái Chân ma cấp tiếp cận mà ta lại không hay không biết.”

Dương Húc Quang gật đầu nói: “Đúng là như vậy... Mã Diện bình thường thì đương nhiên là không thể làm được, Mã Diện Chân Ma cấp cũng không có khả năng, vậy thì đáp án duy nhất còn lại là...”

“Mã Diện Ma Vương cấp!”

Tất cả gần như “trăm miệng một lời” mà nói ra mấy chữ này. Ngay sau đó, mọi

người lại đồng loạt im lặng, sắc mặt cả đám đều trở nên không dễ nhìn chút nào.

Nhập Ma cấp, Chân Ma cấp, Ma Vương cấp, đây là ba mốc tiêu chuẩn cho lực lượng của cả linh hồn thể và quỷ quái mà các tổ chức linh hồn trên thế giới đã cùng nghiên cứu để đặt ra. Đại đa số linh hồn bình thường và Tránh Thoát Giả đều chỉ trên dưới Nhập Ma cấp, bọn hắc chỉ khác nhau ở chỗ chấp niệm nhiều hay ít và Thiên Sinh Vũ Khí của họ mạnh hay yếu, giống nhau ở chỗ một đơn vị chấp niệm chỉ chứa được một đơn vị tiêu chuẩn năng lượng. Đó chính là thực lực của Nhập Ma cấp.

Còn thực lực đạt tới Chân Ma cấp thì chỉ có một số rất ít Tránh Thoát Giả và Cao Đẳng Tránh Thoát Giả mới tới được. Với những linh hồn này thì thực lực đã không chỉ là chấp niệm nhiều hay ít, Thiên Sinh Vũ Khí mạnh hay yếu mà còn có hai tiêu chuẩn khác là cường độ chấp niệm của bản thân và cường độ của trường khí thể. Đó đã là đẳng cấp cao nhất của cường giả linh hồn trên thế giới hiện nay, ở đẳng cấp này thì Trung Quốc chỉ có một mình Cung Diệp Vũ. Mà trên thực tế thì có rất nhiều quốc gia trên thế giới không hề có cường giả Chân Ma cấp!

Còn về Ma Vương cấp... Đó chỉ là sự tiên đoán của tổ chức linh hồn về cấp tiếp theo khi sắp xếp thứ bậc thực lực của linh hồn mà thôi, cũng có nghĩa là nếu như Chân Ma cấp tiến thêm một bước thì sẽ thành Ma Vương cấp. Nhưng làm thế nào để tiến thêm một bước này? Thậm chí cả quỷ quái trong ảo giới cũng không có cấp bậc này để mà lấy làm mẫu tham khảo! Vậy nên có thể thấy được rằng đạt tới bậc này khó thế nào, chả khác gì thần thoại, truyền thuyết cả...

Vậy mà! Giờ đây cả đoàn đang đối mặt với một con Mã Diện Ma Vương cấp sao?

Ảo giới Phong Đô được tạo nên bởi chí tưởng tượng và niềm tin của đại bộ phận người dân Trung Quốc, vậy nên trong đó đương nhiên là phải có Ngưu Đầu Mã Diện mà người đời vẫn hay nhắc tới. Ngưu Đầu thì lực lớn vô cùng, phóng lên phía trước thì không khác gì một cỗ xe tăng cỡ nhỏ, còn Mã Diện thì nổi tiếng nhờ huyền thuật(2). Nó rất giống với loại Mông Ma (3) trong truyền thuyết phương Tây, cũng dùng hình thái con ngựa để tạo ra ác mộng, cùng lấy huyền thuật làm vũ khí.

Loại hình quỷ quái này sẽ không hề có chút uy hiếp nào với người có đủ lượng chấp niệm để vượt qua huyền thuật của nó. Bởi vì một khi huyền thuật bị phá thì nó sẽ tan biến, sẽ không thể so được với thực lực thật sự. Nhưng nếu như có người không đủ chấp niệm để vượt qua kiểm tra... thì nó là thiên địch ! Một khi đã rơi vào ảo cảnh của huyền thuật thì cơ bản là sẽ không thể dùng sức để thoát ra được, vậy nên lúc đó gần như chết chắc rồi!

Hơn nữa, theo lời những Tự Do Linh Hồn đôi khi cứu được về thì những ảo cảnh mà cái đám quỷ quái chuyên dùng huyền thuật để giết hại linh hồn này tạo ra đều rất khủng khiếp, đó là những nỗi sợ hãi được giấu sâu trong lòng mỗi người. Ví dụ như bị ngàn đao vạn gươm, quỷ đói ăn sống, thậm chí vạn trùng cắn xé, lửa thiêu đều là bình thường, đáng sợ nhất là loại huyền thuật mà người trúng phải sẽ bị giam cầm trăm ngàn năm. Nếu bị giam cầm trăm ngàn năm cô đơn lạnh lẽo, không có bất cứ một ai khác để trao đổi thì ý thức và tinh thần sẽ dần bị xóa nhòa sạch sẽ, cho dù có cứu được về thì cũng chỉ giống như người thiếu năng vậy.

Nghĩ tới tình cảnh khủng bố như vậy làm cho hai nam hai nữ trong đoàn bỗng nhiên rú lên thảm thiết. Bọn hắn đều là những kẻ lúc trước đã kinh hồn bạt vía vì tiếng hét của Bùi Kiêu, điều này cũng đủ để cho thấy bọn hắn là những kẻ có ý chí và chấp niệm bền bỉ nhất trong cả đám. Nói cách khác, bọn hắn là những kẻ sẽ dễ rơi vào ảo giác của Mã Diện Ma Vương cấp nhất !

Sắc mặt Cung Diệp Vũ cũng tái nhợt. Hắn nắm chặt Tử Lô Đao trong tay, tập trung toàn bộ tinh thần nhìn về nơi xa xôi bên ngoài, cả nửa ngày sau, hắn mới lên tiếng: “Không thể nào ! Tuy Mã Diện Chân Ma cấp thực sự có thể phóng ra huyền thuật với người cách nó vài trăm mét, nhưng con quỷ quái Ma Vương cấp kia lại cách chúng ta ít nhất là 10 km. Với khoảng cách như vậy... nó không thể công kích tới đám chúng ta mới đúng chứ?”

Dương Húc Quang cười khổ nhún vai: “Ai mà biết được? Chưa ai từng thấy quỷ quái Ma Vương cấp! Chúng có năng lực đặc biệt gì? Cường độ chiến đấu của chúng sẽ đạt tới mức nào ? Đó đều là những thứ mà không ai biết cả. Ai bảo chúng ta lại là những kẻ đầu tiên gặp phải quỷ quái Ma Vương Cấp cơ chứ! Biết đâu... Mã Diện Ma Vương cấp có thể thi triển huyền thuật tại khoảng cách hơn 10 km thì

sao?”

Sắc mặt Cung Diệp Vũ vẫn tái nhợt như cũ, thanh Tử Lô Dao trên tay hắn cũng tỏa sáng lấp lánh cả nửa ngày, bỗng nhiên hắn hỏi: “Dương Húc Quang, nếu Mã Diện Ma Vương cấp tập kích chúng ta, và nó thậm chí có thể che đậy cả linh giác của chúng ta thì vì sao Bùi Kiêu lại nhìn thấu tất cả chứ? Chẳng lẽ sự cảm ứng của hắn còn linh mãnh hơn cả ta sao?”

Dương Húc Quang vẫn rất nhẫn nại, không tỏ ra thiếu kiên nhẫn một chút nào, hắn chỉ lắc đầu nói: “Linh giác! Phải hiểu ý nghĩa của từ này mới được! Linh giác thực ra là cảm giác của linh hồn, là thứ cảm giác mà chỉ linh hồn mới có. Ví dụ như cảm nhận nguy hiểm sinh tử, ví dụ như cảm thấy điềm báo. Ta chắc người cũng biết chứ? Tại Châu Âu có một nữ Tự Do Linh Hồn hơn ba mươi tuổi có khả năng tiên đoán, nàng chính là một linh hồn đặc thù có linh giác siêu mạnh, nhưng ngoại trừ tiên đoán ra thì đã bao giờ thấy nàng phát hiện, tìm kiếm được quý báu chưa? Linh giác là linh giác, giác quan là giác quan, đó căn bản là hai thứ khác nhau, không thể nhập làm một được... Huống hồ, Bùi Kiêu là người khác biệt nhất trong số chúng ta! Vậy nên rất có thể hắn là người duy nhất không nhìn thấy ảo ảnh.”

Lần này thì không chỉ Cung Diệp Vũ mà cả bản thân Bùi Kiêu cũng bắt đầu thấy... hiểu kỳ, hắn hơi chột dạ mà chỉ chỉ vào chính mình hỏi: “Hả? Ta có chỗ nào khác thường so với các người? Chẳng lẽ là vì ta mới chỉ chết có bốn tháng hay sao?”

Dương Húc Quang lắc đầu: “Không phải, nguyên nhân không phải điều đó. Điểm khác biệt duy nhất của người và chúng ta là người chỉ vừa mới gia nhập đoàn đội này! Ảo ảnh và huyền thuật đều là những thứ thực tế không tồn tại, không phải là hình chiếu lập thể được tạo ra từ hiệu quả ánh sáng, hình chiếu lập thể tuy không phải thực thể nhưng lại thực sự tồn tại do được ánh sáng tạo nên. Còn ảo giác thì là trực tiếp dùng ý chí mạnh mẽ để bẻ cong tín hiệu thị giác, thính giác, xúc giác, làm cho người ta nhìn thấy thứ không tồn tại chứ không phải các loại hiệu ứng hình ảnh lập thể, có nghĩa là thứ kia chỉ tồn tại trong đầu chúng ta mà thôi. Nói cách khác, nếu người không quen biết một người nào đó, cũng không có bất kỳ một ấn tượng gì với hắn, vậy liệu trong đầu người có sinh ra được ảo ảnh về hắn hay không?”

Bùi Kiêu lập tức bừng tỉnh đại ngộ(4). Đúng như vậy! Hắn không hề có ấn tượng đặc biệt gì với mười mấy người này! Trừ Cung Diệp Vũ ra thì cũng chỉ còn có cái tên Dương Húc Quang tự xưng là quân sư và cô bé Nhậm Trăn đã từng tỷ thí cùng hắn là hắn có chút ấn tượng, những người còn lại thực sự chẳng khả người qua đường là bao. Cho dù đi trên đường mà đụng phải bọn họ thì có khi Bùi Kiêu cũng không nhận ra nổi.

Dương Húc Quang nói tới đây thì xoay đầu nhìn Cung Diệp Vũ nhẹ gật đầu. Cung Diệp Vũ đầu tiên thì sững sốt, nhưng sau đó lập tức hét lên với những người còn lại: “Bây giờ nghe theo mệnh lệnh của ta! Tất cả mọi người bắt đầu điểm danh!”

“Ta! Cung Diệp Vũ!”

“Dương Húc Quang.”

“Nhậm Trăn...”

“Lưu Vân.”

“...”

“Lâm Vũ.”

Tất cả đều nhanh chóng báo ra tên của mình, sau đó một lần nữa đổ dồn ánh mắt về phía Bùi Kiêu. Mà Bùi Kiêu này giờ cũng lắng nghe cẩn thận những tên người được báo ra, hắn đếm lại cẩn thận một lần rồi nói: “Không sai! Ta chỉ nghe thấy tiếng của mười ba người. Tính thêm cả ta nữa là mười bốn!” Nói xong thì hắn lặp lại một lần nữa những cái tên mà mình đã nghe được một lần.

Mọi người nghe xong thì ánh mắt liền đổ dồn về một vị trí trống, không có ai đứng. Nhưng không bao lâu sau, ánh mắt bọn họ lại trở nên chần chừ, lần nữa nhìn về phía Bùi Kiêu.

Bùi Kiêu biết rõ bọn họ đang nghĩ rằng tất cả những chuyện về ảo ảnh kia có thể chỉ là bịa đặt, thậm chí còn có khả năng chính hắn mới là ảo ảnh do Mã Diện tạo

ra. Vậy nên, nếu không ai chứng minh được mình là người thật thì trái lại, rất có thể sẽ làm cả đoàn bị kéo chân ở nơi này. Khi đó... rất có thể sẽ còn gặp phải những biến cố còn lớn hơn!

Nghĩ tới đó, Bùi Kiêu bỗng căng thẳng tới tim nhảy ầm ầm. Hắn vội vàng nói với Dương Húc Quang: “Có phải ảo ảnh được tạo ra cũng có hạn chế nhất định, chỉ có thể biết được những sự việc mà bản thân mình biết, hoặc có thể nói là ‘chỉ biết được những chuyện mình đã hiểu’? Có phải như vậy không?”

Dương Húc Quang sừng sốt một chút: “Đúng vậy. Nếu là sự việc chúng ta không biết thì sẽ không thể sinh ra ảo giác về nó được. Ví dụ như một người sinh ra đã bị mù lòa vĩnh viễn bẩm sinh thì sẽ không thể nào sinh ra ảo giác có màu sắc được. Nguyên lý chính là như vậy.”

“Cung Diệp Vũ! Còn nhớ rõ lúc người tới Mỹ cứu ta không? Lúc ấy người đã sử dụng tất cả hai chiêu, chiêu thứ nhất chém đôi con Khô Lô Chân Ma cấp, chiêu thứ hai triệt để đánh tan hồn phách của con Khô Lô Chân Ma cấp đó! Đây là những kí ức mà bọn hắn không hề biết, nếu bọn hắn nghe được những gì ta vừa nói... thì đủ chứng minh ta là người thực! Tất cả những ai nghe được lời vừa rồi thì hãy lặp lại một lần nữa đi!” Bùi Kiêu nghe vậy thì vội hướng về phía Cung Diệp Vũ hô lên.

Cung Diệp Vũ thực sự có hơi sừng sốt một chút. Rồi còn chưa đợi hắn hỏi thăm những người xung quanh, mọi người đã lần lượt lặp lại những lời Bùi Kiêu vừa nói, quả nhiên tất cả đều nói giống ý như những gì Bùi Kiêu vừa nói. Cung Diệp Vũ lập tức không chần chừ nữa, Từ Lô Dao lập tức biến thành một tia chớp màu tím. Chớp mắt một cái, ánh đao màu tím đã hiện lên sáng lòa. Ngay sau đó, chỗ đất trống bị ánh đao màu tím chém xuống bỗng nhiên bốc lên một màn khí đen như mực. Không chỉ vậy, đám khí đen đó còn lập tức mở rộng không ngừng. Tối đa một, hai giây sau, ở chỗ đất trống đó đã xuất hiện ảnh ảo của một con quái vật thân người, đầu ngựa khổng lồ. Nhưng cái ảnh ảo này cũng không lập tức tấn công mọi người mà trái lại, nó ngửa mặt lên trời hí vang một tiếng chói tai rồi phóng vụt ra xa với tốc độ nhanh như bão táp.

Ngay lúc đó, ở một chỗ cực kì xa xôi ngoài kia, nối tiếp nhau vang lên hai tiếng gào thét âm âm, một tiếng gầm nghe giống như ngựa hí, bén nhọn chói tai, một âm thanh khác lại trầm thấp, vang dội như bò rống, chấn động cả mặt đất...

Trời ạ! Làm gì có “một con” quỷ quái Ma Vương cấp nào chứ! Trong Phong Đô này, phải là có tới hai con quỷ quái Ma Vương cấp mới đúng!

Ngưu Đầu! Mã Diện!

Lời bình:

Kẻ địch cùng khả năng khủng bố của chúng đã bước đầu lộ diện. Cả “chất” và “lượng” của chúng đều kinh khủng trên cả dự đoán. Một người trong đội đã biến mất, liệu sẽ còn những ai nối bước? Cung Diệp Vũ và Bùi Kiêu sẽ làm gì để sống sót? Mời đón đọc chương mới nhất đầy kịch tính của TVKD được nhóm dịch Vô Hạn Chi Tâm thực hiện!

Chú thích:

1. Ngưu Đầu, Mã Diện: Đầu Trâu, Mặt Ngựa hẳn ai cũng biết, thực ra thì “ngưu” trong tiếng Trung chỉ cả trâu và bò.

2. Huyền thuật: cách gọi chung để chỉ những cách thức tạo ra ảo giác, nhẹ thì làm người ta nhìn thấy, nghe thấy, cảm thấy những thứ không có thật ở môi trường xung quanh, nặng thì làm người ta cảm thấy mình thực sự đã rơi vào một thế giới khác.

3. Mộng Ma: đây là con gì ta cũng không biết. Mô tả như trong chương, ai giúp tìm thông tin và hình ảnh về nó xin cho tên vào mục BiênD

4. Bừng tỉnh đại ngộ : hiểu ra hoàn toàn một vấn đề nan giải gì đó.

TỬ VONG KHAI ĐOAN

Zhttty
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 6+1: Dao Của Ta! Đạo Của Ta! (1)

Quý quái Ma Vương cấp!

Hai con quỷ quái Ma Vương cấp!

Bất kể là tay mơ mới gia nhập giới linh hồn như Bùi Kiêu hay là những tư thâm giả đã có nhiều kinh nghiệm cũng vậy, chưa từng có ai thấy qua loại quỷ quái ở đẳng cấp này, thậm chí là nghe tiếng cũng chưa từng. Thế mà giờ phút này bọn hần lại phải đối mặt với hai con quỷ quái Ma Vương cấp cùng một lúc... một con Ngưu Đầu, một con Mã Diện!

Cả đám đều “trợn mắt há mồm” nhìn về phía xa xôi ngoài kia, cái nơi đã phát ra tiếng ngựa hí cùng bò rống. Tuy bọn họ không cảm nhận được gì, nhưng dường như ai cũng có thể nhìn thấy tận mắt một con bò lớn và một con ngựa to đang đứng cạnh nhau gào thét... Nghe qua thì có vẻ rất khôi hài, nhưng chỉ có những ai đã từng tận mắt nhìn thấy Ngưu Đầu Mã Diện thì mới biết hai loại quỷ quái này khủng bố đến mức nào. Nhất là lúc này chúng còn đạt tới Ma Vương cấp nữa kia!

Lúc này đây, ngay cả Bùi Kiêu cũng đã rơi vào nỗi kinh hoàng chưa từng thấy. Lần trước, khi đối mặt với con Khô Lâu Chân Ma cấp khổng lồ thì hần cũng đã biết thực lực cực hạn của mình là tới đâu rồi. Chớ có thấy lực lượng lôi điện và thiêu đốt lực lượng lôi điện của hần hào nhoáng mà cho rằng hần rất mạnh, cái đó còn phải xem đối thủ của hần là ai. Trước khi đạt tới Chân Ma cấp thì hần cơ bản không thể tạo ra được uy hiếp gì cho quỷ quái Chân Ma cấp! Càng không cần nói tới quỷ quái Ma Vương cấp nữa, dù là người mạnh nhất thế giới hiện nay là Cung Diệp Vũ...

Ở nơi này cũng chỉ có Cung Diệp Vũ là không kinh sợ một chút nào. Hần vẫn cầm Tử Lôi Dao trong tay một cách vững vàng, chắc chắn, chỉ có sắc mặt hơi lo

lăng: “Không cứu được Lý Vân Kỳ! Đúng là quỷ quái Ma Vương cấp thật rồi. Chỉ dùng một tia chấp niệm để tạo thành ảo ảnh mà trúng một kích Tử Lô Dao vẫn không tiêu tán, đã vậy còn có thể dùng lực cưỡng ép cướp đi Lý Vân Kỳ...”

Sau khi nghe những lời bình tĩnh của Cung Diệp Vũ thì những người còn lại cũng dần tỉnh táo lại tinh thần từ trong cơn chấn động, sợ hãi vừa rồi. Ngoài trừ Bùi Kiều ra, những người còn lại đều nhìn về phía Cung Diệp Vũ với vẻ mặt phức tạp. Mà Bùi Kiều thì sau khi sững sốt một lúc, bỗng nhiên nhỏ giọng hỏi Dương Húc Quang ở bên cạnh: “Vậy là thế nào? Người thứ mười lăm biến mất tên là Lý Vân Kỳ sao? Biến mất rồi thì làm sao mà cứu được nữa?”

Vẻ mặt của Dương Húc Quang cũng vô cùng phức tạp. Hắn nhẹ lắc đầu nói: “Tránh Thoát Giả như chúng ta... a, người còn là Cao Đẳng Tránh Thoát Giả nữa, chúng ta hoàn toàn khác với đám Tự Do Linh Hồn kia. Chấp niệm của bản thân chúng ta bền vững hơn nhiều bọn hắn, không chỉ hơn về số lượng mà còn hơn cả về chất lượng nữa! Nếu như Tự Do Linh Hồn là đậu hũ thì chúng ta sẽ tương đương với khúc gỗ, và đường nhiên là chấp niệm của linh hồn hay quỷ quái Chân Ma cấp còn mạnh mẽ hơn nữa. Chúng sẽ tương đương với sắt thép, phải giết mấy lần thì mới chết... Lý Vân Kỳ cũng vậy, cô ấy là một Tránh Thoát Giả, sẽ không chết dễ như vậy. Nếu muốn giết cô ấy thì ngoài cách dùng Thiên Sinh Vũ Khí ra, chỉ có thể dùng vô số tội nghiệt để luyện hóa (1) cô ấy. Vậy nên chắc là cô ấy chưa chết, mà là bị cái phân thân được tạo thành từ một tia chấp niệm của con quỷ quái kia bắt đi.”

Bùi Kiều càng thấy kì quái hơn, hắn hỏi: “Chấp niệm tạo thành phân thân? Cái bóng đen vừa rồi không phải con Mã Diện Ma Vương cấp à?”

Dương Húc Quang nghe vậy lại cười khổ, vẻ mặt luôn bình thản của hắn cuối cùng cũng đã thoáng hiện lên một chút thiếu kiên nhẫn: “Thực lực của Chân Ma cấp mạnh đến như vậy là vì bọn hắn đã dung hợp được toàn bộ chấp niệm của bản thân vào “nhân” và “đạo” của mình, lại tiếp tục dung hợp vào chỗ ý trí đã luôn quán triệt, vậy nên chấp niệm của họ mới bền chắc, cứng cỏi vô cùng. Thậm chí có thể chia ra một phần chấp niệm tạo thành thứ giống như phân thân của mình vậy, và cái phân thân này chỉ có thể có dưới 10% lực lượng của chủ thể. Nếu cái phân thân này bị hủy diệt thì chủ thể cũng sẽ phải chịu tổn thương mang tính hủy diệt, thậm chí còn

có khả năng sẽ rơi thẳng từ Chân Ma cấp xuống Nhập Ma cấp đỉnh phong đấy.”

Bùi Kiêu gật gật đầu, cuối cùng thì hắn cũng đã hiểu được tính nghiêm trọng của vấn đề. Lúc trước Bùi Kiêu vẫn luôn tự hỏi tại sao khi mọi người biết có hơn hai chục con quỷ quái Chân Ma cấp, và thậm chí còn có một con Ma Vương cấp thì lại sợ hãi, hoảng loạn đến vậy. Ban đầu Bùi Kiêu cứ nghĩ rằng dù đám quỷ quái kia có lợi hại thế nào thì cũng chỉ cần né chúng ra là được, tại sao lại phải sợ hãi tới vậy? Nhưng giờ thì hắn biết rồi... Hắn đúng thật vẫn chỉ là một tay mơ thôi! Biết quá ít những chuyện liên quan tới giới linh hồn, đến cả chuyện quan trọng như vậy mà cũng không biết. Cũng may mà lần này còn đi cùng bọn Cung Diệp Vũ để tiến vào Phong Đô này. Cho dù sau này hắn muốn tự thành lập một đoàn đội thì những kinh nghiệm này cũng không thể nào thiếu được. Những kinh nghiệm đó đều dùng mạng để đổi lấy đó!

“Đã như vậy thì cút ta mau rời khỏi cái nơi này đi! Con quỷ quái Ma Vương cấp kia mới bị thương một phần thân, chắc sẽ phải mất một thời gian mới phục hồi lại như cũ được đúng không? Chúng ta lợi dụng khoảng thời gian này, nhanh chóng rời khỏi Phong Đô đi thôi.” Nghĩ tới đó, Bùi Kiêu vội vàng nói.

Nhưng khi hắn nói xong thì lại phát hiện mọi người xung quanh đang nhìn về phía mình với ánh mắt quỷ dị, thậm chí trong ánh mắt mấy người còn lộ ra vẻ cảm kích và kỳ vọng nữa. Điều này làm cho Bùi Kiêu cảm thấy thật khó hiểu và kì lạ, tại sao mấy người này lại có biểu cảm khó hiểu như vậy đây?

“Có ai muốn rời khỏi đây sao?” Cung Diệp Vũ bỗng nhiên trầm giọng nói.

Lúc này thì Bùi Kiêu cũng đã phát hiện tình hình có điều gì đó không ổn, hắn lập tức ngậm miệng lại để nghe Cung Diệp Vũ nói tiếp.

Cung Diệp Vũ nhìn nhìn mọi người, rồi thở dài một tiếng nói: “Lần này phải đối mặt với hai con quỷ quái Ma Vương cấp, gần như là trận đánh cầm chắc cái chết. Nên ta cho phép bất cứ ai muốn rời đi, lần này... ta sẽ không ngăn cản!”

Bùi Kiêu nghe đến đó thì đã hiểu rồi... Đúng vậy, Cung Diệp Vũ dường như muốn đi cứu người thứ mười lăm vừa bị bắt đi, nữ Tránh Thoát Giả tên là Lý Vân

Kỳ kia! Hắn muốn xông thẳng vào hang ổ của hai con quỷ quái Ma Vương cấp, chém giết để cứu cô gái kia về! Trời ạ! Hắn có thể điên cuồng đến như vậy!? Mà nhìn thái độ của những người xung quanh thì dường như trước kia hắn vẫn thường làm những việc tương tự như vậy?

Bùi Kiêu nghe xong thì liền cuống lên, hắn nói lớn: “Đợi một chút đã! Cung Diệp Vũ! Người không muốn sống nữa à? Tuy người là cường giả Chân Ma cấp mạnh nhất thế giới, ta cũng đã tận mắt thấy người giết chết một con Đại Thủ Lĩnh Chân Ma cấp chỉ trong hai chiêu, nhưng người phải biết là người đang làm cái gì chứ!”

“Ta biết rõ.” Cung Diệp Vũ nói với thần sắc bình tĩnh. Lúc này đây, hắn đã không còn chút khí phách ngày thường nào nữa, tất cả những gì còn lại chỉ là bình tĩnh và tỉnh táo, giống như một thanh bảo đao đã được cất vào vỏ đao, tất cả mũi nhọn sắc bén đã hoàn toàn được ẩn dấu.

Trong lòng Bùi Kiêu càng lo lắng hơn, hắn vội chạy tới bên cạnh Cung Diệp Vũ, khê kéo cổ áo hắn xuống nói: “Người biết cái quái gì! Lý Vân Kỳ kia đã lãnh ít dữ nhiều rồi! Đó chính là hai mươi con quỷ quái Chân Ma cấp và hai con quỷ quái Ma Vương cấp đấy! Người biết cái quái gì! Người cảm thấy chúng ta có thể giết tới để cứu người hay sao? Chúng ta nhét kẻ răng cho bọn chúng còn không đủ! Người muốn tất cả chúng ta đều chết hết có phải không?”

“Ta biết rõ chứ.” Cung Diệp Vũ vẫn giữ nguyên cái biểu cảm bình tĩnh không hợp với hắn chút nào kia, thản nhiên nói như vậy, mặc kệ Bùi Kiêu đang kéo cổ áo mình, hắn vẫn nói chuyện đều đều như vậy.

Bùi Kiêu giờ đã tức giận lắm rồi, hắn gầm lên: “Người thì biết cái quái gì! Nói một câu thật lòng! Cái đoàn đội mười bốn người này, những kẻ khác đều không liên quan tới ta! Vài ngày trước bọn họ và ta còn là người xa lạ, bọn hắn sống hay chết chả liên quan gì đến ta... Nhưng người thì khác! Người đã cứu mạng ta, người đã giúp ta báo thù, người đã giúp ta con mẹ nó nhiều như vậy! Người lại bảo ta giương mắt nhìn người đi chịu chết sao? Người bảo ta sau này phải ăn nói thế nào với Vu Nữ Trần và em gái ta? Nói là ta vì sợ nguy hiểm nên vứt bỏ ân nhân cứu mạng của

mình để chạy trốn à? Người đã nghĩ tới vị hôn thê của người chưa? Người...”

“Ta đã nói là ta biết rõ!” Đột nhiên, Cung Diệp Vũ cũng rống lên. Cổ khí thế bá đạo như khai thiên tích địa đột ngột phủ xuống từng tấc một trên mặt đất. Chỉ thấy Cung Diệp Vũ hất văng cánh tay Bùi Kiêu ra: “Ta biết rõ bọn hăn chỉ là người xa lạ với người, thế nên lần này ta mới kéo người cùng tham gia, hi vọng nhờ đó mà người có thể trở thành đồng bọn của chúng ta... Đáng tiếc là giờ có lẽ đã không được nữa rồi. Ta cũng biết chứ, cái thứ quý quái Ma Vương cấp kia chắc chắn không phải thứ chúng ta có thể địch nổi. Ta cũng biết, nếu như ta hoàn toàn tiêu tán thì Vu Nữ Trần chắc chắn sẽ rất đau lòng, chắc chắn sẽ hận ta đến chết. Ta cũng biết, lần này đi nhất định là thập tử vô sinh... Tất cả những điều này ta đều biết!”

“Nhưng lão đầu tử* đã từng nói với ta: không bao giờ được bỏ qua cơ hội cứu vớt người khác, cho dù đó có là lúc mà bản thân đang chán nản nhất. Hơn nữa, tuy bọn họ chỉ là người xa lạ với người, nhưng lại là đồng bọn của ta! Là đồng bọn đã từng cùng ta kề vai sát cánh chiến đấu! Ta làm sao có thể bỏ rơi bọn hăn đây? Làm sao có thể vì sợ chết mà bỏ rơi bọn hăn đây? Tuyệt đối không!”

“Đây chính là ‘đạo’ của ta đó!”

Cung Diệp Vũ hất văng tay hai tay Bùi Kiêu ra rồi hiên ngang đứng đó, chính khí凛冽, khí phách ngút trời, chính khí và khí phách giao thoa hội tụ, đan xen quần quýt... Một khắc này, hăn giống như thần tướng hạ phàm!

Cung Diệp Vũ nhìn về những người còn lại nói: “Ta không quan tâm các người đối đãi với ta như thế nào, nhưng ta đều coi các người là đồng bọn! Ta cũng biết mọi người đều chỉ là người bình thường trước khi chết, đều đã trải qua cái qua những thời khắc kinh khủng khi tử vong, vậy nên chúng ta đều sợ chết hơn bất cứ ai khác. Những điều này ta đều biết! Cho nên bây giờ ta chỉ nói một câu thôi: nếu các người muốn thì có thể tùy ý rời khỏi đây, ta chắc chắn sẽ không ngăn trở. Nhưng từ nay về sau, các người sẽ không bao giờ còn là đồng bọn của ta nữa... Còn nếu ai muốn ở lại, vậy thì theo ta đi chết trận đi!” Nói rồi, hăn xoay người, nhắm hướng hai con quỷ quái Ma Vương cấp đi tới.

Mọi người đều nhìn về phía hăn với thần sắc rất phức tạp, chỉ có Dương Húc

Quang và Nhậm Trần “nghĩa vô phản cố”(2) mà đi theo sau Cung Diệp Vũ, còn có một vị trung niên đại thúc cúng theo sát ba người, Bùi Kiêu nhớ vị đại thúc này hình như tên là Lưu Vân. Chỉ bốn người bọn họ, lẻ loi lơ lửng rời khỏi đoàn người, tiến về phía xa xôi.

Bùi Kiêu cuối cùng nhận không được mà rống lớn lên: “Cung Diệp Vũ! Hiện giờ ta còn chưa thể chết được! Ta còn có mẹ già và em gái phải chăm lo. Ta còn phải quay về Bắc Kinh xem thế giới hiện thực có xảy ra chuyện gì hay không. Ta còn phải... Ta thề với người! Sẽ vĩnh viễn không để Vu Nữ Trần phải chịu bất cứ một tổn thương nào! Vĩnh viễn không...” Nói tới đó, nước mắt Bùi Kiêu đã bắt đầu lăn dài. Đây là một loại cảm giác rất kì lạ! Trước kia, tuy Bùi Kiêu vẫn luôn cảm kích Cung Diệp Vũ cứu mạng mình, còn giúp mình báo thù, nhưng cảm kích cũng vẫn chỉ là cảm kích thôi. Mãi cho tới giờ này, hẳn mới biết mình đã coi Cung Diệp Vũ như người anh trai lớn từ lúc nào... Cái con người trung hậu, đáng để phó thác, đáng để kề vai sát cánh đó!

Cung Diệp Vũ ở nơi xa cũng chẳng quay đầu lại, hẳn chỉ tùy ý phất phất tay, đồng thời Dương Húc Quang cũng vung một tay lên, tấm bản đồ kia đã được ném tới trước mặt mọi người. Tất cả quỹ dị nhìn lẫn nhau, thậm chí không ai bước lên nhặt tấm bản đồ.

Bùi Kiêu lau nước mắt, hẳn nhặt tấm bản đồ dưới đất lên rồi xoay người đi ngược lại hướng đám Cung Diệp Vũ đã đi. Những người còn lại đều không nói một lời, chỉ lặng lẽ theo sau lưng hẳn. Từng phút trôi qua, khoảng cách của hai đoàn từng chút được kéo dài ra...

“Đây là cách để ta sống sót sao?”

Dọc theo đường đi, Bùi Kiêu không thể tập trung được vào tấm bản đồ, suy nghĩ trong đầu hẳn cứ miên man ngàn vạn. Cảm giác giống như muốn nghĩ cũng không nghĩ ra nổi này có lẽ là những gì thực sự có trong đầu hẳn.

“Đúng rồi mà, miễn là sống được! Chẳng phải từ nhỏ đến lớn ta đều sống như vậy đó sao? Khi còn nhỏ, thấy những đứa trẻ khác có quần áo mới, có thể mua truyện tranh, có thể mua xe đồ chơi, chẳng phải ta vẫn có thể nhận đi đó sao? Rồi lại

làm một kẻ yên lặng, ít gây chú ý, rồi lại sống tiếp đó sao?”

“Miễn là còn sống là được mà! Cố gắng thi đỗ đại học, cố gắng đạt thành tích học tập cao, cố gắng hoàn thiện chính mình... chính là vì sau này bước vào xã hội có thể tìm được công việc tốt đó sao. Tất cả điều đó, không phải ta đều làm được đó sao? Sau đó lại yên lặng mà sống, hàng tháng nhận lương, tìm lấy một cô gái bình thường, không cần phải quá yêu để kết hôn, sinh con. Rồi chờ nó lớn lên, ta thì già đi... Không phải ta vẫn luôn như vậy đó sao? Ta không phải một kẻ vô cùng thu mình hay sao?”

“Nhưng! Nhưng mà... vì sao hẳn lại có thể sống tự do, tự tại đến như vậy? Vì sao hẳn có thể sống vui vẻ đến như vậy! Vì sao hẳn có thể luôn để cho tâm trạng dẫn lối cho hành động của mình? Muốn cười thì cười, muốn khóc thì khóc, muốn chửi thì chửi, muốn tức giận thì tức giận. Người như vậy... phương pháp sống như vậy...”

“Ôn cứu mạng sao? Không đủ, còn có hành động giúp ta báo thù nữa, còn có bộ dạng tươi cười nhả nhở và hành động...”

“Không phải đã nói là muốn bản tâm thông suốt sao? Nhưng cái gì là bản tâm? Cái gì là dục vọng? Ta muốn được cùng hẳn vai kề vai, dù là đi chịu chết... Đây là bản tâm hay là dục vọng?”

“Ta... luôn muốn sống sót như vậy sao? Thế thì cứ thu mình như vậy đi, ít thể hiện bản thân, không dính tới những điều nguy hiểm, cũng không làm người dẫn đầu, cứ ăn rồi ngủ, cứ già rồi chết như vậy đi, để có thể sống sót như những cái xác không hồn kia...”

“Chết...”

“Nếu thực sự phải chết...” Bùi Kiêu bỗng nhiên ném bản đồ xuống đất rồi gào lên.

“Ta đang làm gì thế này! Mau dừng lại nhanh! Ta không nên như vậy, ta nên thu mình, phải luôn nhẫn nại, cẩn thận từng li từng tí mà sống sót! Ta... ta muốn thực sự

sống!”

“Nếu thực sự phải chết, vậy thì ta đem cái mạng người cứu trả lại cho người là xong chứ gì?!” Bùi Kiêu rống lớn, cặp mắt hấn thoát nhìn dường như đã chỉ còn một màn đỏ thẫm. Nhưng sau khi hấn rống hết câu đó xong, hấn lại cảm thấy được sự tồn tại của linh hồn và chấp niệm của mình rõ ràng một cách chưa từng thấy. Giống như khi hấn tiến vào trạng thái tập trung tĩnh tọa, lúc này hấn có thể cảm nhận được sự tồn tại của từng viên năng lượng tiêu chuẩn, từng điểm chấp niệm của bản thân mình.

Bùi Kiêu rống lên xong rồi cũng không để ý tới sự kinh ngạc của những người còn lại, dưới chân hấn sáng lên ánh chớp lập lòe, chỉ sau một giây đã xuất hiện tại cách đó hơn trăm mét, rồi tiếp tục dùng tốc độ cực nhanh đuổi theo hướng đi của nhóm Cung Diệp Vũ. Hấn không hề quay đầu nhìn lại đám người sau lưng... không thấy được vẻ mặt đầy khát vọng sống sót và cả biểu lộ hèn mọn như của đám người phàm!

Không bao lâu sau, Bùi Kiêu đã thấy được bốn người Cung Diệp Vũ cách đó không xa. Bốn người họ dường như cũng đã nhìn thấy hấn, trên mặt ai cũng lộ ra vẻ cực kỳ kinh ngạc.

Tới khi Bùi Kiêu chạy tới bên cạnh họ, câu đầu tiên mà hấn nói ra là: “Cô nàng Lý Vân Kỳ chả có quan hệ cái rắm gì với ta cả! Ta đến đây không phải vì muốn cứu cô ta... Cung Diệp Vũ! Ta tới là để trả ơn cứu mạng và nghĩa giúp báo thù mà ta nợ người! Bản tâm của ta nhất quyết không chịu rời khỏi đây! Cho nên ta đã trở lại, nhưng ta vẫn không thể nào hiểu được suy nghĩ của người! Rõ ràng đó là một kẻ chết chắc rồi! Thế mà người lại dùng tính mạng của mấy người đi đổi, lại còn là trao đổi không công nữa chứ! Người thật đúng là ngu xuẩn đấy!”

Cung Diệp Vũ lại chả nói năng gì, hấn chỉ vỗ vỗ vai Bùi Kiêu, rồi lại tiếp tục đi về phía trước, vừa đi vừa nói: “Người cũng tới để chịu chết, như vậy không phải là ngu xuẩn à? Bản tâm đôi khi chính là ngu xuẩn như vậy! Nhưng chúng ta đã là người chết rồi, đã không còn là người phàm từ lâu, vậy thì kiên trì tin vào một cái bản tâm ngu xuẩn như vậy thì có gì mà phải ngại? Lúc lão đầu từ dạy đạo pháp cho

ta đã từng nói ‘đạo trăm thân thể, tâm trăm linh hồn’...Nếu như lòng không do dự, thì đạo sẽ không bao giờ chần chừ. Vậy nên trong lòng ta chưa bao giờ do dự!”

“Đây chính là đạo của ta! Đạo của ta! Cũng là nguyên nhân ta có thể trở thành cường giả Chân Ma cấp!”

Lời bình:

Trong thời khắc quyết định vận mệnh, Bùi Kiêu đã quyết định nghe theo bản tâm của mình. Điều này dường như đã làm cho thực lực hắn đột phá? Tuy nhiên kẻ địch trước mặt vẫn quá mức siêu cường. Liệu Bùi Kiêu và Cung Diệp Vũ có thực sự nếm mạng? Mời đón đọc chương tiếp theo của TVKD được thực hiện bởi nhóm dịch Vô Hận Chi Tâm!

Chú thích:

1. Luyện hóa: ở đây có nghĩa là hòa tan ra như khi luyện thép.
 2. Nghĩa vô phản cố: vì nghĩa mà không thể chùn bước.
- *. Lão đầu tử được nhắc tới là cha nuôi của Cung Diệp Vũ.

TỬ VONG KHAI ĐOAN

Zhttty
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 6+2: Dao Của Ta! Đạo Của Ta! (2)

Cường giả Chân Ma cấp? Thế nào là cường giả Chân Ma cấp? Làm thế nào để có thể trở thành cường giả Chân Ma cấp?

Từ khi Bùi Kiêu trở về Trung Quốc từ Mỹ, hắn vẫn luôn suy nghĩ về vấn đề này. Lúc phải đối mặt với con Khô Lô Chân Ma cấp trong ảo giới Nam Bắc Chiến Trường của nước Mỹ, ngay cả một kích của nó hắn cũng không đỡ được, chính loại chênh lệch cực độ về thực lực này đã làm cho Bùi Kiêu vô cùng khát vọng có thể tiến giai đến thực lực của Chân Ma cấp.

Nhưng đạt được thực lực Chân Ma cấp sao mà khó đến vậy! Cả thế giới cũng chỉ có mấy cường giả Chân Ma cấp mà thôi. Có thể hình dung rằng: nếu so sánh cường giả Chân Ma cấp với các Tránh Thoát Giả thông thường, cũng như các Cao Đẳng Tránh Thoát Giả thì dường như hai bên đã là hai loại sinh vật khác nhau rồi vậy.

Nói xong câu đó thì Cung Diệp Vũ cũng không nói thêm gì nữa, chỉ bình thản đi về phía trước. Chỉ có điều nét mặt của hắn dường như đã giãn ra rất nhiều, ngay cả bước chân dường như cũng nhẹ nhõm, thanh thoát hơn một chút.

Mà tới lúc này thì Bùi Kiêu mới từ từ tỉnh táo lại từ trong cơn cảm xúc giống như vô cùng cuồng nhiệt kia. Thực ra, tới tận lúc này hắn cũng vẫn chưa thể tin được những gì mình đã làm, rõ ràng là đã chọn đi chết trận...

“Ta mà cũng lựa chọn ngu xuẩn như vậy à? Xem ra người đã nói đúng rồi, ta cũng thật ngu xuẩn.” Bùi Kiêu cười khổ: “Nhất định là bị dục vọng hao túng rồi! Vừa rồi bất chợt nóng đầu chắc là do dục vọng tác động đấy!”

Cung Diệp Vũ cười ha hả: “Sao có thể là dục vọng được? Dục vọng nào lại đi lựa chọn tử vong chứ? Người còn có thể gọi dục vọng là một loại bản năng “tự bảo vệ bản thân” cũng được, thứ tác động lên người là bản tâm mới đúng. Có phải trước khi đuổi đến đây, người đã cảm thấy cơ thể như trở nên trong suốt? Ta thông qua trường khí thể để nhìn người thì thấy đã giống như một viên ngọc lưu ly còn chút khiếm khuyết vậy. Tuy vẫn còn khiếm khuyết nhỏ nhưng so với những người khác thì đã sáng trong hơn rất nhiều. Nếu như lựa chọn của người là do dục vọng thôi thúc thì linh hồn đã không thể đạt tới được trình độ trước mặt này.”

Bùi Kiều cũng chỉ có thể cười khổ một cái. Hắn cũng cảm thấy loại cảm giác toàn thân bỗng nhiên như trong suốt đó. Nó phảng phất giống như một người toàn thân đang đầy bùn nhão, bỗng nhiên được nước ấm gội rửa từ đầu tới chân, tẩy trôi hết tất cả bùn đất trên người. Đây là loại cảm giác toàn thân thư thái, ý thức chỉ cần như nhàng quét qua một cái là có thể thấy cặn kẽ toàn thân, quả thật là dễ chịu tới khó mà diễn tả được bằng lời.

Cung Diệp Vũ thấy Bùi Kiều không phản bác được thì tiếp tục vừa cười vừa nói: “Đáng ra những chuyện này nên để cho người từ từ tìm hiểu, dù sao thì cái chính mình cảm nhận được mới là của bản thân mình, lời người khác nói dù sao cũng sẽ có chỗ không phù hợp. Nhưng lúc này chúng ta đã trong thế cữu tử nhất sinh rồi, nên cũng đành nói trước cho người biết... Quên mất, còn cả các người nữa! Trước kia không nói cho các người biết cách tiến vào Chân Ma cấp là do sợ trong lòng các người sẽ sinh ra tâm lý định hướng sai lệch. Thật ra vì “đạo” của mỗi người khác nhau nên phương pháp tiến vào Chân Ma cấp cũng không giống nhau. Cái này giống như “tri văn chương*” của đạo Phật, vì vậy nên mới muốn chính bản thân các người cảm nhận...”

* Tri văn chương: vì biết một chuyện gì đó mà để nó sinh ra ám ảnh, tạo thành tâm chương, gây sai lệch nhận thức.

“Thực ra thì chắc các người cũng đã nhận ra rồi. Theo thời gian, khi chấp niệm của các người ngày một gia tăng, số lượng của chấp niệm càng nhiều thì sự cảm giác và khống chế với bản thân cũng càng tăng, càng dễ tiến vào trạng thái quan sát bên trong cơ thể. Đó là loại trạng thái giống như đang dùng một đôi mắt kỳ lạ quan

sát mọi hoạt động bên trong cơ thể, khi số lượng chấp niệm càng nhiều thì loại trạng thái này càng dễ đạt được. Mà khi trong trạng thái đó mà bản tâm lại thông suốt, ý niệm trong đầu đều đạt được, với “đạo” mà mình muốn truy tìm cũng đã tin tưởng vững chắc, lại không chút nghi ngờ mỗi một hành động mà mình làm thì đôi mắt kỳ lạ ấy sẽ còn có thể thấy được thứ ở bên trong chấp niệm nữa kia.”

Cung Diệp Vũ nói tới đó thì dừng lại một chút, như thể đang lựa chọn từ ngữ vậy. Cả nửa này sau, hắn mới nói tiếp: “Giống như các nhà khoa học muốn tìm ra thành phần nhỏ nhất để lấy làm đơn vị vậy. Ban đầu thì cho rằng là phân tử và nguyên tử, về sau mới biết bên trong phân tử và nguyên tử còn có các thành phần nhỏ hơn nữa. Chấp niệm cũng giống như vậy, các người cùng lắm là “thấy được” bản thân mình được tạo thành từ chấp niệm và năng lượng tiêu chuẩn, nhưng thật ra bên trong chấp niệm còn một tầng nữa có thể nhìn tới, mà muốn đạt được tới bước này thì ít nhất chấp niệm của bản thân phải đạt tới 500 đơn vị mới được. Đây cũng là lý do vì sao đạt được 500 đơn vị chấp niệm là điều kiện cơ bản để có thể trở thành Chân Ma cấp.”

“Một khi đã có thể nhìn thấy bên trong chấp niệm của mình thứ gì rồi, vậy khi đó... các người chỉ còn cách một bước ngắn nữa là đạt tới Chân Ma cấp. Tình hình tiếp theo thì không nói cách nào để các người có thể hình dung được, các người phải tự mình trải nghiệm thì mới hiểu được, người khác không thể nào nói hộ được.”

Cung Diệp Vũ vừa nói vừa nhìn về phương xa, lại cả nửa ngày sau mới lên tiếng: “Hôm nay ta đã nói các người biết những điều này, vậy nên nếu sau trận chiến lần này mà các người còn giữ được tính mạng... cho dù đó chỉ khả năng một phần vạn đi nữa, vậy thì kinh nghiệm của lần đối mặt với Ma Vương cấp này sẽ đủ để thực lực các người tăng mạnh trong một năm tới, rất có thể sẽ có cơ hội đột phá tới Chân Ma cấp. Khi ấy... tất cả đều phải dựa vào chính các người thôi.”

Lời nói này thật sự có phần nặng nề, vì vậy mà nhất thời mọi người đều im lặng không nói, chỉ có Dương Húc Quang bỗng nhiên nở nụ cười, nói: “Đội trưởng, thật ra cũng không cần phải tuyệt vọng như vậy đâu. Trận chiến này, cũng không phải là chúng ta không hề có một đường sinh cơ nào cả.”

Cả bọn lập tức quay đầu nhìn về tên thanh niên này. Mọi người vốn đã hạ quyết tâm, lần này đi chỉ mong cố gắng làm hết sức còn mạng tới đâu thì chỉ phó thác cho ông trời, cũng chính là quán triệt bản tâm của mình để lựa chọn chết trận tại đây. Nhưng ai ngờ Dương Húc Quang rõ ràng lại nói rằng trận này vẫn còn hi vọng? Có phải hẳn đang nói tới trận chiến với hơn hai mươi con quỷ quái Chân Ma cấp và hai con quỷ quái Ma Vương cấp không vậy?

Dương Húc Quang vẫn cười đến nỗi chói cả mắt như trước, hần khê nói: “Thật ra thì ngay từ đầu, chúng ta đã bị cái danh hiệu “quỷ quái Ma Vương cấp” làm cho kinh sợ mà quên mất một vấn đề cơ bản nhất... đó chính là thực lực và hoàn cảnh hiện tại của con quỷ quái Ma Vương cấp kia như thế nào!”

Tất cả đều tỏa sáng hai mắt, như thể đã nhận ra điều gì đó, nhưng rồi nghĩ mãi cũng vẫn không rõ, vậy nên cả đám lại trợn to mắt mà nhìn Dương Húc Quang. Dù sao thì đến con sâu cái kiến còn muốn sống tạm qua ngày, nếu như có thể quán triệt đạo của chính mình mà lại không phải đánh mất tính mạng của mình... chuyện tốt như vậy thì ai cũng muốn. Cung Diệp Vũ hỏi thẳng luôn: “Nghe người nói vậy thì hình như đúng là có điều gì chúng ta không nhận ra. Nói một chút coi, cụ thể là như thế nào?”

Dương Húc Quang gật gật đầu, hần vừa đi vừa nói: “Đầu tiên, chúng ta cần phải xác định em một đám lớn Chân Ma cấp này và hai con Ma Vương cấp sinh ra lúc nào. Khoảng hai tuần trước, ta và mấy người nữa có tiến vào đây thăm dò địa hình – chuyện này ta đã nói rồi – khi đó không hề có nhiều Chân Ma cấp và Ma Vương cấp như thế này. Hay nói cách khác là thời điểm xuất hiện của nhóm lớn Chân Ma cấp và hai con Ma Vương cấp này chắc chắn không nhiều hơn hai tuần lễ. Đây là điểm cơ bản nhất.”

Mọi người hơi suy nghĩ thì lập tức hiểu được ý của Dương Húc Quang. Nếu như thời điểm đó chưa có gì biến đổi thì những thay đổi này chắc chắn mới chỉ xảy ra trong khoảng thời gian hai tuần này mới hợp lý.

Dương Húc Quang lại nói tiếp: “Như vậy, dựa theo điểm cơ bản này để tiếp tục suy luận, một nhóm lớn quỷ quái Chân Ma cấp và Ma Vương cấp bỗng nhiên mọc ở

đâu ra chỉ trong vòng hai tuần. Vậy là ở đây chúng ta lại gặp một điểm phân nhánh suy luận rất thú vị: nhóm lớn quỷ quái này bỗng nhiên hiện ta từ trong không khí hay sao? Hay là có một lực lượng nào đó trong cái ảo giới này đã thúc đẩy sự tiến hóa của chúng đây? Hay nói cách khác là: đám quỷ quái này là quỷ quái vốn có của Phong Đô và hai tuần trước chúng vẫn chỉ là quỷ quái Nhập Ma cấp hay chúng là quỷ quái mới được sinh ra trực tiếp do ý chí của chúng sinh ngưng tụ?”

Mọi người nghe đến đó thì vẫn thấy không rõ ràng cho lắm, Bùi Kiều thì cảm thấy trong đầu dường như đã có chút ý tưởng, nhưng lại vẫn chưa nắm bắt được như trước, thế nên hần lập tức hỏi tiếp: “Hai cái đó có gì khác nhau sao?”

Dương Húc Quang nở nụ cười: “Đương nhiên là có khác nhau rồi! Nếu chúng là quỷ quái mới được sinh ra ý chí chúng sinh ngưng tụ – giống như đám tiểu quỷ Nhập Ma cấp có thể thấy khắp mọi nơi trong ảo giới – thì chúng ta đã không có tỷ lệ may mắn thoát chết nào, một chút cũng không có. Nhưng nếu là do lực lượng nào đó thúc đẩy những quỷ quái Nhập Ma cấp thông thường nhanh chóng sinh trưởng, tiến hóa đến cấp độ trước mặt thì chúng ta sẽ có một tỷ lệ thắng lợi nho nhỏ... Nếu là quỷ quái mới sinh ra do ý chí và sự tượng tượng của con người ngưng tụ lại thì chúng đã có đầy đủ lực lượng cần thiết, nên có một trăm thì không thể nào chỉ có chín mươi. Vậy thì chúng ta sẽ không thể đối mặt nổi tới hơn hai mươi con quỷ quái Chân Ma cấp và hai con Ma Vương cấp.”

“Nhưng nếu chúng được tạo ra do sự thúc đẩy của một lực lượng nào đó... Các nhà khoa học của tổ chức linh hồn đã từng làm cùng loại thí nghiệm như vậy, chính là thí nghiệm dùng tội nghiệt rút không ngừng vào cơ thể của quỷ quái nhỏ yếu. Khi rút tội nghiệt vào thì thực lực con tiểu quỷ này thực sự đã tăng mạnh, nhưng tuy thực lực đã đạt tới Chân Ma cấp nhưng sức chiến đấu của nó vẫn chả ra sao, trường khí thể của nó cũng yếu ớt tới không hiểu nổi. Lúc đó các nhà khoa học liền cho rằng con quỷ quái này chẳng qua cũng chỉ có chút bản lĩnh như vậy. Nhưng ai mà biết, khi vừa bị nhốt vào chung với đám quỷ quái cùng loại thì nó lập tức trắng trợn cắn nuốt hết đám tiểu quỷ đồng loại đó... Sau đó, thực lực của nó đã đạt tới Chân Ma cấp chân chính. Lần đó đã khiến cho tổ chức linh hồn thực hiện thí nghiệm đó phải chịu tổn thất vô cùng nghiêm trọng!”

“Vậy nên nếu có lực lượng nào đó thúc đẩy sinh ra quỷ quái Chân Ma cấp thì như vậy, việc đầu tiên và cũng là duy nhất mà chúng buộc phải làm lúc này là tiêu diệt những kẻ khác! Chưa thôn phệ toàn bộ đối phương thì tuyệt đối sẽ không dừng lại!”

Trong lòng Bùi Kiêu khê động, chợt nhớ tới những gì đã chứng kiến dưới Địa Ngục, khi con sói mặt người không lồ tiến hóa, chẳng phải việc trước tiên nó làm là cắn nuốt những con sói mặt người khác hay sao?”

Nói tới đó, Dương Húc Quang nhìn về phía Cung Diệp Vũ nói: “Đội trưởng, lúc trước ngươi cũng cảm thấy chứ? Đường như hai mươi mấy con quỷ quái Chân Ma cấp kia đang vây quanh hai con quỷ quái ma Vương cấp, còn hai con Ma Vương cấp thì như thể đang giằng co tại cùng một chỗ... Nếu thật sự có một lực lượng nào đó thúc đẩy sinh ra Chân Ma cấp và Ma Vương cấp trong thời gian ngắn thì lúc này chúng chắc chắn đang ở trong trạng thái đối địch nhau! Điều đó cũng giải thích rõ tại sao con Mã Diện Ma Vương cấp lại mạo hiểm thả ra phân thân đi phục kích chúng ta, nó đang đi tìm một thứ có thể giúp nó tăng cường lực lượng, bất kể là linh hồn như chúng ta hay là quỷ quái trong ảo giới này đều được. Vậy nên, nếu thực sự có lực lượng nào đó thúc đẩy đám quỷ quái này sinh ra...”

“Chúng phải triển khai trận chiến để thôn phệ lẫn nhau! Mà trước khi chúng hoàn thành việc thôn phệ nhau, quỷ quái Chân Ma cấp còn chưa phải Chân Ma cấp chân chính, quỷ quái Ma Vương cấp còn chưa phải Ma Vương cấp chân chính...”

“Đó chính là một đường hi vọng của chúng ta!”

TỬ VONG KHAI ĐOAN

Zhttty
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 7+1: Thời Khắc Sinh Tử! (1)

Con sâu cái kiến còn muốn sống tạm bợ qua ngày, hưởng chi là người? Với những kẻ đã từng không tiếc mạng mình mà tự sát nhưng lại không thành, thì trừ khi hắn đã không còn gì để lưu luyến với cuộc sống hoặc không thể tìm thấy một chút hy vọng nào trên cõi đời này nữa, còn không thì hầu như sẽ không có can đảm đi tự sát lần thứ hai.

Tình cảnh như vậy cũng đúng với các Tự Do Linh Hồn, hưởng hồ phần lớn bọn họ đều còn có người mà mình lưu luyến và gắn bó trên thế gian. Vậy nên không phải vì đã chết một lần mà bọn họ sẽ không sợ chết nữa, mà ngược lại, bọn càng biết quý trọng mạng sống hơn bất cứ người sống nào khác.

Tuy khả năng mà Dương Húc Quang nói chỉ có khoảng 50% là chính xác, nhưng 50% này có thể nói đã là một đường hi vọng duy nhất trong tình thế gần như tuyệt cảnh hiện giờ, từ trong tuyệt địa thập tử vô sinh mạnh mẽ mở ra một đường máu cừu tử nhất sinh.

“Tuy chúng ta còn một con đường để hy vọng nhưng nó cũng quá mong manh.”

Sau khi chạy nước rút khoảng ba giờ thì cuối cùng cũng đã đến được nơi mà Cung Diệp Vũ cảm giác đã rất gần đối phương. Theo lời hắn nói thì nếu tiếp tục tiến lên thì sẽ lọt vào trường khí thế của đám quỷ quái Chân Ma cấp kia, như vậy sẽ dẫn tới khả năng xảy ra chiến đấu với chúng. Vậy nên đây sẽ là điểm để nghỉ ngơi cuối cùng.

Trong ba giờ chạy băng băng, cả năm người đều luôn ở trong trạng thái tiêu đốt năng lượng tiêu chuẩn, luôn duy trì tốc độ thấp nhất là 60 km/h, vậy nên mỗi người đều tiêu hao từ 20% tới 25% năng lượng của mình. Đến lúc nghỉ ngơi,

Dương Húc Quang liền mở ra không gian trong cơ thể của mình, thả năng lượng tiêu chuẩn từ bên trong ra, mọi người cũng không khách khí, lập tức yên lặng hút năng lượng vào cơ thể. Sau khi mọi người đều cảm ứng được năng lượng tiêu chuẩn đã hòa nhập vào chấp niệm của mình thì lại bắt đầu trầm tư nhìn lẫn nhau.

Cung Diệp Vũ hơi chút trầm tư, hắn nói với mọi người: “Thực lực của Ma Vương cấp thể nào thì ta không rõ, còn với thực lực của Chân Ma cấp thì chúng có thể đánh tan một Trách Thoát Giả dễ dàng, nhưng nếu muốn hòa tan và thôn phệ thì phải cần ít nhất hai mươi tư giờ. Còn nếu là Ma Vương cấp... Nhưng theo giải thích của Dương Húc Quang thì thực lực của hai con Ma Vương cấp và hơn hai mươi con Chân Ma cấp kia đều chưa đầy đủ, chưa phải Ma Vương cấp và Chân Ma cấp hoàn chỉnh. Nếu vậy thì nó muốn luyện hóa cô ấy chắc phải cần ít nhất mười giờ đồng hồ. Đến lúc này đã qua ba giờ rồi, chúng ta còn lại bảy giờ nữa.”

Nói đến đây, Cung Diệp Vũ nhìn về phía Dương Húc Quang: “Vấn đề trước mắt của chúng ta là nên đánh trận này như thế nào. Và nếu như tình hình mà Dương Húc Quang vừa nói là đúng – thực lực của đám Chân Ma cấp và Ma Vương cấp này đều chưa hoàn chỉnh – thì chúng ta cần phải tiến hành chiến đấu ra sao?”

Tuy thoát nhìn thì có vẻ như Cung Diệp Vũ đang hỏi tất cả mọi người nhưng thực tế là hắn đang hỏi ý kiến của Dương Húc Quang. Mà Dương Húc Quang cũng không đưa đẩy gì, hắn gật đầu đáp: “Nếu như ta đoán đúng, thực lực đám quỷ quái Chân Ma cấp và Ma Vương cấp này đều không hoàn chỉnh, vậy thời điểm hiện tại chính là lúc chúng phải thôn phệ lẫn nhau để hoàn toàn tiến giai. Vậy chúng ta sẽ thực sự có hy vọng thắng, mà điểm quan trọng nhất cũng ở ngay bước đầu tiên... là làm thế nào để chấm dứt thế giằng co của chúng!”

Nói tới đây Dương Húc Quang bỗng ngồi xổm, hắn gặt gặt đất, vẽ ra hai cái vòng lớn lồng vào nhau, bên ngoài là hai mươi khoanh nhỏ. Hắn vẽ xong bèn lên tiếng: “Đây chính là tình huống hiện tại của chúng ta. Đầu tiên phải khẳng định rằng đám quỷ quái này chưa hoàn chỉnh, thực lực chắc chắn phải thấp hơn phân nửa so với bình thường, nghĩa là hơn hai mươi con quỷ quái gần đạt tới Chân Ma cấp và hai con quỷ quái gần đạt tới Ma Vương cấp. Nhưng dù là vậy thì năm người chúng ta vẫn không thể địch lại nổi, hơn nữa chúng ta có một hạn chế cực lớn là phải hoàn

thành tác chiến trong vòng bảy giờ. Vậy nên chúng ta nhất định phải phá vỡ thế giằng co của đám quỷ quái này!”

Dương Húc Quang bỗng chỉ vào nơi giao nhau giữa hai vòng trong lớn, nói mà không ngẩng đầu lên: “Tình huống trước mặt là đám quỷ quái này đang cố kị lẫn nhau vì một nguyên nhân gì đó. Khả năng lớn nhất ở đây là hai con Ma Vương cấp đều muốn tiêu diệt, thôn phệ đối phương để thật sự đạt tới Ma Vương cấp. Còn đám Chân Ma cấp thì lại sợ Ma Vương cấp hoàn chinh xuất hiện, vì nếu điều đó xảy ra thì chúng sẽ phải chết không có chỗ chôn. Vậy nên chúng mới vây quanh hai con Ma Vương cấp, ý đồ chờ tới khi đối phương đánh đến lưỡng bại câu thương thì sẽ xông vào thu dọn tàn cuộc. Vậy nên hai con Ma Vương cấp mới cố kị, chưa dám triển khai thôn phệ lẫn nhau... Đây là suy luận của ta, cũng là tình huống có khả năng là sự thật nhất dựa theo những gì đã biết cho tới lúc này.”

Cung Diệp Vũ trầm tư một lát rồi ngồi xuống, lấy ngón tay vạch một đường thẳng từ ngoài vào trong cùn: “Nếu chúng ta không để ý tới đám quỷ quái Chân Ma cấp kia, mà giết thẳng tới chỗ hai con Ma Vương cấp thì sao? Như vậy chúng ta có cơ hội không?”

“Chẳng có cơ hội...” Dương Húc Quang gượng cười.

“Không thể được!” Bùi Kiều không nhịn được mà nói chen vào, sau đó mới phát hiện cả bốn người còn lại đều đang nhìn về phía mình.

Nhưng Bùi Kiều cũng không kiểm chế được nữa rồi, giờ cũng mặc kệ mình có lên giọng quá cao hay không, dù sao thì chuyện này cũng liên quan trực tiếp tới cái mạng của hắn. Hắn vội nói: “Chưa nói tới chuyện mấy con quỷ quái Chân ma cấp không hoàn chinh đó có cho chúng ta đi qua hay không, mà chỉ riêng hai con quỷ quái Ma vương cấp kia thôi thì thực lực của chúng ta cũng đã không nuốt trôi nổi rồi! Thế nên phương án khả thi duy nhất của chúng ta là phải khiến thế giằng co này chấm dứt, phải khiến đám quỷ quái này bắt đầu thật sự thôn phệ lẫn nhau. Khi đó thì chúng ta mới có cơ hội thừa dịp hai con Ma vương cấp lưỡng bại câu thương mà cùng một lúc tiêu diệt cả hai!”

Dương Húc Quang kinh ngạc nhìn Bùi Kiều, hắn gật đầu: “Không sai, tình hình

thực tế đúng là như vậy, và đó cũng là cơ hội duy nhất của chúng ta. Mà muốn phá vỡ thế giằng co này thì thực ra cũng đơn giản, giờ chúng ta chỉ cần lập tức đi tiêu diệt đám Chân Ma cấp ở vòng ngoài là xong... Nhưng đây cũng chính là vấn đề mà ta cảm thấy khó khăn. Tuy phần lớn đám Chân Ma cấp chắc hẳn đều chưa hoàn chinh nhưng tốt xấu gì thì chúng vẫn là một đám quỷ quái cực mạnh đã gần đạt tới Chân ma cấp, muốn tiêu diệt cả hai mươi mấy con chỉ trong một lần ... Liệu bây giờ có đủ không?”

Mọi người lại rơi vào trầm lặng. Đối với bọn hắn thì việc bắt giết một con quỷ quái Chân Ma cấp, thông thường đều đã là nhiệm vụ cuối cùng trong một chuyến đi ảo giới rồi. Mỗi lần như vậy thường thường đều là mấy chục người phân công hợp tác chiến, lại cả mấy trăm Tự Do Linh Hồn trợ chiến nữa. Thế mà giờ lại chỉ có năm người đi đối đầu với hơn hai mươi con quỷ quái Chân Ma cấp, tình huống này cũng thật là quá mức khoa trương.

Cuối cùng thì người quét sạch phiền muộn đầu tiên vẫn là Cung Diệp Vũ, chỉ thấy đột nhiên thần sắc hắn trở nên hưng phấn, cứ như thể toàn thân bỗng nhiên sáng rực lên vậy. Hắn siết chặt Tử Lô Dao nói lớn: “Hay lắm! Thử một lần đi! Cường giả Chân Ma cấp mạnh nhất của nhân loại một lượt giết chết hai chục con quỷ quái Chân Ma cấp! Ha ha ha... Nếu lần này chúng ta có thể sống sót trở về thì đừng nói là một bữa tiệc lớn, dù là hai mươi bữa tiệc cũng thừa sức đây!” Nói xong, hắn hít một hơi sâu, rồi một giây sau, cả thân hình đã phóng ra xa với tốc độ cực nhanh.

Khi mọi người còn đang sững sờ thì cô bé Nhậm Trăn đã theo sát phía sau Cung Diệp Vũ. Cả chặng đường tới đây nàng chẳng nói một lời, thái độ lúc nào cũng lạnh như một khối băng, thế nhưng lúc này phản ứng lại nhanh nhất. Đi theo sau đó là vị trung niên địa thúc Lưu Vân kia, còn lại Bùi Kiêu và Dương Húc Quang liếc mắt nhìn nhau, cả hai đều thấy được sự tỉnh táo trong mắt nhau. Sau đó, cả hai cũng bám sát theo đội ngũ, cùng tiến về phía trước.

“Đây là lần đầu tiên ta hành động theo ý nguyện của mình. Cho dù là sống hay chết cũng xem như ta đã được sinh ra một lần nữa... Có lẽ ta thật sự nên học theo Cung Diệp Vũ, bộc trực, ngay thẳng, làm tất cả đều dựa theo bản tính. Nhưng mà

không thể trở thành một tên lỗ mãng giống như thế kia được. Nếu sau này có gặp tình huống như thế này nữa thì phải lên kế hoạch thật tốt mới có thể hành động.

Vừa chạy vừa suy nghĩ nhưng tốc độ của Bùi Kiêu cũng không chậm chút nào. So với việc người khác chỉ có thể tăng tốc độ bằng cách thiêu đốt năng lượng tiêu chuẩn thì việc hần sử dụng lực lượng lôi điện đúng là chả khác gì Phong Hỏa Chi Luân (1). Mỗi khi khi dưới chân lóe sáng thì dù hần không dốc toàn lực cũng đã có tốc độ rất kinh người, hầu như chỉ ở sau mỗi Cung Diệp Vũ mà thôi, vậy nên hần và đội ngũ cứ duy trì lấy đội hình như vậy mà phóng về phía trước.

Mọi người chạy tới chưa đến hai mươi phút thì dần cảm thấy phía trước truyền tới một áp lực mơ hồ, theo bản năng sinh ra một loại cảm giác không muốn tiến về phía trước, làm cho nội tâm mỗi người đều cảm thấy áp lực nặng nề. Nhưng dù sao thì mỗi người cũng đều đã có kinh nghiệm đối mặt với quỷ quái Chân Ma cấp, nên đều lờ cái cảm giác đó đi. Còn Bùi Kiêu thì bỗng sinh ra một ý nghĩ: áp lực này không bằng được so với áp lực của con Khô Lô khổng lồ mà hần đã đối mặt tại Nam Bắc Chiến Trường. Lúc ấy hần thậm chí còn không duy trì nổi ý thức, toàn thân còn bị khống chế, sự hơn kém giữa hai bên đã thấy rõ.

Sau khi luồng áp lực kia xuất hiện vài phút thì con quỷ quái phát ra áp lực đó cũng đã nhận ra mục tiêu hành động của năm người, nó lập tức giống lớn lên một tiếng khàn đục. Đến lúc này thì mọi người đều đã thấy được hình dạng của con quái vật đó. Nó là một con quỷ có cái đầu to như cái đầu, bụng to như bụng heo nhưng thân hình và tứ chi gầy đét như da bọc xương, mặt xanh nanh vàng, đứng thẳng thì coa tầm bốn mét. Bùi Kiêu đã từng nhìn thấy hình ảnh của nó trên một bức bích họa tại di tích Phong Đô, nhưng tên cụ thể là gì thì hần không nhớ. Xung quanh nơi nó đứng không có bất kỳ con quỷ quái nào khác, quả nhiên đúng như lời Dương Húc Quang, nó chỉ mới cắn nuốt đồng loại của mình sau khi tiến giai chứ không phải đã là Chân Ma cấp từ trước.

Lúc này, hai bên chỉ còn cách nhau chừng 200m. Lúc con quỷ kia gào lên thì trên người nó cũng đồng thời phát ra một cỗ khí thế khiến cho bất cứ ai chạm phải cũng thấy buồn nôn. Giống như trước mặt đột nhiên xuất hiện một đồng lớn thứ gì đó rất dơ bẩn, buồn nôn đến mức làm người ta muốn ói mửa ra thật, thậm chí chẳng

muốn tiến thêm dù chỉ một bước. Khi cổ khí thể kia vừa xuất hiện thì cô bé Nhậm Trăn trong số năm người vội lui ngay lại phía sau, khuôn mặt vốn đang hồng hào của nàng trở thành lúc xanh lúc trắng. Nàng vậy mà vừa lùi lại vừa nôn mửa, chỉ có điều những gì nàng nôn ra toàn là năng lượng tiêu chuẩn trong cơ thể mình.

“Tình tâm! Trầm tọa (2)! Nhâm Trăn, người vốn ưa sạch sẽ, đừng nên tiến lên nữa!” Cung Diệp Vũ vừa phóng lên phía trước vừa rống to, nhưng đầu lại không hề quay lại. Lúc này đây, tốc độ của hắn đã càng lúc càng nhanh, toàn thân như thể được quán quanh bởi một luồng lôi điện màu tím lúc ẩn lúc hiện. Nhưng không giống với chiêu “lôi điện lóe sáng dưới chân” của Bùi Kiêu, thứ lôi điện màu tím này lại giống như một con rắn nhỏ dài mà tinh xảo quán quanh toàn thân Cung Diệp Vũ, làm cho tốc độ của hắn tăng lên đến một mức bất khả tư nghị, giống như một khối ánh sáng màu tím đang lao đi vun vút, khoảng cách 200m chỉ vượt qua trong chưa đầy hai, ba giây, mà lúc đó thì người bám ngay sau là Bùi Kiêu vẫn còn cách tới hơn trăm mét.

“Chết!”

Cung Diệp Vũ vọt tới trước mặt con quỷ mặt xanh nanh vàng thì khí thể bá đạo trên người hắn lập tức bộc phát không chút kìm nén. Khí thể trường vồn là thứ chỉ có thể cảm nhận, không thể nhìn thấy, vậy mà lúc này lại xuất hiện trước mắt mọi người ở dạng sóng ba động. Một cổ sóng chấn động màu xanh lá và một cổ sóng chấn động màu tím va chạm mãnh liệt trong không gian, cổ chấn động màu xanh lá mang theo những thứ gì đó dơ bẩn, ô uế, như thể là cả một đồng bùn nhão, nhưng sóng chấn động màu tím lại bá đạo như lôi đình, vừa lóe lên đã xuyên thủng sóng chấn động màu xanh. Mọi người chỉ thấy Cung Diệp Vũ nắm chặt Tử Lôi Dao, rồi một tia sét màu tím xẹt qua, Cung Diệp Vũ đã đứng sau lưng nó. Sau đó, con quỷ mặt xanh nanh vàng bị chém làm đôi dọc từ giữa trán.

Lời bình:

Năm người tiêu diệt hơn hai mươi con Chân Ma cấp? Trận chiến vô tiền khoáng hậu này sẽ diễn biến ra sao? Mời đón đọc những diễn biến mới nhất của TVKD được thực hiện bởi nhóm dịch Vô Hận Chi Tâm!

Chú thích:

1. Phong Hỏa Chi Luân: Bánh Xe Phong Hỏa là một pháp bảo của nhân vật Na Tra trong Phong Thần Ký.

2. Trầm tọa: như ngồi thiền.

TỬ VONG KHAI ĐOAN

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 7+2: Thời Khắc Sinh Tử! (2)

“Tốt!” Bùi Kiêu nhìn thấy vậy thì tán thưởng hô lên một tiếng. Nhưng đúng lúc này, hần lại phát hiện hai người ở ngay sau lưng vẫn đang tiếp tục lao nhanh về phía trước. Bùi Kiêu chợt nhớ tới những gì đã diễn ra tại Nam Bắc Chiến Trường, lúc ấy con Khô Lôu khổng lồ cũng bị một đao bổ làm đôi, thế mà nó lại có biến thành hình dạng một u linh màu đen để xuất hiện trở lại... Đúng vậy, quý quái và linh hồn thể Chân Ma cấp đều có linh hồn vô cùng rắn chắc đến mức không thể tưởng tượng nổi, chắc chắn không thể bị tiêu diệt chỉ trong một chiêu!

Quả nhiên, con quý mặt xanh nang vàng tuy bị trúng một kích của Tử Lôi Đao, cơ thể bị chém đôi nhưng hai phần cơ thể lại vẫn có những tia màu đen sần sệt nổi lên, không ngừng kéo hai phần lại gần nhau. Không chỉ có vậy, từ trên cái bụng trương phình của con quý còn xuất hiện hai cái lỗ lớn, phun từ trong bụng nó ra ngoài một loại dịch thể sần sệt màu đen kịt !

Thứ dịch thể màu đen đó vừa chạm xuống mặt đất thì lập tức làm vang lên tiếng xèo xèo và bọt khí nổi lên như lúc acid mạnh ăn mòn kim loại. Thứ Thứ dịch thể màu đen đó không ngờ lại là một thứ độc có tính ăn mòn cực mạnh! Đáng sợ nhất là, thứ dịch thể này lại như thể có sinh mạng riêng, tuy lúc chúng rơi xuống thì đã ăn mòn mặt đất, nhưng ngay sau đó lại có thể liên tục nhảy lên, hướng về phía Cung Diệp Vũ vừa mới chém ra một đao ở ngay gần đó. Cung Diệp Vũ mới phát ra một đao, lúc này đang vôi vàng hồi khí nên không kịp đề phòng, mu bàn chân liên bị một đám dịch thể màu đen dính lên. Chỉ trong khoảnh khắc, cả mu bàn chân đã bị ăn mòn hết sạch, mà bộ phận bị ăn mòn còn đang không ngừng mở rộng ra!

Cung Diệp Vũ cũng là loại người hung hãn, quyết đoán, hần không do dự lấy một giây, lập tức vung đao chém xuống, toàn bộ bắp chân trở xuống của hần đã bị

chém rời. Đồng thời, Cung Diệp Vũ cũng nhảy ra phía ngoài, tránh xa khỏi đám dịch thể màu đen đang nhảy đầy đất kia.

Từ vị trí con quỷ mặt xanh nanh vàng làm trung tâm, phân bố xung quanh đến mấy trăm khối dịch thể màu đen lớn chừng quả đấm của người trưởng thành. Thứ dịch thể màu đen này viên lại thành dạng hình cầu, nhìn có phần giống như những sinh vật gọi là Slime rất phổ biến trong game, chúng cứ thế mà nhảy từng từng xung quanh con quỷ mặt xanh nanh vàng. Mà tới lúc này thì mặt đất dưới chân con quỷ đó đã bị ăn mòn trở thành giống như một đầm lầy vậy.

Lúc này, những người còn lại cũng đã chạy tới nơi cách con quỷ mặt xanh nanh vàng hơn hai mươi mét, nhưng chứng kiến thảm cảnh vừa rồi của Cung Diệp Vũ làm không ai dám tiến lên phía trước, bọn họ không dám đảm bảo là mình cũng có thực lực và sự quyết đoán như Cung Diệp Vũ, chặt ngay một phần thân thể mà không nháy mắt một cái!

“Ngăn nó lại! Nó đang cố gọi những con Chân Ma cấp khác đến!”

Mọi người còn đang do dự thì Cung Diệp Vũ ở phía xa xa bỗng rống lớn. Quả nhiên, mọi người dường như nghe thấy một âm thanh gầm gừ cực kỳ trầm thấp phát ra từ vị trí của con quỷ. Mà nhờ có quãng thời gian trì hoãn vừa rồi mà hai nửa thân hình của con quỷ mặt xanh nanh àng đã nối lại với nhau hoàn hảo. Thế nhưng nó lại không hề có ý định rời khỏi vùng lầy ăn mòn của mình, mà ngược lại, còn tự vạch ra một cái lỗ trên bụng mình để từ đó liên tục chảy ra loại dịch thể màu đen kia. Mà cái thứ dịch thể này của nó cũng như thể là vô cùng vô tận vậy, thật sự giống như một cái vòi nước chảy ra không ngừng vậy.

Lúc này, hai tay Dương Húc Quang bỗng lóe lên những tia sáng trắng bạc, thanh trường thương của hắn đã xuất hiện trên tay. Chỉ thấy hắn lại không hề do dự mà ném thanh trường thương về phía vùng đất bị ăn mòn kia, “xoẹt” một tiếng, đâm vào mặt đất ngay trước mặt con quỷ mặt xanh nanh vàng. Khi Bùi Kiêu đang thầm hô “ném không trúng” thì cây trường thương màu bạc bỗng nhiên tan rã, hóa thành một trận đồ hình tròn màu trắng bạc bao phủ diện tích mặt đất có bán kính mười mét với con quỷ là trung tâm. Mà khi trận đồ màu bạc vừa xuất hiện, lập tức xuất

hiện từng mảng khí lạnh với trung tâm là con quỷ mặt xanh nanh vàng lan tràn ra xung quanh. Trong nháy mắt, con quỷ đã bị đóng băng cứng ngắc, cả đầm lầy đen đặc trên mặt đất cũng lập tức bị đóng băng thành một vùng đất giá lạnh. Tất cả những điều đó chỉ diễn ra trong vùn vùn có hai, ba giây mà thôi.

Sắc mặt Dương Húc Quang lập tức trở nên tái nhợt, hăn la lớn: “Nhanh lên! Tiêu chuẩn năng lượng trong cơ thể ta chỉ đủ để duy trì năm giây thôi!”

“Vây đủ rồi!”

Cung Diệp Vũ ở phía bên kia cũng rống lớn trả lời. Sau đó, không ngờ hăn slaij chỉ dùng một chân mà nhảy dựng lên, nhảy lên cao tới bảy, tám mét, vượt qua khoảng cách hai mươi mét, từ trên cao rơi thẳng vào trong vùng băng giá. Sau đó, “choang” một tiếng, con quỷ mặt xanh nanh vàng đang bị đóng băng đã bị đập nát vụn.

Còn chưa hết, sau khi đánh ra một chiêu, Cung Diệp Vũ lập tức nhảy lùi ra ngoài, đồng thời còn xoay đầu, rống lớn với Bùi Kiêu: “Bùi Kiêu! Đạn Lôi Điện!”

Bùi Kiêu hơi sững sờ, nhưng cũng lập tức phản ứng cực nhanh. Tuy con quỷ mặt xanh nanh vàng đã bị đánh nát vụn khi đóng băng nhưng sức hồi phục của quỷ quái Chân Ma cấp thực sự rất mạnh, như vậy còn không biết đã hủy diệt được nó hay chưa. Lúc này, sau khi nghe Cung Diệp Vũ rống lớn thì hăn cuối cùng cũng tỉnh táo lại, sau đó không suy nghĩ tới một giây mà lập tức đổ tất cả “lôi điện” trong cơ thể vào trong Anh Dũng Súng. Vây còn chưa hết, sau khi hút hết năng lượng lôi điện trong cơ thể Bùi Kiêu, Anh Dũng Súng lại tiếp tục hút đi năng lượng tiêu chuẩn trong cơ thể hăn. Sau khi đã rút đi tới 45 đơn vị năng lượng tiêu chuẩn, cây súng này lập tức phát ra một loại tư tưởng thôi thúc hăn nổ súng.

Lúc này Bùi Kiêu cũng đã bắt đầu hoa mắt chóng mặt, giống như vừa bị người ta rút đi một lượng lớn máu, đầu óc nặng trĩu, như là sắp bất tỉnh vậy. Nhưng mà hăn cũng biết tình hình đang rất khẩn cấp, nhất là lúc này cái trận đồ băng giá kia đã biến mất, hóa lại thành trường thương màu bạc, mấy khối thịt vụn trên mặt đất đang bắt đầu nhúc nhích. Hăn khoog dám tự buông lỏng mình, lập tức tảoàn bộ tinh thần vào phía trước họng súng.

Tiếp theo, Bùi Kiều nhắm ngay cái đầm lầy ăn mòn rộng hơn mấy chục mét kia mà bóp cò súng. Một cột sét rực sáng kịch liệt tới mức khó hình dung nổi cùng với tiếng nổ lớn chột phóng ra, giống như một khẩu pháo bắn ra chùm laser. Chỉ chốc chưa tới một nháy mắt, khi mọi người cố gắng mở mắt ra, trước mặt đã là một mảnh đất bị cày nát. Cũng không giống như bị bom đạn oanh tạc, mà giống như một sinh vật nào đó bị tai sét đánh trúng rồi thiêu rụi ngay lập tức vậy. Toàn bộ đầm lầy trên mặt đất đã biến mất, ở đó chỉ còn lại một cái rãnh sâu tới bốn, năm mét, rộng gần mười mét, kéo dài thẳng tắp về phía xa hơn ba mươi mét!

Đến lúc này, Bùi Kiều mới dám thở nhẹ ra một hơi rồi mềm nhũn ngồi bệt xuống đất. Lần này hẳn đã tiến bộ hơn nhiều so với lần đầu tiên sử dụng chiêu này, tuy vẫn gần như không còn sức chiến đấu nhưng dù sao cũng đã không lập tức bất tỉnh...

Cả đám còn lại cũng thở hổn hển ngồi ngay xuống đất, chỉ có vị đại thúc tên Lưu Vân kia bỗng vội vàng chạy về phía cái rãnh sâu kia. Cũng không biết hẳn chui xuống đó làm gì, chỉ thấy một lúc sau thì móc ra từ dưới đất lên một cái chân bị chặt của Cung Diệp Vũ. Sau đó liền đỡ Cung Diệp Vũ tới trước mặt mọi người, rồi mặc cho Bùi Kiều bên cạnh đang trợn mắt há miệng, không ngờ hẳn bắt đầu nối chân cho Cung Diệp Vũ.

“Ha ha, đừng có làm cái bộ dạng khoa trương như vậy! Lưu Vân là Trách Thoát Giả có được năng lực đặc thù, năng lực của hắn có phần giống những linh hồn đặc thù có khả năng dung hợp, chuyển đổi Thiên Sinh Vũ Khí, chỉ khác là năng lực của hắn chỉ có tác dụng với chấp niệm của linh hồn thể. Tuy bấp chân của ta nhìn như bị ăn mòn nhưng thực ra chấp niệm của ta vô cùng rắn chắc, cái thứ kia cùng lắm là chỉ làm tan rã được năng lượng tiêu chuẩn bên trong thôi. Đã có Lưu Vân ở đây thì ta chỉ cần hấp thu đủ năng lượng tiêu chuẩn thì cái chân này sẽ lập tức phục hồi hoàn hảo như ban đầu.” Cung Diệp Vũ nhìn bộ dạng kinh ngạc của Bùi Kiều thì ha ha cười rộ lên.

Lúc này đây, trong cái rãnh kia đang bắt đầu toát ra vô số tiêu chuẩn năng lượng, con quỷ mặt xanh nanh vàng hiển nhiên là đã bị cả nhóm tiêu diệt hoàn toàn. Tối giờ mọi người mới dám buông lỏng tâm thần, cả đám đều đi tới bên cái rãnh để

hấp thụ năng lượng tiêu chuẩn, thậm chí cả Nhậm Trần lúc trước nôn mửa ở phía xa cũng đi tới. Một trận này tuy diễn ra cực nhanh nhưng mọi người đều tiêu hao rất nhiều, nhất là Bùi Kiêu, gần như không còn sức chiến đấu, vậy nên lúc này phải hấp thụ để khôi phục thật tốt rồi mới có thể tiếp tục chiến đấu được.

“Quả không hổ danh là quỷ quái Chân Ma cấp của ảo giới Phong Đô rồi! Cho dù không có đầy đủ thực lực của Chân Ma cấp nhưng vẫn mạnh mẽ hơn rất nhiều so với con Khô Lô khổng lồ của Nam Bắc Chiến Trường” Bùi Kiêu hấp thụ xong năng lượng tiêu chuẩn lại vận hành ký hiệu lôi điện trong cơ thể để chuyển hóa năng lượng đó thành lực lượng lôi điện, xong xuôi rồi hắt mồ hôi ra, cảm thán với mọi người xung quanh.

Những người còn lại nghe vậy thì liền cười khố. Lúc này bọn hắn chỉ ước gì Phong Đô cũng trở nên dễ vượt qua như Nam Bắc Chiến Trường vậy, chứ nếu mỗi lần gặp Chân Ma cấp mà phải thắng hiểm như thế này thì bây giờ làm sao mà đủ đây!

Lúc này, vị đại thúc Lưu Vân kia lại chạy xuống cái rãnh đào đào bới bới cả nửa ngày, sau đó mọi người thấy hắn cầm theo bốn món khí cụ từ trong cái rãnh đi ra. Những thứ đó là một thanh kiếm, một cây chùy, một chiếc áo choàng và một thanh phác đao (1). Khi Bùi Kiêu còn đang cảm thấy kì quái, thầm nghĩ tại sao chỉ một con quỷ quái Chân Ma cấp mà lại thực thể hóa ra nhiều Thiên Sinh Vũ Khí đến vậy thì mọi người lại đều nhìn về phía chiếc áo choàng với ánh mắt sáng ngời.

Đại thúc Lưu Vân cười cười chất phác: “Con quỷ quái Chân Ma cấp này quả nhiên là chưa hoàn thiện. Mỗi món vũ khí đều có dung lượng không quá 200 đơn vị. Thanh phác đao này là mạnh nhất cung chỉ có 180 đơn vị, thanh kiếm là 150 đơn vị, cây chùy là 100 đơn vị tròn. Còn cái áo choàng này... không ngờ thực thể hóa ra được áo choàng là thứ hiểm thấy nhất, tuy chỉ có 120 đơn vị nhưng cũng là rất may mắn rồi.”

Nhậm Trần lập tức biểu hiện như bé gái trông thấy gấu bông, giành ngay lấy cái áo choàng nói: “Ta muốn!”

Cả đám còn lại đều lập tức cười khố, Cung Diệp Vũ liền nói: “Được, được! Cho

người đẩy! Nếu không mỗi khi chiến đấu mà gặp phải trường khí thể buồn nôn như vậy, người lại mất sức chiến đấu nữa thì cũng phiền toái lắm!”

Bùi Kiêu thì lại chả hiểu sao mọi người lại phản ứng như vậy. Dương Húc Quang lại giải thích cho hắn một hồi, hóa ra trong các dạng Thiên Sinh Vũ Khí, ngoài dạng vũ khí ra còn có các đạo cụ thuộc loại hình phòng ngự và các loại nhẫn, còn cả các loại khí cụ có tính năng đặc biệt khác. Về loại hình vũ khí thì dễ kiếm, mười con Thủ Linh thì cơ bản sẽ cho ra mười món vũ khí, còn đạo cụ phòng ngự thì hiếm hơn, cũng giống như Thiên Sinh Vũ Khí có thể phá vỡ linh hồn thể và quý quái, đạo cụ phòng ngự có thể bảo vệ được linh hồn thể, thậm chí còn có thể bảo vệ được bản thân khỏi một phần ảnh hưởng của trường khí thể, là vật phẩm quý giá vô cùng. Chiếc áo choàng có dung lượng 120 đơn vị này thực ra có giá trị hoàn toàn tương đương với Thiên Sinh Vũ Khí dung lượng 500 đơn vị.

“Thanh ti (2).” Nhậm Trăn vẫn ngắn gọn như cũ. Cô nàng chỉ vào chính chiếc áo choàng mình vừa mặc vào rồi nói ra tên của nó.

Về phần những Thiên Sinh Vũ Khí còn lại thì đều được Dương Húc Quang thu vào trong cơ thể, bây giờ vẫn còn chưa phải lúc để chia chác chiến lợi phẩm. Khi mọi người nghỉ ngơi được gần mười phút, đang định đứng lên để tiến về phía một con Chân Ma cấp khác thì sắc mặt Cung Diệp Vũ bỗng biến đổi như thể muốn nhảy dựng lên, hắn vội nhìn về một cái sườn núi nhỏ cách đó không xa.

“Cẩn thận! Tiếng gọi lúc trước của con quỷ mặt xanh nanh vàng đã bị những con Chân Ma cấp khác nghe thấy... có ba con quỷ quái Chân Ma cấp đã ở đằng sau dốc núi bên kia!”

“Chúng nó đang chạy về phía chúng ta!”

Lời bình:

Chiến đấu lập tức lại bắt đầu! Chỉ một con Chân Ma cấp đã khó đối phó đến vậy, lần này lại tới những ba con? Liệu nhóm Bùi Kiêu phải làm thế nào để thoát khỏi hiểm cảnh lúc này? Cùng đón đọc những diễn biến đầy kịch tính của TVKD được thực hiện bởi nhóm dịch Vô Hận Chi Tâm!

Chú thích:

1. Phác đao: loại đao có cán dài dùng để tấn công xa khi cưỡi ngựa, Thanh Long Yến Nguyệt Đao của Quan Vũ là một dạng phác đao phức tạp.

2. Thanh ti: tóc màu xanh lá (nghe thật là quái

TỬ VONG KHAI ĐOAN

Zhttty
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 7+3: Thời Khắc Sinh Tử! (3)

Ba con quỷ quái Chân Ma cấp đột kích!

Quỷ quái Chân Ma cấp cũng không phải là rau cỏ, ví dụ như con quỷ mặt xanh nanh vàng lúc trước, rõ ràng không phải quỷ quái Chân Ma cấp hoàn chỉnh, thế nhưng thực lực lại khủng bố đến mức khiến cho người khác phải sợ hãi, nếu không phải mọi người phối hợp vô cùng tốt, nói không chừng sẽ phải mất một phen khổ chiến.

Mà năm người mới nghỉ ngơi được một lát, chỉ vừa vội vã khôi phục số năng lượng tiêu chuẩn bị tiêu hao, lại lập tức phải đối mặt với ba con quỷ quái Chân Ma cấp!? Dù loại nguy hiểm chưa biết trong Phong Đô đã không còn là vấn đề nữa, vấn đề hiện tại là có khả năng toàn quân sẽ bị ba con quỷ quái Chân Ma cấp tiêu diệt!

Khi Cung Diệp Vũ nói ra lời này, sắc mặt mỗi người đều có chút không thích hợp, tất cả đều nắm chặt Thiên Sinh Vũ Khí của mình, tiếp đó gắt gao nhìn về phía sườn núi nhỏ, địa hình Phong Đô rất giống như sa mạc hoang vu, cái gọi là sườn núi nhỏ này cũng bất quá là cao hơn so với xung quanh một chút mà thôi, không có dốc đứng gì cả, do đó mọi người chỉ cần liếc mắt nhìn qua là gần như có thể thấy rõ toàn bộ sơn cốc.

Quả nhiên, chỉ sau giây lát, một sinh vật cao lớn mập mạp như tinh tinh đã vọt tới, chỉ là bên ngoài thân thể sinh vật này không có chút lông tóc nào, mà lại do từng vòng mỡ bao quanh. Đây là một sinh vật giống như người thừa cân béo phì, thân thể và tứ chi đều giống nhân loại, ngay cả phần đầu cũng tương tự, chỉ là vô cùng to béo mập mạp, hơn nữa thân hình cũng cao khoảng năm mét, bề ngang thì tầm bốn mét, toàn bộ thân hình thoạt nhìn giống như một khối cầu tròn quay.

- Mẹ, không ngờ con quỷ quái Chân Ma cấp này lại là quỷ tham ăn!

Sắc mặt Cung Diệp Vũ có chút biến đổi, hắc chửi lớn một tiếng, Dương Húc Quang đứng bên cạnh giống như đã sớm biết rõ mức độ “vô tri” của Bùi Kiêu, hắc giải thích trước một bước:

- Mỗi Ảo giới đều có các loại quỷ quái đặc thù, trong Phong Đô có rất nhiều loài quỷ quái, trừ hai loài Ngưu Đầu và Mã Diện tối khủng bố ra, quỷ mặt xanh nanh vàng lúc trước cũng là một loài, còn có rất nhiều loài khác, ví dụ như quỷ dạ xoa, ví dụ như khô lâu đỏ... Loài quỷ quái này, bình thường chúng ta đều gọi nó là quỷ tham ăn, là quỷ quái còn khó đối phó hơn so với quỷ mặt xanh nanh vàng, là giống loài mạnh mẽ gần ngang với Ngưu Đầu!

Nghe vậy Bùi Kiêu lập tức rùng mình, hắc cũng nắm chặt Anh Dũng Súng theo bản năng, con quỷ tham ăn ở cách mọi người mấy nghìn mét lại lần nữa gia tốc, thể trọng của nó ít nhất cũng phải vài tấn, tốc độ di chuyển bình thường vốn đã rất nhanh, giờ phút này lại tăng tốc, mỗi bước chân đều tạo thành một hố sâu trên mặt đất, cái khác không nói, chỉ xét về hình thể và tốc độ này, đừng nói là nhân loại, cho dù là một chiếc xe tải lớn cũng tuyệt đối sẽ bị đâm nát!

Mắt thấy như thế, sắc mặt mọi người lại càng trở nên nghiêm trọng, tuy rằng đã là linh hồn thể, nhưng cả đám đều cảm thấy giống như mồ hôi lạnh đang mãnh liệt toát ra, mà đúng lúc này, khi con quỷ tham ăn đã càng lúc càng đến gần, Cung Diệp Vũ lại bỗng nhiên thở dài:

-...Ta muốn dùng toàn lực!

Trong lúc nhất thời Bùi Kiêu còn chưa kịp bình tĩnh lại, Dương Húc Quang đứng bên cạnh đã vội vàng phản đối:

- Không được! Nếu như hiện tại người sử dụng toàn lực, vậy sau đó làm sao đối kháng với Ngưu Đầu Mã Diện Ma Vương cấp?

Cung Diệp Vũ không để ý đến lời Dương Húc Quang, một tay hắc cầm Tử Lô đao, tay còn lại nhẹ nhàng vuốt thân đao, cũng không biết hắc làm gì, sau khi bàn

tay hần lướt qua, Tử Lôì đao lại bỗng nhiên tỏa sáng. Trước đó, thanh trường đao này vốn giống như làm bằng kim loại, thế nhưng hiện tại lại giống như được tạo thành từ lôì quang màu tím!

Thẳng đến lúc này, Cung Diệp Vũ mới nói:

- Nếu như khí thể trường bị tiêu hao hoàn toàn, vậy thì thiêu đốt chấp niệm bản thân đi... So với triệt để tiêu tán mà nói, ta thà rằng thiêu đốt sạch sẽ chấp niệm bản thân!

Cung Diệp Vũ vừa dứt lời, một tiếng nổ đùng đùng liền xuất hiện, mọi người chỉ thấy giống như có sét đánh ngang tai, bao gồm cả Bùi Kiêu, tất cả đều cảm thấy trời đất bỗng nhiên rung chuyển, mọi người đều thất thần mất mấy giây, đợi đến khi mọi người phục hồi lại tinh thần, Cung Diệp Vũ đã biến đổi khác xa so với lúc trước!

Tử Lôì đao bình thường đã triệt để biến mất, trong tay Cung Diệp Vũ là một thanh đao dài đến ba mét có Tử điện bao phủ! Mà trên người Cung Diệp Vũ càng là có ngàn vạn lôì điện màu tím quấn quanh, thoát nhìn thật sự giống như Lôì Thần!

Không chỉ như vậy, bên ngoài thân thể Cung Diệp Vũ còn có một vòng khí tức màu tím mắt thường có thể thấy được, đường kính của vòng khí tức màu tím này khoảng trăm mét, cả đám Bùi Kiêu đều bị bao phủ bên trong. Mà từ trong khí tức màu tím thoát nhìn giống như sương mù này, Bùi Kiêu lại cảm giác được khí phách xen lẫn với sát khí không cách nào hình dung, tuy rằng không phải là nhắm vào bản thân hần, nhưng mà vẫn khiến cho Bùi Kiêu gần như không hít thở nổi. Đúng vậy! Khí tức màu tím này chính là Trường khí thể chỉ cường giả Chân Ma cấp mới có! Giờ phút này Trường khí thể của Cung Diệp Vũ đã cường đại đến mức gần như ngưng tụ thành thực chất!

(Đây là sức mạnh tối cường của thế giới linh hồn? Quả nhiên, khi đối phó với con quỷ mặt xanh nanh vàng vừa rồi ta nên sớm nghĩ tới, nếu như chỉ đối phó với một con quỷ quái Chân Ma cấp không hoàn chỉnh mà đã chật vật như thế, vậy làm sao có thể được gọi là người mạnh nhất thế giới linh hồn? Quả nhiên là có lực lượng ẩn giấu, loại hình thức toàn lực bùng nổ này dường như cần phải thiêu đốt

chấp niệm bản thân mới được, như vậy chẳng phải là rất giống trạng thái biến thành người khổng lồ của ta sao?)

- Giải phóng ! Từ lời chân thân!

Cung Diệp Vũ quát khẽ một tiếng, lời điện màu tím quấn quanh cơ thể hắn nhanh chóng chuyển động, tất cả đều hội tụ vào Từ Lời đao, nhất thời, thanh Từ Lời đao hình thái mới lại càng tỏa sáng mãnh liệt. Cùng lúc đó, con quỷ tham ăn đã chỉ còn cách mọi người năm trăm mét, thế nhưng nó bỗng nhiên mạnh mẽ dừng lại giống như là rất cố kỵ Cung Diệp Vũ, chỉ đứng tại chỗ mở miệng gào thét liên tục, không dám tiến thêm cho dù chỉ một bước.

- Ngu xuẩn!

Cung Diệp Vũ quát một câu, tiếp đó liền vội vàng nói với những người sau lưng:

- Ta sẽ giết chết con quỷ tham ăn này, sức mạnh của nó quá lớn, không phải là cấp độ các người có thể đối kháng, hai con quỷ quái Chân Ma cấp còn lại đều là khô lâu đỏ, thực lực yếu hơn nhiều so với quỷ tham ăn, tạm thời không cần để ý. Khi ta giải quyết xong con quỷ tham ăn này các người phải mang ta theo lập tức chạy trốn! Chỉ cần có ba mươi phút, ta sẽ có thể áp chế chấp niệm chấn động, sau khi phục hồi sẽ có thể chém giết hai con khô lâu đỏ, nhớ rõ!

Lời nói dứt, Cung Diệp Vũ đã biến thành một luồng sáng màu tím, khoảng cách năm trăm mét chỉ mất chưa đến một chớp mắt đã vượt qua, mà con quỷ tham ăn to lớn vẫn còn đang gào thét, một tiếng nổ lớn xuất hiện, lời quang màu tím cứng rắn bắn thẳng vào trong miệng nó. Trong tiếng gầm rú, con quỷ tham ăn đã bị lời điện màu tím đốt cháy thành than, bắt đầu từ miệng trở xuống, Cung Diệp Vũ cầm Từ Lời đao đâm thẳng vào miệng quỷ tham ăn, sau đó mãnh liệt chém ngang qua.

- Xuyên lời bạo cước!

Theo một đao này chém ra, bốn người còn lại lập tức nhìn thấy một tia chớp sáng chói, tất cả đều nhắm mắt lại theo bản năng, đến khi bọn họ mở mắt ra, con

quỷ tham ăn to béo đã biến thành một đồng than đen, mà Cung Diệp Vũ thì đứng ở phía trước hài cốt của con quỷ quái này, trước mặt hắn còn có một rãnh sâu thẳng tắp kéo dài hơn năm mươi mét, xem hình dạng của rãnh sâu này... Rõ ràng chính là vết chém của Tử Lô đao!

Trong lúc Bùi Kiêu còn đang ngẩn người, ba người còn lại đã vội vã lao về hướng Cung Diệp Vũ, quả nhiên, Cung Diệp Vũ lập tức ngã xuống đất, Tử Lô đao vô cùng uy thế cũng nhanh chóng thu nhỏ lại, chỉ sau nháy mắt, thanh đao dài ba mét có Tử điện bao phủ đã triệt để biến mất, lại trở thành trường đao màu tím bình thường.

Đến lúc này rốt cuộc Bùi Kiêu cũng lấy lại được tinh thần, hắn vội vàng chạy về phía Cung Diệp Vũ, khi hắn đến nơi, thân thể cháy đen của quỷ tham ăn đã bắt đầu hóa thành năng lượng tiêu chuẩn, mà phía dưới đồng tro tàn cũng xuất hiện ba thanh vũ khí hình dạng khác nhau. Dương Húc Quang không nói một tiếng lập tức nhặt lấy ba thanh vũ khí này, đồng thời đại thúc Lưu Vân cũng vác Cung Diệp Vũ lên vai, mọi người đều không hề thương lượng với Bùi Kiêu một câu, lập tức cất bước chạy về phía ngược lại với sườn núi. Bùi Kiêu cảm thấy hơi phật lòng, nhưng mà hắn lại không thể làm gì hơn, chung quy hắn vẫn đang còn là người ngoài đối với đội ngũ này, còn chưa phối hợp thành thạo.

(...Một ngày nào đó, ta cũng muốn đứng trên đỉnh cao của thế giới này!)

Bùi Kiêu âm thầm quát một tiếng trong lòng, hắn cũng không nói gì, chỉ lập tức theo sát phía sau ba người, cùng chạy về hướng ngược lại với sườn núi nhỏ, mà khi Bùi Kiêu vừa xoay người chạy đi, trên sườn núi quả nhiên xuất hiện hai con khô lâu đỏ. Hai con khô lâu màu đỏ này giống như vô cùng ăn ý, thấy bốn người đang tức tốc chạy ra xa, chúng nó liền dừng lại, một con khô lâu đỏ bỗng nhiên nhấc con còn lại lên, tiếp đó trên người nó chợt lóe lên ánh sáng màu đỏ máu, giây tiếp theo, con khô lâu đỏ trên tay nó liền bị ném ra xa giống như một viên đạn pháo... Có trời mới biết tại sao con khô lâu đỏ này lại có sức lực khủng bố như vậy, ngang nhiên ném một con quỷ quái giống y như mình bay thẳng ra bảy tám nghìn mét! Ầm một tiếng, con khô lâu đỏ bị ném văng xuống ngay phía trước lộ tuyến chạy trốn của bốn người, tạo ra một hố sâu lớn trên mặt đất...

Trước một con, sau một con... bốn người đã bị hai con khô lâu đỏ kẹp giữa!

TỬ VONG KHAI ĐOAN

Zhttty
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 7+4: Thời Khắc Sinh Tử! (4)

Tuy bốn người không có Trường khí thể như Cung Diệp Vũ, không thể cảm nhận rõ vị trí cùng cự ly của quỷ quái Chân Ma cấp, thế nhưng khi bị quỷ quái Chân Ma cấp tiếp cận tự nhiên vẫn có thể cảm giác được lực áp bức. Khi hai con khô lâu màu đỏ xuất hiện trên đỉnh núi, tất cả đều cảm thấy phía sau có hai luồng khí tức vô cùng âm u, mọi người căn bản không dám quay đầu lại, chỉ liều mạng tiếp tục chạy về phía trước.

Mỗi loại quỷ quái đều có Trường khí thể đặc thù riêng, ví dụ như Trường khí thể của quỷ mặt xanh nanh vàng lúc trước là ghê tởm và bẩn thỉu, hay như Trường khí thể của hai con khô lâu đỏ mới xuất hiện là âm u tối tăm và cực độ lạnh lẽo. Về phần Trường khí thể của quỷ tham ăn thì mọi người không cảm giác được, do Cung Diệp Vũ bỗng nhiên bộc phát lực lượng tiềm ẩn giải quyết trong chớp mắt.

Khi mọi người vừa mới cảm thấy lạnh lẽo sau lưng thì bỗng nhiên một luồng khí tức âm hàn lại chọt bay đến với tốc độ cực nhanh, chỉ sau giây lát đã lướt qua đỉnh đầu rồi vụt thẳng xuống phía trước vị trí của mọi người, một tiếng nổ lớn phát ra, trên mặt đất xuất hiện một lỗ lớn giống như bị đạn pháo oanh kích!

Tất cả mọi người đều mãnh liệt dừng lại, thậm chí đại thúc Lưu Vân còn bởi vì đang vác Cung Diệp Vũ trên vai mà xém chút nữa thì ngã lộn nhào, may mà có Nhậm Trăn đứng bên cạnh kéo hãm lại. Ánh mắt mọi người đều đồng loạt nhìn về phía con khô lâu đỏ đang dần đứng lên phía trước, toàn thân nó là một màu đỏ máu, khung xương phảng phất như được tạo thành từ thủy tinh, tuy chiều cao thân thể của nó không đến nỗi quá cỡ, chỉ tầm khoảng hai mét nhưng vẫn tạo ra một luồng khí tức lạnh lẽo khó có thể hình dung.

Trong khi con khô lâu đỏ trước mặt mọi người đứng dậy, con khô lâu còn lại trên đỉnh núi cũng bắt đầu chạy về hướng bên này, có điều dường như vừa rồi nó đã bỏ ra rất nhiều sức lực để ném một phát, hiện tại tốc độ chạy cũng suy giảm rõ rệt, chỉ ngang với tốc độ chạy của người bình thường, dùng tốc độ như vậy, muốn chạy xong khoảng cách mấy nghìn mét ít nhất cũng phải mất vài phút đồng hồ.

-... Con khô lâu đỏ phía sau muốn chạy đến đây cũng cần ít nhất vài phút, chúng ta không thể đồng loạt đối mặt với hai con một lúc được, như vậy nhất định là chết chắc!

Dương Húc Quang nhìn về phía sau một chút, tiếp đó lại nhìn về phía con khô lâu màu đỏ đang bước ra từ màn khói bụi, hắn vội vàng nói với những người còn lại.

Nhậm Trần phản ứng nhanh nhất, nàng lập tức kéo đại thúc Lưu Vân ra phía sau, tiếp đó đặt cây đàn violon lên cổ:

- Giết chết nó, sau đó tiếp tục chạy!

Dương Húc Quang cũng nắm chặt trường thương màu bạc trong tay, hắn lập tức nói:

- Đây là đường sống duy nhất của chúng ta! Giết chết con khô lâu đỏ này trước khi con còn lại đuổi tới!

Tiếng nói vừa dứt, trường thương màu bạc của hắn đã được ném ra, đàn violon của Nhậm Trần cũng được phát động, trong nháy mắt ngăn ngừa, Dương Húc Quang và Nhậm Trần đã bắt đầu chiến đấu, chỉ có Bùi Kiêu đứng phía sau là đang còn do dự.

Đúng vậy, hắn đang do dự có nên sử dụng Đạn Lôi Điện hay không, uy lực của chiêu thức này có thể khiến cho con khô lâu đỏ trước mặt bị thương nặng, nhưng mà đồng thời, bản thân hắn cũng sẽ kiệt sức trong nháy mắt. Mà một khi hắn cạn kiệt sức lực, có trời mới biết mấy người Dương Húc Quang có mang theo hắn chạy trốn hay không, Cung Diệp Vũ đã rơi vào hôn mê cái gì cũng không biết, nếu như

mấy người này để hấn lại làm mồi cho con khô lâu đỏ phía sau nhằm kéo dài thời gian, vậy đơn giản chính là không chêm vào đâu được, đây là bản khoản lớn nhất trong lòng hấn.

(Nhóm người này vốn không phải là đồng đội của ta, bọn họ cũng không quang minh lỗi lạc giống Cung Diệp Vũ, không thể không đề phòng, không cần mạo hiểm liều mạng, để xem thực lực của bọn họ như thế nào đã!)

Chủ ý trong lòng đã định, Bùi Kiêu liền cầm Anh Dũng Súng chạy về phía trước, dưới chân hấn xuất hiện một tầng lôi điện lập lòe, tuy rằng không so được với tốc độ trong trạng thái Giải phóng của Cung Diệp Vũ, nhưng mà vẫn cực nhanh.

Cùng lúc đó, trường thương màu bạc Dương Húc Quang ném ra đã rơi xuống phía trước con khô lâu màu đỏ, không đợi con khô lâu này kịp phản ứng, hình dạng của trường thương màu bạc đã bắt đầu biến đổi, chỉ sau cùng lắm là một giây, thanh trường thương này đã biến thành một con rắn bạc dài bảy tám mét, tiếp đó lập tức quấn quanh cơ thể con khô lâu đỏ với tốc độ nhanh như chớp.

- Bùi Kiêu, Đạn Lôi Điện...

Dương Húc Quang vội vàng hét lớn, nhưng khi hấn quay đầu lại thì chỉ thấy một luồng lôi điện lóe sáng, Bùi Kiêu đã vọt mạnh lên từ phía sau.

Biểu tình của Dương Húc Quang lập tức trở nên kinh ngạc, sau đó là tức giận, chớp mắt sau lại chuyển thành một tiếng thở dài, hấn cũng không biết nên làm gì, chỉ gọi với theo sau lưng Bùi Kiêu:

- Cẩn thận một chút! Khô lâu đỏ rất am hiểu cận chiến, tay chân nó đều sắc bén như dao, tốc độ nhanh đến mức kinh người!

Bùi Kiêu nghe thấy rất rõ ràng, có điều trong lòng hấn lại thoáng vui vẻ, tốc độ chính là thứ hấn không sợ, khi hấn sử dụng sức mạnh từ ký hiệu lôi điện, tốc độ phản ứng nhanh hơn bình thường mấy lần, do đó chỉ cần đòn tấn công không nhanh hơn tốc độ tư duy của hấn, như vậy hấn thật sự không phải lo về chuyện bị giết chết trong nháy mắt.

Giờ phút này tốc độ di chuyển của Bùi Kiều rất nhanh, gần như biến thành một bóng đen chạy về phía trước, chỉ sau tầm năm giây, hắn đã vọt tới phạm vi hai mươi mét trước mặt khô lâu đỏ. Quả nhiên, vừa tiến vào phạm vi này, Bùi Kiều lập tức cảm thấy một luồng khí âm hàn lạnh lẽo, khiến cho ngay cả linh hồn cũng muốn đóng băng, bất quá giờ phút này hắn là tên đã trên dây, sao còn có thể dừng lại?

Bùi Kiều cắn răng giơ Anh Dũng Súng lên chém mạnh về phía khô lâu đỏ, mà hiện tại con khô lâu này đang bị trường thương màu bạc quấn quanh, căn bản là không thể động đậy cho dù chỉ một chút, một phát chém của Bùi Kiều trúng ngay phần xương cổ của nó, vốn là nơi yếu ớt hơn rất nhiều so với những bộ phận khác, nhưng mà không ngờ khi Anh Dũng Súng đập vào phần xương này lại phát ra tiếng vang giống như chém trúng kim loại! Chỗ đó mà là xương cốt cái gì a! Rõ ràng là thủy tinh siêu cấp so với kim loại còn cứng rắn hơn! Một nhát này không những không chém đứt được xương cổ của khô lâu đỏ, ngược lại còn khiến cho Bùi Kiều thiếu chút nữa thì bị lực phản chấn làm văng mất vũ khí.

Tuy rằng không bị chém đứt xương, nhưng mà có vẻ như con khô lâu đỏ này cũng cảm thấy đau đớn, hai mắt nó lập tức trở nên đỏ rực, trong miệng cũng phát ra tiếng gầm gừ khàn đục. Mà trong nháy mắt khi nó gầm gừ, trường thương màu bạc đang quấn quanh cơ thể nó cũng vỡ tan thành từng mảnh, sau đó những mảnh nhỏ này lập tức dung hợp lại tạo thành trường thương màu bạc như ban đầu, chỉ là thoát nhìn âm đạm hơn rất nhiều.

Khi thấy thanh trường thương bị phá vỡ, Bùi Kiều lập tức lui về sau, có điều hắn còn chưa lùi lại được mấy mét, con khô lâu đỏ đã vọt mạnh tới trước mặt. Bùi Kiều chỉ kịp nhìn thấy một luồng sáng màu đỏ lướt qua, giây tiếp theo hắn đã bị ném ra xa vài chục mét, trên vai cũng xuất hiện một lỗ lớn, phần linh hồn chỗ đó đã bị khô lâu đỏ kéo xuống, nếu hắn còn cơ thể như một người bình thường mà nói, khối linh hồn bị mất này tuyệt đối tương đương với hơn nửa bả vai!

Đau đớn khi linh hồn bị xé rách tự nhiên là không cần phải nói, càng làm cho Bùi Kiều cảm thấy khủng bố hơn chính là, tốc độ tấn công của con khô lâu đỏ này không ngờ ngay cả hắn cũng không phản ứng kịp... Đây là loại tốc độ gì cơ chứ?! Chẳng lẽ thực lực của quý quái Chân Ma cấp đều là như vậy?!

Lúc trước hẳn quan sát Cung Diệp Vũ giao chiến với quỷ mặt xanh nanh vàng, sau đó là quỷ tham ăn, tuy rằng có chút khó khăn, thậm chí Cung Diệp Vũ còn phải sử dụng lực lượng tiềm ẩn, nhưng mà ít ra vẫn tương đối thoải mái, mỗi lần đều là nhất đao lưỡng đoạn.

(Hóa ra không phải quỷ quái Chân Ma cấp quá yếu... Mà là do Cung Diệp Vũ quá mạnh!)

Bùi Kiêu bỗng nhiên hiểu ra một điều như vậy, có điều hẳn còn chưa kịp nghĩ xong tiếp theo nên làm gì, con khô lâu đỏ trước mặt đã tiếp tục tấn công, một luồng sáng màu đỏ lại chợt lóe lên, trong lòng Bùi Kiêu cũng xuất hiện cảm giác nguy hiểm cực độ!

Đúng lúc này, tiếng đàn phía xa của Nhậm Trần bỗng nhiên trở nên chói tai, bên ngoài thân thể khô lâu đỏ lập tức xuất hiện từng sợi tơ băng tuyết dài mảnh, mấy sợi tơ này cứ như vậy quấn lấy khô lâu đỏ, khiến cho tốc độ cực nhanh của nó trở nên chậm đi nhiều. Mà cho đến lúc này, rốt cuộc Bùi Kiêu cũng thấy được thứ tấn công mình là gì... đó là hai cái móng vuốt dài nhọn, khi dựng thẳng lên vô cùng sắc bén, dưới công kích của loại móng vuốt này, chắc chắn là ngay cả sắt thép cũng sẽ bị xé rách!

Thừa dịp khô lâu đỏ bị mấy vòng tơ băng tuyết quấn quanh, Bùi Kiêu lập tức lui về phía sau, tránh thoát trong gang tấc, bất quá cũng chỉ vồn vện như thế, hẳn căn bản là ngay cả cơ hội phản kích cũng không có!

Trong khi lui về phía sau, Bùi Kiêu cũng vội vàng suy nghĩ đến cùng nên làm như thế nào, hiện tại có muốn sử dụng Đạn Lô Điện cũng đã là chuyện không thể, hẳn cần ít nhất vài giây để chuẩn bị, mà con khô lâu đỏ trước mắt căn bản không có khả năng cho hẳn cơ hội. Hơn nữa con khô lâu đỏ phía sau cũng đang càng lúc càng đến gần, tốc độ di chuyển của nó đã càng lúc càng nhanh, nhiều nhất là sau mấy chục giây sẽ đến nơi, khi đó... mọi người sẽ lập tức bị phân thân như chém trái cây!

(...Giải phóng! Ta cũng có lực lượng tiềm ẩn của mình!)

Giờ phút này đối với mọi người mà nói đã thật sự là tuyệt cảnh! Trong đầu Bùi

Kiều bỗng nhiên thoáng hiện lên uy thế như Lôi Thần lúc trước của Cung Diệp Vũ, không biết vì sao, nội tâm hắn cũng có một cỗ khí phách hào hùng xuất hiện. Búi Kiêu lập tức không dẫn đo thêm giây phút nào nữa, một trận âm thanh ùng ùng vang dội xuất hiện, thân hình hắn nhanh chóng biến thành khổng lồ, chỉ sau nháy mắt, độ cao của hắn đã đạt đến mười hai mươi ba mét, toàn thân là lôi điện vòng quanh, phảng phất như người khổng lồ thời Hồng Hoang viễn cổ. Thừa dịp con khô lâu đỏ đang cố thoát khỏi đám tơ băng tuyết, Búi Kiêu điên cuồng hét lên, đập mạnh một phát xuống phía dưới!

Giờ phút này, con khô lâu đỏ phía sau còn cách mọi người một quãng đường tầm bốn mươi giây!

Thời khắc sinh tử... bốn mươi giây!

TỬ VONG KHAI ĐOAN

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 8+1: Song Lô Chiến Phong Đô! (1)

“Một đao, một kiếm, một chùy.”

Trong đám ba người đang chạy trốn thì Lưu Vân khiêng Cung Diệp Vũ, Dương Húc Quang khiêng Bùi Kiêu, chỉ có Nhậm Trăn cầm ba cây Thiên Sinh Vũ Khí trên tay. Đợi cho tới khi khí tức của con khô lâu màu đỏ ở phía sau biến mất hoàn toàn thì Nhậm Trăn mới dùng cái giọng điệu lạnh như băng của mình nói ra một câu ngắn gọn như vậy.

Dương Húc Quang nghe vậy thì cười khổ nói: “Cũng đúng thôi! Đám quỷ quái Chân Ma cấp này đều chưa hoàn chỉnh, chưa chính thức đạt tới cấp độ Chân Ma, vậy nên sau khi tiêu tán thì chấp niệm của chúng cũng chỉ có thể thực thể hóa ra một đồng Thiên Sinh Vũ Khí có dung lượng không cao mà thôi. Chứ như bình thường, chúng ta liên tiếp đánh chết ba con Chân Ma cấp thì kiểu gì cũng sẽ xuất hiện Thiên Sinh Vũ Khí có dung lượng trên 500 đơn vị mới hợp lý.” Vừa nói, hắn vừa duỗi tay ra nhận lấy mấy thanh Thiên Sinh Vũ Khí đó, rồi bỏ tất cả vào không gian trong cơ thể. Xong xuôi, hắn mới dám thở phào một hơi, rồi bỗng bật cười ha hả không ngớt.

Hai người kia đầu tiên là hơi ngẩn ra, nhưng rồi Lưu Vân cũng bật cười sáng sủa ngay sau đó. Chỉ có Nhậm Trăn là dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn hai người bọn họ, rồi lại cầm đầu chạy băng băng bằng cái vẻ mặt lạnh băng thường ngày.

Dương Húc Quang cười nói với Bùi Kiêu đang được mình khiêng trên vai: “Chắc cơ thể của người giờ này đang thống khổ tới mức muốn chết đi luôn được... Thật ra đây là chuyện rất bình thường thôi, người vừa mới sử dụng trạng thái ‘Giải Phóng’. Đó là lực lượng mà chỉ có cường giả Chân Ma cấp mới có thể có được đấy!

Chỉ khi nào nắm giữ được toàn bộ Thiên Sinh Vũ Khí của mình, hoàn toàn hiểu được đặc tính, công năng và uy lực, còn hoàn thành việc dung luyện triệt để nó thì mới có thể dùng trường khí thể của mình để giải phóng toàn bộ uy lực của Thiên Sinh Vũ Khí.”

“Lúc trước, sau trận đại chiến của người và Nhậm Trăn, Cung Diệp Vũ có nói rằng người là loại Cao Đẳng Tránh Thoát Giả cực kỳ mẫn cảm với Thiên Sinh Vũ Khí, giống như một tên Tránh Thoát Giả đặc thù của nước Mỹ vậy, tuy chưa đạt tới Chân Ma cấp nhưng lại có thể dựa vào sự mẫn cảm với Thiên Sinh Vũ Khí để sử dụng Giải Phóng. Lúc ấy ta còn không tin chuyện đó, nhưng giờ thì xem ra, mắt nhìn người của Cung Diệp Vũ đúng là cao hơn bọn ta một cảnh giới rồi. Không thể tưởng tượng nổi là người lại có thể sử dụng trạng thái Giải Phóng! Ha ha ha...”

Dương Húc Quang nói tới đó thì chợt ngừng cái nụ cười hân hoan của mình lại, sau đó nghiêm túc nhìn Bùi Kiêu nói: “Bây giờ người phải cố mà chịu đựng. Tuy uy lực của Giải Phóng rất lớn, đủ để khiến thực lực của người tăng vọt tới gấp trăm, gấp mười lần cực hạn nhưng hậu quả mà nó mang lại cũng rất nghiêm trọng, chấp niệm của bản thân phải cực kỳ cứng rắn mới có thể chịu đựng được áp lực mà Giải Phóng gây ra cho linh hồn. Ngẫm lại đi, ngay cả Cung Diệp Vũ mà cũng phải nghỉ ngơi nửa giờ mới có thể hồi phục được sức chiến đấu kia mà! Vậy nên khi người lần đầu sử dụng Giải Phóng mà gặp phải vô cùng thống khổ cũng là điều dễ hiểu thôi. Nhưng điều này cũng không phải hoàn toàn bất lợi, mỗi lần chấp niệm của người bị chấn động thì cũng có thể làm cho nó càng trở nên càng thuần khiết và chắc chắn. Đây là điều rất có lợi cho người đấy...”

Bùi Kiêu nghe rất rõ ràng những lời này, điều đó làm hẩn hơi yên tâm một chút. Thật ra thì hẩn vẫn luôn sợ mình thiêu đốt chấp niệm quá nhiều, quá mãnh liệt, làm cho chấp niệm của bản thân không thể duy trì hình thái được nữa, vậy thì hẩn sẽ thực sự tiêu tan mất. Giờ nghe Dương Húc Quang giải thích xong, hẩn mới có thể thở dài nhẹ nhõm một hơi, hơn nữa không biết là hẩn có cảm nhận sai hay không mà dường như nỗi thống khổ của thân thể đang dần giảm bớt. Mãi tới lúc này, hẩn mới có cảm giác sắp hôn mê như lúc trước mong ước. Chưa bao giờ hẩn lại ước có thể ngất xỉu như lúc này... Thật đúng là đáng chiêm chọc!

Không biết đã qua bao nhiêu lâu, Bùi Kiều bị đánh thức bởi một tiếng cười lớn. Mở mắt ra thì khung cảnh trước mặt là năng lượng tiêu chuẩn đang bay đầy bốn phía, và ngồi giữa đám năng lượng tiêu chuẩn này là bốn người, chính là Cung Diệp Vũ, Dương Húc Quang, Nhậm Trăn và Lưu Vân, còn người cười to thì đương nhiên là Cung Diệp Vũ rồi.

Bùi Kiều chỉ hơi động đây một chút thì cả bốn người kia lập tức quay lại nhìn. Cung Diệp Vũ phản ứng nhanh và “lớn” nhất, hần đi ngay tới bên cạnh Bùi Kiều, vừa đập vai tên này, vừa cười ha hả nói: “Ta vừa mới nghe nói người cũng đã cứu chúng ta một mạng. Ha ha ha... nghe nói người còn sử dụng cả Giải Phóng à? Quả nhiên là không để ta phải thất vọng! Người quả đúng là loại Cao Đẳng Tránh Thoát Giả đặc thù, vô cùng miễn cảm với Thiên Sinh Vũ Khí!”

Bùi Kiều hơi giật giật thân thể một chút, cánh tay trai và bắp chân đứt rời của hắn đã hoàn toàn khôi phục như trước, chỉ có điều thân thể còn hơi chút mệt mỏi, giống như kiểu người bệnh lâu ngày thân thể suy nhược vậy. Được cái là cơn thống khổ kinh khủng không thể nào quên nổi kia đã biến mất hoàn toàn. Lúc này hắn mới cười khỏ nói: “Còn may, vẫn chưa chết được.”

Cung Diệp Vũ thoáng sừng sốt rồi lại bật cười ha hả: “Lần đầu tiên ta sử dụng Giải Phóng cũng thống khổ đến muốn chết ngay đi được. Chấp niệm toàn thân đều chấn động như cả cơ thể sắp tan nát ra vậy. Nhưng thật ra thì đây là chuyện tốt. Có trời mới biết tại sao trên thế giới nhiều Tự Do Linh Hồn, Tránh Thoát Giả và Cao Đẳng Tránh Thoát Giả như vậy mà chỉ có tất cả bốn người sử dụng được Giải Phóng! Mà người chính là người thứ tư đấy! Hơn nữa chấp niệm bị chấn động cũng là chuyện tốt, sẽ làm cho chấp niệm của bản thân người càng trở nên thuần khiết và cứng rắn. Hắc hắc, sau trận chiến này, thực lực của người phải tăng lên ba thành mới đúng!”

Bùi Kiều nghe vậy thì chỉ biết cười khỏ gật đầu. Dù sao thì hắn cũng không thể nói cho mọi người biết là thực ra hắn không hề sử dụng cái thứ “Giải Phóng” gì gì đó phải không? Những gì hắn làm chỉ là dẫn nổ ký hiệu lôi điện trong cơ thể mà thôi. Làm như vậy cơ bản là không có khả năng khiến cho chấp niệm của bản thân gia tăng... “Ồ? Đợi đã nào...!”

Bùi Kiều thoáng cảm ứng chấp niệm của bản thân theo bản năng. Tuy không cảm nhận được quá rõ ràng nhưng hẳn thực sự thấy có thể cảm nhận toàn thân rõ ràng hơn, loại cảm giác đó giống như một tấm kính bám đầy hơi nước bỗng nhiên được lau sạch. Theo lý mà nói, sau khi hẳn sử dụng thiêu đốt chấp niệm thì dung lượng chấp niệm của bản thân sẽ phải hạ thấp, mà thực ra cũng đúng như vậy, hiện tại chấp niệm của hẳn chỉ còn có một trăm lẻ mấy đơn vị. Với số lượng chấp niệm ít như vậy đáng lẽ hẳn sẽ phải mất mấy phút, thậm chí lâu hơn mới có thể tiến vào trạng thái tĩnh tâm được. Thế nhưng, khi hẳn muốn tiến vào trạng thái tĩnh tâm thì gần như trong nháy mắt đã có thể tiến vào trạng thái dùng ý thức để quan sát bên trong cơ thể, tốc độ so với trước kia nhanh hơn rất nhiều! Chẳng lẽ... cường độ chấp niệm của bản thân thật sự đã được đề cao hay sao?

Linh hồn của một người là do chấp niệm của bản thân và năng lượng tiêu chuẩn tạo thành. Lấy một hình tượng để làm ví dụ thì linh hồn thể giống như một cái thùng đầy nước, chấp niệm của bản thân là thùng nước, còn năng lượng tiêu chuẩn là nước trong đó. Còn chấp niệm của bản thân nhiều hay ít thì đại biểu cho cái thùng này có dung lượng nhiều hay ít, chấp niệm của bản thân càng nhiều thì càng chứa được nhiều năng lượng tiêu chuẩn, vậy là linh hồn thể cũng càng mạnh.

Cho nên, cái gốc của tất cả đều là chấp niệm của bản thân!

Nhưng ngoài số lượng nhiều hay ít thì chấp niệm còn có một tiêu chuẩn đánh giá quan trọng khác là chất lượng!

Ví dụ như chấp niệm của linh hồn Nhập Ma cấp , mỗi đơn vị chỉ có thể chứa được một đơn vị năng lượng tiêu chuẩn, đó là tỷ lệ 1-1. Còn chấp niệm của cường giả Chân Ma cấp thì mỗi đơn vị chứa được mười đơn vị năng lượng tiêu chuẩn, đó là tỷ lệ 10-1. Đó chính là sự khác biệt chất lượng!

Lúc này, Bùi Kiều đang vô cùng kinh ngạc khi phát hiện ra... trong cơ thể mình có hơn 200 đơn vị năng lượng tiêu chuẩn! Đúng vậy! Khi hẳn còn đang hôn mê, lúc Dương Húc Quang thả tiêu chuẩn năng lượng ra thì cơ thể hẳn cũng tự động bổ sung tất cả năng lượng tiêu chuẩn thiếu hụt, ký hiệu lõi điện cũng tự động chuyển hóa một bộ phận năng lượng tiêu chuẩn thành lực lượng lõi điện. Lúc này, trong cơ

thể hần ngoài hơn 200 đơn vị năng lượng tiêu chuẩn thì còn có 8 đơn vị lực lượng lôi điện! Đúng vậy, năng lượng tiêu chuẩn và chấp niệm của hần đã đạt tới tỷ lệ 2-1!

“Hai... Tỷ lệ hai trên một?” Bùi Kiều kinh ngạc tới mức nói không nên lời, hần thì thảo với Cung Diệp Vũ.

Cung Diệp Vũ sừng sốt một chút, sau đó mới bật cười ha hả: “Không sai! Ta cũng mới phát hiện năng lượng tiêu chuẩn trong cơ thể người đã nhiều gấp hai lần lượng chấp niệm! Ha ha ha, cái này thì thật đúng là không ngờ đấy. Người đã bước tới được bước đầu tiên và cũng là quan trọng nhất! Từ giờ, cường độ chấp niệm của bản thân người sẽ không ngừng tăng cao, cho tới khi 1 đơn vị chấp niệm của người chứa được 10 đơn vị năng lượng tiêu chuẩn... Khi ấy! Người sẽ thật sự là cường giả Chân Ma cấp!”

Bùi Kiều nuốt nước bọt một cái. Hần cũng thật sự không biết nên nói cái gì nữa, chỉ biết cười ngây ngô hai tiếng thay cho câu trả lời. Mà thực ra, đầu óc của hần cũng bị tin tức này làm cho chấn động tới mức ngây dại. Ký hiệu lôi điện... Thiên Sinh Vũ Khí... Giải Phóng? Hần cảm thấy mình dường như đã nắm bắt được một điểm quan trọng nào đó, thế nhưng khi cẩn thận suy nghĩ thì lại không thấy được gì cả. Bùi Kiều cứ si dại như vậy cả nửa ngày, mãi cho đến khi bốn người còn lại bắt đầu thương lượng kế hoạch chiến đấu tiếp theo thì hần mới chợt tỉnh táo lại.

(Chiến dịch Phong Đô lần này đã đem lại thu hoạch quá lớn cho ta. Sau khi trở về phải dành mấy ngày để tổng kết lại cẩn thận, quy nạp tất cả thông tin và kinh nghiệm, như vậy thì thực lực của ta chắc hẳn sẽ đạt được tới một trình độ không hề kém... Hiện tại chưa cần phải để ý tới những chuyện này, cứ vượt qua khốn cảnh trước mắt rồi nói sau.)

Bùi Kiều ấn định kế hoạch cụ thể xong thì tâm trạng nôn nóng cũng dần bình tĩnh lại, rồi bắt đầu cẩn thận lắng nghe những gì mọi người đang thảo luận.

“... Quả nhiên đúng như lời Dương Húc Quang nói! Thế giằng co của hơn hai mươi con Chân Ma cấp và hai con Ma Vương cấp này chính là một loại trạng thái cân bằng, một khi bị đánh vỡ thì nó sẽ lập tức hình thành phản ứng sụp đổ như tuyết lở (1)... Hai con quỷ quái Ma Vương cấp đã bắt đầu chiến đấu với nhau! Mặt khác,

hơn hai mươi con quỷ quái Chân Ma cấp cũng đang bắt đầu di chuyển về hướng trung tâm của chiến trường.”

Cung Diệp Vũ vừa nhìn về phía xa, vừa nói với bốn người còn lại. Trong năm người cũng chỉ có hắn mới có thể sử dụng được trường khí thể, nên cũng chỉ có hắn mới có thể cảm ứng được vị trí và hướng di chuyển của quỷ quái Chân Ma cấp và Ma Vương cấp.

Dương Húc Quang trầm tư một lát rồi đột nhiên nói: “Tình hình chiến đấu thì thế nào? Từ vị trí hiện tại của chúng ta tới trung tâm của chiến trường chỉ ít cũng phải hơn 20km, chúng ta không cảm nhận được gì cả...”

Cung Diệp Vũ nói mà không quay đầu lại: “Tình hình chiến đấu... chắc hẳn là vô cùng kịch liệt! Có vẻ như, trường khí thể của một con Chân Ma cấp trong số đó đang bắt đầu suy yếu. Có lẽ một trận hỗn chiến đang diễn ra tại trung tâm của chiến trường...”

Dương Húc Quang nhíu mày trầm tư một lát, rồi lại chợt nói một cách dứt khoát: “Vậy thì... chúng ta đi đánh canh bạc này thôi!”

“Bây giờ chúng ta sẽ di chuyển tới vị trí cách trung tâm của chiến trường khoảng hơn 5km. Một khi chỉ còn lại một con quỷ quái Chân Ma cấp cuối cùng thì cũng là lúc chúng ta nhảy vào chiến trường! Khi đó, chắc hẳn chính là thời điểm hai con Ma Vương cấp tung ra một kích phân thắng bại cuối cùng! Bất kể là bên nào bị tiêu diệt thì kẻ chiến thắng cũng sẽ đạt tới Chân Ma cấp hoàn chỉnh trong thời gian cực ngắn. Khi ấy thì chúng ta sẽ không có cả một tia hi vọng nhỏ nhất, vậy nên...”

“Thừa dịp chúng tung một kích cuối cùng, chúng ta sẽ diệt gọn cả hai cùng một lúc!”

Lời bình:

Vào chỗ chết để tìm đường sống là con đường duy nhất mà bọn Bùi Kiêu có thể đi! Kế hoạch này sẽ thực hiện ra sao? Mời đón đọc chương mới nhất của TVKD được thực hiện bởi nhóm dịch Vô Hận Chi Tâm nhé!

Chú thích:

1. Phản ứng tuyết lở: Ở những núi tuyết, khi nhiệt độ tăng lên sẽ làm cho sự gắn kết giữa các lớp tuyết giảm xuống. Khi ấy, chỉ một chấn động nhỏ cũng có thể làm cho một mảng tuyết trượt khỏi vị trí, phản ứng dây chuyền diễn ra khiến một mảng tuyết lớn trượt khỏi vị trí, gây ra lở tuyết.

TỬ VONG KHAI ĐOAN

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 8+2: Song Lô Chiến Phong Đô! (2)

Chuyện này nói ra cũng thật dọa người. Quỷ quái Ma Vương cấp cũng không phải là rau cải trắng, đó chính là thứ quỷ quái kinh khủng nhất mà các tổ chức linh hồn trên khắp thế giới cũng chưa từng gặp phải. Hay nói cách khác, chúng nó chính là truyền thuyết!

Dương Húc Quang vừa mở miệng đã nói muốn mọi người đi chém giết hai con Ma Vương cấp! Đây không còn là vấn đề khó khăn cỡ nào, mà là thần kinh của hắn có còn bình thường hay không.

"...Đừng có nhìn ta bằng cái cách nhìn một thằng ngốc như vậy." Dương Húc Quang cười khổ nói với những người còn lại: "Đây là hy vọng sống sót duy nhất của chúng ta. Phải tiêu diệt toàn bộ quỷ quái cấp Chân Ma trở lên, nếu không thì dù chúng ta có làm gì đi nữa, kết quả cuối cùng vẫn sẽ là bị đoàn diệt."

"Tình huống trước mắt rất rõ ràng, chúng ta chỉ có thể đối phó hai con Chân Ma cấp cùng một lúc, đó đã là cực hạn, nếu có ba con Chân Ma cấp, chúng ta chắc chắn đoàn diệt... Tương tự, chúng ta không thể đối phó nổi một con quỷ quái Ma Vương cấp. Đây là sự thật mà chúng ta không thể không thừa nhận. Vì vậy, chúng ta chỉ có một phương pháp chiến thắng trận chiến này, đó là không được giao chiến với ba con Chân Ma cấp cùng một lúc và cũng không thể đối mặt với quỷ quái Ma Vương cấp."

Nói đến đây, Dương Húc Quang duỗi ra hai ngón tay nói: "Chúng ta có hai ưu thế, hơn nữa còn là ưu thế rất rõ ràng. Một là chúng ta có thể bí mật tiếp cận từ một nơi gần đó mà không bị ép phải tham chiến giống như đám quỷ quái Chân Ma cấp kia Ma Vương cấp kia. Đây chính là ưu thế lớn nhất! Chỉ cần chúng ta phá vỡ được

thế cân bằng của chúng, như vậy chúng ta có thể như “ngư ông đắc lợi” ngồi chờ thu lưới. Ưu thế thứ hai thì kém hơn một chút, nhưng cũng là một ưu thế lớn, đó là trong năm người chúng ta có hai người có thể sử dụng Giải Phóng. Không nói cũng hiểu, trong 10 giây, chiến lực của chúng ta có thể siêu việt qua tất cả quỷ quái Chân Ma cấp, ít nhất trong 10 giây này, thực lực của chúng ta đã tiếp cận Ma Vương cấp!"

" Đây chính là ưu thế của chúng ta, ẩn nấp trong bóng tối với lực bạo phát mạnh mẽ, nhưng thực lực mỗi người lại tương đối yếu, chỉ cần ba con quỷ quái Chân Ma cấp là có thể dọn dẹp chúng ta... Vì vậy, phương thức chiến đấu của chúng ta là phát huy điểm mạnh, tránh né điểm yếu, hoàn toàn vứt bỏ khả năng tác chiến lâu dài, cũng không cần phải giao chiến với số lượng lớn quỷ quái. Mục đích của chúng ta rất đơn giản! Khi những quỷ quái Chân Ma cấp kia đã bị tiêu diệt sạch, quỷ quái Ma Vương cấp đang trong tình trạng sức cùng lực kiệt, chúng ta toàn lực sử dụng Giải Phóng, một lần hành động giết chết toàn bộ quỷ quái còn lại."

Những người còn đều nghe tới mức trợn mắt há mồm. Cả nửa ngày Bùi Kiêu mới trầm tư hỏi: " Đúng vậy, ưu thế cùng nhược điểm của chúng ta đều giống như phân tích của ngươi, lực bạo phát mạnh mẽ nhưng chiến đấu kéo dài thì kém. Hơn nữa cũng có thể trốn một bên làm ngư ông đắc lợi... Nhưng mà, ngươi làm thế nào nắm chắc được thời cơ công kích? Phải biết rằng chúng ta không cách nào tưởng tượng nổi thực lực của Ma Vương cấp, cũng không có bất kỳ tiêu chuẩn nào để có thể so sánh. Chỉ cần trong hai con quỷ quái Ma Vương cấp chết mất một con thì con còn lại dù không hoàn toàn đạt tới thực lực Ma Vương cấp, nhưng với thực lực của nó vẫn đủ để đoàn diệt chúng ta rồi... Ngươi có nắm chắc được thời điểm chúng “lưỡng bại câu thương” để chúng ta có thể tiến hành công kích ngay lập tức không?"

“Đương nhiên là không quá nắm chắc!"

Bộ dạng “lý trực khí tràng”(1) của Dương Húc Quang khi nói ra câu đó thật khiến cho Bùi Kiêu cảm thấy quá hồ đồ. Nhưng mà không đợi Bùi Kiêu mở miệng, Dương Húc Quang đã mở lời trước: "Ta không có nắm chắc kế hoạch này sẽ thành công, nhưng mà chúng ta còn lựa chọn khác sao? Hiện tại chúng ta như tên đã lên

dây, không thể không bắn. Vậy nên thay vì xông lên phía trước giết loạn, không bằng tìm kiếm một thời khắc có cơ hội thành công lớn nhất để ra tay. Nếu thấy không ổn thì tự người vạch ra cho ta một kế sách nắm chắc mười phần thử xem?"

Bùi Kiêu sững sờ cả nửa ngày, rồi lúc này mới lặng lẽ thở dài không nói. Mà Cung Diệp Vũ vẫn luôn ngẫm nghĩ gì đó ở một bên, lúc này tranh luận đã chấm dứt mới đột nhiên hỏi: "Lý Vân Kỳ... liệu có thể trụ tới lúc đó hay không?"

"Không biết..." Dương Húc Quang cười khổ nói: "Ta thật sự không biết! Nhưng chúng ta đã làm tới một bước này rồi, cũng đã liều cả tính mạng tới cứu cô ấy rồi. Cô ấy có thể trụ được tới thời khắc cuối cùng hay không thì chỉ có thể xem ý trời mà thôi, và cũng phải xem cả ý chí của cô ấy có đủ kiên định hay không. Nếu không, cho dù chúng ta lập tức gia nhập chiến đoàn mà cô ấy lại đã tiêu tan từ sớm thì ta cũng chẳng thể nghĩ ra được cách nào."

Cung Diệp Vũ thở dài một tiếng, hẩn nhìn thật sâu vào mỗi người, lúc này mới gật đầu nói: "Cứ quyết định như vậy đi! Chúng ta cùng đợi tới khi quý quái Chân Ma cấp bị giết chỉ còn lại một con cuối cùng, đó là lúc chúng ta lại tiến vào chiến trường. Khi đó ta và Bùi Kiêu sẽ sử dụng trạng thái Giải Phóng, ba người các người sẽ đi kiểm chế con quý quái cấp Chân Ma duy nhất kia, đó là lúc... chúng ta liều hơn cả liều mạng!"

Nếu như Cung Diệp Vũ đã quyết định chiến thuật, thì kế tiếp mọi người cũng có thể an tâm dừng lại ở nơi này, chỉ yên lặng chờ đợi cuộc chiến đấu ngoài xa phân ra thắng bại. Dù sao bọn mấy người bọn hẩn cũng không có trường khí thế, không cách nào cảm ứng được quý quái Chân Ma cấp, không cách nào biết được đâu là quý quái Ma Vương cấp, bọn hẩn chỉ có thể ngồi yên tại chỗ, yên lặng chờ đợi trận chiến cuối cùng bắt đầu mà thôi.

Trong năm người, cũng chỉ có Cung Diệp Vũ liên tục nhìn về phía xa. Nhìn hẩn khi thì nhíu mày, khi thì khiếp sợ, khi thì nắm chặt Tử Lôi Dao về mặt đầy hưng phấn, bốn người còn lại đều cảm thấy ngứa ngáy trong lòng. Đang lúc bốn người suy nghĩ có nên hỏi thăm Cung Diệp Vũ một chút xem tình hình chiến đấu đang như thế nào, thì bỗng từ phía xa bên ngoài dâng lên một đám mây bụi hình nấm cao

mấy trăm mét. Cùng lúc đó, mặt đất chỗ mọi người đứng chợt rung chuyển dữ dội, như thể một trận động đất cực lớn đang diễn ra, khiến bọn họ đứng vững cũng khó khăn!

"Oanh!"

Cùng lúc mặt đất bắt đầu chấn động, từ phía xa cũng vang lên những tiếng nổ mạnh liên tiếp, giống như sơn băng địa liệt(2). Không chỉ vậy, cùng với những tiếng nổ đó là rất nhiều đá vụn từ trên trời rơi xuống. Cũng may, những cục đá vụn này lớn nhất cũng không hơn một nắm tay, không tạo ra nguy hiểm thực sự gì cho mọi người. Điều kinh khủng thực sự là ở những nơi gần đám mây bụi hình nấm, tại đó rơi xuống từ trên trời những tảng đá lớn bằng cả chiếc xe hơi. Đừng nói là người, dù là trâu rừng hay voi mà bị đập trúng cũng sẽ chết chắc. Thực sự là Thiên Băng Địa Liệt!

"Thật khủng khiếp..." Cung Diệp Vũ vẫn đứng vững như thường, hẩn hết sức nhìn chăm chăm về phía xa, đồng thời lầm bầm nói: "Đây là thực lực của Ma Vương cấp sao? Thật là khủng khiếp, đánh ra một kích mà thiên băng địa liệt. Tuy sở trường của Ngưu Đầu là lực lượng, nhưng mà lực lượng này cũng quá kinh khủng chứ hả? Hơn nữa, cái uy áp này..."

Sắc mặt bốn người còn lại cũng đã tái nhợt, bởi vì theo biểu hiện vừa rồi thì tình hình chiến đấu tại cái chiến trường phía xa kia thật sự là quá mức kinh khủng. Bọn hẩn lúc này cách chiến trường ít nhất cũng phải 20 km, với khoảng cách xa như vậy thì dù là chiến tranh hiện đại cũng không thể lan đến gần, nhưng ai mà biết thực lực của Ma Vương cấp lại khủng bố đến vậy. Nghe những gì Cung Diệp Vũ nói, thì dường như tất cả uy thế vừa rồi đều là do một kích của Ngưu Đầu Ma Vương cấp tạo thành. Trời! Uy lực này chẳng khác nào đầu đạn hạt nhân cỡ nhỏ cả!

Dương Húc Quang bất chợt nghĩ tới điều gì, hẩn vội vàng hỏi: "Đội trưởng! Thực lực của Ma Vương cấp thật sự khủng bố đến như thế sao? Khí thế trường của chúng nó có thể áp chế cả người sao?"

"Không phải vậy! Không thể áp chế ta..." Cung Diệp Vũ quay đầu cười khố:
"Không chỉ không thể áp chế ta, mà cũng không thể áp chế các người, bởi vì... bởi

vì trường khí thể của Ngưu Đầu, Mã Diện Ma Vương cấp kia đã được bọn nó ngưng tụ ngay trên thân thể. Đã hiểu chưa? Đúng đấy! Chúng lúc nào cũng ở trong trạng thái Giải Phóng đấy!"

"Cái gọi là trạng thái Giải Phóng, chính là Chân Ma cấp cường ép dung nhập trường khí thể của mình vào trong Thiên Sinh Vũ Khí, sử dụng trường khí thể thay thế cho tiêu chuẩn năng lượng. Bởi như vậy, có thể sinh ra thực lực vượt qua cấp Chân Ma. Trên thực tế, không chỉ là khí thể trường, mà nếu sử dụng chấp niệm của bản thân thì cũng có thể thu được hiệu quả tương tự... Hai con Ngưu Đầu, Mã Diện kia, trường khí thể của chúng nó không hề tiết ra ngoài mà lúc nào cũng ngưng tụ tại thân. Nói cách khác, chúng lúc nào cũng ở trong trạng thái Giải Phóng đó!"

Cung Diệp Vũ cười với vẻ đắc chí. Dường như lúc này hắn cũng cảm thấy có chút chán nản, nhưng mà trạng thái đó cũng chỉ kéo dài vài giây ngắn ngủi mà thôi. Tiếp theo, hắn liền nắm chặt lấy Tử Lô Dao, từ từ vuốt dọc thân đao, rồi nói với mọi người phía sau: "Đi thôi, chúng ta cũng nên lên sân khấu rồi(3)."

Dương Húc Quang vội vàng đứng lên, hắn lớn tiếng hỏi: "Còn quý quái Chân Ma cấp thì sao? Còn có hai con quý quái Ma Vương cấp nữa, chúng ta làm sao mà giết hết được? Người không nên quá nóng vội như vậy! Chúng ta..."

"Một con cũng không còn."

Cung Diệp Vũ bỗng nhiên cắt đứt lời hắn, quay đầu nhìn thẳng về phía mọi người nói: "Sau một kích vừa rồi... tất cả quý quái Chân Ma cấp đã chết sạch toàn bộ! Hai con quý quái Ma Vương cấp cũng đã bắt đầu chiến đấu trực diện. Thế nên, giờ chính là lúc chúng ta phải lên sân khấu!"

"Là nam nhân... vĩnh viễn không được sợ chiến đấu! Mặc dù trận chiến đấu này có thể khiến cho chúng ta hoàn toàn tử vong!"

Hai tay Cung Diệp Vũ nắm chặt Tử Lô Dao. Lúc này, khí thể bá đạo của hắn một lần nữa bốc cao ngàn ngút. Quả nhiên là "ngàn vạn anh hào ngã vì tôn"! Mà giờ khắc này, Bù Kiêu chợt nhận ra: với hắn, mình... chỉ có thể ngược nhìn mà thôi!

"Đi thôi, giờ chính là trận chiến của chúng ta!"

Lời bình:

Kẻ địch chưa từng thấy hóa ra lại mạnh mẽ đến độ làm cho người ta tuyệt vọng. Liệu Cung Diệp Vũ “vạn thiên anh hào ngã vi tôn” có phải người sẽ cứu thoát cả nhóm khỏi tuyệt cảnh trước mắt? Cùng đón đọc chương mới nhất của TVKD được thực hiện bởi nhóm dịch Vô Hận Chi Tâm!

Chú thích:

1. Lý trực khí trạng: nói với tư thế hiên ngang, khí thế mạnh mẽ như thể điều mình nói là chân lý.
2. Sơn băng địa liệt: cũng như “long trời lở đất”
3. Lên sân khấu: Ý nói là đã tới lúc trình diễn (một cách nói bóng bẩy)

TỬ VONG KHAI ĐOAN

Zhttty
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 8+3: Song Lô Chiến Phong Đô! (3)

Quãng đường 20km...

Với người bình thường đi bộ thì đó chắc hẳn phải là lộ trình dài tới mấy giờ đồng hồ. Tuy nhiên, với năm người trước mặt thì ngược lại, quãng đường này cũng không phải quá xa với bọn họ. Nếu như thiêu đốt năng lượng tiêu chuẩn trong cơ thể thì tốc độ của họ đều có thể vượt qua 60 km/h, thậm chí còn có thể nhanh hơn. Vậy nên thời gian để đi từ chỗ mọi người đứng tới trung tâm của chiến trường... cũng chỉ hơn 10 phút mà thôi.

Trên cái lộ trình vền vẹn 10 phút thời gian đó, tất cả đều yên lặng phóng về phía trước, không một ai muốn mở miệng nói gì... Loại cảm giác này thật khó mà hình dung! Ngoại trừ Cung Diệp Vũ vẫn giữ được khí thế phù hợp với cái bộ dạng hiên ngang của hắn thì những người còn lại đều khó mà dấu được cảm xúc nặng nề của mình. Giống như bản thân đang dần đi về phía tử vong vậy.

“Sợ hãi sao?”

Tiếng nói của Cung Diệp Vũ bỗng nhiên vang lên khiến cho mọi người không tự chủ được mà thoáng ngẩn ra, sau đó tất cả đều đổ dồn ánh mắt về Cung Diệp Vũ. Bọn hắn lại phát hiện Cung Diệp Vũ không hề quay đầu lại, chỉ vừa đi vừa nói bằng giọng đều đều với mọi người: “Cũng không phải! Không phải là sợ hãi! Tâm trạng này của các người... thật ra ta cũng hiểu rõ. Đây là sự mất phương hướng nhỉ? Là sự không hiểu được đối với con đường phía trước, đối với chiến đấu, đối với sinh tử phải không?”

Rồi đột nhiên Cung Diệp Vũ ngửa đầu cười ha hả. Đó là một tiếng cười đầy sự phóng khoáng, không có một chút lo lắng, chần chờ nào, như thể hắn chỉ đang đi

chơi đá bóng, đi xem một vở kịch vậy. Khi tiếng cười ngừng lại, hân mới nói lớn: “Ta cũng đã từng trải qua cảm giác bây giờ của các người. Đó là lúc ta phải đối mặt với một trận chiến phải chết chắc! Tuy trước đó trong lòng đã không còn màng tới sinh tử, cũng đã không còn sợ hãi tử vong từ lâu, nhưng đến khi chiến đấu sắp thực sự bắt đầu thì vẫn không thể ngăn được cảm giác mê mờ này dâng lên trong lòng, ha ha ha...”

“Cái đó gọi là “sương mù trong tâm linh” của các người đó!”

Cung Diệp Vũ bỗng nhiên hét lớn, âm thanh của hân như thể tiếng chuông lớn, mỗi lời nói ra tựa như ‘chân ngôn’(1), hân rống lớn lên: “Thấu triệt bản tâm thì mới có thể ‘thấy rõ tâm tính’, mới hiểu được ý nghĩa chân chính của bản tâm mình. Như thế mới tìm được ‘nhân’ của chính mình, mới có thể quán triệt được ‘nhân’ của chính mình! Thứ ‘sương mù trong tâm linh’ này chính là chướng ngại lớn nhất mà các người phải đột phá được! ‘Nhân’ của bản thân phải vượt qua nó thì mới có thể trở thành cường giả Chân Ma cấp được, chứ không thể nào cưỡng ép vượt qua được. Đó chính là ‘sương mù trong tâm linh’! ‘Sống’ cũng được, ‘chết’ cũng được, ‘dục vọng’ cũng được, ‘vui vẻ’ cũng được, ‘bi thương’ cũng được, thậm chí cả ‘tưởng nhớ’ cũng đều có thể dùng để vượt qua rào cản đó để trở thành cường giả Chân Ma cấp(2)!”

“Khi các người vượt qua được thứ ‘sương mù trong tâm linh’ này! Đó là thời khắc các người thành tựu Chân Ma!”

Trong số bốn người còn lại, ngoài Bùi Kiều hơi ngoại lệ một chút thì ba người còn lại đều là Tránh Thoát Giả có lượng chấp niệm hùng hậu, mục tiêu của bọn hân đường nhiên cũng là thành tựu cường giả Chân Ma cấp. Đó có thể coi là mộng tưởng của tất cả Tự Do Linh Hồn, Tránh Thoát Giả và Cao Đẳng Tránh Thoát Giả trên toàn thế giới! Nhưng làm thế nào để có thể thăng cấp Chân Ma đây? Cho tới tận bây giờ đó vẫn còn là một điều bí ẩn, nhưng lúc này Cung Diệp Vũ bỗng nhiên lại chỉ ra điều kiện quan trọng để đạt được mục tiêu đó, không những vậy còn nói rõ là chỉ cần vượt qua cái ‘sương mù trong tâm linh’ này, sẽ lập tức đạt tới thực lực Chân Ma cấp? Cả bốn người bọn Bùi Kiều nghe thế thì đều lập tức trầm ngâm.

(... Nói thì là nói vậy, thấu triệt bản tâm, tìm thấy được ‘nhân’ của chính mình, quán triệt ‘nhân’ của chính mình, sau đó dung hợp ‘nhân’ vào trong chấp niệm, làm cho cường độ của chấp niệm tăng mạnh...Thật là quá khó đó!)

Bùi Kiêu chỉ có thể thầm thở dài trong lòng.

Sau khi trải qua mấy cuộc chiến tẩy lễ tại ảo giới Phong Đô thì lúc này linh hồn Bùi Kiêu đã trong vắt như ngọc lưu ly không chút tỳ vết, chỉ cần vừa nghĩ tới là đã có thể quan sát bên trong cơ thể một cách nhẹ nhàng, không cần phải niệm đọc mấy bài thơ từ đề để tiến vào trạng thái tĩnh tâm như trước nữa. Mà cường độ chấp niệm của bản thân còn tăng lên gấp đôi, giúp hắn có thể chứa được tới 200 đơn vị năng lượng tiêu chuẩn chỉ bằng 100 đơn vị chấp niệm. Tỷ lệ 2:1 đó đã mạnh hơn nhiều so với các Tránh Thoát Giả thông thường và một vài Cao Đẳng Tránh Thoát Giả. Nhưng cho dù như vậy, hắn vẫn chưa biết được cái gì là ‘nhân’ của mình, làm sao để quán triệt được ‘nhân’ của chính mình, làm thế nào để dung hợp được ‘nhân’ và bản tâm của mình lại với nhau. Tất cả những điều đó dường như vẫn là một vùng hư vô mờ mịt như sương khói!

Vậy là bốn người lại lần nữa trầm tư, thậm chí còn có phần quên mất tình hình trước mắt, chỉ biết đi theo sau Cung Diệp Vũ, từ từ tiếp cận khu vực trung tâm chiến trường. Còn Cung Diệp Vũ thì lại thở nhẹ ra một hơi, cuối cùng thì hắn cũng đã trút được mỗi lo lắng trong lòng về bốn người sau lưng. Nói đúng hơn là trút được mỗi lo lắng về Bùi Kiêu.

Dù sao thì chỉ có hắn và Bùi Kiêu sử dụng được Giải Phóng, cũng là một chiến lực cực kỳ quan trọng đối với trận chiến này... Nếu chưa đánh mà đã lạc mất dũng khí thì trận này đúng là khó mà đánh nổi rồi!

Bất kể có thế nào thì năm người vẫn càng lúc càng tiến gần tới trung tâm chiến trường. Mà trong khoảng 10 phút này, từ bên trong chiến trường liên tiếp vang lên những tiếng nổ dữ dội, mặt đất cũng chấn động từng cơn, đôi khi còn có đá tảng từ trên trời rơi xuống trên đường đi. Cung may mà Cung Diệp Vũ là người dẫn đầu, vậy nên khi có đá lớn có thể tổn thương đến mọi người rơi xuống là hắn sẽ lập tức dùng Tử Lôi Dao đánh nát ngay. Vậy là không ai bị tổn thương gì hết, đoạn đường

này coi như an toàn.

Vậy là trong khi không hề để ý, cả bọn đã chạy qua đoạn đường mười phút kia. Và mãi cho đến khi năm người vừa vượt qua một ranh giới vô hình nào đó, trước mặt bỗng nhiên truyền tới một cỗ lực áp bức lớn đến khó mà hình dung nổi. Cỗ áp lực này không hề kèm theo chấn động cảm xúc hoặc ý thức một cách rõ ràng như trường khí thể của quý quái Chân Ma cấp, mà nó là một cỗ áp lực thuần túy. Giống như khi một người đứng trước một ngọn núi nguy nga hùng vĩ hoặc người đứng trên bờ cát ngắm nhìn biển rộng bao la, vì cảm thấy bản thân quá nhỏ bé mà trong lòng sinh ra áp lực. Chính là như vậy!

Trừ Cung Diệp Vũ ra, những người còn lại đều vô thức siết chặt Thiên Sinh Vũ Khí trong tay, cũng nhờ chuyện vừa rồi mà bọn họ tỉnh táo lại từ trong dòng suy nghĩ miên man. Tới lúc này, bọn họ mới phát hiện khu vực trước mặt là một vùng bị bao phủ bởi tro bụi mù mịt, cũng chính từ trong khu vực tro bụi đó vang lên những tiếng động ầm ầm và tiếng những sinh vật khổng lồ gầm rống chói tai.

Mà lại nói đến cái ranh giới mà bọn họ vừa vượt qua: bên ngoài cái ranh giới đó thì không cảm nhận được chút nào cỗ áp lực khổng lồ kia, nhưng sau khi vượt qua ranh giới đó để vào trong này thì lại có thể cảm nhận được cỗ áp lực đó vô cùng rõ ràng!

Cung Diệp Vũ cũng dừng bước, hẩn nhìn về phía trước với vẻ mặt nghiêm túc; “Quả nhiên là không sai! Hai con quý quái Ma Vương cấp này, lực lượng mà chúng đang sử dụng đã giảm rất nhiều so với lúc ban đầu. Có điều, đây đã là vị trí an toàn cuối cùng rồi, nếu tiến thêm một bước thôi thì chúng ta cũng sẽ lọt vào tầm ngắm của chúng. Nơi này là điểm xa nhất mà khí thể của chúng có thể xác định được mục tiêu...” (3)

Nói tới đây, Cung Diệp Vũ quay đầu lại nhìn mọi người, đặc biệt nhìn thật sâu Bùi Kiêu rồi nói: “Bây giờ quay lại vẫn còn kịp. Toàn bộ những điều này đều chỉ là ‘đạo’ của ta mà thôi. Các người không cần phải dùng mạng của mình để ấn chứng ‘đạo’ của ta! Nếu như các người...”

“Nhưng đây là đoàn đội của bọn ta.” Dương Húc Quang bỗng cắt đứt câu nói

của hắn, rồi cười đến chói cả mắt mà nói: “Có lẽ đây thực sự chỉ là ‘đạo’ của người, nhưng đây lại là đoàn đội của chúng ta. Bảo vệ đoàn đội của chính mình... Đó có thể coi là ‘đạo’ của bọn ta không?”

Bùi Kiêu cũng lập tức gật đầu đầy dứt khoát: “Ta không hề ăn chứng ‘đạo’ của người. Chỉ muốn trả lại ân cứu mạng cho người thôi... Có lẽ giống như người nói: cứu ta một mạng chỉ là vì tình cờ gặp gỡ. Nhưng sau đó người còn có ơn giúp ta báo thù, hôm nay ta trả lại tất cả cho người!”

Cung Diệp Vũ không nói thêm gì nữa, chỉ yên lặng gật đầu rồi nhìn về phía xa nói: “Tiến thêm một bước nữa là tuyên chiến! Đó chính là ý hai con Ma Vương cấp muốn nói. Vậy nên... Dương Húc Quang, Nhậm Trăn, Lưu Vân, ba người các người cần phải tiến vào vòng chiến trong khu vực bụi mù kia. Nhiệm vụ của các người rất đơn giản: tiến về phía trước chính xác 500 bước! Hai con quỷ quái Ma Vương cấp kia đang chiến đấu cách đây khoảng ngàn mét. Nhiệm vụ của các người là tiến lên 500 bước để hấp dẫn sự chú ý của chúng nó!”

“500 bước có khả năng đại diện cho chính tử vong! Nhưng các người đã làm tốt tâm lý chịu hi sinh rồi thì ta cũng muốn dùng sự hi sinh này để tranh thủ lấy một cơ hội cho ta và Bùi Kiêu. Trạng thái Giải Phóng của chúng ta không thể duy trì được lâu, vậy nên không có khả năng đột kích thành công khi bọn chúng đã có phòng bị. Vậy nên ta chỉ có thể cầu các người thôi... Tiến lên đi!”

Lúc Cung Diệp Vũ nói ra những lời đó, hắn quay lưng lại phía mọi người, cho nên không ai nhìn thấy nét mặt của hắn ra sao. Và khi Bùi Kiêu còn đang kinh ngạc nhìn về phía ba người còn lại, hắn đã thấy Dương Húc Quang, Nhậm Trăn và cả Lưu Vân đều bình thản mỉm cười. Sau đó, cả năm năm chặt lấy Thiên Sinh Vũ Khí của mình tiến vào trong tro bụi. Nhìn bộ dạng của bọn hắn, dường như không hề có một chút bất ngờ nào... Không một chút chần chừ?!

(Sao... làm sao có thể? Sao bọn họ có thể thản nhiên như vậy? Chẳng lẽ bọn họ không biết rằng cứ đi như vậy, rất có thể sẽ phải chết hay sao?)

Bùi Kiêu chỉ cảm thấy tâm thần như rối loạn. Quả thực không biết nên dùng điều gì để hình dung về ba người Dương Húc Quang, Nhậm Trăn và Lưu Vân...

Ngủ gật hay là anh dũng?

“Tình tâm ! Tập trung lại toàn bộ tư tưởng, một khi thấy ta sử dụng Giải Phóng thì người cũng lập tức phải theo kịp tiết tấu của ta! Sinh tử của chúng ta, có thể chỉ nằm trong một ý niệm của người mà thôi!”

“Còn nữa! Có một loại tin tưởng gọi là ‘chiến hữu’, có một loại tình cảm gọi là ‘đồng đội’... Ta tin rằng tương lai người cũng sẽ tìm được những người có thể đối đầu với mình như vậy!”

Bùi Kiều nghe vậy thì gắng sức đè nén sự kinh hãi của mình lại, rồi bắt đầu nhìn chăm chú vào màn khói bụi mù mịt phía trước. Nhưng phía trước ngoài những tiếng “đùng”, “âm” liên miên thì cũng chỉ đôi khi vang lên những tiếng thú rống điếc tai, thậm chí cả một chút dấu hiệu nào khác cũng không có. Nhưng chỉ khoảng mấy giây sau, trong đám tro bụi kia bỗng bùng lên ánh sáng chói lòa, còn có tiếng nhân loại hô hào lúc rõ lúc không. Ngay khoảnh khắc đó, toàn thân Cung Diệp Vũ bỗng rực sáng, ánh sáng tím chói lòa như vô biên vô hạn phát ra từ trên người hắn.

Lập tức, Bùi Kiều cũng không bảo lưu gì nữa, bắt đầu điên cuồng thiêu đốt chấp niệm trong cơ thể. Lôi điện bắt đầu không ngừng xẹt qua phía ngoài cơ thể, rồi bằng tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được, cơ thể hắn nhanh chóng bành trướng thành một người khổng lồ!

Chỉ sau một giây, Bùi Kiều đã hóa thân thành Thunder Titan (4), còn Cung Diệp Vũ thì xuất hiện với hình dạng Tử Lôi Chân Thân (5). Hai đạo lôi điện một tím một bạc lập tức xông vào màn tro bụi. Chỉ trong nháy mắt, hai người đã vọt vào vùng chiến trường trung tâm!

Một quái vật cao tới hơn 30m, cơ bắp toàn thân xoắn vặn, đầu giống như đầu của một con bò cực lớn, thân mình giống như con người, giống như quái vật Minotaur từ cõi Hồng Hoang vượt giới phủ xuống, giống như quỷ thần hiện ngang đứng giữa chiến trường!

Đối diện nó là Mã Diện với thân hình “thấp bé” cân đối, cao hơn 3m, tuy so với cái thân hình như ma thần cao hơn 30m của Ngưu Đầu thì rất chênh lệch, nhưng hai

mắt nó lại sáng quắc như mặt trời, chỉ cần hơi nhìn vào sẽ hóa mắt vầng đầu, như thể cả linh hồn cũng bị hút đi mất. Bốn phía xung quanh lại có một đám đầu lâu khổng lồ đen kịt trôi nổi, vô vàn ma trơi xanh lét, mấy bộ khô lâu màu đỏ thẫm, còn có vài con cương thi khổng lồ sải cánh bay lượn.

Trời ạ! Con Mã Diện này đang thao túng thi thể của quỷ quái Chân Ma cấp để làm vũ khí đấy ư?

Đúng lúc này! Một tím một bạc, hai luồng lôi điện đột kích xông vào, phóng thẳng tới vị trí của Mã Diện ở gần hơn!

“Dùng”

Một tiếng đao ngân! Trường đao màu tím lập tức chém xuống...

Lời bình:

Kẻ địch mạnh nhất đã ở ngay trước mắt! Những gì phải làm chỉ còn là liều mạng! Đón đọc chương mới đây kịch tính của TVKD được thực hiện bởi nhóm dịch Vô Hạn Chi Tâm!

Chú thích:

1. Chân ngôn: âm thanh như của trời đất, là đại diện cho quy luật của thế giới, vũ trụ.
2. Ý nói tất cả các loại 'nhân' đều có thể vượt qua được sương mù trong tâm linh
3. Điểm xa nhất mà khí thể của chúng có thể xác định mục tiêu: Quỷ quái dùng khí thể như rada để cảm nhận xung quanh. Nơi nhóm Bùi Kiêu đứng là vị trí xa nhất mà khí thể của quỷ quái vươn tới được.
4. Thunder TiTan: lấy hình mẫu từ chủng quân Titan trong dòng game Might and Magic Heroes
5. Tử Lôi Chân Thân: cả cơ thể như đều làm bằng lôi điện màu tím.

TỬ VONG KHAI ĐOAN

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 8+4: Song Lô Chiến Phong Đô! (4)

Giờ phút này tốc độ của Cung Diệp Vũ và Bùi Kiêu nhanh đến mức nào? Tiến vào trạng thái Giải Phóng bằng cách thiêu đốt trường khí thể hoặc chấp niệm sẽ đối lấy được lực lượng và tốc độ không lồ gấp tới mấy chục lần so với việc chỉ thiêu đốt tiêu chuẩn năng lượng bình thường.

Gần như chỉ trong nháy mắt, hai người đã vượt qua khoảng cách vài trăm mét. Đến lúc Bùi Kiêu nhận ra thì hắn đã theo sau Cung Diệp Vũ đến tận giữa trung tâm chiến trường, ngay trong tầm mắt chính là Ngưu Đầu cao hơn ba mươi mét cùng với Mã Diện cao hơn ba mét.

Tuy cả hai hầu như đều đột nhập vào chiến trường trung tâm trong nháy mắt, nhưng bởi lúc này tư duy của Bùi Kiêu đang hoạt động với tốc độ vượt xa người bình thường đến mấy chục lần nên hắn cũng thấy rất rõ ràng: tốc độ của Cung Diệp Vũ thực ra nhanh hơn hắn rất nhiều. Chỉ vì khoảng cách rất gần nên cả hai mới chạy đến cùng một lúc, nhưng nếu là khoảng cách lên đến 10km thì khi Cung Diệp Vũ chạy hết 10 km, hắn có khả năng mới chạy được 7-8 km mà thôi. Thế nên, rõ ràng là trạng thái Giải Phóng lúc này của Cung Diệp Vũ cường hãn hơn rất nhiều so với hắn!

Ngay khi Bùi Kiêu còn đang thất thần đôi chút thì Cung Diệp Vũ nhảy vào chiến trước một bước đã lập tức nhào tới Mã Diện, trong tay hắn là thanh trường đao bằng ánh sáng dài tới hơn ba mét với tử lô lập lòe quanh. Chưa tới một chớp mắt sau, Cung Diệp Vũ đã hoá thành một luồng ánh sáng tím chém thẳng lên lồng ngực Mã Diện!

“Đùng”

Một tiếng nổ lớn vang lên, phảng phất giống như tiếng sét đánh giữa trời. Tiếp theo, tại nơi Tử Lô Dao và lồng ngực Mã Diện va chạm, loé lên một tia chớp màu tím, như thể một tia sét thực sự đánh xuống. Luồng ánh sáng kịch liệt đó đủ để phá hỏng thị giác của bất kỳ kẻ nào nhìn vào, khiến cho trong mắt hẳn chỉ còn lại luồng ánh sáng tím kịch liệt giống như mặt trời.

Tình huống của Bùi Kiêu lúc này tốt hơn một chút, giờ hẳn đang ở trạng thái Giải Phóng, thân hình khổng lồ, cao tới 12-13m, tuy không thể so sánh được với kích thước khổng lồ của Ngưu Đầu nhưng dù sao thì uy thế nhìn cũng không tệ. Mà cũng không đơn giản như vậy, thân thể của hắn gần như được tạo thành bởi lôi điện, vậy nên cũng có chút miễn dịch với các loại ánh sáng mạnh. Vì thế hẳn có thể chứng kiến được quang cảnh ở giữa luồng ánh sáng tím kịch liệt kia: thanh cự đao hơn ba mét đang chém vào lồng ngực Mã Diện, nhưng mà khác với những cảnh tượng “nhất đao lưỡng đoạn” trước nay, một đao này lại không thể chém xuyên qua đối phương... Ở bên ngoài thân hình Mã Diện, bỗng nhiên nổi lên một tầng khí tức đen tối mỏng như cánh ve, chính tầng khí tức đen tối mỏng manh này đã cản lại Tử Lô Đại Dao uy mãnh như sấm.

(Trời, đây là cái loại khí tức đen tối gì chứ! Tội nghiệt bình thường có dày hơn nữa cũng chắc chắn sẽ bị xé tan nát dưới một đao kia! Thế mà vì sao cái khí tức đen tối này có thể ngăn cản được?)

Bùi Kiêu càng nhìn thấy rõ ràng thì càng khiếp sợ chưa từng thấy. Nhưng mà khiếp sợ thì khiếp sợ, lúc này hắn vẫn nhớ rõ nhiệm vụ của mình. Hắn lập tức liền ngưng tụ lực lượng lôi điện toàn thân vào lòng bàn tay, đồng thời rống lớn: “Cung Diệp Vũ! Lui lại!”. Chưa dứt lời, quả cầu sét trong lòng bàn tay hắn đã hướng ngay Mã Diện ép xuống.

Phản ứng của Cung Diệp Vũ lúc này cũng không hề kém một chút nào so với Bùi Kiêu, ánh sáng tím chợt loé lên, hắn lập tức đã lui lại hơn mười mét. Mà trong nháy mắt lúc “Chưởng Tâm Lô” (1) của Bùi Kiêu áp xuống đỉnh đầu của Mã Diện, đạo khí tức đen tối mỏng manh kia lại xuất hiện lên một lần nữa, cũng chặn đứng thế tới của quả cầu sét như trước. Với lực lượng tựa như vạn quân (2) của Bùi Kiêu lúc này mà lại không thể lay động màn khí tức đen tối mỏng manh kia chút nào!

Cho đến lúc này, hẳn rồi cuộc mới biết cái màn khí tức đen tối mỏng manh này là cái gì... Đó là vô cùng vô tận ác niệm, ác ý ngưng tụ lại!

Tuy rằng linh hồn thể của Bùi Kiều không tiếp xúc trực tiếp với tầng mỏng khí tức đen tối đó, lại còn có một quả quang cầu lõi điện ngăn cách, thế nhưng ngàn vạn ác niệm, ác ý vẫn truyền vào ý chí của hắn không chút trở ngại, như thể đột nhiên trong đầu Bùi Kiều có ngàn vạn người liên tục gào rú thảm thiết, rên rỉ. Trong nháy mắt, Bùi Kiều liền “nhìn thấy” chính mình rơi vào vực sâu vô biên vô tận hắc ám. Dưới đáy sâu hắc ám đó, là vô cùng vô tận quỷ hồn khô lâu, thi thể mục nát kì hình dị trạng, tất cả những gì buồn nôn nhất, khủng bố nhất trên thế gian đều đang đưa tay ra chụp về phía hắn, thậm chí có quái vật đã bắt đầu ôm lấy hắn mà cắn xé...

Chỉ trong vòng mấy giây, Bùi Kiều đã cảm giác được gần một nửa cơ thể mình bắt đầu hư thối, lại còn bị những con quỷ quái khô lâu kia từ từ cắn xé, gặm nhấm, đó quả thực là nỗi thống khổ không gì diễn tả nổi. Nhưng điều làm cho hắn tuyệt vọng hơn cả là bản thân đang bị kéo xuống nơi sâu thẳm nhất của vực sâu hắc ám một cách từ từ, chậm rãi, từng tắc một chìm sâu vào tăm tối...

“Đừng!”

“Tình tâm hoàn hồn!”

Ngay khi Bùi Kiều tuyệt vọng thì từ nơi hắc ám của vực sâu bỗng bắn ra một ánh chớp màu tím sáng rực. Tia chớp màu tím đó mãnh liệt như lửa cháy, bất kỳ loại quỷ quái kì hình dị trạng nào chạm phải đều bị thiêu đốt đến tan biến tức khắc. Sau đó, ánh chớp màu tím sáng rực đó bỗng nhiên bùng nổ làm cả vực sâu hắc ám cũng bị nổ nát vụn theo, giống như một tấm gương thủy tinh tan vỡ, từng mảnh một vỡ vụn rồi tiêu tán. Đến khi Bùi Kiều phục hồi lại thần trí thì hắn nhận ra mình vẫn đang ở nguyên vị trí cũ, không hề bị chút thương tổn nào.

Hắn vẫn đang trong trạng thái người khổng lồ lõi điện như trước, quả cầu sét trên tay cũng chưa hề tiêu tan, Chưởng Tâm Lôi cũng vẫn đặt ở phía trên đỉnh đầu Mã Diện, vẫn chỉ bị ngăn cách bởi tầng khí tức đen tối mỏng manh. Còn phía bên dưới hắn, Cung Diệp Vũ hoá thân thành tia chớp màu tím lại lần nữa chém xuống ngực Mã Diện, mà ánh sáng của tia chớp màu tím còn bao phủ một phần cơ thể Bùi

Kiều. Thế nên có thể thấy là vừa rồi hẳn cũng không bị ảo giác lâu.

(Ảo giác? Đúng rồi, hình thể của con Mã Diện rõ ràng không thích hợp cận chiến, vậy mà có thể có được danh tiếng ngang hàng với quái vật cao hơn 10m như Ngưu Đầu! Quả nhiên là có thể gây ra ảo giác cực kỳ khủng bố!)

Bùi Kiêu lập tức hiểu ra: chẳng lẽ tất cả những cảm nhận kinh khủng tới mức khiến người ta tuyệt vọng lúc trước chỉ là ảo giác do Mã Diện gây ra?

Nếu không có ánh chớp màu tím của Cung Diệp Vũ thì có khi Bùi Kiêu đã chìm sâu vào ảo giác đó, khi đó thì sớm muộn toàn bộ ý thức, thần trí sẽ tiêu tan, dù cho linh hồn thể có còn thì cũng vô dụng thôi. Bùi Kiêu lập tức sợ hãi, cố lui lại phía sau một ít. Nhưng hẳn cũng hiểu rõ tình thế hiện tại chẳng khác nào tên đã lên dây, không thẳng là chết! Thế nên hẳn lập tức hét lớn một tiếng, lợi dụng lúc này cơ thể vẫn còn được bao bọc bởi luồng lôi điện màu tím để một lần nữa ép xuống lôi cầu trong tay!

Ngay khi lôi cầu màu bạc sáng chói đè xuống từ phía trên thì đồng thời, một ánh đao sáng như tia chớp thuần sắc tím đồng thời chém lên thân thể Mã Diện. Khí tức đen tối mỏng manh kia tuy cứng cỏi vô cùng nhưng từng cũng từng chút một kiệt sức, cuối cùng không thể chống đỡ nổi nữa. Từ Lôi Đại Đao cuối cùng cũng xuyên qua màn khí tức đen tối, chém đến cơ thể Mã Diện!

Một đao kia chém xuống, nhưng cảnh tượng như chặt gỗ mục trong tường tượng lại không hề xuất hiện, mà ngược lại, nơi chém vào lại vang lên tiếng kim loại va chạm. Vậy mà nhất thời không thể chém vào được.

Miêu tả thì dài nhưng diễn biến thì chỉ xảy ra trong nháy mắt. Tốc độ nhanh như sét đánh, dù với tốc độ tư duy như hiện tại của Bùi Kiêu cũng chỉ nhìn thấy ánh đao màu tím chém xuống, rồi hình như nghe được tiếng kim loại va chạm. Khi hẳn còn chưa kịp nhận thức mọi chuyện thì lôi cầu trong tay hẳn đã nghiền nát được luồng khí tức đen tối phía dưới, lao xuống không một trở ngại nào nữa. “Ầm”, một tiếng nổ vang lên, lôi cầu đã nổ ngay trên cái đầu ngựa.

Cùng lúc, Cung Diệp Vũ cũng cảm thấy lực cản truyền tới Từ Lôi Đao bỗng

nhiên giảm mạnh, thân hình vốn cứng rắn như thép của Mã Diện lại bỗng trở nên mềm như xốp. Cung Diệp Vũ quá đổi vui mừng, điên cuồng tăng thêm lực vào Tử Lô Dao. “Xoẹt” một tiếng, cuối cùng ánh sáng tím loé lên, xuyên qua thân hình Mã Diện.

Đúng lúc Cung Diệp Vũ định quay lại chém bồi thêm nhát nữa thì hăn bỗng thấy không gian bốn phía bị bóp méo kịch liệt, chưa kịp vung đao tiếp thì đã thấy cơ thể bị giữ trong vùng không gian vặn vẹo này giống như đang ở trong một loại nước sền sệt, cơ thể không thể phát lực. Không chỉ hăn, Bùi Kiêu hiện tại cũng đang liều mạng ấn lõi cầu xuống, thân thể khổng lồ của hăn cũng bị khoá trong không gian vặn vẹo này, động tác cũng trở nên chậm chạp. Hơn nữa còn chậm hơn so với Cung Diệp Vũ, thậm chí không thể cử động chút nào.

Bùi Kiêu vừa nhận ra mình bị giam cầm trong không gian vặn vẹo, còn chưa kịp nghĩ ra biện pháp gì để thoát ra thì bỗng thấy không gian vặn vẹo này đã bắt đầu vỡ vụn, cảnh tượng giống như lúc hăn trúng ảo giác bị rơi vào vực sâu hắc ám. Không đúng! Không những không gian vặn vẹo tan vỡ từng mảnh một mà ngay cả linh hồn thể của hăn bị giam trong đó cũng đang vỡ ra từng mảnh một, bắt đầu từ phía ngực của hăn.

“Ầm!”

Ngay khi Bùi Kiêu đang sợ đến mức hồn phi phách tán thì bỗng nhiên một nắm đấm vô cùng lớn từ phía trên đập thẳng xuống dưới với lực lượng lớn đến mức như không thể ngăn cản. Nắm đấm chỉ bị chặn lại một chút rồi lập tức xuyên qua không gian vặn vẹo, sau đó đập nát cả không gian vặn vẹo cùng vết rách đang tan vỡ kia. “Đùng” một tiếng, đập vào phần trên của thân thể đã bị chém làm đôi của Mã Diện!

Cùng với đó là tiếng bò rống vang lên. Chủ nhân của nắm đấm khổng lồ đó... Ngưu Đầu cao tới hơn 30m đã vọt tới bên người Mã Diện từ lúc nào. Không ngờ nó cũng nhân lúc Mã Diện đang bị vây công mà lao vào, tham gia đội ngũ vây công đối phương. Sau khi nện xuống một quyền, Ngưu Đầu khổng lồ liền khom người xuống...

Trời! Ngưu Đầu đang ngoác miệng ra tát về phía Mã Diện! Hoá ra, nó muốn

nuốt sống Mã Diện!

Lời bình:

Quý quái Ma Vương cấp còn biết cả mưu mô? Ngưu Đầu nuốt sống Mã Diện liệu có làm nó đạt tới thực lực Ma Vương cấp hoàn chỉnh? Cung Diệp Vũ và Bùi Kiêu sẽ phải đối mặt với tình huống nguy nan này như thế nào? Đón xem chương mới nhất của TVKD được thực hiện bởi nhóm dịch Vô Hận Chi Tâm!

Chú thích:

1.Chương Tâm Lô: một chiêu thức hội tụ lôi điện vào lòng bàn tay để phát chưởng

2.Quân: đơn vị trọng lượng TQ cổ, 30 cân (đơn vị cổ) = 1 quân.

TỬ VONG KHAI ĐOAN

Zhttty
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 13: Song Lôi Chiến Phong Đô! (5)

"Không!"

Bùi Kiêu chỉ có thể trơ mắt nhìn mình bị một quyền này đánh bay. Mặc dù hình thể lúc này của hắn cũng xem như khổng lồ, nhưng nếu so với thân hình cao tới hơn 30m của Ngưu Đầu thì đúng là chẳng khác nào trẻ sơ sinh đứng trước người trưởng thành, căn bản là không có sức chống trả.

Hơn nữa khi Bùi Kiêu biến thành người khổng lồ lôi điện thì tuy lực lượng của hắn rất lớn nhưng vũ khí chính vẫn là lực lượng lôi điện. Vậy nên, nếu chỉ thuần túy là so đấu lực lượng với quái vật hoàn toàn dựa vào sức như Ngưu Đầu, thì đương nhiên Bùi Kiêu không thể sánh bằng.

Ngay lúc Bùi Kiêu bị một quyền đánh bay ngược ra thì tiếng hét kinh hãi của Cung Diệp Vũ cũng vang lên, Bùi Kiêu chỉ kịp nhìn thấy Ngưu Đầu ngoạm một cái lấy thân người Mã Diện. Tiếp đó, toàn bộ không gian trước mắt hắn bỗng như bị bóp méo, vặn vẹo, nếu không gian trước kia chỉ giống như một loại chất lỏng, thì bây giờ không gian vặn vẹo như vật thể rắn vậy. Khắp mọi nơi chợt xuất hiện những vết rách không gian màu trắng, cái trước nối tiếp cái sau, như thể hình thành một lỗ xoáy, vây chặt Ngưu Đầu, Mã Diện và cả Cung Diệp Vũ ở bên trong !

Bùi Kiêu thì bị bay ngược ra ngoài gần trăm mét. Lúc rơi xuống đất, hắn phát hiện, tuy bản thân chỉ bị liên lụy một chút thôi nhưng thân thể người khổng lồ lôi điện của hắn đã có dấu hiệu tiêu tan. Hơn nữa, chấp niệm của bản thân hắn cũng đang bắt đầu chấn động, tuy còn chưa quá nghiêm trọng nhưng nếu bị ảnh hưởng thêm một lần nữa thì rất có thể, hắn sẽ không thể nào duy trì trạng thái Giải Phóng được nữa!

Chỉ một, hai giây sau khi Bùi Kiều rơi ra ngoài, từ trong khối không gian như thể chất rắn bị vụn vụn kia bỗng lóe lên ánh sáng màu tím vô cùng chói mắt, như một tia chớp xẹt qua. Ngay sau đó, khối không gian vụn vụn đầy những vết rách màu trắng lập tức bị một đao của Cung Diệp Vũ bổ làm đôi. Bùi Kiều chỉ thấy Cung Diệp Vũ bay vút ra từ trong khối không gian vụn vụn, rồi Cung Diệp Vũ cứ thế mà đứng sừng sững giữa không trung, giống như linh hồn có thể bay lượn trong thế giới hiện thực. Nhưng nơi này chính là ảo giới cơ mà! Cung Diệp Vũ làm thế nào có thể đứng giữa không trung ở nơi này?

Bùi Kiều còn chưa kịp hiểu ra thì Cung Diệp Vũ bỗng gầm to một tiếng, ánh sáng tím trên người loang loáng như điện, chỉ trong chớp lát đã lớn hơn lên gấp mười lần, thậm chí cả độ sáng cũng tăng mạnh như vậy. Lần này, không chỉ Tử Lô Di Dao biến đổi mà cả bản thân hắc đường như cũng đã biến thành một luồng sét tím. Một cỗ khí phách như kinh thiên hạ bỗng nhiên xuất hiện, không ngờ lúc này nó lại có thể áp chế khí âm trầm khủng bố vốn đang tràn ngập nơi này!

Khác biệt lớn nhất giữa Chân Ma cấp và Nhập Ma cấp, chính là ở ý chí, ở 'nhân', ở 'đạo', tất cả những điều đó đều được cụ thể hóa ở trường khí thể. Đó là một loại trường năng lượng kỳ lạ, tựa như vô hình, nhưng một khi quỷ quái hoặc sinh vật bên ngoài bước vào trường khí thể này, thì đều sẽ lập tức cảm nhận được ý chí, 'nhân', 'đạo' của cường giả Chân Ma cấp đó. Mà khí thể trường cũng là một cơ sở quan trọng để đánh giá quỷ quái hoặc linh hồn Chân Ma cấp mạnh hay yếu.

Theo cảm ứng của Cung Diệp Vũ, khí thể trường hai Ma Vương cấp quỷ quái Ngưu Đầu và Mã Diện đã hoàn toàn ngưng tụ trong thân thể, giống như là máu thịt chúng nó, không thoát ra ngoài chút nào. Cho nên dù ở ngay bên cạnh cũng không cảm nhận được ý chí chúng nó, chỉ còn lại một cỗ áp lực âm u kinh khủng và cực kỳ khổng lồ, như giòi trong xương, không chỗ nào không có. Đó chính là cảm giác của Bùi Kiều ngay khi vừa bước vào phạm vi trung tâm của chiến trường.

Lúc này đây, hào quang màu tím trên người Cung Diệp Vũ bỗng lan tràn vạn tượng, ý chí mà bản thân hắc đã quán triệt trở nên rất rõ ràng, khí thể trường bá đạo bỗng nhiên cũng trở nên khổng lồ một cách dị thường, cứng rắn bao phủ toàn bộ phạm vi nghìn mét của chiến trường. Trong nháy mắt, áp lực và cảm giác khủng

bổ bị quét sạch, giống như chính Ngưu Đầu, Mã Diện đã bị khống chế vậy!

(Hắn... hắn thiêu đốt chấp niệm của bản thân ư?)

Bùi Kiêu chỉ liếc nhìn thôi đã lập tức nghĩ tới kết luận này. Đúng vậy, trạng thái Giải Phóng là phương thức chiến đấu bằng cách thiêu đốt trường khí thể để tạo ra năng lượng siêu cấp. Thật ra cũng có thể thiêu đốt chấp niệm bản thân để thay thế, nhưng khí thể trường thì có thể tái tạo bằng cách chuyển đổi năng lượng tiêu chuẩn, còn chấp niệm của bản thân thì lại là trụ cột không thể thay thế của linh hồn!

Cung Diệp Vũ liều mạng rồi!

“Bùi Kiêu! Ngừng tụ quả cầu lôi điện! Ngưu Đầu cắn nuốt Mã Diện, nó... sắp tiến hóa thành Ma Vương cấp chân chính! Hiện tại nó đang thực hiện bước quan trọng nhất trong quá trình hấp thu Mã Diện! Giờ chính là lúc nó suy yếu nhất!”

Cung Diệp Vũ rống lên một tiếng. Vừa rồi, hai người đã tập kích bất ngờ kẻ không sở trường cận chiến là Mã Diện, công kích liên tục khiến cho Mã Diện không kịp trở tay, đạt được kết quả tốt, còn làm cho nó phải sử dụng sức mạnh nó còn giấu... Thế nhưng, điều đó lại để cho Ngưu Đầu một cơ hội, thừa dịp Mã Diện bị chém làm hai đoạn, không ngờ nó lại lập tức cắn nuốt Mã Diện. Chính vì thế, hai người gần như bị biến tướng thành kẻ trợ giúp Ngưu Đầu dành thắng lợi!

Cung Diệp Vũ sau khi gào lên, cả người bay lên hơn năm mươi mét, tiếp đó một luồng sấm sét từ giữa không trung bắn thẳng xuống, Cung Diệp Vũ đã điên cuồng trảm một đao ngay xuống cái đầu bò, vạn trường tử quang lập tức bùng lên.

“Xuân Lôi Bạo Cức!”

Một đao của Cung Diệp Vũ chém xuống, đao thể mạnh mẽ của Tử Lôi Đao lập tức phá vỡ đầu Ngưu Đầu, thuận thế chém tiếp xuống phần cổ của nó. Thế nhưng, đao thể lúc này đã yếu, bị kẹt lại ở phần cổ mà không cách nào chém xuống tiếp được. Về phần Ngưu Đầu, nó dường như cũng phải chịu nỗi thống khổ cực lớn, nó gầm một tiếng, không ngờ lại đập mạnh đầu mình xuống đất!

Chỉ nghe một tiếng “uỳnh” thật lớn vang lên, đầu lâu của Ngưu Đầu và Cung Diệp Vũ cùng đập xuống mặt đất. Lực lượng của Ngưu Đầu này có thật quá kinh khủng, không ngờ một chiêu này lại đập ra một cái hố rộng tới ba mươi mét trên mặt đất, mặt đất cũng như rung chuyển!

“Trầm Lôi Địa Ngục!”

Tiếng rống cuồng nộ của Cung Diệp Vũ vang lên từ dưới hố sâu, trường khí thể bá đạo của hắn chẳng những không yếu bớt chút nào mà còn càng thêm điên cuồng, mạnh mẽ. Chỉ thấy vô số tử lôi đao mang xuyên qua từng tấc đất phóng lên. Nháy mắt, đầu lâu cực lớn của Ngưu Đầu bị đao phong cuốn cho nát bầy! Mà Cung Diệp Vũ cũng theo sau đao mang vọt thẳng lên, lại chém bồi thêm mấy đao lên lồng ngực Ngưu Đầu.

Mãi đến lúc này, Bùi Kiêu mới bừng tỉnh từ cơn ngây đại. Hắn cũng không chẳng hề vui vẻ khi Cung Diệp Vũ đại phát thần uy, bởi vì hắn cũng đã từng thiêu đốt chấp niệm bản thân, nên biết rõ tình hình khi thiêu đốt chấp niệm là như thế nào. Quả thật, nhìn qua thì vô cùng uy mãnh, nhưng mà không thể kéo dài, hơn nữa càng kéo dài lâu thì càng uy mãnh. Khi hắn quật ngã con Sói Mặt Người khổng lồ dưới Địa Ngục chính là như vậy, tình trạng lúc đó đã là đèn cạn dầu... Chẳng lẽ, Cung Diệp Vũ lúc này cũng giống như vậy?

Bùi Kiêu cũng hiểu rõ, lúc này chính là thời điểm quyết định. Không phải thắng, chính là chết! Hắn cũng điên cuồng hét lên, rồi vọt thẳng về phía Ngưu Đầu. Đồng thời, lực lượng lôi điện toàn thân lại ngưng tụ một lần nữa. Từng tia ngưng tụ thành một khối cầu, một quả cầu ánh sáng đầy lực lượng lôi điện phát sáng trên tay hắn.

(...Đợi đã, tuy uy lực của quả cầu lôi điện quả thật rất lớn, lúc trước con quỷ quái khô lâu màu đỏ Chân Ma cấp kia cũng bị ta giết chết bằng chiêu này... Thế nhưng quả cầu lôi điện dường như không hề hiệu quả với Ma Vương cấp Mã Diện. Lúc trước, Mã Diện đã nhẹ nhàng đỡ được chiêu này! Đáng tiếc, thân thể ta to lớn như thế nhưng Anh Dững Súng lại quá nhỏ. Nếu như có thể dùng quả cầu lôi điện làm đạn cho Anh Dững bắn ra, khi đó...)

Vừa tiến về phía trước, Bùi Kiêu vừa tiếp tục nghĩ cách. Tới lúc hần nghĩ đến Anh Dũng sủng, trong đầu chợt lóe lên một ý tưởng, rồi lập tức dùng phần lớn tư tưởng của mình tập trung vào Anh Dũng Sủng. Hơn nữa, hần còn có ý đồ muốn nhìn vào trong cấu tạo giống như lúc quan sát cấu tạo thân thể, đưa ý thức thâm nhập vào trong cây sủng.

Linh hồn Bùi Kiêu lúc này đã trong suốt như ngọc Lưu Ly, gần như chỉ cần tập chung tinh thần là hần lập tức có thể dùng ý thức để “nhìn thấy” linh hồn chính mình trong cơ thể. Nhưng Anh Dũng Sủng lại không phải một phần linh hồn thể của hần nên khi đưa ý thức vào trong đó, hần chỉ có thể cảm thấy có một mảng sương mù, tạm thời vẫn không nhìn ra được cấu tạo bên trong. Mà lúc này, càng lúc càng gần tới vị trí của Ngưu Đầu và Cung Diệp Vũ làm tâm trạng của hần lại càng nôn nóng hơn.

(... Có nên thiêu đốt chấp niệm bản thân đưa vào trong Anh Dũng sủng hay không?)

Bùi Kiêu lúc này đã nóng tới mức khó mà tưởng tượng nổi. Hần hét to một tiếng, lập tức thiêu đốt một phần chấp niệm bản thân, rồi truyền vào trong Anh Dũng Sủng. Ngay lúc truyền chấp niệm bản thân vào, hần dường như cảm nhận được cảm xúc cây sủng này... Đúng vậy, từ trong cây sủng này phát ra một cỗ ý chí không chịu khuất phục, không chịu đầu hàng, không chịu thua cuộc, dùng một tư thái anh dũng để đối mặt với tử vong!

Trong nháy mắt đó! Bùi Kiêu dường như thấy được một phù văn như ẩn như hiện bên trong Anh Dũng Sủng...

Bên kia, uy thế của Cung Diệp Vũ càng lúc càng thêm khủng bố, vạn trượng lôi quang như muốn xé rách cả vùng đất xung quanh. Khí thế cuồng bá khí lạnh lẽo đến thấu xương, đè ép thẳng xuống Ngưu Đầu. Ngưu Đầu lúc này cũng cực kỳ chật vật, cả cái đầu của nó đã hoàn toàn biến mất, thêm một cánh tay cũng bị chém rụng... Thế nhưng bên trong thân thể nó lại có vô số hắc khí đang cuộn cuộn như thể sôi trào, giống như có thứ gì đó chuẩn bị bước ra từ trong đó...

“A!”

Cung Diệp Vũ đột nhiên nhảy cao lên một lần nữa. Lần này, hắn đã nhảy lên cao hơn trăm mét, tiếp đó lao thẳng xuống phía dưới. Một đạo rực sáng chói mắt như tia sét chột lóe, từ giữa không trung chém thẳng vào bên trong thân hình của Ngưu Đầu!

“Nộ Lôi Tê Thiên Diệt Địa!”

Một đạo này chém dọc thân hình Ngưu Đầu từ trên xuống dưới, chém xuống tận cái hố mà Ngưu Đầu đang đứng, đạo kinh còn khiến mặt đất xung quanh bị chém tan nát. Thế nhưng khi đạo kinh qua đi, Cung Diệp Vũ lại không chui ra khỏi thân thể Ngưu Đầu, ngược lại là từ trong cơ thể Ngưu Đầu vang lên những âm thanh ùng ùng không dứt, không hiểu trong cơ thể nó đang diễn ra chuyện gì. Bỗng một đoàn khí tức ngăm đen trộn lẫn với lôi điện màu tím, từ trong ngực Ngưu Đầu mạnh mẽ xông ra. Nhưng Ngưu Đầu lập tức bắt lấy đoàn khí tức đó rồi dồn sức bóp chặt, sau đó nó dùng cánh tay còn lại ném mạnh ra xa. “Vút” một tiếng, đoàn khí tức đó không biết đã bị ném tới nơi nào rồi.

“Gào! A a a..a!”

Sau khi Ngưu Đầu ném bay đoàn khí tức kia đi, nó không ngờ lại bắt đầu biến hóa, dùng hai núm vú trên ngực biến thành mắt, dùng vết chém làm miệng rồi cứ như vậy mà điên cuồng gào rú. Còn khí tức đen tối trong cơ thể nó cũng sôi trào đến cực điểm, giống như một nồi cháo tạt nham đủ thứ sôi trào không ngừng, thứ đó xoắn lấy nhau rồi quấn quanh cơ thể Ngưu Đầu ... Như thế muốn biến toàn bộ thân thể của nó thành tội nghiệt vậy!

“Ê! Người quên ta rồi sao?”

Đúng lúc này, một bàn tay bỗng nhiên vỗ nhẹ lưng Ngưu Đầu . Thân hình khổng lồ cao tới ba mươi mét của Ngưu Đầu quay phắt lại. Ngay trước mặt nó, là một “họng pháo” khổng lồ chỉ thẳng vào vết thương đã biến thành cái miệng trước ngực nó...

Thân hình Bùi Kiều vẫn chỉ cao mười hai, mười ba mét như cũ. Thế nhưng lôi điện vốn loang loáng quấn quanh người hắn lúc này đã hoàn toàn biến mất. Chỉ có

điều, trên tay hắn là một khẩu súng khổng lồ dài tới bảy, tám mét, mà trong họng súng đó lại thấy được lõi điện xoắn xuýt. Họng súng có chu vi ít nhất là hai mét đang chĩa thẳng vào vết rách ở trên ngực Ngưu Đầu!

Bùi Kiêu, bóp cò súng...

TỬ VONG KHAI ĐOAN

Zhttty
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 14: Khốc Liệt Và Trở Về! (1)

Cái "nòng pháo" vừa thô vừa to mà Bùi Kiều đang cầm trong tay thật ra chính là một hình dạng mới do Anh Dũng Súng biến thành!

Khi đang ngưng tụ lô điện để chạy về hướng mà Ngưu Đầu và Cung Diệp Vũ chiến đấu, Bùi Kiều cũng đã ngưng tụ lô điện nạp vào trong Anh Dũng Súng theo bản năng giống như khi hắn bắn ra đạn lô điện vậy. Tuy nhiên, trạng thái hiện giờ của hắn lại không phải là Giải phóng thật sự, chỉ là dựa vào hai ký hiệu Lô điện trong cơ thể để thiêu đốt chấp niệm mà thôi. Hắn còn chưa có năng lực để sử dụng hình thức Giải phóng chân chính của Thiên Sinh Vũ Khí.

Đột nhiên hắn lại nảy ra một ý tưởng, đó là lấy chấp niệm nạp vào Thiên Sinh Vũ Khí, hơn nữa còn là loại chấp niệm ở trạng thái bị thiêu đốt... Quả nhiên! Vào thời điểm chấp niệm đang được thiêu đốt của hắn tiến vào trong Anh Dũng Súng, ý thức của hắn cũng theo đó mà tràn vào Thiên Sinh Vũ Khí này!

Thiên Sinh Vũ Khí kỳ thực cũng là do chấp niệm cấu tạo nên, nhưng cỗ chấp niệm này không hề giống với chấp niệm của linh hồn thể hoặc của quỷ quái, mà là một loại ý chí cực kỳ đơn giản, vô cùng thuần nhất!

Ví dụ như ý chí của Anh Dũng Súng là một cỗ ý chí anh dũng, bất khuất, không bao giờ chịu khuất phục, không bao giờ chịu đầu hàng. Lúc này Bùi Kiều cảm nhận được từ bên trong Anh Dũng Súng dường như có âm thanh của vô số chiến sĩ đang gầm thét.

Không chỉ vậy, lúc Bùi Kiều nạp chấp niệm đang được thiêu đốt của mình vào Anh Dũng Súng, hắn dường như đã nhìn thấy một cái ký tự kỳ dị được dung hợp vào với cỗ ý chí anh dũng. Hình thù của ký tự đó rất kỳ quái, khó ai có thể hình

dung được nó là cái gì, tuy nhiên nó lại có vài phần tương tự với ký hiệu lôi điện trong cơ thể hắc... Điểm tương tự của chúng chính là cảm giác kỳ dị mà chúng cùng có, chứ không phải tương tự về hình dạng.

Chẳng qua ký tự này cũng chỉ xuất hiện trong nháy mắt mà thôi, ngay cả hình dạng của nó Bùi Kiều cũng chưa nhìn được rõ ràng, nó đã biến mất ngay lập tức trong Anh Dũng Súng. Hơn nữa, đang vào lúc khẩn cấp, Bùi Kiều thấy được hết những chuyện này, thực tế là do tư duy của hắc đang vận hành với tốc độ cực nhanh. Nếu tính từ khi nạp chấp niệm đang thiêu đốt vào, đến khi nhìn thấy ký tự, thời gian cũng chưa bằng một cái chớp mắt, mà hắc cũng chỉ mới rời đi cách đó mấy bước chân mà thôi, cho dù tốc độ suy nghĩ của hắc có nhanh đến thế nào nữa, trong nháy mắt như vậy cũng không thể nào nghĩ ra được gì.

Nhưng mà Bùi Kiều vẫn có thu hoạch, khẩu súng nhỏ bé trong tay hắc, giờ phút này liên tục bành trướng với tốc độ có thể nhìn thấy được bằng mắt thường. Hơn nữa, ý chí anh dũng bên trong dường như cũng dần phát tán ra ngoài, cảm giác nó mang lại gần giống như của trường khí thể do Chân Ma cấp phát ra vậy. Chẳng qua cổ ý chí này không tạo ra áp bách như trường khí thể, mà chỉ có thể cảm nhận được một cách mơ hồ mà thôi.

(Giải... giải phóng? Đây là giải phóng sao?)

Khi Bùi Kiều mới nhìn thấy khẩu súng đang dần phóng to thì hắc cũng hơi ngẩn ra, nhưng ngay sau đó liền liều mạng nạp thêm chấp niệm đang thiêu đốt vào Anh Dũng Súng. Quả nhiên, tốc độ biến đổi của nó càng được tăng lên nhanh chóng, đồng thời, lực lôi điện hắc đang ngưng tụ trên tay cũng theo đó dung nhập vào khẩu súng lúc này đã dài tới bảy, tám mét này. Lúc này, trên đầu họng pháo, lôi điện lập lòe...

Bùi Kiều còn đang vui mừng vì sự biến hóa của khẩu súng trong tay, thì chợt nhìn thấy Cung Diệp Vũ đại phát thần uy trăm ra một đao, ẦY VẬY mà lại có thể chém xuyên qua chính giữa thân hình của Ngưu Đầu. Nhưng sau đó Cung Diệp Vũ lại bị khí tức đen tối trong cơ thể Ngưu Đầu quấn lấy, rồi bị nó ném bay ra ngoài. Mà nhìn bộ dáng Ngưu Đầu lúc này... nó dường như đang tiến hành một loại lột xác

nào đó! Một khi hoàn thành, không chừng nó sẽ biến thành Ma Vương cấp chân chính mất!

(Làm sao đây? Có thể sao? Cung Diệp Vũ thất bại sao? Như vậy Ngưu Đầu sẽ biến thành Ma Vương cấp chân chính hay sao? Khi đó, nhất định ta sẽ bị...)

Bùi Kiêu nhìn thấy như vậy thì lập tức cuống cuồng, suy nghĩ lung tung loạn cả lên, căn bản là không biết tiếp theo mình phải làm cái gì, trong đầu chỉ còn lại hoang mang và mờ mịt, thậm chí còn sinh một tia tuyệt vọng... Đúng lúc này, giữa lúc tâm lý của hắn còn đang hoảng loạn, tình huống chiến trường đang vô cùng nguy cấp, Anh Dũng Súng trên tay hắn đột nhiên dường như sống dậy, tựa như trái tim của con người, đập lên bịch bịch, mỗi một nhịp đập, ý chí anh dũng của nó lại truyền một tia cổ vũ vào cơ thể Bùi Kiêu. Loại ý chí bất khuất, vĩnh viễn không đầu hàng này dần dần xoa dịu hoảng loạn trong lòng hắn...

(Đúng rồi, Cung Diệp Vũ đã từng nói, hiện giờ là lúc Ngưu Đầu yếu nhất, nó cần nuốt Mã Diện xong, bản thân nhất định đã bị thương không nhẹ, đây là thứ nhất. Hơn nữa, công kích vừa rồi của Cung Diệp Vũ uy mãnh như vậy, chắc chắn không phải chỉ có vẻ bề ngoài. Thứ ba... nó muốn tiến giai, nó muốn dung hợp lực lượng của Mã Diện, muốn trở thành quý quái Ma Vương cấp chân chính, điều này sao có thể dễ dàng?)

(Cho nên... liều mạng thôi!)

Bùi Kiêu cố lấy lại can đảm, ngưng tụ lực lôi điện toàn thân vào Anh Dũng Súng, giờ phút này hắn đang sử dụng hình thái người khổng lồ, năng lượng tiêu chuẩn trong cơ thể đang được chuyển hóa liên tục thành lực lượng lôi điện với tốc độ cực nhanh, cho nên thứ bị hút vào trong Anh Dũng Súng lần này không phải là năng lượng tiêu chuẩn, mà toàn bộ đều là lực lượng lôi điện!

Cũng ngay lúc đó, sau khi Ngưu Đầu ném Cung Diệp Vũ đi xong liền bắt đầu rống lên điên cuồng, thân thể của nó cũng dần dần bị khí tức đen tối bao phủ. Thừa dịp Ngưu Đầu không đề phòng, Bùi Kiêu đã dùng tốc độ nhanh nhất vọt đến phía sau nó. Rồi không đợi cho hắn dừng lại hít thở, lấy lại bình tĩnh, cổ ý chí anh dũng đã lây nhiễm vào trong đầu, hắn liền áp sát Ngưu Đầu như thể không muốn sống

nữa vậy, sau đó phát lực vỗ mạnh vào lưng nó một cái.

"Này, người quên ta sao?"

Lời vừa dứt, cái thân thể khổng lồ của Ngưu Đầu đã quay lại. Bùi Kiêu cũng bất chấp tất cả, liều mạng nhét Anh Dũng Súng vào vết thương trên lồng ngực nó, đồng thời tay hắn cũng kéo cò. Ngay lập tức, trên họng súng to lớn hơn hai mét, sấm nổ ầm ầm, ánh sáng chói lọi. Ngưu Đầu còn chưa kịp có hành động gì, lồng ngực của nó đã bị lôi đình trong họng súng hóa thành một dòng nước lũ bắn xuyên qua.

Một luồng lôi điện màu bạc sáng chói rực rỡ như Ngân Hà bắn vọt ra, quả thực là cuộn cuộn không ngừng như Ngân Hà cháy mãi. Kích thước của nó khi vừa ra khỏi nòng chỉ khoảng hai mét, vậy mà khi bắn đi được bốn, năm mét thì đường kính đã lớn đến gần mười mét. Hơn nữa luồng lôi điện màu bạc này còn kèm theo từng trận sấm sét ầm vang, lôi điện đã được ngưng tụ đến trạng thái điện tương, dễ dàng xuyên thủng thân thể Ngưu Đầu, đồng thời còn đẩy phăng cái thân hình khổng lồ của nó bay ra xa.

Tốc độ của lôi điện nhanh tới mức nào? Chính là dùng từ "trong nháy mắt" cũng chưa đủ để hình dung! Bùi Kiêu chỉ thấy ánh sáng chói lòa lóe lên kịch liệt, sau đó trước mắt là đã là cảnh tượng dòng điện tương như nước lũ tuôn trào, thân hình khổng lồ của Ngưu Đầu cũng đã bị đẩy văng đi mấy trăm mét. Và rồi khi mà hắn còn chưa kịp tỉnh táo, dòng nước lũ màu bạc đã tiếp tục quán phăng Ngưu Đầu ra ngoài ngàn mét. Sau đó, một vụ nổ cực lớn tại vị trí cách hơn ngàn mét kia chợt... bùng lên. Nó giống như cảnh tượng một viên Siêu Tân Tinh vừa hình thành, ánh sáng kịch liệt và luồng sóng xung kích cuộn cuộn quét qua bốn phía xung quanh. Bùi Kiêu không kịp kêu một tiếng thì đã bị sóng xung kích hất văng, bay ngược ra xa hơn trăm mét, mà tới lúc này thì hắn mới cảm thấy cơn chấn động dữ dội phát ra từ chấp niệm của bản thân, cùng với nó là sự thống khổ còn đáng sợ gấp vạn lần so với cái chết...

Nỗi thống khổ đến vô cùng này khiến Bùi Kiêu cho dù rất muốn hôn mê cũng không thể. Hiện giờ, hắn đã không thể nào duy trì hình dạng người khổng lồ lôi

điện được nữa. Mà bởi như vậy, khẩu súng trong tay hắn cũng đã biến trở lại kích thước ban đầu. Tuy nhiên thứ thật sự làm cho hắn cảm thấy tuyệt vọng chính là... lúc này, chấp niệm còn lại của hắn thậm chí không đủ 50 đơn vị. Mặc dù hắn vẫn còn có thể nội thị linh hồn mình, nhưng với số lượng chấp niệm ít ỏi như thế thì chỉ duy trì hình dáng cho linh hồn cũng đã phải cố gắng hết sức rồi, còn từ từ đề cao chất lượng chấp niệm của bản thân thì càng không cần nghĩ tới.

Chẳng qua lúc này Bùi Kiêu thật sự là không rảnh để suy nghĩ những thứ đó. Cái loại thống khổ cực độ, còn kinh khủng hơn gấp vạn lần cái chết này đã vùi lấp toàn bộ ý chí và tư tưởng của hắn. Hắn cũng mặc kệ Ngưu Đầu đã chết hay chưa, cũng không cần biết những người khác còn sống hay không, giờ phút này hắn chỉ còn lại một mơ ước có lẽ là xa vời, đó là được ngắt đi mà thôi...

Không biết đã trôi qua bao lâu, sự thống khổ cũng dần dần qua đi, Bùi Kiêu cuối cùng cũng không thật sự được ngắt đi... Thật ra linh hồn thể căn bản không thể nào hôn mê được, hiện tượng đó chỉ xảy ra với kẻ chất và lượng của chấp niệm quá thấp. Nhưng chỉ cần ý chí kiên định, chấp niệm cứng cỏi thì dù linh hồn thể có bị tan biến đi nữa cũng sẽ không hôn mê. Tuy rằng chấp niệm của Bùi Kiêu còn lại ít đến đáng thương, nhưng lại rất vững chắc, chúng có thể chứa đựng một lượng gấp đôi năng lượng tiêu chuẩn, chấp niệm như vậy thậm chí có thể sánh ngang với một ít Cao Đẳng Trách Thoát Giả. Vậy nên, sau khi đã chịu đựng toàn bộ sự thống khổ này qua đi, cuối cùng hắn cũng vẫn có thể đứng thẳng lên được.

Vô cùng khốc liệt!

Những gì có trong tầm mắt của Bùi Kiêu chỉ có thể được diễn tả bằng những từ này!

Bề ngoài của chiến trường thật sự là quá mức khốc liệt! Toàn bộ mặt đất đều như bị cây nát, tựa như nơi này vừa bị bom đạn của chiến tranh hiện đại “chào mừng” qua một lượt. Mà cách đó mấy ngàn mét, còn có một cái hố khổng lồ với đường kính dọa người lớn đến vài trăm mét. Đó chính là dấu tích do luồng ánh sáng được hình thành khi Bùi Kiêu nạp một lượng lớn lực lượng lôi điện vào Anh Dũng Súng trong trạng thái Giải Phóng gây ra. Đó cũng là kỹ năng mà hắn dù có sử dụng

toàn bộ lực lượng bản thân cũng chỉ có thể sử dụng được một lần duy nhất, không ngờ uy lực của nó lại khoa trương đến mức như vậy. Chỉ có điều, hắn vẫn không biết liệu như vậy có giết nổi con Ngưu Đầu đã bước một chân vào Ma Vương cấp kia hay không?

Còn những người khác thì sao? Cung Diệp Vũ, Dương Húc Quang, Nhậm Trăn, Lưu Vân... bọn họ, đã chết rồi sao?

Bùi Kiêu cảm thấy toàn thân mệt mỏi rã rời, hắn cũng không rõ mình đã giằng co với nỗi thống khổ kia bao lâu, nhưng cứ nhìn những nơi mà chùm tia sáng lôi điện đã đi qua, bụi bặm đã lắng xuống hết, không còn bay mù tứ tung nữa, tính ra có lẽ cũng không phải một khoảng thời gian ngắn. Hiện giờ hắn thật sự không thể suy nghĩ được gì, cũng không biết các đội viên còn lại rốt cuộc đã chết hay chưa, điều duy nhất hắn có thể làm... đó là từng bước từng bước, giống như một người bình thường đang tản bộ vậy, dùng hết sức mình cố gắng tiến về phía cái hố lớn đằng kia.

Không biết Bùi Kiêu đã dùng hết bao lâu để đi hết quãng đường mấy nghìn mét này, tuy nhiên lúc hắn đến được chỗ cái hố kia, hắn lại không thấy bất cứ một ai xuất hiện... Chẳng lẽ, toàn bộ bọn họ đều chết hết rồi sao?

Trong lòng Bùi Kiêu không khỏi dâng lên nỗi bi phẫn, đặc biệt là khi nghĩ đến Cung Diệp Vũ, nỗi bi phẫn này càng thêm mãnh liệt. Nhưng khi hắn còn chưa kịp có hành động gì khác, ở dưới đáy hố bỗng xuất hiện một luồng sáng vàng xuyên thấu qua nền đất cát, phóng thẳng lên trời. Lập tức, Bùi Kiêu liền cảm giác được một cỗ ý chí phẫn nộ khó có thể hình dung từ bên trong ánh sáng vàng đó phát tán ra, đồng thời, hắn cũng nhìn thấy ở giữa chùm sáng vàng bỗng xuất hiện một cây rìu lớn màu vàng...

Ánh vàng rực rỡ, chói lọi vô cùng!

TỬ VONG KHAI ĐOAN

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 15: Khốc Liệt Và Trở Về! (2)

Bùi Kiều sững sờ nhìn cây rìu lớn trước mặt. Đây là một cây rìu dài trên dưới tới 10m, toàn thân vàng kim xán lạn, giống như được đúc hoàn toàn từ vàng ròng vậy. Trên phần lưỡi rìu có một biểu tượng hình đầu bò đang gào thét, còn trên thân và cán rìu thì được chạm khắc đủ loại kỳ hình quái trạng hoa văn và đồ hình, toàn thân nó tản mát ra một loại khí tức mênh mang, cổ xưa. Không chỉ vậy, Bùi Kiều còn cảm nhận được một cỗ ý chí thuần khiết phát ra từ cây rìu này, đó là... Phẫn nộ!

Đúng vậy, giống như ý chí của Anh Dũng Súng là anh dũng, cây rìu này cũng tản mát ra một cỗ ý chí, chỉ khác là ý chí của nó càng thuần khiết hơn, càng mạnh mẽ hơn, đó chính là cảm xúc phẫn nộ một cách trần trụi. Cảm giác này quả thật giống như đang đứng ngay trước mặt một cường giả Chân Ma cấp, chỉ khác là không có sự áp chế gây ra bởi trường khí thế. Nhưng chỉ riêng về mặt ý chí thì nó lại càng mạnh mẽ và thần khiết hơn!

Bùi Kiều chỉ biết ngây dại nhìn cây rìu lớn trước mặt, nỗi đau đớn trong cõi lòng cũng không hay không biết mà vơi đi một phần. Rồi khi mà hắn còn chưa kịp tỉnh táo lại, cây rìu khổng lồ màu vàng kim cùng với ánh sáng rực rỡ của nó đã rơi ngay xuống trước mặt hắn. Một tiếng “rầm” trầm đục vang lên, cây rìu lớn rơi xuống làm bụi đất bốc lên mù mịt. Về phần Bùi Kiều, khi mà tro bụi còn chưa tan hết, hắn đã duỗi tay ra theo bản năng, chạm vào cây rìu lớn đó.

“Bạo Viêm...”

Ngay khi những đầu ngón tay của Bùi Kiều chạm vào cây rìu lớn này, hai chữ “Bạo Viêm” lập tức hiện ra trong đầu hắn. Hai chữ này chính là tên của thanh Thiên Sinh Vũ Khí cự phủ (1) này rồi, một cây rìu tràn đầy ý chí giận dữ... Bạo Viêm.

Ngay lúc này, từ phía rất xa bên ngoài chợt vang lên một loạt những động rất nhỏ. Tuy những âm thanh này rất nhỏ, nhưng hiện tại cả chiến trường đang vô cùng yên tĩnh, vậy nên chỉ một tiếng động rất nhỏ cũng đủ để khiến Bùi Kiêu chú ý. Hắn quay phắt lại, cố gắng đưa cây súng trong tay lên thì lại phát hiện ra một điều, hóa ra kẻ gây ra tiếng động không phải là quỷ quái, mà là hai bóng người, một nam một nữ đang dìu nhau đi tới... Dương Húc Quang và Nhậm Trăn.

Đúng vậy! Dương Húc Quang và Nhậm Trăn đều còn sống! Chỉ có điều, bề ngoài của cả hai đều quá mức thảm hại. Dương Húc Quang thì đã không còn một cánh tay và một cái đùi, còn Nhậm Trăn thì đã mất cả hai tay. Thế nên, giờ cánh tay còn lại duy nhất của Dương Húc Quang đang khoác lên vai Nhậm Trăn, còn Nhậm Trăn thì cố gắng lê từng bước tiến về phía trước. Chỉ nhìn qua cũng biết là hai người họ đến đi lại cũng khó khăn.

Vừa nhìn thấy hai người họ, Bùi Kiêu lập tức thấy hai mắt mình nóng lên, chút nữa thì rơi lệ. Nhưng cũng còn may là tính cách hắn cũng mạnh mẽ, thế nên đã nhanh chóng ổn định tâm trạng, rồi cũng bắt đầu lết từng bước về phía hai người họ. Đúng vậy, tuy trừ Cung Diệp Vũ ra thì Bùi Kiêu cũng chả có mấy cảm tình với những người khác, nhưng lúc này đây, điều đó chả hề ảnh hưởng tới cảm xúc vui sướng của hắn.

Sau một cuộc chiến sinh tử chấm dứt, bỗng nhiên phát hiện tất cả những người khác đều đã chết hết... từ kẻ địch, cho tới người cùng phe, tất cả đã biến mất, vậy thì người duy nhất còn sống sót chắc chắn sẽ không thể nào cảm thấy vui sướng gì, mà trái lại, chỉ còn lại sự lạc lõng và mất phương hướng. Cảm xúc của Bùi Kiêu lúc này chính là như thế, vậy nên khi thấy hai người kia còn sống thì điều duy nhất mà hắn cảm thấy là quá đổi vui mừng.

Hai người kia rõ ràng cũng rất mừng rỡ, chỉ có điều, trong sự mừng rỡ của họ còn có một tia đắng chát. Đến khi Bùi Kiêu đi tới trước mặt hai người họ, Nhậm Trăn liền thoát khỏi tay của Dương Húc Quang, đi nhanh hai bước tới nói: “Cung Diệp Vũ đâu rồi?”

Bùi Kiêu cười đầy đắng chát: “Ta cũng không biết. Ở thời điểm gần cuối của

trận chiến, Cung Diệp Vũ bị Ngưu Đầu ném bay mất. Tuy sau đó ta đã giải quyết được Ngưu Đầu tại thời khắc cuối cùng, nhưng lại không rõ tung tích của Cung Diệp Vũ ra sao... Nhưng có thể là hắn đã lành ít dữ nhiều rồi. Nếu không thì đã lâu như vậy rồi, hắn đáng ra đã phải xuất hiện rồi chứ.”

Vừa nói xong thì hắn liền thấy hai người trước mặt bỗng nhiên bày ra bộ dạng “thở phào một hơi”. Dương Húc Quang thì nhảy một chân tới trước mặt hắn hỏi: “Người có khẳng định là không tận mắt nhìn thấy Cung Diệp Vũ tiêu tán không? Vậy là tốt rồi... Chấp niệm của cường giả Chân Ma cấp rất mạnh mẽ, chỉ cần không bị công kích vào ngay lúc chấp niệm đang bị chấn động thì sẽ không thể tiêu tán được. Chắc chắn là Cung Diệp Vũ đang nằm một chỗ nào đó chịu đựng thống khổ! Thời gian chấn động chấp niệm của cường giả Chân Ma cấp dài hơn rất nhiều so với Nhập Ma cấp như ngươi.”

Bùi Kiều hơi sững sốt, trong đầu cố gắng nhớ lại những kiến thức về giới linh hồn đã từng nghe bọn hắn nói qua. Đúng là ngay cả chấp niệm của Trách Thoát Giả và Cao Đẳng Trách Thoát Giả cũng đã vô cùng cứng rắn, không thể bị tiêu tan bởi công kích thông thường. Ngay cả Nhập Ma cấp còn như vậy thì chả lẽ một cường giả Chân Ma cấp như Cung Diệp Vũ lại dễ dàng tiêu tán đến vậy hay sao? Nói cách khác... hiện giờ hắn đang ở một nơi nào đó gắng gượng chịu đựng cơn thống khổ cực độ đó sao?

Còn chưa để cho Bùi Kiều tính ra điều gì thì Dương Húc Quang đã thả ra lượng lớn năng lượng tiêu chuẩn từ trong cơ thể mình, chỉ thoáng chốc đã bao phủ Bùi Kiều vào trong đó, đồng thời còn nói: “Ngươi mau chóng khôi phục thực lực đi! Tuy nơi này vừa được tẩy lễ bởi một trận đại chiến của toàn Chân Ma cấp và Ma Vương cấp, nên trong thời gian ngắn chắc sẽ không có quỷ quái mò tới, nhưng để phòng bất chắc, chúng ta vẫn cần phải có thể sử dụng được năng lực Giải Phóng của người khi cần thiết.”

Bùi Kiều liền cười khổ, rồi vừa hấp thụ năng lượng tiêu chuẩn vừa nói với Dương Húc Quang: “Giải Phóng ư? Nếu đến lúc cận kề sống chết thực sự thì ta chắc chắn sẽ không keo kiệt! Nhưng chấp niệm của bản thân ta đã chỉ còn lại khoảng 50 đơn vị mà thôi. Nếu còn tiếp tục thiêu đốt năng lượng tiêu chuẩn nữa, có

lẽ không sớm thì muộn ta cũng sẽ thiêu đốt bản thân đến chết thôi...”

Dương Húc Quang lập tức sững sờ, sau đó cũng cười khổ nói: “Đúng rồi. Người không có trường khí thể nên không thể thiêu đốt trường khí thể để duy trì trạng thái Giải Phóng. Vậy nên người đã thiêu đốt chấp niệm của bản thân để duy trì nó đúng không? Bây giờ người chỉ còn lại khoảng 50 đơn vị chấp niệm à? Ài! Người cũng thật quá may mắn đấy!”

Bùi Kiêu nghe vậy thì hơi tức giận: “Người cho rằng vì sao mà lúc này ta chỉ còn lại 50 đơn vị chấp niệm? Không phải là tại cái trận chiến chết tiệt này sao! Vậy mà người còn bảo may mắn cái gì?”

Dương Húc Quang vội mỉm cười nói: “Đừng nóng! Lời ta nói không có chút ý châm chọc nào cả, chỉ có sao nói vậy mà thôi... Người chắc cũng biết chấp niệm của bản thân thật ra chính là vật chất cơ bản nhất làm nên cấu tạo của linh hồn, một linh hồn được cấu tạo nên do chính chấp niệm của họ, và khi chấp niệm của một linh hồn hạ xuống thấp hơn 50 đơn vị thì nó sẽ khó mà tồn tại được trong thế giới hiện thực. Đường nhiên là trong ảo giới thì vẫn có thể duy trì được sự tồn tại, nhưng dù sao cũng không thể ở lý mãi trong ảo phải không nào?”

Nói tới đây thì trong nụ cười của Dương Húc Quang liền có thêm một chút cẩn thận, hắn nói: “Tại nước Anh từng có một thanh niên cũng giống như người, có thể thiêu đốt chấp niệm để đạt được trạng thái Giải Phóng. Đó là thời điểm cách đây hơn hai mươi năm, khi đó hắn đã được coi là kẻ mạnh nhất dưới cường giả Chân Ma cấp. Rồi không lâu sau đó, toàn bộ Trách Thoát Giả và Cao Đẳng Trách Thoát Giả trên toàn thế giới tập hợp để khai hoang Ác Ma Thành. Trong trận chiến đó, người kia đã mặc sức sử dụng Giải Phóng, làm cho chấp niệm bản thân hắn giảm xuống dưới 50 đơn vị. Đúng rồi, nhắc đến nên cũng nói luôn, Thiên Sinh Vũ Khí của Nhậm Trần chính là lấy được từ trận chiến đó đây.”

Tâm trạng của Bùi Kiêu đã bắt đầu thay đổi... Nhưng thay đổi này lại là một loại cảm giác ‘nghĩ mà sợ’. Hắn vội hỏi: “Kết quả thì sao? Chẳng lẽ sau đó người thanh niên kia đã tiêu tan hoàn toàn?”

Dương Húc Quang cười khổ gật đầu: “Không sai. Ngay sau khi ra khỏi Ác Ma

Thành, trước cái nhìn chăm chú của tất cả chúng ta, hắn đã tan ra thành hư vô từ từ từng tắc một. Tuy lúc đó có mấy linh hồn đặc thù ở đó có thể biến Thiên Sinh Vũ Khí thành thực phẩm chấp niệm nhưng sự việc diễn ra quá nhanh, không ai kịp phản ứng, cũng bởi không ai biết rằng hắn sẽ tan vỡ như vậy. Vậy là, kẻ mạnh nhất dưới Chân Ma cấp cử như vậy mà tiêu tan... Nhưng vận khí của người thì đúng là không tệ đấy, chấp niệm của người còn chưa giảm xuống dưới mức ‘giới hạn tiêu tan’, vậy nên sau khi rời khỏi ảo giới thì người cũng chỉ bị rơi vào trạng thái ‘không minh mẫn’ một thời gian thôi. Tuy nhiên thu hoạch của chúng ta lần này cũng rất khổng lồ, đủ để chúng ta có thể lấy ra lượng Thiên Sinh Vũ Khí có tổng dung lượng hơn 1000 đơn vị để đem đổi thành thực phẩm. Khi đó thì có thể bổ sung đủ phần chấp niệm bản thân người đã tiêu hao rồi.”

Nói tới đó thì Dương Húc Quang như bỗng nhiên nhớ ra điều gì đó, hắn lập tức nói thêm một câu: “Đúng rồi, hiệu suất hấp thụ chấp niệm từ những thực phẩm kia đều căn cứ vào chất lượng của chấp niệm đấy. Với khả năng chứa được hai đơn vị năng lượng tiêu chuẩn của mỗi đơn vị chấp niệm, có lẽ hiệu suất hấp thụ của người sẽ cao hơn bọn ta khoảng 50% đấy.”

Tới lúc này, Bùi Kiều mới có thể thực sự thở phào một hơi, rồi lại chợt nhớ tới ý định ban đầu khi tiến vào ảo giới Phong Đô: bọn hắn cố định vào Phong Đô để kiếm một lượng lớn Thiên Sinh Vũ Khí. Tuy trên thành trình đã xảy ra nhiều sự việc ngoài ý muốn, nhưng mục tiêu ban đầu hóa ra vẫn hoàn thành vượt cả chỉ tiêu...

“Đúng rồi. Ở kia có một thanh Thiên Sinh Vũ Khí do Ngưu Đầu tiêu tan rồi thực thể ra, tên nó là Bạo Viêm Cự Phủ. Hình dáng của nó quá lớn, tuy ta còn chưa kiểm tra dung lượng của nó là bao nhiêu nhưng cây rìu lớn này chắc chắn không phải thứ tầm thường. Mặt khác, không biết Mã Diện và đám Chân Ma cấp không hoàn chỉnh kia có thực thể hóa ra Thiên Sinh Vũ Khí hay không.”

Nói tới việc có liên quan tới vấn đề làm gia tăng chấp niệm cho mình nên lập tức Bùi Kiều vội vàng hỏi kỹ hai người, đồng thời vừa nói chuyện hắn còn vừa chỉ về hướng cái hồ to ở tít bên ngoài xa, ý bảo đó là nơi mà Ngưu Đầu đã tiêu tán.

Dương Húc Quang cười khổ chỉ vào cái chân đã ‘bay’ mất của mình: “Này đại ca! Người cảm thấy ta còn có năng lực nhảy bèn để đi tìm Thiên Sinh Vũ Khí nữa sao? Thực ra thì ta còn sống được đã là quá may mắn rồi đấy! Còn nữa, người nhìn bộ dạng của Nhậm Trăn xem, tuy nàng cử động vẫn có vẻ linh hoạt nhưng lại không có tay để cầm lấy Thiên Sinh Vũ Khí! Vậy nên vẫn phải nhờ cậy người khỏe mạnh nhất là người thôi! Đi tìm Thiên Sinh Vũ Khí rồi mang tới đây, sau khi chúng ta rời khỏi Phong Đô sẽ tính công lao của mỗi người trong trận này để chia đồng Thiên Sinh Vũ Khí này. Dù sao thì lần này cũng có thu hoạch lớn đấy.”

Bùi Kiêu ngẩn ra, rồi hỏi lại mà không suy nghĩ: “A! Tàn phế rồi? Thế còn Lưu Vân đâu?” Nói được mấy chữ thì giọng hần cũng thấp dần, sau đó lập tức kịp phản ứng, ngập miệng không nói nữa

Quả nhiên, vẻ mặt hai người kia lập tức tràn đầy đau thương. Rất hiển nhiên... cái vị đại thúc tên là Lưu Vân - kẻ có năng lực đặc thù khôi phục tứ chi - hần đã tiêu tan mất rồi...

Bùi Kiêu liền không nói thêm gì nữa, chỉ để hai người đã tàn phế nửa cơ thể lại chỗ đó, rồi một mình đi khắp chiến trường tìm kiếm, chốc chốc lại lúi ra từ dưới lòng đất hay những cái hố to nhỏ đủ loại Thiên Sinh Vũ Khí.

Nói tới đây thì không thể không nói tới một việc: không hiểu tại sao mà lúc này Bùi Kiêu lại có thể cảm nhận được ý chí do Thiên Sinh Vũ Khí phát ra. Chẳng lẽ là vì lúc trước đã sử dụng được Giải Phóng của Anh Dũng Súng? Không ngờ bây giờ hần lại có thể cảm nhận được rõ ràng ý chí của Thiên Sinh Vũ Khí, điều này làm cho tốc độ tìm kiếm Thiên Sinh Vũ Khí của hần nhanh hơn rất nhiều. Chỉ vài giờ sau, cả chiến trường rộng lớn đã bị hần đào xới tít tít, hần tìm được tổng cộng hơn ba mươi món Thiên Sinh Vũ Khí, không ngờ trong số đó còn có hai món Thiên Sinh Vũ Khí phòng ngự là một đôi giày và một chiếc nhẫn.

“Nhưng mà Ngưu Đầu lại làm cho người ta phải thất vọng! Trừ thanh rìu lớn kia ra thì không hề thực thể hóa ra bất cứ thứ gì khác. Hơn nữa, dung lượng của cây rìu này cũng chỉ có 1800 đơn vị mà thôi.”

Sau khi Bùi Kiêu hoàn thành việc tìm kiếm tất cả Thiên Sinh Vũ Khí thì lập tức

kéo lê cây rìu khổng lồ về phía hai người Dương Húc Quang bằng tốc độ cao nhất... Không cần phải nghi ngờ về việc cây rìu dài tới 10m này có tuân theo quy tắc vật lý hay không. Theo lẽ thường thì dù kéo kiểu nào Bùi Kiêu cũng không thể làm cho một vật lớn tới vậy nhúc nhích, nhưng Thiên Sinh Vũ Khí lại cũng không phải là thứ tuân theo quy tắc vật lý. Trước khi được nạp đầy năng lượng tiêu chuẩn thì cây rìu lớn này hoàn toàn không có cái đại lượng gọi là “trọng lượng”. Sở dĩ Bùi Kiêu phải “kéo” thực ra là vì làm vậy mới dễ di chuyển.

Lần thu dọn chiến trường này tìm được tổng cộng hơn ba mươi món Thiên Sinh Vũ Khí, hai món Thiên Sinh Vũ Khí loại phòng ngự. Tuy cả ba mươi mấy món đều chỉ có dung lượng cỡ 100 – 200 đơn vị, cao nhất là Thiên Sinh Vũ Khí dung lượng 300 đơn vị, về phần hai món đồ phòng ngự thì dung lượng chỉ hơn 100 đơn vị mà thôi, thế nhwung đây đã là một món tài sản khổng lồ đến khó có thể tưởng tượng rồi!

Theo như lời Dương Húc Quang thì cả một vài quỹ quái Nhập Ma cấp trong ảo giới cũng có thể thực thể hóa ra Thiên Sinh Vũ Khí có dung lượng dưới 100 đơn vị sau khi chúng tiêu tan. Những Thiên Sinh Vũ Khí đó được coi là loại thông thường, chính phủ ít ra cũng có cả đồng, chuyên phát cho Tự Do Linh Hồn để bọn họ sử dụng làm nhiệm vụ. Còn Thiên Sinh Vũ Khí có dung lượng từ 100 đơn vị trở lên thì đã là đồ quý trọng hiếm thấy, về phần Thiên Sinh Vũ Khí dung lượng 200 đơn vị trở lên thì chính là những món cực phẩm vô cùng, vô cùng hiếm mà thậm chí cả đa số Trách Thoát Giả cũng không có được, càng không cần phải bàn tới Thiên Sinh Vũ Khí loại phòng ngự, độ hiếm có của chúng cao đến mức khoa trương.

“Tóm lại, thật ra chúng ta vừa may mắn lại vừa xui xẻo. Theo như lẽ thường, quỹ quái Chân Ma cấp là rất khó tìm được, và Thiên Sinh Vũ Khí do chúng thực thể hóa ra đều là những vũ khí cực mạnh có dung lượng từ 400 đơn vị trở lên. Còn về Thiên Sinh Vũ Khí do quỹ quái Ma Vương cấp thực thể hóa... Ta đoán chắc dung lượng phải cỡ 3000 đơn vị nhỉ?”

Dương Húc Quang vừa xem xét hơn ba mươi món Thiên Sinh Vũ Khí trên mặt đất vừa nói. Hóa ra hẳn không thu chúng vào cơ thể như mọi lần mà đang giám định và chiêm ngưỡng từng món: “Dù sao thì chúng ta cũng chưa từng gặp quỹ quái Ma

Vương cấp thực sự, nên cũng không biết được tình hình lúc chúng tiêu tán sẽ thế nào... Còn nói chúng ta may mắn, là bởi vì tất cả quý quái Chân Ma cấp mà chúng ta gặp lần này đều chưa hoàn chỉnh, nếu không thì chỉ cần bất kỳ ba con Chân Ma cấp hoàn chỉnh nào cũng đã đủ đoàn diệt chúng ta rồi. Người đừng tưởng chỉ có linh hồn Chân Ma cấp như Cung Diệp Vũ mới biết sử dụng Giải Phóng. Một vài quý quái Chân Ma cấp mạnh mẽ cũng biết sử dụng Giải Phóng!”

“Chính vì đám quý quái Chân Ma cấp này không hoàn chỉnh nên chúng ta mới có thể may mắn sống sót. Nhưng cũng chính vì lý do đó mà Thiên Sinh Vũ Khí do chúng thực thể hóa ra cũng không đạt tới được mức độ mà quý quái Chân Ma cấp hoàn thiện cho ra. Ví dụ như lúc một con Chân Ma cấp hoàn thiện tiêu tán thì ít nhất sẽ thực thể hóa ra một thanh Thiên Sinh Vũ Khí dung lượng từ 400 – 500 đơn vị, nhưng ở đây lại cho ra ba, bốn thanh Thiên Sinh Vũ Khí dung lượng hơn 100 đơn vị. Người đừng tưởng rằng tổng dung lượng như nhau thì giá trị cũng như nhau! Nếu người mang một thanh Thiên Sinh Vũ Khí dung lượng 400 – 500 đơn vị tới đối cho bất kỳ tổ chức linh hồn nào, thì ít nhất cũng phải đổi được bảy, tám thanh Thiên Sinh Vũ Khí dung lượng hơn 100 đơn vị đấy!”

Dương Húc Quang nói tới đây thì trên mặt mũi vui vẻ nói: “Nhưng dù sao đi nữa, đây cũng đã là một khoản tài sản khổng lồ quá sức tưởng tượng rồi. Hơn nữa, nếu dùng đồng Thiên Sinh Vũ Khí dung lượng 100 – 200 đơn vị này đi đổi lấy thực phẩm chấp niệm thì chúng ta cũng sẽ không quá đau lòng... Đúng rồi! Còn có thanh Bạo Viêm Cự Phủ này nữa! Mặc dù thứ này đúng là hơi quá lớn, nhưng mà với dung lượng tới 1800 đơn vị, nó mới thực sự là Thiên Sinh Vũ Khí mạnh nhất! Thiên Sinh Vũ Khí mạnh nhất thế giới!”

Đúng rồi! Thực phẩm chấp niệm... Đó mới là lý do chính khiến Bùi Kiêu ra sức tìm kiếm Thiên Sinh Vũ Khí. Ngay lúc này, hắn chỉ có hơn 50 đơn vị chấp niệm, cho dù là chất lượng của chấp niệm có cao đến đâu nhưng chỉ cần chưa đạt tới Chân Ma cấp, chưa có trường khí thể để thiêu đốt thay cho chấp niệm, vậy thì con số 50 đơn vị chấp niệm này vẫn là một ranh giới cực kỳ nguy hiểm!

“Còn về cây rìu bự này nha...” Dương Húc Quang nhìn cây rìu vàng kim chói lọi trên mặt đất, rồi lắc đầu nói: “Chắc vẫn nên giữ lại. Để người sử dụng chắc là

hợp lý nhất, dù sao thì khi người sử dụng Giải Phóng của Anh Dũng, hình thể sẽ trở nên to lớn, cũng chỉ có hình thể lớn như vậy mới có thể sử dụng được cây rìu lớn đến như thế này.”

Khi ba người vừa hưng phấn, vừa hơi buồn rầu kiểm tra hơn ba mươi món Thiên Sinh Vũ Khí này thì một vị trí các đó khoảng 10km bỗng bùng lên một ánh chớp màu tím. Sau chút giật mình ban đầu, cả ba lập tức trở nên mừng rỡ, chỉ thấy Dương Húc Quang đứng phắt dậy, một tia sáng trắng lóe lên, cây trường thương màu bạc xuất hiện trên tay hắn, tiếp theo, hắn phóng thật mạnh cây thương lên bầu trời. Lập tức, một tia sáng bạc lóe lên trên bầu trời, giống như một quả pháo hoa nổ tung trên bầu trời.

Sau đó, ba người cũng không phải chờ bao lâu thì đã thấy Cung Diệp Vũ xách theo thanh Tử Lô Dao giờ đã trở về nguyên trạng chạy tới. Có trời cao chứng giám! Trong trận chiến vừa rồi, hắn còn tiêu hao lớn hơn nhiều so với Bùi Kiêu! Thế mà giờ nhìn tinh thần hắn vẫn sung mãn đến như vậy, thậm chí cả dấu hiệu suy yếu do thiếu hụt năng lượng tiêu chuẩn cũng không hề thấy! Bộ dạng hắn giống như còn muốn tìm tên nào đánh tiếp một trận, vừa chạy vừa hò hét cái gì đó. Bùi Kiêu nhìn bộ dạng của hắn mà hâm mộ không thôi... có trời chứng giám, giờ phút này thân thể Bùi Kiêu suy yếu tới mức nào, cứ như người vừa mới trải qua một trận bệnh nặng thập tử nhất sinh vậy!

Cung Diệp Vũ vừa chạy tới bên ba người thì liền cười lớn ha ha. Vì Dương Húc Quang và Nhậm Trần ở gần hơn nên hắn tóm lấy hai người này trước, ôm lấy ôm để đến cả một giây. Sau đó mới bỏ họ ra, rồi cũng chạy lại ôm chầm lấy Bùi Kiêu. Loại biểu hiện cảm xúc nóng bỏng đến như vậy thật giống như của những người chiến hữu gặp lại nhau sau nửa đời không gặp. Bùi Kiêu cũng bị hắn làm cho cảm động muốn khóc.

Sau khi đã ôm ấp xong một lượt, Cung Diệp Vũ mới mở miệng hỏi thăm về diễn biến lúc sau của trận chiến với Ngưu Đầu, khi hắn biết Bùi Kiêu đã đánh lén thành công, giết chết Ngưu Đầu tại thời khắc cuối cùng thì lại ra sức đập mạnh vai Bùi Kiêu một cái, ngay sau đó biết được Lưu Vân và Lý Vân Kỳ đã chết thì lại lập tức đau thương vô cùng. Tuy ngay từ đầu đã nghĩ tới việc sẽ có người chết, nhưng khi

đã xác nhận kết quả chính xác rồi, Cung Diệp Vũ vẫn lập tức trở nên trầm lặng. Không biết bao lâu sau, tiếng thở dài nào nề của hắn mới vang lên

“Cuối cùng... vẫn không cứu được sao? Ngược lại, chỉ vì ta đi cứu mà chết thêm người khác...”

Lúc này, Bùi Kiêu đang ngồi ngay bên cạnh Cung Diệp Vũ, thế nên cũng chỉ có hắn nghe được tiếng thở dài trầm thấp như đang thì thầm của Cung Diệp Vũ. Ngay khi Bùi Kiêu còn đang quá sợ hãi, nghi ngờ Cung Diệp Vũ có còn là chính mình hay không, có còn giữ được ‘đạo’ của hắn hay không, thì âm thanh oang oang của Cung Diệp Vũ lại vang lên từ cuống họng của hắn. Nhưng lần này, lời hắn nói không còn chút chần chừ nữa nữa.

“Thương tổn của ta không lớn lắm, chỉ có thời điểm bị chấn động chấp niệm lúc trước là nguy hiểm nhất, nhưng may mà xung quanh đây đều là chiến trường của đám quỷ quái Chân Ma cấp và Ma Vương cấp kia, nên bọn tiểu quỷ không dám đến gần nơi này. Thế nên ta đã vượt qua được thời điểm suy yếu nhất một cách bình yên. Nếu giờ đã tìm được toàn bộ Thiên Sinh Vũ Khí ở gần đây rồi thì chúng ta lập tức lên đường rời khỏi cái ảo giới Phong Đô này thôi.”

Nói xong, Cung Diệp Vũ liền xách đao đứng dậy, đồng thời cũng bảo Dương Húc Quang thu lại tất cả Thiên Sinh Vũ Khí, để sau khi rời khỏi Phong Đô rồi sẽ chia phần. Sau đó, hắn một thân một mình, tiêu sái dẫn đầu đi trước, vừa cảnh giới xung quanh vừa bước tiếp mà không xoay đầu nhìn lại.

(... Trong lòng có điều không hiểu ư? Hay là bắt đầu nghi ngờ đạo của chính mình?)

Bùi Kiêu cảm thấy vừa sợ hãi, vừa hiếu kỳ, nhưng cũng không làm sao để chạy tới hỏi thẳng Cung Diệp Vũ được. Còn Cung Diệp Vũ, sở dĩ cách đám Bùi Kiêu một đoạn có lẽ vì muốn được yên tĩnh một mình, thế nên cuối cùng Bùi Kiêu cũng chỉ có thể im lặng tiếp bước Dương Húc Quang và Nhậm Trăn, tiếp tục bám theo sau Cung Diệp Vũ. Đồng thời, Bùi Kiêu cũng như hiểu ra, hai người Dương Húc Quang và Nhậm Trăn bên cạnh cũng đang đầy lo lắng, chỉ có điều bọn họ cũng giống hắn, yên lặng không nói lời nào.

Hành trình nặng nề như vậy cũng không kéo dài bao lâu, sau khi đi được mấy giờ, cả bọn vừa rời khỏi phạm vi của chiến trường kia không bao lâu thì gặp phải một đám mây trăm con quỷ quái khô lâu màu đỏ... Đường nhiên chúng không thể nào là Chân Ma cấp rồi, tất cả đều là Nhập Ma cấp và chưa tới cả Nhập Ma cấp. Dưới thế công kích như đang trút giận của Cung Diệp Vũ, cả đám đó nhanh chóng biến thành năng lượng tiêu chuẩn, và cũng phải tới lúc này, tâm trạng của hắn có vẻ mới trở lại bình thường. Hắn hiên ngang đi tới trước mặt ba người hỏi lối ra ở đâu.

Tới lúc này thì Dương Húc Quang và Nhậm trấn mới có thể thở phào một hơi, còn trong lòng Bùi Kiêu thì cảm thấy lại hiểu được Cung Diệp vũ nhiều hơn một chút.

(Phóng khoáng, bá đạo, luôn tin tưởng vào ‘nhân’ và ‘đạo’ của chính mình... Tả hắn như vậy, không bằng nói là lỗ mãng còn hợp lý hơn, nếu là nói khó nghe chút nữa, thì có thể hình dung chính là một kẻ không tim không phổi...)

Mặc kệ ra sao thì Cung Diệp Vũ cũng đã lấy lại được tâm trạng bình thường, điều này thật sự khiến cho bọn ba người Bùi Kiêu thở nhẹ ra một hơi. Hiện tại cả ba đều gần như không có sức chiến đấu đáng kể nào. Nếu như Cung Diệp Vũ vì hoài nghi ‘nhân’ và ‘đạo’ của chính mình mà làm cho thực lực của hắn bị tụt khỏi Chân Ma cấp thì sẽ phiền phức lớn lắm đó...

Cứ như vậy, bốn người vừa tìm kiếm, vừa dò đường, tổn thêm mất bốn, năm ngày thời gian ở lại trong Phong Đô, dọc đường giết vô số quỷ quái bình thường, thậm chí nhặt được cả hai thanh Thiên Sinh Vũ Khí dung lượng dưới 100 đơn vị. Tuy nhiên lại không hề gặp phải một con Chân Ma cấp nào cả, có lẽ hai mươi mấy con quỷ quái lúc trước chính là toàn bộ số lượng quỷ quái Chân Ma cấp tại khu ngoài Phong Đô này rồi. Vậy nên, từ đó về sau, cả bọn không gặp phải bất cứ nguy hiểm nào, cho tới lúc tìm được một lối ra tại gần cầu Nại Hà.

Trước lúc rời khỏi Phong Đô, Bùi Kiêu có thể nhìn thấy cây cầu Nại Hà nổi tiếng trong truyền thuyết ở phía xa xa... Đó là một cây cầu theo kiểu hình vòm (1) cổ đại với kích thước khổng lồ tới mức khó tin. Tuy có kiểu dáng hình vòm cổ xưa nhưng cái cầu này lại rộng tới ít nhất 10km! Nó còn rộng hơn bất cứ một con đường

nào trong thế giới hiện thực! Không chỉ có chiều rộng, cây cầu này còn dài không biết tới bao nhiêu. Ít nhất là trong tầm mắt của Bùi Kiêu, không thể thấy được đầu bên kia của cây cầu ở chỗ nào. Cái thứ này mà là cầu gì chứ? Rõ ràng là loại công trình nhân tạo khổng lồ vượt biển thì có!

“Đó chính là cầu Nại Hà, cũng là nơi mà hiện nay chúng ta còn chưa từng đi qua. Không biết đến cùng trên cái cầu đó có bao nhiêu Chân Ma cấp quý quái, hay là nó dài bao nhiêu, thậm chí là cái cầu đó có thật sự dẫn tới Phong Đô Quỷ Thành hay không chúng ta cũng không biết, nơi đó đã giống như một thế giới khác vậy...” Cung Diệp Vũ nhìn về phía cực kỳ xa xôi bên ngoài cầu Nại Hà với ánh mắt thâm sâu, rồi bỗng nhiên cười ha hả nói: “Nhưng một ngày nào đó, ta sẽ dẫn các người đi qua chỗ đó! Trận chiến cùng Ngưu Đầu này đã cho ta rất nhiều lợi ích, tuy còn chưa thể đột phá tới Ma Vương cấp, nhưng lại cho ta thấy được một ánh sáng chỉ đường... Nói tóm lại, chắc chắn ta sẽ trở lại lần nữa!”

Bùi Kiêu nghe vậy cũng cảm thấy trong lòng dâng đầy hào khí. Hắn nhìn về phía cầu Nại Hà lớn đến mức khó mà tưởng tượng ở phía xa, cũng gật đầu nói: “Ta cũng đã thu được nhiều lợi ích... Ba năm, chúng ta còn lại ba năm, nếu cả ảo giới cũng không thể bình định thì cũng không cần phải nghĩ tới kiếp nạn ba năm sau nữa! Thế nên, sớm thôi, ta chắc chắn cũng sẽ quay trở lại!” Nói xong, hắn liền tiến vào lối ra đầu tiên, trong lòng lúc này chỉ còn lại một cỗ hào khí vô cùng.

Ngay khi Bùi Kiêu vừa bước vào vết rách không gian thì cảm giác trời đất quay cuồng lại ập tới một lần nữa. Không biết bao lâu sau, khi hắn tỉnh táo lại thì điều đầu tiên lọt vào tầm mắt là ánh mặt trời ấm áp, hoàn toàn khác với khung cảnh âm u, hắc ám của ảo giới Phong Đô. Nơi này chính là thế giới hiện thực!

Và trước mặt hắn, ngoài Cung Diệp Vũ và ba người còn lại thì còn có một đoàn người bao gồm vài chục Tự Do Linh Hồn, Tránh Thoát Giả và cả người sống đứng chờ đợi. Đám người đó hình như vừa quá đổi vui mừng mà hò reo, hoan hô gì đó. Rồi khi Bùi Kiêu còn chưa kịp đứng lên thì từ trong đám người đó đã đi ra mấy tên quân nhân người sống, cầm đầu chính là gã quan chức trung niên mà Bùi Kiêu đã từng gặp. Hắn lúc này đang mặc quân trang, nhìn qua có vẻ rất oai hùng.

Gã quan chức trung niên cũng không hề khách sáo gì, không đợi cho đám Cung Diệp Vũ kịp nói gì, hắn đã mở miệng nói trước, gấp gáp tới mức gần như quát lên: “Bắc Kinh xuất hiện một lượng lớn quỷ quái thực thể hóa! Trong thành phố hiện đã bị tàn phá một đêm! Tình hình thủ đô hiện đã vô cùng hỗn loạn, giao thông cũng đã bị cắt đứt,... ước tính đã có ít nhất mấy nghìn dân thường tử vong, còn có vô số dân chúng mất tích... Tổng bộ tổ chức của chúng ta cũng sắp bị công hãm. Theo như tin tức nhận được, Trách nhiệm Giả của vài quốc gia trên thế giới đều nói rằng cảm thấy có điều không ổn. Bọn hắn nói...”

“... Trong bầy quỷ quái có một con Chân Ma cấp đang từ từ hình thành! Ước chừng, trong ngày hôm nay sẽ hoàn toàn hình thành!”

Lời bình:

Vừa qua một trận tử chiến lại có ngay một trận đánh khác. Liệu thế giới hiện thực sẽ tổn thất thế nào? Gia đình của bạn Bùi Kiều liệu có bị ảnh hưởng?

Mời đón đọc chương mới nhất của TVKD được thực hiện bởi nhóm dịch Vô Hận Chi Tâm trên Bạch Ngọc Sách!

Chú thích:

1. Cầu hình vòm: loại cầu cổ của Trung Quốc, được làm từ các khối đá được xếp lên nhau. Hình dạng cong lên ở giữa.

TỬ VONG KHAI ĐOAN

Zhttty
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 16: Kỹ Năng Đặc Thủ: Valkyrie (1)

“Thật ra, từ năm ngày trước, ở Bắc Kinh cũng đã có nhiều người mất tích không rõ nguyên nhân. Như đã biết, sự việc quỷ quái thực thể hóa thường sẽ diễn ra vào khoảng đầu năm mới, cho nên trước đó, chúng ta cũng đã phái ra rất nhiều Tự Do Linh Hồn và nhân viên đi tuần tra Bắc Kinh.”

Bốn người Bùi Kiêu cùng tên quan chức trung niên kia cùng lên một phi cơ vận tải quân dụng. Phi cơ vừa cất cánh thì gã trung niên đã như không chờ đợi được nữa mà lập tức nói sơ lược tình huống trước mắt một cách nhanh chóng.

“Ta cũng biết là đã gần hết năm.” Cung Diệp Vũ cũng không chần chừ, nói thẳng: “Nhưng thường sang tháng một thì quỷ quái mới bắt đầu thực thể hóa cơ mà? Lần này chúng ta đi vào ảo giới Phong Đô, cũng vì muốn thừa dịp quỷ quái trong đó suy yếu để có thể đánh nhanh rút gọn. Không ngờ trong ảo giới lại xảy ra kịch biến, hơn nữa, thế giới hiện thực cũng xuất hiện quỷ quái thực thể hóa sớm đến như vậy!”

Người quan chức trung niên nhìn Cung Diệp Vũ thật sâu, thờ dãi nói: “Không sai, lần này quỷ quái thực thể hóa tại thế giới hiện thực sớm hơn mọi lần nửa tháng. Sớm hơn rất nhiều so với dự đoán của chúng ta... Hơn nữa, không chỉ là ở nước ta, mà toàn bộ các thành phố có tổ chức linh hồn tại khắp nơi trên thế giới cũng xuất hiện quỷ quái thực thể hóa, thời gian cũng đều sớm hơn thông lệ nhiều. Vậy nên, lần này thật không thể trách người được.”

Cung Diệp Vũ im lặng một chút, rồi bỗng ngẩng đầu hỏi: “Những Tránh Thoát Giả đã về trước chúng ta đâu? Bọn họ đã trở về chưa?”

Người quan chức trung niên cũng im lặng một hồi, mãi một lúc sau hẳn mới

cười chua xót: “Chỉ có ba người trở về, mà còn bị trọng thương mất tay, mất chân. Bọn họ nói các người đã chết rồi, cũng có kể lại việc tại Phong Đô đột nhiên xuất hiện một lượng lớn Chân Ma cấp và hai con Ma Vương cấp. Còn bọn họ, vì lối ra để trở lại thế giới hiện thực xuất hiện quá gần cầu Nại Hà, nên bị một con quỷ quái Chân Ma cấp biết bay ở trên cầu tới tập kích. Vậy nên ngoài ba người bọn họ thì những người còn lại đã chết sạch cả rồi.”

“Vậy sao?” Cung Diệp Vũ thở dài một hơi rồi mới cất lời: “Tóm lại sự việc lần này ta cũng có một phần trách nhiệm. Sau khi mọi chuyện kết thúc ta sẽ tự báo cáo với cấp trên, còn việc khẩn cấp bây giờ là nhanh chóng trở về Bắc Kinh, sớm giải quyết hết bọn quỷ quái thực thể hóa kia đã.”

Người quan viên trung niên cũng cười khổ, gật đầu nói: “Sự việc lần này xảy ra quá đột ngột, ta nghĩ người chắc còn chưa biết? Tổ chức linh hồn của Ấn Độ cũng có ý định giống như các người, bọn họ cũng muốn thừa dịp cuối năm quỷ quái suy yếu để tiến vào thăm dò ảo giới rồi nhanh chóng trở về trước cuối năm. Thế nhưng sau khi đoàn đội chủ lực của bọn họ tiến vào trong đó thì đến giờ vẫn chưa trở lại. Mới đây, Ấn Độ đã khẩn thiết phát lời mời tới toàn Trách Thoát Giả và Tự Do Linh Hồn trên toàn thế giới tham gia nhiệm vụ ý đồ tiến vào ảo giới của bọn họ để cứu người. Mà lần này, New Delhi của Ấn Độ xuất hiện quỷ quái thực thể hóa... nói thật, bọn họ còn thảm hơn chúng ta nhiều.”

Người quan chức trung niên nhìn vẻ mặt đầy khó hiểu của bốn người thì thở dài một tiếng, nói tiếp: “Lúc trước, phía Ấn Độ cũng đã phát hiện tình hình đoàn đội chủ lực của họ không ổn, bất cứ một Tự Do Linh Hồn nào tiến vào ảo giới Nga Quỷ Đạo đều không thấy quay lại, cho nên bọn họ đã họ đoán Nga Quỷ Đạo có thể đã xảy ra biến đổi bất thường rồi. Nhưng bọn A Tam này đúng là giáo hoạt, hoặc có thể nói là bọn họ muốn cho các nước khác cũng phải ăn quả đắng. Thế nên bọn họ không hề tiết lộ chút tin tức nào cho quốc gia khác, mà chỉ công bố một nhiệm vụ giải cứu đoàn đội trên toàn cầu mà thôi.”

Nghe đến đây, Bùi Kiều sức nhớ lại lần đầu đến Tổng bộ của Tổ Chức Linh Hồn Trung Quốc, dường như hần đúng là đã nhìn thấy mấy tại mấy tầng dưới đều có thông báo những tin tức như vậy. Hơn nữa, khoảng thời gian này hình như còn

có tới mấy quốc gia khác cũng muốn tiến vào thăm dò ảo giới của họ... Chẳng lẽ nguyên nhân chính là vì quỷ quái trong ảo giới suy yếu vào mỗi cuối năm sao?

Cung Diệp Vũ im lặng một lúc, rồi trong mắt lóe lên một tia giận dữ, trầm giọng nói: “Đám A Tam Ẩn Độ... Sau khi chuyện này giải quyết xong, ta nhất định phải mang ‘tặng’ cho bọn hần chút phiền toái mới được. Tóm lại, người nói rõ ràng hơn về sự tình quỷ quái thực thể hóa lần này đi. Ảo giới đã xảy ra biến động lớn, còn không biết lần quỷ quái thực thể này hóa ngoài thời gian ra, có còn điều gì khác hay không.”

Người quan chức trung niên cũng gật đầu, nói tiếp: “Hầu hết các thành thị có tổng bộ tổ chức linh hồn đều xuất hiện quỷ quái thực thể hóa. Ngoài các quốc gia đã có phòng bị trước hoặc các quốc gia có đoàn đội chủ lực không đi vào ảo giới, những nơi còn lại đều thiệt hại không nhỏ. Nhưng gần như toàn bộ thủ đô đều bị quỷ quái khiến cho rơi vào hỗn loạn chỉ thật ra chỉ có ba nước là chúng ta, Ấn Độ, và Đức mà thôi... Lần này số lượng quỷ quái thực thể hóa rất nhiều, chỉ riêng Bắc Kinh ước chừng đã có hơn một ngàn con, trong đó phần lớn đều là Nhập Ma cấp, một số rất ít còn có thực lực Nhập Ma cấp đỉnh phong.”

Dương Húc Quang bên cạnh bỗng nhiên nói xen vào: “Mà hình như còn xuất hiện quỷ quái Chân Ma cấp? Những quốc gia khác cũng đều có quỷ quái Chân Ma cấp xuất hiện sao?”

Người quan viên trung niên lại gật đầu nói: “Rất buồn khi phải trả lời người rằng: phỏng đoán của người rất chính xác... Trước khi các người trở về, tất cả những nơi có quỷ quái thực thể hóa xuất hiện đều báo là có khí tức của quỷ quái Chân Ma cấp. Hơn nữa, trừ nước Pháp ra, những quốc gia còn lại đều chưa tìm được vị trí của những con quỷ quái Chân Ma cấp này... Thật ra, trừ những thành thị đặt tổng bộ của tổ chức linh hồn bị quỷ quái tấn công trên quy mô lớn ra, còn có vài thành thị khác cũng có quỷ quái thực thể hóa, có điều số lượng không quá nhiều, thế nên trước mắt còn chưa tạo thành thảm họa.”

Dương Húc Quang liền nở nụ cười khổ: “Nghĩa là nói cách khác, chúng ta rất có khả năng sẽ gặp phải quỷ quái Chân Ma cấp thực sự chứ không phải là cái loại

Chân Ma cấp gà mờ nhi? Hơn nữa, từ lần quỷ quái thực thể hóa này có thể thấy được... Có lẽ lý luận về ngày tận thế là sự thật !”

Lý luận ngày tận thế...

Về việc này thì Bùi Kiêu biết rõ. Từ sau khi Bùi Kiêu từ Mỹ trở về Trung Quốc, trong giai đoạn đi báo thù, hẳn đã nghe Cung Diệp Vũ giới thiệu qua một ít tư liệu về thế giới linh hồn, trong đó cũng có lý luận về ngày tận thế.

Lý luận ngày tận thế là giả thuyết trên lý luận của vài nhà khoa học nghiên cứu về linh hồn của Mỹ. Bọn họ lập ra một biểu đồ thống kê về thời gian và số lượng của các linh hồn tính từ khi những Trách Thoát Giả đầu tiên xuất hiện cho đến bây giờ. Biểu đồ này cho thấy, từ lúc đó đến nay, số lượng linh hồn luôn luôn tăng lên không ngừng, mà càng đến gần 2012 thì lại càng ngày càng nhiều hơn, số lượng quỷ quái thực thể hóa xuất hiện cũng càng lúc càng nhiều, thậm chí quỷ quái còn càng ngày càng mạnh mẽ hơn.

Bởi vậy, những nhà khoa học này đã đưa ra một giả thuyết, mà nó đã lập tức nổi tiếng trong giới linh hồn, thậm chí còn bị coi là một lý thuyết cấm kỵ, được gọi là lý luận ngày tận thế!

Bọn họ cho rằng khi sóng điện từ đạt điểm tới điểm giới hạn – cũng tức là 21/12/2012 – toàn bộ loài người trên Địa Cầu sẽ diệt vong, hoặc có thể nói là toàn bộ các loại hình sinh mệnh thể giống như con người sẽ diệt vong, thay vào đó là một loại sinh mệnh thể ở dạng linh hồn, giống như là Tự Do Linh Hồn, Trách Thoát Giả, Cao Đẳng Trách Thoát Giả, thậm chí còn có cả quỷ quái và Kẻ Sa Đọa như hiện tại.

Đáng sợ hơn, những nhà khoa học này còn dự đoán rằng, sau khi toàn bộ nhân loại đã chuyển đổi dạng sinh mạng thể thì sẽ phải đối mặt với một lượng quỷ quái vô cùng vô tận, thậm chí còn có cả Ma Vương cấp... Tất cả nhân loại và linh hồn sẽ rất nhanh chóng bị chúng thôn phệ toàn bộ!

Sau khi phát biểu lý luận này không lâu, những nhà khoa học này đều gần như đều đã biến mất không chút dấu vết khỏi tầm mắt tất cả mọi người. Không chỉ bởi

vì tiên đoán của họ quá mức kinh thế hãi tục, mà còn có thể gây ra một loạt biến hóa xảy ra vì dự đoán của họ... Ví dụ như làm cho những Tự Do Linh Hồn, Tránh Thoát Giả - các nhân vật trung tâm của tổ chức linh hồn – sẽ tuyệt vọng hi vọng với tương lai, thậm chí còn có khả năng vì vậy mà ‘sa đọa’.

Tuy Tự Do Linh Hồn và Tránh Thoát Giả đã là linh hồn thể, nhưng đa số bọn họ đều còn có người nhà của mình, và phần lớn họ đều vẫn tiếp tục sinh hoạt cùng gia đình như bình thường. Thế nên lý do để bọn họ còn có thể kiên trì chiến đấu cũng chính là cha mẹ, anh chị em, vợ chồng, con cái của họ! Vậy nên, nếu như tất cả những điều này đều không còn tồn tại nữa, nói không chừng... bọn họ sẽ ‘sa đọa’ ngay lập tức!

Dương Húc Quang nhắc đến vấn đề gần như cấm kỵ này, làm cho tất cả mọi người trên phi cơ lúc này đều chỉ có thể nở nụ cười khổ, và trong đó thì nụ cười khổ của Bùi Kiêu lại càng giống như muốn khóc... Chẳng những hẳn biết rõ rằng lý luận ngày tận thế này là sự thật, mà còn biết chính xác quá trình mà nó sẽ diễn ra, chính là vì cái Địa Ngục vô cùng khủng bố kia!

Bùi Kiêu lắc lắc đầu, cố nén những suy nghĩ về Địa Ngục kia lại, hẳn nói: “Mặc kệ thế nào thì giờ chúng ta cứ trở về Bắc Kinh thật nhanh đã! Lần quỷ quái thực thể hóa này, cho dù có Chân Ma cấp đi nữa cũng không sao, bởi vì đã có chúng ta đã ở đây rồi...”

Khi nói ra những lời này, hẳn lại kinh ngạc phát hiện những người còn lại đều cười khổ, Dương Húc Quang nói: “Việc này không dễ như người tưởng tượng đâu! Đầu tiên, chiến trường của chúng ta là giữa thành phố, hơn nữa do sự việc diễn ra bất ngờ nên chắc cũng chưa kịp di tản dân chúng... Mà có lẽ cao tầng của Chính Phủ cũng sẽ không cho di tản sớm đâu, vì nếu làm như vậy thì đồng nghĩa với việc thừa nhận sự tồn tại của linh hồn. Nói cách khác, khi chúng ta chiến đấu có thể sẽ sinh ra ảnh hưởng rất lớn, cho nên cần phải cân nhắc thật kỹ. Ngoài ra, quỷ quái Chân Ma cấp chân chính sẽ không thể giống như loại Chân Ma “nửa mùa” vừa gặp ở Phong Đô. Phải biết là quỷ quái cũng có thể sử dụng Giải Phóng đấy, nếu như thực lực của con quỷ quái đó đạt tới mức sử dụng được Giải Phóng thì...”

Cung Diệp Vũ cũng nói tiếp luôn: “Nếu có người giúp sức, thì có lẽ sẽ rất nhẹ nhàng để trấn áp đám quỷ quái này. Thế nhưng, hiện giờ người cần bản không thể sử dụng Giải phóng được nữa, chấp niệm của người còn lại quá ít. Nếu chỉ dựa vào một mình ta... Có lẽ đây sẽ là một trận đối công chính diện, rất có thể sẽ phải phá hủy vài con phố mới xong.”

Gã quan chức trung niên kinh ngạc nhìn Bùi Kiều, tựa hồ không thể tin được một tên tân nhân như hắn lại có thể được Cung Diệp Vũ trọng thị đến như vậy. Tuy nhiên hắn cũng là một chính trị gia, không hề hỏi về vấn đề này, mà là gật đầu nói: “Tóm lại vẫn còn may mắn, vốn là chúng ta cũng định cầu viện thế giới, dùng một lượng Thiên Sinh Vũ Khí làm thù lao giống như cách Ấn Độ đang làm vậy. Nhưng mà các người lại có thể sống sót trở về, chỉ cần Cung Diệp Vũ người vẫn còn đây... chúng ta vẫn sẽ có hi vọng. Cái này coi như là vạn hạnh trong bất hạnh (1).”

Bùi Kiều nghe Cung Diệp Vũ nói xong, liền nghĩ đến bản thân chỉ còn hơn 50 đơn vị chấp niệm, đúng là đến duy trì trạng thái cho linh hồn cũng chỉ có thể miễn cưỡng mà thôi. Trên thực tế, trạng thái lúc này của hắn là rất suy yếu, kể cả bước đi thôi cũng thấy mệt nhọc. Đừng nói là đi chiến đấu trong trạng thái này, chỉ cần tiếp tục kéo dài như vậy, hắn sợ rằng ngay cả trạng thái linh hồn của mình cũng khó có thể duy trì...

Đúng lúc này, Bùi Kiều bỗng cảm nhận được từ hướng đông bỗng có một cỗ ý chí mạnh mẽ bùng lên. Đó là một cỗ ý chí rất khó có thể hình dung, tuy hơi giống với ý chí của Thiên Sinh Vũ Khí nhưng lại không thuần khiết bằng, có điều lại mãnh liệt hơn rất nhiều.

“... Các người có cảm thấy không?” Bùi Kiều vội vàng quay đầu nhìn về những người còn lại, nhưng mà bọn họ đều khó hiểu nhìn hắn, ngay cả Cung Diệp Vũ cũng vậy, nhìn qua thì có vẻ bọn họ không hề cảm nhận được cỗ ý chí kì lạ kia.

Bùi Kiều vội vàng chỉ về hướng đông nói: “Ở một nơi rất xa xôi ngoài kia... ở đó vừa bùng phát một cỗ ý chí, gần giống với Thiên Sinh Vũ Khí, nhưng cũng có chỗ khác biệt. Chẳng lẽ các người không cảm nhận được sao?”

Tất cả đều lắc đầu với vẻ khó hiểu. Bùi Kiều nghiêm túc nhìn về mặt của mọi

người, bọn họ quả thật đều không hiểu gì cả, hiển nhiên là thật sự không hề cảm nhận được cổ ý chí này. Chẳng lẽ... chỉ có mình hãn như vậy? Hoặc có thể nói, kể từ lần đầu tiên cảm ứng được ý chí của Thiên Sinh Vũ Khí, hãn đã trở nên khác người rồi sao?

Mọi người đầu tiên là không hiểu thấu, một lát sau lại đồng thời lộ ra vẻ vui mừng tới khó tin, đều trợn mắt há mồm nhìn Bùi Kiêu, lần này đến lượt Bùi Kiêu là kẻ không hiểu nổi.

Cung Diệp Vũ thì lập tức vỗ mạnh vai của hãn, đồng thời vừa vui mừng, vừa kinh ngạc nói: “Người thật sự cảm nhận được có một cổ ý chí sao? Là dạng ý chí gì? Đúng rồi, người có thể cảm nhận được ý chí của Thiên Sinh Vũ Khí sao?”

Bùi Kiêu gật đầu nói: “Ý chí phát ra từ hướng đông... À, là một cổ ý chí lưu luyện. Giống như là vô cùng lưu luyện một người nào đó vậy. Đúng rồi, ý chí của Thiên Sinh Vũ Khí, chẳng lẽ các người không cảm nhận được sao? Ví dụ như cự phủ kia không ngừng tản phát ra ý chí phản nộ.”

Mọi người cùng sung sướng hô lên: “Valkyrie (2)! ”

Cung Diệp Vũ lập tức cười lớn, nói: “Không ngờ người lại là linh hồn có năng lực đặc thù Valkyrie này! Đúng là niềm vui từ trên trời rơi xuống! Người còn nhớ ta đã từng nói với người không? Có một cô gái ở Châu Âu có khả năng cảm nhận được những linh hồn đặc thù. Thế nên khi họ chết đi, cô ấy có thể lập tức đến và giúp họ chặt đứt tội nghiệt, sau đó thu nhận bọn họ làm đồng đội. Bởi vì cái năng lực đặc thù này của cô ấy quá mức quý giá, hơn nữa còn thu nhận người ta khi họ vừa chết giống như nữ thần Valkyrie trong thần thoại Bắc Âu, hiện ra bên cạnh các anh hùng đặc biệt khi họ chết trận, biến bọn họ trở thành ‘anh linh’(3). Do đó, cô gái có năng lực này cũng được gọi là Valkyrie luôn. Không ngờ người cũng có! Thật quá tốt!”

Bùi Kiêu nghe vậy vừa mừng vừa sợ, hãn biết rõ ý nghĩa của các linh hồn đặc thù đối với giới linh hồn là như thế nào. Một vài linh hồn đặc thù, vào thời điểm nhất định, còn có tác dụng quan trọng hơn cả Cao Đẳng Trách Thoát Giả. Mà số lượng của họ còn ít hơn nhiều so với Trách Thoát Giả, muốn phát hiện được một

linh hồn đặc thù thực sự chỉ có thể trông vào vận may.

Huống hồ lúc còn trong ảo giới Phong Đô, hắn cũng đã quyết định phải thành lập một đoàn đội của riêng mình. Hiện giờ có được năng lực này, quả thực là quá may mắn. Nghĩ kỹ một chút, nếu đoàn đội của hắn toàn bộ đều là linh hồn đặc thù... vậy quả là không thua gì một đoàn đội gồm toàn Trách Thoát Giả rồi!

Cung Diệp Vũ cười xong, lớn tiếng kêu lên: “Đổi hướng máy bay, lập tức đi về hướng đông!”

Gã quan chức trung niên vốn cũng đang vừa mừng vừa sợ, nghe xong lại hoảng sợ nói: “Không thể nào! Máy bay làm sao quay đầu được? Người tưởng nó là cái taxi sao? Hơn nữa tình thế Bắc Kinh hiện giờ rất nguy cấp như vậy, đó là an nguy của hàng chục ngàn mạng người đấy! Sao người lại có thể bất thành linh thay đổi như vậy? Hiện giờ Trung Quốc cũng chỉ có mình người mới dịch nổi con quỷ quái Chân Ma cấp kia, trăm ngàn lần xin người đừng có làm việc tùy hứng như vậy nữa!”

Nói đến đây, gã quan chức trung niên chợt ngoảnh lại nói với Bùi Kiêu: “Bây giờ là 11 giờ sáng, từ giờ đến khi linh hồn bị kéo vào trong vết rách không gian cũng còn khá nhiều thời gian. Hay là giờ ta đáp xuống một căn cứ quân sự, để cho người lên một chiếc phi cơ khác đi về hướng Đông để tìm linh hồn đặc thù kia, người thấy sao?”

Bùi Kiêu cũng thầm tính toán, hắn nghĩ đến chấp niệm bản thân cũng chỉ còn được hơn 50 đơn vị, ít như vậy đúng là khó mà tham gia chiến đấu được. Hơn nữa, linh hồn đặc thù quả thật hiếm thấy, nếu có thể phát hiện một linh hồn đặc thù, rồi lôi kéo được vào đoàn đội của mình, như vậy rất có lợi cho sự phát triển về sau này.

Vậy nên sau khi Bùi Kiêu suy nghĩ một chút, liền nói: “Cung Diệp Vũ, tình hình Bắc Kinh vẫn quan trọng yếu! Thân nhân của chúng ta đều còn ở đó, nếu người không quay về, ta cũng không được yên lòng. Hơn nữa, ta cũng chỉ còn có hơn 50 đơn vị chấp niệm, khả năng tham gia chiến đấu không lớn, vì vậy để một mình ta đi tìm linh hồn kia thôi. Người và mọi người quay về Bắc Kinh giải quyết đám quỷ quái thực thể hóa kia đi. Ý người thế nào?”

Cung Diệp Vũ cũng trầm tư một lát rồi nói: “Cũng đúng! Tình hình ở Bắc Kinh quan trọng hơn... Được rồi, vậy thì một mình người đi tìm linh hồn đặc thù kia đi! Nhớ kỹ, nhất định phải tìm ra linh hồn kia trước 12 giờ đêm, bằng không, tội nghiệt sẽ kéo hẳn vào trong vết rách không gian!”

Bùi Kiêu nghe vậy thì nhẹ gật đầu, ánh mắt không tự chủ nhìn về hướng Đông...

Ý chí có cảm xúc lưu luyến sao? Linh hồn đặc thù đó, rất có khả năng sẽ trở thành thành viên đầu tiên trong đoàn đội của hẳn!

Lời bình: Linh hồn có ý chí lưu luyến kia là ai? Liệu đó có phải thành viên đầu tiên trong đội ngũ của Bùi Kiêu? Hành trình “Đông du” này liệu có bình yên? Mời đón đọc chương mới nhất của TVKD được thực hiện bởi nhóm dịch Vô Hận Chi Tâm trên Bạch Ngọc Sách!

Chú thích:

1. Vận hạnh trong bất hạnh: trong hoàn cảnh tai họa lại may mắn tìm được một lối thoát để cứu vãn tình hình. (Khác với “trong cái rủi có cái may” có nghĩa là trong vận rủi lại gặp được vận may khác, câu đó giống câu “nhân họa đắc phúc” hơn)

2. Valkyrie: Tiểu nữ thần phục vụ thần tối cao Odin trong thần thoại Bắc Âu, Thần Odin đã phái họ đến các chiến trường, len lỏi trong chiến trận để chọn ra những chiến binh dũng cảm nhất, đã tử trận để đưa về thánh điện Valhalla

3. Anh linh: Trong thần thoại Bắc Âu gọi là các “Einherjar”

TỬ VONG KHAI ĐOAN

Zhttty
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 17: Kỹ Năng Đặc Thù: Valkyrie (2)

Máy bay đáp xuống một quân khu nào đó mà Bùi Kiều còn không biết cả tên ở gần Nam Kinh. Sau đó, hẫng lại lên một phi cơ quân dụng bay về hướng vùng duyên hải phía đông.

Ngồi trong khoang máy bay, toàn bộ tinh thần của Bùi Kiều đều cố hết sức tập trung vào cổ ý chí lực kia. Trong nháy mắt mà cổ ý chí đó xuất hiện thì nó cực kì mạnh mẽ, gần như bao trùm toàn bộ một vùng không gian, nhưng khi thời gian dần trôi qua, tuy cổ ý chí này vẫn thuần khiết như vậy, nhưng cường độ của nó lại dần dần yếu đi, khiến cho Bùi Kiều vô cùng hoang mang. Hẫng sợ rằng một lúc nữa thôi thì mình sẽ không còn cảm ứng được cổ ý chí này nữa.

“Bay chệch về hướng nam một chút, ý chí kia là ở hướng đông nam.” Bùi Kiều vừa cẩn thận cảm ứng vừa nói vào micro.

Bởi vì công việc này khá là đặc thù nên phi công cũng là một nhân viên thuộc tổ chức linh hồn. Trên thực tế, cái gọi là tổ chức linh hồn cũng chính là một cơ cấu bán quân sự do Chính Phủ lập ra, chỉ hơi khác ở chỗ cơ cấu này là một tổ chức mật mà thôi. Vậy nên, việc viên phi công này có là quân nhân đi nữa cũng không lạ.

Một hồi lâu sau, từ đầu dây bên kia vốn vẫn im lặng, bỗng vang lên tiếng nói: “Tổng bộ đưa ra yêu cầu liên lạc, có nhận hay không?”

Bùi Kiều sững sốt, vội nói: “Nhận đi... Chẳng lẽ bọn họ đã đến Bắc Kinh rồi sao? Tình hình xấu lắm à?”

Nói đến đây, Bùi Kiều cũng muốn nhảy dựng lên. Thời gian ước chừng cũng đã qua mấy tiếng, tính ra thì bọn Cung Diệp Vũ có lẽ là đã về đến Bắc Kinh. Tuy trước

đó Bùi Kiều và bọn Cung Diệp Vũ có nói với nhau là khi cần thì sẽ liên lạc, nhưng mà bọn họ về đến Bắc Kinh, hẳn là phải lập tức bắt đầu đi tiêu diệt quỷ quái mới đúng chứ, sao lúc này lại liên lạc với hẳn làm gì?"

Khi trong lòng Bùi Kiều bắt đầu nghi thần nghi quỷ, cũng lại lo lắng cho mẹ và muội muội của hẳn, thì đầu dây bên kia đã vang lên tiếng nói của Dương Húc Quang.

"Đầu tiên là báo cho người một câu ‘bình an’! Mẹ và em gái của người, cùng với người nhà của vài Tự Do Linh Hồn khác đã được đưa ra ngoại thành Bắc Kinh từ sớm khi quỷ quái bắt đầu xuất hiện. Hiện tại cũng đang được bảo hộ rất tốt, không có thương tổn gì hết... Thế nên, giờ chúng ta nói luôn tới việc chính nhé: mục tiêu của người có lẽ đang ở một nơi rất ‘bất tiện’ cho Chính Phủ." Dương Húc Quang nói.

Bùi Kiều ngạc nhiên hỏi: "A? Nói thế là có ý gì? Mà tình hình của các người bên đó thế nào?"

Dương Húc Quang cười khố: "Rất tệ! Lần này số lượng quỷ quái vượt xa các lần trước, hơn nữa chất lượng cũng cao đến dọa người, thậm chí còn có bảy tám con đạt đến Nhập Ma cấp đỉnh phong, chỉ còn thiếu chút nữa là có trường khí thể rồi. Về phần Chân Ma cấp... ài, ngay cả Cung Diệp Vũ cũng không cảm ứng được vị trí của nó, chắc là chỉ có thể chờ đến khi nó hoàn toàn biến thành Chân Ma cấp mới tìm được cách khác. Tạm thời không nói chuyện này, bọn ta sẽ nghĩ cách sau, quan trọng hơn là vấn đề của người kìa... Khoảng 20 phút trước, có mấy thành phố lớn trên thế giới cũng phát hiện có quỷ quái thực thể hóa, tuy rằng số lượng và chất lượng không cao bằng những thành phố có tổng bộ của tổ chức linh hồn, nhưng với những thành phố không đề phòng một chút nào như vậy thì cũng đã đủ coi là tai họa rất lớn rồi. Mà một nơi trong số đó chính là Đài Bắc."

Bùi Kiều thì thầm lặp lại cái tên Đài Bắc, sau đó vội tìm một tấm bản đồ Trung Quốc, một lúc sau hẳn mới cười khố: "Ta hiểu ý người rồi. Cổ ý chí này ở hướng đông, mà còn là của một người vừa mới chết... như vậy, linh hồn đặc thù này có khả năng rất lớn chính là người chết do sự kiện quỷ quái thực thể hóa ở Đài Bắc lần này

đúng không?"

Dương Húc Quang tiếp tục nói: "Không sai. Vị trí hiện tại của người đã đến rất gần vùng duyên hải của Trung Quốc rồi, mà ở phía đông nam của vị trí đó, lại là một nơi có lượng dân cư lớn và ở ngoài biển nữa, thì ngoài Đài Loan ra, ta cũng không nghĩ ra được nơi nào khác. Vấn đề chính là ở đó, bởi vì nguyên nhân chính trị, có khả năng người phải từ bỏ linh hồn đặc thù này thôi, cái phi cơ quân dụng mà người đang ngồi không người không thể bay vào Đài Loan được. Cho dù đây một linh hồn đặc thù là vô cùng quan trọng nhưng Chính Phủ lại có quá nhiều vấn đề khó xử, vậy nên chỉ cần đó không phải là Cao Đẳng Tránh Thoát Giả thì Chính Phủ cũng không thể nào bỏ qua vấn đề tranh chấp chính trị được... Vậy nên, ta muốn biết, quyết định của người là thế nào?"

Bùi Kiêu cười khổ: "Ta thì được quyết định cái gì chứ? Ta chỉ mới gia nhập tổ chức linh hồn Trung Quốc thôi, lần trước lại vừa có mâu thuẫn lớn với Chính Phủ, chuyến này đi ảo giới Phong Đô còn không phải là để hòa giải hay sao? Vì vậy, thời điểm này cũng không nên tiếp tục gây khó dễ, thậm chí là tạo ra thêm mâu thuẫn với Chính Phủ thêm nữa... Được rồi, ta trở về Bắc Kinh vậy! Coi như lần này là chuyện ngoài ý muốn đi."

Dương Húc Quang im lặng một chút, sau đó lại tiếp tục nói: "Nhưng người cam tâm sao? Đừng nghĩ ta cũng giống như Cung Diệp Vũ: rất nhiều chuyện đã biết rõ là không thể làm khác được nhưng vẫn muốn thay đổi một cách gượng ép... Người cũng cảm thấy hơi khó chịu với đoàn đội của bọn ta đúng không? Nói đúng hơn, là người không tin tưởng đoàn đội của bọn ta! Nhưng mà cũng đúng thôi, dù sao cũng là do bọn ta để phòng và có thái độ thù địch với người trước, nhưng ai bảo người không đáng để bọn ta tin tưởng chứ? Thế nên chắc người cũng nghĩ tới việc tự lập một đoàn đội cho mình đúng không? Và linh hồn đặc thù kia, chắc hẳn cũng có ý nghĩa rất lớn với người, là đồng đội đầu tiên của người! Ta đoán không sai chứ?"

Trong lòng Bùi Kiêu chợt dâng lên đủ thứ cảm xúc, hần cười khổ nói: "Xem ra đoàn đội của ta sau này nhất định cũng phải kiếm được một người biết sử dụng đầu óc như người, nếu không thì thật là thua thiệt... Không sai! Giống như người vừa nói, cả hai bên đều để phòng lẫn nhau! Dù cho là còn một cầu nối ở giữa là Cung

Diệp Vũ, nhưng nếu không may cái cầu nổi này có vấn đề thì sẽ ra sao đây? Cho nên ta không thể nào yên tâm giao sau lưng của mình giao cho các người được! Phải tìm được đồng đội của mình! Đó chính là điều ta muốn! Còn về chuyện lần này, đúng là ta có chút không cam tâm, nhưng mà đôi khi, nếu không phải là loại sự việc đến mức không đội trời chung như thù giết cha, diệt môn, ta cũng có thể sẽ lựa chọn thỏa hiệp. Ta không giống như là Cung Diệp Vũ, xét cho cùng thì ta cũng chỉ là một người bình thường mà thôi."

Dương Húc Quang bỗng nhiên vừa cười vừa nói: "Nhưng mà cuối cùng vẫn là không cam tâm phải không? Dù sao đi nữa, hiện tại người chính là người có nhiều khả năng trở thành Chân Ma cấp tiếp theo nhất trên thế giới. Chuyện này ta cũng đã báo cáo cho cấp cao trong Chính Phủ rồi, chắc hẳn bọn họ cũng hiểu rõ ý nghĩa của hai cường giả Chân Ma cấp đối với Trung Quốc. Đặc biệt là tại thời điểm mà các dấu hiệu của lý luận ngày tận thế ngày càng biểu hiện rõ ràng như bây giờ... Nói đi, nếu cho người lựa chọn: có thể sẽ gặp chút nguy hiểm nhưng lại có khả năng cứu được linh hồn đặc thù kia thì người lựa chọn thế nào?"

Bùi Kiều như chợt giật mình hiểu ra, hấn lớn tiếng hỏi: "Chẳng lẽ là muốn ta đi giải quyết quỷ quái thực thể hóa ở Đài Bắc sao? Lấy danh nghĩa đó để vào Đài Loan? Như vậy, cao tầng của Chính Phủ vừa cho Đài Loan một cái ớn, còn ta cũng sẽ có cơ hội tiến vào Đài Loan? Lựa chọn là như vậy đúng không?"

Tiếng cười của Dương Húc Quang vẫn bình thản như cũ: "Đúng vậy, tuy hiện tại người rất yếu ớt, hầu như chỉ cần một con quỷ quái Nhập ma cấp đỉnh phong cũng đủ giải quyết người, nhưng dù sao người cũng là Cao Đẳng Tránh Thoát Giả, chấp niệm có thể dung nạp năng lượng tiêu chuẩn với tỉ lệ 1:2, còn có Thiên Sinh Vũ Khí có dung lượng 850 đơn vị. Chiến lực như vậy cũng không tệ rồi, vấn đề bây giờ là, chúng ta không biết quỷ quái thực thể hóa ở Đài Bắc mạnh bao nhiêu, gây ra thiệt hại đến mức nào, nếu chỉ có một mình người, người nhắm có thể giải quyết hết không? Có nguy hiểm đến tính mạng không? Chuyện này ta cũng chưa nói cho Cung Diệp Vũ, hẳn còn đang bận chiến đấu, mà giờ có phái tiếp viện từ Bắc Kinh tới cho người cũng không kịp... Sau khi trời tối, vết rách không gian cũng có thể hiện ra bất cứ lúc nào. Nói cách khác, chỉ có một mình người đi thôi! Người quyết định thế nào?"

"...Một mình ta đi! Dương Húc Quang, ta còn cần đồng đội hơn người nghĩ nhiều, không chỉ vì chuyện liên quan tới đoàn đội của các người, mà còn vì lý luận ngày tận thế nữa, hoặc có thể nói là vì cái tương lai còn đáng sợ hơn cả ngày tận thế kia... Ta chỉ có thể nói đến đó! Còn giờ thì nhờ người nói với cao tăng ý của ta: một mình ta đi Đài Bắc!"

Bùi Kiều nói đến đó thì cũng ngắt micro, sau đó hắt liền hít thật sâu một hơi. Mặc dù linh hồn không cũng không cần hô hấp, nhưng hành vi thì vẫn tuân theo ý thức của nhân loại và trí nhớ của bản thân, hít sâu một hơi dường như có thể ổn định giúp lại tinh thần.

(Cuối cùng cũng vẫn để lộ một ít thông tin, nhưng mà trước khi ta đạt đến Chân Ma cấp thì vẫn chưa thể nói ra rõ ràng được. Hy vọng trí tuệ của Dương Húc Quang càng xuất sắc hơn ta nghĩ. Chỉ có thể hy vọng như thế...)

Lúc Bùi Kiều còn đang yên lặng trầm tư thì phi cơ đã bay ra khỏi lục địa, hướng đến một hòn đảo lớn ở hướng đông nam... Quả nhiên không sai, ý chí mà Bùi Kiều cảm ứng được đúng là phát ra từ trên đảo Đài Loan này, lại còn đúng là từ thành phố Đài Bắc đang gặp phải quỷ quái thực thể hóa!

Cả thế giới cũng chỉ có mười mấy quốc gia có tổ chức linh hồn, mà mười mấy quốc gia này cũng đều toàn là cường quốc thế giới, hoặc có đất rộng, hoặc có đông dân, hoặc là giàu có, hoặc là cả ba mặt trên. Nếu không cũng không thành lập nổi cái loại tổ chức vừa đốt tiền lại vừa cần rất nhiều nhân tài góp sức như vậy. Và Đài Loan thì hiển nhiên là không có điều kiện nào trong số đó, thế nên tuy Đài Loan cũng từng xuất hiện vài Trách Thoát Giả, nhưng mấy người này đều đã đi Mỹ cả rồi, còn về số lượng Tự Do Linh Hồn ở Đài Loan thì ít đến mức gần như không có.

Sở dĩ “gần như không có” chứ không phải là “hoàn toàn không có” là bởi vì dù sao ở đâu cũng đều có quan lại quyền quý, mà tiền tài và quyền thế có thể biến thành ‘các mối quan hệ’ và cũng có thể làm cho một linh hồn bình thường trở thành một Tự Do Linh Hồn... Tuy Thiên Sinh Vũ Khí dung lượng 50 đơn vị không phải là nhiều như năm, nhưng các quốc gia có tổ chức linh hồn cũng có tồn kho không ít, đương nhiên, nếu chỉ là loại phú ông gia sản mấy nghìn, mấy vạn thì vẫn chưa đủ

tiền tài và quyền thế để làm được việc này.

"Nhưng mà dù sao thì cũng chỉ là Tự Do Linh Hồn bình thường, lại còn là đám phú ông nhờ người khác chặt đứt tội nghiệt, đoán chừng bọn họ còn sợ chết hơn cả người bình thường nữa. Thế nên căn bản là không thể dựa vào bọn họ để dẹp đám quỷ quái thực thể hóa ở Đài Bắc rồi..."

Bùi Kiều lúc này ngồi trên một chiếc xe jeep quân dụng, lái xe cho hắn cũng vẫn là phi công lái máy bay quân dụng lúc trước... Đây là một quân nhân trẻ tuổi, tư thế hiên ngang, hai mắt sáng ngời đầy thần thái, mỗi động tác đều toát lên khí chất đặc thù của quân nhân. Tuy vậy, hắn có một điểm lại không hề giống với hình tượng quân nhân điển hình như trong tưởng tượng của Bùi Kiều... Hắn nói quá nhiều! Cực kỳ nhiều!

Lúc trên phi cơ quân dụng thì còn chưa cảm nhận được, bởi vì buồng lái và khoang chở khách được tách riêng, nhưng sau khi hạ cánh, tuy bộ dáng của gã quân nhân này vẫn rất là nghiêm túc, nhưng miệng lại nói liên hồi... Hình như từ lúc đó đến giờ vẫn chưa dừng lại một lần nào.

Từ tư thế ngồi, cho tới thần thái, thậm chí vẻ mặt của quân nhân trẻ tuổi này đều thuộc dạng tiêu chuẩn như trong sách giáo khoa, chẳng qua là da miệng của gã giống như không có gắn liền với thân thể, gã nhìn Bùi Kiều qua gương chiếu hậu, tiếp tục nói: "Thật sự là quá tốt, đây là lần đầu tiên ta cùng với Tự Do Linh Hồn... ách, người là Cao Đăng Tránh Thoát Giả chứ nhỉ? Đây là lần đầu tiên ta làm nhiệm vụ như thế này, trước kia cũng chỉ được làm nhiệm vụ hậu cần thôi. Đúng rồi, máy bay chở các người đi Phong Đô lần trước cũng là do ta lái đấy."

Bùi Kiều bóp trán, cười khổ nói: "Khoan nói chuyện của người... Vị tiểu thư này, phiền cô nói cho tôi tình huống hiện tại của Đài Bắc, có bao nhiêu quỷ quái thực thể hóa? Và tình hình thương vong của dân chúng như thế nào?"

Ngồi bên ghế phụ lái là một cô gái trẻ tuổi đeo mắt kính và chỉ mặc trang phục bình thường. Cô gái này chính là nhân viên do Chính Phủ Đài Loan phái đến tiếp đón chi viện từ phía đại lục, mặc dù miệng vẫn giữ nụ cười 'nghề nghiệp' thường trực, nhưng trái lại với thanh niên luôn giữ vẻ mặt nghiêm túc kia, từ đầu đến giờ cô

ta vẫn luôn thể hiện vẻ trầm ngâm.

Cho đến khi Bùi Kiều hỏi đến, nàng mới mỉm cười rút ra một báo cáo nói: "Tình hình rất không tốt! Từ cách đây năm ngày, cục cảnh sát Đài Bắc liên tiếp nhận được thông báo các vụ án mất tích, nhưng lúc ấy chuyện này cũng không được coi trọng lắm. Sau đó tình hình ngày càng xấu hơn, mỗi ngày đều có ít nhất đến mười vụ báo mất tích, thậm chí chỉ trong ngày hôm qua đã có đến ba mươi vụ, lúc này thì không chú ý cũng không được nữa rồi. Dù sao thì cũng là cuối năm, tuy rằng ở đây không có tổ chức linh hồn, nhưng mà lúc trước cũng từng có vài gã Trách Thoát Giả, cho nên chúng tôi cũng có chút hiểu biết về giới linh hồn, lúc đó chúng tôi cũng đã nghi ngờ ở Đài Bắc có thể đã xuất hiện quỷ quái thực thể hóa... Cho đến hôm nay, chúng tôi cuối cùng đã xác minh được rõ. Đây là đoạn video của người dân quay được."

Vừa nói, cô gái vừa đưa một cái camera loại nhỏ qua cho Bùi Kiều.

Hắn nhận lấy máy quay, mở lên, bắt đầu xem qua nội dung trong đó. Người quay đoạn video này có vẻ đang chạy nên khung hình bị rung lắc không ngừng, nhưng không biết là đang chạy trốn hay đang đuổi theo cái gì đó. Gã hình như đang chạy trong một lối nhỏ giữa hai tòa nhà, hình ảnh như vậy kéo dài trong vài phút, cho đến khi người cầm máy quay bỗng té nhào làm cho camera bị văng ra phía xa. Tuy vậy, góc máy lại vừa vặn quay đúng vào người chủ nhân của nó.

Chủ nhân của chiếc máy quay là một người đàn ông trung niên mập ước chừng bốn chục tuổi, có thể thấy được ông ta cũng đã gần như kiệt sức, lúc này đứng lên cũng không nổi nữa rồi, mà phía sau ông ta còn có hơn hai mươi người cũng đang bỏ chạy. Vì người đàn ông mập ngã ra nên sau đó liền có người bị vấp phải ông ta ngã theo, còn có người đạp thẳng lên người khác mà chạy. Sau khi đám người kia chạy qua thì những người bị ngã mới vội vàng bò dậy để chạy tiếp.

Nhưng lúc này thì đã muộn rồi! Bất chợt, từ một góc xa mà khung hình máy quay không chiếu tới được bay vụt đến một đám sương mù đen rồi phủ ngay lên mấy người đang nằm la liệt trên đất. Chỉ mấy giây sau, đám sương đen kia lại bay đi, còn những người kia lúc này đỡ dần đứng lên, từng bước từng bước đi về hướng

đám sương đen ấy. Hình ảnh ảnh sau đó chỉ còn lại khung cảnh trống không của nơi đó...

"Là quỷ quái loại u linh à? Mấy người kia chắc là đã bị ảo giác mê hoặc hết rồi." Sau khi xem hết đoạn video, Bùi Kiều mới trả chiếc máy quay lại cho cô gái đang ngồi cạnh tên thanh niên nói nhiều kia, đồng thời cũng nói luôn.

Cô gái nhận lấy máy quay, cười khở một tiếng, rồi lắc đầu nói: "Quỷ quái loại u linh giết người bằng cách hấp thu sức sống của người đó, còn mê hoặc chẳng qua chỉ là thủ đoạn chúng dùng để tổn thương người sống mà thôi. U linh Nhập Ma cấp thông thường muốn hoàn toàn giết chết một người cũng phải mất đến ba ngày, khi đó thì người cũng gần như bị hút thành cái xác khô. Nhưng thực tế... chúng tôi lại phát hiện một cái nhà kho bỏ hoang, ở đó không khác gì một cái lò mổ, bên trong có không dưới một trăm thi thể, bọn họ giống như là bị xé xác mà chết, mà quan trọng là những mảnh thi thể đó vẫn còn "tươi", hiểu ý tôi chứ? Chắc chắn là còn có loại quỷ quái khác!"

Bùi Kiều im lặng, thực ra thì hẳn chả sợ cái đám quỷ quái loại u linh này chút nào. Chỉ cần không có Chân Ma cấp, thì với hắn, không có gì gọi là uy hiếp cả. Phải biết rằng bản tâm của hắn hiện tại đã thông suốt, chấp niệm vững chắc, tỉ lệ dung nạp năng lượng tiêu chuẩn cũng đã là 1:2, bất cứ huyền thuật nào dưới Chân Ma cấp đều đã không còn hiệu quả nữa rồi. Vì nên sau khi phát hiện loại quỷ quái xuất hiện ở Đài Bắc là u linh, thì trong lòng hắn càng thấy nhẹ nhõm.

Nhưng nếu thật sự còn có loại quỷ quái khác có thể công kích vật lý, vậy thì đúng là một thách thức dành cho hắn... Dù sao chấp niệm của hắn chỉ còn hơn 50 đơn vị mà thôi, hiện giờ toàn thân đều như không có chút sức lực nào cả...

"Mặc kệ đi, bây giờ cứ đến trung tâm thành phố Đài Bắc trước đã..." Bùi Kiều cười khở một tiếng, giờ phút này hắn đã cười lên lưng cọt rồi, chỉ có thể như vậy mà thôi.

(Tìm được linh hồn đặc thù kia rồi tính sau... Cường độ của cổ ý chí kia lại tiếp tục suy yếu nữa rồi...)

Lời bình: Linh hồn nọ có khả năng gì đặc biệt? Liệu Bùi Kiêu có kịp thời tìm được linh hồn này hay không? Liệu với tình trạng suy yếu của bản thân, hắn có đủ sức đương đầu với những nguy hiểm đang rình rập? Mời các bạn đón đọc chương mới nhất của TVKĐ được thực hiện bởi nhóm dịch Vô Hận Chi Tâm trên Bạch Ngọc Sách!

TỬ VONG KHAI ĐOAN

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 18: Kỹ Năng Đặc Thù: Valkyrie (3)

Bùi Kiều không biết tình hình khi cô gái châu Âu có danh hiệu Vakyrrie tìm kiếm linh hồn đặc thù thì sẽ như thế nào, nhưng mà sự cảm ứng của hắc quả thật đang càng lúc càng yếu đi. Theo thời gian trôi qua, sự cảm ứng vô cùng rõ ràng lúc trước giờ đã gần như sắp biến mất. Tựa như ngọn nến trước gió, chập chờn lay động, lúc nào cũng có thể vụt tắt.

Lúc xe Jeep mà Bùi Kiều ngồi đi vào đến nội thành Đài Bắc thì cũng đã khoảng 7 giờ tối, sắc trời cũng đã tối mịt. Thực ra, từ lúc Bùi Kiều bắt đầu cảm nhận được ý chí của linh hồn đặc thù này thì hắc gần như đã đi một mạch tới Đài Loan mà không hề ngừng nghỉ. Nhưng nguyên nhân khiến hắc đến tận bây giờ mới tới nơi một phần là do bay đi cũng tốn kha khá thời gian, một phần là vì nguyên nhân chính trị.

Tóm lại, cuối cùng thì Bùi Kiều cũng đã tới được thành phố Đài Bắc. Rõ ràng là trật tự của thành phố này không bị xáo trộn gì quá lớn, ít nhất là không có việc phong tỏa và di tản mấy con đường lớn như ở Bắc Kinh. Tuy cô gái trẻ kia nói rằng thật ra họ đã phong tỏa và sơ tán mấy tòa cao ốc nhưng cũng chỉ lấy lý do bị rò rỉ khí gas mà thôi. Vậy nên dân chúng cũng không rơi vào hoảng loạn, nhờ đó mà trật tự của đô thị không bị phá vỡ.

“Nhưng mà lần quý quái thực thể hóa tiếp theo thì các người sẽ giải quyết như thế nào?” Bùi Kiều ngồi trên xe Jeep, vừa nhìn dòng người đông nghịt hối hả trên phố, vừa hỏi theo bản năng.

Cô gái trẻ hơi ngẩn ra, sau đó trả lời với sắc mặt khổ sở: “Còn biết làm thế nào được nữa? Chỉ còn cách xin Đại Lục hoặc Mỹ cứu viện thôi, dù sao chúng tôi cũng bị kẹt giữa hai thế lực lớn... Có điều, trừ lý do chính trị ra thì dân số của chúng tôi

quá ít cũng là một nguyên nhân chủ yếu, diện tích đất đai nhỏ, lại không có ảo giới, thế nên căn bản là không thể thành lập được tổ chức linh hồn. Thật ra, không chỉ có Đài Loan mà trên thế giới còn có rất nhiều các đặc khu và quốc gia cũng như vậy. Xem ra càng gần đến năm 2012 thì tình hình trên thế giới sẽ càng có nhiều biến động rồi.”

Bùi Kiều thở dài không nói. Nhìn những người trước mặt, đều mang chung một dòng máu, đều là một dân tộc, đáng tiếc là vì đủ đủ loại nguyên nhân mà phải chia lìa, bọn hắn chỉ hy vọng lúc bản thân còn sống có thể được gặp lại người thân của mình... Bùi Kiều cũng không phải người ưa thích nghiên cứu chính trị gì cho cam, vậy nên sau khi cảm thán một lúc thì hắn lại bắt đầu tập trung toàn bộ tư tưởng vào việc cảm ứng, cố gắng hết sức để có thể cảm nhận được vị trí của cái ý chí đang càng lúc càng yếu đi kia, đồng thời liên tục chỉ đường đi cho xe Jeep.

Xe Jeep chạy dọc theo đại lộ không bao lâu thì thấy đoạn đường phía trước có trạm kiểm soát chặn đường. Xem ra khu vực ở phía trước chính là nơi quỷ quái đã thực thể hóa, vậy nên cảnh sát thành phố Đài Bắc đã cấm đi đường này, còn linh hồn đặc thù kia chắc hẳn cũng chết trong đó.

Lúc này, Bùi Kiều vẫn đang mệt mỏi rã rời, không chút sức lực, vậy nên hắn chỉ có thể ngồi yên trên xe, lạnh nhạt nhìn cô gái trẻ đi thương lượng với những cảnh sát đóng chốt chặn trên đường. Không lâu sau, đám cảnh sát kia đã vâng lệnh mở chốt chặn đường, cho phép xe Jeep đơn độc tiến vào bên trong. Rất hiển nhiên là đám cảnh sát này cũng nghe ngóng được một vài tin tức gì đó, bọn họ nhìn theo xe Jeep với vẻ hồi hộp, thậm chí còn có chút không đành lòng.

“Bọn họ cũng biết những chuyện liên quan đến quỷ quái sao?” Bùi Kiều quay đầu nhìn lại chốt chặn phía sau lưng. Thấy được biểu cảm của những người đó làm hắn cũng cảm thấy tò mò, liền quay lại hỏi cô gái trẻ.

Cô gái cười với vẻ khổ sở trả lời: “Đây là do khác biệt văn hóa. Có thể nói là dân chúng ở đây mê tín hơn so với ở Đại Lục. Cho dù là phong thủy, hay là chuyện thờ thần tế quỷ, dân chúng thà tin tất cả là có thật còn hơn là không tin một thứ gì đó. Đến cả tin đồn cũng giống vậy, khi bọn họ nghe đồn bất kể chuyện gì về quỷ

quái thì sẽ nghiệm nhiên tin tưởng. Chuyện đó không liên quan đến việc bí mật về tổ chức linh hồn bị tiết lộ.”

(Có lẽ sự tin tưởng từ tận sâu trong tiềm thức của nhân loại trên toàn thế giới này chính là nguồn gốc của việc quỷ quái thực thể hóa...)

Bùi Kiều đang trầm nghĩ thì chợt phát hiện trên không trung con đường trước mặt bỗng xuất hiện hơn ba mươi linh hồn bình thường của cả nam lẫn nữ trôi nổi lơ lửng, tất cả đều đang bị tội nghiệt quán lấy. Nhưng không chỉ có vậy, ở giữa những linh hồn đó còn có mấy đoàn khí đen nhạt bay qua bay lại. Mỗi khi đoàn khí đen kia chạm vào linh hồn thể nào thì linh hồn thể đó sẽ lập tức gào thét lên thống khổ. Sau khi bị đoàn khí đen kia bao trùm thì linh hồn đó sẽ như bị tưới acid lên người vậy, dần dần tan rã, sau một thời gian thì sẽ hoàn toàn tan biến không còn lại chút gì.

“Thì ra là thế! Đầu tiên là tấn công cơ thể người sống, sau khi họ chết rồi thì lại cắn nuốt linh hồn sao?” Bùi Kiều vừa nhìn chăm chú đoàn khí đen trên đỉnh đầu vừa nói. Người bình thường nhìn vào thì có lẽ chỉ thấy đó là một cái bóng đen lúc ẩn lúc hiện, nhưng linh hồn thể như hắn thì hiển nhiên có thể thấy rõ ràng đoàn khí đen đó bao trùm bên ngoài một thứ nhìn như bộ xương khô. Đây rõ ràng là một con quỷ quái thuộc loại u linh rồi.

Bùi Kiều cũng không nói thêm gì nữa, chỉ thấy hắn tay xách theo súng, bay thẳng lên phía trên xe Jeep. Tuy lúc này cơ thể hắn vẫn đang rất suy yếu, nhưng dù sao thì đây cũng không phải bên trong ảo giới. Ở thế giới hiện thực, linh hồn thể có thể tự do bay lượn, chỉ cần nghĩ trong đầu là có thể di chuyển trong không gian, năng lực hoạt động lớn hơn nhiều so với trong ảo giới. Mà Bùi Kiều cũng chả có gì phải sợ u linh ở cái cấp bậc thấp thế này, hắn chỉ bay thẳng về phía nó mà thôi.

Khi Bùi Kiều bay đến gần đám u linh kia thì có mấy con trong số đó thả ngay linh hồn đang bị mình quán lấy để nhào về phía hắn. Thế nhưng có mấy con khác lại không nhào tới, cũng không tiếp tục thôn phệ linh hồn mà bỗng rút lên những tiếng quái dị, như thể vừa thấy thứ gì rất kinh khủng lắm, sau đó không ngờ lại quay lưng bỏ chạy ra xa.

(Hả? Sau khi quỷ quái thực thể hóa xong sẽ sinh ra ý thức khác nhau sao? Mấy

con đang bay về phía mình rõ ràng là bị bản năng điều khiển rồi, chúng nó thấy cường độ chấp niệm của mình cao hơn nên muốn đến cắn nuốt, còn mấy con khác lại có vẻ đã phát hiện ra Thiên Sinh Vũ Khí mà mình cầm trên tay... Nói cách khác, sau khi thực thể hóa thì quỷ quái cũng sẽ sinh ra trí khôn?)

Bùi Kiều âm thầm phân tích tình huống trước mắt nhưng động tác cũng không hề chậm lại, khẩu súng trên tay liên tục vung lên, dùng phần lưỡi dao chém vào đám u linh kia. Tuy hiện tại hắc gần như không có chút sức lực nào, tốc độ cũng không thể bằng được lúc sử dụng lực lượng lôi điện, nhưng mà đám u linh trước mắt thậm chí cả nhập ma cấp cũng chưa đạt đến, hắc chỉ đơn giản phất tay vài cái đã giải quyết gọn gàng.

Đương nhiên, cũng không phải là u linh không tấn công hắc, một đồng lớn các đoạn tạp âm kỳ quái bất thành linh xông lên đầu Bùi Kiều. Chỉ có điều cái thứ đó lại không ảnh hưởng chút nào tới hắc, nó chỉ giống như tiếng ồn từ mấy khu phố xá sầm uất truyền đến với hắc mà thôi, cơ bản là không làm hắc có chút phản ứng nào. Nhưng thứ đó lại giúp Bùi Kiều hiểu được đại khái ảo giác và huyền thuật là cái thứ gì. Đó chính là việc đột ngột truyền một lượng lớn thông tin vào ý thức của người khác, làm cho ý thức của người đó bị rối loạn... Có điều, đây chỉ là huyền thuật sơ đẳng nhất mà thôi. Lúc hắc phải đối mặt với con Mã Diện Ma Vương cấp chưa hoàn thiện kia, thậm chí chỉ mới đứng gần nó một chút mà bản thân đã bị kéo vào trong ảo giác, lúc đó gần như cho là mình sẽ chết tới nơi rồi.

Dù sao đi nữa, mấy con u linh này đã bị hắc giải quyết vô cùng nhẹ nhàng. Quả nhiên giống như dự đoán của hắc, với cường độ chấp niệm hiện tại, bất cứ huyền thuật nào dưới Chân Ma cấp đều vô dụng với hắc. Vậy nên, đối với hắc, đám u linh chỉ biết công kích tinh thần này cũng chỉ là những con số mà thôi... Đến bao nhiêu chết bấy nhiêu!

Sau khi thấy đám u linh bị "làm cỏ" xong, thì đám linh hồn vốn đang điên cuồng hét gào, giãy giụa bên kia chợt im bật, sau đó lập tức có người hét lớn xin Bùi Kiều cứu mạng. Thậm chí có người còn như thể liều mạng mà kê khai ra đủ loại lợi ích như tiền tài, quyền lực, thậm chí cả sắc đẹp cũng có, tất cả chỉ là tìm cách để Bùi Kiều cứu giúp bọn họ. Nhưng bọn họ không biết rằng hiện tại ngay cả bản

thân Bùi Kiều cũng khó bảo toàn. Chỉ có hơn 50 đơn vị chấp niệm, hẳn phải cố hết sức mới vừa đủ để có thể duy trì hình thể. Đối với những linh hồn đó, hẳn chỉ biết khê thờ dài, sau đó lại hạ xuống phía dưới, chui trở vào trong xe Jeep.

Khi Bùi Kiều vừa bay lên không trung thì cả hai người trong còn lại trong xe là người quân nhân trẻ tuổi nói nhiều và cô gái trẻ tiếp đón khi hẳn tới Đài Loan đều đã cùng lấy ra một cặp kính đặc biệt đeo vào mắt. Đến khi Bùi Kiều đáp trở xuống thì người quân nhân mới vừa lái xe vừa nói: "Thật gọn gàng! Còn đơn giản hơn so với mấy video ghi lại cảnh làm nhiệm vụ của tổ chức. Đó chính là u linh nha, thông thường phải cần bảy, tám tên Tự Do Linh Hồn vây đánh, khi đó sẽ có hai, ba người rơi vào ảo giác, những người còn lại thì nhân cơ hội mà tiêu diệt nó. Không ngờ người lại mạnh đến như vậy, chỉ có đúng một mình mà giết chết cả một đám... Hắc hắc, không giấu gì người, lúc vừa lái xe vào đây, ta còn phải rùng mình mấy cái, phải biết rằng tỉ lệ tử vong của đám nhân viên hậu cần như chúng ta còn cao hơn Tự Do Linh Hồn rất nhiều đấy. Nhưng giờ đã biết người mạnh như vậy rồi thì không cần phải lo sợ gì nữa. Hắc hắc, đây chính là nhiệm vụ liên quan đến quỹ quá đầu tiên ta được nhận đấy!"

Cô gái trẻ kia cũng cười vui vẻ: "Quả không hổ là Cao Đăng Tránh Thoát Giả! Ban đầu nhìn bộ dạng bệnh tật đầy mình của người, ta còn tưởng là Đại Lục chỉ làm qua loa lấy lệ thôi chứ. Quả là không sai, đúng là xứng danh Cao Đăng Tránh Thoát Giả thứ chín..."

Bùi Kiều nghe xong thì đúng là cảm thấy dở khóc dở cười. Hẳn đã từng chứng kiến sự khủng bố của Địa Ngục, cũng đã thấy được sự hùng mạnh quý quá Chân Ma cấp, còn có cả Ma Vương cấp với thực lực không thể địch nổi, cho nên hẳn còn chả thèm để vào mắt mấy con quỷ quá thực thể hóa ở thế giới hiện thực này. Tuy nhiên, nghe hai người nói như vậy lại làm lòng hẳn bỗng xuất hiện một cảm giác lo lắng vô cùng. Nếu chỉ với mấy con quỷ quá yếu ớt nhất như vậy mà thế giới hiện thực đã gần như không có chút sức chống trả... Thế thì khi càng gần năm 2012, sẽ càng có nhiều quỷ quá mạnh hơn nữa thực thể hóa, thậm chí cả Địa Ngục cũng sẽ mở ra, đến khi đó nhân loại biết phải làm như thế nào bây giờ?

(Ài, giờ không phải là lúc để nghĩ nhiều như vậy. Ngay cả ta cũng còn yếu ớt

như vậy, đối mặt với quỷ quái Chân Ma cấp còn cử tử nhất sinh, còn có sức đâu mà lo lắng cho ai đây? Vẫn phải nâng cao thực lực lên đến Chân Ma cấp rồi tính sau. Mặt khác, còn cần phải có đoàn đội và đồng bọn.)

Bùi Kiêu thở dài, tập trung lại, đặt hết tâm trí vào việc tìm kiếm cổ ý chí hiện đã yếu đến mức gần như không thể cảm ứng nổi kia. Thời gian trôi đi từng phút, khi xe Jeep chạy qua một đầu đường thì tầm mắt phía trước chợt mở ra rộng ra rất nhiều. Nơi đây là một quảng trường nhỏ, và ở đó có rất nhiều người đang nằm... à, nói là thi thể thì đúng hơn. Không trung phía trên những người đó còn có gần trăm linh hồn đang gào thét thê thảm. Nhưng đó cũng không phải điều thu hút ánh mắt của người khác nhất. Điều làm ba người Bùi Kiêu phải chú ý... là một nơi ở giữa quảng trường đó, có một đám khí màu đen lớn đang bao phủ. Nếu nhìn kỹ lại thì sẽ thấy chỗ đó có khoảng có hơn 20 con u linh đang cố sức quẩn quanh.

Ở chính giữa đám u linh này là một linh hồn phát ra những tia sáng màu bạc,linh hồn này cũng có rất nhiều tội nghiệt quẩn xung quanh. Chỉ có điều linh hồn này lại không giống với những linh hồn khác, chung quanh thân thể hắt phát ra một loại ánh sáng màu bạc kì lạ. Và dường như chính vì điểm đặc biệt đó, nên đám u linh kia mới tập trung lại với ý đồ muốn cắn nuốt hẳn, mà không hề quan tâm gần trăm linh hồn khác ở ngay gần đó.

Lúc Bùi Kiêu đang định bay đến gần linh hồn màu bạc đó thì hắt lại chợt phát hiện có điểm khác thường... Đúng vậy, linh hồn màu bạc này không giống với linh hồn phổ thông, không hề gào thét điên cuồng rồi bị hòa tan nhanh chóng mỗi lần bị u linh chạm phải, mà trái lại, hẳn rõ là đang liều mạng để đẩy đám u linh đó ra. Tuy mỗi lần bị u linh tấn công, chúng đều rút đi một ít linh hồn của hẳn, nhưng đám u linh đó cũng bị hắt dùng hết sức lực đẩy lùi?

Không chỉ có vậy, bên dưới linh hồn thể này rõ ràng là có một cô bé chừng mười lăm, mười sáu tuổi nằm đấy, chỉ không biết là chỉ bị ngất hay là đã chết rồi. Nhưng chí ít là Bùi Kiêu không hề nhìn thấy linh hồn của cô bé đó.

“Ý chí... lưu luyện ư?”

Nhờ việc đến gần hơn mà Bùi Kiêu có thể cảm nhận rõ ràng hơn ý chí của linh

hồn đó phát ra, đó là một cỗ ý chí lưu luyện khác thường, giống như là vô cùng muốn ở bên một vật gì đó hoặc người nào đó vậy. Nhìn theo tình huống trước mắt... chẳng lẽ điều mà linh hồn nam giới này lưu luyện chính là cô bé mà hắn đang bảo vệ kia ư?

Suy đoán thì vẫn suy đoán, nhưng vì tình huống đang khẩn cấp nên Bùi Kiêu tất nhiên là không thể để mặc đám u linh cắn nuốt hết sạch linh hồn màu bạc kia. Hắn liền nắm chặt Anh Dũng Súng vọt lên, đồng thời cũng vội nói với hai người trên xe: "Các người tạm thời lui ra xa một chút. Các người không có khả năng tham gia vào việc chiến đấu ở đây đâu. Nếu bọn u linh kia mà

bỏ chạy thì phải cẩn thận, đừng để chúng đến gần, chúng vô cùng nguy hiểm đối với người sống các người." Lời còn chưa dứt, Bùi Kiêu đã bay ra xa được hơn 10m.

Một tiếng “xoẹt” vang lên, dưới chân Bùi Kiêu lại lần nữa xuất hiện ánh sáng lòe loẹt loang loáng, khiến cho tốc độ của hắn tăng lên gấp mấy lần. Chỉ khoảng ba, bốn giây sau, Bùi Kiêu đã bay đến phía ngoài của cái tập hợp thể do đám u linh kia tạo thành. Lần này, Bùi Kiêu chả để cho chúng có thời gian để quyết định xem nên chiến hay chạy, hắn giơ súng lên, chém ra một nhát, “xoát” một tiếng, hai con u linh ở ngoài cùng đã bị lưỡi dao trên Anh Dũng Súng chém cho tan nát.

Cho đến lúc này, đám u linh mới như sức tĩnh lại, ngoại trừ một hai con có ý thức không tốt lắm vẫn đứng yên thì phần lớn đều rút lên về phía Bùi Kiêu rồi đồng loạt bổ nhào về phía hắn, nhưng cũng vài con rút lên xong thì lại bỏ chạy ra xa. Chỉ có điều là đám u linh này ít ra cũng phải có tới hơn hai mươi con, thoáng cái đã có hơn mười con quần lấy Bùi Kiêu. Vậy nên gần như trong nháy mắt, Bùi Kiêu đã bị một đám lớn u linh vây kín!

Nhưng nếu chỉ như vậy thì cũng không nói làm gì. Dù sao thì với kẻ có chấp niệm vững chắc như Bùi Kiêu thì cho dù thứ u linh này có nhiều hơn đi nữa, thì đối với hắn cũng chả khác gì đồ ăn (1) cả. Chỉ có điều...

Từ phía chân trời xa xa, có một con u linh màu đỏ thẫm đang bay rất nhanh về hướng này, mà ngay sau lưng nó còn có mấy chục con u linh màu đen...

Lời bình: Con u linh màu đỏ kia có phải là Chân Ma cấp? Bùi Kiêu sẽ phải đương đầu với tình huống này như thế nào? Mời các bạn đón đọc chương mới nhất của TVKD được thực hiện bởi nhóm dịch Vô Hận Chi Tâm trên Bạch Ngọc Sách!

Chú thích:

1. Không khác gì đồ ăn: đồ ăn thì không phản kháng được. Ý nói thực hiện việc gì đó không tốn sức.

TỬ VONG KHAI ĐOAN

Zhttty
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 19: Ta Nguyên Hóa Thân Thành Kiếm

Anh Dũng Súng của Bùi Kiều có tổng dung lượng chấp niệm là 850 đơn vị, hơn nữa hẳn lại là tay mơ, không biết những lưu ý lúc nạp năng lượng cho Thiên Sinh Vũ Khí, cho nên đã ngớ ngẩn ngẩn ngẩn mà nạp đầy 850 đơn vị năng lượng vào đó. Vì vậy bình thường hẳn không dám nổ súng, do cứ mỗi lần nổ súng lại đại biểu cho việc hẳn sẽ mất đi sức chiến đấu. Nhưng mà có mất thì cũng có được, lực công kích khi khai hỏa của thanh Thiên Sinh Vũ Khí được nạp tới 850 đơn vị năng lượng này có sức sát thương khá là khủng khiếp.

Lúc này, Bùi Kiều đang bị hơn mười con U Linh bao vây, nhưng hẳn chỉ xem chúng như không khí mà thôi, vì thậm chí chúng còn yếu hơn cả linh hồn phổ thông nữa. Chẳng qua do bọn chúng có thủ đoạn công kích đặc thù mà linh hồn bình thường không có, cho nên mới có thể cắn nuốt được linh hồn, tuy nhiên cũng phải mất rất nhiều thời gian mới được. Giống như Bùi Kiều nhìn thấy lúc này, nếu bọn U Linh này muốn cắn nuốt hoàn toàn một linh hồn phổ thông thì cũng phải mất ít nhất vài giờ, hoàn toàn không thể nào so sánh với những quý quái trong Địa Ngục hay là trong ảo giới được. Hiển nhiên bọn quý quái ở Địa Ngục là khủng bố nhất, mặc dù chúng còn chưa đạt đến Chân Ma cấp, nhưng sự mạnh mẽ của chấp niệm lại không hề thua kém Chân Ma cấp bao nhiêu.

Hãy lấy con Sói Mặt Người Khổng Lồ mà Bùi Kiều trong Địa Ngục làm ví dụ. Lúc đó, hẳn vẫn còn chưa hiểu biết gì về linh hồn thể, vậy nên khi thấy con Sói Mặt Người Khổng Lồ đó ăn linh hồn, mặc dù chỉ có một mình nó mà lại có thể cắn nuốt đến mấy linh hồn một lúc, lúc đó hẳn chỉ nhìn với ánh mắt của một người bình thường nên cho rằng như vậy cũng chẳng có gì lạ, thể tích của chúng to lớn nên có thể ăn được nhiều cũng đúng thôi. Mãi cho đến sau khi hẳn trở lại dương thế, thật sự thông hiểu rõ ràng mọi chuyện, lúc đó mới hiểu con Sói Mặt Người Khổng Lồ

kia khủng bố đến mức nào!

Định nghĩa về linh hồn: đó đã là hình thái hoàn toàn khác với người sống hay các sinh vật sống khác!

Nói một cách dễ hiểu, linh hồn là một vật chứa có ý thức và trí tuệ. Trong đó chấp niệm chính là bản thân của vật chứa đó, bên trong chứa đựng toàn bộ ký ức, ý thức, suy nghĩ của con người lúc còn sống, còn năng lượng tiêu chuẩn là yếu tố để cho vật chứa này có thể hoạt động được. Tương tự như mối liên hệ giữa người máy và năng lượng vậy, người máy là chủ thể, nhưng mà nếu như thiếu năng lượng thì không thể nào vận hành được.

Nếu quý quái muốn hấp thu toàn bộ một linh hồn bình thường thì sẽ phải cần rất nhiều thời gian để tiêu hóa, bởi vì chấp niệm của bọn chúng không đủ mạnh mẽ và vững chắc. Ấy vậy mà đám Nhân diện cự lang ở Địa Ngục lại “một con ăn đến mấy người”, cứ như chấp niệm của bản thân chúng không hề bị hạn chế gì cả. Từ sau khi Bùi Kiêu trở lại dương thế, biết rõ sự khác biệt của linh hồn thể, mới hiểu được sự khủng bố của chúng. Từ đó cũng có thể suy ra... con Sói Mặt Người Không Lồ đã đạt đến Chân Ma cấp rồi biến thành ba đầu kia, sợ rằng còn cường đại hơn quý quái Chân Ma cấp bình thường rất rất nhiều!

So với bọn quý quái mạnh đến biến thái trong Địa Ngục thì đám U Linh trước mắt này lại chẳng hề mang lại cho hắn chút nguy cơ nào. Nếu nhìn sơ qua, bọn U Linh này mờ nhạt như thể chỉ cần một cơn gió thoảng qua thôi thì chúng cũng sẽ bị thổi tan. Không chỉ vậy, vì bây giờ Bùi Kiêu đã có thể cảm nhận được “ý chí” nên đúng là hắn có thể cảm ứng được một tia ý chí “âm lãnh” (1) phát ra từ những U Linh này, nhưng nó cũng chỉ yếu ớt giống như giun dế mà thôi. Vậy nên Bùi Kiêu không chút bận tâm, cứ để mặc cho bọn chúng bỏ nhào đến rồi dùng tạp âm tấn công mình, còn hắn chỉ như tiện tay cầm Súng Anh Dũng vẫy vãi cái, chưa đến mười giây, hơn mười con U Linh đã bị chém cho tiêu tán, hoàn toàn biến mất.

Sau đó, Bùi Kiêu cũng lười để ý tới đám U Linh đang tháo chạy tứ tung còn lại. Hắn nhẹ nhàng hạ xuống gần linh hồn đang phát ra ánh sáng màu bạc phía dưới. Đó là một người đàn ông khoảng hai mươi bảy, hai mươi tám tuổi, vẻ ngoài tuấn tú, đặc

biệt là đường nét khuôn mặt rất sắc sảo, có vài phần giống với Kim Thành Vũ (2), chỉ khác là sắc mặt hần tái nhợt, giống như người vừa bệnh nặng dậy vậy.

Lúc Bùi Kiều hạ xuống, trong mắt người thanh niên này liền hiện lên vẻ cảnh giác, ánh sáng màu bạc vốn đã ảm đạm lại một lần nữa bùng lên. Không đợi hần kịp tấn công, Bùi Kiều đã nói trước: "Nhìn kỹ lại đi! Ta không phải là quỷ quái gì đâu nha. Người đã từng gặp quỷ quái nào mà đi săn giết U Linh chưa? Ta cũng là linh hồn con người giống như người vậy."

Những tia sáng trên người tên thanh niên dần dần yếu đi, nhưng sự cảnh giác trong mắt hần lại không hề giảm, thậm chí còn có thêm một tia lạnh lẽo trong đó. Hần lạnh lùng nhìn Bùi Kiều một lúc, cũng nhìn đến khẩu súng trong tay Bùi Kiều, sau đó mới cất tiếng hỏi: "Người là ai? Tại sao lại không sợ đám U Linh kia? Là quân đội của chính phủ phải tới sao?"

Bùi Kiều cười cười, nói: "Bây giờ không phải là lúc để nói những chuyện này. Trước tiên, hãy để ta chặt đứt tội nghiệt giúp người đã, nếu không thì người sẽ bị kéo vào trong Địa Ngục đó. Đợi lúc thư thả, ta sẽ kể hết mọi thứ cho người nghe." Nói xong, hần liền giơ tay chụp vào đoàn khí tức đen tối trên người thanh niên này.

Thanh niên chợt sùng sốt rồi vội la lên: "Khoan đã! Khí tức đen tối này không thể chạm vào được đâu! Còn nữa, trước hết hãy đem cô ấy..." Lời còn chưa dứt, tay Bùi Kiều đã chạm vào đoàn tội nghiệt bên ngoài cơ thể người thanh niên. Trong khoảnh khắc đó, hần dường như không nghe thấy được bất cứ cái gì khác nữa...

Dương Đình Thiên... là tên của ta.

Ta là con trai của một lão đại trong giới xã hội đen. Năm lên bảy tuổi, ta đã nhìn thấy mẹ mình bị đạn lạc bắn trúng mà chết...

Cha của ta là lão đại của Hắc Trúc Bang, một trong ba thế lực xã hội đen của thành phố Đài Bắc, lòng dạ độc ác, trở mặt như trở bàn tay. Nghe ông ấy kể, lúc đó Hắc Trúc Bang còn chưa có ra đời, ông ấy được ông nội của ta giao cho mười mấy huynh đệ. Vậy là ông dẫn dắt huynh đệ của mình chinh chiến, vượt qua núi thủy biển máu, bán hết lương tâm, cho vay nặng lãi, cưỡng bức con nhà lành làm gái,

bạch phiến, súng đạn, hối lộ chính phủ... dùng đủ mọi thủ đoạn mới có thể gây dựng nên Hắc Trúc Bang uy thế như ngày nay...

Thế nhưng, ta lại chẳng cảm thấy điều đó có cái gì để tự hào, nhất là vào lúc ta nhìn mẹ ngã xuống trong vũng máu. Lúc đó mẹ còn cố gắng ôm chặt lấy ta, dặn ta, sau này phải trở thành người có ăn có học, tốt nhất là đi làm thầy giáo, trăm ngàn lần không được gia nhập xã hội đen... Ngay tại lúc đó, ta đã nhận ra: cha ta hóa ra cũng không đáng tôn kính như ta vẫn nghĩ, một thân đầy những vết sẹo kia... cũng chẳng phải là huân chương đáng tự hào của một người đàn ông!

Sau khi mẹ mất, không khí trong nhà ngày càng trở nên lạnh lẽo, cha thì cả mấy tháng liền ta cũng không nhìn thấy, chỉ ném cho ta một xấp tiền, nói ta muốn mua cái gì thì mua, và nếu ở trường có ai bắt nạt, thì bảo ta gọi cho A Lâm – một thủ hạ của cha ta – để hắn đi chém cả nhà tên kia .

Nói đùa đấy à? Trong trường có ai dám bắt nạt ta đây? Ngay cả nói chuyện với ta còn không ai dám! Đừng nói là bọn học sinh, ngay cả thầy giáo mà nhìn thấy ra cũng đều run lấy bấy! Như vậy thì ai dám bắt nạt ta đây?

Còn nhớ lúc trước... Mỗi buổi tối, mẹ vẫn thường hay kể chuyện xưa cho ta nghe, cùng ta xem tivi, giúp ta làm bài tập... Thật nhớ mẹ quá...

Nhưng mẹ thật sự đã không thể quay về nữa rồi! Ta cũng sẽ từ từ lớn lên, cuối cùng sẽ có một ngày quên mất bóng hình của mẹ. Điều duy nhất còn có thể nhớ rõ, có lẽ là cái ôm cuối cùng trong vũng máu kia của mẹ, bảo vệ cho ta không bị trúng đạn lạc, bảo vệ cho ta không bị mã tấu chém phải, và bảo vệ cho ta, không bị cha vô tình đánh gãy tay, gãy chân...

Cứ như vậy, cho đến năm ta mười hai tuổi, em... xuất hiện trong thế giới của ta, là em gái ư?

Theo như cha nói, đó là em gái cùng cha khác mẹ của ta, còn mẹ của em ấy... Hình như đã chết trong một vụ hỏa hoạn cố ý mấy ngày trước. Do kẻ thù của cha tìm ông trả thù, cuối cùng đốt luôn biệt thự của bà ấy, chỉ có em được cha ôm chạy thoát ra ngoài, còn mẹ của em thì đã chết trong căn biệt thự kia.

"Đàn bà giống như quần áo, muốn thay lúc nào cũng được! Chỉ có máu mủ của ta mới đáng được bảo vệ!"

Hắc hắc, đúng là máu lạnh thật... Có lẽ bảo vệ máu mủ cũng chỉ là một câu nói vậ thôi. Nếu thực sự đến lúc sinh tử tồn vong, có lẽ thứ mà ông ta quan tâm cũng chỉ là cái mạng của mình...

Vậy nên, em gái ơi! Chúng ta đều là kẻ mồ côi mẹ, đều sinh ra trong gia tộc xã hội đen này, vậy nên chúng ta cũng chỉ có thể nương tựa lẫn nhau mà sống thôi. Từ giờ trở đi, anh sẽ bảo vệ cho em!

Nhưng mà em lúc đó thực sự còn quá nhỏ, một đứa bé ngoan ngoãn, đáng yêu như vậy mà đã sớm phải mất mẹ rồi. Nếu như ta chỉ có thể nhớ được diện mạo của mẹ mình một cách mờ lung, thì với em ấy, có lẽ cả đời này cũng sẽ không thể biết được hình dáng của mẹ mình ra sao! Cũng không thể biết được mẹ em đã yêu thương em nhiều đến bao nhiêu, đã dùng cả sinh mạng để bảo vệ em như thế nào...

Mười sáu tuổi... Vào trung học, ta vẫn không được mọi người đón chào, trong ánh mắt họ nhìn ta chỉ có chán ghét, còn có lẫn cả sợ hãi. Đúng vậy, giống như là sự sợ hãi của kẻ địch đối với cha ta vậy, làm con của ông ta, mọi người cũng sẽ sợ hãi ta như vậy. Mà có lẽ... chuyện này cũng không đến nỗi tệ, ít nhất bọn họ sẽ không đến làm phiền ta, để cho ta yên ổn mà học hành...

Còn về em, lúc đó đã đến tuổi vào tiểu học. Sáu tuổi, lúc nào cũng chỉ biết gọi "ca ca", quần quít ta không rời... Ài, mấy tháng rồi ta cũng chưa nhìn thấy cha, cho nên việc đi học của em cũng là do ta lo liệu... Có điều, hi vọng rằng em sẽ không bị đối đãi giống như ta ngày trước. Chuyện như vậy, đối với em ấy quá tàn khốc.

Mười bảy tuổi, à, hình như là mười tám tuổi, đó là lần đầu tiên ta đánh người? Với lại nghe nói đối phương đã tàn phế... Ha ha ha, ta quả nhiên là mang dòng máu của cha mình, trong máu ta cũng chứa đầy tính bạo lực, một khi đã ra tay là gần như muốn giết chết đối phương vậy... Có điều, ta không hề hối hận! Dám bắt nạt em gái của ta sao? Nhưng mà cũng thật là kỳ lạ, tại sao hồi ta còn học tiểu học, bọn chúng chỉ dám sợ hãi đứng từ xa nhìn ta, vậy mà bọn nhóc này lại dám bắt nạt em ta? Thậm chí lúc được nhà trường thông báo lại, người nhà của bọn chúng còn dám lớn

tiếng đòi đuổi học em gái ta nữa chứ? Quả nhiên, bẻ gãy tay chân của bọn chúng, chắc chúng sẽ không còn dám tái phạm nữa đâu?

Nhưng mà cha à, có gì mà phấn khích đến như vậy chứ? Lại còn mở tiệc, gọi cả một đám người tới chúc mừng con nữa. Lúc đánh người, trong đầu con không có nghĩ về cha chút nào đâu. Mà con cũng không thể nào kế thừa cái danh lão đại xã hội đen của cha được! Sau khi tốt nghiệp đại học, con sẽ dẫn em gái cao chạy xa bay, nhìn em lớn lên, bảo vệ cho em, cho đến lúc em ấy lập gia đình, chúng ta sẽ được sống một cuộc sống bình yên!

Mười tám tuổi... kì thi vào đại học, nhưng... có lẽ sẽ không bao giờ có thể bước vào đại học...

Cha chết rồi! Trong một trận chiến với bang hội khác, ông bị một thằng tiểu tốt chém trọng thương. Ta chỉ kịp chạy đến bệnh viện để nhìn mặt ông lần cuối, đồng thời, kế thừa toàn bộ mọi thứ của ông để lại, thể lực, danh tiếng, và cả hai bàn tay nhuộm đầy máu tươi...

"Đỉnh Thiên, con là con của ta. Tuy rằng ta và con không mấy thân thiết, nhưng sao ta lại không hiểu con cơ chứ? Con cũng chính là ta! Trong máu chứa đầy tính bạo lực! Con không trốn tránh được đâu! Con cho rằng có thể dễ dàng cùng em gái con sống ẩn mình một cách yên ổn hay sao? Đừng có đùa! Con chính là con trai ta! Cả đời này con cũng không thể nào trốn thoát!"

"Nếu như con không có thể lực của riêng mình, như vậy những thể lực khác chỉ cần tùy tiện phái đi vài tên côn đồ, cũng đủ để giết chết con rồi. Sau đó chúng sẽ bán em gái con vào kỹ viện, loại gái tơ như vậy, có thằng nào mà không muốn chứ... Đừng có nhìn ta bằng ánh mắt giết người đó, trong lòng con tự hiểu rõ, lời ta nói không sai! Nếu như ta không chết, thì ta còn có thể bảo hộ được cho hai đứa, nhưng nếu ta chết rồi, mà con lại không đủ năng lực và quyết đoán để kế thừa ta, thì đây cũng chính là hồi kết của hai anh em các con! Vậy nên, sử dụng cái thứ bạo lực trong máu của con, đi chém chết cái thằng đã giết ta đi, còn phải nhổ tận gốc cái thể lực kia luôn, nói cho những kẻ đang ngấp nghé hai anh em các con biết, con... là con trai của ta!"

Ta biết chứ... Tất cả đều là sự thật, cho nên nếu như muốn bảo vệ được em gái, hai tay của ta nhất định phải nhuộm máu tanh! Ta nhất định phải kế thừa cha, phải làm trái đi lời dạy của mẹ, bước vào xã hội đen... Mà có lẽ, từ trước đến giờ, ta vẫn chưa từng tách rời được khỏi nó...

Ta chém, ta giết, ta sai kẻ khác đi giết người, ta tiếp nhận lấy toàn bộ thể lực, tất cả các mối làm ăn, cũng thanh lọc hết bọn tiểu nhân thừa dịp hỗn loạn giờ trò, làm cho kẻ khác phải sợ hãi, làm cho những kẻ đang nhòm ngó phải chùn chân. Ta... quả nhiên là con trai của cha!

Thời gian dần qua, ta càng lúc càng thêm trầm lặng, cũng càng ngày càng bạo lực hơn. Thậm chí mọi người đều thầm nói ta còn đáng sợ hơn cả cha, cũng “hùng tài đại lược” (3) hơn nhiều. Bởi vậy, thể lực ta kế thừa từ cha càng ngày càng khổng lồ, thậm chí còn bị chính phủ chú ý. Nhưng cũng không hề gì, chỉ cần bơm thêm một ít tiền vào là được, giống như việc ta làm những năm này, lương tâm bán hết, chuyện xấu làm đủ!

Chỉ có em... em gái à, anh sẽ bảo vệ cho em không bị tổn thương, để cho em có thể tránh xa tất cả những chuyện này, để cho em mãi mãi giữ được sự thuần khiết...

Ta cho em ấy rời khỏi Đài Bắc, đến học ở Đài Nam, để em có thể giống như bao cô gái khác, hâm mộ ca sĩ, diễn viên, yêu thích dòng nhạc thịnh hành, không bị bạn học bài xích, cũng không phải nhìn thấy những chuyện mà ca ca đã làm... Để cho em có được sống một cuộc sống bình yên...

"Ca ca! Oa, em được nghỉ đông rồi! Lần trước anh đã nói nếu kết quả thi của em đứng trong mười hạng đầu, thì em có thể về nhà chơi với ca ca đó nha! Vậy nên lần này ca ca không được chối nữa đâu đó, nhanh cho người đến đón em, thật là nhớ anh quá đi..."

"Ca ca, đi mua đĩa mới của Châu X Luân (4) với em đi! Oa, nghe hay lắm! Các bạn học cũng bàn luận nhiều lắm..."

"Ca ca, ngày mai đi dạo phố với em nha, em cần mua mấy món đồ, Tết âm lịch này để em nấu ăn cho nha! Hừ hừ, bữa cơm gia đình mà, không để cho đầu bếp nấu

được đâu!"

"Ca ca! Cô gái kia là ai?! Tại sao sáng nay lại đi từ trong phòng anh ra hả?"

"Em không biết! Dù gì thì gì, ca ca cũng không được ở cùng cái loại con gái không đàng hoàng đó! Ca ca của em vĩnh viễn chỉ là của một mình em mà thôi!"

"Ô, nếu ca ca không chịu, em sẽ khóc mãi luôn đấy! Khóc cho đến mù thì thôi! Ô, ca ca đã bị cái loại hư hỏng kia cướp đi, để em bị bọn buôn người bắt bán đi cho rồi, dù sao cũng chẳng có ai thương yêu em hết mà, ô..."

"Hả? Thật sao? Anh đã hứa rồi nha! Anh là đàn ông thì nói lời phải giữ lời đó! Sau này không được để ý đến những cô gái hư hỏng kia nữa!"

"... Sau này em muốn được gả cho ca ca... Đáng ghét! Không nghe thấy thì thôi! Đừng có mong bốn cô nương lặp lại lần nữa!"

Vẫn là như thế... khá ái và thuần khiết. Nhưng mà em gái à, em có điều không biết, lương tâm của anh sớm đã bị ném cho chó ăn từ lâu rồi, hai tay của anh cũng đã nhuộm đầy máu tươi... Ca ca, đã không còn là ca ca của em nữa rồi...

Có điều, em gái à, em là người thân duy nhất của anh... Cho dù anh có phải gánh lấy tất cả tội nghiệt, cho dù anh có phải đâm thân vào địa ngục, có phải hóa thành ác ma, dù là hồn phi phách tán đi nữa! Anh vẫn sẽ luôn bảo vệ cho em!

Ta nguyện hóa thân thành kiếm... Mãi mãi bảo vệ cho em!

Lễ Giáng Sinh sao? Lại dám trốn học về đây... Nhưng thôi không sao, anh cũng đang rất nhớ em, học hành để sau đi, hôm nay là lễ Giáng Sinh mà...

Bị em gái kéo tay đi trên con phố náo nhiệt, nhìn người qua kẻ lại ai ai cũng vui vẻ, lại thấy được vẻ mặt đầy niềm vui của em, lòng ta cũng dần dần tĩnh lặng lại. Nào là gió tanh, mưa máu, nào là ân oán, tội nghiệt, tất cả những thứ đó giờ phút này dường như đã phai nhạt đi phần nào. Tâm tình ta chưa bao giờ cảm thấy được bình yên như lúc này, điều duy nhất còn lại cũng chỉ có nhịp tim đập thật nhanh... Thật là nhớ những lúc nắm lấy bàn tay em, những lúc ôm em vào lòng, nhớ những

nụ cười mà mãi mãi em chỉ dành cho riêng một mình ta thôi. Ôi! Thật nhớ quá...

Trời! Ta bị làm sao thế này? Ta là súc sinh hay sao vậy? Đó là em ruột của ta kia mà! Cho dù em bây giờ có trở nên xinh đẹp bao nhiêu, có khả ái bao nhiêu đi nữa, cho dù đã hai ba năm qua ta không hề đụng vào đàn bà, mặc kệ những điều đó... Em cũng chính là em gái của ta kia mà! Chẳng lẽ ta là súc sinh hay sao?

Ta là kẻ đã chìm sâu trong gió tanh, mưa máu thật lâu, nhưng từ khi nhìn thấy sự trong sáng, vui vẻ của em, ta lại khao khát nó, muốn đoạt được nó. Chẳng lẽ do bản thân đã đánh mất đi, đến khi nhìn thấy người khác lại có, ta sẽ không kìm được mà vội muốn chiếm đoạt sao ?

Ta... muốn chiếm hữu em mãi mãi hay sao?

"Nghe đi nè, ca ca, bài này tên là ‘Tang lễ hoa hồng’(5) ... Nghe có hay không?"

Rời xa em đã một trăm tuần lễ

Anh quay về nơi này

Tìm kiếm dấu yêu xưa của chúng ta

Không còn một ai muốn nhắc tới nữa

Quá khứ của hoa hồng

Hôm nay, tại nơi này

Anh giữ lấy nó, gọi là hồi ức”

...

Tang lễ của hoa hồng

Mai táng đi hồi ức tình yêu

Hai tay đã như tê liệt

Đã không còn níu kéo được em nữa

Thật là xinh đẹp

Như dưới cơn mưa pháo hoa ngày ấy

Anh đã nói muốn được thấy em mặc váy hoa trong ngày cưới

...

Ta ngoảnh nhìn em gái đang tựa bên mình, hôm nay em cũng mặc một bộ váy hoa, cũng xinh đẹp như vậy... Thế nhưng mà, anh không thể mãi mãi giữ chặt em bên mình được...

"Ca ca! Nhìn kìa, bắn pháo hoa rồi...!"

"Ừ, bắn pháo hoa rồi..."

Pháo hoa sao? Váy hoa sao? Cho dù là vậy thì anh... anh cũng vĩnh viễn không thể nào nói lời cầu hôn với em được, dù cho đó có là lời nói dối đi nữa, cũng vĩnh viễn không thể...

"Ca ca, em muốn được ở bên cạnh anh mãi mãi! Hàng năm cùng anh đi chơi, cùng anh đi xem pháo hoa! Chúng ta sẽ mãi mãi ở bên cạnh nhau nhé, ca ca!"

"...Ừ, mãi mãi bên cạnh nhau..."

Nhưng mà ở trong pháo hoa có cái gì vậy? Đám khói màu đen à? Sao càng lúc lại càng đến gần đây vậy?

Vậy là... Ta chết rồi sao? Còn những bộ xương khô bên trong đám khói đen kia là cái gì! Ta chết rồi sao? Không được, em gái... Cút ngay! Các người cút ngay cho ta! Ta dù có chết, có ngã xuống, có phải vào địa ngục, hóa thành ác ma, ta... Ta cũng muốn mãi mãi được bảo vệ cho em!

Ta nguyện hóa thân thành kiếm... Mãi mãi bảo vệ cho em!

"Đùng!"

Bùi Kiều bất chợt bừng tỉnh, thoát ra khỏi đoạn ký ức như vô biên kia!

Đây là lần đầu tiên hắn giúp người khác chặt đứt tội nghiệt, khác hẳn khi hắn tiếp xúc với một tia tội nghiệt nhỏ yếu trước đây. Đây là tội nghiệt của cả một đời người! Giống như lời ông lão mà hắn từng gặp khi mới chết: những tội nghiệt này chứa đựng tất cả chấp niệm và nhân quả mà cuộc đời người đó đã trải qua, cũng có thể coi nó là toàn bộ tội nghiệt mà người đó đã tạo ra!

Lôi điện trên người Bùi Kiều chớp lóe lên. Đó là do lực lượng lôi điện trong người hắn tự phát ra để hòa tan từng chút từng chút tội nghiệt đang dung nhập vào cơ thể. Cho đến giờ phút này, hắn mới thực sự tỉnh táo lại từ trong ký ức của người tên Dương Đình Thiên trước mắt. Cũng không biết đã hết bao lâu, nhưng lúc này thì tất cả tội nghiệt quanh người thanh niên này đã biến mất hoàn toàn. Xem ra lần chặt đứt tội nghiệt này có thể coi như là đã thành công.

Người thanh niên lạnh lùng trước mắt tựa như hơi ngậy ra. Hắn yên lặng theo dõi hành động của Bùi Kiều, cho đến lúc tất cả tội nghiệt hoàn toàn biến mất, hắn mới cúi nhìn xuống dưới chân. Ở đó có một cô gái khoảng mười lăm, mười sáu tuổi đang nằm, mặc một bộ váy hoa, diện mạo thanh tú xinh xắn làm người ta cảm thấy đáng yêu. Cô bé vẫn còn thở, hình như chỉ bị ngất đi thôi, không có nguy hiểm gì đến tính mạng.

Dương Đình Thiên liên tục đưa tay muốn chạm vào cô bé này, tuy nhiên chỉ có thể xuyên qua cơ thể cô bé mà thôi, nhưng hắn lại không hề bỏ cuộc, chỉ là mỗi lần như vậy hắn lại càng thêm sốt ruột, liên tiếp hươ hươ tay tựa như muốn ôm lấy cô bé này vậy. Cho đến lúc Bùi Kiều vỗ nhẹ vào bả vai hắn, thanh niên mới giật mình mà ngừng lại.

"Bình tĩnh đi! Người bây giờ còn rất yếu, mới vừa bị đám U Linh kia tấn công, chắc là chấp niệm của ngươi còn lại rất ít, năng lượng tiêu chuẩn cũng tiêu hao gần hết rồi, đừng có làm những việc vô ích này nữa. Yên tâm, em gái của ngươi bây giờ rất an toàn, chẳng qua chỉ là bị hôn mê mà thôi." Bùi Kiều vội nói.

Dương Đình Thiên giật bắn người, gạt phăng bàn tay Bùi Kiều đang đặt trên vai hăn ra, sau đó chất vấn: "Sao người lại biết cô ấy là em gái ta?"

Bùi Kiều cười khố, nói: "Đừng có tỏ ra thù địch như vậy chứ, ta mới vừa cứu người xong đấy... Bởi vì ta vừa chặt đứt tội nghiệt, nhân quả, hoặc có thể nói là quá khứ giúp người, vậy nên ta biết rõ mọi chuyện của người... Những thứ này ta sẽ nói sau. Còn bây giờ, người tỉnh táo lại nhìn chung quanh đã, thấy không? Nơi đây xuất hiện rất nhiều quỷ quái, nếu người muốn bảo vệ tính mạng cho em gái mình thì đừng có phí sức đi ôm cô ấy nữa, mọi chuyện cứ để cho ta." Nói xong, hăn liền khom lưng bế cô bé lên. Tuy rằng chấp niệm của hăn còn lại rất ít, nhưng mà năng lượng tiêu chuẩn lại có đến hơn một trăm đơn vị, cho nên nếu chỉ thiêu đốt một chút để chạm vào người sống thì vẫn có thể làm được.

Khuôn mặt của Dương Đình Thiên hơi giật giật, nhưng rồi cũng không nói gì thêm nữa, chỉ lặng lẽ nhìn Bùi Kiều bế cô bé lên, rồi theo sát hăn rời khỏi quảng trường.

"Ừa? Xe Jeep bên kia đường đi đâu rồi?" Sau khi Bùi Kiều bế cô bé đi ra khỏi quảng trường, hăn mới phát hiện chiếc xe Jeep chở hăn đến đây đã biến đi đâu mất, xung quanh không còn một bóng người. Có trời mới biết hai người kia đã đi đâu mất rồi?

Dương Đình Thiên lạnh lùng nói: "Vừa rồi trong lúc người tiếp xúc với vật chất màu đen kia... à, là tội nghiệt đúng không? Lúc đó, bỗng nhiên có một con U Linh màu đỏ cùng với mấy chục con U Linh màu đen từ đâu bay đến. Sau đó, trên xe Jeep kia chợt vang lên tiếng súng, thân thể của con U Linh màu đỏ bị bắn rách ra một mảng lớn. Thế là nó giống như lập tức nổi giận, dẫn theo bọn U Linh đuổi theo xe Jeep kia rồi."

Bùi Kiều ngẩn người, hăn ngây ngốc hỏi: "Tiếng súng? Ý người nói là súng ống (6) ấy hả? Dùng súng để bắn U Linh? Nhưng đạn thì làm sao có thể chạm vào U Linh được chứ?"

Dương Đình Thiên khó hiểu nhìn Bùi Kiều, hăn gật đầu nói: "Đúng vậy, là tiếng súng! Ta rất quen thuộc với âm thanh đó. Chắc hăn là súng ngắn kiểu mới nhất

của Đại Lục... Nói mới nhớ, người này giờ dùng tiếng phổ thông(7), không lẽ người và người trên xe Jeep đó đều từ Đại Lục đến đây sao?"

Bùi Kiêu vội gật đầu nói: "Không sai, chúng ta đúng là đến từ Đại Lục... Ngay rồi, tuy rằng không biết tại sao họ có thể dùng súng bắn được U Linh, nhưng mà bọn họ làm sao có đủ khả năng đối phó với U Linh được đây?" Nói xong, hắn một tay ôm cô bé, còn tay kia nắm lấy Dương Đình Thiên, kéo gã bay lên trên cao 50m.

Không đợi Dương Đình Thiên kịp nói gì, dưới chân Bùi Kiêu đã chớp lóe lói điện, khiến hắn bắn ra hơn trăm mét, đuổi theo bằng tốc độ cực nhanh. Dương Đình Thiên vốn còn đang muốn nói gì đó, nhưng giờ thì đã khiếp sợ đến không thốt nên lời. Mấy giây sau hắn mới đột nhiên hỏi: "Người rất mạnh phải không? Cùng là linh hồn như nhau, tuy rằng không biết tại sao người làm được như vậy, nhưng chỉ một mình mà người dám đến Đài Bắc tiêu diệt nhiều U Linh như vậy... Cho dù là so với các linh hồn khác, thì người cũng rất mạnh phải không?"

Bùi Kiêu cười khổ nói: "Không phải đâu, ta còn rất yếu... Chỉ là có thêm vài năng lực kỳ dị mà các linh hồn bình thường không có đấy thôi. Hơn nữa, lần này ta đến Đài Bắc cũng không phải là vì để tiêu diệt quỷ quái, mà là vì người... Sau này ta sẽ nói tỉ mỉ cho người biết, còn bây giờ người đừng vội, đợi ta giải quyết con U Linh màu đỏ kia đã. Đúng rồi! Chút nữa, lúc ta chiến đấu sẽ không thể chú ý đến người và em gái của người được, lúc đó người phải tự bảo vệ bản thân đấy!"

Dương Đình Thiên gật đầu nói: "Ta hiểu rồi... Ta cũng đoán được người đến là vì ta. Dù sao thì ở đó có đến hơn một trăm linh hồn, mà người chỉ giúp một mình ta. Hơn nữa, những linh hồn kia chỉ bị bọn U Linh khê chạm vào một cái cũng đã bị hòa tan rồi, chỉ có mỗi mình ta có khả năng đẩy chúng ra. Nói như vậy... ta cũng không giống với linh hồn bình thường."

Bùi Kiêu đang muốn trả lời Dương Đình Thiên thì bỗng nhiên hắn nhìn thấy ở đằng xa, một chiếc xe Jeep đang lao đi bạt mạng. Và ở phía sau chiếc xe đó, đúng là có một con U Linh màu đỏ thậm chí đang cùng với mấy chục con U Linh màu đen bám theo sát sao. Nhưng điều làm Bùi Kiêu kinh ngạc hơn chính là: hắn đúng là nghe thấy tiếng súng nổ. Mỗi một lần có tiếng súng vang lên là lại có một con U Linh

màu đen tan biến mất, cảnh tượng như vậy... quả thật giống như là bị Thiên Sinh Vũ Khí đánh trúng!

"Đạn? Là Thiên Sinh Vũ Khí sao? Hay là sản phẩm của khoa học kỹ thuật?"

Trong lòng Bùi Kiêu giờ đây đang kinh hãi đến khó tả, bởi vì nếu như người bình thường cũng có thể sử dụng Thiên Sinh Vũ Khí, như vậy thì vị trí của Tự Do Linh Hồn cũng không còn quá quan trọng nữa. Hoặc có thể nói là tầm quan trọng bị hạ thấp rất nhiều... Còn nếu đó là sản phẩm của khoa học kỹ thuật, vậy thì Tự Do Linh Hồn sẽ không còn có chút giá trị gì nữa...

Có điều bây giờ cũng không phải là lúc để nghĩ nhiều như vậy. Tốc độ hiện giờ của Bùi Kiêu cực nhanh, so với xe Jeep và bọn U Linh còn nhanh hơn mười lần, vừa nhìn thấy mục tiêu, hần liền hơi giảm tốc lại, thả Dương Đình Thiên và cô bé lên nóc một tòa nhà cao tầng. Sau khi dọn dò hai câu thì lập tức phóng về hướng chiếc xe Jeep bên dưới.

Đang lái xe Jeep lúc này là cô gái trẻ tuổi kia, còn tên quân nhân thì đang cầm một khẩu súng ngắn màu đen, vừa ngắm lên trời vừa quát lớn: "Cô làm ơn đừng có lạng qua lạng lại nữa! Tôi hoàn toàn không thể ngắm chuẩn được... Chỉ còn có ba viên đạn thôi, cô muốn tôi bắn hụt hay sao?"

Cô nàng trẻ tuổi cũng không phải loại con gái yếu đuối gì, vừa lái xe vừa nói lớn: "Này, hay là anh lái đi, để tôi bắn cho? Tôi cũng đã từng ở trong quân ngũ đó! Hơn nữa, Đạn Siêu Điện Từ quý giá như vậy mà chưa gì anh đã đem ra bắn hết sạch rồi! Đến thời điểm nguy cấp thì biết làm thế nào đây?"

Người quân nhân cười lạnh nói: "Thời điểm nguy cấp là lúc nào nữa? Bọn chúng chính là U Linh đó! Một khi để chúng đến gần, chúng ta coi như chết chắc, bây giờ mà không tranh thủ bắn, còn đợi đến bao giờ nữa chứ? Đừng có lộn xộn nữa! Lái xe cho cẩn thận một chút! Lão tử giết một con thì không bị lỗ, giết được hai con là có lời rồi!" Vừa dứt câu, tay hắn lại tiếp tục bóp cò. Lập tức, lại có thêm một con U Linh trên trời tan biến.

Người quân nhân lại ngắm tiếp, vừa ngắm vừa mắng: "Chỉ tiếc mấy phát lúc

đầu! Ai mà biết được con U Linh màu đỏ đó lại là Nhập Ma cấp đỉnh phong chứ! Đạn Siêu Điện Từ không thể làm cho nó bị thương. Đáng tiếc thật! Nếu như dùng để bắn bọn U Linh màu đen thì tốt hơn..."

Còn cô gái trẻ lại bất mãn nói thầm: "Hừ, những quốc gia có tổ chức linh hồn đúng là hoang phí mà! Ngay cả nhân viên hậu cần bình thường mà cũng được phát Đạn Siêu Điện Từ. Hừ, còn chúng ta thì dù có muốn mua từ Mỹ hay Đại Lục cũng không thể nào mua được..."

Quân nhân cười hắc hắc nói: "Lầm bầm cái gì vậy! Ai bảo các người chân đạp hai thuyền (8) làm gì? Sớm muộn gì cũng sẽ lật thôi! Nếu các người lựa chọn phía chúng tôi thì đã không có chuyện gì xảy ra rồi, phía chúng tôi chắc chắn sẽ rất vui lòng phái ra Tự Do Linh Hồn đến thường trú ở Đài Loan. Còn nữa, cô nói ai là nhân viên hậu cần bình thường? Tôi chính là nhân viên hậu cần giỏi nhất, đã trải qua mấy chục nhiệm vụ hậu cần mà chưa từng thất bại! Cô lái xe cho cẩn thận vào!"

Lời nói vừa dứt thì "đoàng" một tiếng, lại có một con U Linh màu đen trên trời tiêu tán biến mất. Nhưng lúc này... bây U Linh đã càng lúc càng tiếp cận xe Jeep, khoảng cách chỉ còn hơn 70 m và đang liên tục bị rút ngắn lại...

Ở phía sau họ, dưới chân Bùi Kiêu chớp lên ánh lôi điện, giống như đang đứng trên Phong Hỏa Luân, tốc độ nhanh đến kinh người. Hẳn còn cách xe Jeep và bây U Linh khoảng... 3000 m nữa!

Lời bình: Như vậy là việc giải cứu cho linh hồn đặc thù nọ đã thành công bước đầu. Tuy nhiên nguy hiểm thực sự bây giờ mới xuất hiện xuất hiện! Mặc dù đây chỉ là quỷ quái Nhập Ma cấp đỉnh phong, nhưng với tình trạng hiện tại, Bùi Kiêu có thể tiêu diệt được nó hay không? Mời các bạn đón đọc chương mới nhất của TVKĐ được thực hiện bởi nhóm dịch Vô Hạn Chi Tâm trên Bạch Ngọc Sách!

Chú thích:

1. Âm lãnh: từ thường dùng để chỉ người có vẻ ngoài lạnh lùng, u ám, đáng sợ.
2. Kim Thành Vũ (Kaneshiro Takeshi) là một diễn viên, ca sĩ nổi tiếng quốc

tịch Nhật Bản, người Nhật lai Đài Loan.

3. Hùng tài đại lược: nói đến người lãnh đạo tài năng.

4. Châu X Luân: nguyên văn của tác giả, để chỉ ca sĩ Châu Kiệt Luân của Trung Quốc.

5. Bài hát “Tang lễ hoa hồng”: Tác giả: Hứa Tung, do Châu Kiệt Luân trình bày

6. Trong tiếng Trung, cả ‘thương’ và ‘súng’ đều được phát âm là thương. Bùi Kiều mới nghe thì không biết là nói tới thương đâm hay súng bắn.

7. Tiếng phổ thông Trung Quốc: ở Trung Quốc có rất nhiều tộc người khác nhau, mỗi tộc lại có tiếng nói riêng. Tiếng Phổ Thông là ngôn ngữ dùng như quốc ngữ của TQ.

8. Chân đạp hai thuyền: chỉ việc cùng một lúc theo cả hai phe khác nhau.

TỬ VONG KHAI ĐOAN

Zhttty
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 20: Phút Bình Yên Ngủ! (1)

Tuy khoảng cách giữa Bùi Kiều và con U Linh đỏ thắm còn khá xa, nhưng hẳn dù sao cũng là linh hồn thể, khác biệt hoàn toàn so với người sống, nên dù xa hơn nữa, hẳn vẫn có thể thấy rõ ràng diện mạo của U Linh đỏ thắm kia.

Con U Linh màu đỏ thắm này thực ra là một bộ xương khô được bao bọc trong đám sương mù, chỉ là bộ xương khô này nhìn rõ ràng hơn rất nhiều so với những con U Linh khác. Những con U Linh bình thường thì bộ xương bên trong đám sương mù đều trông như một hình ảnh lập thể, còn con U Linh này thì lại tựa như thực thể chứ không phải chỉ là một đám sương mù.

Tuy con U Linh đỏ thắm hoàn toàn khác so với những U linh bình thường khác, nhưng Bùi Kiều cũng không thấy lo lắng chút nào cả, bởi vì hẳn không cảm nhận được trường khí thể mà chỉ Chân Ma cấp mới có. Chỉ cần không phải Chân Ma cấp, vậy thì không có uy hiếp gì với hẳn... Ít nhất là với ảo giác hay huyền thuật gì đó!

Đầu tiên, Bùi Kiều từng có kinh nghiệm đối phó với thứ huyền thuật kinh khủng của Mã Diện Ma Vương cấp chưa hoàn chỉnh, so với đám U linh trước mắt kia thì ít nhất cũng phải mạnh gấp nghìn vạn lần, còn nếu so với Huyền thuật của Chân Ma cấp thì cũng gấp hơn trăm lần. Sau lần được huyền thuật tẩy lễ bằng đồ thời giờ chấp niệm của Bùi Kiều giờ đây đã bền vững hơn rất nhiều, e rằng tất cả huyền thuật dưới Chân Ma cấp đều đã vô dụng với hẳn rồi!

Tiếp theo là lực lượng lôi điện của Bùi Kiều còn có công năng tự phòng hộ. Với lực phòng ngự của lực lượng lôi điện thì huyền thuật bình thường không thể uy hiếp hẳn được... Trừ khi là thứ huyền thuật vô địch của Ma Vương cấp - tựa như chân thật - vậy thì hẳn mới có thể bị vây khốn bên trong đó.

(Lại nói tới lực lượng lôi điện, đây thật sự là đồ tốt, công thủ vẹn toàn, lại còn có là công dụng gia tốc... Chỉ có điều ký hiệu lôi điện phù văn đã có nhiều tác dụng như vậy rồi mà lần trước ta cũng cảm nhận thấy bên trong Anh Dũng Súng có một cái ký hiệu khác. Vậy thì, liệu ta có thể phục chế lại cái ký hiệu kia không nhỉ? Khi nào rảnh rồi nhất định phải tu luyện thật cẩn thận mới được.)

Lúc này đây, Bùi Kiều đã không còn là gã lơ ngơ mới từ Địa Ngục trở về Dương Gian nữa. Khi đó, hắn không hiểu rất nhiều điều, không biết rất nhiều thứ, cho nên chỉ có thể theo sau lưng bọn Cung Diệp Vũ tiến vào Phong Đô. Nhưng giờ đây, hắn biết rất nhiều chuyện của giới linh hồn, kể cả bản chất của linh hồn, kể cả Thiên Sinh Vũ Khí, kể cả đẳng cấp linh hồn, thậm chí cả những điều liên quan tới ảo giới và quỷ quái nữa...

Đối với hắn, cuộc chiến ở Phong Đô quả thực không khác gì một lần thoát thai hoá cốt. Lấy được nhiều thu hoạch như vậy đương nhiên cần có nhiều thời gian để tìm hiểu, nghiền ngẫm tận gốc rễ. Lúc đó, mới có thể biến toàn bộ những kinh nghiệm này thành của mình để trở nên mạnh mẽ hơn !

Năm 2012 ... Giống như lời nguyên ma quỷ trực chờ lấy mạng! Nó gây áp lực lên hắn, ép buộc hắn, truy đuổi hắn...

Mạnh mẽ lên, mạnh mẽ lên! Phải càng mạnh mẽ hơn nữa!

Có lẽ ngay cả Bùi Kiều cũng không nhận ra, chỉ mấy tháng trước hắn còn là một người bình thường, vậy mà hiện tại đã dần dần quen với chiến đấu, thậm chí có thể nói là có thiên phú với chiến đấu...

Hiện tại cũng vậy, mặc dù Bùi Kiều cách chiếc xe jeep đang chạy như bay kia rất xa, nhưng trong đầu đã mơ hồ đưa ra được một số kết luận, trong đó có thời gian để hắn có thể tiếp cận xe jeep, bao lâu nữa thì đám U Linh kia có thể tấn công được chiếc xe, thậm chí cả việc mình liệu có thể ngăn cản tất cả bọn chúng hay không... Đó cũng không phải kết luận được đưa ra qua sự tính toán bằng các loại công thức như các nhà toán học hay làm, mà chỉ là một loại suy đoán theo bản năng. Có lẽ nó có rất nhiều chỗ không chính xác, nhưng đó đều là những kết luận mà đầu óc Bùi Kiều tự động suy tính ra.

(Không đuổi kịp rồi! Với tốc độ này, bọn họ sẽ bị đám U Linh này giết chết trước khi ta đuổi kịp!)

Bùi Kiều biết rõ, đối với hắc thì mấy con U Linh kia chả khác gì cá nằm trên thớt, nhưng đối với người bình thường thì chúng chính là điều khủng bố nhất, chỉ hơi tiếp xúc cũng sẽ bị chúng hút đi dương khí, lại có thể bị rơi vào ảo giác kinh khủng. Đối với thứ quái vật đó thì người bình thường lại chỉ chả khác gì đồ ăn!

Bùi Kiều cảm thấy hắc đã không thể đuổi kịp đám U Linh và xe jeep ở đằng xa, ít nhất trước khi bọn U Linh đó chui được vào xe. Hắc không thể đuổi kịp...trừ phi hắc sử dụng ‘chiêu đó’! Viên Đạn Quả Cảm. (1)

(Nhưng khoảng cách từ đây tới chỗ mấy con U Linh kia lên tới 2000-3000 m, chưa nói đến vấn đề chính xác, mà chỉ riêng việc không Giải phóng để sử dụng trạng thái Lôi Điện Pháo, chỉ dùng đạn bình thường thì cũng chỉ bắn chết được khoảng mười con U Linh là cùng. Đương nhiên, nếu dùng Giải phóng... Không ! Không thể Giải phóng! Không thì chính mình cũng có thể sẽ cơ tiêu tán! Vậy nên...)

Bùi Kiều suy nghĩ một hồi rồi cũng quyết định một biện pháp. Hắc liền đưa Anh Dũng Súng ra sau lưng, nóng súng chỉ về phía đằng sau mình, rồi lập tức đưa lực lượng lôi điện và 45 đơn vị năng lượng tiêu chuẩn trong cơ thể nạp vào trong súng. Sau đó, hòng súng sáng lên lập lòe, một phát đạn lôi điện sáng chói được Bùi Kiều bắn về phía bầu trời, còn hắc lợi dụng lực phản chấn của phát đạn, trong nháy mắt, tốc độ tăng lên tới hơn mười lần, mà dưới chân hắc còn có vài tia chớp lập lòe chưa tan hết. Chỉ trong nháy mắt, hắc đã vọt xa hơn ngàn mét, tại chỗ hắc đứng ban đầu, có thể thấy được bằng mắt thường những vòng sóng chấn động đang lan ra xung quang. (2)

Tuy Bùi Kiều là linh hồn thể nhưng công kích của Anh Dũng Súng còn có thể phá hủy được cả vật chất, nên có thể tạo ra phản lực đẩy hắc bắn đi cũng là chuyện bình thường!

Dựa vào lực đẩy này, Bùi Kiều đã vượt qua hơn 3000 m chỉ trong vòng 3 giây, lập tức nhảy vào vị trí chắn giữa xe jeep và bầy U Linh. Khi người quân nhân trẻ

tuổi trên xe đang nhắm bắn viên đạn cuối cùng thì Bùi Kiều với hình tượng lôi điện lập lòe trên người nhảy tới trước mặt hăn. Hăn giật mình, tay run lên, suýt nữa thì cướp cò, bắn mất viên đạn điện tử cuối cùng. Cũng may là hăn đã tham gia huấn luyện nghiêm chỉnh, sau thoáng chốc đã tỉnh táo lại, lập tức thấp người, ngồi xuống ghế xe jeep, đồng thời cũng cất khẩu súng đang cầm trên tay đi một cách cẩn thận.

“Để tôi lái đi, kỹ thuật lái xe của cô làm cho người khác lo lắng lắm đó.” Người quân nhân trẻ tuổi vẫn vẫn nói với vẻ mặt nghiêm túc, nhưng ngữ điệu trong lời nói lại có vẻ nhẹ nhõm. Vừa nói, hăn vừa ôm lấy cô gái trẻ rồi ném qua ghế phụ lái mà chả thèm quan tâm việc cô nàng vội vàng né tránh cái ôm của mình. Hăn cười lớn rồi cầm lại tay lái, tốc độ và sự ổn định của xe jeep lập tức được cải thiện.

Hành động tránh né của cô gái cũng chỉ là chút phản ứng theo bản năng mà thôi, khi thấy người quân nhân đã cầm lại tay lái thì cũng không phản nản gì hăn nữa, chỉ vừa nhìn về phía sau một cách lo lắng vừa nói: “Sẽ không sao chứ? Con U Linh kia là một con Nhập Ma cấp đỉnh phong đấy! Mặc dù ta cũng biết hăn là Bùi Kiều, là tên Cao Đăng Tránh Thoát Giả thứ chín trên thế giới, mới được kiểm chứng tại Mỹ cách đây không lâu, nhưng liệu hăn có kinh nghiệm thực chiến với quỷ quái thật không?”

Người quân nhân trẻ cười to, ngay sau đó lại bày ra bộ dạng ‘quân nhân tiêu chuẩn’ như trong sách giáo khoa: luôn giữ hình tượng nghiêm túc một cách chuẩn mực, hăn nói: “Cái đó thì người cứ yên tâm! Trước khi tới đây, hăn đã cùng đoàn đội của Cung Diệp Vũ tiến vào ảo giới Phong Đô. Lúc đó, Phong Đô xảy ra đột biến, xuất hiện hơn hai mươi con quỷ quái Chân Ma Cấp và hai con Ma Vương cấp. Hăn và Cung Diệp Vũ đã cùng kề vai chiến đấu, cùng nhau chạy ra khỏi ảo giới Phong Đô. Nghe nói cả Cung Diệp Vũ cũng khen thực lực của hăn là rất mạnh nên bọn hăn mới có thể thoát được khỏi Phong Đô đấy.”

Cô gái trẻ tuổi lập tức giật mình, cô mà hỏi: “Cung Diệp Vũ ư? Là Tránh Thoát Giả mạnh nhất, linh hồn mạnh nhất, cường giả Chân Ma cấp mạnh nhất đó sao?”

Người quân nhân trẻ tuổi gật đầu: “Đúng vậy, đó là những điều do chính miệng Cung Diệp Vũ nói ra... Vậy nên, chúng ta chỉ cần chờ đợi và quan sát thôi. Rất có

thể người đàn ông này giúp tổ chức linh hồn Trung Quốc thực sự trở thành tổ chức mạnh nhất thế giới... Chỉ cần chờ đợi và dõi theo hắn là được.”

Bên phía Bùi Kiêu, sau khi bỗng nhiên xuất hiện chắn trước đường đi của đám U Linh thì hắn cũng không tỏ ra lo lắng chút nào, chỉ phải cầm súng mà thở dốc mà thôi. Nhìn bộ dạng của hắn thì có vẻ phát đạn vừa rồi vẫn tiêu hao rất lớn đây.

(Phù! Tuy cường độ chấp niệm đã tăng gấp đôi, số lượng năng lượng và lực lượng lôi điện có thể chứa cũng tăng gấp đôi, nhưng hiện tại ta chỉ còn hơn 50 đơn vị chấp niệm mà thôi, thành ra lượng lôi điện và năng lượng giờ cũng không khác là mấy so với trước kia... Bây giờ còn thấy mệt mỏi hơn cả lúc trước nữa.)

Bùi Kiêu đánh giá tình trạng của mình thoáng qua một lượt, rồi thầm thở dài một tiếng. Tuy chiến dịch Phong Đô đã mang lại cho hắn thu hoạch rất phong phú nhưng đồng thời cũng làm hắn hao tổn cực lớn, làm cho hiện tại hắn hầu như không có chút sức chiến đấu nào cả... Cũng may mà lúc này hắn không cần phải đối mặt với Chân Ma cấp hay Ma Vương cấp như ở trong Phong Đô. Giờ hắn chỉ cần giải quyết đám U Linh trước mắt này là được...

“Vụt”

Bùi Kiêu chém một nhát vào con U Linh màu đen đang lao tới gần, chỉ một tiếng “xẹt” nhẹ nhàng vang lên, con quỷ quái màu đen này đã lập tức tan thành bọt khí biến mất giữa không trung. Thậm chí, một cái quơ tay tùy tiện đã thiêu đốt năng lượng tiêu chuẩn của Bùi Kiêu sau đó cũng làm một con U Linh khác tan vỡ hơn nửa thân hình. Cường độ chấp niệm của cái thứ U Linh còn chưa đến Nhập Ma cấp này thật quá là bạc nhược, yếu kém, chỉ cần không bị mê hoặc bởi huyền thuật thì đúng là bọn chúng không gây được một chút xúu nguy hiểm nào cho Bùi Kiêu cả.

Cứ như vậy, Bùi Kiêu đứng giữa không trung, dùng lưỡi dao của Anh Dũng Súng chém tới chém lui, chỉ hơn mười giây, đã có hơn mười con U Linh màu đen bị hắn chém thành hư vô. Quả nhiên đúng như dự đoán, đám U Linh màu đen không có bất kỳ chút uy hiếp nào đến hắn. Và ánh mắt của Bùi Kiêu, thật ra vẫn luôn theo dõi con U Linh màu đỏ sẫm kia.

(Quả nhiên là không có trường khí thế! Nhưng chấp niệm của U Linh này cũng có độ bền bỉ rất cao, chắc hẳn là một con Nhập Ma cấp đỉnh phong... Mà không biết nó có gì sức mạnh đặc biệt nào không đây.)

Tuy trong đầu đang âm thầm suy đoán những động tác cánh tay của Bùi Kiêu không vì vậy mà chậm đi chút nào. Hơn nữa, đây là thế giới hiện thực chứ không phải nơi không thể bay lượn trên không như ảo giới, vậy nên, để ngăn cản bọn U Linh đuổi theo tấn công xe jeep, Bùi Kiêu luôn bay qua bay lại giữa không trung để thăm sát đám U Linh màu đen, chặn đường tiến của chúng. Rồi đúng lúc này, con U Linh đỏ thắm vốn đã dừng lại khi phát hiện Bùi Kiêu xuất hiện lại dường như không nhìn được nữa. Ngay khi Bùi Kiêu mới chém nát một con U Linh màu đen, nó liền gào thét lên một tiếng, rồi lao thẳng về phía Bùi Kiêu với tốc độ cực nhanh.

Ngay lúc đó, cô gái trẻ cùng người quân nhân đang vừa bỏ chạy, vừa dùng ống nhòm để quan sát tình hình phía Bùi Kiêu ở cách khu vực chiến đấu vài trăm mét bỗng bừng lỗ tai hét thảm. Chính vì vậy mà hai người họ không được chứng kiến cảnh tượng giao chiến trong chớp nhoáng của Bùi Kiêu. Đến khi âm thanh rít gào kia yếu dần, bọn họ mới có thể ngẩng đầu lên. Cảnh tượng trước mắt họ là Bùi Kiêu đang dùng một tay ấn đầu con U Linh đỏ thắm xuống đất. Trên mặt đất còn xuất hiện một hố nhỏ có đường kính ước chừng nửa mét, xung quanh đó toàn đá vụn, tựa như vừa có một vụ nổ nhỏ xảy ra.

Trở lại thời điểm con U Linh đỏ thắm lao về phía Bùi Kiêu, hẳn vừa lùi về phía sau nửa bước theo bản năng, thì đã thấy con U Linh đỏ thắm vọt qua trước mặt mình, đánh xuống mặt đất phía dưới. Lúc đó, Bùi Kiêu đang lơ lửng cách mặt đất 4 - 5 m, vị trí mà con U Linh đỏ thắm chụp hụt cũng chỉ cách hẳn một đoạn ngắn. Ngay sau đó, ‘rầm’ một tiếng, trên mặt đất đã xuất hiện hố nhỏ có đường kính chừng nửa mét, gạch đá văng tung tóe từ trong đó ra, điều đó cho thấy lực lượng của con U Linh đỏ thắm này mạnh đến mức nào!

Nhưng Bùi Kiêu lại không thèm để ý cái sức lực to lớn đó tạo nên. Ngay sau khi bộ xương khô đỏ thắm đó vừa đập xuống xong, đang chuẩn bị ngẩng đầu lên thì Bùi Kiêu đã rơi ngay xuống đỉnh đầu nó. Đồng thời, cánh tay không cầm súng của hẳn cũng áp xuống đỉnh đầu của con quỷ quái. Mà lúc này, cánh tay của Bùi Kiêu

vốn như đang không có chút hơi sức nào bỗng nhiên đè xuống với lực lượng như thể vạn quân. Vậy mà có thể đè chặt con U Linh màu đỏ có kích thước gấp đôi mình xuống!

“Là người đúng không? Là người đã xé xác những dân thường kia đúng không? Vì để bọn họ phải sợ hãi trước khi phóng thích linh hồn, sau đó cắn nuốt... Trong rất nhiều U Linh ở đây, chỉ có người mới có thể tiếp xúc được vật chất, vậy nên kẻ làm chuyện đó chỉ có thể là người thôi, phải không nào?” Bùi Kiêu dùng một tay đè chặt con U Linh đỏ thẫm, không để ý chút nào đến những âm thanh rít gào hay sự giãy giụa điên cuồng của nó, tay của hắn vẫn không hề lay động dù chỉ một chút.

“Không biết trí tuệ của người cao đến mức nào, nhưng chắc cũng phải hơn đám U Linh màu đen kia mới đúng chứ nhỉ... Này quý quá, chúng ta đều là linh hồn thể, lực lượng đối với chúng ta không quan trọng, quan trọng là... năng lượng kia! Đồ ngu! Người tưởng ta là người sống bình thường à?”

Bùi Kiêu cười lạnh nói. Hắn chợt nhớ tới con Ma Vương cấp Ngưu Đầu ở Phong Đô. Nếu chỉ nhìn qua thì có vẻ nó cũng chỉ biết dựa vào lực lượng, nhưng trên thực tế, lực lượng đó được tạo thành từ một nguồn năng lượng khổng lồ, khác biệt hoàn toàn so với thứ lực lượng mà con U Linh đỏ thẫm này có được sau khi thực thể hóa. Lại nói tiếp, lúc này đây, hắn cũng đang tiêu đốt năng lượng tiêu chuẩn để tạo ra lực lượng. Tuy cách làm khác nhau nhưng lại đem tới hiệu quả giống tới kỳ lạ so với con Ngưu Đầu Ma Vương cấp.

“Vậy thì... tiêu tán hoàn toàn đi!” Tuy nhìn cảnh Bùi Kiêu dùng một tay đè chặt con U Linh đỏ thẫm thì có vẻ rất nhẹ nhõm, nhưng thực ra, năng lượng tiêu chuẩn trong cơ thể của hắn đang tiêu hao một cách chóng mặt với tốc độ lên tới 1 đơn vị năng lượng chỉ trong ba đến bốn giây. Mà năng lượng tiêu chuẩn còn lại của hắn cũng đã rất ít rồi, thế nên hắn cũng không chần chừ nữa, lập tức đưa Anh Dũng Súng lên, hướng thẳng lưỡi dao vào đầu con quý quá, chuẩn bị đâm xuống.

Con U Linh đỏ thẫm bỗng nhiên không giãy giụa nữa, thậm chí cả những tiếng rít chói tai của nó cũng biến mất, thay đó nó lại phát ra những tiếng bén nhọn như đang lăm bằm gì đó: “Màu... màu đen... đen kịt... Đêm đen như mực! Sắp đến

rồi...”

Một tiếng “xẹt” vang lên, lưỡi dao của Anh Dũng Súng đã đâm vào cái đầu lâu của con U Linh đỏ thẫm. Uy lực của Anh Dũng Súng với dung lượng 850 đơn vị chấp niệm không phải là thứ mà quỷ quái Nhập Ma cấp có thể ngăn cản được, ánh sáng đỏ lóe lên, cái đầu lâu của quái vật sương khô màu đỏ đã Anh Dũng Súng đâm nát vụn!

Bùi Kiều đứng dậy, tiếp tục vung vẩy lưỡi dao của Anh Dũng Súng mấy cái, con U Linh đỏ thẫm đã bị chém cho hoàn toàn nát vụn tan biến. Sau đó, hắn mới quay qua nhìn đám U Linh màu đen còn lại. Đám U Linh này rõ ràng là đã có chút trí tuệ cơ bản, ngay sau khi thấy con U Linh đỏ thẫm bị đánh cho tiêu tán thì nhao nhao rít một hồi rồi lập tức bỏ chạy tứ tán. Bùi Kiều đương nhiên không thể nhân từ bắn cho chúng cái cơ hội đó, hắn lập tức vận hành một tia lực lượng lôi điện lực mới hồi phục di chuyển tới chân. Lập tức, tốc độ của hắn tăng hơn gấp mười lần, chỉ sau hơn mười giây, tất cả U Linh tại hiện trường đã bị tiêu diệt toàn bộ!

Mãi đến lúc này, chiếc xe jeep ở xa xa mới quay đầu, chạy trở lại khu vực chiến đấu. Nhưng Bùi Kiều thì lại chẳng quan tâm đến bọn họ, hắn bay thẳng đến nơi con U Linh đỏ sẫm tiêu tán, hấp thu năng lượng tiêu chuẩn do con quỷ quỷ quái đó biến thành, đồng thời cũng cúi xuống, móc từ dưới hố lên một thanh loan đao (3).

“Một con Nhập Ma cấp mà cũng có thể thực thể hóa ra Thiên Sinh Vũ Khí... Loan Đao, dung lượng 120 đơn vị à? Còn những từ mà nó nhắc tới có ý nghĩa gì? Màu đen? Đêm đen như mực?” Bùi Kiều cứ đứng ngẩn người trong cái hố như vậy. Mãi đến khi xe jeep chạy tới bên cạnh, hắn mới cầm theo thanh loan đao đi về hướng xe jeep.

Sắc mặt cả hai người trên xe đều vui mừng rạng rỡ, đặc biệt là tên quân nhân trẻ tuổi, hắn cười lớn: “Quả nhiên là rất mạnh! Không hổ là Cao đẳng Tránh thoát giả được Cung Diệp Vũ khen ngợi. Oa, cây Thiên Sinh Vũ Khí này là do con quỷ quái Nhập Ma cấp thực thể hóa ra phải không? Hahaha, người phát tài rồi nhé! Dung lượng bao nhiêu? Dung lượng của cái thiên sinh vũ khí này là bao nhiêu?”

Bùi Kiều chỉ cười nhạt một tiếng, nhảy thẳng lên xe jeep rồi sau đó mới nói:

“Trở lại quảng trường lúc trước đi! Ta còn có hai người muốn dẫn theo! Đúng rồi, tiện đây thì tìm luôn xem xung quanh còn sót con U Linh nào nữa không... Trước khi ta rời khỏi Đài Bắc thì nhất định phải giải quyết hết đám quỷ quái này mới được.”

Cô gái trẻ tuổi nhẹ nhàng thở ra một hơi rồi lấy từ chỗ nào đó trên xe ra một chiếc laptop. Cô vừa bật máy tính vừa nói: “Tốt, tôi sẽ liên lạc ngay với trụ sở chính. Họ sẽ phái nhân viên đi tiến hành tìm kiếm ngay... Lần này đúng là may mà gặp được người. Tuy đám quỷ quái này chả là cái gì với người, nhưng đối với chúng ta thì lại là hung thần kinh khủng nhất. Vậy nên, rất hi vọng người có thể giải quyết hết đám quỷ quái còn sót lại rồi hãy rời đi... Ài, nếu chúng ta có người giống như Tự Do Linh Hồn có năng lực đặc thù của nước Mỹ thì tốt quá! Nếu vậy thì có thể cảm ứng được tất cả quỷ quái trong một phạm vi nhất định. Lúc đó thì cũng không cần phiền toái như thế này: phải mạo hiểm mạng sống của đặc công để đi tìm kiếm địa điểm...” Cô gái vừa nói vừa liên tục gõ bàn phím laptop. Không lâu sau, nàng liền quay lại gật đầu với Bùi Kiêu, ý nói đã cử người đi tìm kiếm tung tích quỷ quái rồi.

“Được rồi, trước hết cứ quay lại quảng trường lúc trước đi... Đồng đội của ta chắc cũng chờ sót ruột rồi.”

Bùi Kiêu vừa dứt lời thì tiếng bánh xe jeep nghiêng xuống đường cũng vang lên. Chiếc xe quay lại theo đường cũ với tốc độ cực nhanh.

Lời bình:

Hành trình Đài Loan của Bùi Kiêu xem ra đã đến lúc khép lại? Liệu Dương Đình Thiên có chấp nhận làm đồng đội đầu tiên của Bùi Kiêu? Năng lực của Dương Đình Thiên là gì? Mời đón đọc chương mới nhất của TVKD được thực hiện bởi nhóm dịch Vô Hạn Chi Tâm!

Chú thích:

1. Viên đạn quả cảm: là skill bắn ra đạn lôi điện ở trạng thái bình thường của Anh Dũng Súng, trước thì chỉ gọi đại là Đạn Lôi Điện thôi, hôm nay Bùi Kiêu hứng

lên nên đặt tên luôn :D

2.Sóng chấn động thấy được bằng mắt thường: hiện tượng khi tốc độ vượt qua giới hạn bức tường âm thanh, không khí hoặc hơi nước bị các sóng xung kích tạo thành hình ảnh như gợn nước.

3. Loan đao: loại đao có thân và lưỡi cong như hình ảnh mặt trăng khuyết.

TỬ VONG KHAI ĐOAN

Zhttty
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 21: Phút Bình Yên Ngắn Ngủ! (2)

Tuy Đài Loan không đủ khả năng để thành lập một tổ chức linh hồn, nhưng dù sao đây cũng không phải một khu nghèo khó gì, vậy nên chính phủ Đài Loan đã thành lập một tổ chức cùng loại với tổ chức linh hồn. Có điều, vì hoàn cảnh không cho phép nên thành viên của cái tổ chức này chỉ gồm toàn người bình thường mà thôi. Lúc này đây, những người được cử đi thăm dò khắp thành phố Đài Bắc chính là bọn họ.

Cũng bởi vì điều kiện tự nhiên nên mức độ thương vong mà cái tổ chức giống như đội đặc công này phải chịu cũng vượt xa các tổ chức linh hồn bình thường. Cũng còn may mà quỹ quái thực thể hóa tại khu vực Đài Loan này rất ít, vậy nên trước đây thương vong cũng không quá lớn. Cũng bởi vậy nên lần quỹ quái thực thể hóa với số lượng lớn này cũng chính là khảo nghiệm sau cùng mà tổ chức này phải vượt qua.

Đến khi Bùi Kiêu đón hai anh em Dương Đình Thiên từ trên nóc tòa nhà cao tầng kia xuống thì cũng đã có tin báo vị trí nghi là có U Linh được gửi tới laptop của cô gái trẻ. Bùi Kiêu thấy vậy thì cũng không chần chừ gì thêm, hắn chỉ nói với Dương Đình Thiên: “Người cũng có năng lực đẩy bọn U Linh kia ra xa, nên nếu có U Linh tới tập kích thì người ở đây bảo vệ cho bọn hắn. Ta đi giải quyết đám U Linh kia trước.” Nói rồi một mình hắn cảm thiết bị liên lạc đi mất.

Kể ra thì dài dòng nhưng quá trình thì lại tương đối đơn giản. Với sự hỗ trợ của những đặc công kia, chỉ trong vài giờ, Bùi Kiêu đã tiêu diệt xong toàn bộ U Linh trước khi vết rách không gian thông xuống Địa Ngục xuất hiện. Thậm chí, để phòng ngừa còn có U Linh trốn ở đâu đó, hắn còn trấn giữ tại chợ trung tâm Đài Bắc một đêm. Phải đến sáng ngày hôm sau, hắn mới gặp lại đám người Dương Đình Thiên,

lúc này mới có thể khẳng định là quý quá tại thành phố Đài Bắc đã bị tiêu diệt toàn bộ.

“Nếu vậy thì hôm nay chúng ta trở về Bắc Kinh thôi.”

Tại một sân bay quân sự ở bên ngoài nội thành Đài Bắc, Bùi Kiêu đang nhìn về phía cô gái trẻ và hơn mười gã đặc công sau lưng cô ta, hẳn vừa cười vừa bắt tay cô: “Lần hợp tác này rất thành công! Cũng phải cảm ơn cô và các đồng nghiệp của cô đã hỗ trợ tôi. Chứ nếu chỉ có mình tôi, thì trong thời gian ngắn như vậy đúng là không thể giải quyết được nhiều U Linh đến thế.”

Cô gái trẻ cười khê: “Không đâu! Chúng tôi phải cảm tạ anh mới đúng! May mà anh đến đây kịp lúc, chứ nếu không thì chúng tôi đã không thể nào giải quyết được đám quý quá thực thể hóa này nhẹ nhàng đến vậy. Có khi còn xảy ra một tai họa ấy chứ... Mặt khác, cũng xin anh cân nhắc một chút lời đề nghị của chúng tôi. Chúng tôi sẽ gửi người tới liên lạc với tổ chức linh hồn tại Đại Lục, xin được mời anh về làm hội trưởng danh dự cho tổ chức linh hồn mới được thành lập của chúng tôi. Đương nhiên, chúng tôi sẽ chỉ mời anh giúp đỡ khi có quý quá thực thể hóa xuất hiện mà thôi. Trong những thời gian còn lại, chúng tôi sẽ không hề hạn chế hoạt động của anh, và sẽ còn bảo đảm cung ứng vật chất đầy đủ cho anh. Rất hy vọng anh có thể cân nhắc thật kỹ chuyện này.”

Bùi Kiêu gãi gãi đầu, hẳn buông tay cô gái ra rồi nói: “Tạm thời thì tôi chưa thể trả lời cô được. Dù sao thì nếu bỏ qua cấp trên mà tự ý ký kết hiệp định với các cô thì có thể sẽ rất phiền phức, mà gần đây tôi lại đang muốn hàn gắn quan hệ với cấp trên... Thế nên, các cô cứ liên hệ với cấp trên của tôi trước đi. Nếu như bọn họ đồng ý thì khi có chuyện xảy ra, tôi sẽ không ngần ngại mà tới chạy tới chỉ viện cho các cô. Tiện cũng nói luôn, tôi muốn đưa người Tự Do Linh Hồn và thiếu nữ kia đi cùng mình, bọn họ là mục tiêu quan trọng trong chuyến đi Đài Loan lần này của tôi.”

Cô gái trẻ lại mỉm cười rồi nói: “Là linh hồn đặc thù à? Thực ra thì khi anh liên lạc và nói muốn đến giúp thì chúng tôi cũng đã suy đoán ra mục đích của anh rồi. Lúc đầu còn không dám chắc, nhưng khi thấy anh cứu linh hồn kia thì chúng tôi đã

đoán được phần nào mục tiêu của anh là gì rồi... Anh có kỹ năng Valkyrie đúng không? Chính vì vậy nên chúng tôi mới hy vọng có thể mời được anh làm hội trưởng. Nhờ kỹ năng Valkyrie mà chả mấy chốc, bên cạnh anh sẽ có một đám đông linh hồn đặc thù, vậy thì nhờ được anh đã chả khác gì nhờ được cả một đoàn đội rồi. Anh không biết để có thể nhờ được anh viện trợ thì chúng tôi sẽ phải trả cái giá chính trị lớn tới thế nào đâu!”

Bùi Kiều cười ha hả rồi xoay người bỏ đi, vừa đi vừa đưa tay phất phất về phía sau: “Chuyện chính trị tôi không hiểu. Đó là trò chơi của những kẻ ‘trí thức cao’ mấy người, tôi thì chỉ muốn làm người bình thường thôi. Cứ như vậy nhé! Giờ tôi đưa hai người kia đi, nếu còn cơ hội sau này chúng ta sẽ tiếp tục hợp tác.” Khi tiếng nói càng lúc càng nhỏ dần thì bóng Bùi Kiều cũng càng lúc càng xa, đi về hướng chiếc máy bay quân dụng.

Cô gái trẻ mỉm cười đứng đó, nhìn theo bóng dáng Bùi Kiều càng lúc càng xa, mãi cho tới khi thấy Bùi Kiều đã trèo lên máy bay mới xoay người bỏ đi, cô vừa đi vừa nói: “Làm người bình thường ư? Không làm được đâu! Cao Đăng Trách Thoát Già, Thiên Sinh Vũ Khí dung lượng 850 đơn vị, còn có năng lực đặc thù Valkyrie, chỉ cần có bất cứ điều gì trong số đó đã đủ để không làm được người bình thường rồi... Đi thôi! Chúng ta vẫn còn khá nhiều việc phải làm đấy. Lần này chết nhiều người đến vậy thì Bộ Thông Tin muốn che giấu cũng khó đây. Ài, xem ra lại phải thức đêm nhiều nữa rồi...”

Phía bên kia, Bùi Kiều vừa leo lên máy bay quân dụng thì liền thấy tên thanh niên Dương Đình Thiên đã ngồi an vị trong khoang máy bay, bên cạnh là cô em gái vẫn chưa tỉnh lại của hắn. Cô gái nhỏ ấy dường như đã rơi vào trạng thái hôn mê, nhưng khác cái là cô bé này lại có vẻ giống như đang gặp ác mộng, thân thể thì thoảng run lên, lông mày nhíu chặt lại.

Vừa thấy Bùi Kiều đi vào khoang máy bay, Dương Đình Thiên đột nhiên đứng bật dậy, chạy tới kéo cổ áo Bùi Kiều quát lớn: “Em ấy bị làm sao vậy hả? Nói thật cho ta biết, chuyện gì đang xảy ra với em ấy? Bác sĩ nói kiểm tra thì chỉ thấy não bị chấn động rất nhỏ thôi, sẽ tỉnh lại ngay. Nhưng tại sao đến giờ em ấy vẫn chưa tỉnh lại? Chắc chắn người biết rõ đúng không?!”

Bùi Kiều cười khố một chút rồi rời rời nhẹ nhàng gỡ tay Dương Đình Thiên ra, đi đến bên cạnh thiếu nữ, nói: “Đó là ảo giác! Đó là loại kỹ năng mà đám U Linh kia dùng để thôi miên con người. À... có phần giống như tạo ra ác mộng vậy, sống động như thật, không thể thoát ra nổi. Nếu như không có trường khí thể của Chân Ma cấp giúp, thì có lẽ ý thức của cô ấy sẽ bị nhốt trong ảo giác đó mãi đấy.”

Dương Đình Thiên đang sững sờ nhìn hai cánh tay của mình. Vừa rồi, động tác gỡ tay hần của Bùi Kiều nhìn thì có vẻ nhẹ nhàng, nhả nhận, nhưng chỉ có kẻ bị trực tiếp tác động như Dương Đình Thiên mới biết cỡ sức lực kia lớn đến thế nào, nó khổng lồ đến mức khó mà chống cự nổi... Thế nhưng, nhìn cái gã như bệnh sắp chết trước mặt này, đâu có giống loại người có được sức lực kinh khủng như vậy?

Tuy kinh ngạc vô cùng, nhưng hiện giờ thì an nguy của em gái mới là quan trọng nhất. Dương Đình Thiên chạy ngay tới ngồi bên cạnh Bùi Kiều rồi vội hỏi: “Thế cái trường khí thể của Chân Ma cấp kia là cái gì... Người mạnh như vậy cơ mà! Chẳng lẽ cũng không có à? Hãy cứu em gái ta đi! Ta thề sẽ dùng tính mạng này để báo đáp cho người!”

Bùi Kiều nghe vậy lại cười khố: “Thật sự xin lỗi! Ta còn chưa phải cường giả Chân Ma cấp. Như ta đã nói lúc trước đấy, ta thật sự còn rất yếu kém... Nhưng người cũng không cần phải quá mức lo lắng đâu ! Ở Bắc Kinh có một cường giả giả Chân Ma cấp hàng thật giá thật. Hẳn sẽ cứu được em gái của người.”

Hai hàng lông mày của Dương Đình Thiên nhíu chặt lại, mãi tới lúc nghe Bùi Kiều nói xong thì nét mặt hần mới giãn ra. Lúc này, nét tỉnh táo, lạnh lùng mới trở lại trên khuôn mặt hần. Hần nghiêng người, dựa vào vách khoang, nhìn chăm chú Bùi Kiều một hồi lâu rồi cất lời: “Tại sao lại cứu ta? Hoặc có thể nói là... tại sao chỉ chặt đứt tội nghiệt cho một mình ta? Đêm qua ta đã thấy vết nứt không gian hiện ra trên bầu trời, tất cả những linh hồn có tội nghiệt trói buộc đều bị cái thứ đó hút đi. Nếu người không chặt đứt tội nghiệt cho ta thì có lẽ ta cũng đã bị kéo vào trong đó rồi. Tại sao lại cứu ta? Và tại sao người chết lại biến thành linh hồn? Còn Chân Ma cấp là cái gì? Cả chuyện đám U Linh kia là như thế nào cũng rất quan trọng?”

Bùi Kiều cũng tìm một chỗ ngồi xuống, đặt Anh Dũng Súng và Loan Dao

xuống bên cạnh. Lúc này, hắn mới nhìn Dương Húc Quang nói: “Yên tâm đi! Từ đây đến Bắc Kinh còn mấy giờ bay nữa, đủ thời gian để ta kể rõ tất cả từ đầu tới cuối cho người nghe... Khởi đầu của tất cả mọi chuyện, phải bắt đầu từ lý thuyết về ‘điểm giới hạn của sóng điện từ’...”

Vậy là trong vài giờ của chuyến bay, Bùi Kiều đã kể cho Dương Đình Thiên toàn bộ những gì hắn biết về giới linh hồn. Đến cuối cùng, hắn còn nói đến năng lực đặc thù Valkyrie của mình và nguyên nhân mà hắn giải cứu cho Dương Đình Thiên. Nói xong thì hắn mới tạm ngừng lại, rồi nhìn thật sâu vào Dương Đình Thiên.

Dương Đình Thiên yên lặng nhìn chăm chăm vào hai tay mình. Khi hắn đã tập trung được tư tưởng, hai tay của hắn liền phát ra ánh sáng bạc mờ mờ, tuy không quá rõ ràng, nhưng trong khung cảnh thiếu ánh sáng của khoang máy bay, Bùi Kiều vẫn có thể thấy rõ vầng sáng màu bạc này.

Dương Đình Thiên nhìn hai tay mình một lát rồi mới nhìn về phía Bùi Kiều nói: “Tuy không biết thứ này có phải là năng lực đặc thù mà người nói tới hay không, nhưng đúng là khi ta muốn thì có thể làm phát ra thứ ánh sáng màu bạc này. Nhưng thứ này có tác dụng gì vậy?”

Bùi Kiều lắc đầu: “Ta cũng không rõ lắm! Ta đã nói mà, có thể coi ta là một tân nhân từ đầu tới chân. Năng lực đặc thù của người là gì thì phải đợi tới khi về Bắc Kinh, tìm người có thâm niên hỏi thì mới biết được. Nhưng mà vấn đề bây giờ là... người có đồng ý với đề nghị của ta không? Người có muốn gia nhập đoàn đội của ta không? Mặc dù bây giờ đoàn đội mới chỉ có ta và người thôi, nhưng mà ta ta tin tưởng sẽ rất nhanh chóng tìm được thêm những đồng đội khác gia nhập. Gia nhập chứ!”

Dương Đình Thiên lại đưa mắt nhìn về phía em gái của mình, cô gái nhỏ vẫn nằm im không nhúc nhích. Hắn liền vươn tay ra chạm vào khuôn mặt của cô bé, bàn tay hắn liền sáng lên một chút. Hóa ra chỉ trong thời gian ngắn mà hắn đã học được cách thiêu đốt tiêu chuẩn năng lượng, đã có thể để linh hồn tiếp xúc với vật chất. Quả nhiên, bàn tay đã chạm được vào khuôn mặt người thiếu nữ.

“Có lẽ người sẽ cảm thấy bị ảnh hưởng vì ơn huệ của ta với người, nhưng thật

ra chuyện này không liên quan gì tới ơn huệ cả. Tuy ta đã cứu người thật, nhưng ta làm việc đó cũng là vì mục đích của ta, nếu không thì tại sao ta lại không cứu cả mấy trăm tên linh hồn bình thường kia chứ? Vậy nên người không cần phải để chuyện tình nghĩa ảnh hưởng quyết định của mình. Ta chỉ nói thẳng, nói thật như vậy thôi.”

Bùi Kiêu thấy Dương Đình Thiên chỉ ngồi yên trầm ngâm thì lại nói tiếp: “Tuy hiện tại cả ta và người đều còn rất nhỏ yếu, nhưng chúng ta lại đều có được tiềm lực khổng lồ. Vừa nãy ta cũng nói rồi, tới năm 2012, sóng điện từ sẽ tích lũy đạt tới điểm giới hạn. Khi đó, thế giới này sẽ phải đối mặt với tận thế, sẽ biến thành Địa Ngục... Cả ta và người đều còn có điều muốn bảo vệ! Ta cũng còn một người em gái và mẹ còn sống. Thế nên ta phải nghĩ cách để trở nên mạnh mẽ hơn, mạnh mẽ tới mức đến năm 2012 có thể bảo vệ được bọn họ! Người cũng hi vọng như thế phải không?”

“Với những đoàn đội đã trưởng thành từ trước thì thành viên của bọn họ đã đủ cả rồi, lợi ích cũng đã bền chặt từ lâu rồi, thành viên mới sẽ không có chỗ đứng trong đó. Còn cái đoàn đội này của chúng ta, tuy hiện giờ vẫn rất nhỏ yếu, nhưng với tiềm lực của chúng ta, sớm muộn cũng có một ngày nó trở nên lớn mạnh! Đây là điều mà ta tin tưởng tuyệt đối! Vậy nên, hãy gia nhập đoàn đội này đi! Bùi Kiêu nhìn chăm chăm Dương Đình Thiên rồi nói lớn.

“... Ta cần một cây Thiên Sinh Vũ Khí!”

Lời bình:

Dương Đình Thiên đã quyết định gia nhập đoàn đội của Bùi Kiêu? Chuyển trở về Bắc Kinh của Bùi Kiêu và Dương Đình Thiên sẽ ra sao? Tình hình tại Bắc Kinh đang ra sao? Mời đón đọc chương mới nhất của TVKD được thực hiện bởi nhóm dịch Vô Hận Chi Tâm!

TỬ VONG KHAI ĐOAN

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 22: Phút Bình Yên Ngắn Ngủ! (3)

Dương Đình Thiên trầm ngâm một lát rồi cuối cùng cũng chịu mở miệng nói: “Hai tay ta đã nhuộm đầy máu tươi lâu rồi! Vậy nên ta không sợ chiến đấu hay giết chóc. Yêu cầu duy nhất của ta là: người hoặc các thành viên khác gia nhập trong tương lai, không được làm chậm bước chân ta, không được cản trở con đường trở nên mạnh mẽ của ta và không được làm bất cứ điều gì ảnh hưởng tới quyết tâm bảo vệ em ấy của ta... Nếu không, khi đó chúng ta sẽ là kẻ địch! Trên tay ta chắc chắn sẽ nhuộm đầy máu tươi của các người!”

Bùi Kiều nhẹ nhàng thở ra một hơi. Hắn đi tới trước mặt Dương Đình Thiên, đưa tay ra nói: “Vậy thì, giới thiệu lại một lần nữa: Bùi Kiều – đội trưởng tạm thời của đoàn đội này.”

Dương Đình Thiên chần chờ một chút rồi cũng bắt lấy tay Bùi Kiều. Hắn nói: “Dương Đình Thiên... một kẻ hai tay nhuộm đầy máu tươi, cõi lòng tràn ngập dờ bẫn...”

(Dờ bẫn sao? Không đâu, đó hẳn là lưu luyến đấy...)

Sau khi rời khỏi Đài Loan vài giờ, phi cơ vận tải quân dụng hạ cánh xuống một sân bay quân sự bí mật tại ngoại thành Bắc Kinh. Tại đó, Dương Húc Quang, vài tên Tự Do Linh Hồn và hơn mười thành viên là người sống của tổ chức linh hồn đã chờ từ lâu. Khi Bùi Kiều và Dương Đình Thiên xuống khỏi máy bay thì Dương Húc Quang cũng là người đầu tiên chạy ra chào đón.

Có điều, mục tiêu chào đón chính của hắn lại không phải là Dương Đình Thiên, hắn chỉ gật đầu cười chào Dương Đình Thiên cho đúng phép lịch sự rồi liền nhìn thẳng Bùi Kiều nói: “Đã hoàn thành nhiệm vụ rồi hả? Bên phía Đài Loan khen

người tới tận cả mây! Nhưng thật ra thì bọn họ nói cũng không sai, người quả thật đã là cường giả đứng thứ hai toàn Trung Quốc, chỉ đứng sau Cung Diệp Vũ! Đúng rồi, hẳn chính là linh hồn đặc thù mà người tìm kiếm phải không?”

Bùi Kiêu nhìn nhìn Dương Húc Quang, tên này vẫn còn giữ nguyên cái bộ dạng mất tay mất chân như trước. Xem ra những thương tổn mà hắn gặp phải tại ảo giới Phong Đô vẫn chưa phục hồi như cũ được, mà cũng không biết phải làm thế nào mới hồi phục hoàn toàn lại được đây. Ngoài ra, Bùi Kiêu cũng nhận thấy sự lo lắng trong thái độ Dương Húc Quang, hắn vội hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì sao? Đã thanh trừ hết quỷ quái thực thể hóa tại Bắc Kinh chưa? Chẳng lẽ đã có mặt Cung Diệp Vũ rồi mà còn không đánh lại con Chân Ma cấp kia à?”

Dương Húc Quang lắc đầu nói: “Không phải. Con quỷ quái Chân Ma cấp đã xuất hiện vào đêm ngày hôm qua, và cũng đã bị Cung Diệp Vũ đánh nát lâu rồi. Nó còn ‘đăng hiến’ cho chúng ta một thanh Thiên Sinh Vũ Khí dung lượng hơn 700 đơn vị cơ đấy. Có điều, đó không phải vấn đề chính. Mà là... người đã làm gì cái thanh Bạo Viêm Cự Phủ kia vậy hả?”

Bùi Kiêu hơi sững sờ. Hắn cứ nghĩ là quỷ quái thực thể hóa ở Bắc Kinh quá mức lợi hại nên cần hắn trở về gấp để tham chiến. Ai ngờ lại được hỏi một cái vấn đề không hiểu thấu như vậy... Bạo Viêm Cự Phủ - Thiên Sinh Vũ Khí mạnh nhất thế giới hiện nay do Ngưu Đầu Ma Vương cấp thực thể hóa ra sau khi tiêu tán, có dung lượng 1800 đơn vị, nó có vấn đề gì mà Dương Húc Quang lại hỏi một câu quỷ dị như vậy?

“Đã xảy ra chuyện gì? Ta không có làm gì cái cây rìu đó đâu nhé! Sao người lại hỏi như vậy?” Bùi Kiêu trả lời với vẻ ‘chả hiểu gì’.

Dương Húc Quang cười khổ nói: “Từ lúc ở Nam Kinh, khi người chuyển qua máy bay khác để tách khỏi bọn ta thì chấp niệm của cây rìu lớn này bắt đầu trở nên không ổn định, và càng lúc thì tình trạng không ổn định này càng trở nên rõ ràng. Nói chung thì hiện tượng đó nói lên rằng: thanh Thiên Sinh Vũ Khí này vẫn còn sót lại ý chí của quỷ quái. Mức độ đáng sợ của chuyện này không hề nhỏ đâu! Thậm chí sẽ có khả năng gây ra một vụ nổ lớn đấy, nếu một thanh Thiên Sinh Vũ Khí

dung lượng 1800 đơn vị phát nổ, đoán chừng... sẽ thổi bay cả nửa thành phố Bắc Kinh đó. Vậy nên sáng này, chúng ta đã định đem nó ra ngoài biển để dùng vũ khí hạt nhân tiêu hủy. Nhưng đúng lúc đó thì cái món Thiên Sinh Vũ Khí này lại bắt đầu ổn định trở lại, hơn nữa là khi máy bay của người càn về gần tới Bắc Kinh thì tốc độ ổn định lại của thanh vũ khí này cũng càng nhanh. Đến khi người vào đến khu vực Bắc Kinh thì thanh vũ khí này đã ổn định lại như lúc đầu...”

“Hay nói cách khác, nguyên nhân gây ra sự chấn động của món vũ khí này hoàn toàn là do người đi khỏi đây. Nên ta mới hỏi người đã làm gì nó? Chẳng lẽ... người đã luyện hóa cái thanh Thiên Sinh Vũ Khí này, giống như đám người tu chân trong mấy tiểu thuyết tiên hiệp vẫn làm đấy à?!”

Theo như lời kể lại của Dương Húc Quang thì tình hình thành phố Bắc Kinh đã ổn định trở lại. Dưới sự trấn áp mạnh mẽ của Cung Diệp Vũ, đám quỷ quái thực thể hóa kia đã không còn có thể tạo ra bất cứ một sự phá hoại nào nữa. Tình hình lập tức trở nên giống như Đài Bắc đêm qua, cũng là những thành viên người sống của tổ chức linh hồn đi tìm kiếm quỷ quái còn sót lại ở khắp nơi. Dù sao, nếu để lọt một vài con quỷ quái trốn ở đâu đó giết người thì cũng sẽ rất phiền toái. Nhưng vì ở Bắc Kinh còn có linh hồn mạnh nhất thế giới trấn giữ, vậy nên tình hình sẽ không thể nào quá mức tệ hại.

“...Thực ra thì cục diện của chúng ta cũng không phải là quá xấu. Tuy lúc trước tình hình có vẻ như đã tệ tới cực điểm, gần như toàn bộ Trách Thoát Giả và Cao Đẳng Trách Thoát Giả của cả nước bị toàn diệt trong Phong Đô – ít nhất thì đó là điều mà quốc gia nghĩ. Người cho rằng đám Trách Thoát Giả đến trợ giúp nước ta đều là đến làm không công à? Hắc hắc, giữa quốc gia với quốc gia làm gì có cái gì gọi là hữu nghị chứ? Đều là dùng lợi ích để nói chuyện thôi! Vì nhờ vả mấy tên Trách Thoát Giả đó mà nhà nước đã phải bỏ ra rất nhiều tiền tài đấy. Không những vậy, cái đám đó lại còn đúng là cái kiểu “nhận tiền mà không làm việc”, chỉ ngồi một chỗ trông coi tòa nhà tổng bộ, vui đùa phê phờn, làm cho Cung Diệp Vũ biết được thì tức đến mức xì khói.” Dương Húc Quang nói với Bùi Kiêu tại ghế sau của một chiếc xe hơi.

Điều này thì Bùi Kiêu cũng biết. Lúc trước, Cung Diệp Vũ muốn thừa dịp sắp tới cuối năm để dẫn mọi người tiến vào ảo giới Phong Đô thám hiểm một vòng rồi trở lại ngay. Nhưng ai ngờ ảo giới lại xảy ra biến động lớn, ngay cả thời điểm quý báu thực thể hóa tại thể giới hiện thực cũng sớm hơn rất nhiều, thậm chí cả những Trách Thoát Giả rời khỏi Phong Đô trước cũng gặp phải tử thương cực lớn. Kết quả là trong đầu của các vị lãnh đạo chỉ còn lại một ý nghĩ khủng khiếp: toàn bộ lực lượng tinh nhuệ quan trọng nhất của Tổ Chức Linh Hồn Trung Quốc đã biến mất rồi!

Đây là một kết quả cực kỳ kinh khủng!

Có thể nói, nó gần như đại biểu cho việc Tổ Chức Linh Hồn Trung Quốc đã diệt vong!

Hơn hai mươi năm tích lũy và nghiên cứu, rồi tiêu tan chỉ trong một khoảnh khắc! Không một ai có thể tiếp nhận được chuyện như vậy! Mà đáng sợ hơn nữa là đã gần tới năm 2012, Trung Quốc đã không còn có ‘vài chục năm’ để đi tích lũy lại từ đầu nữa rồi. Rất có thể... rất có thể đến năm 2012, sẽ không chỉ là tổ chức linh hồn diệt vong, mà là cả quốc gia đều sẽ...

“Nhưng rồi cũng may! Những chiến lực chính là chúng ta đều đã bình an trở về, nhưng quan trọng nhất là Cung Diệp Vũ đã trở về. Ha ha, người là người mới, nên không thể tưởng tượng được tầm quan trọng của Cung Diệp Vũ đâu. Thực tế thì có thể nói rằng: chỉ cần hãn chưa chết, thì Tổ Chức Linh Hồn Trung Quốc cũng vẫn chưa chết.” Dương Húc Quang vừa cười vừa nói.

Nhưng Bùi Kiêu lại lắc đầu: “Chuyện đó thì ta biết chứ! Thực ra, linh hồn thể và người sống đã là hai hình thái hoàn toàn khác nhau. Với linh hồn thể thì không thể có chuyện cứ cầm một khẩu súng là có sức chiến đấu như người sống. Hơn nữa, cho dù một người sống mạnh tới mức nào, dù là võ sĩ vô địch thế giới, nhưng nếu phải đối diện với một cô gái yếu ớt cầm súng, vậy thì chỉ cần khoảng cách không quá gần và cô gái kia không yếu đuối tới mức không dám nổ súng, thế thì nhà vô địch của chúng ta sẽ không có bất kỳ một cơ hội chiến thắng nào. Nhưng với các linh hồn thì lại hoàn toàn khác, với một cường giả Chân Ma cấp như Cung Diệp Vũ,

dù một mình địch vạn người cũng chẳng phải là nói quá. Một mình hần... còn quan trọng hơn toàn bộ những người còn lại trong tổ chức này cộng lại!”

Dương Húc Quang khẽ nở nụ cười rồi nói: “Cần phải sửa lại cho chính xác một chút! Trước kia thì có lẽ đúng như vậy, nhưng hiện tại thì đã khác một chút... Tầm quan trọng của người cũng không kém hần chút nào đâu!”

“Bởi vì... năng lực Valkyrie ư?” Bùi Kiều sững sốt một chút, nhưng rồi vẫn khẽ lắc đầu.

“Không sai! Chính là năng lực đó! Nó là thứ còn quan trọng hơn cả sinh mạng của người!” Dương Húc Quang vẫn giữ nụ cười trên môi, nhưng ánh mắt của hần lại tràn đầy nghiêm túc. Hần nhìn thật sâu Bùi Kiều rồi nói: “Biết vì sao vừa rồi ta không bắt chuyện với linh hồn đặc thù kia không? Vì hần là thành viên trong đoàn đội của người, ta sẽ không vượt mặt người để làm những chuyện mờ ám như kiểu ‘đi đêm’ hay gì đó. Ta chỉ cần người hứa một điều...”

“... Không đối địch với các người ư? Hay nói cách khác là: hứa sẽ không phản bội quốc gia, không phản bội Cung Diệp Vũ ư?” Bùi Kiều thoáng nhíu mày, nhưng vẫn lập tức nói.

“Nói chuyện với kẻ thông minh luôn dễ chịu như vậy đấy! Chả bao giờ cần phải nói toạch những điều khó nói ra... Vậy thì câu trả lời của người là thế nào? Khi người và đoàn đội của người còn nhỏ yếu, chúng ta sẽ là bằng hữu và là người hỗ trợ cho bọn người. Tới khi đoàn đội các người đã mạnh mẽ rồi, chúng ta vẫn sẽ là bằng hữu và những người hỗ trợ cho bọn người.” Dương Húc Quang mỉm cười nhìn Bùi Kiều.

“...Ơn cứu mạng, ơn giúp đỡ, hai ân tình này đã đủ để ta dùng mạng trả lại. Giống như những gì ta đã làm tại Phong Đô... Mãi cho đến chết!” Bùi Kiều cũng nhìn thẳng Dương Húc Quang rồi nói một cách nghiêm túc.

“Ha ha ha. Tốt! Vậy thì... cây Bạo Viêm Cự Phủ kia là của người rồi đấy.” Dương Húc Quang xoay đầu qua một bên cười lớn. Nụ cười dường như... vô cùng sáng khoái.

TỬ VONG KHAI ĐOAN

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 23: Phút Bình Yên Ngủ! (4)

Bùi Kiêu lập tức ngây người. Hắn thật không ngờ Dương Húc Quang lại đột ngột chuyển đề tài đến cây Thiên Sinh Vũ Khí mạnh nhất thế giới như vậy, mà hơn nữa là vừa mở miệng đã nói sẽ giao thanh Bạo Viêm Cự Phủ này cho hắn... Trên thực tế, Bùi Kiêu chưa bao giờ nghĩ rằng sẽ giành được cây rìu lớn đó. Mặc dù thu hoạch từ ảo giới Phong Đô lớn đến kinh ngạc, nhưng hắn nghĩ mình cùng lắm là được khoảng mười thanh Thiên Sinh Vũ Khí, dung lượng cỡ 100 – 200 đơn vị thôi. Thế mà Dương Húc Quang lại muốn giao cây rìu đó cho hắn?

“Vì sao chứ? Cây Thiên Sinh Vũ Khí dung lượng 1800 đơn vị này không phải là Thiên Sinh Vũ Khí mạnh nhất thế giới sao? Chắc hắn cũng chỉ có cường giả Chân Ma cấp mới sử dụng được nó. Nên dù người có giao nó cho ta thì ta cũng không thể phát huy được hết uy lực của nó. Mà chuyện này Cung Diệp Vũ có biết hay không?” Bùi Kiêu trầm tư một lát rồi hỏi .

Dương Húc Quang vẫn cười ha hả, rồi hắn còn học bộ dạng của Cung Diệp Vũ, đưa tay vỗ vỗ vai Bùi Kiêu. Nhưng có vẻ hắn cảm thấy cái động tác này rất không thích hợp với mình, nên có chút lúng túng vịn vịn cổ tay mình, sau đó mới nói: “Yên tâm đi! Vì để nhanh chóng giải quyết con Chân Ma cấp kia trong thời gian ngắn nhất và gây ra ít thiệt hại cho Bắc Kinh nhất, nên hắn đã lại sử dụng Giải Phóng một lần nữa. Mà còn là Giải Phóng bằng cách đồng thời thiêu đốt cả trường khí thể và chấp niệm. Với gánh nặng của hai lần Giải Phóng ở ‘mức độ sâu’ như vậy thì dù có thực lực như hắn cũng không chịu nổi. Vậy nên, giờ chắc là hắn đã rơi vào trạng thái ngủ say mất rồi. Dù cho chúng ta là linh hồn thể, nhưng ý thức và tinh thần cũng vẫn chỉ là loài người mà thôi, những lúc như thế này lại càng có thể thấy rõ được điều đó...”

“Mặt khác, người cảm thấy hấn sẽ để ý tới “chỉ” một cây Bạo Viêm Cự Phủ hay sao? Người chính là kẻ mà hấn xem là đồng đội đấy! Vậy nên nếu như lần này, người bị bắt đi là người, thì chắc chắn hấn cũng sẽ vứt bỏ tất cả để đi cứu người. Thế nên, không cần phải nghĩ ngợi nhiều về chủ đề vừa rồi. Người thông minh tự nhiên sẽ cùng người thông minh nói những điều mà chỉ người thông minh mới hiểu được. Còn đối với một tên ngây thơ và lỗ mãng như Cung Diệp Vũ... những điều này không cần phải nói cho hấn biết đâu.”

“Ngây thơ... lỗ mãng sao?” Bùi Kiêu lắc đầu cười khỗ, sau đó mới nói với Dương Húc Quang: “Được, ta sẽ nhận Bạo Viêm Cự Phủ. Tuy không biết vì sao mà chấp niệm của nó bị chấn động, nhưng chắc các người cũng sẽ không yên tâm nổi mà sử dụng nó. Hơn nữa, với kích thước của nó thì cũng chỉ có trạng thái Giải Phóng của ta mới sử dụng được. Vậy thì để ta giữ nó đi... Nhưng mà, vũ khí là vũ khí, nhân tài là nhân tài, linh hồn đặc thù cũng không phải nô lệ của ta, tuy ta cứu bọn họ, chặt đứt tội nghiệt cho bọn họ, nhưng đi hay ở là do bọn họ tự quyết định, ta chỉ là một trong số các lựa chọn của họ mà thôi.”

Dương Húc Quang nghe vậy thì cười khỗ. Hấn lắc đầu rồi nhìn ra ngoài cửa sổ xe hơi, nói: “Ta biết ngay là người sẽ hiểu ý của ta... Các năng lực của đặc thù linh hồn, dù là năng lực tạo ra không gian trong cơ thể, hay là năng lực hòa tan chấp niệm rồi biến nó thành thực phẩm, hoặc có thể trung hòa tác dụng của trường khí thể, hoặc có thể cảm nhận được sự có mặt của quỷ quái trong một phạm vi nhất định, những năng lực này đều cực kỳ quý giá. Cho dù là với một cá nhân, một đoàn đội, thậm chí là một quốc gia, gần như đều không thể thay thế được. Ài! Nói chuyện với người thông minh đơn giản vậy đấy! Thanh Thiên Sinh Vũ Khí này coi như là tiền đặt cọc cho nhân tài có thể xuất hiện trong tương lai. Mà này, cái tên Dương Đình Thiên... Dương Đình Thiên đúng không nhỉ? Tên hoàng tráng thật... Năng lực đặc thù của hấn là cái gì vậy?”

Bùi Kiêu cũng có thể coi là người từng trải và cũng không phải tên ngốc, nên đương nhiên là hiểu rõ đạo sinh tồn của thế giới này... Tất cả đều xoay quanh lợi ích mà thôi. Đương nhiên, kẻ vừa ngây thơ, vừa lỗ mãng như Cung Diệp Vũ chắc là ngoại lệ. Nhưng tóm lại, thế giới này thực tế chính là một thế giới được thúc đẩy bởi lợi ích, đặc biệt là với một kẻ thông minh như Dương Húc Quang, hấn sẽ không

thế nào thực hiện một quyết định anh hùng nhưng ngu xuẩn kiểu vậy. Thế nên, nếu hần lấy thanh Bạo Viêm Cự Phủ kia ra làm tấm thẻ đánh bạc giá trị lớn, thì đương nhiên là vì hần muốn tìm cơ hội đánh bạc thắng được càng nhiều lợi ích hơn nữa. Và thứ duy nhất của Bùi Kiêu có thể khiến hần ra tay kiếm lợi... cũng chỉ có năng lực Valkyrie với tiềm năng vô hạn mà thôi!

Vậy nên, Bùi Kiêu mới nói những điều vừa rồi.

Nghe thấy Dương Húc Quang hỏi năng lực đặc thù của Dương Đình Thiên là gì, Bùi Kiêu mới liếc nhìn chiếc xe đang chạy bên cạnh qua cửa sổ xe. Trên chiếc xe đó có Dương Đình Thiên và cô em gái đang mê man của hần, hiện tại cả nhóm đang đi đến tòa cao ốc đặt tổng bộ của Tổ Chức Linh Hồn Trung Quốc, vừa để đi xem Bạo Viêm Cự Phủ, vừa để Cung Diệp Vũ giúp chữa trị cho em gái của Dương Đình Thiên.

“Ta cũng không biết năng lực đặc thù của hần là gì nữa. Hần có thể phát ra một loại ánh sáng màu bạc, còn có thể đẩy đám U Linh tới gần mình ra xa, hoàn toàn khác với việc những linh hồn bình thường bị U Linh cắn nuốt ngay khi chúng tới gần. Không biết đây là cái dạng năng lực đặc thù gì.” Bùi Kiêu suy nghĩ một chút rồi nói.

Dương Húc Quang giống như chợt thấy hứng thú, hần vội hỏi thăm đặc tính cụ thể của thứ ánh sáng bạc mà Dương Đình Thiên tạo ra. Sau đó, hần ngẫm nghĩ cả nửa ngày rồi mới nói: “Có vẻ giống như năng lực dung hợp chấp niệm rồi chuyển hóa thành thực phẩm. Nhưng loại năng lực kia thì lại không thể dùng để đẩy quỹ quá như vậy được, thế nên năng lực này có điểm khác rồi... Dù sao thì giờ cũng phải chờ hai ngày sau, lúc đó tình hình ổn định rồi chúng ta sẽ tìm vài thanh Thiên Sinh Vũ Khí cho hần thử xem sao. Mà trong giới linh hồn vẫn có câu nói: không có năng lực rác rưởi, chỉ có kẻ sử dụng rác rưởi. Dù thế nào thì Dương Đình Thiên này vẫn là một nhân tài quý giá đấy.”

Ngay khi hai người đang nói chuyện thì chiếc xe đã chạy vào con đường bên cạnh một quảng trường, mà bắt đầu từ góc cua của ngã tư đó thì quảng trường này bắt đầu khác hẳn với đoạn đường đã đi qua, mặt đất gồ ghề, đầy hố to nhỏ, như thể

mới bị đạn pháo oanh tạc qua một lượt vậy, một vài căn nhà xung quanh cũng bị hư hại, thậm chí có chỗ còn sụp đổ hoàn toàn. Qua đó có thể thấy được mức độ kịch liệt của trận chiến lúc đó.

“Còn có mùi thuốc súng... còn cả vỏ đạn nữa? Chẳng lẽ chính phủ phái quân đội tới chiến đấu với quỷ quái sao? Chả trách mấy khu phố này bị phá hoại đến vậy! Làm việc vô ích như vậy có phải là quá ngu xuẩn không?” Bùi Kiều nhìn quảng trường trước mắt, thì thào nói.

Dương Húc Quang lại chỉ lắc đầu: “Thực ra làm vậy cũng không phải là ngu xuẩn, nhưng đúng là quá sức xa xỉ... Giới khoa học, nói chính xác hơn là các nhà khoa học của tổ chức linh hồn vẫn luôn gắng sức nghiên cứu một loại vũ khí để người bình thường có thể đánh trả được quỷ quái. Mà cũng vì mục tiêu đó mà đã làm hao phí rất nhiều Thiên Sinh Vũ Khí và tiền tài. Tuy tiến độ nghiên cứu vẫn rất chậm, nhưng dù sao cũng đã chế tạo ra được một loại kim loại mà linh hồn thể có thể chạm vào ngay cả khi không tiêu tốn năng lượng tiêu chuẩn. À, nghĩa là nó giống như các loại vật chất trong ảo giới vậy. Nếu như lấy loại kim loại này làm đạn dùng cho súng, thì đạn này có thể chạm vào được quỷ quái. Chỉ có điều...”

“Có điều là chế tạo thứ kim loại này vô cùng phức tạp, mà còn phải tiêu tốn một lượng nhất định Thiên Sinh Vũ Khí mới được. Tính trung bình thì giá trị của 1000 gram kim loại điện từ phải bằng 5000 gram vàng. Vậy nên có người nói rằng: kim loại điện từ chả khác nào hợp kim của vàng trắng, vậy mà lại lấy cái đó ra để chế tạo đạn và đạn pháo. Tuy nhiên, chỉ cần quỷ quái có chấp niệm hơi mạnh một chút là sẽ không bị thứ này làm tổn thương. Mà còn vì giá thành chế tạo quá đắt đỏ, lại còn phải tiêu tốn Thiên Sinh Vũ Khí nên trừ tổ chức linh hồn ra thì không nơi nào làm ra nổi loại kim loại điện từ này. Giống như lần Bắc Kinh bị quỷ quái thực thể hóa tấn công này, số lượng kim loại điện từ đã tiêu hao chắc chắn phải hơn một tỷ Nhân Dân Tệ. Đó chính là sự xa xỉ đấy!”

Bùi Kiều nghe vậy mới nhớ ra: người quân nhân trẻ lái máy bay đưa hân tới Đài Loan rồi lại lái cả xe jeep đưa hân đi lại ở đó dường như cũng sử dụng loại đạn vật chất này?

Mà người lái chiếc xe đang chở Bùi Kiều lúc này cũng chính là tên quân nhân trẻ tuổi đó, Bùi Kiều liền tò mò hỏi: “Này, anh bạn quân nhân đang lái xe! Người chỉ là một nhân viên hậu cần bình thường mà sao lại được trang bị cả loại đạn điện từ đất đỏ này vậy?”

Người quân nhân trẻ nghe vậy thì lập tức nhảy dựng, nói: “Nhân viên hậu cần bình...bình thường? Đừng có đùa! Ta chính là một nhân viên hậu cần đã hoàn thành vô số nhiệm vụ hậu cần mà chưa từng gặp phải bất kỳ sai sót nào đấy! Người cho là một nhân viên ưu tú như ta mà không xứng được mang vũ khí và trang bị tốt nhất hay sao?”

(Cái tên lẩm lời này... Hửn mà cũng được coi là một nhân viên ưu tú hả?)

Bùi Kiều thấy trán mình dường như sắp vã hết mồ hôi rồi. Đúng lúc này thì Dương Húc Quang ngồi cạnh hửn bỗng chen ngang vào nói: “Lý Lâm, hình như người được phát đạn điện từ không phải vì thành tích ưu tú đâu! Ha ha, người là một thành viên của Thái Tử Đảng (1), nhưng lại nhất quyết đòi gia nhập nơi nguy hiểm như tổ chức linh hồn. Ta đoán chắc cha mẹ và ông của người vì vậy mà đã rất buồn phiền phải không? Thế nên dù điều người vào bộ phận hậu cần nhưng lại trang bị cho người đạn điện từ, là thứ mà ngay cả bộ phận trinh sát - những người làm nhiệm vụ nguy hiểm nhất - cũng không được phát... Là như vậy phải không?”

Bùi Kiều nghe vậy thì lập tức hiểu ra. Hửn mới vừa nhớ ra biểu hiện vui sướng mà người quân nhân này thể hiện khi hửn lần đầu tiên chạm trán với quỷ quái trong nhiệm vụ của mình, rồi cả những tác phong của quân nhân dường như đã ngấm vào máu thịt, và cả tinh thần xả thân làm nhiệm vụ, cùng với đạn điện từ trên người hửn...

Gã quân nhân trẻ tuổi Lý Lâm này nghe vậy thì dường như vừa phải chịu một nỗi xi nhục to lớn, khuôn mặt bỗng bừng lên. Tuy nhiên hửn lại cắn chặt hàm răng mà không hề phản bác lại. Cả nửa ngày sau, hửn mới thản nhiên nói: “Ta biết rõ điều mà mình muốn theo đuổi! Và cũng tương lai nên đi theo hướng nào! Sau khi ta biết lý luận về ngày tận thế và sự tồn tại của linh hồn, ta đã hạ quyết tâm phải tiến vào tổ chức linh hồn bằng mọi giá! Hơn nữa, còn phải lập được chiến công của mình cho

tổ chức! Không phải là ta ngu xuẩn, mà là bọn họ ngu muội! Quyền lực đã làm mờ mắt bọn họ. Ta... tin tưởng chắc chắn vào quyết định của mình!”

(Cảm giác này... A, không phải! Đây là một cổ ý chí rất nhạt! Chẳng lẽ hẳn cũng là một đặc thù linh hồn sao? Đây là ý chí của sự bảo vệ...)

Vẻ kinh ngạc thoáng hiện trên khuôn mặt Bùi Kiêu. Ngay khi Lý Lâm nói về sự tin tưởng vững chắc vào quyết định của mình, Bùi Kiêu đã cảm nhận được trên người Lý Lâm có một thứ giống như của Dương Đình Thiên: sự tồn tại của một cổ ý chí. Chỉ khác là ý chí của Lý Lâm là ý chí muốn bảo vệ, hoàn toàn khác với ý chí lưu luyến của Dương Đình Thiên. Hơn nữa, cổ ý chí này rất nhạt nhòa, chắc hẳn là nếu không ngồi cùng một xe thì Bùi Kiêu đã không thể cảm nhận được.

Nhưng Bùi Kiêu vẫn lập tức khôi phục biểu cảm bình thường, hơn nữa còn đưa tay vỗ nhẹ vai Lý Lâm nói: “Hãy tin tưởng vững chắc vào quyết định của người đi! Có lẽ, trong tương lai, tính mạng của cha mẹ và ông người... đều sẽ cần nhờ người bảo vệ đấy.”

Vẻ kinh ngạc cũng hiện lên trên gương mặt Lý Lâm, nhưng rồi nét mặt của hắn lại nhanh chóng khôi phục, trở lại biểu hiện nghiêm túc của một quân nhân. Hắn không nói thêm gì nữa mà chỉ chăm chú để ý con đường trước mặt, lái xe tiếp tục đi về phía trước.

Mà Dương Húc Quang ngồi cạnh Bùi Kiêu thì cặp mắt chợt lóe sáng, dường như vừa nghĩ tới một điều gì đó. Nhưng rồi hắn cũng không nói gì nữa, chỉ đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ xe. Bỗng chốc, không khí trong chiếc xe chìm vào tĩnh lặng.

Cứ như vậy, chiếc xe chạy qua những con đường đổ nát như một bãi chiến trường, rồi không biết bao lâu sau, chiếc xe cũng đã tới được nơi mà nó hướng đến...

Tổng bộ của Tổ Chức Linh Hồn Trung Quốc!

Ngay khi xe vừa dừng lại, Bùi Kiêu lập tức cảm nhận được từ trong tổng bộ của tổ chức truyền tới một cổ ý chí rất mãnh liệt. Đúng vậy! Đó là cổ ý chí phản nộ mà

chỉ riêng Bạo Viêm Cự Phủ mới có. Chỉ có điều, dường như ngoài cổ ý chí phần nộ đó ra, ý chí này còn có một chút tâm tình vui sướng. Mà hơn nữa, tâm tình vui sướng kia... lại chỉ nhằm vào Bùi Kiêu!

Lời bình:

Bùi Kiêu và Dương Húc Quang đã cùng “ký kết” hiệp định hợp tác cùng phát triển. Nhưng liệu mối hợp tác này có lâu dài? Điều gì xảy ra với Bạo Viêm Cự Phủ? Nó sẽ đem lại bất ngờ nào cho Bùi Kiêu? Liệu em gái của Dương Đình Thiên có được chữa khỏi? Mời đón đọc chương mới nhất của TVKD được thực hiện bởi nhóm dịch Vô Hận Chi Tâm!

Chú thích:

1. Thái Tử Đãng: tiếng lóng chỉ những thanh niên có gia cảnh máu mặt ở Trung Quốc. Ở Việt Nam đơn giản gọi là “con ông cháu cha”.

TỬ VONG KHAI ĐOAN

Zhttty
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 24: Ngưng Tụ Ý Chí! Ngụy Ngưu Đầu? (1)

Lần quỷ quái thực thể hóa này khác với những lần quỷ quái thực thể hóa trước kia cả về thời gian xảy ra và số lượng quỷ quái. Nếu trước kia quỷ quái thực thể hóa thường chỉ xuất hiện ở một vài trong số các thành phố được đặt tổng bộ tổ chức linh hồn, thì lần này, gần như toàn bộ các thành phố có tổng bộ của tổ chức linh hồn trên cả thế giới đều có quỷ quái thực thể hóa xuất hiện.

Hơn nữa, cả số lượng, cấp độ và thậm chí thời gian diễn ra của lần quỷ quái thực thể hóa này cũng đều khác thường. Đặc biệt là lần thực thể hóa này diễn ra sớm hơn khoảng một tháng so với trước kia. Điều này đã khiến cho các tổ chức linh hồn vô cùng đau đầu. Ý định ban đầu của họ là muốn thừa dịp sức mạnh của quỷ quái trong ảo giới giảm xuống trên diện rộng vào dịp cuối năm để tiến vào kiếm chút lợi ích rồi trở lại. Không ngờ kết quả lại là gần như toàn quân bị diệt và thành thị đặt tổng bộ cũng tổn thất cực kỳ nghiêm trọng.

Tình hình của Bắc Kinh thực ra vẫn còn được xem là khá tốt, dù sao thì đám Cung Diệp Vũ vẫn còn sống, mà còn quay trở về kịp thời. Trước khi kiếp nạn quỷ này tiếp tục lan rộng thì họ đã nhanh chóng trấn áp, hủy diệt chúng, cuối cùng cũng không xảy ra tai họa quá lớn. Không giống như là New Delhi của Ấn Độ... Tại đó, trận quỷ quái thực thể hóa này đến bây giờ vẫn chưa trấn áp được, số thương vong của dân chúng đã lên đến một trăm ngàn người. Khi tình hình tưởng chừng đã không thể giải quyết được nữa, thì may mà nước Mỹ trấn áp xong quỷ quái rồi đưa người đến giúp, tình hình lúc này mới có chút hi vọng.

Bùi Kiêu nhìn tòa cao ốc có chút hư hại trước mặt mà cảm thán một phen, càng khắc sâu vào lòng sự kinh khủng của quỷ quái thực thể hóa. Chuyện này đã liên quan đến sự tồn vong của nhân loại rồi! Thảo nào các quốc gia vẫn luôn bưng bít

thông tin, không để dân chúng biết chút nào. Nếu dân chúng toàn thế giới biết được những chuyện này... chỉ sợ trật tự xã hội sẽ sụp đổ trong nháy mắt!

Sau khi mọi người xuống xe, Dương Húc Quang vẫn luôn chú ý tới biểu hiện của Bùi Kiêu. Khi thấy Bùi Kiêu dường như có chút không đành lòng, hắn mới lên tiếng: "Số lượng người tử vong lần này tại Bắc Kinh cũng đã thống kê rồi. Từ lúc quý quái thực thể hóa vừa kết thúc cho tới hôm nay mới làm xong, tổng cộng có ba nghìn bảy trăm người tử vong, hơn sáu nghìn bốn trăm người bị mất tích, nhưng phần lớn những người mất tích này có khả năng đã bị..."

Bùi Kiêu thở dài nói: "Chết nhiều người đến như vậy, mà lần này cũng quá ảm ỉ, thiệt hại còn đáng sợ hơn cả khủng bố tấn công, thậm chí phải phong tỏa tới mấy khu phố. Giờ còn có thể tiếp tục bùng phát được hay không?" Trong lúc nói chuyện, hắn đã cất bước đi vào trong tòa nhà.

Dương Húc Quang theo sát phía sau, hắn vừa đi vừa nói: "Việc đó thì còn phải xem lãnh đạo và các quốc gia khác thương lượng thế nào, dù sao thì dân thường cũng sẽ khó mà chấp nhận được sự thật này. Hơn nữa, việc nghiên cứu kim loại siêu điện tử vẫn không có tiến triển gì mới, chưa thể chế tạo hàng loạt vũ khí có đủ lực sát thương đối với quý quái. Vậy nên, một khi sự thật bị phơi bày, dân chúng sẽ chỉ cảm thấy chính phủ vô dụng, đồng thời cũng khiến tình hình trở nên tệ hơn, làm cho họ mất đi hi vọng. Người sẽ chẳng thể nào bắt người sống tin tưởng vào những linh hồn người chết như chúng ta... cho dù chúng ta đã từng là người sống, và bọn họ rồi cũng sẽ có ngày trở thành người chết..."

"Đó là nguyên nhân thứ nhất. Còn nguyên nhân thứ hai thì là ‘không sợ gặp tai họa, chỉ sợ người khác không gặp tai họa như mình’. Khi dân thường biết rằng chỉ có những quan lại quyền quý và người thân của Trách Thoát Giả mới có cơ hội thoát khỏi tội nghiệt, còn dân thường thì chỉ có thể chờ cho bị kéo vào vết rách không gian, vậy người cho rằng bọn họ sẽ như thế nào? Chỉ có thể là bạo loạn và lật đổ chính phủ... Cũng có nghĩa là ‘làm cách mạng’ đấy!"

Nói đến đây, sắc mặt Dương Húc Quang bỗng trở nên hơi trầm trọng, hắn nói: "Cho dù người nghĩ thế nào, nhưng sự thật là từ cái khoảnh khắc mà ta và người trở

thành Tránh Thoát Giả và Cao Đẳng Tránh Thoát Giả thì chúng ta đã là những tồn tại vượt trội so với linh hồn bình thường rồi. Trừ khi chính phủ có thể tìm được phương pháp dùng khoa học để chặt đứt tội nghiệt, nếu không... thật ra chúng ta và chính phủ chính là hai con châu chấu trên một sợi thừng thôi. Chính là vì vậy, cho dù là có chứng cứ bày ngay trước mặt, cho dù chết mất bao nhiêu người, cho dù có lắm chuyện âm ỉ hơn nữa, chính phủ cũng sẽ can đảm không chịu thừa nhận quý quá tồn tại đâu. Hơn nữa, những người biết rõ sự thật lại còn tuyên truyền ra ngoài rất có thể sẽ bị chính phủ. . ."

Sắc mặt Bùi Kiêu có hơi chút sa sầm, hắc cùi khổ rồi lắc đầu nói: " Tư tưởng ‘hài hòa’ (1) sao? Đây thực sự là một thứ tư tưởng đáng sợ đấy... Những lời này không thể nói với Cung Diệp Vũ. Nếu không thì có trời mới biết được hắc sẽ làm gì."

Dương Húc Quang cũng cười khổ nói: "Tất nhiên là vậy rồi. Chuyện này ta cũng chỉ nói với người mà thôi. Người biết ‘người thông minh’ là như thế nào không? Đó không phải là cách gọi đám thiên tài gì đó đâu, mà là chỉ những người hiểu được thời thế, biết cách thỏa hiệp, giống như người và ta vậy..."

"Thay vì nói là thỏa hiệp... thì nói là nhu nhược còn chính xác hơn." Bùi Kiêu cũng không để ý Dương Húc Quang nữa, chỉ sải bước đi thẳng về phía trước.

Dương Húc Quang nói hết những lời này cũng không tiếp tục nói thêm, chỉ theo sát Bùi Kiêu đi vào đại sảnh tòa nhà. Ngoài hai người bọn họ ra thì còn có Dương Đình Thiên ôm em gái của hắc yên lặng đi theo sau. Về phần gã quân nhân trẻ tuổi kia, vừa xuống khỏi xe thì không biết đã chạy đi đâu mất rồi, chắc hẳn là tới bộ phận hậu cần để báo cáo nhiệm vụ rồi.

Khi mọi người đã cùng vào hết thang máy, Dương Húc Quang mới hỏi: "Vậy người định làm gì tiếp theo? Đi gặp Cung Diệp Vũ trước à? Hay là muốn đi tiếp xúc với Bạo Viêm Cự Phủ ngay bây giờ? Bùi Kiêu, thái độ lo lắng của người khi vừa xuống xe chắc hẳn là có liên quan đến Bạo Viêm Cự Phủ hả?"

Bùi Kiêu chần chờ một chút, hắc gật đầu nói: "Ừ, đúng thế. Khi ta tới gần tòa nhà này thì đã cảm nhận được ý chí của Bạo Viêm Cự Phủ. À, cái này giống như

khí ta cảm nhận được linh hồn đặc thù vậy, ta cũng có thể cảm nhận được ý chí bên trong Thiên Sinh Vũ Khí. Ví dụ như ý chí của Bạo Viêm Cự Phủ là phần nộ, nhưng khí ta đến gần thì còn thấy được bên trong sự phần nộ kia hình như còn xen lẫn cả vui sướng. Rất có thể thanh Bạo Viêm Cự Phủ này thực sự có liên hệ gì đó với ta."

Dương Húc Quang lập tức trở nên thận trọng, hẩn trầm tư một lát rồi mới lên tiếng: "Thiên Sinh Vũ Khí rốt cuộc là hình thành như thế nào – cho tới giờ thì đó vẫn còn là câu đố khó giải. Theo lý luận thì những linh hồn chúng ta và linh hồn quý quái đều là do chấp niệm tạo thành, rồi mới dùng năng lượng tiêu chuẩn làm năng lượng. Mà Thiên Sinh Vũ Khí và chúng ta có cấu tạo tương tự, nhưng tại sao chúng ta có ý thức và tư tưởng, mà Thiên Sinh Vũ Khí thì lại không có?"

"Vấn đề mà người vừa nói có thể rất hệ trọng đấy. Nếu như có thể, lúc người kiểm tra Bạo Viêm Cự Phủ, hãy để cho những nhà khoa học đứng ngoài quan sát, cũng để cho bọn họ kiểm tra các loại số liệu của thanh Thiên Sinh Vũ Khí này, chưa biết chừng có thể tìm ra chút tin tức. Dù sao đó cũng là vũ khí đầu tiên trên thế giới được quý quái Ma Vương cấp thực thể hóa ra, mặc dù chỉ là quý quái Ma Vương cấp không hoàn chỉnh nhưng vẫn là độc nhất vô nhị trên đời."

Đối với sự xếp đặt này, Bùi Kiêu cũng không có phản đối gì. Dù sao Dương Húc Quang cũng nói Bạo Viêm Cự Phủ thuộc về hẩn, đây là chuyện chắc chắn rồi, không ai dám tranh với hẩn. Dù sao hẩn không chỉ có danh hiệu Cao Đẳng Trách Thoát Giả mà còn có một năng lực đặc thù cấp bậc quốc bảo ... Kỹ năng đặc thù Valkyrie!

"Mà lại nói, Dương Húc Quang, người có vẻ cũng không đơn giản đâu nhỉ? Người là nhân vật đứng thứ hai trong tổ chức linh hồn chỉ dưới Cung Diệp Vũ, hơn nữa người hình như còn là nhân vật quan trọng, đóng vai trò cầu nối trong việc liên lạc giữa chính phủ và tổ chức linh hồn... Mà lúc trước, nghe người và cái tên quân nhân tên Lý Lâm kia nói chuyện thì chẳng lẽ lúc còn sống, người cũng là người cũng là một gã Thái Tử Đẳng hả?" Bùi Kiêu đang nghĩ ngợi thì như chợt nghĩ ra ý tưởng gì đó, liền nhìn chăm chăm Dương Húc Quang hỏi.

Dương Húc Quang sững sốt một chút, hơn nửa ngày sau mới cười lớn: "Cái gì

mà Thái Tử Đẳng? Người thật là biết nói đùa... Đừng có tùy tiện xếp bạn ta vào một loại người riêng biệt như vậy! Làm gì có ai quyết định được xuất thân của mình đâu! Mà đừng tưởng rằng áp lực của bạn ta thì ít, dù sao cũng chỉ là một cái mạng, một cái thân thể nhân loại mà thôi! Nếu chết rồi thì không phải đều trở thành linh hồn như nhau đó sao?”

(Nói cách khác, hẳn thật sự là một tên Thái Tử Đẳng? Chả trách lại nhiệt tình hòa giải quan hệ giữa chúng ta với chính phủ đến vậy. Nhưng thế cũng tốt, ít nhất thì hiện nay xem như hai bên cùng có lợi.)

Bùi Kiêu hơi gật gù, hẳn lại xoay người lại nhìn về phía Dương Đình Thiên, rồi nói: "Vậy thì ta sẽ đi kiểm tra Bạo Viêm Cự Phủ luôn, tránh việc chấp niệm của nó chấn động rồi nổ tung, thế thì cả đám sẽ chết chắc... Trong khi ta đi kiểm tra cây rìu đó thì Dương Đình Thiên, người hãy theo Dương Húc Quang cùng đi gặp Cung Diệp Vũ xem hẳn đã thức tỉnh chưa. Nếu đã tỉnh, thì trường khí thể của một Chân Ma cấp mạnh mẽ như hẳn chắc hẳn sẽ giúp người cứu được em gái mình một cách nhẹ nhàng."

Dương Đình Thiên vẫn luôn trầm ngâm, nghe vậy cũng không mở miệng nói chuyện, chỉ gật đầu với Dương Húc Quang. Tới tầng chín, hẳn và Dương Húc Quang cùng đi ra khỏi thang máy, về phần Bùi Kiêu thì muốn lên đến tầng mười bảy. Bạo Viêm Cự Phủ được lưu giữ trong một tầng có phòng cách ly làm bằng hợp kim siêu điện từ.

Khi Bùi Kiêu vừa ra khỏi thang máy thì đã thấy bên ngoài có rất nhiều nhân viên nghiên cứu khoa học đứng đó. Bạn họ đều đã ngoài ba mươi tuổi, cả nam lẫn nữ đều mặc trang phục màu trắng của phòng thí nghiệm. Cả đám đều đang nhìn chằm chằm Bùi Kiêu với ánh mắt đầy nóng bỏng, khiến cho hẳn có cảm giác không được tự nhiên... Cái loại ánh mắt này không phải là muốn hoan nghênh hẳn, ngược lại giống như đang nhìn dụng cụ thí nghiệm hoặc vật thí nghiệm.

Ngay khi Bùi Kiêu còn đang ngây ra nhìn mấy người trước mặt thì một lão già đầu tóc hoa râm đã gạt đám người tiến ra, còn có hai tự do linh hồn tay cầm Thiên Sinh Vũ Khí theo sau hẳn. Có thể dễ dàng nhận thấy lão già này là nhân vật rất

quan trọng trong tổ chức linh hồn. Hắc cũng không chút kiêng nể gì, xông lên cầm hai tay Bùi Kiêu, vừa cười vừa nói: "Cuối cùng cũng chờ được người đến rồi, có phải người và thanh Thiên Sinh Vũ Khí kia thực sự có liên hệ không? Vừa rồi, thiết bị đo sóng điện từ đã ghi nhận được sự giao động sóng điện từ của thanh Thiên Sinh Vũ Khí kia. Trời ạ, rõ ràng là giống với sóng điện não của nhân loại! Ta dám thề, thanh Thiên Sinh Vũ Khí này nhất định là có ý thức và tư duy, hơn nữa..."

Thật không hổ là người nghiên cứu khoa học, vừa mở mồm ra là tuôn ngay một đống thuật ngữ khoa học! Bùi Kiêu vừa nghe đã trợn mắt há mồm, hắc cũng không dám tiếp tục nghe lão già này nói nữa, vội vàng chặn miệng hắc: "Trước tiên để cho ta đi xem thanh Thiên Sinh Vũ Khí kia đã, khi đó các người cũng có thể ghi chép lại tin tức và số liệu đấy."

Lão già vỗ mạnh trán một cái, lúc này quát đám nhân viên nghiên cứu phía sau: "Nhanh lên, nhanh lên, làm việc! Đi khởi động thiết bị đo giao động điện từ siêu cao tần. Đúng rồi, còn có thiết bị ghi sóng tần số thấp cũng mở ra, không cần quan tâm tới dòng điện. Nhanh lên nào, Thiên Sinh Vũ Khí do quý quái Ma Vương cấp thực thể hóa rất có thể là Thiên Sinh Vũ Khí đầu tiên có ý thức đó, các người nhanh lên!" Lão già khô gầy teo này tuổi ước chừng hơn bảy mươi, không ngờ lại có thể lớn hòng đến thế, cả đám người lập tức hò hét lên loạn hết cả.

Bùi Kiêu nhìn cảnh tượng này mà không biết nói gì. Cùng còn may là mấy tên nhân viên nghiên cứu này vẫn nhớ rõ yêu cầu của hắc, lúc này đã đưa hắc tới trước một gian phòng hoàn toàn khép kín. Mà càng tới gần gian phòng đó thì Bùi Kiêu lại càng cảm nhận được ý chí phần nộ rõ ràng hơn...

Bên trong ý chí phần nộ còn xen lẫn chút cảm giác vui sướng!

Lời bình:

Thái độ với chính phủ của Cung Diệp Vũ nói riêng và cả nhóm nói chung sẽ biến hóa thế nào? Liệu Bạo Viêm Cự Phủ sẽ đem tới cho Bùi Kiêu điều bất ngờ gì? Niềm vui bất ngờ hay nỗi kinh hoàng tột độ? Mời đón đọc chương mới nhất của TVKD được thực hiện bởi nhóm dịch Vô Hận Chi Tâm trên Bạch Ngọc Sách!

Chú thích:

1. Tư tưởng hài hòa: ở đây là tư tưởng của nho giáo, thể hiện cách sống và đối xử của người với người. Khổng Tử nói: "Mình muốn đứng vững thì làm cho người đứng vững, mình muốn thông suốt thì làm cho người thông suốt". Cũng có thể hiểu là “phải biết thỏa hiệp”. Ý của Dương Húc Quang là bọn họ và chính phủ ở cùng một phe, nên phải biết chấp nhận cách làm của chính phủ.

TỬ VONG KHAI ĐOAN

Zhttty
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 25: Ngưng Tụ Ý Chí! Ngụy Ngưu Đầu? (2)

Khi bước vào trong căn phòng chứa Bạo Viêm Cự Phủ rồi thì Bùi Kiêu mới bắt đầu cảm thấy hơi hối hận.

Bởi vì cây Bạo Viêm Cự Phủ này dù sao cũng là Thiên Sinh Vũ Khí mạnh nhất thế giới, có dung lượng lên đến 1800 đơn vị, được thực thể hóa ra từ một con quỷ quái Ma Vương cấp không hoàn chỉnh. Hơn nữa, nhìn những biểu hiện kỳ dị của cây rìu này trong một, hai ngày qua thì dù là ai cũng sẽ cảm thấy thứ này có cái gì đó quỷ dị.

Mà lúc này thì Bùi Kiêu chỉ còn lại hơn 50 đơn vị chấp niệm! Tuy cường độ của chấp niệm thì đúng là đã được tăng lên nhiều, nhưng thực tế là hiện giờ, hắn luôn ở trong trạng thái không có chút sức lực nào. Còn trạng thái Giải Phóng gì gì đó thì càng không cần đề cập tới rồi. Với tình trạng như vậy mà lỡ cây rìu này có gì đó cổ quái thật... Vậy thì hắn sẽ thực sự gặp nguy hiểm!

Nhưng dù sao thì sự chần chừ này cũng chỉ diễn ra trong một chốc lát. Bùi Kiêu dù sao cũng là người quyết đoán, đương nhiên hiểu được đạo lý ‘không vào hang cọp, sao bắt được cọp con’. Nhất là khi trong lòng hắn cũng có không ít chờ mong với cây Thiên Sinh Vũ Khí kỳ dị này. Đó là một cảm giác rất kỳ lạ, giống như sau khi hắn chết đi thì đã sinh ra một dạng ‘giác quan thứ sáu’, nó làm Bùi Kiêu cảm thấy sự tiếp xúc với cây Bạo Viêm Cự Phủ này sẽ chỉ có lợi chứ không có hại với hắn.

Rầm!

Sau khi Bùi Kiêu vào trong phòng, cửa lớn sau lưng lập tức đóng lại. Cả căn phòng này đều được làm bằng hợp kim siêu điện tử, chuyên dùng để giam giữ quỷ

quái. Thậm chí cả quỷ quái không chuyên về tấn công vật lý như U Linh Chân Ma cấp cũng không thể trốn thoát được. Căn phòng này đến cả một tấm gương trên tường để bên ngoài quan sát (1) cũng không có, tất cả những gì diễn ra bên trong được truyền ra ngoài qua bốn thiết bị ghi hình đặt ở bốn góc tường.

Hơn nữa, môi trường trong phòng này cũng giống như trong ảo giới, Bùi Kiêu không cần tiêu tốn năng lượng tiêu chuẩn cũng có thể tiếp xúc với các mặt tường, và hẳn cũng không thể nào lơ lửng trong không khí như ở bên ngoài. Sau khi tiến vào gian phòng này, Bùi Kiêu như thể đã biến thành thực thể.

“Bùi Kiêu! Có thấy cây rìu Thiên Sinh Vũ Khí to bự đó không? Chúng ta để nó ở trong phòng đây.” Một tiếng nói bỗng nhiên vang lên trong phòng.

Bùi Kiêu hơi gật đầu, nói vào micro gắn trên cổ áo mình: “Có, ta nhìn thấy cây rìu đó rồi... Quả nhiên là có một chút thay đổi so với lần đầu ta nhìn thấy nó trong ảo giới.” Nói xong, hắn liền đi về hướng cây rìu lớn.

Trong căn phòng này không có bất cứ một vật dụng nào cả, ngay cả một cái bàn, một cái ghế cũng chẳng có, còn thanh Bạo Viêm Cự Phủ dài tới 10m kia thì được đặt ngang ở giữa phòng. Lúc này, cây rìu lớn đó đang tản ra từng đợt ánh sáng màu vàng kim, sáng lạn như thể một khối vàng ròng đặt dưới ánh mặt trời, làm cho người ta nhức mắt khi nhìn thẳng vào. Mà không chỉ đơn giản như vậy, thứ ánh sáng màu vàng kim đó dường như còn có sáng lên theo một giai điệu, nhịp điệu hoặc là một quy luật nào đó, lúc mạnh lúc yếu, giống như đang kêu gọi Bùi Kiêu tới gần vậy.

“Hệ thống đo dao động bước sóng ngắn loại B phát hiện dao động có quy luật phù hợp! Thừa số trường, thứ này cùng loại với mật mã Alpha!”

“Hệ thống đo dao động bước sóng ngắn loại E cũng phát hiện dao động cùng loại phù hợp. Máy tính đang phiên dịch theo quy tắc của mật mã Alpha!”

“... Mã nguồn không tương thích! Nội dung của sóng ngắn loại B và E được phiên dịch ra đều không rõ ràng!”

Ngay khi Bùi Kiều còn đang kinh ngạc vì ánh sáng màu vàng kim mà cây rìu phát ra thì từ phía ngoài của căn phòng đã vang lên những tiếng hò hét với đầy các loại thuật ngữ chuyên môn kỳ quái. Hiển nhiên là đám nhân viên nghiên cứu bên ngoài phòng đã phát hiện ra được điều gì đó nên bọn họ mới hưng phấn hò hét ầm ỹ như vậy, lại còn tuôn ra một tràng thuật ngữ chuyên môn làm Bùi Kiều váng hết cả đầu. Mãi tới khi tiếng của lão già lúc nãy cất lên thì những âm thanh khác mới dừng lại.

“Dùng trạng thái lượng tử kết hợp hai loại sóng ngắn đó lại. Sau đó dùng quy tắc của mật mã Alpha để tiến hành phiên dịch. Đồng thời, đưa dữ liệu vào máy tính hệ thập lục phi tuyến tính (2)(3), sau đó...”

Tương tự, cái lão già kia vừa mở miệng ra là cũng tuôn ra một đồng lớn các thuật ngữ mà Bùi Kiều hoàn toàn không hiểu gì cả. Có điều, sau khi lão già đó ra lệnh khoảng mười mấy giây thì một đoạn đối thoại vô cùng dễ hiểu do hệ thống máy tính tạo ra chọt vang lên:

“Chủ nhân, ta cần có năng lượng, ta cần nhiều năng lượng hơn nữa...”

Những câu nói đó được phát lặp đi lặp lại không ngừng trong gian phòng cho tới khi lão già ở bên ngoài kia ngắt nó đi. Lúc này, tiếng nói của lão ta lại vang lên lần nữa: “Bùi Kiều, những lời vừa rồi là những gì được phiên dịch ra từ sóng điện từ di chuyển trên cây rìu lớn đó. Đương nhiên, cũng có thể là chúng ta phiên dịch sai, có thể ý nghĩa của những dao động đó không phải như vậy cũng nên. Nhưng có một điều vô cùng chắc chắn, là cây rìu lớn này đã xảy ra một biến đổi nào đó vì sự xuất hiện của người. Nếu như có thể được, thì giờ người thử dùng linh hồn thể của mình chạm vào nó được không?”

Bùi Kiều hít sâu một hơi: “Đó chính là mục đích của ta khi tới đây... Vậy thì, ta đến đây!” Vừa nói, Bùi Kiều vừa từ từ lại gần thanh Thiên Sinh Vũ Khí này.

Có thể thấy rõ ràng là Bùi Kiều càng tới gần cây rìu lớn này thì ánh sáng màu vàng kim của nó lại càng chói mắt hơn. Dường như nó thực sự là một sinh mệnh có ý thức, đang kêu gọi Bùi Kiều tới gần một cách gấp gáp.

Bùi Kiều càng tới gần nó thì càng cẩn thận. Hắn tới cạnh cây rìu lớn đó, chờ một chút rồi mới mới ‘nhắm mắt đưa tay’, chạm vào cây rìu lớn này. Trong khoảnh khắc, cổ ý chí phần nộ kia như sóng dữ ập tới, bao phủ hoàn toàn hắn vào trong đó!

Cổ ý chí đó thuần khiết vô cùng! Tuy nói là phần nộ, nhưng đúng ra thì đó là một cổ ý chí bị phần bất khuất, có chỗ giống như ý chí anh dũng nhưng lại cũng có điểm khác biệt. Nếu như sự bất khuất của ý chí anh dũng là thể hiện sự không chịu đầu hàng trong chiến đấu, thì sự bất khuất của ý chí phần nộ lại thể hiện tinh thần không chịu cúi đầu khi đã thất bại, muốn dốc hết sức lực để liều mạng. Đó... chính là ý chí phần nộ!

Khi đang đắm chìm trong việc cảm nhận cổ ý chí phần nộ đó thì Bùi Kiều bỗng kinh sợ phát hiện ra tiêu chuẩn năng lượng của mình đang tràn ra khỏi chỗ tay hắn tiếp xúc cùng Bạo Viêm Cự Phủ với tốc độ cực nhanh, như thể cây rìu này đang cắn nuốt năng lượng trong cơ thể hắn vậy. Với tốc độ này thì chỉ năm, sáu giây sau thôi, hắn sẽ bị hút thành cái xác khô... Không, có khi cây rìu này sẽ hấp thu luôn cả chấp niệm của hắn cũng nên! Thế thì đúng là đến cái xác cũng không còn rồi!

(Tránh ra ngay! Mẹ kiếp! Tại sao cái cây rìu này lại như vậy? Ý chí của nó rõ ràng là vui mừng vì ta cơ mà, chẳng lẽ nó vui vì ta đến làm môi cho nó hấp thụ hay sao?)

Bùi Kiều điên cuồng kéo tay ra khỏi chỗ tiếp xúc, nhưng cây rìu kia lại như thể có lực hút lớn như thiên quân vạn mã, làm cho hắn không thể giãy giụa được chút xíu nào. Ngược lại, hắn càng giãy thì lực hút lại càng lớn, bị dính càng chặt và tốc độ hút năng lượng... cũng càng lớn hơn!

(Mẹ kiếp! Đã trải qua bao nhiêu kiếp nạn như vậy, liều mạng để từ Địa Ngục trở lại Dương Gian, vậy mà ta lại chết oan một cách uất ức như vậy, lãng nhách như vậy! Lão tử không phục!)

Bùi Kiều điên cuồng gào thét trong đầu, đồng thời cũng tuyệt vọng ‘nhìn’ năng lượng tiêu chuẩn của mình bị hút đi từng đơn vị một, rồi đến cả lực lượng lõi điện cũng chạy không thoát. Mãi cho tới khi trong cơ thể hắn chỉ còn lại 10 đơn vị năng

lượng thì không ngờ lực hút kia bỗng nhiên biến mất. Vì Bùi Kiêu đang dùng toàn lực để lùi lại nên lập tức ngã lộn nhào về phía sau, đập rầm một cái vào vách tường.

(... Cảm giác vừa rồi là gì?)

Vì trong cơ thể chỉ còn lại 10 đơn vị năng lượng tiêu chuẩn nên lúc này Bùi Kiêu đã suy yếu tới mức nhúc nhích một chút cũng không nổi, cơ thể gần như trở nên trong suốt, như thể một cái ảo ảnh lập thể ba chiều. Tuy vậy, hắn vẫn cố sức rống lên được: “Năng lượng tiêu chuẩn... ai ở bên ngoài, mang năng lượng tiêu chuẩn vào đây!” Vừa hô xong thì hắn chỉ cảm thấy trước mặt tối sầm, thiếu chút nữa thì ngất đi. Nhưng còn may mà ý chí của hắn rất kiên định, lập tức cắn răng trợn mắt, không để mình thật sự ngất đi.

Lúc này đây, đám nhân viên nghiên cứu ở bên ngoài đã cho thấy được hiệu suất làm việc cực cao của mình. Chỉ khoảng sau hai phút, cánh cửa của phòng giam mở ra, mấy tên Tự Do Linh Hồn vội vàng xách mấy cái hòm lớn đi vào. Bọn họ cẩn thận đi vào, vừa thấy bộ dạng thê thảm của Bùi Kiêu thì lập tức sợ tới mức bùn rùn toàn thân, vậy mà không dám đi vào trong phòng nữa, chỉ tìm cách kéo Bùi Kiêu ra ngoài thật nhanh.

Bỗng nhiên, không biết Bùi Kiêu lấy đâu ra sức lực mà đẩy bọn họ ra rồi rống lên: “Mở cái hòm đó ra!”

Sau phút sừng sốt ban đầu, một trong số đám Tự Do Linh Hồn liền chạy đi mở một chiếc hòm ra. Lập tức, trong hòm tràn ra vài trăm đơn vị năng lượng tiêu chuẩn, còn Bùi Kiêu thì cũng không hề khách khí mà hút chỗ năng lượng đó vào cơ thể. Ngay khi đã hồi phục được chút sức lực, Bùi Kiêu lập tức giằng lấy hai chiếc hòm còn lại, rồi chạy về phía Bạo Viêm Cự Phù.

“Hút đi! Để ta xem xem ngươi có thể hút được bao nhiêu? Đừng có để ta thất vọng đấy! Cái cảm giác đó...”

Bùi Kiêu thấp giọng thì thầm một câu, sau đó liền mở một chiếc hòm kim loại ra, đồng thời như ‘điếc không sợ súng’ mà lần nữa đặt tay lên Bạo Viêm Cự Phù, mặc cho nó hút đi năng lượng của mình. Cứ như vậy, năng lượng tiêu chuẩn chứa

trong từng chiếc hòm lần lượt bị tiêu hao hết. Chỉ trong mấy phút ngắn ngủi, vài nghìn đơn vị năng lượng tiêu chuẩn đã bốc hơi mất, và tới lúc này thì dường như Bạo Viêm Cự Phủ đã bắt đầu ‘ăn’ no bụng, tốc độ hấp thụ năng lượng dần dần chậm lại. Mà còn vì đã hút đi lực lượng lõi điện trong cơ thể Bùi Kiêu, nên bây giờ thậm chí trên cây rìu này còn có những tia điện xẹt qua xẹt lại. Nhìn qua đúng là rất uy mãnh!

“Vừa rồi... Cảm giác vừa rồi có phải là thật hay không đây?” Bùi Kiêu buông tay ra, sau đó cứ nhìn chăm chăm vào cây Bạo Viêm Cự Phủ, mắt không chớp lấy một cái.

Ngay khi đám Tự Do Linh Hồn quanh đó đang quá đổi ngạc nhiên, còn bọn nhân viên nghiên cứu khoa học bên ngoài vừa thở phào, bỗng nhiên, Bạo Viêm Cự Phủ chợt tỏa ra ánh sáng màu vàng kim vô cùng chói lọi, như một mặt trời nhỏ bỗng nhiên xuất hiện trong căn phòng!

Không chỉ có vậy, một cỗ khí thể phần nộ cũng lập tức bao phủ cả căn phòng... Không đúng! Mà là cả tầng lầu này, thậm chí cả vài tầng xung quanh cũng bị bao phủ vào trong đó. Bất kỳ một ai ở trong phạm vi bao phủ đó đều run rẩy kịch liệt toàn thân!

Đúng vậy! Đây là khí thể trường...

Mà lúc này, ánh sáng màu vàng kim đã dần yếu bớt, còn mấy tên Tự Do Linh Hồn lúc trước đã sợ tới nỗi không dám động dấy cả một ngón tay. Bởi vì, nơi đặt cây Bạo Viêm Cự Phủ lúc trước, giờ đang đứng một quái vật khổng lồ cao tới khoảng 10m...

Đó chắc chắn là loại quỷ quái chỉ tồn tại trong ảo giới Phong Đô!

Ngư Đầu!

Chân Ma cấp Ngư Đầu!

Lời bình:

Một con Chân Ma cấp Ngưu Đầu xuất hiện! Điều này có liên quan gì tới Bạo Viêm Cự Phủ? Chả lẽ lần này Bùi Kiêu đã ‘lấy đá đập chân mình’ ? Cùng đón đọc chương mới nhất của TVKD được thực hiện bởi nhóm dịch Vô Hạn Chi Tâm trên Bạch Ngọc Sách!

Chú thích:

1. Tấm gương hai mặt: Là tấm kính đặc biệt được đặt ngăn ở giữa 2 căn phòng. Trong đó thì có 1 phòng sáng và 1 phòng rất tối. Người ở trong phòng tối có thể nhìn qua tấm gương để quan sát những gì diễn ra trong phòng sáng, còn người trong phòng sáng thì chỉ thấy đó như 1 tấm gương bình thường.
2. Hệ thập lục: hệ đếm cơ số 16, được dùng trong toán học và vật lý.
3. Phi tuyến tính: Hệ thống phi tuyến tính là hệ thống mà đầu ra không tỷ lệ thuận với đầu vào, trái ngược với tuyến tính.

TỬ VONG KHAI ĐOAN

Zhttty
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 26: Ngưng Tự Ý Chí! Ngụy Ngưu Đầu? (3)

Sự xuất hiện đột ngột của con Ngưu Đầu này đã làm cho mấy tên Tự Do Linh Hồn kia sợ tới mức không dám động dấy. Cho dù có được cầm Thiên Sinh Vũ Khí trên tay, thì một đám Tự Do Linh Hồn cũng chẳng dám nhìn thẳng vào một con quỷ quái Chân Ma cấp, càng không cần nói đến lúc bọn hắn đang ‘tay không tấc sắt’ như hiện tại. Bởi vì chỉ cần đụng phải trường khí thể thì Tự Do Linh Hồn hơi yếu chút sẽ lập tức hôn mê, kẻ mạnh hơn thì sẽ bị ảnh hưởng, thậm chí là khống chế. Giống như lúc này, trường khí thể phần nộ vừa xuất hiện thì mấy tên Tự Do Linh Hồn này đã bắt đầu cảm thấy đầu óc quay cuồng.

Đây là thủ đoạn ảnh hưởng tới đối phương đặc trưng mà chỉ có cường giả Chân Ma cấp mới có, đó cũng là lý do mà cả ngàn tên Tự Do Linh Hồn cũng không thể nào địch nổi một cường giả Chân Ma cấp!

Bùi Kiêu cũng bị trường khí thể phần nộ bao phủ, nhưng cảm giác của hắn và những kẻ khác lại hoàn toàn bất đồng.

Trong cảm nhận của hắn, trường khí thể kia dày đặc và cô đọng, giống như đó là một loại chấp niệm được ‘pha loãng’. Nhưng nó cũng có chỗ khác với chấp niệm, nếu ví chấp niệm rắn chắc như sắt thép thì trường khí thể chỉ mỏng manh như thể khí vậy. Hơn nữa, chấp niệm thì không hề có ý chí, còn trường khí thể thì lại tràn ngập ý chí.

Không chỉ đơn giản như vậy, năng lực đè ép và phá hoại vốn là đặc trưng của trường khí thể thì lúc này hắn lại không hề thấy. Lúc này đây, Bùi Kiêu chỉ có cảm giác giống như đang được bọc trong một tấm chăn bông mềm mại ấm áp. Ý chí phần nộ thì vẫn tồn tại như thường, nhưng nó lại mang tới cho Bùi Kiêu một cảm

giác thân thiết, giống như đang khoác trên mình một tấm áo choàng ấm áp, ôn hòa mà thân thiết, không hề đè ép hay gây cho hấn chút cảm giác thù địch nào.

Vậy nên, Bùi Kiều hiểu rằng con Ngưu Đầu đột nhiên xuất hiện này sẽ không làm hại hấn. Cho dù nó có phải quỷ quái hay không thì vẫn có một mối liên hệ nào đó với hấn... Tuy không dám khẳng định chắc chắn, nhưng cảm giác vừa rồi chắc hấn sẽ không lừa hấn!

Lúc trước, khi Bùi Kiều sắp bị cây Bạo Viêm Cự Phủ này hút thành xác khô, bỗng nhiên hấn lại cảm nhận được bên trong Bạo Viêm Cự Phủ còn tồn tại một luồng chấp niệm đặc biệt. Đúng vậy, bản thân Bạo Viêm Cự Phủ vốn là do chấp niệm tạo thành, thế mà ở trong lòng nó còn tồn tại một luồng chấp niệm khác. Nhưng luồng chấp niệm này cũng không phải là một thể thống nhất, mà là do hai loại chấp niệm khác nhau hòa quyện, xoắn bện lại mà thành.

Một loại chấp niệm trong số đó chính là chấp niệm của Bùi Kiều, còn một loại khác thì tràn ngập bi thương, phẫn nộ, táo bạo, lo lắng, thậm chí là cả thâm độc. Có điều, loại chấp niệm phẫn nộ kỳ dị kia vô cùng nhỏ bé, yếu ớt. Nó yếu ớt tới mức số lượng không đạt được 1% tổng số chấp niệm của luồng chấp niệm dung hợp, nếu như một lượng chấp niệm nhỏ như vậy mà vô tình bị tách ra ngoài môi trường thì chắc chắn nó đã tiêu tán từ lâu. Có điều, phần chấp niệm kỳ dị kia lại được chấp niệm của Bùi Kiều bao bọc, mà vài đơn vị chấp niệm của Bùi Kiều lại được chấp niệm của Bạo Viêm Cự Phủ giữ trong lòng chính nó, vì vậy mà cả hai loại chấp niệm đều không bị tiêu tán, ngược lại, chấp niệm của Bùi Kiều đang bắt đầu dung hợp với loại chấp niệm bạo ngược kia!

Chính bản thân Bùi Kiều cũng không biết hấn đã đưa chấp niệm của bản thân mình vào bên trong Bạo Viêm Cự Phủ khi nào và bằng cách nào, nhưng khi hấn cảm nhận được điều đó thì đã nhanh chóng quyết định phải nạp năng lượng cho Bạo Viêm Cự Phủ. Bởi vì chấp niệm của hấn đã hoàn toàn áp đảo, chiếm thể chủ đạo so với tia chất niệm kỳ dị kia, thế nên hấn tin tưởng rằng sẽ không xảy ra chuyện gì xấu với bản thân mình!

Quả nhiên, tuy lúc con Ngưu Đầu này xuất hiện thì cả mấy tầng lầu đều đã bị

trường khí thế của nó bao phủ, nhưng Bùi Kiều cũng ở trong trường khí thế đó thì lại không hề cảm thấy bị đè ép. Ngược lại, hẳn còn có cảm giác như cá gặp nước. Tới lúc này thì Bùi Kiều mới dám thả lỏng tinh thần một chút.

Ngay khi Bùi Kiều đang thư giãn một chút thì bỗng nhiên cả tầng lầu vang lên tiếng chuông cảnh báo vô cùng chói tai. Đám nhà nghiên cứu khoa học ở bên ngoài còn bối rối và hoảng sợ hơn nữa, bắt đầu chạy trốn tứ tán, cửa ra vào của căn phòng làm bằng hợp kim siêu điện từ lập tức đóng sầm lại, tia lửa điện chọt xuất hiện rồi chạy khắp các vách tường. Hiên nhiên, cơ chế phòng ngự, ngăn chặn quý quái thoát ra ngoài của căn phòng này đã được khởi động!

“Gào!”

Ngay khi trên vách tường xuất hiện dòng điện thì con Ngưu Đầu đang nằm trên mặt sàn cũng chọt trợn trừng đôi mắt bò của nó, sau khi gầm lên một tiếng điên cuồng thì liền muốn đứng thẳng dậy. Tuy con Ngưu Đầu này không thể khổng lồ bằng con Ngưu Đầu Ma Vương cấp lúc trước, nhưng thân hình của nó cũng cao hơn 10m, thế nên mới vươn người đứng lên thì đầu nó đã chạm vào trần căn phòng, nhưng dù vậy thì cũng mới chỉ đứng lên được nửa người mà thôi. Ngay lập tức, dòng điện trên trần nhà đánh thẳng vào đầu nó. Một tiếng ‘đùng’ nổ vang, cái đầu của Ngưu Đầu dường như đã biến thành một quả cầu sét, ánh chớp chói lóa lên làm người ta phải nhức mắt.

Thế nhưng dòng điện đó rõ ràng là không làm cho nó tổn thương chút nào. Nó cứ nửa đứng nửa ngồi, đội cái trần nhà trên đầu như vậy, cặp mắt bò của nó thì nhìn Bùi Kiều chăm chăm, không để ý chút nào tới dòng điện kịch liệt trên đỉnh đầu.

Bùi Kiều nhìn cảnh này mà cảm thấy có chút dở khóc dở cười. Một mặt là dở khóc dở cười với đám nhân viên nghiên cứu khoa học ở bên ngoài. Bùi Kiều cũng hiểu uy thế của quý quái Chân Ma cấp là thế nào, một khi để cho con Ngưu Đầu Chân Ma cấp này thoát khỏi căn phòng này thì rất có thể nó sẽ gây ra thiệt hại có tính đả kích với cả Tổ Chức Linh Hồn Trung Quốc. Vậy nên dù hẳn có nói với bọn họ là con Ngưu Đầu này sẽ công kích lung tung, thì có lẽ cũng sẽ chẳng có ai chịu mở cửa cho hẳn, chỉ biết ngồi chờ Cung Diệp Vũ đến mà thôi.

Một mặt khác là dở khóc dở cười vì biểu hiện của chính con Ngưu Đầu này. Chưa cần nói tới cái khác, chỉ riêng việc nó không sợ dòng điện thôi đã vô cùng quý dị rồi!

Dòng điện của thế giới hiện thực và lực lượng lôi điện của Bùi Kiêu là hai thứ hoàn toàn khác biệt. Dòng điện của thế giới hiện thực là vật chất thực sự tồn tại, còn lực lượng lôi điện của Bùi Kiêu thì được hãn chuyển hóa từ năng lượng tiêu chuẩn mà thành, cũng giống như Thiên Sinh Vũ Khí, là thứ có thể gây tổn thương cho linh hồn và quý quái, còn dòng điện của thế giới hiện thực thì lại không thể làm tổn thương được quý quái.

Nhưng trong căn phòng này thì lại khác! Bởi vì căn phòng này được làm bằng hợp kim siêu điện từ - loại vật chất có thể làm tổn thương được quý quái, vậy nên dòng điện chạy qua thứ hợp kim này cũng có thể làm tổn thương được quý quái đấy... Nhưng dòng điện này lại chẳng có chút hiệu quả nào với con Ngưu Đầu này. Thật ra Bùi Kiêu cũng có thể đoán được nguyên nhân của điều này. Lúc trước, khi năng lượng của Bùi Kiêu bị Bao Viêm Cự phủ hút đi thì đồng thời cả lực lượng lôi điện của hãn cũng bị hút đi theo. Có lẽ cũng chính vì nguyên nhân đó mà con Ngưu Đầu này đã được miễn dịch với dòng điện?

Bùi Kiêu lắc đầu. Hãn cũng không thể khẳng định chắc chắn là chuyện gì đã xảy ra, thậm chí là cả nguyên nhân khiến con Ngưu Đầu Chân Ma cấp này sinh ra hãn cũng không biết. Có điều, việc cần làm gấp hiện tại là phải ổn định lại tình hình đã: “Mọi người ở bên ngoài đừng sợ! Con quý quái Chân Ma cấp này là do ta không chế. Nó sẽ không công kích các người, nhưng để đề phòng bất chắc thì các người đi gọi Cung Diệp Vũ đến đây đi. Nhanh lên một chút!”

Đám nhân viên nghiên cứu ở bên ngoài lúc này mới như bừng tỉnh. Lập tức, có người chạy ngay tới thang máy, có người thì nhìn chăm chăm vào cửa lớn, có người lại nhìn vào màn hình của camera ghi hình trong phòng vì sợ con Ngưu Đầu khổng lồ này đột nhiên ra oai. Nhìn vào cái thân hình khổng lồ với cơ bắp cuộn cuộn xoắn vặn của nó, mấy nhân viên nghiên cứu này không dám chắc là bức tường bằng hợp kim siêu điện từ kia có đủ dày hay không.

Còn tình cảnh trong phòng hiện tại thì lại là chuyện khác. Mấy tên Tự Do Linh Hồn kia đều đã rơi vào tình trạng hôn mê do không chịu nổi áp lực của trường khí thể ở khoảng cách gần, còn Bùi Kiêu thì vẫn chăm chú nhìn vào con Ngưu Đầu này. Bạo Viêm Cự Phủ vốn được đặt trên mặt đất giờ đã biến mất, thế nên hiển nhiên là cây rìu đó đã biến thành con Ngưu Đầu Chân Ma cấp trước mặt rồi. Chỉ là không hiểu bằng cách nào mà một thanh Thiên Sinh Vũ Khí lại biến thành quỷ quái như vậy. Mà hơn nữa là tại sao con Ngưu Đầu này cứ nhìn chăm chăm vào hắn như vậy đây?

Nếu như đã không nghĩ ra được đáp án thì Bùi Kiêu cũng không thể cứ đứng ngây ra để chờ Cung Diệp Vũ như thế này được. Dù sao thì trong thân thể của con Ngưu Đầu này còn có một bộ phận chấp niệm của hắn, hơn nữa trường khí thể này cũng rất thân thiện chứ không hề gây hại gì cho hắn. Vậy nên Bùi Kiêu bắt đầu tự cổ vũ cho dũng khí của mình, sau đó từng bước một tiến lại gần con Ngưu Đầu này. Càng tới gần con quái vật đó, hắn càng cảm nhận được một cảm giác thân thiết, vậy nên, sau khi do dự một hồi, cuối cùng hắn cũng thò tay ra, chạm vào con Ngưu Đầu.

Khi bàn tay Bùi Kiêu chạm vào thân hình của con Ngưu Đầu, trong khoảng khắc, hắn như cảm thấy mình vừa chạm vào một khối chất lỏng sền sệt. Còn chưa kịp tỉnh táo lại thì cả bàn tay của hắn đã chui thẳng vào trong cơ thể của Ngưu Đầu!

Tình huống này thật quá mức quỷ dị! Đối với các linh hồn thể, thực ra là cả quỷ quái và linh hồn thể đều giống nhau. Khi hai bên tiếp xúc với nhau thì cả hai phía đều giống như biến thành vật chất vậy, không thể có việc như kiểu: linh hồn thể đi xuyên qua cơ thể quỷ quái gì đó. Nhưng vừa rồi, bàn tay của Bùi Kiêu thực sự đã đi xuyên vào trong cơ thể của Ngưu Đầu, cứ như thể con Ngưu Đầu này chỉ là ảo ảnh vậy!

Tình cảnh này đúng là quá quỷ dị!

Bùi Kiêu cũng càng hoảng sợ hơn, vội vàng rút tay ra khỏi cơ thể của Ngưu Đầu. Tuy thứ này sền sệt như chất lỏng, nhưng dường như không phải vì vậy mà nó cản trở Bùi Kiêu rút tay lại. Bùi Kiêu vội nhìn chăm chăm vào bàn tay mình.

Trên tay hắn không có bất kỳ thứ gì giống như chất lỏng, năng lượng tiêu chuẩn

trong cơ thể vẫn còn nguyên, chấp niệm cũng không hề tăng lên hay giảm đi. Cứ như thế một màn bất hợp lý vừa rồi chỉ là ảo giác của hắc vật!

(Không đúng! Ta rất tỉnh táo! Hơn nữa, cảm giác của ta cũng không phải cảm giác giả do ảo giác gây nên. Vậy thì những gì vừa xảy ra là thật! Ta thật sự có thể đi vào trong cơ thể của con Ngưu Đầu này?)

Sự kinh ngạc trong lòng Bùi Kiều lúc này đã lớn đến khó mà hình dung. Chuyện như thế này chưa bao giờ được nhắc tới trong tư liệu của tổ chức linh hồn, mà trước đây cũng chưa từng thấy quỷ quái Ma Vương cấp. Vậy thì cái thanh Thiên Sinh Vũ Khí do quỷ quái Ma Vương cấp thực thể hóa ra này thì sao? Không những đột nhiên biến thành quỷ quái, mà dường như linh hồn thể còn có thể đi xuyên qua nó được nữa?

Sau đó liệu sẽ còn gì nữa đây?

Bùi Kiều nghĩ ngợi, suy tư cả nửa ngày. Mặc dù hắc muốn đợi Cung Diệp Vũ tới để bàn bạc kỹ hơn, nhưng trong đáy lòng lại có một cảm giác không muốn chịu thua. Hắc tự hỏi: nếu cái gì cũng ý lại vào Cung Diệp Vũ thì bản thân mình là cái gì đây? Tiểu đệ? Thủ hạ?

Nghĩ tới đó, Bùi Kiều lập tức nghiêng răng trợn mắt, sau đó bắt đầu đưa tay vào trong cơ thể Ngưu Đầu. Mà lần này hắc cũng không kháng cự như trước, đưa toàn thân chìm vào trong cơ thể Ngưu Đầu. Ở phòng nghiên cứu bên ngoài, đám nhân viên khoa học nhìn thấy một màn này thì đã sợ tới ngây người rồi, con mắt nhiều kẻ đã trừng lên như sắp lòi hủ ra ngoài vậy, cứ nhìn chăm chăm vào màn hình, chứng kiến Bùi Kiều từng chút một biến mất trong cơ thể của Ngưu Đầu.

Khi toàn thân Bùi Kiều đã chìm vào trong cơ thể của Ngưu Đầu, hắc mới phát hiện trong cơ thể của Ngưu Đầu cũng vẫn có thể nhìn được. Chẳng qua là trước mặt giống như đây sương mù, không nhìn được quá xa, mà lực cản khi di chuyển cũng rất lớn, giống như đang đi lại bên trong một vũng bùn vậy. Nhưng cũng may mà thân hình của Ngưu Đầu không quá lớn, hắc có thể thấy được cách đó 2 – 3m có một tia chớp đang lơ lửng trong sương mù. Trong đầu Bùi Kiều lập tức nảy ra một giả thuyết, liền cất bước đi về hướng tia chớp đó.

Chỉ có vài mét như vậy mà không ngờ hẳn phải đi mất gần nửa phút. Đến khi đã thấy được tia chớp ở ngay trước mặt, cảm giác thân quen lại một lần nữa xuất hiện. Quả nhiên! Tia chớp kia chính là luồng chấp niệm đã chạy vào trong Bạo Viêm Cự Phủ không biết từ lúc nào của hẳn!

Bùi Kiêu liền nắm chặt lấy phần chấp niệm này. Trong khoảnh khắc, hẳn chỉ thấy cảnh tượng trước mắt mình chợt thay đổi, đó là khung cảnh của gần nửa căn phòng bằng hợp kim siêu điện từ. Hơn nữa, tầm nhìn của hẳn có chút quái lạ, giống như hẳn đang đứng trên cao mấy mét nhìn xuống vậy. Đến khi Bùi Kiêu thử giật giật tay chân mình thì cuối cùng hẳn cũng biết cái tầm mắt này đại biểu cho điều gì... Đây là tầm mắt của Ngưu Đầu! Hẳn đang nhìn thông qua đôi mắt của Ngưu Đầu đó sao!?

(Hoặc nói là... Ta đã khống chế cơ thể của con Ngưu Đầu này?)

Không chỉ riêng tầm mắt, còn có một cảm giác khác cũng đồng thời xuất hiện trong ý thức của Bùi Kiêu. Lần này thì cảm giác cực kỳ quý dị, không phải là hình ảnh mà thị giác nhìn thấy, mà chỉ là một loại cảm giác mờ lung mà thôi, không thể cảm nhận được kích thước, hình dáng hay màu sắc của sự vật, nhưng lại có thể cảm nhận được cường độ chấp niệm của những người xung quanh. Đặc biệt là với đám Tự Do Linh Hồn cách đó không xa thì rõ ràng nhất, hẳn có thể thấy được cường độ của chấp niệm, số lượng của chấp niệm, số lượng của năng lượng tiêu chuẩn... Không chỉ có vậy, Bùi Kiêu còn có thể cảm nhận được bên trong thang máy có sự tồn tại của một trường khí thể vô cùng bá đạo. Cường độ chấp niệm ở nơi đó lớn tới mức dọa người, dường như là một luồng lôi điện màu tím vậy!

Vô cùng bá đạo!

(Cái này là cảm nhận bằng trường khí thể sao? Hay nói cách khác là giờ ta có thể cảm nhận được mọi cái mà con Ngưu Đầu này cảm nhận được? Thậm chí cả thân thể của nó cũng khống chế ư?)

Bùi Kiêu chỉ thấy vừa mừng vừa sợ. Đúng lúc trước hẳn có cảm thấy lần này sẽ gặp được ‘chỗ tốt’, nhưng ai mà ngờ là cái ‘chỗ tốt’ đó lại lớn đến như vậy? Lớn đến mức khiến hẳn cảm thấy khó tin!

Cơ thể và trường khí thể của một con Ngưu Đầu Chân Ma cấp? Do hãn hoàn toàn khống chế?

Nhưng đồng thời thì Bùi Kiêu cũng phát hiện năng lượng tiêu chuẩn của mình đang bị tiêu hao với tốc độ lên đến 18 đơn vị mỗi phút. Mà Cung Diệp Vũ cũng sắp đến rồi nên Bùi Kiêu cũng không dám thí nghiệm tiếp nữa. Nếu không, lỡ như Cung Diệp Vũ nhìn thấy Ngưu Đầu mà lại không thêm hỏi một câu, bỏ luôn cho một đao, thế thì có khi Bùi Kiêu sẽ chết oan mất.

Vậy nên Bùi Kiêu cũng không dám chờ lâu hơn nữa, lập tức thoát khỏi trạng thái điều khiển Ngưu Đầu, đồng thời cũng bắt đầu ‘bơi’ đi, chui ra khỏi cơ thể của nó. Có điều, vì thân thể của Ngưu Đầu đặc sệt nên hãn cũng phải mất tới mấy chục giây mới hoàn toàn chui được ra ngoài. Mà ngay khi hãn chui ra khỏi cơ thể của Ngưu Đầu thì một ánh đao màu tím đã xẹt qua cánh cửa kim loại của căn phòng. Ngay sau đó, Cung Diệp Vũ đã nhào vào trong phòng cùng với một tiếng gầm thét đầy sự nôn nóng.

Bùi Kiêu chỉ kịp hô lên một tiếng “đừng” thì Cung Diệp Vũ đã lập tức phát chiêu. Một đao chém thẳng về phía Ngưu Đầu!

TỬ VONG KHAI ĐOAN

Zhttty
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 27: Thiên Sinh Vũ Khí Cấp Ma Vương (1)

Một kích của Cung Diệp Vũ quả là nhanh như điện, vừa thấy ánh sáng tím lóe lên, Bùi Kiêu cũng chưa kịp hô lên được đến tiếng thứ hai, trong lòng đã biết không còn kịp nữa rồi. Dao của Cung Diệp Vũ chém ra cũng giống như đao của hắc vật, bá đao vô cùng.

Người ngăn giết người, thần ngăn hủy thần, phật cản diệt phật, ma cản tru ma, chính là loại khí thể quyết tiến không lùi! Chỉ cần hắc không hoài nghi về đao của chính mình, thì hắc sẽ không bao giờ do dự. Nhìn một đao sét đánh này mà xem, thử hỏi làm sao Bùi Kiêu có thể ngăn cản được?

Có điều nhờ có tiếng Bùi Kiêu hô hoán, Cung Diệp Vũ lại tương đối tin tưởng Bùi Kiêu, cho nên cũng lưỡng lự trong giây lát, một đao như sét đánh kia cũng vì vậy mà hơi chậm lại một chút. Đúng lúc này, Ngưu Đầu vốn vẫn đang bất động bỗng nhiên vung tay lên chặn giữa đầu nó và Tử Lô Đao, tiếp đó ánh đao tím chớp lên, nhưng chỉ có thể chém đứt được cổ tay của Ngưu Đầu, còn đầu của nó vốn phải bị bổ ra làm đôi thì vẫn nguyên vẹn như cũ.

Cung Diệp Vũ hơi cau mày, tuy nhiên hắc cũng không công kích tiếp mà kéo theo Bùi Kiêu ở phía dưới lùi lại thật nhanh. Vừa lui ra được khoảng 10 bước, hắc chợt nhìn thấy Ngưu Đầu đã nhặt lấy đoạn cổ tay bị đứt kia lên và như đang gặm trở lại, không đến mấy giây, cổ tay của nó đã hoàn toàn lành lặn, không còn nhìn ra chút dấu vết gì nữa.

Cùng lúc đó, ánh mắt của Ngưu Đầu cũng chăm chú nhìn về phía Cung Diệp Vũ, trường khí thể phản nộ vốn vẫn phân tán liên ngưng tụ lại, gần như hoàn toàn tập trung lên người hắc, đồng thời thân hình nó khê động, tựa như nó sắp bắt đầu

phản công.

Lúc này cảm giác của Bùi Kiều bỗng nhiên trở nên vô cùng kỳ lạ, trong lúc Ngưu Đầu bày ra tư thế tấn công, hắn cũng bất chợt cảm ứng được một dòng ý chí truyền đến, tựa như đang hỏi hắn có muốn công kích hay không, rất là kì diệu, khó có thể hình dung. Tuy nhiên Bùi Kiều cũng hiểu được ý tứ của nó, trong lòng hắn liền kêu lên không được tấn công, quả nhiên Ngưu Đầu chỉ hơi liếc qua một chút, sau đó lại tiếp tục đứng trơ ra, có điều ánh mắt nó vẫn chăm chú nhìn Cung Diệp Vũ.

Cho đến lúc này, Bùi Kiều mới vội nói với Cung Diệp Vũ: "Đừng công kích nó nữa, nó sẽ không tấn công chúng ta đâu!"

Cung Diệp Vũ tuy mắt vẫn theo dõi Ngưu Đầu, nhưng cũng gật đầu nói: "Ta biết rồi, trong trường khí thể của nó không có chứa sát ý và âm u, cảm giác rất kỳ lạ, hoàn toàn khác với quỷ quái, trái lại nó giống như là một Tự Do Linh Hồn vậy... Ách, cũng có chỗ không giống, lúc đao của ta chém vào thân thể nó, ta cảm thấy lực cản gần như rất nhỏ? Kỳ lạ, đúng là kỳ lạ."

Đến đây Bùi Kiều mới thật sự thở phào, hắn phải vất vả biết bao mới có được con Ngưu Đầu Chân Ma cấp kỳ quái này, tuy còn nhiều chỗ khó hiểu, thế nhưng nếu như hắn có thể thật sự khống chế được hành động của nó, như vậy cũng có nghĩa là hắn sẽ có được thực lực của Chân Ma cấp... Mặc dù thực lực Chân Ma cấp kiểu này cũng hơi yếu đấy, nhưng chí ít thực lực của hắn cũng được nâng lên rất nhiều. Vì vậy bất kể như thế nào cũng không được để cho Cung Diệp Vũ chém nó, nếu không thì hắn dù có muốn khóc cũng khóc không được.

"Đi thôi, trước tiên ổn định lại tình hình bên ngoài rồi hãy nói tiếp, con Ngưu Đầu này còn có chỗ kỳ dị khác, sau khi ra ngoài ta sẽ nói rõ với các người. Đúng rồi, cánh cổng này thực ra không cần phải phong bế, con Ngưu Đầu sẽ này sẽ không gây ra vấn đề gì đâu." Bùi Kiều nhỏ giọng nói với Cung Diệp Vũ.

Cung Diệp Vũ xoay đầu nhìn hắn, hơi cau mày nhưng cũng nhanh chóng gật đầu nói: "Tốt, vậy thì ổn định tình hình bên ngoài trước... Có điều, tiểu tử người cũng lợi hại lắm, mới vừa có được kỹ năng Valkyrie, bây giờ lại lấy được một con

Ngưu Đầu như vậy, người còn gây náo loạn hơn ta nhiều, ha ha ha. Đi!" Trong tiếng cười lớn, Cung Diệp Vũ thu lại Tử Lô Dao, dần dần bước ra khỏi căn phòng siêu điện tử này.

Có Cung Diệp Vũ tọa trấn, cộng thêm Bùi Kiêu cũng cho Ngưu Đầu thu liễm ý chí của trường khí thể lại, tình hình toàn bộ Tổng bộ linh hồn dần dần được bình ổn trở lại. Tuy vậy lần này cũng đã làm kinh động đến rất nhiều người, có đến mấy vị sĩ quan cấp Tướng năm, sáu chục tuổi dẫn theo người chạy đến đây. Có thể tưởng tượng, nếu như thực sự có một con quỷ quái Chân Ma cấp xuất hiện ở Tổng bộ, thì loại chấn động này cũng sẽ là đại biểu cho sự hủy diệt của Tổ Chức Linh Hồn.

Song khi những người trước mặt này biết rằng Ngưu Đầu sẽ không tấn công con người và Tự Do Linh Hồn giống như quỷ quái thông thường, trái lại Bùi Kiêu còn có thể khống chế được nó, kẻ đầu tiên bị kích thích chính là đám nhân viên nghiên cứu khoa học, cả bọn ánh mắt sáng ngời, toàn thân kích động đến nổi run rẩy không ngừng, gần như muốn đè Ngưu Đầu ra giải phẫu ngay tại chỗ vậy.

Về phần những kẻ đại biểu cho Chính Phủ đến xử lý các công việc liên quan, tuy cũng đã bị kích động đến mức cả người run lên nhè nhẹ, nhưng cũng may bọn họ kiểm chế khá tốt, sau khi hỏi thăm một số vấn đề về sự an toàn và thực lực, những nhân viên này liền vội vàng rời đi. Trước đó bọn họ còn cố ý cản dặn Bùi Kiêu, trước khi mọi chuyện về quỷ quái Chân Ma cấp này được làm sáng tỏ, Bùi Kiêu hãy cố gắng đừng rời khỏi Tổng bộ, đồng thời để bù đắp cho hấn, bọn họ cũng đáp ứng với Bùi Kiêu, vào lúc thích hợp, Chính phủ sẽ bồi thường và tưởng thưởng cho hấn.

Khoan nói những chuyện này, sau khi người của Chính phủ đi rồi, Cung Diệp Vũ cũng yêu cầu bọn nhân viên nghiên cứu khoa học tạm thời lánh mặt. Đến lúc này, Bùi Kiêu mới đem chuyện mình nạp năng lượng tiêu chuẩn vào Bạo Viêm Cự Phủ thế nào, sau đó ra sao, tất cả đều kể ra rõ ràng. Đặc biệt hấn còn cho biết chấp niệm của mình cũng đang ở trong đó, hơn nữa còn bao phủ lên một phần chấp niệm âm u bên trong, dường như đang tiến hành một loại cắn nuốt, dung hợp.

Sau đó hấn cũng kể lại bản thân đã tiến vào trong cơ thể Ngưu Đầu như thế nào,

rồi làm cách nào điều khiển được thân hình khổng lồ này,..., kể hết tất cả mọi thứ.

Xong xuôi đầu đấy, Cung Diệp Vũ và Dương Húc Quang cũng chỉ còn biết trợn mắt há mồm, hai người nhìn nhau, đồng thanh nói: "Thiên Sinh Vũ Khí cấp Ma Vương?"

Bùi Kiêu cũng hơi mù mờ, gật đầu nói: "Là Thiên Sinh Vũ Khí do quỷ quái Ma Vương cấp hóa ra, có gì kì quái sao?"

Dương Húc Quang nói ngay: "Không phải ý này, ừm... Người cũng biết rồi, quỷ quái Nhập Ma cấp bình thường đều khó có khả năng thực thể hóa ra Thiên Sinh Vũ Khí, bởi vì cường độ chấp niệm của bọn chúng quá yếu, số lượng cũng rất ít, một khi đã bị đánh tan, sẽ không có khả năng ngưng tụ lại nữa. Chỉ có quỷ quái Nhập Ma cấp đỉnh phong mới có cơ hội thực thể hóa ra Thiên Sinh Vũ Khí, nhưng dung lượng cũng chỉ khoảng trên dưới 100 đơn vị mà thôi, hơn nữa chúng không có thuộc tính đặc thù gì cả, cũng không có khả năng Giải phóng."

"Còn về quỷ quái Chân Ma cấp, dù là loại bình thường nhất cũng có khả năng thực thể hóa ra Thiên Sinh Vũ Khí, hơn nữa còn căn cứ vào thực lực của từng con quỷ quái mà có dung lượng khác nhau, mạnh nhất có thể hơn 1000 đơn vị, mà yếu cũng đạt 200-300 đơn vị, nhưng bất cứ cái nào cũng đều có được thuộc tính đặc thù cả. Ví dụ như Chú Hồn của Nhâm Trăn là 'Băng', Tử Lô Đao của Cung Diệp Vũ là 'Tử Lô', nhưng về cơ bản thì chúng đều có thể Giải phóng."

"Như vậy... đối với quỷ quái Ma Vương cấp còn mạnh hơn cả Chân Ma cấp thì sao đây? Thiên Sinh Vũ Khí do chúng thực thể hóa ra sẽ như thế nào? Các nhà khoa học đã suy luận từ sớm, bọn họ cho rằng, nếu Thiên Sinh Vũ Khí cũng là do chấp niệm cấu thành, cũng là sử dụng năng lượng tiêu chuẩn để hoạt động, như vậy tại sao chúng lại không có suy nghĩ và ý thức riêng? Chỉ có một nguyên nhân duy nhất, đó là khi quỷ quái thực thể hóa ra Thiên Sinh Vũ Khí, suy nghĩ và ý thức của chúng đã bị đánh tan, hơn nữa vì cường độ chấp niệm của chúng quá yếu, khi ngưng tụ thành Thiên Sinh Vũ Khí thì suy nghĩ và ý thức đều sẽ bị tiêu biến hết. Vậy còn nếu chấp niệm của chúng có cường độ thật mạnh mẽ thì sẽ thế nào? Cho dù là khi đã hóa thành Thiên Sinh Vũ Khí, cũng có thể giữ lại được suy nghĩ và ý thức hay sao?"

Ví dụ như là loại Ma Vương cấp còn mạnh hơn Chân Ma cấp rất nhiều này?"

Cung Diệp Vũ gật đầu tiếp lời: "Ta cũng nghĩ như vậy, vừa nãy khi ta công kích Ngưu Đầu cũng cảm thấy chấp niệm của Bùi Kiêu ở trong trường khí thể của nó, cho nên vào phút chót đã cố tình nhường ta. Xem ra những nhà khoa học kia đã đoán đúng, khi cường độ chấp niệm của quỷ quái tăng mạnh, thì Thiên Sinh Vũ Khí do chúng hóa ra sẽ có ý thức nhất định ẩn sâu trong đó, cũng gần giống với khí linh trong tiểu thuyết vậy... Hắc hắc, tiểu tử ngươi phát tài rồi! Lần này tương đương với ngươi có thêm một con 'Thú triệu hồi', mà nó lại còn là một con Ngưu Đầu Chân Ma cấp nữa chứ. Quỷ quái thuộc tộc Ngưu Đầu này cho dù đem thả vào giữa Ác Ma Thành ở Đông Âu đi nữa, cũng sẽ được xếp vào nhóm những quỷ quái có sức mạnh số một, ha ha ha!"

Dương Húc Quang lại lắc đầu nói: "Không đơn giản như vậy đâu, muốn đạt được bao nhiêu thì phải mất đi bấy nhiêu, trên thế giới này không tồn tại loại động cơ vĩnh cửu như vậy. Thiên Sinh Vũ Khí có thể được xem là một loại vũ khí tiêu hao năng lượng, cho nên phải dùng năng lượng tiêu chuẩn để vận hành, cũng như dùng dung lượng chấp niệm để phân chia cấp bậc mạnh yếu, nếu như thiếu năng lượng thì phải làm cách nào để có thể sử dụng được đây? Bùi Kiêu, muốn điều khiển con Ngưu Đầu này chắc là cần phải tiêu hao năng lượng tiêu chuẩn của người đúng không?"

Bùi Kiêu liền nói: "Ừ, có tiêu hao đấy, ước chừng mỗi phút cần khoảng 18 đơn vị năng lượng tiêu chuẩn, cho nên thực chất ta không điều khiển nó được bao lâu."

Dương Húc Quang gật đầu nói: "Ta cũng đoán vậy, bằng không thì con Ngưu Đầu này quá mức nghịch thiên rồi... Nhưng cũng tốt, thứ nhất chúng ta đã biết được có sự tồn tại của Thiên Sinh Vũ Khí cấp Ma Vương, còn biết được điểm khác biệt của chúng đối với Thiên Sinh Vũ Khí cấp Chân Ma, về sau coi như đã có kinh nghiệm rồi, nếu như lại gặp được Thiên Sinh Vũ Khí cấp Ma Vương mà nói..." Nói đến đây, Dương Húc Quang lại nở nụ cười khổ.

Bùi Kiêu và Cung Diệp Vũ cũng hiểu ra được ý tứ bên trong, chính là nói về Ma Vương cấp thật sự!

Dù mới chỉ là quỷ quái Ma Vương cấp chưa hoàn chỉnh, dư chấn tạo ra trong khi chiến đấu cũng đủ để giết chết Chân Ma cấp. Lúc đó bọn hắn có thể tiêu diệt được 2 con Ngưu Đầu và Mã Diện chưa hoàn chỉnh kia, cũng đã là may mắn vô cùng rồi, nếu như lặp lại một lần nữa, chưa chắc bọn hắn đã tiêu diệt được chúng. Hơn nữa khi chiến đấu còn bị chết mất nhiều người như thế, nếu quỷ quái Ma Vương cấp lại xuất hiện, có lẽ bọn hắn ngay lập tức sẽ chọn đường vòng mà rời đi, làm sao còn dám có ý định tiêu diệt quỷ quái Ma Vương cấp đây?

Cung Diệp Vũ cười ha ha, nói: "Mọi người vẫn còn đang trong giai đoạn phát triển mà, thực lực của chúng ta sẽ từ từ tăng lên thôi. Hơn nữa lần này đã có kinh nghiệm chiến đấu với Ma Vương cấp, ta cũng hiểu ra một chút về con đường tiến giai sắp tới, tuy rằng còn chưa được rõ ràng, nhưng dù sao thì vẫn là khả thi... Việc chúng ta cần làm trước mắt chính là phải nhanh chóng nâng cao thực lực."

Một ý nghĩ lóe lên trong đầu Bùi Kiều, hắn chợt cười nói: "Đúng rồi, tiện thể chúng ta bàn bạc về chiến lợi phẩm của chuyến đi Phong Đô lần này luôn đi. Tính toán thật kỹ càng xem là nên nộp cho Chính Phủ bao nhiêu, nên chia cho những Trách Thoát Giả khác thế nào, nên giữ lại mấy phần, và cả nên đổi bao nhiêu thành Thực Phẩm Chấp Niệm nữa."

"Thiên Sinh Vũ Khí có dung lượng đến một, hai trăm đơn vị, nếu như đem đổi thành thực phẩm, chấp niệm của chúng ta không phải sẽ lập tức tăng thêm một, hai trăm hay sao?"

Bùi Kiều nói đến đây, lòng hắn cũng kích động không thôi. Giờ phút này chấp niệm của hắn chỉ còn hơn 50 đơn vị, nếu như được tăng thêm 100, đạt tới mức 150 đơn vị, như vậy tổng năng lượng tiêu chuẩn của hắn sẽ là 300! Hắn có thể lưu trữ đến 10 đơn vị lực lượng lõi điện!

Lúc đó, mặc dù không có con Ngưu Đầu Chân Ma cấp này, chỉ bằng vào lực lượng của bản thân ở trạng thái Giải phóng...

Hắn cũng dám đối mặt với quỷ quái Chân Ma cấp!

TỬ VONG KHAI ĐOAN

Zhttty
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 28: Thiên Sinh Vũ Khí Cấp Ma Vương (2)

Bởi vì chiến lợi phẩm từ chuyến đi Phong Đô lần này cũng chính là thu hoạch của riêng bốn người Cung Diệp Vũ, Bùi Kiêu, Dương Húc Quang, Nhậm Trăn, cho nên lúc này cũng là do bọn họ tự phân chia với nhau. Tuy vậy, từ khi còn ở Phong Đô, bọn họ đã bàn bạc với nhau rằng sẽ trích ra một phần để giao nộp cho quốc gia. Hơn nữa, ngoài bốn người ra còn có một vài Tránh Thoát Giả khác, dù rằng không có đóng góp gì trong lần hành động này, nhưng bọn họ cũng đã phải chịu thương vong vô cùng nghiêm trọng, nếu như chia phần cho bọn họ một ít Thiên Sinh Vũ Khí thì tốt hơn.

Có điều, Cung Diệp Vũ lại làm ầm lên: "Dựa vào cái gì? Bọn lão tử vào sinh ra tử, liều mạng một phen, mặc dù không cứu được Lý Vân Kỳ, nhưng cũng coi như đã dốc hết sức rồi. Thiên Sinh Vũ Khí là do chúng ta đạt được, chứ bọn hăn thì làm được cái tích sự gì chứ? Lúc đó ta đã nói rồi, kẻ nào rời đi thì coi như cắt đứt quan hệ, bây giờ lại còn muốn ta chiếu cố bọn hăn sao? Không có cửa đâu!"

Dương Húc Quang cười khổ nói: "Không nên nói như vậy, tuy rằng lúc đó bọn họ rời đi đúng là làm cho lòng người nguội lạnh, nhưng cho dù bọn họ có ở lại đi nữa cũng chẳng làm nên được chuyện gì có ích cả, giống như ta và Nhậm Trăn vậy, có thể sống sót đã xem như là may mắn rồi. Vì vậy thật không thể trách bọn họ được đâu, vả lại... nếu như người thắng thường vứt bỏ bọn họ, thật khó nói bọn họ có hay không sẽ ngả về phía chính phủ."

Cung Diệp Vũ chột khoát tay nói: "Bọn hăn muốn làm gì thì làm! Lời ta đã nói, có ta thì không có bọn hăn! Sau này bọn hăn muốn làm cái gì ta cũng mặc kệ, nhưng đừng bao giờ trông mong ta sẽ chiếu cố bọn hăn nữa!"

Dương Húc Quang vẫn còn muốn khuyên tiếp, Bùi Kiều ở bên cạnh đã chột kéo nhẹ hẳn một cái. Dương Húc Quang ngấn ra một chút rồi cười khổ không thôi, nhưng cũng không cố gắng thuyết phục thêm nữa.

Bùi Kiều nói: "Thật ra để cho bọn họ đi theo Chính Phủ cũng không phải không tốt, dù sao sau khi đã trải qua chuyện ở Phong Đô, có lẽ bọn họ cũng không còn mặt mũi mà ở lại đoàn đội của người nữa. Bởi vì quan hệ của các người cũng không mấy thân thiết, lỡ như có lúc gặp phải tình hình ở ảo giới xấu đi ai biết được thì bọn họ sẽ như thế nào? Do đó các người cũng khó có thể tiếp nhận bọn họ được... Chỉ có điều nếu như để bọn họ theo phía chính phủ, khó mà biết được Chính Phủ lại sẽ nghĩ ra chiêu trò mới gì."

Cung Diệp Vũ ngấn ra một lúc, hẳn tò mò hỏi: "Hả? chính phủ sẽ có chiêu trò gì sao?"

Bùi Kiều vốn đang muốn phân tích tỉ mỉ, nhưng Dương Húc Quang đã cướp lời: "Đây cũng chính là lo lắng của ta, Tổ Chức Linh Hồn Trung Quốc bấy lâu nay là do một mình người đứng đầu, tuy rằng chưa thể quản chế được đám nhân viên nghiên cứu khoa học, nhưng thực chất cả tổ chức linh hồn này đều thuộc quyền khống chế của một mình người mà thôi, người của Chính Phủ hầu như không có cơ hội chen chân vào được. Hoàn cảnh như vậy tuy có vẻ rất nguy hiểm, nhưng thực ra lại tương đối vững chắc, dù cho có nguy hiểm đi nữa, cũng đều là do tác động từ các thế lực bên ngoài đánh phá, nhưng hầu hết đều sẽ là lưỡng bại câu thương (1). Tình huống như thế này cũng làm cho chính phủ khá là đau đầu, chắc chắn sẽ không dễ dàng có động thái gì cả."

"Nhưng nếu bỗng dưng lại có vài Trách Thoát Giả đầu nhập chính phủ thì sao? Điều này cũng tương đương với nội bộ chúng ta đã xảy ra vấn đề đấy. Trách Thoát Giả được xem là chiến lực hạch tâm của tổ chức linh hồn, lại có được năng lực chặt đứt tội nghiệp, một khi để cho bọn họ đầu nhập Chính Phủ, thì dựa vào nhân lực, tài lực, vật lực của Chính Phủ, không bao lâu, toàn bộ tổ chức linh hồn sẽ bị xâm thực. Hơn nữa một khi đã có cơ hội tốt như vậy, hơn nữa không cần thiết phải lưỡng bại câu thương, thì có thể những kẻ đứng đằng sau tấm màn kia sẽ ra tay với chúng ta đấy."

Về mặt của Cung Diệp Vũ từ từ trở nên nghiêm túc, một lúc sau, hần lại bất chợt cười lên ha ha, lớn tiếng nói: "Như vậy cũng tốt, như vậy cũng tốt... Từ trước đến nay, ta đã quá mức quan tâm đến cái tổ chức linh hồn chó má này! Đã quên mất thực lực bản thân mới là quan trọng nhất! Các người cũng không cần tiếp tục tranh luận với ta nữa, cứ để bọn kia đầu nhập chính phủ đi thôi! Không, ý của ta là giao cả cái tổ chức linh hồn này cho chính phủ luôn một thể, ha ha ha." Trong khoảnh khắc, cả ba người Bùi Kiêu, Dương Húc Quang, Nhậm Trăn đều giật mình. Ngay cả một cô gái có tính tình lạnh băng như Nhậm Trăn cũng muốn mở miệng nói gì đấy, thế nhưng bất ngờ, Bùi Kiêu và Dương Húc Quang lại cùng nở nụ cười khiến cho cô nàng cảm thấy kinh ngạc, liền dè lại những lời muốn nói trở vào trong bụng.

"Đúng là như thế, xem ra là chúng ta đã nghĩ xấu cho người rồi." Dương Húc Quang cười khỏ, lắc đầu nói: "Thật ra vấn đề quan trọng nhất vẫn là thực lực. Nếu như Cung Diệp Vũ người không phải là Chân Ma cấp, không có cái danh thiên hạ đệ nhất, Chính Phủ cũng sẽ không thể dễ dàng để cho người toàn quyền khống chế tổ chức linh hồn như vậy, mà đã trừng trị người từ lâu rồi. Nhưng vì thực lực của người, nên nếu như họ muốn ra tay thì sẽ phải trả một cái giá rất lớn, mặt khác họ cũng cần người giúp sức để có thể vượt qua các kiếp nạn do quỷ quái thực thể hóa gây ra. Chính mối tương quan này mới là nguyên nhân khiến cho chính phủ phải nhượng bộ. Suy cho cùng, vẫn chỉ là vấn đề thực lực mà thôi."

Cung Diệp Vũ nghiêm mặt nói: "Đúng vậy, nếu như chúng ta đã có hiểu biết về thực lực của Ma Vương cấp, ắt hẳn cũng phải hiểu rõ rằng một khi đạt được đến cấp độ đó, Chân Ma cấp trở xuống đều chỉ như kiến hôi mà thôi, khi đó còn e ngại Chính Phủ hay sao? Cho nên thay vì suốt ngày suy tính những vấn đề chính trị này, chẳng bằng buông bỏ hết thảy, chỉ cần tập trung nâng cao thực lực của bản thân là đủ rồi, như vậy vừa bớt được những chuyện hục hặc, đấu đá lẫn nhau, còn có thể tinh lọc được bản tâm của chính mình, ha ha ha ha..."

Đến cuối cùng, Cung Diệp Vũ bật cười một cách thoải mái, hơn nữa từ trên người hần liên tục bắn ra từng tia từng tia ý chí bá đạo. Ngay đến hai người Dương Húc Quang và Nhậm Trăn cũng có thể cảm nhận được rõ ràng, ngay lập tức sắc mặt của họ liền biến thành vô cùng mừng rỡ.

Bùi Kiều ngậy người, rồi liền nghĩ đến một khả năng, lập tức hỏi ngay: "Cung Diệp Vũ! Chấp niệm của ngươi lại tiến thêm một bước nữa sao?"

Cung Diệp Vũ vừa cười to vừa gật đầu nói: "Không sai, quãng gánh lo đi rồi, chấp niệm trong lòng sẽ thông suốt, sự hòa hợp đối với 'nhân' của chính mình sẽ ngày càng rõ rệt, sự cứng cáp cũng tăng nhiều hơn so với phải chịu đựng mười lần chấp niệm chấn động. Nếu ta đoán không lầm... Trong vòng một năm, hoặc là chỉ cần nửa năm, thực lực của ta sẽ có đủ khả năng để thử bước chân vào Ma Vương cấp!"

Bùi Kiều cũng vui mừng khôn xiết, giao tình của hắn và Cung Diệp Vũ gần như có thể nói là chí cốt, tình bạn đã được trui rèn qua sinh tử trên chiến trường. Hơn nữa, chiếu theo tính cách của Cung Diệp Vũ, tuyệt đối sẽ không bao giờ bán đứng hay vứt bỏ hắn, vậy nên khi thực lực của Cung Diệp Vũ tăng lên, sự an toàn của hắn và người thân cũng sẽ càng được đảm bảo. Nếu như thực lực của Cung Diệp Vũ có thể tăng lên đến Ma Vương cấp... như vậy hắn cũng có thể tự tin để vượt qua đại nạn tận thế vào năm 2012."

Cung Diệp Vũ sau khi cười xong, liền nói với những người còn lại: "Như vậy chiến lợi phẩm từ chuyến đi Phong Đô lần này... Bùi Kiều được mười món Thiên Sinh Vũ Khí, dù sao lần này ngươi cũng đã góp sức rất nhiều, còn có năng lực siêu cấp đặc thù Valkyrie của ngươi nữa, nếu như ngươi muốn thành lập đoàn đội, những Thiên Sinh Vũ Khí này cũng có thể trở thành nền tảng để phát triển."

"Số Thiên Sinh Vũ Khí còn lại, đem giao nộp cho Chính Phủ năm thanh có dung lượng dưới 150 đơn vị, xem như là cho Chính Phủ một cái công đạo, cũng là bán cho họ một chút mặt mũi, phần còn lại... Toàn bộ đem đổi thành Thực Phẩm Chấp Niệm đi, về việc này thì cứ để cho Dương Húc Quang tính toán là được. Có điều ta muốn nhắc nhở một câu, bởi vì chuyến đi Phong Đô lần này khiến cho chấp niệm của Bùi Kiều tiêu hao chỉ còn có hơn 50 đơn vị mà thôi, cho nên phải ưu tiên cho hắn 1500 dung lượng Thực Phẩm Chấp Niệm, sau đó mới đến ba người chúng ta phân chia."

Đến đây, Cung Diệp Vũ nhìn ba người nói: "Còn vấn đề gì nữa không?"

Ba người liếc mắt nhìn nhau rồi cùng lắc đầu, không khỏi cảm thấy khâm phục Cung Diệp Vũ. Bởi vì Cung Diệp Vũ chính là chủ lực của chuyến đi Phong Đô lần này, cũng nhờ vào chiến lược cực mạnh của hắn mà mọi người mới có thể sống sót trở về, nhưng bây giờ khi phân chia Thiên Sinh Vũ Khí, hắn lại gần như sung công quỹ toàn bộ phần của mình, nhất là còn đem chúng đổi hết thành Thực Phẩm Chấp Niệm nữa. Nhìn qua thì có vẻ như hắn cũng đạt được một phần nhất định, nhưng thực ra đối với kẻ ở cấp độ này, Thực Phẩm Chấp Niệm đã không còn quan trọng, cái mà hắn cần chính là nâng cao cường độ của chấp niệm. Còn kẻ cần gia tăng số lượng chấp niệm lại chính là ba người còn lại... Mục đích hắn làm như vậy là muốn giúp cho ba người nâng cao thực lực!

"Tốt! Cứ như vậy mà làm!"

Sau đó, mọi chuyện phiền toái còn lại đều dành hết cho Dương Húc Quang. Hắn cần phải phân loại kỹ càng những Thiên Sinh Vũ Khí đã thu được từ trong Phong Đô, lấy ra năm thanh cấp thấp nhất giao nộp cho Chính Phủ, lại chia phần cho Bùi Kiêu mười thanh Thiên Sinh Vũ Khí có thuộc tính tốt nhất. Số Thiên Sinh Vũ Khí còn lại được khoảng hai mươi thanh, quy ra dung lượng thì đạt được 4000-5000 đơn vị, nếu như đem đổi thành Thực Phẩm Chấp Niệm, tính cả phần khấu trừ 5% cho linh hồn đặc thù kia (2) nữa, như vậy dung lượng còn lại ít nhất cũng xấp xỉ 4500 đơn vị, đây cũng là một lượng của cải cực lớn!

Từ khi tất cả các quốc gia thành lập tổ chức linh hồn đến nay, chưa từng có người nào lại dùng nhiều Thiên Sinh Vũ Khí để đổi thành Thực Phẩm Chấp Niệm như vậy, lần này ắt hẳn sẽ khiến cho thế giới được một phen chấn động!

Những chuyện này đều sẽ do Dương Húc Quang xử lý, bởi vì dù sao giữa hắn và Chính Phủ cũng có một sự quan hệ đặc biệt nào đó, cho nên mấy người còn lại đều không cần phải lo lắng gì. Bùi Kiêu liền nhanh chóng chọn cho mình một món Thiên Sinh Vũ Khí loại phòng ngự hình nhẫn. Hình dáng của nó là một chiếc nhẫn bằng kim loại màu xanh lá, bên ngoài lại có ánh lam, hơn nữa nó còn có thuộc tính không gian, vô cùng hiếm thấy.

Dung lượng của chiếc nhẫn này chỉ có 170 đơn vị, ngoài ra lúc đầu không ai

nhận ra là nó có thuộc tính đặc thù, nhưng sau khi bắt đầu nạp năng lượng tiêu chuẩn vào, mọi người mới bất ngờ phát hiện ra bên trong nó tồn tại một khoảng không gian độc lập. Ước chừng cứ 10 đơn vị năng lượng tiêu chuẩn sẽ tạo nên được 1 m vuông không gian, vì vậy sau khi nạp đầy dung lượng 170 đơn vị, không gian độc lập bên trong chiếc nhẫn liền được mở rộng thành 17 m vuông.

Không gian này và năng lực đặc thù của Dương Húc Quang cũng tương tự nhau, có thể chứa đựng Thiên Sinh Vũ Khí, năng lượng tiêu chuẩn, nhưng không thể chứa được linh hồn thể, quý quái, hay sinh vật. Nói một cách khác, chiếc nhẫn này tương đương với một linh hồn có kỹ năng đặc thù không gian.

Bùi Kiêu đương nhiên là lựa chọn chiếc nhẫn này đầu tiên, bởi vì sau này khi hãn thành lập đoàn đội, ai biết được đến khi nào mới có thể tìm được một linh hồn có kỹ năng đặc thù không gian chứ? Giờ đây chiếc nhẫn này gần như có thể thay thế cho linh hồn đặc thù đó, như vậy hãn cũng sẽ đỡ tốn khá nhiều tinh lực.

Lúc này, vì đã lựa chọn được chiếc nhẫn có giá trị to lớn như vậy, đối với những Thiên Sinh Vũ Khí còn lại, hãn cũng không có yêu cầu gì quá đáng nữa, tùy ý Dương Húc Quang chọn lựa.

Bận rộn nửa ngày, việc phân chia chiến lợi phẩm của chuyến đi Phong Đô lần này cũng đã hoàn tất, giao cho Chính Phủ năm thanh Thiên Sinh Vũ Khí có phẩm chất kém nhất, chọn ra những món có thuộc tính và dung lượng cao đem đổi thành Thực Phẩm Chấp Niệm, và giao cho Bùi Kiêu chín thanh Thiên Sinh Vũ Khí còn lại.

Ở khâu kết toán cuối cùng, Bùi Kiêu chần chừ một lúc rồi chọn từ chín thanh Thiên Sinh Vũ Khí của mình ra một cây thương thuộc tính hỏa, dung lượng 350 đơn vị và một cây cung thuộc tính phong, dung lượng 280 đơn vị, bảy thanh Thiên Sinh Vũ còn lại thì hãn dùng để đổi toàn bộ thành Thực Phẩm Chấp Niệm mà không cần phải suy nghĩ.

"Nói trước, ta muốn 2000 đơn vị Thực Phẩm Chấp Niệm, bởi vì ta còn phải phân chia cho thành viên mới nữa." Sau khi giao ra Thiên Sinh Vũ Khí xong, Bùi Kiêu cười nói với những người còn lại.

Như vậy, chuyến đi Phong Đô có thể được xem như kết thúc tốt đẹp.

Kế đến, Cung Diệp Vũ bắt tay vào điều trị cho em gái của Dương Đình Thiên. Chuyện này cũng chẳng có gì thần kỳ cả, chẳng quá chỉ là dùng trường khí thể để tạo ra một chút áp lực lên cô bé mà thôi. Tuy vậy, trước đó Dương Đình Thiên lại một mình đi tìm Bùi Kiều.

"Nói với em ấy rằng... Ta đã chết rồi." Dương Đình Thiên nhìn Bùi Kiều nói.

Bùi Kiều ngẩn ra một lúc, trả lời theo phản xạ: "Người đã chết? Nói với cô ấy rằng người đã chết? Đùa sao, tuy rằng thân xác của người đúng là đã chết rồi, nhưng mà linh hồn thể chưa bị diệt, cho nên người cũng giống như còn sống vậy thôi!"

Dương Đình Thiên ngoảnh mặt đi hướng khác, trả lời: "Không phải, ta đúng là đã chết... Ít nhất, hy vọng rằng trong lòng em ấy, ta đã chết. Nói cách khác... Những ký ức về ta, sẽ làm vướng bận em ấy cả đời. Có thể vào lúc này khi tuổi em ấy còn nhỏ, trong lòng còn dành cho ta một thứ gì đó vượt ra khỏi tình anh em, nhưng đến khi em ấy lớn hơn một chút, chắc hẳn có thể quên được ta, tìm được một người bạn đời phù hợp cho mình. Ta không thể níu kéo em cả đời được, cho nên tốt nhất hãy để cho em ấy nghĩ rằng ta đã chết rồi đi."

Bùi Kiều lắc đầu nói: "Người muốn trốn tránh sao? Lúc trước ta đã nói với người chưa nhỉ? Thực ra, linh hồn thể có thể coi như một sinh vật tồn tại ở dạng tinh thần. Nếu chúng ta muốn trở nên mạnh mẽ, muốn cho chấp niệm trở nên cứng cỏi, như vậy cần phải nhìn thẳng vào lòng mình, tìm kiếm 'nhân' của bản thân, hơn nữa còn phải quán triệt 'nhân' này nữa, người còn muốn trốn tránh sao? Vậy thì thực lực của người cả đời đừng mong tăng tiến thêm nữa!"

Dương Đình Thiên bỗng tức giận quát: "Người thì biết cái gì? Nếu như kêu ta xuất hiện trước mặt em ấy, khi đó ta mới phải do dự, mới phải trốn tránh, cũng khiến cho ta không thể nào tiến thêm nữa! Như bây giờ có gì không tốt chứ? Cứ để em ấy nghĩ rằng ta đã chết, để cho em có thể đi tìm lấy hạnh phúc của chính mình! Chuyện này có gì không tốt chứ? Ta sẽ âm thầm bảo vệ em ấy từ phía sau, cũng vì lý do đó mà trở nên mạnh mẽ, như vậy có gì không tốt sao?"

Bùi Kiều cười khố một tiếng, Dương Đình Thiên muốn làm gì hắn cũng không để tâm nữa, dù sao thì ai cũng có một điều quan trọng nhất được cất giấu sâu tận đáy lòng, và cô em gái này chính là điều quan trọng nhất của Dương Đình Thiên, cũng gần như là “ngịch lân”(3) của hắn. Cho nên Bùi Kiều chỉ nói: "Nếu như người đã quyết định như vậy thì thôi, đây là chuyện của người, ta cũng không có quyền yêu cầu người phải làm cái này cái nọ, miễn là sau này người không hối hận là được."

"Hối hận... Không, ta tuyệt đối sẽ không hối hận!" Dương Đình Thiên hơi ngáp ngừng, nhưng sau đó liền nói một cách cứng rắn.

Bùi Kiều lại lắc đầu, hỏi: "Người đã nhất quyết như thế thì tốt, vậy người tính sẽ thu xếp cho cô ấy thế nào? Hay là đưa cô ấy về Đài Loan?"

Dương Đình Thiên cân nhắc một hồi rồi lên tiếng: "Không được, nếu như em ấy trở về Đài Loan mà không có sự bảo vệ của ta, khó nói trước những bang phái kia có làm khó dễ em ấy hay không, như vậy không an toàn. Hơn nữa, nếu như lại có quỷ quái thực thể hóa, người cũng sẽ không thể đến cứu em ấy kịp thời được. Cho nên cứ để cho em ấy ở lại Bắc Kinh đi... Mượn cớ trước khi chết ta đã trần trối lại, muốn em ấy ở lại Bắc Kinh để học hành. Nhân tiện giúp em ấy mở một cái tài khoản ngân hàng, sau đó đem bán tất cả tài sản của ta ở Đài Loan đi, lấy tiền chuyển vào đó."

Bùi Kiều khoát tay nói: "Về vấn đề tiền bạc người không cần phải lo lắng gì đâu. Theo người Tự Do Linh Hồn là như thế nào? Người lại còn là một linh hồn đặc thù nữa chứ. Không nói đâu xa, chỉ với tiền trợ cấp mà Chính Phủ dành cho người cũng đã đủ rồi. Chuyện ta muốn hỏi là cuộc sống của cô ấy sau này cơ. Một khi cô ấy nghe tin người đã chết, ai biết được cô ấy có vì quá đau lòng mà làm việc gì ngốc nghếch hay không? Người đã nghĩ đến trường hợp này chưa?"

Dương Đình Thiên ngửa đầu nhìn trần nhà, hơn nửa ngày sau mới lên tiếng: "Đây là một bước khó khăn nhất mà em ấy phải đi. Ta hi vọng người có thể phái những người này đi bảo vệ em ấy, đồng thời cũng là giám sát em ấy. Mong rằng em sẽ không làm chuyện gì điên rồ, còn về sinh hoạt... Có thể mua cho em ấy một căn

nhà nho nhỏ cũng được, sau đó sắp xếp cho em ấy một trường học tại Bắc Kinh... Những chuyện này người có thể làm được không?"

Bùi Kiêu liền nở nụ cười khố, nói: "Người tưởng ta là lão đại xã hội đen sao? Còn nói phái người đi bảo vệ cô ấy nữa chứ..."

"Chuyện đó có thể làm được." Đúng lúc này, Dương Húc Quang ở bên cạnh bỗng nhiên nói xen vào: "Là một Cao Đẳng Tránh Thoát Giả, người có quyền yêu cầu tổ chức linh hồn điều cho mình một tổ hậu cần gồm hai mươi người. Hai mươi người này đều là nhân viên trực thuộc tổ chức, công tác của bọn họ là do người giao cho, vậy nên chỉ cần người nói muốn là được."

Bùi Kiêu lập tức ngăn người, hăn ngậy giọng hỏi: "Không phải vậy chứ? Còn có quyền lợi này sao? Vậy tại sao các người lại không có tổ hậu cần?"

Dương Húc Quang liền cười khố, nói: "Người cho rằng Cung Diệp Vũ có đủ kiên nhẫn với những người đó sao?"

Bùi Kiêu lập tức hiểu ra, gật đầu nói: "Cũng đúng, với Cung Diệp Vũ, thật sự không cần đến cái tổ hậu cần gì đó... Được rồi, Dương Đình Thiên, ta hứa với người, những chuyện đó cứ giao cho ta."

Dương Đình Thiên gật gật đầu, cũng không nói gì thêm, có điều trong mắt hăn ánh lên vẻ mất mát sâu thẳm... Tựa như hăn đã mất đi một thứ gì đó quý giá còn hơn cả tính mạng của mình.

Tiếp theo đó, em gái của Dương Đình Thiên cũng đã được cứu tỉnh. Tuy nhiên, do bị ảo giác hành hạ trong thời gian dài, mặc dù con quỷ quái tạo ra ảo giác với cô bé có thực lực rất yếu, có lẽ còn chưa đạt được đến cả Nhập Ma cấp, nên không gây ra tác hại nghiêm trọng gì đến tinh thần, nhưng cũng làm cho cô bé cảm thấy ủ rũ đến cùng cực. Vì vậy, vừa tỉnh dậy còn chưa kịp nói câu nào, cô lại tiếp tục ngất đi. Sau đó liền được mọi người đưa vào bệnh viện, mọi chuyện đến đây cũng không còn gì để lo lắng nữa.

Chỉ còn lại một việc cuối cùng...

Đó là giải quyết vấn đề về Bạo Viêm Cự Phủ và ngưng tụ Ngưu Đầu!

Chú thích:

1. Lưỡng bại câu thương: hai bên đều bị tổn thương trong tranh chấp, chẳng được ích lợi gì.
2. Ý muốn nói đến linh hồn đặc thù có khả năng tạo ra Thực Phẩm Chấp Niệm từ Thiên Sinh Vũ Khí.
3. Nghịch lân: rồng có một chiếc vẩy gọi là “nghịch lân”, nếu động vào đó sẽ làm cho rồng trở nên điên cuồng, không chết không thôi.!

TỬ VONG KHAI ĐOAN

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 29: Luyện Hóa Và Thực Phẩm Chấp Niệm(1)

Vấn đề của Bạo Viêm Cự Phủ cuối cùng lại được giải quyết nhẹ nhàng nhờ vào mối liên hệ tinh thần khó hiểu kia. Khi Bùi Kiêu còn chưa tỉnh táo lại thì con Ngưu Đầu Chân Ma cấp đã biến lại thành thanh Bạo Viêm Cự Phủ rực rỡ ánh vàng, rồi được hắn nhẹ nhàng thu vào trong một chiếc nhẫn.

Đúng vậy, chiếc nhẫn này là một Thiên Sinh Vũ Khí loại phòng ngự có thể tạo ra một không gian độc lập, tên của nó là U Minh. Nghe qua thì có vẻ rất huyền bí, nhưng thực tế thì cũng chỉ là một chiếc nhẫn có khả năng tạo ra không gian chứa đồ mà thôi.

Vậy là về cơ bản thì mọi chuyện đều đã được giải quyết xong, Bùi Kiêu chỉ còn lại một chuyện đã từng hứa mà thôi...

Khi mới vừa từ Địa Ngục trở về Dương Gian, thì nơi đầu tiên mà hắn đặt chân đến là thành phố Washington của nước Mỹ. Tại đó, hắn đã được một cô gái tên là Jenny giúp đỡ, về sau đã đồng ý sẽ tặng cho cô ấy một thanh Thiên Sinh Vũ Khí. Nhưng khi đó Bùi Kiêu chưa biết gì về giới linh hồn, cũng không biết sự quý giá của Thiên Sinh Vũ Khí, hơn nữa cũng muốn báo đáp ân tình, vậy nên hắn đã đồng ý.

Nếu đã hứa rồi, thì dù Thiên Sinh Vũ Khí có quý giá hơn nữa, Bùi Kiêu cũng sẽ hoàn thành giao ước! Hắn sẽ tặng cho Jenny thanh Thiên Sinh Vũ Khí loan đao lấy được từ con U Linh đỏ thắm tại Đài Loan. Mặc dù đó chỉ là một thanh Thiên Sinh Vũ Khí dung lượng 100 đơn vị, lại không có thuộc tính đặc thù, nhưng đối với một Tự Do Linh Hồn như nàng thì đã là một món vũ khí rất quý giá. Nó vẫn có sức sát thương với quỷ quái Nhập Ma cấp và thậm chí cả Nhập Ma cấp đỉnh phong, cũng

phù hợp với khả năng của Jenny.

Như vậy, mọi việc đã chuẩn bị xong, Bùi Kiều đưa Dương Đình Thiên về căn biệt thự ở ngoại ô Bắc Kinh của hần. Ở đó, Bùi Đại Uyển đã đứng đợi tại cổng chính từ lúc nào. Vừa nhìn thấy Bùi Kiều, cô bé đã lập tức bật khóc rồi chạy lại, ôm trầm lấy hần mà thút thít. Phải đến cả nửa ngày sau, khi hai mắt đã sưng đỏ, cô nàng mới để ý thấy sau lưng Bùi Kiều còn có một người thanh niên tuấn tú, cao gầy. Khuôn mặt cô bé lập tức đỏ bừng, sau khi vội vàng chào một câu thì lập tức chạy vào phòng tắm rửa mặt, sửa sang một phen.

Bùi Kiều cười khố, nói với Dương Đình Thiên: "Thật thất lễ quá! Người đừng cười nhé. Cô em gái này đã được ta nuông chiều từ nhỏ. Rồi sau khi ta chết, gia đình lại xảy ra biến cố, nên dẫn tới việc em ấy dần trở nên nhút nhát với người lạ. Mà người cũng đừng nên khách sáo! Hãy đi chọn một căn phòng đi! Có lẽ người sẽ còn ở lại đây trong một thời gian dài nữa đấy."

Dương Đình Thiên vẫn trưng cho Bùi Kiều xem cái bộ mặt lạnh như băng của mình, cứ như thể Bùi Kiều thiếu nợ hần mấy triệu vậy. Tuy nhiên, ánh mắt của hần nhìn Bùi Kiều đã ôn hòa hơn rất nhiều, hần nhẹ lắc đầu: "Không hề! Không có gì đáng chê cười cả. Người rất tốt... Cứ tùy tiện chọn cho ta một gian phòng là được. Buổi chiều ta sẽ đi bệnh viện một chuyến, xem xem em ấy đã tỉnh lại chưa... Đến buổi tối a, ta trở về rồi người kể lại một lần nữa những việc liên quan đến giới linh hồn cho ta nghe."

Bùi Kiều gật đầu. Hần đưa Dương Đình Thiên vào biệt thự, rồi dẫn tên này đi chọn một căn phòng nằm trong góc của tầng cao nhất. Căn phòng này chọn theo đúng yêu cầu của Dương Đình Thiên: hần thích yên tĩnh... Đúng thật là kỳ quái! Một lão đại băng đảng xã hội đen, chém người như ngóe, ăn chơi trác táng... Vậy mà lại thích yên tĩnh!

Không lâu sau đó thì Bùi Đại Uyển cũng chịu ra khỏi phòng tắm, sau đó thì cô bé cũng cho Bùi Kiều biết về tung tích của Vu Nữ Trần.

Trong đợt quỷ quái thực thể hóa lần này ở Bắc Kinh, ngoài dân chúng tổn thất vô cùng nghiêm trọng ra thì chính phủ cũng có rất nhiều vấn đề đau đầu. Công việc

của tổ chức linh hồn càng là vô cùng nhiều, vậy nên người đứng đầu của tổ chức như Cung Diệp Vũ hiển nhiên là trong thời gian ngắn khó mà thoát thân được. Ngoài việc trả lời các câu hỏi cao tăng chính phủ ra còn có đủ loại công việc thượng vàng hạ cám cần hẩn giải quyết, còn Vu Nữ Trần thì đã đến bên cạnh để giúp đỡ hẩn. Xem ra ít nhất là trong vòng một tuần lễ, cặp vợ chồng này khó có thể trở lại biệt thự.

(Như vậy cũng tốt, nhân lúc rảnh rỗi này để tổng kết chiến lợi phẩm thu hoạch từ ảo giới Phong Đô là tốt nhất, tiện thể đợi thực phẩm chấp niệm luôn vậy... Theo như lời Dương Húc Quang thì chậm nhất là buổi tối ngày mai, thực phẩm sẽ được chuyển tới. Đến lúc đó phải cố hết sức tăng cường chấp niệm của bản thân, sau đó sẽ đi Mỹ.)

Kế hoạch của Bùi Kiều được ấn định như vậy. Tới xế chiều hôm đó, hẩn cùng với Bùi Đại Uyển tới thăm mẹ trong bệnh viện. Đáng tiếc là bà vẫn còn trong tình trạng sống thực vật, chỉ có thể tiếp tục điều trị trong phòng chăm sóc đặc biệt. Về phía Dương Đình Thiên, hẩn cũng đến thăm em gái của mình. Cô bé này đã tỉnh lại từ trước đó nhưng vẫn chỉ có thể ngồi ngậy ra trên giường bệnh, hai mắt đờ đẫn, nhìn như người mất hồn.

Dương Đình Thiên đang đứng bên cạnh em gái mình, có điều là hẩn không tiêu đốt năng lượng tiêu chuẩn nên cô bé không thấy được anh trai mình.

Hai người đó cứ thế lẳng lặng kẻ đứng người ngồi như vậy. Cho đến tận lúc trời tối, Dương Đình Thiên mới nhẹ thở dài, rời khỏi phòng bệnh. Thế nhưng, lúc hẩn quay người rời khỏi đó đã không nhìn thấy cảnh cô bé kia bỗng nhiên quay phắt lại nhìn về phía hẩn. Tuy không thấy gì nhưng không hiểu sao nước mắt cô vẫn lăn dài trên má...

Buổi tối ngày hôm đó, Bùi Kiều đã giải thích cặn kẽ cho Dương Đình Thiên một lần nữa về các loại đẳng cấp và khác biệt của Thiên Sinh Vũ Khí, sau đó là sự khác nhau của quý quái trong ảo giới và cả sự khác biệt của các loại linh hồn, vô số thông tin. Hai người cứ thế nói thẳng tới khi trời gần sáng mới xong.

Sau khi Dương Đình Thiên đi rồi, Bùi Kiều mới cười khổ rồi thở dài một hơi,

lúc này hẳn mới hiểu được áp lực của Cung Diệp Vũ lớn tới mức nào.

Để làm được linh hồn của một đoàn đội, không phải chỉ cần có thực lực là được. Dĩ nhiên thực lực cũng là một yếu tố quan trọng không thể thiếu, nhưng cần thiết hơn cả thực lực bề ngoài là tinh thần trách nhiệm. Ví dụ như phải trợ giúp đội viên, truyền đạt kinh nghiệm cho hẳn, còn cả giải đáp những thắc mắc bọn hẳn, thậm chí là cả những vấn đề liên quan tới thể tục của bọn hẳn. Đủ loại công việc như vậy thực sự sẽ tạo nên áp lực rất lớn.

Nhưng dù sao Bùi Kiều cũng có thể coi là một người kiên nghị, tuy còn chưa thể so sánh được với một kẻ chưa từng biết do dự như Cung Diệp Vũ, nhưng chỉ cần là con đường mà hẳn đã chọn, thì dù cho nó có khó khăn, trắc trở, hẳn vẫn sẽ dùng toàn tâm toàn ý để hoàn thành... Ví dụ như việc thành lập đoàn đội do mình lãnh đạo, có được lực lượng mạnh mẽ hơn, cho tới vượt qua tai họa tận thế năm 2012!

Bùi Kiều lắc đầu, ném những suy nghĩ đó vào một góc sâu trong lòng. Sau đó, hẳn bắt đầu yên lặng nhắm đọc những vần thơ Đường Tống đã in sâu trong trí nhớ, dùng những thơ từ hàm súc, ý vị sâu xa này để ổn định tâm thần. Tuy rằng hiện tại hẳn đã thông suốt được bản tâm, chấp niệm bản thân cũng đã trong vắt như ngọc lưu ly, không cần đọc thơ Đường cũng đã có thể quan sát bên trong cơ thể, nhưng hiện tại hẳn có một việc quan trọng cần phải làm, thế nên tĩnh tâm, tập trung tư tưởng là vô cùng cần thiết.

Bùi Kiều đợi cho tâm trạng của mình đã phẳng lặng như mặt nước, không có một chút dao động mảy may nào, mà lúc này đã là rạng sáng, biệt thự này lại nằm ở vùng ngoại ô Bắc Kinh, vậy nên lúc này có thể nói là lặng ngắt như tờ. Bùi Kiều bắt đầu từ từ truyền năng lượng tiêu chuẩn vào chiếc nhẫn đang đeo, sau đó lấy ra từ đó một vật.

Vật đó chính là Bạo Viêm Cự Phủ lấy được từ ảo giới Phong Đô, chính là thanh Thiên Sinh Vũ Khí cấp Ma Vương duy nhất trên toàn thế giới, có dung lượng 1800 đơn vị, là Thiên Sinh Vũ Khí mạnh nhất thế giới hiện nay!

Bùi Kiều nhẹ nhàng vuốt Bạo Viêm Cự Phủ, cảm nhận phần chấp niệm của bản

thân bên trong, còn có cả tia chấp niệm bạo ngược bị bao quanh bởi phần chấp niệm của hắn. Một lúc sau, hắn bỗng cảm nhận được, thân thể của hắn bắt đầu phóng đại, chỉ trong nháy mắt hắn đã trở thành một người khổng lồ lồ điện cao mười mét!

Đối với cây Thiên Sinh Vũ Khí cấp Ma Vương này, Bùi Kiều suy đoán điểm khác nhau duy nhất giữa Thiên Sinh Vũ Khí thực thể hóa từ quỹ quái Ma Vương cấp và Thiên Sinh Vũ Khí thực thể hóa từ quỹ quái Nhập Ma cấp đình phong cũng như Chân Ma cấp chính là ở chỗ: bên trong vũ khí đó còn sót lại một phần chấp niệm của quỹ quái!

Đúng thế, dù là quỹ quái Nhập Ma cấp hay Chân Ma cấp, một khi tiêu tán, chấp niệm của chúng sẽ chuyển hóa, hình thành nên Thiên Sinh Vũ Khí, còn phần chấp niệm bạo ngược của quỹ quái thì hoàn toàn tan biến. Có thể nói rằng khi quỹ quái tiêu tán thì chấp niệm của chúng sẽ nảy sinh biến hóa: từ chấp niệm của quỹ quái chuyển đổi thành chấp niệm của Thiên Sinh Vũ Khí. Loại chuyển đổi này rất có thể là không thể đảo ngược, một khi quá trình chuyển đổi hoàn tất thì quỹ quái đã hoàn toàn biết mất, chỉ còn lại Thiên Sinh Vũ Khí.

Nhưng quỹ quái Ma Vương cấp lại hoàn toàn khác với quỹ quái Nhập Ma cấp và Chân Ma cấp!

Bản thân chấp niệm của Ma Vương cấp quỹ quái đã vô cùng cứng cỏi, trường khí thể đều ngưng tụ trong thân thể, luôn luôn duy trì trạng thái Giải Phóng, nên loại chấp niệm này hầu như không thể tiêu tán, sinh mệnh đã ngoan cường đến mức khó mà tưởng tượng. Lúc ở trong ảo giới Phong Đô, con Ngưu Đầu đó còn chưa phải là quỹ quái Ma Vương cấp hoàn chỉnh, thế mà trước đó đã giao chiến với Mã Diện, sau đó lại còn bị Cung Diệp Vũ dùng Giải Phóng cấp độ hai (1) liên tục trăm kích, vậy mà vẫn chưa tiêu tán hoàn toàn. Phải cho đến khi Bùi Kiều dốc một đòn toàn lực, đánh vào trong cơ thể, mới có thể đánh cho nó hồn phi phách tán. Như vậy cũng đã đủ thấy chấp niệm của quỹ quái Ma Vương cấp cứng cỏi đến nhường nào.

Chấp niệm cứng cỏi như thế, dù cho có tiêu tán thì vẫn còn sót lại một phần ý chí và chấp niệm lưu lại bên trong Thiên Sinh Vũ khí, đó chính là tình trạng của

Bạo Viêm Cự Phủ.

Nếu như nói đơn giản thì Thiên Sinh Vũ Khí cấp Nhập Ma hay Chân Ma, chẳng qua chỉ khác nhau về phẩm chất. Còn Thiên Sinh Vũ Khí do Ma Vương Cấp thực thể hóa ra thì lại có khí linh (2) của chính nó, mà chỉ cần khống chế được khí linh này, thì có thể nói rằng: đã tương đương với việc có thể triệu hồi ra một con quỷ quái là phiên bản đơn giản hóa của con Ma Vương cấp kia...

Ý định của Bùi Kiều lúc này là muốn hoàn toàn khống chế được Bạo Viêm Cự Phủ, nói theo kiểu trong những cuốn tiểu thuyết tiên hiệp hay ma huyền thì chính là: hoàn toàn luyện hóa thành Thiên Sinh Vũ Khí Ma Vương cấp này!

Lúc ở tổng bộ tổ chức linh hồn, trong lúc tiến vào cơ thể của Ngụy Ngưu Đầu, hắn cũng đã cảm nhận được cấu tạo bên trong của Bạo Viêm Cự Phủ. Hắn thấy được phần chấp niệm của mình ở trong đó vẫn quá ít ỏi, chưa thể hoàn toàn bao trùm lấy phần chấp niệm còn lại của Ma Vương cấp Ngụy Ngưu Đầu, thế nên con Ngụy Ngưu Đầu này mới có vẻ cứng nhắc như vậy.

Nếu căn cứ vào ước lượng của hắn, thì phải cần khoảng 2 đơn vị chấp niệm mới có thể hoàn toàn khống chế Bạo Viêm Cự Phủ. Mà hiện tại, bản thân hắn còn 56 đơn vị chấp niệm, chỉ cao hơn mức giới hạn chết (3) 50 đơn vị có 6 đơn vị mà thôi...

“Được! Cứ liều một lần đi!”

Bùi Kiều nghiêng mạnh rằng, hai cánh tay to lớn trong trạng thái người khổng lồ lôi điện nắm lấy Bạo Viêm Cự Phủ. Trong phút chốc, ánh sáng lôi điện chớp sáng dữ dội, trong một khoảnh khắc đã hoàn toàn che lấp hào quang màu vàng kim của Bạo Viêm Cự Phủ...

Chú thích:

1. Giải Phóng cấp độ 2: Giải Phóng thông thường là thiêu đốt trường khí thể hoặc chấp niệm bản thân. Giải Phóng cấp độ 2 là đồng thời thiêu đốt cả hai thứ đó.

2. Khí linh: linh hồn của vũ khí.

3. Giới hạn chết (deadline): giới hạn thấp nhất hoặc muộn nhất để bảo đảm một việc gì đó thành công. Ở đây là nếu chấp niệm giảm xuống thấp hơn 50 đơn vị thì linh hồn sẽ chết thực sự.

TỬ VONG KHAI ĐOÀN

Zhttty
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 30: Luyện Hóa Và Thực Phẩm Chấp Niệm (2)

Sau khi Bùi Kiêu tiến vào trạng thái tĩnh tâm rồi bắt đầu thiêu đốt chấp niệm của mình để truyền vào Bạo Viêm Cự Phù, thì hẳn mới có thể hoàn toàn “nhìn” rõ được cấu tạo bên trong của cây rìu này.

Quả đúng như dự đoán của hắn, cái đoàn chấp niệm bạo ngược không tròn vẹn nho nhỏ kia tồn tại bằng một hình thái kỳ lạ. Mới nhìn qua thì vừa giống như là một ký tự lạ lùng, lại vừa giống như một biểu tượng nào đó. Nhưng Bùi Kiêu đã từng nhìn thấy loại ký hiệu vô cùng kỳ dị này... Đúng vậy, trong cơ thể hắn cũng có hai cái ký hiệu phù văn như vậy. Chỉ khác là ký hiệu phù văn của hắn là đại biểu cho lô điện, đó là Phù Văn Lô Điện!

Còn với đoàn chấp niệm đây bạo ngược này, vì nó không tròn vẹn nên khi nó biến thành ký hiệu phù văn thì cũng không đầy đủ, tròn vẹn. Nhưng lúc này đây, bộ phận chấp niệm của Bùi Kiêu đã thay thế phần khuyết thiếu của đoàn chấp niệm bạo ngược đó, chẳng những bao bọc đoàn chấp niệm bạo ngược lại mà còn lấp đầy phần còn thiếu, nhờ đó mà làm cho tổng thể của ký hiệu phù văn kia đầy đủ như cũ.

Nhưng cũng chính điều đó đã làm cho lúc trước Bùi Kiêu cảm thấy thứ này vẫn chưa hoàn chỉnh! Bởi vì nếu so sánh, thì chất lượng chấp niệm của Bùi Kiêu và chất lượng của đoàn chấp niệm bạo ngược kia cách biệt như trời với đất. Nếu như ví đoàn chấp niệm bạo ngược kia giống như kim loại ở thể rắn, thì chấp niệm của Bùi Kiêu chỉ giống như chất khí mà thôi. Sự chênh lệch giữa hai bên đã phải đến hàng trăm lần! Thế nên, dù đoàn chấp niệm kia cực kỳ nhỏ bé nhưng chấp niệm của hắn vẫn không dung hợp được, hơn nữa còn làm cho phần ký hiệu phù văn bổ khuyết không được hoàn chỉnh. Vậy nên lúc trước Bùi Kiêu mới có cảm giác không được hài hòa.

Bùi Kiều lúc này đã thiêu đốt chấp niệm của bản thân, nên đành “đâm lao thì phải theo lao”. Hắn không chần chừ nữa, lập tức trút một phần chấp niệm đã được thiêu đốt vào bên trong Bạo Viêm Cự Phù. Quả đúng như hắn đoán: chấp niệm của linh hồn không khác gì với các cơ quan trong cơ thể người sống, bình thường thì không thể nào tự ý di chuyển, nhưng khi thiêu đốt chấp niệm rồi thì lại có thể trút nó vào trong Thiên Sinh Vũ Khí. Đây chính là “điều kiện cần” để có thể thực hiện Giải Phóng!

(Nhưng mà không biết đây có phải là phương pháp luyện hóa Thiên Sinh Vũ Khí mà bọn hắn vẫn hay nói tới? Vừa có thể thu Thiên Sinh Vũ Khí vào trong mắt, lại vừa có thể sử dụng thuộc tính của vũ khí vào lúc thích hợp. Có điều là nếu như quá trình luyện hóa Thiên Sinh Vũ Khí và quá trình Giải Phóng Thiên Sinh Vũ Khí đều là đưa chấp niệm của bản thân vào trong Thiên Sinh Vũ Khí, thì chắc hẳn hai quá trình này phải có chỗ khác biệt. Cái này còn cần phải nghiên cứu cẩn thận mới được...)

Bùi Kiều nhắm hai mắt, cảm nhận một cách cẩn thận quá trình trút dòng chấp niệm đã được thiêu đốt vào trong Bạo Viêm Cự Phù, đồng thời cũng cố gắng ghi nhớ thật kỹ hình dạng, kích thước... nói chung là mọi thông tin của ký hiệu phù văn bên trong Bạo Viêm Cự Phù. Nếu như sau này chấp niệm của hắn gia tăng và điều kiện cho phép thì hắn cũng rất muốn phục chế lại cái ký hiệu phù văn này trong cơ thể của mình để xem xem có thể tạo ra được hiệu quả đặc biệt nào không.

Những chuyện đó đều là mục tiêu trong tương lai, còn hiện tại, mục tiêu của hắn là luyện hóa thanh Bạo Viêm Cự Phù này, sửa chữa hoàn chỉnh ký hiệu phù văn và dung hợp hoàn toàn chấp niệm của mình với đoàn chấp niệm bạo ngược kia.

Bùi Kiều vừa thiêu đốt chấp niệm, vừa cẩn thận tính toán xem lượng chấp niệm của mình còn lại bao nhiêu. Một khi lượng chấp niệm chỉ còn lại 51 đơn vị, thì dù Bạo Viêm Cự Phù có chưa được luyện hóa xong, hắn vẫn sẽ lập tức dừng lại. Khi ấy thì phải đợi tới khi Thực Phẩm Chấp Niệm được đưa tới, hắn sẽ bổ sung sự thiếu hụt chấp niệm của bản thân rồi mới tiếp tục luyện hóa.

Và như vậy, từng đơn vị chấp niệm được thiêu đốt rồi trút vào bên trong Bạo

Viêm Cự Phủ, phần lớn trong số đó bị tiêu tán trong quá trình thực hiện. Chấp niệm của Thiên Sinh Vũ Khí dường như một thứ chất lỏng có được một loại lực cản kỳ lạ của riêng nó, có thể làm tiêu hao phần lớn chấp niệm đã được thiêu đốt trút vào trong nó, chỉ có một phần nhỏ còn lại mới có thể dung nhập vào với phần chấp niệm vốn có của Bùi Kiêu.

Mãi đến khi Bùi Kiêu đã thiêu đốt gần hết 4 đơn vị chấp niệm, gần cận kề với cột mốc không được phép vượt qua - 51 đơn vị - thì hai loại chấp niệm bên trong Bạo Viêm Cự Phủ chợt tràn ra ánh chớp màu vàng kim, rồi từ từ dung hợp lại thành một thể thống nhất, ánh vàng xán lạn, như một khối cầu hoàn mỹ. Sau đó đoàn chấp niệm màu vàng này lại bắt đầu phân giải, dung hợp, biến thành một ký hiệu phù văn màu vàng kim hoàn mỹ vô khuyết, vô cùng ăn khớp với cái ký hiệu phù văn kỳ dị mà lúc trước Bùi Kiêu đã thấy!

Tiếp theo, một cỗ lực lượng chợt ập tới, nó là một cỗ ý chí thuần túy phần nộ được cô đọng tới mức như thực chất, khiến cho Bùi Kiêu không thể nhìn thẳng vào Bạo Viêm Cự Phủ. Đến khi Bùi Kiêu tỉnh táo lại thì thanh Bạo Viêm Cự Phủ này đã lại một lần nữa tuôn ra ánh vàng kim xán lạn không gì sánh nổi, đồng thời nó còn không ngừng biến hình. Không bao lâu sau, con Chân Ma cấp Ngưu Đầu từng xuất hiện tại Tổng Bộ Tổ Chức Linh Hồn Trung Quốc đã xuất hiện trong phòng.

Có điều là giờ thì nó đã không còn cái hình tượng cứng nhắc như trước nữa. Lúc này, đôi mắt nó đã trở nên linh hoạt, động tác nhanh nhẹn, trôi chảy, vừa vờn người một cái thì đã ngồi thẳng dậy, cái đầu nó lập tức xuyên qua trần nhà... Căn phòng này cũng không phải được làm bằng hợp kim siêu điện từ như ở tổng bộ tổ chức linh hồn mà chỉ là vật chất bình thường, vậy nên bất cứ linh hồn thể nào cũng có thể xuyên thấu qua được. Ngay cả khi ngồi thì con Ngưu Đầu này vẫn cao tới 5-6 m, vậy nên nó chỉ cần ngồi thôi là cái đầu đã vượt ra khỏi căn phòng.

webtruyen và sstruyen là bọn kẻ cắp

Sau đó, con Ngưu Đầu này lại rống lên một tiếng đầy buồn bực, có vẻ như muốn đứng thẳng dậy. Bùi Kiêu thấy vậy thì vội vàng kêu lên: “Bé mồm thôi! Đã muộn lắm rồi, đừng để em gái của ta bị đánh thức!”

Nói ra thì cũng thật kỳ quái, chỉ vì tình huống cấp bách nên Bùi Kiêu chưa kịp nghĩ đã hô thẳng lên như vậy, thế nhưng không ngờ con Ngưu Đầu này dường như hiểu được lời hắn nói. Nó chẳng những không đứng dậy nữa mà còn cúi đầu xuống, nhìn về phía Bùi Kiêu. Đôi mắt to như hai cái lồng đèn của nó cứ vậy mà nhìn chăm chăm vào Bùi Kiêu, cử chỉ không khô cứng một chút nào, lanh lợi hết như một con quỷ quái thật vậy.

“Tốt lắm! Quả nhiên là người nghe hiểu được lời ta nói... Vậy thì thả trường khí thể của người ra đi. Phải thật cẩn thận! Chỉ bao phủ trong phạm vi căn phòng này thôi.” Bùi Kiêu hơi sững sờ, nhưng lập tức trở nên hưng phấn, hắn vội nói với Ngưu Đầu.

Ngưu Đầu không trả lời, không gật đầu, cũng không biểu hiện bất cứ thái độ nào, nhưng chỉ vài giây sau, một trường khí thể hùng hậu đã tràn ra bao phủ cả căn phòng, chỉ không biết là trường khí thể đó có tràn ra khỏi căn phòng hay không. Có điều, Bùi Kiêu cảm nhận thấy Ngưu Đầu đang truyền tới hắn một suy nghĩ, dường như là “hoàn thành nhiệm vụ”.

“Quả nhiên! Quả nhiên là vậy! Thiên Sinh Vũ Khí cấp Ma Vương sẽ có thêm một thuộc tính mà Thiên Sinh Vũ Khí cấp Chân Ma không có, đó chính là trong vũ khí còn lưu giữ một phần chấp niệm của con quỷ quái thực thể nên nó, chỉ cần luyện hóa được phần chấp niệm đó thì sẽ có thể tạo ra được một bản sao của con quỷ quái đó với thực lực thấp hơn bản thể một cấp... Đúng rồi, ta không chui vào bên trong Ngưu Đầu mà nó cũng biến hình được, vậy chẳng lẽ Bạo Viêm Cự Phủ sử dụng năng lượng tồn trữ bên trong nó hay sao?” Bùi Kiêu cứ vậy lẩm bẩm một hồi, trong đầu liên tục hiện ra suy đoán về các loại tính chất của Thiên Sinh Vũ Khí cấp Ma Vương, rồi bỗng nhiên hắn nghĩ tới năng lượng để mà con Ngưu Đầu này cần để hoạt động.

Vừa nghĩ là làm, Bùi Kiêu lập tức dùng ý nghĩ ra lệnh cho Ngưu Đầu một lần nữa biến thành hình dạng Bạo Viêm Cự Phủ. Ngưu Đầu lập tức nằm xuống rồi bắt đầu biến hình. Mấy giây sau, Bạo Viêm Cự Phủ vàng kim xán lạn, rực rỡ vô cùng đã xuất hiện trên mặt đất.

webtruyen và sstruyen là bọn kẻ cắp

Bùi Kiêu đi thẳng tới trước, chạm vào cây rìu này. Quả nhiên, sau khi kiểm tra thì hẳn phát hiện lúc này bên trong Bạo Viêm Cự Phủ chỉ còn chứa hơn 1700 đơn vị năng lượng tiêu chuẩn. Như vậy là khi ngưng tụ ra hình dạng Ngưu Đầu cũng sẽ cần tiêu hao năng lượng tiêu chuẩn, vì Bùi Kiêu không ở bên trong nên cây Thiên Sinh Vũ Khí này tự động sử dụng năng lượng bên trong nó.

(Mỗi phút tiêu hao ước chừng 18 đơn vị năng lượng tiêu chuẩn, mà khi thanh Thiên Sinh Vũ Khí này đầy năng lượng là chứa được 1800 đơn vị, như vậy là có thể biến hình thành Chân Ma cấp Ngưu Đầu trong 100 phút à? Vậy là đủ rồi!)

Bùi Kiêu lập tức cảm thấy vừa mừng vừa sợ. Sợ là vì cái thanh Thiên Sinh Vũ Khí này “đốt” năng lượng tiêu chuẩn đúng như kiểu nhà giàu “đốt” tiền, vui là vì giờ đã có một con “thú nuôi” Chân Ma cấp Ngưu Đầu. Đây thực sự là một trợ lực lớn đến khó mà tưởng tượng!

Ngưu Đầu chính là một trong hai loài quỷ quái mạnh nhất khu ngoài ảo giới Phong Đô. Chúng có sức lực lớn vô cùng, hầu như không gì ngăn cản nổi, mạnh hơn không biết bao nhiêu lần cái đám Khô Lôu, Cương Thi, U Linh các kiểu gì đó!

Cùng là quỷ quái Chân Ma cấp nhưng mỗi loài khác nhau thì thực lực cũng khác nhau rất nhiều. Ví dụ như đám quỷ quái mà Bùi Kiêu đã từng thấy trong Địa Ngục, như loài Sói Mặt Người kia, dù chưa đạt tới Chân Ma cấp nhưng nếu ném vào thế giới hiện thực hoặc một cái ảo giới nào đó, thì ngoài việc không có trường khí thể ra, những mặt khác đều không thua kém quỷ quái Chân Ma cấp. Thậm chí con Chim Mặt Người và cái đầu khổng lồ đầy xúc tu kinh khủng kia sợ rằng còn mạnh mẽ hơn nhiều Chân Ma cấp thông thường!

Mà Ngưu Đầu chính là một loài quỷ quái đẳng cấp cao có thực lực tương đối mạnh!

Không phải nói đâu xa, nếu so sánh thì thực lực của Ngưu Đầu Chân Ma cấp do Bạo Viêm Cự Phủ biến thành ít nhất phải tương đương với con Khô Lôu Khổng Lồ mà Bùi Kiêu gặp tại Nam Bắc Chiến Trường... mà có khi còn mạnh hơn nhiều nữa!

Hiện tại thì đoàn đội của Bùi Kiều mới chỉ có hai người: hắc và Dương Đình Thiên. Mà Dương Đình Thiên lại còn không phải là Trách Thoát Giả, chỉ là một linh hồn đặc thù mà thôi. Nếu như hai người bọn họ mà gặp phải Chân Ma cấp thì chắc chắn đó sẽ là một hồi khổ chiến “hiểm tử hoàn sinh” (1). Tuy không phải cửu tử nhất sinh (2) nhưng chắc chắn Bùi Kiều sẽ phải thiêu đốt chấp niệm, hóa thân thành người không lỗ lòi điện mới giải quyết được.

Nhưng thiêu đốt chấp niệm sẽ có rất nhiều tác dụng phụ. Chưa cần nói tới cái khác, chỉ riêng việc chấp niệm của bản thân bị giảm bớt đã vô cùng khó chấp nhận rồi. Cứ theo lời Dương Húc Quang mà tính toán việc đổi Thiên Sinh Vũ Khí thành Thực Phẩm Chấp Niệm thì sẽ rõ ràng ngay thôi: 10 đơn vị Thực Phẩm Chấp Niệm chuyển hóa được 1 đơn vị chấp niệm của bản thân. Như vậy thì Thiên Sinh Vũ Khí thu được khi tiêu diệt một con Chân Ma cấp thông thường, cũng chỉ đủ đền bù cho phần chấp niệm bị tiêu hao khi Giải Phóng của Bùi Kiều (3). Vậy thì cái đoàn đội này của hắc còn lời lãi được gì nữa? Làm sao mà trở nên mạnh mẽ được nữa?

Nhưng giờ có thêm con Ngưu Đầu Chân Ma cấp này rồi, tình hình đã lập tức thay đổi!

webtruyen và sstruyen là bọn kẻ cắp

Nếu gặp quỷ quái Chân Ma cấp yếu kém thì một mình Ngưu Đầu cũng đủ xử lý, còn nếu gặp quỷ quái Chân Ma cấp mạnh mẽ, hoặc gặp hai con Chân Ma cấp một lúc thì Bùi Kiều sẽ thiêu đốt chấp niệm, vậy hắc là đã đủ đối phó rồi! Hơn nữa, quỷ quái Chân Ma cấp càng mạnh thì Thiên Sinh Vũ Khí do chúng thực thể hóa ra cũng sẽ có dung lượng càng lớn, đổi được Thiên Sinh Vũ Khí dung lượng thấp lại càng nhiều (4). Khi đó... đoàn đội ngày càng mạnh mẽ chính là chuyện trong tầm tay rồi!

Bùi Kiều hứng phần tới mức khó mà tưởng tượng được, hai tay nắm chặt đi tới đi lui trong phòng, nếu không phải vẫn còn giữ được lý trí thì chắc hắc đã không nhận được mà gào thét điên cuồng lên rồi.

Thực tế thì từ sau khi trở về từ Địa Ngục, hắc vẫn luôn trong tình trạng phải chịu áp lực nặng nề. Đầu tiên là gia đình gặp biến cố lớn, rồi tai họa năm 2012 vẫn

luôn như một lời nguyện dai dẳng theo sau lưng, làm cho hắn không thấy được chút hi vọng nào vào tương lai...

Mãi tới lúc này đây, hắn mới thấy được một con đường hi vọng! Chỉ cần cố gắng là có thể trở nên mạnh mẽ! Thêm cả năng lực đặc thù Valkyrie nữa, đây thật đúng là được trời ban ân, giúp hắn có thể tìm được thêm nhiều linh hồn có năng lực đặc thù, để cho hắn có thể xây dựng nên một đoàn đội mạnh mẽ hơn nữa!

Bùi Kiêu hít sâu một hơi, đưa tay vẫy Bạo Viêm Cự Phủ một cái. Với sự cảm ứng của chấp niệm, cây rìu khổng lồ này lập tức biến thành một chùm sáng, chui thẳng vào trong mắt trái của hắn. Con mắt trái của hắn lập tức hiện lên một vầng sáng vàng. Cũng còn may là ánh sáng đó không chiếu xạ ra ngoài, nếu không thì nhìn sẽ có chút khôi hài giống như con mắt bắn ra ánh sáng của gã người máy Siêu Nhân Điện Quang (5) kia.

Thừa dịp còn đang hưng phấn, Bùi Kiêu lập tức lại lấy ra từ trong nhẫn trữ vật thanh Thiên Sinh Vũ Khí mà hiện tại hắn đang sử dụng... Anh Dũng Súng dung lượng 850 đơn vị. Lần này hắn không thiêu đốt chấp niệm nữa mà dần buông lỏng tâm thần, ngồi xuống khoanh chân, hai tay đỡ Anh Dũng Súng, một lần nữa đưa ý thức chìm vào trong Anh Dũng Súng.

Hắn định thử một lần... để xem có thể cảm ứng được ký hiệu phù văn bên trong Anh Dũng Súng hay không. Giống như điều đã làm được lúc trong ảo giới Phong Đô vậy!

TỬ VONG KHAI ĐOAN

Zhttty
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 31: Luyện Hóa Và Thực Phẩm Chấp Niệm (3)

Lúc này, toàn bộ tư tưởng của Bùi Kiều đã hoàn toàn tập trung lại. Nhắc tới điều này thì cũng phải nói rõ là linh hồn thể có thể tập trung ý chí dễ dàng hơn nhiều so với người sống. Nguyên nhân của điều này không biết có phải là vì linh hồn thể đã không còn bị cơ thể vật chất trói buộc, chỉ còn tinh thần và ý chí ngưng tụ lại hay không. Bùi Kiều lúc này đang trong chính trạng thái đó, ý thức hoàn toàn tách khỏi sự ảnh hưởng của ngoại cảnh, tâm trạng không chút dao động.

Loại trạng thái này huyền diệu vô cùng, khó có thể diễn tả được bằng lời, giống như trước mặt có một tấm gương trong vắt để bản thân có thể soi rõ từng milimet trên cơ thể chính mình. Lúc này, Bùi Kiều thậm chí không cần “nhìn” vào trong cơ thể cũng có thể “thấy” rõ toàn thân, chấp niệm của hắn đã trong vắt như ngọc lưu ly.

Nhưng dù đã tiến vào trạng thái đó thì Bùi Kiều vẫn không tài nào nhìn được vào trong Anh Dũng Súng. Mãi lâu sau đó, hắn mới thở dài, mở mắt ra, rồi lần nữa cầm Anh Dũng Súng lên. sstruyen đang ăn cắp TVKD

(Xem ra nhất định phải thiêu đốt chấp niệm thì mới có thể nhìn vào Anh Dũng Súng được. Rồi tiện đó cũng luyện hóa Anh Dũng Súng luôn... Có điều giờ chấp niệm của ta đã tới điểm giới hạn rồi, tuyệt đối không thể mất thêm một đơn vị nào nữa. Thế nên vẫn phải chờ Thực Phẩm Chấp Niệm được đưa tới rồi tính sau vậy.)

Đây đã là nguyên nhân khách quan, không phải điều có thể dùng sức người để thay đổi. Bùi Kiều cũng chỉ có thể từ bỏ ý tưởng thừa cơ luyện hóa Anh Dũng Súng ngay lúc này. Tuy vậy, trong lòng hắn vẫn hưng phấn đến mức khó mà hình dung được. Dù sao thì lần này hắn cũng đã luyện hóa được Bạo Viêm Cự Phủ, lại còn sửa chữa được ký hiệu phù văn bên trong nó, lấy được một con Ngưu Đầu Chân Ma

cấp. Cả thế giới liệu có bao nhiêu người gặp được loại kỳ ngộ trời ban này như bản? Sao có thể không hưng phấn được?

(Câu hỏi duy nhất còn lại lúc này là: liệu có phải chỉ một mình ta thấy được những ký hiệu phù văn kia? Hay là những Tránh Thoát Giả khác đều có thể thấy được... Hoặc là chỉ có những ai có năng lực Valkyrie mới có thể nhìn thấy loại ký hiệu phù văn này?)

Trong đầu Bùi Kiêu liên tục hiện ra các loại giả thuyết, nhưng vì vấn đề này chưa có tiền lệ, nên hẳn cũng không thể phân tích được ra bản chất của ký hiệu phù văn bên trong Thiên Sinh Vũ Khí hay ký hiệu phù văn trong cơ thể mình. Nghĩ cả nửa ngày cũng không tìm được đáp án, hẳn đành phải gác vấn đề này qua một bên, chuyển hướng suy nghĩ tới những bước hành động tiếp theo.

(Khi Thực Phẩm Chấp Niệm được chuyển tới thì trước hết, ta sẽ dành mấy ngày để bổ sung lại những tổn thất vừa rồi. Nếu đổi được khoảng 2000 đơn vị Thực Phẩm Chấp Niệm thì có nghĩa là sẽ làm chấp niệm tăng lên khoảng 200 đơn vị. Nếu vậy, ta sẽ dùng 1500 đơn vị Thực Phẩm Chấp Niệm trong số đó chuyển hóa thành 150 đơn vị chấp niệm, bù cho 50 đơn vị đã mất thì chấp niệm của ta sẽ đạt tới 200 đơn vị! Như vậy, ta sẽ chứa được 400 đơn vị năng lượng tiêu chuẩn, 16 đơn vị lực lượng lõi điện... Khi đó, dù một mình gặp phải Chân Ma cấp thì ta cũng có sức để liều mạng)

Bùi Kiêu thâm hạ quyết tâm, chỉ cần bổ sung đầy đủ chấp niệm của bản thân xong, thì sẽ lập tức cùng Dương Đình Thiên tới Mỹ để hoàn thành lời hứa tặng Thiên Sinh Vũ Khí cho Jenny. Mặt khác là để đưa Dương Đình Thiên lần đầu tiên vào ảo giới đơn giản nhất: Nam Bắc Chiến Trường.

(Đã sắp đến năm 2010 rồi. Từ giờ đến ngày 21 tháng 12 năm 2012 chỉ còn lại ba năm. Trong ba năm này ta phải cố hết sức để trở nên mạnh mẽ, ít nhất cũng phải đạt tới Chân Ma cấp đỉnh phong... Nếu có thể, ta thậm chí hy vọng đạt tới Ma Vương cấp! Như vậy thì mới có thể bảo vệ được người thân vượt qua ngày tận thế năm 2012.)

Ba năm, nghe qua thì có vẻ còn nhiều thời gian, nhưng Bùi Kiêu biết rõ: thời

gian đã không còn nhiều nữa rồi. Vì cả thế giới này chỉ có mình hắc hủu được Địa Ngục kia kinh khủng đến mức nào. Có trời mới biết được trong đó có bao nhiêu quỷ quái Chân Ma cấp, thậm chí... bao nhiêu Ma Vương cấp. Mà biết đâu, tại một nơi nào đó trong Địa Ngục, còn có thứ tồn tại kinh khủng hơn cả Ma Vương cấp!

Bùi Kiều lắc đầu, rồi lại chợt nghĩ tới việc lan truyền tin tức này ra ngoài... Nhưng thực lực lúc này của hắc vẫn còn quá yếu, dù có Cung Diệp Vũ ủng hộ thì với tính cách ăn nhăn của mình, hắc cũng sẽ không mạo hiểm làm việc gì mà không nắm chắc 100% khả năng. Bởi vì, một khi tuyên truyền tin tức này ra, gần như chắc chắn hắc sẽ trở thành kẻ địch của chính phủ trên toàn thế giới... Cái kết cục ‘hài hòa’ của những nhà khoa học đưa ra Lý Luận Ngày Tận Thế chính là một tấm gương vô cùng rõ ràng đó thôi. Vậy nên, hắc quyết định chỉ khi nào đạt tới Chân Ma cấp thì mới nói ra chuyện này. sstruyen đang ăn cắp TVKD

(Tình huống tốt nhất là: trong vòng nửa năm, dựa vào sự trợ giúp của Ngụy Ngưu Đầu để kiểm thật nhiều Thiên Sinh Vũ Khí, thu nhận thêm nhiều linh hồn đặc thù rồi đưa lượng chấp niệm đạt tới 500 đơn vị - ‘điều kiện cần’ đầu tiên để có thể đạt tới Chân Ma cấp, sau đó sẽ đạt tới Chân Ma cấp trong vòng một năm... Khi đó, ta cũng sẽ có thực lực để tỏ thái độ cứng rắn.)

Thực lực! Đó là nền tảng của tất cả mọi việc trên thế giới này. Lý do mà chính phủ thế giới dám ‘hài hòa’ với các nhà khoa học nói ra Lý Luận Ngày Tận Thế cũng là vì bọn họ có thực lực mạnh mẽ và lạnh băng của một bộ máy quốc gia. Vậy nên, nếu Bùi Kiều muốn nói ra một thứ còn đáng sợ hơn cả Lý Luận Ngày Tận Thế như tin tức về Địa Ngục, thì hắc ít nhất phải có được thực lực... Chân Ma cấp! Đó là điều kiện bắt buộc!

(Tiếp theo... Ta sẽ dựa vào năng lực Valkyrie để thu nhận nhiều linh hồn đặc thù hơn nữa, sau đó sẽ giống như nàng Valkyrie trong truyền thuyết Bắc Âu và các anh linh của nàng, cùng nhau nghênh đón trận chiến Ragnarok, nghênh đón ngày tận thế...)

Quyết định xong phương hướng hành động, Bùi Kiều cũng không nghĩ đông, nghĩ tây nhiều nữa. Hắc bắt đầu tập trung tư tưởng vào chấp niệm của bản thân, vừa

cảm nhận sự tồn tại của chính bản thân, đồng thời cũng làm tăng lên dung lượng chấp niệm của mình...

Tối chạng vạng tối ngày hôm sau, Dương Húc Quang quả nhiên tới biệt thự của hần đúng như đã hẹn. Hần mang tới hơn 2000 đơn vị Thực Phẩm Chấp Niệm mà Bùi Kiêu đang mãi mòn mong ngóng. Nhưng có một việc làm Bùi Kiêu thấy kỳ quái, là đi cùng Dương Húc Quang còn có mấy chiếc xe buýt nhỏ, từ trên đó đi xuống hơn bốn mươi gã người sống.

Dương Húc Quang vừa thấy Bùi Kiêu đi ra thì đã cười nói:

“Tuy chạng vạng tối mới đến nhưng cũng vẫn chưa bị coi là trễ hẹn đúng không? Ta đã phải bay thẳng một mạch từ Châu Âu về đây mà không hề dừng lại đấy! Đi nào, vào trong nhà rồi ta đưa Thực Phẩm Chấp Niệm cho người.”

Bùi Kiêu lại ngắt lời hần: “Thực Phẩm Chấp Niệm thì đương nhiên là sẽ lấy... nhưng mà ta đang rất tò mò, những người này là sao đây? Đờng có nói với ta là người đã suy yếu tới mức cần có thành viên của tổ chức đi theo bảo vệ nhé?Ồ! Lý Lâm, người cũng ở đây à?”

Cái tên Lý Lâm này chính là người đã lái phi cơ đưa Bùi Kiêu đi Đài Loan lúc trước. Tuy bề ngoài của hần đúng là hình tượng quân nhân chuẩn mực như trong sách giáo khoa, thế nhưng hần lại là một kẻ nói rất nhiều, một khi đã nói thì sẽ không thể tự dừng lại được, đã vậy trong khi nói còn cố bày ra bộ dạng nghiêm túc nữa chứ.

Lúc này cũng vậy, Lý Lâm vẫn giữ một vẻ mặt vô cùng nghiêm túc, nhưng mà da miệng hần lại bắt đầu di chuyển không ngừng: “Nghe nói người muốn chiêu mộ một tiểu đội lo việc hậu cần, nên ta đương nhiên là phải tới đây rồi. Người cũng biết đấy, một thành viên ứ tú tuyệt luân của tổ chức linh hồn như ta làm sao có thể chỉ làm công tác hậu cần mãi được? Tuy đến chỗ người cũng vẫn là đi làm công tác hậu cần, nhưng tốt xấu gì cũng vẫn sẽ gặp một ít nhiệm vụ chiến đấu với quỷ quái. Vậy nên ta tất nhiên là phải tới đây rồi! Tuy nhiên, người cũng không nên vì chúng ta có

chút quen biết mà châm chọc chọn ta. Bởi vì, ta có thể nói cho người biết, dù là trong toàn quân thì ta cũng là...”

Bùi Kiêu đã bắt đầu thấy nhức đầu rồi, hắn lập tức quay đầu về phía Dương Húc Quang nói: “Tuy ta chuẩn bị chiêu mộ một tiểu đội hậu cần thật, nhưng người cũng không cần phải làm quá lớn như vậy chứ? Một lần mà đã dẫn tới đây nhiều người như vậy!”

Dương Húc Quang nghe vậy thì chỉ biết cười khổ. Hắn vỗ vai Bùi Kiêu, rồi ghé sát tai hắn nói nhỏ: “Cung Diệp Vũ đã giao lại quyền lực của Tổ Chức Linh Hồn Trung Quốc rồi. Bây giờ người có quyền lực cao nhất trong tổ chức là Vương Trạch Hằng... Người đã gặp người này rồi đấy, chính là gã quan chức trung niên chờ chúng ta ở bên ngoài ảo giới Phong Đô lúc trước. Mấy lão già ở trên cao lúc này đã vui như mở hội rồi, vậy nên nếu chúng ta đã ném ra cảnh ô-liu (1), lại còn bỏ ra cả mấy thanh Thiên Sinh Vũ Khí, thì đương nhiên bọn họ cũng sẽ muốn đáp lại cho đẹp lòng chúng ta. Lúc nghe nói người muốn tuyển một tiểu đội hậu cần thì bọn họ đã phái ngay những người này tới đây. Người đừng xem thường những người này, bọn họ đều là những thành viên cao cấp nhất của tổ chức linh hồn, hầu như đều là chủ lực của các đơn vị bộ đội đặc chủng đấy.”

Bùi Kiêu nghe vậy mới nhìn kỹ lại đám người kia. Quả nhiên mỗi người trong đó đều có ít nhiều sát khí – loại khí thể mà chỉ những kẻ đã từng giết người mới có được. Tuy lúc này bọn họ đều đứng thẳng nên chỉ cần nhìn qua đã thấy khác nhau về hình dáng, chiều cao, cân nặng, nhưng vì cùng tỏa ra loại khí thể này mà lại làm cho bọn họ như thể được đúc ra từ cùng một khuôn. Nếu so sánh thì Lý Lâm mới là kẻ có vẻ lạc loài nhất trong đám này. Tuy nhìn qua thì hắn có vẻ rất đúng chuẩn quân nhân, thế nhưng khi so sánh với nhóm người này, hắn bất chợt lại giống như một người bình thường mặc trang phục quân nhân mà thôi. sstruyen đang ăn cắp TVKD

“Nhưng mà ta cũng không cần nhiều người đến như vậy đâu.” Bùi Kiêu nói nhỏ với Dương Húc Quang.

Dương Húc Quang khoát tay nói: “Vậy thì người cứ chọn lấy vài người là được.

Nhưng dù sao thì mấy lão già kia cũng đang cố gắng hàn gắn quan hệ với chúng ta, vậy nên nếu người mà chọn hết đám này thì có khi bọn hăn càng vui vẻ đấy.”

Bùi Kiêu thực sự cảm thấy không biết phải làm thế nào. Hăn cũng biết là hàn gắn quan hệ với chính phủ chắc chắn sẽ có lợi, nhưng dù sao cũng không thể chọn hết cả đám này, vậy nên cũng chỉ có thể kiên trì nói: “Được rồi, ta chọn Lý Lâm, còn những người khác... ta sẽ chọn thêm mười người. Trong đó, cho năm người bảo vệ em gái ta và em gái của Dương Đình Thiên, năm người còn lại sẽ cùng với Lý Lâm thực hiện các nhiệm vụ do ta giao, nhóm năm người này có thể luân phiên thay đổi. Người cảm thấy sắp xếp như vậy có ổn không?”

Dương Húc Quang cười hắc hắc trả lời: “Cái này là tùy người thôi. Dù sao thì chuyện này cũng không liên quan tới ta... Chọn nhanh lên đi, ta còn phải dạy cho người cách ăn Thực Phẩm Chấp Niệm nữa đây.”

Vậy là Bùi Kiêu chọn bừa mười người trong đám đó, làm cho khuôn mặt của cả mười người này đều lộ ra vẻ mừng rỡ. Tuy chỉ ngay đó thì biểu cảm của bọn họ đã khôi phục lại như thường, nhưng qua đó cũng có thể thấy được bọn họ thực sự vui mừng từ tận tâm can. Dù sao thì bọn họ cũng là những chiến sĩ đầy kinh nghiệm lăn lộn sa trường, đâu dễ gì lộ vẻ vui buồn ra mặt!

Còn Lý Lâm, hăn thậm chí vui mừng tới nỗi run rẩy liên tục. Tuy biểu hiện bên ngoài vẫn giữ nguyên nhưng có thể thấy được là hăn đang thực sự vô cùng vui sướng.

Lúc này, Dương Húc Quang mới nói với những người kia: “Vậy thì Lý Lâm và những người được chọn quay về tổng bộ lựa chọn trang bị cho mình đi. Còn những người khác thì quay về đơn vị của mình.” Nói rồi hăn cũng mặc kệ những người này phản ứng thế nào, chỉ vội vàng kéo Bùi Kiêu đi vào trong biệt thự.

Đến lúc cả hai đã vào trong biệt thự, Dương Húc Quang lại bắt đầu nhìn ngó hoàn cảnh xung quanh, sau đó mới hỏi: “Em gái của người và Dương Đình Thiên đâu rồi?”

Bùi Kiêu đẩy cánh tay đang kéo mình của Dương Húc Quang ra rồi tức giận

nói: “Em gái ta học ở trường nội trú. Hôm nay cũng không phải cuối tuần, mà cũng không có nguy cơ quỷ quái thực thể hóa, thế thì đương nhiên là em ấy đang ở trường học rồi. Còn Dương Đình Thiên thì đang minh tướng (2) ở trên lầu. Tuy không biết là hấn làm vậy có thể giúp tăng cường chấp niệm của bản thân hay không, nhưng từ sau khi nghe nói về truyện của Tránh Thoát Giả thì hấn đã minh tướng một mạch từ hôm qua tới giờ rồi.”

Dương Húc Quang lắc đầu nói: “Linh hồn bình thường sao có thể tự làm gia tăng chấp niệm của mình được? Nếu không thì đã chẳng có sự khác biệt giữa Tự Do Linh Hồn và Tránh Thoát Giả rồi... Có điều là như vậy cũng tốt, không nên để lộ tiền tài ra ngoài! Chỉ một mình người biết về chỗ thực phẩm này vẫn là tốt nhất.” ssstruyen đang ăn cắp TVKD

Bùi Kiêu kỳ quái hỏi: “Không nghiêm trọng như vậy chứ? Nhìn bộ dạng cần thận từng lý từng tí của người kia, chẳng lẽ còn sợ bị người ta đến cướp hay sao?”

Không ngờ Dương Húc Quang lại trả lời rất nghiêm túc: “Chính xác! Người cũng biết đó, trên thế giới, ngoại trừ các Tránh Thoát Giả và Tự Do Linh Hồn gia nhập vào các tổ chức linh hồn, thì còn có một bộ phận rất nhỏ không tham gia vào bất kỳ một tổ chức linh hồn nào. Bọn họ hoạt động như linh đánh thuê, chạy tới mọi quốc gia để làm nhiệm vụ đối lấy Thiên Sinh Vũ Khí hoặc tiền tài thế tục, hoặc hưởng thụ, hoặc để tăng cường thực lực của mình... Nói thật với người, nguyên nhân làm cho lần này ta dám một mình đi Châu Âu để đối một lượng Thực Phẩm Chấp Niệm ketch xù như vậy, chính là nhờ danh tiếng vang dội cả thế giới của Cung Diệp Vũ đó!”

“Chứ nếu người đi đối là người, chỉ sợ chưa rời khỏi Châu Âu đã bị bọn cướp chặn giết rồi... Hắc hắc, lần đầu tiên Cung Diệp Vũ đi đối Thực Phẩm Chấp Niệm, hấn đã làm Châu Âu náo loạn một phen. Chẳng những giết chết tên linh hồn đặc thù làm nghề dung hợp Thực Phẩm Chấp Niệm ngay tại chỗ, mà còn giết chết mấy trăm tên Tự Do Linh Hồn và hơn mười Tránh Thoát Giả. Chứ không thì người tưởng hấn đạt được cái danh hiệu ‘kẻ mạnh nhất thế giới’ bằng cách nào?”

Lời bình:

Lại thêm một giai thoại thú vị về sự cuồng bá của Cung Diệp Vũ sắp được hé lộ. Liệu hần đã làm những gì trong quá khứ? Trước khi đạt tới Chân Ma cấp, hần liệu có bệ đạo như ngày nay? Cùng đón đọc chương cuối cùng của quyển hai TVKD được thực hiện bởi nhóm dịch Vô Hận Chi Tâm.

Chú thích:

1. Ném càn ô-liu tới: Càn ô-liu là biểu tượng của hòa bình và thịnh vượng. Ý nói hành động giao quyền lực là thể hiện cho ý định chung sống hòa bình.
2. Minh tưởng: giống như thiền hay nhập định, nhưng thay vì thả lỏng tư tưởng như thiền thì minh tưởng là tập trung tư tưởng cao độ để suy nghĩ hoặc làm một việc gì đó.

TỬ VONG KHAI ĐOAN

Zhttty
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 32: Luyện Hóa Và Thực Phẩm Chấp Niệm (4)

Bùi Kiêu nghe Dương Húc Quang nói thì liền cảm thấy hiếu kỳ, hẩn vội vàng hỏi thăm.

Dương Húc Quang cũng không khách sáo. Hẩn chọn đại một chiếc ghế để ngồi rồi móc trong áo ra một gói thuốc lá, châm cho bản thân một điếu rồi ném cho Bùi Kiêu một điếu nữa. Sau đó mới vừa hút thuốc vừa nói: “Cung Diệp Vũ là Cao Đẳng Tránh Thoát Giả đầu tiên của Trung Quốc. Khi đó hẩn mới chỉ chết được có một năm, còn chưa có Tử Lô Dao, chỉ có một thanh Thiên Sinh Vũ Khí loại đại đao dung lượng hơn 400 đơn vị, và vẫn chưa có chút danh tiếng nào trên thế giới. Mà khi ấy Châu Âu đã có ba Cao Đẳng Tránh Thoát Giả, vậy nên khi lần đầu tiên Cung Diệp Vũ dẫn bọn ta đi đối Thực Phẩm Chấp Niệm, thì bị gã linh hồn đặc thù kia ăn chặn, đòi lấy phí 30% số lượng Thực Phẩm Chấp Niệm. Bọn ta đương nhiên không thể chấp nhận cái giá khổng lồ đến như vậy, nên định bỏ tới quốc gia khác để tìm một đặc thù linh hồn làm nghề dung hợp Thực Phẩm Chấp Niệm khác. Nhưng ai ngờ...”

Dương Húc Quang nhả ra một vòng khói rồi mới lên tiếng: “Ai ngờ tên linh hồn đặc thù kia lại muốn ý thể hiếp người, có lẽ là vì thấy chúng ta là người da vàng nên muốn bắt nạt. Hẩn khoắc lác rằng sẽ liên lạc với người còn lại kia, nói rằng sẽ bảo người đó phải nâng giá lên 50%, còn không thì sẽ không dung hợp cho chúng ta, bảo bọn ta không chịu thì cút ra xa... Người cũng biết tính cách Cung Diệp Vũ đó, hẩn căm ghét nhất chính là loại người này. Vậy nên lúc đó hẩn cũng không thèm nói thêm gì nữa, kéo luôn tên linh hồn đặc thù kia tới giữa cửa tổng bộ tổ chức linh hồn quốc gia đó, rồi từng đao một róc xương róc thịt của hẩn. Ha ha ha, người cũng biết là nổi thống khổ khi linh hồn bị tổn thương gấp cả trăm lần sự đau đớn khi cơ thể sống bị tổn thương đúng không? Ta dám cá là tên kia đã chết tươi vì đau đớn

đấy.”

Bùi Kiều nghe mà sợ đến nhảy dựng, nhưng lập tức lại cảm thấy trong lòng sinh ra một cảm xúc hào hùng. Tuy chuyện đó không phải do bản thân hắn làm, nhưng chỉ cần tưởng tượng tới cảnh Cung Diệp Vũ giận giữ vung đao thì đã cảm thấy hâm mộ khó mà tả nổi. Bùi Kiều vội vàng hỏi tiếp: “Vậy tổ chức linh hồn của đối phương thì sao? Trơ mắt nhìn nhân tài bảo bối của quốc gia mình bị người ta giết à? Không ngăn cản sao?”

“Sao lại không ngăn cản?” Dương Húc Quang cười hắc hắc, phun từ trong mũi ra hai luồng khói trắng rồi mới nói: “Lần ấy đã giết đến chấn động thế giới, phe chúng ta cũng chết mất hai Trách Thoát Giả thì người có thể tưởng tượng được chiến đấu kịch liệt tới mức nào... Mà cũng chính giữa trận đó, Cung Diệp Vũ đột phá tới Chân Ma cấp, sau đó đã giết một mạch mười Trách Thoát Giả, thậm chí còn suýt chút nữa phá hủy tổng bộ của tổ chức linh hồn quốc gia đó. Nhưng đáng sợ nhất là việc Cung Diệp Vũ không phải quý quái, mà là một linh hồn, là ý thức và ý chí của nhân loại, vậy nên sẽ không phạm phải những sai lầm của quý quái. Bị một cường giả Chân Ma cấp nhân loại tấn công như vậy thì kết cục của một tổ chức linh hồn chỉ có thể là diệt vong.”

Sau đó chính phủ của quốc gia kia phải liên lạc khẩn cấp với nước ta, ta cũng phải khuyên giải Cung Diệp Vũ cả nửa ngày thì mới chấm dứt được việc này tại đó. Còn quốc gia kia, không những phải chịu bị “nắm lỗ mũi” (1) nhận sai mà còn bồi thường cho chúng ta năm thanh Thiên Sinh Vũ Khí bình thường. Sau đó chúng ta tới một quốc gia khác để đối Thực Phẩm Chấp Niệm, linh hồn đặc thù làm nghề dung hợp chấp niệm thậm chí chỉ dám phụ phí của chúng ta bằng một nửa ngày thường. Chính trận chiến oai hùng đó đã làm nên danh hiệu “người mạnh nhất thế giới” của Cung Diệp Vũ. Hơn nữa, hắn lại rất bao che cho đồng bọn - người cắn ta một cái thì ta phải giết cả nhà người! Sau đó lại đánh tiếp mấy trận nữa, vậy nên tới tận bây giờ ta vẫn dám đi đối Thực Phẩm Chấp Niệm một mình. Chứ người cho rằng giới linh hồn thật sự là nơi hòa bình sao? Còn không phải mạnh được yếu thua sao? Đây là mấy nghìn đơn vị Thực Phẩm Chấp Niệm đấy! Số lượng này đủ để làm Cao Đẳng Trách Thoát Giả phải đỏ mắt đấy! Người cảm thấy nếu là người khác thì có dám đi một mình không? Bình thường người ta phải kéo toàn bộ Trách Thoát

Giả và Tự Do Linh Hồn của một quốc gia mới dám đi đây.”

Bùi Kiêu ngẫm lại, cảm thấy việc này đúng là như vậy. Đừng nói là trong thế giới tôn thờ sức mạnh như giới linh hồn, mà ngay cả thế tục của người sống cũng vậy thôi: nếu không có thực lực và địa vị mà dám giữ một khoản tài sản khổng lồ như vậy, thì kết quả chỉ có thể là chết oan! Nếu không thì đã không có chuyện: người bình thường sau khi trúng số xổ vài triệu, lập tức dẫn người nhà đi lĩnh thưởng rồi mai danh ẩn tích, đến cả nhà cửa của mình cũng không cần. Sự thật chính là như vậy!

Dương Húc Quang cười ha hả, hắt liên tục hút mấy hơi thuốc, cho đến khi đã không còn hút được chút mùi vị gì từ điếu thuốc trên tay nữa thì mới lên tiếng: “Đến đây nào, xem xem số lượng và chủng loại Thực Phẩm Chấp Niệm ta phân chia cho người này. Tổng cộng 2000 đơn vị, bao gồm...”

“Thuốc lá: 150 bao, dung lượng tổng cộng 150 đơn vị, mỗi bao có dung lượng 1 đơn vị. Sau đó là 50 kg gạo, dung lượng 500 đơn vị, trung bình 1 kg có dung lượng 10 đơn vị. Tiếp là 50 kg bột mì, dung lượng cũng 500 đơn vị. Còn có rau quả, thịt cá, ớt muối, gia vị... tổng cộng 2000 đơn vị Chấp Niệm Thực Phẩm.”

Dương Húc Quang vừa nói, vừa lôi ra từng bao gạo, bao bột mì, rồi các loại rau quả, thịt cá, gia vị. Chẳng mấy chốc mà sàn đại sảnh đã chất đầy các loại bọc to nhỏ, bên trên mỗi bao đều ghi rõ trọng lượng, dung lượng, tỷ lệ giữa trọng lượng và dung lượng.

Tới lúc này, Dương Húc Quang mới nghiêm túc nói với Bùi Kiêu: “Những gì ta nói sau đây người phải ghi nhớ cho kỹ: mỗi ngày ba bữa ăn, mỗi bữa không được ăn nhiều hơn 20 đơn vị Thực Phẩm Chấp Niệm. Mà được ăn số lượng như vậy còn là vì chấp niệm của người đủ cứng cáp: 1 đơn vị chấp niệm dung nạp được 2 đơn vị năng lượng tiêu chuẩn. Còn nếu là một Tự Do Linh Hồn như Dương Đình Thiên thì mỗi bữa chỉ được ăn không quá 10 đơn vị. Phải nhớ cho kỹ, nếu ăn nhiều hơn thì không những sẽ gây ra lãng phí không hấp thụ được mà còn tạo ra gánh nặng cho chấp niệm của bản thân, có thể khiến cho hồn phi phách tán. Thế nên người phải trăm ngàn lần ghi nhớ đây!”

Bùi Kiều hơi chút sừng sốt, rồi liền cười khố. Hẳn vốn có ý định sẽ nhanh chóng hấp thụ hết chỗ Thực Phẩm Chấp Niệm này trong vòng vài ngày, sau đó sẽ lập tức đi Mỹ, nhưng không ngờ việc hấp thụ Thực Phẩm Chấp Niệm cũng có giới hạn nhất định. Tính ra thì mỗi ngày hẳn chỉ hấp thụ được 60 đơn vị Thực Phẩm Chấp Niệm mà thôi, nghĩa là phải mất hơn hai mươi ngày hẳn mới có thể hấp thụ hết 1500 đơn vị Thực Phẩm Chấp Niệm... Nói cách khác, hẳn phải chờ khoảng một tháng nữa rồi mới đi Mỹ được!

Dương Húc Quang cười hắc hắc nói: “Sao lại có vẻ mặt kinh ngạc như vậy? Để ta đoán nhé... À, ý định của người là nhanh chóng hấp thụ hết chỗ Thực Phẩm Chấp Niệm này, rồi sau đó lập tức tiến vào ảo giới phải không? Với thực lực đoàn đội của người lúc này thì chắc là muốn vào Nam Bắc Chiến Trường? Thời gian một tháng, nói là nhiều thì cũng không nhiều mà nói là ít thì cũng không ít. Tuy chúng ta đều biết là đã sắp tới năm 2012, nhưng cũng không cần vì vậy mà quá nóng vội! Trong thời gian hai mươi ngày này, người hãy yên tâm mà hấp thụ Thực Phẩm Chấp Niệm, tiện đó cũng trao đổi thêm với bọn Lý Lâm, vậy mới có lợi cho các hành động sau này của người.”

Nói xong, Dương Húc Quang đứng lên rồi chậm rãi đi về phía cửa, hẳn vừa đi vừa nói: “Cố gắng trở nên mạnh mẽ đi! Hãy nhớ kỹ, khoảng tháng sáu năm sau... sẽ lại có một đợt quỷ quái thực thể hóa nữa diễn ra. Có khả năng đợt quỷ quái thực thể hóa đó sẽ càng trở nên mãnh liệt hơn. Đến lúc đó, người cũng sẽ là một chủ chiến lực của chúng ta...” Nói xong, hẳn xuyên thẳng qua cửa đi ra ngoài.

Bùi Kiều nghe vậy thì cười khố, hẳn nhỏ giọng tự nhủ: “Vì người không biết sự khủng bố của Địa Ngục nên mới có thể nhàn nhã như vậy... Đành vậy, chờ một tháng cũng được, từ từ tìm hiểu chấp niệm của bản thân cũng rất có ích, lại có thể mài giũa thêm kỹ năng sử dụng Thiên Sinh Vũ Khí. Cũng không phải là lãng phí thời gian...”

Sau đó, Bùi Kiều liền lấy từ mỗi một loại thực phẩm đang để đầy trên mặt đất ra một phần. Khi đã đếm đủ 500 đơn vị, hẳn mới gọi Dương Đình Thiên từ trên lầu xuống rồi, rồi giao phần Thực Phẩm Chấp Niệm đó cho tên cựu xã hội đen này, cũng không quên ‘hướng dẫn sử dụng’ cẩn thận một lượt.

Dương Đình Thiên ngậy ra vì sững sốt, dường như hẳn không thể tin nổi là Bùi Kiêu lại tặng cho mình thứ quý giá như Thực Phẩm Chấp Niệm. Phải hơn nửa ngày sau, hẳn mới trả lời như thế đang lâm bẫm: “Cám ơn người... đội trưởng!”

Bùi Kiêu cũng ngậy ra, sau đó hẳn mới cười ha hả nói: “Đây là lần đầu tiên người gọi ta là đội trưởng đấy! Yên tâm đi, ta thực sự coi người là đồng bạn chứ không hề coi là công cụ gì đó đâu. Đây chỉ là những phúc lợi mà thành viên trong đoàn đội xứng đáng có được.”

Dương Húc Quang hơi gật gật đầu, rồi hẳn mở một túi gạo ra, bốc một nắm gạo chấp niệm ra xem. Chỉ thấy từng hạt đều trắng nõn, tròn trịa, dường như là loại gạo chất lượng cao nhất vậy, chỉ nhìn quá thì đúng là không khác gì gạo vật chất cả, làm người ta khó mà tin được là thứ này lại do Thiên Sinh Vũ khí hóa thành...

Đúng lúc này, chỗ gạo trên tay Dương Đình Thiên bỗng nhiên nhanh chóng hòa tan, rồi biến thành một ngọn lửa màu bạc, cứ vậy mà bốc cháy trong lòng bàn tay Dương Đình Thiên. Tuy ngọn lửa chỉ cỡ nửa bàn tay, nhưng Bùi Kiêu đứng cách đó không xa vẫn có thể cảm nhận được rõ ràng sự chấn động mãnh liệt của ngọn lửa này giống hệt như chấn động lúc hẳn thiêu đốt chấp niệm vậy. Chẳng lẽ Dương Đình Thiên có thể thiêu đốt được Thực Phẩm Chấp Niệm sao?!

Dương Đình Thiên còn hoảng sợ hơn, nhưng hẳn cũng là kẻ rất trầm ổn, không vì vậy mà vội vàng ném ngọn lửa màu bạc này ra ngoài. Có điều là cái ngọn lửa bạc này lại càng lúc càng cháy mãnh liệt hơn, lay động mạnh như thế sắp nổ tung vậy. Dương Đình Thiên thấy vậy thì liền xoay người, ném ngọn lửa đó về phía vách tường ở xa sau lưng. Lập tức, một ánh sáng bạc trắng bùng lên kịch liệt. Sau đó, một tiếng nổ lớn cùng với ngọn lửa bùng lên ngay tại vách tường đó. Vách tường dày đặc không ngăn cản nổi một chút nào, lập tức bị ngọn lửa của vụ nổ xé vụn. Sóng xung kích còn khuếch tán ra xa bên ngoài vách tường hơn 10m rồi mới dừng lại...

Đến khi tro bụi của vụ nổ lắng xuống, Bùi Kiêu và Dương Đình Thiên mới có thể thực sự thấy rõ được uy lực của vụ nổ do ngọn lửa màu bạc gây ra... Vụ nổ đã kéo thẳng từ vách tường biệt thự ra đến tường vây bên ngoài, cả một khoảng tường

vây đã sụp đổ. Dưới mặt đất xuất hiện một cái rãnh dài vài mét, rộng nửa mét. Tất cả đều bị phá hủy bởi cái “nắm gạo” vừa rồi!

Hai người trợn mắt nhìn cảnh tượng trước mặt, mãi lâu sau cũng chưa hết ngây dại...

Lời bình:

Sức mạnh của Dương Đình Thiên cụ thể là gì? Liệu có giúp ích cho chuyến đi Nam Bắc Chiến Trường sắp tới của Bùi Kiêu? Quyển hai của TVKD đã kết thúc, trong quyển ba, Bùi Kiêu sẽ lần đầu ở vị trí người lãnh đạo chứ không phải "cái đuôi" của Cung Diệp Vũ nữa rồi! Cùng đón đọc quyển ba đầy kịch tính và xúc động của TVKD được thực hiện bởi nhóm dịch Vô Hận Chi Tâm!

Chú thích:

1. Nắm lỗ mũi: ý nói bị hạ nhục.

TỬ VONG KHAI ĐOAN

Zhttty
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 33: Trở Lại Nam Bắc Chiến Trường (1)

Kể từ khi nhận được Thực Phẩm Chấp Niệm đến nay, Bùi Kiêu đã ngưng tụ chấp niệm bản thân liên tục hơn hai mươi ngày, cũng tức là từ cuối tháng 12 đến gần cuối tháng 1.

Một mình Bùi Kiêu đã hấp thu hết 1500 dung lượng Thực Phẩm Chấp Niệm. Ngoài sự mong đợi, tỉ lệ chấp niệm mà hắn hấp thu được từ Thực Phẩm Chấp Niệm đã vượt qua 10%, có lẽ là khoảng 12% hay 13% gì đó. Đường như, khi độ cứng rắn của chấp niệm tăng lên, tỉ lệ hấp thu này cũng sẽ tăng theo. Hiện giờ 1 đơn vị chấp niệm của Bùi Kiêu có thể dung nạp được 2 đơn vị năng lượng tiêu chuẩn, nên tỉ lệ hấp thu chấp niệm cũng vì vậy mà được nâng lên.

Thành quả mà hắn đạt được khi đã hấp thu hoàn toàn 1500 dung lượng Thực Phẩm Chấp Niệm là 182 đơn vị chấp niệm, cộng với 51 đơn vị sẵn có của bản thân, giờ đây lượng chấp niệm của hắn đã đạt đến 233 đơn vị!

Mặt khác, đã có chút manh mối về năng lực đặc thù của Dương Đình Thiên. Đường như hắn có thể hòa tan được chấp niệm, nhưng chỉ với chấp niệm của hắn và Thiên Sinh Vũ Khí mà thôi, còn với linh hồn thể và quý quái thì lại không có hiệu quả. Chấp niệm khi bị hòa tan tạo thành một loại chất lỏng trắng bạc, tuy nhiên khi số lượng chấp niệm bị hòa tan quá nhiều thì lập tức sẽ gây ra một vụ nổ cực mạnh.

Nhưng hình như việc gây nổ này không phải là năng lực đặc thù của hắn, vì nếu như không hòa tan quá nhiều chấp niệm, thì chất lỏng này sẽ nằm yên tĩnh trong lòng bàn tay của hắn. Sau đó, khi bọn Cung Diệp Vũ đã giải quyết xong những chuyện lật vật và trở về, cũng đã chứng kiến quá trình hắn hòa tan chấp niệm thành chất lỏng trắng bạc. Theo như Cung Diệp Vũ nói, loại năng lực này tương tự với

năng lực chuyển hóa Thiên Sinh Vũ Khí thành Thực Phẩm Chấp Niệm, nhưng cũng khác biệt đôi chút, trước mắt vẫn chưa biết là năng lực đặc thù gì.

"Mặc kệ ra sao, năng lực đặc thù này chắc hẳn là có liên quan tới việc dung hợp chấp niệm, cứ để hẳn rèn luyện thêm đi. Nếu giống như những linh hồn đặc thù khác, có lẽ tối đa là nửa năm có thể biết rõ năng lực đặc thù của hẳn rốt cục là cái gì." - Đây là lời đề nghị của Cung Diệp Vũ.

Trên thực tế, khi Dương Đình Thiên nhận ra hẳn không thể tự cảm ứng được chấp niệm trong cơ thể, hẳn liền bắt đầu chú ý tập trung vào việc rèn luyện năng lực đặc thù. Mỗi ngày hẳn đều lấy một nắm gạo chấp niệm ra, rồi hòa tan chúng từng chút từng chút một. Thời gian dần trôi, trong một tháng này, hẳn đã rèn luyện năng lực đến mức có thể hòa tan một nắm gạo mà không gây ra bất kỳ chấn động kịch liệt nào.

Tuy Dương Đình Thiên vẫn chưa hiểu rõ năng lực của mình rốt cục là gì, nhưng từ kết quả luyện tập trước mắt có thể thấy rằng: một là hẳn có thể dùng loại chấp niệm bị hòa tan này để ném như lựu đạn, hai là có thể biến lượng chấp niệm này thành lực đẩy, gần giống như lúc trước ở Đài Loan, hẳn vô tình đã dùng năng lực để đẩy những u linh kia ra. Ngoại trừ việc sử dụng lựu đạn chấp niệm còn có thể có chút uy lực, trong thời gian ngắn vẫn chưa tìm ra được công dụng nào tốt hơn.

Mặc kệ thế nào, qua hai mươi ngày ăn uống hấp thu, hai người đã hấp thu hết chỗ Thực Phẩm Chấp Niệm này. Kế hoạch tiếp theo của Bùi Kiêu là muốn đi tới nước Mỹ. Một mặt đáp ứng nguyện vọng của Jenny, cho cô ấy một thanh Thiên Sinh Vũ Khí, mặt khác Bùi Kiêu muốn trở lại ảo giới Nam Bắc Chiến Trường. Dựa vào thực lực bây giờ của hẳn cùng với sự trợ lực của con Ngụy Ngưu Đầu Chân Ma cấp, hoàn toàn có thể thuận lợi kiếm được chút lợi ích từ cái ảo giới này.

Tiếp đó, Bùi Kiêu cũng nói với Cung Diệp Vũ về việc hẳn muốn đi Nam Bắc Chiến Trường của Mỹ. Cung Diệp Vũ đã biết sự quyết tâm tự thành lập đoàn đội của Bùi Kiêu, nhưng do lòng dạ vốn ngay thẳng chính trực, Cung Diệp Vũ cũng không cảm thấy điều đó có gì bất thường cả, ngược lại còn cẩn thận hướng dẫn hẳn một số vấn đề cần chú ý khi tác chiến đoàn đội. Ví dụ như chuyên phải mang theo

đủ năng lượng tiêu chuẩn, phải luôn duy trì cảnh giác một khi đã bước vào ảo giới, ngàn vạn lần không được ỷ vào sức mạnh cá nhân mà xông vào khu vực nguy hiểm, bởi vì làm như vậy là vô trách nhiệm đối với đoàn đội của mình,... đây cũng là một lời đề tỉnh dành cho Bùi Kiều. Xế chiều hôm đó, Bùi Kiều đến tổng bộ tổ chức linh hồn để lãnh 10000 đơn vị năng lượng tiêu chuẩn, rồi bỏ toàn bộ vào trong nhẫn U Minh.

Dù sao lúc này hắn đã luyện hóa Anh Dũng Súng và Bạo Viêm Cự Phủ, tạo thành hai điểm sáng, một vàng, một xám lưu động trong đôi mắt hắn, không cần phải sử dụng không gian của nhẫn U Minh.

Sau khi báo cho tổ hậu cần của Lý Lâm, hắn muốn cùng Bùi Đại Uyển có một ngày thật vui vẻ. Hắn cũng nói cho cô ấy rằng hắn sắp sửa "đi công tác" trong vòng nửa tháng đến một tháng, bảo cô phải chăm chỉ học hành, có thời gian thì ghé qua bệnh viện chăm lo mẫu thân. Bùi Đại Uyển cũng là người hiểu chuyện, ngoan ngoãn nhận lời.

Ngày thứ hai, cũng là cuối tháng 1, vừa tảng sáng Bùi Kiều và Dương Đình Thiên đã ngồi trên chiếc xe do Lý Lâm lái để đến một căn cứ quân sự. Tại đây đã có một chiếc máy bay chuyên dụng chờ sẵn, có thể bay tới nước Mỹ bất cứ lúc nào.

"Người thật sự không đến gặp mặt cô ấy sao? Nên biết chuyến đi này phải mất tầm một tháng đấy." Bùi Kiều vừa nhìn ra ngoài cửa sổ xe, vừa điềm nhiên hỏi Dương Đình Thiên bên cạnh.

Dương Đình Thiên đang nhắm mắt yên lặng mình tưởng, sau khi nghe thấy vậy, hắn mở mắt liếc nhìn Bùi Kiều, khẽ nói: "Ta đã nói rồi, sau này sẽ không gặp mặt em ấy nữa... Ta sẽ bảo vệ cho em một cách thầm lặng, và cố gắng trở lên mạnh mẽ, cho đến khi em tìm được hạnh phúc mới thôi. Chuyện này coi như xong, người về sau đừng nhắc tới nữa."

Bùi Kiều khẽ lắc đầu, hắn biết đối với Dương Đình Thiên, em gái hắn chính là trụ cột tinh thần lớn nhất của hắn, nhưng cũng là điều cấm kị lớn nhất đời hắn.

"Được rồi, người có quyết định của mình, chỉ cần không hối hận là được" - Bùi

Kiều thuận miệng đáp lời.

Tức thì trong xe chìm vào yên tĩnh trở lại, chỉ nghe thấy tiếng máy xe loáng thoáng từ bên ngoài vọng vào. Cũng không biết sau bao lâu, Lý Lâm từ ghế lái đột nhiên hỏi: "Các người muốn tiến vào Nam Bắc Chiến Trường sao?"

Bùi Kiêu hơi sừng sốt, đáp: "Phải, chúng ta có ý định tiến vào Nam Bắc Chiến Trường, có gì không đúng sao?"

Lý Lâm nói: "Không, Nam Bắc Chiến Trường thì không có vấn đề gì. Ta chỉ ngạc nhiên là linh hồn các người cùng quỷ quái có thể xuất hiện tại thế giới thực, vậy tại sao người sống chúng ta lại không thể tiến vào trong ảo giới chứ?"

Bùi Kiêu nghe vậy lập tức ngây người, hẳn cũng không biết trả lời chuyện đó ra sao, chỉ có thể bất đắc dĩ nói: "Cái này ta cũng không rõ lắm, có lẽ sự tồn tại của ảo giới giống như địa ngục, thiên đường trong truyền thuyết, chỉ có linh hồn mới có thể tiến vào được. Nhưng không phải trong tổ chức linh hồn đã có giải thích rồi sao? Khi sóng điện từ càng lúc càng gần đến điểm tới hạn, vào ngày 21/12/2012, tất cả ảo giới sẽ thực thể hóa, khi đó có lẽ người sống cũng có thể tiến vào được."

Mang theo một tia thất vọng, Lý Lâm nói: "Nếu thật đến lúc đó, người sống chúng ta tiến vào ảo giới còn có tác dụng gì? Khi đó có khác gì tận thế đâu... Bùi Kiêu, người là Cao Đăng Trách Thoát Giả, hơn nữa còn có năng lực đặc thù Valkyrie, người có biết biện pháp nào có thể giúp người sống chống lại quỷ quái không? Trừ sử dụng kim loại siêu điện từ ra, còn có biện pháp nào nữa không?"

Bùi Kiêu cười khổ nói: "Nếu thật là có, Trách Thoát Giả và Cao Đăng Trách Thoát Giả chúng ta đã không phải gấp gáp nâng cao thực lực rồi. Nhân loại có bao nhiêu? Vài tỉ người. Quân đội toàn thế giới ít nhất cũng mấy chục triệu, nếu người sống cũng có thể đối kháng với quỷ quái, chỉ cần quỷ quái không có số lượng áp đảo tầm mấy tỷ, chúng ta đã sớm không phải lo tới hạn kiếp 2012 kia rồi. Câu trả lời của ta là... không có bất kì biện pháp nào."

Lý Lâm lập tức nở nụ cười khổ, hẳn cũng không nói thêm gì nữa mà chỉ yên lặng lái xe. Lúc này, Dương Đình Thiên lại đột nhiên hỏi: "Các người vừa nói kim

loại siêu điện từ là cái gì thế?

Bùi Kiều liền giải thích: "Kim loại siêu điện từ là một loại vật liệu đặc thù do các nhà khoa học nghiên cứu ra. Không biết ở bên trong kim loại này bỏ thêm thứ gì, tóm lại kim loại này có thể tiếp xúc với linh hồn và quỷ quái, mà linh hồn và quỷ quái cũng không có cách nào xuyên qua tầng kim loại này được. Cho nên khi chế tạo kim loại này thành đạn bắn, có thể gây tổn thương cho linh hồn và quỷ quái... Đúng rồi! Chính là kim loại siêu điện từ!"

Đột nhiên, Bùi Kiều như thoáng nghĩ tới cái gì đó, hần liền lớn tiếng nói: "Kim loại siêu điện từ là một thực thể vật lý, nhưng lại có thể tiếp xúc với linh hồn và quỷ quái. Như vậy nếu dựa theo phương pháp chế tạo loại kim loại siêu điện từ, chắc chắn có một hoặc một vài trình tự có khả năng làm cho người sống có thể tiếp xúc với linh hồn cùng quỷ quái! Lý Lâm, người có biết thứ kim loại siêu điện từ này rốt cục là được chế tạo như thế nào không?"

Lý Lâm dường như có chút ngây ngốc, hoặc có thể nói là trong lòng bỗng nhiên dấy lên hi vọng, hần vội vàng nói: "Ta cũng không biết rõ về việc chế tạo kim loại siêu điện từ. Toàn bộ thế giới chỉ có vài nước có thể chế tạo kim loại này, tính cả nước ta, thì hình như chỉ có bốn, năm nước mà thôi, thậm chí một vài nước dù có tổ chức linh hồn cũng không thể chế tạo được... Đúng vậy, kim loại siêu điện từ đã là thực thể vật lý, nhưng lại có thể tiếp xúc với linh hồn và quỷ quái, như vậy có nghĩa là thực thể vật lý có thể tiếp xúc với linh hồn và quỷ quái. Tốt! Chờ khi chúng ta trở về, ta sẽ nhờ vào quan hệ để tìm lấy quá trình chế tạo kim loại siêu điện từ, đến lúc đó xin nhờ người giúp ta nghiên cứu thật kĩ càng."

Bùi Kiều chợt cảm thấy trong lòng có một ý tưởng thoáng qua, dường như là về kim loại siêu điện từ, nhưng cẩn thận nghĩ lại, cũng không nghĩ ra cái gì rõ ràng, cho nên hần cũng chỉ có thể chôn cái suy nghĩ này vào trong lòng, rồi mới lên tiếng: "Nếu như người sống thật sự có thể tiếp xúc với linh hồn và quỷ quái, thì nói cách khác, người sống cũng có thể cầm nắm được Thiên Sinh Vũ Khí... Mặc dù người sống không có năng lượng tiêu chuẩn, không cách nào sử dụng thuộc tính của Thiên Sinh Vũ, nhưng như thế đã là rất tuyệt vời rồi, có thể giải quyết được vấn đề thiếu hụt Tự Do Linh Hồn!"

Nhưng Lý Lâm lại cười khở nói: "Người nói nghe thật đơn giản, người thì có, nhưng mà lấy đâu ra vũ khí đây? Thiên Sinh Vũ Khí cũng không phải tràn lan như người tưởng. Người cho rằng toàn bộ thế giới có mấy người trong vòng một tháng hấp thu hết sạch 1500 dung lượng Thực Phẩm Chấp Niệm? Có lẽ cũng chỉ có người là người ăn mận nhất thôi"

Bùi Kiều cũng biết Lý Lâm nói đúng, đối với hắn cũng chỉ là trùng hợp mới có thể trong một tháng hấp thu hơn 1500 dung lượng Thực Phẩm Chấp Niệm, có khả năng về sau cũng không có cơ hội như lần này... Xem ra việc nhân loại muốn chống lại tận thế 2012 vẫn còn là một chặng đường thật dài.

Trong khi nói chuyện, cỗ xe đã đi vào trong căn cứ quân sự từ lúc nào, và ở trên sân bay cũng đã một chiếc máy bay chờ sẵn.

Lời bình: Như vậy, hành trình của Bùi Kiều đã bước sang một trang mới. Có những gì nguy hiểm gì đang chờ đón hắn? Dương Đình Thiên sẽ sử dụng năng lực của mình để chiến đấu như thế nào? Phải chăng Bùi Kiều đã tìm ra biện pháp để cứu giúp nhân loại? Rất nhiều câu hỏi được đặt ra. Mời đón đọc chương mới nhất của TVKD được thực hiện bởi nhóm dịch Vô Hạn Chi Tâm trên Bạch Ngọc Sách!

TỬ VONG KHAI ĐOAN

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 34: Trở Lại Nam Bắc Chiến Trường (2)

Quá trình chuyến bay cũng không có gì đáng nói, đơn giản là năm người sống nhắm mắt nghỉ ngơi, Bùi Kiêu và Dương Đình Thiên thì một người tĩnh tọa mình tưởng để đề cao chấp niệm bản thân, còn một người thì lấy ra hơn mười năm gạo chấp niệm tập hòa tan và năm giữ, rèn luyện năng lực của bản thân mình.

Đến khi máy bay đáp xuống căn cứ không quân nước Mỹ thì đã là bảy giờ tối. Trong khi Lý Lâm và năm người sống còn lại phải tới Tổng Bộ Tổ Chức Linh Hồn Mỹ báo tin và cũng kí luôn một vài hiệp định làm nhiệm vụ khi nhập cảnh (1), thì Bùi Kiêu cùng Dương Đình Thiên lại không cần phải làm những việc phiền toái như vậy. Thực tế thì đây chính là tác dụng của đội hậu cần: thay mặt linh hồn để xử lý các chuyện thế tục lặt vặt, để bọn họ có thể toàn tâm hoàn thành các nhiệm vụ quý quai.

Vậy nên sau khi Bùi Kiêu và Dương Đình Thiên bàn bạc với nhau, thì đã quyết định sẽ không tới Tổng Bộ Tổ Chức Linh Hồn Mỹ nữa. Dù sao thì cũng chỉ là một vài thủ tục nhập cảnh và báo cáo nhiệm vụ mà thôi, không có gì quan trọng cả. Vậy nên hai người liền thoát khỏi trạng thái thiêu đốt năng lượng tiêu chuẩn, đổi thành trạng thái linh hồn vô hình, “đi nhờ” mấy chiếc xe, đi thẳng tới chỗ Jenny. Còn mấy người Lý Lâm, sau khi xong việc với Tổ Chức Linh Hồn Mỹ cũng sẽ đi thẳng tới bên ngoài ảo giới Nam Bắc Chiến Trường chờ hai người.

Bùi Kiêu trở về Dương Gian từ Địa Ngục tới giờ đã qua hai tháng. Nếu như lúc mới trở lại Dương Gian, còn là một tay mơ không hiểu biết gì, thì giờ đã có thể coi hẵn là một tay lão luyện của giới linh hồn rồi. Thậm chí hẵn còn biết tường tận nhiều bí mật của giới linh hồn hơn cả Jenny. Dù sao thì hẵn cũng là cao đẳng tránh thoát giả, có tên tuổi cùng thực lực. Hơn nữa, trận đánh tại ảo giới Phong Đô đã

giúp cho thực lực của hắn bước lên tới đỉnh cao giới linh hồn.

“Tích thủy tri ân, dũng tuyến tương báo” – nhận ơn nhỏ, trả nghĩa lớn, điều này Bùi Kiêu đã không thể làm được khi thực lực còn nhỏ yếu, nhưng giờ đã có thực lực thì hắn cũng sẽ không keo kiệt gì một thanh Thiên Sinh Vũ Khí. Đây cũng là một trong những bản tâm của hắn: có ân báo ân, có oán báo oán!

Lúc hai người đến được nhà Jenny thì đã gần mười giờ tối. Ngôi nhà của Jenny ở cũng không quá lớn, ít nhất là không thể so được với tòa biệt thự ở ngoại ô Bắc Kinh mà Bùi Kiêu ở - đây chỉ là một ngôi nhà bình thường của tầng lớp trung lưu nước Mỹ mà thôi. Nhờ vào ánh sáng hắt ra từ cửa sổ, bọn Bùi Kiêu có thể thấy được người trong nhà đang tụ họp trong phòng khách, dường như họ đang có một cuộc họp gia đình.

Bùi Kiêu sẽ không thể bất lịch sự tới mức tự ý xuyên thẳng qua tường vào nhà người ta. Còn về phần Dương Đình Thiên, bộ dạng của hắn chẳng khác gì tiểu đệ lẳng lẳng đằng sau, không chủ động đưa ra ý kiến, cũng không chủ động nói chuyện phiếm. Thế nên Bùi Kiêu cũng không để ý tới hắn nhiều, chỉ một mình đi tới cửa trước, nhấn chuông rồi đứng chờ.

Không lâu sau, một thanh niên tầm mười bảy, mười tám tuổi ra mở cửa. Anh ta sững sờ nhìn Bùi Kiêu một lúc, hiển nhiên không nghĩ người nhấn chuông gọi cửa lại là người da vàng, hơn nữa là anh ta rõ ràng không biết người này. Người thanh niên hỏi với sự cẩn thận hiện rõ trên khuôn mặt: “Anh tìm ai vậy?”

Bùi Kiêu lúc này mới nhớ lại, người thanh niên này chưa từng gặp hắn. Lần trước khi vào nhà Jenny, hắn không thiêu đốt năng lượng tiêu chuẩn nên người sống không thể nhìn thấy được. Nhưng lần này hắn đến thì lại thiêu đốt năng lượng tiêu chuẩn, nên bề ngoài trông không khác gì người sống cả. Người thanh niên này hắn biết, chính là em trai Jenny, anh ta không nhận hắn cũng là chuyện bình thường.

Bùi Kiêu cười cười nói: "Tôi là bạn của chị gái cậu. Nói với cô ấy là tôi đến để hoàn thành lời hứa của mình."

Người thanh niên sững sờ, thái độ càng thêm cẩn thận. Hắn nhìn kỹ Bùi Kiêu,

lại nhìn Dương Đình Thiên phía sau lần nữa, lúc đó mới quay lại gọi lớn: "Chị ơi, có một người châu Á nói là bạn chị, đến để hoàn thành lời hứa."

Không lâu sau, quả nhiên từ phòng khách vang lên một tiếng hô kinh ngạc. Tiếp đó, Jenny chạy vội từ trong phòng ra, vừa nhìn thấy Bùi Kiều, cô lập tức ngạc nhiên nói: "Bùi Kiều! Là anh sao? Anh từ Trung Quốc tới đây sao?"

Bùi Kiều nhìn dáng vẻ hớn hờ của Jenny, hẳn cũng hơi cười cười, đồng thời gật đầu nói: "Để chúng tôi vào nhà rồi nói. Đúng rồi, vị này là Dương Đình Thiên, đồng đội của tôi."

Phong thái của Jenny vẫn phóng khoáng như trước, nàng vừa kéo tay Bùi Kiều, vừa nói với Dương Đình Thiên: "Dương tiên sinh, mời anh vào nhà". Nói xong liền lôi Bùi Kiều một mạch vào phòng khách.

Trong phòng khách, cha mẹ Jenny đang ngồi trên ghế salon. Nhìn thần sắc nghiêm túc trên gương mặt hai người, thì hình như trước đó họ cùng Jenny đang tranh luận cái gì đó. Phải đến khi họ trông thấy Jenny kéo Bùi Kiều vào phòng khách, thì cha của cô mới đứng lên.

Jenny cười hì hì nói với họ: "Đây chính là vị Cao Đăng Tránh Thoát Giả mà con đã nói đến trước kia: Kiều Bùi – người Trung Quốc, nhưng hẳn lại thích người khác gọi là Bùi Kiều hơn (2). Còn người kia là đồng đội của anh ấy – Dương tiên sinh. Bùi Kiều, Dương tiên sinh, đây là cha mẹ tôi, còn kia là em trai tôi, anh đều từng gặp rồi, có điều họ thì lần đầu tiên nhìn thấy anh."

Cha Jenny đưa tay hướng về phía Bùi Kiều, đồng thời nhiệt tình nói: "Ngài chắc là vị Cao Đăng Tránh Thoát Giả thứ chín rồi? Trước kia tôi đã nghe con gái tôi nhắc qua... Đúng rồi, với kiến thức của một Cao Đăng Tránh Thoát Giả như của ngài, chắc sẽ giúp được tôi khuyên bảo Jenny. Nó muốn cả nhà chúng tôi rời khỏi Washington. Tuy hiện giờ tài sản của nó không ít, chúng ta đến Philadelphia hoặc nơi khác đều không phải lo chuyện sinh nhai, thế nhưng công việc mà nó phải nhận sẽ nguy hiểm hơn bây giờ. Như vậy thì làm sao chúng tôi yên tâm được?"

Bùi Kiều nghe vậy thì nhìn về phía Jenny với ánh mắt tò mò. Còn Jenny thì cau

mày nói với hắn: "Bùi Kiêu, lần quỷ quái thực thể hóa vừa rồi ở quốc gia của anh đã chết mất mấy chục ngàn người đúng không? Ấn Độ càng thảm hơn, chết hơn mấy trăm ngàn người, thậm chí còn nhiều hơn nữa, chỉ là đã bị chính phủ lấp liếm đi. Còn nước Mỹ chúng tôi, tuy lần này Washington đã thuận lợi trấn áp đám quỷ quái này, nhưng còn lần sau thì sao? Vậy nên đưa bọn họ rời khỏi Wasington là việc cần làm gấp đúng không? Người cũng nghĩ thế chứ?"

Đến lúc này, Jenny vẫn còn đang kéo tay Bùi Kiêu, dường như tình thế cấp bách trước mặt đã làm cô quên buông tay. Còn Bùi Kiêu thì đương nhiên là không thể gạt phắt tay cô nàng ra trước ánh mắt nhiều người thế này. Vậy thì đúng là làm cho một cô gái quá mức xấu hổ rồi! Vậy nên hắn chỉ có thể dùng tay kia vuốt vuốt cái mũi, rồi nói: "Thật ra thì suy nghĩ đó của cô cũng không chính xác lắm đâu."

"Sau khi Bắc Kinh và toàn bộ các thành phố có đặt tổng bộ của tổ chức linh hồn trên thế giới xuất hiện quỷ quái thực thể hóa với quy mô lớn, tôi cũng đã nghĩ tới việc người nhà rời khỏi Bắc Kinh... À, đó chính là thành phố đặt tổng bộ tổ chức linh hồn của nước tôi. Nhưng sau khi cẩn thận nghĩ, thì tôi lại cảm thấy tiếp tục ở lại Bắc Kinh thì tốt hơn... Lần này quỷ quái thực thể hóa có quy mô rất lớn. Cô có biết rằng ngoại trừ những nơi đặt tổng bộ của tổ chức linh hồn ra, thì còn có những thành phố khác cũng có quỷ quái thực thể hóa xuất hiện. Ví dụ như ở Đài Loan, cũng có đến vài ngàn người mất tích và tử vong."

Nói đến đây, Bùi Kiêu cũng quên luôn việc mình đang bị kéo tay. Hắn nghiêm túc nói với Jenny: "Cái khác tôi không dám cam đoan, nhưng tôi chắc chắn càng về sau này, thì vấn đề quỷ quái thực thể hóa sẽ càng nghiêm trọng. Đến lúc đó, rất có thể những thành thị khác cũng sẽ xảy ra chuyện tương tự. Khi đó, thành phố này sẽ là nơi được tổ chức linh hồn ưu tiên trấn áp quỷ quái trước tiên. Hơn nữa, cô cũng là Tự Do Linh Hồn, có Thiên Sinh Vũ Khí thì cũng có thể tiêu diệt quỷ quái. Nhưng nếu là ở những thành thị khác thì sao? Một khi phát sinh những sự kiện như vậy, ngoại trừ chạy trốn ra thì không còn cách nào khác. Cô đã nghĩ tới chuyện đó chưa? Vậy nên tôi cho rằng, để gia đình cô ở lại Washington thì tốt hơn."

Nói đến đây, Bùi Kiêu liền lấy từ trong Nhẫn U Minh ra một thanh loan đao.

Hắn cười cười nhìn về phía Jenny nói: "Đây là Thiên Sinh Vũ Khí mà tôi đã hứa sẽ tặng cho cô. Nó có dung lượng 100 đơn vị, vừa vặn thích hợp với thực lực của cô lúc này. Có nó, cô có thể đối phó được với quỷ quái Nhập Ma cấp, thậm chí gặp Nhập Ma cấp đỉnh phong cũng có thể chạy trốn được. Đây là lời hứa của tôi! Cầm lấy đi!"

Khi Jenny vẫn đang suy nghĩ về lời Bùi Kiều nói, thì đột nhiên lại thấy Bùi Kiều lấy đầu ra một thanh Thiên Sinh Vũ Khí loại loan đao đưa tới. Cô nàng chỉ biết ngây ra nhận lấy cây đao, vô thức buông tay Bùi Kiều. Bùi Kiều thấy vậy thì cũng thở phào một hơi, vội vàng đứng xa ra vài bước, tiện đó liền ngồi luôn xuống một cái ghế bên cạnh, rồi cứ thế lặng yên nhìn Jenny đưa tay vuốt ve thanh loan đao.

Jenny vuốt ve thanh đao như bảo bối, nhìn tỉ mỉ hơn nửa ngày. Sau đó, cô mới nhìn về phía Bùi Kiều với vẻ đầy vui sướng: "Rất rất cảm ơn anh! Bùi Kiều, lúc ấy tôi cũng chỉ là hi vọng một chút, nghĩ rằng một, hai năm sau, anh sẽ từ từ trở lên mạnh mẽ, sau đó có thể cho tôi một thanh Thiên Sinh Vũ Khí, nhưng ai mà biết được... Thật sự rất cảm ơn anh! Thế này đúng là "buồn ngủ gặp chiếu manh" rồi. Trước đây, vì tôi không có Thiên Sinh Vũ Khí nên bị loại khỏi rất nhiều nhiệm vụ của đoàn đội. Rồi lúc quỷ quái thực thể hóa cũng không có năng lực để bảo vệ người nhà! Tôi, tôi..." Nói tới những lời sau cùng thì Jenny đã khóc. Có điều thứ chảy ra từ mắt của cô lại là những viên năng lượng tiêu chuẩn nho nhỏ, lấp lòe giữa hư không, tựa như đom đóm.

Bùi Kiều mỉm cười, hẳn chợt thấy một cảm giác khoan khoái dễ chịu không nói nên lời dâng lên từ tận đáy lòng. Đây là sự vui sướng vì trợ giúp được người khác, cũng là niềm vui khi hoàn thành được lời hứa, nội tâm thông suốt, bản tính thấu đạt... Cho dù lúc này hắn không nhìn vào trong cơ thể mình, và cũng không cảm thấy chấp niệm của bản thân có gì thay đổi quá lớn, nhưng loại cảm giác ngay lúc này đây của hắn, hắn biết rõ, đây chính là bản tâm! Cũng là con đường dẫn tới Chân Ma cấp!

"Yên tâm đi, chúng ta là bạn bè. Lúc ta ngô nghê nhất thì người chính là người đầu tiên chìa cành ô-liu ra cho ta, người cũng là người đầu tiên giúp đỡ ta. Ở Trung

Quốc chúng ta có một câu nói thế này..."

Bùi Kiêu nhìn Jenny nói: "Tích thủy tri ân, đừng quên tương báo. Nghĩa là dù mang ơn dù nhỏ như nước nhỏ dưới mái hiên, cũng phải trả lại như nước một dòng suối. Sau này có gì cần giúp đỡ, hãy liên lạc với ta. Ta đã nói rồi: chúng ta là bằng hữu."!

Lời bình:

Liệu Nam Bắc Chiến Trường sẽ có thay đổi gì so với lần Bùi Kiêu tới trước kia? Chiến đấu lại sắp lần nữa bắt đầu! Đón đọc TVKD được thực hiện bởi nhóm dịch Vô Hận Chi Tâm!

Chú thích:

1. Nhiệm vụ nhập cảnh: khi một linh hồn tới nước khác và muốn vào ảo giới của nước sở tại thì cần phải làm một vài nhiệm vụ cho nước sở tại.
2. Kiêu Bùi: Trong họ tên của người Âu Mỹ thì tên đứng trước, họ đứng sau.

TỬ VONG KHAI ĐOAN

Zhttty
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 35: Trở Lại Nam Bắc Chiến Trường (3)

Đêm hôm đó, Bùi Kiều và Dương Đình Thiên nghỉ lại nhà Jenny. Nhân tiện đó, Bùi Kiều cũng hỏi Jenny về các động tĩnh gần đây của giới linh hồn nước Mỹ.

Sau khi Bùi Kiều rời khỏi nước Mỹ, quốc gia này cũng không xảy ra sự kiện gì quá lớn. Chuyện lớn nhất có lẽ chính là sự kiện quỷ quái thực thể hóa quy mô lớn vừa rồi. Có điều là tình hình nước Mỹ trong vụ đó lại cũng khá tốt, vì toàn bộ Tránh Thoát Giả và Cao Đẳng Tránh Thoát Giả của nước Mỹ lúc đó đều đang nhàn rỗi. Vậy nên, có thể nói nước Mỹ là quốc gia chịu thiệt hại nhỏ nhất trong đợt quỷ quái thực thể hóa vừa rồi.

Một phương diện khác, Bùi Kiều nghe được một tin đồn...

Tuy Bùi Kiều được biết đến như là vị Cao Đẳng Tránh Thoát Giả thứ chín trên thế giới, tin tức về hắn sẽ luôn được các tổ chức linh hồn chú ý tới, thế nhưng điều làm cho hắn thực sự nổi tiếng toàn thế giới lại là năng lực Valkyrie mà hắn mới có được gần đây!

Đúng vậy, tuy đến nay thì thế giới đã biết đến hơn mười loại năng lực đặc thù của linh hồn, mỗi một loại đều gần như có tác dụng không thể thay thế đối với các tổ chức linh hồn, nhưng trong hơn mười loại năng lực đó, thì chỉ có năng lực Valkyrie được công nhận là quan trọng nhất và cũng mạnh mẽ nhất!

Tuy các năng lực đặc thù khác cũng đều rất quan trọng, nhưng địa vị của những năng lực này cũng đã là cố định, gần như không có tiềm lực phát triển gì đáng nói. Dù sao thì mỗi năng lực đặc thù cũng chỉ có một hoặc hai tác dụng nào đó, nhưng năng lực Valkyrie thì lại có tiềm năng vô hạn. Vì chỉ cần có năng lực này, thì có thể liên tục tìm được các linh hồn có năng lực đặc thù khác. Nói một cách khác, người có

năng lực Valkyrie chẳng khác nào một máy dò tìm linh hồn đặc thù! Đó thực sự là một năng lực tuyệt vời mạnh mẽ nhất!

Trước Bùi Kiều, cũng chỉ có một nữ linh hồn ở Bắc Âu có năng lực này. Cũng chính nhờ có công lao của cô mà Châu Âu mới có nhiều linh hồn đặc thù như hiện nay. Và tới tận bây giờ, ngoài cô ra thì cũng chỉ Bùi Kiều là có được năng lực này. Vậy nên có thể tưởng tượng được là tin tức này đã làm thế giới chấn động tới mức nào. Bởi vậy, khi Trung Quốc xác nhận chính xác là Bùi Kiều có năng lực Valkyrie thì bọn họ gần như đã loan truyền tin này ra khắp thế giới ngay lập tức.

Khi nghe Jenny hỏi có đúng là mình có năng lực đặc thù Valkyrie không thì Bùi Kiều chỉ biết cười khố. Hắn động não một chút thì lập tức chắc rằng chính phủ Trung Quốc đã cố ý công bố tin tức mình nắm giữ năng lực Valkyrie. Chỉ có điều là lúc này thì hắn chưa thể hiểu được tại sao chính phủ Trung Quốc lại làm như vậy. Cách làm có phần “huênh hoang” này đúng là khác hẳn với thái độ ẩn nhẫn và trung lập trước nay của họ (1).

(Có lẽ là do Tổ Chức Linh Hồn Trung Quốc đã bị tổn thất nặng trong lần quỷ quái thực thể hóa này, rồi lại chết rất nhiều Tránh Thoát Giả trong ảo giới Phong Đô, khiến cho cả Trung Quốc giờ này còn không tới mười Tránh Thoát Giả. Mặc dù còn có người mạnh nhất thế giới là Cung Diệp Vũ trấn giữ, nhưng cũng khó tránh khỏi việc địa vị của Tổ Chức Linh Hồn Trung Quốc bị hạ thấp... Thế nên chính phủ mới có ý định đưa ta ra, “nặn lên” thành một Cung Diệp Vũ thứ hai, hoặc có thể nói là một nhân vật giống như là Cung Diệp Vũ? A, khả năng này có khi lại là lớn nhất.)

Bùi Kiều ngẫm nghĩ một lúc lâu, cuối cùng phỏng đoán như vậy. Thực ra thì hắn cũng không ghét bỏ gì cách làm này của chính phủ. Dù sao thì “thượng vị giả” không thể nào chỉ suy nghĩ bó hẹp trong một cá nhân, mà phải luôn nghĩ tới toàn cục. Từ trước tới nay, địa vị của Tổ Chức Linh Hồn Trung Quốc so với tổ chức linh hồn của các quốc gia khác vẫn luôn không ra làm sao. Thực tế là Tổ Chức Linh Hồn Trung Quốc có tiềm lực và ưu thế lớn nhất thế giới. Ưu thế đó chính là dân số lên đến hơn một tỷ người, chiếm gần một phần năm dân số thế giới. Với dân số lớn như vậy, đáng ra cũng phải có lượng Tránh Thoát Giả và Cao Đẳng Tránh Thoát

Giả tương xứng.

Nhưng tình trạng thực tế lại là lượng Tránh Thoát Giả và Cao Đẳng Tránh Thoát Giả của Trung Quốc lại chỉ được xếp vào hạng trung bình so với các quốc gia khác trên thế giới. Nếu không có “người mạnh nhất thế giới” là Cung Diệp Vũ trấn thủ thì chỉ sợ thứ hạng sẽ còn thấp nữa. Đây thật đúng là mất hết thể diện quốc gia!

Cũng chính bởi vì vậy nên cho dù Cung Diệp Vũ có bá đạo đến vậy, gần như nắm toàn bộ quyền lực của Tổ Chức Linh Hồn Trung Quốc, thì chính phủ vẫn có thể dễ dàng tha cho hắn... Bởi hắn chính là thể diện của Trung Quốc!

Điều này thực ra rất dễ lí giải. Muốn sau khi chết trở thành Tránh Thoát Giả và Cao Đẳng Tránh Thoát Giả, thì điều tối quan trọng là phải có ý chí và chấp niệm mạnh mẽ. Với người sống, đó chính là những người có lí tưởng của bản thân và còn luôn nỗ lực để hoàn thành lí tưởng đó, nói chung là như thế... Một quốc gia có dân số đông như vậy mà số lượng Tránh Thoát Giả và Cao Đẳng Tránh Thoát Giả lại ít đến thế. Điều này nói lên trạng thái tinh thần trong cả quốc gia thực sự rất bạc nhược. Điều này không thể dùng vài câu nói “hài hòa” (2) trên truyền hình là có thể giải quyết được. Cứ nhìn số lượng Tránh Thoát Giả xuất hiện sau khi người ta chết thì sẽ rõ đúng không?

Thế nên, cái danh hiệu “người mạnh nhất thế giới” của Cung Diệp Vũ đã được biến thành một tấm chắn... Mà đến lúc này đây, cái tấm chắn đó có vẻ đã được ném lên mặt Bùi Kiêu rồi.

(Nhưng làm vậy cũng chẳng khác nào “bị bệnh ở gốc mà trị ở ngọn”! Trừ khi có thể tìm được biện pháp chặt đứt tội nghiệt quy mô lớn, nếu không Trung Quốc... Không! Phải nói là cả nhân loại sẽ không thể vượt qua nỗi kiếp nạn năm 2012 rồi!)

Một lòng đầy tâm sự, sáng ngày hôm sau, Bùi Kiêu và Dương Đình Thiên rời khỏi nhà Jenny với ý định lập tức tiến vào ảo giới Nam Bắc Chiến Trường. Jenny vốn cũng muốn xin đi cùng đi cùng bọn hắn, nhưng thứ nhất là giờ thực lực của cô còn quá yếu, thứ hai nữa là cô mới chỉ vừa nhận được Thiên Sinh Vũ Khí, còn chưa quen thuộc với nó, nên cần có thời gian làm quen và rèn luyện. Vậy nên cô chỉ có thể từ bỏ ý định của mình.

Tuy vậy, Bùi Kiều và Jenny cũng có với nhau một lời hứa khác, đó là khi hai người rời khỏi ảo giới Nam Bắc Chiến Trường thì sẽ lập tức tới nhà Jenny, để xem cô đã rèn luyện cùng thanh loan đao này đến trình độ nào.

Jenny vẫn giữ nguyên dáng bộ tươi cười đặc trưng của mình, vừa kéo tay Bùi Kiều vừa nói chuyện liên hồi. Dương Đình Thiên thì đi theo cha Jenny vào gara lái một chiếc xe hơi nhỏ. Sau đó, Bùi Kiều gần như là tức tốc trốn vào trong xe.

Dương Đình Thiên là người lái xe, hẩn nhìn Bùi Kiều ngồi ở ghế phụ lái rồi nói bằng giọng lạnh nhạt: "Hình như cô gái người Mỹ kia có tình ý với người."

Nhưng Bùi Kiều lại chỉ nhếch miệng trả lời: "Chẳng qua là do hoàn cảnh thôi. Ta với cô ấy có được bao nhiêu tình nghĩa chứ? Lần này ta gặp lại cô ấy, chẳng qua là do trước kia cô ấy đã từng giúp đỡ ta. Còn những cử chỉ thân mật lần này của cô ấy, thật ra cũng là do thực lực và địa vị bây giờ của ta mà thôi... Nhưng cũng không trách cô ấy được. Từ lời cô ấy nói thì có thể thấy, địa vị của Tự Do Linh Hồn không được tốt như ta nghĩ. Các quốc gia cùng tổ chức linh hồn chỉ coi bọn họ như pháo hôi. Vậy nên bọn họ thực sự cảm thấy vô cùng bất an."

Nói đến đây, Bùi Kiều chột thờ dài: "Biểu hiện ra bên ngoài của sự bất an này, chính là người ta sẽ cố gắng để được một Trách Thoát Giả hoặc Cao Đẳng Trách Thoát Giả mạnh mẽ che chở, hoặc là hoàn toàn tránh xa tổ chức linh hồn, chỉ nhận mấy nhiệm vụ không nguy hiểm để sống qua ngày... Ài, tóm lại là vì đã quen biết với cô ấy rồi, nên nếu có cơ hội thì vẫn sẽ giúp một chút."

Dương Đình Thiên gật đầu lên tiếng: "Rất tốt! Người không bị sắc đẹp hay cảm dỗ làm mờ mắt, cũng không có bị quyền lực của mình che mắt... Nói thật, ta ngày càng mong chờ vào biểu hiện của người rồi đấy."

Bùi Kiều hơi sững sờ, lúc này hẩn mới hiểu vừa nãy là Dương Đình Thiên thăm dò hẩn. Hẩn lập tức cảm thấy hứng thú, cười cười hỏi: "Từ lúc ta cứu người từ Đài Loan về, người vẫn luôn làm ra cái bộ dạng bí ẩn khiến ta phát bực. Thế sao giờ đột nhiên lại có hứng thú với ta?"

Dương Đình Thiên liếc nhìn Bùi Kiều một cái rồi lại tiếp tục nhìn con đường

phía trước, nói: "Dù sao người cũng là đội trưởng trong tương lai của cái đoàn đội này, và ta thì không muốn đặt tính mạng của mình vào tay một gã đội trưởng thất bại. Bất kể là về tính cách, về sức mạnh hay cách đối xử với đội viên, ta đều không hy vọng người sẽ là một kẻ thất bại... Hơn nữa, biểu hiện của người cũng đã làm cho ta có chút kì vọng."

Bùi Kiều cười cười nói: "Vậy thì đánh giá của người về ta thế nào?"

Dương Đình Thiên vẫn giữ nguyên cái vẻ mặt nghiêm túc 'không cười đùa' của mình, hần lắc lắc đầu nói: "Theo quan sát của ta thì cách người đối xử với đội viên có thể coi là chân thành. Ít nhất là với ta, người không coi ta là công cụ, mà thực sự muốn ta là đồng bọn... Về các phương diện khác, vì ta còn chưa thân quen với người, nên cần quan sát thêm một thời gian nữa mới biết được."

Bùi Kiều cũng không tiếp tục hỏi thêm nữa. Nhưng thật ra hần đã cảm thấy tương đối thỏa mãn... Thỏa mãn vì đánh giá của Dương Đình Thiên về bản thân mình.

Trên thực tế, lúc cứu Dương Đình Thiên tại Đài Loan, tuy hần thật lòng muốn kết bạn với người đồng bọn này, hơn nữa cũng thành tâm biểu đạt thiện ý, nhưng việc hần đi Đài Loan chỉ để cứu một mình Dương Đình Thiên như vậy thật sự là làm cho người khác cảm thấy hần làm việc đó vì động cơ không trong sáng, giống như hần chỉ muốn tìm được một Tự Do Linh Hồn để sử dụng như một công cụ mà thôi. Vậy nên lúc đầu Dương Đình Thiên đúng là có tư tưởng chống đối lại hần. Bùi Kiều tuy thấy được sự chống đối đó, nhưng hần cũng biết con người không phải là đồ vật, không thể nào dùng sức mạnh để cưỡng chế thay đổi được. Vậy nên hần chỉ có thể tiếp tục thể hiện thành ý của mình.

Cho đến tận lúc này, Dương Đình Thiên cuối cùng cũng không chống đối hần nữa. Hoặc có thể nói rằng, đến lúc này bọn hần mới thực sự là đồng đội!

Tạm gác lại chuyện Bùi Kiều đang âm thầm vui mừng ở đây. Khi hai người đến bên ngoài Nam Bắc Chiến Trường thì đám người Lý Lâm đã chờ ở đó từ lâu. Sau khi nói chuyện với Lý Lâm xong thì Bùi Kiều mới cảm thấy việc thành lập một đội hậu cần nho nhỏ thế này thật sự không có gì không tốt, ngược lại, một tiểu đội như

vậy còn có tác dụng hỗ trợ tương đối lớn.

Trước khi đi Mỹ để vào Nam Bắc Chiến Trường, Bùi Kiêu đã hỏi Dương Húc Quang những điều cần chú ý khi tiến vào ảo giới của nước khác.

Trên thực tế, do số lượng ảo giới trên thế giới rất ít, lại phân bố không đều, nên đã nảy sinh vấn đề quyền sử dụng ảo giới. Ở thời kỳ đầu, chính vấn đề này đã gây nên rất nhiều hỗn loạn, thậm chí còn làm các nước nhiều lần xảy ra va chạm. Mãi cho tới khi mười ba quốc gia có tổ chức linh hồn cùng tổ chức hội nghị thượng đỉnh, rồi cùng đưa ra quy định thì mới hoàn toàn dẹp tan sự hỗn loạn vì tranh chấp ảo giới.

Theo quy định của hội nghị, khi Tự Do Linh Hồn muốn đi vào ảo giới của quốc gia khác, nếu đó là Tự Do Linh Hồn bình thường, thì linh hồn đó cần phải làm không công cho quốc gia sở tại một nhiệm vụ. Độ khó của nhiệm vụ này sẽ được quyết định dựa vào cường độ của Thiên Sinh Vũ Khí mà linh hồn này sở hữu. Còn các Tránh Thoát Giả thì có thể tiến vào miễn phí, nhưng trước đó cũng phải đăng kí tại tổng bộ của tổ chức linh hồn quốc gia sở tại và khu quản lý bên ngoài ảo giới đó.

Với các Cao Đẳng Tránh Thoát Giả, chẳng những bản thân có thể tiến vào ảo giới miễn phí, mà còn có thể dẫn theo mười Tự Do Linh Hồn cũng tiến vào miễn phí, nhưng trước đó cũng vẫn phải đăng kí tại tổng bộ tổ chức linh hồn và khu quản lý bên ngoài ảo giới.

Hiện tại đã có đội hậu cần này rồi thì việc đăng kí có thể giao hết cho bọn hăn. Không chỉ có vậy, bọn hăn còn chuẩn bị giúp cho Bùi Kiêu một lượng lớn năng lượng tiêu chuẩn và các tin tức về ảo giới. Những chuyện này vốn là sẽ lấy đi của Bùi Kiêu rất nhiều thời gian và tinh lực, nhưng giờ đã có đội hậu cần này rồi, hăn có thể thoải mái mà ném ra khỏi đầu, chỉ cần chuyên tâm vào nhiệm vụ và việc chiến đấu của mình là được. Thật sự đã giảm được một lượng lớn công việc.

"Làm tốt lắm!" Bùi Kiêu nhìn sáu người xếp hàng thẳng tắp trước mặt, vui vẻ nói với bọn họ như vậy.

Lý Lâm cười nhẹ một tiếng, nhưng rồi lại lắc đầu đáp: "Đây là nhiệm vụ cơ bản

nhất của tiểu đội hậu cần, nên người không cần phải vui vẻ như vậy. Nhiệm vụ quan trọng nhất của chúng ta thật ra là về thu thập tin tức. Ví dụ như người muốn biết độ khó của ảo giới thế nào, có những quỷ quái nào, quốc gia nào ban bố nhiệm vụ gì... Những điều này mới là nhiệm vụ quan trọng nhất đó."

Bùi Kiêu cười ha ha nói: "Rồi sẽ có cơ hội! Giờ ta đã bắt đầu tin các người là quân nhân tinh nhuệ nhất rồi đấy... Yên tâm đi, sau này các người nhất định sẽ có cơ hội."

Lúc này, Bùi Kiêu, Dương Đình Thiên và cả sáu người Lý Lâm đều đang đứng trong đại sảnh của tòa nhà lớn ngay bên ngoài ảo giới Nam Bắc Chiến Trường. Trong đại sảnh có rất nhiều người qua lại, ngoài một số Tự Do Linh Hồn làm nhiệm vụ tuần tra bảo vệ, còn có rất nhiều nhân viên người sống làm đủ loại công việc, lại còn có một số Tự Do Linh Hồn tới từ nước ngoài, thậm chí có cả Tránh Thoát Giả. Điều đó khiến cho cái đại sảnh này có vẻ vô cùng huyền ảo và chật chội. Vậy nên tám người Bùi Kiêu đứng ở một góc cũng không hề có vẻ khác thường gì, và cơ bản là cũng chẳng có ai thèm để ý tới bọn hắn.

Bởi vì tại thời điểm cuối năm, ngoại trừ sẽ xuất hiện một lần quỷ quái thực thể hóa quy mô lớn ở bên ngoài, thì thực lực quỷ quái trong các ảo giới trên toàn thế giới sẽ giảm xuống trên phạm vi lớn, lúc này là thời cơ tốt cho các đoàn đội quốc gia hoặc các đoàn đội tư nhân tiến vào ảo giới kiểm trang bị. Mà cả thế giới đều biết Nam Bắc Chiến Trường là ảo giới đơn giản nhất, thế nên hiện tại bên ngoài ảo giới này đã có hơn mười đoàn đội, mấy ngàn Tự Do Linh Hồn và mười mấy Tránh Thoát Giả, gần như có thể coi đây là một sự kiện rầm rộ của giới linh hồn được rồi. Trước khi đến đây, Bùi Kiêu không ngờ sẽ gặp tình hình thế này.

Trong lúc Bùi Kiêu đang thương lượng với đám Lý Lâm về thời gian mà hắn dự định sẽ ở trong Nam Bắc Chiến Trường, thì tại một chỗ khác trong đại sảnh cách họ hơn mười mét, có mười một người cả nam lẫn nữ mặc áo choàng đen lại đang yên lặng nhìn bọn họ một cách chăm chú. Do ở đây người ra người vào tiếng động quá lớn, cho nên Bùi Kiêu cũng không chú ý đến mười một người này.

Trong mười một người này, có một thanh niên sắc mặt trắng nhợt như tờ giấy.

Hắn nhìn về phía Bùi Kiều rồi cười một cách lãnh lẽo, cả nửa ngày sau mới thấy hắn nói với người bên cạnh: "Đội trưởng, tên kia chắc hẳn chính là Cao Đăng Trách Thoát Giả thứ chín vẫn hay được nhắc tới gần đây, có kỹ năng Valkyrie, lại có Thiên Sinh Vũ Khí dung lượng 850 đơn vị. Nghe nói... cả thanh Thiên Sinh Vũ Khí mạnh nhất dung lượng 1800 đơn vị cũng đã thuộc về hắn. Nhìn thấy tròng mắt của hắn không? Có hai vệt sáng màu sắc khác nhau đó. Đó chắc chắn là hai Thanh Thiên Sinh Vũ Khí đó rồi. Mẹ kiếp, cũng là người như nhau mà hắn lại may mắn như vậy..."

Những lời vừa rồi của gã thanh niên này rõ ràng đã nhận được sự đồng tình của những kẻ xung quanh. Một tên mặt sẹo trong đó hung tợn nói: "Đội trưởng, hay là chúng ta làm thịt hắn luôn đi! Dù sao hắn cũng chỉ mới chết khoảng nửa năm, mặc dù có hai thanh Thiên Sinh Vũ Khí, hắn cũng không phải là đối thủ của chúng ta. Chẳng phải thủ lĩnh nói là cần một lượng lớn Thiên Sinh Vũ Khí đó sao? Hai thanh Thiên Sinh Vũ Khí kia phải bằng hơn mười thanh Thiên Sinh Vũ Khí thông thường, thậm chí hai mươi thanh... Đội trưởng, làm thịt hắn đi?!"

Người được hỏi là một gã đàn ông tầm hơn ba mươi tuổi, da mặt ngăm đen, chòm râu dài gần như che hết nửa khuôn mặt, hắn có một đôi mắt màu xanh lam sâu thẳm thẳm, giống như đó là cả một đại dương vậy. Sau khi nghe hai người kia xúi giục, hắn liền nhìn chăm chú vào tròng mắt Bùi Kiều, sau đó mới yên lặng lắc đầu: "Vẫn không được. Theo tin tình báo, hắn và “kẻ mạnh nhất” có quan hệ rất tốt. Hiện tại, chúng ta vẫn không thể trêu vào “kẻ mạnh nhất” kia. Hắn quá mạnh! Trước kia sa đọa thì thủ lĩnh đã là cường giả Chân Ma cấp rồi, thế mà thủ lĩnh vẫn không đỡ nổi ba đao của hắn... Trước mắt, điều quan trọng nhất vẫn là thu thập lượng lớn Thiên Sinh Vũ Khí để thủ lĩnh có thể triệu hồi Ma Long. Chúng ta không nên gây chuyện phiền phức, làm chậm kế hoạch của thủ lĩnh, đó sẽ là tội lớn. Được rồi, cứ cho cái gã may mắn này sống lâu thêm một chút đi."

Vừa nghe người râu dài nhắc đến ba chữ "kẻ mạnh nhất" thì cả đám lập tức như nghe thấy ma chú (3), sắc mặt đều trở nên hơi quái dị. Đặc biệt là tên thanh niên mặt tái nhợt kia, mặt hắn lập tức đen đi một chút. Mãi lâu sau, mới thấy hắn cười khổ nói: "Đúng rồi, kẻ mạnh nhất... Nếu không phải có hắn tồn tại, lần trước đã sớm đánh cho Tổ Chức Linh Hồn Trung Quốc thành... Ài, hắn quá mạnh, con người sao

có thể mạnh đến thế chứ? Cùng là thực lực Chân Ma cấp, thế nhưng hẳn lại mạnh đến vậy. Ta thậm chí nghi ngờ hẳn thực ra đã sa đọa từ lâu rồi.”

Cả đám nghe vậy thì lập tức ngậm miệng, chỉ ngồi yên lặng nhìn về phía Bùi Kiêu. Trong ánh mắt của bọn chúng đều lẫn lộn những cảm xúc phức tạp, tựa như là sát ý, lại tựa như tham lam, có lẽ còn có cả chút sợ hãi...

Việc bị cả một đám mười một người nhìn chăm chăm nhanh chóng khiến cho Bùi Kiêu cảm thấy khác thường, hẳn lập tức quay phắt nhìn lại mười một người kia. Hai bên cứ như vậy nhìn nhau chăm chăm mấy giây, sau đó, mười mấy người kia lại điềm nhiên như không, quay đầu trò chuyện riêng với nhau. Bùi Kiêu cũng nghi hoặc quay đi, hẳn quay lại hỏi đám Lý Lâm: “Các người có biết mười một người kia không? Chính là mười một người mặc áo choàng đen kia kìa. Bọn họ là tự do linh hồn của quốc gia nào vậy?”

Bọn Lý Lâm nghe vậy thì đều quay lại nhìn. Lúc này, bọn họ đều đang đeo một loại kính mắt đặc biệt, giúp cho bọn họ có thể nhìn thấy linh hồn thể dù linh hồn đó có thiêu đốt năng lượng tiêu chuẩn hay không. Sau khi nhìn một chút thì cả bọn đều biến sắc. Ngoại trừ Lý Lâm vẫn tiếp tục quan sát một cách đầy nghiêm túc tiếp tục, thì năm người kia đều không tự chủ được mà quay đầu đi chỗ khác.

Lý Lâm vừa nhìn vừa nói: "Bọn họ là lính đánh thuê, không phải linh hồn của bất kì quốc gia nào cả. Là những kẻ đồng hành cùng với ‘lợi ích’ và ‘tranh chấp’, là những người không bị ràng buộc nhất trên thế giới này... Không, phải nói là ‘những linh hồn không bị ràng buộc nhất’ mới đúng.”

Bùi Kiêu im lặng, hẳn cũng hiểu rõ chuyện này. Vốn là chính phủ của người sống sẽ rất khó để quản lý được linh hồn của người chết. Có điều, nhờ vào hình thức quản lý kim tự tháp: Cao Đẳng Tránh Thoát Giả quản lý Tránh Thoát Giả, Tránh Thoát Giả quản lý Tự Do Linh Hồn, thì đã có thể hơi chút đưa các Tự Do Linh Hồn vào trong quy tắc, từ đó tạo thành hệ thống tổ chức linh hồn. Nếu không thì có trời mới biết được thế gian này sẽ biến thành cái dạng gì.

Mà vì tồn tại một cách tự do nhất trong giới linh hồn, nên lính đánh thuê sẽ được tổ chức linh hồn các quốc gia ưa thích nhất, nhưng đồng thời cũng là đối

tượng bị những tổ chức linh hồn này cố kị, thậm chí là căm hận.

Trước hết, mỗi quốc gia đều có một số chuyện bí mật cần xử lý, bất kể là chuyện thế tục hay là chuyện của giới linh hồn. Ví dụ như một quốc gia muốn đối phó với tổ chức khủng bố của một quốc gia khác, vậy thì không ai thích hợp để làm chuyện đó hơn lính đánh thuê Tự Do Linh Hồn – những kẻ có thể làm cho mục tiêu biến mất mà không để lại chút dấu vết. Nói chung là những việc như vậy rất nhiều, thế nên đám lính đánh thuê này là thứ không thể thiếu với các quốc gia.

Nhưng đồng thời, đám lính đánh thuê này cũng không chịu sự quản lý của bất cứ quốc gia nào. Hơn nữa, phần lớn bọn chúng đều là loại liều mạng, chẳng những có Thiên Sinh Vũ Khí, mà trong số đó còn có cả Tránh Thoát Giả, thực lực tổng thể gần như có thể so sánh với một số tổ chức linh hồn loại nhỏ. Cộng thêm việc bọn chúng hầu hết làm việc bất kể đúng sai: bí mật giết người sống, cướp bóc các Tự Do Linh Hồn khác, thậm chí là cướp cả tổ chức linh hồn, những chuyện đó nhiều không đếm hết. Vậy nên các quốc gia đến nay cũng đã vô cùng chán ghét và căm hận bọn chúng.

Mười một người này chính là lính đánh thuê!

Bùi Kiêu nhớ đến Dương Húc Quang cũng từng nói qua với hắn, trước kia cũng từng có chuyện một nhóm lính đánh thuê cướp bóc Tổ Chức Linh Hồn Trung Quốc, nhưng sau đó bọn chúng đã bị Cung Diệp Vũ điên cuồng quật cho một trận. Thế nên hiện nay đã không còn bất kỳ tên lính đánh thuê nào dám động vào đám Tự Do Linh hồn của Tổ Chức Linh Hồn Trung Quốc nữa. Vừa mới rồi, ánh mắt mấy kẻ kia nhìn Bùi Kiêu thể hiện rõ sát ý và tham lam. Có lẽ bọn chúng biết được thân phận của hắn, cũng biết chuyện hắn có hai thanh Thiên Sinh Vũ Khí.

"Hừ hừ, có giỏi thì cứ chọc giận ta đi! Ta sẽ cho bọn chúng biết: ta cũng chẳng hiền lành hơn Cung Diệp Vũ là mấy đâu..." Bùi Kiêu thấp giọng cười lạnh hắc hắc hai tiếng, thực sự không thêm quan tâm đến mười một kẻ kia nữa, chỉ quay lại nhìn sáu người Lý Lâm đang chờ mình.

"Như lúc trước đã bàn, sáu người các người đợi ở đây, còn ta và Dương Đình Thiên tiến vào Nam Bắc Chiến Trường. Chúng ta sẽ tiến vào trong thời gian mười

ngày, nếu mười ngày sau mà chúng ta không trở ra... Vậy các người có thể về nước, cũng có thể báo cho Cung Diệp Vũ là chúng ta đã tử vong. Nhưng chắc là chuyện đó sẽ không xảy ra đâu."

Lý Lâm gật gật đầu, rồi hỏi lại hần: "Vậy chúng ta chờ ở đây mười ngày. Người có muốn nắm bắt tin tức gì không? Chẳng lẽ người định để chúng ta ở chỗ này chờ đợi à? Người nên cho chúng ta một ít nhiệm vụ thì tốt hơn đấy."

Bùi Kiêu hơi sừng sốt, rồi cười khổ nói: " Là ta suy tính không chu toàn rồi... Tốt! Trong mười ngày này, ta nhờ các người tìm hiểu về tình hình đợt quỷ quái thực thể hóa vừa rồi. Bao gồm cả tổn thất của các quốc gia, sự đột biến của các ảo giới, giải thích của các nhà khoa học. Đó là những phương diện cần tìm hiểu."

Lý Lâm lúc này mới gật đầu ra hiệu đã nhận nhiệm vụ. Bùi Kiêu cẩn thận dặn hần vài câu, cả chuyện không nên tiếp cận với mười một người kia. Dù sao thì chênh lệch giữa người sống và đám lính đánh thuê Tự Do Linh Hồn kia vẫn quá. Sau đó, Bùi Kiêu cũng không chờ đợi thêm nữa. Hần lập tức dẫn Dương Đình Thiên tiến vào ảo giới Nam Bắc Chiến Trường.

Hai người vừa bước chân vào ảo giới, thì thứ đầu tiên nhận thấy chính là mùi khói thuốc súng gay nồng. Ngay lúc đó, Bùi Kiêu và Dương Đình Thiên đều lập tức quay vụt lại, nhìn về cùng một hướng. Bên trong màn khói thuốc súng dày đặc kia, rõ ràng có hơn một trăm tên Tự Do Linh Hồn đang nhìn về phía bọn họ...

Lời bình:

Những kẻ địch “không phải quỷ quái” đầu tiên đã xuất hiện. Tuy bọn chúng có vẻ chưa muốn động vào Bùi Kiêu nhưng chưa thể nói trước được điều gì. Liệu hành trình Nam Bắc Chiến Trường lần hai của Bùi Kiêu sẽ gặp phải những nguy cơ nào? Mời đón đọc hừng chương mới nhất của TVKD được thực hiện bởi nhóm Vô Hạn Chi Tâm trên Bạch Ngọc Sách!

Chú thích:

1. Thái độ ẩn nhẫn và trung lập của Trung Quốc: một vài năm trước, chính phủ

Trung Quốc thực sự luôn thể hiện thái độ trung lập và ẩn nhẫn, tránh đối đầu với phương Tây trong các vấn đề thế giới. Tác giả đã khéo léo lồng ghép yếu tố thực này vào trong tác phẩm.

2. **Hài hòa:** tư tưởng hài hòa đã nói tới trong các chương trước.
3. **Ma chú:** Thần chú của ma quỷ, ý nói tới một lời nói có sức mạnh tác động mạnh tới người khác.

TỬ VONG KHAI ĐOAN

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 36: Làm Loạn (1)

Cả Bùi Kiêu và Dương Đình Thiên đều chợt kinh sợ. Con người của hai người đều cùng lóe sáng, nháy mắt sau, trong tay Bùi Kiêu đã xuất hiện Anh Dũng Súng, còn trong tay Dương Đình Thiên thì xuất hiện một thanh trường thương. Đó chính là Thiên Sinh Vũ Khí loại trường thương mà Bùi Kiêu đã tặng cho Dương Đình Thiên – Quán Nhật Trường Thương.

Còn mấy trăm linh hồn kia, vốn đang nhìn chăm chú vào hai người Bùi Kiêu, nhưng khi thấy hai tên này đồng thời lấy ra Thiên Sinh Vũ Khí của riêng mình, thì cả đám đều đồng loạt sững sờ. Sau đó bọn họ lại cùng biến sắc, nét mặt trở nên có chút khó coi.

Nhưng khi Bùi Kiêu và Dương Đình Thiên còn chưa kịp làm gì tiếp thì một người đàn ông da trắng đã vội bước ra khỏi đám đông. Hắn nói: “Hai vị bạn hữu chớ nên hiểu lầm! Chúng tôi không có bất kỳ ác ý gì với các anh. Chúng tôi chỉ đang đứng đây đợi, để mời những Tự Do Linh Hồn khác gia nhập tổ đội của chúng tôi mà thôi. Không biết hai vị bạn hữu có đồng ý gia nhập vào đoàn đội của chúng tôi không? Hiện tại chúng tôi đã có tổng cộng bốn Tránh Thoát Giả, một trăm hai mươi bảy Tự Do Linh Hồn, có chín thanh Thiên Sinh Vũ Khí và hai linh hồn đặc thù, hoàn toàn đủ sức vây giết một con Chân Ma cấp quỷ quái. Và đương nhiên là nếu có hai vị tham gia thì chúng tôi tự tin sẽ vây giết được Chân Ma cấp mà không có thương vong hoặc thương vong cực thấp.”

Thực ra, Bùi Kiêu và Dương Đình Thiên lấy ra Thiên Sinh Vũ Khí của bản thân cũng chỉ vì đề phòng bị đánh lén mà thôi. Dù sao thì vừa nhảy vào một thế giới khác mà đã bị mấy trăm người vây xem như vậy... Hai người bọn hắn còn chưa lớn mật tới mức không thèm nhìn đám người này. Sau khi nghe thấy người đàn ông da

trắng kia nói xong, Bùi Kiêu và Dương Đình Thiên liếc nhìn lẫn nhau, đều thấy trong mắt đối phương vẻ không hưởng ứng. Thế nên Bùi Kiêu liền tiến lên vài bước nói: “Không cần đâu! Hai người chúng tôi tới đây là vì rèn luyện thực lực nên không cần phải gia nhập đoàn đội khác nữa.”

Người đàn ông da trắng thoáng sừng sốt, sau đó khuôn mặt hắn hiện lên vẻ không thể tin nổi. Mà không chỉ có hắn, sắc mặt cả mấy trăm người phía sau cũng đồng loạt biến đổi như vậy, cả đám nhìn hai người Bùi Kiêu như đang nhìn hai con quái vật. Ở ngay phía sau người đàn ông da trắng là một người đẹp tóc vàng mặc bộ đồ bó sát gợi cảm, cô nàng kêu lên với vẻ khoa trương: “Hai người các anh? Đoàn đội của các anh đây á? Chẳng lẽ chỉ với hai người mà các anh định tiến vào Nam Bắc Chiến Trường? Ôi Chúa ơi! Các anh điên rồi à?”

Bùi Kiêu cười ha hả, cũng chẳng hề tức giận. Hắn chỉ gật đầu với đám người kia một cái, ý là chào hỏi bọn họ, sau đó định lập tức bỏ đi cùng Dương Đình Thiên.

Người đàn ông da trắng kia còn chưa kịp nói gì thì một gã thanh niên ở phía sau hắn chợt chạy ra nói : “Này anh bạn! Đây là lần đầu tiên các anh vào ảo giới đấy à? Chẳng lẽ không biết việc gần đây trong Nam Bắc Chiến Trường đã xuất hiện thêm năm con quỷ quái Chân Ma cấp à? Hơn nữa, năm con Chân Ma cấp này lại không có lãnh địa cố định, mà là loại quỷ quái đi lang thang khắp nơi. Trước bọn ta đã có hai đoàn đội bị thiệt hại nặng, còn ba đoàn đội vào sau đó cũng phải chờ đủ hai trăm người mới dám tiến vào đấy... Các anh định chỉ đi hai người thật sao?”

Bùi Kiêu vừa cười vừa nói: “Cám ơn anh đã nhắc nhở, nhưng mà chúng tôi sẽ tự biết lo cho cái mạng của mình.” Nói xong, hắn và Dương Đình Thiên cũng không dây dưa với đám người kia thêm nữa, lập tức quay đầu tiến về phía màn khói thuốc súng xa xa.

Đám người kia trợn mắt, há hốc mồm nhìn hai người Bùi Kiêu dần đi xa. Có mấy người trong số đó là Trách Thoát Giả, linh hồn đặc thù hoặc Tự Do Linh Hồn sở hữu Thiên Sinh Vũ Khí, bọn họ quay lại nhìn nhau một cách quái dị. Mỗi một lúc lâu sau, một người trong số đó mới lẩm bẩm nói: “Hai người đó muốn chết thật

rồi! Bọn họ nhìn rất lạ, chắc chắn không phải một trong các cường giả Chân Ma cấp. Thực lực như vậy mà hai người đó cũng dám vào ảo giới? Đúng là thật phí hai thanh Thiên Sinh Vũ Khí trên tay bọn họ!”

Không ngờ người đàn ông da trắng lại lắc đầu nói: “Chưa chắc đâu! Tôi nghĩ mình nhận ra người vừa mới nói chuyện kia... Là Cao Đăng Tránh Thoát Giả thứ chín, Bùi Kiêu của Tổ Chức Linh Hồn Trung Quốc, sở hữu Anh Dũng Súng dung lượng 850 đơn vị, có năng lực đặc thù Valkyrie, là nhân vật quan trọng thứ hai của Tổ Chức Linh Hồn Trung Quốc, rất thân thiết với kẻ mạnh nhất!”

Hắn vừa nói xong thì về mặt những người xung quanh lại lần nữa biến đổi, một số người thì sợ hãi, một số lại kinh ngạc tới trợn mắt trợn mũi, một số khác lại có vẻ hả hê, đủ loại vẻ mặt đều xuất hiện, nhìn qua thì đúng là ví dụ rõ nét cho câu: ‘nhân sinh muôn màu’.

Thế nhưng đám người kia không ngờ người đàn ông da trắng bỗng nhiên lại nghiêng rằng nói: “Không được! Không thể để hai người bọn họ cứ đi chịu chết như vậy được! Người đi phía sau không nói gì chắc chắn cũng là một linh hồn đặc thù mà Bùi Kiêu tìm được. Chiến lực của bọn họ đều vô cùng quý giá! Không thể để bọn họ chết một cách vô ích ở đây! Đi! Chúng ta đuổi theo bọn hắn! Nếu bọn hắn gặp nguy hiểm thì chúng ta sẽ cứu viện!”

Mỹ nhân tóc vàng đứng cạnh hắn lập tức kinh hãi kêu lên: “Johnan! Anh cũng điên rồi à? Đoàn đội này của chúng ta trước mắt mới có khoảng 65% chiến lực cần thiết thôi. Nếu cứ vậy mà xông vào thì sẽ chết đấy! Anh muốn dẫn mọi người cùng đi chịu chết à? Đi chịu chết cùng với gã Cao Đăng Tránh Thoát Giả thứ chín kia à?”

Người đàn ông da trắng tên là Johnan quay lại nhìn thật sâu vào mắt cô gái rồi nói: “Không phải đâu, Lisi! Cô không hiểu rồi! Chẳng lẽ lần quỷ quái thực thể hóa với quy mô cực lớn vừa rồi còn không giúp cô hiểu ra sao? Lý luận ngàn tận thế là thật đấy! Thế nên chúng ta nhất định phải giữ được những chiến lực quan trọng như Bùi Kiêu! Tôi không điên đâu, chỉ là tôi hiểu được những điều này trước cô mà thôi!”

Nói rồi, hắn cũng không nhìn người đẹp tóc vàng nữa mà quay lại nói: “Chúng

ta phải đuổi theo gã Tránh Thoát Giả thứ chín kia. Ai đồng ý thì đi theo đoàn đội này, ai cảm thấy quá nguy hiểm thì có thể lập tức trở về thế giới hiện thực. Điều đó do các người tự lựa chọn... Ai muốn ở lại thì nhớ bám sát những Tránh Thoát Giả chúng tôi, trăm ngàn lần không được để mất phương hướng trong màn khói.”

“Còn bây giờ... Đi!”

Ở một nơi khác, Bùi Kiêu và Dương Đình Thiên đang tiến lên với tốc độ cực nhanh. Hai người đều đang thiêu đốt tiêu chuẩn năng lượng nên mỗi bước đều vượt qua vài mét, lao đi vun vút như thể những cao thủ võ lâm sử dụng khinh công trong các tiểu thuyết võ hiệp. Tốc độ đạt tới 40 – 50 km/h, nhưng đó vẫn chưa phải tốc độ tối đa nếu họ dốc toàn lực.

Dương Đình Thiên chạy được một lát thì bỗng hỏi: “VẬY RA NƠI NÀY GỌI LÀ ẢO GIỚI SAO? QUẢ LÀ CÓ NHIỀU ĐIỂM KHÁC BIỆT SO VỚI THẾ GIỚI HIỆN THỰC! Ở NƠI NÀY SẼ CÓ CẢM GIÁC NHƯ MÌNH VẪN ĐANG SỐNG VẬY. CHÂN CÓ THỂ CHẠM VÀO MẶT ĐẤT, CŨNG CẢM NHẬN ĐƯỢC ĐẤT ĐÁ MÌNH DẪM VÀO, KHÁC HẸN CẢM GIÁC ĐẦY HƯ ẢO VÀ TRỐNG RỎNG KHI Ở THẾ GIỚI HIỆN THỰC. CÓ LẼ, ẢO GIỚI MỚI THẬT SỰ LÀ NƠI LINH HỒN THUỘC VỀ.”

(Không phải có lẽ, mà là khẳng định... Cái Địa Ngục kia!)

Bùi Kiêu thở dài rồi bắt đầu tập trung toàn bộ tinh thần vào chiến trường trước mặt.

Trước khi đi vào Nam Bắc Chiến Trường, Bùi Kiêu còn tưởng sẽ chỉ có hai người bọn hắn chiến đấu, khi đó thì hắn có thể dốc toàn lực chiến đấu, thả con Ngụy Ngưu Đầu ra, lại sử dụng cả lực lượng lôi điện thì dù có phải đối đầu với quỷ quái Chân Ma cấp cũng sẽ không có nguy hiểm gì quá lớn.

Nhưng ai ngờ thời điểm cuối năm ở Nam Bắc Chiến Trường lại đông đúc như lễ hội thế này, quả thật cứ như ai cũng muốn đến gặm nơi này một miếng. Chẳng những có đoàn đội Tự Do Linh Hồn của tất cả các quốc gia trên thế giới, mà còn có cả những đoàn đội tự phát tiến vào. Kết quả là bên trong Nam Bắc Chiến Trường đã tụ tập ít nhất một nghìn Tự Do Linh Hồn, hơn mười, thậm chí là mười mấy Tránh Thoát Giả. Thật đúng là không khác gì một chợ bán đồ ăn hỗn loạn.

(Xem ra muốn giấu sự tồn tại của Ngự Ngưu Đầu cũng khó rồi... Ài! Mà thôi, mà thôi! Nếu nhát gan rồi phải suốt ngày giấu giếm thực lực thì chẳng thà cứ thoải mái mà bung hết lực lượng, cũng để cho những đoàn đội kia hiểu được: thế nào mới gọi là sức mạnh.)

Phải đến lần tiến vào Nam Bắc Chiến Trường này thì Bùi Kiêu mới hiểu được thực lực thật sự của giới linh hồn hiện nay là dạng gì... Đó không phải là những kẻ mạnh mẽ như Cung Diệp Vũ, thậm chí cả Dương Húc Quang hay Nhậm Trăn cũng không bằng. Một đoàn đội bao gồm bốn, năm tên Tránh Thoát Giả và hơn trăm tên Tự Do Linh Hồn có vài chục thanh Thiên Sinh Vũ Khí, thế mà cũng được gọi là đoàn đội mạnh mẽ hả? Thế mà cũng dám vào ảo giới vây giết quý quái Chân Ma cấp hạ? Thật đúng là khó mà tưởng tượng nổi!

Bùi Kiêu đã tự mình trải nghiệm sự khủng bố của Địa Ngục, hẳn biết rõ đám quý quái trong Địa Ngục đáng sợ tới mức nào. Mà cho dù không kể Địa Ngục thì Bùi Kiêu cũng đã gặp qua đám Chân Ma cấp kinh khủng trong ảo giới Phong Đô. So với con Khô Lâu Không Lồ mà hắn đã gặp trong Nam Bắc Chiến Trường thì quý quái Chân Ma cấp của Phong Đô mạnh hơn hai, ba cấp là chuyện không cần phải bàn cãi. Càng không cần phải kể đến tồn tại vô địch như Ma Vương cấp...

Xét theo thực lực hiện nay của giới linh hồn thì bọn họ khó có thể chống lại được quý quái Ma Vương cấp. Mà với thực lực như vậy, thì tới ngày 21 tháng 12 năm 2012, thế giới sẽ phải hứng chịu sự công kích trực tiếp của Địa Ngục, vậy thì kết quả toàn quân bị diệt sẽ là chắc chắn!

Thế nên, ngoài việc muốn mình nhanh chóng đạt tới Chân Ma cấp thì Bùi Kiêu càng hy vọng thực lực của giới linh hồn nhân loại sẽ được tăng lên về chất. Không mong có thể áp đảo được sự khủng bố của Địa Ngục, chỉ cầu có thể giữ được trận tuyến mà thôi.

Vậy nên, lúc chưa tiến vào Nam Bắc Chiến Trường thì hắn còn băn khoăn về việc có nên bộc lộ toàn bộ lực lượng của mình ra hay không, nhưng sau khi thấy được thực lực của đoàn đội tại cửa vào kia thì nỗi băn khoăn này đã hoàn toàn biến mất. Tất cả những gì mà hắn cảm thấy còn lại chỉ là sự lo lắng vô cùng, vậy nên hắn

quyết định phải làm cho những đoàn đội này mau chóng tỉnh ngộ.

“Dương Đình Thiên, chúng ta sẽ tiến thẳng vào khu vực trung tâm của Nam Bắc Chiến Trường. Ở đó có rất nhiều quỷ quái lâu la bình thường, cũng có khá nhiều quỷ quái Nhập Ma cấp đỉnh phong và thậm chí là cả quỷ quái Chân Ma cấp nữa. Tuy với thực lực hiện tại của người thì tiếp xúc với quỷ quái Chân Ma cấp quá sớm cũng không phải chuyện tốt, nhưng chúng ta đã không còn nhiều thời gian nữa. Vậy nên trong lần đi Nam Bắc Chiến Trường này, nhiệm vụ quan trọng nhất của người là phải làm quen dần với việc đối mặt quỷ quái Chân Ma cấp... Tại đó, chúng ta sẽ giết lớn một trận!” Bùi Kiêu vừa chạy vừa nghĩ, mãi một lúc lâu sau, hẳn mới quay lại nhìn thật sâu Dương Đình Thiên rồi nói như vậy.

Dương Đình Thiên thì chỉ yên lặng gật đầu, sau đó mới nói: “Đã rõ! Chúng ta sẽ vào vùng đất trung tâm của Nam Bắc Chiến Trường. Theo như địa đồ mà ta đã từng xem qua, thì đó chính là nơi mà quân đội hai phe miền Nam và miền Bắc nước Mỹ giao chiến. Vùng đất trung tâm đó cũng là khu vực quan trọng nhất của cả hai phe, vậy nên chắc chắn chiến đấu tại đó sẽ rất kịch liệt...”

Lời bình:

Tiến vào khu vực trung tâm mới là lúc chiến đấu thực sự bắt đầu! Liệu chiến đấu của hai người Bùi Kiêu sẽ như thế nào? Đám Johnan theo chân Bùi Kiêu sẽ có bất ngờ ra sao? Mời đón được chương mới nhất của TVKD được thực hiện bởi nhóm Vô Hạn Chi Tâm!.

TỬ VONG KHAI ĐOAN

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 37: Làm Loạn (2)

“Đúng! Chính là như vậy! Nhưng nguy hiểm càng lớn thì lợi ích cũng càng lớn! Không chỉ có quý quái Chân Ma cấp, mà cả quý quái Nhập Ma cấp đỉnh phong cũng có thể thực thể hóa ra được Thiên Sinh Vũ Khí. Nghĩ một chút mà xem, một cái chiến trường có tới mấy chục nghìn, thậm chí cả trăm nghìn quý quái thì sẽ có bao nhiêu Nhập Ma cấp đỉnh phong? Vậy nên dù quý quái Chân Ma cấp rất hiếm thấy thì chúng ta vẫn sẽ kiếm được lượng lớn Thiên Sinh Vũ Khí cấp Nhập Ma. Như vậy là ổn rồi, hưởng hồ...”

Bùi Kiều híp mắt nhìn về phía màn khói dày đặc, mãi lâu sau mới nói tiếp: “Huống hồ chúng ta còn phải cho đám Tự Do Linh Hồn của mấy quốc gia kia hiểu rằng: trong giới linh hồn, số lượng không thể thay thế được chất lượng...”

Diện tích của Nam Bắc Chiến Trường cực kỳ lớn. Nghĩ một chút thì sẽ thấy, mười nghìn người tập kết đã là một đám đông như thể vô biên vô hạn, mà nơi đây lại còn là chiến trường của một trận đánh với hơn một trăm ngàn quân tham chiến. Áo giáp này thực ra chính là trận địa của một chiến dịch lớn trong thời kỳ nội chiến nước Mỹ, vậy nên tuy không thể so được với Phong Đô nhưng Nam Bắc Chiến Trường vẫn rộng lớn như thể vô biên vậy.

Đây đã là lần thứ hai Bùi Kiều tiến vào Nam Bắc Chiến Trường. So với sự cẩn thận từng li từng tí trong lần trước, thì lần này hãn to gan lớn mật hơn rất nhiều, gần như luôn trong trạng thái ‘tiến quân thần tốc’ mà không phải bận khoăn, để ý gì tới đám quý quái binh sĩ quy mô lớn kia. Trên đường đi, nếu không gặp phải những nhóm quý quái nhiều hơn trăm con, thì hãn sẽ không ra tay mà để cho Dương Đình Thiên luyện tập chiến đấu.

Thiên Sinh Vũ Khí của Dương Đình Thiên là một cây trường thương, dài khoảng tám xích (1), toàn thân màu ngăm đen, không có một chút ánh kim loại nào. Mà sau khi Dương Đình Thiên luyện hóa được thanh Thiên Sinh Vũ Khí này rồi thì trong mắt hắc cũng xuất hiện một tia ánh sáng đen kịt. Có điều vốn mắt của Dương Đình Thiên cũng màu đen láy, thế nên nhìn vào mắt hắc cũng khó mà thấy được tia sáng đen này.

Quán Nhật Trường Thương cũng là một thanh Thiên Sinh Vũ Khí do quỷ quái Chân Ma cấp thực thể nên, có cả thuộc tính đặc thù, cũng có thể tính là Thiên Sinh Vũ Khí cấp Chân Ma. Có điều là hiện tại thì thực lực của Dương Đình Thiên còn quá yếu nên chưa thể phát huy được uy lực chân chính và thuộc tính của vũ khí này.

Nhưng dù vậy thì đó vẫn là một thanh Thiên Sinh Vũ Khí dung lượng 350 đơn vị, sau khi Dương Đình Thiên nạp vào 150 đơn vị năng lượng tiêu chuẩn thì quỷ quái thông thường đã không thể nào đỡ nổi uy lực của nó rồi. Tuy Dương Đình Thiên không biết một chút xúu nào về thương thuật, hoàn toàn chỉ biết vung múa loạn xạ nó như một cây gậy, nhưng với uy lực của Thiên Sinh Vũ Khí này thì chỉ cần đánh trúng vào bọn quỷ quái Khô Lâu kia thôi, mỗi kích cũng đã đủ đánh cho chúng nát vụn, sau đó liền hóa thành năng lượng tiêu chuẩn phiêu tán vào hư không.

Đương nhiên, vì là lần đầu tiên chiến đấu với quỷ quái nên Dương Đình Thiên vẫn cho thấy rõ sự non kinh nghiệm của mình. Bắt đầu là từ khi gặp phải một tiểu đội trình sát gồm năm, sáu con Kỵ Binh Khô Lâu. Lúc đó, trừ việc không hoảng hốt khi bị Kỵ Binh Khô Lâu tấn công trực diện, thì ngay cả việc vung Thiên Sinh Vũ Khí lên đánh trả hắc cũng quên mất, hoàn toàn chỉ nghĩ tới việc né quá một bên để tránh sự công kích của con quỷ quái.

Nhưng hắc không ngờ tốc độ và sự linh hoạt của đám Kỵ Binh Khô Lâu này lại lớn hơn rất nhiều so với kỵ binh trong thế giới hiện thực. Khi con Chiến Mã Khô Lâu đang trên đà xông tới mà con Kỵ Binh Khô Lâu chỉ cần kéo dây cương thì con chiến mã lập tức dừng lại được ngay. Chỉ sau chưa tới hai giây, nó đã bẻ góc nhanh tới dị thường, đánh úp Dương Đình Thiên. Vậy là Dương Đình Thiên chẳng những không còn chỗ để né tránh mà còn rơi vào vòng vây quỷ quái. Tuy hắc đã dùng

trường thương để chặn nhát chém của thanh mã đao (2) trên tay con Kỵ Binh Khô Lâu, nhưng thân thể vẫn vọt con Chiến Mã Khô Lâu húc bay ra xa. Xem ra vừa ra trận đã lập tức rơi vào nguy cơ!

“Không phải như vậy đâu...”

Bùi Kiêu thở dài, sau đó dưới chân hẫng lóe lên ánh chớp, lập tức đã xuất hiện tại cách đó trăm mét. Anh Dững Súng chém lên người một con Kỵ Binh Khô Lâu, ánh chớp lóe lên, con Kỵ Binh Khô Lâu và cả ngựa của nó lập tức bị đánh tan thành năng lượng tiêu chuẩn rồi cùng tiêu tán, chớp mắt đã không còn lại chút dấu vết nào.

So với cái bộ dạng tránh né chặt vật của Dương Đình Thiên thì Bùi Kiêu cơ bản là không thêm tránh né. Mỗi một lần giao thủ với Kỵ Binh Khô Lâu là một nhát chém xuống. Cây súng của hắn là vũ khí dùng một tay, lại phối hợp với tốc độ của hắn nên bọn Kỵ Binh Khô Lâu còn chưa kịp vung mã đao của mình lên thì đã bị hắn chém trúng, sau đó tia điện xẹt qua. Quỷ quái Nhập Ma cấp bình thường làm sao chịu nổi công kích đó? Lập tức bị đánh cho tiêu tán.

“Chiến đấu với quỷ quái thực ra khác xa so với chiến đấu của người sống trong thế giới hiện thực. Trong đó thì điểm khác biệt lớn nhất chính là tốc độ... Tốc độ của quỷ quái và cả tốc độ của chúng ta đâu chỉ nhanh gấp mười lần người sống? Ví dụ như khi người thiêu đốt năng lượng tiêu chuẩn, tốc độ của người sẽ tăng lên cực lớn. Tương tự, đám quỷ quái kia cũng có thể tăng tốc độ lên cực cao khi chúng chiến đấu. Với tốc độ cao như vậy mà lại dùng thị giác bình thường như của người sống để quan sát và thích ứng với chiến đấu, thì việc có thể đối kháng được với quỷ quái gần như là chuyện không thể.”

Bùi Kiêu giải quyết xong mấy con Kỵ Binh Khô Lâu rồi quay lại nói với Dương Đình Thiên đang ngồi suy nghĩ dưới đất: “Đương nhiên là nếu người có thể sử dụng được thuộc tính đặc thù của Thiên Sinh Vũ Khí thì sẽ hoàn toàn không cần phải để ý tới tốc độ của quỷ quái và của bản thân người. Lúc đó, chỉ cần tốc độ của quỷ quái không nhanh tới mức không hợp thói thường hoặc thậm chí người không thể nhìn thấy nó, thì người hoàn toàn có thể dựa vào thuộc tính đặc thù của Thiên

Sinh Vũ Khí để đối kháng với chúng. Vậy thì hoàn toàn không cần phải để ý tới khoảng cách hay tốc độ gì nữa.”

“Nhưng trước khi làm được việc đó thì người nhất định phải học được cách sử dụng thiêu đốt năng lượng tiêu chuẩn trong quá trình chiến đấu. Như vậy thì người mới tăng cường được sức mạnh và tốc độ trong khi chiến đấu, chứ không phải chỉ dựa vào tốc độ và sức mạnh thân thể để chiến đấu. Vừa rồi người cũng thấy rồi phải không? Phần lớn quý quá sẽ không chịu ảnh hưởng của cái gọi là quán tính, mà tốc độ của chúng lại còn cực nhanh. Vậy nên nếu người không thiêu đốt năng lượng tiêu chuẩn thì sẽ lập tức biến thành một mục tiêu sống...”

Tiếp tục như vậy, hai người Bùi Kiêu càng lúc càng tiến vào gần khu vực trung tâm của Nam Bắc Chiến Trường. Trên đường đi, kỹ xảo chiến đấu của Dương Đình Thiên cũng tăng lên cực kỳ nhanh. Trước khi chết, Dương Đình Thiên vốn là một trùm xã hội đen, vậy nên đánh nhau, giết người hẵn không lạ gì. Cái khác thì không dám nói, nhưng ít nhất là hẵn không cảm thấy ngại ngần gì việc phải đánh giết chiến đấu. Nhờ vậy mà hẵn có thể liên tục tích lũy kinh nghiệm và tổng kết lại phương pháp chiến đấu.

So với việc những Tự Do Linh Hồn khác phải thiêu đốt tiêu chuẩn năng lượng khi chiến đấu, thì lực lượng lôi điện trong cơ thể của Bùi Kiêu có ưu thế lớn hơn rất nhiều. Nhờ có sức mạnh này mà tốc độ của hẵn trở nên nhanh hơn, lực công kích mạnh hơn, tốc độ phản ứng cũng nhanh hơn rất nhiều việc thiêu đốt năng lượng tiêu chuẩn. Có điều là thứ này tiêu hao năng lượng cũng nhanh hơn gấp mười mấy lần, thậm chí gấp mấy chục lần...

Sau khi đã đánh hơn mười trận cả lớn lẫn nhỏ, cuối cùng thì Dương Đình Thiên cũng đã có thể một mình chiến đấu được với nhóm quý quá dưới năm mươi con. Tuy một phần nguyên nhân cũng là vì uy lực Thiên Sinh Vũ Khí của hẵn không nhỏ, nhưng yếu tố chính vẫn là vì sự tinh táo và thiên phú của hẵn... Có lẽ người cha trùm xã hội đen của hẵn nói không sai, hẵn thật sự là một tay chiến đấu thiện nghệ bẩm sinh, giết chóc có trong máu của hẵn. Ít nhất là khi chiến đấu với quý quá, hẵn đã rất nhanh chóng tìm ra được bí quyết chiến đấu: lúc nào nên thiêu đốt tiêu chuẩn năng lượng, lúc nào nên vung Thiên Sinh Vũ Khí lên, lúc nào nên né

tránh, chỉ sau vài trận chiến là hắn đã tìm ra được điểm khác nhau giữa chiến đấu của người sống và chiến đấu của linh hồn... Đây đúng là một thiên phú hiếm có!

Tuy đã đánh tới hơn mười trận lớn nhỏ, nhưng hầu hết những trận đó đều chỉ là đánh với quỷ quái bình thường, thậm chí nhiều trận còn đánh với đám quỷ quái chưa tới cả Nhập Ma cấp. Vậy nên mười trận này cũng không làm hai người tổn quá nhiều thời gian, nhiều nhất là sau ba giờ, hai người đã tới được gần khu vực trung tâm của Nam Bắc Chiến Trường. Lúc này, quỷ quái đã bắt đầu xuất hiện thành từng đội lớn tới mấy trăm con, hơn nữa bọn chúng là sử dụng phương thức công kích là súng đạn, vậy nên Bùi Kiều cũng không định liều lĩnh đi tập kích bọn chúng.

Nhưng khi hai người vừa tới được nơi này, còn chưa kịp tiếp tục xâm nhập vào sâu phía trong, thì bỗng mặt đất chợt rung động mãnh liệt, cùng với đó là sóng địa chấn lan truyền tới từ một xa xôi phía trước. Hai người còn dường như thoáng nghe thấy tiếng người la hét, kêu gào.

“Không sai rồi! Đây là trường khí thế... Ở phía trước có đoàn đội linh hồn gặp phải quỷ quái Chân Ma cấp!”

Bùi Kiều ngóng nhìn về phía xa trong thoáng chốc, sau đó hắn quay lại nói với Dương Đình Thiên bằng vẻ khẳng định chắc chắn. Sau đó, hắn cũng không chờ Dương Đình Thiên trả lời mà liền vỗ mạnh trán của mình một cái. Lập tức, một tia sáng màu vàng kim lóng lánh bắn ra từ trong mắt của hắn. Sau đó, dường như một mặt trời thu nhỏ vừa ra đời, giây phút đó, là thời khắc nó rực rỡ nhất, chói mắt nhất. Dương Đình Thiên đứng bên cạnh chỉ có thể nhắm chặt hai mắt, đến khi ánh sáng vàng rực rỡ tan đi, trên mặt đất đã xuất hiện một cây rìu cực lớn màu vàng kim chói mắt...

Bạo Viêm Cự Phủ!

“Biến thành Ngụy Ngưu Đầu!” Bùi Kiều thấp giọng quát. Lời nói của hắn dường như có một loại ma lực nào đó, lời nói vừa dứt thì cây rìu khổng lồ lại một lần nữa tuôn ra ánh sáng vàng kim sán lạn. Lần này thì thời gian nó phát ra ánh hào quang kéo dài lâu hơn vừa rồi, sau khoảng mười giây, trước mặt hai người đã xuất hiện một quái vật hình người cao chừng mười mét, cơ bắp cuộn cuộn... Đầu bò,

thân người, thân mình màu vàng đen rắn chắc. Đúng vậy! Đó chính là Ngự Ngưu Đầu Chân Ma cấp!

“ Ta đã nói là muốn làm náo loạn Nam Bắc Chiến Trường một trận đó thôi... Đi nào! Trên đường đi của chúng ta, thần cản sát thần, ma ngăn diệt ma! Ngự Ngưu Đầu, đập bẹp toàn bộ quỷ quái trên con đường này cho ta!” Bùi Kiêu cười hắc hắc rồi chột rống to.

Và con Ngưu Đầu này dường như cũng nghe hiểu mệnh lệnh của hắn. Nó ngửa đầu rống lớn một tiếng đinh tai. Âm thanh đó lớn vô cùng, truyền đi xa mãi, xa mãi. Đồng thời, từ vị trí của nó làm trung tâm, một cỗ khí thế của ý chí bùng lên, bao phủ phạm vi khoảng trăm mét xung quanh. Không chờ cho Bùi Kiêu và Dương Đình Thiên kịp cảm thụ ý chí của khí thế đó thì Ngự Ngưu Đầu đã giậm chân thật mạnh rồi lao về phía trước. Trước mặt nó, là một đội gần hai, ba nghìn con Bộ Binh Khô Lâu đang xếp hàng đi đều...

Lời bình:

Ngự Ngưu Đầu đã ra trận! Liệu sức mạnh của nó lớn đến cỡ nào? Có giúp Bùi Kiêu dành được thế áp đảo trong hành trình lần này? Mời đón đọc những chương mới nhất của TVKD được thực hiện bởi nhóm dịch Vô Hạn Chi Tâm trên Bạch Ngọc Sách!

Chú thích:

1. Xích: đơn vị đo lường chiều dài của TQ cổ, 1 xích = 30.3 cm. 8 xích = 2.4m
2. Mã đao: Việt Nam gọi là mã tấu.

TỬ VONG KHAI ĐOAN

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 38: Làm Loạn (3)

Quỷ quái cũng có vô số các tộc loại. Chia theo loại lớn thì gồm: Khô Lâu, U Linh, Xác Sống, Dị Hình – tổng cộng bốn loại lớn. Mà mỗi loại lớn này lại phân chia thành rất nhiều các dạng nhỏ hơn. Ví dụ như chỉ riêng Khô Lâu đã chia thành Khô Lâu, Bạch Cốt Khô Lâu, Hắc Sắc Khô Lâu, Xích Huyết Khô Lâu, v.v... rất nhiều chủng loại. Càng không cần nói đến các loại lớn khác nữa! Vậy nên có thể nói rằng quỷ quái có cả ngàn vạn loại.

Trong vô số các tộc loại đó thì thực lực của từng dạng khác nhau cũng không giống nhau. Ví dụ như trong Nam Bắc Chiến Trường này, đám quỷ quái xếp thành hàng ngũ kiểu quân đội kia là loại bình thường nhất: Khô Lâu hoặc Bạch Cốt Khô Lâu. Nói về thực lực thì phần lớn bọn chúng không cả đạt tới Nhập Ma cấp, có điều là chúng công kích bằng súng đạn và hoạt động theo kiểu hàng ngũ quân đội. Vậy nên nếu số lượng của đám Bộ Binh Khô Lâu này vượt qua một ngàn thì dù là Nhập Ma cấp đỉnh phong cũng phải dè chừng.

Nói tóm lại, thực lực của các tộc loại quỷ quái có khác biệt rất lớn. Với một con Xích Sắc Khô Lâu trong ảo giới Phong Đô đã đạt tới Nhập Ma cấp đỉnh phong, nếu như không tính tới trường khí thể thì nó sẽ hoàn toàn đủ sức đánh ngang với một con Bạch Cốt Khô Lâu Chân Ma cấp. Đó chính là sự khác biệt thực lực giữa các tộc loại với nhau!

Tương tự, Ngưu Đầu – được mệnh danh là loại quỷ quái mạnh nhất khu ngoài Phong Đô – cũng có thực lực hơn xa các loại quỷ quái còn lại. Nếu như có cùng đẳng cấp thì nó gần như có sức mạnh áp đảo các tộc loại cùng khu vực khác. Hơn nữa, Phong Đô lại được công nhận là ảo giới có độ nguy hiểm đứng thứ hai trên thế giới chỉ sau Ác Ma Thành ở Đông Âu. Trong một ảo giới như vậy mà còn có thể

xưng hùng xưng bá, vậy nếu Ngưu Đầu xuất hiện trong Nam Bắc Chiến Trường thì sẽ như thế nào đây?

Bùi Kiêu và Dương Đình Thiên lúc này đang được xem ví dụ về sự chênh lệch thực lực đó. Quả thật là ‘nghiên ép’...

Trường khí thế của Ngụy Ngưu Đầu vừa mở ra thì toàn bộ quỹ quái trong phạm vi ảnh hưởng của nó lập tức trở nên chậm chạp. Như thông thường, nếu kẻ địch tiến vào phạm vi trăm mét xung quanh thì đám Bộ Binh Khô Lâu này sẽ bắt đầu tiến hành hình thức ‘ba bước ngấm bản’ nổi tiếng của quân đội thế kỷ mười chín. Thế nhưng, khi Ngụy Ngưu Đầu gầm rú lao về phía chúng, thì hàng ngũ của gần ba nghìn con khô lâu này lại bắt đầu trở nên hỗn loạn. Đám quỷ quái Khô Lâu vốn không hề biết sợ hãi là gì mà lúc này lại đang thể hiện sự hoảng loạn không khác gì con người, thậm chí khoảng nghìn con quỷ quái đứng phía ngoài đang bắt đầu bỏ chạy tán loạn. Hàng ngũ của đám quỷ quái này lập tức tan vỡ, thậm chí Ngụy Ngưu Đầu còn chưa tấn công tới mà đã có mấy trăm con Khô Lâu bị dẫm đạp nát thành năng lượng tiêu chuẩn. Vậy là không trung biến thành cảnh tượng mấy nghìn đơn vị năng lượng tiêu chuẩn phiêu tán khắp nơi.

Tuy có ý thức nhưng Ngụy Ngưu Đầu dù sao cũng không phải nhân loại. Mệnh lệnh mà nó nhận được là san bằng bất cứ thứ gì có trên đường đi, vậy là nó thực sự làm theo mệnh lệnh đó một cách chính xác nhất. Một đường chạy như vũ bão, mỗi sải chân của nó đã vượt qua vài chục mét, mặt đất nơi nó đặt chân xuống lập tức nứt vỡ, sụt lún như thể vừa có một quả bom nhỏ phát nổ, mỗi bước của nó là một cái hố như vậy ra đời. Tiến lên với khí thế điên cuồng vô địch đó, chỉ sau vài giây, nó đã nháy vào trong hàng ngũ Bộ Binh Khô Lâu. ‘Uỳnh’ một tiếng, một đám của nó nện lên mặt đất! Mặt đất nổ tung tóe, một cái hố đường kính 7 – 8 m, sâu 5 – 6 m xuất hiện dưới nắm đấm của nó, toàn bộ Khô Lâu trong phạm vi vài chục mét xung quanh cũng bị đánh nát vụn, hóa thành năng lượng tiêu chuẩn. Mà sau một đòn đó thì Ngụy Ngưu Đầu cũng không hề dừng lại, nó bước tiếp vài bước, rồi lại nện xuống một đám nữa...

Bùi Kiêu và Dương Đình Thiên trợn mắt nhìn cảnh tượng trước mặt, phải đến vài phút sau đầu óc mới tỉnh táo trở lại. Tuy trước đó bọn hắn cũng đã đoán

rằng con Ngự Ngưu Đầu này sẽ rất mạnh mẽ, dù sao thì nhìn kiểu gì nó cũng giống một tên cơ bắp bạo lực, nhưng thật không ngờ nó không chỉ rất mạnh mà còn là một tên vô cùng cuồng loạn như vậy! Cho dù có thực lực Chân Ma cấp, nhưng nhẹ nhàng tiêu diệt một đơn vị ba ngàn Bộ Binh Khô Lâu như thế này thì cũng quá khó tin rồi. Hơn nữa, nhìn bộ dạng của con Ngự Ngưu Đầu này thì hẳn là nó còn chưa tung hết sức. Chuyện này đúng là... quá sức tưởng tượng!

“Quả không hổ danh là quỷ quái Ngưu Đầu tộc! Lúc bọn ta gặp phải con Ngưu Đầu Ma Vương cấp tại ảo giới Phong Đô, một quyền của nó cũng gây ảnh hưởng tới phạm vi mấy nghìn mét, thậm chí cả quỷ quái Chân Ma cấp cũng không chịu nổi một đòn đó. Nghe nói Ngưu Đầu là loại quỷ quái không hề có các loại kỹ năng đặc thù như ảo giác gì gì đó, hoàn toàn chỉ dựa vào một thân đầy sức mạnh. Nhưng chính cái sức mạnh đó đã giúp cho tên tuổi của nó sánh ngang với Mã Diện, vậy nên có thể tưởng tượng được là sức mạnh của Ngưu Đầu lớn tới cỡ nào... Quả thật là rất mạnh.” Bùi Kiêu nói xong những lời này thì đã hứng phấn tới toàn thân run rẩy. Hẳn cảm thấy như toàn thân đang nổi hết da gà. Niềm vui sướng này thật quá lớn, khiến cho hắn ngây ngẩn trong phút chốc.

Ban đầu, tuy thấy con Ngự Ngưu Đầu này đúng là quỷ quái Chân ma cấp, cũng thật sự có trường khí thế, nhưng dù sao nó cũng là quỷ quái do linh hồn của Thiên Sinh Vũ Khí ngưng tụ thành, vậy nên Bùi Kiêu cho rằng thực lực của nó vẫn sẽ có chênh lệch với quỷ quái Chân Ma cấp tự nhiên, có lẽ thực lực của nó chỉ là dạng ‘nửa mùa’ thôi. Cũng vì vậy nên hắn mới lựa chọn đi đến Nam Bắc Chiến Trường. Đứng ở vị trí người phụ trách của một đoàn đội (tuy hiện tại mới chỉ hai người), mỗi khi quyết định một vấn đề nào đó, hắn cần phải thận trọng cân nhắc, chứ không thể vỗ đầu một cái rồi quyết định.

Sở dĩ hắn lựa chọn Nam Bắc Chiến Trường là vì ba nguyên nhân: một là vì tiện đường tới Mỹ hoàn thành lời hứa với Jenny, hai là để tân nhân như Dương Đình Thiên làm quen một chút với không khí chiến đấu của ảo giới, và nguyên nhân thứ ba... chính là vì muốn kiểm tra thực lực chân chính của Ngự Ngưu Đầu trong ảo giới yếu nhất này, để xem thực lực của nó chênh lệch với quỷ quái Chân Ma cấp ra sao.

Và kết quả lại làm người ta thỏa mãn đến không ngờ: con Ngự Ngưu Đầu này thật sự có thực lực Chân Ma cấp... Không đúng! Phải là trong số quý quái Chân Ma cấp thì chiến lực của Ngự Ngưu Đầu cũng đủ để xếp vào nhóm cao nhất. Nó chính là chủng tộc quý quái có lực lượng lớn nhất khu ngoài ảo giới Phong Đô – Ngưu Đầu!

Bùi Kiều và Dương Đình Thiên nhìn mặt đất như vừa bị đạn pháo cày xới qua trước mặt, rồi lại nhìn theo Ngự Ngưu Đầu đang hùng hổ phóng về phía trước. Khi đầu óc bọn hắn tỉnh táo lại thì Ngự Ngưu Đầu đã chạy ra xa tới 7 – 8 km, sau đó lại bắt đầu ‘ngược đãi’ một đội Bộ Binh Khô Lô khác. Hai người liếc nhìn nhau rồi đồng thời thiêu đốt năng lượng tiêu chuẩn, đuổi theo quái vật kia với tốc độ cao nhất của mình.

Giờ thì bọn hắn mới hiểu, hóa ra bọn hắn không cần phải chờ Ngự Ngưu Đầu dọn dẹp đám quý quái Khô Lô trên đường rồi mới đi tiếp, mà việc bọn hắn nên làm phải là dốc sức mà xông lên phía trước. Nếu không thì trái lại, bọn hắn mới là những kẻ sẽ bị Ngự Ngưu Đầu bỏ lại phía sau... Tuy Bùi Kiều đã sửa chữa hoàn hảo phù văn ký hiệu bên trong Bạo Viêm Cự Phủ nhưng xem ra trí tuệ của Ngự Ngưu Đầu vẫn hơi có vấn đề. À, hình dung đơn giản một chút thì là đúng là có sức trâu mà không có đầu óc rồi!

Dương Đình Thiên đang chạy thì bỗng hỏi một câu kỳ lạ: “Này Bùi Kiều, người đã ra lệnh cho Ngự Ngưu Đầu cái gì vậy?”

Bùi Kiều sững sốt trả lời: “Đạp bẹp toàn bộ những quân đoàn quý quái gặp trên đường. Có vấn đề gì à?”

Dương Đình Thiên đưa tay lên sờ mũi một cái rồi mới nói: “Cũng không có gì. Chỉ là ta đang nghĩ... liệu con Ngự Ngưu Đầu này có phân biệt được quý quái và linh hồn nhân loại không? Sẽ không xảy ra chuyện nó đạp bẹp luôn cả đoàn đội linh hồn kia luôn chứ?”

“A...” Bùi Kiều ngơ ngác cả nửa ngày rồi bỗng nhiên nói với Dương Đình Thiên: “Dương Đình Thiên, tốc độ của người quá chậm! Cứ đà này thì không thể đuổi kịp Ngự Ngưu Đầu đâu! Nhưng tốc độ của ta thì hoàn toàn có thể đuổi theo

kip. Thế nên ta có ý này...”

Dương Đình Thiên nghe vậy thì cười khổ tự giễu: “Muốn ta một mình từ từ đuổi theo à? Dù sao thì quỷ quái trên đoạn đường này cũng đã bị Ngụy Ngưu Đầu dọn sạch rồi. Ta chạy một mình chắc cũng sẽ không gặp nguy hiểm gì đâu.”

Nhưng Bùi Kiêu lại lắc đầu trả lời: “Không phải vậy. Ý của ta là... cứu người quan trọng hơn. Vậy nên người trăm ngàn lần không được oán trách ta đấy nhé!”

“H...ả?” Dương Đình Thiên sửng sốt. Nhưng khi hắn còn chưa kịp hỏi rõ ra cái gì thì đã nhìn thấy cơ thể Bùi Kiêu bắt đầu hóa thành khổng lồ, lôi điện xẹt khắp toàn thân. Chỉ sau một, hai giây, Bùi Kiêu đã biến thành một người khổng lồ lôi điện cao mười mét. Sau đó, Bùi Kiêu bất chợt chộp lấy hắn, rống to một tiếng rồi không ngờ vung tay, ném hắn bay vút ra xa, bay về hướng Ngụy Ngưu Đầu ở phía xa xa phía trước.

“Cái đ...” Tiếng gào của Dương Đình Thiên theo hắn bay xa dần. Còn Bùi Kiêu, hắn cũng khôi phục lại hình dạng bình thường sau khi thoát khỏi trạng thái thiêu đốt chấp niệm. Hắn nhìn theo Dương Đình Thiên đã bay xa hơn hai, ba nghìn mét mà chỉ biết cười khổ. Sau đó, dưới chân hắn lóe lên tia điện, tốc độ lập tức tăng lên mấy chục lần, gần như điên cuồng phóng về phía trước.

Với người sống thì đương nhiên không thể sử dụng phương pháp vừa rồi để di chuyển, chỉ riêng lực quán tính và lực tác động khi chạm đất cũng đã đủ để giết chết người ta rồi, nhưng mà với linh hồn thể thì lại không ảnh hưởng gì lắm. Điều giúp duy trì sinh mạng cho linh hồn thể là ở chỗ chấp niệm nhiều hay ít, cường độ cao hay thấp. Vậy nên trừ khi bị quỷ quái hoặc Thiên Sinh Vũ Khí đánh trúng thì linh hồn thể mới gặp nguy hiểm tính mạng, còn với loại lực tác động như thế này cùng lắm chỉ làm cho chấp niệm bị chấn động mà thôi. Đương nhiên là nếu chất lượng của chấp niệm cực cao, ví dụ như 1 đơn vị chấp niệm của Bùi Kiêu dung nạp được 2 đơn vị năng lượng tiêu chuẩn, hoặc 1 đơn vị chấp niệm dung nạp được 10 đơn vị năng lượng tiêu chuẩn như Cung Diệp Vũ, những linh hồn thể có chấp niệm cứng rắn đến vậy thì dù có chịu lực tác động lớn hơn nữa thì chấp niệm cũng sẽ không bị chấn động.

Nhưng Dương Đình thì lại không nằm trong số đó... Thế nên, khi Bùi Kiều chạy được tới chỗ hẩn thì thấy tên này đang toàn thân run bần bật, nằm cứng ngắc dưới đất. Hẩn đang phải chịu nỗi thống khổ tột độ do chấp niệm chấn động gây ra. Tuy vậy, hẩn vẫn có thể trừng đôi mắt đờ đờ sát khí của mình lên nhìn Bùi Kiều.

Bùi Kiều vừa cười ha hả, vừa rống lên với Ngụy Ngưu Đầu đang cách đó vài trăm mét: “Ngụy Ngưu Đầu! Dừng lại và tới chỗ ta ngay!”

Ngụy Ngưu Đầu vừa mới đánh nát hàng ngũ của một đám Bộ Binh Khô Lâu, đang chuẩn bị rải những bước chân ‘đào hố’ của mình tiến lên thì nghe thấy tiếng Bùi Kiều gọi. Nó không hề chần chừ, lập tức xoay người vọt tới chỗ Bùi Kiều và Dương Đình Thiên, cùng đến với nó là một trận cát bay đá chạy mù mịt. Đến khi tro bụi tan đi thì cái thân hình đồ sộ màu vàng lợt của Ngụy Ngưu Đầu đã đứng trước mặt hai người.

“Có cảm giác rất giống một con robot. Mà còn là một con robot có thể cười được nữa chứ...” Bùi Kiều lẩm bẩm than phiền một tiếng rồi liền đi tới chỗ Dương Đình Thiên, nhắc hẩn ném lên vai Ngụy Ngưu Đầu, tiếp theo lại tự mình nhảy lên vai con quái vật này. Xong xuôi rồi mới một lần nữa ra lệnh cho Ngụy Ngưu Đầu tiếp tục tiến lên.

Trên vai một người khổng lồ cao 10m có hai gã đàn ông cao 1m7, 1m8 ngồi, nhìn chẳng khác nào hai con mèo con ngồi trên vai người lớn. Vậy nên điều đó hoàn toàn không tạo ra bất kỳ một khó khăn nào cho Ngụy Ngưu Đầu. Vì vậy mà tốc độ tiến lên của Ngụy Ngưu Đầu không hề giảm xuống, vẫn từng bước một đạp phá hàng ngũ của đám Bộ Binh Khô Lâu, cứ thế tiến lên thẳng tắp.

Chỉ khoảng mười phút sau, Dương Đình Thiên đã hồi phục lại từ cơn chấn động chấp niệm. Chấn động chấp niệm mà hẩn phải chịu cũng không quá nghiêm trọng. Tuy nhiên, không vì vậy mà nỗi đau khổ hẩn phải chịu ít đi chút nào. Thế nên cảm giác vừa rồi của hẩn thật chả khác nào đi dạo một vòng dưới Địa Ngục rồi quay lại. Hẩn lập tức cất lời bằng giọng khàn khàn: “Người trả thù ta đây phải không? Vì mấy ngày trước ta có địch ý với người nên giờ người nhân cơ hội này trả thù ta

đúng không?”

“Không phải! Tuyệt đối không phải!” Bùi Kiêu vừa đưa mắt nhìn về hướng Ngụy Ngưu Đầu đang tiến tới vừa trả lời. Sau đó hắn lại cười ha hả nói: “Chẳng qua là vì phải dùng phương pháp đó thì mới có thể đạt được tốc độ nhanh nhất đó thôi, vậy thì mới có thể đuổi kịp Ngụy Ngưu Đầu trong thời gian ngắn. Với lại, chấp niệm chấn động cũng là một loại phương pháp giúp nâng cao độ bền bỉ của chấp niệm đấy. Việc đó với người cũng có chỗ khá tốt.”

Dương Đình Thiên nghe vậy thì bĩu môi nói: “Lần sau có muốn nói dối thì hãy nhìn vào mắt của đối phương. Như vậy thì khả năng người lừa được người khác sẽ cao hơn nhiều đấy... Được rồi! Dù sao thì người cũng đã trả thù rồi. Nhưng chỉ một lần này thôi đấy!” Nói xong, Dương Đình Thiên cũng đưa mắt nhìn về phía trước, nơi có màn khói thuốc súng tràn ngập...

TỬ VONG KHAI ĐOAN

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 39: Làm Loạn (4)

Cùng lúc này, ở một nơi cách hai người Bùi Kiêu một khoảng rất xa, có vài chục tên Tự Do Linh Hồn đang chạy bán sống bán chết. Trong số đó, có hơn mười người sở hữu Thiên Sinh Vũ Khí. Tuy không biết là trong số mười người này thì có bao nhiêu người là Tránh Thoát Giả, nhưng cho dù bọn họ có bao nhiêu Tránh Thoát Giả đi nữa, thì cũng rõ ràng là đám người này đang chạy trốn, hơn nữa còn là kiểu chạy trốn chết sau khi bị đánh cho tan tác.

“Mọi người nhớ cho kỹ: cho dù chúng ta chỉ còn lại duy nhất một người chạy thoát được ra ngoài cũng phải đưa được tin tức về ảo giới Nam Bắc Chiến Trường này ra ngoài bằng mọi giá!” Người dẫn đầu nhóm người này là một người đàn ông trung niên khoảng hơn bốn mươi tuổi. Hắn ta có một cái bụng bia to bự, nhưng lại là người có tốc độ cao nhất trong cả đám.

Người đàn ông trung niên này vác theo một cây rìu còn cao hơn cả người hắn, vừa chạy vừa kêu gào, thúc dục những thành viên phía sau cố gắng đuổi sát theo mình. Có thể thấy được, hắn ta chính là người đứng đầu của đoàn đội này.

“Thật đáng giận! Không ngờ đám quỷ quái kia lại có thể làm như vậy... Bằng mọi giá phải đưa được tin tức này ra ngoài! Nếu không thì sự hi sinh của mọi người sẽ trở thành uổng phí!” Người trung niên vừa chạy vừa rống lớn, trong giọng nói tràn đầy hoảng sợ và bi phẫn.

Thế nhưng hắn chẳng thể hò hét tiếp được bao lâu, vì khi đám người này mới chạy được nhiều nhất là khoảng 2 – 3 km thì bỗng nhiên một quả đạn pháo màu đen từ đâu rơi xuống ngay phía trước bọn họ. Một tiếng nổ lớn vang lên khi mặt đất bị đập nát. Một màn khói bụi dày đặc lập tức tràn ngập, che khuất tầm nhìn của cả

đám đông.

Đám người kia lập tức dừng lại, đồng thời nhìn chăm chăm vào tấm màn khói bụi trước mặt với ánh mắt sợ hãi, giống như có một con quái vật ghê sợ nào đó đang ẩn nấp trong màn khói bụi kia.

Nhưng rồi chỉ sau chốc lát, màn khói bụi dày đặc đó cũng dần lắng xuống, hơn nữa sóng xung kích sinh ra do vụ nổ vừa rồi cũng đã xua tan đi rất nhiều khói thuốc súng vốn luôn tràn ngập trong ảo giới này. Vậy nên lúc này, tầm mắt của mọi người lại được mở rộng ra rất nhiều... Có điều là lúc này thì cả đám đều không có tâm trí đâu mà để ý tới cảnh vật xung quanh, toàn bộ tinh thần của bọn họ đều đang dồn vào quả cầu màu đen không lồ trước mặt.

Đó là một quả đạn pháo hình cầu khổng lồ, liền một khối tròn vo, nhìn qua thật sự giống như một quả đạn pháo được đúc thành từ thép đen, loại mà loài người đã dùng trước khi các loại bom đạn hiện đại ra đời (1). Có điều là quả đạn pháo khổng lồ trước mắt này lại có thể dọa được cho cả bọn không dám đi tiếp, thậm chí khiến cho bọn họ mất cả dũng khí để bước lên dù chỉ một bước.

Cả đám cứ đứng ngây ra như vậy đến mấy chục giây, cho tới tận khi phía sau bọn họ vang lên những tiếng động ầm ầm như thể tiếng của một chiếc xe nặng nề đang chạy, thì bọn họ mới như thể nhớ ra chuyện gì đó. Tất cả nghiến chặt răng rồi đồng loạt lao về phía quả đạn pháo khổng lồ trước mặt kia.

Người đàn ông trung niên kia thậm chí còn vừa chạy vừa rống lên điên cuồng, cây rìu lớn trong tay hắn cũng đồng thời rực sáng lên hào quang màu xanh lá... Đúng vậy, cây rìu này của hắn không phải Thiên Sinh Vũ Khí bình thường, mà là Thiên Sinh Vũ Khí cấp Chân Ma do quý quái Chân Ma cấp thực thể hóa ra: nó có thuộc tính đặc thù. Người đàn ông trung niên này thậm chí sở hữu cả Thiên Sinh Vũ Khí có thuộc tính đặc thù thì xem ra cũng không phải một nhân vật vô danh trong giới linh hồn, có khi còn là Trách Thoát Giả.

Nhưng biểu cảm của hắn ta lúc này lại không hề có vẻ gì là nhẹ nhõm, trên khuôn mặt của hắn, ngoài sự lo lắng cũng chỉ còn lại vội vàng. Khi hắn đang xách theo cây rìu lớn điên cuồng lao tới thì quả đạn pháo này không ngờ lại nhanh chóng

tách ra, mặt ngoài vốn không có một vết xước của nó bỗng xuất hiện rất nhiều các vết rãnh. Rồi giống như thể một Transformers (2), dưới cái nhìn chăm chú của đám người, quả đạn pháo dần dần lắp ghép, biến thành một người máy toàn thân ngăm đen cao tới 5m... Không đúng! Phải nói là quỷ quái nhìn giống như người máy mới đúng!

“Ầm!”

Thừa dịp con quỷ quái nhìn như người máy này còn đang biến hình, người đàn ông trung niên đã nhảy vọt lên cao bảy, tám mét, sau đó mượn quán tính khi rơi xuống, dồn lực vào cây song thủ chiến phủ (3) trong tay, bổ mạnh vào lồng ngực con quỷ quái người máy. Một tiếng “đùng” vang lên, nơi Song Thủ Phủ và lồng ngực con quỷ quái va chạm tóe lên tia lửa. Thế nhưng không ngờ uy lực của của một đòn này chỉ vền vền tạo ra một rãnh nhỏ sâu vài centimet màu đen trên người con quỷ quái. Một giây kế tiếp, người đàn ông trung niên đã bị con quỷ quái người máy đâm trúng vai. Lại một tiếng “âm” giòn vang, vai trái của vị trung niên lập tức bị đâm nổ tung rồi tiêu tán thành tiêu chuẩn năng lượng, còn hân thì bị bắn về phía sau, bay xa hơn mười mét, rơi vào sau lưng đám người kia.

Lập tức có mấy người trong nhóm chạy lại đỡ vị trung niên này dậy. Bọn hân liếc nhìn nhau, cùng khiêng người đàn ông trung niên lên để bỏ chạy. Mà ngay lúc này, trong nhóm linh hồn này không ngờ có hơn mười Tự Do Linh Hồn không có Thiên Sinh Vũ Khí gào thét lao về phía con quỷ quái người máy. Thế nhưng khi bọn hân còn chưa kịp lại gần con quỷ quái thì đã bị một trường khí thể đột ngột phủ xuống. Với con quỷ quái người máy làm trung tâm, phạm vi 100m xung quanh đã bị trường khí thể của nó tràn ngập, mười tên Tự Do Linh Hồn kia lập tức cứng đờ người. Sau đó, hai tiếng “ầm”, “ầm” vang lên, hai gã Tự Do Linh Hồn trong số đó đã bị con quỷ quái người máy dẫm nát dưới chân, cả một tiếng hừ cũng không kịp thốt ra thì đã bị đập nát thành năng lượng tiêu chuẩn...

Người đàn ông trung niên cũng không bị ngắt xiù, tuy một bả vai của hân đã bị đánh nát nhưng tay còn lại vẫn nắm chặt lấy cây song thủ chiến phủ của mình, mắt thì lại nhìn chăm chăm vào mười người đang quần lấy con quỷ quái người máy sau lưng. Khi thấy hai người trong số đó bị giẫm nát thành tiêu chuẩn năng lượng, hân

thở dài, quay mặt đi. Nơi khóe mắt hần, từng điểm tiêu chuẩn năng lượng từ từ rơi xuống...

“Các anh em... Xin hãy ở thiên đường kiên nhẫn chờ chúng ta! Ta nghĩ chúng ta sẽ rất sớm gặp lại nhau thôi. Sau đó, mọi người sẽ lại cùng nhau thoải mái uống bia đen...” Người trung niên yên lặng cầu nguyện rồi thì thào nói.

Sau khi nói xong, người trung niên ngược nhìn bầu trời bằng đôi mắt dờ dẩn, để mặc cho mấy người kia đang khiêng mình chạy trốn, hần chỉ lăm bầm như tự nói: “Vì sao chứ? Vì sao năm con quỷ quái Chân Ma cấp kia lại hội tụ cùng một chỗ? Vì sao chúng không hề có quân hàm như quỷ quái khác trong Nam Bắc Chiến Trường(4)? Vì sao chúng lại muốn giết và hấp thụ những con Chân Ma cấp có quân hàm cấp tướng? Còn có... chúng đang làm gì tại trung tâm chiến trường? Liên tục hấp thụ khí tức đen tối...”

Nhưng không ai có thể trả lời cho hần. Có lẽ, thứ duy nhất trả lời câu hỏi của hần chính là tiếng pháo âm âm phía sau lưng, vang lên sau khi bọn hần chạy trốn được vài phút. Sau đó, quả đạn pháo đen đúa kia lại lần nữa từ trên trời rơi xuống, chặn đường đi của bọn hần...

Cùng lúc đó, bên ngoài ảo giới Nam Bắc Chiến Trường, mười một linh hồn khoác áo choàng đen đang ngồi trên vài chiếc xe việt dã, đoàn xe đang hướng về Tổng Bộ Tổ Chức Linh Hồn Mỹ được đặt tại đặc khu của thủ đô Washington. Mười một người này không hề yên lặng mà còn trái lại, trên xe mở nhạc Rock Metal (5) âm ỹ, mười một người này lại vô cùng ồn ào, huyên náo. Bỗng một người trong số đó chợt đưa tay lên ra hiệu thì cả đám trên xe mới dừng lại.

“Yuri? Chuyện gì vậy?” Một người ngồi bên cạnh tên đó hỏi với vẻ kỳ quái.

Yuri là gã có một vết sẹo dài trên mặt, hần vừa cười hắc hắc vừa chỉ về phía trước: “Thấy cô nàng đứng ở chỗ góc cua kia không? Rõ ràng chỉ là một Tự Do Linh Hồn bình thường mà lại có một thanh Thiên Sinh Vũ Khí... Hơn nữa, có vẻ cô ta còn chưa luyện hóa được thanh Thiên Sinh Vũ Khí này. Chắc là mới lấy được

không lâu rồi.”

Cả đám người trên chiếc xe đều nhìn theo hướng ngón tay Yuri chỉ. Sau đó một người trả lời: “Là con nhóc cầm thanh loan đao kia sao? Đúng thật! Chấp niệm của nó rất nhỏ yếu, mà lại còn chưa luyện hóa cây Thiên Sinh Vũ Khí kia... Lão đại, thế nào đây? Có cần thanh Thiên Sinh Vũ Khí đó hay không?”

Người đàn ông đang lái xe trầm ngâm một lát, sau đó mới nói: “Tốt! Lấy đi... Yuri, Antti, Molency, ba người các người đi theo dõi cô ta. Nhớ phải diệt khẩu cả nhà rồi làm giả dấu vết chấp niệm của quý quái. Có nhớ không?”

Yuri kiêu ngạo cười: “Ha ha... Lão đại, người cứ yên tâm đi! Yuri ta đã đích thân ra tay mà người còn lo sẽ có chuyện gì ngoài ý muốn xảy ra hay sao?”

Một người phụ nữ đeo mạng che mặt bên cạnh chợt châm chọc nói: “Thế tại sao Yuri tiên sinh – người tự nhận là mạnh thứ hai trong đội chúng ta – lần này lại gặp phải chuyện ngoài ý muốn trong Nam Bắc Chiến Trường vậy? Lượng tội nghiệt mà chúng ta nhận được rõ là có thể đủ để thăng cấp được sáu con Chân Ma cấp, nhưng hình như cũng chỉ vì cái ngoài ý muốn của người mà làm cho chúng ta chỉ thăng cấp được ra năm con Chân Ma cấp mà thôi. Nếu không do người thì chúng ta đâu có bị bắt buộc giết con Chân Ma cấp kia chứ?”

Yuri lập tức cứng họng. Hắn lúng túng cười khan ha ha hai tiếng rồi lầm bầm: “Không may mới có chuyện ngoài ý muốn thôi mà! Chỉ là do nguyên nhân khách quan... Huống hồ, năm con quý quái Chân Ma cấp là đủ rồi. Chỉ cần chúng hấp thụ hết ảo giới Nam Bắc Chiến Trường, thì theo tính toán: sẽ có ít nhất một con đạt Ma Vương cấp không hoàn chỉnh? Khi đó thì chẳng phải người thắng lợi sẽ là chúng ta hay sao?”

Người đàn ông lái xe vốn luôn rất kiếm lợi, nhưng khi nghe thấy vậy thì lập tức lạnh lùng nói: “Câm miệng! Ba hoa cái gì hả! Đừng có lảm miệng để lộ ra kế hoạch của thủ lĩnh. Nếu không ta sẽ không tha cho các người!”

Cả đám nghe vậy thì đều vô thức rụt cổ lại. Sau đó ba người trong số đó, bao gồm Yuri, linh hồn của một gã da đen và cô gái đeo mạng che mặt bay khỏi xe việt

dã, từ từ bay về hướng góc của đầu đường...

Mà sau góc của đó, một thiếu nữ mặt mũi đầy vui vẻ. Cô đang ôm một thanh loan đao như thể ôm bảo bối, nụ cười trên khóe môi ngọt ngào vô cùng...

Lời bình:

Nam Bắc Chiến Trường đang xảy ra nhữn thay đổi cô cùng bất thường! Và có vẻ như thủ phạm gây ra tai họa này lại chính là nhóm lính đánh thuê kia? Bọn chúng muốn gì? Liệu Bùi Kiêu sẽ lại một lần nữa phải đối diện với một Ma Vương cấp không hoàn chỉnh? Liệu có phải Jenny tội nghiệp sắp gặp tai họa? Mời đón đọc chương mới nhất của TVKD được thực hiện bởi nhóm dịch Vô Hận Chi Tâm!

Chú thích:

1. Đạn pháo bằng thép: Là loại đạn của súng thần công cổ, chỉ đơn giản là một khối thép đặc.

2. Transformers: robot biến hình, đó là những sinh vật cơ khí, chúng có thể lắp ghép để thay đổi hình dạng cho phù hợp với mục đích.

3. Song thủ chiến phủ: Rìu lớn chuyên dùng để chiến đấu, phải dùng cả hai tay mới sử dụng được (của Âu Mỹ)

4. Quân hàm của quỷ quái: quỷ quái trong Nam Bắc Chiến Trường đều có quân hàm. Quỷ quái Chân Ma cấp ở đây đều có quân hàm cấp tướng trở lên. Con Chân Ma cấp thực thể hóa ra Anh Dũng Súng có quân hàm thiếu tướng. Quỷ quái ở nơi khác không có loại quân hàm này.

5. Rock Metal: nhạc rock loại nặng, ca sỹ gần như đang gào thét chứ không phải hát.

TỬ VONG KHAI ĐOAN

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 40: Làm Loạn (5)

Quay lại với những diễn biến tại Nam Bắc Chiến Trường. Lúc này, Bùi Kiêu và Dương Đình Thiên đang đứng trên vai của Ngụy Ngưu Đầu, nhìn cảnh nó phóng thẳng như bay, đập đám Bộ Binh Khô Lâu dưới chân như đập con chuột. Đập xuống một cái là nát như ít nhất vài chục con Bộ Binh Khô Lâu, xoay người đâm xuống thì chỉ ít cũng biến mất hơn trăm con. Với lực công kích khủng khiếp như vậy... đã hoàn toàn không cần bất kỳ một kỹ năng phụ trợ nào nữa. Lực lượng này đã đủ để có thể coi thường bất kỳ thứ quý báu nào trong ảo giới Nam Bắc Chiến Trường!

“Quả nhiên là rất mạnh! Thực lực của Ngụy Ngưu Đầu thế này... Ài!” Bùi Kiêu hưng phấn nhìn Ngụy Ngưu Đầu ‘đại triển thần uy’, nhưng một lát sau hắt lại chột thờ dài.

Dương Đình Thiên lặng yên liếc nhìn hăn, mãi lâu sau mới lên tiếng: “Đang oán trách thực lực của chính mình quá kém cỏi, chưa thể phát huy hoàn toàn được thực lực của con Ngụy Ngưu Đầu này sao?”

Bùi Kiêu cười khổ nói: “Người cứ như đang đi guốc trong bụng ta vậy... Người nói không sai! Nếu như thực lực của ta cũng đạt tới Chân Ma cấp, vậy thì thực lực tổng hợp của cả ta và Ngụy Ngưu Đầu chắc chắn sẽ không chỉ đơn giản là ‘một cộng một bằng hai’. Lúc đó thì sẽ không chỉ đơn giản là tung hoành không kiêng nể tại Nam Bắc Chiến Trường, mà cho dù trong những ảo giới chưa từng đến như Hoàng Kim Quốc Độ, hoặc thậm chí như Ngạ Quỷ Đạo của Ấn Độ và Hoàng Tuyền của Nhật Bản, ta cũng dám xông vào! Nhưng giờ thì không được rồi, vì ta vẫn còn quá yếu.”

Bùi Kiêu nói tới đây lại thờ dài một tiếng. Hăn quay nhìn Dương Đình Thiên

rồi mới nói tiếp: “Bởi vì ta đã từng chứng kiến những loại quỷ quái đáng sợ hơn nhiều, cũng hiểu được lực lượng kinh khủng của chúng. Dương Đình Thiên, người đừng vì thấy ta có thể tung hoành như vô địch tại Nam Bắc Chiến Trường, đừng vì thấy con Ngụy Ngưu Đầu này đập phá ngàn quân mà cho rằng thực lực của chúng ta đã rất mạnh. Không phải thế đâu, thực lực của chúng ta vẫn còn nhỏ yếu lắm. Sở dĩ có cảm giác chúng ta rất mạnh đơn giản là vì chúng ta đang đối mặt với ảo giới đơn giản nhất mà thôi.”

Nhưng Dương Đình Thiên lại nói thẳng: “Ta hiểu... vì ta cảm nhận thấy: người dường như luôn rất vội vàng và căng thẳng, giống như người e ngại điều gì đó. Nếu không sợ hãi điều gì đó, thì sẽ không ai gấp gáp và liều mạng như vậy. Điều đó ta hiểu.”

“Đúng vậy đấy! Vô cùng đáng sợ, mạnh mẽ tới mức khiến cho người ta phải tuyệt vọng...”

Bùi Kiêu thì thào nói. Nhưng khi hắn vừa nói ra câu đó xong thì chợt thấy ở phía xa xa bỗng có một đám đất đá bị bắn tung lên trời, giống như vừa có một vật gì đó rất nặng nện xuống mặt đất ở đó. Tuy vì hai người đang đứng trên vai Ngụy Ngưu Đầu nên không cảm nhận được sự chấn động của mặt đất, nhưng nhìn đám đất đá, khói bụi bốc lên cao như vậy thì hoàn toàn có thể tưởng tượng được cảnh tượng khi vật nặng kia nện xuống mặt đất như thế nào.

Hai người liếc nhìn nhau, Dương Đình Thiên liền hỏi: “Người cảm nhận được sự tồn tại của quỷ quái Chân Ma cấp à?”

Bùi Kiêu chỉ cười khổ nói: “Cũng không phải vậy. Ta còn chưa phải là cường giả Chân Ma cấp, không có trường khí thể, nếu nói là ‘ta cảm nhận được điều gì đó’ thì không bằng nói ‘Ngụy Ngưu Đầu dưới chân ta cảm nhận được điều gì đó’ sẽ chính xác hơn. Ta chỉ có thể dựa vào một phản chấp niệm nhỏ bên trong Bạo Viêm Cự Phủ để hơi chút cảm nhận sự lưu động của trường khí thể mà thôi... Nhưng mà sóng chấn động vừa rồi thì đúng là do quỷ quái Chân Ma cấp gây ra.”

Dương Đình Thiên nhíu nhíu mày, không nói thêm gì nữa. Bùi Kiêu thì lúc này cũng không còn đầu óc để mà đi phỏng đoán tại sao Dương Đình Thiên lại nhíu

mày. Hắn chỉ nhìn xung quanh một chút rồi nói: “Nơi này đã cách khu vực trung tâm của Nam Bắc Chiến Trường cực kỳ gần rồi. Nhưng có điều làm ta thấy kỳ quái: vì sao xung quanh đây lại không hề có những đội Bộ Binh Khô Lâu và Kỵ Binh Khô Lâu quy mô lớn nào? Thật quá bất thường... Nhưng có lẽ cũng không nên nghĩ quá nhiều như vậy. Dương Đình Thiên, công tác chiến đấu sau đây người trăm ngàn lần không nên tham gia, chỉ cần cẩn thận cảm nhận trường khí thể của quỷ quái Chân Ma cấp, rồi nghĩ cách chống lại sự đè nén của trường khí thể đó là được.”

Nói xong, Bùi Kiêu cũng không chần chừ nữa. Hắn vỗ mạnh cái đầu khổng lồ của Ngụy Ngưu Đầu rồi quát lớn: “Tiến lên đi! Dùng một quyền để đập cho con Chân Ma cấp kia dẹp dẹp cho ta!”

Ngụy Ngưu Đầu như thế ngậy ra một chút, nhưng sau đó nó lập tức rống lớn một tiếng, đồng thời phát ra trường khí thể phần nộ mà chỉ riêng nó có. Tuy trường khí thể kia không nhằm vào hai người Bùi Kiêu, nhưng khi nó xuất hiện cũng vẫn như một quả núi lớn đột nhiên xuất hiện trên đầu, ép cho hai người hô hấp cũng khó khăn. Liền đó, Ngụy Ngưu Đầu đã sải bước phóng về phía trước, nhảy thẳng vào màn bụi đất mù mịt trước mặt.

Ở trong màn bụi đất, một quả đạn pháo khổng lồ lớn tới bốn, năm mét màu đen kịt vừa nện xuống mặt đất. Quả đạn pháo lớn đến như vậy nện xuống nên đương nhiên uy lực mà nó tạo ra cũng rất ‘hoành tráng’. Trên mặt đất xuất hiện một cái hố khổng lồ có đường kính tới mười mấy mét, còn quả đạn pháo khổng lồ kia thì đang nằm yên bất động chính giữa cái hố đó. Cách đó không xa, hơn hai mươi tên Tự Do Linh Hồn đang nhìn về phía màn bụi đất mù mịt với sắc mặt tái nhợt. Tuy không thể nhìn thấy được điều gì trong màn bụi đất, nhưng bọn họ đều biết rõ thứ gì đang chờ đợi mình trong màn bụi đất kia. Chính là con quỷ quái Chân Ma cấp nhìn giống như người máy kia... Chính là cái con quái vật mà dù dùng Thiên Sinh Vũ Khí nào đánh cũng không thủng, chém cũng không rách kia!

Người dẫn đầu của đội linh hồn này vẫn là người đàn ông trung niên kia. Có điều lúc này thì một cánh tay của hắn đã tiêu tan, cánh tay còn lại vẫn đang nắm chặt lấy cây song thủ chiến phủ của mình. Hơn hai mươi linh hồn sau lưng hắn cũng đều có thương tích riêng, nhìn qua có vẻ cũng đã rất mệt mỏi rồi. Mà thực sự thì cả

đám cũng đã sắp tới giới hạn của sức chịu đựng rồi! Trên đường bọn hắc liên tục bị con quỷ quái đạn pháo kia tập kích hơn mười lần, lần nhiều thì chết mười mấy người, ít thì chết bảy, tám người. Đoàn đội hơn một trăm người của bọn hắc, cũng đã đến cực hạn mất rồi.

“Đội trưởng! Người đi trước đi. Thật ra tốc độ của người nhanh hơn bọn ta rất nhiều. Nếu người muốn chạy thì con quỷ quái Chân Ma cấp này chắc chắn không thể đuổi kịp! Người đi trước đi, để bọn ta cản nó lại!” Đúng lúc này, một thanh niên da trắng khoảng hơn hai mươi tuổi, có một mái tóc và trang phục rất kỳ dị, tay cầm một cây đoản đao dài khoảng 30cm, nhìn hắc kiều gì cũng giống một tên thanh niên côn đồ, thế nhưng lúc này hắc lại nghiêm nghị rống lên những lời đầy đại nghĩa như vậy.

Bên cạnh hắc còn có vài tên cũng ăn mặc kiểu kỳ dị như vậy. Có điều, bọn họ lại không thể khí khái như thanh niên kia. Trừ một thiếu nữ đứng bên cạnh người thanh niên này thì những người còn lại đều sợ hãi lùi ra xa một chút. Người thanh niên kia thấy vậy thì giận giữ, hắc đang định mắng to mấy câu thì người đàn ông trung niên lại thở dài nói: “Không được đâu... Chúng ta không trốn thoát nổi! Hai con quỷ quái Chân Ma cấp, một con bay lên trời đuổi theo, một con ở phía sau từ từ đuổi tới, đồng thời còn có thể dùng con đầu tiên để làm đạn pháo bắn chúng ta. Chúng ta thật sự không chạy nổi...”

“Con mẹ nó chứ! Nếu sớm biết như vậy thì đã cùng các anh em liều đánh một trận ngay từ đầu rồi. Vậy thì sao có thể khuất nhục như thế này? Các anh em... được chết trận cùng các người, lão tử cảm thấy vinh hạnh muôn phần!” Thần sắc u ám của vị trung niên cũng không kéo dài bao lâu. Hắc đột nhiên rống to một cách điên cuồng, cây song thủ chiến phủ trong tay cũng đồng thời tỏa sáng rực rỡ. Hắc dùng cánh tay còn lại giơ cao cây rìu lớn rồi lập tức phóng thẳng về phía màn bụi đất mù mịt.

Những người còn lại thì hoặc cũng rống to, hoặc là toàn thân run lấy bầy, hoặc lại có người lặng yên lùi về phía sau, đủ loại thần thái đua nhau xuất hiện. Nhưng khi bọn hắc còn chưa kịp thực hiện công kích gì từ trong màn bụi đất bỗng nhiên liên tục vang lên những tiếng ‘đùng’, ‘đùng’ như thể đang có bom phát nổ trong đó.

Cùng lúc đó, một cỗ ý chí phần nộ đột ngột đè ép xuống. Trường khí thể này dường như là thực chất, chỉ nhẹ nhàng ép xuống đã làm người ta có cảm giác như bị lực lớn ngàn cân đè nén. Đây đã không còn đơn thuần là sợ hãi và áp chế nữa... Trường khí thể kia thật sự sắp đè bọn họ ngã sấp xuống mặt đất...!

Sắc mặt cả đám lập tức càng trở nên tái nhợt, sự tuyệt vọng trong lòng lúc này đã lớn đến mức khó có thể nói thành lời... Lúc trước chỉ có hai con quỷ quái Chân Ma cấp mà đã làm cho bọn họ muốn chạy trốn cũng không nổi, thế mà lúc này lại còn xuất hiện thêm một con quỷ quái Chân Ma cấp thứ ba nữa? Hơn nữa, dựa vào cường độ của trường khí thể kia thì rõ ràng là con Chân Ma cấp mới này mạnh hơn nhiều hai con kia. Đây thật đúng là kẻ địch mạnh nhất mà bọn hắn chưa bao giờ gặp qua: ba con quỷ quái Chân Ma cấp... ba con!

Bọn hắn chết chắc rồi!

Ngay khi trong lòng mọi người đang ngập tràn tuyệt vọng, bỗng nhiên họ lại cảm thấy một trường khí thể lạnh lẽo khác cũng bùng lên. Có điều là trường khí thể mới xuất hiện kia lại không thể so được với khí thể phần nộ. Khi cách một khoảng xa thì trường khí thể này sẽ chỉ còn mờ nhạt như không khí lạnh, không gây được bao nhiêu áp chế cho mọi người.

“Đùng!”

Sau khi trường khí thể lạnh lẽo tuôn ra được vài giây, mọi người vẫn đang bị trường khí thể phần nộ đè ép tới không thể động đậy nổi thì đúng lúc này, trong màn bụi đất mù mịt kia bỗng vang lên một tiếng nổ kịch liệt, giống như sấm rền. Không chỉ đơn thuần là tiếng động, cùng xuất hiện với tiếng nổ lớn đó là một trận gió giật quét tới, xua tan toàn bộ đám bụi đất trong không trung, thậm chí mấy người đứng đằng trước còn bị hất ngã lăn ra đất.

Tất cả ngây người nhìn cảnh tượng khi màn bụi đất đã bị quét sạch. Bọn họ thấy một quái vật đầu bò thân người màu vàng lợt, cao khoảng 10m đang đập một chân lên người con quỷ quái người máy. Con quỷ quái người máy dường như còn chưa hoàn tất việc biến hình thì đã bị quái vật đầu bò kia dẫm lên. Không biết là một cái đập này có bao nhiêu lực, nhưng chỉ thấy một nửa thân hình của con quỷ

quái người máy cao 5m đã bị đập chìm vào trong đất đá, mà nó vẫn còn đang liều mạng giãy giụa, còn dùng cả những ngón tay to như quả chùy của mình để cố xé rách cái chân bò đang dẫm lên người mình... Nhưng rất tiếc, cái chân bò khổng lồ cắn bản lại không hề sút mẻ, ngược lại còn từng chút một đè nó xuống nền đất. Âm thanh ‘két két’ như khi sắt thép bị xé rách vang lên từng hồi.

Con quỷ quái người máy thấy giãy giụa cũng vô ích thì bắt đầu vươn cuống họng lên gào thét, thanh âm của nó rít rít, khàn khàn giống như một loại tạp âm lẫn lộn khi kim loại cọ xát vào nhau, nghe khó chịu tới mức khiến người ta muốn phát điên. Đồng thời, trong miệng của nó hiện lên một chùm sáng trắng, sau đó, một chùm laser to như cánh tay bắn ra từ trong miệng nó, bắn thẳng lên cái chân bò khổng lồ. Một tiếng nổ lớn vang lên, cảnh tượng chiến đấu lại một lần nữa bị màn bụi đất tràn ngập che mất.

Mọi người thật sự đã nhìn tới trọn tròn mắt, hoàn toàn không biết mình nên nghĩ cái gì mới ổn. Lúc trước, bọn họ chứng kiến năm con quỷ quái Chân Ma cấp vậy công một con Chân Ma cấp khác thì đã cảm thấy rất kỳ dị rồi, thế mà lúc này đây, lại có một con Chân Ma cấp Ngưu Đầu không biết nhảy ra từ đâu rồi đè đầu cười cổ con quỷ quái người máy ‘đao thương bất nhập’ kia như thể người lớn bắt nạt trẻ con... Loại cảm giác này thật sự quá mức vô vấn, làm cho bọn họ không thể nào tin được rằng những gì chính mình nhìn thấy là sự thật.

Tiếp đó, lại một tiếng nổ mạnh ‘đùng đùng’ nữa vang lên, trận gió giạt vừa rồi lại lần nữa xuất hiện xua tan màn bụi đất. Xuất hiện trước mắt mọi người là cảnh tượng quái vật đầu bò xoay người dẫm xuống mặt đất, còn chân của nó lại chẳng hề bị tổn thương gì...

Tiếp đó, con Ngưu Đầu này cứ liên tục tung ra từng quả dẫm xuống mặt đất. Mặc dù mọi người cách nơi đó hơn ngàn mét nhưng vẫn có thể cảm nhận được mặt đất rung lên từng đợt. Vậy còn chưa hết, con Ngưu Đầu kia chột ngựa đầu lên trời rống to, sau đó nó thò tay xuống như đào móc thứ gì dưới đất. Sau chốc lát, một thứ gì đó nhìn như một tấm sắt màu đen bị nó lôi từ dưới đất lên. Mọi người còn chưa kịp hết choáng ngợp, nhìn rõ xem cái vật nhìn như tấm sắt kia là gì thì con Ngưu Đầu này đã bắt đầu dùng tay... ép thứ đó lại. Chỉ tốn vài giây, sau khi một trận tiếng

kim loại vụn vẹo, cọ sát chói tai, cái thứ nhìn như tấm sắt đó đã bị vo lại thành một viên hình cầu...

Con quỷ quái đầu bò thân người này... quá mạnh!

Đó là ý nghĩ duy nhất trong đầu cả đám vào lúc này...

TỬ VONG KHAI ĐOAN

Zhttty
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 41: Quỷ Quái Chân Ma Cấp Đình Phong (1)

Thật ra, không chỉ riêng những Tự Do Linh Hồn còn sót lại kia mới cảm thấy kinh hãi, mà ngay đến kẻ cách xa cả nghìn mét như Bùi Kiêu và Dương Đình Thiên cũng khiếp sợ không thôi.

Trong suy nghĩ của hai người, do thực lực của Ngụy Ngưu Đầu mạnh hơn quỷ quái ở Nam Bắc Chiến Trường, nên trong một trận chiến cùng cấp, Ngụy Ngưu Đầu sẽ chiếm được lợi thế... Nhưng lợi thế thì lợi thế, dù sao thì cả hai đều cùng là Chân Ma cấp, nên e rằng còn phải đánh nhau một trận ra trò, tuy cuối cùng Ngụy Ngưu Đầu cũng chiến thắng thôi, nhưng sẽ tuyệt đối không hề dễ dàng.

Nhưng họ đã làm, lại còn làm theo cách chẳng hề hợp với lẽ thường!

Khi Ngụy Ngưu Đầu nhìn thấy con quỷ quái Chân Ma cấp kia thì tốc độ của nó đột ngột tăng nhanh gấp mười lần, gần như còn nhanh hơn so với khi Bùi Kiêu sử dụng lực lượng lôi điện để tăng tốc. Hai người chỉ nhìn thấy một cái bóng màu vàng nhạt lao vút đi, theo sau đó là những tiếng nổ ầm ầm liên tiếp, đó là âm thanh do bước chân Ngụy Ngưu Đầu đạp lên mặt đất gây ra. Mà lúc này Ngụy Ngưu Đầu đã ở cách đó hơn trăm mét, cho nên trong khi hai người còn đang sửng sốt thì Ngụy Ngưu Đầu đã nhảy vào trong khu vực bụi đất mù mịt đằng xa.

Tiếp đó, khi con quỷ quái hình người máy vẫn còn đang trong quá trình biến đổi, Ngụy Ngưu Đầu đã bước đến bên cạnh. Mặc kệ thân thể con quỷ quái này nhìn như được tạo thành từ kim loại, đầu tiên nó giơ chân giẫm mạnh một cái, tiếp đến lại bồi thêm một cú trời giáng bằng cái nắm đấm có kích thước của một người trưởng thành, kết quả là... Theo đúng như mệnh lệnh của Bùi Kiêu giao cho, nó nện cho con quỷ quái hình người máy này thành một 'cái bánh nhỏ' (2), tuy không phải

là hai 'cái bánh nhỏ', nhưng cứ nhìn 'cái bánh' bằng kim loại khổng lồ trước mắt này cũng đủ dọa người rồi.

Chưa dừng lại ở đó, Ngự Ngưu Đầu lại tiếp tục nắn 'cái bánh' này thành hình quả cầu, sau đó nó siết mạnh nắm tay, tiếng kim loại bị bóp méo truyền ra ngay cả cách xa hơn ngàn mét cũng có thể nghe thấy, loại âm thanh chất chúa này khiến cho người nghe có cảm giác 'ê răng', lại như hình dung thấy bản thân mình đang bị Ngự Ngưu Đầu nắn bóp vậy. Quả thật là làm cho người ta cảm thấy sợ hãi.

Ngự Ngưu Đầu tiếp tục nắn nắn bóp bóp mạnh bạo thêm mấy chục giây, bất chợt từ trong lòng bàn tay nó có mấy nghìn đơn vị năng lượng tiêu chuẩn tuôn ra, tràn ngập cả một vùng bán kính hàng chục mét. Ngoài ra, khi đó trong tay Ngự Ngưu Đầu đã xuất hiện một khẩu súng ngắn và một tấm khiên tròn, còn nó thì bắt đầu đứng trơ trơ ra mà nhìn.

"Khoảng 1 phút 10 giây, tối đa là 1 phút 20 giây..."

Ở một góc khuất tầm mắt hai người Bùi Kiêu, chính là nơi mà đám người của người đàn ông trung niên kia đang đứng. Những người này giờ đã bị hù dọa đến mất hết dũng khí tấn công. Nếu như đối phương là con quỷ quái hình người máy nọ, thì có thể bọn họ còn dám liều mạng một phen, nhưng khi nhìn thấy con Ngưu Đầu mười mét khổng lồ này thì chút can đảm cuối cùng của bọn họ ngay lập tức bị thổi bay. Mặc dù khi tấn công con nào cũng đều sẽ chết như nhau thôi... nhưng nếu đối đầu với Ngưu Đầu khổng lồ này, thì thậm chí ngay cả việc cảm nhận tuyệt vọng khi chết cũng không kịp.

Lúc này, có một gã thanh niên đứng sau lưng người đàn ông trung niên đang lăm lăm mấy con số chỉ thời gian, trong giọng nói tràn đầy đẳng chất.

Những người còn lại cũng biểu lộ ra vẻ đẳng chất như thế. Thật vậy, một mục tiêu đối với bọn họ cách xa như trời với đất, ấy vậy mà rơi vào tay của con Ngưu Đầu này chỉ mất hơn một phút đồng hồ mà thôi... Mặc dù con Ngưu Đầu khổng lồ này cũng chỉ là quỷ quái Chân Ma cấp thôi, nhưng sự chênh lệch quá lớn này lại khiến cho mọi người trở nên ngây dại.

Đúng là như thế, khi chiến đấu với kẻ địch có thực lực mạnh hơn mình, trong lòng người ta vẫn cần phải có một điểm nào đó để bám víu. Ví dụ như kẻ đó mạnh hơn mình bao nhiêu, cần dùng tốc độ nào mới có thể trốn thoát, cần hi sinh bao nhiêu người mới có thể cầm chân hắn lại,... cũng có nghĩa là chừa cho mình một đường lui.

Nhưng nếu như gặp phải Ngụy Ngưu Đầu, tuy biết rằng nó cực kì mạnh mẽ đấy... nhưng sự mạnh mẽ này đã không thể đo đếm được nữa rồi. Hình dung đơn giản như thế này, đối với sức mạnh ngoài sức tưởng tượng kia, chưa nói đến chống cự hay bỏ chạy, chỉ cần nhìn thấy thôi cũng đủ rung động tâm thần.

Thật ra Bùi Kiều cũng đang có cảm giác này, nhưng không phải là dành cho con Ngụy Ngưu Đầu Chân Ma cấp trước mắt. Tuy rằng Ngụy Ngưu Đầu quả thật rất dũng mãnh, nhưng hẳn tin rằng nếu như liều mạng thiêu đốt chấp niệm, bày ra lực lượng mạnh nhất của mình, thì hẳn cũng sẽ không thua kém Ngụy Ngưu Đầu bao nhiêu. Tuy nhiên đây cũng chỉ là dùng mạng đổi mạng mà thôi...

Kẻ chính thức khiến hắn cảm thấy cao lớn vô biên chỉ có thể là Cung Diệp Vũ mà thôi... Một trăm từ thanh đao màu tím kia không gì sánh bằng, tạo nên một loại uy thế có thể chém nát mọi thứ. Cho đến bây giờ vẫn còn khắc sâu trong tâm trí hắn, hình ảnh của một người cao lớn đến vô biên!

Đây là cảm nhận của đám người kia dành cho Ngưu Đầu khổng lồ trước mắt. Vì vậy, ngay cả chút can đảm để chạy trốn hay tấn công gì đó bọn họ cũng không còn nữa, chỉ dám đứng yên một chỗ nhìn lại. Cho đến khi mọi người thấy rằng con quỷ quái Ngưu Đầu khổng lồ này không phải muốn tấn công bọn họ, mà là ngoảnh đầu nhìn về phía sau nó, cả bọn mới đồng loạt nhìn theo về phía xa.

Lúc này, khi thấy có hai thanh niên đang từng bước tiến gần đến con quỷ quái Ngưu Đầu khổng lồ kia, tất cả mọi người đều trở mắt mà nhìn. Lạ thay, khi hai thanh niên nọ đến gần con quỷ quái khổng lồ này, nó lại không hề tấn công bọn hắn như mọi người vẫn tưởng. Trái lại, nó còn ngoan ngoãn đưa cho bọn hắn mấy món Thiên Sinh Vũ Khí đang cầm trong tay, và tùy ý để hai người nọ vuốt ve ngắm nghía.

Thật quá kinh hãi, tuy rằng đã bị hù dọa từ trước, nhưng đến bây giờ mới chính thức là kinh hãi tột độ.

Bọn họ thật sự không thể nào hiểu nổi, vì sao con quỷ quái này không tấn công hai Tự Do Linh Hồn kia, mà lại còn đưa hai món Thiên Sinh Vũ Khí kia cho bọn hần nữa... Hơn nữa chẳng phải khi quỷ quái chiến đấu với nhau, con thắng sẽ cắn nuốt sạch sẽ con thua hay sao? Tại sao lại còn có Thiên Sinh Vũ Khí để giao ra chứ?

Khi nỗi sợ hãi khó tả này còn đang bao trùm lấy bọn họ, thì tên thanh niên vừa cầm Thiên Sinh Vũ Khí kia... Ách, cũng chính là Bùi Kiêu, hần bước nhanh về phía họ, dùng tiếng Anh hô to: "Đoàn đội linh hồn phía trước đến từ quốc gia nào vậy? Có thể nói được tiếng Anh không?"

Lúc này, nhóm hơn hai mươi người bên đây đã hơi tỉnh táo lại, nhưng họ vẫn cảm thấy không thể tin nổi. Chỉ có người đàn ông trung niên yên lặng một lát, sau đó dùng tiếng Anh trả lời: "Đoàn đội của chúng tôi đến từ nước Đức, hai anh bạn phía trước... Các người cũng là linh hồn hay sao?"

Bùi Kiêu ngẩn ra rồi liền cười ha ha, nói: "Chúng tôi đương nhiên là linh hồn rồi, chẳng qua chúng tôi có vài khả năng đặc biệt, cho nên mới có thể triệu hồi con quỷ quái Chân Ma cấp này lên làm trợ lực... Coi như là Thú triệu hồi đi, các người có thể coi con Ngưu Đầu này là Thú triệu hồi."

Hơn hai mươi người này tuy vẫn còn kinh sợ, nhưng sắc mặt bọn họ giờ đây đều có thêm nét vui mừng. Dù sao thì cảm giác vừa từ đáy tuyệt vọng trở lại thật khó diễn tả rõ ràng. Tuy rằng trong lúc nhất thời, bọn họ còn chưa dám đến gần hai người và con quỷ quái kia, nhưng không giống với lúc này, một vài người trong bọn họ liền ngồi phịch xuống đất, tựa như là đã kiệt sức.

Người đàn ông trung niên lại yên lặng hồi lâu, lúc này mới lên tiếng hỏi Bùi Kiêu đằng xa: "Anh bạn kia, có thể nhường cho chúng tôi hấp thu một phần chỗ năng lượng tiêu chuẩn này không? Linh hồn đặc thù chứa đựng năng lượng tiêu chuẩn của chúng tôi đã bị tiêu tán, với tình trạng kiệt sức lúc này, ngay đến thiêu đốt năng lượng tiêu chuẩn chúng tôi cũng sắp không làm được nữa rồi."

Bùi Kiều nhìn bộ dạng thê thảm của mọi người, đặc biệt là người đàn ông trung niên này đã mất đi một cánh tay, lòng hẳn cũng khẽ trầm xuống, một mặt là vì thực lực chủ đạo của giới linh hồn quá yếu, mặt khác là vì cảnh ngộ của bọn họ làm hẳn cảm thấy khó chịu... Đúng vậy, một đoàn đội hơn trăm người, giờ đây chỉ còn lại hơn hai mươi người mà thôi, những Tự Do Linh Hồn khác đều đã tan biến cả rồi. Điều này có nghĩa là bọn họ ngay đến linh hồn cũng bị tan biến không còn sót lại chút nào, có thể nói là đã thực sự hóa thành tro bụi.

Hắn thờ dài nói: "Đừng ngại, cứ việc thoải mái hấp thu số năng lượng tiêu chuẩn này đi, nếu vẫn chưa đủ, chúng tôi vẫn còn năng lượng tiêu chuẩn dư ở đây... Đúng rồi, các người sợ con Ngưu Đầu này sao? Có muốn ta thu nó lại không?"

Đám người kia vừa nghe vậy, liền vội vàng chạy đến nơi có năng lượng tiêu chuẩn, có vài nữ linh hồn trong đó còn reo mừng thành tiếng, tuy nhiên khi họ nghe rằng Bùi Kiều muốn thu lại con quỷ quái Ngưu Đầu kia, cả bọn lại đồng thanh hô to không nên. Nhìn bộ dạng của bọn họ, có vẻ như không phải e ngại con quỷ quái Ngưu Đầu này, mà có thể nói bọn họ còn xem nó là chỗ dựa duy nhất vào lúc này.

Người đàn ông trung niên vừa chạy vừa quát: "Anh bạn kia, ngàn vạn lần không nên! Mặc dù tôi không biết anh triệu hồi nó bằng cách nào, nhưng có vẻ như là cần phải Giải Phóng mới có thể làm được đúng không? Lúc này không nên thu lại đâu, nếu không đến khi cần thiết, muốn triệu hồi nó không biết phải mất bao lâu. Anh còn chưa biết, con quỷ quái Chân Ma cấp lúc này chẳng qua chỉ là một quả đạn pháo mà thôi, ngoài ra còn một con Chân Ma cấp hình đại pháo nữa, nó đang bám sát theo chúng tôi, anh bạn không nên thu nó lại vào lúc này đâu!"

Không chỉ riêng người đàn ông trung niên này vội quát lớn, mà tất cả mọi người còn lại đều đồng thanh gào lên, làm cho Bùi Kiều ngậy ngấn cả người. Sở dĩ hẳn đề nghị thu hồi Ngụy Ngưu Đầu là vì hẳn nghĩ đám người trước mắt vì quá sợ hãi mà không dám đến gần, ai biết được rằng đám người kia thậm chí không sợ hãi, mà còn đồng thanh gào lên rằng đừng thu hồi Ngụy Ngưu Đầu. Hiển nhiên trước khi gặp hai người Bùi Kiều và Ngụy Ngưu Đầu, chắc hẳn họ đã chứng kiến chuyện gì đó vô cùng khủng bố, hoặc là vô cùng quan trọng, nếu không thì không thể nào bất chấp mọi sự an nguy đến tính mạng như bây giờ.

Nhưng Bùi Kiêu cũng không hấp tấp, hẩn quan sát hai mươi người đang đến gần và cẩn thận duy trì khoảng cách của bọn hẩn và Ngụy Ngưu Đầu với bọn họ. Tiếp đến, đám người này liền bắt đầu vội vội vàng vàng hấp thu chỗ năng lượng tiêu chuẩn kia, không đến một hai phút, một vùng năng lượng tiêu chuẩn to lớn khi này đã biến mất hơn phân nửa. Còn về hơn hai mươi người trước mắt, vừa rồi về mặt có chút uế oải, giờ đã dần dần khôi phục, thoạt nhìn như có thêm chút sức sống.

Đến lúc này, Bùi Kiêu mới mở miệng dò hỏi: "Xin hỏi các vị một chút, các người nói phía đằng sau còn có một con quỷ quái Chân Ma cấp đang đuổi theo sao? Theo tôi được biết, quỷ quái Chân Ma cấp thuộc hai tộc loại khác nhau rất hiếm khi hoạt động cùng nhau, nhưng chúng lại bám theo các người lâu như vậy, là do có nguyên nhân đặc biệt nào đó hay sao?"

Hơn hai mươi người tại đây liền nở nụ cười khổ, lại là người đàn ông trung niên kia trả lời: "Có thể anh bạn cảm thấy khó tin, nhưng không chỉ hai quỷ quái Chân Ma cấp khác tộc ở cùng một chỗ đâu, mà đâu năm con. Bọn chúng cùng nhau tấn công một con quỷ quái Chân Ma cấp khác ở sâu trong trung tâm của Nam Bắc Chiến Trường. Đó là một con khô lâu kỵ binh mang quân hàm đại tướng, rồi sau đó chúng đã cắn nuốt con khô lâu kỵ binh này..."

"Đương nhiên, nếu chỉ như vậy, chúng tôi còn có thể hiểu được, đó là do năm con quỷ quái mới thăng cấp Chân Ma khiêu chiến quỷ quái Chân Ma cấp mạnh nhất của ảo giới này. Tuy nhiên sau khi trận chiến kết thúc lại có một con trong đó mọc ra một đôi cánh dơi, đó là một con quỷ quái toàn thân không có da mà chỉ có cơ bắp đỏ như máu mà thôi. Ất hẳn giờ đây nó còn đang hấp thu tội nghiệt ở khu vực trung tâm chiến trường!"

Nói đến đó, người đàn ông trung niên tựa như vẫn còn bị những cảnh tượng ấy làm cho khiếp sợ không thôi, lão chỉ về một hướng khác phía sau lưng nói: "Chính là ở chỗ đó, trung tâm của Nam Bắc Chiến Trường này, con quỷ quái có bộ dáng ác ma kia đang ngồi trong một cái trận đồ kỳ quái, liên tục hấp thu tội nghiệt từ bốn phía. Hơn nữa, tất cả quỷ quái khô lâu kỵ binh, đại pháo hay u linh các loại ở gần đó đều biến thành tội nghiệt và bị con quỷ quái hình dạng ác này hấp thu hết... Khi chúng tôi bắt đầu bỏ chạy, trường khí thể của nó đã bao phủ một phạm vi gần nghìn

mét, so với lúc mới bắt đầu hấp thu lớn hơn gấp hai ba lần! Nó đang không ngừng trở nên mạnh mẽ đấy!"

Bùi Kiều nghe đến đấy thì tim giật thót, ý nghĩ đầu tiên hiện lên trong đầu hẳn chính là cảnh tượng ở ảo giới Phong Đô!

Biến động ở Phong Đô lúc ấy cũng là do sự xuất hiện của nhiều quỷ quái Chân Ma cấp vốn là không tồn tại, giống như đột nhiên hiện ra vậy. Không chỉ như thế, những con quỷ quái này còn tự chém giết lẫn nhau nữa chứ, kinh khủng nhất là... trong đám đó lại có hai con quỷ quái Ma Vương cấp không hoàn chỉnh. Vào thời điểm cuối cùng nhất, nếu như hẳn không may mắn mà Giải Phóng được Anh Dũng Súng, nói không chừng giờ phút này hẳn đã bị đánh cho tiêu tán hoặc đã bị con quỷ quái Ma Vương cấp kia cắn nuốt mất rồi.

Tình cảnh trước mắt sao lại tương tự như vậy! Giống là bỗng nhiên có những quỷ quái Chân Ma cấp không tồn tại xuất hiện! Hơn nữa bọn quỷ quái này lại bỗng nhiên rất mạnh mẽ! Cái giống nữa là thực lực của đám quỷ quái này đang không ngừng tăng cao!

Tất cả mọi thứ sao mà tương tự như vậy! Chẳng lẽ giữa hai ảo giới Nam Bắc Chiến Trường và Phong Đô có mối liên hệ nào đó hay sao?

Trong khi Bùi Kiều còn đang suy nghĩ, bỗng nhiên từ một nơi gần đó truyền đến tiếng bánh xe chuyển động, lẫn trong đó còn vang lên âm thanh của những khối đá nổ bung. Ngoài ra, tuy đã bị một màn khói thuốc súng mù mịt bao phủ, làm cho tầm nhìn bị hạn chế, nhưng mọi người đều thấp thoáng nhìn thấy có một vùng bóng đen cực lớn ẩn hiện bên trong...

Đó là một khẩu đại pháo thời kì đầu (3) cao đến gần hai mươi mét!

Nòng pháo làm bằng xương, thân pháo hình đầu lâu. Toàn bộ khẩu pháo này nhìn giống như một cái đầu lâu khổng lồ cao hai mươi mét đặt trên một cỗ xe làm bằng khung xương vậy, còn cái nòng pháo kia chính là cái lưỡi từ trong miệng của đầu lâu này thè ra.

Dần dần, bóng đen khổng lồ kia đã chạy ra khỏi tấm màn khói thuốc súng mù mịt này, thân hình khổng lồ của nó cũng vì vậy mà từ từ lộ ra...

Chú thích:

1. Đỉnh phong: đỉnh núi, đỉnh cao, đỉnh tháp. Ý nói trình độ cao nhất.

- Chân Ma cấp đỉnh phong: đỉnh cao nhất của cấp độ Chân Ma, mạnh nhất đối với cấp Chân Ma.

2. Cái bánh nhỏ (Tiểu bánh bánh - nv): một cách nói ẩn dụ của người TQ để chỉ tình trạng “te tua, bầm dập”.

- Bị đánh thành tiểu bánh bánh: Bị đánh bầm dập. (tương tự như bị đánh thành “cái đầu heo”)

3. Đại pháo thời kì đầu: có lẽ là nói loại pháo thời kì đầu của chiến tranh hiện đại, hoặc thời kì đầu của cuộc Nội chiến Mỹ.

TỬ VONG KHAI ĐOAN

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 42: Quỷ Quái Chân Ma Cấp Đình Phong (2)

Quả thật, một quả đạn pháo đã có đường kính năm mét, thì khẩu đại pháo bắn ra nó có kích thước bao nhiêu đây? Lúc này thân hình và kiểu dáng của khẩu đại pháo kia cũng đã xuất hiện, độ cao của nó khoảng chừng hơn hai mươi mét, rộng khoảng bảy, tám mét, quả là một con quái vật khổng lồ. Nhìn thấy nó làm mọi người liên tưởng đến hình ảnh một tòa cao ốc đang di động!

Kích thước của khẩu đại pháo này ước chừng gấp đôi Ngự Ngưu Đầu. Mặc dù lúc này nó vẫn còn ở rất xa, chưa thể cảm nhận được cường độ và thuộc tính của trường khí thế, nhưng chỉ cần nhìn vào kích thước thôi, cũng đã đủ biết nó chắc chắn không thể nào là loại quỷ quái tầm thường, ắt hẳn nó phải là quỷ quái Chân Ma cấp mới có thể có được thân hình khủng bố như vậy.

"Có đúng là quỷ quái càng lợi hại thì thân hình lại càng khổng lồ không vậy?" Bùi Kiêu chợt buột miệng hỏi đến vấn đề khúc mắc này, chẳng qua trong lòng hẳn cũng đã có đáp án của riêng mình. Khi còn ở Địa Ngục, hẳn đã gặp một con Cửu Trảo Nhân Diện Diệu có thực lực mạnh mẽ hơn cả Nhân Diện Cự Lang, hình thể cũng lớn hơn, lại còn có một con quái vật có xúc tu lợi hại nhất thì hình thể cũng lớn nhất.

Về sau, khi hẳn bước vào Nam Bắc Chiến Trường này lần đầu tiên cũng đã gặp một con quỷ quái khô lâu khổng lồ Chân Ma cấp to lớn hơn bình thường rất nhiều. Còn khi ở Phong Đô, con Ngưu Đầu Ma Vương cấp chưa hoàn chỉnh kia cũng có hình thể cực kì khổng lồ, ít nhất phải cao đến bốn mươi mét. Hơn nữa, con Ngự Ngưu Đầu Chân Ma cấp do hẳn triệu hồi ra cũng cao đến mười mét, cho nên hẳn mới có thắc mắc như vậy.

Mọi người khó hiểu nhìn hẳn, rồi lại quay sang nhìn pháo đài khô lâu đằng xa đang không ngừng tiến đến kia. Có lẽ hàm ý trong cái nhìn này của bọn họ chính là: Bùi Kiêu thật khéo chọn thời điểm, bây giờ là lúc để thảo luận mấy thứ này hay sao? Chẳng lẽ hẳn không nhìn thấy con quỷ quái Chân Ma cấp vô cùng mạnh mẽ trước mắt à?

Người đàn ông trung niên như có điều suy nghĩ, liếc nhìn Ngụy Ngưu Đầu đang ngoan ngoãn đứng yên một bên, lên tiếng: "Hầu hết đều là như vậy, đã có nhiều nhà khoa học từng thí nghiệm, nếu quỷ quái có thể hấp thu được thật nhiều tội nghiệt thì thực lực của chúng sẽ tăng lên ngay lập tức. Tuy rằng chúng không tiến hóa đến cấp Chân Ma, nhưng khi thực lực gia tăng, hình dạng của chúng cũng dần trở nên khổng lồ... Nhưng cũng có ngoại lệ, có một số rất ít quỷ quái từng thực thể hóa ở Hoàng Kim Quốc Độ và Hoàng Tuyền, tuy đã đạt đến cấp Chân Ma, nhưng hình dạng vẫn không thay đổi. Những quỷ quái như vậy có trí lực cực cao, gần như có thể coi là tổng chỉ huy, có thể điều khiển những quỷ quái Chân Ma cấp khác, chúng chính là đầu lĩnh!"

Bùi Kiêu cũng yên lặng liếc nhìn Ngụy Ngưu Đầu hồi lâu, sau đó mới thấp giọng hỏi người đàn ông trung niên nọ: "Khi trước ông có nói, ông đã nhìn thấy một con quỷ quái hình dạng ác ma, có cánh dơi, toàn thân không có da mà chỉ có cơ thịt lộ ra... Chẳng lẽ kích thước của nó cũng chỉ bằng với quỷ quái bình thường thôi sao?"

Người đàn ông trung niên liền gật đầu thật mạnh, nói: "Không sai, đây mới chính là nguyên nhân khiến chúng tôi sợ hãi. Nếu chỉ có vài con quỷ quái Chân Ma cấp tụ tập một chỗ như thế cũng không đáng sợ lắm. Có thể chúng ta đấu không lại, nhưng khi có thêm cường giả Chân Ma cấp đến thì thế nào cũng sẽ tiêu diệt được hết bọn chúng mà thôi. Lấy ví dụ với 'kẻ mạnh nhất' của nước các anh, chắc chỉ một mình người đó cũng đủ rồi... Nhưng thứ chân chính đáng sợ là loại quỷ quái có trí khôn, có thể chỉ huy những quỷ quái khác, còn có thể hấp thu tội nghiệt xung quanh để tiếp tục trở nên mạnh mẽ hơn nữa! Tôi không biết nó sẽ mạnh như thế nào, nhưng trên đà này, có lẽ, có lẽ..."

"Quỷ quái Ma Vương cấp sao?" Bùi Kiêu thờ dãi, nói.

Người đàn ông trung niên ngấn ra một lúc, rồi liền gật đầu nói: "Không sai, đúng là tôi đang lo rằng con quỷ quái này đang dùng một cách kì lạ nào đó để tiến giai đến Ma Vương cấp. Nếu quả thật là cấp độ trong truyền thuyết kia thì chúng ta không thể làm gì được nó nữa..."

Bùi Kiêu vỗ nhẹ bả vai người đàn ông trung niên này, rồi lên tiếng nói với những người còn lại: "Tất cả mọi người nghe cho kỹ đây, bây giờ tôi muốn đi sâu vào trung tâm Nam Bắc Chiến Trường, ai có Thiên Sinh Vũ Khí thì hãy đứng ra, tôi cần các bạn theo cùng để đối phó những quỷ quái bình thường, giúp tôi duy trì chiến trường. Những người còn lại cứ tiếp tục tiến về lối ra, các bạn cần phải báo tin này cho những đoàn đội bên ngoài Nam Bắc Chiến Trường, mời bọn phái ra tinh nhuệ nhanh chóng lên đường tiến vào trung tâm Nam Bắc Chiến Trường!"

Sau khi nghe xong, hơn hai mươi người này liền ngậy ngấn cả người, lập tức dồn ánh mắt về phía người đàn ông trung niên, mà lão lúc này cũng vô cùng kinh hãi: "Anh định một người... không, hai người các anh cùng với Ngưu Đầu này tiến vào khu vực trung tâm sao? Chẳng lẽ để cho Ngưu Đầu làm chiến lực chính, không nên đâu, hiện giờ có đến ba quỷ quái Chân Ma cấp lặn đây, lại còn thêm một con quỷ quái không biết đã mạnh đến nhường nào nữa. Cho dù quỷ quái Ngưu Đầu này có mạnh đến mức nào đi nữa, đây cũng chỉ là đi tìm chết mà thôi, tôi kiên quyết sẽ không..."

Bùi Kiêu chợt cười hắc hắc, nói: "Con quỷ quái Ngưu Đầu này thuộc tộc Ngưu Đầu... là quỷ quái ở khu vực ngoại vi Phong Đô, không biết ông đã nghe nói đến chưa?"

Người đàn ông trung niên ngậy ra một lúc, giống như chưa phản ứng kịp, bỗng có một cô gái đứng sau lưng gã hoảng hốt nói: "Là ảo giới Phong Đô có độ khó bốn mươi chín người, đứng thứ hai thế giới sao? Đúng rồi, tôi đã đọc được trong một tài liệu nào đó, tộc Ngưu Đầu thuần túy chỉ có sức mạnh, là một trong hai tộc loại quỷ quái mạnh nhất khu vực ngoại vi Phong Đô, hơn nữa còn là mạnh nhất trong hai tộc loại ấy... A! Tôi nhớ ra anh rồi, anh chính là vị Cao Đẳng Tránh Thoát Giả thứ chín, người có được năng lực Valkyrie của Trung Quốc, chính là kẻ may mắn!"

Bùi Kiều cười lên ha hả, coi như thừa nhận lời nói của thiếu nữ này, đồng thời trong mắt hần chợt có ánh chớp lóe lên, nháy mắt, Anh Dũng Súng đã xuất hiện trong tay.

"Ai nói chiến lực chủ đạo chỉ có Ngưu Đầu này thôi chứ?"

Khi Bùi Kiều vừa dứt lời, toàn thân hần đã có lôi điện vờn quanh. Trong tiếng âm vang, thân hình hần nhanh chóng biến lớn, chỉ trong vòng một hai giây, hần đã biến thành một người khổng lồ mười mét được bao bọc trong lôi điện, trông giống như Thunder Titan vậy, uy thế thật là vô cùng khủng bố!

"Ngụy Ngưu Đầu... Chúng ta lên!"

Bùi Kiều quát lớn một tiếng, một giây sau, hần đã xuất hiện ở cách đó hơn trăm mét, gần như biến thành một luồng lôi điện màu bạc. Sau lưng hần, thân hình khổng lồ của Ngụy Ngưu Đầu cũng bám theo sát sao, chỉ nghe thấy tiếng nham thạch nổ tung vang vọng, hai kẻ khổng lồ này dần dần đi xa.

Người đàn ông trung niên cùng hơn hai mươi Tự Do Linh Hồn lại một lần nữa bị dọa khiếp vía. Chỉ sợ tổng số lần bị kinh hãi trong đời họ, cũng không bằng số lần bị kinh sợ trong Nam Bắc Chiến Trường này.

Lúc này, Dương Đình Thiên vẫn còn đứng phía sau lưng đám người, tay cầm mấy món Thiên Sinh Vũ Khí mà Bùi Kiều đưa hần lúc nãy, trong ánh mắt như có điều suy nghĩ.

(Là muốn tạo thế sao?)

Dương Đình Thiên từng là lão đại xã hội đen, kinh nghiệm xã hội phong phú, nhất định là hơn xa Bùi Kiều rất rất nhiều. Vì vậy tuy rằng về mặt mưu trí không so được với Dương Húc Quang hay Bùi Kiều, nhưng với kinh nghiệm bản thân, trong thời gian ngắn, hần đã đoán được ý định của Bùi Kiều. Ví dụ như vì sao Bùi Kiều dù phải thiêu đốt chấp niệm để bày ra khí thế ngang hàng với Ngụy Ngưu Đầu, hần cũng lập tức hiểu ra nguyên nhân.

Chính là vì tạo thế!

Khi tiến vào Nam Bắc Chiến Trường lần trước, Bùi Kiêu hoàn toàn không thể ngờ tới, tên tuổi của hắn đã được lưu truyền rộng rãi trong giới linh hồn trên toàn thế giới, thậm chí còn có nhiều người đã từng xem hình của hắn nữa. Nhưng những người này khi nhắc đến hắn đều là nói đến sự may mắn của hắn, ban đầu được kẻ mạnh nhất giúp đỡ, rồi lại nhận được khẩu Anh Dũng Súng có dung lượng đến 850 đơn vị, về sau lại nghe nói hắn tiếp tục đạt được Thiên Sinh Vũ Khí mạnh nhất thế giới hiện thời là Bạo Viêm Cự Phù nữa chứ. Đương nhiên, với những chuyện như vậy, phần đông Tự Do Linh Hồn cũng chỉ thờ dài cảm thán rằng hắn nhờ dựa vào một lão đại tốt, một đầu linh tốt, cho nên mới có những kì ngộ như vậy.

Nhưng may mắn của hắn cũng không chỉ dừng lại ở những vật ngoài thân như vậy, mà hắn còn một năng lực đặc thù Valkyrie, năng lực được xưng mạnh nhất, kinh khủng nhất nữa! Chỉ cần đợi một thời gian, hắn sẽ có một đoàn đội gồm toàn những kẻ có năng lực đặc thù!

Tất cả những điều này, không chỉ đơn thuần làm cho người khác cảm thấy rằng hắn may mắn, mà còn có thể từ đó sinh ra ghen ghét hay thậm chí là oán hận... Con người là như vậy!

Thực tế cũng có nhiều trường hợp tương tự. Lấy ví dụ, một tên khố rách áo ôm nào đó bỗng nhiên lại có một gia tài kếch xù, có thể là trúng số độc đắc, hoặc tìm thấy một món đồ cổ, bán được mấy trăm vạn, hoặc được thừa kế một di sản lớn gì đó. Khi người ta nhắc đến loại người như vậy, trong lời nói thường mang theo hâm mộ, ghen ghét, thậm chí có cả oán hận. Nhưng đa số đều gọi hắn bằng cái tên 'người may mắn', thậm chí là nói xấu này nọ, lại còn có thể bị kẻ gian 'thương nhớ' ngày đêm.

Cho nên, những người thành đạt khi được phỏng vấn, thường tự kể rằng thời niên thiếu của mình rất cực khổ, sau đó bản thân mình đã phải nỗ lực như thế nào mới đạt được đến đỉnh vinh quang. Phải nói, câu chuyện của họ rất dễ làm rung động lòng người, bởi vì họ không muốn người khác xem mình là 'người may mắn'. Tương tự, với những tên nhị thế tổ (1), đây là loại người không thể nào tự biến

mình thành nghèo khổ từ nhỏ hay lập nghiệp khó khăn gì đó. Bởi vậy, không cần biết bọn họ có xuất sắc hay không, đều bị gán cho cái mác thiếu gia, công tử, tiểu thư,... (2) cũng chính là bởi tư tưởng "người may mắn" tác quái đẩy thôi.

Tình huống giờ đây Bùi Kiều đang phải đối mặt cũng như vậy, đặc biệt là khi người ta đã biết đến sự tồn tại của con Ngự Ngưu Đầu Chân Ma cấp mà hãn triêu hồi ra, oán hận và ham muốn có thể càng thêm nghiêm trọng. Vì vậy, dự định sẽ làm loạn Nam Bắc Chiến Trường một phen của hãn trước đó, cũng là để giải quyết chuyện phiền toái này. Kể cả việc biến thành Người Khổng Lồ Lôi Điện lúc này, tất cả chỉ để nói với mọi người rằng... Hãn không cần nhờ vào vật ngoài thân hay may mắn nào cả, bản thân hãn cũng đủ mạnh mẽ rồi!

Bởi vì toan tính của Bùi Kiều quá nhiều! Cho nên hãn cũng phải lo lắng về sức ảnh hưởng của tư tưởng "người may mắn"!

Thứ mà Bùi Kiều mong muốn nhất, chính là có đủ sức mạnh để có thể vượt qua đại nạn 21/12/2012, cho nên hãn gấp rút muốn đề cao thực lực của mình. Nhưng với sự hiểu biết về mức độ kinh khủng của quỷ quái ngày càng nâng cao, hãn lại càng đau đớn nhận ra rằng một mình hãn không thể nào đương đầu với tận thế được. Vì vậy, hãn cần có đoàn đội, tương tự, sức mạnh của toàn bộ giới linh hồn cũng cần phải được nâng lên, nhưng với điều kiện, toàn bộ giới linh hồn không được có thái độ thù địch gì với hãn, hoặc có thể nói không được có tư tưởng "người may mắn" đối với hãn. Bằng không, mọi nỗ lực mà hãn bỏ ra phải gấp mười lần hiện giờ mới mong giành lại được sự tin tưởng của mọi người, như vậy xem ra khá phiền phức.

Cho nên, thay vì bảo hãn kể với những người này những nỗ lực, phấn đấu của mình (chuyện ở Địa Ngục tạm thời không thể nói, những chuyện còn lại thì đúng là nhờ vào Cung Diệp Vũ), chẳng bằng cho họ thấy một thực lực tương xứng với vận may của hãn thì tốt hơn! Giống như chuyện một tên khổ rách ao ôm bỗng nhiên trúng xổ số độc đắc, khó tránh khỏi sự hâm mộ, ghen ghét, thậm chí là hơi oán hận của người khác. Trái lại, nếu như người trúng số này là một tỷ phú nổi tiếng, thì mọi người chỉ cảm thấy chẳng qua người này có thêm chút tiền vào túi mà thôi, không hề sinh ra những suy nghĩ tiêu cực.

Nếu như hãn cũng có thực lực như Cung Diệp Vũ... Những người này sẽ không gọi hãn là ""người may mắn"" nữa, mà sẽ cảm thấy mọi sự may mắn đến với hãn là lẽ dĩ nhiên!

Dương Đình Thiên phần nào hiểu được ý đồ của Bùi Kiêu. Đúng vậy, so với đại thể sắp sửa được tạo thành này, chút ít chấp niệm không đáng là gì, đây cũng chính là mục đích để Bùi Kiêu thiêu đốt chấp niệm.

(Càng lúc càng thú vị, tên đội trưởng này quả là có đầu óc mưu tính sâu xa, không tệ, có lẽ đi theo hãn cũng rất có triển vọng đấy...)

Bùi Kiêu cũng không biết đánh giá của Dương Đình Thiên đối với mình lại thêm phần sâu sắc, ý nghĩ của hãn bây giờ cũng giống như suy đoán của Dương Đình Thiên, hãn cần xây dựng đại thế. Bởi vì dọc đường đi, những người nhận ra thân phận của hãn đều vô tình mang theo chút khinh thường, là loại khinh thường từ sâu tận đáy lòng mà đến ngay cả bản thân cũng không phát hiện ra. Hơn nữa, nếu sau này khi thực lực hãn tăng lên, thu nhận được nhiều linh hồn đặc thù hơn nữa, thì sự khinh thường này rất có thể sẽ biến thành oán hận... Cho nên thay vì để xảy ra tình trạng như vậy, chẳng bằng bây giờ hãn cho người khác thấy rằng, hãn rất mạnh! Mạnh đến mức không cần dựa vào may mắn cũng có thể đứng vững trên đỉnh của giới linh hồn!

Đây chính là thế mà hãn cần!

Tuy tâm tư Bùi Kiêu vô cùng phức tạp, nhưng lúc này sự chú ý của hãn lại hoàn toàn tập trung lên người con khẩu đại pháo trước mắt. Điều hãn cần làm trước hết là giải quyết gọn gàng con quỷ quái hình dạng đại pháo này, không thì những thứ khác cũng khỏi bàn đến nữa.

(Cao hơn hai mươi mét, gấp đôi Ngự Ngưu Đầu, chẳng qua hình thể và thực lực không mấy liên quan đến nhau, tin rằng Ngự Ngưu Đầu tuyệt đối sẽ không thua kém con quỷ quái trước mắt này. Không, có khi còn mạnh hơn nữa... Như vậy nên để cho ta thể hiện thì hơn.)

Bùi Kiêu quyết định xong, cũng không chần chừ nữa, sấm sét dưới chân chớp

động, mạnh mẽ lao người về phía trước. Chỉ trong vòng mấy giây, hắn đã vọt ra xa mấy nghìn mét, khoảng cách với con quỷ quái đại pháo chỉ còn lại khoảng trăm mét mà thôi, gần như chỉ trong khoảnh khắc sẽ có thể chạm trán với nó.

Ở cự ly này, Bùi Kiêu cảm nhận được một trường khí thể hình tròn sắc mùi thuốc súng bao phủ quanh người con quỷ quái này. Khi tiến vào bên trong, hắn bắt đầu cảm thấy toàn thân như bị lửa đốt, không chỉ áp chế thực lực, ngay đến năng lượng tiêu chuẩn trong cơ thể hắn cũng từ từ bị giảm bớt, đây là lần đầu tiên Bùi Kiêu gặp phải trường khí thể như vậy.

Chẳng qua Bùi Kiêu không chút sợ hãi, tuy rằng trường khí thể này có thuộc tính kì lạ, nhưng nếu nói về cường độ thì không mạnh hơn con quỷ quái người máy kia bao nhiêu, ít nhất là không mạnh hơn trường khí thể phản nộ của Ngụy Ngưu Đầu, càng khỏi nói đến trường khí thể bá đạo, ngay đến mắt thường cũng nhìn thấy kia của Cung Diệp Vũ. Vì có sự chênh lệch như vậy nên Bùi Kiêu chẳng chút kinh hãi, mà vẫn mạnh mẽ xông vào trong trường khí thể này, đồng thời lôi điện toàn thân điên cuồng tuôn ra, nhanh chóng đánh tan vùng trường khí thể đang bao quanh hắn, tiếp đến Anh Dũng Súng trong tay nhanh chóng biến lớn, hóa thành khổng lồ với kích thước bảy, tám mét.

Nói thì chậm, diễn ra thì nhanh, hắn nương theo tốc độ vọt tới của mình, chém một nhát về phía nòng pháo của con quỷ quái, "xoẹt" một tiếng, chỉ nhìn thấy ánh lôi điện màu bạc chớp lên, cái nòng pháo to lớn đã bị chém đứt hơn nửa, con quỷ quái lúc này chỉ còn lại một cái đầu lâu thật lớn.

"Ngụy Ngưu Đầu!"

Sau nhát chém toàn lực đó, khí thể và sức lực của Bùi Kiêu đã tiêu hao hết, nên liền lớn tiếng gầm lên. Ngụy Ngưu Đầu vẫn luôn theo sát hắn, lúc này cũng thuận theo rống lớn, sau đó bắt đầu giờ nằm đấm, mạnh mẽ tấn công pháo đài khô lâu này.

Chẳng qua, rõ ràng pháo đài khô lâu này cũng không phải là vật trang trí, ngay khi Ngụy Ngưu Đầu vừa giờ nằm đấm lên, còn chưa kịp nên vào pháo đài khô lâu này, thì từ trong nòng pháo chỉ còn lại non nửa kia đã có lửa đỏ phun ra, ngay sau đó, có một viên đạn pháo chừng năm mét bắn ra, "ba" một tiếng đập vào nắm tay Ngụy

Ngưu Đầu. Bất ngờ, viên đạn pháo này không phải là đạn pháo thực sự, mà lại là một quả lựu đạn, sau khi va chạm, lập tức nổ ầm ầm, phạm vi ảnh hưởng đến hơn hai mươi mét, sóng xung kích tạo ra thậm chí thổi bay cả Ngụy Ngưu Đầu ra xa đến hơn trăm mét mới rơi xuống đất. Thoạt nhìn, trên người Ngụy Ngưu Đầu hầu như không có tổn thương gì, nhưng trong lúc nhất thời nó lại không đứng dậy nổi, có vẻ như đã bị thương không nhẹ.

(Chấp niệm của Ngụy Ngưu Đầu cũng xuất hiện chấn động sao? Còn con quỷ quái này, lực công kích thật khủng khiếp, một kích vừa rồi nếu như đánh lên người ta, chỉ sợ ta sẽ tiêu tán ngay lập tức...)

Chú thích:

1. Nhị thế tổ: Thành ngữ phổ biến trong tiếng Quảng Đông, chỉ con cháu những gia đình giàu có, chỉ biết ăn chơi phung phí tiền cha mẹ mà không biết lo lắng cho sự nghiệp, như Tần Nhị Thế đã phá hủy cơ nghiệp nhà Tần chỉ sau 3 năm làm vua.

2. NV - hoàn khố: quần áo lụa là, ý chỉ hạng ăn chơi trác táng, sống trong nhung lụa, vùng tiền qua cửa sổ.

Lời bình: Ngụy Ngưu Đầu đã bị đánh bại? Bùi Kiêu sẽ xử lý tình huống này ra sao? Mời đón đọc chương mới nhất của TVKĐ được thực hiện bởi nhóm dịch Vô Hận Chi Tâm!

TỬ VONG KHAI ĐOAN

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 43: Quỷ Quái Chân Ma Cấp Đình Phong (3)

Bùi Kiêu thầm cảm thấy kinh hãi, nhưng hăn cũng không hoang mang, vì bất cứ loại quỷ quái nào cũng đều có phương thức tấn công riêng. Con quỷ quái này tuy thực lực không bằng Ngụy Ngưu Đầu, nhưng lực công kích của nó lại mạnh như thế, thì ắt hẳn phương diện khác sẽ rất yếu... Ví dụ như độ linh hoạt và tốc độ!

Tất cả chuyện này chỉ xảy ra trong vòng vài giây mà thôi, tuy nhiên do Bùi Kiêu sử dụng lực lôi điện, nên tốc độ suy nghĩ của hăn cũng nhanh hơn bình thường gấp nhiều lần. Trong một, hai giây sau khi quả đạn pháo kia nổ tung, hăn đã hiểu rõ toàn bộ. Có lẽ phương thức tấn công của pháo đài trước mắt này chỉ có pháo mà thôi, không tay không chân, chỉ có thể di chuyển bằng bánh xe, ngoài ra cũng chỉ còn cái trường khí thể đặc thù làm thương tổn những linh hồn đến gần nó mà thôi. Vì vậy, với một con quỷ quái có độ linh hoạt và tốc độ chậm chạp như thế, cần phải có một con quỷ quái khác để bảo vệ và phối hợp với nó. Chẳng qua, con quỷ quái bảo vệ nó đã bị Ngụy Ngưu Đầu giải quyết từ sớm, cho nên chỉ cần đừng để đạn pháo của nó bắn trúng, đồng thời không e ngại trường khí thể có tính ăn mòn kia, thì việc giải quyết nó chỉ còn là vấn đề thời gian!

Sau khi suy nghĩ cẩn thận, Bùi Kiêu cũng không khách sáo nữa, tay cầm Anh Dũng Súng khổng lồ, chém liên tục về phía pháo đài kia. Lúc này, con quỷ quái tỏ ra vô cùng lo lắng, liên tục di chuyển, muốn hướng cái nòng pháo chỉ còn non nửa vào Bùi Kiêu. Nhưng bởi vì không tay không chân, khi di chuyển cũng chỉ bằng vào hai bánh xe mà thôi, cho nên chỉ có thể tiến, lùi hoặc xoay nhẹ về hai bên, chẳng thể nào bắt kịp được động tác của Bùi Kiêu. Cứ như vậy, Bùi Kiêu giống như một công nhân phá dỡ, trong vòng mấy mươi giây, hai bánh xe của con quỷ quái này đã bị chém đứt rời. Cho đến lúc này, pháo đài khô lâu trước mắt đã như cá nằm trên thớt, ngay cả chút sức phản kháng cũng không còn.

Hơn hai mươi người đằng xa vốn đang trợn mắt há mồm, sau khi nhìn thấy pháo đài khô lâu bị tháo dỡ xong xuôi, không còn động đậy được nữa, liền reo lên mừng rỡ, chỉ có một số ít đứng gần người đàn ông trung niên là yên lặng suy tư. Cô gái lúc nãy nhận ra thân phận Bùi Kiêu nhỏ giọng nói: "Không phải vị Cao Đăng Trách Thoát Giả thứ chín này vừa mới chết mấy tháng thôi sao? Sao lại có thể mạnh đến như vậy? Khi biến thành Người Khống Lồ Lôi Điện, uy thế của anh ta... mức độ khủng bố gần như có thể sánh ngang với con Ngưu Đầu kia rồi. Chẳng lẽ anh ta đã đạt đến Chân Ma cấp rồi sao?"

Người đàn ông trung niên lắc đầu nói: "Không phải, không phải Chân Ma cấp, anh ta không có trường khí thế, đó là dấu hiệu quan trọng nhất của cường giả Chân Ma cấp... Tuy nhiên khi anh ta biến thành Người Khống Lồ Lôi Điện, hẳn là sử dụng Giải Phóng rồi, nghe nói đây là kỹ năng mà chỉ cường giả Chân Ma cấp mới biết, còn về trước Chân Ma cấp thì chỉ có một số rất ít thiên tài mới sử dụng được mà thôi. Xem ra anh ta không giống như người ta vẫn thường nói, rằng chỉ là một kẻ may mắn..."

Những người còn lại dường như cũng có điều suy nghĩ, khi bọn họ lần nữa nhìn về phía Người Khống Lồ Lôi Điện phía xa, sự khinh thường ẩn hiện trong mắt đã biến mất hoàn toàn, chỉ còn lại một loại thận trọng khi nhìn thấy thiên tài và cường giả.

Chưa cần biết tâm tình của đám người bên này biến đổi ra sao, thì con quỷ quái Chân Ma cấp hình dạng đại pháo đằng xa đã hoàn toàn tan biến. Vừa rồi khi Ngưu Đầu vừa hồi phục, đã tiến đến nện cho nó mấy quyền, biến thân thể của nó thành tổ ong, thực không khác gì đồng nát. Sau đó, con quỷ quái này chột nổ tung, hóa thành một khu vực lớn tràn đầy năng lượng tiêu chuẩn và một khẩu pháo cao khoảng ba mét...

Đúng vậy, sau khi đánh giá nhiều lần, mọi người đều khẳng định món Thiên Sinh Vũ Khí vừa được thực thể hóa ra kia một khẩu pháo thuộc vào đầu thời kì cận đại. Đây là một khẩu pháo có hình dạng cổ xưa được đặt trên hai bánh xe, nhìn qua quả thật còn rất thô sơ, nhưng đây cũng là lần đầu tiên họ nhìn thấy loại Thiên Sinh Vũ Khí kì lạ như vậy.

Đó còn chưa phải là điểm mấu chốt, cái chính là khi Người Khổng Lồ Lôi Điện đằng xa dần dần thu nhỏ trở lại kích thước bình thường, coi như là lời tuyên bố trận chiến đã chấm dứt, Bùi Kiêu còn chưa kịp làm gì, đám người bên này bất chợt vội vàng lấy Thiên Sinh Vũ Khí của mình ra rồi xông lên. Lúc này, Dương Đình Thiên phía sau bọn họ cũng bị dọa hoảng sợ, nhanh chóng cầm trường thương chạy theo, đồng thời âm thầm thiêu đốt năng lượng tiêu chuẩn, chú ý quan sát hành động của đám người kia. Chỉ cần bọn họ dám nảy sinh ý định cướp đoạt Thiên Sinh Vũ Khí, thì hẳn sẽ lập tức ra tay giết người để chặn nhiếp... Giết chóc, đối với Dương Đình Thiên đã quá quen thuộc!

Nhưng không giống với suy đoán của hắn, đám người kia không có hành động gì khác thường, tí như cướp đoạt Thiên Sinh Vũ khí, hay thừa cơ tấn công Bùi Kiêu và Ngụy Ngưu Đầu gì đó, mà bắt đầu chia nhau ra, cẩn thận canh gác xung quanh Bùi Kiêu. Linh hồn nào không có Thiên Sinh Vũ Khí thì đứng ngoài cùng, còn linh hồn nào có Thiên Sinh Vũ Khí thì xếp vào vòng trong, trên mặt mỗi người đều lộ rõ sự thận trọng, dường như lo sợ sẽ có chuyện sơ suất gì đó xảy ra.

Vị trí của người đàn ông trung niên gần với Bùi Kiêu nhất, lão cười với Bùi Kiêu, nói: "Anh mau trấn áp cơn chấn động chấp niệm này đi, để chúng tôi bảo vệ xung quanh cho. Anh cứ yên tâm, dù có phải liều cái mạng nhỏ, chỉ cần chúng tôi còn sống, sẽ không có một còn quý quái nào tiến tới gần anh được!" Nói xong, tay lão cũng siết chặt cây Song Thủ Chiến Phủ, chăm chú quan sát chung quanh.

Bùi Kiêu nhìn về phía Dương Đình Thiên đang chạy lại ngoài xa, cả hai đều thấy được một tia khác thường trong mắt đối phương. Bọn hắn đã hiểu đám người này đang làm gì rồi, bọn họ muốn bảo vệ cho kẻ vừa Giải Phóng, Bùi Kiêu. Nhìn động tác bọn họ thành thạo như thế, có vẻ như trước kia cũng đã từng làm nhiều lần, có thể đây là một thông lệ của giới linh hồn.

Chấp niệm trong cơ thể Bùi Kiêu chỉ hơi không ổn định, vẫn chưa đến mức chấn động, tuy nhiên nếu đã lập được uy rồi, hắn cũng không muốn biểu hiện quá mức nổi trội nữa. Vì vậy, sau khi gật đầu nhẹ một cái, hắn liền nhắm mắt ngồi yên, đồng thời cũng hấp thu một ít năng lượng tiêu chuẩn đang lơ lửng trong không trung. Khoảng năm, sáu phút sau, ước chừng thời gian đã đủ, hắn mở mắt nhìn mọi

người xung quanh, nói: "Vất vả cho mọi người quá, cơn chấn động chấp niệm của tôi đã được trấn áp rồi."

Mọi người đều nhẹ thở phào, sau đó đều vui vẻ ra mặt, thả lỏng tâm tình, có nhiều người còn vui vẻ quan sát cổ đại pháo cận đại bên kia.

Bùi Kiêu yên lặng một lúc, sau đó mới cười nói với người đàn ông trung niên: "Không biết ông họ là gì? Tôi còn chưa được biết tên họ của ông."

Người đàn ông trung niên cười ha ha, trả lời: "Tôi tên là David Robert, anh cứ gọi tôi là David."

Bùi Kiêu gật đầu nói: "Ha ha, không giấu gì ông, tôi quả thật là gã Cao Đăng Tránh Thoát Giả thứ chín, Bùi Kiêu. Bởi vì thời gian tử vong quá ngắn, cho nên còn chưa biết rõ về giới linh hồn, đặc biệt là những chú ý khi chiến đấu đoàn đội, ông có thể giảng giải sơ lược cho tôi được không? Ví dụ như vừa rồi tại sao lại phải bảo vệ cho tôi ấy."

David ngẩn ra một hồi, sau mới lên tiếng: "A, hóa ra là anh không biết... Trong giới linh hồn có một quy định bất thành văn, đó là nếu như một linh hồn có thể sử dụng Giải Phóng, thì kẻ đó chính là chiến lực không thể thiếu của toàn giới linh hồn, có địa vị còn vượt qua Tránh Thoát Giả, Linh Hồn Đặc Thù, thậm chí Cao Đăng Tránh Thoát Giả. Vì vậy, Tự Do Linh Hồn hoặc đoàn đội linh hồn của bất cứ quốc gia nào, một khi gặp một linh hồn vừa sử dụng Giải Phóng, bất kể quốc tịch, bất kể ân oán, nhất định phải bảo vệ kẻ đó đến cùng. Còn nếu như gây tổn thương cho kẻ đó, thì đoàn đội này, hoặc cá nhân này sẽ bị giới linh hồn trên toàn thế giới chế tài và đuổi giết!"

"Ha ha, tôi nghĩ anh cũng biết rằng linh hồn sử dụng Giải Phóng tuy có thể giết được quỷ quái Chân Ma cấp, nhưng sau đó, chấp niệm sẽ bị chấn động một khoảng thời gian. Khi đó linh hồn này gần như không còn sức chiến đấu nữa, ngoài ra không rõ vì lý do gì, linh hồn này sẽ trở thành một thứ cực hấp dẫn đối với quỷ quái chung quanh, cho nên mới có quy định như vậy."

Bùi Kiêu như có điều suy nghĩ, gật gật đầu, hẳn nhớ đến tình hình từng phát

sinh tại ảo giới Phong Đô, khi đó Cung Diệp Vũ cũng vừa sử dụng Giải Phóng nên bị chấn động chấp niệm. Đúng lúc ấy, quả nhiên đã có hai con quỷ quái Chân Ma cấp tập kích bọn hắn, không lẽ là vì bị Cung Diệp Vũ hấp dẫn mà đến hay sao?

David còn chưa dừng lại, nói tiếp: "Đúng rồi, việc này có thể anh cũng không biết đâu nhỉ? Là thế này, khi tiêu diệt quỷ quái Chân Ma cấp, toàn bộ linh hồn có mặt đều sẽ được hưởng một phần lợi tức từ món Thiên Sinh Vũ Khí thu được, không cần biết linh hồn đó có tham gia chiến đấu hay không... Đương nhiên, quyền sở hữu sẽ thuộc về linh hồn hoặc đoàn đội có đóng góp nhiều nhất, những người chung quanh chỉ được hưởng chút lợi tức trong đó mà thôi. Cho nên anh cứ việc yên tâm, món Thiên Sinh Vũ Khí kì lạ này chính là của anh, chỉ cần mỗi người các anh đưa cho chúng tôi 100.000 Euro là được." Nói xong, lão phá lên cười.

Bùi Kiều cảm thấy dở khóc dở cười, khoát tay nói: "Chớ nói là 100.000 Euro, nói thật với ông, gia tài của tôi cũng chỉ có vài chục nghìn nhân dân tệ mà thôi, tôi còn đang muốn đòi tiền đây."

Nét mặt David và một vài linh hồn đứng gần đó lập tức lộ vẻ khó tin, David nói: "Không thể nào? Chỉ có 100.000 Euro thôi mà, đối với Tránh Thoát Giả như tôi thì không tính là gì, những người có Thiên Sinh Vũ Khí cũng không phải là cần thiết lắm. Nhưng đối với một vài Tự Do Linh Hồn thì khác, số tiền đó đủ để họ mua một số năng lượng tiêu chuẩn đủ dùng trong nửa năm, anh không phải là hám tiền đến mức như vậy chứ?"

Tuy Bùi Kiều đã biết rằng Tự Do Linh Hồn trong giới linh hồn rất giàu có, nhưng chẳng qua đó chỉ là trên lý thuyết mà thôi. Dù sao hắn cũng chưa từng trải qua việc làm nhiệm vụ cho tổ chức linh hồn để tích lũy tiền tài và điểm số, rồi lại dùng điểm số để đổi lấy Thiên Sinh Vũ Khí gì đó. Gần như có thể nói, hắn từ lúc bắt đầu, đã trèo lên cấp cao trong linh hồn giới, cho nên tiền tài của thế tục hắn chẳng có bao nhiêu.

Bùi Kiều yên lặng hồi lâu, bất chợt phá lên cười, nói: "Hay là... tôi dùng cái này để thay thế đi, mỗi người một điều nhé, được không?" Nói xong, hắn liền lấy một gói thuốc lá từ trong ngực ra, đưa cho David một điều.

David nghi hoặc nhận lấy, tuy nhiên khi nghe xong, sắc mặt liền biến đổi, nói: "Không thể nào? Thực Phẩm Chấp Niệm? Anh tính dùng cái này để thay thế sao? Anh chịu thiệt lớn rồi."

Bùi Kiêu vẫn vừa cười vừa nói như cũ: "Không việc gì, không việc gì. Nếu như ông đã cảm thấy rằng tôi chịu thiệt thòi, như vậy thì cứ dùng thứ này để thay thế đi." Nói xong, hắn liền đưa cho tất cả mọi người ở đây, mỗi người một điều thuốc, kể cả Dương Đình Thiên đang đứng bên cạnh yên lặng quan sát mọi việc.

Về mặt hơn hai mươi người lúc này đã bị thay thế về kinh ngạc tốt độ, đặc biệt là những Tự Do Linh Hồn bình thường kia, khi nhận được điều thuốc, bọn họ gần như run rẩy cả người, giống như không thể tin nổi vậy. Sau nửa ngày, bọn họ mới đồng thanh reo mừng, lại còn dùng tiếng Đức hô vang những từ ngữ ca ngợi.

Bùi Kiêu thuận tay đốt một điều, rít mạnh một hơi, sau đó nói với David: "Nếu như việc ban thưởng đã hoàn tất, vậy thì nên bàn về hành động kế tiếp đi thôi. Mọi người thấy sắp xếp của tôi lúc này thế nào?"

Đám người này, ngoại trừ David không kèm chế nôi, đã đốt điều thuốc rồi hút lấy hút để, những người còn lại đều cẩn thận cất điều thuốc của mình đi. Đến giờ phút này, bọn họ mới yên lặng nhìn về phía Bùi Kiêu, sau ân huệ này, thái độ bọn họ đối với Bùi Kiêu đã không còn khinh thường nữa, ngược lại, trong ánh mắt lúc này mang theo sự kính sợ và cảm kích.

Sau khi nghe câu hỏi của Bùi Kiêu, một vài Tránh Thoát Giả mới bắt đầu tỏ vẻ nghiêm túc suy nghĩ, hoàn toàn trái ngược với thái độ bác bỏ thẳng thừng lúc đầu. David vừa hít khói vừa hỏi: "Tại sao anh lại phải vội vàng tiến vào khu vực trung tâm như vậy? Nơi đó có đến ba quý quái Chân Ma cấp đấy, tuy rằng anh biết Giải Phóng và có thêm một con quý quái Chân Ma cấp làm trợ lực, nhưng như vậy vẫn hết sức mạo hiểm. Không bằng bây giờ tìm cách hợp nhất các đoàn đội còn lại, mấy trăm người cùng nhau xông lên sẽ có thêm phần nắm chắc. Tuy rằng như vậy anh sẽ khó có thể đoạt lấy món Thiên Sinh Vũ Khí được thực thể hóa ra, nhưng nếu so với tính mạng thì..."

Bùi Kiêu chột cắt lời: "Không phải, là do lo lắng cho tính mạng của chúng ta,

nên tôi mới muốn tiến vào trung tâm ngay lập tức... Lúc này ông cũng đã nói, con quỷ quái hình dạng ác ma kia đang không ngừng trở nên mạnh mẽ hơn. Nói cách khác, thời gian càng dài, nó sẽ càng mạnh. Có lẽ các người cũng đã có nghe nói, trước khi tôi đến Nam Bắc Chiến Trường, đã từng cùng Cung Diệp Vũ tiến vào ảo giới Phong Đô. Khi đó chúng tôi đã gặp một sự cố bất ngờ, có mấy con quỷ quái Chân Ma cấp bỗng xuất hiện và chiến đấu với nhau, trong cuộc chiến đó... Chúng tôi đã đụng độ quỷ quái Ma Vương cấp!"

Ba chữ Ma Vương cấp như có một sức hút kì lạ, hơn hai mươi người ở đây vốn còn đang xôn xao về việc mới nhận được thuốc lá bổ sung chấp niệm, nhưng sau khi ba chữ ấy được nói ra, bọn họ liền trở nên im lặng ngay lập tức, đồng thời nhìn về phía Bùi Kiêu với ánh mắt khó tin.

Bùi Kiêu cũng không để tâm, nhìn bọn họ nói: "Quá trình chiến đấu tôi sẽ không nói tỉ mỉ, nhưng tôi và Cung Diệp Vũ đã suýt phải bỏ mạng trong trận chiến ấy. Ma Vương cấp là cấp độ gần như không có đối thủ, nếu chúng tôi không nhân lúc nó tạm thời suy yếu vì chuẩn bị thăng cấp, không chừng kẻ phải chết lại chính là chúng tôi... Vì vậy, bằng bất cứ mọi giá, không được để cho con quỷ quái hình dạng ác ma kia trở thành Ma Vương cấp, tuy không giết được nó, nhưng nếu xông đến càng sớm, càng có nhiều cơ hội quấy nhiễu nó, làm giảm tốc độ thăng cấp của nó. Chính vì vậy, tôi mong muốn những ai không có Thiên Sinh Vũ Khí mau chóng ra ngoài thông báo tình hình, còn chúng ta thì lập tức đi sâu vào trong, các người thấy thế nào?"

David yên lặng một lúc, hẩn nhìn quanh đám người một lượt, sau đó gật đầu một cái thật mạnh, nói: "Được! Tôi sẽ theo anh! Tôi cũng đại diện cho mọi người tán thành sự sắp xếp của anh, nhưng mà... Sự thật mất lòng, đoàn đội của chúng tôi không phải trực thuộc chính phủ, chúng tôi tiến vào ảo giới này, vốn là vì nếu may mắn tiêu diệt được một con quỷ quái Chân Ma cấp, sẽ có thể lấy được Thiên Sinh Vũ Khí. Nhưng hiện giờ đã chết mất hơn trăm người, do đó cần một lượng tiền lớn để an ủi gia đình của bọn họ. Nói thật, khoản tiền này, cho dù là đám Tránh Thoát Giả chúng tôi có vét hết tài sản cũng không đủ, cho nên... Nếu như trận này thắng lợi, và chúng tôi còn có thể sống sót, anh có thể trả thù lao cho chúng tôi bằng một món Thiên Sinh Vũ Khí không?"

Bùi Kiêu ngấn ra, rồi lại bắt đầu cười tủm tỉm, làm cho vẻ mặt của đám người trở nên khó coi, sau đó hần mới giơ hai ngón tay lên, nói: "Hai món Thiên Sinh Vũ Khí... Tôi dùng hai món Thiên Sinh Vũ Khí làm thù lao! Cho dù mọi người có chết hết toàn bộ, tôi cũng sẽ giao hai món Thiên Sinh Vũ Khí này cho nhóm Tự Do Linh Hồn đi báo tin, ngoài ra cũng sẽ giao toàn bộ Thiên Sinh Vũ Khí của những người đã chết cho họ, như thế được không?"

Mọi người đầu tiên là sững sờ, sau đó đều mừng rỡ như điên. Dựa theo giá cả của Thiên Sinh Vũ Khí ở thị trường Châu Âu, nếu là vũ khí cấp Chân Ma có thuộc tính riêng, giá chợ đêm lên đến một tỷ Euro trên một trăm đơn vị dung lượng, cao hơn so với không có thuộc tính khoảng mười lần. Do đó, hai món Thiên Sinh Vũ Khí cấp Chân Ma là quá đủ để bọn họ chi khoản tiền an ủi, mà có khả năng là sẽ tiết kiệm được một món cũng nên.

"Tốt! Chúng tôi sẽ theo anh!"

Như vậy, tổng cộng có mười hai Tự Do Linh Hồn ở lại, trong đó có ba Tránh Thoát Giả và chính Tự Do Linh Hồn có Thiên Sinh Vũ Khí... Đương nhiên, ngoại trừ ba Tránh Thoát Giả ra, Thiên Sinh Vũ Khí của chín người kia dung lượng chỉ đạt xấp xỉ mười đơn vị mà thôi. Hơn nữa, trong ba Tránh Thoát Giả cũng chỉ có Thiên Sinh Vũ Khí của David là có thuộc tính. Nhưng dù vậy, theo lời của David, đoàn đội của bọn họ cũng coi như khá mạnh, gần như là một phần ba thực lực của tổ chức linh hồn Đức.

Sự lo lắng trong lòng Bùi Kiêu càng thêm trầm trọng. Ngay đến một phần ba thực lực của giới linh hồn của một quốc gia, cho dù cố gắng cách mấy cũng chỉ có thể giết được một con quỷ quái Chân Ma cấp hạng bét, vậy thì dùng được vào việc gì nữa đây?

(Xem ra con đường phía trước thật là dài...)

Mặc kệ thế nào, nếu đã quyết định tiến lên, mọi người cũng không chần chừ nữa. Sau khi Bùi Kiêu thu một cây thương, một cái khiên tròn và khẩu đại pháo hình thù kì lạ vào trong Nhẫn U Minh, cả bọn liền lập tức lên đường, hần cũng chưa kịp kiểm tra dung lượng của mấy món Thiên Sinh Vũ Khí này. Dù sao cũng là

Thiên Sinh Vũ Khí do quỷ quái Chân Ma cấp thực thể hóa ra, chắc hẳn sẽ tốt hơn nhiều so thực thể hóa từ quỷ quái Nhập Ma cấp đỉnh phòng.

Không nói chuyện này nữa, sau khi mọi người rời đi được vài phút, ở nơi đó có một đoàn đội hơn sáu mươi người tiến đến, trong đó, có một người là Tự Do Linh Hồn thuộc đoàn đội của David. Khi vừa đến gần, gã đã chỉ tay vào cái hố trên mặt đất, nói: "Thấy chỗ này không? Đây chính là nơi diễn ra trận chiến. Vị Cao Đẳng Tránh Thoát Giả thứ chín ấy thật là mạnh, chẳng những có thể triệu hồi quỷ quái Ngưu Đầu Chân Ma cấp, mà ngay cả hắn cũng có thể Giải Phóng Thiên Sinh Vũ Khí, hoàn toàn không giống một tay mơ vừa chết vài tháng chút nào."

Sắc mặt hơn sáu mươi người ở đấy đều lộ vẻ kì quặc, ban đầu còn là nửa tin nửa ngờ, sau đó lại là không thể tin được, bởi vì tin tức này thật sự dọa người. Một kẻ vốn bị phần đông trong giới linh hồn gán ghép với cái tên "người may mắn", cho dù sau này có thể trở nên mạnh mẽ, nhưng ít nhất hiện giờ vẫn chỉ là một tay mơ mà thôi, không ngờ rằng thực lực lại kinh khủng đến thế? Đây là linh hồn vừa chết vài tháng ư? Dù hắn có là Cao Đẳng Tránh Thoát Giả thì cũng chẳng phải là hơi quá lời rồi sao?

TỬ VONG KHAI ĐOAN

Zhttty
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 44: Quỷ Quái Chân Ma Cấp Đình Phong (4)

Chỉ có một người thanh niên da trắng cau mày nhìn xung quanh nói: "Cái tên David kia thật ngu xuẩn! Không ngờ hắn đồng ý đi cùng Bùi Kiêu vào nơi ấy thật. Đừng nói là hắn không biết nhé? Sau mỗi lần sử dụng Giải Phóng cần phải nghỉ ngơi vài ngày, bằng không khi sử dụng tiếp thì cường độ và số lần chấp niệm bị chấn động sẽ tăng lên. Cái tên chỉ biết uống bia đen này đúng là ngu si! Một Cao Đẳng Tránh Thoát Giả có thể triệu hồi quỷ quái Chân Ma cấp, biết Giải Phóng, lại có cả năng lực Valkyrie, làm sao có thể chết một cách vô ích như thế này? Mẹ kiếp, hắn cũng biết lý luận về ngày tận thế kia mà..."

Người thanh niên da trắng tên Johnan này chính là kẻ đã mời chào Bùi Kiêu ở lỗi vào ảo giới, hắn là một Tránh Thoát Giả người Anh vô cùng nổi tiếng. Sau khi nhận ra thân phận Bùi Kiêu hắn liền bất kể thiệt hơn, nhanh chóng chạy đến cứu viện cho người có tiềm lực to lớn này. Tuy đã đánh giá sai thực lực của Bùi Kiêu nhưng điều này cũng không ảnh hưởng đến quyết định ban đầu của hắn, thậm chí còn làm cho hắn thêm quyết tâm hơn.

(Tận thế ơ là tận thế, thời gian chỉ còn lại ba năm, trước khi đến thời điểm ấy... Người có tiềm lực to lớn như Bùi Kiêu tuyệt đối không thể chết được!)

Bọn Bùi Kiêu cũng không biết phía sau họ còn có một đoàn viện quân hơn sáu mươi người. Dựa theo tính toán ban đầu, nhóm viện quân đầu tiên phải mất sáu đến mười giờ, hoặc thậm chí là mười hai giờ nữa mới đến được. Có trời mới biết, đến lúc ấy con quỷ quái ác ma đang hấp thu tội nghiệt kia đã mạnh đến mức nào?

Vì vậy, hơn mười người nhờ vào Ngụy Ngưu Đầu mở đường nhanh chóng tiến về phía trước. Trên thực tế, có một con quỷ quái vô cùng mạnh mẽ như Ngụy Ngưu

Đầu ở đây, ngoại trừ Dương Đình Thiên và Bùi Kiêu, những người còn lại đều cảm thấy hâm mộ và ung dung. Hiên nhiên trước đây bọn họ chưa từng nghĩ sẽ có một ngày họ có thể đi vào khu vực trung tâm Nam Bắc Chiến Trường một cách dễ dàng như vậy.

David cảm thán: "Không giấu gì anh, ngoại trừ đoàn đội quy mô lớn do quốc gia thành lập, những đoàn đội nhỏ lẻ như chúng tôi chỉ đủ sức chiến đấu với quỷ quái ở Nam Bắc Chiến Trường mà thôi, vậy nên đây cũng là ảo giới mà chúng tôi quen thuộc nhất. Trước kia, vào mỗi lần muốn tiến vào khu vực trung tâm, chúng tôi đều phải mất ít nhất một tuần, vì vừa phải tính toán vị trí của con quỷ quái Chân Ma cấp mang quân hàm đại tướng, vừa phải tính toán vị trí của các hạm đội quỷ quái bình thường, sau đó dựa vào kẻ hở khi đội ngũ của chúng di chuyển mới có thể tiến vào khu vực trung tâm."

Bùi Kiêu liếc nhìn David, hẳn có một chút cảm tình đối với gã đàn ông người Đức này, tò mò hỏi: "Tại sao các người không liên kết với nhau tiêu diệt con quỷ quái Chân Ma cấp mang quân hàm đại tướng kia nhỉ? Các người có thể biết rõ vị trí của nó, muốn diệt được nó chắc cũng không quá mức khó khăn chứ?"

David và những người chung quanh đều nở nụ cười khổ, cô gái ban nãy nhận ra thân phận Bùi Kiêu lẩm bẩm: "Anh tưởng ai cũng có một con Ngưu Đầu Chân Ma cấp làm hộ vệ sao? Con quỷ quái mang quân hàm đại tướng kia chính là Chân Ma cấp đỉnh phong đấy. Trường khí thể của nó gần như có thể nhìn thấy bằng mắt thường, đây là dấu hiệu của Chân Ma cấp đỉnh phong. Hơn nữa, nó còn có thể chỉ huy khô lâu bộ binh và khô lâu kỵ binh xung quanh, lại còn có bốn con khô lâu kỵ binh Nhập Ma cấp đỉnh phong lúc nào cũng ở cạnh bên bảo vệ nữa. Chưa hết, con quỷ quái này rất khôn khéo, chỉ cần phát hiện có nhiều Tự Do Linh Hồn vây quanh, nó sẽ lui vào trong phạm vi có nhiều quân lính phòng vệ. Nghĩ thử xem, bị một đội ngũ hơn mười nghìn khô lâu bộ binh liên tục dùng tam đoạn thức tấn công, cho dù là 'kẻ mạnh nhất' cũng sẽ không dám xông lên đâu."

(Trường khí thể có thể nhìn thấy bằng mắt thường? Đây là dấu hiệu của Chân Ma cấp đỉnh phong sao?)

Bùi Kiêu bất chợt nghĩ đến Cung Diệp Vũ và con Ngưu Đầu Ma Vương cấp kìa, trường khí thể của cả hai quả đúng là có thể nhìn thấy bằng mắt thường. Vậy thì đó đúng là dấu hiệu của Chân Ma cấp đỉnh phong rồi.

David tiếp lời cô gái, cười khố, nói: "Con quỷ quái mang quân hàm đại tướng này là tổng chỉ huy của liên quân phía Nam, cũng là một vị tướng quân hiển hách trong lịch sử. Sau khi được thực thể hóa trong ảo giới này, hành tung của nó vẫn luôn được các quốc gia chú ý. Có thể nói nó chính là Boss cuối của ảo giới này đây. Nếu như tiêu diệt được nó, Thiên Sinh Vũ Khí đạt được ít nhất cũng sẽ là loại thượng hạng có dung lượng hơn một nghìn đơn vị, vậy anh nghĩ chúng tôi có muốn diệt nó hay không? Chẳng qua là vì mấy lần chặn đánh đều để nó chạy thoát, hơn nữa chúng tôi cũng chịu tổn thất vô cùng nặng nề. Cho nên trừ khi ba cường giả Chân Ma cấp hợp lại, cộng thêm có linh hồn đặc thù có khả năng trung hòa trường khí thể hỗ trợ, bằng không, không thể tiêu diệt được nó, nó quá khôn ngoan."

Bùi Kiêu nhẹ gật đầu, hẳn cũng hiểu được ẩn ý trong lời nói của David... Các tổ chức linh hồn trên thế giới nhìn bề ngoài tưởng chừng như rất đoàn kết, nhưng bên trong lại đấu đá nhau không ngừng. Suy cho cùng, một khi đã động chạm đến lợi ích cấp quốc gia, nhân nghĩa hay mặt mũi gì đó sẽ bị vứt bỏ hoàn toàn, chỉ còn lại hai chữ 'lợi ích' mà thôi. Ba cường giả Chân Ma cấp chính là báu vật quốc gia, há có thể bọn họ lao vào loại hành động đã biết trước là sẽ có tổn thất thảm trọng này sao? Hơn nữa lợi ích cũng khó có thể phân chia đồng đều, ai có tư cách nhận được được nhiều lợi ích nhất, Thiên Sinh Vũ Khí thực thể hóa ra được phân chia như thế nào, không một ai có thể tính toán được. Vì vậy, loại hành động mang quy mô thế giới như thế gần như không thể thực hiện.

Nghĩ đến đây, Bùi Kiêu lại chợt tò mò hỏi: "Đúng rồi, tôi muốn hỏi điều này. Nếu như ảo giới Nam Bắc Chiến Trường được thực thể hóa từ cuộc nội chiến Mỹ, và đã có chỉ huy liên quân miền Nam, vậy chỉ huy liên quân miền Bắc ở đâu?"

Đám người David nhìn nhau, vẫn là David lên tiếng: "Đây cũng là nghi vấn các nhà khoa học. Đã có nhiều quốc gia phái các đoàn đội đi tìm hiểu, với mong muốn dẫn dụ cho chỉ huy của hai phe liên quân gặp nhau, để chúng tự tiêu diệt lẫn nhau, còn chúng ta làm ngư ông đắc lợi. Nhưng mà ai ngờ rằng kết quả... Không có chỉ

huy của liên quân miền Bắc. Quỷ quái mạnh nhất Nam Bắc Chiến Trường chỉ có một con quỷ quái mang quân hàm đại tướng này mà thôi."

"A?" Bùi Kiều càng thêm nghi hoặc, khó hiểu, tuy vậy hắn cũng không hỏi thêm gì nữa, dù sao những chuyện này đối phương chắc chắn cũng không biết, hỏi cũng như không... Hơn nữa, trong chuyện gì còn có gì đó bí ẩn, hắn tựa như nghĩ ra điều gì đó.

(Nội chiến Mỹ, thắng lợi cuối cùng thuộc về liên quân miền Bắc, cũng chính là quân đội của chính phủ. Áo giới này lại được thực thể hóa từ trận chiến nổi tiếng nhất, ngay đến quỷ quái cũng tồn tại dưới hình thức quân đội, lại còn có cả quân hàm. Nếu như chỉ huy liên quân miền Nam đã xuất hiện, miền Bắc không thể nào không tồn tại một vị chỉ huy có cùng cấp độ, thậm chí còn phải mạnh hơn chỉ huy liên quân miền Nam nữa. Dù sao năm đó liên quân miền Bắc đã giành được thắng lợi, như vậy trong tiềm thức của mọi người, liên quân miền Bắc đương nhiên là mạnh hơn một chút...)

Bùi Kiều cảm thấy như mình đã nghĩ ra một điều gì đó, nhưng cần thận nghĩ lại thì chẳng có gì rõ ràng cả. Vì vậy hắn chỉ có thể tạm thời gạt phần tâm tư này sang một bên, tập trung chú ý vào tình hình trước mắt.

(Ba con quỷ quái Chân Ma cấp, hai con kia tạm thời không cần nói, chênh lệch thực lực giữa các tộc loại quá lớn, không thể nào chống lại Ngụy Ngưu Đầu được, phiền phức nhất chính là con quỷ quái Chân Ma cấp có hình dạng ác ma kia. Dựa theo những tư liệu ta đọc được, quỷ quái trong Nam Bắc Chiến Trường phần lớn đều mang hình dạng quân lính, Hoàng Kim Quốc Độ thì là đa số người da đỏ, còn hình dạng ác ma... Chính là đặc trưng của Ác Ma Thành, có trời mới biết con quỷ quái hình dạng ác ma này có thuộc một tộc loại nào đó trong Ác Ma Thành hay không, nếu thật như vậy, lần này đúng là đùa với lửa rồi.)

Bùi Kiều quả thật đang có tâm thế đùa với lửa, đương nhiên một phần là vì tạo thế, hắn muốn cho giới linh hồn nhìn thấy hình ảnh một cường giả đang quật khởi, để đến một ngày nào đó hắn có thể nói ra tình hình ở Địa Ngục, hơn nữa là để giảm bớt trở ngại khi hắn thu nhận các linh hồn đặc thù trên phạm vi toàn thể giới. Thứ

hai, hẳn đã bén mùi hấp thu Thực Phẩm Chấp Niệm mất rồi, chỉ trong một thời gian ngắn đã tăng được một trăm năm mươi đơn vị chấp niệm, lợi ích mang lại lớn đến khó có thể tưởng tượng, hẳn không thể không động tâm, vì vậy một trong những nhiệm vụ chủ yếu của chuyến đi này chính là phải đạt được thêm càng nhiều Thiên Sinh Vũ Khí càng tốt. Do đó nếu như trước mắt có ba con quỷ quái Chân Ma cấp đang tập trung một chỗ, hẳn tuyệt đối sẽ không bỏ qua!

Trong lúc đám người David đang kẻ lo lắng, người hưng phấn, còn Bùi Kiêu và Dương Đình Thiên đang yên lặng dõi mắt về phía xa, bỗng nhiên từ đâu đó vọng lại một tiếng rống xé trời. Tiếng rống này nửa giống tiếng thú lại có phần giống tiếng dơi, bén nhọn đỉnh tai, tựa tựa như âm thanh khi người ta dùng dây kìm cọ xát với thủy tinh vậy. Hơn nữa, tiếp theo sau đó còn có một tràng đạn pháo nổ ầm ầm.

Thời gian dần qua, mật độ của các đội ngũ bộ binh và kỵ binh chung quanh càng lúc càng dày đặc. Tuy rằng Ngụy Ngưu Đầu có thể được xem như một cỗ máy mở đường hoàn hảo, nhưng liên tiếp phải đối đầu với mấy nghìn đội ngũ bộ binh như thế này cũng đã bắt đầu có chút miễn cưỡng. Cứ sau mỗi trận đánh, chấp niệm của nó lại bị chấn động một lần, giống như cơn chấn động chấp niệm của linh hồn thể vậy.

Không chỉ vậy, sự tồn tại của Ngụy Ngưu Đầu là dựa vào Bạo Viêm Cự Phù, vì nó sử dụng năng lượng tiêu chuẩn trong Bạo Viêm Cự Phù để hoạt động, khi chiến đấu quyết liệt sẽ tiêu hao năng lượng tiêu chuẩn rất nhanh, chỉ tầm vài phút đã phải bổ sung một lần.

Nhưng cũng may là khi chiến đấu với một lượng lớn quỷ quái như vậy, sau khi chúng bị tiêu diệt sẽ tạo thành rất nhiều năng lượng tiêu chuẩn. Khi đó Ngụy Ngưu Đầu sẽ thuận thế hấp thu luôn chỗ năng lượng tiêu chuẩn này, vì vậy thoát nhìn nó giống như một động cơ vĩnh cửu vậy.

Chỉ có Bùi Kiêu và Dương Đình Thiên mới biết, Ngụy Ngưu Đầu tuy rằng mạnh thật đấy, nhưng nó lại có một nhược điểm trí mạng là... Thiếu sức bền, nếu như gặp một con quỷ quái Chân Ma cấp có thực lực không chênh lệch nó nhiều lắm, một khi dây dưa đến khi tiêu hao hết năng lượng tiêu chuẩn và bị biến trở lại

thành Bạo Viêm Cự Phủ, thì đó cũng chính là thời khắc tử vong của Bùi Kiều và Dương Đình Thiên.

(Có lợi thì cũng sẽ có hại, không thể mười phen vẹn mười được. Đúng là muốn đạt được bao nhiêu phải mất đi bấy nhiêu...)

Bùi Kiều nhìn Ngụy Ngưu Đầu đứng mãi vô cùng trước mắt, rồi lại lo lắng nhìn về phía có tiếng dơi phát ra khi này, trong lòng thầm tính toán bước đi tiếp theo.

David chợt nói: "Bùi Kiều, có cần phái hai người đi thăm dò một chút không? Chỗ này rất gần nơi chúng tôi đã nhìn thấy con quỷ quái hình dạng ác ma kia. Hơn nữa đi nhiều người sẽ rất dễ bị phát hiện, quỷ quái Chân Ma cấp rất miễn cảm với năng lượng tiêu chuẩn của Tự Do Linh Hồn, ít người sẽ dễ dàng ẩn nấp."

Bùi Kiều ngần ra một hồi, nói: "A? Còn có chuyện này sao? Cũng được... Cứ để tôi đi, phiền ông phái thêm một người nhanh nhẹn phối hợp với tôi."

David gật đầu nói: "Vậy để Andalia đi với người, trong đoàn tốc độ của cô ấy cũng gần bằng với tôi, nhưng về kỹ thuật ẩn nấp lại giỏi hơn tôi nhiều." Nói xong, lão liền chỉ về một cô gái người Đức đang đứng trong hàng, cũng chính là cô gái lúc này đã nhận ra thân phận của Bùi Kiều.

Andalia không từ chối, cô chỉ nhìn Bùi Kiều cười nhạt, lên tiếng: "Tôi biết anh vừa mới chết mấy tháng mà thôi, tuy rằng thực lực quả thật rất mạnh, nhưng hẳn là không biết một số kỹ xảo sử dụng năng lượng tiêu chuẩn nhi, trên đường đi tôi sẽ hướng dẫn anh cách ẩn nấp."

Bùi Kiều nhú mày, tuy vậy vẫn theo sau Andalia tiến về phía trước. Cô gái người Đức vừa chạy vừa nói: "Tập trung tinh thần nhé, chỉ thiêu đốt năng lượng ở chân mà thôi, hơn nữa khi thiêu đốt phải cố gắng duy trì sao cho thật nhịp nhàng. Chậm rãi thôi, như vậy lượng chấn động sinh ra sẽ rất thấp, nếu như không gặp trực diện quỷ quái Chân Ma cấp thì xác suất chúng nó phát hiện ra anh sẽ được giảm xuống rất nhiều."

Bùi Kiều yên lặng làm thử, chấp niệm của hắn đã giờ thông suốt, giống như ngọc lưu ly, hoàn toàn không cần phải tiến vào trạng thái trầm tĩnh để tập trung tinh thần. Quả nhiên khi hắn dùng ý niệm khống chế, năng lượng tiêu chuẩn chỉ được thiêu đốt ở đôi chân, sau đó tần suất thiêu đốt lại dần dần giảm xuống. Tuy thế này sẽ làm cho tốc độ chậm lại, nhưng trạng thái này lại gần như giống với trạng thái không thiêu đốt năng lượng tiêu chuẩn, quả nhiên có thể đánh lừa cảm ứng của quý quái Chân Ma cấp.

(Không biết lực lượng lôi điện của ta có bị chúng cảm ứng được hay không. Nếu như không, ta rất có tiềm năng trở thành trình sát mạnh nhất.)

Trong lòng Bùi Kiều thầm suy nghĩ, nhưng chân vẫn bám sát sau lưng Andalia tiến về vùng thung lũng phía trước.

Trung tâm của Nam Bắc Chiến Trường là một thung lũng rộng lớn tràn ngập khói thuốc súng, tựa như sương mù dày đặc vào buổi sáng sớm vậy. Hai người càng đi về phía trước, khói thuốc súng càng dày đặc, tầm nhìn bị rút ngắn chỉ còn vài chục mét. Tầm nhìn này làm cho Bùi Kiều liên tục nhíu mày, hắn khó có thể tưởng tượng bọn David làm thế nào chạy trốn ra ngoài được, bởi vì với tầm nhìn này, nếu nói là nhìn thấy con quý quái hình dạng ác ma kia thì khoảng cách phải rất gần mới đúng. Nếu quả thực như vậy, với thực lực của đoàn đội này sao có thể thoát được sự vây công của năm con quý quái Chân Ma cấp, hơn nữa ban đầu còn có đến hơn sáu mươi người chạy thoát, bốn mươi người trong đó về sau mới bị con quý quái hình đại pháo giết chết. Tình huống như vậy không thể nào xảy ra được.

Chẳng qua nghi vấn của Bùi Kiều cũng chẳng tồn tại được bao lâu. Khi hai người tiến vào trong thung lũng, trước mắt chợt bừng sáng, một vùng trống trải không hề bị khói thuốc súng bao phủ xuất hiện. Lúc này hai người đang đứng ở lưng chừng núi, lưng dựa vào một khối nham thạch thật lớn, có thể quan sát chiến trường phía dưới một cách rõ ràng.

Đây là khu vực quan trọng nhất của ảo giới Nam Bắc Chiến Trường. Cũng chính nơi đây, trong cuộc nội chiến Mỹ, xảy ra một trận chiến quyết định thắng bại giữa hai phía liên quân Nam, Bắc!

Cả vùng thung lũng này được thực thể hóa hoàn toàn dựa theo thể giới thực, chỉ là không có các loại cây cối thực vật, bầu trời là một màu xám mờ mịt, hơn nữa cũng rộng hơn gấp mấy lần, nhưng về tổng thể và bố cục thì không mấy khác biệt.

Trên dải đất bằng phía trước đang có rất nhiều đội quân khô lâu bộ binh và khô lâu kỵ binh tập hợp ở hai phía tương ứng với hai phe Nam, Bắc. Điều đáng ngạc nhiên là, vốn dĩ bọn chúng phải chiến đấu với nhau không ngừng nghỉ, ấy vậy mà lúc này lại như đang cùng nhau chống lại một phe khác. Có thể nhận thấy mục tiêu chung của chúng chính là ba con quỷ quái Chân Ma cấp ở khu vực trung tâm kia.

Cuối cùng Bùi Kiều cũng đã nhìn thấy hình dạng của ba con quỷ quái Chân Ma cấp này. Ở khu vực rìa ngoài là một con Sói Mặt Người Khổng Lồ dài hơn mười mét... Đúng vậy, hẳn không nhìn lầm! Đúng là Sói Mặt Người Khổng Lồ ở Địa Ngục!

Khi Bùi Kiều vừa nhìn thấy con Sói Mặt Người Khổng Lồ này, toàn thân hắn bỗng chốc phát lạnh. Trên thực tế, cho dù có phải đối mặt với quỷ quái Ma Vương cấp cũng không làm hắn khiếp sợ đến mức này, thế nhưng đây lại là Sói Mặt Người Khổng Lồ... Có thể nói những con quỷ quái ở Địa Ngục chính là trường hợp ngoại lệ!

(Không được sợ! Bình tĩnh lại!)

Bùi Kiều cắn mạnh chót lưỡi một cái, đau đớn sinh ra khi linh hồn thể bị tổn thương hơn xa so với người sống. Vì vậy, từ đầu lưỡi lập tức truyền đến một cơn đau như muốn xé rách linh hồn, cũng nhờ đó làm cho Bùi Kiều tỉnh táo lại đôi chút. Lúc này hắn mới bình tĩnh liếc nhìn Andalia, cô gái người Đức này vẫn đang chăm chú quan sát phía trước, không hề chú ý đến sự thất thố của hắn. Đến đây, tâm tình của Bùi Kiều mới bắt đầu ổn định trở lại.

(Địa Ngục chưa phủ xuống thế giới này, ta không cần hoảng loạn như vậy. Con Sói Mặt Người này ắt hẳn đã vô tình đi qua lỗ hổng không gian đến đây mà thôi, không phải do Địa Ngục trọng điệp (1) với thế giới thực...)

Bùi Kiều càng nghĩ càng thêm quả quyết, do đó tâm tình cũng dần dần phục

hồi. Tuy nhiên hẳn lại nghĩ đến một vấn đề quan trọng... Con Sói Mặt Người Không Lồ này tiến vào ảo giới Nam Bắc Chiến Trường bằng cách nào?

Đầu tiên, lỗ hổng không gian chỉ kết nối với thế giới thực mà thôi, cho nên dù con Sói Mặt Người này đi qua lỗ hổng đó thì nó phải xuất hiện ở thế giới thực mới đúng. Khi đó, không cần biết vì sao nó không bị đuổi giết, vấn đề là làm sao nó vượt qua được sự canh phòng nghiêm ngặt để tiến vào trong ảo giới này? Hơn một nghìn Tự Do Linh Hồn bên ngoài chẳng lẽ đều mù hết rồi hay sao?

Hơn nữa, tuy rằng có vô số tộc loại quỷ quái khác nhau, hay ít nhất là vẫn chưa có con số thống kê cụ thể, hơn nữa còn có nhiều ảo giới với thực lực của giới linh hồn lúc này chưa thể tiến vào khám phá được. Ví dụ như khu vực bên trong cầu Nại Hà, ảo giới Phong Đô, hay phần lớn Ác Ma Thành... Nhưng giới linh hồn cũng đã tìm ra một quy luật, đó là quỷ quái sẽ chỉ xuất hiện ở một ảo giới duy nhất, ví dụ như khô lâu bộ binh của Nam Bắc Chiến Trường sẽ không xuất hiện ở Ác Ma Thành!

Con Sói Mặt Người Không Lồ này vốn là quỷ quái ở Địa Ngục, giờ tự nhiên lại xuất hiện ở Nam Bắc Chiến Trường...

(Nói một cách khác, phải chăng là đã có bàn tay của một người nào đó tác động? Khác với biến động ở Phong Đô, chỉ là sự xuất hiện hàng loạt của quỷ quái Chân Ma cấp thuộc các tộc loại trong ảo giới đó mà thôi, năm con quỷ quái Chân Ma cấp ở Nam Bắc Chiến Trường này... phải chăng chúng đều là do một người, hoặc một lực lượng nào đó mang vào đây?)

Bùi Kiêu càng nghĩ càng thấy khá hợp lý, không, phải nói là vô cùng hợp lý, bằng không thì không thể nào đột nhiên có năm con quỷ quái không thuộc về ảo giới này xuất hiện như vậy... Hẳn không khỏi nhớ lại trước khi tiến vào Nam Bắc Chiến Trường, ở trong căn biệt thự xa hoa nọ, hẳn đã nhìn thấy mười một gã lính đánh thuê mặc áo choàng đen, còn có đôi mắt âm lãnh của bọn họ...

(Lính đánh thuê vì sao lại phải vào ảo giới? Hơn nữa chỉ với mười một người, dựa vào tiêu chuẩn của giới linh hồn, không thể nào đối đầu được với quỷ quái Chân Ma cấp được... Chờ khi giải quyết xong sự tình lần này, sẽ phái bọn Lý Lâm

đi điều tra kỹ càng một chút đám lính đánh thuê này, thật là đáng ngờ...)

Bất kể thế nào, sự chú ý của Bùi Kiêu vẫn luôn tập trung vào ba con quỷ quái Chân Ma cấp trước mắt, ngoại trừ con Sói Mặt Người ở xa tít ngoài rìa kia, còn có một con Sagittarius (2) ở gần trung tâm hơn một chút... Ách, nói một cách chính xác là một con Centaur (3) biết dùng cung, chiều cao phần thân người là hơn một mét, tổng thể cao đến ba, bốn mét. Đây là một con quái vật mang thân dưới là ngựa nhưng mình, đầu và hai tay lại là người. Trên tay của nó đang cầm một cây cung khổng lồ màu xanh biếc, mỗi lần bắn ra đều có ánh sáng xanh lóe lên, liền theo đó là một đám lớn khô lâu bộ binh bị hóa thành năng lượng tiêu chuẩn. Tầm bắn rất xa mà lực công kích cũng mạnh mẽ vô cùng.

Ở trung tâm nơi hai con quỷ quái này đang bảo vệ, quả thật là có một trận đồ hình tròn với những ký hiệu kì quái, thoạt nhìn giống như là một loại chữ viết, hoặc một số hình vẽ phác họa trừu tượng một số loài thú vật hay đồ đẳng (4) nào đó, kì quái đến khó tả. Trận đồ ký hiệu này có đường kính khoảng năm mươi mét, ở tâm trận có một con quỷ quái toàn thân đầy những bắp thịt đỏ hồng, cao khoảng hai, ba mét đang ngồi.

Sau lưng con quỷ quái này có một đôi cánh dơi dài ba, bốn mét màu đen, còn to lớn hơn thân thể của nó rất nhiều. Toàn thân nó không có da mà khắp người lộ ra đầy những bắp thịt đỏ hồng, trên đầu còn có một cặp sừng cong vút, quả thật giống như hình dạng điển hình của ác ma trong kinh thánh.

Con quỷ quái ác ma này tuy chỉ ngồi ở trung tâm trận đồ, nhưng từ bốn phía rìa biên giới liên tục có những đoàn tội nghiệt bay đến cho nó hấp thu. Mỗi khi hấp thu xong một đoàn tội nghiệt, đôi cánh dơi sau lưng nó lại càng đen tối hơn, đồng thời lại càng thêm to lớn. Tuy nhiên Bùi Kiêu cũng không rõ đây có phải là do hản tướng tượng ra hay không.

Tình hình trên chiến trường lúc này lại có biến hóa lớn phát sinh, khô lâu bộ binh và khô lâu kỵ binh của hai phe đang tập trung lại, thậm chí Bùi Kiêu còn nhìn thấy trong hàng ngũ có ba, bốn con to hơn hẳn những con khác, không biết chúng là Chân Ma cấp hay chỉ là Nhập Ma cấp đỉnh phong mà thôi. Nhưng bất kể là loại quỷ

quái nào, tất cả bọn chúng đều tập trung hết về thung lũng phía dưới, bao vây chung quanh ba con quỷ quái Chân Ma cấp.

Con Sói Mặt Người Khổng Lồ kia tuy là quỷ quái Chân Ma cấp, nhưng Bùi Kiêu lại lấy làm lạ vì sao nó không sinh trưởng thêm hai cái đầu nữa, không giống với hình dạng khi tiến giai của Sói Mặt Người Khổng Lồ ở Địa Ngục. Nhưng nó đúng thật là Chân Ma cấp, bởi vì chung quanh người nó có từng làn sóng chấn động kì dị, tuy còn chưa thể nhìn thấy bằng mắt thường, nhưng từ sự chấn động này Bùi Kiêu có thể nhận ra được, đúng là hình thái ngưng tụ của trường khí thể mà hắn đã từng thấy khi còn ở ảo giới Phong Đô.

Ngoài ra, quanh thân con Centaur kia cũng có hiện tượng như vậy, cho nên chắc chắn nó cũng là quỷ quái Chân Ma cấp.

Chỉ có con ác ma màu đỏ kia... Trong phạm vi một nghìn mét quanh thân thể nó có một vòng trường khí thể đỏ thẫm liên tục chấn động, chính là loại trường khí thể có thể nhìn thấy được bằng mắt thường, cũng là dấu hiệu của Chân Ma cấp đỉnh phong!

Nó... có lẽ là cùng đẳng cấp với Cung Diệp Vũ...

Bùi Kiêu trầm nghĩ, trong lúc vô tình, hai tay hắn đã bất giác nắm chặt.

Chú thích:

1. Trọng điệp: chồng chéo lên nhau.

- Hai thể giới trọng điệp: toàn bộ mọi thứ của hai thể giới lồng ghép và chồng chéo lên nhau. Thể giới này có được những đặc điểm và quy tắc của thể giới kia. (Mời các bạn đọc VHTL, đoạn không gian Chủ Thần trọng điệp với các thể giới phim kinh dị để hiểu rõ hơn.)

2. Sagittarius (nv - 射手座 – xạ thủ tọa): tên gọi khác là Archer – cung thủ, là tên chòm sao Nhân Mã trong 12 chòm sao hoàng đạo (zodiac). Sagittarius nổi tiếng là giống loài tài năng và có tri thức rộng lớn, không những hiểu biết trong nhiều

lĩnh vực mà còn có kỹ năng chiến đấu tuyệt vời, đặc biệt là khả năng sử dụng cung tên.

3. Centaurus (nv - 半人马 – bán nhân mã): tên gọi khác là Centaur, cũng là tên một chòm sao. Centaurus là sinh vật thần thoại có tính khí nóng nảy ưa thích bạo lực và chề chén, tuy nhiên hình dạng vẫn là nửa người nửa ngựa giống Sagittarius chứ không bị thiếu bộ phận nào cả. Từ “bán nhân mã” chỉ được dùng với ý nghĩa phân biệt giữa Centaurus và Sagittarius mà thôi.

- Có thể hiểu ý tác giả muốn nói ở đây là: con quỷ quái này là loài hung bạo, tàn ác chứ không đẹp và hiền lành như Nhân Mã trong hoàng đạo.

4. Đồ đảng (tiếng Anh - totem): “động vật, cây cỏ, đồ vật hoặc hiện tượng tự nhiên mà tộc người nguyên thủy coi là biểu tượng thiêng liêng của bộ tộc mình và tin rằng những thứ đó có mối liên hệ siêu tự nhiên và có sự gần gũi máu thịt”. (Theo Từ điển tiếng Việt).

TỬ VONG KHAI ĐOAN

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 45: Tập Kết Nào! (1)

"Đi thôi".

Sau khi hai người cẩn thận quan sát một lát, Bùi Kiều mặt tái đi thấp giọng nói. Nói rồi hẩn bèn cẩn thận quay về chỗ ẩn nấp lúc trước.

Andania ở bên cạnh đang nhìn say sưa nghe thể thoáng ngẩn ra nhưng rồi vẫn vô cùng nhu thuận theo sau Bùi Kiều. Cho đến khi hai người cẩn thận ẩn nấp trở về khu vực tràn ngập khói lửa trước kia rồi, Andania mới ngạc nhiên nói: "Ma quỷ trong Vùng Đất Hoang Tưởng đang tiến hành công kích bọn chúng. Như vậy dù ba con ma quỷ này có thực lực cấp Chân Ma thì phỏng chừng cũng sẽ bị biến quỷ đè cho chết. Quá là nhiều quỷ quái đi, tôi cũng là lần đầu tiên thấy..."

Bùi Kiều xanh mặt nói: "Không, không phải như thế. Mặc dù lũ quỷ kia đang vây công chúng nhưng trên thực tế cũng đang không ngừng tăng cường thực lực của chúng, hoặc ít ra là tăng cường thực lực con ác ma kia. Tối đa trong 24 tiếng đồng hồ nữa, con ác ma kia nói không chừng sẽ có thể đột phá ngưỡng cấp Chân Ma đạt tới thực lực cấp Ma Vương không hoàn chỉnh. Nếu thực là tới lúc đó thì trừ khi là lập tức tìm được Cung Diệp Vũ từ Trung Quốc tới, không thì chúng ta đều chết chắc!"

"Cấp, cấp Ma Vương?" Andania lắp bắp sợ hãi. Cô kinh ngạc đến mức gần như hét toáng lên nhưng có điều lại lập tức phục hồi lại tinh thần, vội dùng bàn tay nhỏ bưng kín miệng mà nói: "Cấp Ma Vương không phải chỉ là đẳng cấp mà các nhà khoa học dự đoán sao? Sao mà có thể có thật được? Hơn nữa, dù đẳng cấp này có thật thì vì sao hàng tá ma quỷ phổ thông vây công lại là giúp cho ba con ma quỷ cấp Chân Ma chứ?"

Bùi Kiều không chần chừ mà nói thẳng luôn: "Là vì hấp thụ. Hiện nay, Thế giới Tâm Linh chỉ biết rằng sau khi một ma quỷ hấp thụ số lượng lớn nghiệp chướng xong, thực lực sẽ dần dần tăng lên, hình thể cũng sẽ trở nên rất to lớn, thế nhưng có rất ít người biết rằng khi ma quỷ hấp thụ nghiệp chướng đến điểm giới hạn sẽ có khả năng rất lớn tăng lên đẳng cấp thực lực của nó. Chẳng hạn như từ cấp Nhập Ma tăng lên cấp Nhập Ma đỉnh phong, từ cấp Nhập Ma đỉnh phong tăng tới cấp Chân Ma."

Andania cũng nói một cách kỳ quái: "Cái này tôi cũng biết. Đã từng có tổ chức tâm linh của một quốc gia làm thực nghiệm thế này, đem lượng lớn nghiệp chướng nhồi vào một ma quỷ cấp Nhập Ma đỉnh phong. Kết quả con ma quỷ cấp Nhập Ma đỉnh phong đó biến thành ma quỷ cấp Chân Ma, mà tổ chức tâm linh nước đó cũng bị thương chí mạng, về sau không phát triển thêm được chút nào. Có điều, cũng không chỉ mình nước này đã tiến hành thực nghiệm đó. Hai năm trước, nước Mỹ cũng đã làm thực nghiệm này, hơn nữa còn có thêm ba lớp tường siêu hợp kim điện từ, lại chọn ma quỷ lấy ảo thuật làm chính để nhồi. Vì thế nên dù có thành cấp Chân Ma cũng không thể phá bỏ lớp tường siêu hợp kim điện từ. Ấy thế nhưng dù cho họ có nhồi lượng lớn nghiệp chướng vào con ma quỷ này, thậm chí đã đạt tới cấp Chân Ma đỉnh phong, bộc lộ ra trường khí có thể thấy bằng mắt thường nhưng vẫn không khiến nó tăng lên cấp Ma Vương được. Con quỷ này sau cùng lại tự bạo tiêu tan. Đây là tình huống mà cả nhà khoa học cũng không thể giải thích. Thế nên... thực sự có ma quỷ cấp Ma Vương ư?"

Những tin tình báo này Bùi Kiều cũng biết. Trong một tháng ở trong nhà hấp thụ đồ ăn chấp niệm, hẳn không ngồi suông ăn chơi hưởng thụ mà nhờ Dương Húc Quang sưu tầm cho hẳn rất nhiều tài liệu về các mặt của Thế Giới Tâm Linh. Đối với hẳn mà nói, những tài liệu này cũng quan trọng giống như kinh nghiệm chiến đấu hay Vũ Khí Thiên Sinh vậy. Nói cho cùng hẳn chỉ mới tiếp xúc với Thế giới Tâm Linh mấy tháng mà thôi. Một phần về nghiên cứu thăng cấp ma quỷ cũng được đề cập trong tài liệu, đặc biệt nói đến tình huống ma quỷ ở sau cùng tự bạo tiêu tan và có thật có ma quỷ cấp Ma Vương hay không đã trở thành tiêu điểm tranh luận của các nhà khoa học Thế giới Tâm Linh.

Cũng chính vì vậy nên lúc đầu khi phát hiện ra Đầu Trâu Mặt Ngựa cấp Ma

Vương ở Vùng đất Hoang Tường, Phong Đô thì trừ Bùi Kiêu ra, mấy người Dương Húc Quang mới có thể kinh ngạc như vậy. Có điều lúc đó Bùi Kiêu chưa biết hết những thứ này mà thôi.

Thế nhưng giờ Bùi Kiêu đã hiểu rồi. Hắn nghiêm túc nói: "Không chỉ quả thực có ma quỷ cấp Ma Vương, hơn nữa muốn tạo ra ma quỷ cấp Ma Vương không đơn thuần là nhồi nhét nghiệp chướng dư giả là đủ mà nhất định phải cần nuốt lượng lớn ma quỷ. Có lẽ là phải hấp thu năng lượng cơ bản của những ma quỷ này, cũng có thể là phải hấp thu những thứ còn lại sau khi chúng tiêu tan. Ấy thế nhưng đại đa số người không biết rằng ma quỷ cấp Chân Ma đỉnh phong cần nuốt lượng lớn ma quỷ khác hoặc ma quỷ cùng cấp thì nó có thể tiến cấp trở thành ma quỷ cấp Ma Vương!"

Andania bấy giờ mới kinh ngạc kêu lên: "Ai chà, còn có cả phân tích như thế ư? Phải rồi, hàng loạt Bộ Binh Xương Khô vừa rồi mới nhìn thấy, một khi chúng nó bị đánh cho tiêu tan lập tức có rất nhiều nghiệp chướng bị trện đồ phù văn hấp thu hết. Nói như vậy, con ma quỷ kia đang trùng kích cấp Ma Vương ư? Trời ạ!"

"Không sai!" Bùi Kiêu nghiêm túc nói: "Bởi thế, hàng loạt ma quỷ phổ thông này chẳng những không phải là đến giúp chúng ta mà đang hại ngược. Nếu cứ tiếp tục có lượng lớn Bộ Binh Xương Khô, Kỳ Binh Xương Khô, thậm chí là ma quỷ cấp Nhập Ma đỉnh phong nhằm vào ba con ma quỷ cấp Chân Ma triển khai tấn công thì thời gian dành cho chúng ta sẽ tối đa còn hai mươi tư canh giờ, rồi Chiến trường Nam Bắc này rất có khả năng sẽ xuất hiện một con ma quỷ cấp Ma Vương!"

Đương nhiên là con ma quỷ loại ác ma này tối đa chỉ có thể trở thành cấp Ma Vương không hoàn thiện thôi, giống như Đầu Trâu Mặt Ngựa trong Vùng Đất Hoang Tường ở Phong Đô ban sơ. Dầu sao lúc đó là con Đầu Trâu cấp Ma vương cần nuốt Mặt Ngựa rồi mới rốt cuộc trở thành cấp Ma Vương chân chính.

(Dù sao thực lực của một cấp thật sự chênh lệch quá nhiều, hầu như đã không phải là lấy số lượng có thể địch nổi. Giống như cấp Nhập Ma và Chân Ma, quả tình là chênh lệch như trên trời với dưới đất. Mà tới cấp Ma Vương thì chênh lệch càng tăng khủng khiếp. Bởi vốn dĩ thực sự thăng cấp cũng không phải chuyện gì đơn

giản.)

Bùi Kiêu âm thầm tự định ra đối sách trong lòng. Không bao lâu, hắn và Andania về tới chỗ những người vẫn đang chờ đợi trong khói lửa ngập tràn. Vốn chỉ là ẩn núp trinh sát mà thôi, với lại Ngụy Đầu Trâu cũng xen lẫn giữa đoàn người, có một ma quỷ cấp Chân Ma như thế tọa trấn nên tuyệt không có con ma quỷ dui mù nào dám qua cửa bông đùa, dù sao trường khí cũng không phải đồ bỏ. Chính vì biết điều này nên Đại Vệ và bọn tay chân của gã mới có thể hưởng phần, đều ngồi xuống đất nghỉ ngơi như thể đương nhiên phải thế như vậy.

Nhìn thấy hai người Bùi Kiêu trở về, đám người kia liền đứng lên. Tất cả đều vội vàng hỏi thăm tình hình ở trung tâm khu vực. Bùi Kiêu cũng không dấu diếm nói ra hết toàn bộ tình hình đã thấy dọc đường, đồng thời nói ra suy đoán khả năng ra đời ma quỷ cấp Ma Vương. Lập tức, tất cả mọi người trầm mặc lại, trong lúc nhất thời tất cả đều yên lặng nhìn vào Bùi Kiêu hoặc là Đại Vệ.

Dù sao thì từ lúc bắt đầu bọn họ cũng đã nghĩ sẽ đi theo Bùi Kiêu thẳng đến khu vực trung tâm. Cái chính cũng không phải vì hai kiện Vũ Khí Thiên Sinh, cái đó hoàn toàn là phụ mà nguyên nhân thực sự khiến bọn họ nguyện ý đi theo là vì sự có mặt của Ngụy Đầu Trâu. Một Ngụy Đầu Trâu với thực lực vượt xa ma quỷ ở Chiến trường Nam Bắc như vậy tương đương với việc đảm bảo cho mạng sống của bọn họ. Huống chi tuy Bùi Kiêu cũng không phải cường giả cấp Chân Ma nhưng thực lực của hắn tuyệt đối sẽ không yếu hơn ma quỷ cấp Chân Ma thông thường. Hắn còn có thể sử dụng "Giải Phóng", đó mới là điểm quan trọng!

Ấy thế mà giờ Bùi Kiêu lại nói cho họ biết rằng rất có thể tiếp theo bọn họ sẽ phải đối mặt ma quỷ cấp Ma Vương. Cái này đã không còn đơn giản như ma quỷ cấp Chân Ma. Tuy rằng bọn họ không biết đến sự kinh khủng của ma quỷ cấp Ma Vương nhưng từ chênh lệch thực lực giữa cấp Nhập Ma và Chân Ma cũng có thể nhìn ra được ma quỷ cấp Ma Vương kinh khủng đến mức nào. Đó đã không phải là chênh lệch mà người ta có thể dùng thêm vài từ là miêu tả nổi.

Bùi Kiêu vẫn khá bình tĩnh tỉnh táo. Dù phải đối mặt với ánh mắt mong chờ của mọi người thì hắn vẫn nhoen cười nói: "Yên tâm đi. Tôi không tự đại đến mức đó

đầu. Mặc dù hiện giờ ma quỷ loại ác ma kia còn chưa đạt đến cấp bậc Ma Vương nhưng từ trường khí của nó đến xem thì có khả năng thực lực còn mạnh hơn Ngụy Đầu Trâu. Thế nên tôi đã không lỗ mãng dẫn các vị xông lên tìm chết, thế hoàn toàn là tìm cách giết người thôi. Mục tiêu của tôi không phải điều đó. Nếu chúng ta đã không cách nào dựa vào chính mình để đánh bại con ma quỷ loại ác ma kia thì điều duy nhất chúng ta có thể làm bây giờ là trì hoãn tốc độ trở nên mạnh mẽ của nó, chí ít là không để cho nó trở thành ma quỷ cấp Ma Vương trước khi đại bộ phận viện trợ đến."

Đang lúc mọi người bắt đầu xuất phát nhằm về trung tâm khu vực thì các Linh Hồn Tự Do không có Vũ Khí Thiên Sinh cũng xuất phát tới lối vào Chiến trường Nam Bắc. Nhiệm vụ của bọn họ rất đơn giản, đó là truyền tình hình hiện thời tại Chiến trường Nam Bắc ra ngoài khiến đoàn đội bên ngoài nhanh chóng phái viện quân tới. Suy cho cùng, dù là ma quỷ cấp Chân Ma đang tụ tập cùng một chỗ với mọi người hay ma quỷ loại ác ma đang hấp thu nghiệp chướng màu đen trở nên mạnh mẽ đều là tin tức tương đối kinh người. Bởi như thế, khi tụ tập đủ một, hai nghìn Linh Hồn Tự Do thì các đoàn đội nhất định sẽ tiến vào Chiến trường Nam Bắc để đi tới vùng đất trung tâm nơi này.

Nguyên nhân chủ yếu nhất là vì dù ma quỷ cấp Chân Ma tựa như tử thần chuyên tàn sát Linh Hồn Tự Do nhưng cũng là bảo tàng di động chắc chắn có thể hiện thực hóa Vũ Khí Thiên Sinh, nói chính xác ra thì tựa như quái boss trong game online vậy. Bình thường, phần lớn ma quỷ cấp Chân Ma hoặc đi lang thang khắp chốn hoặc nấp giữa vô số ma quỷ phổ thông, chỉ có đoàn đội của tổ chức cấp quốc gia mới có thể giải quyết nhiều ma quỷ phổ thông như vậy để tìm thấy nó, có thể nói là một việc cực khó khăn. Thế mà lúc này có đến ba con tập trung ở một chỗ, nếu có một đến hai nghìn Linh Hồn Tự Do cùng xuất kích thì muốn ăn hết chúng nó cũng không tính là chuyện quá mức khó khăn.

Người mà Bùi Kiêu nói tới chính là những người này. Hẳn tin rằng dưới sự thúc đẩy của lợi ích, số nhân viên tới tuyệt đối sẽ không ít hơn một nghìn, trong đó sẽ có ít nhất hai mươi Trách Thoát Giả, thậm chí nói không chừng còn có một, hai Trách Thoát Giả cấp cao. Cho đến khi đó, cơ hội chiến thắng ma quỷ loại ác ma mới có thể tăng nhiều lên. Có điều trước đó, ắt hẳn phải tuyệt đối không để cho ma quỷ loại

ác ma tiến giai thành cấp Ma Vương không hoàn chỉnh, nếu không tất cả bọn họ đều phải chết... Trừ khi là xuất hiện dạng người mạnh nhất như Cung Diệp Vũ, không thì chỉ dựa vào nhân số cũng căn bản không làm nên chuyện gì.

"Kế hoạch của tôi là như thế này..." Bùi Kiêu nhìn thăm dò những người xung quanh, hắc cười và nói ra dự định của mình.

Nếu phương pháp gia tăng sức mạnh của ma quỷ loại ác ma là giết chết ma quỷ xung quanh trận đồ phù văn, sau đó hấp thu nghiệp chương và năng lượng cơ bản của chúng thì tức là chỉ cần ngăn cách ma quỷ xung quanh nó, khiến xung quanh nó không có ma quỷ tồn tại thì nhất định tốc độ trở nên mạnh mẽ của nó sẽ giảm trên diện rộng. Và lại nó canh giữ ở giữa trận đồ phù văn nên không thể di chuyển ra ngoài tấn công mọi người... Như vậy, tấn công ma quỷ phổ thông vậy công nó chính là cách để ngăn cản nó trở nên mạnh hơn!

"Không chỉ như thế. Trong khi chúng ta tấn công những ma quỷ phổ thông này, con ma quỷ loại ác ma có thể sẽ đứng im canh giữ, thế nhưng hai con ma quỷ cấp Chân Ma còn lại sẽ có thể chạy đến tấn công chúng ta. Khi đó hãy nhân cơ hội mà xử lý luôn chúng nó. Cứ như vậy, sẽ chỉ còn lại một con ma quỷ cấp Chân Ma đỉnh phong, đợi được viện quân tới rồi chúng ta sẽ không phải ngại nó nữa."

Đó là kế hoạch của Bùi Kiêu. Dùng phương pháp trái ngược không đi tấn công ma quỷ ác ma mà tấn công kẻ địch của nó là mấy vạn Bộ Binh Xương Khô, Kỵ Binh Xương Khô phổ thông các loại, như thế sẽ giảm mạnh tốc độ ma quỷ loại ác ma trở nên mạnh mẽ và để trì hoãn thời gian.

Mọi người lại thương lượng một phen. Tuy nói số lượng ma quỷ phổ thông nhiều lên hàng vạn nhưng có Ngụy Đầu Trâu làm lá chắn thịt và chiến lực chính nên lũ ma quỷ này cũng không tạo thành phiền toái gì, chỉ cần mọi người cẩn thận chút không để lượng lớn ma quỷ bao vây là được. Vì lẽ đó mọi người không có chút chần chừ nào thêm, đều cùng nhau đi theo Bùi Kiêu tiến về trung tâm chiến trường.

Mà lúc này đây, đội ngũ Linh Hồn Tự Do kia đã xuất phát từ lâu, giờ bọn họ đã tiến đến rất gần cửa vào Chiến trường Nam Bắc. Vốn dĩ lấy tốc độ của bọn họ tuyệt đối không có khả năng đi tới cửa Chiến trường Nam Bắc nhanh như thế, nhưng bởi

vì dọc đường gặp đoàn viên của nhóm Ước Hàn, Ước Hàn biết được tình huống khẩn cấp đã không suy nghĩ nhiều lập tức sai một gã linh hồn đặc thù trong nhóm đi cùng nhóm người báo tin này.

Năng lực của gã linh hồn đặc thù này có phần vô tích sự là khiến những người xung quanh có thể thiêu đốt thêm nhiều năng lượng cơ bản khiến tốc độ tiến lên tăng gấp mấy lần. Trên thực tế, lúc năng lực của tên này phát động thì những người xung quanh ngoài di chuyển ra, năng lượng cơ bản cũng không thể gia tăng thêm sức lực hay phản ứng...vv gì cả. Nói cách khác, ở trong chiến đấu nó gần như chẳng hữu dụng.

Song lại vừa khéo phù hợp trong trường hợp cần truyền tin này...

Bởi vì thế, nhóm Linh Hồn Tự Do này đã đi tới lối vào Chiến trường Nam Bắc trong thời gian cực ngắn. Mà ở nơi này vẫn còn có một đoàn đội hơn trăm người đang tuyển thành viên lẻ tẻ. Khi bọn họ nhìn đến nhóm người này vội vã chạy về, phản ứng đầu tiên là như thể phía trước có đoàn đội toàn diệt.

"Không, tuy là bọn tôi gần như bị diệt hết nhưng vẫn đang ở tiền tuyến chiến đấu kiên cường. Vì ở khu vực trọng yếu của Chiến trường Nam Bắc, chúng tôi đã phát hiện một con ma quỷ loại ác ma cấp Chân Ma cùng bốn con ma quỷ cấp Chân Ma nữa, không ngờ rằng chúng nó..."

Người ăn nói tốt nhất trong nhóm linh hồn tự do này liền đem tình hình ở khu vực trung tâm Chiến trường Nam Bắc nói ra oang oang. Đoàn đội này chỉ có hai Trách Thoát Giả, rõ ràng là đoàn đội phổ thông dân gian phi chính phủ mà thôi. Mục tiêu của bọn họ chỉ là những ma quỷ cấp Nhập Ma đỉnh phong, gặp phải cấp Chân Ma chỉ có thể vắt giò chạy trốn, giờ lại nghe thấy chuyện còn đáng sợ hơn đụng phải cấp Chân Ma, nhất thời người của đoàn đội này bị chuyện trải qua của hơn hai mươi người Đại Vệ khiến cho sợ hãi vô cùng, đặc biệt là khi nghe thấy Bùi Kiêu không chỉ có thể triệu hoán một con Đầu Trâu khổng lồ cấp Chân Ma siêu mạnh mà bản thân còn có thể "Giải Phóng", nhiều Linh Hồn Tự Do trong đám người này đều kêu lên ngạc nhiên, có thể tưởng được bọn họ bị rung động ra sao.

Hai gã Trách Thoát Giả cầm đầu cũng không phải nhân vật lợi hại gì, bọn họ tất

nhiên cũng là nằm trong nhóm bị dọa sợ. Mãi cho đến lúc gã Linh Hồn Tự Do kia kể xong tin tức ở khu vực trung tâm, một trong hai người mới lên tiếng: "Tuy là tình hình bên trong quả thực rất khẩn cấp nhưng thực lực đoàn đội bọn tôi quá nhỏ yếu... Chi bằng chúng ta cùng đi ra bên ngoài Vùng Đất Hoang Tưởng kể chuyện này cho những người khác đi. Trước khi tôi tới đây có nghe nói Varos cũng ở trong biệt thự bên ngoài. Nếu là có thêm hãn và đoàn đội của hãn, tin rằng chúng ta sẽ có khả năng cực lớn tiến vào khu vực trung tâm Chiến trường Nam Bắc."

Linh Hồn Tự Do thông báo thông tin đầu tiên là sừng sốt rồi lập tức mừng như điên nói: "Cha xứ Varos ấy hả? Vậy thì tốt quá! Nếu Cuồng Chiến Sĩ cũng gia nhập thì cơ hội thành công của chúng ta sẽ gia tăng rất lớn đấy!"

TỬ VONG KHAI ĐOAN

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 46: Tập Kết Nào! (2)

[Giờ khắc này, trong một phòng lớn xa hoa ở tầng cao nhất biệt thự ở phía bên ngoài Vùng Đất Hoang Tường Nam Bắc, một người thanh niên tóc vàng mặc trang phục cha xứ màu trắng đang thanh nhả ngòi ở cạnh chiếc bàn tròn. Trước mặt gã có bày một ly cà phê màu đen, chỉ thấy gã vừa thanh tao uống cà phê vừa ung dung xem sách trên tay, nhìn bộ dạng thực giống như thế vương tử quý tộc cổ đại.

Trong căn phòng lớn này, ngoại trừ gã ra còn có bảy người khác gồm năm nam hai nữ. Có điều năm nam một nữ thì ngồi chung một chỗ, còn cô gái có vẻ mặt lạnh lùng thì ngồi trên ghế salon, trước mặt nàng có đặt một thanh trảm mã đao lớn dài hơn ba mét chẳng hề phù hợp với vẻ ngoài mảnh khảnh của cô gái này chút nào.

"Varos! Tên ngớ ngẩn nhà anh! Tôi không phải chạy tới đây để nhìn anh uống nước buổi chiều! Không phải nói lần này nhất định phải đi vào trong Chiến trường Nam Bắc giải quyết hết tổng tư lệnh Nam quân sao? Giờ anh đang làm cái gì đây hả? Vẫn có thể ngồi nhàn nhả ở đó uống cà phê, xem Kinh Thánh nữa!" Vẻ mặt cô gái càng lúc càng lạnh lẽo, đến cuối cùng rốt cục nhện không nổi hét lớn đứng lên. Dù lời của nàng rất nóng nảy nhưng giọng nói đúng là dạng vừa mềm mại vừa dính*, với lại thân hình nàng nhỏ nhắn xinh xắn khác xa phụ nữ da trắng bình thường, tuy rằng đứng lên cũng đạt đến một mét bảy mấy nhưng chung quy vẫn khiến người ta cảm thấy có thể đặt vào lòng tay nhảy múa, Hơn nữa dung mạo nàng cũng rất tinh tế, xinh đẹp, tuy đúng là mắt xanh mũi dọc dừa nhưng có đường nét tinh tế của người Châu Á.

* Chắc ý tác giả là vừa mềm mại vừa đáng yêu!!!

Người thanh niên mặc trang phục cha xứ kia chính là thủ lĩnh Tổ Chức Tâm

Linh nước Mỹ, Varos, cũng là một thành viên trong Tránh Thoát Giả cấp cao.

Hắn thần nhiên liếc nhìn người thiếu nữ nọ rồi lật lật Kinh Thánh trên tay mà nói: "Chúa nói có nghỉ ngơi cho tốt mới chiến đấu tốt được. Cô không cảm thấy trong buổi chiều dịu dàng này, uống chút trà chiều và đọc Kinh Thánh không phải là một chuyện cực kỳ hoàn mỹ sao? Chúng ta vừa mới đi ra từ cuộc chiến ở Hoàng Kim Quốc nên cứ thả lỏng thần kinh chút cho tốt đi đã. Chẳng hạn quyển Ông Lão Và Biển Cả lần trước tôi giới thiệu cho cô cũng không tồi đâu..."

Thiếu nữ vỗ mạnh xuống chiếc bàn tròn lớn, nói như gần là thét: "Có nghỉ ngơi cho tốt mới chiến đấu tốt... Từ lúc nào trong Kinh Thánh xuất hiện câu nói đó hả? Anh đừng tưởng rằng tôi chưa đọc qua Kinh Thánh! Còn nữa, anh uống cũng đâu phải trà mà là cà phê không đường, không sữa! Nhưng mà mấy chuyện đó cũng không phải chính, cái chính là tôi không có thời gian ngồi hầu anh uống trà buổi chiều gì hết. Tôi muốn chiến đấu ấy, tôi phải lấy được Vũ Khí Thiên Sinh ấy, tôi muốn đi đổi đồ ăn chấp niệm ấy. Còn có hơn bốn mươi chấp niệm là tôi có thể đạt được tiêu chuẩn thấp nhất năm trăm chấp niệm. Khi đó, tôi sẽ..."

Varos buông Kinh Thánh xuống, hắn chum chim cười nhìn về phía cô gái, cho đến khi thấy trên trán cô nổi gân xanh thì hắn mới mỉm cười nói: "Hắn... Thực sự quan trọng với cô vậy ư? Kể cả vứt đi chính mình cũng không tiếc? Em gái thân yêu của tôi ơi, người thích tiểu thuyết, yêu mây trắng gió lạnh như cô, mặc dù bị người khác gọi là Cuồng Chiến Sĩ, mặc dù cực khổ như thế cũng hoàn toàn không đáng kể ư?"

Cô gái đầu tiên là đỏ cả mặt lên rồi lập tức xanh mét một mảnh. Nàng rống to: "Không sai! Hắn đã gây nhục nhã quá lớn cho tôi, tôi nhất định phải đánh bại hắn, tôi nhất định phải trả lại nỗi nhục nhã này! Cho nên, trở thành cường giả cấp Chân Ma là khả năng nhất định phải có để đánh bại hắn. Nếu không phải thế, nếu không phải..."

"Vậy thì ngay cả cố gắng và tình ý của mình đều bị phủ bỏ phải không?" Varos khẽ thở dài một cái, hắn lại cầm Kinh Thánh lên, vừa xem vừa nói: "Cường giả cấp Chân Ma ấy ư, không chỉ đơn thuần là dung lượng chấp niệm đạt đến năm trăm là

được đâu, cần phải tìm được 'Nhân'* của mình", thực hiện 'Nhân' của mình, đồng thời thông suốt nội tâm không oán không trách, như vậy mới có thể đạt đến mức cấp Chân Ma. Em gái thân mến của tôi ơi, dựa vào tâm tính hiện giờ của cô không thể đạt đến mức độ đó đâu. Thế nên trước tiên hãy trở lại dáng vẻ mây trắng gió lành của cô đi, như vậy mới có lợi cho cô.

*Nhân trong nguyên nhân, ở đây chỉ lý do thúc đẩy.

Sắc mặt của cô gái vẫn quyết liệt như cũ, nằng lắc mạnh đầu nói: "Đánh bại hẳn... Chứng minh nỗ lực và ... của tôi. Đó là 'Nhân' của tôi, đó chính là 'Đạo' của tôi!"

Varos tuy vẫn đứng xem Kinh Thánh như không có chuyện gì xảy ra nhưng ngón tay của hắn khẽ run lên rồi thực sự thầm cười khố trong lòng.

(Có lẽ phần chấp niệm này nói không chừng thực sự có thể đột phát cửa chặn cấp Chân Ma chẳng.. Nhưng nếu là "Nhân" và "Đạo" như thế, như vậy em gái à, tương lai của em sẽ... Cung Diệp Vũ ơi, sở dĩ người không đánh ta, thực sự nguyên nhân chỉ là vì ta đã từng cứu người một mạng sao? Một người đàn ông như người... lúc đó cũng do dự sao)

Trong lúc không khí trong phòng đang dần trở nên nặng nề thì bỗng nhiên từ dưới lầu truyền đến hàng loạt tiếng kinh hô, tựa hồ còn có vài tiếng bước chân đang truyền đến. Khi mọi người đang nghi hoặc thắc mắc thì liền thấy mấy người xông vào trong phòng, người dẫn đầu nói gấp: "Đội trưởng, nhanh xuống dưới lầu chút. Đường như ở trong Chiến trường Nam Bắc đã xảy ra biến động cực lớn, người báo tin từ trong đó đi ra đã đến rồi... Đúng rồi, đội trưởng, còn có cả chuyện về cái gã Tránh Thoát Giả cấp cao thứ chín ấy, tựa hồ rất thú vị đấy."

Mọi người trong phòng đều thoáng sửng sốt. Ngay cả Varos cũng thoáng sửng sốt, sau đó hắn gấp Kinh Thánh lại, đứng dậy mỉm cười nói rằng: "Là chàng thanh niên tên Bùi Kiêu kia sao? Hình như rất được Diệp Cung Vũ tín nhiệm nhỉ. Cũng tốt, đi qua nghe thử xem cậu ta đã làm chuyện kinh thiên động địa gì nào."

Nghe thấy lời này, những người khác thì chẳng làm sao, riêng thiếu nữ tóc vàng

lại chột ngậy ngăn cả người. Thế rồi nàng nhấc lên thanh trảm mã đao rất lớn trên bàn đi xuống dưới lầu trước tiên.

Khi đám người Varos nghe xong tin tức mà được đưa tới, trong cả phòng đã có trên trăm đầu Linh Hồn Tự Do đứng, bay rồi, mà bên ngoài biệt thự còn có gần nghìn Linh Hồn Tự Do và trong phòng còn có hơn hai mấy Tránh Thoát Giả. Lúc này tất cả họ dồn ánh mắt về phía Varos hoặc thiếu nữ cầm trảm mã đại đao đứng sau lưng hắn.

Sau khi nghe xong tin tức, Varos nói với những người còn lại: "Các vị, tại Chiến trường Nam Bắc này tập trung hơn một nghìn Linh Hồn Tự Do, hơn hai mươi Tránh Thoát Giả, hơn hai trăm người nắm giữ Vũ Khí Thiên Sinh. Thực lực như vậy nếu là tập trung lại đủ để một lần giải quyết cả ba con ma quỷ cấp Chân Ma. Nếu các vị không phiền, tôi tình nguyện trở thành đội trưởng phụ trách sắp xếp các vị chiến đấu. Chúa nói, con người phải tập trung sức mạnh lại, toàn lực tiêu diệt hết thầy kẻ thù! Chúng ta hãy đến chi viện chiến đấu trong Vùng Đất Hoang Tưởng nào các dũng sĩ!"

(Hình như... Thượng đế chưa từng nói mấy lời này ăy nhỉ?)

Không ít người ở đây đều nghĩ thế nhưng nếu đã có Varos dẫn đầu thì dĩ nhiên bọn họ cũng không muốn buông tha cơ hội kiếm lợi rất tốt này. Phải biết rằng trong số hơn hai trăm Linh Hồn Tự Do nắm giữ Vũ Khí Thiên Sinh ở đây chỉ có tối đa mười thanh Vũ Khí Thiên Sinh đạt cấp Chân Ma thôi, thế nên ba con ma quỷ cấp Chân Ma tuyệt đối là sức hấp dẫn cực lớn với họ!

"Thế thì các vị tự tập hợp đoàn đội của mình đi... Mười phút sau chúng ta sẽ xuất phát."

Cùng lúc đó, ở trong lòng Chiến trường Nam Bắc, nhóm người Bùi Kiêu đã đi tới lễ trung tâm chiến trường và đang chuẩn bị càn quét lượng lớn ma quỷ phổ thông.

"Mọi người nhìn thấy rõ chứ, hai con ma quỷ một sói một ngựa cấp Chân Ma, phạm vi canh giữ của chúng ước chừng một nghìn mét gì đấy. Một khi vượt qua

khoảng cách này, chúng sẽ lập tức trở lại gần ma quỷ loại ác ma. Hơn nữa, phạm vi hấp thu của trận đồ phù văn cũng tầm một nghìn năm trăm mét, xa hơn hút không được. Nếu tính theo cự ly bắn của con nhân mã kia, cự ly an toàn của chúng ta lấy ma quỷ loại ác ma làm trung tâm thì phạm vi bên ngoài cách hai nghìn mét là cự ly an toàn của chúng ta. Vì thế hãy ở trong phạm vi này đánh giết tất cả ma quỷ phổ thông."

Nhóm Bùi kiều đứng ở trên khe núi nhìn ra xa bên dưới. Bùi Kiều đang chỉ vào cuộc chiến bên dưới giải thích cho mọi người nhưng nói đến đây hần bỗng nhiên nhíu nhíu mày rồi lại lên tiếng: "Giờ cứ năm người một tổ, các bạn có tổng cộng mười lăm người vừa đủ chưa làm ba tổ, tôi và Dương Đình Thiên một tổ. Về phần Ngụy Đầu Trâu tôi sẽ ra lệnh nó xông vào trước một bước tấn công phá tan hàng ngũ bộ binh chính tề kia, làm loạn cả chiến trường lên. Như vậy khi chúng ta xông xuống dưới mới không rơi vào trong vòng vây."

"Dĩ nhiên, nếu các bạn gặp phải ma quỷ cấp Nhập Ma đình phong mà không cách nào giải quyết thì có thể dẫn chúng tới gần chỗ Ngụy Đầu Trâu hoặc tôi. Cần phải nhớ kỹ một điểm, nghìn vạn lần không nên tiến vào trong phạm vi hai nghìn mét. Nếu là phát hiện hai con ma quỷ cấp Chân Ma tiến gần các bạn, các bạn nhất định phải lập tức trốn thoát ra, ráng sức kéo giãn khoảng cách với chúng."

Bùi Kiều sắp xếp như trên xong, những người còn lại không cảm thấy có gì không ổn, dù sao bọn họ chỉ cần đối mặt với một đám ma quỷ phổ thông, hơn nữa lại còn là một đám ma quỷ đã bị Ngụy Đầu Trâu quây cho hỗn loạn, căn cứ vào thực lực của bọn họ thì thực sự có thể giải quyết chúng rất nhẹ nhàng, tuy rằng số lượng hơi nhiều tí nhưng cứ năm người một tổ, lại không bị vây công, như vậy tính an toàn vẫn cao vô cùng.

Mọi người bèn gật đầu đồng ý. Theo mệnh lệnh của Bùi Kiều, Ngụy Đầu Trâu vẫn im im lặng lặng chột đứng vụt dậy. Một tiếng bò rống âm vang rung trời, tiếp nối là một trận âm thanh nện đất nổ vang ầm ầm lao vọt về phía chiến trường nơi xa.

Khi Ngụy Đầu Trâu vừa xuất hiện rồi tiếp đó là tiếng bò rống vang lên, ba con

ma quỷ cấp Chân Ma bị vây công ở phía xa lập tức vội quay đầu lại nhìn. Con Sói Mặt Người kia lộ vẻ khác thường trước nhất, nó thả một bộ xương khô cấp Nhập Ma đình phong đang cắn xé trong miệng ra, nhếch miệng gào rú lên. Nhìn bộ dạng nó hệt như loài chó thể hiện ra tư thế tấn công, hiển nhiên trí tuệ cũng không được cao cho lắm.

Về phần con Bán Nhân Mã kia, nó nhìn chăm chú vào bóng dáng Ngụy Đầu Trâu, chiếc cung lớn màu xanh biếc trong tay không tiếp tục tấn công ma quỷ phổ thông xung quanh. Tuy vì khoảng cách quá xa nên nó không nhắm vào Ngụy Đầu Trâu nhưng nhìn thần thái và động tác của nó có thể thấy trình độ trí tuệ của con Bán Nhân Mã này rõ ràng cao hơn con Sói Lớn Mặt Người kia.

Còn con ma quỷ loại ác ma màu đỏ ở chính giữa nhất kia, nó mặc dù không có bất kỳ động tác gì mà chỉ liên tục quay đầu nhìn về phía Ngụy Đầu Trâu chạy tới, cả người cũng không hề di chuyển nhưng dao động của trường khí xung quanh thân thể càng thêm kịch liệt. Lúc này, trường khí màu đỏ vốn có thể thấy được bằng mắt thường càng liên tục rung chuyển như cơn sóng. Hiển nhiên con ma quỷ loại ác ma này hết sức kiêng kỵ đối với Ngụy Đầu Trâu.

Ngụy Đầu Trâu thì chẳng hề thèm để ý tới ánh nhìn chăm chằm và địch ý của ba con ma quỷ cấp Chân Ma, dù sao nó chỉ là một hình chiếu ma quỷ hiện thực hóa từ trong Bạo Viêm Cự Phủ đi ra ngoài, thực tế gần như không có trí khôn, chỉ dựa vào chấp niệm Bùi Kiêu lưu lại mà hành động thôi. Nó nhận được lệnh bắt đầu trùng kích nhóm ma quỷ phổ thông bốn phía, thế nên không hề quan tâm đến ba con ma quỷ cấp Chân Ma ở trung tâm vòng vây. Nó dẫm chân bước một bước vào giữa một đội ngũ Bộ Binh Xương Khô được sắp xếp ngay ngắn, tiếp đó dẫm thẳng một dẫm vào trung tâm đội ngũ này. Sức mạnh to lớn đến khoa trương lập tức tràn ra. Một tiếng nổ rền vang lên, lấy đội hình này làm phạm vi, ước chừng một phần ba mặt đất đều nổ văng tung tóe. Lập tức đội ngũ Bộ Binh Xương Khô này rơi vào rối loạn, một lượng lớn Bộ Binh Xương Khô bị nát bãy và tiêu tan, có ít nhất một nửa Bộ Binh Xương Khô biến thẳng thành năng lượng cơ bản, số còn lại cũng đều ngã trái ngã phải. Đặc biệt dưới sự đè ép của khí trường của Ngụy Đầu Trâu, mức độ hỗn loạn của các bộ xương khô càng gia tăng, hầu như không thể nào lại tổ chức được bất luận trận hình công kích gì nữa.

Sau một đòn, Ngụy Đầu Trâu lập tức tiếp tục đập vang đất tiến về trước, quả thật dọc một đường đánh đâu là thắng đó, không gì cản nổi, bất kể là Bộ Binh Xương Khô, Kỵ Binh Xương Khô hay Đại Pháo Xương Khô gì cũng đều không thể ngăn cản chút nào. Một bước chân là hơn mười mét mặt đất vỡ tan, một đám tức là phạm vi mấy chục mét bị tấn công. Đây quả thực là cỗ xe tăng hình người... À, xe tăng hình bò. Nói tóm lại là dạng như Ngụy Đầu Trâu đúng là phải từ ngữ khoa trương đao to búa lớn!

Sau khi luồng sức mạnh uy mãnh tới cực điểm này gia nhập chiến trường, các đội quân xương khô vốn đang sắp xếp chỉnh tề lúc này lấy Đầu Trâu làm trung tâm bắt đầu dần dần tan vỡ. Hơn nữa, bởi vì trường khí tức giận của Ngụy Đầu Trâu nên cứ đội ngũ nào bị hấn tấn công đều triệt để hỗn loạn, trong thời gian ngắn không thể nào tái tập hợp lại, căn bản là không thể lại sắp xếp cho ngay ngắn.

Trên thực tế, hầu hết ma quỷ ở Chiến trường Nam Bắc đều yếu đuối, thậm chí so ra còn kém xa ma quỷ được thực tế hóa đến thế giới hiện thực. Có điều, thứ nhất chúng thắng ở mặt số lượng, thứ hai vì mô hình kỷ luật quân đội hình thành trận hình gồm nhiều đội ngũ, lại dùng chiến thuật súng đạn ba giai đoạn tiến hành công kích. Mô hình này tất nhiên thể hiện ra được tối đa ưu thế về số lượng của lũ ma quỷ này. Chính vì thế nên dù nhóm Linh Hồn Tự Do có thực lực cao hơn những ma quỷ này rất nhiều nhưng vẫn chưa đạt tới ưu thế áp đảo cũng không phải là đối thủ của những quân đoàn ma quỷ này.

Nhưng mà Ngụy Đầu Trâu thì khác. Da dày thịt béo, đối mặt với súng đạn tấn công không để ý, đó là thứ nhất; thứ hai là phương diện tốc độ không gì sánh kịp, chỉ ít là như thế đối với đội quân xương khô, thế nên chỉ sau một lát tấn công đã phá vỡ đội ngũ của chúng. Thực ra Linh Hồn Tự Do cũng có thể đánh bại đội quân xương khô như thế, điều kiện tiên quyết là có Vũ Khí Thiên Sinh và có thể giải quyết hết đội quân xương khô, nếu không chờ trận hình của chúng tập hợp lần thứ hai thì bị đánh cho tiêu tan lại chỉ có thể là Linh Hồn Tự Do.

Ngụy Đầu Trâu giống hệt một cái gậy quấy khuấy cho chiến trường dưới thung lũng nát bét luôn. Nó tuân lệnh Bùi Kiên không hề bước vào trong vòng phạm vi hai nghìn mét cách ma quỷ loại ác ma. Tất nhiên Sói Lớn Mặt Người và

Bán Nhân Mã cũng không tấn công được nó. Vì thế sau chưa đến một phút đồng hồ, đội ngũ quân đội mấy vạn ma quỷ phổ thông đã bị làm cho rối tinh rối mù, hoàn toàn không nhìn ra trận hình nào.

"Chính là lúc này!"

Bùi Kiêu nhìn thấy vậy bèn hét lớn một tiếng, cùng Dương Đình Thiên dẫn đầu xông về phía đông đảo ma quỷ phổ thông. Đồng thời sau lưng hắn, hơn mười người bọn Đại Vệ cũng đi sát theo, mỗi người đều tự rút ra Vũ Khí Thiên Sinh, hoặc đao, hoặc thương, hoặc trọng kiếm hai tay, có súng ống, có cung nỏ, thậm chí còn có một gã đàn ông Châu Âu thô kệch cầm một cái roi da dài.

Nói chung, cũng may lúc trước Bùi Kiêu đã yêu cầu các Linh Hồn Tự Do không có Vũ Khí Thiên Sinh rời đi, số người còn lại tuy ít nhưng mỗi người đều có Vũ Khí Thiên Sinh của mình nên lúc đối phó với rất nhiều đại đội ma quỷ xương khô không có lấy một cấp Nhập Ma nào quả thực như hổ nhập bầy dê vậy. Bùi Kiêu và Dương Đình Thiên dẫn đầu nhảy vào trong một đám ma quỷ hỗn loạn nhất ở bên ngoài, giơ tay chém xuống, xòen xoẹt mấy tiếng, hề ma quỷ nào bị thanh GunBlade Anh Dũng chém phải đều lập tức biến thành năng lượng cơ bản, ngay cả thoáng giây dựa cũng không thể. Dạng ma quỷ như thế này chấp niệm quá yếu ớt, chỉ cần bị Vũ Khí Thiên Sinh đánh trúng thì dù bất kể đánh trúng vào đâu cũng chắc chắn phải chết.

Trong lúc liên tiếp chém xẹt qua ma quỷ xương khô, Bùi Kiêu thoáng đảo mắt nhìn qua Dương Đình Thiên và những người còn lại. Tuy là sức nạp của Vũ Khí Thiên Sinh của những người này kém xa Hero GunBlade của hắn nhưng bất kể là sức nạp lớn hay bé, dường như chỉ cần là Vũ Khí Thiên Sinh là được, chỉ cần đánh trúng ma quỷ xương khô thì tuyệt đối là một đòn phải chết. Hơn mười người này tổng cộng có bốn tổ, mỗi một tổ đều phảng phất như một lưỡi dao gió cắt vào trong biển ma quỷ, lập tức liền có rất nhiều năng lượng cơ bản xuất hiện trên con đường mà họ xông qua. Bốn tổ này không hề ngừng lại, tất cả đều nối gót theo nhau phóng về trung tâm đông đúc.

Trong lúc một lượng lớn ma quỷ ở bên ngoài bị đánh tan, còn bên trong có

Ngụy Đầu Trâu đang tàn sát bừa bãi, ác ma màu đỏ mà Bùi Kiêu vốn nhận định không có khả năng di chuyển lại chợt đứng dậy từ mặt đất, cặp cánh dơi đen kịt gần năm mét mạnh mẽ vỗ, dần dần nó đã lơ lửng trên không!

Không chỉ thế, mấy khối cầu lửa màu đỏ thắm lớn như chậu rửa mặt cũng xuất hiện xung quanh cơ thể nó như thể muốn tiến hành công kích...

Chẳng lẽ... Nó tính bay ra khỏi trận đồ phù văn tấn công mọi người ư? Bùi Kiêu lướt nhìn qua liền thấy được cử động của ma quỷ loại ác ma, trong thoáng chốc, lòng của hắn đã lạnh quá nửa.

TỬ VONG KHAI ĐOAN

Zhttty
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 47: Tập Kết Nào! (3)

Trận chiến này Bùi Kiêu cần lập được uy!

Trên thực tế, nếu trừ cuộc chiến ở Vùng Đất Hoang Tưởng Phong Đô ra thì cuộc chiến ở Chiến trường Nam Bắc này mới là trận đánh ra mắt chân chính đầu tiên của hắn.

Ở ngoài Chiến trường Nam Bắc có một đến hai nghìn Linh Hồn Tự Do, hơn hai mươi Trách Thoát Giả, đây gần như bằng một phần năm chiến lực của Thế Giới Tâm Linh. Dưới sự chứng kiến của nhiều người như vậy, nếu hắn có thể một trận lập uy thì sẽ có trợ giúp rất lớn cho hoạt động của hắn trong thời gian tới.

Cho nên hắn tuyệt đối không thể để những Linh Hồn Tự Do đi theo hắn này bị thương quá nặng hay tử vong, như thế sẽ tổn hại mạnh đến hiệu quả lập uy lần này của hắn.

Bởi thế khi thấy con ma quỷ loại ác ma kia bay lên, hắn bèn lớn giọng hô lên: "Mọi người chú ý né đi! Con ác ma kia trông có vẻ có thể tấn công tầm xa đấy!" Nói rồi hắn ra sức chém ra một mảng không gian lớn xung quanh, tiếp đó trút năng lượng cơ bản cùng sức mạnh sấm sét vào thanh GunBlade Anh Dũng trong tay.

Mười lăm Linh Hồn Tự Do đã chú ý đến dị động của ác ma từ lâu. Thành thật mà nói, tuy thực lực bọn họ không bằng Bùi Kiêu nhưng xét về kinh nghiệm, đặc biệt là kinh nghiệm chiến đấu với ma quỷ mạnh cỡ cấp Chân Ma thì bọn họ lại vượt xa Bùi Kiêu. Dù rằng họ đang ra sức quét sạch ma quỷ phổ thông xung quanh nhưng khóe mắt không khắc nào rời khỏi ba con ma quỷ cấp Chân Ma ở trung tâm chiến trường. Ngay khi ma quỷ loại ác ma lơ lửng lên, bọn họ đã hơi cúi người xuống, chỉ cần ma quỷ loại ác ma ném cầu lửa về phía mình, bọn họ sẽ nhanh chóng

tránh đi.

Thế nhưng sau khi nghe được tiếng hét của Bùi Kiêu, bọn họ vẫn theo bản năng nhìn về phía hắn, rồi tiếp đó chỉ cảm thấy trước mắt có một luồng ánh sáng chói lóa hiện lên. Không đợi bọn họ kịp hồi phục lại tinh thần, một khối cầu ánh sáng to lớn đã ngưng tụ trên miệng thanh GunBlade Anh Dũng. Chỉ trong một khắc khi Bùi Kiêu vừa bắn ra khối đạn năng lượng, khối đạn năng lượng này đã bay ra hơn vạn mét đâm sầm vào trên người ma quỷ loại ác ma. "Ầm ầm" một tiếng nổ vang như mìn phá gò đất, trước mắt mọi người chột lóa lên ánh sáng chói lóa, đợi cho bọn họ khôi phục lại thị giác thì đã không nhìn thấy bóng dáng ma quỷ loại ác ma nơi xa xa kia nữa.

(Không thể nào? Mạnh như vậy ư? Một đòn là ngum?)

Mọi người ở đây đều lộ ra cùng một biểu cảm, vẻ kinh ngạc và không thể tưởng được hiện ra trên mặt bọn họ. Có điều biểu cảm đó cũng không kéo dài được bao lâu, sau khi dư âm bắn phá của đạn năng lượng triệt để biến mất, một bóng hình màu đỏ đen chột vọt lên từ mặt đất, bởi vì tốc độ quá nhanh nên mọi người thậm chí đều không nhìn thấy cụ thể hình dáng của cái bóng màu đỏ đen này, mãi cho đến khi bóng người đỏ đen này bay lên giữa không trung thì cuối cùng bọn họ mới thấy rõ ràng đó chính là con ma quỷ loại ác ma kia, hơn nữa nó còn không bị thương chút nào!

Bùi Kiêu cũng đã thấy rõ nhưng hắn không giật mình như mấy người khác vì kết quả đó hắn đã đoán được trước.

Sở dĩ cường giả cấp Chân Ma dù bất kể là ma quỷ hay linh hồn đều có ưu thế áp đảo với không phải cấp Chân Ma, nguyên nhân chính là ở trường khí!

Trường khí không chỉ có thể áp chế năng lực của địch nhân xung quanh giống như "lĩnh vực" trong tiểu thuyết ma huyền mà còn có thể thiêu đốt để hình thành hiệu quả "Giải Phóng". Lấy ví dụ như Chim Mất Người Chín Vuốt kinh khủng khó tưởng mà Bùi Kiêu thấy ở trong Địa Ngục Âm Gian, nếu cho nó tới thế giới hiện thực thì xét thực lực mà nói chỉ ít cũng có sức mạnh của bầy đàn ma quỷ trong Vùng Đất Hoang Tường Phong Đô, tuyệt đối vượt xa ma quỷ cấp Chân Ma trong

Chiến trường Nam Bắc, nhưng nếu thực sự xách được một con Chim Mặt Người Chín Vuốt vào trong Chiến trường Nam Bắc cho chiến đấu với một ma quỷ cấp Chân Ma trong đây thì có chín phần kẻ thua sẽ là Chim Mặt Người Chín Vuốt, nguyên nhân chính vì trường khí.

Cấp Chân Ma đều có ưu thế mang tính áp đảo đối với không phải cấp Chân Ma!

Mà khi thực lực của cấp Chân Ma tiếp tục tăng lên cho đến cấp Chân Ma đỉnh phong cũng tức là trường khí có thể thấy bằng mắt thường thì càng khác biệt với ma quỷ cấp Chân Ma thông thường. Sự khác biệt này chính là có thể ngưng tụ trường khí để tăng cường sức tấn công hoặc là tăng cường sức phòng ngự.

Ví như khi Cung Diệp Vũ toàn lực thi triển, mỗi một đao chém ra đều là sét tím chớp lóá, sét tím đó chính là trường khí của hắn hiện thực hóa và cũng là trường khí có thể thấy bằng mắt thường. Lúc hắn chém ra một đao thì bất kể là tốc độ, sức mạnh hay là góc độ...vv không cái nào là không đạt tới cực điểm của chiến đấu cận thân, ma quỷ cấp Chân ma thông thường không con nào là không một đao bị mất mạng, thậm chí còn có thể chiến đấu cùng ma quỷ cấp Ma Vương không hoàn chính.

Trên thực tế, ở trong Vùng Đất Hoang Tường, mặc dù một khắc cuối cùng Bùi Kiêu có thể nắm thanh GunBlade Anh Dũng đã "Giải Phóng" xuyên vào người Đầu Trâu cấp Ma Vương nhưng nguyên nhân mấu chốt là vì trước đó Cung Diệp Vũ đã tiêu hao gần như hết sạch trường khí của Đầu Trâu, nếu không chỉ dựa vào sức mạnh cá nhân của Bùi Kiêu sẽ tuyệt đối không cách nào đánh tan trường khí của Đầu Trâu cấp Ma Vương, nếu thế kết quả có thể đã khác. Tất cả điều này trong lòng Bùi Kiêu đều biết rõ, chính vì thế hắn mới sinh ra cảm nhận "mạnh đến tới hạn" đối với Cung Diệp Vũ.

Linh Hồn Tự Do phổ thông thì đề cao trình độ chấp niệm của bản thân, đồng thời tăng cường chất lượng của chấp niệm bản thân để tăng cường thực lực, dĩ nhiên là Vũ Khí Thiên Sinh cũng là một yếu tố rất quan trọng.

Còn linh hồn cấp Chân Ma lại tăng cường trường khí của mình, đồng thời ngưng tụ trường khí cho đến khi có thể thấy được bằng mắt thường, khi đó có thể

dùng trường khí biến thành sức phòng ngự hoặc là sức tấn công trong nháy mắt, hoặc là "Giải Phóng" Vũ Khí Trời Sinh, dù cách sử dụng kì diệu đúng là nói không hết.

Về phần thực lực cấp Ma Vương, khi đó trường khí đã triệt để ngừng luyện vào thân mình, tuy hai mà một. Nói cách khác là luôn luôn tăng cường sức phòng ngự, sức tấn công, luôn ở trạng thái "Giải Phóng".

Con đường tăng cường cùng phương pháp tiến cấp của ba cấp bậc chính là thông tin Bùi Kiêu tổng hợp và kết luận ra trong một tháng qua, đây cũng là cơ sở để hần quyết định con đường tiến lên thực lực cấp Chân Ma và tiếp tục trở nên mạnh mẽ hơn.

Vào lúc này, sở dĩ Bùi Kiêu dẫn mọi người giết sạch lũ ma quỷ phổ thông ở bên ngoài là vì chính là vì trường khí có thể thấy rõ xung quanh ma quỷ loại ác ma kia. Trên thực tế, con ma quỷ loại ác ma này có thể nói là siêu cấp ma quỷ vượt xa ma quỷ cấp Chân Ma phổ thông. Cấp Chân Ma phổ thông cùng cấp Chân Ma đỉnh phong, đây thực tế là hai loại cảnh giới sức mạnh hoàn toàn khác biệt, cũng chính vì thế mà Cung Diệp Vũ giải quyết được cấp Chân Ma đỉnh phong mới được gọi là người đệ nhất.

Viên đạn năng lượng vừa rời của Bùi Kiêu ít ra cũng có thể gây thương tích, thậm chí là bị thương nặng đối với bất kỳ một con ma quỷ cấp Chân Ma phổ thông nào, kể cả loài ma quỷ siêu mạnh như Đầu Trâu, nhưng với cấp Chân Ma đỉnh phong có trường khí có thể thấy bằng mắt thường thì không ăn thua. Chỉ cần trường khí của nó không có tiêu hao sạch thì tất cả đều vô nghĩa, chỉ dựa vào GunBlade Anh Dũng không "Giải Phóng" tuyệt đối không thể làm bị thương cơ thể nó.

(Đuổi tao đây này, có gan thì đuổi theo tao này con mẹ nó!)

Thế nhưng mục đích của Bùi Kiêu cũng không phải là muốn làm bị thương con ma quỷ loại ác ma này, mục đích của hần chẳng qua chỉ là hấp dẫn sự chú ý của nó mà thôi. Quả nhiên khi bị Bùi Kiêu tấn công, con ma quỷ loại ác ma này phát ra một tiếng rít chói tai như dơi rời lặn nửa chừng tự ra các khối cầu lửa của mình. Mỗi một khối đều lớn như quả bóng rổ, tất cả đều hiện ra màu đỏ đậm. Chỉ tối đa

sau mấy giây, hơn mười khối cầu lửa đã lơ lửng bên người nó, tiếp đó liền thấy nó phất một tay lên, hơn mười khối cầu lửa rơi thẳng về hướng Bùi Kiêu như sao băng bay vào khoảng không.

Bùi Kiêu thâm thở dài một tiếng, vốn dĩ ý định của hắn là hấp dẫn sự chú ý của ma quỷ loại ác ma, dĩ nhiên nếu có thể hấp dẫn nó đi ra vị trí trung tâm thì càng tốt. Chỗ trung tâm mất đi sự bảo vệ của nó, hai con ma quỷ cấp Chân Ma tuyệt không phải là đối thủ của Ngụy Đầu Trâu, cho dù là hai chọi một thì Ngụy Đầu Trâu cũng sẽ thắng lợi. Chỉ tiếc là con ma quỷ loại ác ma này có đánh chết cũng không nhúc nhích, đây cũng là đáng tiếc.

Bùi Kiêu cũng chỉ thoáng hiện lên ý nghĩ như vậy mà thôi, nhìn thấy cầu lửa nhanh chóng bay đến tới gần như sao chổi bùng cháy, hắn liền vội vàng vận lên sức mạnh sấm sét dồn vào dưới hai chân, trong mấy cái chớp mắt hắn đã lao ra được ngoài trăm mét. Ấy thế nhưng khi hắn quay đầu về sau nhìn lại thì sợ đến hồn sắp rã quá nửa.

Hơn mười khối cầu lửa vẫn chưa va vào vị trí hắn đứng lúc trước mà lượn vòng rồi đuổi theo sau hắn, hơn nữa tốc độ nhanh hơn hắn sử dụng sức mạnh sấm sét nhiều, tối đa sau hai, ba giây sẽ đâm vào trên người hắn.

(Thì ra là thế, bổ sung thêm trường khí sao? Thế nên đã rời khỏi cơ thể mà vẫn có thể khống chế?)

Trong khi vận hành sức mạnh sấm sét, tốc độ suy nghĩ của Bùi Kiêu nhanh hơn bình thường rất nhiều. Trong thời gian hai, ba giây, hắn đã thấy được điểm kỳ dị của hơn mười khối cầu lửa này, mười khối cầu lửa màu đỏ đậm này nhìn từ xa không có cảm giác gì nhưng lúc lại gần, Bùi Kiêu thấy được trên mặt ngoài cầu lửa mang theo một vòng trường khí màu hồng thấy được rõ bằng mắt thường. Thì ra ma quỷ loại ác ma kia đã sử dụng trường khí để điều khiển cầu lửa từ xa.

(Đáng ghét, trường khí còn có cách sử dụng như thế nữa... Lại ngừng tụ năng lượng cơ bản bắn đạn năng lượng cũng không còn kịp rồi. Đáng ghét, vốn đang định bảo tồn thể lực đợi cho viện quân đến sẽ đánh với ba con ma quỷ cấp Chân Ma này, thế mà giờ phải dùng hết sức rồi ư?)

Trong lòng Bùi Kiêu biết lúc này đã không còn thể giữ sức nữa, hắn không e ngại chấp niệm bị tiêu hao, đầu tiên là thiêu đốt chấp niệm trong người, cơ thể hắn liền không ngừng trở nên to cao mãi cho đến khi biến thành một người khổng lồ sấm sét mới thôi; rồi chỉ tiếp một, hai giây tiếp đó, trong tay hắn có sấm sét lóe ra, một quả cầu ánh sáng sấm sét xuất hiện trong tay hắn. Lúc này, Bùi Kiêu thân cao chừng mười mét, quả cầu ánh sáng sấm sét còn lớn hơn bàn tay hắn, nó lớn như cái đầu, sấm sét chớp lóe. Bùi Kiêu cũng không chần chừ thêm, quả cầu ánh sáng sấm sét này vừa ngưng tụ xong, hắn lập tức vút về phía mười khối cầu lửa. Hai bên cầu năng lượng vừa tiếp xúc thì lập tức từ chính giữa có một luồng sóng xung kích cực mạnh truyền ra. Ngay tức khắc tại trong vòng cơn sóng có hơn một nghìn Bộ Binh Xương Khô bị sóng lan đến đánh tan biến thành năng lượng cơ bản.

Ác ma màu đỏ ở chỗ xa rõ ràng cho thấy vẻ sừng sốt, một lúc thật lâu sau vẫn không có động tác gì, mãi cho đến khi Bùi Kiêu biến từ dạng người sấm sét khổng lồ về khổ phổ thông thì nó mới rít gào lên, lập tức lại có hơn mười khối cầu lửa ngưng tụ ở xung quanh nó. Bùi Kiêu đứng ở xa thấy thể thâm phát khổ. Tuy nói mỗi lần hắn thiêu đốt chấp niệm thời gian đều rất ngắn, ngay cả một phần chấp niệm cũng không có thiêu đốt hoàn tất nhưng cũng không kéo dài được nhiều lần, nếu cứ dao cùn cắt thịt như vậy thì thà lôi Ngụy Đầu Trâu xông lên trước liều mạng cho rồi.

(Thôi kệ, đợi mười tiếng chuông* nữa nếu vẫn không có viện quân tới thì hẵng đánh. Tốt xấu gì cũng phải thanh lý hai con ma quỷ cấp Chân Ma, sau đó mới cho Ngụy Đầu Trâu tới cuốn lấy con ác ma này, khi đó nó đã không thể bắn ra cầu lửa này đâu nhỉ?)

* Thời gian mười tiếng chuông vang lên.

Bùi Kiêu không có cách nào khác đành thiêu đốt chấp niệm cản một cầu lửa lại. Cầu lửa này nhanh nhẹn đến cực điểm, cần phải dùng cầu ánh sáng sấm sét của Bùi Kiêu để ngăn cản nếu không cản bản chẳng thể dẫn ma quỷ rời trung tâm. Bởi thế nên Bùi Kiêu hầu như mỗi phút đều phải thiêu đốt một trận chấp niệm, lúc qua mười tiếng chuông, hắn chỉ ít sẽ tiêu hao ít nhất một nửa chấp niệm, hơn nữa đây là tiêu hao vô duyên vô cớ, chẳng tạo thành bất cứ tổn thương nào cho con ác ma ở xa

kia, đây cũng là thua thiệt lớn.

Có điều thế sự vô thường, Bùi Kiều làm gì có khả năng chuyện gì cũng dự liệu được chứ? Trong lúc hấn đang âm thầm tính kế trong lòng cũng như đang tiêu hao chấp niệm thì con ác ma kia dường như cũng nhận ra mình đang làm việc vô ích, căn bản không gây thương tích được cho Bùi Kiều, chính vì thế nó lại quay đầu về hướng một tổ năm người. Năm người nhóm này nghĩ rằng mình hiện đang an toàn nên giết ma quỷ phổ thông rất đặc lực, ai có ngờ bỗng nhiên có hơn mười khối cầu lửa rơi vào bên cạnh họ nổ vang "Ầm ầm" một trận, lập tức có ba người trực tiếp bị nổ tung thành hư vô, chỉ còn Vũ Khí Thiên Sinh của họ rơi trên mặt đất, đã chết không thể chết hơn nữa rồi.

Làm xong đây hết thầy, ác ma màu đỏ lại xoay đầu nhìn về Bùi Kiều, bộ dạng như đang cười nhạo hấn, rồi xung quanh thân thể nó lại ngưng tụ ra hơn mười khối cầu lửa.

"Ta khinh! Ngươi Đầu Trâu, ngăn con mẹ nói lại!"

Lúc mà ba người này bị nổ chết thì Bùi Kiều vẫn chưa khôi phục lại tinh thần, mãi cho đến sau khi tiếng nổ ầm ầm vang lên, hấn mới chợt lớn tiếng chửi rủa, trong lòng ngoài cảm giác nhục nhã còn sinh ra chút cảm giác thương bạn thương bè...
Mấy người kia cũng đều là Linh Hồn Tự Do, đều có Vũ Khí Thiên Sinh nhưng nói tiêu tan là tiêu tan, nếu người biến mất là hấn thì sao?

Bùi Kiều lập tức hét lớn kêu gọi, rồi không chờ ác ma ở đằng xa ngưng tụ ra cầu lửa hấn đã điên cuồng trút năng lượng cơ bản vào trong thanh GunBlade Anh Dũng. Dù sao vào lúc này chấp niệm của hấn còn có hơn hai trăm đơn vị, năng lượng cơ bản có hơn bốn trăm đơn vị, thừa đủ để liên tục phóng ra năm lần, hơn nữa xung quanh đều là năng lượng cơ bản còn lại sau khi ma quỷ phổ thông tiêu tán, hấn đang không ngừng hấp thu năng lượng cơ bản xung quanh cố gắng giữ trạng thái của mình ở mức cao nhất.

Đội viên đạn năng lượng này ngưng tụ xong, hấn không chần chừ thêm, thừa dịp ác ma màu đỏ còn chưa kịp phóng ra cầu lửa thì thanh GunBlade Anh Dũng trong tay hấn đã bắn đạn năng lượng ra trước một bước. Lại là một tiếng nổ "Ầm

âm" vang lên ác ma màu đỏ đằng xa bị một viên đạn bắn thẳng trúng, cũng không biết bị bắn bay đi chỗ nào nhưng mà hơn mười khối cầu lửa đã bị viên đạn năng lượng này làm phát nổ bên người nó.

Cùng lúc đó, Ngụy Đầu Trâu đang giầy xéo vô số Bộ Binh Xương Khô ở xa xa nhờ vào một tia chấp niệm Bùi Kiêu lưu lại đã hiểu ngay được mệnh lệnh của Bùi Kiêu bèn tức khắc xoay đầu rồng một tiếng, giảm tung mặt đất âm ầm vọt về hướng ba con ma quỷ cấp Chân Ma ở trung tâm.

Đứng mũi chịu sào chính là con Sói Lớn Mặt Người tựa như ác mộng trong ký ức Bùi Kiêu.

TỬ VONG KHAI ĐOAN

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 48: Lệnh Tập Hợp! (4)

Nếu chỉ nhìn vào hình thể thì con Sói Mặt Người này cũng dài khoảng mười mét, cao khoảng ba mét, đúng là không thua chút nào so với Ngự Ngưu Đầu. Nhưng khi thấy Ngự Ngưu Đầu lao tới như một cỗ xe tăng thì không ngờ nó lại lập tức thể hiện vẻ sợ hãi, né tránh. Nó đập mạnh xuống đất, nhảy về phía sau rồi rít lên những tiếng gừ gừ trầm thấp, nhìn giống y như biểu hiện của chó mèo khi sợ hãi.

Vừa rồi, tuy bị đạn năng lượng bắn trúng nhưng con Ác Ma màu đỏ cũng không hề bị tổn thương gì. Khi một lần nữa bay lên không trung phía trên trận đồ, vừa thấy biểu hiện sợ hãi của con Sói Mặt Người, nó liền phát ra một tiếng rít như tiếng con dơi chói tai vô cùng, giống như âm thanh khi dùng móng tay cạo lên thủy tinh, làm cho người ta chỉ vừa nghe đã thấy khó chịu không tả nổi.

Mà sau khi con Sói Mặt Người nghe thấy âm thanh đó, nó lập tức không lùi lại dù chỉ nửa bước, đồng thời ngửa mặt lên trời tru dài, sau đó hai chân sau đập mạnh, phóng tới nghênh chiến Ngự Ngưu Đầu. Sau mười giây, hai con quỷ quái khổng lồ, một hình người, một hình sói đâm sầm vào nhau vô cùng mạnh. Một tiếng ‘bành’ trầm đục vang lên. Một vòng sóng chấn động có thể nhìn thấy bằng mắt thường nổ bung bắn ra bốn phía từ điểm hai bên va chạm. Xung quanh nơi cả hai va chạm, vô số quỷ quái bình thường bị đâm cho tiêu tán, còn hai thân hình khổng lồ thì quần lấy nhau, vật lộn khắp xung quanh.

Phía bên kia, Bùi Kiều cũng vọt tới chỗ Dương Đình Thiên cách mình không xa rồi vội nói: “Dương Đình Thiên, nếu con Sói Mặt Người kia ra khỏi phạm vi 2000m thì chúng ta phải tiêu diệt nó trước. Nhưng chúng ta phải giết được nó trước khi con Ác Ma chạy tới cứu viện, vì vậy... dùng vũ khí bí mật của chúng ta đi!”

Dương Đình Thiên hơi sững sờ, nhưng cũng lập tức phản ứng, hắn gật nhẹ đầu với Bùi Kiều rồi đưa tay bắt lấy một bọc Gạo Chấp Niệm mà Bùi Kiều vừa lấy ra từ U Minh Nhẫn. Sau đó, hắn như thể không thấy đám quỷ quái xung quanh, lập tức nhắm mắt ngồi xuống, tập trung biến đổi Gạo Chấp Niệm thành thứ chất lỏng màu bạc.

Bùi Kiều cũng không dám chủ quan, đầu tiên hắn đặt Anh Dững Súng xuống mặt đất trước mặt Dương Đình Thiên, sau đó lại một lần nữa biến thành người khổng lồ lơ lửng điện, rồi liên tiếp đập mấy chưởng, dọn sạch đám quỷ quái xung quanh Dương Đình Thiên. Sau đó, hắn đưa mắt nhìn chăm chăm về phía con Ác Ma phía xa, nếu thấy nó chuẩn bị ném quả cầu lửa thì hắn cũng sẽ lập tức ngưng tụ quả cầu sét để đánh chặn.

Còn Dương Đình Thiên thì đang tập trung hết sức để chuyển hóa năm Gạo Chấp Niệm trong tay, biến chúng thành một thứ chất lỏng màu bạc. loại chất lỏng màu bạc được tạo ra lại từ trong kẽ tay hắn chảy xuống, bám vào trên bề mặt Anh Dững Súng. Chẳng mấy chốc, Anh Dững Súng đã được phủ kín một lớp chất lỏng màu bạc. Thứ chất lỏng màu bạc này lưu chuyển như nước, khiến cho Anh Dững Súng bỗng chốc như trở thành một vũ khí laser vậy.

Tới khi Dương Đình Thiên chuyển đổi toàn bộ túi Gạo Chấp Niệm thành chất lỏng màu bạc thì Bùi Kiều cũng đã đánh chặn bảy, tám lần công kích bằng quả cầu lửa của con Ác Ma, tất cả hết khoảng mười phút. Lúc này Dương Đình Thiên mới mở mắt ra, nói với dáng vẻ vô cùng mệt mỏi: “Đã chuyển đổi xong, nhưng chỉ sử dụng được trong vòng năm phút thôi... Ít nhất là một giờ nữa ta mới có thể khôi phục lại được.”

Bùi Kiều gật đầu, rồi bỗng hắn hô lên với tổ của David cách đó không xa lắm: “David! Bảo vệ Dương Đình Thiên một lúc! Các anh đưa hắn trở lại hẻm núi trên cao lúc trước đi!” Nói xong, không ngờ hắn nhắc luôn một bả vai Dương Đình Thiên lên rồi ném bay tên này về phía đám David.

Tiếng kêu đứt quãng của Dương Đình Thiên từ từ bay xa: “Đi* mẹ người...”

Bùi Kiều cũng chỉ biết cười khổ. Hắn xử lý như vậy cũng vì không còn biện

pháp nào khác. Chỉ có năm phút, còn tốn thời gian bảo vệ Dương Đình Thiên thì làm sao kịp giết con Sói Mặt Người kia đây? Thế nên sau khi thấy Dương Đình Thiên đã ‘an toàn’ rơi trúng chỗ đám David, rồi đám David lại lập tức vác Dương Đình Thiên chạy trở lại hẻm núi lúc trước thì Bùi Kiều mới thu nhỏ lại, cầm lấy Anh Dũng Súng rồi dưới chân lóe lên ánh chớp, tiến thẳng về nơi Ngự Ngưu Đầu và con Sói Mặt Người đang giao chiến.

Con Sói Mặt Người kia quả không hổ danh là quỷ quái chạy ra từ Địa Ngục. Tuy nó không sánh được với con Chim Chín Vuốt Mặt Người hay cái đầu khổng lồ đầy xúc tu nhưng cũng có thể đánh ngang ngửa với Ngự Ngưu Đầu... Phải biết rằng Ngưu Đầu chính là một trong những tộc loại mạnh nhất khu ngoài ảo giới Phong Đô đấy! Hơn nữa, chúng còn là loại quỷ quái chỉ phát triển sức lực để cận chiến, thế mà con Sói Mặt Người này có thể quần nhau với Ngự Ngưu Đầu hơn mười phút mà chưa phân thắng bại.

Bộ dạng Ngự Ngưu Đầu lúc này có vẻ hơi thê thảm. Trên một cánh tay của nó bị mất một miếng lớn, toàn thân đầy các vết cấn xé. Tuy nói rằng khả năng hồi phục của quỷ quái Chân Ma cấp rất mạnh, nhưng khi liên tục phải chịu tổn thương thì tốc độ hồi phục cũng sẽ chậm dần lại. Thế nên nhìn nó lúc này chẳng thể uy mãnh được như lúc ban đầu rồi.

Về phần con Sói Mặt Người thì càng thê thảm hơn. Một cái chân Sói đã biến đâu mất, gần nửa hàm dưới của khuôn mặt người dữ tợn cũng không thấy đâu, toàn thân đầy các vết lõm sâu rõ ràng là dấu tích của việc bị Ngự Ngưu Đầu đập nện. Có thể nói là thương tích của nó nghiêm trọng hơn Ngự Ngưu Đầu một chút.

Thế nhưng Bùi Kiều biết rõ, nếu còn đánh tiếp thì chỉ sợ kẻ không chịu dừng nổi trước sẽ chính là Ngự Ngưu Đầu... Bởi vì Ngự Ngưu Đầu không phải quỷ quái thật sự, nó chỉ là hình chiếu của Bạo Viêm Cự Phủ mà thôi! Năng lượng mà nó tiêu thụ hoàn toàn đến từ năng lượng tiêu chuẩn đã được nạp vào Bạo Viêm Cự Phủ, khác hẳn đám quỷ quái thật sự, bọn chúng cứ như thể có một nguồn phát năng lượng vô cùng vô tận vậy. Vậy nên nếu chiến đấu lâu dài thì rất có thể kẻ bại trước sẽ chính là Ngự Ngưu Đầu.

Chính vì biết rõ điểm này nên Bùi Kiều mới buộc phải nhờ Dương Đình Thiên sử dụng chiêu bí mật của bọn hắn... Bao phủ vũ khí bằng chấp niệm!

Như đã biết, khi hấp thụ thực phẩm làm bằng chấp niệm thì phần lớn linh hồn chỉ có thể hấp thụ được 10% dung lượng chấp niệm của thực phẩm đó, 90% dung lượng chấp niệm còn lại bị hao phí vô ích. Nếu như có thể dùng toàn bộ số chấp niệm của thực phẩm để thiêu đốt thì Bùi Kiều sẽ có tới 2000 đơn vị chấp niệm để thiêu đốt. Có điều đây cũng chỉ là hy vọng hảo huyền mà thôi. Nhưng nếu như có Dương Đình Thiên...

Thu hoạch lớn nhất của Dương Đình Thiên trong vòng một tháng vừa qua chính là việc hắn thử nghiệm thành công một phương pháp để sử dụng năng lực đặc thù của mình. Ngoài cách ném chất lỏng màu bạc do Thực Phẩm Chấp Niệm chuyển hóa thành để gây ra vụ nổ thì hắn còn có thể làm cho chất lỏng màu bạc bám lên bề mặt của Thiên Sinh Vũ Khí và giữ được trạng thái ổn định trong một thời gian ngắn. Trong khoảng thời gian ngắn này, Thiên Sinh Vũ Khí sẽ được bao phủ một lớp giống như chấp niệm đang được thiêu đốt, tuy không giống như Giải Phóng và cũng không thể sử dụng được thuộc tính của Thiên Sinh Vũ Khí, nhưng nhờ có lớp bao phủ này mà uy lực của Thiên Sinh Vũ Khí sẽ được tăng lên rất lớn. Thậm chí Bùi Kiều còn cho rằng, trong trạng thái đó, Thiên Sinh Vũ Khí đủ sức chặt đứt được loại trường khí thể có thể nhìn thấy bằng mắt thường!

Cũng chính vì khả năng này nên Bùi Kiều mới có lòng tin có thể đánh chết được con Ác Ma kia. Đây cũng là một ‘vũ khí bí mật’ mà hắn cất giấu!

Nhưng sau khi nhận ra sai lầm trong suy đoán về phương thức công kích từ xa của Ác Ma và cả thực lực của Sói Mặt Người thì Bùi Kiều đã không dám giấu thứ vũ khí bí mật này nữa. Hắn cần phải giết chết con Sói Mặt Người ngay lập tức, sau đó mới có thể tính tới việc tiêu diệt Ác Ma màu đỏ. Nếu không, dù viện quân có đến, nhưng nếu trong đó không có cường giả Chân Ma cấp thì có lẽ cũng sẽ không làm gì được con Ác Ma đó... Hai con Chân Ma cấp tương đương với Ngự Ngưu Đầu bảo vệ một con Chân Ma cấp đỉnh cao! Chỉ sợ dù Cung Diệp Vũ gặp phải cũng sẽ cau mày!

Bùi Kiều tay cầm Anh Dũng Súng lóng lánh ánh sáng bạc, phóng về phía con Sói Mặt Người và Ngụy Ngưu Đầu đang chiến đấu mà không chút chần chừ. Lúc này, con Ác Ma màu đỏ lại một lần nữa ngưng tụ ra quả cầu lửa, nhưng lần này nó lại không ném về phía Bùi Kiều, mà nó... ném về phía Ngụy Ngưu Đầu!

Bùi Kiều lập tức thấy căng thẳng tột độ. Lúc này cũng không để ý gì nhiều nữa, đang chạy trên đường đã điên cuồng thiêu đốt chấp niệm, thân hình nhanh chóng hóa thành khổng lồ, tốc độ cũng tăng lên nhiều lần. Có điều như vậy vẫn không kịp chặn đường mấy quả cầu lửa kia, chỉ có thể trở mắt nhìn chúng đập vào người Ngụy Ngưu Đầu. Một tiếng nổ lớn ‘ầm ầm’ vang lên. Cả Ngụy Ngưu Đầu và Sói Mặt Người đồng thời bị hất ra xa mấy chục mét. Có điều Sói Mặt Người thì chỉ bị sóng xung kích ảnh hưởng, còn Ngụy Ngưu Đầu thì đã phải chịu đả kích thực sự.

Đến khi tro bụi của vụ nổ tan đi, Bùi Kiều thấy được trên ngực Ngụy Ngưu Đầu đã thủng một lỗ lớn. Tuy lỗ thủng đang khép lại với tốc độ có thể quan sát bằng mắt thường, nhưng Bùi Kiều cũng nhận thấy làn da của Ngụy Ngưu Đầu rõ ràng đang dần trở nên trong suốt, dường như lúc nào nó cũng có thể biến mất, hơn nữa màu sắc cũng đã không còn là màu vàng sậm lúc trước nữa rồi.

“Ngụy Ngưu Đầu! Tấn công đi!”

Trong lòng Bùi Kiều lo lắng tới tột độ. Hẳn biết rõ, nếu lúc này mà Ngụy Ngưu Đầu biến mất thì nó sẽ lập tức trở lại hình dạng Bạo Viêm Cự Phủ. Mà quỷ quái cũng có thể hấp thụ Thiên Sinh Vũ Khí để làm tăng lên chấp niệm của chúng đấy, như vậy thì thực lực của chúng cũng sẽ tăng lên. Nếu như vậy... chẳng phải con thú triệu hồi cấp Chân Ma mà hẳn thậm chí chưa cầm nóng tay này, đã sắp bỏ hẵn mà đi luôn sao?

Tuy thân hình của Ngụy Ngưu Đầu thực sự dần trở nên trong suốt nhưng khi nghe xong mệnh lệnh của Bùi Kiều, nó vẫn lập tức rống vang một tiếng rồi nhào về phía Sói Mặt Người. Còn con Sói Mặt Người, lúc này cũng đã đánh đến phát cuồng, không còn chút nào biểu hiện sợ hãi, né tránh lúc trước, nó ngửa đầu tru dài một tiếng rồi cũng xông về phía Ngụy Ngưu Đầu. Nó lập tức dọt vào cái lỗ hổng lớn trước ngực Ngụy Ngưu Đầu, đồng thời đầu nó còn cố sức giật giật, muốn xé lớn cái

lỗ hổng đó ra.

Phản ứng của Ngụy Ngưu Đầu cũng rất nhanh chóng. Tuy bị Sói Mặt Người cắn lấy nhưng nó lại không đỡ, không tránh, chỉ nhấc cái nắm đấm lớn như vạc nước của mình rồi đấm như điên lên mình và đầu Sói Mặt Người. Những tiếng ‘bành, bành’ trầm đục liên tục vang lên, càng ở gần càng có thể cảm nhận được lực đạo khủng khiếp của quả đấm đó. Nhưng con Sói Mặt Người dường như cũng đã liều chết, không quan tâm mình bị đánh, chỉ dùng hết sức cố xé rộng cái lỗ trên ngực Ngụy Ngưu Đầu, gần như cả cái đầu của nó đều sắp chui vào cơ thể Ngụy Ngưu Đầu vậy.

Bùi Kiêu cũng đã cuống đến đỏ ngầu hai mắt, tốc độ của hắn cũng đã được đẩy lên mức cao nhất, mỗi một bước chân của hắn trong trạng thái người khổng lồ lơ lửng đều vượt qua hơn trăm mét. Sau thời gian vài hơi thở, Bùi Kiêu chạy được tới chỗ hai con quỷ quái Chân Ma cấp giao chiến thì hắn đã không còn nhìn thấy được màu vàng sậm của làn da Ngụy Ngưu Đầu nữa rồi. Lúc này, trước mặt Bùi Kiêu là một cỗ ý chí tràn ngập bạo lực, đó chính là trường khí thể của con Sói Mặt Người kia, cỗ ý chí bạo lực này đang giằng co với ý chí phản nộ của Ngụy Ngưu Đầu... Chỉ có điều là lúc này ý chí phản nộ đã suy yếu tới mức gần như không thể cảm nhận được nữa rồi, dường như có thể tan biến bất cứ lúc nào.

“Đi con mẹ mày!”

Bùi Kiêu tức giận chửi một câu. Sau đó cũng mặc kệ con Ác Ma màu đỏ ở phía xa đang tạo ra một đợt quả cầu lửa mới, hắn đưa Anh Dũng Súng lúc này đã được phóng đại lên cao rồi chém xuống. Khi lưỡi dao của Anh Dũng Súng chạm vào thân con Sói Mặt Người, lớp chấp niệm bọc phía ngoài Anh Dũng Súng chợt chớp sáng kịch liệt, sau đó, thân hình vốn rắn chắc vô cùng của con Sói Mặt Người đã bị một nhát cắt đôi như đậu hũ, làm nửa sau cơ thể nó rơi ‘rầm’ xuống đất. Thế mà nửa thân trước của nó vẫn cắn chặt lấy Ngụy Ngưu Đầu cho dù đã không còn phần thân sau.

Bùi Kiêu cũng đã đánh đến phát cuồng. Trong tay hắn một lần nữa bắt đầu ngưng tụ ra một quả cầu sét, rồi khi mà quả cầu sét đó còn chưa kịp hình thành

xong, hắn đã đập thẳng nó vào đầu con Sói Mặt Người. Một tiếng ‘đùng’ nổ vang, quả cầu sắt cỡ nhỏ đó đã nổ văng mất nửa cái đầu của Sói Mặt Người, và phải đến lúc này thì hàm răng của nó mới rời khỏi cơ thể Ngụy Ngưu Đầu khi Bùi Kiêu nắm lấy rồi lôi tuột nó ra. Mà con quái vật này cũng thể hiện rõ sự hung tợn đến cực điểm của mình: dù chỉ còn nửa cơ thể và non nửa cái đầu, nó vẫn vùng vẫy, xoay đầu lại muốn cắn xé Bùi Kiêu. Cái bộ dạng đầy dữ tợn và hung bạo đó, quả thật có thể dọa cho người ta sợ chết khiếp.

Nhưng Bùi Kiêu còn lấy đầu ra thời gian để mà sợ? Hắn đang quá lo lắng cho Bạo Viêm Cự Phủ rồi, đó chính là chiến lược chủ yếu để có thể giúp hắn sau này trở nên mạnh mẽ, làm sao có thể để mất đi được? Hắn gầm lên một tiếng đầy điên cuồng, cứ thế nắm lấy nửa thân trước vẫn còn dài tới năm, sáu mét của Sói Mặt Người, rồi ném thật mạnh nó về hướng mười mấy quả cầu lửa đang bay tới.

Tuy mấy quả cầu lửa đó đúng là có thể đổi hướng bay, nhưng Sói Mặt Người lại bị ném đi với tốc độ quá cao, khiến cho mấy quả cầu lửa đó không thể tránh nổi. Lập tức, Sói Mặt Người và mấy quả cầu lửa đâm thẳng vào nhau tại nơi cách Bùi Kiêu mấy trăm mét. Một tiếng nổ ‘ầm ầm’ vang lên. Một đám lớn năng lượng tiêu chuẩn lập tức bắn ra từ vụ nổ. Trong đám hỗn loạn đó còn văng ra một cây sáo, một cây đàn accordéon (1) và một đôi quyền sáo (2)... Ba món Thiên Sinh Vũ Khí rơi ra từ trong ngọn lửa của vụ nổ!

Nhưng Bùi Kiêu lại dường như chẳng quan tâm gì ba món Thiên Sinh Vũ Khí đó. Đó là vì khi hắn ném con Sói Mặt Người bay đi thì Ngụy Ngưu Đầu cũng đã hoàn toàn biến mất, trên mặt đất chỉ còn lại một cây rìu khổng lồ màu vàng dài hơn mười mét. Chỉ có điều lúc này cây rìu đó đã không còn phát ra ánh sáng vàng kim rực rỡ tới nhức mắt nữa, mà lại có màu vàng xám xịt như một tảng đá, bên trên lấp lăm lăm những điểm sáng vàng.

Bùi Kiêu không kịp nhìn ngắm kỹ càng gì, chỉ vội xông tới chộp lấy Bạo Viêm Cự Phủ rồi thu nó vào trong Nhẫn U Minh. Ngay sau đó, hắn xoay người, hướng Anh Dũng Súng về phía con Ác Ma màu đỏ phía xa rồi vùng vẫy vài cái thật mạnh. Lập tức, chất lỏng màu bạc bám trên Anh Dũng Súng bắt đầu bị văng ra khỏi bề mặt khẩu súng. Mà chất lỏng này cũng rất không ổn định, vừa văng khỏi Anh Dũng

Súng thì lập tức như sôi trào, rồi khi mà con Ác Ma còn chưa kịp phóng quả cầu lửa và con Centaur chưa kịp tới gần để bắn tên thì những giọt chất lỏng màu bạc kia đã nổ tung dữ dội. Cường độ vụ nổ nó gây ra thậm chí còn vượt xa vụ nổ của mấy quả cầu lửa, khiến cho một cả một khu vực lớn nổ tan tành.

Đến khi vụ nổ kết thúc, Centaur lập tức xông qua trong màn tro bụi của vụ nổ. Nó vừa thoát ra khỏi khu vực mặt đất đầy tro bụi xong thì đưa ngay cây cung lớn xanh lục lên nhắm về phía trước. Thế nhưng trước mặt nó lại chẳng hề có bóng dáng Bùi kiều, thậm chí cả Ngụy Ngưu Đầu cũng đã biến mất không chút dấu vết...

Biến mất cùng với hai tên đó còn có ba món Thiên Sinh Vũ Khí do Sói Mặt Người sau khi tiêu tán thực thể hóa ra: một cây sáo, một cây đàn accordéon và một đôi quyền sáo...

Chú thích:

1. Đàn accordéon (phong cầm): là một loại nhạc cụ cầm tay, dùng phương pháp bơm hơi từ hộp xếp bằng vải hay giấy, thổi hơi qua các van điều khiển bằng nút bấm đến các lưỡi gà bằng kim loại để phát ra tiếng nhạc

2. Quyền sáo: Là một loại bao tay dùng làm vũ khí, thường bằng kim loại và được thiết kế để đâm, các cử động bình thường rất khó thực hiện.

TỬ VONG KHAI ĐOAN

Zhttty
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 49: Lệnh Tập Hợp! (5)

Mười bốn người... Bao gồm mười hai người nhóm David và hai người Bùi Kiêu, Dương Đình Thiên, giờ đang ngồi trên một khối đá lớn bên ngoài khe núi. Mọi người đều đang yên lặng hấp thu chỗ năng lượng tiêu chuẩn từ trong nhãn U Minh của Bùi Kiêu.

Ban đầu có đến mười bảy người, trừ hai người Bùi Kiêu, nhóm David có mười lăm người và được chia làm ba tổ.

Nhưng sau trận chiến vừa rồi chỉ còn mười bốn người sống sót mà thôi, ba người kia đã bị quả cầu lửa nổ chết. Tuy nhiên may mắn là hai người còn lại trong tổ đã kịp đoạt lấy được Thiên Sinh Vũ Khí của họ nên những thứ quý giá này không bị mất.

Trên thực tế, ngoại trừ trong lòng Bùi Kiêu có chút nặng nề thì nhóm David lại khá bình tĩnh. Mặc dù ba người kia là đồng đội của bọn họ, nhưng so với hai tay mơ như Bùi Kiêu và Dương Đình Thiên, có thể nói là họ có nhiều kinh nghiệm trận mạc hơn. Bởi vì trong mỗi trận chiến đều phải có Tự Do Linh Hồn bỏ mạng, cho nên chỉ cần không phải đoàn diệt hoặc là Thiên Sinh Vũ Khí bị quý quái cướp đi thì bọn họ cũng không quá đau buồn.

Nguyên nhân khiến cho mọi người yên lặng như thế này, một phần là vì ba người vừa chết kia, dù sao họ cũng từng là đồng đội với nhau, không thể nào không chút đau xót. Mặt khác là vì thực lực của con Ác Ma đã vượt qua tưởng tượng của bọn họ.

Ban đầu khi mọi người nhìn thấy Ngụy Ngưu Đầu thì đã bị thực lực mạnh mẽ của nó dọa khiếp vía. Sau đó họ lại được biết tộc loại của Ngụy Ngưu Đầu chính là

tộc Ngưu Đầu số một số hai của Phong Đô, một tộc loại mang sức mạnh cực kì nổi tiếng trong giới linh hồn, vì vậy bọn họ đã quả quyết rằng Ngự Ngưu Đầu sẽ vô địch trong Nam Bắc Chiến Trường.

Thực ra ban đầu Bùi Kiêu cũng nghĩ như thế. Tuy một mình Ngự Ngưu Đầu khó có khả năng tiêu diệt hết cả ba con quỷ quái Chân Ma cấp này, nhưng nếu để nó đối phó hai con, bọn Bùi Kiêu thì lo cầm chân con còn lại, chờ sau khi Ngự Ngưu Đầu giải quyết hai con kia xong thì tiếp tục hợp sức cùng mọi người tiêu diệt con quỷ quái mạnh nhất, kế hoạch này cũng rất có triển vọng.

Chẳng ngờ đời không như mơ, đừng nói là để một mình Ngự Ngưu Đầu đối phó đến hai con quỷ quái Chân Ma cấp mà ngay chỉ một con thôi cũng đã quá sức nó rồi. Nếu như Bùi Kiêu không dứt khoát yêu cầu Dương Đình Thiên sử dụng con bài tẩy, dùng một chiêu chém chết con Sói Mặt Người Khổng Lồ kia, thì giờ phút này Bùi Kiêu đã phải khóc ròng. Hắn vừa có được một tay sai Chân Ma cấp vô cùng mạnh mẽ không bao lâu, ấy vậy mà lại bị mấy con quỷ quái này giết mất, chỉ cần nghĩ đến đây thôi Bùi Kiêu cũng đã cảm thấy sợ hãi.

Hiện giờ mọi người đang chậm rãi khôi phục năng lượng tiêu chuẩn trong cơ thể và tranh thủ ổn định chấp niệm của bản thân. Sau hồi chiến đấu ác liệt vừa rồi mọi người khó tránh khỏi có chút thương tổn, bây giờ là lúc để họ chữa trị thương thế.

Tình hình của Dương Đình Thiên khá tồi tệ, trạng thái của hắn lúc này không phải bị chấn động chấp niệm, mà là một loại di chứng xảy ra sau khi đã tiêu hao quá nhiều năng lượng. Đây là hậu quả của việc sử dụng quá mức năng lực đặc thù trong thời gian ngắn. Tuy nhiên cũng nhờ có khả năng bao phủ vũ khí bằng chất lỏng chấp niệm ấy, Bùi Kiêu mới có thể tiêu diệt con Sói Mặt Người Khổng Lồ kia một cách dễ dàng như vậy... Bùi Kiêu không phải là Cung Diệp Vũ, cho nên không có khả năng giết chết quỷ quái Chân Ma cấp chỉ bằng một đao.

"Dương Đình Thiên, người thấy sao rồi?"

Từ khi mọi người trở lại khu vực khe núi đến giờ đã được hơn mười phút, trừ Dương Đình Thiên vẫn đang nhắm mắt tĩnh tọa, còn lại cơ bản đều đã hồi phục

xong xuôi. Trong khoản thời gian này, Bùi Kiều cũng đã nạp đầy năng lượng tiêu chuẩn vào Bạo Viêm Cự Phủ, trong khoảnh khắc, toàn thân cây búa này lại tỏa ánh hào quang vàng kim sáng chói, chỉ cần hấn muốn, bất cứ lúc nào cũng có thể triệu hồi Ngự Ngưu Đầu.

Hiện giờ tất cả đã sẵn sàng, chỉ còn chờ Dương Đình Thiên hồi phục nữa là xong. Trong thung lũng chỉ còn lại một con Centaur và con Ác Ma kia. Con Centaur là quỷ quái tấn công tầm xa, đối với Ngự Ngưu Đầu da dày thịt chắc, chỉ cần tiếp cận được con Centaur này thì nó sẽ không thể chống đỡ được. Sau khi giải quyết xong hai con quỷ quái Chân Ma cấp hộ vệ, tiêu diệt con Ác Ma kia sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Dương Đình Thiên nghe hỏi liền mở mắt nhìn Bùi Kiều rồi lắc đầu, sau đó không nói gì đã liền nhắm mắt lại, tiếp tục yên lặng mình tưởng.

Bùi Kiều chỉ có thể tiếp tục chờ đợi, tinh thần lực khác với năng lượng tiêu chuẩn, không thể bổ sung bằng ngoại vật. Tuy nhiên cũng không hẳn là không có cách nào khác, thật ra biện pháp tốt nhất là ngủ một giấc, nhưng giờ phút này làm sao mà ngủ được, cho nên cũng chỉ còn cách chờ đợi mà thôi.

Trong lúc chờ đợi, vì đã nạp đủ năng lượng tiêu chuẩn cho Bạo Viêm Cự Phủ, nên Bùi Kiều tiếp tục lấy bốn kiện Thiên Sinh Vũ Khí trong nhẫn U Minh ra xem xét. Đó là một khẩu đại pháo được thực thể hóa từ con quỷ quái pháo đài và ba kiện thực thể hóa từ con Sói Mặt Người, gồm có một cây sáo, một cây đàn accordéon và một đôi quyền sáo. Còn về những kiện Thiên Sinh Vũ Khí được thực thể hóa từ con quỷ quái hình dạng người máy thì đã đưa cho bọn David cả rồi, hẳn cũng lười nhìn đến.

Đầu tiên là khẩu đại pháo, suy cho cùng đây cũng là lần đầu tiên hẳn nhìn thấy một kiện Thiên Sinh Vũ Khí to lớn và kì lạ như thế này, thậm chí nó chưa từng xuất hiện trong bất cứ tài liệu nào cả, vậy nên hẳn rất tò mò muốn tìm hiểu kĩ càng.

Khẩu đại pháo này có dung lượng chín trăm hai mươi đơn vị! Không hổ là Thiên Sinh Vũ Khí do quỷ quái Chân Ma cấp thực thể hóa ra, mạnh hơn vũ khí do quỷ quái Nhập Ma cấp thực thể hóa ra nhiều lắm. Tuy Bùi Kiều còn chưa biết nó

mang thuộc tính gì, nhưng chỉ với dung lượng và hình thức công kích của khẩu đại pháo này, hẳn đã có thể tưởng tượng được sức mạnh của nó to lớn đến mức nào.

Về phần hai món nhạc cụ, dung lượng của chúng chỉ đạt khoảng hơn hai trăm, không tính là xuất sắc, hơn nữa hẳn cũng không biết thuộc tính là gì, nên sau khi xem sơ qua, hẳn liền đặt sang một bên. Tiếp đến, hẳn nhìn đến kiện Thiên Sinh Vũ Khí cuối cùng, đó là một đôi quyền sáo làm bằng da sói.

Kiện Thiên Sinh Vũ Khí này không rõ có phải thuộc loại phòng ngự hay không, phía lưng bàn tay có gai sắt để tăng thêm lực phòng ngự khi đeo vào, có thể đây chính là loại Thiên Sinh Vũ Khí lai giữa tấn công và phòng ngự hiếm gặp. Dung lượng của nó đạt đến năm trăm đơn vị, có thể coi như thuộc hàng hảo hạng.

Bùi Kiêu cảm thấy khá hài lòng, bốn kiện Thiên Sinh Vũ Khí này đã có dung lượng tổng cộng hơn một nghìn đơn vị, hơn nữa ở khu vực trung tâm vẫn còn hai con quỹ quái Chân Ma cấp. Với cấp độ của con Ác Ma kia, Thiên Sinh Vũ Khí do nó thực thể hóa ra chắc chắn sẽ không tệ, nếu may mắn, có lẽ sẽ có kiện đạt hơn một nghìn đơn vị không chừng.

Trong lúc Bùi Kiêu đang ngắm nghía bốn kiện Thiên Sinh Vũ Khí này, còn bọn David đang nhỏ to thảo luận về trận chiến vừa xong, từ trong màn khói thuốc súng dày đặc bỗng vang lên mấy tiếng 'xoát xoát' sắc bén. Không giống với quỹ quái, thánh giác của linh hồn thể nhạy bén lạ thường, đặc biệt là sau khi thoát khỏi trói buộc với cơ thể, sự nhạy bén này dường như có một mối liên hệ nào đó giữa các linh hồn thể với nhau. Vì vậy, khi tràng âm thanh ấy vang lên, ngoại trừ Dương Đình Thiên, tất cả mọi người đều nhanh chóng lấy Thiên Sinh Vũ Khí của mình ra, ánh mắt đổ dồn về phía màn khói thuốc súng dày đặc.

Không lâu sau đó, từ bên trong màn khói thuốc súng bỗng vang lên tiếng người nói: "Đội trưởng David, là các người sao?" Khi tiếng nói còn chưa dứt thì đã thấy một nam Tự Do Linh Hồn bước ra khỏi màn khói thuốc súng. Khi anh ta vừa nhìn thấy bọn David thì liền xúc động chạy lại, chưa đợi David lên tiếng đã nắm chặt tay lão, liên tục nói 'còn sống là tốt rồi'.

Đây là một Tự Do Linh Hồn trong đoàn đội của David được Bùi Kiêu điều đi

mời viện quân. Mọi người vừa nhìn thấy gã thì lập tức phấn chấn tinh thần, xông vào bàn tán. Đến khi David ho khan một tiếng, mọi người mới yên tĩnh trở lại. Sau đó David cũng không vòng vo mà hỏi ngay Tự Do Linh Hồn này đã mời được viện quân hay chưa.

Gã Tự Do Linh Hồn này liền nói: "Chúng tôi gặp được đoàn đội của Johnan trên đường, nên tôi được phân công dẫn bọn họ đến đây. Đúng rồi, hình như Johnan muốn tìm Bùi Kiêu, hẳn nói năng lực Valkyrie của Bùi Kiêu rất quan trọng nên bằng mọi giá không được để anh ta chết ở đây. Cũng vì vậy, hẳn muốn hộ tống Bùi Kiêu trở lại thế giới thực."

"Tôi?" Bùi Kiêu sững sờ tự chỉ vào mình, nói: "Ai là Johnan vậy? Tôi không quen biết ai tên là Johnan cả, hơn nữa... tôi còn cần ai hộ tống hay sao chứ?"

Vài người đứng gần đó cũng có biểu hiện tương tự, quả thật tuy ban đầu họ đều cảm thấy Bùi Kiêu chỉ là một kẻ may mắn, thậm chí nghĩ rằng thực lực của hắn chẳng được bao nhiêu, nhưng đến lúc này, tất cả mọi người ở đây đều đã biết thực lực Bùi Kiêu rất cuộc cao đến mức nào, rõ ràng là mạnh hơn bọn họ không biết bao nhiêu lần. Bởi vậy chỉ có thể nói hắn bảo vệ cho người khác, chứ hắn có cần ai bảo vệ cơ chứ, hay là nói đến kẻ mạnh nhất chẳng?

"Đương nhiên cần rồi!"

Bùi Kiêu vừa dứt lời, từ trong màn khói thuốc súng lại có một giọng nam vang lên, ngay sau đó có một gã thanh niên xuất hiện, phía sau hắn còn có sáu mươi sáu người nối tiếp nhau chạy ra.

Người thanh niên này cười với David, nhưng không nói với David tiếng nào đã đưa mắt nhìn sang Bùi Kiêu, nói: "Đương nhiên cần rồi! Năng lực Valkyrie của anh rất quan trọng! Tuy tôi không biết rõ thực lực của anh mạnh đến mức nào, nhưng điều này cũng không mấy ảnh hưởng. Anh không giống chúng tôi, anh tuyệt không được chết ở nơi này!"

"Ồ?" Bùi Kiêu cảm thấy hơi tò mò, hắn hỏi: "Tại sao vậy? Tôi quý giá như vậy sao?"

Gã thanh niên tên Johnan gật đầu chắc nịch, nói: "Đúng vậy! Chắc anh còn chưa biết đâu, để tôi kể cho anh nghe một bí mật!"

Bùi Kiều càng tò mò hơn, vội hỏi: "Bí mật gì vậy? Kể tôi nghe với, tôi sẽ không nói lại với ai đâu."

Johnan cười nói: "Thật ra anh có kể lại cũng không sao, bí mật này cũng đã có nhiều người biết rồi, chỉ là tôi biết nhiều hơn bọn họ một chút thôi... Anh có tin vào ngày tận thế 21/12/2012 hay không?"

"Tôi đã từng tận mắt nhìn thấy một con sói khổng lồ có khuôn mặt người từ trong lỗ hổng không gian chui ra, sau đó lại biến đâu mất tăm... Nếu thế giới thực của chúng ta trọng điệp với thế giới bên trong lỗ hổng không gian kia, tận thế sẽ đến!"

Bùi Kiều lập tức lộ vẻ kinh ngạc, hơn nửa ngày không nói nên lời, người khác nhìn thấy còn tưởng rằng hắn đã hoảng sợ đến mức ngu ngơ mất rồi.

Tuy nhiên họ đâu biết rằng, Bùi Kiều cảm thấy kinh ngạc là vì câu cuối cùng của Johnan... Hắn đã từng nhìn thấy một con Sói Mặt Người Khổng Lồ chui ra khỏi lỗ hổng không gian sao?

TỬ VONG KHAI ĐOAN

Zhttty
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 50: Lệnh Tập Hợp! (6)

Tuy Johnan nhìn thấy vẻ kinh ngạc có hơi quá đáng của Bùi Kiều, nhưng hẳn cũng không nghĩ gì, chỉ cho rằng Bùi Kiều đang thật sự rất ngạc nhiên mà thôi, cho nên hẳn vẫn tiếp tục: "Đó là chuyện của mấy năm về trước, khi đó ở Pháp có quỷ quái thực thể hóa trên quy mô lớn. Tuy nhiên không giống như bây giờ, lần đó gần như toàn bộ nước Pháp đều xuất hiện quỷ quái thực thể hóa, cho nên rất nhiều quốc gia phải cho người sang giúp đỡ, tôi cũng là một thành viên trong nhóm viện binh của Anh."

Bùi Kiều cũng cảm thấy vẻ ngạc nhiên thái quá của mình không phù hợp, như thể hẳn đã biết trước điều này rồi, chỉ cố ý làm ra vẻ kinh ngạc mà thôi. Vì vậy, hẳn liền nhanh chóng điều chỉnh nét mặt, bình tĩnh lắng nghe câu chuyện của Johnan.

Theo lời Johnan, lần đó quỷ quái rất mạnh mẽ, lại còn có một con quỷ quái Chân Ma cấp. Hơn nữa không biết vì sao, phần lớn quỷ quái bình thường cũng có thể sử dụng năng lực đặc trưng của tộc loại mình (1), tựa như có một lực lượng thần bí nào đó đã kích thích chúng vậy.

Quả nhiên vào đêm hôm đó, khi lỗ hổng không gian một lần nữa mở ra, từ trong đó phun ra rất nhiều tội nghiệt khiến cho thực lực của bọn quỷ quái này được tăng lên đáng kể. Thậm chí ngay cả con quỷ quái Chân Ma cấp đang bị mọi người vây đánh sắp chết cũng nhanh chóng hồi phục.

Khi biến động xảy ra, nhóm Johnan còn đang ở khu vực tập kết của mình, vừa vặn nhìn thấy một con Sói Mặt Người Khổng Lồ ẩn mình trong luồng khí tức đen tối chui ra khỏi lỗ hổng không gian. Chẳng qua với tình thế khẩn cấp khi đó, chỉ có Johnan và một vài người cạnh bên trông thấy con sói ấy mà thôi.

"Cho nên từ đó về sau, tôi không còn bất cứ nghi ngờ gì đối với lý luận về ngày tận thế nữa, thậm chí tôi còn vận dụng thể lực gia tộc để tìm kiếm tung tích của những nhà khoa học kia, và tìm hiểu cả nguyên do vì sao bọn họ có thể đưa ra lý luận như vậy. Nhưng đáng tiếc, chính phủ của các nước trên thế giới đã xử lý vô cùng triệt để, các thông tin liên quan đến lý luận về ngày tận thế hoàn toàn bị xóa sạch, ngoại trừ những thứ mọi người đã biết, phần còn lại tựa như chưa bao giờ tồn tại vậy." Sau khi Johnan kể xong, hắc cười khổ, nói với Bùi Kiều.

Bùi Kiều liền lộ vẻ đăm chiêu suy nghĩ. Mức độ nguy hiểm khi hắc tiết lộ chuyện về Địa Ngục lập tức được nâng thêm hai bậc. Có lẽ chính phủ các nước trên thế giới không phải là không biết gì về Địa Ngục, mà bọn họ đã dùng mọi cách để bưng bít thông tin về nó. Nếu như hắc nói ra chuyện này... có lẽ thứ chờ đón hắc là nguy hiểm tột cùng.

Về đăm chiêu của Bùi Kiều lại một lần nữa khiến mọi người hiểu lầm. David vừa cười to vừa nói: "Bùi Kiều, anh đừng xem thường Johnan nhé, hắc là kẻ thừa kế của một gia tộc quyền quý cỡ bự của nước Anh đó. Đặc biệt là từ khi hắc trở thành Trách Thoát Giả, địa vị của hắc lại càng được nâng cao. Gia tộc này đã tồn tại và phát triển mạnh mẽ từ sau Cách mạng Vinh Quang của Anh (2) đến giờ, so ra còn giàu có, bề thế hơn những tay tỷ phú thế giới nhiều. Nếu hắc đã nói là không có chút manh mối nào, thì ắt hẳn những thông tin ấy đã bị xóa sổ rồi."

Lúc này Bùi Kiều mới nhìn kỹ Johnan, người thanh niên này tầm hai tư, hai lăm tuổi, tóc nâu đen, mũi cao mắt sâu, mang dáng vóc tiêu chuẩn của phương Tây, mặt mũi cũng có tố chất ngôi sao, rất điển trai, bộ dạng phong trần tràn đầy sức sống.

"Anh đến cứu viện cho tôi vì tin vào lý luận về ngày tận thế sao? Muốn bảo vệ năng lực Valkyrie của tôi để tích lũy thêm lực lượng chống đỡ tận thế sao?" Bùi Kiều suy nghĩ một lúc, sau đó hỏi Johnan.

Johnan chỉ tay về mười mấy Tự Do Linh Hồn gần đấy, nói: "Đa số bọn họ đều là người trong gia tộc của tôi, chính tay tôi đã chặt đứt tội nghiệt giúp họ, vậy nên chuyện cứu viện cho anh cũng không mấy khó khăn... Mặc dù phần lớn Tự Do Linh Hồn mới được chiêu mộ đều đã rời đi, ha ha, nhưng nếu như có thể cứu được anh ra

thì tất cả đều đáng giá."

Bùi Kiêu vẫn nhìn Johnan, hỏi: "Chẳng kể thiệt hơn chỉ vì cứu tôi? Không thể nào, anh muốn đạt được điều gì từ tôi sao?"

Johnan cười, hần liếc David bên cạnh, sau đó lại nghiêm túc nhìn Bùi Kiêu, nói: "Chỉ cần tình hữu nghị của anh thôi. Tất nhiên giờ đây nó chẳng mang lại tác dụng gì cả, nhưng thực lực của anh cũng không thể cứ mãi giậm chân tại chỗ được. Lúc này chẳng qua vì anh thân cô thế cô mới cần đến sự giúp đỡ của tôi thôi, nhưng dám chắc mai đây anh sẽ có thể đạp lên đỉnh của giới linh hồn, cũng giống như Cung Diệp Vũ vậy. Đến khi đó, mỗi giao hảo này sẽ rất có giá trị đấy."

Bùi Kiêu không nói thêm nữa, nhưng trong lòng đã có chút tán thưởng dành cho người đàn ông tên Johnan này. Theo lời David, Johnan được sinh ra trong một gia tộc giàu có lâu đời, địa vị thậm chí còn cao quý hơn mấy chữ 'nhị thế tử' nhiều lắm. Tuy nhiên hẳn lại rất có khí độ, đầu tiên là không kể được mất đi cứu viện một linh hồn có năng lực Valkyrie, sau khi hiểu rõ thực lực mạnh mẽ của Bùi Kiêu lại đổi thành vì muốn được giao hảo. Chỉ với sự hiểu biết như vậy đã rất đáng quý, càng khỏi phải nói đến thái độ và lời nói của hẳn đối với mọi người, không hề có chút kiêu ngạo nào cả. Chẳng trách một kẻ thẳng thắn như David lại có thể thân thiết với Johnan đến như vậy.

Bùi Kiêu coi như bước đầu tiếp nhận Johnan nên cũng không nói những lời sáo rỗng nữa: "Có thêm sáu mươi mấy người của anh tham gia thật tốt, chúng ta nên thảo luận kế hoạch tiếp theo đi... Trước hết để tôi nói sơ qua tình hình khu vực trung tâm, lúc này tôi đã vào đó, tổng cộng có đến ba con quỷ quái Chân Ma cấp..."

Sau đó Bùi Kiêu kể vắn tắt về trận chiến ban nãy, xong xuôi đầu đấy, hẳn nói: "Ngụy Ngưu Đầu của tôi đã có thể triệu hồi được rồi, nhưng có lẽ nó chỉ có thể đánh ngang ngửa với con Centaur kia mà thôi, e rằng không đấu lại con Ác Ma đầu, vì vậy theo ý tôi nên tập trung giải quyết con Centaur trước. Chúng ta có tám mươi người, nhờ mọi người chia nhau ra tiêu diệt những quỷ quái bình thường chung quanh, còn tôi và Ngụy Ngưu Đầu sẽ cùng nhau tấn công con Centaur. Quan trọng nhất là phải tiêu diệt được con Centaur trước khi con Ác Ma rời khỏi trận đồ ký

hiệu kia."

Tất cả mọi người đều ngẩn ra, Johnan hỏi ngay: "Không phải anh nói con Ác Ma đó sẽ không rời khỏi trung tâm trận đồ ký hiệu gì đó hay sao? Tại sao giờ lại bảo trước khi nó rời khỏi đó là thế nào?"

Bùi Kiều cười khố, nói: "Các người còn chưa hiểu sao? Thực lực của quỷ quái càng mạnh thì sẽ càng thông minh. Tuy trước giờ chưa tìm thấy quỷ quái nào có thể trao đổi với loài người, nhưng dễ thấy được con Ác Ma kia chẳng phải loại bù nhìn chỉ biết đứng trơ ra đâu. Bình thường thì không sao, nhưng khi nó cảm nhận được nguy hiểm, đặc biệt là khi hộ vệ cuối cùng của nó, con Centaur bị tiêu diệt, chắc chắn nó sẽ rời khỏi trận đồ ký hiệu đó và tấn công chúng ta. Đến khi đó, một con quỷ quái Chân Ma cấp bình thường cộng thêm một con quỷ quái Chân Ma cấp đỉnh phong... Anh cảm thấy chúng ta còn có cơ hội gì sao?"

Nghe xong, sắc mọi người đều tái đi. Một con quỷ quái Chân Ma cấp đã khó có thể đối phó rồi, giờ lại có thêm một con quỷ quái Chân Ma cấp đỉnh phong nữa. Hay cứ để họ tự sát luôn cho đỡ mất thời gian.

Bùi Kiều cũng nhìn ra sự hoảng sợ của mọi người nên hần liền giải thích: "Như tôi đã nói, với cấp độ này, trí thông minh của nó sẽ khá cao, nó cũng hiểu được mục tiêu chính yếu là nhanh chóng hấp thu tội nghiệt để đột phá cấp Ma Vương. Đến lúc đó, mặc cho chúng ta có thủ đoạn gì, mặc cho có bao nhiêu người vây công nó cũng chẳng sợ nữa. Do đó, nó sẽ phải tận dụng từng giây từng phút để hấp thu tội nghiệt, chỉ cần không gặp nguy hiểm đến tính mạng thì nó sẽ chẳng thèm để tâm. Từ đó có thể kết luận, trước khi con Centaur bị tiêu diệt nó sẽ không rời khỏi trận đồ ký hiệu kia đâu. Dù gì thì thực lực của nó hiện giờ tuy rất mạnh mẽ, nhưng nếu bị hàng trăm Tự Do Linh Hồn vây công vẫn có thể chết như thường, vì vậy nó chỉ có thể cố gắng mà thôi."

"Vì lẽ đó! Chỉ cần chúng ta có thể tiêu diệt con Centaur trước khi nó kịp phản ứng thì coi như đã đạt được mục tiêu của giai đoạn này."

Mọi người nghe vậy cũng ngẫm tán đồng. Ngoại trừ Bùi Kiều và Dương Đình Thiên, những Tự Do Linh Hồn đang đứng đây đều đã chết trên một năm, hiểu biết

của họ ít nhiều đều cao hơn hai người Bùi Kiêu. Chuyện trí khôn và thực lực quý quái có liên hệ với nhau mọi người đều hiểu rõ nên họ cũng đồng ý với phân tích của Bùi Kiêu.

Chẳng qua chuyện này dù gì cũng liên quan đến tính mạng, David bên cạnh chợt hỏi: "Mục tiêu của giai đoạn này sao? Như vậy mục tiêu của giai đoạn kế tiếp là gì? Không lẽ sau khi giết được Centaur thì chúng ta phải lập tức lui lại sao?"

"Không sai! Lập tức lui lại, hoặc là nói tập hợp trở lại chỗ này."

Bùi Kiêu gật đầu chắc nịch, nói: "Về mục tiêu của giai đoạn kế tiếp, chúng ta sẽ chờ viện quân đến, sau đó sẽ trở lại tiêu diệt con Ác Ma kia... đó là nếu nó chưa tăng cấp đến Ma Vương. Còn không thì e chỉ còn cách nhờ cậy ba cường giả Chân Ma cấp mà thôi, chỉ bọn họ mới có thể khiêu chiến quý quái Ma Vương cấp, chỉ là thắng thua khó nói trước."

Xong xuôi đầu đuôi, mọi người còn chưa kịp ổn định lại thì Dương Đình Thiên vốn vẫn đang tĩnh tọa mình tưởng bỗng mở mắt ra, đồng thời trên người hắn cũng phát ra từng tia từng tia ý chí... Không phải trường khí thể mà chỉ thuần túy là lực ý chí. Đây là loại lực ý chí mang theo lưu luyện chỉ riêng mình hắn mới có!

Người khác tất nhiên là không cảm nhận được ý chí này, nhưng Bùi Kiêu thì có thể cảm nhận rất rõ ràng, không chờ mọi người có phản ứng gì đã mừng rỡ nhìn về phía Dương Đình Thiên. Dương Đình Thiên sau khi mở mắt thì ngẩn ngơ nhìn hai tay mình, vừa lúc Bùi Kiêu nhìn sang, hắn cũng chợt ngoái đầu nhìn Bùi Kiêu, trong ánh mắt cũng lộ vẻ cực kỳ mừng rỡ.

"Người... kỹ năng đặc thù của người trở nên mạnh hơn?" Bùi Kiêu hỏi bằng giọng run run.

Dương Đình Thiên cười nhẹ, gật đầu khẳng định.

Lúc này Bùi Kiêu mới thở ra một hơi, nắm chặt nắm tay, nói: "Tốt! Như vậy khả năng tiêu diệt được con Centaur kia lại tăng thêm 20%... Chúng ta có 70% chắc chắn!"

Lời bình: Trận chiến sắp bắt đầu, với năng lực vừa được tăng mạnh của Dương Đình Thiên, liệu Bùi Kiêu có dễ dàng giải quyết được quỷ quái Centaur? Đón đọc chương mới nhất của TVKD được thực hiện bởi nhóm dịch Vô Hạn Chi Tâm tại địa chỉ facebook: Vô Hạn Thế Giới!

Chú thích:

(1) Theo thường lệ, quỷ quái Nhập Ma cấp đỉnh phong mới có được năng lực đặc trưng của tộc loại.

(2) Cách mạng Vinh Quang của Anh: một cuộc Cách mạng ở Anh năm 1688 do William xứ Orange lãnh đạo.

TỬ VONG KHAI ĐOAN

Zhttty
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 51: Chém Centaur! (1)

Bùi Kiêu biết khác biệt lớn nhất của hắn với các Tránh Thoát Giả hoặc Cao Đăng Tránh Thoát Giả khác, không phải là về thực lực mà là về kinh nghiệm!

Hắn mới chết chưa được nửa năm, mà bốn tháng trong đó lại còn phải chui lủi dưới Địa Ngục không một bóng người! Rồi sau khi trở lại dương gian, hắn mới dần hiểu biết về linh hồn của chính mình, về quý quái, về Thiên Sinh Vũ Khí gì gì đó. Vậy nên kinh nghiệm của hắn thực sự không khá hơn một tân binh là bao nhiêu. Vì vậy, nếu không tính tới thực lực thì hắn đúng thật chỉ là một tân binh của giới linh hồn mà thôi.

‘Biết xấu hổ thì mới tiến bộ được!’ Vậy nên Bùi Kiêu đã không ngại thu thập hết tất cả tin tức, không ngừng phân tích, suy luận, tổng kết. Hắn cũng không phải một kẻ ngu xuẩn, mà thực tế còn ngược lại, tư chất của hắn có thể xem là hơn người. Tuy không so được với số ít những kẻ được gọi là thiên tài, nhưng so với người bình thường thì dù là tính cách, ý chí, nghị lực hay trí tuệ đều hơn hẳn. Cũng vì lẽ đó nên trong một tháng hấp thụ Thực Phẩm Chấp Niệm nhân rồi, Bùi Kiêu đã thu thập, tổng hợp và phân tích được rất nhiều thứ.

Trong đó thì vấn đề quan trọng nhất là: năng lực của linh hồn đặc thù thật ra là cái gì, có thể làm tăng lên như chấp niệm và thực lực hay không?

Theo suy đoán của Bùi Kiêu thì năng lực của linh hồn đặc thù có lẽ có phần tương tự như ký hiệu phù văn lõi điện trong cơ thể hắn. Hắn đoán rằng trong cơ thể bọn họ chắc hẳn cũng có các dạng ký hiệu phù văn tương tự như của hắn, nhưng vì hắn không thể ‘quan sát’ bên trong cơ thể của linh hồn khác giống như khi ‘quan sát’ bên trong cơ thể chính mình và bên trong Thiên Sinh Vũ Khí nên hắn không thể

nào xác minh được suy đoán của mình có chính xác hay không. Tuy vậy, hắn vẫn cho rằng năng lực của linh hồn đặc thù có thể tiến bộ, có thể là theo số lần sử dụng hoặc kinh nghiệm sử dụng tăng lên mà tiến bộ từng bước.

Quả nhiên, khi thân thể Dương Đình Thiên tuôn ra ý chí lưu luyến rồi khẳng định rằng năng lực đặc thù của mình đã tiến bộ thì nổi vui mừng trong lòng Bùi Kiều đã to lớn đến khó mà hình dung. Vậy nên vừa rồi tiếng nói của hắn mới có vẻ run lên như vậy.

Trừ thực lực của bản thân mình ra, thì điều mà hắn tin tưởng nhất để dựa vào đó vượt qua tai họa tận thế chính là năng lực đặc thù với tiềm năng vô hạn Valkyrie. Càng về sau, hắn sẽ tìm được càng nhiều linh hồn đặc thù, vậy nên nếu năng lực đặc thù cũng có thể tiến bộ thì như vậy, thực lực cả đoàn đội sẽ tăng lên đến mức khó mà tưởng tượng.

Đây cũng không chỉ là phép tính đơn giản $1 + 1 = 2$. Ví dụ như thực lực của Dương Đình Thiên lúc này thực ra vẫn tương đối yếu, nếu gặp phải Nhập Ma cấp đỉnh phong sợ là cũng sẽ hơi nguy hiểm, còn thực lực Bùi Kiều tuy rất mạnh, khi thiêu đốt chấp niệm thì thậm chí dám đối đầu với quỷ quái Chân Ma cấp, nhưng nói vậy cũng không có nghĩa là hắn có thể đánh bại được quỷ quái Chân Ma cấp. Bởi vì ngoài cách dùng quả cầu sét sau khi thiêu đốt chấp niệm hoặc đạn năng lượng của Anh Dũng Súng thì hắn hầu như không còn phương pháp nào khác làm tổn thương được quỷ quái Chân Ma cấp...

Hắn cũng không phải là Cung Diệp Vũ, không thể nhìn thấy được trường khí thể bằng mắt thường, cũng không thể nào chém đôi một con Chân Ma cấp chỉ bằng một đao. Vậy nên nếu phải đối mặt với quỷ quái Chân Ma cấp thì đấu pháp chính của hắn chỉ có thể là đánh du kích: lợi dụng chiêu quả cầu sét để làm tan rã quỷ quái Chân Ma cấp từng chút một. Nhưng đương nhiên, làm vậy thì hậu quả sẽ là chấp niệm của chính hắn cũng tổn thất khổng lồ. Khi đó, dù có dùng toàn bộ Thiên Sinh Vũ Khí lấy được khi tiêu diệt con quỷ quái Chân Ma cấp đó, để đổi lấy Thực Phẩm Chấp Niệm cũng sẽ không đủ để hắn khôi phục như ban đầu.

Nhưng sau khi đã có năng lực đặc thù của Dương Đình Thiên rồi, một khi phủ

lên bên trên Thiên Sinh Vũ Khí một lớp chấp niệm hòa tan thì đòn công kích của hắn sẽ trở nên vô cùng sắc bén. Con Sói Mặt Người Không Lồ lúc trước chính là một minh chứng rõ ràng: nó bị bổ làm hai khúc chỉ bằng một đao. Đây chính sự tăng cường thực lực khổng lồ do năng lực đặc thù của Dương Đình Thiên mang lại!

Lúc này, thấy Dương Đình Thiên đã hồi phục sau khi tĩnh tọa, Bùi Kiêu lập tức không chậm trễ nữa, quyết định toàn lực xuất kích. Trong đó, hắn và Ngụy Ngưu Đầu phụ trách tiêu diệt con Chân Ma cấp quỷ quái Centaur, những người còn lại thì tản ra bốn phía để dọn dẹp đám quỷ quái thông thường xung quanh, làm hết khả năng để diệt được càng nhiều quỷ quái càng tốt, để cho sau khi tiêu diệt xong con Centaur kia hắn sẽ có thêm chút thời gian để nghỉ ngơi.

Johnan nghe xong kế hoạch tác chiến của Bùi Kiêu thì bỗng nở nụ cười. Hắn nói: “Cho tôi cùng tham gia tiêu diệt con Centaur kia với anh và Ngụy Ngưu Đầu được không? Ba người chúng ta sẽ cùng tham gia vây giết con Centaur đó. Đương nhiên, nếu có thể thì nhờ đồng đội của anh cũng bọc cho vũ khí của tôi một lớp chấp niệm nữa. Có như vậy thì công kích của tôi mới có thể tạo được sát thương lớn cho con Centaur đó.

Bùi Kiêu nhìn Johnan với vẻ nghi hoặc, nhưng hắn còn chưa kịp nói gì thì David đứng bên cạnh đã gạt đầu lia lịa nói: “Bùi Kiêu, đúng là nên để Johnan đi cùng với anh đi. Anh ta có một món Thiên Sinh Vũ Khí cấp Chân Ma dung lượng 600 đơn vị đấy! Có trời mới biết được gia tộc anh ta đã phải ra cái giá nào để lấy được thứ đó! Mà thuộc tính của món Thiên Sinh Vũ Khí đó cũng có chút đặc biệt, vậy nên nếu anh muốn giải quyết con Centaur đó trong thời gian ngắn thì việc để Johnan tham gia sẽ tạo ra được sự trợ giúp lớn đấy.”

Johnan khẽ cười nhạt, một vệt sáng màu xanh nhạt thoáng hiện lên trong mắt hắn. Lập tức, một cây đàn hạc (1) có màu xanh da trời pha lẫn xanh lá xuất hiện trên tay hắn. Thân đàn trong suốt lấp lánh ánh sáng màu xanh, nhìn qua giống như được chế tạo từ ngọc lưu ly vậy. Mà ngay khi cây đàn hạc Thiên Sinh Vũ Khí này xuất hiện thì Bùi Kiêu cũng cảm nhận được ý chí tỏa ra từ nó: ý chí của gió.

“Một loại thuộc tính lạnh băng? Cây đàn hạc này có thuộc tính ‘phong’ đúng

không?”

Johnan vốn còn đang chuẩn bị giải thích thuộc tính cây Thiên Sinh Vũ Khí của hắn là gì thì nghe thấy Bùi Kiêu hỏi như vậy. Điều đó làm hắn thoáng sững người , cả nửa ngày sau mới cười khổ nói: “Làm sao người biết? Chẳng lẽ là do năng lực đặc thù Valkyrie sao?”

Bùi Kiêu mỉm cười, không giải thích gì thêm mà quay lại hỏi Dương Đình Thiên: “Thế nào? Người liệu có thể bao phủ chấp niệm cho hai thanh Thiên Sinh Vũ Khí cùng một lúc không?” Vừa nói, vừa lôi ra hai bọc gạo chấp niệm từ trong U Minh Nhẫn Nhẫn ném qua cho Dương Đình Thiên.

Dương Đình Thiên gật đầu khẳng định: “Không thành vấn đề... Ta cũng muốn thử xem năng lực này có thể trở nên mạnh đến mức nào.” Nói xong, hắn mở luôn hai bọc gạo chấp niệm mới nhận kia ra, sau đó liên tục lấy gạo bên trong ra hòa tan thành chất lỏng màu bạc.

Có lẽ thực sự là hiệu quả khi năng lực đặc thù tăng lên, nên khi đám gạo kia vừa mới tiếp xúc với bàn tay Dương Đình Thiên, hắn chỉ hơi tập trung một chút thì gạo chấp niệm đã bắt đầu chuyển hóa thành chất lỏng màu bạc. Tốc độ chuyển hóa này đã nhanh hơn gấp rưỡi lúc trước, mà số lượng gạo Dương Đình Thiên có thể hòa tan một lần cũng tăng khoảng một nửa và chất lỏng màu bạc được tạo thành cũng vẫn giữ được trạng thái ổn định.

Chỉ sau khoảng ba mươi, bốn mươi giây sau, Anh Dũng Súng của Bùi Kiêu và cây đàn hạc như ngọc lưu ly của Johnan đã được bao phủ một lớp chất lỏng màu bạc hơi mỏng, mà chất lỏng màu bạc này còn không ngừng lưu động, khiến cho hai thanh Thiên Sinh Vũ Khí này bỗng chốc lộng lẫy như thần khí!

Những người xung quanh nhìn xem quá trình đó mà tròn tròn mắt, Johnan thì vừa mừng vừa sợ nhận lấy thanh Thiên Sinh Vũ Khí của mình. Mọi người chỉ thấy những ngón tay hắn nhẹ lướt trên cung đàn, lập tức, một lưỡi phong nhận (2) màu trắng bạc xuất hiện cách hắn khoảng 10cm, sau đó ‘xoẹt’ một tiếng, chém qua mấy tảng đá lớn trong hẻm núi, cuối cùng còn xuyên sâu xuống lòng đất, cũng không biết là nó đi sâu được đến đâu.

“Tuyệt! Thật lợi hại... Uy lực này đúng là lớn quá sức!” Johnan lập tức vui sướng rống lên. Đồng thời, ánh mắt hắn nhìn về phía Dương Đình Thiên cũng như lập lòe tỏa sáng, giống như khi một cô gái thấy được thứ châu báu đẹp nhất trên thế gian vậy.

Bùi Kiêu đứng bên cạnh vỗ nhẹ vai hắn, nói: “Không nên thử lung tung nữa. Chất lỏng màu bạc đó là do chấp niệm tạo thành, mỗi lần anh công kích sẽ tiêu hao một lượng chất lỏng đó. Nếu như đang chiến đấu mà tiêu hao hết toàn bộ thì anh cũng đừng nên kỳ vọng rằng Dương Đình Thiên sẽ chạy tới phủ lại một lớp chấp niệm nữa cho mình nhé...”

Nói tới đó, hắn nhìn về phía bảy mươi người còn lại rồi vỗ mạnh trán một cái, một luồng ánh sáng màu vàng kim rực rỡ lập tức bắn ra từ trong mắt hắn. Một giây sau, một cây rìu màu vàng kim khổng lồ dài tới 10m đã xuất hiện trên mặt đất, ánh sáng vàng chói lọi bùng lên kịch liệt từ nó làm cho tất cả mọi người đều vô thức nhắm mắt lại. Đến khi họ mở mắt ra thì trước mặt đã đứng một quái vật thân người, đầu bò màu vàng sậm, cao ước chừng 10m.

Ngụy Ngưu Đầu vừa xuất hiện liền ngửa đầu hét vang, trường khí thể phần nộ của nó lập tức tràn ra bao phủ phạm vi hơn trăm mét. Tuy Bùi Kiêu đã ra lệnh cho nó bằng ý thức, nên trường khí thể này không nhằm vào những người có mặt ở đây, nhưng tất cả vẫn cảm thấy bị áp lực. Thậm chí đám sáu mươi người mới đến còn khiếp sợ tới mức cứng hết lưỡi, chỉ có thể sững sờ nhìn người khổng lồ đầu bò trước mặt.

“Như vậy... chúng ta xuất phát!”

Bùi Kiêu rống lớn một tiếng, làm những người đang ngây ra chột bùng tỉnh. Hắn cũng không nhìn lại đám người đó nữa mà dùng ý niệm ra lệnh cho Ngụy Ngưu Đầu dốc toàn lực tấn công con Centaur kia, và khi mọi người còn chưa kịp phản ứng thì dưới chân hắn đã lóa lên ánh chớp, lập tức theo sau Ngụy Ngưu Đầu tiến về phía trung tâm của chiến trường.

Mãi đến lúc này, tất cả mới bừng tỉnh sau cơn choáng ngợp. Cả đám đồng thanh rống lên rồi lập tức đuổi theo Ngụy Ngưu Đầu và Bùi Kiêu tiến vào trung tâm của

chiến trường.

Chỉ mình Dương Đình Thiên là đứng nguyên tại chỗ. Mãi cho tới khi tất cả đã chạy ra khỏi hẻm núi rồi, hắn mới ngã khụy xuống đất, toàn thân khe khẽ run rẩy.

(Vẫn còn hơi quá sức. Bao phủ chấp niệm cho hai thanh Thiên Sinh Vũ Khí một lúc – đây là cực hạn trước mắt của ta...)

Dương Đình Thiên ngồi trên mặt đất cười khố, sau đó lại lần nữa nhắm mắt tĩnh tọa...

Phía bên kia, đám người Bùi Kiêu đang như mãnh hổ xuống núi. Tuy cả đám chỉ có ‘lèo tèo’ hơn bảy chục người và thêm một con quái vật đầu bò cao hơn 10m, nếu so sánh với bốn mươi, năm mươi ngàn con quỷ quái tụ tập tại trung tâm chiến trường thì đúng là không khác gì ‘chìm ngấm’, nhưng thật ra, trong số hơn bảy mươi người này thì đã có gần ba mươi người có Thiên Sinh Vũ Khí, lại có một con quỷ quái Chân Ma cấp xung phong đi trước mở đường. Vậy nên, có thể nói rằng: nếu như không có con Centaur và Ác Ma màu đỏ kia trấn giữ thì bảy mươi người này hoàn toàn đủ sức tàn sát toàn bộ mấy chục nghìn quỷ quái thông thường ở đây.

Tuy Bùi Kiêu xông lên rất nhanh, nhưng hắn vẫn chú ý tới đám đông hơn bảy mươi người sau lưng. Khi thấy hơn bảy mươi người này không hề biểu hiện hay làm việc gì thể hiện sự sợ hãi thì mới dám thở phào một hơi.

Có điều là những gì hắn thấy sau đó lại làm hắn lắp bắp kinh hãi. Hắn thấy Johnan đang bám sát theo sau cách mình hơn 10m chứ không hề bị bỏ lại đằng sau như đám bảy mươi người kia. Phải biết rằng lúc này Bùi Kiêu đang di chuyển bằng lực lượng lôi điện nên tốc độ tương đương với Ngự Ngưu Đầu, so với bảy mươi người kia thì phải nhanh gấp cả mười lần, thế mà cái gã Johnan này lại bám theo được hả?

(... Đúng rồi! Cây đàn hạc của hắn có thuộc tính là ‘điều khiển sự lưu động của gió’. Nếu như hắn đã có thể tận công bằng năng lực đặc thù của Thiên Sinh Vũ Khí cấp Chân Ma, thì cũng có thể sử dụng năng lực đó để tăng tốc là điều đương nhiên.)

Bùi Kiều thầm gật đầu. Sau đó, hắn không tiếp tục chú ý đến phía sau nữa mà bắt đầu dồn toàn bộ sự chú ý, nhìn chăm chú vào con Centaur đang ở xa xa phía trước. Lúc này, khoảng cách hai bên còn khoảng 15000m, nhìn qua thì con Centaur kia chỉ như một chấm đen nhỏ xíu, về phần con Ác Ma màu đỏ thì ở phía sau con Centaur khoảng 1000m, vẫn đang yên lặng ngồi hấp thụ tội nghiệt trong trận pháp đây những ký hiệu phù văn kỳ lạ kia.

(Không được rồi! Khoảng cách giữa Centaur và con Ác Ma kia quá gần. Với khoảng cách đó thì dù con Ác Ma màu đỏ không phải loại quỷ quái có tốc độ cao, có lẽ cũng sẽ chạy tới kịp trong vòng mười giây. Xem ra, phải tìm cách dụ con Centaur kia ra xa mới được.)

Bùi Kiều âm thầm tính toán, sau đó nhanh chóng dùng ý niệm ra lệnh cho Ngụy Ngưu Đầu chuyển đổi mục tiêu. Tiếp đó, hắn vừa tiếp tục chăm chú theo dõi Centaur vừa âm thầm tính toán thời điểm bắt đầu giao chiến với nó.

Tất cả những điều vừa rồi thực tế chỉ diễn ra trong một thời gian cực ngắn. Lúc này, tốc độ của cả Ngụy Ngưu Đầu, Bùi Kiều và Johnan đã đạt tới mức độ đáng sợ. Cả ba chỉ cần khoảng năm giây để vượt qua khoảng cách 1000m, tuy còn chưa đạt tới vận tốc âm thanh nhưng cũng đã gần tiếp cận tốc độ đó, vậy nên đã có thể cảm thấy sóng xung kích mạnh mẽ lan tỏa. Hơn nữa còn có con quái vật cường mãnh như Ngụy Ngưu Đầu dẫn đầu, như một tia chớp giạt tiến lên, đâm thẳng vào hàng ngũ của đám Bộ Binh Khô Lâu, làm đường nó đi qua tràn ngập năng lượng tiêu chuẩn phiêu tán, như thể đã tạo ra một con đường làm bằng năng lượng tiêu chuẩn.

Náo loạn lớn như vậy nên đương nhiên con Centaur và Ác Ma màu đỏ ở phía xa không thể nào không phát hiện. Thực ra, ngay từ lúc Ngụy Ngưu Đầu rống lớn và tỏa ra trường khí thể phần nộ thì chúng đã cảm nhận được và bắt đầu đề phòng. Nếu không thì đã không có chuyện con Centaur kia vừa vận chặn ngang trên đường tiến tới chỗ con Ác Ma của mọi người.

Cứ như vậy, Ngụy Ngưu Đầu đi trước, Bùi Kiều đi giữa, Johnan sau cùng, sau khi chạy được hơn một phút thì chỉ còn cách con Centaur hơn 3000m. Nhưng ngay lúc này, Ngụy Ngưu Đầu đi đầu bỗng nhiên đổi hướng, chạy nghiêng qua một bên,

nhìn qua có vẻ như muốn bỏ qua Centaur để tiến thẳng tới vị trí của Ác Ma màu đỏ.

Bùi Kiêu đương nhiên là bám sát theo phía sau nó, chỉ có Johnan là ban đầu hơi chút sững sốt, nhưng hắn cũng không chần chừ lâu, lập tức chuyển hướng theo hai tên phía trước. Mà lần chuyển hướng này cũng quá đột ngột, thân hình đồ sộ của Ngụy Ngưu Đầu lại quá bắt mắt, căn bản là chẳng thể nấp vào đâu được, vậy nên con Centaur ở đằng xa kia đang giương cung lên cũng thoáng sững sốt, sau đó cũng bắt đầu di chuyển nghiêng sang một bên, tựa như muốn cản đường của bọn Ngụy Ngưu Đầu. Cứ như vậy, khoảng cách của hai bên nhanh chóng thu hẹp, theo đó thì tốc độ của Centaur cũng chậm dần lại, dường như đang ước lượng khoảng cách để bắn tên.

Tương tự, Bùi Kiêu cũng đang âm thầm tính toán khoảng cách giữa hai bên và cả khoảng cách giữa Centaur và con Ác Ma màu đỏ. Vì tốc độ của cả hai bên đều cực nhanh nên chỉ có thể dùng mắt thường để ước lượng chứ không thể có số liệu chính xác được. Vậy nên lúc này toàn bộ ý thức của hắn đã được tập trung lại để tính toán, trong trạng thái này, hắn lại một lần nữa thấy mọi vật bốn phía dường như đang bắt đầu chậm lại... Hắn lại một lần nữa tiến vào trạng thái kỳ lạ kia!

(2000m! Không, phải là chừng 2500m – Centaur đã cách Ác Ma màu đỏ khoảng 2500m. Còn chúng ta cách nó khoảng... 1500m. Chết tiệt! Xa như vậy mà nó đã có thể bắn tên được rồi sao?)

Bùi Kiêu giống như thế đang xem một bộ phim quay chậm. Hắn thấy con Centaur kia bỗng nhiên đứng khựng lại, rồi từ từ giương cây cung lớn màu xanh lục của mình lên. Bùi Kiêu đương nhiên biết động tác này của nó nghĩa là gì... Centaur chuẩn bị bắn bọn hắn. Thế nên hắn không chờ đợi thêm nữa, lập tức rống lớn: “Ngụy Ngưu Đầu! Mục tiêu Centaur!”

Tiếng rống này vừa vang lên, trạng thái vạn vật chậm lại xung quanh cũng biến mất. Bùi Kiêu chỉ thấy một thứ nhìn như một tia chớp xanh ngừng tụ trên cây cung lớn của Centaur. Sau đó, tia sáng kia lóe lên, một giây sau, lồng ngực của Ngụy Ngưu Đầu đứng cách đó 1500m đã bị xuyên thủng từ trước ra sau, một mũi tên màu xanh lục đã đục một cái lỗ lớn trên người nó. Sau đó mũi tên còn tiếp tục

bay ra xa, giết chết một đám lớn quỷ quái ở sau lưng Ngụy Ngưu Đầu.

“Giết!”

Hai mắt Bùi Kiêu đã đỏ ngầu. Hắn không biết một đòn nghiêm trọng vừa rồi có thể làm cho Ngụy Ngưu Đầu tiêu tán hay không, nhưng hắn biết rõ: thời khắc quan trọng nhất, quyết định xem có thể tiêu diệt được con Centaur kia trong thời gian ngắn hay không đã tới rồi!

Một tiếng ‘dùng’ nổ vang, Bùi Kiêu đã hóa thân thành người không lồ lôi điện vọt ra từ sau lưng Ngụy Ngưu Đầu, mỗi bước vọt qua trăm mét, phóng về phía con Centaur kia...

Lời bình:

Trận khổ chiến lại tiếp tục! Liệu Ngụy Ngưu Đầu có ‘ra đi’ chỉ sau một chiêu? Bùi Kiêu sẽ phải làm thế nào ở tình cảnh nguy cơ như vậy? Mời đón đọc chương mới với màn chiến đấu nghẹt thở của TVKD được thực hiện bởi nhóm Vô Hận Chi Tâm tại địa chỉ facebook Vô Hận Thế Giới!

Chú thích:

1. Đàn hạc: (hay thụ cầm, đàn Harp) là một loại nhạc cụ bộ dây đã từng rất phổ biến. Ở đây là loại của Châu Âu, có nhiều dây và độ dài ngắn của các dây lại khác nhau.

2. Phong nhận: lưỡi dao gió

TỬ VONG KHAI ĐOAN

Zhttty
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 52: Chém Centaur! (2)

Khoảng cách 1500m...

Nói đúng ra thì khoảng cách này cũng không hề ngắn. Một người bình thường muốn chạy hết đoạn đường có độ dài đó ít nhất cũng phải mất vài phút, thậm chí những người ít vận động thì có thể còn không chạy hết được đoạn đường 1500m đó.

Nhưng với quỷ quái Chân Ma cấp hoặc với Tự Do Linh Hồn thì khoảng cách 1500m này thực ra lại tương đối ngắn, nhất là với một linh hồn có phương pháp gia tăng tốc độ đặc biệt như Bùi Kiêu – hẳn chỉ mất khoảng bảy, tám giây để vượt qua đoạn đường 1500m đó!

Với xét theo tốc độ bắn tên của Centaur thì trong vòng bảy, tám giây đó, nó ít nhất phải bắn được từ mười tới mười lăm phát tên! Mà uy lực của cái mũi tên đó cũng đúng là quá mức kinh khủng, quả thực giống như một quả tên lửa đạn đạo cỡ nhỏ vậy. Đến cả một con quỷ quái Chân Ma cấp cứng rắn như Ngụy Ngư Đầu cũng không đỡ nổi – bị một tên xuyên thủng. Tuy nó còn chưa bị tiêu tán nhưng cái làn da màu vàng sạm của nó lại một lần nữa trở nên nhợt nhòa, gần như sắp thành màu trắng mất rồi. Vậy nên Bùi Kiêu cũng chắc chắn là mình không muốn ném thử uy lực của cái mũi tên đó tẹo nào. Đó cũng là nguyên nhân hắn biến thành người khổng lồ lồ điện.

Bùi Kiêu vừa biến thành hình thái người khổng lồ lồ điện thì trong lòng bàn tay cũng lập tức ngưng tụ ra một quả cầu sét. Nhưng khi quả cầu sét này chưa ngưng tụ được bao lâu thì con Centaur phía xa đã lại bắt đầu kéo căng dây cung. Vậy là Bùi Kiêu cũng bất chấp quả cầu sét này đã đủ uy lực hay chưa, lập tức vung tay, ném nó về phía con Centaur.

Một tiếng nổ ầm ầm vang lên. Quả cầu sét đỏ và mũi tên đụng vào nhau giữa không trung. Quả cầu sét của Bùi Kiều lập tức nổ tung. Tuy vì uy lực của cầu sét còn chưa đủ nên không thể triệt tiêu được hết uy lực của mũi tên nhưng vụ nổ cũng làm chệch hướng bay của nó. Mũi tên bay chéo qua bên cạnh cách cả đám khoảng vài chục mét.

Bùi Kiều thấy mà thầm lú lười, thật sự cảm thấy sợ hãi uy lực của cái mũi tên này tới cực điểm, nhưng cũng vì vậy mà lòng tin có thể giết chết được con Centaur này của hắn lại lớn hơn một chút... Lấy được càng nhiều thì sẽ phải trả giá cũng càng nhiều – chân lý đó không chỉ đúng với linh hồn mà còn chính xác với cả quỹ quái nữa!

Viễn trình công kích mạnh thì tất nhiên cận chiến phải là nhược điểm!

Lại một tiếng nổ ầm vang, quả cầu sét do Bùi Kiều tạo ra và một mũi nữa lại đụng vào nhau. Mũi tên kia cũng bị làm chệch hướng như trước, và lúc này thì khoảng cách giữa hai bên chỉ còn khoảng 1000m.

Có điều khi Bùi Kiều ngưng tụ ra quả cầu sét một lần nữa thì hắn bỗng trợn to mắt. Đó là vì hắn thấy con Centaur trước mắt kia vừa mới lấy ra vài mũi tên một lúc... Đúng vậy, Centaur đưa lên ít nhất là năm mũi tên nhắm vào ba người. Nó định bắn đến năm mũi tên một lúc sao?

Tốc độ bắn lần này của Centaur rõ ràng đã giảm xuống rất nhiều, thời gian nó ngắm bắn ít nhất phải lên tới một giây. Mà Bùi Kiều cũng lợi dụng khoảng thời gian đó để ngưng tụ ra một quả cầu sét hoàn chỉnh. Rồi hắn cũng không để cho Centaur tiếp tục ngắm bắn mà lập tức ném thật mạnh quả cầu sét về phía nó. Cùng lúc đó, năm mũi tên của Centaur cũng đồng loạt bắn ra. Hai bên lại một lần nữa đụng vào nhau giữa không trung.

Chỉ khác là lần này, từ trong vụ nổ của cầu sét bắn ra tới năm mũi tên!

Tuy độ chính xác của cả năm mũi tên đều bị ảnh hưởng nên không có cái nào bắn trúng ba người, nhưng một mũi tên gần nhất trong số đó đã xẹt qua chỉ cách Bùi Kiều và Johnan chỉ có ba, bốn mét. Sau khi mũi tên đó bay qua, cả hai đều không tự

chủ mà rừng mình một cái.

“Johnan! Lúc trước David đã nói anh có thể giúp tôi tiêu diệt con Centaur này nhanh chóng hơn! Vậy anh có biện pháp gì tốt vậy?” Bùi Kiêu bỗng nhiên rống lớn khi đang bắt đầu ngưng tụ một quả cầu sét khác trong tay.

Johnan đã bị màn đối chiến tầm xa vừa rồi làm cho ngây ngấn, nhất là khi hắn chứng kiến Bùi Kiêu biến thành người khổng lồ lôi điện thì hai mắt thậm chí còn sáng rực lên, lúc này nghe Bùi Kiêu hỏi thì hắn liền vội vàng trả lời: “Cái đàn hạc này của tôi có thể khống chế được gió. Tôi có thể lợi dụng sự lưu chuyển của gió để phong tỏa con Centaur đó, khiến cho tốc độ di chuyển của nó hạ thấp. Nhưng vì nó là quỷ quái Chân Ma cấp nên tôi chỉ có thể phong tỏa được nó nhiều nhất là hai, ba giây thôi!”

“Vậy là đủ rồi!” Bùi Kiêu rống lớn một tiếng rồi lại một lần nữa ném mạnh quả cầu sét trong tay đi. Lần này hắn thậm chí không thèm quan sát xem trong số năm mũi tên kia có cái nào sắp bắn trúng mình hay không. Dù sao thì tốc độ của mấy mũi đó cũng quá khủng bố, nếu bị bắn trúng thì dù có nhìn thấy cũng chẳng kịp phản ứng, vậy nên có nhìn thấy chúng hay không cũng chẳng khác gì nhau. Ngay sau khi ném quả cầu sét ra, không ngờ hắn lại bắt đầu thu nhỏ lại, đồng thời Ngụy Ngưu Đầu đang chạy đằng trước cũng bỗng nhiên dừng lại, sau đó nó vậy mà lại thò tay tóm lấy hắn rồi làm động tác dồn sức chuẩn bị ném đi.

“Johnan! Phong tỏa hành động của nó! Nhanh!”

Bùi Kiêu gào to. Khi lời còn chưa dứt thì hắn đã dùng suy nghĩ ra lệnh cho Ngụy Ngưu Đầu ném mình bay vút đi. Tốc độ bay của hắn thậm chí còn cao hơn tốc độ bay của mũi tên do Centaur bắn. Chỉ trong nháy mắt, Bùi Kiêu đã bay tới ngay trên đầu Centaur, thậm chí vì lực ném còn chưa hết nên hắn vẫn còn bay tiếp về phía trước.

Đó đương nhiên không phải là do Bùi Kiêu tính sai. Ngay khi đang ở giữa không trung, thân thể hắn lại một lần nữa lóe lên ánh chớp vô cùng gai mắt, thân thể điên cuồng hóa thành khổng lồ. Ngay trên đầu của Centaur, hắn một lần nữa hóa thành người khổng lồ lôi điện, giống như thể Titan trong thần thoại cổ đại từ trên

trời giáng xuống!

Nói thì dài nhưng sự việc diễn ra thì nhanh. Từ lúc Bùi Kiêu bị Ngụy Ngưu Đầu ném bay đi, rồi bay tới đỉnh đầu Centaur, lại hóa thành khổng lồ, tất cả quá trình chỉ diễn ra trong nháy mắt mà thôi. Cũng may là vì lúc này Bùi Kiêu đang vô cùng tập trung, tốc độ tư duy nhanh hơn rất nhiều lần so với môi trường xung quanh, nhờ đó mà hắn đã nắm chắc từng khoảnh khắc trong quá trình chỉ diễn ra trong chớp mắt này!

Ngay khi sắp bay qua người Centaur, Anh Dũng Súng trong tay Bùi Kiêu bỗng nhiên cũng nhanh chóng phóng to. Hóa ra trong nháy mắt đó, cả hắn lẫn Anh Dũng Súng đều đồng thời tiến hành Giải Phóng, mà hắn lại muốn mượn việc kích thước của Anh Dũng Súng phóng đại để có thể cầm mạnh nó xuống mặt đất. Chính nhờ đó mà cuối cùng hắn đã có thể dừng lại tại nơi cách Centaur chỉ hơn hai mươi mét.

Phản ứng của Centaur cũng không hề chậm. Nó thậm chí có thể dừng được những mũi tên chuẩn bị bắn ra, sau đó hai chân trước đập mạnh, thân người đã xoay lại, đồng thời năm mũi tên cũng nhắm thẳng vào Bùi Kiêu ở phía sau.

(Nhờ anh đó... đừng để tôi thất vọng!)

Bùi Kiêu lúc này đã là ‘tên đã lên dây’, cơ bản là không còn lựa chọn nào khác. Hắn dường như không hề để ý tới những mũi tên của Centaur đang nhắm thẳng vào mình mà chỉ sải bước phóng thẳng về phía Centaur. Ngay khi những mũi tên của Centaur đã nhắm thẳng Bùi Kiêu, sẽ bắn ra ngay lập tức thì đột nhiên, một cơn gió màu xanh lá bỗng thổi qua người Centaur. Cơn gió đó dường như biến thành một bức tường bằng ngọc lưu ly khóa chặt Centaur lại trong chớp mắt, những mũi tên đáng ra sẽ lập tức bắn ra lại bị ngừng lại một cách mạnh mẽ. Đây rõ ràng chính là năng lực của cây đàn hạc mà Johnan sở hữu!

“Good job!”

Bùi Kiêu thực sự cảm thấy mừng đến phát điên. Chỉ sau chưa tới một giây, hắn đã vọt tới trước mặt Centaur, rồi giơ cao quả đấm khổng lồ có điện chạy quanh đập thẳng xuống đầu Centaur. Anh Dũng Súng trên tay còn lại vẫn đang giữ kích thước

tới vài mét của trạng thái Giải Phóng, vậy nên sau khi nện xuống đầu Centaur một đập, Bùi Kiều cũng không ‘khách sáo’ mà cũng vung Anh Dũng Súng chém mạnh xuống.

Mặt ngoài của Anh Dũng Súng đang được chất lỏng chấp niệm bao phủ nên toàn thân khẩu súng đang mang một màu trắng bạc. Lưỡi dao của khẩu súng chém xuống, lập tức như dao cắt đậu phụ, thân hình của Centaur đã bị cắt làm hai nửa kể từ phần ngực, và cả cây cung lớn màu xanh lục khinh khủng tới cực độ của nó cũng bị chém hỏng hoàn toàn, đã không thể sử dụng được nữa.

Bùi Kiều vừa mới chém đôi Centaur, còn chưa kịp bồi thêm một đòn để hoàn toàn đánh tan nó thì bỗng phía sau hắt vang lên một tiếng dơi rít rợn người, cùng với đó là một áp lực khổng lồ nhanh chóng tiếp cận hắt. Bùi Kiều biết rõ, đó là là con Ác Ma màu đỏ đã xuất kích rồi... Sau khi hộ vệ cuối cùng của nó chết, cuối cùng nó cũng không thể ngồi yên trong trận đồ phù văn được nữa. Nó thật sự ra tay rồi!

“Ngươi Ngươi Đầu! Ngăn con Ác Ma đó lại!”

Bùi Kiều rống to một tiếng rồi mặc kệ cái áp lực kinh khủng sau lưng đang nhanh chóng tới gần, hắt tập trung hết sức nạp tiêu chuẩn năng lượng và lực lượng lôi điện vào Anh Dũng Súng trong tay. Sau chốc lát, Anh Dũng Súng đang trong trạng thái Giải Phóng lóe lên ánh chớp. Bùi Kiều không do dự lấy một giây, lập tức cầm mạnh Anh Dũng Súng xuống, hòng súng xuyên vào trong thân hình của Centaur, sau đó bóp cò.

Tuy vì thời gian gấp gáp nên Anh Dũng Súng của Bùi Kiều chưa thể ngừng tụ đủ năng lượng tiêu chuẩn và lực lượng lôi điện, nhưng vẫn có một tiếng nổ âm vang, sóng xung kích do vụ nổ gây ra vẫn hất văng hắt bay ra ngoài hơn mấy chục mét rồi mới rơi xuống đất. Mà trước mặt hắt, từ trong ngọn lửa của vụ nổ đang tràn ra vô số năng lượng tiêu chuẩn, trong không trung lập tức xuất hiện mấy chục nghìn đơn vị năng lượng tiêu chuẩn phiêu tán...

Tiêu tan rồi! Centaur đã hoàn toàn tiêu tan!

TỬ VONG KHAI ĐOAN

Zhttty
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 53: Tổng Tư Lệnh Quân Phía Bắc! (1)

Từ lúc Bùi Kiêu bị Ngụy Ngưu Đầu ném bay ra xa hơn nghìn mét, sau đó dùng Anh Dũng Súng trạng thái Giải Phóng chém đôi Centaur rồi cuối cùng dùng Đạn Năng Lượng của Anh Dũng Súng hoàn toàn đánh chết nó, cả quá trình chỉ diễn ra trong khoảng một, hai giây mà thôi, thật đúng là có thể dùng ‘diễn ra trong chớp mắt’ để hình dung. Và cũng ngay lúc này, con Ác Ma màu đỏ đã bắt đầu tấn công về phía hắn.

Lúc trước còn cách xa nên không cảm thấy rõ, nhưng lúc này khi đã tiến lại khá gần hắn mới cảm nhận được áp lực cực kỳ khủng bố mà con Ác Ma màu đỏ này phát tán ra. Ý chí của trường khí thể do nó phát ra là uy nghiêm, hiệu quả thuần túy là tạo áp lực. Tuy trường khí thể đó không có tính công kích hay mê hoặc gì nhưng chỉ riêng cái áp lực đó thôi đã quá kinh khủng rồi.

Giờ phút này, Bùi Kiêu vẫn còn trong trạng thái người không lơ lôi điện, vậy nên theo lẽ thường, hắn có thể miễn dịch được nếu bị trường khí thể bao phủ. Nhưng lúc này, sau khi bị trường khí thể của Ác Ma bao phủ, hắn lập tức cảm thấy tốc độ, lực lượng, tốc độ phản ứng, các tổ chất thân thể đồng loạt bị giảm xuống. Khi bị áp lực kinh khủng này áp chế, ước chừng hắn chỉ có thể sử dụng được khoảng 70% thực lực. Đây thật đúng là chuyện không thể nào tin nổi!

Nhờ có ký hiệu phù văn lơ lôi điện và lực lượng lơ lôi điện trong cơ thể nên dù là khi phải đối mặt với con Ngụy Ngưu Đầu Ma Vương cấp không hoàn chỉnh thì hắn vẫn có thể triệt tiêu được tác dụng suy yếu do trường khí thể của nó gây ra. Thế mà lúc này lại không thể nào miễn dịch được với sự đè ép của trường khí thể do Ác Ma phát ra?

Sau phút chốc kinh sợ, Bùi Kiêu lập tức quyết định, rống lên ra lệnh cho Ngụy Ngưu Đầu tiến lên chặn đánh Ác Ma, còn hăn thì tập trung hết sức để áp chế sự chấn động của chấp niệm, một chuỗi đòn vừa rồi đã làm cho chấp niệm trong cơ thể hăn bắt đầu mất ổn định, có thể rơi vào tình trạng chấn động bất cứ lúc nào.

Ngưu Đầu cũng thật khá! Chịu một tên đục xuyên qua cơ thể nhưng ngoài việc làn da hơi nhật đi thì vẫn có thể gào thét rất uy mãnh, trường khí thể phần nộ lập tức quét qua, đụng mạnh vào trường khí thể uy nghiêm. Tại nơi va chạm, trường khí thể màu đỏ kia lập tức rung chuyển dữ dội.

Tốc độ của Ác Ma màu đỏ nhanh, tốc độ của Ngụy Ngưu Đầu cũng không kém. Mặt đất vang lên những tiếng nổ đùng đùng khi Ngụy Ngưu Đầu xông qua ngay cạnh người Bùi Kiêu, như gió như lửa xông về phía trước và cùng lúc đó thì Ác Ma màu đỏ cũng chỉ còn cách Bùi Kiêu hai, ba trăm mét. Với tốc độ của hai con quái vật này, chỉ sau chưa tới một giây, chúng đã đâm thẳng vào nhau. Một tiếng ‘uỳnh’ trầm đục vang vọng, một luồng sóng chấn động lập tức lan tỏa ra khắp bốn phía từ nơi hai bên va chạm.

Ngụy Ngưu Đầu cao tới khoảng mười mét, nhìn giống như một ngôi nhà lầu di động, to lớn đến mức làm người ta không dám thở mạnh khi đứng gần, hơn nữa nhìn cái thân hình cơ bắp đó thì nó thật đúng chuẩn một gia hỏa vô cùng bạo lực, mà sức lực của nó thực sự kinh khủng tới đâu thì Bùi Kiêu chính là người hiểu rõ nhất. Và lúc này đây, nó đâm thẳng vào con Ác Ma với thân hình cao khoảng hai mét. Thể hình hai bên chênh lệch năm lần! Tới năm lần cơ đấy!

Nhưng sau cú va chạm đó, không ngờ Ngụy Ngưu Đầu lại bị đâm cho văng ra hơn mười mét, còn con Ác Ma kia vẫn đứng nguyên tại chỗ, thân thể chỉ hơi run lên mà thôi. Cảnh tượng đó đúng là làm cho người nào nhìn thấy cũng phải trợn tới lòi cả mắt. Nhưng như vậy cũng còn chưa hết, sau khi con Ác Ma kia hơi run lên, nó liền phát ra một tiếng rít vô cùng chói tai, như thể dao đâm thẳng vào tai người nghe... Sau khi tiếng rít chấm dứt, trên tay nó chợt bùng lên một ngọn lửa dữ dội. Hai tay run lên, một thanh mã tấu rực lửa dài hơn hai mét đã xuất hiện trong tay nó. Ngọn lửa của thanh mã tấu đó thuần một màu trắng rực sáng, có thể đoán được nhiệt độ của ngọn lửa này cao tới mức nào!

Tuy Bùi Kiêu đang gắng hết sức để trấn áp sự chấn động của chấp niệm trong cơ thể nhưng khi hắn thấy vậy thì cũng không dám ngồi yên tiếp nữa. Lập tức, lôi điện chạy dọc toàn thân, một quả cầu sét đã bắt đầu được ngưng tụ trong lòng bàn tay, đồng thời cũng thầm cảm thấy run sợ vì thực lực của con Ác Ma này.

Lúc này, theo kế hoạch thì phải lùi lại ngay, con Centaur kia đã bị diệt xong, mục tiêu cơ bản của lần tác chiến này đã hoàn thành. Vậy nên Bùi Kiêu lập tức rống lớn không chút do dự: “Tất cả mọi người lùi lại! Để tôi cản con Ác Ma này lại...”

Thế nhưng hắn chỉ vừa dứt lời, thì không ngờ con con Ác Ma kia sau khi rút ra thanh mã tấu rực lửa lại cũng không tấn công hắn hoặc Ngụy Ngưu Đầu, mà ngược lại, nó từ từ vỗ cánh bay lên cao. Đồng thời, trường khí thể của nó cũng co rút lại nhanh chóng, gần như chỉ còn bao phủ phạm vi trăm mét xung quanh nó, ngưng tụ thành một tầng giống như khí lưu màu đỏ, và ở ngay phía ngoài của tầng khí lưu đó đang hình thành khoảng hơn một trăm quả cầu lửa màu cam sậm, mỗi quả lớn cỡ cái phễu!

“Ban đầu ta chỉ có ý định dung hợp với phương thế giới này, sau đó sẽ biến thế giới này thành thế giới hòa bình mà ta vẫn hằng mơ ước. Đến lúc đó, sẽ có không còn cảnh tiếp tục đánh giết lẫn nhau. Ai ngờ đám người sống các người cứ hết tên này tới tên khác kéo tới bức bách ta! Ta phải giết sạch toàn bộ các người! Giết... giết giết giết!”

Khi Bùi Kiêu thấy con Ác Ma kia bắt đầu ngưng tụ quả cầu lửa thì hắn đã định ném quả cầu sét trong tay vào nó, nhưng hắn không ngờ con Ác Ma này lại mở miệng nói... bằng tiếng Anh rất chuẩn! Không thấy có chút nào giống như âm thanh chói tai của con dơi. Nghe giọng nói đó dường như là của một người đàn ông tầm bốn mươi, năm mươi tuổi, giọng nói tràn đầy uy nghiêm như vậy sao lại có thể thoát gia từ miệng một con quỷ quái được?

Có điều khi Bùi Kiêu còn đang ngây ra thì Ác Ma đã vung nhẹ tay. Hơn trăm quả cầu lửa kia lập tức bay đi, trong đó có những quả bay về hướng Bùi Kiêu và Ngụy Ngưu Đầu, cũng có những quả bay về phía Johnan sau lưng Bùi Kiêu. Hai người một bên họ mỗi người được chia mười quả cầu lửa, về phần những quả

cầu lửa còn lại... đang bay về khắp các nơi của trung tâm chiến trường. Chúng bay về phía hơn bảy mươi người đang chuẩn bị chạy trốn sau khi nghe được lời Bùi Kiêu?!

Bùi Kiêu nhìn cảnh đó mà muốn nứt cả hốc mắt. Hắn hét lớn một tiếng, ném quả cầu sét trong tay bay đi rồi liền quay đầu nhìn bốn phía. Một tiếng nổ lớn vang lên ngay trên đỉnh đầu. Khi sóng xung kích quét tới thì khắp bốn phía cũng liên tiếp vang lên những tiếng nổ lớn. Khi nhìn kĩ thì có thể thấy khắp nơi đều có năng lượng tiêu chuẩn tán loạn khi vô số quỹ quái bình thường tiêu tán, về phần bảy mươi người kia thì đã không nhìn thấy đâu nữa rồi...

“Đi cả nhà mày!” Bùi Kiêu rống lên phần nộ, trong đầu hiện lên hình ảnh của hơn bảy mươi tên linh hồn kia. Tuy chỉ vừa mới tiếp xúc không lâu, mà trong số bảy mươi người này cũng không thiếu kẻ nhát gan, nhưng dù sao thì bọn họ cũng đều chiến đấu theo sự chỉ đạo của hắn. Cứ như vậy... cứ như vậy mà chết cả rồi sao?

Sự phần nộ trong lòng Bùi Kiêu lúc này đã không thể nào hình dung nổi nữa! Nhất là cảm giác bất lực khi không thể nào cứu người ngay trước mặt càng làm cho sự phần nộ trong lòng hắn càng sôi sục điên cuồng. Khi làn sóng xung kích trên bầu trời còn chưa tan hết, hắn đã liên tục đưa lực lượng lôi điện và năng lượng tiêu chuẩn vào Anh Dũng Súng, đồng thời rống lớn: “Johnnan! Anh còn dùng gió phong tỏa lần nữa được không? Chỉ cần một giây thôi... không, chỉ cần nửa giây là được rồi! Khi nào tôi nâng họng súng lên, hãy sáng tạo ra một cơ hội cho tôi!”

Johnnan sau lưng Bùi Kiêu cũng đang kinh sợ tới ngây người. Tuy trước khi xuất kích hắn đã nghe David nói rằng con Ác Ma này rất lợi hại nhưng hắn nào có tưởng tượng được nó lại lợi hại tới mức độ này? Phạm vi mười mấy kilomet đều nằm trong tầm công kích bằng quả cầu lửa của nó à? Đây đúng là một chuyện không thể nào hiểu nổi, nhất là con Ác Ma còn có trường khí thể rất kinh khủng. Dưới sự ép của thứ đó, hắn thậm chí còn không sử dụng được 40% thực lực, hắn đang càng lúc càng thấy tuyệt vọng. Đúng lúc này, tiếng hét của Bùi Kiêu làm hắn chợt bừng tỉnh, nhớ ra mình vẫn còn đang chiến trường, lập tức rống lên trả lời: “Hiểu rồi.. Tôi sẽ hết sức thử một lần! Nhưng trường khí thể của con Ác Ma này rất quái lạ, tôi bị áp chế gấp đôi so với khi đối mặt với quỹ quái Chân Ma cấp khác! Hơn nữa tâm

trạng cũng rất dễ bị trường khí thể ảnh hưởng, vậy nên tôi chỉ có thể thử cố hết sức thôi!”

“Không phải cố hết sức... mà là phải làm được! Anh không muốn báo thù cho đồng đội của mình sao?” Bùi Kiêu lại dường như chẳng hề để ý tới sự phàn nàn của Johnan, hăn rống lớn rồi đưa Anh Dũng Súng lên hướng thẳng vào màn sóng xung kích trên bầu trời, chỉ đợi cho sóng xung kích qua đi thì sẽ lập tức Giải Phóng Anh Dũng Súng để cho con Ác Ma kia một đòn thật ‘ngọt’!

Thế nhưng khi sóng xung kích trên bầu trời còn chưa tan đi hết thì một luồng hào quang màu đỏ đã xuyên thẳng qua màn sóng xung kích vọt ra ngoài. Tốc độ kia rất đáng sợ, chỉ vừa lóe lên thì luồng ánh sáng đỏ đỏ đã vọt tới bên cạnh Ngụy Ngưu Đầu, sau đó thanh mã tấu rực cháy kia đã đâm thẳng tới, xuyên qua lồng ngực Ngụy Ngưu Đầu!

Lúc trước Ngụy Ngưu Đầu đã bị trúng một tên phá thùng lồng ngực của Centaur, sau đó lại va chạm rất mạnh cùng Ác Ma, vậy nên lúc này nó đang rơi vào trạng thái chấp niệm chấn động, khi một đao kia đâm tới, nó đã không thể nào tránh được nữa, chỉ có thể dùng một tay để ngăn cản thanh mã tấu rực cháy, cánh tay còn lại thì liều mạng vung đâm thẳng vào con Ác Ma trước mặt này.

Nhưng chỉ vừa đỡ, một tiếng ‘xoẹt’ vang lên, như thể dao cắt vào mỡ trâu, chỉ một nhát đâm nhẹ nhàng, cánh tay của Ngụy Ngưu Đầu đã bị chặt rơi xuống đất, quả đấm còn lại của nó lại chỉ trúng vào cái bóng của đối phương mà thôi. Chỉ sau vài cái vỗ cánh, Ác Ma màu đỏ đã lần nữa bay tới trên không trung, lần này Ngụy Ngưu Đầu đã không đánh trúng mục tiêu.

Bùi Kiêu lúc này mới chợt hiểu ra, Chân Ma cấp đều có thể cảm ứng được lẫn nhau. Vậy nên so với Ngụy Ngưu Đầu có được trường khí thể phần nộ thì đám Bùi Kiêu và Johnan chẳng qua chỉ là hai tên Nhập Ma cấp mà thôi. Có lẽ, trong mắt của Ác Ma, bọn Bùi Kiêu chẳng thể đem lại cho nó bao nhiêu uy hiếp. Thế nên nó đã tấn công Ngụy Ngưu Đầu trước! Với tốc độ và thanh mã tấu kinh khủng kia thì nó vừa vặn khắc chế được điểm mạnh về sức lực của Ngụy Ngưu Đầu. Như vậy, Ngụy Ngưu Đầu quả thật đã trở thành một món trang trí...

Không phải! Không phải vật trang trí!

Bản thân Bùi Kiêu biết rõ, nếu không có Ngự Ngưu Đầu kiểm chế và trường khí thể phần nộ trung hòa trường khí thể uy nghiêm của đối phương thì hẳn và Johnan mới thực sự biến thành vật trang trí. Vậy nên dù thế nào thì hẳn cũng không thể để cho Ngự Ngưu Đầu tiêu tán một lần nữa được!

“Con mẹ mày đấy!”

Bùi Kiêu giơ cao Anh Dũng Súng đã biến thành dài tới 7m, hòng súng nhắm ngay Ác Ma màu đỏ trên bầu trời, tinh thần tập trung tới cực độ, tốc độ thời gian trôi xung quanh lại bắt đầu như dần chậm lại, giống như hình ảnh quay chậm trong phim. Ngay cả con Ác Ma vốn có tốc độ vô cùng nhanh cũng trở nên chậm chạp, mà cũng chính ngay nháy mắt này, Bùi Kiêu đã hoàn toàn đưa Ác Ma vào trong tầm ngắm của Anh Dũng Súng!

“Ngay lúc này! Johnan!”

Bùi Kiêu lập tức rống lớn, ngón tay cùng lúc đề lên cò súng, hòng súng lập tức lóe lên ánh lôi điện. Trong nháy mắt, một chùm laser sáng lóng lánh như tia điện phóng ra, nơi nó hướng tới... chính là con Ác Ma màu đỏ với thanh mã tấu sáng rực lửa trắng trên tay!

TỬ VONG KHAI ĐOAN

Zhttty
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 54: Tổng Tư Lệnh Quân Phía Bắc! (2)

Cột laser như một cột vòi rồng quấn qua. Tốc độ cực nhanh của nó quả thật đã vượt qua ‘động thị giác’(1) của con người, ngay cả với tốc độ tư duy lúc này của Bùi Kiêu mà cũng không thể thấy rõ. Hắn chỉ thấy ánh sáng chói lòa lóe lên, rồi trước mặt đã là một màu trắng sáng, bên tai vang lên tiếng nổ lớn vô cùng mãnh liệt, thân thể lập tức cảm nhận được một lực tác động rất lớn. Chỉ trong tích tắc đó thôi – dù Bùi Kiêu đang trong trạng thái người khổng lồ – hắn vẫn bị sóng xung kích thổi bay mất, không biết đã bay đi nơi nào.

Một phát súng vừa rồi không thể so với phát đạn mà hắn đã dùng để bắn Centaur. Vừa rồi Bùi Kiêu đã nạp đầy đủ lực lượng lôi điện và năng lượng tiêu chuẩn cho Anh Dừng Súng, thế nên uy lực chắc chắn đã ở mức cao nhất, hoàn toàn có thể so với phát đạn hắn đã bắn con Ngưu Đầu Ma Vương cấp trong ảo giới Phong Đô. Không đúng! Vì lúc này Bùi Kiêu đã mạnh hơn khi đó rất nhiều nên uy lực của một phát súng vừa rồi cũng phải mạnh hơn nhiều so với trước kia.

Nhưng...

Khi Bùi Kiêu bị vụ nổ thổi bay ra xa, trong lòng hắn cũng thầm cầu nguyện, cầu khẩn tất cả các vị Thần Phật mà hắn biết tên trên đời. Bởi vì tuy uy lực của một đòn vừa rồi rất khổng lồ nhưng lại oanh kích chính diện Ác Ma, vậy thì liệu có thể đánh thủng trường khí thể của con Ác Ma đó hay không? Đó chính là trường khí thể có nhìn thấy bằng mắt thường, cái thứ đó có thể hóa thành một tầng phòng ngự cho bản thân đấy!

Sau khi Anh Dừng Súng được Giải Phóng, phát đạn của nó cứ như biến thành một quả bom hạt nhân cỡ nhỏ, gần như hơn nửa bầu trời đều bị sóng xung kích của

vụ nổ quét qua. Về phía Bùi Kiêu, sau khi hắn vừa chạm đất thì lập tức thả ra năng lượng tiêu chuẩn trong U Minh Nhẫn. Một đòn vừa rồi gần như đã tiêu tốn hết năng lượng trong cơ thể hắn, mà chấp niệm trong cơ thể hắn lúc này cũng đang bắt đầu chấn động rồi. Lúc này đây, việc duy nhất hắn có thể làm là cẩn rằng chịu đựng, ít nhất cũng phải biết được con Ác Ma đó có còn sống hay không.

Chiến trường lúc này đã biến thành một đồng lộn xộn, bốn phía đều là năng lượng tiêu chuẩn tán loạn thì không cần đề cập tới, trung tâm chiến trường chỉ có bọn Bùi Kiêu và Ác Ma màu đỏ, về phần quỷ quái bình thường thì đã bị trường khí thể của Ác Ma đẩy tít ra phía xa. Nhưng lúc này, Ngụy Ngưu Đầu mất một cánh tay đang nửa quỳ trên mặt đất, cố sức đè nén sự chấn động của chấp niệm bản thân, Johnan thì không biết đã bị vụ nổ thổi bay đi nơi nào mà không thấy bóng dáng, cả trung tâm chiến trường chỉ còn lại một mình Bùi Kiêu đứng thẳng sừng sững.

Lúc này, Bùi Kiêu cao tới mười mét, diện sét xẹt qua khắp thân, giống như Titan trong thần thoại viễn cổ giáng lâm, tuy không có trường khí thể nhưng một mình đứng giữa chiến trường cũng làm nên một cỗ uy thế riêng.

Trên bầu trời mây đen cuộn cuộn, sấm chớp giăng khắp nơi, có thể nhìn thấy sóng xung kích quét qua liên tục, cảnh tượng giống như bầu trời sắp sụp xuống vậy. Bùi Kiêu không nhìn thấy con Ác Ma màu đỏ đâu, cũng không cảm nhận được sự tồn tại của trường khí thể uy nghiêm, nhưng đồng thời cũng không thấy năng lượng tiêu chuẩn hoặc Thiên Sinh Vũ Khí gì xuất hiện, vậy nên con Ác Ma đó chắc chắn còn sống, chỉ không biết nó đã nấp đi đâu mà thôi.

Bỗng nhiên, liên tục có những âm thanh giống như tiếng dơi rít vang lên, như thể đột nhiên có hàng chục, hàng trăm con Ác Ma xuất hiện trong đám mây hình nấm rực sáng của vụ nổ. Âm thanh đó vang vọng, lan truyền mãi ra xa. Trong đám mây lửa chợt bùng lên một cột sáng màu đỏ chói mắt, trong tầm mắt Bùi Kiêu xuất hiện một quái vật khổng lồ cao tới khoảng hai mươi mét, sau lưng có một đôi cánh dơi khổng lồ màu ngăm đen, tay cầm một thanh mã tấu dài tới mười mét rực cháy lửa màu trắng, tay kia cầm một ngọn roi dài cũng đang bốc cháy ngùn ngụt. Con Ác Ma màu đỏ kia bỗng chốc đã biến thành một quái vật khổng lồ, giương cánh bay lượn trên cao khoảng trăm mét.

Không chỉ có hình thể thay đổi, áp lực mà trường khí thể của nó gây ra cho người ta cũng càng thêm kịch liệt: cho dù Bùi Kiều đang trong trạng thái người khổng lồ lơ lửng điện nhưng lúc này hãn ước chừng mình cũng chỉ có thể phát huy được 50% lực lượng và tốc độ phản ứng, còn nếu một linh hồn chưa đạt tới Chân Ma cấp thì nhiều lắm cũng chỉ phát huy được 20% - 30% thực lực. Trường khí thể kia quá mức khủng khiếp!

Nhưng đương nhiên, đã trúng một đòn toàn lực của Anh Dũng Súng thì Ác Ma cũng không thể nào bình yên vô sự được: toàn thân cháy đen là điều hiển nhiên, đặc biệt là trên ngực trái có một vết thương liên tục bùng lên tia lửa điện, nhìn vào đó thậm chí có thể thấy được trái tim của nó. Tuy thân thể Ác Ma đang khôi phục liên tục với tốc độ nhìn thấy được bằng mắt thường, nhưng đó chắc chắn vẫn là vết thương nghiêm trọng nhất. Vì vết thương có tia lửa điện nên tốc độ hồi phục chậm hơn bình thường rất nhiều, hơn nữa, tuy áp lực mà trường khí thể của Ác Ma gây ra kinh khủng hơn trước nhưng lúc này thì đã không thể nhìn thấy được trường khí thể đó bằng mắt thường nữa rồi.

Khi Bùi Kiều nhìn thấy hình dạng của Ác Ma lúc này thì hãn lập tức hiểu được chuyện gì sắp diễn ra. Trước kia hãn đã từng nghe Cung Diệp Vũ nói tới tình huống này: đó chính là “quỷ quái cũng biết sử dụng Giải Phóng”.

Rõ ràng rồi! Lúc này đây, con Ác Ma kia đã sử dụng Giải Phóng.

Tình huống này làm cho Bùi Kiều thực sự không biết nên cảm thấy đáng mừng hay đáng lo nữa. Ác Ma sử dụng Giải Phóng hiển nhiên sẽ khiến cho uy lực của nó tăng mạnh, sự kinh khủng của nó chắc chắn sẽ càng khó tưởng tượng. Nhưng đồng thời, sử dụng Giải Phóng cũng có nghĩa là đang tự tiêu hao sức chiến đấu của mình, thời điểm mà Ác Ma tiêu hao hết thời gian sử dụng Giải Phóng thì cũng là lúc nó phải bại vong!

Thế nhưng, Bùi Kiều liệu có chờ nổi tới lúc đó không?

Trong lòng Bùi Kiều cảm thấy nặng nề khó mà tưởng tượng. Nhìn con Ác Ma kinh khủng kia bay liệng trên bầu trời, hãn chỉ có thể nắm thật chặt Anh Dũng Súng trong tay, hai tay siết chặt. Hiện tại, hãn chỉ muốn có thể đánh trả được vài đòn khi

Ác Ma công kích mình. Tốt nhất là có thể làm nó bị thương, nếu không thì đúng là hăn có chết cũng không nhắm mắt, cũng hồ thẹn với hơn bảy mươi người đã tin tưởng mà cùng theo hăn xuất kích kia.

Nhưng ai ngờ, con Ác Ma màu đỏ kia căn bản chẳng hề liếc hăn. Ngược lại nó vỗ mạnh cánh một cái, vọt tới Ngự Ngưu Đầu cách đó không xa. Tuy vì thể hình trở nên to lớn nên tốc độ di chuyển khi bay có chậm lại một chút, nhưng tốc độ của Ác Ma vẫn nhanh như chớp. Khi Bùi Kiêu còn chưa kịp tỉnh táo lại thì nó đã vọt tới trước mặt Ngự Ngưu Đầu. Thân hình cao tới hai mươi mét của nó so với chiều cao khoảng bảy, tám mét khi đang nửa quỳ của Ngự Ngưu Đầu, lúc này ngược lại Ngự Ngưu Đầu mới giống một đứa trẻ.

“Khốn kiếp!” Bùi Kiêu lúc này mới giật mình sức tỉnh, vọt đi như tia chớp, cầm Anh Dũng Súng phóng tới sau lưng của Ác Ma.

Ác Ma màu đỏ lại chẳng hề để ý tới việc Bùi Kiêu đang dần áp sát sau lưng mà nó giờ cao thanh mã tấu rực lửa của mình lên, chém thẳng xuống cái đầu bò của Ngự Ngưu Đầu. Đồng thời cũng cất tiếng bằng giọng của một người đàn ông tầm bốn mươi, năm mươi tuổi: “Tại sao lại muốn tấn công ta? Tại sao?”

Trong tiếng hét lớn, thanh mã tấu rực lửa của Ác Ma đã bổ thẳng xuống đầu của Ngự Ngưu Đầu, còn Ngự Ngưu Đầu thì lúc này vẫn đang trong cơn chấn động chấp niệm, vậy nên nó không thể nào tránh né hoặc đánh trả gì được. Một tiếng ‘rẹt’ vang lên, cả cơ thể Ngự Ngưu Đầu đã bị thanh mã tấu rực lửa bổ làm hai nửa từ đầu xuống tới chân, sau đó lại ‘xẹt’ một tiếng, hai nửa cơ thể lập tức hóa thành năng lượng tiêu chuẩn tràn ra, mà trong đám năng lượng tiêu chuẩn tràn ngập đó, rõ ràng hiện ra một cây rìu khổng lồ màu vàng xám xịt, ảm đạm không chút ánh sáng.

Sau khi Ác Ma chém cho Ngự Ngưu Đầu tiêu tán, nó cũng không thèm quay đầu lại nhìn Bùi Kiêu mà chỉ vung mạnh ngọn roi bốc cháy của mình về phía sau. “Ba” một tiếng, một bức tường lửa cao hơn mười mét đột ngột xuất hiện trước mặt, chặn đứng bước tiến của Bùi Kiêu còn Ác Ma thì từ từ cúi xuống, cầm cây rìu khổng lồ màu vàng lên. Sau đó, ngay trước mặt Bùi Kiêu, nó há miệng nuốt chửng cây rìu lớn giống như người bình thường ăn đồ ăn! Mặc dù không nhai nuốt, nhắm

nhấp gù nhưng chỉ vài giây sau, cây rìu màu vàng khổng lồ đã biến mất trong miệng của nó.

Cảnh tượng đó đã làm Bùi Kiêu thực sự kinh sợ. Con Ác Ma kia đã cắn nuốt mất Bạo Viêm Cự Phủ ngay trước mặt hắn? Món Thiên Sinh Vũ Khí cấp Ma Vương mới vừa thể hiện uy lực? Vậy sau này làm thế nào hắn có thể triệu hoán Ngự Ngưu Đầu được nữa?

Chú thích:

1. Động thị giác: Thị lực của con người chia làm động thị giác và tĩnh thị giác. Tĩnh thị giác là khả năng nhìn thấy vật ở các bao xa, còn động thị giác là khả năng nhìn thấy vật di chuyển nhanh đến tốc độ nào.

TỬ VONG KHAI ĐOẠN

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 55: Tổng Tư Lệnh Quân Phía Bắc! (3)

Đầu óc Bùi Kiêu như nổ tung! Hắn lập tức rót năng lượng tiêu chuẩn vào Anh Dũng Súng một lần nữa. Giờ phút này sự liều mạng trong hắn đã điên cuồng sôi sục tới cực độ. Dù sao cũng phải chết! Nếu không có Bạo Viêm Cự Phủ thì kế hoạch nhanh chóng trở nên mạnh mẽ của hắn chắc chắn sẽ bị gián đoạn, vậy thì đến năm 2012 cũng vẫn sẽ phải chết. Vậy thì chẳng thà đánh cược đi! Vì bên trong Bạo Viêm Cự Phủ có lưu giữ một phần chấp niệm của Bùi Kiêu, mà chấp niệm của hắn thì lúc này đã vô cùng cứng cỏi nên chắc hẳn con Ác Ma kia cũng không thể nào tiêu hóa ngay lập tức được. Vậy nên, nếu lúc này có thể nhanh chóng đánh bại, rồi moi bụng nó ra, có khi sẽ lấy lại được Bạo Viêm Cự Phủ.

(Không thể oanh kích từ ngoài được! Sức công phá không đủ để phá vỡ lớp phòng ngự của nó. Vậy nên bằng mọi giá phải đâm sâu vào cơ thể nó rồi mới nổ súng, uy lực bộc phát khi đó sẽ đủ để cho nó đi châu trời.)

Bùi Kiêu nảy ra một ý tưởng hung ác, sau đó liều mạng phóng qua bức tường lửa chắn trước mặt, những tia điện sét bên ngoài thân thể chớp giật dữ dội khi hắn nhảy qua bức tường đó. Nhưng ngay khi hắn vừa xông qua bức tường lửa thì đã có ngay một thanh mã tấu rực lửa chém thẳng xuống đầu. Tình huống khẩn cấp, hắn chỉ kịp đưa Anh Dũng Súng lên ngăn một đòn này. Một tiếng nổ ‘dùng’ vang lên. Một luồng lực khổng lồ cùng với ngọn lửa nóng rát ập thẳng tới, đánh cho Bùi Kiêu bay thẳng ra xa mười mấy mét. Khi Bùi Kiêu đứng vững lại được, hắn ngược nhìn thì thấy Ác Ma cũng đang đối diện nhìn thẳng vào mình.

“Ta có một giấc mơ! Một giấc mơ tới giờ vẫn chưa thành!”

Ác Ma bỗng nhiên phát ra tiếng nói với giọng uy nghiêm: “Không hiểu sao từ

trước tới giờ đầu óc ta vẫn luôn mê muội, chỉ biết mình là chỉ huy của quân phương Bắc. Ta là George McClellan - người muốn chiến thắng quân đội phía Nam!”

Ác Ma nói xong những lời đó thì hai cánh sau lưng bật mở ra, bay vọt tới trước mặt Bùi Kiêu, thanh mã tấu trong tay lại chém xuống lần nữa, và cũng đánh bay Bùi Kiêu mười mấy mét thêm lần nữa. Và thêm một điều làm cho Bùi Kiêu càng thấy kinh hãi là lớp chấp niệm màu bạc phủ bên ngoài Anh Dũng Súng đang càng lúc càng mỏng đi. Ngọn lửa của thanh mã tấu kia thật khủng khiếp!

“Thế nhưng tại sao ta lại ở chỗ này? Tại sao ta lại phải đánh trận? Tại sao lại có chiến tranh với quân đội phía Nam? Và vì sao tên của ta lại là George McClellan? Ta không biết một chút gì cả! Chỉ biết lang thang khắp nơi một cách mê muội, chỉ là một hồn ma trong suốt, chỉ biết nhìn cuộc chiến tranh sẽ vĩnh viễn không bao giờ chấm dứt này.”

Ác Ma màu đỏ bỗng nhiên thét lớn. Ngọn roi bốc cháy của nó vung lên, tốc độ nhanh như một con rắn điện. Bùi Kiêu thậm chí không kịp phản ứng đã bị một roi quất cho ngã nhào, ngay sau đó là một đao rực lửa lại chém bồi xuống. Bùi Kiêu chỉ kịp lăn một vòng sang bên, nhưng từ vai trái của hắn lập tức dấy lên sự đau đớn vô cùng khi linh hồn bị xé rách. Toàn bộ cánh tay trái của hắn đã bị thanh mã tấu rực lửa chặt đứt từ vai trở đi.

“Mãi tới khi bọn họ đến... Bọn họ cũng giống như người, rất khác so với chúng ta. Bọn họ cho ta trí nhớ và ý thức. Từ đó, ta đã có thể suy nghĩ và nhớ lại ký ức như lúc này. Có thể nhớ lại những gì ta từng có...”

Ác Ma màu đỏ bỗng nhiên gào lên phẫn nộ. Âm thanh của nó lại không giống tiếng của một con rơi chút nào, mà lại là một tiếng thét đầy uy nghiêm của một người đàn ông tầm bốn mươi, năm mươi tuổi. Và trong tiếng gào thét ấy, ngọn roi rực lửa lại lần nữa vung lên, lại một bức tường lửa nữa được dựng lên, vây lấy Bùi Kiêu vào chính giữa.

“Còn nụ cười trên môi các chiến hữu của ta, còn những thuộc cấp theo ta vào sinh ra tử, còn cả những lời ta được nghe từ ngài Lincoln, về quyết định phải giải phóng nô lệ của ngài. Còn có... Mary dắt tay bé Jack đứng ở cửa khu vườn nhỏ,

chờ để thấy nụ cười của ta trở về. Còn có những giọt nước mắt lo lắng khi ta xuất chinh và tiếng gọi ‘cha’ của bé Jack.”

Ác Ma màu đỏ đột nhiên lại gầm lớn. Thanh mã tấu và ngọn roi dường như cũng cảm thụ được cảm xúc mãnh liệt của nó, ngọn lửa của chúng cũng đồng thời rực cháy hừng hực. Ác Ma đưa cao thanh mã tấu rực lửa rồi phóng qua bức tường lửa, bổ mạnh xuống một đao.

“Đó không phải là người! Người đó đã chết rồi! Người chẳng qua chỉ là ý niệm trong đầu chúng sinh tập hợp lại mà thôi! Bây giờ cũng không còn là thời kỳ nội chiến nước Mỹ nữa, đó đã là chuyện của hơn một trăm năm trước. Người không phải là tướng George McClellan của quân đội miền Bắc.”

Một giọng đáp trả từ bên kia bức tường lửa. Nghênh đón thanh mã tấu rực lửa là một chùm sáng lập lòe trên họng Anh Dũng Súng. Đạn Năng Lượng đã sẵn sàng khai hỏa!

“Người chẳng qua chỉ là một thứ ảo ảnh! Người chỉ là một quỷ hồn mà thôi!”

Trong tiếng rống lớn của Bùi Kiêu, cột năng lượng được phóng ra, đánh thẳng vào thanh mã tấu sắp chém xuống kia, đẩy văng nó cùng Ác Ma bay ra xa. Trong ánh sáng chói lòa, không biết Ác Ma đã bị bắn tới nơi nào, ngay cả bức tường lửa bao vây Bùi Kiêu cũng bị sóng xung kích từ chùm laser quét sạch. Nhưng sau khi bắn ra chùm laser đó xong, Bùi Kiêu cũng không còn chút sức lực nào nữa, chỉ có thể ngã quỵ xuống đất. Vừa phải chịu đựng nỗi đau khi linh hồn bị xé rách, lại vừa phải chịu thống khổ vì chấp niệm chấn động nên ngoại trừ mắt vẫn còn nhìn được thì hẳn đã không thể cử động nổi dù chỉ là một ngón tay nữa rồi.

Bùi Kiêu cứ nhìn chăm chăm về phía vụ nổ kinh khủng ở xa đang làm mặt đất chấn động, trong lòng thầm cầu khẩn cho nó có thể tiêu diệt được con Ác Ma kia.

Nhưng rồi hẳn nhận ra đó chỉ là ảo tưởng xa vời. Trường khí thể màu đỏ vẫn chưa bị tiêu hao hết. Quả nhiên, Anh Dũng Súng oanh kích từ bên ngoài không thể đánh tan được trường khí thể đó! Từ trong đám mây lửa hình nấm của vụ nổ, thân hình khổng lồ của Ác Ma từ từ bước ra, vẫn một tay cầm mã tấu, một tay cầm ngọn

roi dài, thân hình khổng lồ tản mát ra vô tận uy nghiêm.

“Nếu như ta chỉ là một cái ảo ảnh, nếu như ta chỉ là một quỷ hồn, vậy thì tất cả trí nhớ này của ta từ đâu mà ra?”

Ác Ma màu đỏ không bay lên mà bước từng bước tiến lại gần Bùi Kiêu, vừa đi nó vừa nói bằng giọng khàn khàn: “Những kẻ ban cho ta ý thức nói cho ta biết: chỉ cần ta có thể hấp thu được phương thể giới này, thì ngày sau sẽ có thể không ngừng bắt giết những linh hồn giống như người để cải tạo lại thế giới và rồi cũng sẽ có một ngày ta thực sự trở thành chúa tể của phương thể giới này. Lúc đó, ta có thể biến đổi nó thành thế giới mà ta vẫn hằng mơ ước.”

“Căn phòng gác mái, khu vườn nhỏ, trà chiều, cà phê, mùi thuốc lá... có thể cùng cười vui bên các chiến hữu, còn cả ngài Lincoln đáng kính. Và cả Mary và bé Jack, nụ cười và nước mắt của họ, bàn tay và khuôn mặt của họ.”

“Vì bọn họ, vì tất cả những kí ức này, ta thà hóa thân thành ác ma, săn đuổi những kẻ đã từng là đồng loại các ngươi.”

Trong giọng nói của Ác Ma màu đỏ dường như chứa đựng sự mệt mỏi vô cùng. Tuy vậy nhưng động tác của nó lại không hề chậm lại, từng bước nhìn như chậm mà tốc độ thực ra lại rất nhanh. Nó ngạo nghễ đi tới trước mặt Bùi Kiêu rồi nâng thanh mã tấu khổng lồ lên chuẩn bị chém xuống.

Bỗng nhiên, một thứ gì đó mang một màu thuần trắng sáng bay nhanh tới. Một tiếng ‘keng’ vang lên nó đã chém trúng vào thanh mã tấu rực lửa, đánh cho Ác Ma phải lùi lại vài bước. Đến lúc này Bùi Kiêu mới có thể thấy rõ vật màu trắng sáng đó là gì. Đó không ngờ cũng là một thanh mã tấu khổng lồ, nhìn to như một cái cánh cửa.

Cùng lúc đó, ở ngoài rìa của trung tâm chiến trường, có một nam một nữ xuất hiện không một tiếng động. Cả hai đều là người da trắng trẻ tuổi và Bùi Kiêu đã từng gặp qua người nam giới. Chính là người đứng đầu Tổ Chức Linh Hồn nước Mỹ - Cao Đẳng Tránh Thoát Giả Varotian!

Viện quân! Đã tới!

TỬ VONG KHAI ĐOAN

Zhttty
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 56: Kết Thúc! Nam Bắc Chiến Trường! (1)

Nhìn thấy viện quân đã tới làm cho thần kinh Bùi Kiêu thoáng thả lỏng, suýt chút nữa thì vì vậy mà ngất đi. Nhưng lúc này đây, thân hắc vẫn còn đang trong hiểm cảnh, Bạo Viêm Cự Phủ còn đang nằm trong bụng con Ác Ma kia, làm sao hắc cho phép mình được ngất đi? Vậy nên hắc đơn giản là cắn chặt răng chịu đựng, đồng thời còn cố gắng nhúc nhích thân thể, ra sức bò về phía đám viện quân nơi xa.

Nhưng Ác Ma sao có thể để cho hắc được toại nguyện? Ngọn roi trong tay nó vung lên, chỉ vụt qua một cái đã quấn lấy hai chân Bùi Kiêu rồi kéo hắc bay ngược lại gần. Cùng lúc, thanh mã tấu rực lửa trong tay còn lại cũng nổ tung một lần nữa.

Chính trong thời khắc nguy cấp này, thanh mã tấu trắng sáng vốn đã cắm xuống mặt đất lại một lần nữa bay lên, biến thành một vòng sáng bạc ngăn chặn thanh mã tấu rực lửa một lần nữa. Một tiếng ‘keng’ nữa lại vang lên, thanh mã tấu màu sáng bạc vậy mà có được lực lượng lớn tới mức thần kỳ, đánh cho Ác Ma màu đỏ phải lùi lại vài bước. Vậy là Bùi Kiêu lại ngã lăn xuống đất lần nữa.

Bùi Kiêu vừa mới rơi xuống đất thì đã liều mạng dùng sức bắn người bay đi. Nhưng lúc này chấp niệm của hắc đã rơi vào trạng thái chấn động dữ dội, làm sao có thể di chuyển dễ dàng như vậy được? Hắc chỉ biết trơ mắt nhìn Ác Ma vung đao chém mình lần thứ ba. Tuy lần này vẫn bị thanh mã tấu sáng bạc cản lại nhưng Bùi Kiêu thấy rõ: vòng sáng trắng của thanh mã tấu kia đã trở nên vô cùng suy yếu rồi, nhiều nhất là thêm một lần nữa thì nó sẽ mất hết năng lượng. Ngọn lửa trắng của thanh mã tấu kia đâu phải thứ có thể ngăn chặn dễ dàng?

Ngay khi Bùi Kiêu gần như đã cảm thấy tuyệt vọng thì bỗng có một luồng gió

màu xanh lá thổi qua ngay bên cạnh hắn. Bùi Kiêu còn chưa kịp nghĩ gì thì bên tai đã vang lên một tiếng nói với giọng điệu vội vã: “Nhanh giải trừ trạng thái Giải Phóng đi!”

Đó là giọng của Johnan! Hóa ra anh ta vẫn còn sống à? Bùi Kiêu cũng không lè mề, nhanh chóng thoát khỏi trạng thái người không lơ lôi điện. Lập tức, một luồng gió màu xanh do Johnan điều khiển quần lấy cơ thể hắn, nâng lên rồi bắt đầu chạy thực mạng ra xa.

Mà đám viện quân phía xa cùng không phải chỉ biết đứng xem, cả bọn cũng lao về phía con Ác Ma màu đỏ với tốc độ cao nhất. Có điều, bọn họ hiển nhiên cũng biết con Ác Ma này rất lợi hại, nên chỉ có mười mấy người cầm đầu xông lên nhanh nhất, hướng thẳng tới Ác Ma, về phần hơn một nghìn linh hồn còn lại thì chia thành các tiểu đội nhỏ, nhào về phía đám quỷ quái bình thường xung quanh. Cảnh tượng lúc này thật đúng như ‘hổ vào bầy dê’! Đứng trước đám Tự Do Linh Hồn có Thiên Sinh Vũ Khí trong tay, bầy quỷ quái bình thường xung quanh không ngăn cản nội một chút, liên tục bị đánh tan.

Dẫn đầu đội ngũ này chính là một cô gái trẻ dung mạo xinh đẹp, một mái tóc vàng óng rực rỡ tung bay theo từng bước chạy của cô. Mà đặc biệt là trên tay của cô có một vàng sáng trắng rất giống với vàng sáng của thanh mã tấu sáng trắng, hơn nữa bao quanh thân thể của cô cũng có một vàng sáng trắng ẩn hiện. Dường như chính vàng sáng trắng này đã giúp tăng tốc độ của cô, khiến cho tốc độ của cô vượt xa những người khác. Chỉ sau vài giây ngắn ngủi, khoảng cách của cô và người ngay phía sau đã lên tới ít nhất hai, ba nghìn mét.

Phía bên kia, Johnan nâng Bùi Kiêu chạy trốn như điên, nhưng vì phải vác theo một người nên dù sử dụng luồng gió để tăng tốc độ thì tốc độ của hắn cũng phải hạ xuống rất nhiều. Sau lưng hắn, sau khi thanh mã tấu sáng trắng ngăn cản thêm một đòn của Ác Ma thì liên tục bay về phía cô gái trẻ tóc vàng.

Về phần con Ác Ma màu đỏ, sau khi nó liên tục bị thanh mã tấu sáng trắng cản trở mấy lần thì dường như cũng đã phát điên thật rồi. Hai cánh mở ra, nó vụt đuổi theo Johnan và Bùi Kiêu, tốc độ vượt xa của Johnan. Khi tưởng như chỉ vài giây

nữa là sẽ đuổi kịp hai người thì một mũi tên từ đâu bắn thẳng tới nó. Ác Ma chỉ có thể đưa thanh mã tấu của nó lên đỡ. Sau thoáng chậm lại đó, nó lại tiếp tục đuổi theo Bùi Kiêu, nhưng những mũi tên phía xa kia liên tục phóng tới, khiến cho cứ vậy lần lượt mất đi cơ hội bổ cho Bùi Kiêu một đao.

Tới lúc này thì Ác Ma màu đỏ cũng không bay nữa, nó chỉ khép cánh lại rồi lẳng lẳng đứng nguyên một chỗ, mà năng lượng tiêu chuẩn và tội nghiệt phiêu tán xung quanh thì lập tức cuốn tới, trút vào người nó. Thì ra nó đang bổ sung cho những tiêu tổn của cuộc chiến lúc trước.

Nhờ khoảng thời gian tạm dừng này mà cuối cùng Johnan cũng đã đưa được Bùi Kiêu tới được chỗ của thiếu nữ da trắng. Nhưng có một điều làm cho Bùi Kiêu cảm thấy kỳ quặc là khi người thiếu nữ này chạy lướt qua hắn, cô ta rõ ràng đã nhìn chăm chăm thật sâu vào mắt hắn, rồi mới tiếp tục chạy đi đón thanh mã tấu màu sáng trắng đang bay trở lại. Còn Johnan thì vừa chạy vừa mừng rỡ kêu lên: “Thật tốt quá! Là Cuồng Chiến Sĩ đấy! Không ngờ Cuồng Chiến Sĩ cũng tới.”

Bùi Kiêu cố gắng mở miệng nó, nhưng cổ cả nửa ngày cũng chẳng thốt ra được gì. Cũng may là Johnan lại dường như hiểu được hắn muốn gì, đã mở lời giải thích cho hắn: “Đó là người mạnh nhất của Tổ Chức Linh Hồn nước Mỹ! Tôi nói thiếu nữ vừa chạy qua ấy. Anh đừng nhìn bề ngoài cô ấy có vẻ thanh tú, nhỏ nhắn, nhưng thực ra lại vô cùng nóng tính đấy, hơi không hài lòng là sẵn sàng giơ nắm đấm lên nện người ta, là một kẻ phát cuồng vì chiến đấu. Mà không chỉ có vậy, không hiểu sao cô ấy lại có vẻ thù địch với người thuộc Tổ Chức Linh Hồn Trung Quốc các anh. Nghe nói trước kia cô ấy đã thua dưới tay Cung Diệp Vũ. Nhưng dù thua nhưng thực lực của cô ấy vẫn được thế giới công nhận là một trong năm người mạnh nhất, thậm chí không kém là bao so với các cường giả Chân Ma cấp! Nhưng đương nhiên, giờ xuất hiện một tên biến thái như anh thì chắc hẳn thứ hạng thực lực của cô ấy phải hạ thấp một bậc rồi đây.”

Bùi Kiêu nghe vậy thì thầm cảm thán một hồi. Hắn cố gắng quay đầu lại nhìn cảnh tượng chiến đấu phía sau, nhưng còn chưa kịp nhìn rõ gì thì nhóm viện quân nhanh thứ hai đã chạy tới gần, và người mặc trang phục cha sứ trong số đó đúng là Varotian. Tên này cũng không dừng lại mà vừa chạy tới vừa la lớn: “Bùi Kiêu đấy

hả? Anh vừa sử dụng Giải Phóng à? Mà con quỷ quái có hình dạng ác ma kia cũng sử dụng được Giải Phóng luôn! Thực lực thật mạnh! Chúng ta lại không có cường giả Chân Ma cấp, vậy nên chiến lực của anh là vô cùng quan trọng đấy. Ở đằng sau kia có một linh hồn đặc thù có khả năng khôi phục tổn thương, anh chữa trị cho nhanh rồi lại tiếp tục tham chiến!” Còn chưa dứt lời thì hắn đã dẫn theo những người đằng sau chạy mất.

Cả quá trình này diễn ra vô cùng nhanh. Đến khi đám người kia chạy qua mấy thì Johnan đã vác Bùi Kiêu chạy về hướng nhóm tiếp viện thứ ba. Phải tới lúc này thì Bùi Kiêu mới cảm thấy có thật sự an toàn. Tuy cảm giác an toàn này thật ra chỉ là một loại ảo giác, bởi vì con Ác Ma kia vẫn đang chiếm cứ thế thượng phong tuyệt đối, và nếu cứ như vậy thì sau cùng hắn vẫn sẽ phải chết mà thôi. Nhưng lúc này, hắn đã có thêm bạn hữu cùng hiệp đồng tác chiến, có người khác trợ giúp và bảo hộ, cảm giác an toàn mà điều đó mang lại thật tốt đẹp đến khó mà hình dung.

Mặc kệ từng làn sóng xung kích liên tục truyền tới từ sau lưng, Johnan lúc này đã vác Bùi Kiêu chạy đi khoảng gần 10000m, đến trước mặt đội cứu viện thứ ba gồm toàn những linh hồn Nhập Ma cấp bình thường. Một thiếu nữ đáng người vô cùng nóng bỏng nhưng khuôn mặt lại hết sức bình thường chạy tới trước mặt họ, đồng thời hét lớn: “Mau đặt anh ta nằm thẳng ra đất! Mọi người bảo vệ xung quanh để tôi đè nén cơn chấn động chấp niệm và chữa trị cơ thân thể cho anh ta!”

Johnan cũng không chậm trễ, hắn lập tức đặt Bùi Kiêu nằm xuống đất rồi bản thân cũng ngồi xuống minh tường luôn. Đợt chiến đấu vừa rồi cũng đã làm cho chấp niệm của hắn chấn động không ít.

Về phần thiếu nữ nóng bỏng kia, cô nàng đang duỗi ra một tay đặt lên lồng ngực Bùi Kiêu. Chỉ vừa mới chạm vào thôi thì một cỗ ý chí mát lạnh đã lập tức truyền vào cơ thể Bùi Kiêu. Bùi Kiêu cũng không rõ cỗ ý chí lạnh buốt này cụ thể là cái gì, nhưng hắn chỉ cảm thấy khoan khoái dễ chịu không nói nên lời. Ngay cả nỗi đau đớn kịch liệt do chấp niệm bị chấn động cũng từ từ lắng xuống sau khi tiếp xúc với cỗ ý chí mát lạnh này. Không chỉ có vậy, chỗ bị chặt đứt trên cánh tay hắn cũng bắt đầu xuất hiện cảm giác ngứa ngáy, nỗi thống khổ vì linh hồn bị xé rách cũng biến mất.

Khi Bùi Kiều đang cảm thấy thoải mái tới mức muốn rên lên thì bỗng nhiên có một luồng sáng từ phía chiến trường bắn thẳng tới, dọa cho hần giật mình, chút nữa thì nhảy dựng lên. Nhưng cô nàng nóng bỏng kia dường như lại biết rõ hần sẽ phản ứng như vậy nên đã lập tức dùng tay nhẹ nhàng ấn hần xuống rồi nói: “Không cần phải lo! Đó là do năng lực trị thương và khôi phục cơ thể của tôi, chỉ cần bộ phận cơ thể chưa bị quý quá ăn mất thì có thể gọi bay về được. Chấp niệm của anh rất cứng cỏi, chất lượng gấp đôi chúng tôi, xem ra muốn chữa trị hoàn toàn cũng sẽ cần khá nhiều thời gian đấy.”

Quả nhiên, luồng sáng kia bay tới rồi lập tức hòa tan vào cơ thể Bùi Kiều, từ vị trí cánh tay đã mất chảy vào trong chấp niệm của hần. Chỉ một lát sau, tại vị trí vai trái của hần đã xuất hiện cánh tay đã mất, có điều là dường như chấp niệm của cánh tay đó vẫn còn chần động, nên liên kết còn chưa được chắc chắn cho lắm. Vậy nên Bùi Kiều cũng không vội vàng đứng dậy, mà trước hết tĩnh tâm lại, yên lặng quan sát tình hình chấp niệm trong cơ thể.

Nhờ sự trấn an và điều trị của linh hồn đặc thù kia mà chấp niệm của hần đã dần bình ổn lại. Tuy vậy, chấp niệm của bản thân hần cũng đã tiêu hao rất nhiều, hơn những 60 đơn vị, lúc này hần chỉ còn lại hơn 170 đơn vị chấp niệm mà thôi, vậy là gần như đã tiêu hao mất một phần tư tổng chấp niệm.

(Lỗ lớn rồi! Vốn còn tưởng có thể kiếm chác một chút, ai ngờ chút nữa thì đến cả mạng cũng phải đền mất! Đã vậy chấp niệm còn tiêu hao nhiều như vậy! Xem ra đúng là thua lỗ lớn. Hơn nữa nếu Bạo Viêm Cự Phủ cũng mất thì đúng là xong thật rồi, không biết phải lấy cái gì để nhanh chóng trở nên mạnh mẽ đây!)

Bùi Kiều thực sự quá khổ tâm rồi! Có điều cũng vì vậy mà hần càng khao khát nhanh chóng tăng cường cả chất lẫn lượng chấp niệm của mình. Chất lượng chấp niệm càng cao thì cường độ thiêu đốt càng lớn, thời gian kéo dài cũng sẽ càng lâu. Ví dụ, nếu Cung Diệp Vũ thiêu đốt chấp niệm thì cùng lắm sẽ chỉ mất khoảng 50% - 60% số lượng mà hần đã tiêu hao. Vậy nên nếu khó có thể ra tăng số lượng chấp niệm trên diện rộng trong thời gian ngắn thì làm gia tăng cường độ và chất lượng của chấp niệm sẽ là đường tắt nhanh nhất để trở nên mạnh mẽ.

(Trước hết vẫn phải nhanh chóng thu hồi Bao Việem Cự Phủ đã! Hơn nữa, nghe những gì con Ác Ma đó nói đã giúp ta thu được khá nhiều tin tức. Nó nói rằng một linh hồn nào đó đã cho nó một thứ gì đó, khiến cho nó có được ý thức và trí nhớ, không còn là một con quỷ quái lơ ngơ nữa. Còn nói tới việc dung hợp và khống chế cái ảo giới này? Đó đúng là chuyện không thể hiểu nổi. Thế nhưng, không biết sau khi đã khống chế được ảo giới rồi thì có thể cho phép người sống tiến vào trong đó hay không? Nếu như có thể làm được, vậy tìm cách khống chế một ảo giới, đợi đến năm 2012 thì đưa người sống vào trong đó, đóng cửa vào lại. Đó chẳng phải chính là phương pháp để vượt qua Ngày Tận Thế sao?)

Bùi Kiêu suy đi tính lại, trong lòng càng lúc càng thấy nóng nảy. Nhưng sau đó, hần lại lập tức nhớ tới những lời còn lại của Ác Ma màu đỏ. Nếu những kí ức trong trí nhớ của nó thật sự là về vợ con của George McClellan, vậy thì những gì mà nó muốn gánh vác cũng rất lớn đấy.

Ngay lúc Bùi Kiêu còn đang suy tư về rất nhiều vấn đề bỗng có một bàn tay nhỏ nhắn vỗ vỗ vào lồng ngực hần. Trước mắt hần đúng là cô nàng nóng bỏng kia, cô gái vừa cười vừa nói: “Tốt rồi! Đã hoàn toàn trấn an được sự chấn động của anh. Đi đi, đừng sĩ của ta! Ha ha.” Lúc nói tới mấy chữ cuối cùng, cô nàng náy rõ ràng đã không nhịn được nữa mà bật cười.

Bùi Kiêu lồm cồm bò dậy. Hần thử cử động cánh tay trái của mình một chút rồi nói với thiếu nữ kia: “Có cần tôi nói rằng sẽ chiến đấu vì cô không? Ha ha. Cám ơn cô đã chữa trị cho tôi, nếu không thì không biết đến lúc nào tôi mới có thể trở lại tham chiến nữa. Cám ơn cô lắm!” Vừa nói chuyện, hần vừa đứng thẳng dậy, nắm chặt Anh Dũng Súng và nhìn về phía trung tâm chiến trường.

Cô nàng nóng bỏng thoảng sừng sốt rồi quá đổi vui sướng nói: “Anh cũng chơi World of Warcraft à? Ở khu nào vậy? Hay là gia nhập công hội của tôi đi. Tôi chính là...”

Bùi Kiêu lập tức cảm thấy khóc không nổi, hần chỉ có thể nhanh chóng trả lời ngắn gọn: “Đợi khi có dịp nhé! Một lần nữa cảm ơn cô!” Nói rồi hần cũng không đợi thêm nữa, lập tức phóng về phía trung tâm chiến trường.

TỬ VONG KHAI ĐOAN

Zhttty
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 57: Kết Thúc! Nam Bắc Chiến Trường! (2)

Nếu chỉ nhìn thoáng qua thì tình hình chiến trường có vẻ khá tốt. Ở vòng ngoài của chiến trường, đám quỷ quái bình thường đã bắt đầu được dọn dẹp, tuy đàn quỷ quái Khô Lâu có tới mấy chục ngàn con nhưng Nam Bắc Chiến Trường không hổ với danh xưng “ảo giới yếu nhất”, phần lớn đám quỷ quái này thậm chí không đạt tới Nhập Ma cấp, chỉ cần bị Thiên Sinh Vũ Khí chạm vào là tan nát ngay. Không chỉ vậy, nếu không có Thiên Sinh Vũ Khí thì linh hồn chỉ cần thiêu đốt chấp niệm rồi đâm đá lung tung một cái là đám quỷ quái đó cũng chịu không nổi. Đúng là tệt hại hết mức!

Không nói tới vấn đề nhảm chán đó nữa, khu vực trung tâm chiến trường mới thật sự là nơi quyết định thành bại của cuộc chiến này. Tại đó, một thiếu nữ được ánh sáng trắng bao phủ cả thân hình đang nắm lấy một thanh mã tấu khổng lồ vờn quanh Ác Ma, thi thoảng lại vung đao lên chém. Về phần hơn mười tên linh hồn khác cũng đều cầm Thiên Sinh Vũ Khí trong tay, cùng vây đánh Ác Ma. Tình hình nhìn quá đúng là có vẻ khá tốt.

Nhưng Bùi Kiêu thấy vậy thì lại cuống quýt cả lên, bởi vì những công kích kia cơ bản là không chạm được vào Ác Ma màu đỏ, trừ thiếu nữ được ánh sáng trắng bao trùm toàn thân thì những người còn lại thậm chí khó khăn lắm mới chống đỡ được mỗi khi Ác Ma vung ngọn roi dài của nó về phía cả đám. Trong cả bọn thì chỉ có ba người thực sự gây được áp lực cho Ác Ma, đầu tiên là thiếu nữ kia, tiếp theo là gã cha sứ Varotian, cuối cùng là một linh hồn cầm cung lớn bắn tia từ xa, ba người này mới là chiến lực chính thực sự.

Nếu chỉ vậy thì đúng là cũng chẳng có gì đáng lo ngại, chỉ là hai bên đang đánh ‘tiêu hao chiến’, tiêu hao năng lượng lẫn nhau để xem bên nào không chịu nổi

trước. Nhưng trong tình huống đó mà Ác Ma rõ ràng còn có thể vừa đánh vừa hấp thu năng lượng và tội nghiệt xung quanh. Hãy nhìn xem! Vết thương của nó đã sắp hồi phục lại như ban đầu rồi! Đây chính là điều làm Bùi Kiêu cuống lên như vậy.

Không chờ chạy tới gần, hắn đã rống lên từ xa: “Mọi người hãy nhanh chóng dốc toàn lực giải quyết nó đi! Đừng tưởng nó đang dùng Giải Phóng mà không duy trì được lâu! Nó mới nuốt mất Bạo Viêm Cự Phủ - Thiên Sinh Vũ Khí dương lượng 1800 đơn vị của tôi, vũ khí cấp Ma Vương duy nhất trên thế giới hiện nay. Trong món vũ khí đó cơ lưu giữ chấp niệm của tôi, vậy nên trong thời gian ngắn con Ác Ma này còn không dung hợp được, nhưng nếu để nó dung hợp xong thì con Ác Ma này rất có thể sẽ tiến cấp Ma Vương đó.”

Lúc trước Bùi Kiêu bị nổi thống khổ do chấn động chấp niệm hành hạ nên còn không nghĩ ra được, phải đến lúc này hắn mới hiểu ra vì sao Ác Ma đuổi đánh Ngụy Ngưu Đầu trước. Tuy Ngụy Ngưu Đầu rất mạnh nhưng đồng thời, bản thân nó cũng là thuốc bổ tuyệt hảo cho quỷ quái, vì Bạo Viêm Cự Phủ chính là một món Thiên Sinh Vũ Khí cấp Ma Vương. Nếu một con quỷ quái Chân Ma cấp căn nuốt được một Thiên Sinh Vũ Khí cấp Ma Vương, thì hậu quả là rất có thể sẽ sinh ra một con Ma Vương cấp mới!

Đám người đang vây đánh Ác Ma màu đỏ phía xa nghe vậy thì đồng loạt kinh sợ. Bọn họ đúng là đang có ý định kéo dài để tiêu hao hết trường khí thể của Ác Ma giống như lời Bùi Kiêu nói. Thực ra, đến chính bản thân bọn họ cũng cảm thấy rất khó hiểu khi con Ác Ma này không dốc toàn lực không kích bọn họ. Trước kia, mỗi lần bọn họ gặp phải quỷ quái biết sử dụng Giải Phóng, thì lúc con quái đó sử dụng Giải Phóng cũng là thời khắc quyết tử cuối cùng của nó, sẽ là một đợt tấn công điên cuồng như bão tố. Thế mà con Ác Ma này lại không làm vậy! Nó ngu xuẩn thế sao?

Hóa ra đáp án lại là: Ác Ma không ngu xuẩn, chính bọn họ mới là đồ ngu! Con Ác Ma này đang kéo dài thời gian để tiêu hóa Bạo Viêm Cự Phủ!

Thiếu nữ toàn thân được vầng sáng trắng bao bọc lập tức nổi gân xanh đầy đầu, lúc này mới tức giận mắng to xối xả: “Đồ ngu ngốc kia! Sao lại mang Thiên Sinh Vũ Khí cấp cao chưa được luyện hóa vào ảo giới hà? Thế mà người để quỷ quái căn

nuốt mất à! Lại còn là vũ khí cấp Ma Vương nữa chứ! Vì sao người của tổ chức linh hồn nước các người đều ngu xuẩn như vậy chứ? Ngu xuẩn giống hệt như tên Cung Diệp Vũ kia.” Vừa chửi mắng, ánh sáng trắng trên người thiếu nữ đó cũng càng lúc càng sáng rực.

Bùi Kiêu thật đúng là không thể mở miệng cãi được gì. Tuy đúng là hắn đã luyện hóa Bạo Viêm Cự Phủ, nhưng việc hắn để quý quái nuốt mất món Thiên Sinh Vũ Khí này cũng là sự thật, vậy nên ‘há miệng mắc quai’ rồi. Mà cô nàng này đúng là nóng tính và thù ghét Tổ Chức Linh Hồn Trung Quốc y như lời Johnan nói. Có điều chính cô ấy vừa cứu hắn một mạng, hơn nữa giờ cũng không phải là lúc để cãi nhau, vậy nên hắn chỉ có thể gắng dè nổi phiền muộn này xuống đáy lòng.

Không chỉ có vầng sáng của thiếu nữ kia mạnh hơn mà cả Thiên Sinh Vũ Khí trên tay mười mấy người kia cũng đồng thời tỏa sáng rực rỡ, từng cỗ ý chí khác nhau liên tục khuếch tán ra bốn phía. Xem ra cả bọn đều đã quyết tâm dốc toàn lực chiến đấu rồi.

Người dẫn đầu tấn công vẫn là thiếu nữ kia. Lúc này, ánh sáng trắng trên người cô đột nhiên yếu bớt, ngay sau đó, sau lưng cô bỗng hiện ra một đôi cánh thiên sứ trắng tinh khiết. Đúng vậy, cô gái này dường như cũng đã tiến vào trạng thái Giải Phóng, và có vẻ như trạng thái này cho phép cô hóa thân thành một thiên sứ. Không chỉ vậy, thanh mã tấu khổng lồ trong tay cô cũng thay đổi hình dạng theo, từ hình dáng của một thanh mã tấu to như cánh cửa biến thành một thanh Thập Tự Kiếm lớn màu trắng bạc, trong tay người thiếu nữ, toàn thân kiếm tỏa ra thánh quang màu trắng bạc lóng lánh.

Sau khi đã hoàn tất biến hình, thiếu nữ quát khẽ một tiếng rồi nắm lấy Thập Tự Kiếm bay lên bầu trời. Hóa ra đôi cánh thiên sứ trắng muốt kia cũng không chỉ để trang trí mà có thể thực sự có thể giúp chủ nhân của nó bay lượn trên trời.

Sau khi thiếu nữ kia bay lên trời thì Varotian ngay phía sau lưng cô ta cũng lập tức triển khai tấn công. Thanh đao quân dụng mà hắn vốn đang cầm trong tay lúc này đã tản ra ánh sáng màu xanh lá rực rỡ, sau đó hắn vung đao chém từ xa về phía Ác Ma. Một lưỡi cắt hình thành từ gió áp xuất hiện, sau đó hóa thành hình dáng

giống hệt cây đao của Varotian, bay về phía Ác Ma. Một tiếng ‘keng’ giòn vang, cây đao kia bị thanh đao quân dụng của Ác Ma đánh tan, nhưng âm thanh va chạm vừa rồi rõ ràng là tiếng kim loại va chạm. Có thể thấy được uy lực của lưỡi đao đó không hề tầm thường.

Về phần mười mấy người còn lại, Thiên Sinh Vũ Khí trên tay bọn họ đều đồng loạt tỏa ra đủ loại ánh sáng, có vẻ như đều có thể sử dụng được thuộc tính đặc biệt của Thiên Sinh Vũ Khí cấp Chân Ma mà mình sở hữu. Hơn nữa, mười mấy người này cũng đều không tầm thường, tất cả vậy mà đều là Trách Thoát Giả, dưới áp lực của trường khí thế mà vẫn có thể phản kích được, so với Tự Do Linh Hồn thì đúng là mạnh mẽ hơn nhiều.

Trong khoảnh khắc, Ác Ma màu đỏ dường như đã bị lúng túng tay chân. Trong số những công kích của thuộc tính đặc biệt này, có cả gió cắt, băng đâm, thậm chí có cả công kích ở hình thái năng lượng không nhận biết được cụ thể là gì, vậy nên Ác Ma cũng không dám bỏ qua nữa. Cây đao quân dụng rực lửa trên tay nó vung múa kín mít không một khe hở những vẫn không ngăn được cả mười mấy người đang vây đánh xung quanh mình, đỡ trước thì hở sau. Chỉ sau giây lát, nó đã bị mấy đòn tấn công đánh trúng, trên người xuất hiện vài vết thương.

Nhưng uy hiếp thực sự lại đến từ trên đỉnh đầu của nó. Thiếu nữ hóa thành thiên sứ bay lên rồi từ trên cao chém xuống, một đòn sáng lóng lánh như thác từ trên cao đổ xuống. Ác Ma lập tức quyết đoán, nó liều lĩnh thân trúng đòn tấn công của những người khác để đưa đao lên trời che chắn. Một tiếng ‘keng’ giòn vang, đỡ một đòn liều mạng của thiếu nữ dường như cũng khiến thân hình nó mất thăng bằng, cây roi trong tay cũng còn lại cũng khẽ run lên.

“Hay lắm!”

Hơn mười người xung quanh đều sung sướng reo lên, lại càng ra sức tấn công, chỉ riêng Bùi Kiêu là hoảng hốt tới khó mà hình dung. Đám người này chưa thấy sự lợi hại mà Ác Ma đã thể hiện lúc trước, không biết cây roi kia của nó vừa có thể vụt, vừa có thể phòng ngự, lại có thể trói người, lợi hại tới khó mà tưởng tượng nổi, thế mà bọn họ còn cho là đang chiếm được ưu thế hay sao? Chẳng lẽ bọn họ còn

không hiểu rằng con Ác Ma này có trí tuệ và ý thức của con người hay sao? Bùi Kiêu bất chấp việc phải tiêu hao chấp niệm của bản thân, trong ánh chớp xẹt qua quanh thân thể, thân hình nhanh chóng hóa thành không lồ, vượt qua vòng vây do mười mấy người kia tạo thành, vừa đánh về phía Ác Ma vừa lớn tiếng hét lên:

“Đám ngu ngốc các người, đến giờ mà còn giữ sức à! Con Ác Ma này còn khủng bố hơn tất cả quỷ quái mà các người đã từng gặp hay đã từng tưởng tượng ra đó.”

Tiếng hét vừa dứt, Bùi Kiêu đã nâng Anh Dũng Súng trong trạng thái Giải Phóng lên đánh về phía Ác Ma. Mà quả như lời hăn nói, cánh tay cầm roi của Ác Ma run lên, cây roi lửa lập tức như một con rắn phóng lên, quấn ngay lấy một cánh của thiếu nữ, làm cho cô không thể bay đi đâu được, chỉ có thể trơ mắt nhìn mình bị Ác Ma kéo về phía nó. Ác Ma cũng chẳng chịu bỏ qua cơ hội này, cây đao quân dụng rực lửa của nó vung lên, chém thẳng xuống người thiếu nữ. Với sự chênh lệch về kích thước của thiếu nữ và thanh đao quân dụng khổng lồ kia, thì nếu bị chém trúng, sợ rằng cả hai mảnh thân thể của cô cũng chẳng còn mà sẽ lập tức tiêu tan hoàn toàn mất.

Nói thì dài mà sự việc thì chỉ diễn ra trong nháy mắt. Anh Dũng Súng của Bùi Kiêu đã được hăn đâm thẳng về phía lồng ngực của Ác Ma, đồng thời ở họng súng cũng đã ngừng tự được năng lượng, chỉ cần mũi súng đâm được vào cơ thể của Ác Ma thì hăn sẽ lập tức khai hỏa, bắn ra Đạn Năng Lượng.

Đỡ đòn cho thiếu nữ thì đã không kịp nữa rồi, nhưng nếu con Ác Ma này đã có được trí tuệ và ý thức thì có khả năng kể ‘vây Nguy cứu Triệu’(1) sẽ có tác dụng.

Trong tiếng hét lớn của Bùi Kiêu, Anh Dũng Súng đã đâm tới với khí thế không gì cản nổi.

Mục tiêu của đòn này, chính là vết thương chưa lành vẫn đang tóe ra tia lửa điện trên ngực Ác Ma!

Chú thích:

1. Vậy Ngụy cứu Triệu: một trong 36 kế trong binh pháp của Tôn Tẫn. Nước Ngụy đánh nước Triệu, nước Tề cứu nước Triệu bằng cách dẫn quân đánh thẳng vào nước Ngụy đang không có quân phòng thủ. Quân Ngụy sợ nên rút về thủ, Tề cũng rút quân, vậy là Triệu được cứu.

TỬ VONG KHAI ĐOAN

Zhttty
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 58: Kết Thúc! Nam Bắc Chiến Trường! (3)

Một đòn của Bùi Kiêu thật sự đã buộc Ác Ma rơi vào tình cảnh không thể không đỡ. Khi đánh ra đòn này, trong đầu Bùi Kiêu đã không còn lại gì khác ngoài ý niệm phải giết chết Ác Ma, đó là một cảm giác mà trước nay hắn chưa từng có.

Ác Ma màu đỏ cũng cảm nhận được cỗ khí thế chưa từng có của Bùi Kiêu, nó không còn lựa chọn nào khác, buộc phải quay đao về ngăn cản Anh Dũng Súng. Một tiếng ‘choang’ vang vọng, tia lửa điện và ngọn lửa đồng thời nổ ra, một vầng sáng chói lòa hiện ra ngăn đôi tia lửa điện và ngọn lửa trắng ở hai phía, đồng thời cũng ngăn cách Bùi Kiêu và Ác Ma màu đỏ.

Thiếu nữ tóc vàng thoát đại nạn nhưng cũng đã bị dọa cho sắc mặt tái mét. Tuy nhờ có vầng sáng trắng bao phủ ngoài cơ thể nên người ngoài không thể nhìn thấy sắc mặt thật của cô, nhưng nếu nhìn vào thân hình đang run lẩy bẩy kia thì có thể đoán được cô đã khiếp sợ đến độ nào. Một đao vừa rồi tuy chưa đánh trúng nhưng khi ngọn lửa nóng rực kia áp sát, cô thực sự cảm thấy mình như đã bước một chân vào cõi chết.

Khi thiếu nữ còn đang ngây dại thì Bùi Kiêu và Ác Ma đã liều mạng với nhau vài đao nữa, mỗi một đao đều làm cho sét và lửa văng tung tóe, mà cứ mỗi đao thì Bùi Kiêu lại phải lùi lại phía sau vài bước. Lực lượng của Bùi Kiêu quả thật không thể so với Ác Ma, vậy nên trong lần đối công liên tục này, kẻ phải ăn thua thiệt đương nhiên là hắn.

“Con mẹ mày đấy!” Bùi Kiêu thực sự căm hận đến cực điểm. Lúc này, hắn cũng không cố cầm Anh Dũng Súng vào trong Ác Ma nữa mà lập tức nâng súng lên chỉ về hướng Ác Ma, ánh điện sét lập tức cuồn cuộn xoay trên họng súng, làm phát

ra ánh sáng vô cùng chói mắt. Một giây sau, một cột laser đánh thẳng vào Ác Ma, đẩy văng nó ra xa. Trong tiếng nổ vang vọng, một ánh sáng chói lòa bùng lên cách đó vài trăm mét.

Lần liều mạng này đã làm cho chấp niệm mới vừa bình phục của Bùi Kiêu lần nữa xuất hiện dấu hiệu chấn động. Hẳn chẳng còn sức để nhìn xem thành quả chiến đấu của mình ra sao, chỉ có thể đứng yên thờ đốc, cố sức trấn áp, từ từ đè nén cơn chấn động chấp niệm đang mạnh mẽ xuất hiện.

Còn những người khác thì lúc này đã nhìn tới mức trợn trừng mắt. Lúc mới tới đây, vì không nhìn thấy tình cảnh chiến đấu của Bùi Kiêu, nhiều nhất chỉ thấy Bùi Kiêu và Johnan chạy trốn thê thảm, chật vật nên thật ra còn không quá tin tưởng Bùi Kiêu. Tuy đã nghe nói Bùi Kiêu có thể sử dụng Giải Phóng nhưng đúng là ‘trăm nghe không bằng một thấy’, chưa thấy tận mắt thì bọn họ còn có chút hoài nghi, nhưng tới lúc này thì đã không còn gì để hoài nghi nữa. Công kích của con quỷ quái có hình dạng Ác ma kia vô cùng đáng sợ, gần như đã giết chết Cuồng Chiến Sĩ. Bọn họ đúng là lần đầu mới thấy quỷ quái đáng sợ tới vậy. Tại khoảnh khắc khi thiếu nữ kia sắp chết dưới đao của Ác Ma, bọn họ thậm chí còn không kịp phản ứng, rồi cũng đúng lúc ấy, Bùi Kiêu uy mãnh như thần xuất hiện, chẳng những ngăn cản con Ác Ma đó lại mà còn đánh văng nó ra xa bằng một vụ nổ. Thế nên rất nhiều người trong số đó lúc này chỉ biết trợn mắt đứng nhìn, không thể tin nổi những gì mình vừa chứng kiến.

(Người này mới chỉ chết có hơn nửa năm thật sao?)

Nhưng dù sao thì nơi này vẫn là chiến trường, không phải là nơi để bọn họ suy nghĩ ngẩn ngơ gì đó. Chỉ sau thoáng chốc sững sờ, cả bọn đã kịp thời phản ứng, dù sao thì tất cả đều là những người có thâm niên lăn lộn trên chiến trường, nếu không phải đội trưởng thì cũng là chủ lực của một đoàn đội, hoặc là thành viên tinh nhuệ, thành viên trung tâm của một quốc gia nào đó. Vậy nên bọn họ cuối cùng cũng kịp phản ứng, không chần chừ nữa mà nhao nhao phóng tới nơi vụ nổ xảy ra.

Bùi Kiêu đang định cảnh báo những người này rằng con Ác ma chắc chắn chưa chết thì đã thấy cả đám phóng về phía vụ nổ. Hẳn hơi ngăn ra nhưng cũng nhanh

chóng có phản ứng, lập tức dừng việc trấn áp chấp niệm trong cơ thể rồi cũng sai bước tiến lên. Giờ phút này chính là lúc nguy cấp nhất rồi, kéo dài thêm một giây là thêm một phần nguy hiểm, nếu con Ác Ma đó luyện hóa được Bạo Viêm Cự Phù thì có trời mới biết liệu có ai ở đây có thể sống sót nổi. Vậy nên chẳng thà tất cả cùng liều truy đánh thật nhanh, nói không chừng tất cả hợp sức sẽ mở ra được một đường hy vọng cũng nên.

Quả nhiên, từ sau ánh sáng chói lòa của vụ nổ, một thân hình không lồ vẫn đứng. Bỗng nhiên, hai cánh dơi sau lưng mở ra, Ác Ma giương cánh bay lên, nhưng hướng nó bay lại ngược với hướng cả nhóm đang tới. Nó chuẩn bị chạy trốn ư?

Ngay khi Bùi Kiều đang cảm thấy quá sức hoảng sợ thì chợt nghe thấy Varotian rống lớn: “Nannia! Chặn nó!”

“Biết rồi! Không cần anh phải nhắc! Con quỷ quái chết tiệt này, chút nữa thì giết ta rồi. A!”

Cùng lúc Varotian rống lớn, một trận gió mạnh chợt cuốn qua đỉnh đầu mọi người. Sau đó, Bùi Kiều liền thấy một luồng sáng thuần sắc trắng bay vọt qua mọi người, đuổi theo ngay phía sau Ác Ma với tốc độ cực nhanh. Ở trong luồng sáng trắng đó, chính là một thiếu nữ tóc vàng thân hình xinh xắn, sau lưng có hai cánh thiên thần trắng nõn.

Tốc độ bay của Ác Ma màu đỏ tất nhiên là cực nhanh, nhưng vì hình thể quá lớn nên sự linh hoạt và tốc độ của nó có vẻ không bằng được thiếu nữ tóc vàng. Khoảng cách 700 – 800 m của hai bên đã bị Nannia san bằng chỉ trong vài giây, sau đó chỉ thấy cô quát khe một tiếng, thanh Thập Tự Kiếm đã chém về phía cái cánh dơi sau lưng Ác Ma. Ác Ma đương nhiên sẽ không ngồi yên chờ chết, chỉ thấy nó chợt nghiêng người, thân hình đã đảo ngược lại, cây roi rực lửa đã giống như một rắn phóng tới, không ngờ lại muốn cuốn lấy Nannia một lần nữa.

Nói thì chậm nhưng thực tế thì rất nhanh. Ngay khi Ác Ma nghiêng mình quay lại, Nannia dường như đã biết trước nó sẽ làm vậy, không ngờ cô cũng nghiêng mình, lượn theo sau lưng Ác Ma, ngọn roi của Ác Ma chỉ cuốn trúng cái bóng của cô mà thôi. Mà chỉ tích tắc sau, Nannia đã lượn được tới sau lưng Ác Ma, Thập Tự

Kiểm trong tay cô lập tức chém mạnh xuống đôi cánh dơi không chút nương tay. ‘Két’ một tiếng như kim loại va chạm vang lên.

Cùng lúc, ánh sáng trắng trên người Nannia điên cuồng tràn vào Thập Tự Kiếm, làm cho nó sáng trắng lên như thể một thanh gương ánh sáng. ‘Xoẹt’ một tiếng khô khốc, một chiếc cánh dơi của Ác Ma đã bị chém rụng khỏi cơ thể nó. Lập tức, cơ thể đồ sộ của nó mất đi thăng bằng, sau đó liền rơi thẳng xuống mặt đất.

Cả quá trình này quả thật đã nhanh đến mức khó có thể đo đếm chính xác được thời gian diễn ra. Từ lúc Nannia bắt đầu giao chiến với Ác Ma tới lúc nó rơi xuống đất chỉ trong chưa tới một giây, tốc độ thật sự nhanh tới mức làm người ta kinh sợ, cả hiện trường chỉ có chính bản thân Nannia và Bùi Kiêu là nhìn rõ tất cả. Tới khi Ác Ma rơi xuống, Bùi Kiêu mới rống to đầy hưng phấn: “Đánh hay lắm!” Nói xong, toàn thân hắn xẹt qua tia điện, trong tay bắt đầu ngưng tụ ra một quả cầu sét, tốc độ của đôi chân cũng chợt tăng vọt vượt xa những người khác, dẫn đầu lao thẳng về nơi Ác Ma rơi xuống.

Với tốc độ lúc bình thường của Bùi Kiêu thì muốn chạy xong khoảng cách gần nghìn mét cũng chỉ mất có vài giây, mà giờ hắn lại còn đang trong trạng thái người khổng lồ, thế nên tốc độ còn tăng cao hơn nữa, gần như chỉ hai giây sau khi Ác ma rơi xuống thì hắn đã đến được đích. Vọt tới trước màn bụi đất mù mịt do Ác Ma rơi xuống bốc lên, Bùi Kiêu cũng không nhảy vào đó lập tức dùng hết sức bình sinh để ném thẳng quả cầu sét vào trong đó.

Từ trong màn bụi đất mù mịt, một thanh đao quân dụng rực lửa bổ ra ngênh đón quả cầu sét. Một tiếng nổ lớn đình tai vang lên khi lôi điện và lửa đụng vào nhau. Có điều, ngọn lửa được ngưng tụ vội vàng kia căn bản không ngăn cản được quả cầu sét của Bùi Kiêu bao lâu, lôi điện lập lòe ép qua bức tường lửa. Bùi Kiêu không thể bỏ qua cơ hội này, lập tức nhắc Anh Dũng Súng chém hết sức về phía bức tường lửa. Lúc này đây, trước mặt hắn là một màn lửa điện mịt mù, hắn căn bản không thể nhìn thấy bất cứ điều gì sau bức màn đó, nhưng cơ hội này đúng là ngàn năm khó gặp, vậy nên dù có phải liều lĩnh bị thương hắn cũng quyết phải làm trọng thương Ác Ma.

Quả nhiên, Anh Dũng Súng trong tay Bùi Kiêu đã chém trúng vào một cái gì đó ở phía trước. Có điều cũng chỉ chém được nửa đường thì hắc lập tức cảm nhận được phía bên kia có vật rắn va chạm với Anh Dũng Súng. Sau đó là tiếng kim loại va chạm đanh gọn. Anh Dũng Súng của hắc chỉ chém được khoảng một phần ba thì bị một vật rắn chặn cứng lại, cuối cùng cũng không chém sâu thêm được một phân nào nữa.

“Lôi điện đến đây!” Bùi Kiêu gào lên như phát cuồng, lực lượng lôi điện trong người như thể không tiếc hết thảy mà tràn vào trong Anh Dũng Súng, cả Anh Dũng Súng lập tức tràn ngập lôi điện, dường như đã biến thành một vũ khí ánh sáng như Thập Tự Kiếm của Nannia. Ngay lập tức, vật cứng rắn như kim loại cản phía bên – dưới sự tác động của lực lượng lôi điện – trở nên mềm nhũn như bún. Bùi Kiêu không chút chần chừ, dùng hết sức bình sinh đè Anh Dũng Súng xuống. Một tiếng ‘xoẹt’ vang lên, Anh Dũng Súng cuối cùng cũng đã chém xuyên qua vật rắn kia.

Có điều diễn biến này cũng chỉ có thể đến đó mà thôi. Ngay sau khi Bùi Kiêu dùng toàn lực chém xuống thì phần bụng của hắc cũng phải chịu một cú đập cực mạnh, khiến cho hắc bay ra xa đến mấy chục mét. Hơn nữa cú đá đó còn kèm theo ngọn lửa nóng rực, làm cho toàn thân Bùi Kiêu cũng bốc cháy theo, phải đến khi hắc dùng lực lượng lôi điện trấn áp thì mới dập được ngọn lửa đó.

Mà cũng chính lúc này, nhờ có khoảng thời gian vừa rồi mà hơn mười người kia đã tới nơi rồi xông vào trong màn bụi đất mù mịt kia. Trong khoảng khắc, đủ loại ánh sáng bùng lên mãnh liệt – cả mười mấy người kia đều đang bộc phát thuộc tính đặc thù của Thiên Sinh Vũ Khí. Hơn nữa đó cũng không phải kiểu công kích từ xa chậm rì rì lúc trước, bởi tất cả những người này đều là những chiến sĩ lão luyện, họ đương nhiên hiểu rằng trước mắt chính là một cơ hội tuyệt vời, có khi sẽ một mạch tiêu diệt được con Ác Ma này cũng nên. Vậy nên bọn họ cuối cùng cũng đã không giữ sức nữa, toàn bộ dốc hết sức xông lên liều mạng.

Xông vào đầu tiên chính là Varotian. Thanh đao quân dụng trên tay hắc liên tục ngưng tụ từng đợt gió màu xanh lá, khiến cho thanh đao quân dụng này dường như biến thành một thanh đao màu xanh dài tới ba, bốn mét. Chỉ thấy hắc là kẻ đầu tiên nhảy vào trong màn bụi đất tràn ngập, sau đó, từ trong màn bụi đất tràn ngập bùng

lên từng đợt gió quét cực mạnh. Nhưng khi Bùi Kiêu còn chưa kịp nhìn rõ gì thì đã thấy gã Varotian đó bay ngược ra y như mình, rồi ngã vật cả buổi chưa thấy đứng lên được.

Hơn mười người kia cũng đều dốc sức nhảy vào, Thiên Sinh Vũ Khí trên tay tỏa ra ánh sáng chói mắt, nhao nhao hò hét xông tới công kích Ác ma. Chỉ sau hai, ba giây ngắn ngủi, đám bụi đất mù mịt đã bị sóng xung kích quét sạch, những người còn lại cũng đánh về phía Ác Ma. Khi Bùi Kiêu đang định nhìn kỹ xem thương vong của Ác Ma tới mức độ nào thì trước mặt bỗng bùng lên ánh sáng đỏ chói lòa. Tiếp theo, từ vị trí Ác Ma đứng làm trung tâm, một ngọn lửa ngút trời bùng lên, lan nhanh ra xung quanh. Vài tên linh hồn còn đang tấn công không kịp lùi lại, lập tức bị biển lửa nhấn chìm mà không kịp kêu một tiếng, sống chết không rõ.

Lúc này, cả cánh tay nắm cây roi của Ác Ma đã bị chém rụng – đó đúng là thành quả chiến đấu của Bùi Kiêu. Một đòn đó không chỉ chém rụng nửa bả vai mà còn tổn thương đến cả lồng ngực của Ác Ma, ở phần bụng của Ác Ma còn có lỗ lớn đang không ngừng có từng đợt gió màu xanh xoáy qua, ngăn vết thương khép lại, xem ra là công kích của Varotian.

Không chỉ có vậy, trên cơ thể con Ác Ma đó lúc này còn có đủ mọi loại vết thương, có đóng băng, có lửa cháy, có vết chém, có mũi tên cắm trên người... khiến cho nó nhìn qua giống như sắp xong đời vậy.

Thế nhưng Bùi Kiêu lại cảm thấy rất rõ ràng... Trên cơ thể con Ác Ma đang đứng trong biển lửa kia, áp lực của ý chí uy nghiêm đã trở nên mạnh mẽ chưa từng thấy. Nó giống như...

Giống như...

Sắp đột phá!

Từ Chân Ma cấp đột phá tới Ma Vương cấp!

Quyển 4

Chương 1: Trở Lại Nam Bắc Chiến Trường (1-2-3)

Chương 2: Làm Loạn (1-2-3-4-5)

Chương 3: Quỷ Quái Chân Ma Cấp Đình Phong(1-2-3)

Chương 4: Tập Kết Nào! (1, 2, 3, 4, 5)

Chương 5: Tập Kết Nào! 6

Chương 5: Chém Centaur!

Chương 6: Tổng Tư Lệnh Quân Phía Bắc!

Chương 7: Kết Thúc! Nam Bắc Chiến Trường!

Chương 8: Chấp Niệm Tăng Lên!

Chương 9+1: Nổi Giận! (1)

Chương 9+2: Nổi Giận! (2)

Chương 9+3: Nổi Giận! (3)

Chương 10+1: Nhường Mà, Rút Kiếm! (1)

Chương 10+2: Nhường Mà, Rút Kiếm! (2)

Chương 10+3: Nhường Mà, Rút Kiếm! (3)

Chương 11+1: Đội Cánh Sa Đọa - Fallen Wings! (1)

Chương 11+2: Đội Cánh Sa Đọa - Fallen Wings! (2)

TỬ VONG KHAI ĐOAN

Zhttty
www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 1: Trở Lại Nam Bắc Chiến Trường (1-2-3)

Kể từ khi nhận được Thực Phẩm Chấp Niệm đến nay, Bùi Kiêu đã ngưng tụ chấp niệm bản thân liên tục hơn hai mươi ngày, cũng tức là từ cuối tháng 12 đến gần cuối tháng 1.

Một mình Bùi Kiêu đã hấp thu hết 1500 dung lượng Thực Phẩm Chấp Niệm. Ngoài sự mong đợi, tỉ lệ chấp niệm mà hắn hấp thu được từ Thực Phẩm Chấp Niệm đã vượt qua 10%, có lẽ là khoảng 12% hay 13% gì đó. Đường như, khi độ cứng rắn của chấp niệm tăng lên, tỉ lệ hấp thu này cũng sẽ tăng theo. Hiện giờ 1 đơn vị chấp niệm của Bùi Kiêu có thể dung nạp được 2 đơn vị năng lượng tiêu chuẩn, nên tỉ lệ hấp thu chấp niệm cũng vì vậy mà được nâng lên.

Thành quả mà hắn đạt được khi đã hấp thu hoàn toàn 1500 dung lượng Thực Phẩm Chấp Niệm là 182 đơn vị chấp niệm, cộng với 51 đơn vị sẵn có của bản thân, giờ đây lượng chấp niệm của hắn đã đạt đến 233 đơn vị!

Mặt khác, đã có chút manh mối về năng lực đặc thù của Dương Đình Thiên. Đường như hắn có thể hòa tan được chấp niệm, nhưng chỉ với chấp niệm của hắn và Thiên Sinh Vũ Khí mà thôi, còn với linh hồn thể và quý quái thì lại không có hiệu quả. Chấp niệm khi bị hòa tan tạo thành một loại chất lỏng trắng bạc, tuy nhiên khi số lượng chấp niệm bị hòa tan quá nhiều thì lập tức sẽ gây ra một vụ nổ cực mạnh.

Nhưng hình như việc gây nổ này không phải là năng lực đặc thù của hắn, vì nếu như không hòa tan quá nhiều chấp niệm, thì chất lỏng này sẽ nằm yên tĩnh trong lòng bàn tay của hắn. Sau đó, khi bọn Cung Diệp Vũ đã giải quyết xong những chuyện lật vật và trở về, cũng đã chứng kiến quá trình hắn hòa tan chấp niệm thành chất lỏng trắng bạc. Theo như Cung Diệp Vũ nói, loại năng lực này tương tự với

năng lực chuyển hóa Thiên Sinh Vũ Khí thành Thực Phẩm Chấp Niệm, nhưng cũng khác biệt đôi chút, trước mắt vẫn chưa biết là năng lực đặc thù gì.

"Mặc kệ ra sao, năng lực đặc thù này chắc hẳn là có liên quan tới việc dung hợp chấp niệm, cứ để hẳn rèn luyện thêm đi. Nếu giống như những linh hồn đặc thù khác, có lẽ tối đa là nửa năm có thể biết rõ năng lực đặc thù của hẳn rốt cục là cái gì." - Đây là lời đề nghị của Cung Diệp Vũ.

Trên thực tế, khi Dương Đình Thiên nhận ra hẳn không thể tự cảm ứng được chấp niệm trong cơ thể, hẳn liền bắt đầu chú ý tập trung vào việc rèn luyện năng lực đặc thù. Mỗi ngày hẳn đều lấy một nắm gạo chấp niệm ra, rồi hòa tan chúng từng chút từng chút một. Thời gian dần trôi, trong một tháng này, hẳn đã rèn luyện năng lực đến mức có thể hòa tan một nắm gạo mà không gây ra bất kỳ chấn động kịch liệt nào.

Tuy Dương Đình Thiên vẫn chưa hiểu rõ năng lực của mình rốt cục là gì, nhưng từ kết quả luyện tập trước mắt có thể thấy rằng: một là hẳn có thể dùng loại chấp niệm bị hòa tan này để ném như lựu đạn, hai là có thể biến lượng chấp niệm này thành lực đẩy, gần giống như lúc trước ở Đài Loan, hẳn vô tình đã dùng năng lực để đẩy những u linh kia ra. Ngoại trừ việc sử dụng lựu đạn chấp niệm còn có thể có chút uy lực, trong thời gian ngắn vẫn chưa tìm ra được công dụng nào tốt hơn.

Mặc kệ thế nào, qua hai mươi ngày ăn uống hấp thu, hai người đã hấp thu hết chỗ Thực Phẩm Chấp Niệm này. Kế hoạch tiếp theo của Bùi Kiêu là muốn đi tới nước Mỹ. Một mặt đáp ứng nguyện vọng của Jenny, cho cô ấy một thanh Thiên Sinh Vũ Khí, mặt khác Bùi Kiêu muốn trở lại ảo giới Nam Bắc Chiến Trường. Dựa vào thực lực bây giờ của hẳn cùng với sự trợ lực của con Ngụy Ngưu Đầu Chân Ma cấp, hoàn toàn có thể thuận lợi kiếm được chút lợi ích từ cái ảo giới này.

Tiếp đó, Bùi Kiêu cũng nói với Cung Diệp Vũ về việc hẳn muốn đi Nam Bắc Chiến Trường của Mỹ. Cung Diệp Vũ đã biết sự quyết tâm tự thành lập đoàn đội của Bùi Kiêu, nhưng do lòng dạ vốn ngay thẳng chính trực, Cung Diệp Vũ cũng không cảm thấy điều đó có gì bất thường cả, ngược lại còn cẩn thận hướng dẫn hẳn một số vấn đề cần chú ý khi tác chiến đoàn đội. Ví dụ như chuyện phải mang theo

đủ năng lượng tiêu chuẩn, phải luôn duy trì cảnh giác một khi đã bước vào ảo giới, ngàn vạn lần không được ỷ vào sức mạnh cá nhân mà xông vào khu vực nguy hiểm, bởi vì làm như vậy là vô trách nhiệm đối với đoàn đội của mình,... đây cũng là một lời đề tỉnh dành cho Bùi Kiều. Xế chiều hôm đó, Bùi Kiều đến tổng bộ tổ chức linh hồn để lãnh 10000 đơn vị năng lượng tiêu chuẩn, rồi bỏ toàn bộ vào trong nhẫn U Minh.

Dù sao lúc này hắn đã luyện hóa Anh Dũng Súng và Bạo Viêm Cự Phủ, tạo thành hai điểm sáng, một vàng, một xám lưu động trong đôi mắt hắn, không cần phải sử dụng không gian của nhẫn U Minh.

Sau khi báo cho tổ hậu cần của Lý Lâm, hắn muốn cùng Bùi Đại Uyển có một ngày thật vui vẻ. Hắn cũng nói cho cô ấy rằng hắn sắp sửa "đi công tác" trong vòng nửa tháng đến một tháng, bảo cô phải chăm chỉ học hành, có thời gian thì ghé qua bệnh viện chăm lo mẫu thân. Bùi Đại Uyển cũng là người hiểu chuyện, ngoan ngoãn nhận lời.

Ngày thứ hai, cũng là cuối tháng 1, vừa tảng sáng Bùi Kiều và Dương Đình Thiên đã ngồi trên chiếc xe do Lý Lâm lái để đến một căn cứ quân sự. Tại đây đã có một chiếc máy bay chuyên dụng chờ sẵn, có thể bay tới nước Mỹ bất cứ lúc nào.

"Người thật sự không đến gặp mặt cô ấy sao? Nên biết chuyến đi này phải mất tầm một tháng đấy." Bùi Kiều vừa nhìn ra ngoài cửa sổ xe, vừa điềm nhiên hỏi Dương Đình Thiên bên cạnh.

Dương Đình Thiên đang nhắm mắt yên lặng mình tưởng, sau khi nghe thấy vậy, hắn mở mắt liếc nhìn Bùi Kiều, khẽ nói: "Ta đã nói rồi, sau này sẽ không gặp mặt em ấy nữa... Ta sẽ bảo vệ cho em một cách thầm lặng, và cố gắng trở lên mạnh mẽ, cho đến khi em tìm được hạnh phúc mới thôi. Chuyện này coi như xong, người về sau đừng nhắc tới nữa."

Bùi Kiều khẽ lắc đầu, hắn biết đối với Dương Đình Thiên, em gái hắn chính là trụ cột tinh thần lớn nhất của hắn, nhưng cũng là điều cấm kị lớn nhất đời hắn.

"Được rồi, người có quyết định của mình, chỉ cần không hối hận là được" - Bùi

Kiều thuận miệng đáp lời.

Tức thì trong xe chìm vào yên tĩnh trở lại, chỉ nghe thấy tiếng máy xe loáng thoáng từ bên ngoài vọng vào. Cũng không biết sau bao lâu, Lý Lâm từ ghế lái đột nhiên hỏi: "Các người muốn tiến vào Nam Bắc Chiến Trường sao?"

Bùi Kiêu hơi sừng sốt, đáp: "Phải, chúng ta có ý định tiến vào Nam Bắc Chiến Trường, có gì không đúng sao?"

Lý Lâm nói: "Không, Nam Bắc Chiến Trường thì không có vấn đề gì. Ta chỉ ngạc nhiên là linh hồn các người cùng quỷ quái có thể xuất hiện tại thế giới thực, vậy tại sao người sống chúng ta lại không thể tiến vào trong ảo giới chứ?"

Bùi Kiêu nghe vậy lập tức ngây người, hẳn cũng không biết trả lời chuyện đó ra sao, chỉ có thể bất đắc dĩ nói: "Cái này ta cũng không rõ lắm, có lẽ sự tồn tại của ảo giới giống như địa ngục, thiên đường trong truyền thuyết, chỉ có linh hồn mới có thể tiến vào được. Nhưng không phải trong tổ chức linh hồn đã có giải thích rồi sao? Khi sóng điện từ càng lúc càng gần đến điểm tới hạn, vào ngày 21/12/2012, tất cả ảo giới sẽ thực thể hóa, khi đó có lẽ người sống cũng có thể tiến vào được."

Mang theo một tia thất vọng, Lý Lâm nói: "Nếu thật đến lúc đó, người sống chúng ta tiến vào ảo giới còn có tác dụng gì? Khi đó có khác gì tận thế đâu... Bùi Kiêu, người là Cao Đăng Trách Thoát Giả, hơn nữa còn có năng lực đặc thù Valkyrie, người có biết biện pháp nào có thể giúp người sống chống lại quỷ quái không? Trừ sử dụng kim loại siêu điện từ ra, còn có biện pháp nào nữa không?"

Bùi Kiêu cười khổ nói: "Nếu thật là có, Trách Thoát Giả và Cao Đăng Trách Thoát Giả chúng ta đã không phải gấp gáp nâng cao thực lực rồi. Nhân loại có bao nhiêu? Vài tỉ người. Quân đội toàn thế giới ít nhất cũng mấy chục triệu, nếu người sống cũng có thể đối kháng với quỷ quái, chỉ cần quỷ quái không có số lượng áp đảo tầm mấy tỷ, chúng ta đã sớm không phải lo tới họa kiếp 2012 kia rồi. Câu trả lời của ta là... không có bất kì biện pháp nào."

Lý Lâm lập tức nở nụ cười khổ, hẳn cũng không nói thêm gì nữa mà chỉ yên lặng lái xe. Lúc này, Dương Đình Thiên lại đột nhiên hỏi: "Các người vừa nói kim

loại siêu điện từ là cái gì thế?

Bùi Kiều liền giải thích: "Kim loại siêu điện từ là một loại vật liệu đặc thù do các nhà khoa học nghiên cứu ra. Không biết ở bên trong kim loại này bỏ thêm thứ gì, tóm lại kim loại này có thể tiếp xúc với linh hồn và quỷ quái, mà linh hồn và quỷ quái cũng không có cách nào xuyên qua tầng kim loại này được. Cho nên khi chế tạo kim loại này thành đạn bắn, có thể gây tổn thương cho linh hồn và quỷ quái... Đúng rồi! Chính là kim loại siêu điện từ!"

Đột nhiên, Bùi Kiều như thoáng nghĩ tới cái gì đó, hần liền lớn tiếng nói: "Kim loại siêu điện từ là một thực thể vật lý, nhưng lại có thể tiếp xúc với linh hồn và quỷ quái. Như vậy nếu dựa theo phương pháp chế tạo loại kim loại siêu điện từ, chắc chắn có một hoặc một vài trình tự có khả năng làm cho người sống có thể tiếp xúc với linh hồn cùng quỷ quái! Lý Lâm, người có biết thứ kim loại siêu điện từ này rốt cục là được chế tạo như thế nào không?"

Lý Lâm dường như có chút ngây ngốc, hoặc có thể nói là trong lòng bỗng nhiên dấy lên hi vọng, hần vội vàng nói: "Ta cũng không biết rõ về việc chế tạo kim loại siêu điện từ. Toàn bộ thế giới chỉ có vài nước có thể chế tạo kim loại này, tính cả nước ta, thì hình như chỉ có bốn, năm nước mà thôi, thậm chí một vài nước dù có tổ chức linh hồn cũng không thể chế tạo được... Đúng vậy, kim loại siêu điện từ đã là thực thể vật lý, nhưng lại có thể tiếp xúc với linh hồn và quỷ quái, như vậy có nghĩa là thực thể vật lý có thể tiếp xúc với linh hồn và quỷ quái. Tốt! Chờ khi chúng ta trở về, ta sẽ nhờ vào quan hệ để tìm lấy quá trình chế tạo kim loại siêu điện từ, đến lúc đó xin nhờ người giúp ta nghiên cứu thật kĩ càng."

Bùi Kiều chợt cảm thấy trong lòng có một ý tưởng thoáng qua, dường như là về kim loại siêu điện từ, nhưng cẩn thận nghĩ lại, cũng không nghĩ ra cái gì rõ ràng, cho nên hần cũng chỉ có thể chôn cái suy nghĩ này vào trong lòng, rồi mới lên tiếng: "Nếu như người sống thật sự có thể tiếp xúc với linh hồn và quỷ quái, thì nói cách khác, người sống cũng có thể cầm nắm được Thiên Sinh Vũ Khí... Mặc dù người sống không có năng lượng tiêu chuẩn, không cách nào sử dụng thuộc tính của Thiên Sinh Vũ, nhưng như thế đã là rất tuyệt vời rồi, có thể giải quyết được vấn đề thiếu hụt Tự Do Linh Hồn!"

Nhưng Lý Lâm lại cười khở nói: "Người nói nghe thật đơn giản, người thì có, nhưng mà lấy đâu ra vũ khí đây? Thiên Sinh Vũ Khí cũng không phải tràn lan như người tưởng. Người cho rằng toàn bộ thế giới có mấy người trong vòng một tháng hấp thu hết sạch 1500 dung lượng Thực Phẩm Chấp Niệm? Có lẽ cũng chỉ có người là người ăn mận nhất thôi"

Bùi Kiều cũng biết Lý Lâm nói đúng, đối với hắn cũng chỉ là trùng hợp mới có thể trong một tháng hấp thu hơn 1500 dung lượng Thực Phẩm Chấp Niệm, có khả năng về sau cũng không có cơ hội như lần này... Xem ra việc nhân loại muốn chống lại tận thế 2012 vẫn còn là một chặng đường thật dài.

Trong khi nói chuyện, cỗ xe đã đi vào trong căn cứ quân sự từ lúc nào, và ở trên sân bay cũng đã một chiếc máy bay chờ sẵn.

Quá trình chuyển bay cũng không có gì đáng nói, đơn giản là năm người sống nhắm mắt nghỉ ngơi, Bùi Kiều và Dương Đình Thiên thì một người tĩnh tọa mình tưởng để đề cao chấp niệm bản thân, còn một người thì lấy ra hơn mười năm gạo chấp niệm tập hòa tan và nắm giữ, rèn luyện năng lực của bản thân mình.

Đến khi máy bay đáp xuống căn cứ không quân nước Mỹ thì đã là bảy giờ tối. Trong khi Lý Lâm và năm người sống còn lại phải tới Tổng Bộ Tổ Chức Linh Hồn Mỹ báo tin và cũng kí luôn một vài hiệp định làm nhiệm vụ khi nhập cảnh (1), thì Bùi Kiều cùng Dương Đình Thiên lại không cần phải làm những việc phiền toái như vậy. Thực tế thì đây chính là tác dụng của đội hậu cần: thay mặt linh hồn để xử lý các chuyện thế tục lặt vặt, để bọn họ có thể toàn tâm hoàn thành các nhiệm vụ quý quái.

Vậy nên sau khi Bùi Kiều và Dương Đình Thiên bàn bạc với nhau, thì đã quyết định sẽ không tới Tổng Bộ Tổ Chức Linh Hồn Mỹ nữa. Dù sao thì cũng chỉ là một vài thủ tục nhập cảnh và báo cáo nhiệm vụ mà thôi, không có gì quan trọng cả. Vậy nên hai người liền thoát khỏi trạng thái thiêu đốt năng lượng tiêu chuẩn, đổi thành trạng thái linh hồn vô hình, “đi nhờ” mấy chiếc xe, đi thẳng tới chỗ Jenny. Còn mấy người Lý Lâm, sau khi xong việc với Tổ Chức Linh Hồn Mỹ cũng sẽ đi thẳng tới bên ngoài ảo giới Nam Bắc Chiến Trường chờ hai người.

Bùi Kiều trở về Dương Gian từ Địa Ngục tới giờ đã qua hai tháng. Nếu như lúc mới trở lại Dương Gian, còn là một tay mơ không hiểu biết gì, thì giờ đã có thể coi hẳn là một tay lão luyện của giới linh hồn rồi. Thậm chí hẳn còn biết tường tận nhiều bí mật của giới linh hồn hơn cả Jenny. Dù sao thì hẳn cũng là cao đẳng tránh thoát giả, có tên tuổi cùng thực lực. Hơn nữa, trận đánh tại ảo giới Phong Đô đã giúp cho thực lực của hẳn bước lên tới đỉnh cao giới linh hồn.

“Tích thủy tri ân, dũng tuyến tương báo” – nhận ơn nhỏ, trả nghĩa lớn, điều này Bùi Kiều đã không thể làm được khi thực lực còn nhỏ yếu, nhưng giờ đã có thực lực thì hẳn cũng sẽ không keo kiệt gì một thanh Thiên Sinh Vũ Khí. Đây cũng là một trong những bản tâm của hẳn: có ân báo ân, có oán báo oán!

Lúc hai người đến được nhà Jenny thì đã gần mười giờ tối. Ngôi nhà của Jenny ở cũng không quá lớn, ít nhất là không thể so được với tòa biệt thự ở ngoại ô Bắc Kinh mà Bùi Kiều ở - đây chỉ là một ngôi nhà bình thường của tầng lớp trung lưu nước Mỹ mà thôi. Nhờ vào ánh sáng hắt ra từ cửa sổ, bọn Bùi Kiều có thể thấy được người trong nhà đang tụ họp trong phòng khách, dường như họ đang có một cuộc họp gia đình.

Bùi Kiều sẽ không thể bất lịch sự tới mức tự ý xuyên thẳng qua tường vào nhà người ta. Còn về phần Dương Đình Thiên, bộ dạng của hẳn chẳng khác gì tiểu đệ lẳng lẳng đàng sau, không chủ động đưa ra ý kiến, cũng không chủ động nói chuyện phiếm. Thế nên Bùi Kiều cũng không để ý tới hẳn nhiều, chỉ một mình đi tới cửa trước, nhấn chuông rồi đứng chờ.

Không lâu sau, một thanh niên tầm mười bảy, mười tám tuổi ra mở cửa. Anh ta sững sờ nhìn Bùi Kiều một lúc, hiển nhiên không nghĩ người nhấn chuông gọi cửa lại là người da vàng, hơn nữa là anh ta rõ ràng không biết người này. Người thanh niên hỏi với sự cẩn thận hiện rõ trên khuôn mặt: “Anh tìm ai vậy?”

Bùi Kiều lúc này mới nhớ lại, người thanh niên này chưa từng gặp hẳn. Lần trước khi vào nhà Jenny, hẳn không thiêu đốt năng lượng tiêu chuẩn nên người sống không thể nhìn thấy được. Nhưng lần này hẳn đến thì lại thiêu đốt năng lượng tiêu chuẩn, nên bề ngoài trông không khác gì người sống cả. Người thanh niên này hẳn

biết, chính là em trai Jenny, anh ta không nhận hẳn cũng là chuyện bình thường.

Bùi Kiêu cười cười nói: "Tôi là bạn của chị gái cậu. Nói với cô ấy là tôi đến để hoàn thành lời hứa của mình."

Người thanh niên sững sờ, thái độ càng thêm cẩn thận. Hắn nhìn kỹ Bùi Kiêu, lại nhìn Dương Đình Thiên phía sau lần nữa, lúc đó mới quay lại gọi lớn: "Chị ơi, có một người châu Á nói là bạn chị, đến để hoàn thành lời hứa."

Không lâu sau, quả nhiên từ phòng khách vang lên một tiếng hô kinh ngạc. Tiếp đó, Jenny chạy vội từ trong phòng ra, vừa nhìn thấy Bùi Kiêu, cô lập tức ngạc nhiên nói: "Bùi Kiêu! Là anh sao? Anh từ Trung Quốc tới đây sao?"

Bùi Kiêu nhìn dáng vẻ hớn hờ của Jenny, hẳn cũng hơi cười cười, đồng thời gật đầu nói: "Để chúng tôi vào nhà rồi nói. Đúng rồi, vị này là Dương Đình Thiên, đồng đội của tôi."

Phong thái của Jenny vẫn phóng khoáng như trước, nàng vừa kéo tay Bùi Kiêu, vừa nói với Dương Đình Thiên: "Dương tiên sinh, mời anh vào nhà". Nói xong liền lôi Bùi Kiêu một mạch vào phòng khách.

Trong phòng khách, cha mẹ Jenny đang ngồi trên ghế salon. Nhìn thần sắc nghiêm túc trên gương mặt hai người, thì hình như trước đó họ cùng Jenny đang tranh luận cái gì đó. Phải đến khi họ trông thấy Jenny kéo Bùi Kiêu vào phòng khách, thì cha của cô mới đứng lên.

Jenny cười hì hì nói với họ: "Đây chính là vị Cao Đăng Trách Thoát Giả mà con đã nói đến trước kia: Kiêu Bùi – người Trung Quốc, nhưng hẳn lại thích người khác gọi là Bùi Kiêu hơn (2). Còn người kia là đồng đội của anh ấy – Dương tiên sinh. Bùi Kiêu, Dương tiên sinh, đây là cha mẹ tôi, còn kia là em trai tôi, anh đều từng gặp rồi, có điều họ thì lần đầu tiên nhìn thấy anh."

Cha Jenny đưa tay hướng về phía Bùi Kiêu, đồng thời nhiệt tình nói: "Ngài chắc là vị Cao Đăng Trách Thoát Giả thứ chín rồi? Trước kia tôi đã nghe con gái tôi nhắc qua... Đúng rồi, với kiến thức của một Cao Đăng Trách Thoát Giả như của

ngài, chắc sẽ giúp được tôi khuyên bảo Jenny. Nó muốn cả nhà chúng tôi rời khỏi Washington. Tuy hiện giờ tài sản của nó không ít, chúng ta đến Philadelphia hoặc nơi khác đều không phải lo chuyện sinh nhai, thế nhưng công việc mà nó phải nhận sẽ nguy hiểm hơn bây giờ. Như vậy thì làm sao chúng tôi yên tâm được?"

Bùi Kiều nghe vậy thì nhìn về phía Jenny với ánh mắt tò mò. Còn Jenny thì cau mày nói với hắn: "Bùi Kiều, lần quỷ quái thực thể hóa vừa rồi ở quốc gia của anh đã chết mất mấy chục ngàn người đúng không? Ấn Độ càng thảm hơn, chết hơn mấy trăm ngàn người, thậm chí còn nhiều hơn nữa, chỉ là đã bị chính phủ lấp liếm đi. Còn nước Mỹ chúng tôi, tuy lần này Washington đã thuận lợi trấn áp đám quỷ quái này, nhưng còn lần sau thì sao? Vậy nên đưa bọn họ rời khỏi Wasington là việc cần làm gấp đúng không? Người cũng nghĩ thế chứ?"

Đến lúc này, Jenny vẫn còn đang kéo tay Bùi Kiều, dường như tình thế cấp bách trước mặt đã làm cô quên buông tay. Còn Bùi Kiều thì đương nhiên là không thể gạt phắt tay cô nàng ra trước ánh mắt nhiều người thế này. Vậy thì đúng là làm cho một cô gái quá mức xấu hổ rồi! Vậy nên hắn chỉ có thể thế dùng tay kia vuốt vuốt cái mũi, rồi nói: "Thật ra thì suy nghĩ đó của cô cũng không chính xác lắm đâu."

"Sau khi Bắc Kinh và toàn bộ các thành phố có đặt tổng bộ của tổ chức linh hồn trên thế giới xuất hiện quỷ quái thực thể hóa với quy mô lớn, tôi cũng đã nghĩ tới việc người nhà rời khỏi Bắc Kinh... À, đó chính là thành phố đặt tổng bộ tổ chức linh hồn của nước tôi. Nhưng sau khi cẩn thận nghĩ, thì tôi lại cảm thấy tiếp tục ở lại Bắc Kinh thì tốt hơn... Lần này quỷ quái thực thể hóa có quy mô rất lớn. Cô có biết rằng ngoại trừ những nơi đặt tổng bộ của tổ chức linh hồn ra, thì còn có những thành phố khác cũng có quỷ quái thực thể hóa xuất hiện. Ví dụ như ở Đài Loan, cũng có đến vài ngàn người mất tích và tử vong."

Nói đến đây, Bùi Kiều cũng quên luôn việc mình đang bị kéo tay. Hắn nghiêm túc nói với Jenny: "Cái khác tôi không dám cam đoan, nhưng tôi chắc chắn càng về sau này, thì vấn đề quỷ quái thực thể hóa sẽ càng nghiêm trọng. Đến lúc đó, rất có thể những thành thị khác cũng sẽ xảy ra chuyện tương tự. Khi đó, thành phố này sẽ là nơi được tổ chức linh hồn ưu tiên trấn áp quỷ quái trước tiên. Hơn nữa, cô cũng

là Tự Do Linh Hồn, có Thiên Sinh Vũ Khí thì cũng có thể tiêu diệt quỷ quái. Nhưng nếu là ở những thành thị khác thì sao? Một khi phát sinh những sự kiện như vậy, ngoại trừ chạy trốn ra thì không còn cách nào khác. Cô đã nghĩ tới chuyện đó chưa? Vậy nên tôi cho rằng, để gia đình cô ở lại Washington thì tốt hơn.”

Nói đến đây, Bùi Kiều liền lấy từ trong Nhấn U Minh ra một thanh loan đao. Hắn cười cười nhìn về phía Jenny nói: “Đây là Thiên Sinh Vũ Khí mà tôi đã hứa sẽ tặng cho cô. Nó có dung lượng 100 đơn vị, vừa vặn thích hợp với thực lực của cô lúc này. Có nó, cô có thể đối phó được với quỷ quái Nhập Ma cấp, thậm chí gặp Nhập Ma cấp đỉnh phong cũng có thể chạy trốn được. Đây là lời hứa của tôi! Cầm lấy đi!”

Khi Jenny vẫn đang suy nghĩ về lời Bùi Kiều nói, thì đột nhiên lại thấy Bùi Kiều lấy đâu ra một thanh Thiên Sinh Vũ Khí loại loan đao đưa tới. Cô nàng chỉ biết ngây ra nhận lấy cây đao, vô thức buông tay Bùi Kiều. Bùi Kiều thấy vậy thì cũng thở phào một hơi, vội vàng đứng xa ra vài bước, tiện đó liền ngồi luôn xuống một cái ghế bên cạnh, rồi cứ thế lặng yên nhìn Jenny đưa tay vuốt ve thanh loan đao.

Jenny vuốt ve thanh đao như bảo bối, nhìn tỉ mỉ hơn nửa ngày. Sau đó, cô mới nhìn về phía Bùi Kiều với vẻ đầy vui sướng: “Rất rất cảm ơn anh! Bùi Kiều, lúc ấy tôi cũng chỉ là hi vọng một chút, nghĩ rằng một, hai năm sau, anh sẽ từ từ trở lên mạnh mẽ, sau đó có thể cho tôi một thanh Thiên Sinh Vũ Khí, nhưng ai mà biết được... Thật sự rất cảm ơn anh! Thế này đúng là “buồn ngủ gặp chiếu manh” rồi. Trước đây, vì tôi không có Thiên Sinh Vũ Khí nên bị loại khỏi rất nhiều nhiệm vụ của đoàn đội. Rồi lúc quỷ quái thực thể hóa cũng không có năng lực để bảo vệ người nhà! Tôi, tôi...” Nói tới những lời sau cùng thì Jenny đã khóc. Có điều thứ chảy ra từ mắt của cô lại là những viên năng lượng tiêu chuẩn nho nhỏ, lấp lòe giữa hư không, tựa như đom đóm.

Bùi Kiều mỉm cười, hần chột thấy một cảm giác khoan khoái dễ chịu không nói nên lời dâng lên từ tận đáy lòng. Đây là sự vui sướng vì trợ giúp được người khác, cũng là niềm vui khi hoàn thành được lời hứa, nội tâm thông suốt, bản tính thấu đạt... Cho dù lúc này hắn không nhìn vào trong cơ thể mình, và cũng không cảm

thấy chấp niệm của bản thân có gì thay đổi quá lớn, nhưng loại cảm giác ngay lúc này đây của hẳn, hẳn biết rõ, đây chính là bản tâm! Cũng là con đường dẫn tới Chân Ma cấp!

"Yên tâm đi, chúng ta là bạn bè. Lúc ta ngô nghê nhất thì người chính là người đầu tiên chìa cành ô-liu ra cho ta, người cũng là người đầu tiên giúp đỡ ta. Ở Trung Quốc chúng ta có một câu nói thế này..."

Bùi Kiêu nhìn Jenny nói: "Tích thủy tri ân, đừng tuyên trương báo. Nghĩa là dù mang ơn dù nhỏ như nước nhỏ dưới mái hiên, cũng phải trả lại như nước một dòng suối. Sau này có gì cần giúp đỡ, hãy liên lạc với ta. Ta đã nói rồi: chúng ta là bằng hữu."!

Lời bình:

Liệu Nam Bắc Chiến Trường sẽ có thay đổi gì so với lần Bùi Kiêu tới trước kia? Chiến đấu lại sắp lần nữa bắt đầu! Đón đọc TVKD được thực hiện bởi nhóm dịch Vô Hận Chi Tâm!

Chú thích:

1. Nhiệm vụ nhập cảnh: khi một linh hồn tới nước khác và muốn vào ảo giới của nước sở tại thì cần phải làm một vài nhiệm vụ cho nước sở tại.

2. Kiêu Bùi: Trong họ tên của người Âu Mỹ thì tên đứng trước, họ đứng sau.

Đêm hôm đó, Bùi Kiêu và Dương Đình Thiên nghỉ lại nhà Jenny. Nhân tiện đó, Bùi Kiêu cũng hỏi Jenny về các động tĩnh gần đây của giới linh hồn nước Mỹ.

Sau khi Bùi Kiêu rời khỏi nước Mỹ, quốc gia này cũng không xảy ra sự kiện gì quá lớn. Chuyện lớn nhất có lẽ chính là sự kiện quỷ quái thực thể hóa quy mô lớn vừa rồi. Có điều là tình hình nước Mỹ trong vụ đó lại cũng khá tốt, vì toàn bộ Tránh Thoát Giả và Cao Đẳng Tránh Thoát Giả của nước Mỹ lúc đó đều đang nhàn rỗi. Vậy nên, có thể nói nước Mỹ là quốc gia chịu thiệt hại nhỏ nhất trong đợt quỷ quái thực thể hóa vừa rồi.

Một phương diện khác, Bùi Kiêu nghe được một tin đồn...

Tuy Bùi Kiêu được biết đến như là vị Cao Đẳng Tránh Thoát Giả thứ chín trên thế giới, tin tức về hắn sẽ luôn được các tổ chức linh hồn chú ý tới, thế nhưng điều làm cho hắn thực sự nổi tiếng toàn thế giới lại là năng lực Valkyrie mà hắn mới có được gần đây!

Đúng vậy, tuy đến nay thì thế giới đã biết đến hơn mười loại năng lực đặc thù của linh hồn, mỗi một loại đều gần như có tác dụng không thể thay thế đối với các tổ chức linh hồn, nhưng trong hơn mười loại năng lực đó, thì chỉ có năng lực Valkyrie được công nhận là quan trọng nhất và cũng mạnh mẽ nhất!

Tuy các năng lực đặc thù khác cũng đều rất quan trọng, nhưng địa vị của những năng lực này cũng đã là cố định, gần như không có tiềm lực phát triển gì đáng nói. Dù sao thì mỗi năng lực đặc thù cũng chỉ có một hoặc hai tác dụng nào đó, nhưng năng lực Valkyrie thì lại có tiềm năng vô hạn. Vì chỉ cần có năng lực này, thì có thể liên tục tìm được các linh hồn có năng lực đặc thù khác. Nói một cách khác, người có năng lực Valkyrie chẳng khác nào một máy dò tìm linh hồn đặc thù! Đó thực sự là một năng lực tuyệt vời mạnh mẽ nhất!

Trước Bùi Kiêu, cũng chỉ có một nữ linh hồn ở Bắc Âu có năng lực này. Cũng chính nhờ có công lao của cô mà Châu Âu mới có nhiều linh hồn đặc thù như hiện nay. Và tới tận bây giờ, ngoài cô ra thì cũng chỉ Bùi Kiêu là có được năng lực này. Vậy nên có thể tưởng tượng được là tin tức này đã làm thế giới chấn động tới mức nào. Bởi vậy, khi Trung Quốc xác nhận chính xác là Bùi Kiêu có năng lực Valkyrie thì bọn họ gần như đã loan truyền tin này ra khắp thế giới ngay lập tức.

Khi nghe Jenny hỏi có đúng là mình có năng lực đặc thù Valkyrie không thì Bùi Kiêu chỉ biết cười khổ. Hắn động não một chút thì lập tức chắc rằng chính phủ Trung Quốc đã cố ý công bố tin tức mình nắm giữ năng lực Valkyrie. Chỉ có điều là lúc này thì hắn chưa thể hiểu được tại sao chính phủ Trung Quốc lại làm như vậy. Cách làm có phần “huênh hoang” này đúng là khác hẳn với thái độ ẩn nhẫn và trung lập trước nay của họ (1).

(Có lẽ là do Tổ Chức Linh Hồn Trung Quốc đã bị tổn thất nặng trong lần quở

quái thực thể hóa này, rồi lại chết rất nhiều Trách Thoát Giả trong ảo giới Phong Đô, khiến cho cả Trung Quốc giờ này còn không tới mười Trách Thoát Giả. Mặc dù còn có người mạnh nhất thế giới là Cung Diệp Vũ trấn giữ, nhưng cũng khó tránh khỏi việc địa vị của Tổ Chức Linh Hồn Trung Quốc bị hạ thấp... Thế nên chính phủ mới có ý định đưa ta ra, “nặng lên” thành một Cung Diệp Vũ thứ hai, hoặc có thể nói là một nhân vật giống như là Cung Diệp Vũ? A, khả năng này có khi lại là lớn nhất.
)

Bùi kiều ngẫm nghĩ một lúc lâu, cuối cùng phỏng đoán như vậy. Thực ra thì hẳn cũng không ghét bỏ gì cách làm này của chính phủ. Dù sao thì “thượng vị giả” không thể nào chỉ suy nghĩ bó hẹp trong một cá nhân, mà phải luôn nghĩ tới toàn cục. Từ trước tới nay, địa vị của Tổ Chức Linh Hồn Trung Quốc so với tổ chức linh hồn của các quốc gia khác vẫn luôn không ra làm sao. Thực tế là Tổ Chức Linh Hồn Trung Quốc có tiềm lực và ưu thế lớn nhất thế giới. Ưu thế đó chính là dân số lên đến hơn một tỷ người, chiếm gần một phần năm dân số thế giới. Với dân số lớn như vậy, đáng ra cũng phải có lượng Trách Thoát Giả và Cao Đẳng Trách Thoát Giả tương xứng.

Nhưng tình trạng thực tế lại là lượng Trách Thoát Giả và Cao Đẳng Trách Thoát Giả của Trung Quốc lại chỉ được xếp vào hạng trung bình so với các quốc gia khác trên thế giới. Nếu không có “người mạnh nhất thế giới” là Cung Diệp Vũ trấn thủ thì chỉ sợ thứ hạng sẽ còn thấp nữa. Đây thật đúng là mất hết thể diện quốc gia!

Cũng chính bởi vì vậy nên cho dù Cung Diệp Vũ có bá đạo đến vậy, gần như nắm toàn bộ quyền lực của Tổ Chức Linh Hồn Trung Quốc, thì chính phủ vẫn có thể dễ dàng tha cho hắn... Bởi hắn chính là thể diện của Trung Quốc!

Điều này thực ra rất dễ lí giải. Muốn sau khi chết trở thành Trách Thoát Giả và Cao Đẳng Trách Thoát Giả, thì điều tối quan trọng là phải có ý chí và chấp niệm mạnh mẽ. Với người sống, đó chính là những người có lí tưởng của bản thân và còn luôn nỗ lực để hoàn thành lí tưởng đó, nói chung là như thế... Một quốc gia có dân số đông như vậy mà số lượng Trách Thoát Giả và Cao Đẳng Trách Thoát Giả lại ít đến thế. Điều này nói lên trạng thái tinh thần trong cả quốc gia thực sự rất bạc nhược. Điều này không thể dùng vài câu nói “hài hòa” (2) trên truyền hình là có thể

giải quyết được. Cứ nhìn số lượng Tránh Thoát Giả xuất hiện sau khi người ta chết thì sẽ rõ đúng không?

Thế nên, cái danh hiệu “người mạnh nhất thế giới” của Cung Diệp Vũ đã được biến thành một tấm chắn... Mà đến lúc này đây, cái tấm chắn đó có vẻ đã được ném lên mặt Bùi Kiều rồi.

(Nhưng làm vậy cũng chẳng khác nào “bị bệnh ở gốc mà trị ở ngọn”! Trừ khi có thể tìm được biện pháp chặt đứt tội nghiệt quy mô lớn, nếu không Trung Quốc... Không! Phải nói là cả nhân loại sẽ không thể vượt qua nỗi kiếp nạn năm 2012 rồi!)

Một lòng đầy tâm sự, sáng ngày hôm sau, Bùi Kiều và Dương Đình Thiên rời khỏi nhà Jenny với ý định lập tức tiến vào ảo giới Nam Bắc Chiến Trường. Jenny vốn cũng muốn xin đi cùng đi cùng bọn hắn, nhưng thứ nhất là giờ thực lực của cô còn quá yếu, thứ hai nữa là cô mới chỉ vừa nhận được Thiên Sinh Vũ Khí, còn chưa quen thuộc với nó, nên cần có thời gian làm quen và rèn luyện. Vậy nên cô chỉ có thể từ bỏ ý định của mình.

Tuy vậy, Bùi Kiều và Jenny cũng có với nhau một lời hứa khác, đó là khi hai người rời khỏi ảo giới Nam Bắc Chiến Trường thì sẽ lập tức tới nhà Jenny, để xem cô đã rèn luyện cùng thanh loan đao này đến trình độ nào.

Jenny vẫn giữ nguyên dáng bộ tươi cười đặc trưng của mình, vừa kéo tay Bùi Kiều vừa nói chuyện liên hồi. Dương Đình Thiên thì đi theo cha Jenny vào gara lái một chiếc xe hơi nhỏ. Sau đó, Bùi Kiều gần như là tức tốc trốn vào trong xe.

Dương Đình Thiên là người lái xe, hắn nhìn Bùi Kiều ngồi ở ghế phụ lái rồi nói bằng giọng lạnh nhạt: " Hình như cô gái người Mỹ kia có tình ý với người."

Nhưng Bùi Kiều lại chỉ nhếch miệng trả lời: "Chẳng qua là do hoàn cảnh thôi. Ta với cô ấy có được bao nhiêu tình nghĩa chứ? Lần này ta gặp lại cô ấy, chẳng qua là do trước kia cô ấy đã từng giúp đỡ ta. Còn những cử chỉ thân mật lần này của cô ấy, thật ra cũng là do thực lực và địa vị bây giờ của ta mà thôi... Nhưng cũng không trách cô ấy được. Từ lời cô ấy nói thì có thể thấy, địa vị của Tự Do Linh Hồn không được tốt như ta nghĩ. Các quốc gia cùng tổ chức linh hồn chỉ coi bọn họ như pháo

hôi. Vậy nên bọn họ thực sự cảm thấy vô cùng bất an.”

Nói đến đây, Bùi Kiều chợt thở dài: "Biểu hiện ra bên ngoài của sự bất an này, chính là người ta sẽ cố gắng để được một Trách Thoát Giả hoặc Cao Đẳng Trách Thoát Giả mạnh mẽ che chở, hoặc là hoàn toàn tránh xa tổ chức linh hồn, chỉ nhận mấy nhiệm vụ không nguy hiểm để sống qua ngày... Ài, tóm lại là vì đã quen biết với cô ấy rồi, nên nếu có cơ hội thì vẫn sẽ giúp một chút."

Dương Đình Thiên gật đầu lên tiếng: "Rất tốt! Người không bị sắc đẹp hay cảm dỗ làm mờ mắt, cũng không có bị quyền lực của mình che mắt... Nói thật, ta ngày càng mong chờ vào biểu hiện của người rồi đấy."

Bùi Kiều hơi sững sờ, lúc này hẳn mới hiểu vừa nãy là Dương Đình Thiên thăm dò hẳn. Hẳn lập tức cảm thấy hứng thú, cười cười hỏi: "Từ lúc ta cứu người từ Đài Loan về, người vẫn luôn làm ra cái bộ dạng bí ẩn khiến ta phát bực. Thế sao giờ đột nhiên lại có hứng thú với ta?"

Dương Đình Thiên liếc nhìn Bùi Kiều một cái rồi lại tiếp tục nhìn con đường phía trước, nói: "Dù sao người cũng là đội trưởng trong tương lai của cái đoàn đội này, và ta thì không muốn đặt tính mạng của mình vào tay một gã đội trưởng thất bại. Bất kể là về tính cách, về sức mạnh hay cách đối xử với đội viên, ta đều không hy vọng người sẽ là một kẻ thất bại... Hơn nữa, biểu hiện của người cũng đã làm cho ta có chút kì vọng."

Bùi Kiều cười cười nói: "Vậy thì đánh giá của người về ta thế nào?"

Dương Đình Thiên vẫn giữ nguyên cái vẻ mặt nghiêm túc ‘không cười đùa’ của mình, hẳn lắc đầu nói: "Theo quan sát của ta thì cách người đối xử với đội viên có thể coi là chân thành. Ít nhất là với ta, người không coi ta là công cụ, mà thực sự muốn ta là đồng bọn... Về các phương diện khác, vì ta còn chưa thân quen với người, nên cần quan sát thêm một thời gian nữa mới biết được."

Bùi Kiều cũng không tiếp tục hỏi thêm nữa. Nhưng thật ra hẳn đã cảm thấy tương đối thỏa mãn... Thỏa mãn vì đánh giá của Dương Đình Thiên về bản thân mình.

Trên thực tế, lúc cứu Dương Đình Thiên tại Đài Loan, tuy hẳn thật lòng muốn kết bạn với người đồng bạn này, hơn nữa cũng thành tâm biểu đạt thiện ý, nhưng việc hẳn đi Đài Loan chỉ để cứu một mình Dương Đình Thiên như vậy thật sự là làm cho người khác cảm thấy hẳn làm việc đó vì động cơ không trong sáng, giống như hẳn chỉ muốn tìm được một Tự Do Linh Hồn để sử dụng như một công cụ mà thôi. Vậy nên lúc đầu Dương Đình Thiên đúng là có tư tưởng chống đối lại hẳn. Bùi Kiêu tuy thấy được sự chống đối đó, nhưng hẳn cũng biết con người không phải là đồ vật, không thể nào dùng sức mạnh để cưỡng chế thay đổi được. Vậy nên hẳn chỉ có thể tiếp tục thể hiện thành ý của mình.

Cho đến tận lúc này, Dương Đình Thiên cuối cùng cũng không chống đối hẳn nữa. Hoặc có thể nói rằng, đến lúc này bạn hẳn mới thực sự là đồng đội!

Tạm gác lại chuyện Bùi Kiêu đang âm thầm vui mừng ở đây. Khi hai người đến bên ngoài Nam Bắc Chiến Trường thì đám người Lý Lâm đã chờ ở đó từ lâu. Sau khi nói chuyện với Lý Lâm xong thì Bùi Kiêu mới cảm thấy việc thành lập một đội hậu cần nho nhỏ thế này thật sự không có gì không tốt, ngược lại, một tiểu đội như vậy còn có tác dụng hỗ trợ tương đối lớn.

Trước khi đi Mỹ để vào Nam Bắc Chiến Trường, Bùi Kiêu đã hỏi Dương Húc Quang những điều cần chú ý khi tiến vào ảo giới của nước khác.

Trên thực tế, do số lượng ảo giới trên thế giới rất ít, lại phân bố không đều, nên đã nảy sinh vấn đề quyền sử dụng ảo giới. Ở thời kỳ đầu, chính vấn đề này đã gây nên rất nhiều hỗn loạn, thậm chí còn làm các nước nhiều lần xảy ra va chạm. Mãi cho tới khi mười ba quốc gia có tổ chức linh hồn cùng tổ chức hội nghị thượng đỉnh, rồi cùng đưa ra quy định thì mới hoàn toàn dẹp tan sự hỗn loạn vì tranh chấp ảo giới.

Theo quy định của hội nghị, khi Tự Do Linh Hồn muốn đi vào ảo giới của quốc gia khác, nếu đó là Tự Do Linh Hồn bình thường, thì linh hồn đó cần phải làm không công cho quốc gia sở tại một nhiệm vụ. Độ khó của nhiệm vụ này sẽ được quyết định dựa vào cường độ của Thiên Sinh Vũ Khí mà linh hồn này sở hữu. Còn các Tránh Thoát Giả thì có thể tiến vào miễn phí, nhưng trước đó cũng phải đăng kí

tại tổng bộ của tổ chức linh hồn quốc gia sở tại và khu quản lý bên ngoài ảo giới đó.

Với các Cao Đẳng Tránh Thoát Giả, chẳng những bản thân có thể tiến vào ảo giới miễn phí, mà còn có thể dẫn theo mười Tự Do Linh Hồn cũng tiến vào miễn phí, nhưng trước đó cũng vẫn phải đăng kí tại tổng bộ tổ chức linh hồn và khu quản lý bên ngoài ảo giới.

Hiện tại đã có đội hậu cần này rồi thì việc đăng kí có thể giao hết cho bọn hắn. Không chỉ có vậy, bọn hắn còn chuẩn bị giúp cho Bùi Kiêu một lượng lớn năng lượng tiêu chuẩn và các tin tức về ảo giới. Những chuyện này vốn là sẽ lấy đi của Bùi Kiêu rất nhiều thời gian và tinh lực, nhưng giờ đã có đội hậu cần này rồi, hắn có thể thoải mái mà ném ra khỏi đầu, chỉ cần chuyên tâm vào nhiệm vụ và việc chiến đấu của mình là được. Thật sự đã giảm được một lượng lớn công việc.

"Làm tốt lắm!" Bùi Kiêu nhìn sáu người xếp hàng thẳng tắp trước mặt, vui vẻ nói với bọn họ như vậy.

Lý Lâm cười nhẹ một tiếng, nhưng rồi lại lắc đầu đáp: "Đây là nhiệm vụ cơ bản nhất của tiểu đội hậu cần, nên người không cần phải vui vẻ như vậy. Nhiệm vụ quan trọng nhất của chúng ta thật ra là về thu thập tin tức. Ví dụ như người muốn biết độ khó của ảo giới thế nào, có những quỷ quái nào, quốc gia nào ban bố nhiệm vụ gì... Những điều này mới là nhiệm vụ quan trọng nhất đó."

Bùi Kiêu cười ha ha nói: "Rồi sẽ có cơ hội! Giờ ta đã bắt đầu tin các người là quân nhân tinh nhuệ nhất rồi đấy... Yên tâm đi, sau này các người nhất định sẽ có cơ hội."

Lúc này, Bùi Kiêu, Dương Đình Thiên và cả sáu người Lý Lâm đều đang đứng trong đại sảnh của tòa nhà lớn ngay bên ngoài ảo giới Nam Bắc Chiến Trường. Trong đại sảnh có rất nhiều người qua lại, ngoài một số Tự Do Linh Hồn làm nhiệm vụ tuần tra bảo vệ, còn có rất nhiều nhân viên người sống làm đủ loại công việc, lại còn có một số Tự Do Linh Hồn tới từ nước ngoài, thậm chí có cả Tránh Thoát Giả. Điều đó khiến cho cái đại sảnh này có vẻ vô cùng huyền ảo và chật chội. Vậy nên tám người Bùi Kiêu đứng ở một góc cũng không hề có vẻ khác thường gì, và cơ bản là cũng chẳng có ai thèm để ý tới bọn hắn.

Bởi vì tại thời điểm cuối năm, ngoại trừ sẽ xuất hiện một lần quỷ quái thực thể hóa quy mô lớn ở bên ngoài, thì thực lực quỷ quái trong các ảo giới trên toàn thể giới sẽ giảm xuống trên phạm vi lớn, lúc này là thời cơ tốt cho các đoàn đội quốc gia hoặc các đoàn đội tư nhân tiến vào ảo giới kiếm trang bị. Mà cả thế giới đều biết Nam Bắc Chiến Trường là ảo giới đơn giản nhất, thế nên hiện tại bên ngoài ảo giới này đã có hơn mười đoàn đội, mấy ngàn Tự Do Linh Hồn và mười mấy Tránh Thoát Giả, gần như có thể coi đây là một sự kiện rầm rộ của giới linh hồn được rồi. Trước khi đến đây, Bùi Kiêu không ngờ sẽ gặp tình hình thế này.

Trong lúc Bùi Kiêu đang thương lượng với đám Lý Lâm về thời gian mà hắn dự định sẽ ở trong Nam Bắc Chiến Trường, thì tại một chỗ khác trong đại sảnh cách họ hơn mười mét, có mười một người cả nam lẫn nữ mặc áo choàng đen lại đang yên lặng nhìn bọn họ một cách chăm chú. Do ở đây người ra người vào tiếng động quá lớn, cho nên Bùi Kiêu cũng không chú ý đến mười một người này.

Trong mười một người này, có một thanh niên sắc mặt trắng nhợt như tờ giấy. Hắn nhìn về phía Bùi Kiêu rồi cười một cách lãnh lẽo, cả nửa ngày sau mới thấy hắn nói với người bên cạnh: "Đội trưởng, tên kia chắc hẳn chính là Cao Đăng Tránh Thoát Giả thứ chín vẫn hay được nhắc tới gần đây, có kỹ năng Valkyrie, lại có Thiên Sinh Vũ Khí dung lượng 850 đơn vị. Nghe nói... cả thanh Thiên Sinh Vũ Khí mạnh nhất dung lượng 1800 đơn vị cũng đã thuộc về hắn. Nhìn thấy trông mắt của hắn không? Có hai vết sáng màu sắc khác nhau đó. Đó chắc chắn là hai Thanh Thiên Sinh Vũ Khí đó rồi. Mẹ kiếp, cũng là người như nhau mà hắn lại may mắn như vậy..."

Những lời vừa rồi của gã thanh niên này rõ ràng đã nhận được sự đồng tình của những kẻ xung quanh. Một tên mặt sẹo trong đó hung tợn nói: "Đội trưởng, hay là chúng ta làm thịt hắn luôn đi! Dù sao hắn cũng chỉ mới chết khoảng nửa năm, mặc dù có hai thanh Thiên Sinh Vũ Khí, hắn cũng không phải là đối thủ của chúng ta. Chẳng phải thủ lĩnh nói là cần một lượng lớn Thiên Sinh Vũ Khí đó sao? Hai thanh Thiên Sinh Vũ Khí kia phải bằng hơn mười thanh Thiên Sinh Vũ Khí thông thường, thậm chí hai mươi thanh... Đội trưởng, làm thịt hắn đi?!"

Người được hỏi là một gã đàn ông tầm hơn ba mươi tuổi, da mặt ngăm đen,

chòm râu dài gần như che hết nửa khuôn mặt, hắc có một đôi mắt màu xanh lam sâu thẳm thẳm, giống như đó là cả một đại dương vậy. Sau khi nghe hai người kia xúi giục, hắc liền nhìn chăm chú vào trông mắt Bùi Kiêu, sau đó mới yên lặng lắc đầu: "Vẫn không được. Theo tin tình báo, hắc và “kẻ mạnh nhất” có quan hệ rất tốt. Hiện tại, chúng ta vẫn không thể trêu vào “kẻ mạnh nhất” kia. Hắc quá mạnh! Trước kia sa đọa thì thủ lĩnh đã là cường giả Chân Ma cấp rồi, thế mà thủ lĩnh vẫn không đỡ nổi ba đao của hắc... Trước mắt, điều quan trọng nhất vẫn là thu thập lượng lớn Thiên Sinh Vũ Khí để thủ lĩnh có thể triệu hồi Ma Long. Chúng ta không nên gây chuyện phiền phức, làm chậm kế hoạch của thủ lĩnh, đó sẽ là tội lớn. Được rồi, cứ cho cái gã may mắn này sống lâu thêm một chút đi.”

Vừa nghe người râu dài nhắc đến ba chữ "kẻ mạnh nhất" thì cả đám lập tức như nghe thấy ma chú (3), sắc mặt đều trở nên hơi quái dị. Đặc biệt là tên thanh niên mặt tái nhợt kia, mặt hắc lập tức đen đi một chút. Mãi lâu sau, mới thấy hắc cười khở nói: "Đúng rồi, kẻ mạnh nhất... Nếu không phải có hắc tồn tại, lần trước đã sớm đánh cho Tổ Chức Linh Hồn Trung Quốc thành... Ài, hắc quá mạnh, con người sao có thể mạnh đến thế chứ? Cùng là thực lực Chân Ma cấp, thế nhưng hắc lại mạnh đến vậy. Ta thậm chí nghi ngờ hắc thực ra đã sa đọa từ lâu rồi.”

Cả đám nghe vậy thì lập tức ngậm miệng, chỉ ngồi yên lặng nhìn về phía Bùi Kiêu. Trong ánh mắt của bọn chúng đều lẫn lộn những cảm xúc phức tạp, tựa như là sát ý, lại tựa như tham lam, có lẽ còn có cả chút sợ hãi...

Việc bị cả một đám mười một người nhìn chăm chăm nhanh chóng khiến cho Bùi Kiêu cảm thấy khác thường, hắc lập tức quay phắt nhìn lại mười một người kia. Hai bên cứ như vậy nhìn nhau chăm chăm mấy giây, sau đó, mười mấy người kia lại điem nhiên như không, quay đầu trò chuyện riêng với nhau. Bùi Kiêu cũng nghi hoặc quay đi, hắc quay lại hỏi đám Lý Lâm: “Các người có biết mười một người kia không? Chính là mười một người mặc áo choàng đen kia kia. Bọn họ là tự do linh hồn của quốc gia nào vậy?”

Bọn Lý Lâm nghe vậy thì đều quay lại nhìn. Lúc này, bọn họ đều đang đeo một loại kính mắt đặc biệt, giúp cho bọn họ có thể nhìn thấy linh hồn thể dù linh hồn đó có thiêu đốt năng lượng tiêu chuẩn hay không. Sau khi nhìn một chút thì cả bọn đều

biến sắc. Ngoại trừ Lý Lâm vẫn tiếp tục quan sát một cách đầy nghiêm túc tiếp tục, thì năm người kia đều không tự chủ được mà quay đầu đi chỗ khác.

Lý Lâm vừa nhìn vừa nói: "Bọn họ là lính đánh thuê, không phải linh hồn của bất kì quốc gia nào cả. Là những kẻ đồng hành cùng với ‘lợi ích’ và ‘tranh chấp’, là những người không bị ràng buộc nhất trên thế giới này... Không, phải nói là ‘những linh hồn không bị ràng buộc nhất’ mới đúng.”

Bùi Kiêu im lặng, hẳn cũng hiểu rõ chuyện này. Vốn là chính phủ của người sống sẽ rất khó để quản lý được linh hồn của người chết. Có điều, nhờ vào hình thức quản lý kim tự tháp: Cao Đẳng Tránh Thoát Giả quản lý Tránh Thoát Giả, Tránh Thoát Giả quản lý Tự Do Linh Hồn, thì đã có thể hơi chút đưa các Tự Do Linh Hồn vào trong quy tắc, từ đó tạo thành hệ thống tổ chức linh hồn. Nếu không thì có trời mới biết được thế gian này sẽ biến thành cái dạng gì.

Mà vì tồn tại một cách tự do nhất trong giới linh hồn, nên lính đánh thuê sẽ được tổ chức linh hồn các quốc gia ưa thích nhất, nhưng đồng thời cũng là đối tượng bị những tổ chức linh hồn này cố kị, thậm chí là căm hận.

Trước hết, mỗi quốc gia đều có một số chuyện bí mật cần xử lý, bất kể là chuyện thế tục hay là chuyện của giới linh hồn. Ví dụ như một quốc gia muốn đối phó với tổ chức khủng bố của một quốc gia khác, vậy thì không ai thích hợp để làm chuyện đó hơn lính đánh thuê Tự Do Linh Hồn – những kẻ có thể làm cho mục tiêu biến mất mà không để lại chút dấu vết. Nói chung là những việc như vậy rất nhiều, thế nên đám lính đánh thuê này là thứ không thể thiếu với các quốc gia.

Nhưng đồng thời, đám lính đánh thuê này cũng không chịu sự quản lý của bất cứ quốc gia nào. Hơn nữa, phần lớn bọn chúng đều là loại liều mạng, chẳng những có Thiên Sinh Vũ Khí, mà trong số đó còn có cả Tránh Thoát Giả, thực lực tổng thể gần như có thể so sánh với một số tổ chức linh hồn loại nhỏ. Cộng thêm việc bọn chúng hầu hết làm việc bất kể đúng sai: bí mật giết người sống, cướp bóc các Tự Do Linh Hồn khác, thậm chí là cướp cả tổ chức linh hồn, những chuyện đó nhiều không đếm hết. Vậy nên các quốc gia đến nay cũng đã vô cùng chán ghét và căm hận bọn chúng.

Mười một người này chính là lính đánh thuê!

Bùi Kiêu nhớ đến Dương Húc Quang cũng từng nói qua với hắn, trước kia cũng từng có chuyện một nhóm lính đánh thuê cướp bóc Tổ Chức Linh Hồn Trung Quốc, nhưng sau đó bọn chúng đã bị Cung Diệp Vũ điên cuồng quét cho một trận. Thế nên hiện nay đã không còn bất kỳ tên lính đánh thuê nào dám động vào đám Tự Do Linh hồn của Tổ Chức Linh Hồn Trung Quốc nữa. Vừa mới rồi, ánh mắt mấy kẻ kia nhìn Bùi Kiêu thể hiện rõ sát ý và tham lam. Có lẽ bọn chúng biết được thân phận của hắn, cũng biết chuyện hắn có hai thanh Thiên Sinh Vũ Khí.

"Hừ hừ, có giỏi thì cứ chọc giận ta đi! Ta sẽ cho bọn chúng biết: ta cũng chẳng hiền lành hơn Cung Diệp Vũ là mấy đâu..." Bùi Kiêu thấp giọng cười lạnh hắc hắc hai tiếng, thực sự không thèm quan tâm đến mười một kẻ kia nữa, chỉ quay lại nhìn sáu người Lý Lâm đang chờ mình.

"Như lúc trước đã bàn, sáu người các người đợi ở đây, còn ta và Dương Đình Thiên tiến vào Nam Bắc Chiến Trường. Chúng ta sẽ tiến vào trong thời gian mười ngày, nếu mười ngày sau mà chúng ta không trở ra... Vậy các người có thể về nước, cũng có thể báo cho Cung Diệp Vũ là chúng ta đã tử vong. Nhưng chắc là chuyện đó sẽ không xảy ra đâu."

Lý Lâm gật gật đầu, rồi hỏi lại hắn: "Vậy chúng ta chờ ở đây mười ngày. Người có muốn nắm bắt tin tức gì không? Chẳng lẽ người định để chúng ta ở chỗ này chờì đùa à? Người nên cho chúng ta một ít nhiệm vụ thì tốt hơn đấy."

Bùi Kiêu hơi sừng sốt, rồi cười khổ nói: " Là ta suy tính không chu toàn rồi... Tốt! Trong mười ngày này, ta nhờ các người tìm hiểu về tình hình đợt quỹ quái thực thể hóa vừa rồi. Bao gồm cả tổn thất của các quốc gia, sự đột biến của các ảo giới, giải thích của các nhà khoa học. Đó là những phương diện cần tìm hiểu."

Lý Lâm lúc này mới gật đầu ra hiệu đã nhận nhiệm vụ. Bùi Kiêu cẩn thận dặn hắn vài câu, cả chuyện không nên tiếp cận với mười một người kia. Dù sao thì chênh lệch giữa người sống và đám lính đánh thuê Tự Do Linh Hồn kia vẫn quá. Sau đó, Bùi Kiêu cũng không chờ đợi thêm nữa. Hắn lập tức dẫn Dương Đình Thiên tiến vào ảo giới Nam Bắc Chiến Trường.

Hai người vừa bước chân vào ảo giới, thì thứ đầu tiên nhận thấy chính là mùi khói thuốc sung gay nồng. Ngay lúc đó, Bùi Kiêu và Dương Đình Thiên đều lập tức quay vụt lại, nhìn về cùng một hướng. Bên trong màn khói thuốc sung dày đặc kia, rõ ràng có hơn một trăm tên Tự Do Linh Hồn đang nhìn về phía bọn họ...

Chú thích:

1. Thái độ ẩn nhẫn và trung lập của Trung Quốc: một vài năm trước, chính phủ Trung Quốc thực sự luôn thể hiện thái độ trung lập và ẩn nhẫn, tránh đối đầu với phương Tây trong các vấn đề thế giới. Tác giả đã khéo léo lồng ghép yếu tố thực này vào trong tác phẩm.
2. Hài hòa: tư tưởng hài hòa đã nói tới trong các chương trước.
3. Ma chú: Thần chú của ma quỷ, ý nói tới một lời nói có sức mạnh tác động mạnh tới người khác.

TỬ VONG KHAI ĐOAN

Zhttty
www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 2: Làm Loạn (1-2-3-4-5)

Cả Bùi Kiêu và Dương Đình Thiên đều chột kinh sợ. Con người của hai người đều cùng lóe sáng, nháy mắt sau, trong tay Bùi Kiêu đã xuất hiện Anh Dũng Súng, còn trong tay Dương Đình Thiên thì xuất hiện một thanh trường thương. Đó chính là Thiên Sinh Vũ Khí loại trường thương mà Bùi Kiêu đã tặng cho Dương Đình Thiên – Quán Nhật Trường Thương.

Còn mấy trăm linh hồn kia, vốn đang nhìn chăm chú vào hai người Bùi Kiêu, nhưng khi thấy hai tên này đồng thời lấy ra Thiên Sinh Vũ Khí của riêng mình, thì cả đám đều đồng loạt sững sờ. Sau đó bọn họ lại cùng biến sắc, nét mặt trở nên có chút khó coi.

Nhưng khi Bùi Kiêu và Dương Đình Thiên còn chưa kịp làm gì tiếp thì một người đàn ông da trắng đã vội bước ra khỏi đám đông. Hắn nói: “Hai vị bạn hữu chớ nên hiểu lầm! Chúng tôi không có bất kỳ ác ý gì với các anh. Chúng tôi chỉ đang đứng đây đợi, để mời những Tự Do Linh Hồn khác gia nhập tổ đội của chúng tôi mà thôi. Không biết hai vị bạn hữu có đồng ý gia nhập vào đoàn đội của chúng tôi không? Hiện tại chúng tôi đã có tổng cộng bốn Tránh Thoát Giả, một trăm hai mươi bảy Tự Do Linh Hồn, có chín thanh Thiên Sinh Vũ Khí và hai linh hồn đặc thù, hoàn toàn đủ sức vây giết một con Chân Ma cấp quỷ quái. Và đương nhiên là nếu có hai vị tham gia thì chúng tôi tự tin sẽ vây giết được Chân Ma cấp mà không có thương vong hoặc thương vong cực thấp.”

Thực ra, Bùi Kiêu và Dương Đình Thiên lấy ra Thiên Sinh Vũ Khí của bản thân cũng chỉ vì đề phòng bị đánh lén mà thôi. Dù sao thì vừa nhảy vào một thế giới khác mà đã bị mấy trăm người vây xem như vậy... Hai người bọn hắn còn chưa lớn mật tới mức không thèm nhìn đám người này. Sau khi nghe thấy người đàn ông da

trắng kia nói xong, Bùi Kiêu và Dương Đình Thiên liếc nhìn lẫn nhau, đều thấy trong mắt đối phương vẻ không hưởng ứng. Thế nên Bùi Kiêu liền tiến lên vài bước nói: “Không cần đâu! Hai người chúng tôi tới đây là vì rèn luyện thực lực nên không cần phải gia nhập đoàn đội khác nữa.”

Người đàn ông da trắng thoáng sừng sốt, sau đó khuôn mặt hắn hiện lên vẻ không thể tin nổi. Mà không chỉ có hắn, sắc mặt cả mấy trăm người phía sau cũng đồng loạt biến đổi như vậy, cả đám nhìn hai người Bùi Kiêu như đang nhìn hai con quái vật. Ở ngay phía sau người đàn ông da trắng là một người đẹp tóc vàng mặc bộ đồ bó sát gợi cảm, cô nàng kêu lên với vẻ khoa trương: “Hai người các anh? Đoàn đội của các anh đây á? Chẳng lẽ chỉ với hai người mà các anh định tiến vào Nam Bắc Chiến Trường? Ôi Chúa ơi! Các anh điên rồi à?”

Bùi Kiêu cười ha hả, cũng chẳng hề tức giận. Hắn chỉ gật đầu với đám người kia một cái, ý là chào hỏi bọn họ, sau đó định lập tức bỏ đi cùng Dương Đình Thiên.

Người đàn ông da trắng kia còn chưa kịp nói gì thì một gã thanh niên ở phía sau hắn chợt chạy ra nói : “Này anh bạn! Đây là lần đầu tiên các anh vào ảo giới đấy à? Chẳng lẽ không biết việc gần đây trong Nam Bắc Chiến Trường đã xuất hiện thêm năm con quỷ quái Chân Ma cấp à? Hơn nữa, năm con Chân Ma cấp này lại không có lãnh địa cố định, mà là loại quỷ quái đi lang thang khắp nơi. Trước bọn ta đã có hai đoàn đội bị thiệt hại nặng, còn ba đoàn đội vào sau đó cũng phải chờ đủ hai trăm người mới dám tiến vào đấy... Các anh định chỉ đi hai người thật sao?”

Bùi Kiêu vừa cười vừa nói: “Cám ơn anh đã nhắc nhở, nhưng mà chúng tôi sẽ tự biết lo cho cái mạng của mình.” Nói xong, hắn và Dương Đình Thiên cũng không dây dưa với đám người kia thêm nữa, lập tức quay đầu tiến về phía màn khói thuốc súng xa xa.

Đám người kia trợn mắt, há hốc mồm nhìn hai người Bùi Kiêu dần đi xa. Có mấy người trong số đó là Trách Thoát Giả, linh hồn đặc thù hoặc Tự Do Linh Hồn sở hữu Thiên Sinh Vũ Khí, bọn họ quay lại nhìn nhau một cách quái dị. Mỗi một lúc lâu sau, một người trong số đó mới lẩm bẩm nói: “Hai người đó muốn chết thật

rồi! Bọn họ nhìn rất lạ, chắc chắn không phải một trong các cường giả Chân Ma cấp. Thực lực như vậy mà hai người đó cũng dám vào ảo giới? Đúng là thật phí hai thanh Thiên Sinh Vũ Khí trên tay bọn họ!”

Không ngờ người đàn ông da trắng lại lắc đầu nói: “Chưa chắc đâu! Tôi nghĩ mình nhận ra người vừa mới nói chuyện kia... Là Cao Đăng Tránh Thoát Giả thứ chín, Bùi Kiêu của Tổ Chức Linh Hồn Trung Quốc, sở hữu Anh Dũng Súng dung lượng 850 đơn vị, có năng lực đặc thù Valkyrie, là nhân vật quan trọng thứ hai của Tổ Chức Linh Hồn Trung Quốc, rất thân thiết với kẻ mạnh nhất!”

Hắn vừa nói xong thì về mặt những người xung quanh lại lần nữa biến đổi, một số người thì sợ hãi, một số lại kinh ngạc tới trợn mắt trợn mũi, một số khác lại có vẻ hả hê, đủ loại vẻ mặt đều xuất hiện, nhìn qua thì đúng là ví dụ rõ nét cho câu: ‘nhân sinh muôn màu’.

Thế nhưng đám người kia không ngờ người đàn ông da trắng bỗng nhiên lại nghiêng rằng nói: “Không được! Không thể để hai người bọn họ cứ đi chịu chết như vậy được! Người đi phía sau không nói gì chắc chắn cũng là một linh hồn đặc thù mà Bùi Kiêu tìm được. Chiến lực của bọn họ đều vô cùng quý giá! Không thể để bọn họ chết một cách vô ích ở đây! Đi! Chúng ta đuổi theo bọn hắn! Nếu bọn hắn gặp nguy hiểm thì chúng ta sẽ cứu viện!”

Mỹ nhân tóc vàng đứng cạnh hắn lập tức kinh hãi kêu lên: “Johnan! Anh cũng điên rồi à? Đoàn đội này của chúng ta trước mắt mới có khoảng 65% chiến lực cần thiết thôi. Nếu cứ vậy mà xông vào thì sẽ chết đấy! Anh muốn dẫn mọi người cùng đi chịu chết à? Đi chịu chết cùng với gã Cao Đăng Tránh Thoát Giả thứ chín kia à?”

Người đàn ông da trắng tên là Johnan quay lại nhìn thật sâu vào mắt cô gái rồi nói: “Không phải đâu, Lisi! Cô không hiểu rồi! Chẳng lẽ lần quỷ quái thực thể hóa với quy mô cực lớn vừa rồi còn không giúp cô hiểu ra sao? Lý luận ngàn tận thế là thật đấy! Thế nên chúng ta nhất định phải giữ được những chiến lực quan trọng như Bùi Kiêu! Tôi không điên đâu, chỉ là tôi hiểu được những điều này trước cô mà thôi!”

Nói rồi, hắn cũng không nhìn người đẹp tóc vàng nữa mà quay lại nói: “Chúng

ta phải đuổi theo gã Tránh Thoát Giả thứ chín kia. Ai đồng ý thì đi theo đoàn đội này, ai cảm thấy quá nguy hiểm thì có thể lập tức trở về thế giới hiện thực. Điều đó do các người tự lựa chọn... Ai muốn ở lại thì nhớ bám sát những Tránh Thoát Giả chúng tôi, trăm ngàn lần không được để mất phương hướng trong màn khói.”

“Còn bây giờ... Đi!”

Ở một nơi khác, Bùi Kiêu và Dương Đình Thiên đang tiến lên với tốc độ cực nhanh. Hai người đều đang thiêu đốt tiêu chuẩn năng lượng nên mỗi bước đều vượt qua vài mét, lao đi vun vút như thể những cao thủ võ lâm sử dụng khinh công trong các tiểu thuyết võ hiệp. Tốc độ đạt tới 40 – 50 km/h, nhưng đó vẫn chưa phải tốc độ tối đa nếu họ dốc toàn lực.

Dương Đình Thiên chạy được một lát thì bỗng hỏi: “Vậy ra nơi này gọi là ảo giới sao? Quả là có nhiều điểm khác biệt so với thế giới hiện thực! Ở nơi này sẽ có cảm giác như mình vẫn đang sống vậy. Chân có thể chạm vào mặt đất, cũng cảm nhận được đất đá mình dẫm vào, khác hẳn cảm giác đầy hư ảo và trống rỗng khi ở thế giới hiện thực. Có lẽ, ảo giới mới thật sự là nơi linh hồn thuộc về.”

(Không phải có lẽ, mà là khẳng định... Cái Địa Ngục kia!)

Bùi Kiêu thở dài rồi bắt đầu tập trung toàn bộ tinh thần vào chiến trường trước mặt.

Trước khi đi vào Nam Bắc Chiến Trường, Bùi Kiêu còn tưởng sẽ chỉ có hai người bọn hắn chiến đấu, khi đó thì hắn có thể dốc toàn lực chiến đấu, thả con Ngụy Ngư Đầu ra, lại sử dụng cả lực lượng lôi điện thì dù có phải đối đầu với quý quái Chân Ma cấp cũng sẽ không có nguy hiểm gì quá lớn.

Nhưng ai ngờ thời điểm cuối năm ở Nam Bắc Chiến Trường lại đông đúc như lễ hội thế này, quả thật cứ như ai cũng muốn đến gặm nơi này một miếng. Chẳng những có đoàn đội Tự Do Linh Hồn của tất cả các quốc gia trên thế giới, mà còn có cả những đoàn đội tự phát tiến vào. Kết quả là bên trong Nam Bắc Chiến Trường đã tụ tập ít nhất một nghìn Tự Do Linh Hồn, hơn mười, thậm chí là mười mấy Tránh Thoát Giả. Thật đúng là không khác gì một chợ bán đồ ăn hỗn loạn.

(Xem ra muốn giấu sự tồn tại của Ngự Ngưu Đầu cũng khó rồi... Ài! Mà thôi, mà thôi! Nếu nhát gan rồi phải suốt ngày giấu giếm thực lực thì chẳng thà cứ thoải mái mà bung hết lực lượng, cũng để cho những đoàn đội kia hiểu được: thế nào mới gọi là sức mạnh.)

Phải đến lần tiến vào Nam Bắc Chiến Trường này thì Bùi Kiêu mới hiểu được thực lực thật sự của giới linh hồn hiện nay là dạng gì... Đó không phải là những kẻ mạnh mẽ như Cung Diệp Vũ, thậm chí cả Dương Húc Quang hay Nhậm Trăn cũng không bằng. Một đoàn đội bao gồm bốn, năm tên Tránh Thoát Giả và hơn trăm tên Tự Do Linh Hồn có vài chục thanh Thiên Sinh Vũ Khí, thế mà cũng được gọi là đoàn đội mạnh mẽ hả? Thế mà cũng dám vào ảo giới vây giết quỷ quái Chân Ma cấp hạ? Thật đúng là khó mà tưởng tượng nổi!

Bùi Kiêu đã tự mình trải nghiệm sự khủng bố của Địa Ngục, hẳn biết rõ đám quỷ quái trong Địa Ngục đáng sợ tới mức nào. Mà cho dù không kể Địa Ngục thì Bùi Kiêu cũng đã gặp qua đám Chân Ma cấp kinh khủng trong ảo giới Phong Đô. So với con Khô Lâu Không Lồ mà hắn đã gặp trong Nam Bắc Chiến Trường thì quỷ quái Chân Ma cấp của Phong Đô mạnh hơn hai, ba cấp là chuyện không cần phải bàn cãi. Càng không cần phải kể đến tồn tại vô địch như Ma Vương cấp...

Xét theo thực lực hiện nay của giới linh hồn thì bọn họ khó có thể chống lại được quỷ quái Ma Vương cấp. Mà với thực lực như vậy, thì tới ngày 21 tháng 12 năm 2012, thế giới sẽ phải hứng chịu sự công kích trực tiếp của Địa Ngục, vậy thì kết quả toàn quân bị diệt sẽ là chắc chắn!

Thế nên, ngoài việc muốn mình nhanh chóng đạt tới Chân Ma cấp thì Bùi Kiêu càng hy vọng thực lực của giới linh hồn nhân loại sẽ được tăng lên về chất. Không mong có thể áp đảo được sự khủng bố của Địa Ngục, chỉ cầu có thể giữ được trận tuyến mà thôi.

Vậy nên, lúc chưa tiến vào Nam Bắc Chiến Trường thì hắn còn băn khoăn về việc có nên bộc lộ toàn bộ lực lượng của mình ra hay không, nhưng sau khi thấy được thực lực của đoàn đội tại cửa vào kia thì nỗi băn khoăn này đã hoàn toàn biến mất. Tất cả những gì mà hắn cảm thấy còn lại chỉ là sự lo lắng vô cùng, vậy nên hắn

quyết định phải làm cho những đoàn đội này mau chóng tỉnh ngộ.

“Dương Đình Thiên, chúng ta sẽ tiến thẳng vào khu vực trung tâm của Nam Bắc Chiến Trường. Ở đó có rất nhiều quỷ quái lâu la bình thường, cũng có khá nhiều quỷ quái Nhập Ma cấp đỉnh phong và thậm chí là cả quỷ quái Chân Ma cấp nữa. Tuy với thực lực hiện tại của người thì tiếp xúc với quỷ quái Chân Ma cấp quá sớm cũng không phải chuyện tốt, nhưng chúng ta đã không còn nhiều thời gian nữa. Vậy nên trong lần đi Nam Bắc Chiến Trường này, nhiệm vụ quan trọng nhất của người là phải làm quen dần với việc đối mặt quỷ quái Chân Ma cấp... Tại đó, chúng ta sẽ giết lớn một trận!” Bùi Kiều vừa chạy vừa nghĩ, mãi một lúc lâu sau, hẳn mới quay lại nhìn thật sâu Dương Đình Thiên rồi nói như vậy.

Dương Đình Thiên thì chỉ yên lặng gật đầu, sau đó mới nói: “Đã rõ! Chúng ta sẽ vào vùng đất trung tâm của Nam Bắc Chiến Trường. Theo như địa đồ mà ta đã từng xem qua, thì đó chính là nơi mà quân đội hai phe miền Nam và miền Bắc nước Mỹ giao chiến. Vùng đất trung tâm đó cũng là khu vực quan trọng nhất của cả hai phe, vậy nên chắc chắn chiến đấu tại đó sẽ rất kịch liệt...”

Lời bình:

Tiến vào khu vực trung tâm mới là lúc chiến đấu thực sự bắt đầu! Liệu chiến đấu của hai người Bùi Kiều sẽ như thế nào? Đám Johnan theo chân Bùi Kiều sẽ có bất ngờ ra sao? Mời đón được chương mới nhất của TVKD được thực hiện bởi nhóm Vô Hạn Chi Tâm!.

“Đúng! Chính là như vậy! Nhưng nguy hiểm càng lớn thì lợi ích cũng càng lớn! Không chỉ có quỷ quái Chân Ma cấp, mà cả quỷ quái Nhập Ma cấp đỉnh phong cũng có thể thực thể hóa ra được Thiên Sinh Vũ Khí. Nghĩ một chút mà xem, một cái chiến trường có tới mấy chục nghìn, thậm chí cả trăm nghìn quỷ quái thì sẽ có bao nhiêu Nhập Ma cấp đỉnh phong? Vậy nên dù quỷ quái Chân Ma cấp rất hiếm thấy thì chúng ta vẫn sẽ kiếm được lượng lớn Thiên Sinh Vũ Khí cấp Nhập Ma. Như vậy là ổn rồi, hưởng hồ...”

Bùi Kiều hí mắt nhìn về phía màn khói dày đặc, mãi lâu sau mới nói tiếp: “Huống hồ chúng ta còn phải cho đám Tự Do Linh Hồn của mấy quốc gia kia hiểu

rằng: trong giới linh hồn, số lượng không thể thay thế được chất lượng...”

Diện tích của Nam Bắc Chiến Trường cực kỳ lớn. Nghĩ một chút thì sẽ thấy, mười nghìn người tập kết đã là một đám đông như thể vô biên vô hạn, mà nơi đây lại còn là chiến trường của một trận đánh với hơn một trăm ngàn quân tham chiến. Áo giới này thực ra chính là trận địa của một chiến dịch lớn trong thời kỳ nội chiến nước Mỹ, vậy nên tuy không thể so được với Phong Đô nhưng Nam Bắc Chiến Trường vẫn rộng lớn như thể vô biên vậy.

Đây đã là lần thứ hai Bùi Kiều tiến vào Nam Bắc Chiến Trường. So với sự cẩn thận từng li từng tí trong lần trước, thì lần này hăn to gan lớn mật hơn rất nhiều, gần như luôn trong trạng thái ‘tiến quân thần tốc’ mà không phải bận khoăn, để ý gì tới đám quỷ quái binh sĩ quy mô lớn kia. Trên đường đi, nếu không gặp phải những nhóm quỷ quái nhiều hơn trăm con, thì hăn sẽ không ra tay mà để cho Dương Đình Thiên luyện tập chiến đấu.

Thiên Sinh Vũ Khí của Dương Đình Thiên là một cây trường thương, dài khoảng tám xích (1), toàn thân màu ngăm đen, không có một chút ánh kim loại nào. Mà sau khi Dương Đình Thiên luyện hóa được thanh Thiên Sinh Vũ Khí này rồi thì trong mắt hăn cũng xuất hiện một tia ánh sáng đen kịt. Có điều vốn mắt của Dương Đình Thiên cũng màu đen láy, thế nên nhìn vào mắt hăn cũng khó mà thấy được tia sáng đen này.

Quán Nhật Trường Thương cũng là một thanh Thiên Sinh Vũ Khí do quỷ quái Chân Ma cấp thực thể nên, có cả thuộc tính đặc thù, cũng có thể tính là Thiên Sinh Vũ Khí cấp Chân Ma. Có điều là hiện tại thì thực lực của Dương Đình Thiên còn quá yếu nên chưa thể phát huy được uy lực chân chính và thuộc tính của vũ khí này.

Nhưng dù vậy thì đó vẫn là một thanh Thiên Sinh Vũ Khí dung lượng 350 đơn vị, sau khi Dương Đình Thiên nạp vào 150 đơn vị năng lượng tiêu chuẩn thì quỷ quái thông thường đã không thể nào đỡ nổi uy lực của nó rồi. Tuy Dương Đình Thiên không biết một chút xiu nào về thương thuật, hoàn toàn chỉ biết vung múa loạn xạ nó như một cây gậy, nhưng với uy lực của Thiên Sinh Vũ Khí này thì chỉ cần đánh trúng vào bọn quỷ quái Khô Lâu kia thôi, mỗi kích cũng đã đủ đánh cho

chúng nát vụn, sau đó liền hóa thành năng lượng tiêu chuẩn phiêu tán vào hư không.

Đương nhiên, vì là lần đầu tiên chiến đấu với quỷ quái nên Dương Đình Thiên vẫn cho thấy rõ sự non kinh nghiệm của mình. Bắt đầu là từ khi gặp phải một tiểu đội trinh sát gồm năm, sáu con Kỵ Binh Khô Lâu. Lúc đó, trừ việc không hoảng hốt khi bị Kỵ Binh Khô Lâu tấn công trực diện, thì ngay cả việc vung Thiên Sinh Vũ Khí lên đánh trả hăn cũng quên mất, hoàn toàn chỉ nghĩ tới việc né quá một bên để tránh sự công kích của con quỷ quái.

Nhưng hăn không ngờ tốc độ và sự linh hoạt của đám Kỵ Binh Khô Lâu này lại lớn hơn rất nhiều so với kỵ binh trong thế giới hiện thực. Khi con Chiến Mã Khô Lâu đang trên đà xông tới mà con Kỵ Binh Khô Lâu chỉ cần kéo dây cương thì con chiến mã lập tức dừng lại được ngay. Chỉ sau chưa tới hai giây, nó đã bẻ góc nhanh tới dị thường, đánh úp Dương Đình Thiên. Vậy là Dương Đình Thiên chẳng những không còn chỗ để né tránh mà còn rơi vào vòng vây quỷ quái. Tuy hăn đã dùng trường thương để chặn nhát chém của thanh mã đao (2) trên tay con Kỵ Binh Khô Lâu, nhưng thân thể vẫn bị con Chiến Mã Khô Lâu húc bay ra xa. Xem ra vừa ra trận đã lập tức rơi vào nguy cơ!

“Không phải như vậy đâu...”

Bùi Kiêu thở dài, sau đó dưới chân hăn lóe lên ánh chớp, lập tức đã xuất hiện tại cách đó trăm mét. Anh Dũng Súng chém lên người một con Kỵ Binh Khô Lâu, ánh chớp lóe lên, con Kỵ Binh Khô Lâu và cả ngựa của nó lập tức bị đánh tan thành năng lượng tiêu chuẩn rồi cùng tiêu tán, chớp mắt đã không còn lại chút dấu vết nào.

So với cái bộ dạng tránh né chật vật của Dương Đình Thiên thì Bùi Kiêu cơ bản là không thèm tránh né. Mỗi một lần giao thủ với Kỵ Binh Khô Lâu là một nhát chém xuống. Cây súng của hăn là vũ khí dùng một tay, lại phối hợp với tốc độ của hăn nên bọn Kỵ Binh Khô Lâu còn chưa kịp vung mã đao của mình lên thì đã bị hăn chém trúng, sau đó tia điện xẹt qua. Quỷ quái Nhập Ma cấp bình thường làm sao chịu nổi công kích đó? Lập tức bị đánh cho tiêu tán.

“Chiến đấu với quỷ quái thực ra khác xa so với chiến đấu của người sống trong thế giới hiện thực. Trong đó thì điểm khác biệt lớn nhất chính là tốc độ... Tốc độ của quỷ quái và cả tốc độ của chúng ta đâu chỉ nhanh gấp mười lần người sống? Ví dụ như khi người thiêu đốt năng lượng tiêu chuẩn, tốc độ của người sẽ tăng lên cực lớn. Tương tự, đám quỷ quái kia cũng có thể tăng tốc độ lên cực cao khi chúng chiến đấu. Với tốc độ cao như vậy mà lại dùng thị giác bình thường như của người sống để quan sát và thích ứng với chiến đấu, thì việc có thể đối kháng được với quỷ quái gần như là chuyện không thể.”

Bùi Kiều giải quyết xong mấy con Kỵ Binh Khô Lô rồi quay lại nói với Dương Đình Thiên đang ngồi suy nghĩ dưới đất: “Đương nhiên là nếu người có thể sử dụng được thuộc tính đặc thù của Thiên Sinh Vũ Khí thì sẽ hoàn toàn không cần phải để ý tới tốc độ của quỷ quái và của bản thân người. Lúc đó, chỉ cần tốc độ của quỷ quái không nhanh tới mức không hợp thói thường hoặc thậm chí người không thể nhìn thấy nó, thì người hoàn toàn có thể dựa vào thuộc tính đặc thù của Thiên Sinh Vũ Khí để đối kháng với chúng. Vậy thì hoàn toàn không cần phải để ý tới khoảng cách hay tốc độ gì nữa.”

“Nhưng trước khi làm được việc đó thì người nhất định phải học được cách sử dụng thiêu đốt năng lượng tiêu chuẩn trong quá trình chiến đấu. Như vậy thì người mới tăng cường được sức mạnh và tốc độ trong khi chiến đấu, chứ không phải chỉ dựa vào tốc độ và sức mạnh thân thể để chiến đấu. Vừa rồi người cũng thấy rồi phải không? Phần lớn quỷ quái sẽ không chịu ảnh hưởng của cái gọi là quán tính, mà tốc độ của chúng lại còn cực nhanh. Vậy nên nếu người không thiêu đốt năng lượng tiêu chuẩn thì sẽ lập tức biến thành một mục tiêu sống...”

Tiếp tục như vậy, hai người Bùi Kiều càng lúc càng tiến vào gần khu vực trung tâm của Nam Bắc Chiến Trường. Trên đường đi, kỹ xảo chiến đấu của Dương Đình Thiên cũng tăng lên cực kỳ nhanh. Trước khi chết, Dương Đình Thiên vốn là một trùm xã hội đen, vậy nên đánh nhau, giết người hẵn không lạ gì. Cái khác thì không dám nói, nhưng ít nhất là hẵn không cảm thấy ngại ngần gì việc phải đánh giết chiến đấu. Nhờ vậy mà hẵn có thể liên tục tích lũy kinh nghiệm và tổng kết lại phương pháp chiến đấu.

So với việc những Tự Do Linh Hồn khác phải thiêu đốt tiêu chuẩn năng lượng khi chiến đấu, thì lực lượng lôi điện trong cơ thể của Bùi Kiêu có ưu thế lớn hơn rất nhiều. Nhờ có sức mạnh này mà tốc độ của hắn trở nên nhanh hơn, lực công kích mạnh hơn, tốc độ phản ứng cũng nhanh hơn rất nhiều việc thiêu đốt năng lượng tiêu chuẩn. Có điều là thứ này tiêu hao năng lượng cũng nhanh hơn gấp mười mấy lần, thậm chí gấp mấy chục lần...

Sau khi đã đánh hơn mười trận cả lớn lẫn nhỏ, cuối cùng thì Dương Đình Thiên cũng đã có thể một mình chiến đấu được với nhóm quỷ quái dưới năm mươi con. Tuy một phần nguyên nhân cũng là vì uy lực Thiên Sinh Vũ Khí của hắn không nhỏ, nhưng yếu tố chính vẫn là vì sự tinh táo và thiên phú của hắn... Có lẽ người cha trùm xã hội đen của của hắn nói không sai, hắn thật sự là một tay chiến đấu thiện nghệ bẩm sinh, giết chóc có trong máu của hắn. Ít nhất là khi chiến đấu với quỷ quái, hắn đã rất nhanh chóng tìm ra được bí quyết chiến đấu: lúc nào nên thiêu đốt tiêu chuẩn năng lượng, lúc nào nên vung Thiên Sinh Vũ Khí lên, lúc nào nên né tránh, chỉ sau vài trận chiến là hắn đã tìm ra được điểm khác nhau giữa chiến đấu của người sống và chiến đấu của linh hồn... Đây đúng là một thiên phú hiếm có!

Tuy đã đánh tới hơn mười trận lớn nhỏ, nhưng hầu hết những trận đó đều chỉ là đánh với quỷ quái bình thường, thậm chí nhiều trận còn đánh với đám quỷ quái chưa tới cả Nhập Ma cấp. Vậy nên mười trận này cũng không làm hai người tổn quá nhiều thời gian, nhiều nhất là sau ba giờ, hai người đã tới được gần khu vực trung tâm của Nam Bắc Chiến Trường. Lúc này, quỷ quái đã bắt đầu xuất hiện thành từng đội lớn tới mấy trăm con, hơn nữa bọn chúng là sử dụng phương thức công kích là súng đạn, vậy nên Bùi Kiêu cũng không định liều lĩnh đi tập kích bọn chúng.

Nhưng khi hai người vừa tới được nơi này, còn chưa kịp tiếp tục xâm nhập vào sâu phía trong, thì bỗng mặt đất chợt rung động mãnh liệt, cùng với đó là sóng địa chấn lan truyền tới từ một xa xôi phía trước. Hai người còn dường như thoáng nghe thấy tiếng người la hét, kêu gào.

“Không sai rồi! Đây là trường khí thế... Ở phía trước có đoàn đội linh hồn gặp phải quỷ quái Chân Ma cấp!”

Bùi Kiêu ngóng nhìn về phía xa trong thoáng chốc, sau đó hần quay lại nói với Dương Đình Thiên bằng vẻ khẳng định chắc chắn. Sau đó, hần cũng không chờ Dương Đình Thiên trả lời mà liền vỗ mạnh trán của mình một cái. Lập tức, một tia sáng màu vàng kim lóng lánh bắn ra từ trong mắt của hần. Sau đó, dường như một mặt trời thu nhỏ vừa ra đời, giây phút đó, là thời khắc nó rực rỡ nhất, chói mắt nhất. Dương Đình Thiên đứng bên cạnh chỉ có thể nhắm chặt hai mắt, đến khi ánh sáng vàng rực rỡ tan đi, trên mặt đất đã xuất hiện một cây rìu cực lớn màu vàng kim chói mắt...

Bạo Viêm Cự Phủ!

“Biến thành Ngự Ngưu Đầu!” Bùi Kiêu thấp giọng quát. Lời nói của hần dường như có một loại ma lực nào đó, lời nói vừa dứt thì cây rìu khổng lồ lại một lần nữa tuôn ra ánh sáng vàng kim sán lạn. Lần này thì thời gian nó phát ra ánh hào quang kéo dài lâu hơn vừa rồi, sau khoảng mười giây, trước mặt hai người đã xuất hiện một quái vật hình người cao chừng mười mét, cơ bắp cuộn cuộn... Đầu bò, thân người, thân mình màu vàng đen răn chắc. Đúng vậy! Đó chính là Ngự Ngưu Đầu Chân Ma cấp!

“Ta đã nói là muốn làm náo loạn Nam Bắc Chiến Trường một trận đó thôi... Đi nào! Trên đường đi của chúng ta, thần cản sát thần, ma ngăn diệt ma! Ngự Ngưu Đầu, đập bẹp toàn bộ quỷ quái trên con đường này cho ta!” Bùi Kiêu cười hắc hắc rồi chột rống to.

Và con Ngưu Đầu này dường như cũng nghe hiểu mệnh lệnh của hần. Nó ngửa đầu rống lớn một tiếng đinh tai. Âm thanh đó lớn vô cùng, truyền đi xa mãi, xa mãi. Đồng thời, từ vị trí của nó làm trung tâm, một cỗ khí thế của ý chí bùng lên, bao phủ phạm vi khoảng trăm mét xung quanh. Không chờ cho Bùi Kiêu và Dương Đình Thiên kịp cảm thụ ý chí của khí thế đó thì Ngự Ngưu Đầu đã giậm chân thật mạnh rồi lao về phía trước. Trước mặt nó, là một đội gần hai, ba nghìn con Bộ Binh Khô Lâu đang xếp hàng đi đều...

Lời bình:

Ngự Ngưu Đầu đã ra trận! Liệu sức mạnh của nó lớn đến cỡ nào? Có giúp Bùi

Kiều dành được thế áp đảo trong hành trình lần này? Mời đón đọc những chương mới nhất của TVKD được thực hiện bởi nhóm dịch Vô Hận Chi Tâm trên Bạch Ngọc Sách!

Chú thích:

1. Xích: đơn vị đo lường chiều dài của TQ cổ, 1 xích = 30.3 cm. 8 xích = 2.4m
2. Mã đao: Việt Nam gọi là mã tấu.

Quỷ quái cũng có vô số các tộc loại. Chia theo loại lớn thì gồm: Khô Lâu, U Linh, Xác Sống, Dị Hình – tổng cộng bốn loại lớn. Mà mỗi loại lớn này lại phân chia thành rất nhiều các dạng nhỏ hơn. Ví dụ như chỉ riêng Khô Lâu đã chia thành Khô Lâu, Bạch Cốt Khô Lâu, Hắc Sắc Khô Lâu, Xích Huyết Khô Lâu, v.v... rất nhiều chủng loại. Càng không cần nói đến các loại lớn khác nữa! Vậy nên có thể nói rằng quỷ quái có cả ngàn vạn loại.

Trong vô số các tộc loại đó thì thực lực của từng dạng khác nhau cũng không giống nhau. Ví dụ như trong Nam Bắc Chiến Trường này, đám quỷ quái xếp thành hàng ngũ kiểu quân đội kia là loại bình thường nhất: Khô Lâu hoặc Bạch Cốt Khô Lâu. Nói về thực lực thì phần lớn bọn chúng không cả đạt tới Nhập Ma cấp, có điều là chúng công kích bằng súng đạn và hoạt động theo kiểu hàng ngũ quân đội. Vậy nên nếu số lượng của đám Bộ Binh Khô Lâu này vượt qua một ngàn thì dù là Nhập Ma cấp đỉnh phong cũng phải dè chừng.

Nói tóm lại, thực lực của các tộc loại quỷ quái có khác biệt rất lớn. Với một con Xích Sắc Khô Lâu trong ảo giới Phong Đô đã đạt tới Nhập Ma cấp đỉnh phong, nếu như không tính tới trường khí thể thì nó sẽ hoàn toàn đủ sức đánh ngang với một con Bạch Cốt Khô Lâu Chân Ma cấp. Đó chính là sự khác biệt thực lực giữa các tộc loại với nhau!

Tương tự, Ngưu Đầu – được mệnh danh là loại quỷ quái mạnh nhất khu ngoài Phong Đô – cũng có thực lực hơn xa các loại quỷ quái còn lại. Nếu như có cùng đẳng cấp thì nó gần như có sức mạnh áp đảo các tộc loại cùng khu vực khác. Hơn nữa, Phong Đô lại được công nhận là ảo giới có độ nguy hiểm đứng thứ hai trên thế

giới chỉ sau Ác Ma Thành ở Đông Âu. Trong một ảo giới như vậy mà còn có thể xưng hùng xưng bá, vậy nếu Ngưu Đầu xuất hiện trong Nam Bắc Chiến Trường thì sẽ như thế nào đây?

Bùi Kiêu và Dương Đình Thiên lúc này đang được xem ví dụ về sự chênh lệch thực lực đó. Quả thật là ‘nghiên ép’...

Trường khí thế của Ngụy Ngưu Đầu vừa mở ra thì toàn bộ quỷ quái trong phạm vi ảnh hưởng của nó lập tức trở nên chậm chạp. Như thông thường, nếu kẻ địch tiến vào phạm vi trăm mét xung quanh thì đám Bộ Binh Khô Lâu này sẽ bắt đầu tiến hành hình thức ‘ba bước ngấm bần’ nổi tiếng của quân đội thế kỷ mười chín. Thế nhưng, khi Ngụy Ngưu Đầu gầm rú lao về phía chúng, thì hàng ngũ của gần ba nghìn con khô lâu này lại bắt đầu trở nên hỗn loạn. Đám quỷ quái Khô Lâu vốn không hề biết sợ hãi là gì mà lúc này lại đang thể hiện sự hoảng loạn không khác gì con người, thậm chí khoảng nghìn con quỷ quái đứng phía ngoài đang bắt đầu bỏ chạy tán loạn. Hàng ngũ của đám quỷ quái này lập tức tan vỡ, thậm chí Ngụy Ngưu Đầu còn chưa tấn công tới mà đã có mấy trăm con Khô Lâu bị dẫm đạp nát thành năng lượng tiêu chuẩn. Vậy là không trung biến thành cảnh tượng mấy nghìn đơn vị năng lượng tiêu chuẩn phiêu tán khắp nơi.

Tuy có ý thức nhưng Ngụy Ngưu Đầu dù sao cũng không phải nhân loại. Mệnh lệnh mà nó nhận được là san bằng bất cứ thứ gì có trên đường đi, vậy là nó thực sự làm theo mệnh lệnh đó một cách chính xác nhất. Một đường chạy như vũ bão, mỗi sải chân của nó đã vượt qua vài chục mét, mặt đất nơi nó đặt chân xuống lập tức nứt vỡ, sứt lún như thể vừa có một quả bom nhỏ phát nổ, mỗi bước của nó là một cái hố như vậy ra đời. Tiến lên với khí thế điên cuồng vô địch đó, chỉ sau vài giây, nó đã nhảy vào trong hàng ngũ Bộ Binh Khô Lâu. ‘Uỳnh’ một tiếng, một đám của nó nện lên mặt đất! Mặt đất nổ tung tóe, một cái hố đường kính 7 – 8 m, sâu 5 – 6 m xuất hiện dưới nắm đấm của nó, toàn bộ Khô Lâu trong phạm vi vài chục mét xung quanh cũng bị đánh nát vụn, hóa thành năng lượng tiêu chuẩn. Mà sau một đòn đó thì Ngụy Ngưu Đầu cũng không hề dừng lại, nó bước tiếp vài bước, rồi lại nện xuống một đám nữa...

Bùi Kiêu và Dương Đình Thiên trợn mắt nhìn cảnh tượng trước mặt, phải

đến vài phút sau đầu óc mới tỉnh táo trở lại. Tuy trước đó bọn hắn cũng đã đoán rằng con Ngự Ngưu Đầu này sẽ rất mạnh mẽ, dù sao thì nhìn kiểu gì nó cũng giống một tên cơ bắp bạo lực, nhưng thật không ngờ nó không chỉ rất mạnh mà còn là một tên vô cùng cuồng loạn như vậy! Cho dù có thực lực Chân Ma cấp, nhưng nhẹ nhàng tiêu diệt một đơn vị ba ngàn Bộ Binh Khô Lôu như thế này thì cũng quá khó tin rồi. Hơn nữa, nhìn bộ dạng của con Ngự Ngưu Đầu này thì hẳn là nó còn chưa tung hết sức. Chuyện này đúng là... quá sức tưởng tượng!

“Quả không hổ danh là quỷ quái Ngưu Đầu tộc! Lúc bọn ta gặp phải con Ngưu Đầu Ma Vương cấp tại ảo giới Phong Đô, một quyền của nó cũng gây ảnh hưởng tới phạm vi mấy nghìn mét, thậm chí cả quỷ quái Chân Ma cấp cũng không chịu nổi một đòn đó. Nghe nói Ngưu Đầu là loại quỷ quái không hề có các loại kỹ năng đặc thù như ảo giác gì gì đó, hoàn toàn chỉ dựa vào một thân đầy sức mạnh. Nhưng chính cái sức mạnh đó đã giúp cho tên tuổi của nó sánh ngang với Mã Diện, vậy nên có thể tưởng tượng được là sức mạnh của Ngưu Đầu lớn tới cỡ nào... Quả thật là rất mạnh.” Bùi Kiêu nói xong những lời này thì đã hứng phấn tới toàn thân run rẩy. Hắn cảm thấy như toàn thân đang nổi hết da gà. Niềm vui sướng này thật quá lớn, khiến cho hắn ngây ngẩn trong phút chốc.

Ban đầu, tuy thấy con Ngự Ngưu Đầu này đúng là quỷ quái Chân ma cấp, cũng thật sự có trường khí thế, nhưng dù sao nó cũng là quỷ quái do linh hồn của Thiên Sinh Vũ Khí ngưng tụ thành, vậy nên Bùi Kiêu cho rằng thực lực của nó vẫn sẽ có chênh lệch với quỷ quái Chân Ma cấp tự nhiên, có lẽ thực lực của nó chỉ là dạng ‘nửa mùa’ thôi. Cũng vì vậy nên hắn mới lựa chọn đi đến Nam Bắc Chiến Trường. Đứng ở vị trí người phụ trách của một đoàn đội (tuy hiện tại mới chỉ hai người), mỗi khi quyết định một vấn đề nào đó, hắn cần phải thận trọng cân nhắc, chứ không thể vỗ đầu một cái rồi quyết định.

Sở dĩ hắn lựa chọn Nam Bắc Chiến Trường là vì ba nguyên nhân: một là vì tiện đường tới Mỹ hoàn thành lời hứa với Jenny, hai là để tân nhân như Dương Đình Thiên làm quen một chút với không khí chiến đấu của ảo giới, và nguyên nhân thứ ba... chính là vì muốn kiểm tra thực lực chân chính của Ngự Ngưu Đầu trong ảo giới yếu nhất này, để xem thực lực của nó chênh lệch với quỷ quái Chân Ma cấp ra sao.

Và kết quả lại làm người ta thỏa mãn đến không ngờ: con Ngự Ngưu Đầu này thật sự có thực lực Chân Ma cấp... Không đúng! Phải là trong số quý quái Chân Ma cấp thì chiến lực của Ngự Ngưu Đầu cũng đủ để xếp vào nhóm cao nhất. Nó chính là chủng tộc quý quái có lực lượng lớn nhất khu ngoài ảo giới Phong Đô – Ngưu Đầu!

Bùi Kiều và Dương Đình Thiên nhìn mặt đất như vừa bị đạn pháo cày xới qua trước mặt, rồi lại nhìn theo Ngự Ngưu Đầu đang hùng hổ phóng về phía trước. Khi đầu óc bọn hắn tỉnh táo lại thì Ngự Ngưu Đầu đã chạy ra xa tới 7 – 8 km, sau đó lại bắt đầu ‘ngược đãi’ một đội Bộ Binh Khô Lô khác. Hai người liếc nhìn nhau rồi đồng thời thiêu đốt năng lượng tiêu chuẩn, đuổi theo quái vật kia với tốc độ cao nhất của mình.

Giờ thì bọn hắn mới hiểu, hóa ra bọn hắn không cần phải chờ Ngự Ngưu Đầu dọn dẹp đám quý quái Khô Lô trên đường rồi mới đi tiếp, mà việc bọn hắn nên làm phải là dốc sức mà xông lên phía trước. Nếu không thì trái lại, bọn hắn mới là những kẻ sẽ bị Ngự Ngưu Đầu bỏ lại phía sau... Tuy Bùi Kiều đã sửa chữa hoàn hảo phù văn ký hiệu bên trong Bạo Viêm Cự Phủ nhưng xem ra trí tuệ của Ngự Ngưu Đầu vẫn hơi có vấn đề. À, hình dung đơn giản một chút thì là đúng là có sức trâu mà không có đầu óc rồi!

Dương Đình Thiên đang chạy thì bỗng hỏi một câu kỳ lạ: “Này Bùi Kiều, người đã ra lệnh cho Ngự Ngưu Đầu cái gì vậy?”

Bùi Kiều sững sốt trả lời: “Đạp bẹp toàn bộ những quân đoàn quý quái gặp trên đường. Có vấn đề gì à?”

Dương Đình Thiên đưa tay lên sờ mũi một cái rồi mới nói: “Cũng không có gì. Chỉ là ta đang nghĩ... liệu con Ngự Ngưu Đầu này có phân biệt được quý quái và linh hồn nhân loại không? Sẽ không xảy ra chuyện nó đạp bẹp luôn cả đoàn đội linh hồn kia luôn chứ?”

“A...” Bùi Kiều ngơ ngác cả nửa ngày rồi bỗng nhiên nói với Dương Đình Thiên: “Dương Đình Thiên, tốc độ của người quá chậm! Cứ đà này thì không thể đuổi kịp Ngự Ngưu Đầu đâu! Nhưng tốc độ của ta thì hoàn toàn có thể đuổi theo

kip. Thế nên ta có ý này...”

Dương Đình Thiên nghe vậy thì cười khổ tự giễu: “Muốn ta một mình từ từ đuổi theo à? Dù sao thì quỷ quái trên đoạn đường này cũng đã bị Ngụy Ngưu Đầu dọn sạch rồi. Ta chạy một mình chắc cũng sẽ không gặp nguy hiểm gì đâu.”

Nhưng Bùi Kiêu lại lắc đầu trả lời: “Không phải vậy. Ý của ta là... cứu người quan trọng hơn. Vậy nên người trăm ngàn lần không được oán trách ta đấy nhé!”

“H...ả?” Dương Đình Thiên sửng sốt. Nhưng khi hắn còn chưa kịp hỏi rõ ra cái gì thì đã nhìn thấy cơ thể Bùi Kiêu bắt đầu hóa thành khổng lồ, lôi điện xẹt khắp toàn thân. Chỉ sau một, hai giây, Bùi Kiêu đã biến thành một người khổng lồ lôi điện cao mười mét. Sau đó, Bùi Kiêu bất chợt chộp lấy hắn, rống to một tiếng rồi không ngờ vung tay, ném hắn bay vút ra xa, bay về hướng Ngụy Ngưu Đầu ở phía xa xa phía trước.

“Cái đ...” Tiếng gào của Dương Đình Thiên theo hắn bay xa dần. Còn Bùi Kiêu, hắn cũng khôi phục lại hình dạng bình thường sau khi thoát khỏi trạng thái thiêu đốt chấp niệm. Hắn nhìn theo Dương Đình Thiên đã bay xa hơn hai, ba nghìn mét mà chỉ biết cười khổ. Sau đó, dưới chân hắn lóe lên tia điện, tốc độ lập tức tăng lên mấy chục lần, gần như điên cuồng phóng về phía trước.

Với người sống thì đương nhiên không thể sử dụng phương pháp vừa rồi để di chuyển, chỉ riêng lực quán tính và lực tác động khi chạm đất cũng đã đủ để giết chết người ta rồi, nhưng mà với linh hồn thể thì lại không ảnh hưởng gì lắm. Điều giúp duy trì sinh mạng cho linh hồn thể là ở chỗ chấp niệm nhiều hay ít, cường độ cao hay thấp. Vậy nên trừ khi bị quỷ quái hoặc Thiên Sinh Vũ Khí đánh trúng thì linh hồn thể mới gặp nguy hiểm tính mạng, còn với loại lực tác động như thế này cùng lắm chỉ làm cho chấp niệm bị chấn động mà thôi. Đương nhiên là nếu chất lượng của chấp niệm cực cao, ví dụ như 1 đơn vị chấp niệm của Bùi Kiêu dung nạp được 2 đơn vị năng lượng tiêu chuẩn, hoặc 1 đơn vị chấp niệm dung nạp được 10 đơn vị năng lượng tiêu chuẩn như Cung Diệp Vũ, những linh hồn thể có chấp niệm cứng rắn đến vậy thì dù có chịu lực tác động lớn hơn nữa thì chấp niệm cũng sẽ không bị chấn động.

Nhưng Dương Đình thì lại không nằm trong số đó... Thế nên, khi Bùi Kiều chạy được tới chỗ hắc thì thấy tên này đang toàn thân run bần bật, nằm cứng ngắt dưới đất. Hắc đang phải chịu nỗi thống khổ tột độ do chấp niệm chấn động gây ra. Tuy vậy, hắc vẫn có thể trừng đôi mắt đờ đờ sát khí của mình lên nhìn Bùi Kiều.

Bùi Kiều vừa cười ha hả, vừa rống lên với Ngụy Ngưu Đầu đang cách đó vài trăm mét: “Ngụy Ngưu Đầu! Dừng lại và tới chỗ ta ngay!”

Ngụy Ngưu Đầu vừa mới đánh nát hàng ngũ của một đám Bộ Binh Khô Lâu, đang chuẩn bị rải những bước chân ‘đào hố’ của mình tiến lên thì nghe thấy tiếng Bùi Kiều gọi. Nó không hề chần chừ, lập tức xoay người vọt tới chỗ Bùi Kiều và Dương Đình Thiên, cùng đến với nó là một trận cát bay đá chạy mù mịt. Đến khi tro bụi tan đi thì cái thân hình đồ sộ màu vàng lợt của Ngụy Ngưu Đầu đã đứng trước mặt hai người.

“Có cảm giác rất giống một con robot. Mà còn là một con robot có thể cười được nữa chứ...” Bùi Kiều lẩm bẩm than phiền một tiếng rồi liền đi tới chỗ Dương Đình Thiên, nhắc hắc ném lên vai Ngụy Ngưu Đầu, tiếp theo lại tự mình nhảy lên vai con quái vật này. Xong xuôi rồi mới một lần nữa ra lệnh cho Ngụy Ngưu Đầu tiếp tục tiến lên.

Trên vai một người khổng lồ cao 10m có hai gã đàn ông cao 1m7, 1m8 ngồi, nhìn chẳng khác nào hai con mèo con ngồi trên vai người lớn. Vậy nên điều đó hoàn toàn không tạo ra bất kỳ một khó khăn nào cho Ngụy Ngưu Đầu. Vì vậy mà tốc độ tiến lên của Ngụy Ngưu Đầu không hề giảm xuống, vẫn từng bước một đạp phá hàng ngũ của đám Bộ Binh Khô Lâu, cứ thế tiến lên thẳng tắp.

Chỉ khoảng mười phút sau, Dương Đình Thiên đã hồi phục lại từ cơn chấn động chấp niệm. Chấn động chấp niệm mà hắc phải chịu cũng không quá nghiêm trọng. Tuy nhiên, không vì vậy mà nỗi đau khổ hắc phải chịu ít đi chút nào. Thế nên cảm giác vừa rồi của hắc thật chả khác nào đi dạo một vòng dưới Địa Ngục rồi quay lại. Hắc lập tức cất lời bằng giọng khàn khàn: “Người trả thù ta đây phải không? Vì mấy ngày trước ta có địch ý với người nên giờ người nhân cơ hội này trả thù ta

đúng không?”

“Không phải! Tuyệt đối không phải!” Bùi Kiêu vừa đưa mắt nhìn về hướng Ngụy Ngưu Đầu đang tiến tới vừa trả lời. Sau đó hần lại cười ha hả nói: “Chẳng qua là vì phải dùng phương pháp đó thì mới có thể đạt được tốc độ nhanh nhất đó thôi, vậy thì mới có thể đuổi kịp Ngụy Ngưu Đầu trong thời gian ngắn. Với lại, chấp niệm chấn động cũng là một loại phương pháp giúp nâng cao độ bền bỉ của chấp niệm đấy. Việc đó với người cũng có chỗ khá tốt.”

Dương Đình Thiên nghe vậy thì bĩu môi nói: “Lần sau có muốn nói dối thì hãy nhìn vào mắt của đối phương. Như vậy thì khả năng người lừa được người khác sẽ cao hơn nhiều đấy... Được rồi! Dù sao thì người cũng đã trả thù rồi. Nhưng chỉ một lần này thôi đấy!” Nói xong, Dương Đình Thiên cũng đưa mắt nhìn về phía trước, nơi có màn khói thuốc súng tràn ngập...

Lời bình:

Thực lực của Ngụy Ngưu Đầu có vẻ rất kinh người, nhưng liệu đã đủ để nó solo được với quỷ quái Chân Ma cấp đích thực? Liệu Bùi Kiêu có kịp cứu đoàn đội linh hồn đang gặp nạn kia? Từ đó bước đầu để tên tuổi mình được biết đến trên thế giới?

Cùng lúc này, ở một nơi cách hai người Bùi Kiêu một khoảng rất xa, có vài chục tên Tự Do Linh Hồn đang chạy bán sống bán chết. Trong số đó, có hơn mười người sở hữu Thiên Sinh Vũ Khí. Tuy không biết là trong số mười người này thì có bao nhiêu người là Tránh Thoát Giả, nhưng cho dù bọn họ có bao nhiêu Tránh Thoát Giả đi nữa, thì cũng rõ ràng là đám người này đang chạy trốn, hơn nữa còn là kiểu chạy trốn chết sau khi bị đánh cho tan tác.

“Mọi người nhớ cho kỹ: cho dù chúng ta chỉ còn lại duy nhất một người chạy thoát được ra ngoài cũng phải đưa được tin tức về ảo giới Nam Bắc Chiến Trường này ra ngoài bằng mọi giá!” Người dẫn đầu nhóm người này là một người đàn ông trung niên khoảng hơn bốn mươi tuổi. Hắn ta có một cái bụng bia to bự, nhưng lại là người có tốc độ cao nhất trong cả đám.

Người đàn ông trung niên này vác theo một cây rìu còn cao hơn cả người hắn,

vừa chạy vừa kêu gào, thúc dục những thành viên phía sau cố gắng đuổi sát theo mình. Có thể thấy được, hẳn ta chính là người đứng đầu của đoàn đội này.

“Thật đáng giận! Không ngờ đám quỷ quái kia lại có thể làm như vậy... Bằng mọi giá phải đưa được tin tức này ra ngoài! Nếu không thì sự hi sinh của mọi người sẽ trở thành uổng phí!” Người trung niên vừa chạy vừa rống lớn, trong giọng nói tràn đầy hoảng sợ và bi phẫn.

Thế nhưng hẳn chẳng thể hò hét tiếp được bao lâu, vì khi đám người này mới chạy được nhiều nhất là khoảng 2 – 3 km thì bỗng nhiên một quả đạn pháo màu đen từ đâu rơi xuống ngay phía trước bọn họ. Một tiếng nổ lớn vang lên khi mặt đất bị đập nát. Một màn khói bụi dày đặc lập tức tràn ngập, che khuất tầm nhìn của cả đám đông.

Đám người kia lập tức dừng lại, đồng thời nhìn chăm chăm vào tấm màn khói bụi trước mặt với ánh mắt sợ hãi, giống như có một con quái vật ghê sợ nào đó đang ẩn nấp trong màn khói bụi kia.

Nhưng rồi chỉ sau chốc lát, màn khói bụi dày đặc đó cũng dần lắng xuống, hơn nữa sóng xung kích sinh ra do vụ nổ vừa rồi cũng đã xua tan đi rất nhiều khói thuốc súng vốn luôn tràn ngập trong ảo giới này. Vậy nên lúc này, tầm mắt của mọi người lại được mở rộng ra rất nhiều... Có điều là lúc này thì cả đám đều không có tâm trí đâu mà để ý tới cảnh vật xung quanh, toàn bộ tinh thần của bọn họ đều đang dồn vào quả cầu màu đen không lồ trước mặt.

Đó là một quả đạn pháo hình cầu khổng lồ, liền một khối tròn vo, nhìn qua thật sự giống như một quả đạn pháo được đúc thành từ thép đen, loại mà loài người đã dùng trước khi các loại bom đạn hiện đại ra đời (1). Có điều là quả đạn pháo khổng lồ trước mắt này lại có thể dọa được cho cả bọn không dám đi tiếp, thậm chí khiến cho bọn họ mất cả dũng khí để bước lên dù chỉ một bước.

Cả đám cứ đứng ngây ra như vậy đến mấy chục giây, cho tới tận khi phía sau bọn họ vang lên những tiếng động ầm ầm như thể tiếng của một chiếc xe nặng nề đang chạy, thì bọn họ mới như thể nhớ ra chuyện gì đó. Tất cả nghiêng chặt rằng rồi đồng loạt lao về phía quả đạn pháo khổng lồ trước mặt kia.

Người đàn ông trung niên kia thậm chí còn vừa chạy vừa rống lên điên cuồng, cây rìu lớn trong tay hắn cũng đồng thời rực sáng lên hào quang màu xanh lá... Đúng vậy, cây rìu này của hắn không phải Thiên Sinh Vũ Khí bình thường, mà là Thiên Sinh Vũ Khí cấp Chân Ma do quỷ quái Chân Ma cấp thực thể hóa ra: nó có thuộc tính đặc thù. Người đàn ông trung niên này thậm chí sở hữu cả Thiên Sinh Vũ Khí có thuộc tính đặc thù thì xem ra cũng không phải một nhân vật vô danh trong giới linh hồn, có khi còn là Tránh Thoát Giả.

Nhưng biểu cảm của hắn ta lúc này lại không hề có vẻ gì là nhẹ nhõm, trên khuôn mặt của hắn, ngoài sự lo lắng cũng chỉ còn lại vội vàng. Khi hắn đang xách theo cây rìu lớn điên cuồng lao tới thì quả đạn pháo này không ngờ lại nhanh chóng tách ra, mặt ngoài vốn không có một vết xước của nó bỗng xuất hiện rất nhiều các vết rãnh. Rồi giống như thể một Transformers (2), dưới cái nhìn chăm chú của đám người, quả đạn pháo dần dần lắp ghép, biến thành một người máy toàn thân ngăm đen cao tới 5m... Không đúng! Phải nói là quỷ quái nhìn giống như người máy mới đúng!

“Ầm!”

Thừa dịp con quỷ quái nhìn như người máy này còn đang biến hình, người đàn ông trung niên đã nhảy vọt lên cao bảy, tám mét, sau đó mượn quán tính khi rơi xuống, dồn lực vào cây song thủ chiến phủ (3) trong tay, bổ mạnh vào lồng ngực con quỷ quái người máy. Một tiếng “đùng” vang lên, nơi Song Thủ Phủ và lồng ngực con quỷ quái va chạm tóe lên tia lửa. Thế nhưng không ngờ uy lực của một đòn này chỉ vền vện tạo ra một rãnh nhỏ sâu vài centimet màu đen trên người con quỷ quái. Một giây kế tiếp, người đàn ông trung niên đã bị con quỷ quái người máy đâm trúng vai. Lại một tiếng “ầm” giòn vang, vai trái của vị trung niên lập tức bị đâm nổ tung rồi tiêu tán thành tiêu chuẩn năng lượng, còn hắn thì bị bắn về phía sau, bay xa hơn mười mét, rơi vào sau lưng đám người kia.

Lập tức có mấy người trong nhóm chạy lại đỡ vị trung niên này dậy. Bọn hắn liếc nhìn nhau, cùng khiêng người đàn ông trung niên lên để bỏ chạy. Mà ngay lúc này, trong nhóm linh hồn này không ngờ có hơn mười Tự Do Linh Hồn không có Thiên Sinh Vũ Khí gào thét lao về phía con quỷ quái người máy. Thế nhưng khi

bọn hắn còn chưa kịp lại gần con quỷ quái thì đã bị một trường khí thể đột ngột phủ xuống. Với con quỷ quái người máy làm trung tâm, phạm vi 100m xung quanh đã bị trường khí thể của nó tràn ngập, mười tên Tự Do Linh Hồn kia lập tức cứng đờ người. Sau đó, hai tiếng “ầm”, “ầm” vang lên, hai gã Tự Do Linh Hồn trong số đó đã bị con quỷ quái người máy dẫm nát dưới chân, cả một tiếng hừ cũng không kịp thốt ra thì đã bị đập nát thành năng lượng tiêu chuẩn...

Người đàn ông trung niên cũng không bị ngắt xù, tuy một bả vai của hắn đã bị đánh nát nhưng tay còn lại vẫn nắm chặt lấy cây song thủ chiến phủ của mình, mắt thì lại nhìn chăm chăm vào mười người đang quần lấy con quỷ quái người máy sau lưng. Khi thấy hai người trong số đó bị giẫm nát thành tiêu chuẩn năng lượng, hắn thở dài, quay mặt đi. Nơi khoe mắt hắn, từng điểm tiêu chuẩn năng lượng từ từ rơi xuống...

“Các anh em... Xin hãy ở thiên đường kiên nhẫn chờ chúng ta! Ta nghĩ chúng ta sẽ rất sớm gặp lại nhau thôi. Sau đó, mọi người sẽ lại cùng nhau thoải mái uống bia đen...” Người trung niên yên lặng cầu nguyện rồi thì thào nói.

Sau khi nói xong, người trung niên ngược nhìn bầu trời bằng đôi mắt đờ đẫn, để mặc cho mấy người kia đang khiêng mình chạy trốn, hắn chỉ lẩm bẩm như tự nói: “Vì sao chứ? Vì sao năm con quỷ quái Chân Ma cấp kia lại hội tụ cùng một chỗ? Vì sao chúng không hề có quân hàm như quỷ quái khác trong Nam Bắc Chiến Trường(4)? Vì sao chúng lại muốn giết và hấp thụ những con Chân Ma cấp có quân hàm cấp tướng? Còn có... chúng đang làm gì tại trung tâm chiến trường? Liên tục hấp thụ khí tức đen tối...”

Nhưng không ai có thể trả lời cho hắn. Có lẽ, thứ duy nhất trả lời câu hỏi của hắn chính là tiếng pháo âm âm phía sau lưng, vang lên sau khi bọn hắn chạy trốn được vài phút. Sau đó, quả đạn pháo đen đúa kia lại lần nữa từ trên trời rơi xuống, chặn đường đi của bọn hắn...

Cùng lúc đó, bên ngoài ảo giới Nam Bắc Chiến Trường, mười một linh hồn khoác áo choàng đen đang ngồi trên vài chiếc xe việt dã, đoàn xe đang hướng về

Tổng Bộ Tổ Chức Linh Hồn Mỹ được đặt tại đặc khu của thủ đô Washington. Mười một người này không hề yên lặng mà còn trái lại, trên xe mở nhạc Rock Metal (5) âm ỹ, mười một người này lại vô cùng ồn ào, huyên náo. Bỗng một người trong số đó chợt đưa tay lên ra hiệu thì cả đám trên xe mới dừng lại.

“Yuri? Chuyện gì vậy?” Một người ngồi bên cạnh tên đó hỏi với vẻ kỳ quái.

Yuri là gã có một vết sẹo dài trên mặt, hắn vừa cười hắc hắc vừa chỉ về phía trước: “Thấy cô nàng đứng ở chỗ góc cua kia không? Rõ ràng chỉ là một Tự Do Linh Hồn bình thường mà lại có một thanh Thiên Sinh Vũ Khí... Hơn nữa, có vẻ cô ta còn chưa luyện hóa được thanh Thiên Sinh Vũ Khí này. Chắc là mới lấy được không lâu rồi.”

Cả đám người trên chiếc xe đều nhìn theo hướng ngón tay Yuri chỉ. Sau đó một người trả lời: “Là con nhóc cầm thanh loan đao kia sao? Đúng thật! Chấp niệm của nó rất nhỏ yếu, mà lại còn chưa luyện hóa cây Thiên Sinh Vũ Khí kia... Lão đại, thế nào đây? Có cần thanh Thiên Sinh Vũ Khí đó hay không?”

Người đàn ông đang lái xe trầm ngâm một lát, sau đó mới nói: “Tốt! Lấy đi... Yuri, Antti, Molency, ba người các người đi theo dõi cô ta. Nhớ phải diệt khẩu cả nhà rồi làm giả dấu vết chấp niệm của quý quái. Có nhớ không?”

Yuri kiêu ngạo cười: “Ha ha... Lão đại, người cứ yên tâm đi! Yuri ta đã đích thân ra tay mà người còn lo sẽ có chuyện gì ngoài ý muốn xảy ra hay sao?”

Một người phụ nữ đeo mạng che mặt bên cạnh chợt châm chọc nói: “Thế tại sao Yuri tiên sinh – người tự nhận là mạnh thứ hai trong đội chúng ta – lần này lại gặp phải chuyện ngoài ý muốn trong Nam Bắc Chiến Trường vậy? Lượng tội nghiệt mà chúng ta nhận được rõ là có thể đủ để thăng cấp được sáu con Chân Ma cấp, nhưng hình như cũng chỉ vì cái ngoài ý muốn của người mà làm cho chúng ta chỉ thăng cấp được ra năm con Chân Ma cấp mà thôi. Nếu không do người thì chúng ta đâu có bị bắt buộc giết con Chân Ma cấp kia chứ?”

Yuri lập tức cứng họng. Hắn lúng túng cười khan ha hả hai tiếng rồi lầm bầm: “Không may mới có chuyện ngoài ý muốn thôi mà! Chỉ là do nguyên nhân khách

quan... Huống hồ, năm con quỷ quái Chân Ma cấp là đủ rồi. Chỉ cần chúng hấp thụ hết ảo giới Nam Bắc Chiến Trường, thì theo tính toán: sẽ có ít nhất một con đạt Ma Vương cấp không hoàn chỉnh? Khi đó thì chẳng phải người thắng lợi sẽ là chúng ta hay sao?”

Người đàn ông lái xe vốn luôn rất kiêu lợi, nhưng khi nghe thấy vậy thì lập tức lạnh lùng nói: “Câm miệng! Ba hoa cái gì hả! Đừng có lảm nhảm để lộ ra kế hoạch của thủ lĩnh. Nếu không ta sẽ không tha cho các ngươi!”

Cả đám nghe vậy thì đều vô thức rụt cổ lại. Sau đó ba người trong số đó, bao gồm Yuri, linh hồn của một gã da đen và cô gái đeo mạng che mặt bay khỏi xe việt dã, từ từ bay về hướng góc của đầu đường...

Mà sau góc của đó, một thiếu nữ mặt mũi đầy vui vẻ. Cô đang ôm một thanh loan đao như thể ôm bảo bối, nụ cười trên khóe môi ngọt ngào vô cùng...

Lời bình:

Nam Bắc Chiến Trường đang xảy ra nhữn thay đổi cô cùng bất thường! Và có vẻ như thủ phạm gây ra tai họa này lại chính là nhóm lính đánh thuê kia? Bọn chúng muốn gì? Liệu Bùi Kiều sẽ lại một lần nữa phải đối diện với một Ma Vương cấp không hoàn chỉnh? Liệu có phải Jenny tội nghiệp sắp gặp tai họa? Mời đón đọc chương mới nhất của TVKD được thực hiện bởi nhóm dịch Vô Hạn Chi Tâm!

Chú thích:

1. Đạn pháo bằng thép: Là loại đạn của súng thần công cổ, chỉ đơn giản là một khối thép đặc.

2. Transformers: robot biến hình, đó là những sinh vật cơ khí, chúng có thể lắp ghép để thay đổi hình dạng cho phù hợp với mục đích.

3. Song thủ chiến phủ: Rìu lớn chuyên dùng để chiến đấu, phải dùng cả hai tay mới sử dụng được (của Âu Mỹ)

4. Quân hàm của quỷ quái: quỷ quái trong Nam Bắc Chiến Trường đều có quân

hàm. Quỷ quái Chân Ma cấp ở đây đều có quân hàm cấp tướng trở lên. Con Chân Ma cấp thực thể hóa ra Anh Dũng Súng có quân hàm thiếu tướng. Quỷ quái ở nơi khác không có loại quân hàm này.

5. Rock Metal: nhạc rock loại nặng, ca sỹ gần như đang gào thét chứ không phải hát.

Quay lại với những diễn biến tại Nam Bắc Chiến Trường. Lúc này, Bùi Kiêu và Dương Đình Thiên đang đứng trên vai của Ngụy Ngưu Đầu, nhìn cảnh nó phóng thẳng như bay, đập đám Bộ Binh Khô Lâu dưới chân như đập con chuột. Đập xuống một cái là nát như ít nhất vài chục con Bộ Binh Khô Lâu, xoay người đâm xuống thì chỉ ít cũng biến mất hơn trăm con. Với lực công kích khủng khiếp như vậy... đã hoàn toàn không cần bất kỳ một kỹ năng phụ trợ nào nữa. Lực lượng này đã đủ để có thể coi thường bất kỳ thứ quỷ quái nào trong ảo giới Nam Bắc Chiến Trường!

“Quả nhiên là rất mạnh! Thực lực của Ngụy Ngưu Đầu thế này... Ài!” Bùi Kiêu hưng phấn nhìn Ngụy Ngưu Đầu ‘đại triển thần uy’, nhưng một lát sau hẫng lại chột thờ dài.

Dương Đình Thiên lặng yên liếc nhìn hẫng, mãi lâu sau mới lên tiếng: “Đang oán trách thực lực của chính mình quá kém cỏi, chưa thể phát huy hoàn toàn được thực lực của con Ngụy Ngưu Đầu này sao?”

Bùi Kiêu cười khổ nói: “Người cứ như đang đi guốc trong bụng ta vậy... Người nói không sai! Nếu như thực lực của ta cũng đạt tới Chân Ma cấp, vậy thì thực lực tổng hợp của cả ta và Ngụy Ngưu Đầu chắc chắn sẽ không chỉ đơn giản là ‘một cộng một bằng hai’. Lúc đó thì sẽ không chỉ đơn giản là tung hoành không kiêng nể tại Nam Bắc Chiến Trường, mà cho dù trong những ảo giới chưa từng đến như Hoàng Kim Quốc Độ, hoặc thậm chí như Ngạ Quỷ Đạo của Ấn Độ và Hoàng Tuyền của Nhật Bản, ta cũng dám xông vào! Nhưng giờ thì không được rồi, vì ta vẫn còn quá yếu.”

Bùi Kiêu nói tới đây lại thờ dài một tiếng. Hẫng quay nhìn Dương Đình Thiên rồi mới nói tiếp: “Bởi vì ta đã từng chứng kiến những loại quỷ quái đáng sợ hơn nhiều, cũng hiểu được lực lượng kinh khủng của chúng. Dương Đình Thiên, người

đừng vì thấy ta có thể tung hoành như vô địch tại Nam Bắc Chiến Trường, đừng vì thấy con Ngự Ngưu Đầu này đập phá ngàn quân mà cho rằng thực lực của chúng ta đã rất mạnh. Không phải thế đâu, thực lực của chúng ta vẫn còn nhỏ yếu lắm. Sở dĩ có cảm giác chúng ta rất mạnh đơn giản là vì chúng ta đang đối mặt với ảo giới đơn giản nhất mà thôi.”

Nhưng Dương Đình Thiên lại nói thẳng: “Ta hiểu... vì ta cảm nhận thấy: người dường như luôn rất vội vàng và căng thẳng, giống như người e ngại điều gì đó. Nếu không sợ hãi điều gì đó, thì sẽ không ai gấp gáp và liều mạng như vậy. Điều đó ta hiểu.”

“Đúng vậy đấy! Vô cùng đáng sợ, mạnh mẽ tới mức khiến cho người ta phải tuyệt vọng...”

Bùi Kiêu thì thào nói. Nhưng khi hắn vừa nói ra câu đó xong thì chợt thấy ở phía xa xa bỗng có một đám đất đá bị bắn tung lên trời, giống như vừa có một vật gì đó rất nặng nện xuống mặt đất ở đó. Tuy vì hai người đang đứng trên vai Ngự Ngưu Đầu nên không cảm nhận được sự chấn động của mặt đất, nhưng nhìn đám đất đá, khói bụi bốc lên cao như vậy thì hoàn toàn có thể tưởng tượng được cảnh tượng khi vật nặng kia nện xuống mặt đất như thế nào.

Hai người liếc nhìn nhau, Dương Đình Thiên liền hỏi: “Người cảm nhận được sự tồn tại của quỷ quái Chân Ma cấp à?”

Bùi Kiêu chỉ cười khố nói: “Cũng không phải vậy. Ta còn chưa phải là cường giả Chân Ma cấp, không có trường khí thể, nếu nói là ‘ta cảm nhận được điều gì đó’ thì không bằng nói ‘Ngự Ngưu Đầu dưới chân ta cảm nhận được điều gì đó’ sẽ chính xác hơn. Ta chỉ có thể dựa vào một phần chấp niệm nhỏ bên trong Bạo Viêm Cự Phủ để hơi chút cảm nhận sự lưu động của trường khí thể mà thôi... Nhưng mà sóng chấn động vừa rồi thì đúng là do quỷ quái Chân Ma cấp gây ra.”

Dương Đình Thiên nhú nhú mày, không nói thêm gì nữa. Bùi Kiêu thì lúc này cũng không còn đầu óc để mà đi phỏng đoán tại sao Dương Đình Thiên lại nhú mày. Hắn chỉ nhìn xung quanh một chút rồi nói: “Nơi này đã cách khu vực trung tâm của Nam Bắc Chiến Trường cực kỳ gần rồi. Nhưng có điều làm ta thấy kỳ quái:

vì sao xung quanh đây lại không hề có những đội Bộ Binh Khô Lâu và Kỵ Binh Khô Lâu quy mô lớn nào? Thật quá bất thường... Nhưng có lẽ cũng không nên nghĩ quá nhiều như vậy. Dương Đình Thiên, công tác chiến đấu sau đây người trăm ngàn lần không nên tham gia, chỉ cần cẩn thận cảm nhận trường khí thể của quỷ quái Chân Ma cấp, rồi nghĩ cách chống lại sự đè nén của trường khí thể đó là được.”

Nói xong, Bùi Kiều cũng không chần chừ nữa. Hắn vỗ mạnh cái đầu khổng lồ của Ngự Ngưu Đầu rồi quát lớn: “Tiến lên đi! Dùng một quyền để đập cho con Chân Ma cấp kia dẹp lép cho ta!”

Ngự Ngưu Đầu như thế ngã ra một chút, nhưng sau đó nó lập tức rống lớn một tiếng, đồng thời phát ra trường khí thể phần nộ mà chỉ riêng nó có. Tuy trường khí thể kia không nhằm vào hai người Bùi Kiều, nhưng khi nó xuất hiện cũng vẫn như một quả núi lớn đột nhiên xuất hiện trên đầu, ép cho hai người hô hấp cũng khó khăn. Liền đó, Ngự Ngưu Đầu đã sải bước phóng về phía trước, nhảy thẳng vào màn bụi đất mù mịt trước mặt.

Ở trong màn bụi đất, một quả đạn pháo khổng lồ lớn tới bốn, năm mét màu đen kịt vừa nện xuống mặt đất. Quả đạn pháo lớn đến như vậy nện xuống nên đương nhiên uy lực mà nó tạo ra cũng rất ‘hoành tráng’. Trên mặt đất xuất hiện một cái hố khổng lồ có đường kính tới mười mấy mét, còn quả đạn pháo khổng lồ kia thì đang nằm yên bất động chính giữa cái hố đó. Cách đó không xa, hơn hai mươi tên Tự Do Linh Hồn đang nhìn về phía màn bụi đất mù mịt với sắc mặt tái nhợt. Tuy không thể nhìn thấy được điều gì trong màn bụi đất, nhưng bọn họ đều biết rõ thứ gì đang chờ đợi mình trong màn bụi đất kia. Chính là con quỷ quái Chân Ma cấp nhìn giống như người máy kia... Chính là cái con quái vật mà dù dùng Thiên Sinh Vũ Khí nào đánh cũng không thủng, chém cũng không rách kia!

Người dẫn đầu của đội linh hồn này vẫn là người đàn ông trung niên kia. Có điều lúc này thì một cánh tay của hắn đã tiêu tan, cánh tay còn lại vẫn đang nắm chặt lấy cây song thủ chiến phù của mình. Hơn hai mươi linh hồn sau lưng hắn cũng đều có thương tích riêng, nhìn qua có vẻ cũng đã rất mệt mỏi rồi. Mà thực sự thì cả đám cũng đã sắp tới giới hạn của sức chịu đựng rồi! Trên đường bọn hắn liên tục bị con quỷ quái đạn pháo kia tập kích hơn mười lần, lần nhiều thì chết mười mấy

người, ít thì chết bảy, tám người. Đoàn đội hơn một trăm người của bọn hắc, cũng đã đến cực hạn mất rồi.

“Đội trưởng! Người đi trước đi. Thật ra tốc độ của người nhanh hơn bọn ta rất nhiều. Nếu người muốn chạy thì con quỷ quái Chân Ma cấp này chắc chắn không thể đuổi kịp! Người đi trước đi, để bọn ta cản nó lại!” Đúng lúc này, một thanh niên da trắng khoảng hơn hai mươi tuổi, có một mái tóc và trang phục rất kỳ dị, tay cầm một cây đoản đao dài khoảng 30cm, nhìn hắc kiều gì cũng giống một tên thanh niên côn đồ, thế nhưng lúc này hắc lại nghiêm nghị rống lên những lời đầy đại nghĩa như vậy.

Bên cạnh hắc còn có vài tên cũng ăn mặc kiểu kỳ dị như vậy. Có điều, bọn họ lại không thể khí khái như thanh niên kia. Trừ một thiếu nữ đứng bên cạnh người thanh niên này thì những người còn lại đều sợ hãi lùi ra xa một chút. Người thanh niên kia thấy vậy thì giận giữ, hắc đang định mắng to mấy câu thì người đàn ông trung niên lại thở dài nói: “Không được đâu... Chúng ta không trốn thoát nổi! Hai con quỷ quái Chân Ma cấp, một con bay lên trời đuổi theo, một con ở phía sau từ từ đuổi tới, đồng thời còn có thể dùng con đầu tiên để làm đạn pháo bắn chúng ta. Chúng ta thật sự không chạy nổi...”

“Con mẹ nó chứ! Nếu sớm biết như vậy thì đã cùng các anh em liều đánh một trận ngay từ đầu rồi. Vậy thì sao có thể khuất nhục như thế này? Các anh em... được chết trận cùng các người, lão tử cảm thấy vinh hạnh muôn phần!” Thần sắc u ám của vị trung niên cũng không kéo dài bao lâu. Hắc đột nhiên rống to một cách điên cuồng, cây song thủ chiến phủ trong tay cũng đồng thời tỏa sáng rực rỡ. Hắc dùng cánh tay còn lại giơ cao cây rìu lớn rồi lập tức phóng thẳng về phía màn bụi đất mù mịt.

Những người còn lại thì hoặc cũng rống to, hoặc là toàn thân run lấy bầy, hoặc lại có người lạng yên lùi về phía sau, đủ loại thần thái đua nhau xuất hiện. Nhưng khi bọn hắc còn chưa kịp thực hiện công kích gì từ trong màn bụi đất bỗng nhiên liên tục vang lên những tiếng ‘đùng’, ‘đùng’ như thể đang có bom phát nổ trong đó. Cùng lúc đó, một cỗ ý chí phẫn nộ đột ngột đè ép xuống. Trường khí thế này dường như là thực chất, chỉ nhẹ nhàng ép xuống đã làm người ta có cảm giác như bị lực

lớn ngàn cân đè nén. Đây đã không còn đơn thuần là sợ hãi và áp chế nữa... Trường khí thể kia thật sự sắp đè bẹp họ ngã sắp xuống mặt đất...!

Sắc mặt cả đám lập tức càng trở nên tái nhợt, sự tuyệt vọng trong lòng lúc này đã lớn đến mức khó có thể nói thành lời... Lúc trước chỉ có hai con quỷ quái Chân Ma cấp mà đã làm cho bọn họ muốn chạy trốn cũng không nổi, thế mà lúc này lại còn xuất hiện thêm một con quỷ quái Chân Ma cấp thứ ba nữa? Hơn nữa, dựa vào cường độ của trường khí thể kia thì rõ ràng là con Chân Ma cấp mới này mạnh hơn nhiều hai con kia. Đây thật đúng là kẻ địch mạnh nhất mà bọn hắn chưa bao giờ gặp qua: ba con quỷ quái Chân Ma cấp... ba con!

Bọn hắn chết chắc rồi!

Ngay khi trong lòng mọi người đang ngập tràn tuyệt vọng, bỗng nhiên họ lại cảm thấy một trường khí thể lạnh lẽo khác cũng bùng lên. Có điều là trường khí thể mới xuất hiện kia lại không thể so được với khí thể phản nộ. Khi cách một khoảng xa thì trường khí thể này sẽ chỉ còn mờ nhạt như không khí lạnh, không gây được bao nhiêu áp chế cho mọi người.

“Đùng!”

Sau khi trường khí thể lạnh lẽo tuôn ra được vài giây, mọi người vẫn đang bị trường khí thể phản nộ đè ép tới không thể động đậy nổi thì đúng lúc này, trong màn bụi đất mù mịt kia bỗng vang lên một tiếng nổ kịch liệt, giống như sấm rền. Không chỉ đơn thuần là tiếng động, cùng xuất hiện với tiếng nổ lớn đó là một trận gió giật quét tới, xua tan toàn bộ đám bụi đất trong không trung, thậm chí mấy người đứng đằng trước còn bị hất ngã lăn ra đất.

Tất cả ngây người nhìn cảnh tượng khi màn bụi đất đã bị quét sạch. Bọn họ thấy một quái vật đầu bò thân người màu vàng lợt, cao khoảng 10m đang đạp một chân lên người con quỷ quái người máy. Con quỷ quái người máy dường như còn chưa hoàn tất việc biến hình thì đã bị quái vật đầu bò kia dẫm lên. Không biết là một cái đạp này có bao nhiêu lực, nhưng chỉ thấy một nửa thân hình của con quỷ quái người máy cao 5m đã bị đạp chìm vào trong đất đá, mà nó vẫn còn đang liều mạng giãy giụa, còn dùng cả những ngón tay to như quả chùy của mình để cố xé

rách cái chân bò đang dẫm lên người mình... Nhưng rất tiếc, cái chân bò khổng lồ cần bản lại không hề sút mẻ, ngược lại còn từng chút một đè nó xuống nền đất. Âm thanh ‘két két’ như khi sắt thép bị xé rách vang lên từng hồi.

Con quỷ quái người máy thấy giầy giữa cũng vô ích thì bắt đầu vờn cuống họng lên gào thét, thanh âm của nó rít rít, khàn khàn giống như một loại tạp âm lẫn lộn khi kim loại cọ xát vào nhau, nghe khó chịu tới mức khiến người ta muốn phát điên. Đồng thời, trong miệng của nó hiện lên một chùm sáng trắng, sau đó, một chùm laser to như cánh tay bắn ra từ trong miệng nó, bắn thẳng lên cái chân bò khổng lồ. Một tiếng nổ lớn vang lên, cảnh tượng chiến đấu lại một lần nữa bị màn bụi đất tràn ngập che mất.

Mọi người thật sự đã nhìn tới trọn tròn mắt, hoàn toàn không biết mình nên nghĩ cái gì mới ổn. Lúc trước, bọn họ chứng kiến năm con quỷ quái Chân Ma cấp vây công một con Chân Ma cấp khác thì đã cảm thấy rất kỳ dị rồi, thế mà lúc này đây, lại có một con Chân Ma cấp Ngưu Đầu không biết nhảy ra từ đâu rồi đè đầu cưỡi cổ con quỷ quái người máy ‘đao thương bất nhập’ kia như thể người lớn bắt nạt trẻ con... Loại cảm giác này thật sự quá mức vớ vẩn, làm cho bọn họ không thể nào tin được rằng những gì chính mình nhìn thấy là sự thật.

Tiếp đó, lại một tiếng nổ mạnh ‘đùng đùng’ nữa vang lên, trận gió giạt vừa rồi lại lần nữa xuất hiện xua tan màn bụi đất. Xuất hiện trước mắt mọi người là cảnh tượng quái vật đầu bò xoay người dẫm xuống mặt đất, còn chân của nó lại chẳng hề bị tổn thương gì...

Tiếp đó, con Ngưu Đầu này cứ liên tục tung ra từng quả dẫm xuống mặt đất. Mặc dù mọi người cách nơi đó hơn ngàn mét nhưng vẫn có thể cảm nhận được mặt đất rung lên từng đợt. Vậy còn chưa hết, con Ngưu Đầu kia chột ngựa đầu lên trời rống to, sau đó nó thò tay xuống như đào móc thứ gì dưới đất. Sau chốc lát, một thứ gì đó nhìn như một tấm sắt màu đen bị nó lôi từ dưới đất lên. Mọi người còn chưa kịp hết choáng ngợp, nhìn rõ xem cái vật nhìn như tấm sắt kia là gì thì con Ngưu Đầu này đã bắt đầu dùng tay... ép thứ đó lại. Chỉ tốn vài giây, sau khi một trận tiếng kim loại vụn vụn, cọ sát chói tai, cái thứ nhìn như tấm sắt đó đã bị vo lại thành một viên hình cầu...

Con quỷ quái đầu bò thân người này... quá mạnh!

Đó là ý nghĩ duy nhất trong đầu cả đám vào lúc này...

TVKD được thực hiện bởi nhóm dịch Vô Hận Chi Tâm!

Quay lại với những diễn biến tại Nam Bắc Chiến Trường. Lúc này, Bùi Kiêu và Dương Đình Thiên đang đứng trên vai của Ngụy Ngưu Đầu, nhìn cảnh nó phóng thẳng như bay, đập đám Bộ Binh Khô Lâu dưới chân như đập con chuột. Đập xuống một cái là nát như ít nhất vài chục con Bộ Binh Khô Lâu, xoay người đâm xuống thì chí ít cũng biến mất hơn trăm con. Với lực công kích khủng khiếp như vậy... đã hoàn toàn không cần bất kỳ một kỹ năng phụ trợ nào nữa. Lực lượng này đã đủ để có thể coi thường bất kỳ thứ quỷ quái nào trong ảo giới Nam Bắc Chiến Trường!

“Quả nhiên là rất mạnh! Thực lực của Ngụy Ngưu Đầu thế này... Ài!” Bùi Kiêu hưng phấn nhìn Ngụy Ngưu Đầu ‘đại triển thần uy’, nhưng một lát sau hăn lại chột thờ dài.

Dương Đình Thiên lặng yên liếc nhìn hăn, mãi lâu sau mới lên tiếng: “Đang oán trách thực lực của chính mình quá kém cỏi, chưa thể phát huy hoàn toàn được thực lực của con Ngụy Ngưu Đầu này sao?”

Bùi Kiêu cười khố nói: “Người cứ như đang đi guốc trong bụng ta vậy... Người nói không sai! Nếu như thực lực của ta cũng đạt tới Chân Ma cấp, vậy thì thực lực tổng hợp của cả ta và Ngụy Ngưu Đầu chắc chắn sẽ không chỉ đơn giản là ‘một cộng một bằng hai’. Lúc đó thì sẽ không chỉ đơn giản là tung hoành không kiêng nể tại Nam Bắc Chiến Trường, mà cho dù trong những ảo giới chưa từng đến như Hoàng Kim Quốc Độ, hoặc thậm chí như Nga Quý Đạo của Ấn Độ và Hoàng Tuyền của Nhật Bản, ta cũng dám xông vào! Nhưng giờ thì không được rồi, vì ta vẫn còn quá yếu.”

Bùi Kiêu nói tới đây lại thờ dài một tiếng. Hăn quay nhìn Dương Đình Thiên rồi mới nói tiếp: “Bởi vì ta đã từng chứng kiến những loại quỷ quái đáng sợ hơn nhiều, cũng hiểu được lực lượng kinh khủng của chúng. Dương Đình Thiên, người đừng vì thấy ta có thể tung hoành như vô địch tại Nam Bắc Chiến Trường, đừng vì

thấy con Ngụy Ngưu Đầu này đập phá ngàn quân mà cho rằng thực lực của chúng ta đã rất mạnh. Không phải thế đâu, thực lực của chúng ta vẫn còn nhỏ yếu lắm. Sở dĩ có cảm giác chúng ta rất mạnh đơn giản là vì chúng ta đang đối mặt với ảo giới đơn giản nhất mà thôi.”

Nhưng Dương Đình Thiên lại nói thẳng: “Ta hiểu... vì ta cảm nhận thấy: người dường như luôn rất vội vàng và căng thẳng, giống như người e ngại điều gì đó. Nếu không sợ hãi điều gì đó, thì sẽ không ai gấp gáp và liều mạng như vậy. Điều đó ta hiểu.”

“Đúng vậy đấy! Vô cùng đáng sợ, mạnh mẽ tới mức khiến cho người ta phải tuyệt vọng...”

Bùi Kiều thì thảo nói. Nhưng khi hắn vừa nói ra câu đó xong thì chợt thấy ở phía xa xa bỗng có một đám đất đá bị bắn tung lên trời, giống như vừa có một vật gì đó rất nặng nện xuống mặt đất ở đó. Tuy vì hai người đang đứng trên vai Ngụy Ngưu Đầu nên không cảm nhận được sự chấn động của mặt đất, nhưng nhìn đám đất đá, khối bụi bốc lên cao như vậy thì hoàn toàn có thể tưởng tượng được cảnh tượng khi vật nặng kia nện xuống mặt đất như thế nào.

Hai người liếc nhìn nhau, Dương Đình Thiên liền hỏi: “Người cảm nhận được sự tồn tại của quỷ quái Chân Ma cấp à?”

Bùi Kiều chỉ cười khổ nói: “Cũng không phải vậy. Ta còn chưa phải là cường giả Chân Ma cấp, không có trường khí thể, nếu nói là ‘ta cảm nhận được điều gì đó’ thì không bằng nói ‘Ngụy Ngưu Đầu dưới chân ta cảm nhận được điều gì đó’ sẽ chính xác hơn. Ta chỉ có thể dựa vào một phần chấp niệm nhỏ bên trong Bạo Viêm Cự Phủ để hơi chút cảm nhận sự lưu động của trường khí thể mà thôi... Nhưng mà sóng chấn động vừa rồi thì đúng là do quỷ quái Chân Ma cấp gây ra.”

Dương Đình Thiên nhíu nhíu mày, không nói thêm gì nữa. Bùi Kiều thì lúc này cũng không còn đầu óc để mà đi phỏng đoán tại sao Dương Đình Thiên lại nhíu mày. Hắn chỉ nhìn xung quanh một chút rồi nói: “Nơi này đã cách khu vực trung tâm của Nam Bắc Chiến Trường cực kỳ gần rồi. Nhưng có điều làm ta thấy kỳ quái: vì sao xung quanh đây lại không hề có những đội Bộ Binh Khô Lâu và Kỳ Binh

Khô Lâu quy mô lớn nào? Thật quá bất thường... Nhưng có lẽ cũng không nên nghĩ quá nhiều như vậy. Dương Đình Thiên, công tác chiến đấu sau đây người trăm ngàn lần không nên tham gia, chỉ cần cẩn thận cảm nhận trường khí thể của quỷ quái Chân Ma cấp, rồi nghĩ cách chống lại sự đè nén của trường khí thể đó là được.”

Nói xong, Bùi Kiêu cũng không chần chừ nữa. Hắn vỗ mạnh cái đầu khổng lồ của Ngụy Ngưu Đầu rồi quát lớn: “Tiến lên đi! Dùng một quyền để đập cho con Chân Ma cấp kia dẹp lép cho ta!”

Ngụy Ngưu Đầu như thế ngậy ra một chút, nhưng sau đó nó lập tức rống lớn một tiếng, đồng thời phát ra trường khí thể phần nộ mà chỉ riêng nó có. Tuy trường khí thể kia không nhằm vào hai người Bùi Kiêu, nhưng khi nó xuất hiện cũng vẫn như một quả núi lớn đột nhiên xuất hiện trên đầu, ép cho hai người hô hấp cũng khó khăn. Liên đó, Ngụy Ngưu Đầu đã sải bước phóng về phía trước, nhảy thẳng vào màn bụi đất mù mịt trước mặt.

Ở trong màn bụi đất, một quả đạn pháo khổng lồ lớn tới bốn, năm mét màu đen kịt vừa nện xuống mặt đất. Quả đạn pháo lớn đến như vậy nện xuống nên đương nhiên uy lực mà nó tạo ra cũng rất ‘hoành tráng’. Trên mặt đất xuất hiện một cái hố khổng lồ có đường kính tới mười mấy mét, còn quả đạn pháo khổng lồ kia thì đang nằm yên bất động chính giữa cái hố đó. Cách đó không xa, hơn hai mươi tên Tự Do Linh Hồn đang nhìn về phía màn bụi đất mù mịt với sắc mặt tái nhợt. Tuy không thể nhìn thấy được điều gì trong màn bụi đất, nhưng bọn họ đều biết rõ thứ gì đang chờ đợi mình trong màn bụi đất kia. Chính là con quỷ quái Chân Ma cấp nhìn giống như người máy kia... Chính là cái con quái vật mà dù dùng Thiên Sinh Vũ Khí nào đánh cũng không thủng, chém cũng không rách kia!

Người dẫn đầu của đội linh hồn này vẫn là người đàn ông trung niên kia. Có điều lúc này thì một cánh tay của hắn đã tiêu tan, cánh tay còn lại vẫn đang nắm chặt lấy cây song thủ chiến phủ của mình. Hơn hai mươi linh hồn sau lưng hắn cũng đều có thương tích riêng, nhìn qua có vẻ cũng đã rất mệt mỏi rồi. Mà thực sự thì cả đám cũng đã sắp tới giới hạn của sức chịu đựng rồi! Trên đường bọn hắn liên tục bị con quỷ quái đạn pháo kia tập kích hơn mười lần, lần nhiều thì chết mười mấy người, ít thì chết bảy, tám người. Đoàn đội hơn một trăm người của bọn hắn, cũng

đã đến cực hạn mất rồi.

“Đội trưởng! Người đi trước đi. Thật ra tốc độ của người nhanh hơn bọn ta rất nhiều. Nếu người muốn chạy thì con quỷ quái Chân Ma cấp này chắc chắn không thể đuổi kịp! Người đi trước đi, để bọn ta cản nó lại!” Đúng lúc này, một thanh niên da trắng khoảng hơn hai mươi tuổi, có một mái tóc và trang phục rất kỳ dị, tay cầm một cây đoản đao dài khoảng 30cm, nhìn hắn kiểu gì cũng giống một tên thanh niên côn đồ, thế nhưng lúc này hắn lại nghiêm nghị rống lên những lời đầy đại nghĩa như vậy.

Bên cạnh hắn còn có vài tên cũng ăn mặc kiểu kỳ dị như vậy. Có điều, bọn họ lại không thể khí khái như thanh niên kia. Trừ một thiếu nữ đứng bên cạnh người thanh niên này thì những người còn lại đều sợ hãi lùi ra xa một chút. Người thanh niên kia thấy vậy thì giận giữ, hắn đang định mắng to mấy câu thì người đàn ông trung niên lại thở dài nói: “Không được đâu... Chúng ta không trốn thoát nổi! Hai con quỷ quái Chân Ma cấp, một con bay lên trời đuổi theo, một con ở phía sau từ từ đuổi tới, đồng thời còn có thể dùng con đầu tiên để làm đạn pháo bắn chúng ta. Chúng ta thật sự không chạy nổi...”

“Con mẹ nó chứ! Nếu sớm biết như vậy thì đã cùng các anh em liều đánh một trận ngay từ đầu rồi. Vậy thì sao có thể khuất nhục như thế này? Các anh em... được chết trận cùng các người, lão tử cảm thấy vinh hạnh muôn phần!” Thần sắc u ám của vị trung niên cũng không kéo dài bao lâu. Hắn đột nhiên rống to một cách điên cuồng, cây song thủ chiến phủ trong tay cũng đồng thời tỏa sáng rực rỡ. Hắn dùng cánh tay còn lại giơ cao cây rìu lớn rồi lập tức phóng thẳng về phía màn bụi đất mù mịt.

Những người còn lại thì hoặc cũng rống to, hoặc là toàn thân run lấy bầy, hoặc lại có người lặng yên lùi về phía sau, đủ loại thần thái đua nhau xuất hiện. Nhưng khi bọn hắn còn chưa kịp thực hiện công kích gì từ trong màn bụi đất bỗng nhiên liên tục vang lên những tiếng ‘đùng’, ‘đùng’ như thể đang có bom phát nổ trong đó. Cùng lúc đó, một cỗ ý chí phản nộ đột ngột đè ép xuống. Trường khí thế này dường như là thực chất, chỉ nhẹ nhàng ép xuống đã làm người ta có cảm giác như bị lực lớn ngàn cân đè nén. Đây đã không còn đơn thuần là sợ hãi và áp chế nữa... Trường

khí thể kia thật sự sắp đè bọn họ ngã sắp xuống mặt đất...!

Sắc mặt cả đám lập tức càng trở nên tái nhợt, sự tuyệt vọng trong lòng lúc này đã lớn đến mức khó có thể nói thành lời... Lúc trước chỉ có hai con quỷ quái Chân Ma cấp mà đã làm cho bọn họ muốn chạy trốn cũng không nổi, thế mà lúc này lại còn xuất hiện thêm một con quỷ quái Chân Ma cấp thứ ba nữa? Hơn nữa, dựa vào cường độ của trường khí thể kia thì rõ ràng là con Chân Ma cấp mới này mạnh hơn nhiều hai con kia. Đây thật đúng là kẻ địch mạnh nhất mà bọn hắn chưa bao giờ gặp qua: ba con quỷ quái Chân Ma cấp... ba con!

Bọn hắn chết chắc rồi!

Ngay khi trong lòng mọi người đang ngập tràn tuyệt vọng, bỗng nhiên họ lại cảm thấy một trường khí thể lạnh lẽo khác cũng bùng lên. Có điều là trường khí thể mới xuất hiện kia lại không thể so được với khí thể phần nộ. Khi cách một khoảng xa thì trường khí thể này sẽ chỉ còn mờ nhạt như không khí lạnh, không gây được bao nhiêu áp chế cho mọi người.

“Đừng!”

Sau khi trường khí thể lạnh lẽo tuôn ra được vài giây, mọi người vẫn đang bị trường khí thể phần nộ đè ép tới không thể động dậy nổi thì đúng lúc này, trong màn bụi đất mù mịt kia bỗng vang lên một tiếng nổ kịch liệt, giống như sấm rền. Không chỉ đơn thuần là tiếng động, cùng xuất hiện với tiếng nổ lớn đó là một trận gió giật quét tới, xua tan toàn bộ đám bụi đất trong không trung, thậm chí mấy người đứng đằng trước còn bị hất ngã lăn ra đất.

Tất cả ngây người nhìn cảnh tượng khi màn bụi đất đã bị quét sạch. Bọn họ thấy một quái vật đầu bò thân người màu vàng lợt, cao khoảng 10m đang đạp một chân lên người con quỷ quái người máy. Con quỷ quái người máy dường như còn chưa hoàn tất việc biến hình thì đã bị quái vật đầu bò kia dẫm lên. Không biết là một cái đạp này có bao nhiêu lực, nhưng chỉ thấy một nửa thân hình của con quỷ quái người máy cao 5m đã bị đạp chìm vào trong đất đá, mà nó vẫn còn đang liều mạng giãy giụa, còn dùng cả những ngón tay to như quả chùy của mình để cố xé rách cái chân bò đang dẫm lên người mình... Nhưng rất tiếc, cái chân bò khổng lồ

căn bản lại không hề sút mẻ, ngược lại còn từng chút một đè nó xuống nền đất. Âm thanh ‘két két’ như khi sắt thép bị xé rách vang lên từng hồi.

Con quỷ quái người máy thấy giầy giữa cũng vô ích thì bắt đầu vươn cuống họng lên gào thét, thanh âm của nó rít rít, khàn khàn giống như một loại tạp âm lẫn lộn khi kim loại cọ xát vào nhau, nghe khó chịu tới mức khiến người ta muốn phát điên. Đồng thời, trong miệng của nó hiện lên một chùm sáng trắng, sau đó, một chùm laser to như cánh tay bắn ra từ trong miệng nó, bắn thẳng lên cái chân bò khổng lồ. Một tiếng nổ lớn vang lên, cảnh tượng chiến đấu lại một lần nữa bị màn bụi đất tràn ngập che mất.

Mọi người thật sự đã nhìn tới trọn tròn mắt, hoàn toàn không biết mình nên nghĩ cái gì mới ổn. Lúc trước, bọn họ chứng kiến năm con quỷ quái Chân Ma cấp vây công một con Chân Ma cấp khác thì đã cảm thấy rất kỳ dị rồi, thế mà lúc này đây, lại có một con Chân Ma cấp Ngưu Đầu không biết nhảy ra từ đâu rồi đè đầu cười cổ con quỷ quái người máy ‘đao thương bất nhập’ kia như thể người lớn bắt nạt trẻ con... Loại cảm giác này thật sự quá mức vô vấn, làm cho bọn họ không thể nào tin được rằng những gì chính mình nhìn thấy là sự thật.

Tiếp đó, lại một tiếng nổ mạnh ‘dùng dùng’ nữa vang lên, trận gió giạt vừa rồi lại lần nữa xuất hiện xua tan màn bụi đất. Xuất hiện trước mắt mọi người là cảnh tượng quái vật đầu bò xoay người đâm xuống mặt đất, còn chân của nó lại chẳng hề bị tổn thương gì...

Tiếp đó, con Ngưu Đầu này cứ liên tục tung ra từng quả đâm xuống mặt đất. Mặc dù mọi người cách nơi đó hơn ngàn mét nhưng vẫn có thể cảm nhận được mặt đất rung lên từng đợt. Vậy còn chưa hết, con Ngưu Đầu kia chột ngựa đầu lên trời rống to, sau đó nó thò tay xuống như đào móc thứ gì dưới đất. Sau chốc lát, một thứ gì đó nhìn như một tấm sắt màu đen bị nó lôi từ dưới đất lên. Mọi người còn chưa kịp hết choáng ngợp, nhìn rõ xem cái vật nhìn như tấm sắt kia là gì thì con Ngưu Đầu này đã bắt đầu dùng tay... ép thứ đó lại. Chỉ tốn vài giây, sau khi một trận tiếng kim loại vụn vụn, cọ sát chói tai, cái thứ nhìn như tấm sắt đó đã bị vo lại thành một viên hình cầu...

Con quỷ quái đầu bò thân người này... quá mạnh!

Đó là ý nghĩ duy nhất trong đầu cả đám vào lúc này...

TỬ VONG KHAI ĐOAN

Zhttty
www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 3: Quỷ Quái Chân Ma Cấp Đình Phong(1-2-3)

Thật ra, không chỉ riêng những Tự Do Linh Hồn còn sót lại kia mới cảm thấy kinh hãi, mà ngay đến kẻ cách xa cả nghìn mét như Bùi Kiêu và Dương Đình Thiên cũng khiếp sợ không thôi.

Trong suy nghĩ của hai người, do thực lực của Ngụy Ngưu Đầu mạnh hơn quỷ quái ở Nam Bắc Chiến Trường, nên trong một trận chiến cùng cấp, Ngụy Ngưu Đầu sẽ chiếm được lợi thế... Nhưng lợi thế thì lợi thế, dù sao thì cả hai đều cùng là Chân Ma cấp, nên e rằng còn phải đánh nhau một trận ra trò, tuy cuối cùng Ngụy Ngưu Đầu cũng chiến thắng thôi, nhưng sẽ tuyệt đối không hề dễ dàng.

Nhưng họ đã lầm, lại còn lầm theo cách chẳng hề hợp với lẽ thường!

Khi Ngụy Ngưu Đầu nhìn thấy con quỷ quái Chân Ma cấp kia thì tốc độ của nó đột ngột tăng nhanh gấp mười lần, gần như còn nhanh hơn so với khi Bùi Kiêu sử dụng lực lượng lôi điện để tăng tốc. Hai người chỉ nhìn thấy một cái bóng màu vàng nhạt lao vút đi, theo sau đó là những tiếng nổ ầm ầm liên tiếp, đó là âm thanh do bước chân Ngụy Ngưu Đầu đạp lên mặt đất gây ra. Mà lúc này Ngụy Ngưu Đầu đã ở cách đó hơn trăm mét, cho nên trong khi hai người còn đang sửng sốt thì Ngụy Ngưu Đầu đã nhảy vào trong khu vực bụi đất mù mịt đằng xa.

Tiếp đó, khi con quỷ quái hình người máy vẫn còn đang trong quá trình biến đổi, Ngụy Ngưu Đầu đã bước đến bên cạnh. Mặc kệ thân thể con quỷ quái này nhìn như được tạo thành từ kim loại, đầu tiên nó giơ chân giẫm mạnh một cái, tiếp đến lại bồi thêm một cú trời giáng bằng cái nắm đấm có kích thước của một người trưởng thành, kết quả là... Theo đúng như mệnh lệnh của Bùi Kiêu giao cho, nó nện cho con quỷ quái hình người máy này thành một 'cái bánh nhỏ' (2), tuy không phải

là hai 'cái bánh nhỏ', nhưng cứ nhìn 'cái bánh' bằng kim loại khổng lồ trước mắt này cũng đủ dọa người rồi.

Chưa dừng lại ở đó, Ngự Ngưu Đầu lại tiếp tục nắn 'cái bánh' này thành hình quả cầu, sau đó nó siết mạnh nắm tay, tiếng kim loại bị bóp méo truyền ra ngay cả cách xa hơn ngàn mét cũng có thể nghe thấy, loại âm thanh chất chúa này khiến cho người nghe có cảm giác 'ê răng', lại như hình dung thấy bản thân mình đang bị Ngự Ngưu Đầu nắn bóp vậy. Quả thật là làm cho người ta cảm thấy sợ hãi.

Ngự Ngưu Đầu tiếp tục nắn nắn bóp bóp mạnh bạo thêm mấy chục giây, bất chợt từ trong lòng bàn tay nó có mấy nghìn đơn vị năng lượng tiêu chuẩn tuôn ra, tràn ngập cả một vùng bán kính hàng chục mét. Ngoài ra, khi đó trong tay Ngự Ngưu Đầu đã xuất hiện một khẩu súng ngắn và một tấm khiên tròn, còn nó thì bắt đầu đứng trơ trơ ra mà nhìn.

"Khoảng 1 phút 10 giây, tối đa là 1 phút 20 giây..."

Ở một góc khuất tầm mắt hai người Bùi Kiêu, chính là nơi mà đám người của người đàn ông trung niên kia đang đứng. Những người này giờ đã bị hù dọa đến mất hết dũng khí tấn công. Nếu như đối phương là con quỷ quái hình người máy nọ, thì có thể bọn họ còn dám liều mạng một phen, nhưng khi nhìn thấy con Ngưu Đầu mười mét khổng lồ này thì chút can đảm cuối cùng của bọn họ ngay lập tức bị thổi bay. Mặc dù khi tấn công con nào cũng đều sẽ chết như nhau thôi... nhưng nếu đối đầu với Ngưu Đầu khổng lồ này, thì thậm chí ngay cả việc cảm nhận tuyệt vọng khi chết cũng không kịp.

Lúc này, có một gã thanh niên đứng sau lưng người đàn ông trung niên đang lăm lăm mấy con số chỉ thời gian, trong giọng nói tràn đầy đẳng chất.

Những người còn lại cũng biểu lộ ra vẻ đẳng chất như thế. Thật vậy, một mục tiêu đối với bọn họ cách xa như trời với đất, ấy vậy mà rơi vào tay của con Ngưu Đầu này chỉ mất hơn một phút đồng hồ mà thôi... Mặc dù con Ngưu Đầu khổng lồ này cũng chỉ là quỷ quái Chân Ma cấp thôi, nhưng sự chênh lệch quá lớn này lại khiến cho mọi người trở nên ngây dại.

Đúng là như thế, khi chiến đấu với kẻ địch có thực lực mạnh hơn mình, trong lòng người ta vẫn cần phải có một điểm nào đó để bám víu. Ví dụ như kẻ đó mạnh hơn mình bao nhiêu, cần dùng tốc độ nào mới có thể trốn thoát, cần hi sinh bao nhiêu người mới có thể cầm chân hắn lại,... cũng có nghĩa là chừa cho mình một đường lui.

Nhưng nếu như gặp phải Ngụy Ngưu Đầu, tuy biết rằng nó cực kì mạnh mẽ đấy... nhưng sự mạnh mẽ này đã không thể đo đếm được nữa rồi. Hình dung đơn giản như thế này, đối với sức mạnh ngoài sức tưởng tượng kia, chưa nói đến chống cự hay bỏ chạy, chỉ cần nhìn thấy thôi cũng đủ rung động tâm thần.

Thật ra Bùi Kiều cũng đang có cảm giác này, nhưng không phải là dành cho con Ngụy Ngưu Đầu Chân Ma cấp trước mắt. Tuy rằng Ngụy Ngưu Đầu quả thật rất dũng mãnh, nhưng hẳn tin rằng nếu như liều mạng thiêu đốt chấp niệm, bày ra lực lượng mạnh nhất của mình, thì hẳn cũng sẽ không thua kém Ngụy Ngưu Đầu bao nhiêu. Tuy nhiên đây cũng chỉ là dùng mạng đổi mạng mà thôi...

Kẻ chính thức khiến hắn cảm thấy cao lớn vô biên chỉ có thể là Cung Diệp Vũ mà thôi... Một trăm từ thanh đao màu tím kia không gì sánh bằng, tạo nên một loại uy thế có thể chém nát mọi thứ. Cho đến bây giờ vẫn còn khắc sâu trong tâm trí hắn, hình ảnh của một người cao lớn đến vô biên!

Đây là cảm nhận của đám người kia dành cho Ngưu Đầu khổng lồ trước mắt. Vì vậy, ngay cả chút can đảm để chạy trốn hay tấn công gì đó bọn họ cũng không còn nữa, chỉ dám đứng yên một chỗ nhìn lại. Cho đến khi mọi người thấy rằng con quỷ quái Ngưu Đầu khổng lồ này không phải muốn tấn công bọn họ, mà là ngoảnh đầu nhìn về phía sau nó, cả bọn mới đồng loạt nhìn theo về phía xa.

Lúc này, khi thấy có hai thanh niên đang từng bước tiến gần đến con quỷ quái Ngưu Đầu khổng lồ kia, tất cả mọi người đều trở mắt mà nhìn. Lạ thay, khi hai thanh niên nọ đến gần con quỷ quái khổng lồ này, nó lại không hề tấn công bọn hắn như mọi người vẫn tưởng. Trái lại, nó còn ngoan ngoãn đưa cho bọn hắn mấy món Thiên Sinh Vũ Khí đang cầm trong tay, và tùy ý để hai người nọ vuốt ve ngắm nghía.

Thật quá kinh hãi, tuy rằng đã bị hù dọa từ trước, nhưng đến bây giờ mới chính thức là kinh hãi tột độ.

Bọn họ thật sự không thể nào hiểu nổi, vì sao con quỷ quái này không tấn công hai Tự Do Linh Hồn kia, mà lại còn đưa hai món Thiên Sinh Vũ Khí kia cho bọn hần nữa... Hơn nữa chẳng phải khi quỷ quái chiến đấu với nhau, con thắng sẽ cắn nuốt sạch sẽ con thua hay sao? Tại sao lại còn có Thiên Sinh Vũ Khí để giao ra chứ?

Khi nỗi sợ hãi khó tả này còn đang bao trùm lấy bọn họ, thì tên thanh niên vừa cầm Thiên Sinh Vũ Khí kia... Ách, cũng chính là Bùi Kiêu, hần bước nhanh về phía họ, dùng tiếng Anh hô to: "Đoàn đội linh hồn phía trước đến từ quốc gia nào vậy? Có thể nói được tiếng Anh không?"

Lúc này, nhóm hơn hai mươi người bên đây đã hơi tỉnh táo lại, nhưng họ vẫn cảm thấy không thể tin nổi. Chỉ có người đàn ông trung niên yên lặng một lát, sau đó dùng tiếng Anh trả lời: "Đoàn đội của chúng tôi đến từ nước Đức, hai anh bạn phía trước... Các người cũng là linh hồn hay sao?"

Bùi Kiêu ngẩn ra rồi liền cười ha ha, nói: "Chúng tôi đương nhiên là linh hồn rồi, chẳng qua chúng tôi có vài khả năng đặc biệt, cho nên mới có thể triệu hồi con quỷ quái Chân Ma cấp này lên làm trợ lực... Coi như là Thú triệu hồi đi, các người có thể coi con Ngưu Đầu này là Thú triệu hồi."

Hơn hai mươi người này tuy vẫn còn kinh sợ, nhưng sắc mặt bọn họ giờ đây đều có thêm nét vui mừng. Dù sao thì cảm giác vừa từ đáy tuyệt vọng trở lại thật khó diễn tả rõ ràng. Tuy rằng trong lúc nhất thời, bọn họ còn chưa dám đến gần hai người và con quỷ quái kia, nhưng không giống với lúc này, một vài người trong bọn họ liền ngồi phịch xuống đất, tựa như là đã kiệt sức.

Người đàn ông trung niên lại yên lặng hồi lâu, lúc này mới lên tiếng hỏi Bùi Kiêu đằng xa: "Anh bạn kia, có thể nhường cho chúng tôi hấp thu một phần chỗ năng lượng tiêu chuẩn này không? Linh hồn đặc thù chứa đựng năng lượng tiêu chuẩn của chúng tôi đã bị tiêu tán, với tình trạng kiệt sức lúc này, ngay đến thiêu đốt năng lượng tiêu chuẩn chúng tôi cũng sắp không làm được nữa rồi."

Bùi Kiều nhìn bộ dạng thê thảm của mọi người, đặc biệt là người đàn ông trung niên này đã mất đi một cánh tay, lòng hẳn cũng khẽ trầm xuống, một mặt là vì thực lực chủ đạo của giới linh hồn quá yếu, mặt khác là vì cảnh ngộ của bọn họ làm hẳn cảm thấy khó chịu... Đúng vậy, một đoàn đội hơn trăm người, giờ đây chỉ còn lại hơn hai mươi người mà thôi, những Tự Do Linh Hồn khác đều đã tan biến cả rồi. Điều này có nghĩa là bọn họ ngay đến linh hồn cũng bị tan biến không còn sót lại chút nào, có thể nói là đã thực sự hóa thành tro bụi.

Hắn thờ dài nói: "Đừng ngại, cứ việc thoải mái hấp thu số năng lượng tiêu chuẩn này đi, nếu vẫn chưa đủ, chúng tôi vẫn còn năng lượng tiêu chuẩn dự ở đây... Đúng rồi, các người sợ con Ngưu Đầu này sao? Có muốn ta thu nó lại không?"

Đám người kia vừa nghe vậy, liền vội vàng chạy đến nơi có năng lượng tiêu chuẩn, có vài nữ linh hồn trong đó còn reo mừng thành tiếng, tuy nhiên khi họ nghe rằng Bùi Kiều muốn thu lại con quỷ quái Ngưu Đầu kia, cả bọn lại đồng thanh hô to không nên. Nhìn bộ dạng của bọn họ, có vẻ như không phải e ngại con quỷ quái Ngưu Đầu này, mà có thể nói bọn họ còn xem nó là chỗ dựa duy nhất vào lúc này.

Người đàn ông trung niên vừa chạy vừa quát: "Anh bạn kia, ngàn vạn lần không nên! Mặc dù tôi không biết anh triệu hồi nó bằng cách nào, nhưng có vẻ như là cần phải Giải Phóng mới có thể làm được đúng không? Lúc này không nên thu lại đâu, nếu không đến khi cần thiết, muốn triệu hồi nó không biết phải mất bao lâu. Anh còn chưa biết, con quỷ quái Chân Ma cấp lúc này chẳng qua chỉ là một quả đạn pháo mà thôi, ngoài ra còn một con Chân Ma cấp hình đại pháo nữa, nó đang bám sát theo chúng tôi, anh bạn không nên thu nó lại vào lúc này đâu!"

Không chỉ riêng người đàn ông trung niên này vội quát lớn, mà tất cả mọi người còn lại đều đồng thanh gào lên, làm cho Bùi Kiều ngậy ngấn cả người. Sở dĩ hẳn đề nghị thu hồi Ngụy Ngưu Đầu là vì hẳn nghĩ đám người trước mắt vì quá sợ hãi mà không dám đến gần, ai biết được rằng đám người kia thậm chí không sợ hãi, mà còn đồng thanh gào lên rằng đừng thu hồi Ngụy Ngưu Đầu. Hiển nhiên trước khi gặp hai người Bùi Kiều và Ngụy Ngưu Đầu, chắc hẳn họ đã chứng kiến chuyện gì đó vô cùng khủng bố, hoặc là vô cùng quan trọng, nếu không thì không thể nào bất chấp mọi sự an nguy đến tính mạng như bây giờ.

Nhưng Bùi Kiêu cũng không hấp tấp, hẩn quan sát hai mươi người đang đến gần và cẩn thận duy trì khoảng cách của bọn hẩn và Ngụy Ngưu Đầu với bọn họ. Tiếp đến, đám người này liền bắt đầu vội vàng hấp thu chỗ năng lượng tiêu chuẩn kia, không đến một hai phút, một vùng năng lượng tiêu chuẩn to lớn khi này đã biến mất hơn phân nửa. Còn về hơn hai mươi người trước mắt, vừa rồi về mặt có chút uể oải, giờ đã dần dần khôi phục, thoạt nhìn như có thêm chút sức sống.

Đến lúc này, Bùi Kiêu mới mở miệng dò hỏi: "Xin hỏi các vị một chút, các người nói phía đằng sau còn có một con quỷ quái Chân Ma cấp đang đuổi theo sao? Theo tôi được biết, quỷ quái Chân Ma cấp thuộc hai tộc loại khác nhau rất hiếm khi hoạt động cùng nhau, nhưng chúng lại bám theo các người lâu như vậy, là do có nguyên nhân đặc biệt nào đó hay sao?"

Hơn hai mươi người tại đây liền nở nụ cười khổ, lại là người đàn ông trung niên kia trả lời: "Có thể anh bạn cảm thấy khó tin, nhưng không chỉ hai quỷ quái Chân Ma cấp khác tộc ở cùng một chỗ đâu, mà đâu năm con. Bọn chúng cùng nhau tấn công một con quỷ quái Chân Ma cấp khác ở sâu trong trung tâm của Nam Bắc Chiến Trường. Đó là một con khô lâu kỵ binh mang quân hàm đại tướng, rồi sau đó chúng đã cắn nuốt con khô lâu kỵ binh này..."

"Đương nhiên, nếu chỉ như vậy, chúng tôi còn có thể hiểu được, đó là do năm con quỷ quái mới thăng cấp Chân Ma khiêu chiến quỷ quái Chân Ma cấp mạnh nhất của ảo giới này. Tuy nhiên sau khi trận chiến kết thúc lại có một con trong đó mọc ra một đôi cánh dơi, đó là một con quỷ quái toàn thân không có da mà chỉ có cơ bắp đỏ như máu mà thôi. Ất hẳn giờ đây nó còn đang hấp thu tội nghiệt ở khu vực trung tâm chiến trường!"

Nói đến đó, người đàn ông trung niên tựa như vẫn còn bị những cảnh tượng ấy làm cho khiếp sợ không thôi, lão chỉ về một hướng khác phía sau lưng nói: "Chính là ở chỗ đó, trung tâm của Nam Bắc Chiến Trường này, con quỷ quái có bộ dáng ác ma kia đang ngồi trong một cái trận đồ kỳ quái, liên tục hấp thu tội nghiệt từ bốn phía. Hơn nữa, tất cả quỷ quái khô lâu kỵ binh, đại pháo hay u linh các loại ở gần đó đều biến thành tội nghiệt và bị con quỷ quái hình dạng ác này hấp thu hết... Khi chúng tôi bắt đầu bỏ chạy, trường khí thể của nó đã bao phủ một phạm vi gần nghìn

mét, so với lúc mới bắt đầu hấp thu lớn hơn gấp hai ba lần! Nó đang không ngừng trở nên mạnh mẽ đấy!"

Bùi Kiều nghe đến đấy thì tim giật thót, ý nghĩ đầu tiên hiện lên trong đầu hẳn chính là cảnh tượng ở ảo giới Phong Đô!

Biến động ở Phong Đô lúc ấy cũng là do sự xuất hiện của nhiều quỷ quái Chân Ma cấp vốn là không tồn tại, giống như đột nhiên hiện ra vậy. Không chỉ như thế, những con quỷ quái này còn tự chém giết lẫn nhau nữa chứ, kinh khủng nhất là... trong đám đó lại có hai con quỷ quái Ma Vương cấp không hoàn chỉnh. Vào thời điểm cuối cùng nhất, nếu như hẳn không may mắn mà Giải Phóng được Anh Dũng Súng, nói không chừng giờ phút này hẳn đã bị đánh cho tiêu tán hoặc đã bị con quỷ quái Ma Vương cấp kia cắn nuốt mất rồi.

Tình cảnh trước mắt sao lại tương tự như vậy! Giống là bỗng nhiên có những quỷ quái Chân Ma cấp không tồn tại xuất hiện! Hơn nữa bọn quỷ quái này lại bỗng nhiên rất mạnh mẽ! Cái giống nữa là thực lực của đám quỷ quái này đang không ngừng tăng cao!

Tất cả mọi thứ sao mà tương tự như vậy! Chẳng lẽ giữa hai ảo giới Nam Bắc Chiến Trường và Phong Đô có mối liên hệ nào đó hay sao?

Trong khi Bùi Kiều còn đang suy nghĩ, bỗng nhiên từ một nơi gần đó truyền đến tiếng bánh xe chuyển động, lẫn trong đó còn vang lên âm thanh của những khối đá nổ bung. Ngoài ra, tuy đã bị một màn khói thuốc súng mù mịt bao phủ, làm cho tầm nhìn bị hạn chế, nhưng mọi người đều thấp thoáng nhìn thấy có một vùng bóng đen cực lớn ẩn hiện bên trong...

Đó là một khẩu đại pháo thời kì đầu (3) cao đến gần hai mươi mét!

Nòng pháo làm bằng xương, thân pháo hình đầu lâu. Toàn bộ khẩu pháo này nhìn giống như một cái đầu lâu khổng lồ cao hai mươi mét đặt trên một cỗ xe làm bằng khung xương vậy, còn cái nòng pháo kia chính là cái lưỡi từ trong miệng của đầu lâu này thè ra.

Dần dần, bóng đen khổng lồ kia đã chạy ra khỏi tấm màn khói thuốc súng mù mịt này, thân hình khổng lồ của nó cũng vì vậy mà từ từ lộ ra...

Chú thích:

1. Đỉnh phong: đỉnh núi, đỉnh cao, đỉnh tháp. Ý nói trình độ cao nhất.
 - Chân Ma cấp đỉnh phong: đỉnh cao nhất của cấp độ Chân Ma, mạnh nhất đối với cấp Chân Ma.
2. Cái bánh nhỏ (Tiểu bánh bánh - nv): một cách nói ẩn dụ của người TQ để chỉ tình trạng “te tua, bầm dập”.
 - Bị đánh thành tiểu bánh bánh: Bị đánh bầm dập. (tương tự như bị đánh thành “cái đầu heo”)
3. Đại pháo thời kì đầu: có lẽ là nói loại pháo thời kì đầu của chiến tranh hiện đại, hoặc thời kì đầu của cuộc Nội chiến Mỹ.

Lời bình: Nguy hiểm đến gần! Bùi Kiêu phải đối mặt với quỷ quái hình đại pháo này ra sao? Hơn nữa, con quỷ quái hình ác ma kia đã mạnh đến mức nào? Mời đón đọc chương mới nhất của TVKĐ được thực hiện bởi nhóm dịch Vô Hạn Chi Tâm!

Quả thật, một quả đạn pháo đã có đường kính năm mét, thì khẩu đại pháo bắn ra nó có kích thước bao nhiêu đây? Lúc này thân hình và kiểu dáng của khẩu đại pháo kia cũng đã xuất hiện, độ cao của nó khoảng chừng hơn hai mươi mét, rộng khoảng bảy, tám mét, quả là một con quái vật khổng lồ. Nhìn thấy nó làm mọi người liên tưởng đến hình ảnh một tòa cao ốc đang di động!

Kích thước của khẩu đại pháo này ước chừng gấp đôi Ngự Ngưu Đầu. Mặc dù lúc này nó vẫn còn ở rất xa, chưa thể cảm nhận được cường độ và thuộc tính của trường khí thế, nhưng chỉ cần nhìn vào kích thước thôi, cũng đã đủ biết nó chắc chắn không thể nào là loại quỷ quái tầm thường, ắt hẳn nó phải là quỷ quái Chân Ma cấp mới có thể có được thân hình khủng bố như vậy.

"Có đúng là quỷ quái càng lợi hại thì thân hình lại càng khổng lồ không vậy?" Bùi Kiêu chợt buột miệng hỏi đến vấn đề khúc mắc này, chẳng qua trong lòng hắn cũng đã có đáp án của riêng mình. Khi còn ở Địa Ngục, hắn đã gặp một con Cửu Trảo Nhân Diện Diệu có thực lực mạnh mẽ hơn cả Nhân Diện Cự Lang, hình thể cũng lớn hơn, lại còn có một con quái vật có xúc tu lợi hại nhất thì hình thể cũng lớn nhất.

Về sau, khi hắn bước vào Nam Bắc Chiến Trường này lần đầu tiên cũng đã gặp một con quỷ quái khô lâu khổng lồ Chân Ma cấp to lớn hơn bình thường rất nhiều. Còn khi ở Phong Đô, con Ngưu Đầu Ma Vương cấp chưa hoàn chỉnh kia cũng có hình thể cực kì khổng lồ, ít nhất phải cao đến bốn mươi mét. Hơn nữa, con Ngự Ngưu Đầu Chân Ma cấp do hắn triệu hồi ra cũng cao đến mười mét, cho nên hắn mới có thắc mắc như vậy.

Mọi người khó hiểu nhìn hắn, rồi lại quay sang nhìn pháo đài khô lâu đang xa đang không ngừng tiến đến kia. Có lẽ hàm ý trong cái nhìn này của bọn họ chính là: Bùi Kiêu thật khéo chọn thời điểm, bây giờ là lúc để thảo luận mấy thứ này hay sao? Chẳng lẽ hắn không nhìn thấy con quỷ quái Chân Ma cấp vô cùng mạnh mẽ trước mắt à?

Người đàn ông trung niên như có điều suy nghĩ, liếc nhìn Ngự Ngưu Đầu đang ngoan ngoãn đứng yên một bên, lên tiếng: "Hầu hết đều là như vậy, đã có nhiều nhà khoa học từng thí nghiệm, nếu quỷ quái có thể hấp thu được thật nhiều tội nghiệt thì thực lực của chúng sẽ tăng lên ngay lập tức. Tuy rằng chúng không tiến hóa đến cấp Chân Ma, nhưng khi thực lực gia tăng, hình dạng của chúng cũng dần trở nên khổng lồ... Nhưng cũng có ngoại lệ, có một số rất ít quỷ quái từng thực thể hóa ở Hoàng Kim Quốc Độ và Hoàng Tuyền, tuy đã đạt đến cấp Chân Ma, nhưng hình dạng vẫn không thay đổi. Những quỷ quái như vậy có trí lực cực cao, gần như có thể coi là tổng chỉ huy, có thể điều khiển những quỷ quái Chân Ma cấp khác, chúng chính là đầu lĩnh!"

Bùi Kiêu cũng yên lặng liếc nhìn Ngự Ngưu Đầu hồi lâu, sau đó mới thấp giọng hỏi người đàn ông trung niên nọ: "Khi trước ông có nói, ông đã nhìn thấy một con quỷ quái hình dạng ác ma, có cánh dơi, toàn thân không có da mà chỉ có cơ thịt

lộ ra... Chẳng lẽ kích thước của nó cũng chỉ bằng với quỷ quái bình thường thôi sao?"

Người đàn ông trung niên liền gật đầu thật mạnh, nói: "Không sai, đây mới chính là nguyên nhân khiến chúng tôi sợ hãi. Nếu chỉ có vài con quỷ quái Chân Ma cấp tụ tập một chỗ như thế cũng không đáng sợ lắm. Có thể chúng ta đâu không lại, nhưng khi có thêm cường giả Chân Ma cấp đến thì thế nào cũng sẽ tiêu diệt được hết bọn chúng mà thôi. Lấy ví dụ với 'kẻ mạnh nhất' của nước các anh, chắc chỉ một mình người đó cũng đủ rồi... Nhưng thứ chân chính đáng sợ là loại quỷ quái có trí khôn, có thể chỉ huy những quỷ quái khác, còn có thể hấp thu tội nghiệt xung quanh để tiếp tục trở nên mạnh mẽ hơn nữa! Tôi không biết nó sẽ mạnh như thế nào, nhưng trên đà này, có lẽ, có lẽ..."

"Quỷ quái Ma Vương cấp sao?" Bùi Kiêu thờ dãi, nói.

Người đàn ông trung niên ngấn ra một lúc, rồi liền gật đầu nói: "Không sai, đúng là tôi đang lo rằng con quỷ quái này đang dùng một cách kì lạ nào đó để tiến giai đến Ma Vương cấp. Nếu quả thật là cấp độ trong truyền thuyết kia thì chúng ta không thể làm gì được nó nữa..."

Bùi Kiêu vỗ nhẹ bả vai người đàn ông trung niên này, rồi lên tiếng nói với những người còn lại: "Tất cả mọi người nghe cho kỹ đây, bây giờ tôi muốn đi sâu vào trung tâm Nam Bắc Chiến Trường, ai có Thiên Sinh Vũ Khí thì hãy đứng ra, tôi cần các bạn theo cùng để đối phó những quỷ quái bình thường, giúp tôi duy trì chiến trường. Những người còn lại cứ tiếp tục tiến về lối ra, các bạn cần phải báo tin này cho những đoàn đội bên ngoài Nam Bắc Chiến Trường, mời bọn phái ra tinh nhuệ nhanh chóng lên đường tiến vào trung tâm Nam Bắc Chiến Trường!"

Sau khi nghe xong, hơn hai mươi người này liền ngậy ngấn cả người, lập tức dồn ánh mắt về phía người đàn ông trung niên, mà lão lúc này cũng vô cùng kinh hãi: "Anh định một người... không, hai người các anh cùng với Ngưu Đầu này tiến vào khu vực trung tâm sao? Chẳng lẽ để cho Ngưu Đầu làm chiến lực chính, không nên đâu, hiện giờ có đến ba quỷ quái Chân Ma cấp lặn đấy, lại còn thêm một con quỷ quái không biết đã mạnh đến nhường nào nữa. Cho dù quỷ quái Ngưu Đầu này

có mạnh đến mức nào đi nữa, đây cũng chỉ là đi tìm chết mà thôi, tôi kiên quyết sẽ không..."

Bùi Kiều chợt cười hắc hắc, nói: "Con quý quái Ngưu Đầu này thuộc tộc Ngưu Đầu... là quý quái ở khu vực ngoại vi Phong Đô, không biết ông đã nghe nói đến chưa?"

Người đàn ông trung niên ngậy ra một lúc, giống như chưa phản ứng kịp, bỗng có một cô gái đứng sau lưng gã hoảng hốt nói: "Là ảo giới Phong Đô có độ khó bốn mươi chín người, đứng thứ hai thế giới sao? Đúng rồi, tôi đã đọc được trong một tài liệu nào đó, tộc Ngưu Đầu thuần túy chỉ có sức mạnh, là một trong hai tộc loại quý quái mạnh nhất khu vực ngoại vi Phong Đô, hơn nữa còn là mạnh nhất trong hai tộc loại ấy... A! Tôi nhớ ra anh rồi, anh chính là vị Cao Đẳng Tránh Thoát Giả thứ chín, người có được năng lực Valkyrie của Trung Quốc, chính là kẻ may mắn!"

Bùi Kiều cười lên ha hả, coi như thừa nhận lời nói của thiếu nữ này, đồng thời trong mắt hắn chợt có ánh chớp lóe lên, nháy mắt, Anh Dũng Súng đã xuất hiện trong tay.

"Ai nói chiến lực chủ đạo chỉ có Ngưu Đầu này thôi chứ?"

Khi Bùi Kiều vừa dứt lời, toàn thân hắn đã có lôi điện vờn quanh. Trong tiếng ầm vang, thân hình hắn nhanh chóng biến lớn, chỉ trong vòng một hai giây, hắn đã biến thành một người khổng lồ mười mét được bao bọc trong lôi điện, trông giống như Thunder Titan vậy, uy thế thật là vô cùng khủng bố!

"Ngụy Ngưu Đầu... Chúng ta lên!"

Bùi Kiều quát lớn một tiếng, một giây sau, hắn đã xuất hiện ở cách đó hơn trăm mét, gần như biến thành một luồng lôi điện màu bạc. Sau lưng hắn, thân hình khổng lồ của Ngụy Ngưu Đầu cũng bám theo sát sao, chỉ nghe thấy tiếng nham thạch nổ tung vang vọng, hai kẻ khổng lồ này dần dần đi xa.

Người đàn ông trung niên cùng hơn hai mươi Tự Do Linh Hồn lại một lần nữa bị dọa khiếp vía. Chỉ sợ tổng số lần bị kinh hãi trong đời họ, cũng không bằng số

lần bị kinh sợ trong Nam Bắc Chiến Trường này.

Lúc này, Dương Đình Thiên vẫn còn đứng phía sau lưng đám người, tay cầm mấy món Thiên Sinh Vũ Khí mà Bùi Kiêu đưa hẳn lúc này, trong ánh mắt như có điều suy nghĩ.

(Là muốn tạo thế sao?)

Dương Đình Thiên từng là lão đại xã hội đen, kinh nghiệm xã hội phong phú, nhất định là hơn xa Bùi Kiêu rất rất nhiều. Vì vậy tuy rằng về mặt mưu trí không so được với Dương Húc Quang hay Bùi Kiêu, nhưng với kinh nghiệm bản thân, trong thời gian ngắn, hẳn đã đoán được ý định của Bùi Kiêu. Ví dụ như vì sao Bùi Kiêu dù phải thiêu đốt chấp niệm để bày ra khí thế ngang hàng với Ngụy Ngưu Đầu, hẳn cũng lập tức hiểu ra nguyên nhân.

Chính là vì tạo thế!

Khi tiến vào Nam Bắc Chiến Trường lần trước, Bùi Kiêu hoàn toàn không thể ngờ tới, tên tuổi của hắn đã được lưu truyền rộng rãi trong giới linh hồn trên toàn thế giới, thậm chí còn có nhiều người đã từng xem hình của hắn nữa. Nhưng những người này khi nhắc đến hắn đều là nói đến sự may mắn của hắn, ban đầu được kẻ mạnh nhất giúp đỡ, rồi lại nhận được khẩu Anh Dũng Súng có dung lượng đến 850 đơn vị, về sau lại nghe nói hắn tiếp tục đạt được Thiên Sinh Vũ Khí mạnh nhất thế giới hiện thời là Bạo Viêm Cự Phủ nữa chứ. Dương nhiên, với những chuyện như vậy, phần đông Tự Do Linh Hồn cũng chỉ thờ dài cảm thán rằng hắn nhờ dựa vào một lão đại tốt, một đầu linh tốt, cho nên mới có những kì ngộ như vậy.

Nhưng may mắn của hắn cũng không chỉ dừng lại ở những vật ngoài thân như vậy, mà hắn còn một năng lực đặc thù Valkyrie, năng lực được xưng mạnh nhất, kinh khủng nhất nữa! Chỉ cần đợi một thời gian, hắn sẽ có một đoàn đội gồm toàn những kẻ có năng lực đặc thù!

Tất cả những điều này, không chỉ đơn thuần làm cho người khác cảm thấy rằng hắn may mắn, mà còn có thể từ đó sinh ra ghen ghét hay thậm chí là oán hận... Con người là như vậy!

Thực tế cũng có nhiều trường hợp tương tự. Lấy ví dụ, một tên khố rách áo ôm nào đó bỗng nhiên lại có một gia tài kếch xù, có thể là trúng số độc đắc, hoặc tìm thấy một món đồ cổ, bán được mấy trăm vạn, hoặc được thừa kế một di sản lớn gì đó. Khi người ta nhắc đến loại người như vậy, trong lời nói thường mang theo hàm mộ, ghen ghét, thậm chí có cả oán hận. Nhưng đa số đều gọi hắn bằng cái tên 'người may mắn', thậm chí là nói xấu này nọ, lại còn có thể bị kẻ gian 'thương nhớ' ngày đêm.

Cho nên, những người thành đạt khi được phỏng vấn, thường tự kể rằng thời niên thiếu của mình rất cực khổ, sau đó bản thân mình đã phải nỗ lực như thế nào mới đạt được đến đỉnh vinh quang. Phải nói, câu chuyện của họ rất dễ làm rung động lòng người, bởi vì họ không muốn người khác xem mình là 'người may mắn'. Tương tự, với những tên nhị thế tổ (1), đây là loại người không thể nào tự biến mình thành nghèo khổ từ nhỏ hay lập nghiệp khó khăn gì đó. Bởi vậy, không cần biết bọn họ có xuất sắc hay không, đều bị gán cho cái mác thiếu gia, công tử, tiểu thư,... (2) cũng chính là bởi tư tưởng "người may mắn" tác quái đấy thôi.

Tình huống giờ đây Bùi Kiêu đang phải đối mặt cũng như vậy, đặc biệt là khi người ta đã biết đến sự tồn tại của con Ngụy Ngưu Đầu Chân Ma cấp mà hãn triêu hồi ra, oán hận và ham muốn có thể càng thêm nghiêm trọng. Vì vậy, dự định sẽ làm loạn Nam Bắc Chiến Trường một phen của hãn trước đó, cũng là để giải quyết chuyện phiền toái này. Kể cả việc biến thành Người Khổng Lồ Lôi Điện lúc này, tất cả chỉ để nói với mọi người rằng... Hãn không cần nhờ vào vật ngoài thân hay may mắn nào cả, bản thân hãn cũng đủ mạnh mẽ rồi!

Bởi vì toan tính của Bùi Kiêu quá nhiều! Cho nên hãn cũng phải lo lắng về sức ảnh hưởng của tư tưởng "người may mắn"!

Thứ mà Bùi Kiêu mong muốn nhất, chính là có đủ sức mạnh để có thể vượt qua đại nạn 21/12/2012, cho nên hãn gấp rút muốn đề cao thực lực của mình. Nhưng với sự hiểu biết về mức độ kinh khủng của quỷ quái ngày càng nâng cao, hãn lại càng đau đớn nhận ra rằng một mình hãn không thể nào đương đầu với tận thế được. Vì vậy, hãn cần có đoàn đội, tương tự, sức mạnh của toàn bộ giới linh hồn cũng cần phải được nâng lên, nhưng với điều kiện, toàn bộ giới linh hồn không được có thái

độ thù địch gì với hắn, hoặc có thể nói không được có tư tưởng "người may mắn" đối với hắn. Bằng không, mọi nỗ lực mà hắn bỏ ra phải gấp mười lần hiện giờ mới mong giành lại được sự tin tưởng của mọi người, như vậy xem ra khá phiền phức.

Cho nên, thay vì bảo hắn kể với những người này những nỗ lực, phần đấu của mình (chuyện ở Địa Ngục tạm thời không thể nói, những chuyện còn lại thì đúng là nhờ vào Cung Diệp Vũ), chẳng bằng cho họ thấy một thực lực tương xứng với vận may của hắn thì tốt hơn! Giống như chuyện một tên khổ rách ao ôm bỗng nhiên trúng xổ số độc đắc, khó tránh khỏi sự hâm mộ, ghen ghét, thậm chí là hơi oán hận của người khác. Trái lại, nếu như người trúng số này là một tỷ phú nổi tiếng, thì mọi người chỉ cảm thấy chẳng qua người này có thêm chút tiền vào túi mà thôi, không hề sinh ra những suy nghĩ tiêu cực.

Nếu như hắn cũng có thực lực như Cung Diệp Vũ... Những người này sẽ không gọi hắn là "người may mắn" nữa, mà sẽ cảm thấy mọi sự may mắn đến với hắn là lẽ dĩ nhiên!

Dương Đình Thiên phần nào hiểu được ý đồ của Bùi Kiều. Đúng vậy, so với đại thể sắp sửa được tạo thành này, chút ít chấp niệm không đáng là gì, đây cũng chính là mục đích để Bùi Kiều thiêu đốt chấp niệm.

(Càng lúc càng thú vị, tên đội trưởng này quả là có đầu óc mưu tính sâu xa, không tệ, có lẽ đi theo hắn cũng rất có triển vọng đấy...)

Bùi Kiều cũng không biết đánh giá của Dương Đình Thiên đối với mình lại thêm phần sâu sắc, ý nghĩ của hắn bây giờ cũng giống như suy đoán của Dương Đình Thiên, hắn cần xây dựng đại thế. Bởi vì dọc đường đi, những người nhận ra thân phận của hắn đều vô tình mang theo chút khinh thường, là loại khinh thường từ sâu tận đáy lòng mà đến ngay cả bản thân cũng không phát hiện ra. Hơn nữa, nếu sau này khi thực lực hắn tăng lên, thu nhận được nhiều linh hồn đặc thù hơn nữa, thì sự khinh thường này rất có thể sẽ biến thành oán hận... Cho nên thay vì để xảy ra tình trạng như vậy, chẳng bằng bây giờ hắn cho người khác thấy rằng, hắn rất mạnh! Mạnh đến mức không cần dựa vào may mắn cũng có thể đứng vững trên đỉnh của giới linh hồn!

Đây chính là thể mà hần cần!

Tuy tâm tư Bùi Kiêu vô cùng phức tạp, nhưng lúc này sự chú ý của hần lại hoàn toàn tập trung lên người con quỷ đại pháo trước mắt. Điều hần cần làm trước hết là giải quyết gọn gàng con quỷ quái hình dạng đại pháo này, không thì những thứ khác cũng khỏi bàn đến nữa.

(Cao hơn hai mươi mét, gấp đôi Ngự Ngưu Đầu, chẳng qua hình thể và thực lực không mấy liên quan đến nhau, tin rằng Ngự Ngưu Đầu tuyệt đối sẽ không thua kém con quỷ quái trước mắt này. Không, có khi còn mạnh hơn nữa... Như vậy nên để cho ta thể hiện thì hơn.)

Bùi Kiêu quyết định xong, cũng không chần chừ nữa, sấm sét dưới chân chớp động, mạnh mẽ lao người về phía trước. Chỉ trong vòng mấy giây, hần đã vọt ra xa mấy nghìn mét, khoảng cách với con quỷ đại pháo chỉ còn lại khoảng trăm mét mà thôi, gần như chỉ trong khoảnh khắc sẽ có thể chạm trán với nó.

Ở cự ly này, Bùi Kiêu cảm nhận được một trường khí thể hình tròn sắc mùi thuốc súng bao phủ quanh người con quỷ quái này. Khi tiến vào bên trong, hần bắt đầu cảm thấy toàn thân như bị lửa đốt, không chỉ áp chế thực lực, ngay đến năng lượng tiêu chuẩn trong cơ thể hần cũng từ từ bị giảm bớt, đây là lần đầu tiên Bùi Kiêu gặp phải trường khí thể như vậy.

Chẳng qua Bùi Kiêu không chút sợ hãi, tuy rằng trường khí thể này có thuộc tính kì lạ, nhưng nếu nói về cường độ thì không mạnh hơn con quỷ quái người máy kia bao nhiêu, ít nhất là không mạnh hơn trường khí thể phản nộ của Ngự Ngưu Đầu, càng khỏi nói đến trường khí thể bá đạo, ngay đến mắt thường cũng nhìn thấy kia của Cung Diệp Vũ. Vì có sự chênh lệch như vậy nên Bùi Kiêu chẳng chút kinh hãi, mà vẫn mạnh mẽ xông vào trong trường khí thể này, đồng thời lôi điện toàn thân điên cuồng tuôn ra, nhanh chóng đánh tan vùng trường khí thể đang bao quanh hần, tiếp đến Anh Dũng Súng trong tay nhanh chóng biến lớn, hóa thành khổng lồ với kích thước bảy, tám mét.

Nói thì chậm, diễn ra thì nhanh, hần nường theo tốc độ vọt tới của mình, chém một nhát về phía nòng pháo của con quỷ quái, "xoẹt" một tiếng, chỉ nhìn thấy ánh

lôi điện màu bạc chớp lên, cái nòng pháo to lớn đã bị chém đứt hơn nửa, con quỷ quái lúc này chỉ còn lại một cái đầu lâu thật lớn.

"Ngụy Ngưu Đầu!"

Sau nhát chém toàn lực đó, khí thế và sức lực của Bùi Kiêu đã tiêu hao hết, nên liền lớn tiếng gầm lên. Ngụy Ngưu Đầu vẫn luôn theo sát hắn, lúc này cũng thuận theo rồng lớn, sau đó bắt đầu giơ nắm đấm, mạnh mẽ tấn công pháo đài khô lâu này.

Chẳng qua, rõ ràng pháo đài khô lâu này cũng không phải là vật trang trí, ngay khi Ngụy Ngưu Đầu vừa giơ đấm lên, còn chưa kịp nên vào pháo đài khô lâu này, thì từ trong nòng pháo chỉ còn lại non nửa kia đã có lửa đỏ phun ra, ngay sau đó, có một viên đạn pháo chùng năm mét bắn ra, "ba" một tiếng đập vào nắm tay Ngụy Ngưu Đầu. Bất ngờ, viên đạn pháo này không phải là đạn pháo thực sự, mà lại là một quả lựu đạn, sau khi va chạm, lập tức nổ ầm ầm, phạm vi ảnh hưởng đến hơn hai mươi mét, sóng xung kích tạo ra thậm chí thổi bay cả Ngụy Ngưu Đầu ra xa đến hơn trăm mét mới rơi xuống đất. Thoạt nhìn, trên người Ngụy Ngưu Đầu hầu như không có tổn thương gì, nhưng trong lúc nhất thời nó lại không đứng dậy nổi, có vẻ như đã bị thương không nhẹ.

(Chấp niệm của Ngụy Ngưu Đầu cũng xuất hiện chấn động sao? Còn con quỷ quái này, lực công kích thật khủng khiếp, một kích vừa rồi nếu như đánh lên người ta, chỉ sợ ta sẽ tiêu tán ngay lập tức...)

Chú thích:

1. Nhị thế tổ: Thành ngữ phổ biến trong tiếng Quảng Đông, chỉ con cháu những gia đình giàu có, chỉ biết ăn chơi phung phí tiền cha mẹ mà không biết lo lắng cho sự nghiệp, như Tần Nhị Thế đã phá hủy cơ nghiệp nhà Tần chỉ sau 3 năm làm vua.

2. NV - hoàn khố: quần áo lụa là, ý chỉ hạng ăn chơi trác táng, sống trong nhung lụa, vung tiền qua cửa sổ.

Bùi Kiêu thâm cảm thấy kinh hãi, nhưng hắn cũng không hoang mang, vì bất cứ loại quỷ quái nào cũng đều có phương thức tấn công riêng. Con quỷ quái này tuy

thực lực không bằng Ngụy Ngưu Đầu, nhưng lực công kích của nó lại mạnh như thế, thì ắt hẳn phương diện khác sẽ rất yếu... Ví dụ như độ linh hoạt và tốc độ!

Tất cả chuyện này chỉ xảy ra trong vòng vài giây mà thôi, tuy nhiên do Bùi Kiêu sử dụng lực lôi điện, nên tốc độ suy nghĩ của hắn cũng nhanh hơn bình thường gấp nhiều lần. Trong một, hai giây sau khi quả đạn pháo kia nổ tung, hắn đã hiểu rõ toàn bộ. Có lẽ phương thức tấn công của pháo đài trước mắt này chỉ có pháo mà thôi, không tay không chân, chỉ có thể di chuyển bằng bánh xe, ngoài ra cũng chỉ còn cái trường khí thể đặc thù làm thương tổn những linh hồn đến gần nó mà thôi. Vì vậy, với một con quỷ quái có độ linh hoạt và tốc độ chậm chạp như thế, cần phải có một con quỷ quái khác để bảo vệ và phối hợp với nó. Chẳng qua, con quỷ quái bảo vệ nó đã bị Ngụy Ngưu Đầu giải quyết từ sớm, cho nên chỉ cần đừng để đạn pháo của nó bắn trúng, đồng thời không e ngại trường khí thể có tính ăn mòn kia, thì việc giải quyết nó chỉ còn là vấn đề thời gian!

Sau khi suy nghĩ cẩn thận, Bùi Kiêu cũng không khách sáo nữa, tay cầm Anh Dũng Súng khổng lồ, chém liên tục về phía pháo đài kia. Lúc này, con quỷ quái tỏ ra vô cùng lo lắng, liên tục di chuyển, muốn hướng cái nòng pháo chỉ còn non nửa vào Bùi Kiêu. Nhưng bởi vì không tay không chân, khi di chuyển cũng chỉ bằng vào hai bánh xe mà thôi, cho nên chỉ có thể tiến, lùi hoặc xoay nhẹ về hai bên, chẳng thể nào bắt kịp được động tác của Bùi Kiêu. Cứ như vậy, Bùi Kiêu giống như một công nhân phá dỡ, trong vòng mấy mươi giây, hai bánh xe của con quỷ quái này đã bị chém đứt rời. Cho đến lúc này, pháo đài khô lâu trước mắt đã như cá nằm trên thớt, ngay cả chút sức phản kháng cũng không còn.

Hơn hai mươi người đằng xa vốn đang trợn mắt há mồm, sau khi nhìn thấy pháo đài khô lâu bị tháo dỡ xong xuôi, không còn động đậy được nữa, liền reo lên mừng rỡ, chỉ có một số ít đứng gần người đàn ông trung niên là yên lặng suy tư. Cô gái lúc nãy nhận ra thân phận Bùi Kiêu nhỏ giọng nói: "Không phải vị Cao Đẳng Tránh Thoát Giả thứ chín này vừa mới chết mấy tháng thôi sao? Sao lại có thể mạnh đến như vậy? Khi biến thành Người Khổng Lồ Lôi Điện, uy thế của anh ta... mức độ khủng bố gần như có thể sánh ngang với con Ngưu Đầu kia rồi. Chẳng lẽ anh ta đã đạt đến Chân Ma cấp rồi sao?"

Người đàn ông trung niên lắc đầu nói: "Không phải, không phải Chân Ma cấp, anh ta không có trường khí thể, đó là dấu hiệu quan trọng nhất của cường giả Chân Ma cấp... Tuy nhiên khi anh ta biến thành Người Khổng Lồ Lôi Điện, hẳn là sử dụng Giải Phóng rồi, nghe nói đây là kỹ năng mà chỉ cường giả Chân Ma cấp mới biết, còn về trước Chân Ma cấp thì chỉ có một số rất ít thiên tài mới sử dụng được mà thôi. Xem ra anh ta không giống như người ta vẫn thường nói, rằng chỉ là một kẻ may mắn..."

Những người còn lại dường như cũng có điều suy nghĩ, khi bọn họ lần nữa nhìn về phía Người Khổng Lồ Lôi Điện phía xa, sự khinh thường ẩn hiện trong mắt đã biến mất hoàn toàn, chỉ còn lại một loại thận trọng khi nhìn thấy thiên tài và cường giả.

Chưa cần biết tâm tình của đám người bên này biến đổi ra sao, thì con quỷ quái Chân Ma cấp hình dạng đại pháo đằng xa đã hoàn toàn tan biến. Vừa rồi khi Ngụy Ngưu Đầu vừa hồi phục, đã tiến đến nện cho nó mấy quyền, biến thân thể của nó thành tổ ong, thực không khác gì đồng nát. Sau đó, con quỷ quái này chột nỏ tung, hóa thành một khu vực lớn tràn đầy năng lượng tiêu chuẩn và một khẩu pháo cao khoảng ba mét...

Đúng vậy, sau khi đánh giá nhiều lần, mọi người đều khẳng định món Thiên Sinh Vũ Khí vừa được thực thể hóa ra kia một khẩu pháo thuộc vào đầu thời kì cận đại. Đây là một khẩu pháo có hình dạng cổ xưa được đặt trên hai bánh xe, nhìn qua quả thật còn rất thô sơ, nhưng đây cũng là lần đầu tiên họ nhìn thấy loại Thiên Sinh Vũ Khí kì lạ như vậy.

Đó còn chưa phải là điểm mấu chốt, cái chính là khi Người Khổng Lồ Lôi Điện đằng xa dần dần thu nhỏ trở lại kích thước bình thường, coi như là lời tuyên bố trận chiến đã chấm dứt, Bùi Kiêu còn chưa kịp làm gì, đám người bên này bất chợt vội vàng lấy Thiên Sinh Vũ Khí của mình ra rồi xông lên. Lúc này, Dương Đình Thiên phía sau bọn họ cũng bị dọa hoảng sợ, nhanh chóng cầm trường thương chạy theo, đồng thời âm thầm thiêu đốt năng lượng tiêu chuẩn, chú ý quan sát hành động của đám người kia. Chỉ cần bọn họ dám nảy sinh ý định cướp đoạt Thiên Sinh Vũ Khí, thì hẳn sẽ lập tức ra tay giết người để chấn nhiếp... Giết chóc, đối với Dương Đình

Thiên đã quá quen thuộc!

Nhưng không giống với suy đoán của hắc, đám người kia không có hành động gì khác thường, tỉ như cướp đoạt Thiên Sinh Vũ khí, hay thừa cơ tấn công Bùi Kiêu và Ngụy Ngưu Đầu gì đó, mà bắt đầu chia nhau ra, cẩn thận canh gác xung quanh Bùi Kiêu. Linh hồn nào không có Thiên Sinh Vũ Khí thì đứng ngoài cùng, còn linh hồn nào có Thiên Sinh Vũ Khí thì xếp vào vòng trong, trên mặt mỗi người đều lộ rõ sự thận trọng, dường như lo sợ sẽ có chuyện sơ suất gì đó xảy ra.

Vị trí của người đàn ông trung niên gần với Bùi Kiêu nhất, lão cười với Bùi Kiêu, nói: "Anh mau trấn áp cơn chấn động chấp niệm này đi, để chúng tôi bảo vệ xung quanh cho. Anh cứ yên tâm, dù có phải liều cái mạng nhỏ, chỉ cần chúng tôi còn sống, sẽ không có một còn quý quái nào tiến tới gần anh được!" Nói xong, tay lão cũng siết chặt cây Song Thủ Chiến Phủ, chăm chú quan sát chung quanh.

Bùi Kiêu nhìn về phía Dương Đình Thiên đang chạy lại ngoài xa, cả hai đều thấy được một tia khác thường trong mắt đối phương. Bọn hắc đã hiểu đám người này đang làm gì rồi, bọn họ muốn bảo vệ cho kẻ vừa Giải Phóng, Bùi Kiêu. Nhìn động tác bọn họ thành thạo như thế, có vẻ như trước kia cũng đã từng làm nhiều lần, có thể đây là một thông lệ của giới linh hồn.

Chấp niệm trong cơ thể Bùi Kiêu chỉ hơi không ổn định, vẫn chưa đến mức chấn động, tuy nhiên nếu đã lập được uy rồi, hắc cũng không muốn biểu hiện quá mức nổi trội nữa. Vì vậy, sau khi gạt đầu nhẹ một cái, hắc liền nhắm mắt ngồi yên, đồng thời cũng hấp thu một ít năng lượng tiêu chuẩn đang lơ lửng trong không trung. Khoảng năm, sáu phút sau, ước chừng thời gian đã đủ, hắc mở mắt nhìn mọi người xung quanh, nói: "Vất vả cho mọi người quá, cơn chấn động chấp niệm của tôi đã được trấn áp rồi."

Mọi người đều nhẹ thở phào, sau đó đều vui vẻ ra mặt, thả lỏng tâm tình, có nhiều người còn vui vẻ quan sát cổ đại pháo cận đại bên kia.

Bùi Kiêu yên lặng một lúc, sau đó mới cười nói với người đàn ông trung niên: "Không biết ông họ là gì? Tôi còn chưa được biết tên họ của ông."

Người đàn ông trung niên cười ha ha, trả lời: "Tôi tên là David Robert, anh cứ gọi tôi là David."

Bùi Kiêu gật đầu nói: "Ha ha, không giấu gì ông, tôi quả thật là gã Cao Đẳng Tránh Thoát Giả thứ chín, Bùi Kiêu. Bởi vì thời gian tử vong quá ngắn, cho nên còn chưa biết rõ về giới linh hồn, đặc biệt là những chú ý khi chiến đấu đoàn đội, ông có thể giảng giải sơ lược cho tôi được không? Ví dụ như vừa rồi tại sao lại phải bảo vệ cho tôi ấy."

David ngấn ra một hồi, sau mới lên tiếng: "A, hóa ra là anh không biết... Trong giới linh hồn có một quy định bất thành văn, đó là nếu như một linh hồn có thể sử dụng Giải Phóng, thì kẻ đó chính là chiến lực không thể thiếu của toàn giới linh hồn, có địa vị còn vượt qua Tránh Thoát Giả, Linh Hồn Đặc Thù, thậm chí Cao Đẳng Tránh Thoát Giả. Vì vậy, Tự Do Linh Hồn hoặc đoàn đội linh hồn của bất cứ quốc gia nào, một khi gặp một linh hồn vừa sử dụng Giải Phóng, bất kể quốc tịch, bất kể ân oán, nhất định phải bảo vệ kẻ đó đến cùng. Còn nếu như gây tổn thương cho kẻ đó, thì đoàn đội này, hoặc cá nhân này sẽ bị giới linh hồn trên toàn thế giới chế tài và đuổi giết!"

"Ha ha, tôi nghĩ anh cũng biết rằng linh hồn sử dụng Giải Phóng tuy có thể giết được quỷ quái Chân Ma cấp, nhưng sau đó, chấp niệm sẽ bị chấn động một khoảng thời gian. Khi đó linh hồn này gần như không còn sức chiến đấu nữa, ngoài ra không rõ vì lý do gì, linh hồn này sẽ trở thành một thứ cực hấp dẫn đối với quỷ quái chung quanh, cho nên mới có quy định như vậy."

Bùi Kiêu như có điều suy nghĩ, gật gật đầu, hẳn nhớ đến tình hình từng phát sinh tại ảo giới Phong Đô, khi đó Cung Diệp Vũ cũng vừa sử dụng Giải Phóng nên bị chấn động chấp niệm. Đúng lúc ấy, quả nhiên đã có hai con quỷ quái Chân Ma cấp tập kích bọn hắn, không lẽ là vì bị Cung Diệp Vũ hấp dẫn mà đến hay sao?

David còn chưa dừng lại, nói tiếp: "Đúng rồi, việc này có thể anh cũng không biết đâu nhỉ? Là thế này, khi tiêu diệt quỷ quái Chân Ma cấp, toàn bộ linh hồn có mặt đều sẽ được hưởng một phần lợi tức từ món Thiên Sinh Vũ Khí thu được, không cần biết linh hồn đó có tham gia chiến đấu hay không... Đường nhiên, quyền

sở hữu sẽ thuộc về linh hồn hoặc đoàn đội có đóng góp nhiều nhất, những người chung quanh chỉ được hưởng chút lợi tức trong đó mà thôi. Cho nên anh cứ việc yên tâm, món Thiên Sinh Vũ Khí kì lạ này chính là của anh, chỉ cần mỗi người các anh đưa cho chúng tôi 100.000 Euro là được." Nói xong, lão phá lên cười.

Bùi Kiều cảm thấy dở khóc dở cười, khoát tay nói: "Chớ nói là 100.000 Euro, nói thật với ông, gia tài của tôi cũng chỉ có vài chục nghìn nhân dân tệ mà thôi, tôi còn đang muốn đòi tiền đây."

Nét mặt David và một vài linh hồn đứng gần đó lập tức lộ vẻ khó tin, David nói: "Không thể nào? Chỉ có 100.000 Euro thôi mà, đối với Trách Thoát Giả như tôi thì không tính là gì, những người có Thiên Sinh Vũ Khí cũng không phải là cần thiết lắm. Nhưng đối với một vài Tự Do Linh Hồn thì khác, số tiền đó đủ để họ mua một số năng lượng tiêu chuẩn đủ dùng trong nửa năm, anh không phải là hám tiền đến mức như vậy chứ?"

Tuy Bùi Kiều đã biết rằng Tự Do Linh Hồn trong giới linh hồn rất giàu có, nhưng chẳng qua đó chỉ là trên lý thuyết mà thôi. Dù sao hắn cũng chưa từng trải qua việc làm nhiệm vụ cho tổ chức linh hồn để tích lũy tiền tài và điểm số, rồi lại dùng điểm số để đổi lấy Thiên Sinh Vũ Khí gì đó. Gần như có thể nói, hắn từ lúc bắt đầu, đã trèo lên cấp cao trong linh hồn giới, cho nên tiền tài của thế tục hắn chẳng có bao nhiêu.

Bùi Kiều yên lặng hồi lâu, bất chợt phá lên cười, nói: "Hay là... tôi dùng cái này để thay thế đi, mỗi người một điều nhé, được không?" Nói xong, hắn liền lấy một gói thuốc lá từ trong ngực ra, đưa cho David một điều.

David nghi hoặc nhận lấy, tuy nhiên khi nghe xong, sắc mặt liền biến đổi, nói: "Không thể nào? Thực Phẩm Chấp Niệm? Anh tính dùng cái này để thay thế sao? Anh chịu thiệt lớn rồi."

Bùi Kiều vẫn vừa cười vừa nói như cũ: "Không việc gì, không việc gì. Nếu như ông đã cảm thấy rằng tôi chịu thiệt thòi, như vậy thì cứ dùng thứ này để thay thế đi." Nói xong, hắn liền đưa cho tất cả mọi người ở đây, mỗi người một điều thuốc, kể cả Dương Đình Thiên đang đứng bên cạnh yên lặng quan sát mọi việc.

Về mặt hơn hai mươi người lúc này đã bị thay thế về kinh ngạc tốt độ, đặc biệt là những Tự Do Linh Hồn bình thường kia, khi nhận được điều thuốc, bọn họ gần như run rẩy cả người, giống như không thể tin nổi vậy. Sau nửa ngày, bọn họ mới đồng thanh reo mừng, lại còn dùng tiếng Đức hô vang những từ ngữ ca ngợi.

Bùi Kiêu thuận tay đốt một điếu, rít mạnh một hơi, sau đó nói với David: "Nếu như việc ban thưởng đã hoàn tất, vậy thì nên bàn về hành động kế tiếp đi thôi. Mọi người thấy sắp xếp của tôi lúc này thế nào?"

Đám người này, ngoại trừ David không kèm chế nôi, đã đốt điếu thuốc rồi hút lấy hút để, những người còn lại đều cẩn thận cất điếu thuốc của mình đi. Đến giờ phút này, bọn họ mới yên lặng nhìn về phía Bùi Kiêu, sau ân huệ này, thái độ bọn họ đối với Bùi Kiêu đã không còn khinh thường nữa, ngược lại, trong ánh mắt lúc này mang theo sự kính sợ và cảm kích.

Sau khi nghe câu hỏi của Bùi Kiêu, một vài Tránh Thoát Giả mới bắt đầu tỏ vẻ nghiêm túc suy nghĩ, hoàn toàn trái ngược với thái độ bác bỏ thẳng thừng lúc đầu. David vừa hít khói vừa hỏi: "Tại sao anh lại phải vội vàng tiến vào khu vực trung tâm như vậy? Nơi đó có đến ba quý quái Chân Ma cấp đấy, tuy rằng anh biết Giải Phóng và có thêm một con quý quái Chân Ma cấp làm trợ lực, nhưng như vậy vẫn hết sức mạo hiểm. Không bằng bây giờ tìm cách hợp nhất các đoàn đội còn lại, mấy trăm người cùng nhau xông lên sẽ có thêm phần nắm chắc. Tuy rằng như vậy anh sẽ khó có thể đoạt lấy món Thiên Sinh Vũ Khí được thực thể hóa ra, nhưng nếu so với tính mạng thì..."

Bùi Kiêu chột cắt lời: "Không phải, là do lo lắng cho tính mạng của chúng ta, nên tôi mới muốn tiến vào trung tâm ngay lập tức... Lúc này ông cũng đã nói, con quý quái hình dạng ác ma kia đang không ngừng trở nên mạnh mẽ hơn. Nói cách khác, thời gian càng dài, nó sẽ càng mạnh. Có lẽ các người cũng đã có nghe nói, trước khi tôi đến Nam Bắc Chiến Trường, đã từng cùng Cung Diệp Vũ tiến vào ảo giới Phong Đô. Khi đó chúng tôi đã gặp một sự cố bất ngờ, có mấy con quý quái Chân Ma cấp bỗng dưng xuất hiện và chiến đấu với nhau, trong cuộc chiến đó... Chúng tôi đã đụng độ quý quái Ma Vương cấp!"

Ba chữ Ma Vương cấp như có một sức hút kì lạ, hơn hai mươi người ở đây vốn còn đang xôn xao về việc mới nhận được thuốc lá bổ sung chấp niệm, nhưng sau khi ba chữ ấy được nói ra, bọn họ liền trở nên im lặng ngay lập tức, đồng thời nhìn về phía Bùi Kiêu với ánh mắt khó tin.

Bùi Kiêu cũng không để tâm, nhìn bọn họ nói: "Quá trình chiến đấu tôi sẽ không nói tỉ mỉ, nhưng tôi và Cung Diệp Vũ đã suýt phải bỏ mạng trong trận chiến ấy. Ma Vương cấp là cấp độ gần như không có đối thủ, nếu chúng tôi không nhân lúc nó tạm thời suy yếu vì chuẩn bị thăng cấp, không chừng kẻ phải chết lại chính là chúng tôi... Vì vậy, bằng bất cứ mọi giá, không được để cho con quỷ quái hình dạng ác ma kia trở thành Ma Vương cấp, tuy không giết được nó, nhưng nếu xông đến càng sớm, càng có nhiều cơ hội quấy nhiễu nó, làm giảm tốc độ thăng cấp của nó. Chính vì vậy, tôi mong muốn những ai không có Thiên Sinh Vũ Khí mau chóng ra ngoài thông báo tình hình, còn chúng ta thì lập tức đi sâu vào trong, các người thấy thế nào?"

David yên lặng một lúc, hẩn nhìn quanh đám người một lượt, sau đó gật đầu một cái thật mạnh, nói: "Được! Tôi sẽ theo anh! Tôi cũng đại diện cho mọi người tán thành sự sắp xếp của anh, nhưng mà... Sự thật mất lòng, đoàn đội của chúng tôi không phải trực thuộc chính phủ, chúng tôi tiến vào ảo giới này, vốn là vì nếu may mắn tiêu diệt được một con quỷ quái Chân Ma cấp, sẽ có thể lấy được Thiên Sinh Vũ Khí. Nhưng hiện giờ đã chết mất hơn trăm người, do đó cần một lượng tiền lớn để an ủi gia đình của bọn họ. Nói thật, khoản tiền này, cho dù là đám Tránh Thoát Giả chúng tôi có vét hết tài sản cũng không đủ, cho nên... Nếu như trận này thắng lợi, và chúng tôi còn có thể sống sót, anh có thể trả thù lao cho chúng tôi bằng một món Thiên Sinh Vũ Khí không?"

Bùi Kiêu ngẩn ra, rồi lại bắt đầu cười tủm tỉm, làm cho vẻ mặt của đám người trở nên khó coi, sau đó hẩn mới gơ hai ngón tay lên, nói: "Hai món Thiên Sinh Vũ Khí... Tôi dùng hai món Thiên Sinh Vũ Khí làm thù lao! Cho dù mọi người có chết hết toàn bộ, tôi cũng sẽ giao hai món Thiên Sinh Vũ Khí này cho nhóm Tự Do Linh Hồn đi báo tin, ngoài ra cũng sẽ giao toàn bộ Thiên Sinh Vũ Khí của những người đã chết cho họ, như thế được không?"

Mọi người đầu tiên là sững sờ, sau đó đều mừng rỡ như điên. Dựa theo giá cả của Thiên Sinh Vũ Khí ở thị trường Châu Âu, nếu là vũ khí cấp Chân Ma có thuộc tính riêng, giá chợ đêm lên đến một tỷ Euro trên một trăm đơn vị dung lượng, cao hơn so với không có thuộc tính khoảng mười lần. Do đó, hai món Thiên Sinh Vũ Khí cấp Chân Ma là quá đủ để bọn họ chi khoản tiền an ủi, mà có khả năng là sẽ tiết kiệm được một món cũng nên.

"Tốt! Chúng tôi sẽ theo anh!"

Như vậy, tổng cộng có mười hai Tự Do Linh Hồn ở lại, trong đó có ba Tránh Thoát Giả và chính Tự Do Linh Hồn có Thiên Sinh Vũ Khí... Đương nhiên, ngoại trừ ba Tránh Thoát Giả ra, Thiên Sinh Vũ Khí của chín người kia dung lượng chỉ đạt xấp xỉ mười đơn vị mà thôi. Hơn nữa, trong ba Tránh Thoát Giả cũng chỉ có Thiên Sinh Vũ Khí của David là có thuộc tính. Nhưng dù vậy, theo lời của David, đoàn đội của bọn họ cũng coi như khá mạnh, gần như là một phần ba thực lực của tổ chức linh hồn Đức.

Sự lo lắng trong lòng Bùi Kiêu càng thêm trầm trọng. Ngay đến một phần ba thực lực của giới linh hồn của một quốc gia, cho dù cố gắng cách mấy cũng chỉ có thể giết được một con quỷ quái Chân Ma cấp hạng bát, vậy thì dùng được vào việc gì nữa đây?

(Xem ra con đường phía trước thật là dài...)

Mặc kệ thế nào, nếu đã quyết định tiến lên, mọi người cũng không chần chừ nữa. Sau khi Bùi Kiêu thu một cây thương, một cái khiên tròn và khẩu đại pháo hình thù kì lạ vào trong Nhẫn U Minh, cả bọn liền lập tức lên đường, hẳn cũng chưa kịp kiểm tra dung lượng của mấy món Thiên Sinh Vũ Khí này. Dù sao cũng là Thiên Sinh Vũ Khí do quỷ quái Chân Ma cấp thực thể hóa ra, chắc hẳn sẽ tốt hơn nhiều so thực thể hóa từ quỷ quái Nhập Ma cấp đỉnh phòng.

Không nói chuyện này nữa, sau khi mọi người rời đi được vài phút, ở nơi đó có một đoàn đội hơn sáu mươi người tiến đến, trong đó, có một người là Tự Do Linh Hồn thuộc đoàn đội của David. Khi vừa đến gần, gã đã chỉ tay vào cái hố trên mặt đất, nói: "Thấy chỗ này không? Đây chính là nơi diễn ra trận chiến. Vị Cao Đẳng

Tránh Thoát Giả thứ chín ấy thật là mạnh, chẳng những có thể triệu hồi quỷ quái Ngưu Đầu Chân Ma cấp, mà ngay cả hắc cũng có thể Giải Phóng Thiên Sinh Vũ Khí, hoàn toàn không giống một tay mơ vừa chết vài tháng chút nào."

Sắc mặt hơn sáu mươi người ở đấy đều lộ vẻ kì quặc, ban đầu còn là nửa tin nửa ngờ, sau đó lại là không thể tin được, bởi vì tin tức này thật sự dọa người. Một kẻ vốn bị phần đông trong giới linh hồn gán ghép với cái tên "người may mắn", cho dù sau này có thể trở nên mạnh mẽ, nhưng ít nhất hiện giờ vẫn chỉ là một tay mơ mà thôi, không ngờ rằng thực lực lại kinh khủng đến thế? Đây là linh hồn vừa chết vài tháng ư? Dù hắc có là Cao Đăng Tránh Thoát Giả thì cũng chẳng phải là hơi quá lời rồi sao?

TỬ VONG KHAI ĐOAN

Zhttty
www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 4: Tập Kết Nào! (1, 2, 3, 4, 5)

"Đi thôi".

Sau khi hai người cẩn thận quan sát một lát, Bùi Kiều mặt tái đi thấp giọng nói. Nói rồi hẩn bèn cẩn thận quay về chỗ ẩn nấp lúc trước.

Andania ở bên cạnh đang nhìn say sưa nghe thế thoáng ngẩn ra nhưng rồi vẫn vô cùng nhu thuận theo sau Bùi Kiều. Cho đến khi hai người cẩn thận ẩn nấp trở về khu vực tràn ngập khói lửa trước kia rồi, Andania mới ngạc nhiên nói: "Ma quỷ trong Vùng Đất Hoang Tưởng đang tiến hành công kích bọn chúng. Như vậy dù ba con ma quỷ này có thực lực cấp Chân Ma thì phỏng chừng cũng sẽ bị biến quỷ đè cho chết. Quá là nhiều quỷ quái đi, tôi cũng là lần đầu tiên thấy..."

Bùi Kiều xanh mặt nói: "Không, không phải như thế. Mặc dù lũ quỷ kia đang vây công chúng nhưng trên thực tế cũng đang không ngừng tăng cường thực lực của chúng, hoặc ít ra là tăng cường thực lực con ác ma kia. Tối đa trong 24 tiếng đồng hồ nữa, con ác ma kia nói không chừng sẽ có thể đột phá ngưỡng cấp Chân Ma đạt tới thực lực cấp Ma Vương không hoàn chỉnh. Nếu thực là tới lúc đó thì trừ khi là lập tức tìm được Cung Diệp Vũ từ Trung Quốc tới, không thì chúng ta đều chết chắc!"

"Cấp, cấp Ma Vương?" Andania lắp bắp sợ hãi. Cô kinh ngạc đến mức gần như hét toáng lên nhưng có điều lại lập tức phục hồi lại tinh thần, vội dùng bàn tay nhỏ bưng kín miệng mà nói: "Cấp Ma Vương không phải chỉ là đẳng cấp mà các nhà khoa học dự đoán sao? Sao mà có thể có thật được? Hơn nữa, dù đẳng cấp này có thật thì vì sao hàng tá ma quỷ phổ thông vây công lại là giúp cho ba con ma quỷ cấp Chân Ma chứ?"

Bùi Kiều không chần chừ mà nói thẳng luôn: "Là vì hấp thụ. Hiện nay, Thế giới Tâm Linh chỉ biết rằng sau khi một ma quỷ hấp thụ số lượng lớn nghiệp chướng xong, thực lực sẽ dần dần tăng lên, hình thể cũng sẽ trở nên rất to lớn, thế nhưng có rất ít người biết rằng khi ma quỷ hấp thụ nghiệp chướng đến điểm giới hạn sẽ có khả năng rất lớn tăng lên đẳng cấp thực lực của nó. Chẳng hạn như từ cấp Nhập Ma tăng lên cấp Nhập Ma đỉnh phong, từ cấp Nhập Ma đỉnh phong tăng tới cấp Chân Ma."

Andania cũng nói một cách kỳ quái: "Cái này tôi cũng biết. Đã từng có tổ chức tâm linh của một quốc gia làm thực nghiệm thế này, đem lượng lớn nghiệp chướng nhồi vào một ma quỷ cấp Nhập Ma đỉnh phong. Kết quả con ma quỷ cấp Nhập Ma đỉnh phong đó biến thành ma quỷ cấp Chân Ma, mà tổ chức tâm linh nước đó cũng bị thương chí mạng, về sau không phát triển thêm được chút nào. Có điều, cũng không chỉ mình nước này đã tiến hành thực nghiệm đó. Hai năm trước, nước Mỹ cũng đã làm thực nghiệm này, hơn nữa còn có thêm ba lớp tường siêu hợp kim điện từ, lại chọn ma quỷ lấy ảo thuật làm chính để nhồi. Vì thế nên dù có thành cấp Chân Ma cũng không thể phá bỏ lớp tường siêu hợp kim điện từ. Ấy thế nhưng dù cho họ có nhồi lượng lớn nghiệp chướng vào con ma quỷ này, thậm chí đã đạt tới cấp Chân Ma đỉnh phong, bộc lộ ra trường khí có thể thấy bằng mắt thường nhưng vẫn không khiến nó tăng lên cấp Ma Vương được. Con quỷ này sau cùng lại tự bạo tiêu tan. Đây là tình huống mà cả nhà khoa học cũng không thể giải thích. Thế nên... thực sự có ma quỷ cấp Ma Vương ư?"

Những tin tình báo này Bùi Kiều cũng biết. Trong một tháng ở trong nhà hấp thụ đồ ăn chấp niệm, hẳn không ngồi suông ăn chơi hưởng thụ mà nhờ Dương Húc Quang sưu tầm cho hẳn rất nhiều tài liệu về các mặt của Thế Giới Tâm Linh. Đối với hẳn mà nói, những tài liệu này cũng quan trọng giống như kinh nghiệm chiến đấu hay Vũ Khí Thiên Sinh vậy. Nói cho cùng hẳn chỉ mới tiếp xúc với Thế giới Tâm Linh mấy tháng mà thôi. Một phần về nghiên cứu thăng cấp ma quỷ cũng được đề cập trong tài liệu, đặc biệt nói đến tình huống ma quỷ ở sau cùng tự bạo tiêu tan và có thật có ma quỷ cấp Ma Vương hay không đã trở thành tiêu điểm tranh luận của các nhà khoa học Thế giới Tâm Linh.

Cũng chính vì vậy nên lúc đầu khi phát hiện ra Đầu Trâu Mặt Ngựa cấp Ma

Vương ở Vùng đất Hoang Tường, Phong Đô thì trừ Bùi Kiêu ra, mấy người Dương Húc Quang mới có thể kinh ngạc như vậy. Có điều lúc đó Bùi Kiêu chưa biết hết những thứ này mà thôi.

Thế nhưng giờ Bùi Kiêu đã hiểu rồi. Hắn nghiêm túc nói: "Không chỉ quả thực có ma quỷ cấp Ma Vương, hơn nữa muốn tạo ra ma quỷ cấp Ma Vương không đơn thuần là nhồi nhét nghiệp chướng dư giả là đủ mà nhất định phải cần nuốt lượng lớn ma quỷ. Có lẽ là phải hấp thu năng lượng cơ bản của những ma quỷ này, cũng có thể là phải hấp thu những thứ còn lại sau khi chúng tiêu tan. Ấy thế nhưng đại đa số người không biết rằng ma quỷ cấp Chân Ma đỉnh phong cần nuốt lượng lớn ma quỷ khác hoặc ma quỷ cùng cấp thì nó có thể tiến cấp trở thành ma quỷ cấp Ma Vương!"

Andania bấy giờ mới kinh ngạc kêu lên: "Ai chà, còn có cả phân tích như thế ư? Phải rồi, hàng loạt Bộ Binh Xương Khô vừa rồi mới nhìn thấy, một khi chúng nó bị đánh cho tiêu tan lập tức có rất nhiều nghiệp chướng bị trện đồ phù văn hấp thu hết. Nói như vậy, con ma quỷ kia đang trùng kích cấp Ma Vương ư? Trời ạ!"

"Không sai!" Bùi Kiêu nghiêm túc nói: "Bởi thế, hàng loạt ma quỷ phổ thông này chẳng những không phải là đến giúp chúng ta mà đang hại ngược. Nếu cứ tiếp tục có lượng lớn Bộ Binh Xương Khô, Kỳ Binh Xương Khô, thậm chí là ma quỷ cấp Nhập Ma đỉnh phong nhằm vào ba con ma quỷ cấp Chân Ma triển khai tấn công thì thời gian dành cho chúng ta sẽ tối đa còn hai mươi tư canh giờ, rồi Chiến trường Nam Bắc này rất có khả năng sẽ xuất hiện một con ma quỷ cấp Ma Vương!"

Đương nhiên là con ma quỷ loại ác ma này tối đa chỉ có thể trở thành cấp Ma Vương không hoàn thiện thôi, giống như Đầu Trâu Mặt Ngựa trong Vùng Đất Hoang Tường ở Phong Đô ban sơ. Dầu sao lúc đó là con Đầu Trâu cấp Ma vương cần nuốt Mặt Ngựa rồi mới rốt cuộc trở thành cấp Ma Vương chân chính.

(Dù sao thực lực của một cấp thật sự chênh lệch quá nhiều, hầu như đã không phải là lấy số lượng có thể địch nổi. Giống như cấp Nhập Ma và Chân Ma, quả tình là chênh lệch như trên trời với dưới đất. Mà tới cấp Ma Vương thì chênh lệch càng tăng khủng khiếp. Bởi vốn dĩ thực sự thăng cấp cũng không phải chuyện gì đơn

giản.)

Bùi Kiêu âm thầm tự định ra đối sách trong lòng. Không bao lâu, hắn và Andania về tới chỗ những người vẫn đang chờ đợi trong khói lửa ngập tràn. Vốn chỉ là ẩn núp trinh sát mà thôi, với lại Ngụy Đầu Trâu cũng xen lẫn giữa đoàn người, có một ma quỷ cấp Chân Ma như thế tọa trấn nên tuyệt không có con ma quỷ dui mù nào dám qua cửa bông đùa, dù sao trường khí cũng không phải đồ bỏ. Chính vì biết điều này nên Đại Vệ và bọn tay chân của gã mới có thể hưởng phần, đều ngồi xuống đất nghỉ ngơi như thể đương nhiên phải thế như vậy.

Nhìn thấy hai người Bùi Kiêu trở về, đám người kia liền đứng lên. Tất cả đều vội vàng hỏi thăm tình hình ở trung tâm khu vực. Bùi Kiêu cũng không dấu diếm nói ra hết toàn bộ tình hình đã thấy dọc đường, đồng thời nói ra suy đoán khả năng ra đời ma quỷ cấp Ma Vương. Lập tức, tất cả mọi người trầm mặc lại, trong lúc nhất thời tất cả đều yên lặng nhìn vào Bùi Kiêu hoặc là Đại Vệ.

Dù sao thì từ lúc bắt đầu bọn họ cũng đã nghĩ sẽ đi theo Bùi Kiêu thẳng đến khu vực trung tâm. Cái chính cũng không phải vì hai kiện Vũ Khí Thiên Sinh, cái đó hoàn toàn là phụ mà nguyên nhân thực sự khiến bọn họ nguyện ý đi theo là vì sự có mặt của Ngụy Đầu Trâu. Một Ngụy Đầu Trâu với thực lực vượt xa ma quỷ ở Chiến trường Nam Bắc như vậy tương đương với việc đảm bảo cho mạng sống của bọn họ. Huống chi tuy Bùi Kiêu cũng không phải cường giả cấp Chân Ma nhưng thực lực của hắn tuyệt đối sẽ không yếu hơn ma quỷ cấp Chân Ma thông thường. Hắn còn có thể sử dụng "Giải Phóng", đó mới là điểm quan trọng!

Ấy thế mà giờ Bùi Kiêu lại nói cho họ biết rằng rất có thể tiếp theo bọn họ sẽ phải đối mặt ma quỷ cấp Ma Vương. Cái này đã không còn đơn giản như ma quỷ cấp Chân Ma. Tuy rằng bọn họ không biết đến sự kinh khủng của ma quỷ cấp Ma Vương nhưng từ chênh lệch thực lực giữa cấp Nhập Ma và Chân Ma cũng có thể nhìn ra được ma quỷ cấp Ma Vương kinh khủng đến mức nào. Đó đã không phải là chênh lệch mà người ta có thể dùng thêm vài từ là miêu tả nổi.

Bùi Kiêu vẫn khá bình tĩnh tỉnh táo. Dù phải đối mặt với ánh mắt mong chờ của mọi người thì hắn vẫn nhoen cười nói: "Yên tâm đi. Tôi không tự đại đến mức đó

đầu. Mặc dù hiện giờ ma quỷ loại ác ma kia còn chưa đạt đến cấp bậc Ma Vương nhưng từ trường khí của nó đến xem thì có khả năng thực lực còn mạnh hơn Ngụy Đầu Trâu. Thế nên tôi đã không lỗ mãng dẫn các vị xông lên tìm chết, thế hoàn toàn là tìm cách giết người thôi. Mục tiêu của tôi không phải điều đó. Nếu chúng ta đã không cách nào dựa vào chính mình để đánh bại con ma quỷ loại ác ma kia thì điều duy nhất chúng ta có thể làm bây giờ là trì hoãn tốc độ trở nên mạnh mẽ của nó, chí ít là không để cho nó trở thành ma quỷ cấp Ma Vương trước khi đại bộ phận viện trợ đến."

Đang lúc mọi người bắt đầu xuất phát nhằm về trung tâm khu vực thì các Linh Hồn Tự Do không có Vũ Khí Thiên Sinh cũng xuất phát tới lối vào Chiến trường Nam Bắc. Nhiệm vụ của bọn họ rất đơn giản, đó là truyền tình hình hiện thời tại Chiến trường Nam Bắc ra ngoài khiến đoàn đội bên ngoài nhanh chóng phái viện quân tới. Suy cho cùng, dù là ma quỷ cấp Chân Ma đang tụ tập cùng một chỗ với mọi người hay ma quỷ loại ác ma đang hấp thu nghiệp chướng màu đen trở nên mạnh mẽ đều là tin tức tương đối kinh người. Bởi như thế, khi tụ tập đủ một, hai nghìn Linh Hồn Tự Do thì các đoàn đội nhất định sẽ tiến vào Chiến trường Nam Bắc để đi tới vùng đất trung tâm nơi này.

Nguyên nhân chủ yếu nhất là vì dù ma quỷ cấp Chân Ma tựa như tử thần chuyên tàn sát Linh Hồn Tự Do nhưng cũng là bảo tàng di động chắc chắn có thể hiện thực hóa Vũ Khí Thiên Sinh, nói chính xác ra thì tựa như quái boss trong game online vậy. Bình thường, phần lớn ma quỷ cấp Chân Ma hoặc đi lang thang khắp chốn hoặc nấp giữa vô số ma quỷ phổ thông, chỉ có đoàn đội của tổ chức cấp quốc gia mới có thể giải quyết nhiều ma quỷ phổ thông như vậy để tìm thấy nó, có thể nói là một việc cực khó khăn. Thế mà lúc này có đến ba con tập trung ở một chỗ, nếu có một đến hai nghìn Linh Hồn Tự Do cùng xuất kích thì muốn ăn hết chúng nó cũng không tính là chuyện quá mức khó khăn.

Người mà Bùi Kiêu nói tới chính là những người này. Hẳn tin rằng dưới sự thúc đẩy của lợi ích, số nhân viên tới tuyệt đối sẽ không ít hơn một nghìn, trong đó sẽ có ít nhất hai mươi Tránh Thoát Giả, thậm chí nói không chừng còn có một, hai Tránh Thoát Giả cấp cao. Cho đến khi đó, cơ hội chiến thắng ma quỷ loại ác ma mới có thể tăng nhiều lên. Có điều trước đó, ắt hẳn phải tuyệt đối không để cho ma quỷ loại

ác ma tiến giai thành cấp Ma Vương không hoàn chỉnh, nếu không tất cả bọn họ đều phải chết... Trừ khi là xuất hiện dạng người mạnh nhất như Cung Diệp Vũ, không thì chỉ dựa vào nhân số cũng căn bản không làm nên chuyện gì.

"Kế hoạch của tôi là như thế này..." Bùi Kiêu nhìn thăm dò những người xung quanh, hắc cười và nói ra dự định của mình.

Nếu phương pháp gia tăng sức mạnh của ma quỷ loại ác ma là giết chết ma quỷ xung quanh trận đồ phù văn, sau đó hấp thu nghiệp chương và năng lượng cơ bản của chúng thì tức là chỉ cần ngăn cách ma quỷ xung quanh nó, khiến xung quanh nó không có ma quỷ tồn tại thì nhất định tốc độ trở nên mạnh mẽ của nó sẽ giảm trên diện rộng. Và lại nó canh giữ ở giữa trận đồ phù văn nên không thể di chuyển ra ngoài tấn công mọi người... Như vậy, tấn công ma quỷ phổ thông vậy công nó chính là cách để ngăn cản nó trở nên mạnh hơn!

"Không chỉ như thế. Trong khi chúng ta tấn công những ma quỷ phổ thông này, con ma quỷ loại ác ma có thể sẽ đứng im canh giữ, thế nhưng hai con ma quỷ cấp Chân Ma còn lại sẽ có thể chạy đến tấn công chúng ta. Khi đó hãy nhân cơ hội mà xử lý luôn chúng nó. Cứ như vậy, sẽ chỉ còn lại một con ma quỷ cấp Chân Ma đỉnh phong, đợi được viện quân tới rồi chúng ta sẽ không phải ngại nó nữa."

Đó là kế hoạch của Bùi Kiêu. Dùng phương pháp trái ngược không đi tấn công ma quỷ ác ma mà tấn công kẻ địch của nó là mấy vạn Bộ Binh Xương Khô, Kỵ Binh Xương Khô phổ thông các loại, như thế sẽ giảm mạnh tốc độ ma quỷ loại ác ma trở nên mạnh mẽ và để trì hoãn thời gian.

Mọi người lại thương lượng một phen. Tuy nói số lượng ma quỷ phổ thông nhiều lên hàng vạn nhưng có Ngụy Đầu Trâu làm lá chắn thịt và chiến lực chính nên lũ ma quỷ này cũng không tạo thành phiền toái gì, chỉ cần mọi người cẩn thận chút không để lượng lớn ma quỷ bao vây là được. Vì lẽ đó mọi người không có chút chần chừ nào thêm, đều cùng nhau đi theo Bùi Kiêu tiến về trung tâm chiến trường.

Mà lúc này đây, đội ngũ Linh Hồn Tự Do kia đã xuất phát từ lâu, giờ bọn họ đã tiến đến rất gần cửa vào Chiến trường Nam Bắc. Vốn dĩ lấy tốc độ của bọn họ tuyệt đối không có khả năng đi tới cửa Chiến trường Nam Bắc nhanh như thế, nhưng bởi

vì dọc đường gặp đoàn viên của nhóm Ước Hàn, Ước Hàn biết được tình huống khẩn cấp đã không suy nghĩ nhiều lập tức sai một gã linh hồn đặc thù trong nhóm đi cùng nhóm người báo tin này.

Năng lực của gã linh hồn đặc thù này có phần vô tích sự là khiến những người xung quanh có thể thiêu đốt thêm nhiều năng lượng cơ bản khiến tốc độ tiến lên tăng gấp mấy lần. Trên thực tế, lúc năng lực của tên này phát động thì những người xung quanh ngoài di chuyển ra, năng lượng cơ bản cũng không thể gia tăng thêm sức lực hay phản ứng... vv gì cả. Nói cách khác, ở trong chiến đấu nó gần như chẳng hữu dụng.

Song lại vừa khéo phù hợp trong trường hợp cần truyền tin này...

Bởi vì thế, nhóm Linh Hồn Tự Do này đã đi tới lối vào Chiến trường Nam Bắc trong thời gian cực ngắn. Mà ở nơi này vẫn còn có một đoàn đội hơn trăm người đang tuyển thành viên lẻ tẻ. Khi bọn họ nhìn đến nhóm người này vội vã chạy về, phản ứng đầu tiên là như thể phía trước có đoàn đội toàn diệt.

"Không, tuy là bọn tôi gần như bị diệt hết nhưng vẫn đang ở tiền tuyến chiến đấu kiên cường. Vì ở khu vực trọng yếu của Chiến trường Nam Bắc, chúng tôi đã phát hiện một con ma quỷ loại ác ma cấp Chân Ma cùng bốn con ma quỷ cấp Chân Ma nữa, không ngờ rằng chúng nó..."

Người ăn nói tốt nhất trong nhóm linh hồn tự do này liền đem tình hình ở khu vực trung tâm Chiến trường Nam Bắc nói ra oang oang. Đoàn đội này chỉ có hai Trách Thoát Giả, rõ ràng là đoàn đội phổ thông dân gian phi chính phủ mà thôi. Mục tiêu của bọn họ chỉ là những ma quỷ cấp Nhập Ma đỉnh phong, gặp phải cấp Chân Ma chỉ có thể vắt giò chạy trốn, giờ lại nghe thấy chuyện còn đáng sợ hơn đụng phải cấp Chân Ma, nhất thời người của đoàn đội này bị chuyện trải qua của hơn hai mươi người Đại Vệ khiến cho sợ hãi vô cùng, đặc biệt là khi nghe thấy Bùi Kiêu không chỉ có thể triệu hoán một con Đầu Trâu khổng lồ cấp Chân Ma siêu mạnh mà bản thân còn có thể "Giải Phóng", nhiều Linh Hồn Tự Do trong đám người này đều kêu lên ngạc nhiên, có thể tưởng được bọn họ bị rung động ra sao.

Hai gã Trách Thoát Giả cầm đầu cũng không phải nhân vật lợi hại gì, bọn họ tất

nhân cũng là nằm trong nhóm bị dọa sợ. Mãi cho đến lúc gã Linh Hồn Tự Do kia kể xong tin tức ở khu vực trung tâm, một trong hai người mới lên tiếng: "Tuy là tình hình bên trong quả thực rất khẩn cấp nhưng thực lực đoàn đội bọn tôi quá nhỏ yếu... Chi bằng chúng ta cùng đi ra bên ngoài Vùng Đất Hoang Tưởng kể chuyện này cho những người khác đi. Trước khi tôi tới đây có nghe nói Varos cũng ở trong biệt thự bên ngoài. Nếu là có thêm hãn và đoàn đội của hãn, tin rằng chúng ta sẽ có khả năng cực lớn tiến vào khu vực trung tâm Chiến trường Nam Bắc."

Linh Hồn Tự Do thông báo thông tin đầu tiên là sừng sốt rồi lập tức mừng như điên nói: "Cha xứ Varos ấy hả? Vậy thì tốt quá! Nếu Cuồng Chiến Sĩ cũng gia nhập thì cơ hội thành công của chúng ta sẽ gia tăng rất lớn đấy!"

Giờ khắc này, trong một phòng lớn xa hoa ở tầng cao nhất biệt thự ở phía bên ngoài Vùng Đất Hoang Tưởng Nam Bắc, một người thanh niên tóc vàng mặc trang phục cha xứ màu trắng đang thanh nhả ngời ở cạnh chiếc bàn tròn, trước mặt gã có bày một ly cà phê màu đen. Chỉ thấy gã vừa thanh tao uống cà phê vừa ung dung xem sách trên tay, nhìn bộ dạng thực giống như thế vương tử quý tộc cổ đại.

Trong căn phòng lớn này, ngoại trừ gã ra còn có bảy người khác gồm năm nam hai nữ. Có điều năm nam một nữ thì ngồi chung một chỗ, còn cô gái có vẻ mặt lạnh lùng thì ngồi trên ghế salon, trước mặt nàng có đặt một thanh trảm mã đao lớn dài hơn ba mét chẳng hề phù hợp với vẻ ngoài mảnh khảnh của cô gái này chút nào.

"Varos! Tên ngớ ngẩn nhà anh! Tôi không phải chạy tới đây để nhìn anh uống nước buổi chiều! Không phải nói lần này nhất định phải đi vào trong Chiến trường Nam Bắc giải quyết hết tổng tư lệnh Nam quân sao? Giờ anh đang làm cái gì đây hả? Vẫn có thể ngồi nhàn nhả ở đó uống cà phê, xem Kinh Thánh nữa!" Vẻ mặt cô gái càng lúc càng lạnh lẽo, đến cuối cùng rốt cục nhin không nổi hét lớn đứng lên. Dù lời của nàng rất nóng nảy nhưng giọng nói đúng là dạng vừa mềm mại vừa dính*, với lại thân hình nàng nhỏ nhắn xinh xắn khác xa phụ nữ da trắng bình thường, tuy rằng đứng lên cũng đạt đến một mét bảy mấy nhưng chung quy vẫn khiến người ta cảm thấy có thể đặt vào lòng tay nháy múa, Hơn nữa dung mạo nàng cũng rất tinh tế, xinh đẹp, tuy đúng là mắt xanh mũi dọc dừa nhưng có đường nét tinh tế của người Châu Á.

* Chắc ý tác giả là vừa mềm mại vừa đáng yêu!!!

Người thanh niên mặc trang phục cha xứ kia chính là thủ lĩnh Tổ Chức Tâm Linh nước Mỹ, Varos, cũng là một thành viên trong Trách Thoát Giả cấp cao.

Hắn thản nhiên liếc nhìn người thiếu nữ nọ rồi lật lật Kinh Thánh trên tay mà nói: "Chúa nói có nghỉ ngơi cho tốt mới chiến đấu tốt được. Cô không cảm thấy trong buổi chiều dịu dàng này, uống chút trà chiều và đọc Kinh Thánh không phải là một chuyện cực kỳ hoàn mỹ sao? Chúng ta vừa mới đi ra từ cuộc chiến ở Hoàng Kim Quốc nên cứ thả lỏng thần kinh chút cho tốt đi đã. Chẳng hạn quyển Ông Lão Và Biển Cả lần trước tôi giới thiệu cho cô cũng không tồi đâu..."

Thiếu nữ vỗ mạnh xuống chiếc bàn tròn lớn, nói như gân là thép: "Có nghỉ ngơi cho tốt mới chiến đấu tốt... Từ lúc nào trong Kinh Thánh xuất hiện câu nói đó hả? Anh đừng tưởng rằng tôi chưa đọc qua Kinh Thánh! Còn nữa, anh uống cũng đâu phải trà mà là cà phê không đường, không sữa! Nhưng mà mấy chuyện đó cũng không phải chính, cái chính là tôi không có thời gian ngồi hầu anh uống trà buổi chiều gì hết. Tôi muốn chiến đấu ấy, tôi phải lấy được Vũ Khí Thiên Sinh ấy, tôi muốn đi đổi đồ ăn chấp niệm ấy. Còn có hơn bốn mươi chấp niệm là tôi có thể đạt được tiêu chuẩn thấp nhất năm trăm chấp niệm. Khi đó, tôi sẽ..."

Varos buông Kinh Thánh xuống, hắn chum chim cười nhìn về phía cô gái, cho đến khi thấy trên trán cô nổi gân xanh thì hắn mới mỉm cười nói: "Hắn... Thực sự quan trọng với cô vậy ư? Kể cả vứt đi chính mình cũng không tiếc? Em gái thân yêu của tôi ơi, người thích tiểu thuyết, yêu mây trắng gió lành như cô, mặc dù bị người khác gọi là Cuồng Chiến Sĩ, mặc dù cực khổ như thế cũng hoàn toàn không đáng kể ư?"

Cô gái đầu tiên là đỏ cả mặt lên rồi lập tức xanh mét một mảnh. Nàng rống to: "Không sai! Hắn đã gây nhục nhã quá lớn cho tôi, tôi nhất định phải đánh bại hắn, tôi nhất định phải trả lại nỗi nhục nhã này! Cho nên, trở thành cường giả cấp Chân Ma là khả năng nhất định phải có để đánh bại hắn. Nếu không phải thế, nếu không phải..."

"Vậy thì ngay cả cố gắng và tình ý của mình đều bị phủ bỏ phải không?" Varos

khẽ thở dài một cái, hắt lại cầm Kinh Thánh lên, vừa xem vừa nói: "Cường giả cấp Chân Ma ấy ư, không chỉ đơn thuần là dung lượng chấp niệm đạt đến năm trăm là được đâu, cần phải tìm được 'Nhân'* của mình", thực hiện 'Nhân' của mình, đồng thời thông suốt nội tâm không oán không trách, như vậy mới có thể đạt đến mức cấp Chân Ma. Em gái thân mến của tôi ơi, dựa vào tâm tính hiện giờ của cô không thể đạt đến mức độ đó đâu. Thế nên trước tiên hãy trở lại dáng vẻ mây trắng gió lành của cô đi, như vậy mới có lợi cho cô.

*Nhân trong nguyên nhân, ở đây chỉ lý do thúc đẩy.

Sắc mặt của cô gái vẫn quyết liệt như cũ, nàng lắc mạnh đầu nói: "Đánh bại hắn... Chứng minh nỗ lực và... của tôi. Đó là 'Nhân' của tôi, đó chính là 'Đạo' của tôi!"

Varos tuy vẫn đứng xem Kinh Thánh như không có chuyện gì xảy ra nhưng ngón tay của hắn khẽ run lên rồi thực sự thầm cười khổ trong lòng.

(Có lẽ phần chấp niệm này nói không chừng thực sự có thể đột phát cửa chặn cấp Chân Ma chẳng.. Nhưng nếu là "Nhân" và "Đạo" như thế, như vậy em gái à, tương lai của em sẽ... Cung Diệp Vũ ơi, sở dĩ người không đánh ta, thực sự nguyên nhân chỉ là vì ta đã từng cứu người một mạng sao? Một người đàn ông như người... lúc đó cũng do dự sao)

Trong lúc không khí trong phòng đang dần trở nên nặng nề thì bỗng nhiên từ dưới lầu truyền đến hàng loạt tiếng kinh hô, tựa hồ còn có vài tiếng bước chân đang truyền đến. Khi mọi người đang nghi hoặc thắc mắc thì liền thấy mấy người xông vào trong phòng, người dẫn đầu nói gấp: "Đội trưởng, nhanh xuống dưới lầu chút. Đường như ở trong Chiến trường Nam Bắc đã xảy ra biến đổi cực lớn, người báo tin từ trong đó đi ra đã đến rồi... Đúng rồi, đội trưởng, còn có cả chuyện về cái gã Tránh Thoát Giả cấp cao thứ chín ấy, tựa hồ rất thú vị đấy."

Mọi người trong phòng đều thoáng sửng sốt. Ngay cả Varos cũng thoáng sửng sốt, sau đó hắn gấp Kinh Thánh lại, đứng dậy mỉm cười nói rằng: "Là chàng thanh niên tên Bùi Kiêu kia sao? Hình như rất được Diệp Cung Vũ tín nhiệm nhỉ. Cũng tốt, đi qua nghe thử xem cậu ta đã làm chuyện kinh thiên động địa gì nào."

Nghe thấy lời này, những người khác thì chẳng làm sao, riêng thiếu nữ tóc vàng lại chột ngây ngẩn cả người. Thế rồi nàng nhắc lên thanh trăm mã đao rất lớn trên bàn đi xuống dưới lầu trước tiên.

Khi đám người Varos nghe xong tin tức mà được đưa tới, trong cả phòng đã có trên trăm đầu Linh Hồn Tự Do đứng, bay rồi, mà bên ngoài biệt thự còn có gần nghìn Linh Hồn Tự Do và trong phòng còn có hơn hai mấy Trách Thoát Giả. Lúc này tất cả họ dồn ánh mắt về phía Varos hoặc thiếu nữ cầm trăm mã đại đao đứng sau lưng hắn.

Sau khi nghe xong tin tức, Varos nói với những người còn lại: "Các vị, tại Chiến trường Nam Bắc này tập trung hơn một nghìn Linh Hồn Tự Do, hơn hai mươi Trách Thoát Giả, hơn hai trăm người nắm giữ Vũ Khí Thiên Sinh. Thực lực như vậy nếu là tập trung lại đủ để một lần giải quyết cả ba con ma quỷ cấp Chân Ma. Nếu các vị không phiền, tôi tình nguyện trở thành đội trưởng phụ trách sắp xếp các vị chiến đấu. Chúa nói, con người phải tập trung sức mạnh lại, toàn lực tiêu diệt hết thảy kẻ thù! Chúng ta hãy đến chi viện chiến đấu trong Vùng Đất Hoang Tưởng nào các dũng sĩ!"

(Hình như... Thượng đế chưa từng nói mấy lời này ăy nhỉ?)

Không ít người ở đây đều nghĩ thế nhưng nếu đã có Varos dẫn đầu thì dĩ nhiên bọn họ cũng không muốn buông tha cơ hội kiếm lợi rất tốt này. Phải biết rằng trong số hơn hai trăm Linh Hồn Tự Do nắm giữ Vũ Khí Thiên Sinh ở đây chỉ có tối đa mười thanh Vũ Khí Thiên Sinh đạt cấp Chân Ma thôi, thế nên ba con ma quỷ cấp Chân Ma tuyệt đối là sức hấp dẫn cực lớn với họ!

"Thế thì các vị tự tập hợp đoàn đội của mình đi... Mười phút sau chúng ta sẽ xuất phát."

Cùng lúc đó, ở trong lòng Chiến trường Nam Bắc, nhóm người Bùi Kiêu đã đi tới lễ trung tâm chiến trường và đang chuẩn bị cần quét lượng lớn ma quỷ phổ thông.

"Mọi người nhìn thấy rõ chứ, hai con ma quỷ một sói một ngựa cấp Chân Ma,

phạm vi canh giữ của chúng ước chừng một nghìn mét gì đấy. Một khi vượt qua khoảng cách này, chúng sẽ lập tức trở lại gần ma quỷ loại ác ma. Hơn nữa, phạm vi hấp thu của trận đồ phù văn cũng tầm một nghìn năm trăm mét, xa hơn hút không được. Nếu tính theo cự ly bắn của con nhân mã kia, cự ly an toàn của chúng ta lấy ma quỷ loại ác ma làm trung tâm thì phạm vi bên ngoài cách hai nghìn mét là cự ly an toàn của chúng ta. Vì thế hãy ở trong phạm vi này đánh giết tất cả ma quỷ phổ thông."

Nhóm Bùi Kiêu đứng ở trên khe núi nhìn ra xa bên dưới. Bùi Kiêu đang chỉ vào cuộc chiến bên dưới giải thích cho mọi người nhưng nói đến đây hẳn bỗng nhiên nhíu nhíu mày rồi lại lên tiếng: "Giờ cứ năm người một tổ, các bạn có tổng cộng mười lăm người vừa đủ chưa làm ba tổ, tôi và Dương Đình Thiên một tổ. Về phần Ngụy Đầu Trâu tôi sẽ ra lệnh nó xông vào trước một bước tấn công phá tan hàng ngũ bộ binh chinh tề kia, làm loạn cả chiến trường lên. Như vậy khi chúng ta xông xuống dưới mới không rơi vào trong vòng vây."

"Dĩ nhiên, nếu các bạn gặp phải ma quỷ cấp Nhập Ma đình phong mà không cách nào giải quyết thì có thể dẫn chúng tới gần chỗ Ngụy Đầu Trâu hoặc tôi. Cần phải nhớ kỹ một điểm, nghìn vạn lần không nên tiến vào trong phạm vi hai nghìn mét. Nếu là phát hiện hai con ma quỷ cấp Chân Ma tiến gần các bạn, các bạn nhất định phải lập tức trốn thoát ra, ráng sức kéo giãn khoảng cách với chúng."

Bùi Kiêu sắp xếp như trên xong, những người còn lại không cảm thấy có gì không ổn, dù sao bọn họ chỉ cần đối mặt với một đám ma quỷ phổ thông, hơn nữa lại còn là một đám ma quỷ đã bị Ngụy Đầu Trâu quây cho hỗn loạn, căn cứ vào thực lực của bọn họ thì thực sự có thể giải quyết chúng rất nhẹ nhàng, tuy rằng số lượng hơi nhiều tí nhưng cứ năm người một tổ, lại không bị vây công, như vậy tính an toàn vẫn cao vô cùng.

Mọi người bèn gật đầu đồng ý. Theo mệnh lệnh của Bùi Kiêu, Ngụy Đầu Trâu vẫn im im lặng lặng chột đứng vụt dậy. Một tiếng bò rống âm vang rung trời, tiếp nối là một trận âm thanh nện đất nổ vang ầm ầm lao vọt về phía chiến trường nơi xa.

Khi Ngự Đầu Trâu vừa xuất hiện rồi tiếp đó là tiếng bò rống vang lên, ba con ma quỷ cấp Chân Ma bị vây công ở phía xa lập tức vội quay đầu lại nhìn. Con Sói Mặt Người kia lộ vẻ khác thường trước nhất, nó thả một bộ xương khô cấp Nhập Ma đỉnh phong đang cắn xé trong miệng ra, nhếch miệng gào rú lên. Nhìn bộ dạng nó hết như loài chó thể hiện ra tư thế tấn công, hiển nhiên trí tuệ cũng không được cao cho lắm.

Về phần con Bán Nhân Mã kia, nó nhìn chăm chú vào bóng dáng Ngự Đầu Trâu, chiếc cung lớn màu xanh biếc trong tay không tiếp tục tấn công ma quỷ phổ thông xung quanh. Tuy vì khoảng cách quá xa nên nó không nhắm vào Ngự Đầu Trâu nhưng nhìn thần thái và động tác của nó có thể thấy trình độ trí tuệ của con Bán Nhân Mã này rõ ràng cao hơn con Sói Lớn Mặt Người kia.

Còn con ma quỷ loại ác ma màu đỏ ở chính giữa nhất kia, nó mặc dù không có bất kỳ động tác gì mà chỉ liên tục quay đầu nhìn về phía Ngự Đầu Trâu chạy tới, cả người cũng không hề di chuyển nhưng dao động của trường khí xung quanh thân thể càng thêm kịch liệt. Lúc này, trường khí màu đỏ vốn có thể thấy được bằng mắt thường càng liên tục rung chuyển như cơn sóng. Hiển nhiên con ma quỷ loại ác ma này hết sức kiêng kỵ đối với Ngự Đầu Trâu.

Ngự Đầu Trâu thì chẳng hề thêm để ý tới ánh nhìn chăm chăm và địch ý của ba con ma quỷ cấp Chân Ma, dù sao nó chỉ là một hình chiếu ma quỷ hiện thực hóa từ trong Bạo Viêm Cự Phủ đi ra ngoài, thực tế gần như không có trí khôn, chỉ dựa vào chấp niệm Bùi Kiêu lưu lại mà hành động thôi. Nó nhận được lệnh bắt đầu trùng kích nhóm ma quỷ phổ thông bốn phía, thế nên không hề quan tâm đến ba con ma quỷ cấp Chân Ma ở trung tâm vòng vây. Nó dẫm chân bước một bước vào giữa một đội ngũ Bộ Binh Xương Khô được sắp xếp ngay ngắn, tiếp đó dẫm thẳng một dẫm vào trung tâm đội ngũ này. Sức mạnh to lớn đến khoa trương lập tức tràn ra. Một tiếng nổ rền vang lên, lấy đội hình này làm phạm vi, ước chừng một phần ba mặt đất đều nổ văng tung tóe. Lập tức đội ngũ Bộ Binh Xương Khô này rơi vào rối loạn, một lượng lớn Bộ Binh Xương Khô bị nát bầy và tiêu tan, có ít nhất một nửa Bộ Binh Xương Khô biến thành năng lượng cơ bản, số còn lại cũng đều ngã trái ngã phải. Đặc biệt dưới sự đè ép của trường khí của Ngự Đầu Trâu, mức độ hỗn loạn của các bộ xương khô càng gia tăng, hầu như không thể nào lại tổ chức

được bất luận trận hình công kích gì nữa.

Sau một đòn, Ngụy Đầu Trâu lập tức tiếp tục đập vang đất tiến về trước, quả thật dọc một đường đánh đầu là thẳng đó, không gì cản nổi, bất kể là Bộ Binh Xương Khô, Kỵ Binh Xương Khô hay Đại Pháo Xương Khô gì cũng đều không thể ngăn cản chút nào. Một bước chân là hơn mười mét mặt đất vỡ tan, một dặm tức là phạm vi mấy chục mét bị tấn công. Đây quả thực là cỗ xe tăng hình người... À, xe tăng hình bò. Nói tóm lại là dạng như Ngụy Đầu Trâu đúng là phải từ ngữ khoa trương đao to búa lớn!

Sau khi luồng sức mạnh uy mãnh tới cực điểm này gia nhập chiến trường, các đội quân xương khô vốn đang sắp xếp chỉnh tề lúc này lấy Đầu Trâu làm trung tâm bắt đầu dần dần tan vỡ. Hơn nữa, bởi vì trường khí tức giận của Ngụy Đầu Trâu nên cứ đội ngũ nào bị hấn tấn công đều triệt để hỗn loạn, trong thời gian ngắn không thể nào tái tập hợp lại, căn bản là không thể lại sắp xếp cho ngay ngắn.

Trên thực tế, hầu hết ma quỷ ở Chiến trường Nam Bắc đều yếu đuối, thậm chí so ra còn kém xa ma quỷ được thực tế hóa đến thế giới hiện thực. Có điều, thứ nhất chúng thắng ở mặt số lượng, thứ hai vì mô hình kỷ luật quân đội hình thành trận hình gồm nhiều đội ngũ, lại dùng chiến thuật súng đạn ba giai đoạn tiến hành công kích. Mô hình này tất nhiên thể hiện ra được tối đa ưu thế về số lượng của lũ ma quỷ này. Chính vì thế nên dù nhóm Linh Hồn Tự Do có thực lực cao hơn những ma quỷ này rất nhiều nhưng vẫn chưa đạt tới ưu thế áp đảo cũng không phải là đối thủ của những quân đoàn ma quỷ này.

Nhưng mà Ngụy Đầu Trâu thì khác. Da dày thịt béo, đối mặt với súng đạn tấn công không để ý, đó là thứ nhất; thứ hai là phương diện tốc độ không gì sánh kịp, chỉ ít là như thế đối với đội quân xương khô, thế nên chỉ sau một lát tấn công đã phá vỡ đội ngũ của chúng. Thực ra Linh Hồn Tự Do cũng có thể đánh bại đội quân xương khô như thế, điều kiện tiên quyết là có Vũ Khí Thiên Sinh và có thể giải quyết hết đội quân xương khô, nếu không chờ trận hình của chúng tập hợp lần thứ hai thì bị đánh cho tiêu tan lại chỉ có thể là Linh Hồn Tự Do.

Ngụy Đầu Trâu giống hệt một cái gậy quấy khuấy cho chiến trường dưới

thung lũng nát bét luôn. Nó tuân lệnh Bùi Kiêm không hề bước vào trong vòng phạm vi hai nghìn mét cách ma quỷ loại ác ma. Tất nhiên Sói Lớn Mặt Người và Bán Nhân Mã cũng không tấn công được nó. Vì thế sau chưa đến một phút đồng hồ, đội ngũ quân đội mấy vạn ma quỷ phổ thông đã bị làm cho rối tinh rối mù, hoàn toàn không nhìn ra trận hình nào.

"Chính là lúc này!"

Bùi Kiêu nhìn thấy vậy bèn hét lớn một tiếng, cùng Dương Đình Thiên dẫn đầu xông về phía đông đảo ma quỷ phổ thông. Đồng thời sau lưng hắn, hơn mười người bọn Đại Vệ cũng đi sát theo, mỗi người đều tự rút ra Vũ Khí Thiên Sinh, hoặc đao, hoặc thương, hoặc trọng kiếm hai tay, có súng ống, có cung nỏ, thậm chí còn có một gã đàn ông Châu Âu thô kệch cầm một cái roi da dài.

Nói chung, cũng may lúc trước Bùi Kiêu đã yêu cầu các Linh Hồn Tự Do không có Vũ Khí Thiên Sinh rời đi, số người còn lại tuy ít nhưng mỗi người đều có Vũ Khí Thiên Sinh của mình nên lúc đối phó với rất nhiều đại đội ma quỷ xương khô không có lấy một cấp Nhập Ma nào quả thực như hổ nhập bầy dê vậy. Bùi Kiêu và Dương Đình Thiên dẫn đầu nhảy vào trong một đám ma quỷ hỗn loạn nhất ở bên ngoài, giơ tay chém xuống, xòen xọet mấy tiếng, hề ma quỷ nào bị thanh GunBlade Anh Dũng chém phải đều lập tức biến thành năng lượng cơ bản, ngay cả thoáng giây dựa cũng không thể. Dạng ma quỷ như thế này chấp niệm quá yếu ớt, chỉ cần bị Vũ Khí Thiên Sinh đánh trúng thì dù bất kể đánh trúng vào đâu cũng chắc chắn phải chết.

Trong lúc liên tiếp chém xẹt qua ma quỷ xương khô, Bùi Kiêu thoáng đảo mắt nhìn qua Dương Đình Thiên và những người còn lại. Tuy là sức nạp của Vũ Khí Thiên Sinh của những người này kém xa GunBlade Hero của hắn nhưng bất kể là sức nạp lớn hay bé, dường như chỉ cần là Vũ Khí Thiên Sinh là được, chỉ cần đánh trúng ma quỷ xương khô thì tuyệt đối là một đòn phải chết. Hơn mười người này tổng cộng có bốn tổ, mỗi một tổ đều phẳng phất như một lưỡi dao gió cắt vào trong biển ma quỷ, lập tức liền có rất nhiều năng lượng cơ bản xuất hiện trên con đường mà họ xông qua. Bốn tổ này không hề ngừng lại, tất cả đều nối gót theo nhau phóng về trung tâm đồng đúc.

Trong lúc một lượng lớn ma quỷ ở bên ngoài bị đánh tan, còn bên trong có Ngụy Đầu Trâu đang tàn sát bừa bãi, ác ma màu đỏ mà Bùi Kiêu vốn nhận định không có khả năng di chuyển lại chợt đứng dậy từ mặt đất, cặp cánh dơi đen kịt gần năm mét mạnh mẽ vỗ, dần dần nó đã lơ lửng trên không!

Không chỉ thế, mấy khối cầu lửa màu đỏ thắm lớn như chậu rửa mặt cũng xuất hiện xung quanh cơ thể nó như thể muốn tiến hành công kích...

Chẳng lẽ... Nó tính bay ra khỏi trận đồ phù văn tấn công mọi người ư? Bùi Kiêu lướt nhìn qua liền thấy được cử động của ma quỷ loại ác ma, trong thoáng chốc, lòng của hắn đã lạnh quá nửa.

Trận chiến này Bùi Kiêu cần lập được uy!

Trên thực tế, nếu trừ cuộc chiến ở Vùng Đất Hoang Tưởng Phong Đô ra thì cuộc chiến ở Chiến trường Nam Bắc này mới là trận đánh ra mắt chân chính đầu tiên của hắn.

Ở ngoài Chiến trường Nam Bắc có một đến hai nghìn Linh Hồn Tự Do, hơn hai mươi Trách Thoát Giả, đây gần như bằng một phần năm chiến lực của Thế Giới Tâm Linh. Dưới sự chứng kiến của nhiều người như vậy, nếu hắn có thể một trận lập uy thì sẽ có trợ giúp rất lớn cho hoạt động của hắn trong thời gian tới.

Cho nên hắn tuyệt đối không thể để những Linh Hồn Tự Do đi theo hắn này bị thương quá nặng hay tử vong, như thế sẽ tổn hại mạnh đến hiệu quả lập uy lần này của hắn.

Bởi thế khi thấy con ma quỷ loại ác ma kia bay lên, hắn bèn lớn giọng hô lên: "Mọi người chú ý né đi! Con ác ma kia trông có vẻ có thể tấn công tầm xa đấy!" Nói rồi hắn ra sức chém ra một mảng không gian lớn xung quanh, tiếp đó trút năng lượng cơ bản cùng sức mạnh sấm sét vào thanh GunBlade Anh Dũng trong tay.

Mười lăm Linh Hồn Tự Do đã chú ý đến di động của ác ma từ lâu. Thành thật mà nói, tuy thực lực bọn họ không bằng Bùi Kiêu nhưng xét về kinh nghiệm, đặc biệt là kinh nghiệm chiến đấu với ma quỷ mạnh cỡ cấp Chân Ma thì bọn họ lại vượt

xa Bùi Kiêu. Dù rằng họ đang ra sức quét sạch ma quỷ phổ thông xung quanh nhưng khóe mắt không khắc nào rời khỏi ba con ma quỷ cấp Chân Ma ở trung tâm chiến trường. Ngay khi ma quỷ loại ác ma lơ lửng lên, bọn họ đã hơi cúi người xuống, chỉ cần ma quỷ loại ác ma ném cầu lửa về phía mình, bọn họ sẽ nhanh chóng tránh đi.

Thế nhưng sau khi nghe được tiếng hét của Bùi Kiêu, bọn họ vẫn theo bản năng nhìn về phía hắn, rồi tiếp đó chỉ cảm thấy trước mắt có một luồng ánh sáng chói lóa hiện lên. Không đợi bọn họ kịp hồi phục lại tinh thần, một khối cầu ánh sáng to lớn đã ngừng tụ trên miệng thanh GunBlade Anh Dũng. Chỉ trong một khắc khi Bùi Kiêu vừa bắn ra khối đạn năng lượng, khối đạn năng lượng này đã bay ra hơn vạn mét đâm sầm vào trên người ma quỷ loại ác ma. "Ầm ầm" một tiếng nổ vang như mìn phá gò đất, trước mắt mọi người chột lóa lên ánh sáng chói lóa, đợi cho bọn họ khôi phục lại thị giác thì đã không nhìn thấy bóng dáng ma quỷ loại ác ma nơi xa xa kia nữa.

(Không thể nào? Mạnh như vậy ư? Một đòn là ngủ?)

Mọi người ở đây đều lộ ra cùng một biểu cảm, vẻ kinh ngạc và không thể tưởng được hiện ra trên mặt bọn họ. Có điều biểu cảm đó cũng không kéo dài được bao lâu, sau khi dư âm bắn phá của đạn năng lượng triệt để biến mất, một bóng hình màu đỏ đen chột vọt lên từ mặt đất, bởi vì tốc độ quá nhanh nên mọi người thậm chí đều không nhìn thấy cụ thể hình dáng của cái bóng màu đỏ đen này, mãi cho đến khi bóng người đỏ đen này bay lên giữa không trung thì cuối cùng bọn họ mới thấy rõ ràng đó chính là con ma quỷ loại ác ma kia, hơn nữa nó còn không bị thương chút nào!

Bùi Kiêu cũng đã thấy rõ nhưng hắn không giật mình như mấy người khác vì kết quả đó hắn đã đoán được trước.

Sở dĩ cường giả cấp Chân Ma dù bất kể là ma quỷ hay linh hồn đều có ưu thế áp đảo với không phải cấp Chân Ma, nguyên nhân chính là ở trường khí!

Trường khí không chỉ có thể áp chế năng lực của địch nhân xung quanh giống như "lĩnh vực" trong tiểu thuyết ma huyền mà còn có thể thiêu đốt để hình thành

hiệu quả "Giải Phóng". Lấy ví dụ như Chim Mất Người Chín Vuốt kinh khủng khó tưởng mà Bùi Kiêu thấy ở trong Địa Ngục Âm Gian, nếu cho nó tới thể giới hiện thực thì xét thực lực mà nói chỉ ít cũng có sức mạnh của bảy đàn ma quỷ trong Vùng Đất Hoang Tưởng Phong Đô, tuyệt đối vượt xa ma quỷ cấp Chân Ma trong Chiến trường Nam Bắc, nhưng nếu thực sự xách được một con Chim Mất Người Chín Vuốt vào trong Chiến trường Nam Bắc cho chiến đấu với một ma quỷ cấp Chân Ma trong đây thì có chín phần kẻ thua sẽ là Chim Mất Người Chín Vuốt, nguyên nhân chính vì trường khí.

Cấp Chân Ma đều có ưu thế mang tính áp đảo đối với không phải cấp Chân Ma!

Mà khi thực lực của cấp Chân Ma tiếp tục tăng lên cho đến cấp Chân Ma đỉnh phong cũng tức là trường khí có thể thấy bằng mắt thường thì càng khác biệt với ma quỷ cấp Chân Ma thông thường. Sự khác biệt này chính là có thể ngưng tụ trường khí để tăng cường sức tấn công hoặc là tăng cường sức phòng ngự.

Ví như khi Cung Diệp Vũ toàn lực thi triển, mỗi một đao chém ra đều là sét tím chớp lóá, sét tím đó chính là trường khí của hắn hiện thực hóa và cũng là trường khí có thể thấy bằng mắt thường. Lúc hắn chém ra một đao thì bất kể là tốc độ, sức mạnh hay là góc độ... vv không cái nào là không đạt tới cực điểm của chiến đấu cận thân, ma quỷ cấp Chân ma thông thường không con nào là không một đao bị mất mạng, thậm chí còn có thể chiến đấu cùng ma quỷ cấp Ma Vương không hoàn chinh.

Trên thực tế, ở trong Vùng Đất Hoang Tưởng, mặc dù một khắc cuối cùng Bùi Kiêu có thể nắm thanh GunBlade Anh Dũng đã "Giải Phóng" xuyên vào người Đầu Trâu cấp Ma Vương nhưng nguyên nhân mấu chốt là vì trước đó Cung Diệp Vũ đã tiêu hao gần như hết sạch trường khí của Đầu Trâu, nếu không chỉ dựa vào sức mạnh cá nhân của Bùi Kiêu sẽ tuyệt đối không cách nào đánh tan trường khí của Đầu Trâu cấp Ma Vương, nếu thế kết quả có thể đã khác. Tất cả điều này trong lòng Bùi Kiêu đều biết rõ, chính vì thế hắn mới sinh ra cảm nhận "mạnh đến tới hạn" đối với Cung Diệp Vũ.

Linh Hồn Tự Do phổ thông thì đề cao trình độ chấp niệm của bản thân, đồng

thời tăng cường chất lượng của chấp niệm bản thân để tăng cường thực lực, dĩ nhiên là Vũ Khí Thiên Sinh cũng là một yếu tố rất quan trọng.

Còn linh hồn cấp Chân Ma lại tăng cường trường khí của mình, đồng thời ngưng tụ trường khí cho đến khi có thể thấy được bằng mắt thường, khi đó có thể dùng trường khí biến thành sức phòng ngự hoặc là sức tấn công trong nháy mắt, hoặc là "Giải Phóng" Vũ Khí Trời Sinh, đủ cách sử dụng kì diệu đúng là nói không hết.

Về phần thực lực cấp Ma Vương, khi đó trường khí đã triệt để ngưng luyện vào thân mình, tuy hai mà một. Nói cách khác là luôn luôn tăng cường sức phòng ngự, sức tấn công, luôn ở trạng thái "Giải Phóng".

Con đường tăng cường cùng phương pháp tiến cấp của ba cấp bậc chính là thông tin Bùi Kiêu tổng hợp và kết luận ra trong một tháng qua, đây cũng là cơ sở để hẳn quyết định con đường tiến lên thực lực cấp Chân Ma và tiếp tục trở nên mạnh mẽ hơn.

Vào lúc này, sở dĩ Bùi Kiêu dẫn mọi người giết sạch lũ ma quỷ phổ thông ở bên ngoài là vì chính là vì trường khí có thể thấy rõ xung quanh ma quỷ loại ác ma kia. Trên thực tế, con ma quỷ loại ác ma này có thể nói là siêu cấp ma quỷ vượt xa ma quỷ cấp Chân Ma phổ thông. Cấp Chân Ma phổ thông cùng cấp Chân Ma đỉnh phong, đây thực tế là hai loại cảnh giới sức mạnh hoàn toàn khác biệt, cũng chính vì thế mà Cung Diệp Vũ giải quyết được cấp Chân Ma đỉnh phong mới được gọi là người đệ nhất.

Viên đạn năng lượng vừa rồi của Bùi Kiêu ít ra cũng có thể gây thương tích, thậm chí là bị thương nặng đối với bất kỳ một con ma quỷ cấp Chân Ma phổ thông nào, kể cả loài ma quỷ siêu mạnh như Đầu Trâu, nhưng với cấp Chân Ma đỉnh phong có trường khí có thể thấy bằng mắt thường thì không ăn thua. Chỉ cần trường khí của nó không có tiêu hao sạch thì tất cả đều vô nghĩa, chỉ dựa vào GunBlade Anh Dũng không "Giải Phóng" tuyệt đối không thể làm bị thương cơ thể nó.

(Đuổi tao đây này, có gan thì đuổi theo tao này con mẹ nó!)

Thế nhưng mục đích của Bùi Kiêu cũng không phải là muốn làm bị thương con ma quỷ loại ác ma này, mục đích của hắn chẳng qua chỉ là hấp dẫn sự chú ý của nó mà thôi. Quả nhiên khi bị Bùi Kiêu tấn công, con ma quỷ loại ác ma này phát ra một tiếng rít chói tai như dơi rồi lặn nửa chừng tụt ra các khối cầu lửa của mình. Mỗi một khối đều lớn như quả bóng rổ, tất cả đều hiện ra màu đỏ đậm. Chỉ tối đa sau mấy giây, hơn mười khối cầu lửa đã lơ lửng bên người nó, tiếp đó liền thấy nó phất một tay lên, hơn mười khối cầu lửa rơi thẳng về hướng Bùi Kiêu như sao băng bay vào khoảng không.

Bùi Kiêu thầm thở dài một tiếng, vốn dĩ ý định của hắn là hấp dẫn sự chú ý của ma quỷ loại ác ma, dĩ nhiên nếu có thể hấp dẫn nó đi ra vị trí trung tâm thì càng tốt. Chỗ trung tâm mất đi sự bảo vệ của nó, hai con ma quỷ cấp Chân Ma tuyệt không phải là đối thủ của Ngụy Đầu Trâu, cho dù là hai chọi một thì Ngụy Đầu Trâu cũng sẽ thắng lợi. Chỉ tiếc là con ma quỷ loại ác ma này có đánh chết cũng không nhúc nhích, đây cũng là đáng tiếc.

Bùi Kiêu cũng chỉ thoáng hiện lên ý nghĩ như vậy mà thôi, nhìn thấy cầu lửa nhanh chóng bay đến tới gần như sao chổi bùng cháy, hắn liền vội vàng vận lên sức mạnh sấm sét dồn vào dưới hai chân, trong mấy cái chớp mắt hắn đã lao ra được ngoài trăm mét. Ấy thế nhưng khi hắn quay đầu về sau nhìn lại thì sợ đến hồn sắp rã quá nửa.

Hơn mười khối cầu lửa vẫn chưa va vào vị trí hắn đứng lúc trước mà lượn vòng rồi đuổi theo sau hắn, hơn nữa tốc độ nhanh hơn hắn sử dụng sức mạnh sấm sét nhiều, tối đa sau hai, ba giây sẽ đâm vào trên người hắn.

(Thì ra là thế, bổ sung thêm trường khí sao? Thế nên đã rời khỏi cơ thể mà vẫn có thể khống chế?)

Trong khi vận hành sức mạnh sấm sét, tốc độ suy nghĩ của Bùi Kiêu nhanh hơn bình thường rất nhiều. Trong thời gian hai, ba giây, hắn đã thấy được điểm kỳ dị của hơn mười khối cầu lửa này, mười khối cầu lửa màu đỏ đậm này nhìn từ xa không có cảm giác gì nhưng lúc lại gần, Bùi Kiêu thấy được trên mặt ngoài cầu lửa mang theo một vòng trường khí màu hồng thấy được rõ bằng mắt thường. Thì ra ma quỷ

loại ác ma kia đã sử dụng trường khí để điều khiển cầu lửa từ xa.

(Đáng ghét, trường khí còn có cách sử dụng như thế nữa... Lại ngừng tụ năng lượng cơ bản bắn đạn năng lượng cũng không còn kịp rồi. Đáng ghét, vốn đang định bảo tồn thể lực đợi cho viện quân đến sẽ đánh với ba con ma quỷ cấp Chân Ma này, thế mà giờ phải dùng hết sức rồi ư?)

Trong lòng Bùi Kiêu biết lúc này đã không còn thể giữ sức nữa, hắn không e ngại chấp niệm bị tiêu hao, đầu tiên là thiêu đốt chấp niệm trong người, cơ thể hắn liền không ngừng trở nên to cao mãi cho đến khi biến thành một người khổng lồ sấm sét mới thôi; rồi chỉ tiếp một, hai giây tiếp đó, trong tay hắn có sấm sét lóe ra, một quả cầu ánh sáng sấm sét xuất hiện trong tay hắn. Lúc này, Bùi Kiêu thân cao chừng mười mét, quả cầu ánh sáng sấm sét còn lớn hơn bàn tay hắn, nó lớn như cái đầu, sấm sét chớp lóe. Bùi Kiêu cũng không chần chừ thêm, quả cầu ánh sáng sấm sét này vừa ngừng tụ xong, hắn lập tức vút về phía mười khối cầu lửa. Hai bên cầu năng lượng vừa tiếp xúc thì lập tức từ chính giữa có một luồng sóng xung kích cực mạnh truyền ra. Ngay tức khắc tại trong vòng cơn sóng có hơn một nghìn Bộ Binh Xương Khô bị sóng lan đến đánh tan biến thành năng lượng cơ bản.

Ác ma màu đỏ ở chỗ xa rõ ràng cho thấy vẻ sừng sốt, một lúc thật lâu sau vẫn không có động tác gì, mãi cho đến khi Bùi Kiêu biến từ dạng người sấm sét khổng lồ về khổ phổ thông thì nó mới rít gào lên, lập tức lại có hơn mười khối cầu lửa ngừng tụ ở xung quanh nó. Bùi Kiêu đứng ở xa thấy thể thâm phát khổ. Tuy nói mỗi lần hắn thiêu đốt chấp niệm thời gian đều rất ngắn, ngay cả một phần chấp niệm cũng không có thiêu đốt hoàn tất nhưng cũng không kéo dài được nhiều lần, nếu cứ dao cùn cắt thịt như vậy thì thà lời Ngụy Đầu Trâu xông lên trước liều mạng cho rồi.

(Thôi kệ, đợi mười tiếng chuông* nữa nếu vẫn không có viện quân tới thì hẵng đánh. Tốt xấu gì cũng phải thanh lý hai con ma quỷ cấp Chân Ma, sau đó mới cho Ngụy Đầu Trâu tới cuốn lấy con ác ma này, khi đó nó đã không thể bắn ra cầu lửa này đâu nhỉ?)

* Thời gian mười tiếng chuông vang lên.

Bùi Kiều không có cách nào khác đành thiêu đốt chấp niệm cản một cầu lửa lại. Cầu lửa này nhanh nhẹn đến cực điểm, cần phải dùng cầu ánh sáng sấm sét của Bùi Kiều để ngăn cản nếu không cản bản chẳng thể dẫn ma quỷ rời trung tâm. Bởi thế nên Bùi Kiều hầu như mỗi phút đều phải thiêu đốt một trận chấp niệm, lúc qua mười tiếng chuông, hẳn chỉ ít sẽ tiêu hao ít nhất một nửa chấp niệm, hơn nữa đây là tiêu hao vô duyên vô cớ, chẳng tạo thành bất cứ tổn thương nào cho con ác ma ở xa kia, đây cũng là thua thiệt lớn.

Có điều thế sự vô thường, Bùi Kiều làm gì có khả năng chuyện gì cũng dự liệu được chứ? Trong lúc hẳn đang âm thầm tính kế trong lòng cũng như đang tiêu hao chấp niệm thì con ác ma kia dường như cũng nhận ra mình đang làm việc vô ích, cản bản không gây thương tích được cho Bùi Kiều, chính vì thế nó lại quay đầu về hướng một tổ năm người. Năm người nhóm này nghĩ rằng mình hiện đang an toàn nên giết ma quỷ phổ thông rất đặc lực, ai có ngờ bỗng nhiên có hơn mười khối cầu lửa rơi vào bên cạnh họ nổ vang "Ầm ầm" một trận, lập tức có ba người trực tiếp bị nổ tung thành hư vô, chỉ còn Vũ Khí Thiên Sinh của họ rơi trên mặt đất, đã chết không thể chết hơn nữa rồi.

Làm xong đây hết thấy, ác ma màu đỏ lại xoay đầu nhìn về Bùi Kiều, bộ dạng như đang cười nhạo hẳn, rồi xung quanh thân thể nó lại ngưng tụ ra hơn mười khối cầu lửa.

"Ta khinh! Ngụy Đầu Trâu, ngăn con mẹ nói lại!"

Lúc mà ba người này bị nổ chết thì Bùi Kiều vẫn chưa khôi phục lại tinh thần, mãi cho đến sau khi tiếng nổ ầm ầm vang lên, hẳn mới chột lớn tiếng chửi rủa, trong lòng ngoài cảm giác nhục nhã còn sinh ra chút cảm giác thương bạn thương bè...
Mấy người kia cũng đều là Linh Hồn Tự Do, đều có Vũ Khí Thiên Sinh nhưng nói tiêu tan là tiêu tan, nếu người biến mất là hẳn thì sao?

Bùi Kiều lập tức hét lớn kêu gọi, rồi không chờ ác ma ở đằng xa ngưng tụ ra cầu lửa hẳn đã điên cuồng trút năng lượng cơ bản vào trong thanh GunBlade Anh Dũng. Dù sao vào lúc này chấp niệm của hẳn còn có hơn hai trăm đơn vị, năng lượng cơ bản có hơn bốn trăm đơn vị, thừa đủ để liên tục phóng ra năm lần, hơn

nửa xung quanh đều là năng lượng cơ bản còn lại sau khi ma quỷ phổ thông tiêu tán, hẳn đang không ngừng hấp thu năng lượng cơ bản xung quanh cố gắng giữ trạng thái của mình ở mức cao nhất.

Đội viên đạn năng lượng này ngừng tụ xong, hẳn không chần chừ thêm, thừa dịp ác ma màu đỏ còn chưa kịp phóng ra cầu lửa thì thanh GunBlade Anh Dũng trong tay hắn đã bắn đạn năng lượng ra trước một bước. Lại là một tiếng nổ "Ầm ầm" vang lên ác ma màu đỏ đang xa bị một viên đạn bắn thẳng trúng, cũng không biết bị bắn bay đi chỗ nào nhưng mà hơn mười khối cầu lửa đã bị viên đạn năng lượng này làm phát nổ bên người nó.

Cùng lúc đó, Ngụy Đầu Trâu đang giày xéo vô số Bộ Binh Xương Khô ở xa xa nhờ vào một tia chấp niệm Bùi Kiêu lưu lại đã hiểu ngay được mệnh lệnh của Bùi Kiêu bèn tức khắc xoay đầu rồng một tiếng, giảm tung mặt đất ầm ầm vọt về hướng ba con ma quỷ cấp Chân Ma ở trung tâm.

Đứng mũi chịu sào chính là con Sói Lớn Mặt Người tựa như ác mộng trong ký ức Bùi Kiêu.

Nhìn ở hình thể mà nói, Sói Lớn Mặt Người dài chừng mười mét, cao chừng ba mét, thực sự không kém Ngụy Đầu Trâu gì nhiều, nhưng khi nó trông thấy Ngụy Đầu Trâu lao thẳng tới không ngờ nó lại lộ ra thoáng sợ hãi e ngại rồi nhảy vọt ra phía sau như giống chó hoặc là giống mèo một quãng dài, sau đó khề găm gừ.

Vừa bị đạn năng lượng đánh trúng nhưng ác ma màu đỏ vẫn không hề bị thương gì, nó bay đến phía trên trận đồ, khi thấy Sói Lớn Mặt Người lộ ra dáng vẻ nao núng thì liền phát ra tiếng rít chói tai như dơi, chính xác là như lấy tay miết lên mặt thủy tinh khiến nghe xong quả thực khó chịu không nói nên lời.

Sói lớn mặt người nghe thấy tiếng kêu này thì không dám lùi về sau nửa bước nữa mà cũng ngửa mặt lên trời hú một tiếng, kế đó đạp chân mạnh một cái xông lên nghênh đón Ngụy Đầu Trâu. Một "dáng người", một "dáng sói", hơn chục giây sau đó hai ma quỷ hình dáng đều to lớn chột đụng vào nhau. Một tiếng "Bộp" buồn bực vang lên, một làn sóng có thể thấy bằng mắt thường từ chỗ hai người đụng nhau cuộn trào lan ra bốn phía. Ở trung tâm chỗ hai người đụng nhau có vô số ma quỷ

phổ thông bị va cho tiêu tán, mà thân thể to lớn của hai người lẫn lộn, quần quít lấy nhau lẫn ra bốn phía một mạch đánh giết.

Bên kia, Bùi Kiêu đã vọt tới chỗ Dương Đình Thiên cách hăn không xa, vội vàng nói rằng: "Dương Đình Thiên, nếu con Sói Lớn Mặt Người kia ra ngoài phạm vi hai nghìn mét thì trước tiên hãy giết chết nó, nhưng phải loại bỏ nó trong thời gian ngắn nhất nếu không con ác ma màu đỏ kia sẽ có thể cứu nó trở về. Thế nên, cần phải phát động lá bài tẩy!"

Dương Đình Thiên hơi sững người nhưng rồi lập tức có phản ứng. Gã khẽ gật đầu với Bùi Kiêu rồi nhân thể tiếp lấy một túi gạo chấp niệm mà Bùi Kiêu lấy từ trong Nhẫn U Minh ra, tiếp đó không thèm để ý gì đến các loại ma quỷ bốn phía nữa mà lại nhắm mắt ngồi thẳng xuống trên mặt đất, đồng thời từng vốc gạo chấp niệm bị hăn biến thành dung dịch màu bạc.

Bùi Kiêu không dám khinh thường, hăn trước tiên đặt thanh GunBlade Anh Dũng ra trước người Dương Đình Thiên, tiếp đó giận dữ gầm lên một tiếng, thân thể hăn nhanh chóng biến lớn ra, cả người lại biến thành người khổng lồ sấm sét một lần nữa, đánh xuống mấy chưởng "Bồm bốp" đã thanh lý sạch ma quỷ phổ thông xung quanh Dương Đình Thiên. Hăn nhìn chăm chăm vào ác ma màu đỏ xa xa, chỉ cần nó lại bắn cầu lửa thì hăn sẽ lập tức ngưng tụ cầu ánh sáng sấm sét đánh chặn lại.

Phía bên Dương Đình Thiên thì đang dốc sức chăm chú chuyển hóa gạo chấp niệm trong tay thành dung dịch màu trắng bạc. Loại chất lỏng này chậm rãi chảy từ trong bàn tay đến trên thanh GunBlade Anh Dũng trước mặt gã. Không lâu sau đó, trên thanh GunBlade Anh Dũng đã phủ đầy dung dịch màu trắng bạc rung rinh chớp lóe, phảng phất như toàn bộ thanh GunBlade Anh Dũng đã biến thành một thanh vũ khí laser.

Cho đến khi việc chuyển hóa hoàn tất, một túi gạo chấp niệm đã dùng hết sạch, trong lúc đó Bùi Kiêu cũng đã cản bảy, tám lần cầu lửa tấn công, dùng gần thời gian mười tiếng chuông vang, lúc này Dương Đình Thiên mới mở hai mắt, cả người mệt mỏi vô cùng nói rằng: "Chuyển hóa xong rồi nhưng chỉ có thể sử dụng trong năm

phút thôi. Ít nhất phải một giờ sau tôi mới có thể khôi phục lại."

Bùi Kiêu gật đầu rồi chợt quay về phía tổ Linh Hồn Tự Do của Đại Vệ cách đó không xa hô lên: "Đại Vệ, cố gắng bảo vệ Dương Đình Thiên, các anh mang anh ta trở lại phía trên khe núi đi!" Nói xong, không ngờ hắn xách Dương Đình Thiên lên ném gã ra ngoài về phía nhóm người Đại Vệ đằng xa.

Giọng của Dương Đình Thiên vang lên dứt quãng: "Tôi... đêch..." rồi đi xa dần.

Bùi Kiêu cười khổ một cái, hắn cũng không có cách nào khác, chỉ có thời gian năm phút đồng hồ làm sao đủ thịt con Sói Lớn Mặt Người đây? Vì thế khi hắn thấy Dương Đình Thiên "an toàn" rơi vào sát phía sau người Đại Vệ và nhóm Đại Vệ nhắc Dương Đình Thiên lên chạy lên phía trên khe núi thì hắn lại biến về nhỏ, nhặt GunBlade Anh Dũng trên mặt đất lên, chân lóe ra sấm sét xông thẳng về chỗ Sói Lớn Mặt Người và Ngụy Đầu Trâu đang đánh nhau cách đó không xa.

Sói Lớn Mặt Người không hổ là loài ma quỷ từ trong Địa Ngục Âm Gian đi ra, dù không so được với Chim Mặt Người Chín Vuốt hay Quái Xúc Tua tối kinh khủng nhưng vẫn có thể đánh ngang tay với Ngụy Đầu Trâu. Phải biết rằng Đầu Trâu là một trong những chủng tộc cực mạnh ở ngoại vi Vùng Đất Hoang Tưởng Phong Đô đấy! Hơn nữa còn là ma quỷ nổi danh chuyên dùng sức cận chiến. Con Sói Lớn Mặt Người này đã đánh với Ngụy Đầu Trâu hơn mười phút mà hai bên vẫn chưa phân ra thắng bại.

Dáng vẻ Ngụy Đầu Trâu nhìn có phần thâm trầm, trên một cánh tay bị cắn mất một miếng lớn, trên khắp người đều là dấu vết cắn xé. Tuy nói sức khôi phục của ma quỷ cấp Chân Ma rất mạnh nhưng dưới sự tấn công liên tục tốc độ lành cũng dần chậm đi. Chính vì thế nhìn qua dáng vẻ nó thật sự không cách nào so được với trạng thái oai phong lúc đầu.

Sói Lớn Mặt Người càng có phần thâm trầm hơn chút, một cái chân đã bị xé mất tiêu, khuôn "mặt người" to lớn dữ tợn kia đã bị xe mất gần phân nửa cằm, da thịt trên người có nhiều chỗ lõm xuống, rõ ràng là đã bị Ngụy Đầu Trâu nện mạnh tay, có thể nói thương thế của nó hẳn là nghiêm trọng hơn nhiều.

Nhưng Bùi Kiều biết rằng cứ tiếp tục đánh như thế thì sợ rằng trước tiên không chịu nổi là Ngụy Đầu Trâu, vì nó không phải là ma quỷ chân chính mà chỉ là hình chiếu của khí linh Bạo Viêm Cự Phủ, toàn bộ năng lượng cơ bản mà nó tiêu hao đến từ sức nạp của Bạo Viêm Cự Phủ, không có nguồn phát năng lượng cơ bản dường như vô cùng vô tận giống như ma quỷ. Bởi lẽ đó, nếu tiếp tục chiến đấu lâu dài thì kẻ thất bại trước có thể sẽ là nó.

Chính vì hiểu rõ điểm này nên Bùi Kiều mới phải yêu cầu Dương Đình Thiên xuất ra con bài chưa lật của họ... Chấp niệm bao bọc.

Thật là kỳ lạ là khi hấp thu đồ ăn chấp niệm, đại đa số Linh Hồn Tự Do đều chỉ có thể hấp thu một phần mười dung lượng có trong đó, chín phần mười còn lại thì uống phí vô ích. Nếu có thể thiêu đốt hết số chấp niệm này thì lúc trước Bùi Kiều đã có hai nghìn điểm chấp niệm để thiêu đốt rồi, đây sẽ chỉ là vọng tưởng nếu như không có Dương Đình Thiên...

Thu hoạch lớn nhất trong thời gian một tháng vừa qua của Dương Đình Thiên là gã đã thử nghiệm tìm ra phương pháp sử dụng năng lượng đặc thù của mình. Ngoại trừ biến đồ ăn chấp niệm thành dung dịch màu trắng bạc, sau đó vung ra kích nổ thì sau khi biến đồ ăn chấp niệm thành dung dịch trắng bạc, gã còn có thể cố định chúng ở bên ngoài một kiện Vũ Khí Thiên Sinh trong một đoạn thời gian ngắn. Trong đoạn thời gian này, bên ngoài bề mặt kiện Vũ Khí Thiên Sinh này sẽ như thể có một lớp chấp niệm thiêu đốt, mặc dù không phải là "Giải Phóng" và cũng không thể sử dụng thuộc tính của Vũ Khí Thiên Sinh nhưng dưới sự bao bọc của chấp niệm như thế, uy lực của Vũ Khí Thiên Sinh sẽ được tăng mạnh trên diện rộng, thậm chí Bùi Kiều còn cho rằng lúc đó Vũ Khí Thiên Sinh có thể chém đứt trường khí thấy được bằng mắt thường!

Cũng chính vì như vậy, Bùi Kiều mới có tin tưởng đánh chết được ác ma màu đỏ. Đây cũng là lá bài tẩy của hắn.

Có điều, vì sai lầm trong việc nhận định thủ đoạn tấn công tâm xa của ác ma màu đỏ và thực lực của con Sói Lớn Mặt Người kia, Bùi Kiều đã không thể tiếp tục giữ lá bài tẩy này. Hắn cần phải lập tức giết chết con Sói Lớn Mặt Người này rồi

mới có thể giết con ác ma màu đỏ kia, nếu không dù cho viện quân có đến nhưng trừ khi trong đó có một gã linh hồn cấp Chân Ma, không thì có khả năng vẫn không thể làm bị thương được con ác ma màu đỏ kia. Ma quỷ cấp Chân Ma đỉnh phong được hai con quỷ tương đương Ngụy Đầu Trâu cấp Chân Ma bảo vệ, chỉ sợ là Diệp Cung Vũ nhìn thấy cũng phải nhả mày.

Bùi Kiều nắm lấy GunBlade Anh Dững lấp lánh ánh bạc chạy về hướng chiến trường giữa Sói Lớn Mặt Người và Ngụy Đầu Trâu mà không hề có chút chần chừ nào. Vào lúc này, ác ma màu đỏ lại lần nữa ngừng tụ ra cầu lửa, thế nhưng không ngờ... không ngờ lần này cầu lửa không nhắm về hắc mà lại nhắm về hướng... Ngụy Đầu Trâu!

Bùi Kiều căng thẳng trong lòng, lúc này không thềm để ý gì khác hết, người đang ở giữa đường đã thiêu đốt chấp niệm. Thân thể hắc không ngừng biến lớn lên, tốc độ cũng chợt đề cao gấp nhiều lần, thế nhưng hắc cũng không kịp chặn lại số cầu lửa đó, chỉ có thể trơ mắt nhìn cầu lửa rơi xuống người Ngụy Đầu Trâu. Một tiếng nổ vang lên ầm ầm. Ngụy Đầu Trâu và Sói Lớn Mặt Người đồng thời vị bắn tung ra hơn chục mét. Có điều Sói Lớn Mặt Người chỉ là bị sóng đánh văng đi, còn Ngụy Đầu Trâu là thực sự bị trúng đòn.

Đợi cho bụi bặm vụ nổ tan đi, trên ngực Ngụy Đầu Trâu đã bị nổ ra một lỗ lớn. Dù nó đang khép lại với tốc độ thấy rõ nhưng Bùi Kiều nhìn rõ ràng được màu da Ngụy Đầu Trâu đã không còn màu ám kim như trước mà bắt đầu trở nên mờ ảo, phảng phất như có thể biến mất bất cứ lúc nào.

"Ngụy Đầu Trâu! Tấn công đi!"

Lòng Bùi Kiều lo lắng tột đỉnh. Hắc biết rằng nếu Ngụy Đầu Trâu tiêu tan ở tại chiến trường này thì nó sẽ lập tức biến về trong Bạo Viêm Cự Phủ, mà ma quỷ cũng sẽ hấp thụ Vũ Khí Thiên Sinh, hấp thụ chấp niệm rồi thực lực của ma quỷ sẽ tăng lên. Nếu nói như thế thì... quái vật triệu hoán siêu mạnh cấp Chân Ma mà hắc mới có chưa kịp nóng tay sẽ nhanh chóng rời hắc đi ư?

Dù là thân thể Ngụy Đầu Trâu đang dần mờ ảo đi nhưng dưới sự ra lệnh của Bùi Kiều, nó vẫn lập tức rống lên nhào tới Sói Lớn Mặt Người. Sói Lớn Mặt Người

cũng dồn sức tung đòn, chứ không còn vẻ kiêng dè như trước nữa. Nó tru lên một tiếng sói tru rồi xông lên nghênh đón Ngụy Đầu Trâu, há miệng cắn một phát vào lỗ hổng lớn trước ngực Ngụy Đầu Trâu và liều mạng cào xé.

Ngụy Đầu Trâu phản ứng cũng rất nhanh, dù bị Sói Lớn Mặt Người cắn một cái nhưng nó không cản không tránh mà vùng nắm tay lớn như cái lu nước ra liều mạng nện lên trên đầu và người Sói Lớn Mặt Người. Tiếng "Bôm bốp" trầm đục vang lên buồn bực, càng đến gần càng có thể cảm nhận được sức mạnh của năm đấm này. Thế nhưng lúc này Sói Lớn Mặt Người như thế đã quyết tâm nên cắn bản không quan tâm, chỉ ra sức cắn xé lỗ hổng trước ngực kia, hầu như cả đầu đều như chui vào trong người Ngụy Đầu Trâu vậy.

Bùi Kiều đã gấp đến đỏ hai mắt, tốc độ của hắn đã đạt đến cực hạn, người sấm sét không hề bước một bước hơn trăm mét. Sau mấy nhịp hô hấp, lúc mà làn da Ngụy Đầu Trâu đã hoàn toàn không còn thấy sắc ám kim, Bùi Kiều đã xông đến chỗ hai con ma quỷ cấp Chân Ma đánh nhau. Táp vào mặt hắn là một ý chí vô cùng hung hăng, đây chính là trường khí của Sói Lớn Mặt Người. Ý chí hung hăng này đan xen hòa lẫn với ý chí phản nộ của Ngụy Đầu Trâu. Có điều lúc này ý chí phản nộ đã yếu ớt đến khó nhận ra tựa như có thể biến mất ngay.

"Con mẹ mày!"

Bùi Kiều tức giận mắng mỗ, hắn chẳng thèm để ý đến ác ma màu đỏ ở xa đã lại phát ra một trận cầu lửa mà gươm thanh GunBlade đã biến lớn trong tay lên chém tới một phát. Lúc này, cùng với sự chớp lóe dữ dội của dung dịch chấp niệm ở mặt ngoài GunBlade, cơ thể vốn cực kỳ cứng cỏi của Sói Lớn Mặt Người lại như đậu hũ, bị thanh GunBlade Anh Dũng chém làm đôi, chém cho phần sau cơ thể ngã xuống đất, còn nửa cơ thể trước vẫn cắm chặt trong ngực Ngụy Đầu Trâu, một tắc cũng không buông ra.

Bùi Kiều đánh cho điên loạn rồi. Trong lòng bàn tay hắn tiếp tục ngưng tụ ra cầu ánh sáng sấm sét, không chờ cho cầu ánh sáng ngưng tụ xong đã quăng "Đùng" lên mặt Sói Lớn Mặt Người. "Đoàng" một tiếng nổ giòn vang, khối cầu ánh sáng sấm sét này bắn nổ non nửa khuôn mặt Sói Lớn Mặt Người. Cho đến lúc này, cuối

cùng nó mới nhả miệng vết thương trước ngực Ngụy Đầu Trâu ra và bị Bùi Kiều túm trong tay. Nó quả là hung dữ độc ác đến cực điểm, chỉ còn hơn nửa cái đầu nhưng không ngờ vẫn muốn xoay người cắn xé Bùi Kiều, bộ dạng dữ tợn và đầy hung ác thực có thể dọa chết người.

Nhưng mà thời khắc này Bùi Kiều nào để tâm đến chuyện đó chứ? Trong đầu hắn chỉ toàn là chuyện về Bạo Viêm Cự Phủ, đây là nguồn chiến lực chủ lực mạnh siêu cấp sau này của hắn, sao có thể để tổn thất ở đây chứ? Vì thế hắn điên cuồng hét lên một tiếng rồi chọt túm lấy nửa người trước của Sói Lớn Mặt Người dùng sức ném về phía hơn chục quả cầu lửa ở phía sau.

Vốn là cầu lửa có thể chuyển hướng theo dấu nhưng tốc độ Sói Lớn Mặt Người bị ném ra sao mà nhanh vô cùng, nào có thể kịp tản ra đây? Ngay sau đó, Sói Lớn Mặt Người và nhóm cầu lửa đã đụng vào nhau tại chỗ cách Bùi Kiều mấy trăm mét. Trong tiếng nổ mạnh "Ầm ầm", một nhóm năng lượng cơ bản lớn đã nổ tung rồi tan đi. Một cây sáo, một cây phong cầm, một bao tay, ba món Vũ Khí Thiên Sinh từ trong ánh lửa bùng nổ thấp thoáng rơi xuống.

Bùi Kiều chẳng thèm để ý đến ba món Vũ Khí Thiên Sinh, bởi vì khi hắn ném Sói Lớn Mặt Người đi thì Ngụy Đầu Trâu đã hoàn toàn biến mất, trên mặt đất lưu lại một cây búa lớn màu vàng kim dài hơn mười mét, chỉ có đầu cây búa đã không còn lóe lên ánh sáng vàng chói lọi nữa mà tối tăm như tảng đá, chẳng qua là trên mặt tảng đá này thấp thoáng có vài tia ánh kim lưu chuyển thôi.

Bùi Kiều không kịp nhìn kỹ gì thêm, hắn xông lên phía trước nhấc lên Bạo Viêm Cự Phủ, thoáng cái đã để vào trong Nhẫn U Minh. Giây tiếp theo, hắn lại xoay người lại cầm thanh GunBlade Anh Dũng vung về phía con ác ma màu đỏ đằng xa. Cứ như vậy vung mạnh hơn mười lần, lập tức dung dịch màu bạc bao bọc trên GunBlade Anh Dũng bắt đầu từ từ thoát ra khỏi bề mặt GunBlade. Loại dung dịch màu bạc này rất không ổn định, trong nháy mắt khi rời khỏi bề mặt GunBlade nó liền bắt đầu sôi trào lên. Không chờ cho con ác ma màu đỏ tiếp tục bắn sóng cầu lửa tấn công hay con Bán Nhân Mã ở xa xa đang chạy lại nhắm cung về phía này thì dung dịch màu bạc đã nổ dữ dội, trình độ kịch liệt thậm chí đã vượt qua mức cầu lửa của ác ma màu đỏ tấn công, cả vùng đất lớn nơi này đều rơi vào trong bắn phá.

Đến khi trận bắn phá ngừng lại, con Bán Nhân Mã dẫn đầu xông qua khu vực đầy bụi mù. Khi nó bước chân ra khỏi vùng bụi mù thì lập tức nhắm trường cung màu lục trong tay ra phía trước, ấy nhưng trước mặt nó nào thấy dấu vết của Bùi Kiêu nữa, kể cả Ngụy Đầu Trâu cũng biến mất không thấy.

Đồng thời biến mất còn có ba món Vũ Khí Thiên Sinh - Một cây sáo, một cây phong cầm, một bao tay - do Sói Lớn Mặt Người thực tế hóa ra.

Mười bốn người, bao gồm mười hai người bọn Đại Vệ, Bùi Kiêu và Dương Đình Thiên, mười bốn người bọn họ ngồi ở sau một tảng đá lớn bên ngoài rìa khe núi, im lặng hấp thu năng lượng thể Bùi Kiêu lấy ra từ Nhẫn U Minh.

Trước còn là mười bảy người, trừ Bùi Kiêu ra còn có mười lăm người Đại Vệ, tất cả được chia làm ba tổ.

Thế nhưng sau trận chiến này chỉ còn lại mười bốn người, ba người kia chẳng kịp rên nửa tiếng đã bị cầu lửa bắn nổ thành hư vô, có điều dù sao hai người cùng tổ đã kịp thời đoạt lấy Vũ Khí Thiên Sinh của họ nên những thứ quý giá không bị tổn thất hết.

Thực tế ngoại trừ Bùi Kiêu tâm tình hơi nặng nề ra thì nhóm người Đại Vệ lại có vẻ bình tĩnh và thản nhiên hơn hẳn nhiều. Dù nhóm Đại Vệ và ba người kia là bạn nhưng so với hai "con gà" Bùi Kiêu và Dương Đình Thiên, những người khác đều đã trải qua rất nhiều cuộc chiến rồi, mà mỗi lần đều sẽ có Linh Hồn Tự Do từ vong tiêu tan. Vì thế chỉ cần không đoàn diệt và Vũ Khí Thiên Sinh bị ma quỷ mang hết đi thì có thể nói rằng sự đau buồn của họ sẽ thực sự không quá nhiều.

Lý do tất cả mọi người trầm mặc như thế một mặt là vì vừa chết mất ba người, dù sao họ cũng là đồng bọn mà, có phóng khoáng nữa cũng không thể không khó chịu, còn mặt thứ hai là vì sức mạnh của ác ma màu đỏ vượt qua tường tượng của bọn họ.

Vốn khi mọi người mới nhìn thấy Ngụy Đầu Trâu đã bị sức mạnh siêu cường của nó làm chấn động, tiếp đó nghe được chủng tộc của Ngụy Đầu Trâu chính là Tộc Đầu Trâu ở trong Vùng Đất Hoang Tưởng Phong Đô - đây chính là chủng tộc

ma quỷ siêu mạnh nước danh Thế Giới Tâm Linh đấy - vì thế bọn họ đã chắc mẫm rằng Ngụy Đầu Trâu có thể tung hoành vô địch ở Vùng Đất Hoang Trường Chiến trường Nam Bắc này.

Trên thực tế, ngay từ đầu suy nghĩ của Bùi Kiêu cũng là như vậy. Tuy rằng để mình Ngụy Đầu Trâu tiêu diệt ba con ma quỷ cấp Chân Ma thì phỏng chừng khả năng không cao nhưng bảo nó chống chọi hai con, còn đám Bùi Kiêu quần lấy một con nữa, chờ Ngụy Ngưu Đầu giải quyết hai con xong sẽ lại hợp lực giết chết con lại hại nhất. Suy nghĩ này thực ra rất hay.

Ai biết hiện thực tàn khốc hơn tưởng tượng nhiều. Đừng nói là để Ngụy Đầu Trâu một mình đối phó hai ma quỷ cấp Chân ma, mà dù một mình đối phó một con cũng quá sức. Nếu không phải Bùi Kiêu nhanh chóng quyết định để Dương Đình Thiên sử dụng con bài tẩy, sau đó một đòn chém đứt ngang eo Sói Lớn Mặt người thì đoán chừng hiện giờ Bùi Kiêu đang khóc chết đi sống lại được rồi đấy. Một cấp Chân Ma siêu mạnh chưa sử dụng được bao lâu đã bị mấy con ma quỷ kia tha đi, chuyện tình như vậy chỉ cần tưởng tượng một chút là Bùi Kiêu đã cảm thấy sợ tận đáy lòng.

Hiện tại tất cả mọi người đang chậm rãi khôi phục năng lượng cơ bản trong cơ thể đồng thời ổn định lại chấp niệm của mình. Trong lúc kịch chiến vừa rồi, ai cũng khó tránh khỏi mang ít thương tích, lúc này từng người đang đều tự chữa trị vết thương.

Tình huống của Dương Đình Thiên có phần không ổn, y không phải bị chấn động chấp niệm gì đó mà là di chứng của việc tiêu hao tinh lực cực độ, là hậu quả của việc sử dụng năng lực đặc thù quá mức trong thời gian ngắn. Thế nhưng cũng nhờ có Chấp Niệm Bao Bọc của y nếu không tuyệt đối không có khả năng giải quyết con Sói Lớn Mặt Người thuận lợi như vậy. Bùi Kiêu không thể được như Cung Diệp Vũ, không thể một đao chém đôi ma quỷ cấp Chân Ma được.

"Dương Đình Thiên, giờ cậu cảm thấy thế nào?"

Từ lúc mọi người trở ra ngoại vi khe núi, thời gian đã trôi qua hơn mười phút, ngoại trừ Dương Đình Thiên vẫn đang nhắm mắt ngồi im thì thương thế và chấn

động chấp niệm của những người khác trên cơ bản đều đã khôi phục hoàn toàn. Tốn mất hơn chục phút, Bùi Kiêu cũng đã lần nữa nạp đầy năng lượng tiêu chuẩn cho Bạo Viêm Cự Phủ. Lập tức cả cây búa lớn lại một lần nữa xuất hiện ánh vàng kim rực rỡ, chỉ cần Bùi Kiêu muốn là có thể triệu hồi ra Ngụy Đầu Trâu ra bất cứ lúc nào.

Bởi thế, hiện thời mọi chuyện đã sẵn sàng, chỉ cần đợi Dương Đình Thiên khôi phục lại là được. Ở dưới khe núi kia cũng chỉ còn lại con Bán Nhân Mã và con ác ma màu đỏ, Bán Nhân mã rõ ràng cho thấy là loại ma quỷ lấy phương pháp tấn công tầm xa làm chính, Ngụy Đầu Trâu da dày thịt béo nên chỉ cần áp sát Bán Nhân Mã thì có lẽ nó sẽ không phải là đối thủ của Ngụy Đầu Trâu. Khi đó, khi đã giải quyết được hai ma quỷ cấp Nhân Ma lại đối mặt ác ma màu đỏ cũng sẽ không quá chật vật.

Dương Đình Thiên nghe thế mở mắt nhìn qua Bùi Kiêu một chút rồi lập tức lắc đầu. Gã cũng không nói gì mà lại nhắm mắt ngồi đó tiếp tục trầm mặc.

Bùi Kiêu chỉ có thể tiếp tục chờ đợi, sức mạnh tinh thần không thể so sánh với năng lượng cơ bản, cũng không có gì để bổ sung nó thêm. Nói không có quả là không có thật, thực ra biện pháp tốt nhất là ngủ một giấc nhưng giờ khắc này nào có thời cơ mà ngủ ngáy cho ngon chứ, vì thế cũng chỉ có thể tiếp tục bất đắc dĩ chờ đợi.

Nếu đã chỉ có thể chờ, vả lại vì đã nạp đầy năng lượng cơ bản cho Bạo Viêm Cự Phủ nên Bùi Kiêu bèn lấy ra bốn món Vũ Khí Thiên Sinh từ trong Nhẫn U Minh. Cái đầu là do ma quỷ Pháo Đài Cự Lớn thực tế hóa ra; ngoài ra còn có cây sáo, phong cầm, bao tay do Sói Lớn Mặt Người thực tế hóa ra; về phần Vũ Khí Thiên Sinh cùng Phòng Cự Thiên Sinh do con ma quỷ Người Máy hiện thực hóa ra thì đã cấp cho đám Đại Vệ nên hẳn cũng lười nhìn qua.

Bùi Kiêu đầu tiên quan sát khẩu đại pháo. Dù sao lớn như vậy, hơn nữa còn là Vũ Khí Thiên Sinh loại kỳ lạ như thế này hẳn cũng là lần đầu trông thấy, thậm chí ở trong tài liệu cũng không đề cập đến nên hẳn đã trước tiên nhìn vào Vũ Khí Thiên Sinh loại đại pháo này.

Không ngờ sức nạp của khẩu đại pháo này đạt đến 920! Thật không hổ là Vũ Khí Thiên Sinh chỉ một kiện do ma quỷ cấp Chân Ma thực tế hóa ra, sức nạp lớn hơn mấy món Vũ Khí Thiên Sinh ma quỷ cấp Chân Ma hiện thực hóa ra cùng một lần nhiều. Mặc dù hiện tại Bùi Kiêu còn tạm thời chưa biết thuộc tính của khẩu đại pháo này là gì nhưng chỉ nhìn qua sức nạp cùng với phương thức tấn công của đại pháo, hẳn đã có thể tưởng tượng ra uy lực của khẩu pháo này nhất định là lớn vô cùng.

Về phần cây sáo và phong cầm thì sức nạp đều chỉ có hơn hai trăm, là hai món Vũ Khí Thiên Sinh không hề đặc sắc, thuộc tính hẳn cũng không biết nên nhìn qua cái là đặt bừa sang một bên, tiếp đó hẳn mới nhìn vào món cuối cùng là một bao tay da sói.

Cái này không biết là Vũ Khí Thiên Sinh hay là Phòng Cụ Thiên Sinh mà ngoài rìa nắm tay có mấy cây gai sắt nhọn nhưng đeo vào trên hai tay lại có thể tăng cường sức phòng ngự, đoán chừng là một kiện Vũ Khí và Phòng Cụ Thiên Sinh hỗn hợp hiếm có, hơn nữa sức nạp cũng hơn năm trăm, cũng là một món hảo hạng ít thấy.

Bùi Kiêu coi như cảm thấy mỹ mãn, bốn kiện Vũ Khí Thiên Sinh đã lập tức tặng cho hắn hơn một ngàn sức nạp. Mặt khác, ở trung tâm chiến trường vẫn còn hai con ma quỷ cấp Chân ma nữa, đặc biệt là ác ma màu đỏ lợi hại nhất kia, nhìn đẳng cấp sức mạnh của nó là đã có thể tưởng tượng được Vũ Khí Thiên Sinh nó thực tế hóa ra sẽ không kè chút nào, nói không chừng còn có thể thực tế hóa luôn ra một thanh Vũ Khí Thiên Sinh sức nạp hơn một nghìn đấy.

Trong khi Bùi Kiêu đang ngẫm nghĩ, kiểm tra bốn món Vũ Khí Thiên Sinh, còn nhóm người Đại Vệ thì thấp giọng thảo luận những nguy hiểm trong cuộc chiến trước thì bỗng nhiên từ chỗ tràn ngập khói lửa đằng xa truyền đến một âm thanh soàn soạt nhỏ. Thể linh hồn khác với ma quỷ, thính giác bọn họ nhạy bén lạ thường, nhất là sau khi thoát khỏi ràng buộc thì loại thính giác nhạy bén này thậm chí đã gắn liền với nhau. Vì thế khi tiếng động đằng xa phát sinh, ở đây ngoại trừ Dương Đình Thiên thì tất cả những người còn lại đều rút mạnh Vũ Khí Thiên Sinh của mình ra. Toàn bộ đều nhìn chăm chăm vào chỗ tràn ngập khói lửa.

Không bao lâu sau, từ trong khói lửa dày đặc vang đến tiếng người nói: "Đội trưởng Đại Vệ, là các anh sao?" Trong tiếng nói chuyện, một nam Linh Hồn Tự Do dẫn đầu vọt ra khỏi vùng khói lửa tràn ngập. Khi y vừa thấy nhóm người Đại Vệ bèn kích động chạy tới, cũng chẳng chờ Đại Vệ nói gì đã nắm chặt tay hắn liền mồm nói còn sống là tốt rồi.

Người này là một gã Linh Hồn Tự Do trong đoàn của Đại Vệ bị Bùi Kiêu phái quay trở về mời viện quân. Mọi người vừa nhìn thấy hắn cũng trở nên hưng phấn, nhất thời đều mở miệng nói đông nói tây, mãi cho đến khi Đại Vệ ho khan một tiếng thì mọi người mới yên tĩnh trở lại. Đại Vệ cũng chẳng khách khí gì hỏi thẳng luôn gã Linh Hồn Tự Do này có mời được viện quân... vv hay không.

Gã Linh Hồn Tự Do này liền nói: "Bọn tôi dọc đường gặp Ước Hàn và đoàn đội của anh ta, tôi ở lại để dẫn đường cho bọn họ đến gặp các anh. Đúng rồi, Ước Hàn hình như là đến đây tìm Bùi Kiêu đấy. Anh ta nói năng lực đặc thù Nữ Thần Chiến Tranh của Bùi Kiêu cực kỳ quan trọng, ngàn vạn lần không thể chết ở đây nên tính tới bảo vệ Bùi Kiêu trở lại thế giới hiện thực."

"Tôi á?" Bùi Kiêu ngăn cả người ra, hắn ngây ngốc chỉ vào mình nói: "Ước Hàn là ai? Tôi đâu có biết người gọi là Ước Hàn đó, huống hồ... tôi cần người bảo vệ sao?"

Nhóm người Đại Vệ đứng xung quanh cũng lập tức lộ ra biểu cảm tương tự. Quả thực ngay từ đầu họ có nghĩ Bùi Kiêu là người may mắn, thậm chí còn cho rằng thực lực không được bao nhiêu nhưng đến giờ phút này thì tất cả người ở đây đều biết rõ cuộc thực lực Bùi Kiêu ra sao, so với bọn họ mạnh hơn không biết bao nhiêu lần. Cho nên chỉ có thể là hắn bảo vệ kẻ khác, chứ ai có thể bảo vệ hắn đây, người đệ nhất thế giới hả?

"Đương nhiên cần!"

Bùi Kiêu vừa dứt lời thì từ trong làn khói dày đặc chợt truyền đến một giọng nam. Không lâu sau, một gã thanh niên từ trong khói sương đi ra. Ở phía sau gã còn có người lần lượt nối tiếp nhau đi ra, cho đến khi tổng cộng đi ra sáu mươi người mới ngừng.

Người thanh niên này mỉm cười với Đại Vệ nhưng không nói gì mà chuyển tầm nhìn về phía Bùi Kiêu nói luôn: "Đương nhiên là cần! Năng lực đặc thù Nữ Thần Chiến Tranh của cậu cực kỳ quan trọng đấy! Tuy tôi cũng biết thực lực của cậu rất mạnh nhưng điều đó cũng không ngăn cản được tôi quyết định bảo vệ cậu. So với bọn tôi đây thì cậu tuyệt đối không thể chết được!"

"Ừa?" Bùi Kiêu nhất thời hứng thú, hắn tò mò hỏi: "Tại sao chứ? Tôi quý giá như thế ư?"

Người thanh niên tên Ước Hàn gật đầu khẳng định, nói: "Đúng thế! Có thể là cậu còn chưa biết, vậy giờ tôi sẽ nói cho cậu một bí mật!"

Sự hiếu kỳ trong lòng Bùi Kiêu càng tăng cao, gấn liền vội vàng hỏi: "Bí mật gì? Nói cho tôi biết đi, tôi sẽ không kể lung tung đâu."

Ước Hàn cười cười mà nói: "Thực ra nói ra cũng chả sao, bí mật này rất nhiều người cũng biết, chỉ là tôi biết nhiều hơn bọn họ chút thôi... Cậu tin rằng ngày 21 tháng 12 năm 2012 là ngày tận thế chứ?"

Tôi đã từng tận mắt thấy một con Sói Lớn Mặt Người xuất hiện từ trong khe nứt không gian sau đó biến mất không dấu vết. Nếu thế giới hiện thực của chúng ta chồng nhau với thế giới trong khe nứt không gian đó, khi ấy sẽ là ngày tận thế!"

Bùi Kiêu nhất thời kinh ngạc, hơn nửa ngày đều nói không nên lời, Người ngoài nhìn vào còn tưởng hắn khiếp sợ quá mức nên ngẩn ngơ cả người rồi đây.

Nhưng bọn họ không biết Bùi Kiêu chỉ là đang kinh ngạc vì phần sau câu nói của Ước Hàn... Không ngờ anh ta đã từng thấy Sói Lớn Mặt Người từ trong vết nứt không gian đi qua.

TỬ VONG KHAI ĐOAN

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 5: Tập Kết Nào! 6

Tuy Johnan nhìn thấy vẻ kinh ngạc có hơi quá đáng của Bùi Kiều, nhưng hẳn cũng không nghĩ gì, chỉ cho rằng Bùi Kiều đang thật sự rất ngạc nhiên mà thôi, cho nên hẳn vẫn tiếp tục: "Đó là chuyện của mấy năm về trước, khi đó ở Pháp có quỷ quái thực thể hóa trên quy mô lớn. Tuy nhiên không giống như bây giờ, lần đó gần như toàn bộ nước Pháp đều xuất hiện quỷ quái thực thể hóa, cho nên rất nhiều quốc gia phải cho người sang giúp đỡ, tôi cũng là một thành viên trong nhóm viện binh của Anh."

Bùi Kiều cũng cảm thấy vẻ ngạc nhiên thái quá của mình không phù hợp, nhưng thể hẳn đã biết trước điều này rồi, chỉ cố ý làm ra vẻ kinh ngạc mà thôi. Vì vậy, hẳn liền nhanh chóng điều chỉnh nét mặt, bình tĩnh lắng nghe câu chuyện của Johnan.

Theo lời Johnan, lần đó quỷ quái rất mạnh mẽ, lại còn có một con quỷ quái Chân Ma cấp. Hơn nữa không biết vì sao, phần lớn quỷ quái bình thường cũng có thể sử dụng năng lực đặc trưng của tộc loại mình (1), tựa như có một lực lượng thần bí nào đó đã kích thích chúng vậy.

Quả nhiên vào đêm hôm đó, khi lỗ hổng không gian một lần nữa mở ra, từ trong đó phun ra rất nhiều tội nghiệt khiến cho thực lực của bọn quỷ quái này được tăng lên đáng kể. Thậm chí ngay cả con quỷ quái Chân Ma cấp đang bị mọi người vây đánh sắp chết cũng nhanh chóng hồi phục.

Khi biến động xảy ra, nhóm Johnan còn đang ở khu vực tập kết của mình, vừa vặn nhìn thấy một con Sói Mặt Người Khổng Lồ ẩn mình trong luồng khí tức đen tối chui ra khỏi lỗ hổng không gian. Chẳng qua với tình thế khẩn cấp khi đó, chỉ có Johnan và một vài người cạnh bên trông thấy con sói ấy mà thôi.

"Cho nên từ đó về sau, tôi không còn bất cứ nghi ngờ gì đối với lý luận về ngày tận thế nữa, thậm chí tôi còn vận dụng thể lực gia tộc để tìm kiếm tung tích của những nhà khoa học kia, và tìm hiểu cả nguyên do vì sao bọn họ có thể đưa ra lý luận như vậy. Nhưng đáng tiếc, chính phủ của các nước trên thế giới đã xử lý vô cùng triệt để, các thông tin liên quan đến lý luận về ngày tận thế hoàn toàn bị xóa sạch, ngoại trừ những thứ mọi người đã biết, phần còn lại tựa như chưa bao giờ tồn tại vậy." Sau khi Johnan kể xong, hắc cười khổ, nói với Bùi Kiều.

Bùi Kiều liền lộ vẻ đăm chiêu suy nghĩ. Mức độ nguy hiểm khi hắc tiết lộ chuyện về Địa Ngục lập tức được nâng thêm hai bậc. Có lẽ chính phủ các nước trên thế giới không phải là không biết gì về Địa Ngục, mà bọn họ đã dùng mọi cách để bưng bít thông tin về nó. Nếu như hắc nói ra chuyện này... có lẽ thứ chờ đón hắc là nguy hiểm tột cùng.

Về đăm chiêu của Bùi Kiều lại một lần nữa khiến mọi người hiểu lầm. David vừa cười to vừa nói: "Bùi Kiều, anh đừng xem thường Johnan nhé, hắc là kẻ thừa kế của một gia tộc quyền quý cỡ bự của nước Anh đó. Đặc biệt là từ khi hắc trở thành Trách Thoát Giả, địa vị của hắc lại càng được nâng cao. Gia tộc này đã tồn tại và phát triển mạnh mẽ từ sau Cách mạng Vinh Quang của Anh (2) đến giờ, so ra còn giàu có, bề thế hơn những tay tỷ phú thế giới nhiều. Nếu hắc đã nói là không có chút manh mối nào, thì ắt hẳn những thông tin ấy đã bị xóa sổ rồi."

Lúc này Bùi Kiều mới nhìn kỹ Johnan, người thanh niên này tầm hai tư, hai lăm tuổi, tóc nâu đen, mũi cao mắt sâu, mang dáng vóc tiêu chuẩn của phương Tây, mặt mũi cũng có tố chất ngôi sao, rất điển trai, bộ dạng phong trần tràn đầy sức sống.

"Anh đến cứu viện cho tôi vì tin vào lý luận về ngày tận thế sao? Muốn bảo vệ năng lực Valkyrie của tôi để tích lũy thêm lực lượng chống đỡ tận thế sao?" Bùi Kiều suy nghĩ một lúc, sau đó hỏi Johnan.

Johnan chỉ tay về mười mấy Tự Do Linh Hồn gần đấy, nói: "Đa số bọn họ đều là người trong gia tộc của tôi, chính tay tôi đã chặt đứt tội nghiệt giúp họ, vậy nên chuyện cứu viện cho anh cũng không mấy khó khăn... Mặc dù phần lớn Tự Do Linh Hồn mới được chiêu mộ đều đã rời đi, ha ha, nhưng nếu như có thể cứu được anh ra

thì tất cả đều đáng giá."

Bùi Kiêu vẫn nhìn Johnan, hỏi: "Chẳng kể thiệt hơn chỉ vì cứu tôi? Không thể nào, anh muốn đạt được điều gì từ tôi sao?"

Johnan cười, hần liếc David bên cạnh, sau đó lại nghiêm túc nhìn Bùi Kiêu, nói: "Chỉ cần tình hữu nghị của anh thôi. Tất nhiên giờ đây nó chẳng mang lại tác dụng gì cả, nhưng thực lực của anh cũng không thể cứ mãi giậm chân tại chỗ được. Lúc này chẳng qua vì anh thân cô thế cô mới cần đến sự giúp đỡ của tôi thôi, nhưng dám chắc mai đây anh sẽ có thể đạp lên đỉnh của giới linh hồn, cũng giống như Cung Diệp Vũ vậy. Đến khi đó, mỗi giao hảo này sẽ rất có giá trị đấy."

Bùi Kiêu không nói thêm nữa, nhưng trong lòng đã có chút tán thưởng dành cho người đàn ông tên Johnan này. Theo lời David, Johnan được sinh ra trong một gia tộc giàu có lâu đời, địa vị thậm chí còn cao quý hơn mấy chữ 'nhị thế tử' nhiều lắm. Tuy nhiên hẳn lại rất có khí độ, đầu tiên là không kể được mất đi cứu viện một linh hồn có năng lực Valkyrie, sau khi hiểu rõ thực lực mạnh mẽ của Bùi Kiêu lại đổi thành vì muốn được giao hảo. Chỉ với sự hiểu biết như vậy đã rất đáng quý, càng khỏi phải nói đến thái độ và lời nói của hắn đối với mọi người, không hề có chút kiêu ngạo nào cả. Chẳng trách một kẻ thẳng thắn như David lại có thể thân thiết với Johnan đến như vậy.

Bùi Kiêu coi như bước đầu tiếp nhận Johnan nên cũng không nói những lời sáo rỗng nữa: "Có thêm sáu mươi mấy người của anh tham gia thật tốt, chúng ta nên thảo luận kế hoạch tiếp theo đi... Trước hết để tôi nói sơ qua tình hình khu vực trung tâm, lúc này tôi đã vào đó, tổng cộng có đến ba con quỷ quái Chân Ma cấp..."

Sau đó Bùi Kiêu kể vắn tắt về trận chiến ban nãy, xong xuôi đầu đấy, hắn nói: "Ngụy Ngưu Đầu của tôi đã có thể triệu hồi được rồi, nhưng có lẽ nó chỉ có thể đánh ngang ngửa với con Centaur kia mà thôi, e rằng không đấu lại con Ác Ma đầu, vì vậy theo ý tôi nên tập trung giải quyết con Centaur trước. Chúng ta có tám mươi người, nhờ mọi người chia nhau ra tiêu diệt những quỷ quái bình thường chung quanh, còn tôi và Ngụy Ngưu Đầu sẽ cùng nhau tấn công con Centaur. Quan trọng nhất là phải tiêu diệt được con Centaur trước khi con Ác Ma rời khỏi trận đồ ký

hiệu kia."

Tất cả mọi người đều ngẩn ra, Johnan hỏi ngay: "Không phải anh nói con Ác Ma đó sẽ không rời khỏi trung tâm trận đồ ký hiệu gì đó hay sao? Tại sao giờ lại bảo trước khi nó rời khỏi đó là thế nào?"

Bùi Kiều cười khố, nói: "Các người còn chưa hiểu sao? Thực lực của quỷ quái càng mạnh thì sẽ càng thông minh. Tuy trước giờ chưa tìm thấy quỷ quái nào có thể trao đổi với loài người, nhưng dễ thấy được con Ác Ma kia chẳng phải loại bù nhìn chỉ biết đứng trơ ra đâu. Bình thường thì không sao, nhưng khi nó cảm nhận được nguy hiểm, đặc biệt là khi hộ vệ cuối cùng của nó, con Centaur bị tiêu diệt, chắc chắn nó sẽ rời khỏi trận đồ ký hiệu đó và tấn công chúng ta. Đến khi đó, một con quỷ quái Chân Ma cấp bình thường cộng thêm một con quỷ quái Chân Ma cấp đỉnh phong... Anh cảm thấy chúng ta còn có cơ hội gì sao?"

Nghe xong, sắc mọi người đều tái đi. Một con quỷ quái Chân Ma cấp đã khó có thể đối phó rồi, giờ lại có thêm một con quỷ quái Chân Ma cấp đỉnh phong nữa. Hay cứ để họ tự sát luôn cho đỡ mất thời gian.

Bùi Kiều cũng nhìn ra sự hoảng sợ của mọi người nên hần liền giải thích: "Như tôi đã nói, với cấp độ này, trí thông minh của nó sẽ khá cao, nó cũng hiểu được mục tiêu chính yếu là nhanh chóng hấp thu tội nghiệt để đột phá cấp Ma Vương. Đến lúc đó, mặc cho chúng ta có thủ đoạn gì, mặc cho có bao nhiêu người vây công nó cũng chẳng sợ nữa. Do đó, nó sẽ phải tận dụng từng giây từng phút để hấp thu tội nghiệt, chỉ cần không gặp nguy hiểm đến tính mạng thì nó sẽ chẳng thèm để tâm. Từ đó có thể kết luận, trước khi con Centaur bị tiêu diệt nó sẽ không rời khỏi trận đồ ký hiệu kia đâu. Dù gì thì thực lực của nó hiện giờ tuy rất mạnh mẽ, nhưng nếu bị hàng trăm Tự Do Linh Hồn vây công vẫn có thể chết như thường, vì vậy nó chỉ có thể cố gắng mà thôi."

"Vì lẽ đó! Chỉ cần chúng ta có thể tiêu diệt con Centaur trước khi nó kịp phản ứng thì coi như đã đạt được mục tiêu của giai đoạn này."

Mọi người nghe vậy cũng ngẫm tán đồng. Ngoại trừ Bùi Kiều và Dương Đình Thiên, những Tự Do Linh Hồn đang đứng đây đều đã chết trên một năm, hiểu biết

của họ ít nhiều đều cao hơn hai người Bùi Kiêu. Chuyện trí khôn và thực lực quý quái có liên hệ với nhau mọi người đều hiểu rõ nên họ cũng đồng ý với phân tích của Bùi Kiêu.

Chẳng qua chuyện này dù gì cũng liên quan đến tính mạng, David bên cạnh chợt hỏi: "Mục tiêu của giai đoạn này sao? Như vậy mục tiêu của giai đoạn kế tiếp là gì? Không lẽ sau khi giết được Centaur thì chúng ta phải lập tức lui lại sao?"

"Không sai! Lập tức lui lại, hoặc là nói tập hợp trở lại chỗ này."

Bùi Kiêu gật đầu chắc nịch, nói: "Về mục tiêu của giai đoạn kế tiếp, chúng ta sẽ chờ viện quân đến, sau đó sẽ trở lại tiêu diệt con Ác Ma kia... đó là nếu nó chưa tăng cấp đến Ma Vương. Còn không thì e chỉ còn cách nhờ cậy ba cường giả Chân Ma cấp mà thôi, chỉ bọn họ mới có thể khiêu chiến quý quái Ma Vương cấp, chỉ là thắng thua khó nói trước."

Xong xuôi đầu đấy, mọi người còn chưa kịp ổn định lại thì Dương Đình Thiên vốn vẫn đang tĩnh tọa mình tưởng bỗng mở mắt ra, đồng thời trên người hắn cũng phát ra từng tia từng tia ý chí... Không phải trường khí thể mà chỉ thuần túy là lực ý chí. Đây là loại lực ý chí mang theo lưu luyện chỉ riêng mình hắn mới có!

Người khác tất nhiên là không cảm nhận được ý chí này, nhưng Bùi Kiêu thì có thể cảm nhận rất rõ ràng, không chờ mọi người có phản ứng gì đã mừng rỡ nhìn về phía Dương Đình Thiên. Dương Đình Thiên sau khi mở mắt thì ngấn ngơ nhìn hai tay mình, vừa lúc Bùi Kiêu nhìn sang, hắn cũng chợt ngoái đầu nhìn Bùi Kiêu, trong ánh mắt cũng lộ vẻ cực kỳ mừng rỡ.

"Người... kỹ năng đặc thù của người trở nên mạnh hơn?" Bùi Kiêu hỏi bằng giọng run run.

Dương Đình Thiên cười nhẹ, gật đầu khẳng định.

Lúc này Bùi Kiêu mới thở ra một hơi, nắm chặt nắm tay, nói: "Tốt! Như vậy khả năng tiêu diệt được con Centaur kia lại tăng thêm 20%... Chúng ta có 70% chắc chắn!"

Chú thích:

(1) Theo thường lệ, quý quái Nhập Ma cấp đỉnh phong mới có được năng lực đặc trưng của tộc loại.

(2) Cách mạng Vinh Quang của Anh: một cuộc Cách mạng ở Anh năm 1688 do William xứ Orange lãnh đạo.

TỬ VONG KHAI ĐOAN

Zhttty
www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 5: Chém Centaur!

Bùi Kiêu biết khác biệt lớn nhất của hắn với các Tránh Thoát Giả hoặc Cao Đăng Tránh Thoát Giả khác, không phải là về thực lực mà là về kinh nghiệm!

Hắn mới chết chưa được nửa năm, mà bốn tháng trong đó lại còn phải chui lủi dưới Địa Ngục không một bóng người! Rồi sau khi trở lại dương gian, hắn mới dần hiểu biết về linh hồn của chính mình, về quý quái, về Thiên Sinh Vũ Khí gì gì đó. Vậy nên kinh nghiệm của hắn thực sự không khá hơn một tân binh là bao nhiêu. Vì vậy, nếu không tính tới thực lực thì hắn đúng thật chỉ là một tân binh của giới linh hồn mà thôi.

‘Biết xấu hổ thì mới tiến bộ được!’ Vậy nên Bùi Kiêu đã không ngại thu thập hết tất cả tin tức, không ngừng phân tích, suy luận, tổng kết. Hắn cũng không phải một kẻ ngu xuẩn, mà thực tế còn ngược lại, tư chất của hắn có thể xem là hơn người. Tuy không so được với số ít những kẻ được gọi là thiên tài, nhưng so với người bình thường thì dù là tính cách, ý chí, nghị lực hay trí tuệ đều hơn hẳn. Cũng vì lẽ đó nên trong một tháng hấp thụ Thực Phẩm Chấp Niệm nhân rồi, Bùi Kiêu đã thu thập, tổng hợp và phân tích được rất nhiều thứ.

Trong đó thì vấn đề quan trọng nhất là: năng lực của linh hồn đặc thù thật ra là cái gì, có thể làm tăng lên như chấp niệm và thực lực hay không?

Theo suy đoán của Bùi Kiêu thì năng lực của linh hồn đặc thù có lẽ có phần tương tự như ký hiệu phù văn lõi điện trong cơ thể hắn. Hắn đoán rằng trong cơ thể bọn họ chắc hẳn cũng có các dạng ký hiệu phù văn tương tự như của hắn, nhưng vì hắn không thể ‘quan sát’ bên trong cơ thể của linh hồn khác giống như khi ‘quan sát’ bên trong cơ thể chính mình và bên trong Thiên Sinh Vũ Khí nên hắn không thể

nào xác minh được suy đoán của mình có chính xác hay không. Tuy vậy, hắn vẫn cho rằng năng lực của linh hồn đặc thù có thể tiến bộ, có thể là theo số lần sử dụng hoặc kinh nghiệm sử dụng tăng lên mà tiến bộ từng bước.

Quả nhiên, khi thân thể Dương Đình Thiên tuôn ra ý chí lưu luyến rồi khẳng định rằng năng lực đặc thù của mình đã tiến bộ thì nổi vui mừng trong lòng Bùi Kiều đã to lớn đến khó mà hình dung. Vậy nên vừa rồi tiếng nói của hắn mới có vẻ run lên như vậy.

Trừ thực lực của bản thân mình ra, thì điều mà hắn tin tưởng nhất để dựa vào đó vượt qua tai họa tận thế chính là năng lực đặc thù với tiềm năng vô hạn Valkyrie. Càng về sau, hắn sẽ tìm được càng nhiều linh hồn đặc thù, vậy nên nếu năng lực đặc thù cũng có thể tiến bộ thì như vậy, thực lực cả đoàn đội sẽ tăng lên đến mức khó mà tưởng tượng.

Đấy cũng không chỉ là phép tính đơn giản $1 + 1 = 2$. Ví dụ như thực lực của Dương Đình Thiên lúc này thực ra vẫn tương đối yếu, nếu gặp phải Nhập Ma cấp đỉnh phong sợ là cũng sẽ hơi nguy hiểm, còn thực lực Bùi Kiều tuy rất mạnh, khi thiêu đốt chấp niệm thì thậm chí dám đối đầu với quỷ quái Chân Ma cấp, nhưng nói vậy cũng không có nghĩa là hắn có thể đánh bại được quỷ quái Chân Ma cấp. Bởi vì ngoài cách dùng quả cầu sét sau khi thiêu đốt chấp niệm hoặc đạn năng lượng của Anh Dũng Súng thì hắn hầu như không còn phương pháp nào khác làm tổn thương được quỷ quái Chân Ma cấp...

Hắn cũng không phải là Cung Diệp Vũ, không thể nhìn thấy được trường khí thể bằng mắt thường, cũng không thể nào chém đôi một con Chân Ma cấp chỉ bằng một đao. Vậy nên nếu phải đối mặt với quỷ quái Chân Ma cấp thì đấu pháp chính của hắn chỉ có thể là đánh du kích: lợi dụng chiêu quả cầu sét để làm tan rã quỷ quái Chân Ma cấp từng chút một. Nhưng đương nhiên, làm vậy thì hậu quả sẽ là chấp niệm của chính hắn cũng tổn thất khổng lồ. Khi đó, dù có dùng toàn bộ Thiên Sinh Vũ Khí lấy được khi tiêu diệt con quỷ quái Chân Ma cấp đó, để đổi lấy Thực Phẩm Chấp Niệm cũng sẽ không đủ để hắn khôi phục như ban đầu.

Nhưng sau khi đã có năng lực đặc thù của Dương Đình Thiên rồi, một khi phủ

lên bên trên Thiên Sinh Vũ Khí một lớp chấp niệm hòa tan thì đòn công kích của hắn sẽ trở nên vô cùng sắc bén. Con Sói Mặt Người Không Lồ lúc trước chính là một minh chứng rõ ràng: nó bị bổ làm hai khúc chỉ bằng một đao. Đây chính sự tăng cường thực lực khổng lồ do năng lực đặc thù của Dương Đình Thiên mang lại!

Lúc này, thấy Dương Đình Thiên đã hồi phục sau khi tĩnh tọa, Bùi Kiêu lập tức không chậm trễ nữa, quyết định toàn lực xuất kích. Trong đó, hắn và Ngụy Ngưu Đầu phụ trách tiêu diệt con Chân Ma cấp quỷ quái Centaur, những người còn lại thì tản ra bốn phía để dọn dẹp đám quỷ quái thông thường xung quanh, làm hết khả năng để diệt được càng nhiều quỷ quái càng tốt, để cho sau khi tiêu diệt xong con Centaur kia hắn sẽ có thêm chút thời gian để nghỉ ngơi.

Johnan nghe xong kế hoạch tác chiến của Bùi Kiêu thì bỗng nở nụ cười. Hắn nói: “Cho tôi cùng tham gia tiêu diệt con Centaur kia với anh và Ngụy Ngưu Đầu được không? Ba người chúng ta sẽ cùng tham gia vây giết con Centaur đó. Đương nhiên, nếu có thể thì nhờ đồng đội của anh cũng bọc cho vũ khí của tôi một lớp chấp niệm nữa. Có như vậy thì công kích của tôi mới có thể tạo được sát thương lớn cho con Centaur đó.

Bùi Kiêu nhìn Johnan với vẻ nghi hoặc, nhưng hắn còn chưa kịp nói gì thì David đứng bên cạnh đã gạt đầu lia lịa nói: “Bùi Kiêu, đúng là nên để Johnan đi cùng với anh đi. Anh ta có một món Thiên Sinh Vũ Khí cấp Chân Ma dung lượng 600 đơn vị đấy! Có trời mới biết được gia tộc anh ta đã phải ra cái giá nào để lấy được thứ đó! Mà thuộc tính của món Thiên Sinh Vũ Khí đó cũng có chút đặc biệt, vậy nên nếu anh muốn giải quyết con Centaur đó trong thời gian ngắn thì việc để Johnan tham gia sẽ tạo ra được sự trợ giúp lớn đấy.”

Johnan khẽ cười nhạt, một vệt sáng màu xanh nhạt thoáng hiện lên trong mắt hắn. Lập tức, một cây đàn hạc (1) có màu xanh da trời pha lẫn xanh lá xuất hiện trên tay hắn. Thân đàn trong suốt lấp lánh ánh sáng màu xanh, nhìn qua giống như được chế tạo từ ngọc lưu ly vậy. Mà ngay khi cây đàn hạc Thiên Sinh Vũ Khí này xuất hiện thì Bùi Kiêu cũng cảm nhận được ý chí tỏa ra từ nó: ý chí của gió.

“Một loại thuộc tính lạnh băng? Cây đàn hạc này có thuộc tính ‘phong’ đúng

không?”

Johnan vốn còn đang chuẩn bị giải thích thuộc tính cây Thiên Sinh Vũ Khí của hắn là gì thì nghe thấy Bùi Kiêu hỏi như vậy. Điều đó làm hắn thoáng sững người , cả nửa ngày sau mới cười khổ nói: “Làm sao người biết? Chẳng lẽ là do năng lực đặc thù Valkyrie sao?”

Bùi Kiêu mỉm cười, không giải thích gì thêm mà quay lại hỏi Dương Đình Thiên: “Thế nào? Người liệu có thể bao phủ chấp niệm cho hai thanh Thiên Sinh Vũ Khí cùng một lúc không?” Vừa nói, vừa lôi ra hai bọc gạo chấp niệm từ trong U Minh Nhẫn Nhẫn ném qua cho Dương Đình Thiên.

Dương Đình Thiên gật đầu khẳng định: “Không thành vấn đề... Ta cũng muốn thử xem năng lực này có thể trở nên mạnh đến mức nào.” Nói xong, hắn mở luôn hai bọc gạo chấp niệm mới nhận kia ra, sau đó liên tục lấy gạo bên trong ra hòa tan thành chất lỏng màu bạc.

Có lẽ thực sự là hiệu quả khi năng lực đặc thù tăng lên, nên khi đám gạo kia vừa mới tiếp xúc với bàn tay Dương Đình Thiên, hắn chỉ hơi tập trung một chút thì gạo chấp niệm đã bắt đầu chuyển hóa thành chất lỏng màu bạc. Tốc độ chuyển hóa này đã nhanh hơn gấp rưỡi lúc trước, mà số lượng gạo Dương Đình Thiên có thể hòa tan một lần cũng tăng khoảng một nửa và chất lỏng màu bạc được tạo thành cũng vẫn giữ được trạng thái ổn định.

Chỉ sau khoảng ba mươi, bốn mươi giây sau, Anh Dững Súng của Bùi Kiêu và cây đàn hạc như ngọc lưu ly của Johnan đã được bao phủ một lớp chất lỏng màu bạc hơi mỏng, mà chất lỏng màu bạc này còn không ngừng lưu động, khiến cho hai thanh Thiên Sinh Vũ Khí này bỗng chốc lộng lẫy như thần khí!

Những người xung quanh nhìn xem quá trình đó mà tròn tròn mắt, Johnan thì vừa mừng vừa sợ nhận lấy thanh Thiên Sinh Vũ Khí của mình. Mọi người chỉ thấy những ngón tay hắn nhẹ lướt trên cung đàn, lập tức, một lưỡi phong nhận (2) màu trắng bạc xuất hiện cách hắn khoảng 10cm, sau đó ‘xoẹt’ một tiếng, chém qua mấy tảng đá lớn trong hẻm núi, cuối cùng còn xuyên sâu xuống lòng đất, cũng không biết là nó đi sâu được đến đâu.

“Tuyệt! Thật lợi hại... Uy lực này đúng là lớn quá sức!” Johnan lập tức vui sướng rống lên. Đồng thời, ánh mắt hắn nhìn về phía Dương Đình Thiên cũng như lập lòe tỏa sáng, giống như khi một cô gái thấy được thứ châu báu đẹp nhất trên thế gian vậy.

Bùi Kiêu đứng bên cạnh vỗ nhẹ vai hắn, nói: “Không nên thử lung tung nữa. Chất lỏng màu bạc đó là do chấp niệm tạo thành, mỗi lần anh công kích sẽ tiêu hao một lượng chất lỏng đó. Nếu như đang chiến đấu mà tiêu hao hết toàn bộ thì anh cũng đừng nên kỳ vọng rằng Dương Đình Thiên sẽ chạy tới phủ lại một lớp chấp niệm nữa cho mình nhé...”

Nói tới đó, hắn nhìn về phía bảy mươi người còn lại rồi vỗ mạnh trán một cái, một luồng ánh sáng màu vàng kim rực rỡ lập tức bắn ra từ trong mắt hắn. Một giây sau, một cây rìu màu vàng kim khổng lồ dài tới 10m đã xuất hiện trên mặt đất, ánh sáng vàng chói lọi bùng lên kịch liệt từ nó làm cho tất cả mọi người đều vô thức nhắm mắt lại. Đến khi họ mở mắt ra thì trước mặt đã đứng một quái vật thân người, đầu bò màu vàng sậm, cao ước chừng 10m.

Ngụy Ngưu Đầu vừa xuất hiện liền ngửa đầu hét vang, trường khí thể phần nộ của nó lập tức tràn ra bao phủ phạm vi hơn trăm mét. Tuy Bùi Kiêu đã ra lệnh cho nó bằng ý thức, nên trường khí thể này không nhằm vào những người có mặt ở đây, nhưng tất cả vẫn cảm thấy bị áp lực. Thậm chí đám sáu mươi người mới đến còn khiếp sợ tới mức cứng hết lưỡi, chỉ có thể sững sờ nhìn người khổng lồ đầu bò trước mặt.

“Như vậy... chúng ta xuất phát!”

Bùi Kiêu rống lớn một tiếng, làm những người đang ngây ra chột bùng tỉnh. Hắn cũng không nhìn lại đám người đó nữa mà dùng ý niệm ra lệnh cho Ngụy Ngưu Đầu dốc toàn lực tấn công con Centaur kia, và khi mọi người còn chưa kịp phản ứng thì dưới chân hắn đã lóa lên ánh chớp, lập tức theo sau Ngụy Ngưu Đầu tiến về phía trung tâm của chiến trường.

Mãi đến lúc này, tất cả mới bừng tỉnh sau cơn choáng ngợp. Cả đám đồng thanh rống lên rồi lập tức đuổi theo Ngụy Ngưu Đầu và Bùi Kiêu tiến vào trung tâm của

chiến trường.

Chỉ mình Dương Đình Thiên là đứng nguyên tại chỗ. Mãi cho tới khi tất cả đã chạy ra khỏi hẻm núi rồi, hắn mới ngã khụy xuống đất, toàn thân khe khẽ run rẩy.

(Vẫn còn hơi quá sức. Bao phủ chấp niệm cho hai thanh Thiên Sinh Vũ Khí một lúc – đây là cực hạn trước mắt của ta...)

Dương Đình Thiên ngồi trên mặt đất cười khố, sau đó lại lần nữa nhắm mắt tĩnh tọa...

Phía bên kia, đám người Bùi Kiêu đang như mãnh hổ xuống núi. Tuy cả đám chỉ có ‘lèo tèo’ hơn bảy chục người và thêm một con quái vật đầu bò cao hơn 10m, nếu so sánh với bốn mươi, năm mươi ngàn con quỷ quái tụ tập tại trung tâm chiến trường thì đúng là không khác gì ‘chìm ngấm’, nhưng thật ra, trong số hơn bảy mươi người này thì đã có gần ba mươi người có Thiên Sinh Vũ Khí, lại có một con quỷ quái Chân Ma cấp xung phong đi trước mở đường. Vậy nên, có thể nói rằng: nếu như không có con Centaur và Ác Ma màu đỏ kia trấn giữ thì bảy mươi người này hoàn toàn đủ sức tàn sát toàn bộ mấy chục nghìn quỷ quái thông thường ở đây.

Tuy Bùi Kiêu xông lên rất nhanh, nhưng hắn vẫn chú ý tới đám đông hơn bảy mươi người sau lưng. Khi thấy hơn bảy mươi người này không hề biểu hiện hay làm việc gì thể hiện sự sợ hãi thì mới dám thở phào một hơi.

Có điều là những gì hắn thấy sau đó lại làm hắn lắp bắp kinh hãi. Hắn thấy Johnan đang bám sát theo sau cách mình hơn 10m chứ không hề bị bỏ lại đằng sau như đám bảy mươi người kia. Phải biết rằng lúc này Bùi Kiêu đang di chuyển bằng lực lượng lôi điện nên tốc độ tương đương với Ngự Ngưu Đầu, so với bảy mươi người kia thì phải nhanh gấp cả mười lần, thế mà cái gã Johnan này lại bám theo được hả?

(... Đúng rồi! Cây đàn hạc của hắn có thuộc tính là ‘điều khiển sự lưu động của gió’. Nếu như hắn đã có thể tận công bằng năng lực đặc thù của Thiên Sinh Vũ Khí cấp Chân Ma, thì cũng có thể sử dụng năng lực đó để tăng tốc là điều đương nhiên.)

Bùi Kiều thầm gật đầu. Sau đó, hắn không tiếp tục chú ý đến phía sau nữa mà bắt đầu dồn toàn bộ sự chú ý, nhìn chăm chú vào con Centaur đang ở xa xa phía trước. Lúc này, khoảng cách hai bên còn khoảng 15000m, nhìn qua thì con Centaur kia chỉ như một chấm đen nhỏ xíu, về phần con Ác Ma màu đỏ thì ở phía sau con Centaur khoảng 1000m, vẫn đang yên lặng ngồi hấp thụ tội nghiệt trong trận pháp đây những ký hiệu phù văn kỳ lạ kia.

(Không được rồi! Khoảng cách giữa Centaur và con Ác Ma kia quá gần. Với khoảng cách đó thì dù con Ác Ma màu đỏ không phải loại quỷ quái có tốc độ cao, có lẽ cũng sẽ chạy tới kịp trong vòng mười giây. Xem ra, phải tìm cách dụ con Centaur kia ra xa mới được.)

Bùi Kiều âm thầm tính toán, sau đó nhanh chóng dùng ý niệm ra lệnh cho Ngụy Ngưu Đầu chuyển đổi mục tiêu. Tiếp đó, hắn vừa tiếp tục chăm chú theo dõi Centaur vừa âm thầm tính toán thời điểm bắt đầu giao chiến với nó.

Tất cả những điều vừa rồi thực tế chỉ diễn ra trong một thời gian cực ngắn. Lúc này, tốc độ của cả Ngụy Ngưu Đầu, Bùi Kiều và Johnan đã đạt tới mức độ đáng sợ. Cả ba chỉ cần khoảng năm giây để vượt qua khoảng cách 1000m, tuy còn chưa đạt tới vận tốc âm thanh nhưng cũng đã gần tiếp cận tốc độ đó, vậy nên đã có thể cảm thấy sóng xung kích mạnh mẽ lan tỏa. Hơn nữa còn có con quái vật cường mãnh như Ngụy Ngưu Đầu dẫn đầu, như một tia chớp giạt tiến lên, đâm thẳng vào hàng ngũ của đám Bộ Binh Khô Lâu, làm đường nó đi qua tràn ngập năng lượng tiêu chuẩn phiêu tán, như thể đã tạo ra một con đường làm bằng năng lượng tiêu chuẩn.

Náo loạn lớn như vậy nên đương nhiên con Centaur và Ác Ma màu đỏ ở phía xa không thể nào không phát hiện. Thực ra, ngay từ lúc Ngụy Ngưu Đầu rống lớn và tỏa ra trường khí thể phần nộ thì chúng đã cảm nhận được và bắt đầu đề phòng. Nếu không thì đã không có chuyện con Centaur kia vừa vận chặn ngang trên đường tiến tới chỗ con Ác Ma của mọi người.

Cứ như vậy, Ngụy Ngưu Đầu đi trước, Bùi Kiều đi giữa, Johnan sau cùng, sau khi chạy được hơn một phút thì chỉ còn cách con Centaur hơn 3000m. Nhưng ngay lúc này, Ngụy Ngưu Đầu đi đầu bỗng nhiên đổi hướng, chạy nghiêng qua một bên,

nhìn qua có vẻ như muốn bỏ qua Centaur để tiến thẳng tới vị trí của Ác Ma màu đỏ.

Bùi Kiêu đương nhiên là bám sát theo phía sau nó, chỉ có Johnan là ban đầu hơi chút sững sốt, nhưng hắn cũng không chần chừ lâu, lập tức chuyển hướng theo hai tên phía trước. Mà lần chuyển hướng này cũng quá đột ngột, thân hình đồ sộ của Ngụy Ngưu Đầu lại quá bắt mắt, căn bản là chẳng thể nấp vào đâu được, vậy nên con Centaur ở đằng xa kia đang giương cung lên cũng thoáng sững sốt, sau đó cũng bắt đầu di chuyển nghiêng sang một bên, tựa như muốn cản đường của bọn Ngụy Ngưu Đầu. Cứ như vậy, khoảng cách của hai bên nhanh chóng thu hẹp, theo đó thì tốc độ của Centaur cũng chậm dần lại, dường như đang ước lượng khoảng cách để bắn tên.

Tương tự, Bùi Kiêu cũng đang âm thầm tính toán khoảng cách giữa hai bên và cả khoảng cách giữa Centaur và con Ác Ma màu đỏ. Vì tốc độ của cả hai bên đều cực nhanh nên chỉ có thể dùng mắt thường để ước lượng chứ không thể có số liệu chính xác được. Vậy nên lúc này toàn bộ ý thức của hắn đã được tập trung lại để tính toán, trong trạng thái này, hắn lại một lần nữa thấy mọi vật bốn phía dường như đang bắt đầu chậm lại... Hắn lại một lần nữa tiến vào trạng thái kỳ lạ kia!

(2000m! Không, phải là chừng 2500m – Centaur đã cách Ác Ma màu đỏ khoảng 2500m. Còn chúng ta cách nó khoảng... 1500m. Chết tiệt! Xa như vậy mà nó đã có thể bắn tên được rồi sao?)

Bùi Kiêu giống như thế đang xem một bộ phim quay chậm. Hắn thấy con Centaur kia bỗng nhiên đứng khựng lại, rồi từ từ giương cây cung lớn màu xanh lục của mình lên. Bùi Kiêu đương nhiên biết động tác này của nó nghĩa là gì... Centaur chuẩn bị bắn bọn hắn. Thế nên hắn không chờ đợi thêm nữa, lập tức rống lớn: “Ngụy Ngưu Đầu! Mục tiêu Centaur!”

Tiếng rống này vừa vang lên, trạng thái vạn vật chậm lại xung quanh cũng biến mất. Bùi Kiêu chỉ thấy một thứ nhìn như một tia chớp xanh ngưng tụ trên cây cung lớn của Centaur. Sau đó, tia sáng kia lóe lên, một giây sau, lồng ngực của Ngụy Ngưu Đầu đứng cách đó 1500m đã bị xuyên thủng từ trước ra sau, một mũi tên màu xanh lục đã đục một cái lỗ lớn trên người nó. Sau đó mũi tên còn tiếp tục

bay ra xa, giết chết một đám lớn quỷ quái ở sau lưng Ngụy Ngưu Đầu.

“Giết!”

Hai mắt Bùi Kiêu đã đỏ ngầu. Hắn không biết một đòn nghiêm trọng vừa rồi có thể làm cho Ngụy Ngưu Đầu tiêu tán hay không, nhưng hắn biết rõ: thời khắc quan trọng nhất, quyết định xem có thể tiêu diệt được con Centaur kia trong thời gian ngắn hay không đã tới rồi!

Một tiếng ‘dùng’ nổ vang, Bùi Kiêu đã hóa thân thành người không lồ lôi điện vọt ra từ sau lưng Ngụy Ngưu Đầu, mỗi bước vọt qua trăm mét, phóng về phía con Centaur kia...

Lời bình:

Trận khổ chiến lại tiếp tục! Liệu Ngụy Ngưu Đầu có ‘ra đi’ chỉ sau một chiêu? Bùi Kiêu sẽ phải làm thế nào ở tình cảnh nguy cơ như vậy? Mời đón đọc chương mới với màn chiến đấu nghẹt thở của TVKD được thực hiện bởi nhóm Vô Hận Chi Tâm tại địa chỉ facebook Vô Hận Thế Giới!

Chú thích:

1. Đàn hạc: (hay thụ cầm, đàn Harp) là một loại nhạc cụ bộ dây đã từng rất phổ biến. Ở đây là loại của Châu Âu, có nhiều dây và độ dài ngắn của các dây lại khác nhau.

2. Phong nhận: lưỡi dao gió

Khoảng cách 1500m...

Nói đúng ra thì khoảng cách này cũng không hề ngắn. Một người bình thường muốn chạy hết đoạn đường có độ dài đó ít nhất cũng phải mất vài phút, thậm chí những người ít vận động thì có thể còn không chạy hết được đoạn đường 1500m đó.

Nhưng với quỷ quái Chân Ma cấp hoặc với Tự Do Linh Hồn thì khoảng cách 1500m này thực ra lại tương đối ngắn, nhất là với một linh hồn có phương pháp gia

tăng tốc độ đặc biệt như Bùi Kiêu – hẳn chỉ mất khoảng bảy, tám giây để vượt qua đoạn đường 1500m đó!

Với xét theo tốc độ bắn tên của Centaur thì trong vòng bảy, tám giây đó, nó ít nhất phải bắn được từ mười tới mười lăm phát tên! Mà uy lực của cái mũi tên đó cũng đúng là quá mức kinh khủng, quả thực giống như một quả tên lửa đạn đạo cỡ nhỏ vậy. Đến cả một con quỷ quái Chân Ma cấp cứng rắn như Ngụy Ngưu Đầu cũng không đỡ nổi – bị một tên xuyên thủng. Tuy nó còn chưa bị tiêu tán nhưng cái làn da màu vàng sạm của nó lại một lần nữa trở nên nhạt nhòa, gần như sắp thành màu trắng mất rồi. Vậy nên Bùi Kiêu cũng chắc chắn là mình không muốn ném thử uy lực của cái mũi tên đó tẹo nào. Đó cũng là nguyên nhân hẳn biến thành người khổng lồ lồi điện.

Bùi Kiêu vừa biến thành hình thái người khổng lồ lồi điện thì trong lòng bàn tay cũng lập tức ngưng tụ ra một quả cầu sét. Nhưng khi quả cầu sét này chưa ngưng tụ được bao lâu thì con Centaur phía xa đã lại bắt đầu kéo căng dây cung. Vậy là Bùi Kiêu cũng bất chấp quả cầu sét này đã đủ uy lực hay chưa, lập tức vung tay, ném nó về phía con Centaur.

Một tiếng nổ ầm ầm vang lên. Quả cầu sét đó và mũi tên đụng vào nhau giữa không trung. Quả cầu sét của Bùi Kiêu lập tức nổ tung. Tuy vì uy lực của cầu sét còn chưa đủ nên không thể triệt tiêu được hết uy lực của mũi tên nhưng vụ nổ cũng làm chệch hướng bay của nó. Mũi tên bay chéo qua bên cạnh cách cả đám khoảng vài chục mét.

Bùi Kiêu thấy mà thầm lú lười, thật sự cảm thấy sợ hãi uy lực của cái mũi tên này tới cực điểm, nhưng cũng vì vậy mà lòng tin có thể giết chết được con Centaur này của hắn lại lớn hơn một chút... Lấy được càng nhiều thì sẽ phải trả giá cũng càng nhiều – chân lý đó không chỉ đúng với linh hồn mà còn chính xác với cả quỷ quái nữa!

Viễn trình công kích mạnh thì tất nhiên cận chiến phải là nhược điểm!

Lại một tiếng nổ ầm vang, quả cầu sét do Bùi Kiêu tạo ra và một mũi nữa lại đụng vào nhau. Mũi tên kia cũng bị làm chệch hướng như trước, và lúc này thì

khoảng cách giữa hai bên chỉ còn khoảng 1000m.

Có điều khi Bùi Kiêu ngưng tụ ra quả cầu sét một lần nữa thì hắc bổng trợn to mắt. Đó là vì hắc thấy con Centaur trước mắt kia vừa mới lấy ra vài mũi tên một lúc... Đúng vậy, Centaur đưa lên ít nhất là năm mũi tên nhắm vào ba người. Nó định bắn đến năm mũi tên một lúc sao?

Tốc độ bắn lần này của Centaur rõ ràng đã giảm xuống rất nhiều, thời gian nó ngắm bắn ít nhất phải lên tới một giây. Mà Bùi Kiêu cũng lợi dụng khoảng thời gian đó để ngưng tụ ra một quả cầu sét hoàn chỉnh. Rồi hắc cũng không để cho Centaur tiếp tục ngắm bắn mà lập tức ném thật mạnh quả cầu sét về phía nó. Cùng lúc đó, năm mũi tên của Centaur cũng đồng loạt bắn ra. Hai bên lại một lần nữa đụng vào nhau giữa không trung.

Chỉ khác là lần này, từ trong vụ nổ của cầu sét bắn ra tới năm mũi tên!

Tuy độ chính xác của cả năm mũi tên đều bị ảnh hưởng nên không có cái nào bắn trúng ba người, nhưng một mũi tên gần nhất trong số đó đã xẹt qua chỉ cách Bùi Kiêu và Johnan chỉ có ba, bốn mét. Sau khi mũi tên đó bay qua, cả hai đều không tự chủ mà rùng mình một cái.

“Johnan! Lúc trước David đã nói anh có thể giúp tôi tiêu diệt con Centaur này nhanh chóng hơn! Vậy anh có biện pháp gì tốt vậy?” Bùi Kiêu bỗng nhiên rống lớn khi đang bắt đầu ngưng tụ một quả cầu sét khác trong tay.

Johnan đã bị màn đối chiến tầm xa vừa rồi làm cho ngây ngẩn, nhất là khi hắc chứng kiến Bùi Kiêu biến thành người khổng lồ lồi diện thì hai mắt thậm chí còn sáng rực lên, lúc này nghe Bùi Kiêu hỏi thì hắc liền vội vàng trả lời: “Cái đàn hạc này của tôi có thể khống chế được gió. Tôi có thể lợi dụng sự lưu chuyển của gió để phong tỏa con Centaur đó, khiến cho tốc độ di chuyển của nó hạ thấp. Nhưng vì nó là quỷ quái Chân Ma cấp nên tôi chỉ có thể phong tỏa được nó nhiều nhất là hai, ba giây thôi!”

“Vậy là đủ rồi!” Bùi Kiêu rống lớn một tiếng rồi lại một lần nữa ném mạnh quả cầu sét trong tay đi. Lần này hắc thậm chí không thềm quan sát xem trong số năm

mũi tên kia có cái nào sắp bắn trúng mình hay không. Dù sao thì tốc độ của mấy mũi đó cũng quá khủng bố, nếu bị bắn trúng thì dù có nhìn thấy cũng chẳng kịp phản ứng, vậy nên có nhìn thấy chúng hay không cũng chẳng khác gì nhau. Ngay sau khi ném quả cầu sét ra, không ngờ hắn lại bắt đầu thu nhỏ lại, đồng thời Ngự Ngưu Đầu đang chạy đằng trước cũng bỗng nhiên dừng lại, sau đó nó vậy mà lại thò tay tóm lấy hắn rồi làm động tác dồn sức chuẩn bị ném đi.

“Johnan! Phong tỏa hành động của nó! Nhanh!”

Bùi Kiều gào to. Khi lời còn chưa dứt thì hắn đã dùng suy nghĩ ra lệnh cho Ngự Ngưu Đầu ném mình bay vút đi. Tốc độ bay của hắn thậm chí còn cao hơn tốc độ bay của mũi tên do Centaur bắn. Chỉ trong nháy mắt, Bùi Kiều đã bay tới ngay trên đầu Centaur, thậm chí vì lực ném còn chưa hết nên hắn vẫn còn bay tiếp về phía trước.

Đó đương nhiên không phải là do Bùi Kiều tính sai. Ngay khi đang ở giữa không trung, thân thể hắn lại một lần nữa lóe lên ánh chớp vô cùng gai mắt, thân thể điên cuồng hóa thành khổng lồ. Ngay trên đầu của Centaur, hắn một lần nữa hóa thành người khổng lồ lôi điện, giống như thể Titan trong thần thoại cổ đại từ trên trời giáng xuống!

Nói thì dài nhưng sự việc diễn ra thì nhanh. Từ lúc Bùi Kiều bị Ngự Ngưu Đầu ném bay đi, rồi bay tới đỉnh đầu Centaur, lại hóa thành khổng lồ, tất cả quá trình chỉ diễn ra trong nháy mắt mà thôi. Cũng may là vì lúc này Bùi Kiều đang vô cùng tập trung, tốc độ tư duy nhanh hơn rất nhiều lần so với môi trường xung quanh, nhờ đó mà hắn đã nắm chắc từng khoảnh khắc trong quá trình chỉ diễn ra trong chớp mắt này!

Ngay khi sắp bay qua người Centaur, Anh Dừng Súng trong tay Bùi Kiều bỗng nhiên cũng nhanh chóng phóng to. Hóa ra trong nháy mắt đó, cả hắn lẫn Anh Dừng Súng đều đồng thời tiến hành Giải Phóng, mà hắn lại muốn mượn việc kích thước của Anh Dừng Súng phóng đại để có thể cầm mạnh nó xuống mặt đất. Chính nhờ đó mà cuối cùng hắn đã có thể dừng lại tại nơi cách Centaur chỉ hơn hai mươi mét.

Phản ứng của Centaur cũng không hề chậm. Nó thậm chí có thể dừng được

những mũi tên chuẩn bị bắn ra, sau đó hai chân trước đập mạnh, thân người đã xoay lại, đồng thời năm mũi tên cũng nhắm thẳng vào Bùi Kiêu ở phía sau.

(Nhờ anh đó... đừng để tôi thất vọng!)

Bùi Kiêu lúc này đã là ‘tên đã lên dây’, cơ bản là không còn lựa chọn nào khác. Hẳn dường như không hề để ý tới những mũi tên của Centaur đang nhắm thẳng vào mình mà chỉ sải bước phóng thẳng về phía Centaur. Ngay khi những mũi tên của Centaur đã nhắm thẳng Bùi Kiêu, sẽ bắn ra ngay lập tức thì đột nhiên, một cơn gió màu xanh lá bỗng thổi qua người Centaur. Cơn gió đó dường như biến thành một bức tường bằng ngọc lưu ly khóa chặt Centaur lại trong chớp mắt, những mũi tên đáng ra sẽ lập tức bắn ra lại bị ngừng lại một cách mạnh mẽ. Đây rõ ràng chính là năng lực của cây đàn hạc mà Johnan sở hữu!

“Good job!”

Bùi Kiêu thực sự cảm thấy mừng đến phát điên. Chỉ sau chưa tới một giây, hẳn đã vọt tới trước mặt Centaur, rồi giơ cao quả dấm khổng lồ có điện chạy quanh đập thẳng xuống đầu Centaur. Anh Dũng Súng trên tay còn lại vẫn đang giữ kích thước tới vài mét của trạng thái Giải Phóng, vậy nên sau khi nện xuống đầu Centaur một đập, Bùi Kiêu cũng không ‘khách sáo’ mà cũng vung Anh Dũng Súng chém mạnh xuống.

Mặt ngoài của Anh Dũng Súng đang được chất lỏng chấp niệm bao phủ nên toàn thân khẩu súng đang mang một màu trắng bạc. Lưỡi dao của khẩu súng chém xuống, lập tức như dao cắt đậu phụ, thân hình của Centaur đã bị cắt làm hai nửa kể từ phần ngực, và cả cây cung lớn màu xanh lục khinh khủng tới cực độ của nó cũng bị chém hỏng hoàn toàn, đã không thể sử dụng được nữa.

Bùi Kiêu vừa mới chém đôi Centaur, còn chưa kịp bồi thêm một đòn để hoàn toàn đánh tan nó thì bỗng phía sau hân vang lên một tiếng dơi rít rợn người, cùng với đó là một áp lực khổng lồ nhanh chóng tiếp cận hân. Bùi Kiêu biết rõ, đó là là con Ác Ma màu đỏ đã xuất kích rồi... Sau khi hộ vệ cuối cùng của nó chết, cuối cùng nó cũng không thể ngồi yên trong trận đồ phù văn được nữa. Nó thật sự ra tay rồi!

“Ngụy Ngưu Đầu! Ngăn con Ác Ma đó lại!”

Bùi Kiêu rống to một tiếng rồi mặc kệ cái áp lực kinh khủng sau lưng đang nhanh chóng tới gần, hắn tập trung hết sức nạp tiêu chuẩn năng lượng và lực lượng lôi điện vào Anh Dũng Súng trong tay. Sau chốc lát, Anh Dũng Súng đang trong trạng thái Giải Phóng lóe lên ánh chớp. Bùi Kiêu không do dự lấy một giây, lập tức cầm mạnh Anh Dũng Súng xuống, hòng súng xuyên vào trong thân hình của Centaur, sau đó bóp cò.

Tuy vì thời gian gấp gáp nên Anh Dũng Súng của Bùi Kiêu chưa thể ngừng tụ đủ năng lượng tiêu chuẩn và lực lượng lôi điện, nhưng vẫn có một tiếng nổ âm vang, sóng xung kích do vụ nổ gây ra vẫn hất văng hắn bay ra ngoài hơn mấy chục mét rồi mới rơi xuống đất. Mà trước mặt hắn, từ trong ngọn lửa của vụ nổ đang tràn ra vô số năng lượng tiêu chuẩn, trong không trung lập tức xuất hiện mấy chục nghìn đơn vị năng lượng tiêu chuẩn phiêu tán...

Tiêu tan rồi! Centaur đã hoàn toàn tiêu tan!

TỬ VONG KHAI ĐOAN

Zhttty
www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 6: Tổng Tư Lệnh Quân Phía Bắc!

Từ lúc Bùi Kiêu bị Ngụy Ngưu Đầu ném bay ra xa hơn nghìn mét, sau đó dùng Anh Dũng Súng trạng thái Giải Phóng chém đôi Centaur rồi cuối cùng dùng Đạn Năng Lượng của Anh Dũng Súng hoàn toàn đánh chết nó, cả quá trình chỉ diễn ra trong khoảng một, hai giây mà thôi, thật đúng là có thể dùng ‘diễn ra trong chớp mắt’ để hình dung. Và cũng ngay lúc này, con Ác Ma màu đỏ đã bắt đầu tấn công về phía hắn.

Lúc trước còn cách xa nên không cảm thấy rõ, nhưng lúc này khi đã tiến lại khá gần hắn mới cảm nhận được áp lực cực kỳ khủng bố mà con Ác Ma màu đỏ này phát tán ra. Ý chí của trường khí thể do nó phát ra là uy nghiêm, hiệu quả thuần túy là tạo áp lực. Tuy trường khí thể đó không có tính công kích hay mê hoặc gì nhưng chỉ riêng cái áp lực đó thôi đã quá kinh khủng rồi.

Giờ phút này, Bùi Kiêu vẫn còn trong trạng thái người không lơ lôi điện, vậy nên theo lẽ thường, hắn có thể miễn dịch được nếu bị trường khí thể bao phủ. Nhưng lúc này, sau khi bị trường khí thể của Ác Ma bao phủ, hắn lập tức cảm thấy tốc độ, lực lượng, tốc độ phản ứng, các tổ chất thân thể đồng loạt bị giảm xuống. Khi bị áp lực kinh khủng này áp chế, ước chừng hắn chỉ có thể sử dụng được khoảng 70% thực lực. Đây thật đúng là chuyện không thể nào tin nổi!

Nhờ có ký hiệu phù văn lơ lôi điện và lực lượng lơ lôi điện trong cơ thể nên dù là khi phải đối mặt với con Ngụy Ngưu Đầu Ma Vương cấp không hoàn chỉnh thì hắn vẫn có thể triệt tiêu được tác dụng suy yếu do trường khí thể của nó gây ra. Thế mà lúc này lại không thể nào miễn dịch được với sự đè ép của trường khí thể do Ác Ma phát ra?

Sau phút chốc kinh sợ, Bùi Kiêu lập tức quyết định, rống lên ra lệnh cho Ngụy Ngưu Đầu tiến lên chặn đánh Ác Ma, còn hắn thì tập trung hết sức để áp chế sự chấn động của chấp niệm, một chuỗi đòn vừa rồi đã làm cho chấp niệm trong cơ thể hắn bắt đầu mất ổn định, có thể rơi vào tình trạng chấn động bất cứ lúc nào.

Ngưu Đầu cũng thật khá! Chịu một tên đục xuyên qua cơ thể nhưng ngoài việc làn da hơi nhật đi thì vẫn có thể gào thét rất uy mãnh, trường khí thể phần nộ lập tức quét qua, đụng mạnh vào trường khí thể uy nghiêm. Tại nơi va chạm, trường khí thể màu đỏ kia lập tức rung chuyển dữ dội.

Tốc độ của Ác Ma màu đỏ nhanh, tốc độ của Ngụy Ngưu Đầu cũng không kém. Mặt đất vang lên những tiếng nổ đùng đùng khi Ngụy Ngưu Đầu xông qua ngay cạnh người Bùi Kiêu, như gió như lửa xông về phía trước và cùng lúc đó thì Ác Ma màu đỏ cũng chỉ còn cách Bùi Kiêu hai, ba trăm mét. Với tốc độ của hai con quái vật này, chỉ sau chưa tới một giây, chúng đã đâm thẳng vào nhau. Một tiếng ‘uỳnh’ trầm đục vang vọng, một luồng sóng chấn động lập tức lan tỏa ra khắp bốn phía từ nơi hai bên va chạm.

Ngụy Ngưu Đầu cao tới khoảng mười mét, nhìn giống như một ngôi nhà lầu di động, to lớn đến mức làm người ta không dám thở mạnh khi đứng gần, hơn nữa nhìn cái thân hình cơ bắp đó thì nó thật đúng chuẩn một gia hỏa vô cùng bạo lực, mà sức lực của nó thực sự kinh khủng tới đâu thì Bùi Kiêu chính là người hiểu rõ nhất. Và lúc này đây, nó đâm thẳng vào con Ác Ma với thân hình cao khoảng hai mét. Thể hình hai bên chênh lệch năm lần! Tới năm lần cơ đấy!

Nhưng sau cú va chạm đó, không ngờ Ngụy Ngưu Đầu lại bị đâm cho văng ra hơn mười mét, còn con Ác Ma kia vẫn đứng nguyên tại chỗ, thân thể chỉ hơi run lên mà thôi. Cảnh tượng đó đúng là làm cho người nào nhìn thấy cũng phải trợn tới lòi cả mắt. Nhưng như vậy cũng còn chưa hết, sau khi con Ác Ma kia hơi run lên, nó liền phát ra một tiếng rít vô cùng chói tai, như thể dao đâm thẳng vào tai người nghe... Sau khi tiếng rít chấm dứt, trên tay nó chợt bùng lên một ngọn lửa dữ dội. Hai tay run lên, một thanh mã tấu rực lửa dài hơn hai mét đã xuất hiện trong tay nó. Ngọn lửa của thanh mã tấu đó thuần một màu trắng rực sáng, có thể đoán được nhiệt độ của ngọn lửa này cao tới mức nào!

Tuy Bùi Kiêu đang gắng hết sức để trấn áp sự chấn động của chấp niệm trong cơ thể nhưng khi hắn thấy vậy thì cũng không dám ngồi yên tiếp nữa. Lập tức, lôi điện chạy dọc toàn thân, một quả cầu sét đã bắt đầu được ngưng tụ trong lòng bàn tay, đồng thời cũng thầm cảm thấy run sợ vì thực lực của con Ác Ma này.

Lúc này, theo kế hoạch thì phải lùi lại ngay, con Centaur kia đã bị diệt xong, mục tiêu cơ bản của lần tác chiến này đã hoàn thành. Vậy nên Bùi Kiêu lập tức rống lớn không chút do dự: “Tất cả mọi người lùi lại! Để tôi cản con Ác Ma này lại...”

Thế nhưng hắn chỉ vừa dứt lời, thì không ngờ con con Ác Ma kia sau khi rút ra thanh mã tấu rực lửa lại cũng không tấn công hắn hoặc Ngụy Ngưu Đầu, mà ngược lại, nó từ từ vỗ cánh bay lên cao. Đồng thời, trường khí thể của nó cũng co rút lại nhanh chóng, gần như chỉ còn bao phủ phạm vi trăm mét xung quanh nó, ngưng tụ thành một tầng giống như khí lưu màu đỏ, và ở ngay phía ngoài của tầng khí lưu đó đang hình thành khoảng hơn một trăm quả cầu lửa màu cam sậm, mỗi quả lớn cỡ cái phễu!

“Ban đầu ta chỉ có ý định dung hợp với phương thế giới này, sau đó sẽ biến thế giới này thành thế giới hòa bình mà ta vẫn hằng mơ ước. Đến lúc đó, sẽ có không còn cảnh tiếp tục đánh giết lẫn nhau. Ai ngờ đám người sống các người cứ hết tên này tới tên khác kéo tới bức bách ta! Ta phải giết sạch toàn bộ các người! Giết... giết giết giết!”

Khi Bùi Kiêu thấy con Ác Ma kia bắt đầu ngưng tụ quả cầu lửa thì hắn đã định ném quả cầu sét trong tay vào nó, nhưng hắn không ngờ con Ác Ma này lại mở miệng nói... bằng tiếng Anh rất chuẩn! Không thấy có chút nào giống như âm thanh chói tai của con dơi. Nghe giọng nói đó dường như là của một người đàn ông tầm bốn mươi, năm mươi tuổi, giọng nói tràn đầy uy nghiêm như vậy sao lại có thể thoát gia từ miệng một con quỷ quái được?

Có điều khi Bùi Kiêu còn đang ngây ra thì Ác Ma đã vung nhẹ tay. Hơn trăm quả cầu lửa kia lập tức bay đi, trong đó có những quả bay về hướng Bùi Kiêu và Ngụy Ngưu Đầu, cũng có những quả bay về phía Johnan sau lưng Bùi Kiêu. Hai người một bên họ mỗi người được chia mười quả cầu lửa, về phần những quả

cầu lửa còn lại... đang bay về khắp các nơi của trung tâm chiến trường. Chúng bay về phía hơn bảy mươi người đang chuẩn bị chạy trốn sau khi nghe được lời Bùi Kiêu?!

Bùi Kiêu nhìn cảnh đó mà muốn nứt cả hốc mắt. Hắn hét lớn một tiếng, ném quả cầu sét trong tay bay đi rồi liền quay đầu nhìn bốn phía. Một tiếng nổ lớn vang lên ngay trên đỉnh đầu. Khi sóng xung kích quét tới thì khắp bốn phía cũng liên tiếp vang lên những tiếng nổ lớn. Khi nhìn kĩ thì có thể thấy khắp nơi đều có năng lượng tiêu chuẩn tán loạn khi vô số quỹ quái bình thường tiêu tán, về phần bảy mươi người kia thì đã không nhìn thấy đâu nữa rồi...

“Đi cả nhà mày!” Bùi Kiêu rống lên phần nộ, trong đầu hiện lên hình ảnh của hơn bảy mươi tên linh hồn kia. Tuy chỉ vừa mới tiếp xúc không lâu, mà trong số bảy mươi người này cũng không thiếu kẻ nhát gan, nhưng dù sao thì bọn họ cũng đều chiến đấu theo sự chỉ đạo của hắn. Cứ như vậy... cứ như vậy mà chết cả rồi sao?

Sự phần nộ trong lòng Bùi Kiêu lúc này đã không thể nào hình dung nổi nữa! Nhất là cảm giác bất lực khi không thể nào cứu người ngay trước mặt càng làm cho sự phần nộ trong lòng hắn càng sôi sục điên cuồng. Khi làn sóng xung kích trên bầu trời còn chưa tan hết, hắn đã liên tục đưa lực lượng lôi điện và năng lượng tiêu chuẩn vào Anh Dũng Súng, đồng thời rống lớn: “Johnnan! Anh còn dùng gió phong tỏa lần nữa được không? Chỉ cần một giây thôi... không, chỉ cần nửa giây là được rồi! Khi nào tôi nâng họng súng lên, hãy sáng tạo ra một cơ hội cho tôi!”

Johnnan sau lưng Bùi Kiêu cũng đang kinh sợ tới ngây người. Tuy trước khi xuất kích hắn đã nghe David nói rằng con Ác Ma này rất lợi hại nhưng hắn nào có tưởng tượng được nó lại lợi hại tới mức độ này? Phạm vi mười mấy kilomet đều nằm trong tầm công kích bằng quả cầu lửa của nó à? Đây đúng là một chuyện không thể nào hiểu nổi, nhất là con Ác Ma còn có trường khí thể rất kinh khủng. Dưới sự đè ép của thứ đó, hắn thậm chí còn không sử dụng được 40% thực lực, hắn đang càng lúc càng thấy tuyệt vọng. Đúng lúc này, tiếng hét của Bùi Kiêu làm hắn chợt bừng tỉnh, nhớ ra mình vẫn còn đang chiến trường, lập tức rống lên trả lời: “Hiểu rồi.. Tôi sẽ hết sức thử một lần! Nhưng trường khí thể của con Ác Ma này rất quái lạ, tôi bị áp chế gấp đôi so với khi đối mặt với quỹ quái Chân Ma cấp khác! Hơn nữa tâm

trạng cũng rất dễ bị trường khí thể ảnh hưởng, vậy nên tôi chỉ có thể thử cố hết sức thôi!”

“Không phải cố hết sức... mà là phải làm được! Anh không muốn báo thù cho đồng đội của mình sao?” Bùi Kiều lại dường như chẳng hề để ý tới sự phàn nàn của Johnan, hăn rống lớn rồi đưa Anh Dũng Súng lên hướng thẳng vào màn sóng xung kích trên bầu trời, chỉ đợi cho sóng xung kích qua đi thì sẽ lập tức Giải Phóng Anh Dũng Súng để cho con Ác Ma kia một đòn thật ‘ngọt’!

Thế nhưng khi sóng xung kích trên bầu trời còn chưa tan đi hết thì một luồng hào quang màu đỏ đã xuyên thẳng qua màn sóng xung kích vọt ra ngoài. Tốc độ kia rất đáng sợ, chỉ vừa lóe lên thì luồng ánh sáng đỏ đỏ đã vọt tới bên cạnh Ngụy Ngưu Đầu, sau đó thanh mã tấu rực cháy kia đã đâm thẳng tới, xuyên qua lồng ngực Ngụy Ngưu Đầu!

Lúc trước Ngụy Ngưu Đầu đã bị trúng một tên phá thùng lồng ngực của Centaur, sau đó lại va chạm rất mạnh cùng Ác Ma, vậy nên lúc này nó đang rơi vào trạng thái chấp niệm chấn động, khi một đao kia đâm tới, nó đã không thể nào tránh được nữa, chỉ có thể dùng một tay để ngăn cản thanh mã tấu rực cháy, cánh tay còn lại thì liều mạng vung đâm thẳng vào con Ác Ma trước mặt này.

Nhưng chỉ vừa đỡ, một tiếng ‘xoẹt’ vang lên, như thể dao cắt vào mỡ trâu, chỉ một nhát đâm nhẹ nhàng, cánh tay của Ngụy Ngưu Đầu đã bị chặt rơi xuống đất, quả đấm còn lại của nó lại chỉ trúng vào cái bóng của đối phương mà thôi. Chỉ sau vài cái vỗ cánh, Ác Ma màu đỏ đã lần nữa bay tới trên không trung, lần này Ngụy Ngưu Đầu đã không đánh trúng mục tiêu.

Bùi Kiều lúc này mới chợt hiểu ra, Chân Ma cấp đều có thể cảm ứng được lẫn nhau. Vậy nên so với Ngụy Ngưu Đầu có được trường khí thể phần nộ thì đám Bùi Kiều và Johnan chẳng qua chỉ là hai tên Nhập Ma cấp mà thôi. Có lẽ, trong mắt của Ác Ma, bọn Bùi Kiều chẳng thể đem lại cho nó bao nhiêu uy hiếp. Thế nên nó đã tấn công Ngụy Ngưu Đầu trước! Với tốc độ và thanh mã tấu kinh khủng kia thì nó vừa vặn khắc chế được điểm mạnh về sức lực của Ngụy Ngưu Đầu. Như vậy, Ngụy Ngưu Đầu quả thật đã trở thành một món trang trí...

Không phải! Không phải vật trang trí!

Bản thân Bùi Kiều biết rõ, nếu không có Ngụy Ngưu Đầu kiểm chế và trường khí thể phần nộ trung hòa trường khí thể uy nghiêm của đối phương thì hẳn và Johnan mới thực sự biến thành vật trang trí. Vậy nên dù thế nào thì hẳn cũng không thể để cho Ngụy Ngưu Đầu tiêu tán một lần nữa được!

“Con mẹ mày đấy!”

Bùi Kiều giơ cao Anh Dừng Súng đã biến thành dài tới 7m, hòng súng nhắm ngay Ác Ma màu đỏ trên bầu trời, tinh thần tập trung tới cực độ, tốc độ thời gian trôi xung quanh lại bắt đầu như dần chậm lại, giống như hình ảnh quay chậm trong phim. Ngay cả con Ác Ma vốn có tốc độ vô cùng nhanh cũng trở nên chậm chạp, mà cũng chính ngay nháy mắt này, Bùi Kiều đã hoàn toàn đưa Ác Ma vào trong tầm ngắm của Anh Dừng Súng!

“Ngay lúc này! Johnan!”

Bùi Kiều lập tức rống lớn, ngón tay cùng lúc đè lên cò súng, hòng súng lập tức lóe lên ánh lôi điện. Trong nháy mắt, một chùm laser sáng lóng lánh như tia điện phóng ra, nơi nó hướng tới... chính là con Ác Ma màu đỏ với thanh mã tấu sáng rực lửa trắng trên tay!

Lời bình:

Liệu một phát súng này của Bùi Kiều có làm gì được con Ác Ma đáng sợ kia? Ác Ma không chỉ mạnh mẽ mà dường như còn biết suy nghĩ như người? Liệu bọn Bùi Kiều có thể sống sót dưới tay nó? Đón đọc chương mới nhất của TVKD được thực hiện bởi nhóm Vô Hạn Chi Tâm tại facebook Vô Hạn Thế Giới!

Cột laser như một cột vòi rồng quần qua. Tốc độ cực nhanh của nó quả thật đã vượt qua ‘động thị giác’(1) của con người, ngay cả với tốc độ tư duy lúc này của Bùi Kiều mà cũng không thể thấy rõ. Hẳn chỉ thấy ánh sáng chói lòa lóe lên, rồi trước mặt đã là một màu trắng sáng, bên tai vang lên tiếng nổ lớn vô cùng mãnh liệt, thân thể lập tức cảm nhận được một lực tác động rất lớn. Chỉ trong tích tắc đó

thôi – dù Bùi Kiêu đang trong trạng thái người khổng lồ – hẳn vẫn bị sóng xung kích thổi bay mất, không biết đã bay đi nơi nào.

Một phát súng vừa rồi không thể so với phát đạn mà hắn đã dùng để bắn Centaur. Vừa rồi Bùi Kiêu đã nạp đầy đủ lực lượng lôi điện và năng lượng tiêu chuẩn cho Anh Dũng Súng, thế nên uy lực chắc chắn đã ở mức cao nhất, hoàn toàn có thể so với phát đạn hắn đã bắn con Ngưu Đầu Ma Vương cấp trong ảo giới Phong Đô. Không đúng! Vì lúc này Bùi Kiêu đã mạnh hơn khi đó rất nhiều nên uy lực của một phát súng vừa rồi cũng phải mạnh hơn nhiều so với trước kia.

Nhưng...

Khi Bùi Kiêu bị vụ nổ thổi bay ra xa, trong lòng hắn cũng thầm cầu nguyện, cầu khẩn tất cả các vị Thần Phật mà hắn biết tên trên đời. Bởi vì tuy uy lực của một đòn vừa rồi rất khổng lồ nhưng lại oanh kích chính diện Ác Ma, vậy thì liệu có thể đánh thủng trường khí thể của con Ác Ma đó hay không? Đó chính là trường khí thể có nhìn thấy bằng mắt thường, cái thứ đó có thể hóa thành một tầng phòng ngự cho bản thân đấy!

Sau khi Anh Dũng Súng được Giải Phóng, phát đạn của nó cứ như biến thành một quả bom hạt nhân cỡ nhỏ, gần như hơn nửa bầu trời đều bị sóng xung kích của vụ nổ quét qua. Về phía Bùi Kiêu, sau khi hắn vừa chạm đất thì lập tức thả ra năng lượng tiêu chuẩn trong U Minh Nhãn. Một đòn vừa rồi gần như đã tiêu tốn hết năng lượng trong cơ thể hắn, mà chấp niệm trong cơ thể hắn lúc này cũng đang bắt đầu chấn động rồi. Lúc này đây, việc duy nhất hắn có thể làm là cắn răng chịu đựng, ít nhất cũng phải biết được con Ác Ma đó có còn sống hay không.

Chiến trường lúc này đã biến thành một đồng lộn xộn, bốn phía đều là năng lượng tiêu chuẩn tán loạn thì không cần đề cập tới, trung tâm chiến trường chỉ có bọn Bùi Kiêu và Ác Ma màu đỏ, về phần quý quái bình thường thì đã bị trường khí thể của Ác Ma đẩy tít ra phía xa. Nhưng lúc này, Ngự Ngưu Đầu mất một cánh tay đang nửa quỳ trên mặt đất, cố sức đè nén sự chấn động của chấp niệm bản thân, Johnan thì không biết đã bị vụ nổ thổi bay đi nơi nào mà không thấy bóng dáng, cả trung tâm chiến trường chỉ còn lại một mình Bùi Kiêu đứng thẳng sừng sững.

Lúc này, Bùi Kiêu cao tới mười mét, điện sét xẹt qua khắp thân, giống như Titan trong thần thoại viễn cổ giáng lâm, tuy không có trường khí thể nhưng một mình đứng giữa chiến trường cũng làm nên một cỗ uy thế riêng.

Trên bầu trời mây đen cuộn cuộn, sấm chớp giăng khắp nơi, có thể nhìn thấy sóng xung kích quét qua liên tục, cảnh tượng giống như bầu trời sắp sập xuống vậy. Bùi Kiêu không nhìn thấy con Ác Ma màu đỏ đâu, cũng không cảm nhận được sự tồn tại của trường khí thể uy nghiêm, nhưng đồng thời cũng không thấy năng lượng tiêu chuẩn hoặc Thiên Sinh Vũ Khí gì xuất hiện, vậy nên con Ác Ma đó chắc chắn còn sống, chỉ không biết nó đã nấp đi đâu mà thôi.

Bỗng nhiên, liên tục có những âm thanh giống như tiếng dơi rít vang lên, như thể đột nhiên có hàng chục, hàng trăm con Ác Ma xuất hiện trong đám mây hình nấm rực sáng của vụ nổ. Âm thanh đó vang vọng, lan truyền mãi ra xa. Trong đám mây lửa chọt bùng lên một cột sáng màu đỏ chói mắt, trong tầm mắt Bùi Kiêu xuất hiện một quái vật khổng lồ cao tới khoảng hai mươi mét, sau lưng có một đôi cánh dơi khổng lồ màu ngăm đen, tay cầm một thanh mã tấu dài tới mười mét rực cháy lửa màu trắng, tay kia cầm một ngọn roi dài cũng đang bốc cháy ngùn ngụt. Con Ác Ma màu đỏ kia bỗng chốc đã biến thành một quái vật khổng lồ, giương cánh bay lượn trên cao khoảng trăm mét.

Không chỉ có hình thể thay đổi, áp lực mà trường khí thể của nó gây ra cho người ta cũng càng thêm kịch liệt: cho dù Bùi Kiêu đang trong trạng thái người khổng lồ lôi điện nhưng lúc này hãn ước chừng mình cũng chỉ có thể phát huy được 50% lực lượng và tốc độ phản ứng, còn nếu một linh hồn chưa đạt tới Chân Ma cấp thì nhiều lắm cũng chỉ phát huy được 20% - 30% thực lực. Trường khí thể kia quá mức khủng khiếp!

Nhưng đương nhiên, đã trúng một đòn toàn lực của Anh Dũng Súng thì Ác Ma cũng không thể nào bình yên vô sự được: toàn thân cháy đen là điều hiển nhiên, đặc biệt là trên ngực trái có một vết thương liên tục bùng lên tia lửa điện, nhìn vào đó thậm chí có thể thấy được trái tim của nó. Tuy thân thể Ác Ma đang khôi phục liên tục với tốc độ nhìn thấy được bằng mắt thường, nhưng đó chắc chắn vẫn là vết thương nghiêm trọng nhất. Vì vết thương có tia lửa điện nên tốc độ hồi phục chậm

hơn bình thường rất nhiều, hơn nữa, tuy áp lực mà trường khí thể của Ác Ma gây ra kinh khủng hơn trước nhưng lúc này thì đã không thể nhìn thấy được trường khí thể đó bằng mắt thường nữa rồi.

Khi Bùi Kiêu nhìn thấy hình dạng của Ác Ma lúc này thì hần lập tức hiểu được chuyện gì sắp diễn ra. Trước kia hần đã từng nghe Cung Diệp Vũ nói tới tình huống này: đó chính là “quỷ quái cũng biết sử dụng Giải Phóng”.

Rõ ràng rồi! Lúc này đây, con Ác Ma kia đã sử dụng Giải Phóng.

Tình huống này làm cho Bùi Kiêu thực sự không biết nên cảm thấy đáng mừng hay đáng lo nữa. Ác Ma sử dụng Giải Phóng hiển nhiên sẽ khiến cho uy lực của nó tăng mạnh, sự kinh khủng của nó chắc chắn sẽ càng khó tưởng tượng. Nhưng đồng thời, sử dụng Giải Phóng cũng có nghĩa là đang tự tiêu hao sức chiến đấu của mình, thời điểm mà Ác Ma tiêu hao hết thời gian sử dụng Giải Phóng thì cũng là lúc nó phải bại vong!

Thế nhưng, Bùi Kiêu liệu có chờ nổi tới lúc đó không?

Trong lòng Bùi Kiêu cảm thấy nặng nề khó mà tưởng tượng. Nhìn con Ác Ma kinh khủng kia bay liệng trên bầu trời, hần chỉ có thể nắm thật chặt Anh Dũng Súng trong tay, hai tay siết chặt. Hiện tại, hần chỉ muốn có thể đánh trả được vài đòn khi Ác Ma công kích mình. Tốt nhất là có thể làm nó bị thương, nếu không thì đúng là hần có chết cũng không nhắm mắt, cũng hồ thẹn với hơn bảy mươi người đã tin tưởng mà cùng theo hần xuất kích kia.

Nhưng ai ngờ, con Ác Ma màu đỏ kia căn bản chẳng hề liếc hần. Ngược lại nó vỗ mạnh cánh một cái, vọt tới Ngụy Ngưu Đầu cách đó không xa. Tuy vì thể hình trở nên to lớn nên tốc độ di chuyển khi bay có chậm lại một chút, nhưng tốc độ của Ác Ma vẫn nhanh như chớp. Khi Bùi Kiêu còn chưa kịp tỉnh táo lại thì nó đã vọt tới trước mặt Ngụy Ngưu Đầu. Thân hình cao tới hai mươi mét của nó so với chiều cao khoảng bảy, tám mét khi đang nửa quỳ của Ngụy Ngưu Đầu, lúc này ngược lại Ngụy Ngưu Đầu mới giống một đứa trẻ.

“Khốn kiếp!” Bùi Kiêu lúc này mới giật mình sức tỉnh, vọt đi như tia chớp, cầm

Anh Dũng Súng phóng tới sau lưng của Ác Ma.

Ác Ma màu đỏ lại chẳng hề để ý tới việc Bùi Kiều đang dần áp sát sau lưng mà nó giờ cao thanh mã tấu rực lửa của mình lên, chém thẳng xuống cái đầu bò của Ngụy Ngưu Đầu. Đồng thời cũng cất tiếng bằng giọng của một người đàn ông tầm bốn mươi, năm mươi tuổi: “Tại sao lại muốn tấn công ta? Tại sao?”

Trong tiếng hét lớn, thanh mã tấu rực lửa của Ác Ma đã bổ thẳng xuống đầu của Ngụy Ngưu Đầu, còn Ngụy Ngưu Đầu thì lúc này vẫn đang trong cơn chấn động chấp niệm, vậy nên nó không thể nào tránh né hoặc đánh trả gì được. Một tiếng ‘rẹt’ vang lên, cả cơ thể Ngụy Ngưu Đầu đã bị thanh mã tấu rực lửa bổ làm hai nửa từ đầu xuống tới chân, sau đó lại ‘xẹt’ một tiếng, hai nửa cơ thể lập tức hóa thành năng lượng tiêu chuẩn tràn ra, mà trong đám năng lượng tiêu chuẩn tràn ngập đó, rõ ràng hiện ra một cây rìu khổng lồ màu vàng xám xịt, ảm đạm không chút ánh sáng.

Sau khi Ác Ma chém cho Ngụy Ngưu Đầu tiêu tán, nó cũng không thèm quay đầu lại nhìn Bùi Kiều mà chỉ vung mạnh ngọn roi bốc cháy của mình về phía sau. “Ba” một tiếng, một bức tường lửa cao hơn mười mét đột ngột xuất hiện trước mặt, chặn đứng bước tiến của Bùi Kiều còn Ác Ma thì từ từ cúi xuống, cầm cây rìu khổng lồ màu vàng lên. Sau đó, ngay trước mặt Bùi Kiều, nó há miệng nuốt chửng cây rìu lớn giống như người bình thường ăn đồ ăn! Mặc dù không nhai nuốt, nhắm nháp gì nhưng chỉ vài giây sau, cây rìu màu vàng khổng lồ đã biến mất trong miệng của nó.

Cảnh tượng đó đã làm Bùi Kiều thực sự kinh sợ. Con Ác Ma kia đã cắn nuốt mất Bạo Viêm Cự Phủ ngay trước mặt hửn? Món Thiên Sinh Vũ Khí cấp Ma Vương mới vừa thể hiện uy lực? Vậy sau này làm thế nào hửn có thể triệu hoán Ngụy Ngưu Đầu được nữa?

Lời bình:

Chỉ còn một mình Bùi Kiều đối mặt với Ác Ma? Làm thế nào để hửn có thể sống sót? Trận chiến đã dần đi tới giai đoạn cuối cùng và cũng là giai đoạn khốc liệt nhất! Cùng theo dõi những diễn biến cực kỳ kịch tính của TVKD được nhóm Vô Hạn Chi Tâm thực hiện tại địa chỉ facebook Vô Hạn Thế Giới!

Chú thích:

1. Động thị giác: Thị lực của con người chia làm động thị giác và tĩnh thị giác. Tĩnh thị giác là khả năng nhìn thấy vật ở các bao xa, còn động thị giác là khả năng nhìn thấy vật di chuyển nhanh đến tốc độ nào.

Đầu óc Bùi Kiêu như nổ tung! Hẳn lập tức rút năng lượng tiêu chuẩn vào Anh Dũng Súng một lần nữa. Giờ phút này sự liều mạng trong hẳn đã điên cuồng sôi sục tới cực độ. Dù sao cũng phải chết! Nếu không có Bạo Viêm Cự Phủ thì kế hoạch nhanh chóng trở nên mạnh mẽ của hẳn chắc chắn sẽ bị gián đoạn, vậy thì đến năm 2012 cũng vẫn sẽ phải chết. Vậy thì chẳng thà đánh cược đi! Vì bên trong Bạo Viêm Cự Phủ có lưu giữ một phần chấp niệm của Bùi Kiêu, mà chấp niệm của hẳn thì lúc này đã vô cùng cứng cỏi nên chắc hẳn con Ác Ma kia cũng không thể nào tiêu hóa ngay lập tức được. Vậy nên, nếu lúc này có thể nhanh chóng đánh bại, rồi moi bụng nó ra, có khi sẽ lấy lại được Bạo Viêm Cự Phủ.

(Không thể oanh kích từ ngoài được! Sức công phá không đủ để phá vỡ lớp phòng ngự của nó. Vậy nên bằng mọi giá phải đâm sâu vào cơ thể nó rồi mới nổ súng, uy lực bộc phát khi đó sẽ đủ để cho nó đi chầu trời.)

Bùi Kiêu nảy ra một ý tưởng hung ác, sau đó liều mạng phóng qua bức tường lửa chắn trước mặt, những tia điện sét bên ngoài thân thể chớp giật dữ dội khi hẳn nhảy qua bức tường đó. Nhưng ngay khi hẳn vừa xông qua bức tường lửa thì đã có ngay một thanh mã tấu rực lửa chém thẳng xuống đầu. Tình huống khẩn cấp, hẳn chỉ kịp đưa Anh Dũng Súng lên ngăn một đòn này. Một tiếng nổ ‘đùng’ vang lên. Một luồng lực khổng lồ cùng với ngọn lửa nóng rát ập thẳng tới, đánh cho Bùi Kiêu bay thẳng ra xa mười mấy mét. Khi Bùi Kiêu đứng vững lại được, hẳn ngược nhìn thì thấy Ác Ma cũng đang đối diện nhìn thẳng vào mình.

“Ta có một giấc mơ! Một giấc mơ tới giờ vẫn chưa thành!”

Ác Ma bỗng nhiên phát ra tiếng nói với giọng uy nghiêm: “Không hiểu sao từ trước tới giờ đầu óc ta vẫn luôn mê muội, chỉ biết mình là chỉ huy của quân phương Bắc. Ta là George McClellan - người muốn chiến thắng quân đội phía Nam!”

Ác Ma nói xong những lời đó thì hai cánh sau lưng bật mở ra, bay vọt tới trước mặt Bùi Kiêu, thanh mã tấu trong tay lại chém xuống lần nữa, và cũng đánh bay Bùi Kiêu mười mấy mét thêm lần nữa. Và thêm một điều làm cho Bùi Kiêu càng thấy kinh hãi là lớp chấp niệm màu bạc phủ bên ngoài Anh Dũng Súng đang càng lúc càng mỏng đi. Ngọn lửa của thanh mã tấu kia thật khủng khiếp!

“Thế nhưng tại sao ta lại ở chỗ này? Tại sao ta lại phải đánh trận? Tại sao lại có chiến tranh với quân đội phía Nam? Và vì sao tên của ta lại là George McClenllan? Ta không biết một chút gì cả! Chỉ biết lang thang khắp nơi một cách mê muội, chỉ là một hồn ma trong suốt, chỉ biết nhìn cuộc chiến tranh sẽ vĩnh viễn không bao giờ chấm dứt này.”

Ác Ma màu đỏ bỗng nhiên thét lớn. Ngọn roi bốc cháy của nó vung lên, tốc độ nhanh như một con rắn điện. Bùi Kiêu thậm chí không kịp phản ứng đã bị một roi quất cho ngã nhào, ngay sau đó là một đao rực lửa lại chém bồi xuống. Bùi Kiêu chỉ kịp lăn một vòng sang bên, nhưng từ vai trái của hắn lập tức dấy lên sự đau đớn vô cùng khi linh hồn bị xé rách. Toàn bộ cánh tay trái của hắn đã bị thanh mã tấu rực lửa chặt đứt từ vai trở đi.

“Mãi tới khi bọn họ đến... Bọn họ cũng giống như người, rất khác so với chúng ta. Bọn họ cho ta trí nhớ và ý thức. Từ đó, ta đã có thể suy nghĩ và nhớ lại kỷ ức như lúc này. Có thể nhớ lại những gì ta từng có...”

Ác Ma màu đỏ bỗng nhiên gào lên phần nộ. Âm thanh của nó lại không giống tiếng của một con rơi chút nào, mà lại là một tiếng thét đầy uy nghiêm của một người đàn ông tầm bốn mươi, năm mươi tuổi. Và trong tiếng gào thét ấy, ngọn roi rực lửa lại lần nữa vung lên, lại một bức tường lửa nữa được dựng lên, vây lấy Bùi Kiêu vào chính giữa.

“Còn nụ cười trên môi các chiến hữu của ta, còn những thuộc cấp theo ta vào sinh ra tử, còn cả những lời ta được nghe từ ngài Lincoln, về quyết định phải giải phóng nô lệ của ngài. Còn có... Mary dắt tay bé Jack đứng ở cửa khu vườn nhỏ, chờ để thấy nụ cười của ta trở về. Còn có những giọt nước mắt lo lắng khi ta xuất chinh và tiếng gọi ‘cha’ của bé Jack.”

Ác Ma màu đỏ đột nhiên lại gầm lớn. Thanh mã tấu và ngọn roi dường như cũng cảm thụ được cảm xúc mãnh liệt của nó, ngọn lửa của chúng cũng đồng thời rực cháy hừng hực. Ác Ma đưa cao thanh mã tấu rực lửa rồi phóng qua bức tường lửa, bổ mạnh xuống một đao.

“Đó không phải là người! Người đó đã chết rồi! Người chẳng qua chỉ là ý niệm trong đầu chúng sinh tập hợp lại mà thôi! Bây giờ cũng không còn là thời kỳ nội chiến nước Mỹ nữa, đó đã là chuyện của hơn một trăm năm trước. Người không phải là tướng George McClellan của quân đội miền Bắc.”

Một giọng đáp trả từ bên kia bức tường lửa. Nghênh đón thanh mã tấu rực lửa là một chùm sáng lập lòe trên họng Anh Dũng Súng. Đạn Năng Lượng đã sẵn sàng khai hỏa!

“Người chẳng qua chỉ là một thứ ảo ảnh! Người chỉ là một quỷ hồn mà thôi!”

Trong tiếng rống lớn của Bùi Kiêu, cột năng lượng được phóng ra, đánh thẳng vào thanh mã tấu sắp chém xuống kia, đẩy văng nó cùng Ác Ma bay ra xa. Trong ánh sáng chói lòa, không biết Ác Ma đã bị bắn tới nơi nào, ngay cả bức tường lửa bao vây Bùi Kiêu cũng bị sóng xung kích từ chùm laser quét sạch. Nhưng sau khi bắn ra chùm laser đó xong, Bùi Kiêu cũng không còn chút sức lực nào nữa, chỉ có thể ngã quỵ xuống đất. Vừa phải chịu đựng nỗi đau khi linh hồn bị xé rách, lại vừa phải chịu thống khổ vì chấp niệm chấn động nên ngoại trừ mắt vẫn còn nhìn được thì hãn đã không thể cử động nổi dù chỉ là một ngón tay nữa rồi.

Bùi Kiêu cứ nhìn chăm chăm về phía vụ nổ kinh khủng ở xa đang làm mặt đất chấn động, trong lòng thầm cầu khẩn cho nó có thể tiêu diệt được con Ác Ma kia.

Nhưng rồi hãn nhận ra đó chỉ là ảo tưởng xa vời. Trường khí thể màu đỏ vẫn chưa bị tiêu hao hết. Quả nhiên, Anh Dũng Súng oanh kích từ bên ngoài không thể đánh tan được trường khí thể đó! Từ trong đám mây lửa hình nấm của vụ nổ, thân hình khổng lồ của Ác Ma từ từ bước ra, vẫn một tay cầm mã tấu, một tay cầm ngọn roi dài, thân hình khổng lồ tản mát ra vô tận uy nghiêm.

“Nếu như ta chỉ là một cái ảo ảnh, nếu như ta chỉ là một quỷ hồn, vậy thì tất cả

trí nhớ này của ta từ đâu mà ra?”

Ác Ma màu đỏ không bay lên mà bước từng bước tiến lại gần Bùi Kiêu, vừa đi nó vừa nói bằng giọng khàn khàn: “Những kẻ ban cho ta ý thức nói cho ta biết: chỉ cần ta có thể hấp thu được phương thể giới này, thì ngày sau sẽ có thể không ngừng bắt giết những linh hồn giống như người để cải tạo lại thể giới và rồi cũng sẽ có một ngày ta thực sự trở thành chúa tể của phương thể giới này. Lúc đó, ta có thể biến đổi nó thành thể giới mà ta vẫn hằng mơ ước.”

“Căn phòng gác mái, khu vườn nhỏ, trà chiều, cà phê, mùi thuốc lá... có thể cùng cười vui bên các chiến hữu, còn cả ngài Lincoln đáng kính. Và cả Mary và bé Jack, nụ cười và nước mắt của họ, bàn tay và khuôn mặt của họ.”

“Vì bọn họ, vì tất cả những kí ức này, ta thà hóa thân thành ác ma, săn đuổi những kẻ đã từng là đồng loại các người.”

Trong giọng nói của Ác Ma màu đỏ dường như chứa đựng sự mệt mỏi vô cùng. Tuy vậy nhưng động tác của nó lại không hề chậm lại, từng bước nhìn như chậm mà tốc độ thực ra lại rất nhanh. Nó ngạo nghễ đi tới trước mặt Bùi Kiêu rồi nâng thanh mã tấu khổng lồ lên chuẩn bị chém xuống.

Bỗng nhiên, một thứ gì đó mang một màu thuần trắng sáng bay nhanh tới. Một tiếng ‘keng’ vang lên nó đã chém trúng vào thanh mã tấu rực lửa, đánh cho Ác Ma phải lùi lại vài bước. Đến lúc này Bùi Kiêu mới có thể thấy rõ vật màu sáng trắng đó là gì. Đó không ngờ cũng là một thanh mã tấu khổng lồ, nhìn to như một cái cánh cửa.

Cùng lúc đó, ở ngoài rìa của trung tâm chiến trường, có một nam một nữ xuất hiện không một tiếng động. Cả hai đều là người da trắng trẻ tuổi và Bùi Kiêu đã từng gặp qua người nam giới. Chính là người đứng đầu Tổ Chức Linh Hồn nước Mỹ - Cao Đẳng Tránh Thoát Giả Varotian!

Viện quân! Đã tới!

TỬ VONG KHAI ĐOAN

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 7: Kết Thúc! Nam Bắc Chiến Trường!

Nhìn thấy viện quân đã tới làm cho thần kinh Bùi Kiêu thoáng thả lỏng, suýt chút nữa thì vì vậy mà ngất đi. Nhưng lúc này đây, thân hắc vân còn đang trong hiểm cảnh, Bạo Viêm Cự Phủ còn đang nằm trong bụng con Ác Ma kia, làm sao hắc vân cho phép mình được ngất đi? Vậy nên hắc vân đơn giản là cắn chặt răng chịu đựng, đồng thời còn cố gắng nhúc nhích thân thể, ra sức bò về phía đám viện quân nơi xa.

Nhưng Ác Ma sao có thể để cho hắc vân được toại nguyện? Ngọn roi trong tay nó vung lên, chỉ vụt qua một cái đã quấn lấy hai chân Bùi Kiêu rồi kéo hắc vân bay ngược lại gần. Cùng lúc, thanh mã tấu rực lửa trong tay còn lại cũng nổ tung một lần nữa.

Chính trong thời khắc nguy cấp này, thanh mã tấu trắng sáng vốn đã cắm xuống mặt đất lại một lần nữa bay lên, biến thành một vòng sáng bạc ngăn chặn thanh mã tấu rực lửa một lần nữa. Một tiếng ‘keng’ nữa lại vang lên, thanh mã tấu màu sáng bạc vậy mà có được lực lượng lớn tới mức thần kỳ, đánh cho Ác Ma màu đỏ phải lùi lại vài bước. Vậy là Bùi Kiêu lại ngã lăn xuống đất lần nữa.

Bùi Kiêu vừa mới rơi xuống đất thì đã liều mạng dùng sức bắn người bay đi. Nhưng lúc này chấp niệm của hắc vân đã rơi vào trạng thái chấn động dữ dội, làm sao có thể di chuyển dễ dàng như vậy được? Hắc vân chỉ biết trơ mắt nhìn Ác Ma vung đao chém mình lần thứ ba. Tuy lần này vẫn bị thanh mã tấu sáng bạc cản lại nhưng Bùi Kiêu thấy rõ: vòng sáng trắng của thanh mã tấu kia đã trở nên vô cùng suy yếu rồi, nhiều nhất là thêm một lần nữa thì nó sẽ mất hết năng lượng. Ngọn lửa trắng của thanh mã tấu kia đâu phải thứ có thể ngăn chặn dễ dàng?

Ngay khi Bùi Kiêu gần như đã cảm thấy tuyệt vọng thì bỗng có một luồng gió

màu xanh lá thổi qua ngay bên cạnh hắn. Bùi Kiêu còn chưa kịp nghĩ gì thì bên tai đã vang lên một tiếng nói với giọng điệu vội vã: “Nhanh giải trừ trạng thái Giải Phóng đi!”

Đó là giọng của Johnan! Hóa ra anh ta vẫn còn sống à? Bùi Kiêu cũng không lè mề, nhanh chóng thoát khỏi trạng thái người không lơ lôi điện. Lập tức, một luồng gió màu xanh do Johnan điều khiển quần lấy cơ thể hắn, nâng lên rồi bắt đầu chạy thực mạng ra xa.

Mà đám viện quân phía xa cùng không phải chỉ biết đứng xem, cả bọn cũng lao về phía con Ác Ma màu đỏ với tốc độ cao nhất. Có điều, bọn họ hiển nhiên cũng biết con Ác Ma này rất lợi hại, nên chỉ có mười mấy người cầm đầu xông lên nhanh nhất, hướng thẳng tới Ác Ma, về phần hơn một nghìn linh hồn còn lại thì chia thành các tiểu đội nhỏ, nhào về phía đám quỷ quái bình thường xung quanh. Cảnh tượng lúc này thật đúng như ‘hổ vào bầy dê’! Đứng trước đám Tự Do Linh Hồn có Thiên Sinh Vũ Khí trong tay, bầy quỷ quái bình thường xung quanh không ngăn cản nội một chút, liên tục bị đánh tan.

Dẫn đầu đội ngũ này chính là một cô gái trẻ dung mạo xinh đẹp, một mái tóc vàng óng ả rực rỡ tung bay theo từng bước chạy của cô. Mà đặc biệt là trên tay của cô có một vàng sáng trắng rất giống với vàng sáng của thanh mã tấu sáng trắng, hơn nữa bao quanh thân thể của cô cũng có một vàng sáng trắng ẩn hiện. Dường như chính vàng sáng trắng này đã giúp tăng tốc độ của cô, khiến cho tốc độ của cô vượt xa những người khác. Chỉ sau vài giây ngắn ngủi, khoảng cách của cô và người ngay phía sau đã lên tới ít nhất hai, ba nghìn mét.

P phía bên kia, Johnan nâng Bùi Kiêu chạy trốn như điên, nhưng vì phải vác theo một người nên dù sử dụng luồng gió để tăng tốc độ thì tốc độ của hắn cũng phải hạ xuống rất nhiều. Sau lưng hắn, sau khi thanh mã tấu sáng trắng ngăn cản thêm một đòn của Ác Ma thì liên tục bay về phía cô gái trẻ tóc vàng.

Về phần con Ác Ma màu đỏ, sau khi nó liên tục bị thanh mã tấu sáng trắng cản trở mấy lần thì dường như cũng đã phát điên thật rồi. Hai cánh mở ra, nó vụt đuổi theo Johnan và Bùi Kiêu, tốc độ vượt xa của Johnan. Khi tưởng như chỉ vài giây

nữa là sẽ đuổi kịp hai người thì một mũi tên từ đâu bắn thẳng tới nó. Ác Ma chỉ có thể đưa thanh mã tấu của nó lên đỡ. Sau thoáng chậm lại đó, nó lại tiếp tục đuổi theo Bùi Kiêu, nhưng những mũi tên phía xa kia liên tục phóng tới, khiến cho cứ vậy lần lượt mất đi cơ hội bổ cho Bùi Kiêu một đao.

Tới lúc này thì Ác Ma màu đỏ cũng không bay nữa, nó chỉ khép cánh lại rồi lảng lảng đứng nguyên một chỗ, mà năng lượng tiêu chuẩn và tội nghiệt phiêu tán xung quanh thì lập tức cuốn tới, trút vào người nó. Thì ra nó đang bổ sung cho những tiêu tổn của cuộc chiến lúc trước.

Nhờ khoảng thời gian tạm dừng này mà cuối cùng Johnan cũng đã đưa được Bùi Kiêu tới được chỗ của thiếu nữ da trắng. Nhưng có một điều làm cho Bùi Kiêu cảm thấy kỳ quặc là khi người thiếu nữ này chạy lướt qua hắn, cô ta rõ ràng đã nhìn chăm chăm thật sâu vào mắt hắn, rồi mới tiếp tục chạy đi đón thanh mã tấu màu sáng trắng đang bay trở lại. Còn Johnan thì vừa chạy vừa mừng rỡ kêu lên: “Thật tốt quá! Là Cuồng Chiến Sĩ đấy! Không ngờ Cuồng Chiến Sĩ cũng tới.”

Bùi Kiêu cố gắng mở miệng nó, nhưng cổ cả nửa ngày cũng chẳng thốt ra được gì. Cũng may là Johnan lại dường như hiểu được hắn muốn gì, đã mở lời giải thích cho hắn: “Đó là người mạnh nhất của Tổ Chức Linh Hồn nước Mỹ! Tôi nói thiếu nữ vừa chạy qua ấy. Anh đừng nhìn bề ngoài cô ấy có vẻ thanh tú, nhỏ nhắn, nhưng thực ra lại vô cùng nóng tính đấy, hơi không hài lòng là sẵn sàng giơ nắm đấm lên nện người ta, là một kẻ phát cuồng vì chiến đấu. Mà không chỉ có vậy, không hiểu sao cô ấy lại có vẻ thù địch với người thuộc Tổ Chức Linh Hồn Trung Quốc các anh. Nghe nói trước kia cô ấy đã thua dưới tay Cung Diệp Vũ. Nhưng dù thua nhưng thực lực của cô ấy vẫn được thế giới công nhận là một trong năm người mạnh nhất, thậm chí không kém là bao so với các cường giả Chân Ma cấp! Nhưng đương nhiên, giờ xuất hiện một tên biến thái như anh thì chắc hẳn thứ hạng thực lực của cô ấy phải hạ thấp một bậc rồi đây.”

Bùi Kiêu nghe vậy thì thầm cảm thán một hồi. Hắn cố gắng quay đầu lại nhìn cảnh tượng chiến đấu phía sau, nhưng còn chưa kịp nhìn rõ gì thì nhóm viện quân nhanh thứ hai đã chạy tới gần, và người mặc trang phục cha sứ trong số đó đúng là Varotian. Tên này cũng không dừng lại mà vừa chạy tới vừa la lớn: “Bùi Kiêu đấy

hả? Anh vừa sử dụng Giải Phóng à? Mà con quỷ quái có hình dạng ác ma kia cũng sử dụng được Giải Phóng luôn! Thực lực thật mạnh! Chúng ta lại không có cường giả Chân Ma cấp, vậy nên chiến lực của anh là vô cùng quan trọng đấy. Ở đằng sau kia có một linh hồn đặc thù có khả năng khôi phục tổn thương, anh chữa trị cho nhanh rồi lại tiếp tục tham chiến!” Còn chưa dứt lời thì hắn đã dẫn theo những người đằng sau chạy mất.

Cả quá trình này diễn ra vô cùng nhanh. Đến khi đám người kia chạy qua mấy thì Johnan đã vác Bùi Kiêu chạy về hướng nhóm tiếp viện thứ ba. Phải tới lúc này thì Bùi Kiêu mới cảm thấy có thật sự an toàn. Tuy cảm giác an toàn này thật ra chỉ là một loại ảo giác, bởi vì con Ác Ma kia vẫn đang chiếm cứ thế thượng phong tuyệt đối, và nếu cứ như vậy thì sau cùng hắn vẫn sẽ phải chết mà thôi. Nhưng lúc này, hắn đã có thêm bạn hữu cùng hiệp đồng tác chiến, có người khác trợ giúp và bảo hộ, cảm giác an toàn mà điều đó mang lại thật tốt đẹp đến khó mà hình dung.

Mặc kệ từng làn sóng xung kích liên tục truyền tới từ sau lưng, Johnan lúc này đã vác Bùi Kiêu chạy đi khoảng gần 10000m, đến trước mặt đội cứu viện thứ ba gồm toàn những linh hồn Nhập Ma cấp bình thường. Một thiếu nữ đáng người vô cùng nóng bỏng nhưng khuôn mặt lại hết sức bình thường chạy tới trước mặt họ, đồng thời hét lớn: “Mau đặt anh ta nằm thẳng ra đất! Mọi người bảo vệ xung quanh để tôi đè nén cơn chấn động chấp niệm và chữa trị cơ thân thể cho anh ta!”

Johnan cũng không chậm trễ, hắn lập tức đặt Bùi Kiêu nằm xuống đất rồi bản thân cũng ngồi xuống minh tường luôn. Đợt chiến đấu vừa rồi cũng đã làm cho chấp niệm của hắn chấn động không ít.

Về phần thiếu nữ nóng bỏng kia, cô nàng đang duỗi ra một tay đặt lên lồng ngực Bùi Kiêu. Chỉ vừa mới chạm vào thôi thì một cổ ý chí mát lạnh đã lập tức truyền vào cơ thể Bùi Kiêu. Bùi Kiêu cũng không rõ cổ ý chí lạnh buốt này cụ thể là cái gì, nhưng hắn chỉ cảm thấy khoan khoái dễ chịu không nói nên lời. Ngay cả nỗi đau đớn kịch liệt do chấp niệm bị chấn động cũng từ từ lắng xuống sau khi tiếp xúc với cổ ý chí mát lạnh này. Không chỉ có vậy, chỗ bị chặt đứt trên cánh tay hắn cũng bắt đầu xuất hiện cảm giác ngứa ngáy, nỗi thống khổ vì linh hồn bị xé rách cũng biến mất.

Khi Bùi Kiều đang cảm thấy thoải mái tới mức muốn rên lên thì bỗng nhiên có một luồng sáng từ phía chiến trường bắn thẳng tới, dọa cho hấn giật mình, chút nữa thì nhảy dựng lên. Nhưng cô nàng nóng bỏng kia dường như lại biết rõ hấn sẽ phản ứng như vậy nên đã lập tức dùng tay nhẹ nhàng ấn hấn xuống rồi nói: “Không cần phải lo! Đó là do năng lực trị thương và khôi phục cơ thể của tôi, chỉ cần bộ phận cơ thể chưa bị quý quái ăn mất thì có thể gọi bay về được. Chấp niệm của anh rất cứng cỏi, chất lượng gấp đôi chúng tôi, xem ra muốn chữa trị hoàn toàn cũng sẽ cần khá nhiều thời gian đấy.”

Quả nhiên, luồng sáng kia bay tới rồi lập tức hòa tan vào cơ thể Bùi Kiều, từ vị trí cánh tay đã mất chảy vào trong chấp niệm của hấn. Chỉ một lát sau, tại vị trí vai trái của hấn đã xuất hiện cánh tay đã mất, có điều là dường như chấp niệm của cánh tay đó vẫn còn chần động, nên liên kết còn chưa được chắc chắn cho lắm. Vậy nên Bùi Kiều cũng không vội vàng đứng dậy, mà trước hết tĩnh tâm lại, yên lặng quan sát tình hình chấp niệm trong cơ thể.

Nhờ sự trấn an và điều trị của linh hồn đặc thù kia mà chấp niệm của hấn đã dần bình ổn lại. Tuy vậy, chấp niệm của bản thân hấn cũng đã tiêu hao rất nhiều, hơn những 60 đơn vị, lúc này hấn chỉ còn lại hơn 170 đơn vị chấp niệm mà thôi, vậy là gần như đã tiêu hao mất một phần tư tổng chấp niệm.

(Lỗ lớn rồi! Vốn còn tưởng có thể kiểm soát một chút, ai ngờ chút nữa thì đến cả mạng cũng phải đền mất! Đã vậy chấp niệm còn tiêu hao nhiều như vậy! Xem ra đúng là thua lỗ lớn. Hơn nữa nếu Bạo Viêm Cự Phủ cũng mất thì đúng là xong thật rồi, không biết phải lấy cái gì để nhanh chóng trở nên mạnh mẽ đây!)

Bùi Kiều thực sự quá khổ tâm rồi! Có điều cũng vì vậy mà hấn càng khao khát nhanh chóng tăng cường cả chất lẫn lượng chấp niệm của mình. Chất lượng chấp niệm càng cao thì cường độ thiêu đốt càng lớn, thời gian kéo dài cũng sẽ càng lâu. Ví dụ, nếu Cung Diệp Vũ thiêu đốt chấp niệm thì cùng lắm sẽ chỉ mất khoảng 50% - 60% số lượng mà hấn đã tiêu hao. Vậy nên nếu khó có thể ra tăng số lượng chấp niệm trên diện rộng trong thời gian ngắn thì làm gia tăng cường độ và chất lượng của chấp niệm sẽ là đường tắt nhanh nhất để trở nên mạnh mẽ.

(Trước hết vẫn phải nhanh chóng thu hồi Bao Việem Cự Phủ đã! Hơn nữa, nghe những gì con Ác Ma đó nói đã giúp ta thu được khá nhiều tin tức. Nó nói rằng một linh hồn nào đó đã cho nó một thứ gì đó, khiến cho nó có được ý thức và trí nhớ, không còn là một con quỷ quái lơ ngơ nữa. Còn nói tới việc dung hợp và khống chế cái ảo giới này? Đó đúng là chuyện không thể hiểu nổi. Thế nhưng, không biết sau khi đã khống chế được ảo giới rồi thì có thể cho phép người sống tiến vào trong đó hay không? Nếu như có thể làm được, vậy tìm cách khống chế một ảo giới, đợi đến năm 2012 thì đưa người sống vào trong đó, đóng cửa vào lại. Đó chẳng phải chính là phương pháp để vượt qua Ngày Tận Thế sao?)

Bùi Kiều suy đi tính lại, trong lòng càng lúc càng thấy nóng nảy. Nhưng sau đó, hần lại lập tức nhớ tới những lời còn lại của Ác Ma màu đỏ. Nếu những kí ức trong trí nhớ của nó thật sự là về vợ con của George McClellan, vậy thì những gì mà nó muốn gánh vác cũng rất lớn đấy.

Ngay lúc Bùi Kiều còn đang suy tư về rất nhiều vấn đề bỗng có một bàn tay nhỏ nhắn vỗ vỗ vào lồng ngực hần. Trước mắt hần đúng là cô nàng nóng bỏng kia, cô gái vừa cười vừa nói: “Tốt rồi! Đã hoàn toàn trấn an được sự chấn động của anh. Đi đi, đừng sĩ của ta! Ha ha.” Lúc nói tới mấy chữ cuối cùng, cô nàng náy rõ ràng đã không nhịn được nữa mà bật cười.

Bùi Kiều lòn cồm bò dậy. Hần thử cử động cánh tay trái của mình một chút rồi nói với thiếu nữ kia: “Có cần tôi nói rằng sẽ chiến đấu vì cô không? Ha ha. Cám ơn cô đã chữa trị cho tôi, nếu không thì không biết đến lúc nào tôi mới có thể trở lại tham chiến nữa. Cám ơn cô lắm!” Vừa nói chuyện, hần vừa đứng thẳng dậy, nắm chặt Anh Dũng Súng và nhìn về phía trung tâm chiến trường.

Cô nàng nóng bỏng thoảng sừng sốt rồi quá đổi vui sướng nói: “Anh cũng chơi World of Warcraft à? Ở khu nào vậy? Hay là gia nhập công hội của tôi đi. Tôi chính là...”

Bùi Kiều lập tức cảm thấy khóc không nổi, hần chỉ có thể nhanh chóng trả lời ngắn gọn: “Đợi khi có dịp nhé! Một lần nữa cảm ơn cô!” Nói rồi hần cũng không đợi thêm nữa, lập tức phóng về phía trung tâm chiến trường.

Lời bình:

Bùi Kiêu đã thoát chết trong đường tơ kẽ tóc nhờ sự trợ giúp của đồng minh! Sau khi đã bình phục vết thương, hấn lại lần nữa dấn thân vào chiến đấu. Trận chiến lại tiếp tục! Cùng theo dõi những diễn biến tiếp theo của TVKD được thực hiện bởi nhóm Vô Hạn Chi Tâm tại địa chỉ facebook Vô Hạn Thế Giới!

Chú thích:

Đi đi, đừng sỉ của ta!... : lời thoại trong WoW ^^

P/s: Trong WoW, bang hội gọi là Clan hay là guild? Cái này Sun không rõ, ai chơi trò này cho xin ít thông tin nhé :D

Nếu chỉ nhìn thoáng qua thì tình hình chiến trường có vẻ khá tốt. Ở vòng ngoài của chiến trường, đám quỷ quái bình thường đã bắt đầu được dọn dẹp, tuy đàn quỷ quái Khô Lâu có tới mấy chục ngàn con nhưng Nam Bắc Chiến Trường không hổ với danh xưng “ảo giới yếu nhất”, phần lớn đám quỷ quái này thậm chí không đạt tới Nhập Ma cấp, chỉ cần bị Thiên Sinh Vũ Khí chạm vào là tan nát ngay. Không chỉ vậy, nếu không có Thiên Sinh Vũ Khí thì linh hồn chỉ cần thiêu đốt chấp niệm rồi đâm đá lung tung một cái là đám quỷ quái đó cũng chịu không nổi. Đúng là tệ hại hết mức!

Không nói tới vấn đề nhàm chán đó nữa, khu vực trung tâm chiến trường mới thật sự là nơi quyết định thành bại của cuộc chiến này. Tại đó, một thiếu nữ được ánh sáng trắng bao phủ cả thân hình đang nắm lấy một thanh mã tấu khổng lồ vờn quanh Ác Ma, thi thoảng lại vung đao lên chém. Về phần hơn mười tên linh hồn khác cũng đều cầm Thiên Sinh Vũ Khí trong tay, cùng vây đánh Ác Ma. Tình hình nhìn quá đúng là có vẻ khá tốt.

Nhưng Bùi Kiêu thấy vậy thì lại cuống quýt cả lên, bởi vì những công kích kia cơ bản là không chạm được vào Ác Ma màu đỏ, trừ thiếu nữ được ánh sáng trắng bao trùm toàn thân thì những người còn lại thậm chí khó khăn lắm mới chống đỡ được mỗi khi Ác Ma vung ngọn roi dài của nó về phía cả đám. Trong cả bọn thì chỉ có ba người thực sự gây được áp lực cho Ác Ma, đầu tiên là thiếu nữ kia, tiếp theo

là gã cha sứ Varotian, cuối cùng là một linh hồn cầm cung lớn bắn tia từ xa, ba người này mới là chiến lực chính thực sự.

Nếu chỉ vậy thì đúng là cũng chẳng có gì đáng lo ngại, chỉ là hai bên đang đánh ‘tiêu hao chiến’, tiêu hao năng lượng lẫn nhau để xem bên nào không chịu nổi trước. Nhưng trong tình huống đó mà Ác Ma rõ ràng còn có thể vừa đánh vừa hấp thu năng lượng và tội nghiệt xung quanh. Hãy nhìn xem! Vết thương của nó đã sắp hồi phục lại như ban đầu rồi! Đây chính là điều làm Bùi Kiêu cuống lên như vậy.

Không chờ chạy tới gần, hắn đã rống lên từ xa: “Mọi người hãy nhanh chóng dốc toàn lực giải quyết nó đi! Đừng tưởng nó đang dùng Giải Phóng mà không duy trì được lâu! Nó mới nuốt mất Bạo Viêm Cự Phủ - Thiên Sinh Vũ Khí dương lượng 1800 đơn vị của tôi, vũ khí cấp Ma Vương duy nhất trên thế giới hiện nay. Trong món vũ khí đó cơ lưu giữ chấp niệm của tôi, vậy nên trong thời gian ngắn con Ác Ma này còn không dung hợp được, nhưng nếu để nó dung hợp xong thì con Ác Ma này rất có thể sẽ tiến cấp Ma Vương đó.”

Lúc trước Bùi Kiêu bị nổi thống khổ do chấn động chấp niệm hành hạ nên còn không nghĩ ra được, phải đến lúc này hắn mới hiểu ra vì sao Ác Ma đuổi đánh Ngụy Ngưu Đầu trước. Tuy Ngụy Ngưu Đầu rất mạnh nhưng đồng thời, bản thân nó cũng là thuốc bổ tuyệt hảo cho quỷ quái, vì Bạo Viêm Cự Phủ chính là một món Thiên Sinh Vũ Khí cấp Ma Vương. Nếu một con quỷ quái Chân Ma cấp căn nuốt được một Thiên Sinh Vũ Khí cấp Ma Vương, thì hậu quả là rất có thể sẽ sinh ra một con Ma Vương cấp mới!

Đám người đang vây đánh Ác Ma màu đỏ phía xa nghe vậy thì đồng loạt kinh sợ. Bọn họ đúng là đang có ý định kéo dài để tiêu hao hết trường khí thể của Ác Ma giống như lời Bùi Kiêu nói. Thực ra, đến chính bản thân bọn họ cũng cảm thấy rất khó hiểu khi con Ác Ma này không dốc toàn lực không kích bọn họ. Trước kia, mỗi lần bọn họ gặp phải quỷ quái biết sử dụng Giải Phóng, thì lúc con quái đó sử dụng Giải Phóng cũng là thời khắc quyết tử cuối cùng của nó, sẽ là một đợt tấn công điên cuồng như bão tố. Thế mà con Ác Ma này lại không làm vậy! Nó ngu xuẩn thế sao?

Hóa ra đáp án lại là: Ác Ma không ngu xuẩn, chính bọn họ mới là đồ ngu! Con

Ác Ma này đang kéo dài thời gian để tiêu hóa Bạo Viêm Cự Phủ!

Thiếu nữ toàn thân được vầng sáng trắng bao bọc lập tức nổi gân xanh đầy đầu, lúc này mới tức giận mắng to xối xả: “Đồ ngu ngốc kia! Sao lại mang Thiên Sinh Vũ Khí cấp cao chưa được luyện hóa vào ảo giới hả? Thế mà người để quỷ quái cắn nuốt mất à! Lại còn là vũ khí cấp Ma Vương nữa chứ! Vì sao người của tổ chức linh hồn nước các người đều ngu xuẩn như vậy chứ? Ngu xuẩn giống hệt như tên Cung Diệp Vũ kia.” Vừa chửi mắng, ánh sáng trắng trên người thiếu nữ đó cũng càng lúc càng sáng rực.

Bùi Kiêu thật đúng là không thể mở miệng cãi được gì. Tuy đúng là hắn đã luyện hóa Bạo Viêm Cự Phủ, nhưng việc hắn để quỷ quái nuốt mất món Thiên Sinh Vũ Khí này cũng là sự thật, vậy nên ‘há miệng mắc quai’ rồi. Mà cô nàng này đúng là nóng tính và thù ghét Tổ Chức Linh Hồn Trung Quốc y như lời Johnan nói. Có điều chính cô ấy vừa cứu hắn một mạng, hơn nữa giờ cũng không phải là lúc để cãi nhau, vậy nên hắn chỉ có thể gắng dè nổi phiền muộn này xuống đáy lòng.

Không chỉ có vầng sáng của thiếu nữ kia mạnh hơn mà cả Thiên Sinh Vũ Khí trên tay mười mấy người kia cũng đồng thời tỏa sáng rực rỡ, từng cỗ ý chí khác nhau liên tục khuếch tán ra bốn phía. Xem ra cả bọn đều đã quyết tâm dốc toàn lực chiến đấu rồi.

Người dẫn đầu tấn công vẫn là thiếu nữ kia. Lúc này, ánh sáng trắng trên người cô đột nhiên yếu bớt, ngay sau đó, sau lưng cô bỗng hiện ra một đôi cánh thiên sứ trắng tinh khiết. Đúng vậy, cô gái này dường như cũng đã tiến vào trạng thái Giải Phóng, và có vẻ như trạng thái này cho phép cô hóa thân thành một thiên sứ. Không chỉ vậy, thanh mã tấu khổng lồ trong tay cô cũng thay đổi hình dạng theo, từ hình dáng của một thanh mã tấu to như cánh cửa biến thành một thanh Thập Tự Kiếm lớn màu trắng bạc, trong tay người thiếu nữ, toàn thân kiếm tỏa ra thánh quang màu trắng bạc lóng lánh.

Sau khi đã hoàn tất biến hình, thiếu nữ quát khẽ một tiếng rồi nắm lấy Thập Tự Kiếm bay lên bầu trời. Hóa ra đôi cánh thiên sứ trắng muốt kia cũng không chỉ để trang trí mà có thể thực sự có thể giúp chủ nhân của nó bay lượn trên trời.

Sau khi thiếu nữ kia bay lên trời thì Varotian ngay phía sau lưng cô ta cũng lập tức triển khai tấn công. Thanh đao quân dụng mà hắn vốn đang cầm trong tay lúc này đã tản ra ánh sáng màu xanh lá rực rỡ, sau đó hắn vung đao chém từ xa về phía Ác Ma. Một lưỡi cắt hình thành từ gió áp xuất hiện, sau đó hóa thành hình dáng giống hệt cây đao của Varotian, bay về phía Ác Ma. Một tiếng ‘keng’ giòn vang, cây đao kia bị thanh đao quân dụng của Ác Ma đánh tan, nhưng âm thanh va chạm vừa rồi rõ ràng là tiếng kim loại va chạm. Có thể thấy được uy lực của lưỡi đao đó không hề tầm thường.

Về phần mười mấy người còn lại, Thiên Sinh Vũ Khí trên tay bọn họ đều đồng loạt tỏa ra đủ loại ánh sáng, có vẻ như đều có thể sử dụng được thuộc tính đặc biệt của Thiên Sinh Vũ Khí cấp Chân Ma mà mình sở hữu. Hơn nữa, mười mấy người này cũng đều không tầm thường, tất cả vậy mà đều là Trách Thoát Giả, dưới áp lực của trường khí thế mà vẫn có thể phản kích được, so với Tự Do Linh Hồn thì đúng là mạnh mẽ hơn nhiều.

Trong khoảnh khắc, Ác Ma màu đỏ dường như đã bị lúng túng tay chân. Trong số những công kích của thuộc tính đặc biệt này, có cả gió cắt, băng đâm, thậm chí có cả công kích ở hình thái năng lượng không nhận biết được cụ thể là gì, vậy nên Ác Ma cũng không dám bỏ qua nữa. Cây đao quân dụng rực lửa trên tay nó vung múa kín mít không một khe hở những vẫn không ngăn được cả mười mấy người đang vây đánh xung quanh mình, đỡ trước thì hở sau. Chỉ sau giây lát, nó đã bị mấy đòn tấn công đánh trúng, trên người xuất hiện vài vết thương.

Nhưng uy hiếp thực sự lại đến từ trên đỉnh đầu của nó. Thiếu nữ hóa thành thiên sứ bay lên rồi từ trên cao chém xuống, một đòn sáng lóng lánh như thác từ trên cao đổ xuống. Ác Ma lập tức quyết đoán, nó liều lĩnh thân trúng đòn tấn công của những người khác để đưa đao lên trời che chắn. Một tiếng ‘keng’ giòn vang, đỡ một đòn liều mạng của thiếu nữ dường như cũng khiến thân hình nó mất thăng bằng, cây roi trong tay cũng còn lại cũng khẽ run lên.

“Hay lắm!”

Hơn mười người xung quanh đều sung sướng reo lên, lại càng ra sức tấn công,

chỉ riêng Bùi Kiêu là hoảng hốt tới khó mà hình dung. Đám người này chưa thấy sự lợi hại mà Ác Ma đã thể hiện lúc trước, không biết cây roi kia của nó vừa có thể vụt, vừa có thể phòng ngự, lại có thể trói người, lợi hại tới khó mà tưởng tượng nổi, thế mà bọn họ còn cho là đang chiếm được ưu thế hay sao? Chẳng lẽ bọn họ còn không hiểu rằng con Ác Ma này có trí tuệ và ý thức của con người hay sao? Bùi Kiêu bất chấp việc phải tiêu hao chấp niệm của bản thân, trong ánh chớp xẹt qua quanh thân thể, thân hình nhanh chóng hóa thành khổng lồ, vượt qua vòng vây do mười mấy người kia tạo thành, vừa đánh về phía Ác Ma vừa lớn tiếng hét lên:

“Đám ngu ngốc các người, đến giờ mà còn giữ sức à! Con Ác Ma này còn khủng bố hơn tất cả quỷ quái mà các người đã từng gặp hay đã từng tưởng tượng ra đó.”

Tiếng hét vừa dứt, Bùi Kiêu đã nâng Anh Dũng Súng trong trạng thái Giải Phóng lên đánh về phía Ác Ma. Mà quả như lời hăn nói, cánh tay cầm roi của Ác Ma run lên, cây roi lửa lập tức như một con rắn phóng lên, quấn ngay lấy một cánh của thiếu nữ, làm cho cô không thể bay đi đâu được, chỉ có thể trơ mắt nhìn mình bị Ác Ma kéo về phía nó. Ác Ma cũng chẳng chịu bỏ qua cơ hội này, cây đao quân dụng rực lửa của nó vung lên, chém thẳng xuống người thiếu nữ. Với sự chênh lệch về kích thước của thiếu nữ và thanh đao quân dụng khổng lồ kia, thì nếu bị chém trúng, sợ rằng cả hai mảnh thân thể của cô cũng chẳng còn mà sẽ lập tức tiêu tan hoàn toàn mất.

Nói thì dài mà sự việc thì chỉ diễn ra trong nháy mắt. Anh Dũng Súng của Bùi Kiêu đã được hăn đâm thẳng về phía lồng ngực của Ác Ma, đồng thời ở họng súng cũng đã ngưng tụ được năng lượng, chỉ cần mũi súng đâm được vào cơ thể của Ác Ma thì hăn sẽ lập tức khai hỏa, bắn ra Đạn Năng Lượng.

Đờ đờ cho thiếu nữ thì đã không kịp nữa rồi, nhưng nếu con Ác Ma này đã có được trí tuệ và ý thức thì có khả năng kể ‘vây Nguy cứu Triệu’(1) sẽ có tác dụng.

Trong tiếng hét lớn của Bùi Kiêu, Anh Dũng Súng đã đâm tới với khí thế không gì cản nổi.

Mục tiêu của đòn này, chính là vết thương chưa lành vẫn đang tóe ra tia lửa

điện trên ngực Ác Ma!

Chú thích:

1. Vây Ngụy cứu Triệu: một trong 36 kế trong binh pháp của Tôn Tử. Nước Ngụy đánh nước Triệu, nước Tề cứu nước Triệu bằng cách dẫn quân đánh thẳng vào nước Ngụy đang không có quân phòng thủ. Quân Ngụy sợ nên rút về thủ, Tề cũng rút quân, vậy là Triệu được cứu.

Lời bình:

Đội viện quân đã rơi vào bẫy của Ác Ma vì coi thường trí tuệ của nó! Liệu kế cứu viện của Bùi Kiêu có thành công giải nguy cho người đẹp thiên thần? Cùng đón đọc những diễn biến tiếp theo của TVKD được thực hiện bởi nhóm dịch Vô Hận Chi Tâm tại địa chỉ facebook Vô Hận Thế Giới!

Một đòn của Bùi Kiêu thật sự đã buộc Ác Ma rơi vào tình cảnh không thể không đỡ. Khi đánh ra đòn này, trong đầu Bùi Kiêu đã không còn lại gì khác ngoài ý niệm phải giết chết Ác Ma, đó là một cảm giác mà trước nay hẳn chưa từng có.

Ác Ma màu đỏ cũng cảm nhận được cỗ khí thế chưa từng có của Bùi Kiêu, nó không còn lựa chọn nào khác, buộc phải quay đao về ngăn cản Anh Dũng Súng. Một tiếng ‘choang’ vang vọng, tia lửa điện và ngọn lửa đồng thời nổ ra, một vầng sáng chói lòa hiện ra ngăn đôi tia lửa điện và ngọn lửa trắng ở hai phía, đồng thời cũng ngăn cách Bùi Kiêu và Ác Ma màu đỏ.

Thiếu nữ tóc vàng thoát đại nạn nhưng cũng đã bị dọa cho sắc mặt tái mét. Tuy nhờ có vầng sáng trắng bao phủ ngoài cơ thể nên người ngoài không thể nhìn thấy sắc mặt thật của cô, nhưng nếu nhìn vào thân hình đang run lẩy bẩy kia thì có thể đoán được cô đã khiếp sợ đến độ nào. Một đao vừa rồi tuy chưa đánh trúng nhưng khi ngọn lửa nóng rực kia áp sát, cô thực sự cảm thấy mình như đã bước một chân vào cõi chết.

Khi thiếu nữ còn đang ngây đại thì Bùi Kiêu và Ác Ma đã liều mạng với nhau vài đao nữa, mỗi một đao đều làm cho sét và lửa văng tung tóe, mà cứ mỗi đao thì

Bùi Kiêu lại phải lùi lại phía sau vài bước. Lực lượng của Bùi Kiêu quả thật không thể so với Ác Ma, vậy nên trong lần đối công liên tục này, kẻ phải ăn thua thiệt đương nhiên là hắn.

“Con mẹ mày đấy!” Bùi Kiêu thực sự căm hận đến cực điểm. Lúc này, hắn cũng không cố cầm Anh Dũng Súng vào trong Ác Ma nữa mà lập tức nâng súng lên chỉ về hướng Ác Ma, ánh điện sét lập tức cuồn cuộn xoay trên hòng súng, làm phát ra ánh sáng vô cùng chói mắt. Một giây sau, một cột laser đánh thẳng vào Ác Ma, đẩy văng nó ra xa. Trong tiếng nổ vang vọng, một ánh sáng chói lòa bùng lên cách đó vài trăm mét.

Lần liều mạng này đã làm cho chấp niệm mới vừa bình phục của Bùi Kiêu lần nữa xuất hiện dấu hiệu chấn động. Hắn chẳng còn sức để nhìn xem thành quả chiến đấu của mình ra sao, chỉ có thể đứng yên thờ đốc, cố sức trấn áp, từ từ đè nén cơn chấn động chấp niệm đang mạnh mẽ xuất hiện.

Còn những người khác thì lúc này đã nhìn tới mức trợn tròng mắt. Lúc mới tới đây, vì không nhìn thấy tình cảnh chiến đấu của Bùi Kiêu, nhiều nhất chỉ thấy Bùi Kiêu và Johnan chạy trốn thê thảm, chật vật nên thật ra còn không quá tin tưởng Bùi Kiêu. Tuy đã nghe nói Bùi Kiêu có thể sử dụng Giải Phóng nhưng đúng là ‘trăm nghe không bằng một thấy’, chưa thấy tận mắt thì bọn họ còn có chút hoài nghi, nhưng tới lúc này thì đã không còn gì để hoài nghi nữa. Công kích của con quỷ quái có hình dạng Ác ma kia vô cùng đáng sợ, gần như đã giết chết Cuồng Chiến Sĩ. Bọn họ đúng là lần đầu mới thấy quỷ quái đáng sợ tới vậy. Tại khoảnh khắc khi thiếu nữ kia sắp chết dưới đao của Ác Ma, bọn họ thậm chí còn không kịp phản ứng, rồi cũng đúng lúc ấy, Bùi Kiêu uy mãnh như thần xuất hiện, chẳng những ngăn cản con Ác Ma đó lại mà còn đánh văng nó ra xa bằng một vụ nổ. Thế nên rất nhiều người trong số đó lúc này chỉ biết trợn mắt đứng nhìn, không thể tin nổi những gì mình vừa chứng kiến.

(Người này mới chỉ chết có hơn nửa năm thật sao?)

Nhưng dù sao thì nơi này vẫn là chiến trường, không phải là nơi để bọn họ suy nghĩ ngăn ngại gì đó. Chỉ sau thoáng chốc sững sờ, cả bọn đã kịp thời phản ứng, dù

sao thì tất cả đều là những người có thâm niên lăn lộn trên chiến trường, nếu không phải đội trưởng thì cũng là chủ lực của một đoàn đội, hoặc là thành viên tinh nhuệ, thành viên trung tâm của một quốc gia nào đó. Vậy nên bọn họ cuối cùng cũng kịp phản ứng, không chần chừ nữa mà nhao nhao phóng tới nơi vụ nổ xảy ra.

Bùi Kiều đang định cảnh báo những người này rằng con Ác ma chắc chắn chưa chết thì đã thấy cả đám phóng về phía vụ nổ. Hẳn hơi ngẩn ra nhưng cũng nhanh chóng có phản ứng, lập tức dừng việc trấn áp chấp niệm trong cơ thể rồi cũng sải bước tiến lên. Giờ phút này chính là lúc nguy cấp nhất rồi, kéo dài thêm một giây là thêm một phần nguy hiểm, nếu con Ác Ma đó luyện hóa được Bạo Viêm Cực Phủ thì có trời mới biết liệu có ai ở đây có thể sống sót nổi. Vậy nên chẳng thà tất cả cùng liều truy đánh thật nhanh, nói không chừng tất cả hợp sức sẽ mở ra được một đường hy vọng cũng nên.

Quả nhiên, từ sau ánh sáng chói lòa của vụ nổ, một thân hình không lồ vẫn đứng. Bỗng nhiên, hai cánh dơi sau lưng mở ra, Ác Ma giương cánh bay lên, nhưng hướng nó bay lại ngược với hướng cả nhóm đang tới. Nó chuẩn bị chạy trốn ư?

Ngay khi Bùi Kiều đang cảm thấy quá sức hoảng sợ thì chợt nghe thấy Varotian rống lớn: “Nannia! Chặn nó!”

“Biết rồi! Không cần anh phải nhắc! Con quỷ quái chết tiệt này, chút nữa thì giết ta rồi. A!”

Cùng lúc Varotian rống lớn, một trận gió mạnh chợt cuốn qua đỉnh đầu mọi người. Sau đó, Bùi Kiều liền thấy một luồng sáng thuần sắc trắng bay vọt qua mọi người, đuổi theo ngay phía sau Ác Ma với tốc độ cực nhanh. Ở trong luồng sáng trắng đó, chính là một thiếu nữ tóc vàng thân hình xinh xắn, sau lưng có hai cánh thiên thần trắng nõn.

Tốc độ bay của Ác Ma màu đỏ tất nhiên là cực nhanh, nhưng vì hình thể quá lớn nên sự linh hoạt và tốc độ của nó có vẻ không bằng được thiếu nữ tóc vàng. Khoảng cách 700 – 800 m của hai bên đã bị Nannia san bằng chỉ trong vài giây, sau đó chỉ thấy cô quát khe một tiếng, thanh Thập Tự Kiếm đã chém về phía cái cánh dơi sau lưng Ác Ma. Ác Ma đương nhiên sẽ không ngồi yên chờ chết, chỉ thấy nó

chợt nghiêng người, thân hình đã đảo ngược lại, cây roi rực lửa đã giống như một răn phóng tới, không ngờ lại muốn cuốn lấy Nannia một lần nữa.

Nói thì chậm nhưng thực tế thì rất nhanh. Ngay khi Ác Ma nghiêng mình quay lại, Nannia dường như đã biết trước nó sẽ làm vậy, không ngờ cô cũng nghiêng mình, lượn theo sau lưng Ác Ma, ngọn roi của Ác Ma chỉ cuốn trúng cái bóng của cô mà thôi. Mà chỉ tích tắc sau, Nannia đã lượn được tới sau lưng Ác Ma, Thập Tự Kiếm trong tay cô lập tức chém mạnh xuống đôi cánh dơi không chút nương tay. ‘Két’ một tiếng như kim loại va chạm vang lên.

Cùng lúc, ánh sáng trắng trên người Nannia điên cuồng tràn vào Thập Tự Kiếm, làm cho nó sáng trắng lên như thể một thanh gươm ánh sáng. ‘Xoẹt’ một tiếng khô khốc, một chiếc cánh dơi của Ác Ma đã bị chém rụng khỏi cơ thể nó. Lập tức, cơ thể đồ sộ của nó mất đi thăng bằng, sau đó liền rơi thẳng xuống mặt đất.

Cả quá trình này quả thật đã nhanh đến mức khó có thể đo đếm chính xác được thời gian diễn ra. Từ lúc Nannia bắt đầu giao chiến với Ác Ma tới lúc nó rơi xuống đất chỉ trong chưa tới một giây, tốc độ thật sự nhanh tới mức làm người ta kinh sợ, cả hiện trường chỉ có chính bản thân Nannia và Bùi Kiêu là nhìn rõ tất cả. Tới khi Ác Ma rơi xuống, Bùi Kiêu mới rống to đầy hưng phấn: “Đánh hay lắm!” Nói xong, toàn thân hần xẹt qua tia điện, trong tay bắt đầu ngưng tụ ra một quả cầu sét, tốc độ của đôi chân cũng chợt tăng vọt vượt xa những người khác, dẫn đầu lao thẳng về nơi Ác Ma rơi xuống.

Với tốc độ lúc bình thường của Bùi Kiêu thì muốn chạy xong khoảng cách gần nghìn mét cũng chỉ mất có vài giây, mà giờ hần lại còn đang trong trạng thái người khổng lồ, thế nên tốc độ còn tăng cao hơn nữa, gần như chỉ hai giây sau khi Ác Ma rơi xuống thì hần đã đến được đích. Vọt tới trước màn bụi đất mù mịt do Ác Ma rơi xuống bốc lên, Bùi Kiêu cũng không nhảy vào đó lập tức dùng hết sức bình sinh để ném thẳng quả cầu sét vào trong đó.

Từ trong màn bụi đất mù mịt, một thanh đao quân dụng rực lửa bổ ra nghênh đón quả cầu sét. Một tiếng nổ lớn đinh tai vang lên khi lôi điện và lửa đụng vào nhau. Có điều, ngọn lửa được ngưng tụ vội vàng kia căn bản không ngăn cản được

quả cầu sét của Bùi Kiêu bao lâu, lôi điện lập lòe ép qua bức tường lửa. Bùi Kiêu không thể bỏ qua cơ hội này, lập tức nhắc Anh Dũng Súng chém hết sức về phía bức tường lửa. Lúc này đây, trước mặt hắn là một màn lửa điện mịt mù, hắn căn bản không thể nhìn thấy bất cứ điều gì sau bức màn đó, nhưng cơ hội này đúng là ngàn năm khó gặp, vậy nên dù có phải liều lĩnh bị thương hắn cũng quyết phải làm trọng thương Ác Ma.

Quả nhiên, Anh Dũng Súng trong tay Bùi Kiêu đã chém trúng vào một cái gì đó ở phía trước. Có điều cũng chỉ chém được nửa đường thì hắn lập tức cảm nhận được phía bên kia có vật rắn va chạm với Anh Dũng Súng. Sau đó là tiếng kim loại va chạm đanh gọn. Anh Dũng Súng của hắn chỉ chém được khoảng một phần ba thì bị một vật rắn chặn cứng lại, cuối cùng cũng không chém sâu thêm được một phân nào nữa.

“Lôi điện đến đây!” Bùi Kiêu gào lên như phát cuồng, lực lượng lôi điện trong người như thể không tiếc hết thảy mà tràn vào trong Anh Dũng Súng, cả Anh Dũng Súng lập tức tràn ngập lôi điện, dường như đã biến thành một vũ khí ánh sáng như Thập Tự Kiếm của Nannia. Ngay lập tức, vật cứng rắn như kim loại cản phía bên – dưới sự tác động của lực lượng lôi điện – trở nên mềm nhũn như bún. Bùi Kiêu không chút chần chừ, dùng hết sức bình sinh đè Anh Dũng Súng xuống. Một tiếng ‘xoẹt’ vang lên, Anh Dũng Súng cuối cùng cũng đã chém xuyên qua vật rắn kia.

Có điều diễn biến này cũng chỉ có thể đến đó mà thôi. Ngay sau khi Bùi Kiêu dùng toàn lực chém xuống thì phần bụng của hắn cũng phải chịu một cú đập cực mạnh, khiến cho hắn bay ra xa đến mấy chục mét. Hơn nữa cú đá đó còn kèm theo ngọn lửa nóng rực, làm cho toàn thân Bùi Kiêu cũng bốc cháy theo, phải đến khi hắn dùng lực lượng lôi điện trấn áp thì mới dập được ngọn lửa đó.

Mà cũng chính lúc này, nhờ có khoảng thời gian vừa rồi mà hơn mười người kia đã tới nơi rồi xông vào trong màn bụi đất mù mịt kia. Trong khoảng khắc, đủ loại ánh sáng bùng lên mãnh liệt – cả mười mấy người kia đều đang bộc phát thuộc tính đặc thù của Thiên Sinh Vũ Khí. Hơn nữa đó cũng không phải kiểu công kích từ xa chậm rì rì lúc trước, bởi tất cả những người này đều là những chiến sĩ lão luyện, họ đương nhiên hiểu rằng trước mắt chính là một cơ hội tuyệt vời, có khi sẽ một

mạch tiêu diệt được con Ác Ma này cũng nên. Vậy nên bọn họ cuối cùng cũng đã không giữ sức nữa, toàn bộ dốc hết sức xông lên liều mạng.

Xông vào đầu tiên chính là Varotian. Thanh đao quân dụng trên tay hắn liên tục ngừng tụ từng đợt gió màu xanh lá, khiến cho thanh đao quân dụng này dường như biến thành một thanh đao màu xanh dài tới ba, bốn mét. Chỉ thấy hắn là kẻ đầu tiên nhảy vào trong màn bụi đất tràn ngập, sau đó, từ trong màn bụi đất tràn ngập bùng lên từng đợt gió quét cực mạnh. Nhưng khi Bùi Kiều còn chưa kịp nhìn rõ gì thì đã thấy gã Varotian đó bay ngược ra y như mình, rồi ngã vật cả buổi chưa thấy đứng lên được.

Hơn mười người kia cũng đều dốc sức nhảy vào, Thiên Sinh Vũ Khí trên tay tỏa ra ánh sáng chói mắt, nhao nhao hò hét xông tới công kích Ác ma. Chỉ sau hai, ba giây ngắn ngủi, đám bụi đất mù mịt đã bị sóng xung kích quét sạch, những người còn lại cũng đánh về phía Ác Ma. Khi Bùi Kiều đang định nhìn kỹ xem thương vong của Ác Ma tới mức độ nào thì trước mặt bỗng bùng lên ánh sáng đỏ chói lòa. Tiếp theo, từ vị trí Ác Ma đứng làm trung tâm, một ngọn lửa ngút trời bùng lên, lan nhanh ra xung quanh. Vài tên linh hồn còn đang tấn công không kịp lùi lại, lập tức bị biển lửa nhấn chìm mà không kịp kêu một tiếng, sống chết không rõ.

Lúc này, cả cánh tay nắm cây roi của Ác Ma đã bị chém rụng – đó đúng là thành quả chiến đấu của Bùi Kiều. Một đòn đó không chỉ chém rụng nửa bả vai mà còn tổn thương đến cả lồng ngực của Ác Ma, ở phần bụng của Ác Ma còn có lỗ lớn đang không ngừng có từng đợt gió màu xanh xoáy qua, ngăn vết thương khép lại, xem ra là công kích của Varotian.

Không chỉ có vậy, trên cơ thể con Ác Ma đó lúc này còn có đủ mọi loại vết thương, có đóng băng, có lửa cháy, có vết chém, có mũi tên cắm trên người... khiến cho nó nhìn qua giống như sắp xong đời vậy.

Thế nhưng Bùi Kiều lại cảm thấy rất rõ ràng... Trên cơ thể con Ác Ma đang đứng trong biển lửa kia, áp lực của ý chí uy nghiêm đã trở nên mạnh mẽ chưa từng thấy. Nó giống như...

Giống như...

Sắp đột phá!

Từ Chân Ma cấp đột phá tới Ma Vương cấp!

Lời bình: Trận đánh boss cuối của Nam Bắc Chiến Trường đã dần đi đến hồi kết! Lúc này, sống hay chết tất cả đều chỉ nằm trong một khoảnh khắc. Liệu Bùi Kiêu và các linh hồn anh dũng sẽ sống sót hay kẻ mỉm cười sau cùng là Ác Ma? Mời đón đọc chương tiếp theo vô cùng kịch tính của TVKD được thực hiện bởi nhóm Vô Hạn Chi Tâm tại địa chỉ facebook Vô Hạn Thế Giới!

Bản thân Bùi Kiêu cũng đã từng trải nghiệm cảm giác đó, chính là khi hắn tự mình đối mặt với con Ngưu Đầu Ma Vương cấp trong ảo giới Phong Đô. Hiện tượng áp lực không ngừng tăng lên này chính là dấu hiệu báo trước quý quái sắp lên cấp.

(Chẳng lẽ nó đã tiêu hóa xong Bạo Viêm Cự Phù rồi?)

Tuy Bùi Kiêu đang căng thẳng tới tột độ nhưng cũng không để sự việc này làm mất tập trung, hắn lập tức đứng dậy, sải bước phóng về phía con Ác Ma kia, vừa đi còn vừa điên cuồng rút ra toàn bộ năng lượng tiêu chuẩn và lực lượng lôi điện trong cơ thể truyền vào Anh Dũng Súng, lại càng liều mạng thiêu đốt chấp niệm không chút tiếc nuối. Nếu như mất đi Bạo Viêm Cự Phù, vậy thì cũng đã đến lúc lấy mạng ra cược vì đã chẳng còn gì để mất nữa.

Tuy những người còn lại không nhạy cảm trong việc cảm nhận áp lực như Bùi Kiêu nhưng tất cả cũng đều là Trách Thoát Giả và Cao Đẳng Trách Thoát Giả nên đương nhiên cũng ít nhiều cảm nhận được áp lực đang không ngừng tăng lên. Ngay lập tức, ngoài những người bị biến lửa nhấn chìm mà không rõ sống chết thì tất cả những ai còn lại đều liều mạng xông lên.

Giờ đây đã là giây phút khẩn cấp nhất, không một ai tại nơi này cần trao đổi với nhau bằng ngôn ngữ, nhưng hành động của tất cả bọn họ đều giống nhau vô cùng, cùng lấy con Ác Ma kia làm mục tiêu!

Tấn công đầu tiên chính là Nannia vẫn đang bay lượn trên bầu trời. Nhờ vào đôi

cánh thiên sứ được thực thể hóa ra của mình mà tốc độ của cô cực nhanh, từ trên cao rơi thẳng xuống, thanh Thập Tự Kiếm khổng lồ trong tay chém về phía Ác Ma. Cả thanh Thập Tự Kiếm phát ra ánh sáng trắng rực rỡ chói mắt, khiến cho nó nhìn qua giống như một thanh kiếm laser.

Ác Ma màu đỏ bị thương cũng thực sự rất nghiêm trọng, nó chỉ có thể dùng một cánh tay còn lại đang nắm thanh đao quân dụng rực lửa đưa lên đỡ. Lập tức, ngọn lửa và ánh sáng trắng va chạm rồi bùng lên ngay trên đỉnh đầu Ác Ma, tạo thành một vụ nổ với một nửa là biển lửa, một nửa là một khối ánh sáng trắng dày đặc.

Sau một đòn này, thân hình Ác Ma màu đỏ loạn choạng, phải đập đập mấy cái, lùi lại phía sau. Nhưng nó không ngờ khối cầu lửa và ánh sáng trắng dày đặc vừa mới vỡ nát thì Nannia đã một lần nữa nhào tới trong thánh quang rực sáng. Lập tức, lại một tiếng kim loại va chạm đỉnh tai vang lên. Nannia hơi chút khựng lại giữa không trung, sau đó lại một lần nữa vọt mạnh tới trong vầng thánh quang chói mắt, nhìn bộ dạng của cô như thể đã phát điên rồi.

Bùi Kiêu nhìn thấy vậy thì cũng phải thầm líu lưỡi. Chính bản thân hắn cũng đã tự mình nếm thử lực lượng của Ác Ma, thật sự không hề thua kém chút nào so với Ngụy Ngưu Đầu. Dù lúc này Ác Ma đã bị trọng thương, nhưng ‘lạc đà gãy vẫn to hơn con ngựa béo’, con Ác Ma kia dù sao cũng là Chân Ma cấp đỉnh cao, thế mà không ngờ lại bị sức mạnh của Nannia áp đảo!

Cùng lúc đó, Bùi Kiêu cũng đã vọt tới trước mặt Ác Ma. Anh Dũng Súng trong tay hắn chém tới cũng gặp phải phải sự ngăn cản tương tự của thanh đao quân dụng rực lửa. Lại một bức tường ngăn đôi lửa trắng và lôi điện bùng nổ, có điều sau một đòn này, cả Bùi Kiêu lẫn Ác Ma cùng bị đẩy lùi lại một chút.

Thừa dịp Bùi Kiêu đánh tới mở đường, gã cha sứ Varotian sau lưng hắn cũng đã một lần nữa ngưng tụ được một thanh đao bằng gió xoáy màu xanh lớn mấy mét. Một tiếng ‘choang’ vang lên, đao gió cũng bị thanh đao quân dụng của Ác Ma ngăn cản, cầu lửa và gió xoáy va chạm rồi nổ bùng khiến Ác Ma một lần nữa phải lùi lại hơn mười mét.

Một chuỗi tấn công này vẫn không hề ngơi nghỉ, nhân cơ hội Ác Ma phải liên

tiếp chặn hai đòn, Nannia trên bầu trời lập tức vọt nhanh xuống. Một tiếng ‘xoẹt’ vang lên, Thập Tự Kiếm khổng lồ cuối cùng cũng đã xuyên qua được sự đón đỡ của thanh đao quân dụng rực cháy, chém thẳng vào vai phải của Ác Ma. Lúc này mới thấy cô nàng Nannia này thật đúng là bạo lực, rõ ràng là muốn chém rụng cả vai Ác Ma. Lúc này, thánh quang của thanh Thập Tự Kiếm chọi rực sáng chói lòa. Chỉ sau chớp mắt, Thập Tự Kiếm đã chém sâu vào cơ thể Ác Ma hơn 10cm.

“Gào!”

Trúng một đòn trí mạng làm cho Ác Ma màu đỏ gào lên điên dại, trên người nó lại một lần nữa bùng lên ngọn lửa hùng hực. Nannia đang ở phía trên bờ vai nó lập tức cảm nhận được sự kinh khủng của ngọn lửa này, chỉ trong thoáng chốc, ánh hào quang màu trắng trên người cô đã bị hòa tan rất nhiều, giống như tuyết gặp ánh mặt trời, khiến cho cô không thể không rút Thập Tự Kiếm ra rồi lần nữa bay lên trời. Cô không dám để ngọn lửa kinh khủng kia chạm vào dù chỉ một chút.

Thế nhưng, cô không dám làm thì không có nghĩa là ai cũng không dám làm!

Lúc này, trong đầu Bùi Kiều đã chỉ còn lại ý nghĩ về số mệnh bế tắc của mình. Đến khi trên người Ác Ma tuôn ra ngọn lửa kinh khủng kia, hắn cũng vội lùi lại phía sau như mọi người, nhưng chính lúc đó, hắn lại cảm nhận thấy trường khí thế uy nghiêm kia đang càng lúc càng mạnh mẽ. Đột nhiên, hắn nghiêng răng rồi lao về phía trước, lôi điện xẹt khắp toàn thân. Hắn muốn dùng lực lượng lôi điện của cơ thể để ngăn cản ngọn lửa kia, muốn thừa cơ Ác Ma đang trong lúc suy yếu nhất để tiêu diệt nó, đoạt lại Bạo Viêm Cự phủ. Bùi Kiều vừa xông vào bên trong màn lửa thì lập tức cảm nhận được sức nóng kinh khủng truyền tới. Mặc dù thân thể đã có lực lượng lôi điện bảo vệ nhưng vẫn không thể nào ngăn cản được sức nóng này. Mà tới lúc này thì đã có một lượng lớn lực lượng lôi điện bị ngọn lửa hùng hực này đánh tan. Nhiều nhất là thêm một giây nữa, cơ thể hắn sẽ phải tiếp xúc trực tiếp với ngọn lửa kinh khủng này. Nhưng lúc này đây hắn đã là ‘tên đã lên dây’, không thể nào tính toán quá nhiều nữa. Anh Dũng Súng trên tay liên tục hấp thụ năng lượng tiêu chuẩn và lực lượng lôi điện, còn bản thân hắn thì dùng toàn bộ sức lực cố gắng gạt mở biển lửa phía trước để tiến lên.

Sau khi thả ra ngọn lửa ngút trời kia thì rõ ràng Ác Ma cũng không còn sức làm gì tiếp nữa. Có thể thấy được, ngọn lửa này chính là thủ đoạn giữ mạng cuối cùng của nó. Vốn nó đang định lợi dụng ngọn lửa này để phá vòng vây chạy trốn, nhưng không ngờ cái tên người khổng lồ Bùi Kiêu kia lại chui đầu vào biển lửa, hơn nữa Anh Dũng Súng khổng lồ còn đang đâm hướng tới lồng ngực của nó. Không kịp đề phòng, Ác Ma chỉ kịp đưa thanh đao quân dụng của mình lên, đâm lại phía Bùi Kiêu, ý đồ dùng chính kế ‘vây Ngụy cứu Triệu’ của Bùi Kiêu lúc trước, muốn buộc Bùi Kiêu phải thu Anh Dũng Súng về để đỡ đao của nó. Nhưng nó làm sao biết được, Bùi Kiêu lúc này đã quyết tử rồi! Hẳn không ngờ dám mặc kệ thanh đao quân dụng đâm tới, sau đó dùng chính phần bụng của mình nhận một đòn này, còn Anh Dũng Súng của hắn cũng nhân cơ hội này, cuối cùng đã đâm được vào trong cơ thể Ác Ma.

“Cút đi chết đi!”

Ngay lúc đó, Bùi Kiêu dùng sức ấn sâu mũi súng vào trong cơ thể Ác Ma, sau đó, ngón tay hắn đè xuống cò súng. Ngay lập tức, trên cơ thể của Ác Ma, nơi bị họng súng Anh Dũng chui vào điên cuồng tỏa ra điện chớp rồi một cột laser phóng thẳng vào trong cơ thể Ác Ma, đẩy vọt nó ra xa. Có điều lúc này thanh đao quân dụng rực lửa của Ác Ma vẫn còn cắm trước bụng Bùi Kiêu, vậy nên khi Ác Ma bị bắn đi thì thanh đao cũng kéo lê Bùi Kiêu bay theo.

Những người xung quanh đã sớm bị tràng cảnh vừa rồi làm cho phát ngây dại. Bọn họ chỉ thấy cả Bùi Kiêu lẫn Ác Ma đều cắm vũ khí của bản thân mình vào người đối phương. Sau đó trên người Ác Ma tuôn ra vô vàn điện sét, rồi tia chớp chói lòa đó lập tức hóa thành một chùm sáng lói điện, hất văng Ác Ma bay ra xa, còn Bùi Kiêu cũng bị kéo bay ra ngoài theo Ác Ma ít nhất hơn vài trăm mét. Tiếp theo là âm thanh như thể một cột sét khổng lồ đánh xuống, sau đó trong tầm mắt của bọn họ chỉ còn là một quả cầu lửa chói lòa.

Đó thật sự là một vụ nổ rất lớn, trong tiếng vang ‘ầm ầm’ dữ dội, một cột khói bụi cao ít nhất vài trăm mét bốc lên, cả mặt đều như rung chuyển. Cho dù cách xa vài trăm mét nhưng tất cả vẫn có thể cảm nhận được sóng xung kích dữ dội, cát bay đá chạy, khí lưu hỗn loạn, giống như một vụ nổ hạt nhân cỡ nhỏ vậy. Phải đến khi

ngọn lửa của vụ nổ tắt dần, tro bụi cũng dần tan đi, cả đám mới như bừng tỉnh, vội vàng thiêu đốt năng lượng tiêu chuẩn chạy về phía vụ nổ. Người nhanh nhất vẫn là Nannia đang bay trên trời, đôi cánh trắng của cô vỗ một cái thì đã bay xa hơn trăm mét, chỉ sau vài lần đập cánh, cô đã tới được khu vực tro bụi tràn ngập kia. Sau đó, cũng không biết cô nhìn thấy gì mà đôi cánh trắng bỗng vỡ mạnh vài cái, tạo thành một cơn gió mạnh thổi tan đám tro bụi mù mịt. Tới lúc này, mọi người mới có thể thấy rõ được những gì bên trong khu vực đầy bụi mù kia.

Ở trung tâm của vụ nổ là một cái hố có đường kính lên đến hàng trăm mét, chiều sâu ít nhất phải hơn mười mét. Đó là tất cả những gì mà người xung quanh có thể nhìn thấy, chỉ có Nannia bay trên bầu trời mới có thể thấy được những gì ở giữa cái hố sâu đó.

Ở đó, Ác Ma màu đỏ đã hoàn toàn mất đi cả thân dưới, nó chỉ còn cái đầu và non nửa bả vai vẫn tồn tại, có điều là từ non nửa bả vai đó cũng đang liên tục có năng lượng tiêu chuẩn bay ra. Nó đã sắp tiêu tan!

Còn hình tượng của Bùi Kiều cũng vô cùng thê thảm. Một cánh tay của hắn đã bị nổ bay đi đâu mất. Đồng thời, tất cả những gì của hắn từ bụng trở xuống cũng đã biến mất, chắc hẳn là do bị thanh đao quân dụng rực cháy cắt bay mất, chỉ có nửa thân trên tạm coi là nguyên vẹn. Nhưng dù sao Nannia cũng cảm thấy yên tâm vì cơ thể của Bùi Kiều không có hiện tượng dần tan biến hay có năng lượng tiêu chuẩn thoát ra. Bùi Kiều chẳng qua chỉ bị hao tổn cực kỳ nghiêm trọng chứ chưa tới mức sắp tiêu tán.

Thế nhưng khi Nannia còn chưa kịp làm gì thì cô đã thấy Bùi Kiều bỗng dùng cánh tay còn lại chống xuống, ra sức dựng người dậy. Trên tay hắn vẫn nắm chặt Anh Dũng Súng, đồng thời cố gắng hướng mũi dao của khẩu súng về phía đầu của Ác Ma. Chỉ cần đâm trúng một phát này thì Ác Ma sẽ thật sự tiêu tan.

“Bầu trời xanh lam, khu rừng xanh lá, căn phòng tường trắng, nhà lợp mái đỏ, Mary làm món thịt bò hầm khoai tây, bé Jack làm nũng, món quà nhỏ chúng ta tặng trong ngày sinh nhật nhóc ấy, rồi nước mắt của họ trong ngày ta xuất quân, cả nụ cười gượng vì muốn ta yên tâm của họ.”

Đôi mắt của Ác Ma đã ngậy đại, nó từ từ nói ra từng chữ vẫn bằng giọng của một người đàn ông trung niên: “Nếu như tất cả những gì trong trí nhớ của ta đều không có thật, vậy thì ta là cái gì? Quỷ quái bị tư tưởng con người khống chế sao? Vậy sao ta lại nhớ được bọn họ chứ?”

Bùi Kiều thoáng im lặng rồi từ từ nói: “Không phải! Người chính là George McClellan, chỉ huy quân đội miền Bắc, tướng lĩnh của nước Mỹ, có Mary và bé Jack – vợ và con của người, và bầu trời là màu xanh lam, khu rừng màu xanh lá, căn phòng tường trắng, mái lợp màu đỏ! Tất cả đều giống như trong trí nhớ của người! Nên hãy trở về đi! Về bên vợ con trong trí nhớ của người đi!”

Nói xong, Bùi Kiều dùng sức đâm mạnh mũi dao, chọc thẳng vào chính giữa đầu Ác Ma. Biểu hiện trên gương mặt Ác Ma dường như còn đang kinh ngạc, sau đó, Bùi Kiều liền thấy gương mặt Ác Ma bỗng nở một nụ cười nhẹ nhõm. Khuôn mặt vốn không có làn da, chỉ có cơ bắp dữ tợn khủng bố kia, thời khắc này vậy mà lại thanh thản đến thế.

Sau đó, ngay trước mắt Bùi Kiều, Ác Ma tan thành một mảng lớn năng lượng tiêu chuẩn! Mà ở ngay dưới Ánh Dừng Súng của hắn, Bạo Viêm Cự Phủ màu vàng lợt yên lặng nằm đó, không khác trước kia một chút nào!

TỬ VONG KHAI ĐOAN

Zhttty
www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 8: Chấp Niệm Tăng Lên!

Bùi Kiều tỉnh lại thấy mình đang nằm trên một chiếc giường lớn. Thử khê cử động một chút, hần phát hiện nửa người dưới nay đã được chữa trị hoàn toàn. Không chỉ thế, sự thống khổ do chấp niệm chấn động cũng biến mất. Nếu không phải khi quan sát bên trong cơ thể, thấy chấp niệm của bản thân chỉ còn sót lại 140 đơn vị thì có lẽ hần còn tưởng rằng trận chiến kịch liệt lúc trước chỉ là một giấc mơ cũng nên.

Tại khoảnh khắc một đòn cuối cùng đánh tan Ác Ma, cây Bạo Viêm Cự Phủ kia lập tức hiện ra khiến hần quá đỗi vui mừng, tạm quên đi những lời nói đầy ai oán của Ác Ma trước khi chết. Không chút do dự, hần lập tức thu Bạo Viêm Cự Phủ vào trong Nhẫn U Minh. Tiếp theo, còn chưa kịp nhìn xem Ác Ma chết đi thực thể hóa ra Thiên Sinh Vũ Khí gì thì đã cảm thấy trước mắt tối sầm, cuối cùng chìm vào hôn mê.

Trận chiến lần này thật quá sức kịch liệt, liên tiếp xảy ra chuyện không ngờ, Bùi Kiều thậm chí mấy lần bồi hồi bên lằn ranh sinh tử. Mãi tới thời khắc khi giết chết được Ác Ma, đầu tiên là vì hần thực sự đã quá hao tâm tổn sức, tiếp nữa là vì đã lấy lại được Bạo Viêm Cự Phủ, khiến hần cuối cùng cũng được thả lỏng thần kinh, vậy nên mới ngất đi luôn.

Lần này tỉnh lại, Bùi Kiều thật sự có cảm giác như được tái sinh. Hần cũng không cần thận kiểm tra số lượng chấp niệm trong cơ thể nữa mà trở mình ngồi dậy trên giường. Lúc này hần mới nhận ra bên cạnh có ba linh hồn đang ngồi nói chuyện với nhau. Ba người kia đang trò chuyện sôi nổi thì thấy Bùi Kiều bỗng ngồi thẳng dậy, họ đồng thời sững lại một thoáng. Một thiếu nữ dung mạo bình thường nhưng thân hình lại có phần nóng bỏng trong ba người mừng rỡ kêu lên:

"Bùi Kiêu! Anh đã tỉnh rồi à?! Cảm thấy thế nào? Chấp niệm trong cơ thể còn chấn động không?"

Bùi Kiêu cũng nhận ra thiếu nữ này. Cô chính là linh hồn đặc thù đã nổi lại cánh tay cho hắn ngay giữa cuộc chiến trong ảo giới Nam Bắc chiến trường. Khẽ nở nụ cười, hắn nói: "Cảm ơn cô đã cứu tôi. Cơ thể giờ đã khá hơn nhiều rồi. Haha. Cả nửa người dưới của tôi đều biến mất như vậy, nên lúc gọi về hắn là rất khó khăn đúng không?"

Thiếu nữ trên mặt thoáng ửng hồng, vội khoát tay nói: "Không phải công lao của một mình tôi. Tôi và hai linh hồn đặc thù khác đã cùng trấn áp chấp niệm chấn động, cả ba người chúng tôi hợp sức cứu chữa cho anh đấy. Tình cảnh lúc ấy của anh thật sự làm cho chúng tôi quá sợ hãi."

Bùi Kiêu khẽ mỉm cười:

"Đúng là vậy! Đến chính bản thân tôi còn sợ nữa là. Không có nửa người dưới mà vẫn còn sống! Cảm thấy đúng là quái dị. Đúng rồi sau đó thì tình hình cuộc chiến thế nào? Quý quái trong Nam Bắc Chiến Trường tụ tập hết đến khu vực trung tâm à? Còn cả trận đồ ký hiệu phù văn kia nữa, có sao chép lại cái đó không?"

Thiếu nữ thoáng sửng sốt rồi nói: "Phù văn trận đồ nào? Đúng rồi, Nam Bắc chiến trường đã kết thúc rồi."

"Đã không còn Ảo giới Nam Bắc chiến trường nữa rồi."

Lúc này, một giọng nói chột vang lên ở phía cửa phòng. Tiếp theo, Bùi Kiêu liền thấy thiếu nữ tóc vàng có biệt hiệu Cuồng chiến sĩ - Nannia tiến vào. Sau lưng cô là gã Varotian trong trang phục cha sứ, còn có Dương Đình Thiên, David, Johnan và một đám người khác phía sau cùng đi vào, nhìn qua thôi đã thấy có đến mười mấy người.

Đương nhiên, căn phòng này chỉ là một phòng ngủ bình thường nên không thể chứa nổi mười mấy con người như vậy. Nhưng cũng may mà tất cả người ở đây đều là linh hồn, nên sẽ không bị mấy vấn đề của người sống kiểu này làm khó. Thế nên,

Bùi Kiên liền được chứng kiến một màn vô cùng quái dị: bảy tám người nửa chìm nửa nổi ở trong vách tường hoặc trần nhà, càng nhiều hơn nữa là mấy người đứng lồng ghép vào vật dụng trong phòng. Cái tràng cảnh này nhìn thế nào cũng giống phân cảnh trong mấy bộ phim kinh dị, hơn nữa còn là cái loại phim kinh dị hạng ba không có gì đặc sắc.

Bùi Kiên cười khố một tiếng. Hắn tò mò hỏi Nannia: "Cô nói đã không còn Nam Bắc Chiến Trường nữa là sao? Chẳng lẽ trong đó lại xuất hiện quỷ quái còn mạnh mẽ hơn sao?"

Phản ứng của Nannia lại rất kỳ quặc, cô liếc nhìn Bùi Kiên bằng một ánh mắt lạnh lùng nhưng lại không nói gì mà chỉ tự tìm cho mình một cái ghế để ngồi, không để mình chìm nổi khắp nơi như đám linh hồn kia.

Bùi Kiên chẳng hiểu sao tự nhiên mình lại bị trừng mắt, mà cũng không thể đoán được như thế là có ý nghĩa gì, đành phải hỏi lại Varotian một lần nữa. Varotian thì vẫn giữ nguyên cái phong thái quý tộc của mình, có điều lúc này cơ thể hắn lại đang chui ra từ trong một cái đèn bàn nên nhìn qua thật sự có chút kỳ dị. Hắn nói:

“Là không tồn tại nữa! Theo đúng nghĩa đen chứ không hề có ẩn dụ gì đâu. Ngay thời điểm anh tiêu diệt con Ác Ma kia thì toàn bộ Nam Bắc Chiến Trường liền bắt đầu sụp đổ, chấn động khắp nơi. Hơn nữa, sau một thời gian thì chúng tôi còn có thể bay lượn và đi xuyên qua đất đá. Đến lúc mọi người thoát khỏi ảo giới đó thì cả Nam Bắc Chiến Trường đã chỉ còn là một khối hỗn độn, bên trong không còn bất cứ một thứ gì. Nhìn mông lung giống như một khối hồ dán đặc quánh, rất khó để hình dung. Có lẽ anh tự đi xem một chút là sẽ hiểu.”

Đúng là Bùi Kiên nghe mà không hình dung ra được. Tuy nhiên về tình hình đại khái thì hắn vẫn hiểu. Xem ra là sau khi Ác Ma chết đi thì không hiểu sao Nam Bắc Chiến Trường cũng biến mất. Chuyện đó giống như một vị diện trong vũ trụ đột nhiên hoàn toàn biến mất.

"Vậy lối vào có còn ở đấy không? Đúng rồi, người sống bình thường có thể đi vào đó sau khi ảo giới đã biến mất hay không?" Bùi Kiên như chợt nghĩ ra điều gì, hắn vội hỏi Varotian.

Varotian cười khổ lắc đầu: "Lối vào thì thực ra vẫn còn ở đó, nhưng không cần phải nghĩ tới việc người sống có đi vào được hay không đâu. Hiện tại chính linh hồn như chúng ta cũng khó mà vào được. Chỉ cần đi qua lối vào thì chúng ta sẽ giống như đi vào trong một chất lỏng đặc quánh, rất khó di chuyển. Dù Nannia sử dụng Giải Phóng cũng chỉ có thể tiến được khoảng 10m, khi đi tiếp thì áp lực sẽ càng lúc càng lớn, khiến cô ấy không thể không lùi về. Tình huống này thật quá khác thường. Các nhà khoa học giờ đang trên đường đến đây, chờ bọn họ kiểm tra, đo lường qua xem sao."

Tình hình này đúng là khá dị thường. Dù sao thì cả thế giới cũng chỉ có mấy cái ảo giới mà thôi, mà ảo giới Nam Bắc Chiến Trường lại là cái đơn giản nhất, thích hợp cho các linh hồn bình thường chiến đấu. Nếu Nam Bắc chiến trường thực sự biến mất thì đó sẽ là một tổn thất lớn không thể nào hình dung nổi với giới linh hồn trên toàn thế giới, nhất là với quốc gia sở hữu ảo giới này. Chẳng trách tại sao về mặt của Varotian lại khổ não như vậy.

Thấy không hỏi rõ được nguyên nhân của sự việc, Bùi Kiều đành nói sang chuyện khác: "Đúng rồi, con Ác Ma kia thực thể hóa ra Thiên Sinh Vũ Khí gì vậy? Cả con Centaur Chân Ma cấp trước đó nữa, có lẽ nó cũng đã thực thể hóa ra thứ gì đó. Các anh có tìm được không?"

Johann ở bên cạnh bỗng cười nói: "Tôi đã cho người đi tìm cẩn thận rồi. Centaur thực thể hóa ra tổng cộng ba món Thiên Sinh Vũ Khí, bao gồm một cái dây cương, một cái móng ngựa sắt và một khẩu súng bắn tia. Ngoài cái móng ngựa có dung lượng hơn 300 đơn vị thì hai món còn lại đều có dung lượng khoảng 500 đơn vị. Về phần Ác Ma thì thực thể hóa ra một thanh trường kiếm và một cây roi, đều chói rực giống như vũ khí mà chính Ác Ma sử dụng, chắc hẳn chính là do hai thứ vũ khí đó thực thể hóa nên. Mỗi món đều có dung lượng gần 1000 đơn vị."

Bùi Kiều giật mình. Như vậy thì tính ra, tổng dung lượng của tất cả Thiên Sinh Vũ Khí do Centaur và Ác Ma thực thể hóa phải vào khoảng hơn 3000 đơn vị.

Nếu tính cả mấy món Thiên Sinh Vũ Khí mà hắn lấy được lúc đầu thì tổng dung lượng ít nhất cũng phải khoảng 6000 đơn vị rồi. Vậy là hóa ra lại không lỗ mà

thậm chí còn là lỗi lớn rồi.

Nói đến đây thì nụ cười của Varotian, Johnan và mọi người xung quanh bỗng nhiên trở nên có phần lúng túng. Mỗi một lúc lâu sau, David ở bên cạnh mới mở lời nói thẳng: “Chúng tôi đã bàn bạc một chút rồi. Bùi Kiêu, bởi vì lần này công lao của anh là lớn nhất, mà anh lại sử dụng Giải Phóng cả trận nên chắc chắn sau đây cần phải đi đổi lượng lớn Thực Phẩm Chấp Niệm để bổ sung. Vậy nên chúng tôi tình nguyện bỏ ra số Thiên Sinh Vũ Khí dung lượng 3500 đơn vị để đổi lấy thanh kiếm và cây roi lửa do Ác Ma thực thể hóa nên. Về phần ba món Thiên Sinh vũ Khí do Centaur thực thể hóa ra, chúng tôi chỉ cần lấy khẩu súng bắn tia, còn dây cương và móng ngựa đều thuộc về anh. Như vậy có được không?” Nói xong câu cuối cùng thì chính bản thân David – một người tính tình hào sảng – cũng phải nhăn nhó, dường như đang lúng túng vô cùng.

Bùi Kiêu chợt ngẩn ra, mãi một lúc lâu sau mới trả lời: “Các anh... muốn dùng số Thiên Sinh Vũ Khí tổng dung lượng 3500 đơn vị để đổi lấy hai thanh Thiên Sinh Vũ Khí dung lượng gần 2000 đơn vị? Vậy không phải là thua thiệt lớn à? Mà lần này nếu không có các anh cứu viện thì tôi cũng không thể tiêu diệt được con Ác Ma màu đỏ kia. Vậy mà còn muốn chia cho tôi những hai món Thiên Sinh Vũ Khí. Như vậy thì thật...”

Lời Bùi Kiêu nói lại làm cho những người xung quanh càng cúi đầu thấp hơn nữa. Chỉ có Nannia ngồi kế bên là cười khinh thường: “Người mới là người thua thiệt lớn đấy! Nên nhớ hai món Thiên Sinh Vũ Khí đó là do quỷ quái Chân Ma cấp đỉnh cao thực thể hóa ra, làm sao có thể chỉ đo đếm bằng dung lượng được? Nói chung, Thiên Sinh Vũ Khí do quỷ quái Chân Ma cấp đỉnh cao thực thể hóa ra có thể đổi được số Thiên Sinh Vũ Khí bình thường có tổng dung lượng gấp từ 1.8 lần đến 2 lần so với dung lượng của vũ khí cấp Chân Ma đỉnh cao đó. Tuy đúng là khi đổi Thực Phẩm Chấp Niệm thì chỉ tính dung lượng thôi nhưng ai lại ngốc tới mức lấy luôn Thiên Sinh Vũ Khí cấp Chân Ma đỉnh cao đi đổi Thực Phẩm Chấp Niệm đây? Ít nhất là bọn họ đã trả thiếu cho người số dung lượng Thiên Sinh Vũ Khí từ 300 đến 500 đơn vị. Ha ha, người cũng thật giống tên ngốc Cung Diệp Vũ kia, chắc tới giờ cũng vẫn chẳng biết giá trị quy đổi giữa các cấp bậc Thiên Sinh Vũ Khí đâu.”

Bùi Kiều nghe vậy thì lập tức cảm thấy lửa giận bốc lên đầu. Có điều không phải giận dữ với những người trước mặt mà là giận dữ với cái gã Dương Húc Quang đang ở Trung Quốc xa xôi kia. Nên nhớ là toàn bộ số Thiên Sinh Vũ Khí lấy được trong ảo giới Phong Đô đều là Thiên Sinh Vũ Khí cấp Chân Ma, rồi chắc tên Dương Húc Quang kia hiểu rõ Cung Diệp Vũ không biết tới sự chênh lệch giá trị nên hắn đã lấy luôn giá trị của Thiên Sinh Vũ Khí bình thường để chia Thực Phẩm Chấp Niệm cho mình. Còn không biết là tên đó đã nuốt mất của mình bao nhiêu Thực Phẩm Chấp Niệm đây. Sao mà không phần nọ cho được!

Bùi Kiều hít sâu một hơi, hắn quyết định sau khi về nước sẽ đi tìm Dương Húc Quang để nói cho rõ ràng chuyện này, để xem có lấy được thêm một rương thuốc lá chấp niệm nữa hay không. Nghĩ vậy mới làm hắn bình tĩnh lại được, lúc này mới nhìn về phía mọi người cười nói: “Cứ đối với giá đó đi. Hiện tại tôi đã có Anh Dũng Súng và Thiên Sinh Vũ Khí cấp Ma Vương Bạo Viêm Cự Phủ, vậy nên có giữ hai thanh Thiên Sinh Vũ Khí này cũng không phát huy được nhiều tác dụng, mà hiện tại tôi lại đang cần lượng lớn Thực Phẩm Chấp Niệm. Nếu được thì tôi còn ba món Thiên Sinh Vũ Khí nữa đây, các anh cũng đổi cho tôi với tỷ lệ như vậy luôn đi. Có được không?” Nói xong, Bùi Kiều liền lấy ra ba món Thiên Sinh Vũ Khí do Sói Mặt Người thực thể hóa và hai món Thiên Sinh Vũ Khí do con quỷ quái có hình dạng người máy thực thể hóa ra.

Trước tiên, Bùi Kiều lấy hai món Thiên Sinh Vũ Khí đó đưa cho David, suy nghĩ một chút rồi lại lấy thêm một món trong số Thiên Sinh Vũ Khí do Sói Mặt Người thực thể hóa đưa cho Johnan. Hắn nhìn hai người và nói với vẻ chân thành: “Cám ơn các anh đã giúp đỡ tôi. Mà lần này cũng đã hy sinh nhiều người như vậy, lại đều là đồng bọn và chiến hữu của các anh. Nếu như có thể, xin thay tôi quan tâm, giúp đỡ người nhà bọn họ. Xin hãy nhận lấy cả ba món Thiên Sinh Vũ Khí này và làm tất cả những gì có thể để đền bù cho những linh hồn đã mất kia, nếu không tôi chắc chắn sẽ luôn canh cánh trong lòng, sau này cũng không thể tiến xa thêm được nữa.”

Johnan và David ngạc nhiên nhìn nhau rồi Johnan mới lên tiếng: “Anh có nhầm lẫn gì không? Cả hai đoàn đội của chúng tôi chỉ chết tổng cộng bảy tên Tự Do Linh Hồn mà thôi. Tuy quả cầu lửa mà lúc đó con Ác Ma dùng đúng là có uy lực rất lớn

nhưng Tự Do Linh Hồn cũng không dễ bị tiêu tan đến vậy đâu. Trừ khi bị quỷ quái nuốt sống hoặc bị vũ khí của quỷ quái đánh trúng trực tiếp, chứ còn công kích tầm xa như vậy không có hiệu quả gì đâu. Cùng lắm là đánh tan hình thái linh hồn của bọn họ thôi, chỉ cần sau một khoảng thời gian hoặc có linh hồn đặc thù với năng lực chữa trị là sẽ cứu sống được. Chẳng lẽ anh cho là tất cả bọn họ đều đã chết cả rồi sao?”

“H...ả?” Lần này thì Bùi Kiều đã hoàn toàn ngây người. Hắn ngu ngơ hỏi: “Không chết? Vậy mà tôi còn áy náy mãi, rồi vì cái cảm giác áy náy đó mà xông vào liều mạng với con Ác Ma kia. Hóa ra bọn hắn lại không chết?”

Johnan và David lập tức bật cười ha hả, rồi đến cả đám Tự Do Linh Hồn xung quanh cũng đều cười phá lên. Thậm chí còn có vài người bay tới vỗ vỗ vai Bùi Kiều.

Bùi Kiều chỉ biết lắc đầu cười khổ, nhưng hắn cũng không cảm thấy cần phải giải thích gì cả. Tới lúc này hắn như chợt hiểu ra vì sao đòn công kích Đạn Năng Lượng của Anh Dũng Súng nhìn thì có vẻ như uy lực rất khủng bố nhưng thật ra lực sát thương với quỷ quái Chân Ma cấp lại khá nhỏ, phải đâm vào cơ thể chúng rồi bắn mới có hiệu quả. Xem ra nguyên nhân của chuyện đó cũng là vì đây là một đòn công kích tầm xa.

Tuy là nhầm lẫn nhưng Bùi Kiều vẫn đưa ba món Thiên Sinh Vũ Khí ra: “Dù có thế nào thì vẫn cảm ơn vì sự trợ giúp của các anh. Nếu không có các anh, có lẽ tôi đã không thể trụ được tới khi viện quân tới. Hy vọng sau này chúng ta sẽ vẫn là bạn bè. Nếu lại có cơ hội được cùng các anh chiến đấu, tôi sẽ cảm thấy vô cùng vinh hạnh.”

Johnan và David cùng đứng lên. Bọn họ nhận lấy Thiên Sinh Vũ Khí dành cho mình xong mới nói với dáng vẻ cực kỳ nghiêm túc: “Không, được cùng anh sống vai chiến đấu mới là vinh hạnh của chúng tôi.” Lần này, cả hai người nhận lấy mấy món Thiên Sinh Vũ Khí một cách tự nhiên, không có chút không vui nào.

Sau khi giải quyết xong việc với Johnan và David, tiếp theo Bùi Kiều liền bàn bạc về giá trị quy đổi dung lượng của hai món Thiên Sinh Vũ Khí do Sói Mặt

Người thực thể hóa ra. Hai món Thiên Sinh Vũ Khí này có tổng dung lượng khoảng 1000 đơn vị, lại cũng do quỷ quái Chân Ma cấp thực thể hóa ra nên cuối cùng mọi người quyết định tính cả hai món Thiên Sinh Vũ Khí này và hai thanh vũ khí do Ác Ma thực thể hóa để đổi cho Bùi Kiêu 5000 đơn vị Thiên Sinh Vũ Khí bình thường.

Quả là niềm vui lớn! Nếu đổi toàn bộ thành Thực Phẩm Chấp Niệm thì đã đủ để hắn có thể tăng chấp niệm bản thân lên hơn 600 đơn vị rồi. Vậy là đã vượt qua điều kiện về mức chấp niệm thấp nhất của cường giả Chân Ma cấp rồi.

Hơn nữa, sau khi tỉnh lại, tuy Bùi Kiêu nhận thấy chấp niệm của mình đã hao hụt mất gần 100 đơn vị nhưng hắn lại cảm nhận rõ ràng rằng:

Cường độ chấp niệm của hắn... đã mạnh hơn.

Ngay khi còn đang chiến đấu với Ác Ma trong Nam Bắc Chiến Trường, Bùi Kiêu đã bắt đầu cảm thấy chấp niệm trong cơ thể mình đang thăng hoa và trở nên mạnh mẽ hơn, thậm chí chất lượng của chấp niệm đã biến đổi tới mức nghiêng trời lệch đất.

Trước kia, mỗi đơn vị chấp niệm của Bùi Kiêu có thể chứa được hai đơn vị năng lượng tiêu chuẩn. Được như vậy chính là do hắn đã sẵn sàng vứt bỏ tính mạng vì món nợ ân tình với Cung Diệp Vũ. Lúc đó tâm tính hắn hoàn toàn chân thật, bản tâm thông suốt, khiến cho chấp niệm trở nên trong vắt như ngọc lưu ly. Sau đó là một trận ác chiến với quỷ quái Ma Vương cấp, làm cho chấp niệm của hắn chấn động vài lần, khiến cho nó giống như được gột giữa qua vậy. Cuối cùng khiến sức chứa năng lượng của chấp niệm tăng lên một tầng mới.

Tuy vẫn kém xa sức chứa gấp mười lần của Cung Diệp Vũ nhưng cũng vẫn rất ít người có thể đạt được sức chứa năng lượng gấp đôi lượng chấp niệm như hắn. Thế nên, việc chất lượng chấp niệm trở nên mạnh hơn là phần thưởng còn quý giá hơn bất kỳ món Thiên Sinh Vũ Khí nào lấy được trong ảo giới lần đó.

Còn trong trận chiến tại Nam Bắc Chiến Trường lần này, tuy hắn không thể một lần nữa tìm được tâm tính thực sự, cũng không thể làm bản tâm thông suốt, nhưng trận này hắn một mình tác chiến, lại trải qua vài lượt cảm xúc dâng trào cực độ. Đầu

tiên là sự gột rửa của cảm xúc phần nộ! Nhất là khi hãn cho rằng hơn bảy mươi tên Tự Do Linh Hồn kia đã tử vong toàn bộ. Cảm xúc phần nộ khi ấy đã đạt tới cực điểm.

Đồng thời hãn còn được cổ ý chí uy nghiêm của trường khí thể do Ác Ma phát ra mài giũa. Tuy cổ ý chí đó chỉ nhằm để đè ép hãn, nhưng điều này cũng không phải là không có lợi cho hãn. Chống trọi với sự đè ép đó, ngược lại cũng chính là một dạng tôi luyện cho chấp niệm.

Tiếp đó là nỗi tuyệt vọng khi Bạo Viêm Cự Phủ bị cắn nuốt, rồi đến lúc hãn giết chết Ác Ma cảm xúc đau thương bị dẫn dắt từ những lời ai oán của nó. Cuối cùng là sự sung sướng đến phát điên khi tìm lại được Bạo Viêm Cự Phủ đã mất. Những cảm xúc đó thực sự có thể hình dung là ‘vui mừng đến tột đỉnh, giận dữ đến tột độ’, đó chính là những cung bậc cảm xúc cực đoan nhất mà con người có thể gặp phải, nếu như người sống trải qua thì rất có thể sẽ vì vậy mà đột tử.

Nhưng với linh hồn của người chết thì không cần phải lo điều đó. Có điều, lại rất ít linh hồn có thể dẫn phát được những cảm xúc đó ra từ chân tâm của chính mình. Ví dụ như khi Bùi Kiêu thấy hơn bảy mươi người kia chết đi, hãn thật sự đã muốn báo thù cho bọn họ, đó là sự phẫn nộ thật sự phát ra từ tận đáy lòng hãn. Chính nhờ loại tình cảm phát ra thuần túy bản tâm, giống như một đứa trẻ sơ sinh, không màng tới kết quả đó đã khiến hãn được ý chí phẫn nộ gột rửa.

Đến khi mọi người đi hết, chỉ còn Dương Đình Thiên trong phòng, Bùi Kiêu mới dạn dò hãn vài câu rồi lập tức nhắm mắt tĩnh tọa, đi vào trạng thái toàn tâm cảm nhận chấp niệm.

Trước khi đi vào Nam Bắc Chiến Trường, chấp niệm của Bùi Kiêu đã có trạng thái giống như ngọc lưu ly, tuy trong vắt nhưng vẫn còn những bóng khí mờ mờ, có cảm giác giống như đôi chỗ bên trong miếng thủy tinh lại có những mảng màu sắc khác... Nhưng lúc này, chấp niệm của Bùi Kiêu đã giống như một miếng thủy tinh thuần một màu. Mặc dù trong miếng thủy tinh này vẫn còn lẫn không ít bóng khí nhưng độ trong thì đã hơn hãn trạng thái ngọc lưu ly lúc trước. Hơn nữa, khi nhìn kỹ thì dường như trong lòng khối chấp niệm này còn có những tia sáng kì lạ chớp

nhảy đều đặn.

(Thì ra là vậy! Đúng như lời Cung Diệp Vũ đã giải thích: linh hồn thực chất được tạo thành từ chấp niệm. Nhưng không phải là loại chấp niệm có thể nhìn thấy bằng mắt thường này mà là một loại chấp niệm ở trong tư tưởng, một loại cảm xúc, hoặc có thể gọi là ‘một loại bản tâm’. Bởi vì linh hồn thể chỉ là ý thức thuần túy, vậy nên loại trạng thái của tinh thần là rất quan trọng. Liệu có phải trạng thái tinh thần đó chính là cái mà trong các tôn giáo hay thần thoại vẫn nói: nhất niệm thành Phật, nhất niệm thành Ma?)

Bùi Kiêu giật mình khi thấy dung lượng chấp niệm của mình đã tăng lên gấp hai. Lúc này, tỷ lệ giữa chấp niệm và năng lượng đã đạt tới 1:4, làm cho hắn khiếp sợ tới mức khó mà hình dung nổi. Sau khi suy nghĩ cẩn thận về những gì diễn ra trong trận chiến tại Nam Bắc Chiến Trường vừa rồi, hắn đã hiểu ra được một bí quyết, chính là tác dụng quan trọng của những cơn chấn động cảm xúc đối với chấp niệm.

Nhưng đó cũng không phải kiểu chấn động cảm xúc do cố ý tạo ra. Nếu một người tự nhốt mình trong phòng rồi tìm cách làm bản thân tức giận hoặc đau đớn, vậy thì dù có uất ức tới ngất đi hoặc chịu đau đớn do chấp niệm tan vỡ cũng chắc chắn không thể làm cường độ của chấp niệm tăng lên được. Lý do là vì cảm xúc của người này không hề phát ra từ bản tâm, mà chỉ vì muốn mạnh lên mới tìm cách làm mình phần nộ và đau đớn. Việc đó thuần túy chỉ là tự hành xác mà thôi.

Sau một lúc lâu quan sát chấp niệm bên trong cơ thể, Bùi Kiêu mới mở mắt, thở dài một hơi nhẹ nhõm, rồi như lẩm bẩm tự nói: “Giờ thì ta đã hiểu vì sao Diệp Vũ luôn phóng túng cảm xúc của mình như vậy. Thì ra là thế! Thì ra là thế!”

Lý do mà Cung Diệp Vũ luôn phóng túng cảm xúc của mình, một mặt vì đó chính là bản tính của hắn, tính cách trời sinh như vậy. Mặt khác thì đó cũng là một biện pháp để nâng cao thực lực. Thực ra thì đến lúc này Bùi Kiêu mới hiểu được nguyên lý của chuyện đó. Linh hồn được tạo thành từ đủ các loại cảm xúc và khi mỗi một loại cảm xúc đạt tới mức được phát ra từ bản tâm thì đều sẽ khiến cho cường độ của chấp niệm tăng mạnh, qua đó làm cho sức chứa năng lượng của chấp

niệm cũng tăng lên. Đây chính là phương pháp để linh hồn Nhập Ma cấp tăng lên thực lực.

Kể từ lúc gặp được Cung Diệp Vũ, thật ra Bùi Kiều đã bắt đầu tổng kết ra lộ trình thăng cấp của linh hồn. Đó là bắt đầu từ Nhập Ma cấp tới Chân Ma cấp, rồi đến Chân Ma cấp đỉnh cao, cuối cùng là Ma Vương cấp. Trong đó thì Bùi Kiều cũng đã phân tích được cách thức thăng cấp trên lý thuyết. Nhưng nói ra thì cũng thật buồn cười, giống như ‘người đứng trong Lô Sơn’ (1) thì chỉ biết mình đang ở Lô Sơn mà không biết cụ thể là ở đâu, Bùi Kiều cũng không nắm rõ được quá trình cụ thể để thăng cấp từ cấp đầu tiên là Nhập Ma tới Chân Ma cấp. Hẳn chỉ biết rằng đầu tiên dung lượng chấp niệm phải đạt tới ít nhất là 500 đơn vị, sau đó phải tìm được bản tâm – ‘nhân’ của chính mình, nhận biết và quán triệt bản tâm. Nhờ đó mà đạt tới được Chân Ma cấp.

Nhưng làm thế nào mới tìm được bản tâm của mình? Làm thế nào để nhận biết được đó là bản tâm? Làm thế nào để quán triệt bản tâm mình? Tất cả vẫn đang chìm trong một màn sương mù, thậm chí cả Cung Diệp Vũ cũng không biết phải giải thích cho hẳn như thế nào. Đó là những điều chỉ có thể tự hiểu ra chứ người khác không thể dạy cho được!

Phải đến lúc này, hẳn mới có thể nhìn rõ được cánh cửa mở ra cấp độ Chân Ma.

Phương pháp đó chính là phải trải qua các loại cảm xúc, mà còn phải cảm nhận những cảm xúc đó bằng tâm tính thật sự, bằng bản tâm của chính mình. Rồi từ trong số những cảm xúc hoặc ý chí đó, chọn ra một điều phù hợp với bản tính của mình nhất để làm ‘nhân’ của mình. Sau đó dung hợp chấp niệm vào ‘nhân’, như vậy sẽ tạo ra được trường khí thể, và hiệu quả của trường khí thể cũng chính là ý chí hay cảm xúc mà mình đã lựa chọn kia. Ví dụ như Ngụy Ngưu Đầu là phẫn nộ, Ác Ma thì là uy nghiêm, còn Cung Diệp Vũ lựa chọn bá đạo. Tất cả mọi người đều như vậy.

Đây thực sự là một món quà lớn quá sức tưởng tượng. So với số Thiên Sinh Vũ Khí có tổng dung lượng đến vài nghìn hay so với đoạt lại được Bạo Viêm Cự Phù cũng quý giá hơn rất nhiều.

Khiến cho Bùi Kiêu lần đầu tiên cảm thấy mình đã tới được rất gần Chân Ma cấp.

Trong lòng Bùi Kiêu cảm thấy vui mừng không sao tả xiết, thậm chí cả thân thể cũng có phần run lên. Mãi một lúc lâu sau, tâm trạng mới bình tĩnh lại được, hắn quay qua nói với Dương Đình Thiên gần đó: “Dương Đình Thiên, sau này dù người có làm bất cứ chuyện gì cũng phải dùng tâm tính thực sự, cảm xúc thực sự của bản tâm để xử lý. Cho dù là tức giận, vui, buồn, đau đớn, tất cả đều phải dùng bản tâm để cảm nhận. Làm được như vậy thì người đã đi được nửa đường tới Chân Ma cấp rồi đó.”

Dương Đình Thiên đang ngồi trên salon, hắn vốn vẫn đang quan sát Bùi Kiêu nhắm mắt trầm tư. Cả nửa ngày sau thì thấy Bùi Kiêu bỗng nhiên mở mắt nhưng toàn thân lại run rẩy liên tục như đang lên cơn động kinh, sau đó đột nhiên lại mở miệng nói mấy câu rất khó hiểu. Dương Đình Thiên cũng không hiểu nổi, hắn hỏi: “Người không điên đấy chứ? Sao bỗng nhiên nói cái gì điên khùng vậy?”

Bùi Kiêu lập tức bó tay. Hắn thầm quyết định rằng sau này mà có cơ hội thì phải cho Dương Đình Thiên ‘bay’ vài lần nữa (2) để hắn khỏi phải suốt ngày làm cái vẻ mặt ‘ông tướng’ kia. Bùi Kiêu còn đang âm mưu thì chợt nghe Dương Đình Thiên nói: “Lúc trước trong thời gian người đang hôn mê, ta nhân tiện đã thử nghiệm được một năng lực mới.” Nói xong, Dương Đình Thiên liền lấy ra cây trường thương từ trong mắt của mình rồi ném qua cho Bùi Kiêu.

Bùi Kiêu đón lấy thanh trường thương rồi hỏi với vẻ khó hiểu: “Thanh Thiên Sinh Vũ Khí này có vấn đề gì? Chẳng lẽ người sử dụng được năng lực đặc thù của nó rồi à?”

Dương Đình Thiên lại chỉ lắc đầu: “Không phải. Người cứ thử xem xem dung lượng của thanh Thiên Sinh Vũ Khí đó là bao nhiêu đi đã.”

Bùi Kiêu nhíu mày, sau đó đưa ý niệm của mình tập trung vào thanh Thiên Sinh Vũ Khí này. Cả nửa ngày sau, hắn mới kêu lên đầy kinh ngạc: “Sao dung lượng của thanh Thiên Sinh Vũ Khí này lại giảm đi rồi? Sao con số hàng đơn vị của dung lượng lại là 9 được?”

Đây là một hiện tượng không thể nào hiểu nổi, bởi vì gần như toàn bộ Thiên Sinh Vũ Khí đều có dung lượng là một số tròn chục. Trừ những Thiên Sinh Vũ Khí cấp thấp nhất chỉ có dung lượng dưới 50 đơn vị thì những Thiên Sinh Vũ Khí còn lại chắc chắn đều có con số hàng đơn vị của dung lượng là số 0. Toàn bộ đều như vậy! Nhưng lúc này đây, thanh trường thương trên tay Bùi Kiêu lại có con số hàng đơn vị của dung lượng là số 9. Tình huống như vậy đúng là không thể lý giải nổi.

Dương Đình Thiên nghe xong thì liền lấy từ trong túi ra một miếng kim loại nhỏ màu bạc nhìn giống như miếng sắt. Miếng sắt nhỏ đó nhanh chóng biến thành một chất lỏng màu bạc trong tay hắn. Dương Đình Thiên lấy lại cây trường thương từ tay Bùi Kiêu, tiếp theo, chỉ thấy chất lỏng màu bạc trong tay Dương Đình Thiên giống như trở thành kim loại ở dạng lỏng, chảy xuống thanh trường thương. Chỉ một thoáng sau, chất lỏng màu bạc trên thanh trường thương đã biến mất, còn hình dạng thanh trường thương kia thì cũng không có gì thay đổi. Làm xong, Dương Đình Thiên mới ném cây trường thương cho Bùi Kiêu lần nữa rồi nói: “Người xem lại đi.”

Bùi Kiêu nghi hoặc nhìn thanh trường thương trên tay. Trong đầu hắn chợt xuất hiện giả thuyết mơ hồ. Nhưng giả thuyết đó thật sự quá mức kinh thế hãi tục nên chính hắn cũng không quá tin vào nó. Nhưng dù vậy, hắn vẫn đưa ý niệm tiến vào trong cây trường thương đó. Quả nhiên, con số hàng đơn vị của dung lượng đã biến thành số 0.

Dương Đình Thiên cũng lộ vẻ hưng phấn. Hắn vội nói: “ Vì năng lực đặc thù của ta đã thăng cấp nên vừa trở về thì ta đã bắt đầu thử nghiệm liên tục. Kết quả là ta phát hiện mình không những có thể hòa tan Thực Phẩm Chấp Niệm một cách dễ dàng mà thậm chí cả Thiên Sinh Vũ Khí cũng hòa tan được. Có điều là mỗi lần chỉ hòa tan ra được 1 đơn vị chấp niệm, muốn hòa tan tiếp thì sẽ phải nghỉ ngơi rất lâu. Thế nên ta đã nghĩ: liệu có thể bổ sung chấp niệm của cây trường thương này bằng chấp niệm của Thiên Sinh Vũ Khí khác hay không? Nếu như làm được, vậy chỉ cần ta có đủ thời gian, dung lượng của cây trường thương này sẽ được gia tăng không giới hạn!”

Bùi Kiêu cũng lập tức cảm thấy phấn khích. Hắn vội lấy ra vài món Thiên Sinh

Vũ Khí không dùng tới trong Nhấn U Minh rồi nói ngay: “Làm thử xem! Nhanh lên nào!”

Nhưng Dương Đình Thiên lại cười khố trả lời: “Thử rồi. Lúc trước ta đã mượn cây rìu của David để làm thử. Đúng là có thể hòa tan chấp niệm của cả Thiên Sinh Vũ Khí khác. Nhưng chấp niệm của mỗi một món vũ khí lại chỉ có thể hòa tan vào chính món vũ khí đó chứ không thể dung hợp được với Thiên Sinh Vũ Khí khác. Khi ta thử dung hợp như vậy thì lập tức cảm nhận được một lực ngăn cản rất lớn, khiến cho chất lỏng màu bạc không thể tiến vào trong Thiên Sinh Vũ Khí. Xem ra năng lực của ta chưa đủ mạnh để triệt tiêu lực cản đó. Nếu năng lực đặc thù này có thể mạnh hơn chút nữa thì có khi sẽ làm được.”

Bùi Kiều cũng thầm thất vọng, nhưng hắn vẫn nói với vẻ vui mừng: “Dù sao thì đây vẫn là một phát hiện cực kỳ quan trọng. Cuối cùng thì chúng ta cũng đã có những cái nhìn đầu tiên về năng lực của người. Cố gắng trở nên mạnh mẽ hơn nữa đi. Nếu thật sự có thể lấy chấp niệm của các Thiên Sinh vũ Khí dư thừa để tăng cường cho các Thiên Sinh Vũ Khí mạnh thì... chúng ta đã có 80% khả năng có thể đối phó với ngày tận thế năm 2012.”

Tuy chưa thể thực hiện được mục tiêu nhưng cả hai người vẫn cảm thấy rất phấn khích. Khi họ đang định thảo luận xem nên làm thế nào để tăng cường sức mạnh của năng lực đặc thù thì một linh hồn đàn ông da trắng bay tới trước cửa. Người này Bùi Kiều cũng biết, chính là người đã tiến hành cuộc kiểm tra tư cách Tránh Thoát Giả cho Bùi Kiều khi hắn lần đầu tới Nam Bắc Chiến Trường. Hình như hắn tên là Smith Lee thì phải.

Smith Lee đứng ngoài gõ cửa rất lịch sự, mặc dù cửa phòng đang mở rộng. Đến khi thấy Bùi Kiều gật đầu mời, hắn mới đi vào phòng. Trước hết, hắn lịch sự gật đầu với Dương Đình Thiên rồi mới nói với Bùi Kiều: “Tiên sinh Bùi Kiều, sau khi anh tiến vào Nam Bắc Chiến Trường không lâu thì có một tin nhắn thoại từ Washington gửi tới cho anh, tin nhắn đó là của cô Jenny – người đi cùng khi anh thực hiện bài kiểm tra tư cách Tránh Thoát Giả.”

Bùi Kiều đầu tiên là hơi bất ngờ, rồi lập tức bật cười nói: “Vậ à? Chút nữa tôi

sẽ gọi thẳng lại cho cô ấy. Thu hoạch lần này rất lớn nên tôi cũng đang có ý định tặng cho cô ấy một ít. Đúng rồi, ở đây các anh có số điện thoại của nhà cô ấy không?”

Cơ mặt Smith Lee khẽ giật giật, sau đó mới thì thào nói: “Tin tức đó được Jenny gửi đi trước khi cả nhà cô ấy bị quỷ quái tấn công giết hại. Mà nội dung tin nhắn cũng quá ngắn, chỉ có một từ, hiển nhiên là được gửi đi trong lúc vội vã. Anh... đã không thể nào liên lạc với cô ấy được nữa!”

“Cái gì?”

Bùi Kiêu nghe tin như thể sét đánh ngang tai, lập tức nhảy xuống từ trên giường. Hắn túm lấy cổ áo Smith Lee nhấc lên và gần như rống vào mặt gã: “Cái gì? Người nói cả nhà Jenny bị quỷ quái tấn công? Trong nhà họ có còn ai sống sót không?”

Smith Lee bị túm cổ áo quá mạnh, làm toàn thân hắn đau đớn vô cùng. Hiện tại, chấp niệm của Bùi Kiêu đã có sức chứa gấp bốn lần Tự Do Linh Hồn bình thường, vậy nên có thể đoán được lực lượng khi hắn bùng nổ sẽ lớn tới mức nào, hành động vừa rồi đã không khác gì một đòn toàn lực của quỷ quái bình thường.

Bùi Kiêu cũng nhận ra mình dùng lực quá mạnh. Hắn thả cổ áo Smith Lee ra, cố gắng nén cơn tức giận của mình lại, từ từ ngồi xuống mép giường: “Nói đi! Chuyện gì đã xảy ra? Vì sao nhà Jenny lại bị quỷ quái tấn công? Chẳng lẽ lần quỷ quái thực thể hóa tại Washington vừa rồi vẫn chưa kết thúc hay sao?”

Smith Lee còn đang kinh hồn bạt vía, khiếp sợ vì sức mạnh khủng bố mà Bùi Kiêu thể hiện. Hơn nữa, không biết vì nguyên nhân gì mà khi Bùi Kiêu bình tĩnh lại thì trong phòng lại xuất hiện một cỗ áp lực kỳ lạ. Có cảm giác... có chút gì đó giống như trường khí thể.

Có điều giờ cũng không phải lúc để tìm hiểu căn kẽ vấn đề này. Đối mặt với cơn giận của Bùi Kiêu, hắn chỉ có thể thầm cười khổ: “Không phải! Đợt quỷ quái thực thể hóa vừa rồi của Washington đúng là đã được trấn áp hoàn toàn. Quỷ quái tấn công gia đình Jenny rất có thể là số trường hợp cá biệt lẫn trốn ở đâu đó. Thế

nên...”

Bùi Kiêu lập tức quát: “Không thể có chuyện đó! Jenny có Thiên Sinh Vũ Khí, quỷ quái bình thường không phải đối thủ của cô ấy, cho dù gặp phải Nhập Ma cấp đỉnh cao cũng phải đánh mới biết kết quả. Trừ khi gặp phải quỷ quái Chân Ma cấp, nhưng hành động của Chân Ma cấp sẽ gây ra ảnh hưởng rất lớn, không thể có chuyện chính phủ không phát hiện được. Hoặc có kẻ cũng nắm giữ Thiên Sinh Vũ Khí đánh lén, tấn công trí mạng khi cô ấy không đề phòng.”

“Đúng vậy! Là có kẻ ‘thấy tiền sáng mắt’, muốn cướp Thiên Sinh Vũ Khí của cô ấy.”

Bùi Kiêu đứng bật dậy. Cơn giận trong lòng hắn lúc này đã sôi trào tới khó mà tưởng tượng nổi. Nhất là khi nhớ tới những giọt nước mắt khi nhận được Thiên Sinh Vũ Khí và vẻ mừng rỡ như trẻ nhỏ của cô, sự phẫn nộ trong lòng hắn càng không bút nào tả xiết.

“Cho dù là ai, tổ chức nào, thậm chí quốc gia nào, ta cũng sẽ băm các người thành muôn mảnh!”

Chú thích:

1. Lô Sơn (Lữ Sơn): một dãy núi lớn tại tỉnh Giang Tây, Trung Quốc. Có tới 99 ngọn núi hợp lại, cực kỳ hùng vĩ, tráng lệ. Thường có mây mù bao phủ, thậm chí thấy cả cảnh tượng mây mù đổ từ trên đỉnh núi xuống như thác nước. Vậy nên có câu nói ý là: chỉ biết đang đứng ở Lô Sơn chứ không biết được cụ thể là chỗ nào vì mây mù quá dày.

2. Dương Đình Thiên bay: ý nói tới việc Bùi Kiêu biến thành khổng lồ rồi ném bay Dương Đình Thiên đi như lúc trong Nam Bắc Chiến Trường.

TỬ VONG KHAI ĐOAN

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 9+1: Nổi Giận! (1)

Có thể coi Jenny là ân nhân của Bùi Kiêu. Tuy rằng ân tình ngày đó không lớn như ơn cứu mạng của Cung Diệp Vũ, hơn nữa cô giúp Bùi Kiêu cũng vì có mục đích, thế nhưng người Trung Quốc vẫn có câu: ‘Nhận ơn như giọt nước dưới mái hiên, phải dùng lễ như dòng suối lớn để báo đáp’. Đương nhiên là loại người ‘không tim không phổi’(1) thì sẽ chẳng bao giờ muốn hiểu điều đó. Nhưng với một kẻ có ý định tiến cấp Chân Ma, thậm chí là Ma Vương cấp như Bùi Kiêu thì không gì quan trọng hơn là tuân theo bản tâm của mình, vậy nên hẳn cần phải báo ơn cho thật tốt!

Lúc cảm tạ đám David sau trận đánh vừa rồi, thật ra hẳn chỉ cần tặng họ một món Thiên Sinh Vũ Khí là hợp lý rồi, nếu tặng hai món thì đã là hậu tạ rất lớn. Nhưng hẳn lại tặng cho bọn họ tới ba món Thiên Sinh Vũ Khí, đó là vì làm vậy mới phù hợp với bản tâm của hẳn!

Làm sao có thể định giá tính mạng bằng tiền tài được?!

Dù trong thế giới của người sống hay trong giới linh hồn thì tiền tài hoặc Thiên Sinh Vũ Khí được coi trọng hơn những Tự Do Linh Hồn yếu ớt kia. Nhưng đây là bản tâm của Bùi Kiêu! Nó không cho phép hẳn làm như vậy! Thế nên mặc dù sẽ phải chịu thiệt một chút, nhưng nếu có thể báo đáp phần nào những người đã cùng hẳn vào sinh ra tử, tin tưởng hẳn, cùng hẳn kề vai tác chiến, vậy thì hẳn tình nguyện chịu thiệt! Đó chính là bản tâm của hẳn!

Đối với Jenny cũng vậy.

Nếu như bản thân hẳn không có năng lực, thân mình cũng lo không nổi thì chắc hẳn cũng chẳng thể lo được chuyện người khác. Nhưng nếu như hẳn đã có năng lực

thì hẳn cũng muốn tìm cách giúp Jenny nâng cao thực lực. Thậm chí, nếu sau này phát triển tốt thì hẳn còn muốn đưa Jenny vào đoàn đội của mình. Nguyên nhân là vì hẳn coi Jenny như ân nhân!

Vậy mà cả nhà ân nhân của hẳn đã bị giết hại. Mà chuyện đó lại xảy ra vào ngay khi hẳn đang trong Nam Bắc Chiến Trường hoặc sau khi Jenny nhận được Thiên Sinh Vũ Khí. Vậy nên Bùi Kiều không thể không tức giận.

Nếu như trước kia, khi chưa nhìn rõ được bản tâm mình, làm gì cũng chỉ biết cẩn thận, cầu yên ổn thì hẳn sẽ không thể nào nghĩ tới những điều đó. Cùng lắm là khắc sâu mối hận đó vào trong lòng, chỉ đến vậy mà thôi.

Nhưng hiện tại, Bùi Kiều đã không còn là chính hẳn khi còn sống. Giờ hẳn đã biết cái gì là bản tâm và cũng biết làm thế nào để đạt được bản tâm của mình. Nếu dùng một câu để miêu tả về sự thay đổi của hẳn thì đó là: hành động theo trái tim!

Hơn nữa, không chỉ riêng tâm tính của hẳn thay đổi mà cả thực lực và địa vị cũng đã khác xa lúc xưa.

Lúc trước hẳn chỉ là một kẻ làm công nho nhỏ, không quyền không thế. Rồi sau đó dù được kiểm tra công nhận là Cao Đẳng Tránh Thoát Giả nhưng vì thời gian chết còn ngắn nên thực lực còn yếu, thế nên chính phủ muốn đóng băng hẳn, Tránh Thoát Giả khác thì coi thường, thậm chí còn có ác ý với hẳn. Nếu không có sự giúp đỡ lớn lao của Cung Diệp Vũ thì có khi cả thù giết cha hẳn cũng không báo được.

Sông có khúc, người có lúc. Hiện tại, Bùi Kiều là người duy nhất sở hữu Thiên Sinh vũ khí cấp Ma Vương! Có thể điều khiển quỷ quái Ngụy Ngưu Đầu Chân Ma cấp! Và quan trọng nhất là hẳn còn có năng lực đặc thù Valkyrie. Trong chiến dịch Nam Bắc Chiến Trường lần này, chắc hẳn hơn một nghìn Tự Do Linh Hồn ở đây đã biết được thực lực của hẳn – một Cao Đẳng Tránh Thoát Giả có thể sử dụng Giải Phóng! Tuy vẫn chưa thể sánh được với ba gã cường giả Chân Ma cấp, nhưng cũng đủ để không có bất kỳ quốc gia hay thế lực nào dám xem thường rồi!

Vậy nên, lúc Bùi Kiều từ trên lầu đi xuống sau khi hẳn vừa gằm lớn lên, cả đại sảnh vốn đang ồn ào lập tức trở nên yên tĩnh. Tất cả đều đổ dồn ánh mắt về phía

thân hình đầy lạnh lẽo của Bùi Kiều. Cùng với đó, bọn họ còn cảm nhận được một cổ uy áp. Cổ uy áp đó rất mờ nhạt, phần lớn mọi người sẽ không để ý tới nó, chỉ có một vài Tránh Thoát Giả là biến sắc. Mỗi người bọn họ đều nhìn về phía Bùi Kiều với vẻ vô cùng thận trọng.

Bùi Kiều cũng không để ý tới thái độ của bọn họ mà chỉ đi tìm bọn Lý Lâm. Một lát sau, hắn tìm thấy bọn họ trong một góc của đại sảnh, hắn nói thẳng với họ: “Bây giờ ta giao cho các người nhiệm vụ đầu tiên, và cũng là nhiệm vụ để đánh giá năng lực của các người: Ta muốn biết tất cả những gì đã xảy ra với gia đình Jenny – chính là gia đình của Tự Do Linh Hồn bình thường được ta tặng Thiên Sinh Vũ Khí. Không lâu trước, cả nhà cô ấy đã bị đã bị quỷ quái giết hại. Nhưng ta không tin điều đó! Chuyện này chắc chắn có dấu vết mờ ám, các người đi điều tra cho ta. Bất kỳ tin tức nào cũng không được bỏ sót... Nếu có kẻ nào dám ngăn cản các người hoặc cố ý phá hoại bằng chứng thì các người phải báo lại ngay cho ta.”

Ban đầu, sáu người Lý Lâm còn hơi hoang mang, nhất là khi thấy Bùi Kiều tiến về phía bọn họ với vẻ mặt nghiêm túc như vậy, bọn họ còn tưởng rằng mình đã làm việc đã phạm phải sai lầm gì. Mãi cho đến khi nghe Bùi Kiều nói xong, cả sáu người mới hơi sững sờ, sau đó đồng loạt làm động tác chào theo nghi thức quân đội. Mỗi người trong bọn họ đều là những chiến binh tinh nhuệ nhất trong các đơn vị bộ đội đặc chủng của Trung Quốc, dù Lý Lâm thì cũng là một quân nhân nổi bật. Lúc này, sau khi tiếp nhận mệnh lệnh xong, trên người bọn họ bỗng xuất hiện một loại khí thế lạnh lùng. Sau khi chào xong thì không nói một lời, lập tức rời khỏi đại sảnh.

Lập tức, không khí đang hết sức tĩnh lặng của đại sảnh lại lần nữa bắt đầu trở nên huyền ảo. Trong đó, một vài Tự Do Linh Hồn là người Mỹ, nhất là những ai có người nhà tại Washington thì đều chạy vội tới những nơi có đặt điện thoại công cộng. Bọn họ đều muốn hỏi xem có phải Washington lại vừa có quỷ quái thực thể hóa hay không.

Cùng lúc đó, Varotian cũng tới trước mặt Bùi Kiều rồi hỏi: “Có chuyện gì xảy ra vậy? Washington có quỷ quái thực thể hóa sao? Sao tôi lại không hề nhận được tin tức gì cả?”

Bùi Kiêu lắc đầu: “Anh có biết một cô gái tên là Jenny không? Chính là cô bé đã dẫn tôi tới Nam Bắc Chiến Trường lần đầu khi tôi tiếp nhận kiểm tra Tránh Thoát Giả đấy.”

Varotian gật đầu nói: “Bọn tôi đương nhiên biết rõ cô ấy là ai. Dù sao thì bất kỳ Cao Đẳng Tránh Thoát Giả nào cũng là nguồn lực quan trọng nhất với mỗi quốc gia. Vậy nên sau khi anh rời khỏi đây, quốc gia chúng tôi đã cho điều tra toàn bộ quá trình anh xuất hiện tại Mỹ, cô bé Jenny này cũng là một đối tượng được điều tra. Hình như anh nợ cô ấy một món Thiên Sinh Vũ Khí nhỉ.”

Lúc này, David, Johnan và những người có quen biết Bùi Kiêu đều đã có mặt tại đây. Bọn họ đều thầm kinh hãi khi nhìn Bùi Kiêu, nhất là khi họ cảm nhận được áp lực như có như không phát ra từ trên người hắn.

Bùi Kiêu nhìn mọi người xung quanh một lượt rồi mới nói: “Đúng vậy! Một trong những lý do đến Mỹ lần này của tôi là để tặng cho cô ấy một món Thiên Sinh Vũ Khí. Vài ngày trước, sau khi tôi mang tới cho cô ấy một món Thiên Sinh Vũ Khí rồi lập tức tiến vào Nam Bắc Chiến Trường. Nhưng vừa rồi, người phụ trách của ảo giới này là Smith Lee nói cho tôi biết: cả nhà Jenny đã bị sát hại và có vẻ như là việc do quỷ quái gây ra. Hừ hừ, anh có tin cái loại lời giải thích ngớ ngẩn tai đó không? Một Tự Do Linh Hồn có Thiên Sinh Vũ Khí trong tay lại sợ quỷ quái bình thường sao? Cho dù gặp Nhập Ma cấp đỉnh cao thì cũng phải đánh mới biết được kết quả. Còn Chân Ma cấp thì sẽ gây ảnh hưởng rất lớn, làm sao có thể giết chết cả nhà cô ấy mà không gây tổn hại gì xung quanh được?!”

Sắc mặt Varotian liên biến đổi. Nụ cười vẫn luôn treo trên gương mặt của cái gã nhìn như một vị quý tộc này cũng dần biến mất. Hắn lập tức nhìn về cách đó không xa nói: “Smith Lee, anh tới đây một chút! Tôi có chuyện muốn hỏi.”

Smith Lee đã đứng chờ ở cách đó không xa từ trước. Hắn xoay người đi đến với dáng vẻ giống y như một vị quân gia. Hắn tới trước mặt Varotian nói: “Thưa thiếu gia, tiểu thư... Hai người muốn hỏi gì về chuyện của Jenny ư?”

Varotian còn chưa kịp trả lời thì Narnia sau lưng hắn đã bước ra nói: “Đừng có gọi ta là tiểu thư! Ta nói rồi: phải gọi bằng tên của ta!”

Smith Lee nghe xong chỉ biết cười khổ. Nhưng vẻ mặt của Varotian thì lại chẳng thể hiện chút vui cười nào, hắn nghiêm túc nhìn Smith Lee: “Jenny có để lại tin tức hoặc manh mối gì không? Gia đình họ bị sát hại khi nào? Trước đó tình hình Washington có gì lạ không? Hoặc Jenny có biểu hiện gì khác thường không?”

Smith liền vội lôi từ trong ngực áo ra một chiếc điện thoại di động rồi trả lời: “Đây là bản sao của đoạn ghi âm mà tôi đã thu được. Bản gốc thì đã được giữ trong hầm chứa, nếu muốn đối chiếu thì lúc nào cũng có thể đi lấy.” Nói xong, hắn liền ấn vào một nút trên chiếc di động. Chiếc điện thoại bắt đầu phát ra một loạt các tạp âm. Một lát sau, chợt có giọng phụ nữ hoảng hốt kêu lên một từ ‘black’ trong tiếng Anh. Sau đó thì không còn âm thanh nào nữa.

Bùi Kiều và Varotian liếc nhìn nhau. Bùi Kiều lên tiếng hỏi trước: “Trước đó có kẻ nào đáng ngờ ra vào Washington không? Mà các người dựa vào đâu mà dám khẳng định kẻ sát hại gia đình Jenny là quỷ quái mà không phải là linh hồn?”

Smith Lee cười khổ nói: “Có kẻ nào đáng ngờ ra vào Washington thì tôi cũng không biết. Tôi thực sự chỉ là người trông coi cái ảo giới này thôi. Còn xác định thủ phạm sát hại gia đình Jenny là quỷ quái thì là nhờ một dụng cụ được các nhà khoa học sáng tạo ra. Dụng cụ đó đã tìm được dấu vết tội nghiệt của quỷ quái trong căn phòng mà cả gia đình Jenny bị sát hại. Dấu vết của tội nghiệt thực sự rất đậm đặc. Vậy nên mới dám kết luận là do quỷ quái gây ra.

Varotian ở bên cạnh liền lắc đầu nói: “Sao quỷ quái lại có thể chọn mỗi một nhà của Jenny để ra tay được? Trong lần trấn áp quỷ quái thực thể hóa tại Washington vừa rồi, Jenny còn chưa có Thiên Sinh Vũ Khí và cũng không có biểu hiện gì khác thường. Hơn nữa, đúng như lời Bùi Kiều đã nói: có Thiên Sinh Vũ Khí trong tay thì về cơ bản, quỷ quái Nhập Ma cấp không thể làm gì được cô ấy, còn quỷ quái Chân Ma cấp thì sẽ gây ra ảnh hưởng rất lớn khi xuất hiện... Vậy nên rất có thể chuyện này do linh hồn làm.” Nói tới đó thì hắn liếc nhìn Bùi Kiều với vẻ đầy lo lắng, nhưng rồi lại lắc đầu không nói gì thêm nữa.

Bùi Kiều cố gắng lục lọi trong trí nhớ của mình những tin tức có liên quan tới ‘black’, hắn cảm thấy dường như nắm được điều gì đó, nhưng nghĩ kỹ thì lại không

rõ ràng ra được. Vậy nên hẳn chỉ có thể tạm gác suy nghĩ này sang một bên, đồng thời lại nói với Varotian: “Ta muốn làm vài việc. Hy vọng chủ nhà như người sẽ không trách.”

Varotian nghe vậy thì cười khố: “Cho dù muốn trách cũng chẳng làm nổi. Ta làm sao trách cứ nổi một cường giả đã bước vào ‘tâm Chân chi lộ’(2)...”

“Tâm Chân chi lộ?” Bùi Kiêu hơi sửng sốt, có điều giờ không phải là lúc để suy nghĩ xem ‘con đường đi tìm bản ngã’ đó cụ thể là cái gì. Chỉ thấy hẳn xoay người lại nhìn về phía đám Tự Do Linh Hồn trong đại sảnh, sau đó từ từ bay lên cao hơn hai mét, điều đó làm cho tất cả mọi người có mặt đều nhìn về phía hẳn.

“Bắt đầu từ lúc này, phong tỏa toàn bộ Tự Do Linh Hồn có mặt tại đây! Còn Tránh Thoát Giả và Cao Đẳng Tránh Thoát Giả có thể hành động tự do. Phong tỏa cho tới khi tiểu đội hậu cần của ta điều tra được rõ ràng sự việc. Đồng thời cũng phong tỏa toàn bộ Tự Do Linh Hồn trên nước Mỹ, về phần Tránh Thoát Giả và Cao Đẳng Tránh Thoát Giả thì được hành động tự do. Các người có thể nghỉ lại đây hoặc Washington tùy ý, nhưng không được rời khỏi Washington hoặc nước Mỹ. Thời hạn phong tỏa là bảy ngày. Nếu sau bảy ngày vẫn chưa điều tra được rõ thì các người có thể đi. Nhưng ta phải trước: nếu chưa hết bảy ngày mà các người dám rời khỏi nước Mỹ, vậy thì thật xin lỗi...”

Bùi Kiêu yên lặng nhìn đám người trước mặt, một lúc sau mới gằn giọng nói ra từng từ một: “Chúng ta không chết không thôi!”

Ầm! Cả đại sảnh lập tức trở nên vô cùng huyên náo, đủ loại ngôn ngữ từ khắp các quốc gia đồng loạt vang lên. Thậm chí một vài Tự Do Linh Hồn không tham gia trận chiến với con Ác Ma màu đỏ lúc trước còn lập tức lấy Thiên Sinh Vũ Khí của mình ra, dường như chỉ cần nghe thêm một lời không lọt tai thì sẽ sẵn sàng ra tay.

Đám Tránh Thoát Giả có mặt thì lại bị dọa cho nhảy dựng. Bởi vì hầu hết Tránh Thoát Giả ở đây đều cùng tham gia trận chiến với con Ác Ma màu đỏ, vậy nên bọn họ đương nhiên là biết rõ cái gã thanh niên có vẻ hơi gầy ốm kia kinh khủng tới mức nào. Tình cảnh thê thảm của một đòn cuối cùng trong hình thái người khổng lồ lôi điện vẫn còn rõ ràng trong óc bọn họ, thế thì bọn họ làm sao còn dám đi khiêu

khích Bùi Kiêu. Trong mắt bọn họ, cảnh tượng trong thời khắc cuối cùng, khi Bùi Kiêu đã mất cả người bên dưới mà vẫn xông vào liều mạng với con Ác Ma màu đỏ, hẳn thật đúng là một tên côn đồ điên cuồng, đánh không thắng cũng phải cắn mất của người ta một miếng thịt! Đó chính là cái gọi là: mềm sợ cứng, cứng sợ ngang ngược, ngang ngược sợ càn quấy, càn quấy lại sợ chán sống. Trong mắt bọn họ thì Bùi Kiêu chính là một tên chán sống tới tột độ!

Varotian đứng bên cạnh cũng chỉ biết cười khổ. Trái với hẳn, cô nàng Narnia đứng bên cạnh thì hai mắt tỏa sáng. Có điều cô nàng cũng không tỏ vẻ thù địch hay sát ý gì với Bùi Kiêu, cũng không biết là vì cái gì mà cô hưng phấn như vậy.

Bùi Kiêu cũng chẳng thêm để ý tới những việc đó. Sau khi đã hiểu thông suốt ‘tâm’ của chính mình, lúc này mọi việc làm của hẳn đều dựa vào bản tâm của mình. Nếu như không báo thù được cho Jenny thì đó mới là điều hẳn sẽ ân hận cả đời. Vậy nên cho dù lúc này có phải buộc tội toàn bộ những người này cũng không sao, giống như lúc trước hẳn hào phóng với bọn họ vậy. Đều là làm theo bản tâm của chính hẳn!

Đại sảnh cuối cùng cũng dần ổn định lại. Nhưng ánh mắt mọi người vẫn đổ dồn vào Bùi Kiêu, trong đó cũng không ít những cái nhìn thù địch. Bản thân Bùi Kiêu cũng loáng thoáng nghe thấy liên tục có người nói hẳn quá kiêu ngạo và cả nhắc gì đó tới mấy chữ ‘Cung Diệp Vũ’ nữa.

(Hừ hừ! Cho là ta ‘cáo mượn oai hùm’ - mượn danh Cung Diệp Vũ để ra oai à? Có điều đó cũng chỉ là vài linh hồn bình thường mà thôi, không cần phải để ý tới bọn hẳn... Khi tìm được hung thủ, chắc chắn phải băm chúng thành trăm mảnh!)

Lòng Bùi Kiêu giờ đã vô cùng kiên định, đã không thể bị ảnh hưởng bởi những lời bàn tán thoág qua kia nữa. Hẳn từ từ hạ xuống từ không trung, lại nhìn quanh tất cả một lần rồi nói: “Nhớ cho kỹ lời ta nói! Các người có thể tự do hành động và nghỉ ngơi tại nơi này và Washington, nhưng không được rời khỏi hai nơi này và cũng không được rời khỏi nước Mỹ. Nếu không... ta sẽ cho các người hối hận vì đã sinh ra trên đời.” Nói xong, hẳn cũng không để ý tới cái nhìn của cả đám mà một mình bước lên lầu trên.

Hắn vừa đi khuất thì không khí trong đại sảnh lập tức sôi trào như thể người ta đổ nước vào chảo dầu sôi. Những Tự Do Linh Hồn đã tham dự trận chiến với con Ác Ma màu đỏ thì còn đỡ, bọn họ chỉ thầm cảm thấy may mắn vì mình không có liên quan gì tới sự việc của Jenny. Nhưng với những kẻ không tham dự trận chiến đó thì lại khác: rất nhiều những lời chửi mắng thô tục liên tục vang lên. Nhất là sau khi biết Bùi Kiêu là người của tổ chức linh hồn Trung Quốc, bọn họ càng mắng to hắn là loại tiểu nhân ý thể Cung Diệp Vũ để phách lối gì gì đó.

Đám Tránh Thoát Giả ở xung quanh chỉ khẽ cau mày. Bọn họ đã được tận mắt chứng kiến thực lực của Bùi Kiêu, vậy nên cũng biết rõ là hắn có tư cách để làm như vậy. Nhưng khi bọn họ còn chưa kịp lên tiếng thì đã nghe thấy Varotian vỗ tay mạnh vài cái, tất cả liền bị hắn thu hút sự chú ý. Lúc này hắn mới nói: “Các vị... các vị đang chửi bới một Cao Đẳng Tránh Thoát Giả đã bước vào ‘tâm Chân chi lộ’ đó. Các vị tốt nhất là nên hy vọng kẻ đứng bên cạnh không bí mật đi báo việc đó cho Bùi Kiêu, còn không thì hãy cầu cho hắn ‘không tìm được bản ngã’ của mình. Bằng không thì lời chửi bới của các vị hôm nay rất có thể sẽ biến thành đao kiếm về lại trên người các vị một ngày nào đó đấy. Hãy nhớ lại cho cẩn thận tình cảnh khi Cung Diệp Vũ bước vào ‘tâm Chân chi lộ’ và cả cuộc ‘đại thanh tẩy’ sau khi hắn trở thành ‘Chân’... Các vị thật sự nên cảm thấy may mắn vì không có liên quan gì tới sự việc của Jenny đi. Nếu không...”

Varotian mỉm cười nhìn quanh. Sau đó hắn cũng không nói thêm gì nữa mà cất bước đi sang căn phòng tin tức, liên lạc ở cạnh bên. Hắn muốn tiến hành thông báo chuyện này cho tổ chức linh hồn nước Mỹ, đồng thời... cũng muốn phong tỏa hành động của tất cả Tự Do Linh Hồn nước Mỹ.

Sau khi nghe Varotian nói xong, sắc mặt của những kẻ vừa mới chửi bới lập tức trở nên tái nhợt, toàn thân run rẩy như thể lên cơn động kinh...

‘Tâm Chân chi lộ’ còn có tên khác... chính là ‘con đường Chân Ma cấp’!

Chú thích: 1. Loại người không tìm không phối: ý chỉ những kẻ không biết suy nghĩ, không hiểu đạo lý. 2. Tâm Chân chi lộ: là con đường đi tìm ‘Chân’. Chân ở đây là chân chính, chân thực. Tâm Chân chi lộ nghĩa là con đường để tìm lại bản

chất thật của mình, có thể hiểu là tìm tới bản ngã. Đồng thời chữ ‘chân’ cũng là ‘chân’ trong Chân Ma cấp, nên có thể hiểu là con đường tìm kiếm Chân Ma cấp. Đây là biện pháp chơi chữ rất hay nên giữ nguyên.

TỬ VONG KHAI ĐOAN

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 9+2: Nổi Giận! (2)

Varitian là một người đồng tính nổi tiếng khắp thế giới... a, vấn đề đang được nói đến ở đây là tuy vậy, hẳn lại là một người rất tinh tế, tỉ mỉ. Không thể nào bỏ qua công lao quản lý giới linh hồn nước Mỹ của hắn, khiến cho nó trở nên chặt chẽ, không một kẽ hở, giống như một cái thùng sắt kín bưng. Mà lúc này, khi phải đối mặt với một cường giả đã bước vào Tâm Ma Chi Lộ như Bùi Kiêu, phản ứng của hắn cũng không thể nói là không nhanh.

Lúc này, thà phải đắc tội với toàn bộ Tự Do Linh Hồn nước Mỹ chứ tuyệt đối không thể làm trái ý Bùi Kiêu!

“Đúng như vậy! Bùi Kiêu đã bước vào Tâm Chân Chi Lộ, đây là chuyện chắc chắn. Rất có thể khi chấp niệm của hắn đạt tới 500 đơn vị thì sẽ lập tức đạt tới Chân Ma cấp.” Varotian nhìn về phía những gương mặt lớn tuổi trên màn hình, trả lời bằng giọng không cảm xúc.

Trong số những người này, có người là tướng quân, có người lại chính là tổng thống Mỹ vẫn thấy xuất hiện trên TV, còn có vài người chưa từng lộ mặt trước công chúng. Lúc này, tất cả bọn họ đều dùng ánh mắt khiếp sợ nhìn Varotian, tựa như không thể tin vào những điều hắn vừa nói.

Một lúc lâu sau mới có một lão già mở miệng hỏi: "Nhưng chẳng phải là các nhà khoa học đã kiểm tra rồi hay sao? Họ nói Trách Thoát Giả bình thường phải mất trên mười năm, còn Cao Đẳng Trách Thoát giả cũng phải mất hơn hai năm mới có thể bước vào cảnh giới Chân Ma cấp được. Chẳng lẽ đồng số liệu mà đám nhà khoa học đó tìm ra chỉ là giấy lộn hay sao?

Varotian lắc đầu rồi trả lời: "Không, quy trình kiểm tra do các nhà khoa học

thực hiện vẫn có giá trị rất lớn. So với linh hồn bình thường, Tránh Thoát Giả có ý chí cứng cỏi hơn và cũng đến gần bản tâm của mình hơn nên, vậy nên mới có thể chặt đứt được tội nghiệt. Còn ý chí của Cao Đăng Tránh Thoát giả thì càng cứng rắn hơn nữa. Sở dĩ cần thời gian hai năm và mười năm là vì bọn họ cần thời gian đi trải nghiệm và tự rèn luyện tâm trí, tẩy rửa để linh hồn trở nên thuần túy thì phải mất thời gian, đó là điều đương nhiên. Nhưng các người đã quên mất khái niệm “thiên tài”. Có người cần mười năm, thậm chí là hai mươi năm mới có thể học xong đại học, nhưng có người chỉ cần hai ba năm đã thi đậu tiến sỹ, linh hồn cũng có người như vậy"

Tổng thống Mỹ đột nhiên hỏi: "Ý anh nói tên Bùi Kiêu này là một thiên tài?"

Varotian gật đầu nói: "Không chỉ có hắc, mà cả ‘người đứng đầu’ cũng vậy. Có một câu nói của Phật giáo phương đông rất phù hợp để nói về bọn hắc: ‘Nhất niệm thành Phật, nhất niệm thành Ma.’ Phật và Ma cũng giống như Thượng Đế trong tín ngưỡng của chúng ta. Bọn họ thậm chí có thể trở thành Thượng Đế chỉ trong ‘một suy nghĩ’ thì còn có thành tựu nào mà không đạt được?"

Nghe xong, đám trung niên và lão già trên màn hình cùng trở nên trầm ngâm, yên lặng. Mãi lâu sau, tổng thống Mỹ lại mở lời: "VẬY lấy danh nghĩa của anh, ban hành lệnh phong tỏa đối với toàn bộ giới linh hồn nước Mỹ và tất cả Tự Do Linh Hồn đang có mặt tại Mỹ, thời gian phong tỏa là bảy ngày. Đồng thời, lệnh cho CIA tham gia điều tra cái chết của Jenny. Nếu cần, anh có thể điều động đội X."

Varotian gật đầu rồi nhìn thẳng tổng thống Mỹ nói: "Tôi cũng hy vọng dùng danh nghĩa quốc gia để thông báo cho Trung Quốc về việc Bùi Kiêu đã tiến vào Tâm Chân Chi Lộ."

Một người trung niên bồng cau mày nói: "Varotian, việc này có quá dư thừa không? Dù sao thì chúng ta cũng đã phong tỏa giới linh hồn nước Mỹ rồi."

Varotian lại lắc đầu nói: "Không, không dư thừa chút nào, vì mọi việc diễn ra quá trùng hợp. Ngay sau khi Bùi Kiêu tặng Thiên Sinh vũ khí cho Jenny, cả nhà cô ấy liền bị giết. Hơn nữa, lại đúng vào lúc Bùi Kiêu vừa tiến vào Nam Bắc chiến trường. Tôi nghi rằng có người muốn đánh lén Bùi Kiêu. Hắc có năng lực Valkyrie

đặc thù, lại là Cao Đẳng Tránh Thoát giả thứ chín, tiềm lực vô hạn. Giết Jenny có thể làm cho tâm thần hấn hấn loạn."

Đám người trên màn hình lập tức lại lộ vẻ thận trọng, một lão mang quân hàm thượng tướng hỏi: "Ý anh nói đây có thể là hành động của Những Kẻ Sa Đọa?"

Varotian nói thẳng: "Không chắc! Đây chỉ là suy đoán thôi. Cũng có thể là họ thật sự bị quý quai giết chết, đây là kết quả tốt nhất. Nhưng nhiều khả năng là có kẻ nổi máu tham nên đã đánh lén Jenny và gia đình cô ấy – đó là kết quả tệ nhất. Thậm chí còn tệ hơn cả trường hợp Những Kẻ Sa Đọa muốn đánh lén Bùi Kiêu. Bởi vì không có bất kỳ người nào, tổ chức nào, thậm chí quốc gia nào có thể chống chọi được cơn thịnh nộ của hai cường giả Chân Ma cấp."

Hai gã! Đúng vậy, là hai gã ! Một người là Bùi Kiêu sắp tiến vào Chân Ma cấp. Người còn lại là kẻ người đứng đầu Tổ Chức Linh Hồn Trung Quốc đồng thời cũng là cường giả Chân Ma cấp người mạnh nhất thế giới từ lâu – Cung Diệp Vũ – một cường giả đã bước vào Chân Ma cấp từ lâu và thậm chí còn được đồn rằng đã đạt tới Chân Ma cấp đỉnh cao, một người đàn ông có thể một mình khiêu chiến cả Tổ Chức Linh Hồn của một quốc gia.

Đám quyền cao chức trọng trên màn hình lập tức trở nên luống cuống. Tuy thoát nhìn vẫn vẫn rất bình tĩnh nhưng Varotian có thể thấy sự bối rối ẩn trong mắt bọn họ, hẳn còn loáng thoáng thấy được có kẻ mấp máy môi lẩm bẩm mấy chữ ‘tên điên’ gì đó.

"H... h...iếu rồi. Giờ nhiệm vụ của anh là dùng hết khả năng để trấn an Bùi Kiêu, còn chúng tôi sẽ gửi thông báo cấp quốc gia đến cho Trung Quốc." Tổng thống Mỹ gật đầu nói rồi vội vã ngắt kết nối.

Những người còn lại cũng lần lượt ngắt kết nối, chỉ còn lão già mở lời lúc trước là còn giữ màn hình đối thoại. Hấn nhìn Varotian rồi nói: "Varotian, tôi không cần biết anh dùng biện pháp gì, nhưng nhất định phải lung lạc cho được Bùi Kiêu, dốc hết toàn lực hỗ trợ hấn. Tôi biết, cường giả Chân Ma cấp đều là những kẻ luôn làm theo bản tâm, chắc chắn không thể xảy ra chuyện lấy oán báo ân. Việc có được quan hệ bạn bè với hấn sẽ ảnh hưởng rất lớn tới sự hưng suy của gia tộc chúng ta khi năm

2012 tới. Chuyện này rất hệ trọng đấy!"

Varotian nhìn thoáng lão già rồi trả lời ‘đã biết’ với giọng lạnh nhạt. Hắn đang định tắt máy thì lão già kia đột nhiên chống người đứng lên, ghé sát vào màn hình mà nói: "Tôi không muốn lại xảy ra chuyện như giữa em gái anh và Cung Diệp Vũ trước kia, hiểu không? Gia tộc Morgan chúng ta không còn Tránh Thoát Giả hay Cao Đăng Tránh Thoát Giả thứ ba nào đâu. Vậy nên chúng ta nhất định phải lôi kéo được Bùi Kiêu. Dù phải trả giá lớn thế nào chẳng nữa!"

Bờ môi Varotian khê run lên, bàn tay cũng siết chặt vì kích động, có điều cuối cùng vẫn đáp lại một câu ‘đã biết’ lạnh lùng. Sau đó cũng không thêm để ý tới thái độ phản ứng của lão già này mà lập tức ngắt kết nối. Cặp mắt hắn lúc này lạnh ngắt như băng giá, tản mát ra sát ý ngàn ngạt.

Một lúc lâu sau, hắn mới lặng lẽ lấy cuốn Kinh Thánh trong ngực áo ra, vừa mở xem vừa thì thầm tự nói: “Thần yêu trần thế (1)! Thần thật sự yêu trần thế sao?”

Tại một nơi cách đó rất xa, sau khi đóng kết nối với Varotian thì đám quyền quý kia lại mở ra một kết nối khác. Bọn họ im lặng nhìn nhau, một lúc sau, màn hình của Tổng Thống Mỹ mới : "Xem ra kế hoạch thành lập đội quân linh hồn cần phải được xúc tiến mạnh hơn. Nếu không, càng lúc sẽ có càng nhiều cường giả Chân Ma cấp xuất hiện. Chỉ cần xuất hiện thêm ba người... Không! Chỉ cần hai người nữa thôi thì dù có thực hiện thì kế hoạch này cũng không còn ý nghĩa gì nữa."

Những người còn lại tuy vẫn giữ được bình tĩnh nhưng đều nhẹ gật đầu. Lúc này tổng thống Mỹ mới hạ lệnh cho một gã viên chức đứng cạnh mình: "Thông báo cho chính phủ Trung quốc biết về tình hình của Bùi Kiêu. Còn nữa, sử dụng mật mã linh hồn thông báo cho họ một việc: hai tháng sau sẽ tổ chức Hội Nghị Thượng Đỉnh mười bảy nước tại đảo Phục Sinh trên Thái Bình Dương để thảo luận về việc thành lập quân đội linh hồn."

Đương nhiên, Varotian không hề biết những chuyện này.

Tiếp đó, Mỹ bắt đầu tiến hành phong tỏa, không cho phép bất kỳ Tự Do Linh Hồn nào ra vào, mà lý do cụ thể cũng không thông báo cho tổ chức linh hồn của các

quốc gia khác. Chỉ một ngày sau, đã có quốc gia thắc mắc về động thái này, nhưng cùng lúc đó thì tại Trung Quốc, Cung Diệp Vũ đã ra một tuyên bố với toàn bộ giới linh hồn, nội dung là: trong bảy ngày, cấm Tự Do Linh Hồn của tất cả các quốc gia xuất nhập nước Mỹ, hết thời hạn bảy ngày thì dỡ bỏ lệnh cấm này. Lập tức, không một quốc gia nào trên thế giới dám công khai thắc mắc gì nữa! Có điều, những hành động âm thầm thì rõ ràng đã được triển khai mạnh mẽ: lần lượt từng đặc vụ là người sống của các nước tiến vào nước Mỹ, dò xét xem chuyện gì đã xảy ra.

Lúc này, Bùi Kiêu đang có mặt tại nhà Jenny ở Washington, nghe nhóm Lý Lâm báo cáo.

“Chiến đấu giữa linh hồn và quỷ quái rất khác biệt với chiến đấu của người sống với nhau. Trong đó, điểm khác biệt lớn nhất chính là: trừ khi linh hồn cố ý, nếu không thì chiến đấu của họ sẽ không ra ảnh hưởng tới vật chất xung quanh. Nhưng chúng tôi đã phát hiện được vài điểm bất thường ở hiện trường.”

Lý Lâm dẫn Bùi Kiêu và Dương Đình Thiên đi trong một hành lang nhỏ trong nhà Jenny. Nơi đây Bùi Kiêu cùng Dương Đình Thiên đã từng tới, nhưng lúc này cảnh còn, người mất. Cô bé thích cười, tính tình hào phóng, được tặng thanh loan đao thì hồn nhiên khóc như trẻ nhỏ của ngày đó đã không còn nữa.

Lý Lâm chỉ vào một vết tích thật sâu trên bờ tường rồi nói: "Từ vết cắt này cho thấy, dấu vết được tạo ra bởi một vũ khí sắc bén cắt qua."

Bùi Kiêu tức giận nói: “Nói nhảm! Là do vũ khí sắc bén hay do móng vuốt tạo nên thì ta nhìn qua cũng biết.”

Lý Lâm cười cười, cũng không để ý mà nói tiếp: “Hơn nữa, đây còn là vết tích do một thanh loan đao gây ra. Hình dạng của vết chém rõ ràng là dấu vết gây ra bởi đầu đao cong đặc trưng mà chỉ vũ khí dạng loan đao mới có. Vậy nên vết cắt này chỉ có thể là do vũ khí dạng loan đao tạo thành.

Bùi Kiêu lập tức nhìn kỹ vết tích lưu lại, hơn nửa ngày sau mới lên tiếng: "Đúng vậy, quả thực là do loan đao tạo thành. Nói vậy thì Jenny đã chiến đấu ở chỗ này, nhưng sao hiện trường lại chỉ có một vết chém?"

Một gã bộ đội đặc chủng đứng cạnh Lý Lâm lập tức tiếp lời: "Chúng tôi chỉ tìm được một dấu tích này mà thôi. Nếu bị quý quái đánh lén thì đáng ra sẽ phải xuất hiện mảng lớn dấu vết chiến đấu hoặc không có bất cứ một dấu vết nào mới đúng. Vậy thì vì sao ở đây lại có một dấu vết duy nhất? Chúng tôi cho rằng, đây là lời nhả Jenny để lại."

Bùi Kiều lập tức nhìn vết cắt kỹ hơn. Thoạt nhìn chỉ là thẳng một đường, chung quanh cũng không có chữ hay hình ảnh gì. Có vẻ bản thân dấu vết này không phải là lời nhả. Nghĩ tới đây, Bùi Kiều nhanh chóng đi về cuối con đường nhỏ. Quả nhiên, tại đó có một chiếc điện thoại. Hắn đi tới rồi tính toán khoảng cách giữa chiếc điện thoại bàn và vết cắt kia. Sau đó hắn liền vẩy tay với Dương Đình Thiên: "Dương Đình Thiên, người tới đây làm động tác gọi điện thoại đi."

Dương Đình Thiên nhún vai, cũng đi tới, cầm lấy cái máy điện thoại rồi hỏi: "Sau đó thì sao?"

"Giờ người hãy thiêu đốt chấp niệm rồi chạy trốn, thoát khỏi hành lang này, đồng thời tay làm động tác như đang nắm một thanh loan đao." Bùi Kiều nói tiếp.

Hai tay Dương Đình Thiên lập tức làm động tác nắm lại, sau đó thiêu đốt năng lượng tiêu chuẩn rồi chạy về phía ra khỏi hành lang. Mà trong khoảnh khắc khi hắn chạy đi thì Bùi Kiều cũng thiêu đốt tiêu chuẩn năng lượng bám sát theo, đồng thời cũng phát lực bổ nhào tới. Nhào tới sau lưng Dương Đình Thiên thì việc đầu tiên Bùi Kiều làm là tóm lấy hai tay đang làm động tác nắm loan đao.

Phản ứng của Dương Đình Thiên cũng nhanh, hắn giật mạnh hai tay lại còn cơ thể vẫn giữ nguyên tư thế lao về phía trước. Nhưng sức lực của hắn lại không thể so được với Bùi Kiều, vậy nên không những không giật được tay ra mà còn bị trượt ngã ra một bên, về phần hai tay làm động tác cầm loan đao thì vẫn bị Bùi Kiều giữ chặt.

"Đúng rồi, chính là như thế này. Lúc ấy Jenny đang gọi điện thoại thì bị tấn công bất ngờ, cô ấy liền cố gắng chạy thoát ra khỏi hành lang này. Mà người đánh lén kia cũng lập tức đuổi theo, sau đó nhanh chóng giữ được thanh loan đao của cô ấy. Cô ấy định dùng sức hai tay vừa kéo vừa chạy trốn tiếp. Nhưng sức của cô ấy

không bằng người kia nên bị kéo giật lại."

Bùi Kiều thả Dương Đình Thiên ra. Hắn vuốt lên vết cắt ở vách tường rồi nói: "Vết cắt này đúng là tin tức mà cô ấy lưu lại cho chúng ta. Nếu là quỷ quái đánh lén, cô ấy sẽ không nghĩ tới việc nhả nhủ gì với tôi, vì dù sao thì ta cũng sẽ báo thù cho gia đình cô ấy. Cho nên giống như các anh nói, hoặc là cả gian phòng đều có dấu vết chiến đấu, hoặc là không có một dấu vết nào. Bởi vì linh hồn có thể xuyên qua vật chất."

"Chỉ khi bị tấn công bởi linh hồn thì cô ấy mới nghĩ tới việc để lời nhắn, vậy nên mới đốt cháy năng lượng tiêu chuẩn để công kích vào vật chất. Cô ấy muốn nói cho ta biết, kẻ tấn công cô ấy là linh hồn chứ không phải quỷ quái!"

Bùi Kiều quay phắt lại nhìn đám người Lý Lâm rồi nói: "Điều tra. Tiếp tục điều tra! Tìm hiểu tất cả những linh hồn nhập cảnh vào Mỹ, cả xuất cảnh cũng vậy. Dù là quần áo màu đen, da màu đen, thậm chí tóc đen hoặc trên người có bột màu đen cũng tính. Điều tra toàn bộ bọn họ cho ta."

Cùng lúc đó. Tại đất nước Thụy Điển nơi châu Âu xa xôi, mười một gã linh hồn áo đen đang bước từ trên máy bay xuống. Một gã mặt sẹo trong đám hít sâu một hơi rồi nói: "Khí hậu Châu Âu vẫn mát mẻ nhất. Nước Mỹ kia khói bụi mù mịt, chỗ nào cũng có một đồng Tự Do Linh Hồn cứt chó cứ ra ra vào vào, phiền chết đi được. Ha ha ha, ở đây vẫn là tốt nhất."

Gã đàn ông cầm đầu vẫn giữ sắc mặt nghiêm túc của mình. Hắn lạnh lùng liếc qua gã mặt sẹo rồi mới nói với những người còn lại: "Các người tới Tổ Chức Linh Hồn nước Pháp đợi ta. Đừng có gây sự! Ta đi giao Thiên Sinh Vũ Khí cho chủ nhân xong sẽ quay lại ngay. Nhất là người đó!." Hắn trừng mắt liếc gã mặt sẹo.

Gã mặt sẹo thoáng ngạc nhiên, nhưng rồi lại cười ha ha nói: "Đội trưởng, đừng có khô khan như vậy chứ! Chẳng qua chỉ là lóc xương róc thịt con nhãi kia bằng mấy nghìn đao, khiến cho nó phải tiêu tan vì không chịu nổi thống khổ thôi mà. Rồi cũng chỉ cần nuốt linh hồn của cha mẹ và em trai nó thôi. Có sao đâu nào. Ai bảo nó dám chém tôi một đao chứ."

Gã cầm đầu vẫn lạnh lùng nhìn hăn. Đến khi giọng của gã mặt sẹo càng lúc càng nhỏ, hăn mới lên tiếng: "Ta nói lần cuối: ngoan ngoãn chờ đợi, không được đi gây sự, nếu không đừng trách ta vô tình." Nói xong, gã chậm rãi bay lên, tiếp theo liền thấy mắt hăn lóe sáng lên. Một thanh đại đao đã xuất hiện ở dưới chân. Cũng không biết hăn đã làm gì, chỉ thấy một tia chớp lóe lại là hăn đã bay đi hơn nghìn mét, không bao lâu sau đã biến mất trên bầu trời.

Mười người còn lại thấy vậy thì cười toe toét, cùng nhau đi ra khỏi phi trường. Bọn hăn không biết rằng, tại một lục địa khác, có một gã đàn ông đang chìm trong lửa giận ngút trời.

Chú thích: 1. Thần yêu trần thế: Một câu nói nổi tiếng trong đạo Thiên Chúa. Có một bài hát là “Chúa yêu trần thế”. Nhưng ở đây tác giả không dùng “Chúa” mà dùng “Thần”, có lẽ là một cách nói tránh.

TỬ VONG KHAI ĐOAN

Zhttty
www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 9+3: Nổi Giận! (3)

Thời gian bảy ngày, nói dài thì cũng không dài, mà nói ngắn thì cũng chẳng ngắn. Vậy nên đám Tự Do Linh Hồn đang có mặt ở Mỹ cũng không quá khó chịu, ngoại trừ có chút tức giận vì sự bá đạo của Bùi Kiêu thì cũng không có cảm xúc gì khác...

Dù sao, đó cũng là một linh hồn đang bước trên Tầm Chân Chi Lộ, cách cảnh giới Chân Ma nửa bước chân, sắp đứng trên đỉnh thế giới... Họ không đủ khả năng trêu vào một gã có thực lực như vậy.

Bảy ngày này, bọn người Lý Lâm cũng thu thập được rất nhiều tin tình báo. Cung may mà có CIA trợ giúp nên họ đã lấy được toàn bộ video giám sát của tất cả các sân bay cùng tin tức về Tự Do Linh Hồn ở khắp nước Mỹ. Hơn nữa, Dương Húc Quang cũng đã vội vã từ Trung Quốc bay sang Mỹ. Nhờ có sự trợ giúp của người nổi tiếng mưu trí trong Tổ Chức Linh Hồn Trung Quốc này, mà cuối cùng bọn họ cũng tìm ra được vài kẻ khả nghi từ trong vô số tin tức tình báo kia.

"... Căn cứ theo lời khai của anh, chúng tôi đã kiểm tra quán bar mà anh nói rằng đã đến trong đêm hôm đó. Chính xác, đúng là cả đêm hôm đó anh đều ở trong quán bar. Tuy điều đó vẫn chưa thể chứng minh anh không liên can đến vụ án, nhưng hiện tại anh có thể rời khỏi đây. Cảm ơn anh đã hợp tác mấy ngày qua. Đây là ba điều thuốc lá chấp niệm, coi như để cảm ơn anh vì đã hợp tác." Dương Húc Quang đóng cặp văn kiện trên tay lại, hân hỉ mỉm cười nói chuyện với gã linh hồn người da đen có khuôn mặt dữ tợn ngồi đối diện.

Gã linh hồn người da đen mặt mũi dữ tợn lúc này lại biểu lộ vẻ cung kính không hợp với diện mạo dữ tợn của mình chút nào. Nhất là lúc thấy Dương Húc

Quang lấy ra ba điều thuốc lá, gã liền lộ vẻ quá đỗi vui mừng, cẩn thận nhận lấy rồi vuốt ve ba điều thuốc cả nửa buổi. Sau đó mới chợt bừng tỉnh trả lời Dương Húc Quang: "Không có gì, không có gì. Nếu còn cần tôi hỗ trợ thì cứ liên hệ, số điện thoại của tôi thì các anh biết rồi đấy."

Dương Húc Quang cười nhẹ, sau đó có vài tên lính Mỹ tới dẫn gã linh hồn da đen kia ra khỏi phòng thẩm vấn. Sau khi đám người rời đi, Dương Húc Quang lại thở dài rồi bắt đầu xoa xoa hai bên thái dương. Tuy đã không còn là người sống nhưng sự mệt mỏi đầu óc sau khi phải làm việc mờ ám thì vẫn không khác khi còn sống chút nào.

Lúc này, thấy Bùi Kiều và Dương Đình Thiên từ cửa phòng thẩm đi vào, hần lập tức nói: "Người hay thật đấy! Lúc ta thẩm vấn nghi can thì bỏ chạy mất. Hơn nữa, tại sao ta lại phải bỏ thuốc lá chấp niệm của mình ra để bồi thường chứ? Người cũng không phải là không biết tốc độ đốt thuốc lá của cái gã Cung Diệp Vũ kia nhanh tới mức nào. Đã thế hần còn chỉ chăm chăm lấy của ta, nói lấy một điều, mà tay lại quơ hần một cây. Người thật là..."

Bùi Kiều cười lớn, đi tới kéo ghế ngồi rồi mới lên tiếng: "Tên nhóc nhà người còn dám ở đó oán trách à? Nói thật đi, người biển thủ được bao nhiêu thực phẩm chấp niệm? Đừng tưởng ta không biết Thiên Sinh vũ khí cấp Chân Ma có thể đổi được lượng thực phẩm chấp niệm gấp từ 1.8 tới 2 lần dung lượng của chính nó nhé."

Dương Húc Quang sừng sốt một chút, sau đó mới lúng túng cười: "Ta có giữ lại một ít thừa ra... để cho những kẻ cùng chúng ta vào ảo giới lúc đầu. Tuy khi ấy bọn họ chạy trốn, nhưng dù gì cũng đều là người của tổ chức một nước, không thể không để ý bọn họ nghĩ gì. Chưa cần nói tới chuyện khác, chỉ riêng việc nghĩ rằng Cung Diệp Vũ thù ghét mình, đã đủ khiến cho bọn họ lúc nào cũng thấy sợ hãi rồi dễ sinh ra như suy nghĩ cực đoan. Như vậy sẽ rất dễ xảy ra chuyện không hay! Lần này ta dùng danh nghĩa Cung Diệp Vũ chia cho bọn họ một ít thực phẩm chấp niệm nên cuối cùng cũng đã trấn an được tâm lý họ. Đúng rồi, việc này đừng nói cho Diệp Vũ biết đấy."

Bùi Kiêu cười cười nói: "Yên tâm đi, ta cũng đoán được phần nào hành động của người... Vụ án thế nào rồi? Trong số những người bị tình nghi có ai khác thường không?"

Dương Húc Quang cười khổ rồi trả lời: "Không có gì đáng ngờ cả. Nói một cách chính xác thì tất cả những người bị tình nghi đều có nhân chứng hoặc là chứng cứ ngoại phạm, không thể chứng minh được gì. Mà thực lực của những người này cũng không mạnh, không đủ để áp đảo Jenny khi cổ ấy có Thiên Sinh vũ khí trong tay. Nếu muốn giết chết Jenny một cách im lặng như vậy thì bọn họ còn chưa đủ thực lực."

Bùi Kiêu thở dài, một lúc lâu sau mới lên tiếng: "Nói vậy là không có chút manh mối nào sao?"

"Không, trái lại là đằng khác, manh mối đã rất rõ ràng." Nụ cười của Dương Húc Quang càng thêm khổ não. Hắn mở cặp văn kiện ra lấy mấy tấm hình rồi nói: "Đây là những người bị tình nghi duy nhất còn lại. Cho dù là xét theo thực lực, theo lời nhắn 'màu đen' hay là động cơ đi nữa, thì khả năng những người này là kẻ gây án vẫn lớn nhất... và cũng là những kẻ phiến toái nhất."

Bùi Kiêu chẳng thèm nghe giải thích mà cầm luôn đồng ảnh chụp này lên xem. Trong tầm mắt hắn là hình ảnh của những người mặc áo choàng đen. Những người này hắn đã từng gặp qua! Đó là lúc hắn vừa mới tới chiến trường Nam Bắc, đang định tiến vào trong. Trong căn biệt thự bên ngoài chiến trường, hắn có nhìn thấy những người này. Đúng là đám lính đánh thuê mà Lý Lâm từng nhắc tới. Bọn người này coi trời bằng vung, chỉ biết nghĩ tới lợi ích. Nghe nói chúng thường giết Tự Do Linh Hồn để cướp lấy Thiên Sinh vũ khí của họ. Có thể gọi chúng là khối u ác tính của giới linh hồn.

Ánh mắt Bùi Kiêu chợt trở nên sắc lạnh. Hắn đập mạnh xấp hình xuống bàn rồi nói: "Có cách nào để chứng minh được là bọn chúng đã cướp thanh loan đao ấy không? Nếu bọn chúng phủ nhận, ta lại không đưa ra được chứng cứ, cũng không thể vô duyên vô cớ mà đánh giết bọn chúng chứ?"

Dương Húc Quang sừng sốt một chút rồi mới cười rộ lên nói: "Người và Cung

Diệp Vũ quả thật là hoàn toàn khác nhau. Ngày trước, khi hắn vừa bước vào Tầm Chân Chi Lộ thì cũng là lúc chúng tôi đi đến châu Âu đối Thực Phẩm Chấp Niệm. Lúc ấy hắn không thèm quan tâm là có chứng cứ hay không có chứng cứ, nổi giận là lập tức rút dao giết người... Cũng tốt, nếu như người cũng giống Cung Diệp Vũ thì chắc ta sẽ mệt chết mất. Thật ra thì cũng có cách để xác định xem bọn chúng có lấy thanh loan đao kia hay không."

"Có một loại linh hồn đặc thù, năng lực của bọn họ chính là tìm kiếm quỷ quái trong phạm vi lớn. Với Thiên Sinh vũ khí, họ cũng có thể cảm nhận được rất mạnh. Chỉ cần một người từng tiếp xúc với một món Thiên Sinh Vũ Khí nào đó chưa quá một tháng, thì linh hồn đặc thù đó có thể nhận biết được mùi của món Thiên Sinh Vũ Khí đó trên cơ thể của người này. Nhưng mà những linh hồn đặc thù này rất hiếm thấy. Cả thế giới cũng chỉ có hai người mà thôi: một tại nước Pháp và một tại nước Nga."

Bùi Kiêu khẽ gật đầu. Hắn vừa nhìn vào tư liệu của mười một tên lính đánh thuê này vừa nói: "Đám lính đánh thuê này đi đến Pháp sao? Vậy thì tốt, ta cũng đi Pháp. Đúng rồi, nhân tiện người cho ta một bản tư liệu về linh hồn đặc thù kia, ta đến Pháp rồi sẽ đi tìm hắn trước." Nói đến đây, Bùi Kiêu bỗng nhiên nhìn về phía Dương Húc Quang nói: "Lên đi Pháp này, có thể ta sẽ gây ra rất nhiều chuyện, cũng có thể sẽ giết lầm người tốt. Những chuyện này chắc sẽ phải nhờ người dọn dẹp hộ... nhưng người đừng cố ngăn cản ta. Dù thế nào đi nữa, ta cũng nhất định phải giết chết kẻ đã sát hại cả nhà Jenny, dù chúng có là một tổ chức, hay là một quốc gia."

Nụ cười của Dương Húc Quang biến mất. Lúc này, hắn nói rất nghiêm túc: "Yên tâm đi, dù lần này người có làm gì đi nữa thì ta cũng sẽ không cản. Phải biết rằng, hiện tại người đã bước trên Tầm Chân Chi Lộ, là khi mà tất cả những việc người làm đều tuân theo tâm tính thực sự của mình, và cũng là giai đoạn quan trọng nhất trên con đường trở thành cường giả Chân Ma cấp của người. Vậy nên chắc chắn ta sẽ không ngăn người. Hơn nữa, ta cũng hiểu cách làm người của người, người sẽ không gây ra tội ác tày trời gì đâu. Bởi vì làm vậy là trái với bản tâm của người, sẽ khiến người không thể đạt tới Chân Ma cấp. Người không phải là kẻ lấy bá đạo làm gốc cho bản tâm như Cung Diệp Vũ, vậy nên nếu không tìm được

‘nhân’ thực sự thì người sẽ không làm những việc như giết sạch cả nhà người ta, nhổ cỏ tận gốc. Nên ta yên tâm với cách làm việc của người.

Nói tới đây, Bùi Kiêu bỗng hơi ngẩn ra. Hắn đột nhiên nghĩ tới bản tâm và ‘nhân’ của chính mình. Sau khi chấp niệm đã đạt đến tới 500 đơn vị, lúc đó sẽ cần dung hợp một loại ý chí hoặc là cảm xúc nào đó vào chấp niệm của bản thân... Vậy hắn nên lựa chọn loại ý chí hay cảm xúc nào? Hay nói cách khác, hắn nên dùng loại ý chí hoặc cảm xúc nào để làm bản tâm của mình?

Ngày hôm sau, không cần đợi tới khi kết thúc lệnh cấm, Bùi Kiêu và Dương Đình Thiên đã nhanh chóng rời khỏi Mỹ để đến Pháp. Đồng thời, Dương Húc Quang cũng vội vàng trở về Trung Quốc... Lúc này, Cung Diệp Vũ đang dẫn theo rất nhiều thành viên của Tổ Chức Linh Hồn Trung Quốc tiến vào ảo giới. Lần này, cũng vì biết Bùi Kiêu đã bước vào Tâm Chân Chi Lộ nên Dương Húc Quang mới phải vội vàng từ Trung Quốc chạy tới, nếu giờ mọi việc đã xong thì hắn cũng phải nhanh chóng trở về... Thật đúng là số vất vả! Có điều, Dương Húc Quang đến Mỹ cũng không phải chỉ vì giúp Bùi Kiêu tìm ra thủ phạm, mà còn để chuyển cho Bùi Kiêu một tin tức quan trọng!

Năm xưa, khi những Kẻ Sa Đọa xuất hiện, tuy chúng đã bị tổ chức linh hồn toàn thế giới dốc toàn lực tiêu diệt, giết chết phần lớn nhưng vẫn còn một vài Kẻ Sa Đọa sống sót chạy trốn. Sau này không biết bọn chúng lẫn trốn ở đâu, nhưng vì là linh hồn nên chắc chắn không thể xảy ra chuyện sinh bệnh chết hay chết già gì gì đó. Cho nên chắc chắn những Kẻ Sa Đọa này vẫn đang tồn tại ở một nơi nào đó trên thế giới, im lặng chờ đợi cơ hội phản công các tổ chức linh hồn trên thế giới.

Thêm nữa, tuy cùng là kẻ thù của các tổ chức linh hồn nhưng Kẻ Sa Đọa lại không giống như đám quỷ quái không có ý thức. Tuy chúng đã sa đọa, luôn có cảm giác khát máu với linh hồn bình thường và người sống, nhưng chúng lại không ngu ngốc. Những năm gần đây cũng có rất nhiều sự kiện dường như có bóng dáng của chúng đứng đằng sau. Trong đó, đáng sợ nhất là bọn chúng có thể sẽ tiến hành đánh lén và ám sát những linh hồn ưu tú của giới linh hồn, phần lớn là linh hồn đặc thù, có số ít là Trách nhiệm Giả hoặc những nhân viên ưu tú có tiềm lực.

Mà nhân vật như Bùi Kiêu – mới chỉ chết hơn nửa năm đã bước vào Tầm Chân Chi Lộ - thì càng là mục tiêu ám sát hàng đầu của chúng.

Nhưng Bùi Kiêu cũng không quá bận tâm chuyện này. Vì hắn có Ngụy Ngưu Đầu bên người! Sau trận chiến với Ác Ma, hắn đã nạp đầy năng lượng cho Bạo Viêm Cự Phủ. Vì lo lắng nên Bùi Kiêu đã thử triệu hồi Ngụy Ngưu Đầu, mà Ngụy Ngưu Đầu cũng không làm cho hắn thất vọng, vẫn là Ngụy Ngưu Đầu Chân Ma cấp, chỉ đáng tiếc là nó cũng không có bất kỳ dấu hiệu nào là sẽ trở nên mạnh mẽ hơn. Với chuyện này thì hắn cũng chẳng biết làm thế nào.

Nhưng dù sao, hiện tại thì con Ngụy Ngưu Đầu này cũng vẫn là vũ khí lợi hại của hắn, hơn hẳn những vũ khí khác. Đó cũng là điều giúp hắn có thể giăng co, thậm chí là chiến thắng dù gặp phải cường giả Chân Ma cấp!

Còn về những kẻ có cảnh giới dưới Chân Ma cấp, hắn đã hoàn toàn không cần bận tâm tới, chỉ cần thực lực bản thân hắn đã đủ giết chết đối phương, mà thậm chí còn không tốn chút sức lực nào.

Đây chính là cảnh giới lúc này của hắn! Chấp niệm có sức chứa gấp bốn lần! Có được ký hiệu lôi điện và lực lượng lôi điện!

Vậy nên không cần phải quá cẩn thận, Bùi Kiêu cùng Dương Đình Thiên lên một chuyến bay thẳng tới Pháp, đáp xuống Paris ngay trong đêm hôm đó. Mà lúc này, đám lính đánh thuê áo choàng đen kia vẫn đang vui vẻ trong một quán rượu tại Paris, không hề biết rằng Bùi Kiêu đã nhắm thẳng vào bọn chúng!

Cuồng nộ và báo thù...

Cái chết và giết chóc!!

TỬ VONG KHAI ĐOAN

Zhttty
www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 10+1: Nhường Mày, Rút Kiếm! (1)

Sau khi hai người Bùi Kiêu đến Pháp thì Dương Đình Thiên lại trở thành người cầm đầu.

Lý do cũng không phải vì Dương Đình Thiên muốn làm thủ lĩnh, mà chủ yếu là vì Bùi Kiêu chưa bao giờ tới nước Pháp. Hơn nữa, hắn cũng chỉ biết qua loa một vài câu tiếng Pháp đơn giản. Còn theo như lời Dương Đình Thiên nói thì trước kia hắn đã từng đến Pháp nhiều lần. Về phần hắn tới làm gì à, nào thì mua sắm súng ống khí giới, thuê mướn lính đánh thuê nước Pháp, hay mua bán buôn lậu các loại...

"Nói cách khác thì đều là làm ăn phi pháp hả." Bùi Kiêu lắc đầu nói.

Dương Đình Thiên tức giận lườm hắn một cái rồi nói: "Người thấy việc mà chúng ta sắp làm có coi là phi pháp hay không? Thế nên đừng có dùng cách nhìn của người sống để đánh giá mọi thứ nữa. Đối với chúng ta, pháp luật chẳng hề đại diện cho thiện và ác, nó chỉ đơn thuần là khuôn phép của tầng lớp thống trị áp đặt lên kẻ bị trị mà thôi. Người và ta liệu vẫn còn là kẻ bị trị nữa ư?"

Bùi Kiêu thoáng trầm ngâm giây lát rồi bật cười ha hả: "Quả thật không thể coi là kẻ bị trị nữa. Ta chính là ta. Mà ta lại không phải là ta. Haha..."

Chỉ thấy Bùi Kiêu ngửa đầu cười một tràng, dáng vẻ vô cùng thoải mái rồi cất bước đi về phía trước.

Dương Đình Thiên hơi sững sốt và cũng không hiểu hết ẩn ý trong những lời kia của Bùi Kiêu. Ta chính là ta. Mà ta lại không phải là ta. Ý nghĩa của hai câu này thật sự rất nhiều, chắc hẳn không phải chỉ như nghĩa đen của mặt chữ. Nhưng không hiểu ý nghĩa câu nói cũng không sao, vì giờ đây hắn cảm thấy áp lực do Bùi

Kiều phát ra càng rõ ràng hơn. Tuy vẫn chưa thể sánh được với những trường khí thể mà hần từng đối mặt, và cổ áp lực này cũng chỉ thuần túy là áp lực chứ không hề có bất kỳ tinh thần, cảm xúc hay ý chí nào pha trộn, nhưng nó đúng là càng lúc càng trở nên rõ ràng hơn.

(Thì ra là vậy ! Hóa ra ý nghĩa của Tầm Chân Chi Lộ là như vậy : không lúc nào không trong trạng thái cảm thụ cảm xúc và có thể đột phá cực hạn của bản thân bất cứ lúc nào. Nhưng mà... dung lượng chấp niệm của Bùi Kiêu chưa đạt được 500 đơn vị, nên dù có đột phá cực hạn cũng chưa thể tiến vào Chân Ma cấp. Mà nếu lãng phí cơ hội báo thù lần này, thì không biết đến bao giờ mới lại gặp được cơ hội đột phá cực hạn lần nữa)

Dương Đình Thiên suy nghĩ một chút thì đột nhiên nghĩ tới vấn đề đó, liền nhìn về phía Bùi Kiêu đang đi phía trước với vẻ lo lắng. Mà Bùi Kiêu lại bỗng nhiên nói như thể hiểu rõ hần đang nghĩ gì: “Không thể gượng ép được, chỉ có thể để cảm xúc được dẫn đường thôi. Ta là bản tâm, bản tâm lại là ta.”

Nói xong, bước chân của hần càng thêm dứt khoát mà gấp gáp.

Nhưng mà...

"Này Bùi Kiêu, dừng đi nhanh vậy. Phía đó là đường ra máy bay, bên này mới là lối ra kia mà. Có thấy mấy biển chỉ dẫn bằng tiếng Pháp kia không? Trên đó ghi rất rõ ràng đấy."

“H... hả?”

Dù có chút ‘khó khăn’, nhưng với sự dẫn đường của Dương Đình Thiên, hai người đã rất dễ dàng tới tổng bộ của Tổ Chức Linh Hồn Nước Pháp. Lúc này là khoảng 8 giờ tối, là lúc cuộc sống về đêm của Paris bắt đầu và không ngờ khung cảnh của Tổng Bộ Tổ Chức Linh Hồn nước Pháp lại cũng rất náo nhiệt, chỉ nhìn qua cũng thấy ít nhất hơn nghìn linh hồn đang ở đây.

Bề ngoài của Tổng Bộ Tổ Chức Linh Hồn Pháp khác hẳn với tổng bộ của Trung Quốc và Mỹ. Tổng Bộ Tổ Chức Linh Hồn Trung Quốc thì nhìn chỉ như một tòa nhà

cao tăng bình thường, rất phù hợp với thói quen ẩn mình và đơn giản của người Trung Hoa. Còn Tổng Bộ tổ chức của nước Mỹ thì lại là một: công sự dưới lòng đất. Nơi đó mang hơi hướng của một căn cứ quân sự bí mật, thiết bị an ninh tầng tầng lớp lớp, có lẽ một đội quân tấn công cũng khó lòng công phá, cũng rất đúng với đặc tính thích đảm bảo an toàn bằng khoa học kỹ thuật của người Mỹ.

Về phần Tổng Bộ Tổ Chức Linh Hồn Pháp thì... nhìn từ ngoài vào lại rất giống một cái hộp đêm.

"Không phải nhìn bề ngoài giống hộp đêm mà nó thực sự là một cái hộp đêm đấy. Trước đây, có lần đến Pháp, ta đã cùng vài đối tác đến chỗ này giải trí. Nó chính là một hộp đêm rất nổi tiếng ở Paris... Nơi này là Tổng Bộ Tổ Chức Linh Hồn Pháp thật à?" Dương Đình Thiên cầm địa chỉ của Tổng Bộ Tổ Chức Linh Hồn Pháp lấy được từ Mỹ lật qua lật lại xem cả chục lần, cuối cùng cũng phải tin rằng địa chỉ mà hai người cần đến chính là nơi này. Lần này thì cả Bùi Kiêu cũng thấy chuyện này thật quái dị. Cho dù Tổng Bộ Tổ Chức Linh Hồn Pháp có bề ngoài là một cái nhà xí thì hẳn cũng sẽ không thấy quái lạ... nhưng nó lại ở trong một cái hộp đêm thì đúng là khó mà không làm người ta cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Dù thấy khó tin nhưng hai người vẫn đi về phía hộp đêm đó. Quả nhiên, tại cửa ra vào chỗ đó có mấy tên Tự Do Linh Hồn đứng canh, có điều bọn họ đang ở trong trạng thái mà người thường không thể nhìn thấy. Khi thấy Bùi Kiêu và Dương Đình Thiên đi tới, mấy người đó cũng không có phản ứng gì đặc biệt, chỉ có một gã trong số đó tiến lại phía hai người nói: "Thang máy số 2 và số 4 đang bảo trì. Xin hãy sử dụng thang máy số 1 và số 3."

Nói xong, hẳn cũng chẳng thèm để ý tới phản ứng của bọn Bùi Kiêu, lập tức quay lại chỗ mấy người đứng canh cùng mình. Bùi Kiêu không biết tiếng Pháp nên nghe mà chẳng hiểu gì cả, hẳn quay lại hỏi Dương Đình Thiên với vẻ quái lạ: "Hắn nói gì đó? Hỏi lại lịch của chúng ta à?"

Dương Đình Thiên cười khê nói: "Làm gì có chuyện ấy. Đây cũng chẳng phải khu vực quân sự cấm gì, Tự Do Linh Hồn của bất kỳ quốc gia nào cũng có thể tự do ra vào mà. Hẳn chỉ thông báo rằng thang máy số 2 và 4 đang sửa chữa, chúng ta chỉ

có thể dùng thang máy số 1 và 3."

"... Sao ta cứ cảm thấy quái dị sao ấy nhỉ." Bùi Kiêu lắc đầu nói. Lặn tìm trong hộp đêm cả nửa ngày, cuối cùng hai người cũng tìm thấy thang máy trong một góc khuất. Mà cửa của cả bốn chiếc thang máy đều không thể mở được nên nếu không phải linh hồn thì không thể đi vào để sử dụng... Nhưng chính như vậy lại làm cho hai người không thể nào hiểu nổi: nếu đã che giấu phiền phức như vậy thì sao không để linh hồn đi xuyên xuống dưới đất luôn đi. Vậy thì chẳng phải sẽ đến thẳng được tổng bộ hay sao?

"Tư duy của người Pháp quả là khó mà hiểu được..." Bùi Kiêu vừa day day huyết thái dương vừa nói.

Bỏ qua đoạn lảm nhảm này. Tiếp đó, sau khi hai người đã vào được Tổng Bộ Tổ Chức Linh Hồn Pháp, điều đầu tiên họ nhận thấy là nơi này được xếp đặt rất giống với tổng bộ ở Trung Quốc và Mỹ. Mấy tầng đầu tiên cũng là nơi ban bố nhiệm vụ cho Tự Do Linh Hồn, càng càng sâu thì độ khó của nhiệm vụ càng cao. Ở những tầng sâu đó, trong đám linh hồn cũng đôi khi xuất hiện Tránh Thoát Giả và linh hồn ở đây hầu như cũng đều sở hữu Thiên Sinh Vũ Khí.

Mục tiêu của hai người Bùi Kiêu rất đơn giản, chính là đi tìm một linh hồn đặc thù tên là Rena, có năng lực đặc thù 'Đôi Mắt Của Thần'. Đó là năng lực có thể nhìn thấy được sự tồn tại của quỷ quái trong một phạm vi lớn, đồng thời còn rất nhạy cảm với Thiên Sinh Vũ Khí: nếu trong khoảng thời gian một tháng gần đây, một ai đó đã từng chạm vào một món Thiên Sinh Vũ Khí, thì năng lực này có thể cảm nhận được mùi của Thiên Sinh Vũ Khí đó trên cơ thể người này, rồi từ mùi đó tìm được vị trí của món Thiên Sinh Vũ Khí kia.

Có thể nói rằng loại năng lực như vậy đã là vô cùng quý giá và mạnh mẽ. Tuy còn chưa thể sánh được với năng lực mạnh nhất như Valkyrie của Bùi Kiêu, nhưng cũng đã đủ để trở thành một trong những loại nhân tài mà các quốc gia mong muốn có được nhất. Chỉ cần có một linh hồn như vậy canh gác trong tổng bộ thì tổ chức linh hồn đã không thể bị quỷ quái đánh lén, hơn nữa khi tiến vào ảo giới cũng sẽ có rất nhiều mặt thuận lợi. Ví dụ như có thể nhanh chóng tìm được quỷ quái Chân Ma

cấp đơn độc hoặc quý quái Nhập Ma cấp đỉnh cao. Vậy nên, có thể nói rằng người có năng lực như vậy gần như chính là trung tâm của một đoàn đội.

Đương nhiên, nếu tên năng lực đã là ‘mắt’ thì thực lực sẽ không thể nào mạnh được. Vậy nên trong một đoàn đội, những người này luôn được rất nhiều Tự Do Linh Hồn, thậm chí cả Tránh Thoát Giả bảo vệ, kỹ càng đúng như người ta bảo vệ đôi mắt của chính mình vậy. Mà việc Bùi Kiêu và Dương Đình Thiên cần làm là đi tìm người có năng lực này, hơn nữa còn muốn nhờ cô ấy trợ giúp mình.

“Việc này không hề dễ đâu.”

Bùi Kiêu và Dương Đình Thiên đã ngồi trong một gian phòng rất giống phòng thẩm vấn hơn mười phút. Sau khi bọn hắn đến nơi tiếp tân của Tổng Bộ Tổ Chức Linh Hồn Pháp và nói rằng mình muốn tìm Rena thì liền bị nhân viên ở đây dẫn tới căn phòng giống như phòng thẩm vấn này. Mà còn làm cho người ta thấy khó chịu hơn nữa là vách tường của căn phòng này lại làm bằng Hợp Kim Siêu Điện Từ. Đối đãi thế này đúng là chẳng khác gì coi hai người như những phần tử nguy hiểm hay tội phạm.

Nhưng dù sao thì làm như vậy có vẻ cũng là điều hợp lý, vì cô gái tên Rena này chính là một nhân vật rất quan trọng với Tổ Chức Linh Hồn Pháp. Cả thế giới cũng chỉ có hai người có được năng lực đặc thù Đôi Mắt Của Thần, số lượng chỉ nhiều hơn người có năng lực Valkyrie trước kia mà thôi, đến giờ có thêm Bùi Kiêu thì số lượng người sở hữu hai loại năng lực này mới ngang bằng nhau. Có thể nói rằng đây chính là năng lực đặc thù quý hiếm hàng đầu. Vậy nên Tổ Chức Linh Hồn Pháp cẩn thận như vậy cũng không phải là chuyện quá đáng gì.

Hai người cũng không phải chờ lâu, chỉ một lát sau đã có ba người đàn ông gồm hai người sống và một linh hồn đi vào phòng. Bọn họ vừa đi vào thì trước hết là nhìn nhìn Bùi Kiêu, sau đó mới liếc thoáng qua Dương Đình Thiên một chút. Tiếp theo, linh hồn kia bỗng nhiên đi tới, đập ‘rầm’ xuống mặt bàn một chồng tài liệu cao ngất, sau đó hắn mới nhìn về phía Bùi Kiêu nói: “Xin chào, tôi là Lauren, Cao Đẳng Tránh Thoát Giả thứ năm và cũng là đoàn trưởng của Tổ Chức Linh Hồn Pháp. Anh chắc hẳn là Bùi Kiêu, Cao Đẳng Tránh Thoát Giả thứ chín?” Hắn nói

bằng tiếng Anh rất rõ ràng lưu loát nên Bùi Kiều cũng có thể nghe hiểu được.

Bùi Kiều gật đầu nói: “Tôi chính là Bùi Kiều. Chúng tôi muốn gặp Rena, làm phiền các anh sắp xếp một chút. Sẽ không tốn nhiều thời gian đâu, chỉ muốn nhờ cô ấy giúp xác nhận một vấn đề thôi...”

Rầm!

Lauren chột vồ mạnh xuống bàn rồi nói lớn: “Đừng có dùng cái loại giọng điệu ra lệnh đó với tao. Mày tưởng rằng mình là Cung Diệp Vũ à? Mà dù là Cung Diệp Vũ thì tao cũng chẳng sợ đâu. Thế nên đừng có cáo mượn oai hùm với tao. Tưởng rằng có cái danh Cao Đẳng Tránh Thoát Giả thứ chín và thành viên của Tổ Chức Linh Hồn Trung Quốc thì có thể dùng giọng điệu ra lệnh đó với người khác sao?”

Bùi Kiều lập tức bắt đầu cảm thấy... khổ não. Hắn đã biết cái vẻ thù địch này là gì rồi. Có lẽ là trước kia, Cung Diệp Vũ đã gây ra chuyện gì đó cho người này hoặc cho Tổ Chức Linh Hồn Pháp. Người ta không làm gì được Cung Diệp Vũ nên chỉ biết trút giận lên một gã Trung Quốc khác là Bùi Kiều đây mà. Thật đúng là oan uổng rồi.

“Tôi không có mục đích nào khác, chỉ muốn nhờ Rena làm giúp một việc mà thôi. Mà đương nhiên là sẽ không bắt cô ấy làm không công, chúng tôi sẽ làm một giúp cô ấy một việc để trả công cho sự trợ giúp lần này.” Bùi Kiều lựa chọn từ ngữ một chút rồi mới lên tiếng.

Lauren lại cười khẩy một tiếng: “Mày có thể làm được gì? Hay là lại làm con gà con nấp dưới cánh của Kẻ Đứng Đầu? Đúng không hả tay mơ thứ chín mới chết có nửa năm?”

Vẻ mỉm cười trên mặt Bùi Kiều dần trở nên lạnh lẽo. Hắn không đáp lại mà chỉ dùng đầu ngón tay gõ xuống bàn từng nhịp một đều đều. Một lúc lâu sau mới nói: “Ta không quan tâm giữa ngươi và Cung Diệp Vũ có ân oán gì, nhưng việc của ta thì không liên quan gì tới việc đó. Vậy nên ngươi đừng nên xử trí theo cảm tính để rồi chuốc lấy chuyện gì ngoài ý muốn. Ta không tới đây để gây sự, chỉ muốn tìm gặp Rena mà thôi. Xin hãy chú ý tới lời nói của ngươi, ngươi đang gây hấn với ta

đó.”

Lauren đầu tiên là sững sờ, sau đó chợt cười phá lên: “ Khiêu khích mày thì sao nào? Thăng ngu x này. Đừng tưởng cả thế giới đều sợ cái gã Kẻ Đứng Đầu của bọn mày. Chúng mày cùng lắm cũng chỉ làm vương làm tướng trong nước mày thôi. Có biết Châu Âu bọn tao có tới hai cường giả Chân Ma cấp không hả? Chỉ một mình mày tới đây mà còn dám kiêu ngạo vậy à! Ha ha...”

Lauren nói tới đó rồi cũng không thêm để ý tới phản ứng của hai người Bùi Kiêu mà lật giở chồng tài liệu trước mặt rồi nói: “Theo tin tình báo mà bọn tao thu được, mày mới tham chiến tại ảo giới Nam Bắc Chiến Trường của nước Mỹ và giờ giới linh hồn nước Mỹ đang trong thời gian phong tỏa bảy ngày nên tin tức của bọn tao đã bị gián đoạn. Nhưng tại sao mày lại có thể xuất hiện tại Pháp? Nói ra hết đi rồi sau đó bọn tao có thể cân nhắc một chút...”

Nhưng hắn còn chưa nói xong thì trước mặt đã tối sầm. Một lực kéo rất mạnh tác động lên cổ áo của hắn, rồi ‘rầm’ một tiếng, đập cả khuôn mặt hắn xuống mặt bàn, đè dí xuyên qua cả chồng tài liệu... Lại nói, nước Pháp này cũng thật xa xỉ, cả cái bàn này cũng được làm bằng hợp kim Siêu Điện Từ, vậy nên linh hồn thể có thể cảm nhận được rõ ràng sự tồn tại của nó.

Bùi Kiêu đè chặt đầu Lauren trên mặt bàn rồi mới nói như thể gằn từng chữ một: “Tao không có thời gian để chơi trò đoán chữ với mày ở đây, cũng không có thời gian để quan tâm tới tranh chấp của mày với Cung Diệp Vũ. Muốn báo thù thì mày tự con mẹ nó đi tìm hắn mà báo thù, đừng có ở chỗ này ra uy ra quyền. Lão tử chỉ hỏi mày một lần cuối cùng: Rena đang ở đâu?”

Gã Lauren này bị Bùi Kiêu đè chặt mặt xuống bàn mà không tài nào giãy giụa ra nổi. Mà hắn dù sao cũng là một Cao Đẳng Tránh Thoát Giả dày dặn kinh nghiệm chiến trường, nên lập tức đoán ra được người trước mặt này thực lực hơn xa hắn. Tuy không biết là hơn về chất lượng hay số lượng chấp niệm nhưng tóm lại là mạnh hơn hắn nhiều. Vậy nên hắn cũng nhanh chóng dừng việc giãy giụa của mình lại, rồi không ngờ lại trả lời rất bình tĩnh: “Mày có biết mình đang làm gì không? Đánh lén tao trong tổng bộ của chính nước tao đấy. Thế này thì dù là Cung Diệp Vũ cũng

đừng mong cứu được mày nhé. Tao không giam mày lại nửa năm trở lên là không được rồi!”

Bùi Kiều chỉ khẽ nhú mày, sau đó ánh sáng lóe lên trong mắt, Anh Dũng Súng lập tức đã xuất hiện trong tay. Hắn dí mũi súng vào đầu Lauren rồi nói: “Tao biết Cao Đăng Tránh Thoát Giả như mày rất khó chết, mà tao vốn cũng không có ý định giết mày. Giờ tao cho mày thêm một cơ hội nữa. Rena đang ở đâu?”

Lauren nhìn thấy lưỡi dao của Anh Dũng Súng nhưng lại bật cười ha hả: “Có gan thì chém...”

Còn chưa dứt lời thì một tia sáng trắng đã lóe lên. Đầu của Lauren đã bị lưỡi dao của Anh Dũng Súng cắt phăng. Mà không chỉ có đầu hắn, cả cái bàn làm bằng hợp kim Siêu Điện Từ bên dưới cũng đã bị chặt làm đôi.

Bùi Kiều ném Lauren sang một bên như ném một cái túi rác, không để ý xem tên đó đã chết hay chưa mà quay sang nhìn hai người sống kia: “Rena đang ở đâu...”

“Đừng ép ta phải tiêu diệt tổ chức linh hồn của nước các người.”

Chú thích: 1. Dương mi kiếm xuất sao: nhượng mày, rút kiếm, là một câu thành ngữ của TQ, ý nghĩa khá rộng, chỉ hành động quyết đoán, không chần chừ, cũng có thể hiểu là không thích cãi lý, chỉ thích động tay chân (nghe khá là trẻ trâu ^^)

TỬ VONG KHAI ĐOAN

Zhttty
www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 10+2: Nhường Mày, Rút Kiếm! (2)

Hai gã người sống đều mặc vest đen, đeo kính râm cũng màu đen, bộ dạng nhìn y như mấy tay đặc vụ bước ra từ bộ phim Men in Black. Tuy vậy, có thể thấy là tổ chức tâm lý của bọn họ cũng vô cùng tốt, dù sao thì người sống mà có thể làm việc cho tổ chức linh hồn thì đều không phải kẻ tầm thường. Bọn họ đều biết rất rõ sự lợi hại linh hồn, nhất là những linh hồn sở hữu Thiên Sinh Vũ Khí thì sự lợi hại càng kinh khủng hơn xa sự tưởng tượng của người thường. Vậy nên hai người này cũng không hề có ý định rút súng ra, tuy thực ra bọn họ đều có đạn Siêu Điện Từ trong người.

Một người trong số đó nói: “Anh có biết mình đang làm gì không? Đánh lén lãnh đạo của Tổ Chức Linh Hồn Pháp ngay tại tổng bộ của chính chúng tôi! Sự việc này sẽ gây ra tranh chấp quốc tế đó. Tốt nhất là anh hạ vũ khí xuống ngay lập tức. Chúng tôi...” Bùi Kiều chẳng thèm quan tâm đến lý lẽ của hắn, vung tay chém tới một đao. Một tiếng ‘xẹt’ vang lên, đầu của tên kia đã bay lên cả vài mét. Lập tức, một cột máu tươi phun lên, chạm tới cả trần căn phòng, nhuộm nơi đó thành một căn phòng lấm tẩm điểm đỏ.

Chém xong một đao, Bùi Kiều lại đưa Anh Dũng Súng lên, nhắm vào gã người sống còn lại rồi nói: “Rena đang ở đâu? Câu này ta đã hỏi hơn một lần rồi đấy.”

Lúc này, gã người sống kia còn đang kinh sợ tới trợn ngược mắt. Tuy Bùi Kiều vừa mới chém đầu Lauren, nhưng Lauren là một Cao Đẳng Tránh Thoát Giả, chém đầu như vậy cũng chưa làm hắn tiêu tán được. Thế nên bọn họ mới không quá để ý tới sự uy hiếp của Bùi Kiều, cho rằng hắn cùng lắm cũng chỉ đang to mồm la lối om sòm mà thôi. Nhưng ai ngờ Bùi Kiều lại lập tức giết chết một người sống... Đó không phải là linh hồn, mà là một người sống thật sự bị chặt đầu, chặt đi rồi thì

không thể nào mọc ra cái khác được! Đến lúc này thì gã người sống kia mới biết rằng không phải Bùi Kiêu đang cố la lối om sòm, mà hắn đã hóa điên thật rồi...

“Trong phòng sinh hoạt của tầng bốn, khu A. Người sẽ không trốn thoát được đâu...” Gã người sống này cũng không dám kiên trì nói hạ vũ khí gì đó nữa. Người ngoại quốc thường thường đều rất hiểu tình hình, khi gặp phải hoàn cảnh nguy hiểm đến tính mạng thì họ sẽ không tiếp tục ngoan cố. Thậm chí quy định quân đội của nhiều quốc gia còn ghi rõ rằng khi không có hy vọng thắng lợi thì được phép đầu hàng. Điều đó đúng là trái ngược với các nước Á Châu.

Bùi Kiêu cũng không tiếp tục làm khó dễ tên người sống này. Hắn hạ súng xuống rồi cười khẩy: “Ai nói là ta muốn chạy? Nói chuyện tử tế thì các người lại không muốn nghe, đến lúc ta phô bày ra thực lực mới tỏ ra biết điều. Chẳng lẽ thực sự tưởng rằng ta là quả hồng mềm, ai muốn nắn, muốn bóp thế nào cũng được hay sao?” Sau khi nói xong những lời này thì Bùi Kiêu cũng không nhìn lại gã người sống kia nữa mà ngẩng đầu, nhìn vào camera giám sát ở góc tường cười lạnh lẽo, sau đó mới mở cửa phòng đi thẳng ra ngoài.

Dương Đình Thiên cũng đi theo sau nhưng chẳng nói câu nào, chỉ lẳng lặng lấy ra thanh Thiên Sinh Vũ Khí trường thương và đồng thời cũng móc ra một ít gạo chấp niệm từ trong ngực áo. Sau đó, cây Thiên Sinh Vũ Khí trường thương đã được phủ lên một lớp ánh sáng màu trắng bạc. Hắn đã dùng hành động trực tiếp để tỏ rõ lập trường của mình: Bùi Kiêu muốn chiến, hắn theo tới!

Phòng thẩm vấn kia cũng ở ngay tầng bốn nên hai người cũng chẳng phải đi quá xa thì đã tìm được phòng sinh hoạt của khu A. Và giờ khắc này thì cả tổng bộ của tổ chức linh hồn nước Pháp đã rơi vào hỗn loạn. Tiếng còi báo động chói tai đồng thời vang lên ở khắp mọi nơi, linh hồn và người sống đều cầm vũ khí của mình chui ra từ khắp các phòng. Đến khi hai người Bùi Kiêu tới được phòng sinh hoạt tại khu A, thì trong đại sảnh của nơi đó đã đứng chật ních hơn năm mươi tên Tự Do Linh Hồn, lại còn có vài chục gã người sống cầm súng chĩa về phía lối vào. Sau lưng đám người này chính là linh hồn đặc thù có năng lực Đôi Mắt Của Thần mà nước Pháp coi như quốc bảo. Đó là linh hồn của một thiếu nữ, tuổi nhìn như khoảng hai mươi, có mái tóc màu hạt dẻ thật dài nhưng đôi mắt thì khép chặt,

không biết nguyên nhân của việc đó là do năng lực của cô hay cô bẩm sinh đã bị mù.

Bùi Kiều đi vào đại sảnh rồi nhìn thoáng qua đội hình trước mặt xem. Hắn không nói gì mà chỉ lạnh lùng cười một tiếng, sau đó nhắc Anh Dũng Súng lên rồi đi thẳng về phía trước. Thời gian chậm chậm trôi qua, họng súng của Anh Dũng Súng cũng dần dần xuất hiện những tia chớp nổ vang liên tục, cứ như thể khẩu súng này vốn được tạo thành từ lôi điện vậy.

Mắt thấy Bùi Kiều và Dương Đình Thiên càng ngày càng đến gần đám người thì một gã người sống tầm tuổi trung niên trong số đó bỗng cất cao giọng hô lên: “Cao Đăng Trách Thoát Giả thứ chín! Chúng tôi nghi ngờ anh đã sa đọa. Căn cứ theo Công Ước Quốc Tế thứ bảy về linh hồn, chúng tôi sẽ bắt giữ anh! Anh có quyền nói, nhưng mọi điều anh nói đều có thể được sử dụng làm bằng chứng chống lại anh. Lúc này, anh phải hạ vũ khí ngay lập tức, hợp tác để chúng tôi bắt giữ. Nếu không, chúng tôi sẽ tiến hành xử tử ngay tại chỗ!”

Dương Đình Thiên nghe nói vậy thì lập tức đi tới sau lưng Bùi Kiều, nhanh chóng phiên dịch lại đoạn vừa rồi cho hắn nghe.

Bùi Kiều thoáng sững sờ rồi chợt bật cười ha ha: “Ý người nói là: các người có quyền sai bừa hai con mèo, ba con chó đến để gây khó dễ và nhục mạ ta, bắt ta phải ngoan ngoãn nghe lời, đợi ở đó, còn bắt ta phải khai thật kỹ càng những chuyện xảy ra tại Mỹ cho các người nghe. Nếu ta không nghe lời hoặc hơi phản kháng thì các người sẽ phán định rằng ta đã sa đọa, sẽ xử tử ta... Ý là vậy phải không?”

Gã trung niên kia rõ ràng có thể nghe hiểu tiếng Anh, nhưng chẳng hiểu hắn nghĩ như thế nào mà vẫn cứ một mực trả lời lại bằng tiếng Pháp: “Nhưng anh đã giết người trước! Chẳng những đã tấn công người lãnh đạo tổ chức linh hồn của chúng tôi, mà còn tấn công nhân viên người sống! Là linh hồn mà lại giết người sống là trái với Công Ước Linh Hồn Thế Giới! Chúng tôi có quyền nghi ngờ anh đã sa đọa!”

Dương Đình Thiên lại phiên dịch tiếp những lời vừa rồi cho Bùi Kiều. Bùi Kiều nghe xong thì nhúu mày rồi nói: “Nói cách khác, chỉ cần căn cứ vào Công Ước Linh

Hồn Thế Giới là có quyền nghi ngờ người khác là Kẻ Sa Đọa, sau đó có thể tước vũ khí và có quyền giam giữ đối phương phải không? Và nếu như đối phương không tuân thì có thể... trực tiếp giết chết?”

Người nọ cũng không chần chừ, lập tức mở miệng đáp lại vẫn bằng tiếng Pháp: “Không sai. Đó chính là Công Ước...”

“Công cái con mẹ mày!”

Bùi Kiều nghe được mấy từ tiếng Pháp công ước gì đó thì cũng hiểu mà không cần phiên dịch. Hắn gào luôn lên bằng tiếng Trung, đồng thời dưới chân cũng lóe lên ánh chớp, chỉ nháy mắt sau đã nhảy vào trong đám Tự Do Linh Hồn đứng hàng đầu, giơ tay chém xuống. Mấy tên Tự Do Linh Hồn đứng hàng đầu lập tức bị chém làm hai đoạn. Những Tự Do Linh Hồn bình thường này đâu thể so được với Tránh Thoát Giả, bị chém làm hai đoạn thì hoàn toàn tiêu tán ngay lập tức, biến thành một đám năng lượng tiêu chuẩn.

Không ai có thể ngờ rằng tốc độ của Bùi Kiều lại có thể nhanh đến như vậy, chỉ lóe lên một cái đã vượt qua khoảng cách hơn trăm mét, từ phía xa nhảy ngay tới bên cạnh. Mà hắn lại còn có thể dứt khoát đến thế, vung tay một cái đã đánh tan ba gã ba gã Tự Do Linh Hồn, không có một chút do dự nào. Đám người xung quanh cũng chỉ sững sờ trong giây lát. Vài tên Tự Do Linh Hồn ở gần nhất rống lên một tiếng rồi chĩa Thiên Sinh Vũ Khí của mình về phía Bùi Kiều.

Mặc dù Bùi Kiều mới chết được hơn nửa năm, nhưng bốn tháng đầu tiên trong đó đã phải giằng giụa sinh tồn trong Địa Ngục. Sau khi trở về dương gian lại liên tục gặp phải các trận biến động lớn trong ảo giới. Cho đến sau trận chiến với Ác Ma trong Nam Bắc Chiến Trường, thì có thể nói rằng: trừ ba cường giả Chân Ma cấp, chỉ còn rất ít Tránh Thoát Giả và Tự Do Linh Hồn có kinh nghiệm chiến đấu so được với hắn. Nhất là loại Tự Do Linh Hồn được các nước nuôi dưỡng, bình thường chỉ đi làm loại nhiệm vụ như phòng ngự và đánh đuổi vài con tiểu quỷ đi lang thang một mình thì lại càng không thể sánh nổi. Vậy nên đám này không tạo cho hắn được một chút uy hiếp nào cả!

Bùi Kiều thậm chí còn lười để ý đến những kẻ đó. Dưới chân hắn lại lóe lên ánh

chớp, rồi chỉ nghe được mấy tiếng nổ ‘đùng đùng’ vang lên thì hắn đã nhảy vào giữa đám Tự Do Linh Hồn rồi xông về phía tên quan chức trung niên kia.

Lại mất thêm không tới một giây, hắn đã đánh văng và vượt qua ít nhất hai người nữa. Sau đó, vọt thẳng tới trước mặt tên quan chức trung niên kia, chẳng thèm nói một lời, lập tức đưa tay tóm lấy cổ tên kia rồi nhấc thẳng lên.

“Người... người dám giết ta à? Có biết ta là ai không? Người dám giết ta thì ngay cả Cung Diệp Vũ cũng không che chở nổi cho người! Lính đánh thuê toàn thế giới sẽ đều đuổi giết người!” Tên trung niên này cũng đã bị dọa cho toàn thân run lẩy bẩy. Thế nhưng hắn cũng rất kiên cường, cái cổ rõ ràng đang bị kẹp chặt mà vẫn có thể gào tướng lên được.

“Chát!” Bùi Kiêu cho tên này một cái bạt tai thật mạnh. Lúc này, hắn đang thiêu đốt Năng Lượng Tiêu Chuẩn nên có thể chạm được vào người sống. Cái bạt tai này cũng thật mạnh, tiếng ‘chát’ âm vang cả đại sảnh, sau đó thì nửa khuôn mặt của gã trung niên đã sưng phù lên, hàm răng trong miệng không biết đã ít đi bao nhiêu chiếc.

“Có muốn hét nữa không?” Bùi Kiêu nhìn thẳng vào mắt của gã trung niên rồi gằn từng chữ một nói.

Lúc này, cả đám Tự Do Linh Hồn lẫn quan chức người sống xung quanh đều không dám nhúc nhích một chút nào. Xem ra gã quan chức trung niên đang bị Bùi Kiêu kẹp cổ hiển nhiên là một người có địa vị không tầm thường, thậm chí còn là một nhân vật rất quan trọng của giới chính trị nước Pháp. Và lúc này thì hắn đang bị Bùi Kiêu tóm cổ nhấc lên giữa không trung như thể người ta nhấc con gà con vậy. Người xung quanh sợ Bùi Kiêu nổi nóng rồi giết chết gã quan chức này, thế nên cả đám đều không dám tiến lên dù chỉ một bước. Cả đại sảnh lập tức trở nên yên lặng.

Trong mắt gã trung niên quan chức hiện đầy vẻ tàn ác, thù hận. Hắn há to miệng như thể muốn gào lên, nhưng cuối cùng vẫn không thể không ‘lễ phép’ nói: “Người có biết ta là ai không? Người dám đối xử với ta như vậy thì cũng chính là người đang khiêu khích chính phủ nước Pháp đó!”

Nhưng Bùi Kiêu lại chỉ cười hắc hắc rồi nói: "Người là người, chính phủ nước Pháp là chính phủ nước Pháp. Đừng có con mẹ nó* ở đó mà lẫn lộn mấy thứ đó với nhau. Ta cũng sẽ không giết người nên tốt nhất là người cũng đừng có giờ trò. Ta đã nói ngay từ đầu rồi: ta chỉ muốn nhờ Rena giúp đỡ một chút. Ta thậm chí còn muốn cảm tạ sự trợ giúp của cô ấy, có cơ hội thì sẽ báo đáp thật tốt. Đáng tiếc là các người đều nghe mà không hiểu vấn đề, lại chỉ biết chăm chăm mang nỗi oán hận với Cung Diệp Vũ ra để đối đãi với ta. Chẳng qua là cảm thấy ta không có thực lực như Cung Diệp Vũ, nên chắc hẳn cũng không có kiểu tính tình ‘coi trời bằng vung’ như hẳn. Thế nên mới cảm thấy có thể tùy ý nắn bóp ta đúng không?”

Vừa nói, Bùi Kiêu vừa nhẹ nhàng thả tên quan chức này xuống đất, sau đó lại vừa mỉm cười vừa sửa lại cổ áo bị nhàu nát của hẳn. Thế nhưng, khi tên quan chức trung niên kia còn chưa kịp có biểu lộ gì thì một tiếng ‘chát’ vang lên, lại một bạt tai trời giáng vào má bên kia, đánh văng hẳn ra xa hơn mấy mét, lại bay mất thêm mấy cái răng...

“VẬY mà người còn con mẹ nó dám dùng mấy lời buồn nôn kia để hù ta. Đừng tưởng ta không biết người âm mưu gì. Chẳng qua là muốn lợi dụng ta để chèn ép giới linh hồn Trung Quốc và Cung Diệp Vũ mà thôi. Nhưng mà thật đáng tiếc. Ta chính là ta, mà ta lại không phải là ta. Làm sao có thể để các người lợi dụng được?” Bùi Kiêu lại cười hắc hắc, rồi cũng không thèm để ý tới phản ứng của gã trung niên kia mà cất bước, đi tới trước mặt thiếu nữ nhắm mắt.

TỬ VONG KHAI ĐOAN

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 10+3: Nhường Mày, Rút Kiếm! (3)

Quanh người thiếu nữ này còn có vài tên nhân viên, bọn họ lập tức xông lên chặn trước mặt cô rồi đưa súng lên nhắm vào Bùi Kiều. Bùi Kiều khẽ nhú mày, đang định nhắc súng lên tiêu diệt mấy tên này thì không ngờ thiếu nữ nhắm mắt ở đằng sau kia lại bước lên rồi đẩy bọn họ sang một bên. Cô cất lời với một giọng nói mang tới cho người nghe cảm giác trống rỗng rất kỳ lạ, như thể tiếng nói đó được vọng tới từ một chân trời xa xôi nào đó. Cô nói: “Các anh không phải là đối thủ của hần, đừng làm chuyện tự sát... Hơn nữa, hần cũng không phải là Kẻ Sa Đọa. Trên người hần không có ‘mùi’ của Kẻ Sa Đọa.” Bùi Kiều thấy vậy thì cũng hạ súng xuống: “Tiểu thư Rena đó ư? Thật là có lỗi khi phải để cô gặp mặt trong tình huống như thế này. Tôi rất chân thành xin cô giúp đỡ, nhưng không ngờ cái đám rác rưởi, giòi bọ này lại cứ quấy rầy mãi. Thế nhưng lời tôi hứa lúc trước vẫn giữ nguyên hiệu lực: xin cô giúp đỡ tôi một lần, sau này tôi cũng sẽ dốc hết sức để giúp lại cô một lần. Xin thề không nuốt lời!”

Sắc mặt của Rena chẳng thể hiện sự giận giữ, mà cũng chẳng có vẻ vui mừng. Cô chỉ trả lời với giọng bình thản đều đều: “Vậy thì giết những người này ít thôi là được. Như vậy mới là thật sự báo đáp tôi... Nói đi, anh muốn tôi làm gì? Không phải là muốn tôi đi theo đoàn đội của anh tiến vào ảo giới để tìm một con quỷ quái Chân Ma cấp nào đó đấy chứ?” Tuy biểu cảm của cô rất nhạt nhưng vẫn không tự chủ được mà làm lộ ra vẻ trào phúng trong giọng nói của mình.

Bùi Kiều khẽ lắc đầu, nói: "Không phải. Tôi chỉ hi vọng cô giúp tôi tìm ra hung thủ... sát hại một người bạn của tôi. Tuổi của cô ấy có lẽ cũng khoảng như cô... Tôi đã tặng cho cô ấy một thanh Thiên Sinh Vũ Khí, nhưng khi tôi trở về từ ảo giới thì nghe tin cô ấy và cả nhà đã bị giết cả. Tôi không tin chuyện đó do quỷ quái gây ra nên đã điều tra một hồi. Cuối cùng cũng đã phát hiện ra kẻ có khả năng là hung thủ

nhất, nhưng tôi lại không có chứng cứ rõ ràng và cũng không tìm được bọn chúng. Vậy nên tôi mới tới đây xin cô trợ giúp. Xin cô hãy giúp tôi tìm được ‘mùi’ của thanh Thiên Sinh Vũ Khí kia.”

Biểu cảm lạnh nhạt của Rena lúc này mới có sự thay đổi. Cô mở đôi mắt của mình ra, thế nhưng mắt của cô lại không hề có tròng mắt, ở vị trí đáng ra là tròng mắt lại chỉ có một màu trắng xám, nhìn qua đúng là hơi đáng sợ. Dung mạo của cô vốn chỉ rất bình thường, giờ lại phối hợp thêm đôi mắt này thì xem ra cô đúng là có tố chất đóng vai nữ quỷ trong phim kinh dị đấy.

Cô cũng chỉ nhìn thoáng qua Bùi Kiều rồi nhắm mắt lại lần nữa: “Thật xin lỗi, tôi sinh ra đã bị mù nên khi trở thành linh hồn rồi cũng vẫn bị mù... Anh có thể đưa tay cho tôi được không? Tôi cần phải cảm nhận được những thanh Thiên Sinh Vũ Khí mà anh đã từng chạm vào.”

Bùi Kiều khẽ gật đầu rồi lập tức đưa tay về phía Rena. Sau khi Rena nắm chặt lấy tay hắn thì trên người bắt đầu tỏa ra ánh sáng màu xanh lá nhàn nhạt. Chỉ sau vài giây, vẻ mặt của cô chợt biến đổi rất mạnh, có điều là ngay sau đó thì đã bình tĩnh trở lại: “Đó là món Thiên Sinh Vũ Khí nào?... Trong vòng một tháng gần đây, anh đã tiếp xúc với quá nhiều Thiên Sinh Vũ Khí. Tôi không biết món chúng ta đang nói tới cụ thể là cái nào.”

Toàn bộ người xung quanh đều đồng loạt choáng váng. Cho dù là người sống hay là Tự Do Linh Hồn thì người ở đây cũng đều biết Thiên Sinh Vũ Khí quý giá tới mức nào. Lời Rena vừa nói đã cho thấy thực lực của Bùi Kiều hoặc là thể lực của hắn là thứ mà bọn họ tuyệt đối không thể dấy vào được. Bởi vì trong vòng một tháng mà có thể tiếp xúc với số lượng rất lớn Thiên Sinh Vũ Khí, thì trừ người giữ kho Thiên Sinh Vũ Khí, cũng chỉ còn những đội trưởng của những đoàn đội cực mạnh hoặc là thành viên đầu não của một tổ chức linh hồn mà thôi. Mà bộ dạng của Bùi Kiều thì nhìn kiểu nào cũng không thấy giống một gã giữ kho. Nên nói cách khác... những lời vừa rồi đã âm thầm nói lên thực lực hoặc thể lực to lớn của Bùi Kiều.

Bùi Kiều lại chẳng để ý tới phản ứng của người xung quanh, hắn vội nói: “Là

một thanh loan đao, Thiên Sinh Vũ Khí bình thường cấp Nhập Ma, dung lượng ước chừng khoảng...” Còn chưa nói xong thì không ngờ Rena đã buông tay hẳn ra.

Rena gật đầu nói: “Ừ, tôi xác nhận được ‘mùi’ của thanh loan đao đó rồi. Anh đưa những kẻ bị tình nghi đó đến trước mặt thì tôi có thể làm chứng được. Có điều là phải tìm được bọn chúng trước khi hết một tháng từ khi bọn chúng tiếp xúc với món Thiên Sinh Vũ Khí đó. Nếu không thì tôi cũng không thể giúp gì được cho anh.”

Bùi Kiều lập tức cười nói: “Không cần đến một tháng. Những kẻ đó lúc này đang có mặt tại nước Pháp nên chúng tôi sẽ đi tìm bọn chúng ngay. Vậy nên tôi muốn nhờ cô tìm giúp vị trí của bọn chúng luôn được không?”

Rena thoáng sững sốt, rồi chỉ chốc lát sau, cô mím môi nói: “Những người đó... là thành viên Tổ Chức Linh Hồn Nước Pháp của chúng tôi sao?”

Bùi Kiều lại vội nói: “ Không phải là thành viên của tổ chức linh hồn. Bọn chúng là một đám lính đánh thuê. Vậy nên tôi mới nói bọn chúng là những kẻ tình nghi số một. Do đó cô không cần sợ tôi sẽ làm gì bất lợi cho Tổ Chức Linh Hồn Nước Pháp. Tôi cũng đâu có định đến đây trêu chọc bọn họ, là tại bọn họ ‘ỷ thế hiếp người’, muốn bắt nạt tôi nên tôi không thể không ra tay đó thôi.”

Lúc này thì Rena mới có thể thở phào một hơi. Cô nói với vẻ buồn phiền: “Nhưng ai mà ngờ được rằng anh đã bước vào... Ài! Không thể ngăn cản được anh. Cũng chỉ tại bọn họ không biết mà thôi. Tôi xin anh hãy tha thứ cho lỗi lầm của bọn họ. Tôi cũng không cần lời hứa của anh đâu, chỉ xin anh làm việc đó mà thôi.”

Bùi Kiều thở dài một tiếng, rồi nghiêm túc trả lời: "Vậy là cô đã biết rồi? Thế thì chắc hẳn cô cũng hiểu được một lời hứa của tôi có giá trị thế nào chứ? Đó chính là lời hứa mà một khi đã chấp nhận thì sẽ không bao giờ vi phạm đấy. Đến thời khắc quan trọng, nó sẽ đủ để cứu mạng cô, hoặc thậm chí là cả nhà của cô. Chỉ vì đám cặn bã này... có đáng không?"

Rena gật đầu thật dứt khoát. Lúc này, ở dung mạo tâm thường của cô bỗng chốc như tỏa ra ánh hào quang thánh khiết. Cô nói: “Đáng lắm! Bởi vì, tôi yêu Tổ quốc

tôi! Cũng giống như anh vậy.”

“Hiểu rồi! Tôi đồng ý với cô. Chỉ cần bọn họ không tiếp tục ngăn cản và uy hiếp tôi, thì tôi cũng sẽ không ra tay với bọn họ nữa...” Bùi Kiều thở dài rồi nói tiếp: “Và lời hứa kia vẫn sẽ có hiệu lực như trước. Hãy quý trọng lời hứa đó. Đến lúc cần thì hãy nói cho tôi biết, cho dù là lên trời, xuống biển thì nhất định tôi cũng sẽ cho hoàn thành nó cho cô.” Nói xong, hần lại thở dài cảm thán một chút, nhưng rồi cũng không nói thêm câu nào nữa.

Trên khuôn mặt của Rena đã hiện lên vẻ quá đỗi vui mừng. Cô cũng không nói gì thêm, nhưng ánh sáng màu xanh trên người thì bỗng bùng lên rực rỡ. Mãi một lúc lâu sau thì ánh sáng màu xanh phát ra từ người cô mới biến mất, mà cơ thể cô cũng run rẩy mạnh một trận, sau đó mới cất lời: “Đúng rồi, tôi đã cảm nhận được ‘mùi’ của thanh loan đao đó. Đúng là có người ở Paris đã từng tiếp xúc với thanh Thiên Sinh Vũ Khí này. Vị trí hiện tại của bọn họ là ở một con đường cách nơi này không xa, là ở... Chà, có lẽ để tôi dẫn anh tới đó thì hơn, không thì chắc anh không tìm được chỗ đó đâu.”

Bùi Kiều quá đỗi vui mừng, hần nói: “Thật ư? Vậy thì lại phải làm phiền cô rồi. Chúng ta đi thôi.” Nói xong, hần đi tới bên người Rena rồi vòng tay bế cô lên mà chẳng để ý tới tiếng kêu hoảng sợ đầy dễ thương của cô, dưới chân lóe lên ánh lôi điện, định sẽ đi ngay lập tức.

Nhưng đúng lúc này, không ngờ cái gã quan chức trung niên đang bò lê dưới đất lại run lấy bầy đứng lên rồi nói với vẻ đầy thù hận: “Tốt nhất là mày hãy cẩn thận một chút, đừng có đập phải viên đá trên đường rồi trượt chân ngã chết. Cả người nhà của mày cũng phải cẩn thận nữa đấy. Biết đâu...” Những lời này lại được hần nói bằng tiếng Trung rất lưu loát.

“Rắc!”

Một tiếng nứt gãy giòn vang khi Bùi Kiều đập một cái xuống đùi của gã quan chức đó. Lập tức, gã quan chức trung niên gào lên như thể heo bị chọc tiết. Hần điên cuồng giãy giụa, hồng thoát khỏi cái chân của Bùi Kiều, nhưng sức lực của hần làm sao có thể so được với Bùi Kiều? Cái đập kia mạnh đến nỗi tên trung niên này

bị ghim chặt xuống đất, như thể một con cá bị đóng đinh lên cái thớt vậy.

Bùi Kiêu cũng chẳng nói gì, hắn chỉ nhẹ nhàng đặt Rena xuống. Rồi mặc cho Rena níu kéo và kêu la sợ hãi, hắn vung Anh Dũng Súng trong tay chém xuống. Lại không ngờ bỗng nhiên có một thanh trường thương màu bạc phóng ra từ bên cạnh, chặn Anh Dũng Súng lại. Một tiếng kim loại va chạm vang vọng, Anh Dũng Súng và thanh trường thương màu bạc cùng dừng lại ngay phía trên, cách đỉnh đầu của gã quan chức trung niên chỉ vài centimet. Tên quan chức trung niên kia thì đã bị dọa tới vãi cả cứt đái ra quần, miệng há to mà lại quên cả kêu gào, chỉ biết nhìn chăm chăm vào lưỡi dao đang lơ lửng cách đỉnh đầu của mình chỉ vài centimet.

“Không thể giết hắn! Hắn là Phó Thủ Tướng của Pháp, cũng là kẻ thừa kế của một tập đoàn tài phiệt lớn của Châu Âu. Giết hắn sẽ gây ra tranh chấp quốc tế thật đấy... Cung Diệp Vũ vất vả lắm mới từ bỏ được quyền lãnh đạo của tổ chức linh hồn, nhưng nếu chuyện này xảy ra thì hắn sẽ phải vì người mà một lần nữa đứng ra nhận quyền lãnh đạo. Người muốn khiến hắn phải khó xử hay sao?”

Thanh trường thương này đúng là Thiên Sinh Vũ Khí của Dương Đình Thiên. Lúc hắn nghe thấy tên quan chức trung niên này đe dọa thì biết ngay là chuyện này hỏng bét rồi... Hắn biết Bùi Kiêu và mình là cùng một loại người. Đó là loại người mà người thân cũng chính là ‘nghịch lân’(1) của mình. Nếu tên kia nhục mạ Bùi Kiêu mấy câu thì cùng lắm là hắn sẽ đập cho tên này một trận rồi bỏ qua. Mà hắn còn mới hứa với Rena xong nên có khi cả đánh tên kia một trận cũng sẽ lười ra tay. Nhưng lúc này, khi người thân bị đe dọa thì Bùi Kiêu đã thực sự nổi sát ý. Nếu chém xuống một đao kia thì không chỉ đơn giản là gã quan chức trung niên này chết, mà rất có thể sẽ làm dấy lên sự phẫn nộ của những người xung quanh... Khi đó thì rất có thể sẽ làm ảnh hưởng đến bản tâm của hắn. Nhất là lúc này hắn lại đang bước đi trong Tâm Chân Chi Lộ, đó mới là hậu quả đáng sợ nhất.

Bùi Kiêu vốn còn đang ra sức ấn Anh Dũng Súng xuống, nhưng sau khi nghe hết những lời kia thì mới yên lặng rút súng về. Nhưng rồi lại lấy tay nhắc cổ tên kia lên rồi nói: “Nghe cho rõ đây! Hôm nay tao sẽ không giết mày, nhưng mà mày cũng nên hiểu cho rõ những điều tao nói: Mày! Và người trong nhà của mày, hãy cẩn thận bỗng nhiên có lưỡi dao từ trong tường đâm ra, vì đao kiếm thì không có mắt

đâu... Nếu như người nhà của tao bị thương tổn gì, dù chỉ là một chút, thì chắc chắn tao sẽ không quan tâm có phải do mày làm hay không. Tao sẽ giết chết mày và toàn bộ người trong nhà mày, rồi đến những người có quan hệ với người trong nhà của mày, tao cũng sẽ giết sạch! Rõ rồi chứ!”

“ Ở Trung quốc có một câu nói như thế này: ‘giặc đến bên cạnh thì cả quốc gia cũng chẳng cứu nổi người’. Nếu lá gan của mày đủ lớn thì cứ thử trả thù tao xem. Đến lúc đó, để xem ai có thể che chở cho mày an toàn. Bọn hần? Hay là bọn hần?”

Bùi Kiều vừa nói vừa chỉ vào bọn Tự Do Linh hồn rồi lại chỉ về phía đám người sống phía xa. Lúc này, hần mới nhấc chân lên, lại bế Rena lên lần nữa rồi đi về hướng lối ra.

Dương Đình Thiên cũng lập tức đi theo sau Bùi Kiều. Trên đường đi, ba người gặp phải hàng trăm, hàng nghìn Tự Do Linh Hồn dàn trận đứng đợi, nhưng vì Rena ở bên cạnh nên tất cả đều sợ ‘ném chuột vỡ bình’, vậy là không kẻ nào dám nhúc nhích gì. Mà đến khi ba người đã rời khỏi tổng bộ của Tổ Chức Linh Hồn Nước Pháp rồi mà vẫn có hơn một nghìn Tự Do Linh Hồn theo sau ở phía xa xa. Trong đó có tới ít nhất mấy trăm người cầm Thiên Sinh Vũ Khí và còn có tới bảy, tám tên Tránh Thoát Giả. Xem ra, nếu chỉ tính lực lượng tăng trung thì giới linh hồn nước Pháp quả xứng làm một đại cường quốc đấy!

Đến lúc này thì Bùi Kiều mới vừa cười, vừa nói với Rena: “ Hóa ra đây là suy tính của cô khi muốn cùng đi với tôi đây à? Vì sợ tôi sẽ đại khai sát giới ngay trong tổ chức linh hồn ư?”

Rena đang tựa ở trên ngực Bùi Kiều, cô đỏ mặt lên nói: “Đúng vậy. Tôi đã thấy cây Bạo Viêm Cự Phủ, còn cả con quỷ quái Chân Ma cấp đáng sợ kia và cả việc anh đã bước vào Tâm Chân Chi Lô nữa. Nếu anh thật sự muốn đại khai sát giới thì tổ chức linh hồn nước Pháp của chúng tôi sẽ chỉ một con đường là diệt vong mà thôi... Thật sự xin lỗi.”

Bùi Kiều lại cười lên ha hả: "Không cần phải xin lỗi đâu. Yêu nước vốn là lẽ thường tình của con người. Điều đó không cần lý do, thậm chí không do lý trí quyết định cũng vẫn là điều hợp tình hợp lý. Nhưng mà, với tôi thì... Ha ha ha..."

Nói đến đó thì Bùi Kiêu lại cười càng sáng khoái. Từ nhỏ đến lớn, hắn cũng vẫn luôn thu mình và nhẫn nhục, lúc nào cũng ép buộc chính mình phải luôn cố gắng. Về sau cũng chỉ là nhân viên bình thường của một công ty nho nhỏ. Cả cuộc đời tầm thường vô vi (2), sống như một cái xác không hồn, nhiều lúc hắn ngẫm nghĩ mà thốn thức không thôi. Thế nhưng ai có thể đoán được cuộc đời rồi sẽ gặp những gì? Lúc này đây, hắn lại có thể hành hung nhân vật đầu não của một quốc gia nào mà vẫn bình yên vô sự, có thể tùy tâm báo ân báo thù mà không quản thiện ác ra sao. Chỉ riêng niềm sung sướng này thôi đã là điều cả đời người cũng khó gặp... Cho dù ngay lúc này mà có phải chết đi thì cũng đã sao?

Đại trượng phu sống ở trên đời cũng chỉ đến vậy!

Trong tiếng cười ha hả của Bùi Kiêu, áp lực phát ra từ thân thể hắn lại trở nên rõ ràng chưa từng thấy. Những nó vẫn còn tiếp tục tăng lên, càng lúc càng rõ ràng...

TỬ VONG KHAI ĐOAN

Zhttty
www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 11+1: Đồi Cánh Sa Đọa - Fallen Wings! (1)

Theo lời chỉ dẫn của Rena, hai người Bùi Kiêu quả thật đã tìm được nơi phát ra ‘mùi’ của thanh Thiên Sinh Vũ Khí loan đao kia một cách dễ dàng... Đây là một phố đèn đỏ, cũng tức là nơi có thể hoạt động mại dâm một cách hợp pháp. Cả con đường đầy các hộp đêm và quán bar, ngoài đường thì đứng đầy các người đẹp ăn mặc vô cùng nóng bỏng. Vậy nên, dù không được giới thiệu thì chỉ cần nhìn qua, người ta cũng sẽ hiểu ngay con đường này là nơi thế nào.

Khi tới nơi này, Bùi Kiêu, Dương Đình Thiên và Rena đương nhiên đều đang trong trạng thái linh hồn bình thường. Vậy nên người sống sẽ không nhìn thấy bọn họ, thế nhưng phía sau ba người lại có mấy trăm tên Tự Do Linh Hồn đi theo... và đương nhiên là còn có mấy trăm nhân viên người sống của tổ chức linh hồn. Mà tất nhiên là đám nhân viên người sống này chẳng thể có khả năng tàng hình hay gì gì đó. Vậy nên, khi đám nhân viên người sống đó ùn ùn kéo đến thì lập tức, cả con đường lặng ngắt như tờ. Thậm chí, một vài kẻ có giấu ma túy trong người còn lặng lẽ lúi vào trong bóng tối, nghĩ rằng nếu thấy không ổn thì sẽ chuồn ngay lập tức.

Bùi Kiêu cũng chẳng để ý tới đám đông sau lưng, hắn vẫn vừa bế Rena, vừa đều đều tiến bước, Dương Đình Thiên thì vẫn theo sát phía sau. Đi theo sự chỉ đường của Rena, hai người đã đi về hướng một quán bar nhỏ không mấy bắt mắt. Sau khi tới trước cửa quán bar, Rena mới nghiêm mặt nói nhỏ: “Anh để tôi xuống đây đi. Người mà anh cần tìm đang ở ngay trong chỗ này.”

Bùi Kiêu cười cười, nhẹ nhàng đặt Rena đứng xuống một bên. Sau đó, hắn nói với Dương Đình Thiên: “Dương Đình Thiên, người ở đây bảo vệ cô ấy một chút nhé. Ta vào đó lôi bọn kia ra đây để Rena chỉ ra kẻ nào đã từng chạm vào thanh loan đao ấy, để cho bọn chúng hết đường chối cãi.”

Dương Đình Thiên khẽ gật đầu, giơ lên thanh trường thương màu trắng bạc trong tay rồi nói: “Ta sẽ canh ở đây. Dù người có đi vào thì cũng sẽ không kẻ nào chạy thoát khỏi cửa quán bar đó được đâu.”

Bùi Kiều cũng chẳng nói nhiều, lập tức quay người đi tới cửa ra vào của quán bar. Trước lúc đi vào, hắn còn cố tình quay lại nhìn về phía đám đông mấy trăm Tự Do Linh Hồn và người sống ở phía xa xa rồi lạnh lùng nhếch mép cười, có vẻ như thực sự chẳng thèm để ý tới bọn họ.

Nhìn từ bên ngoài thì quán bar này có vẻ cũng không lớn, nhưng không gian bên trong thì lại có vẻ rộng rãi hơn nhiều. Ngoài sảnh chính có đặt quầy bar thì còn mấy lối đi nhỏ dẫn tới một vài phòng khác. Sau khi Bùi Kiều đi vào sảnh chính, trong ánh đèn mờ mờ của quán bar, hắn thấy tại các bàn ở bốn phía đều có những cặp nam nữ đang quần lấy nhau, thậm chí có đôi còn đang quan hệ ngay tại chỗ. Hắn hơi nhíu mày, sau đó liền bắt đầu thiêu đốt năng lượng tiêu chuẩn, khiến mình hiện hình trong mắt người sống.

Chỗ Bùi Kiều đang đứng khá là tối tăm nên dù hắn bỗng nhiên xuất hiện cũng không ai để ý. Vậy nên, hắn lập tức vẫy tay gọi một cô nàng mặc đồ hầu gái rất mát mẻ gần đấy. Cô nàng kia cũng cười duyên đáng rồi lướt tới cạnh hắn.

“Tôi có hẹn với bạn ở đây. Bọn họ đã tới trước, là một đám người mặc áo choàng màu đen ấy. Họ ở phòng nào vậy?” Bùi Kiều mỉm cười rồi nói với cô nàng hầu gái này bằng tiếng Anh.

Cô hầu gái vẫn giữ nguyên nụ cười duyên dáng của mình. Cô chỉ nhìn thoáng qua nhìn Bùi Kiều vài lần, thấy quần áo hắn mặc tuy có vẻ rất bình thường, nhưng trong mắt của người thanh niên này lại có một loại khí chất kỳ lạ mà cô mới chỉ thấy được vài lần ở một số rất ít các vị khách tới đây. Những vị khách đó đều là những danh nhân nổi tiếng hoặc đại gia giàu có, mà khí chất của những người đó lại còn kém xa so với chàng thanh niên nhìn như rất bình thường trước mắt này. Với một người từng trải cuộc đời như cô hầu gái này thì cặp mắt nhìn người sẽ rất chính xác, vậy nên dù chỉ mới nhìn thoáng qua nhưng cô đã thầm khẳng định Bùi Kiều là người có địa vị vô cùng cao. Vậy nên cô chẳng hề nghĩ tới việc Bùi Kiều đang nói

bật bọ để lừa mình. “Mời ngài đi theo tôi. Bạn của ngài đang ở phòng VIP số 2.” Cô hầu gái xoay người đi vào một lối đi nhỏ, còn Bùi Kiều thì không nhanh, không chậm theo sau, giống như hắc chỉ đang nhàn nhã dạo chơi vậy.

Không lâu sau, hai người đã đi tới cửa của căn phòng số 2 kia. Lúc này, bên trong đó đang liên tục vang lên đủ loại tiếng rên rỉ. Thế nhưng, những tiếng rên này lại không phải là tiếng rên sung sướng, mà nó thể hiện một sự thống khổ nào đó. Ngay cả một người từng trải cuộc đời, luôn tươi cười duyên dáng như cô hầu gái nghe thay những âm thanh đó cũng phải biến sắc. Nhưng phản ứng của cô cũng cực nhanh, nụ cười tươi tắn lập tức lại xuất hiện trên môi. Sau đó, cô đưa tay gõ cửa.

Vài giây sau, cánh cửa kia mở ra. Một gã đàn ông khoác trên người tấm áo choàng đen xộc xệch đi ra, găm gù với giọng điệu đầy tức tối: “Cút!” Tiếng nói còn chưa dứt thì cái đầu của gã đã rời khỏi cổ. “Cộp!” Cái đầu rơi xuống một bên, phát ra âm thanh của vật chất va chạm, thế nhưng trên cái cổ không đầu lại chẳng có giọt máu nào rơi ra.

Mà không ngờ chấp niệm của gã đó cũng khá là mạnh mẽ, trúng phải một đao như vậy mà cũng chưa tiêu tán. Xem ra tên này cũng không phải là một Tự Do Linh Hồn bình thường rồi.

Người ra tay đương nhiên là Bùi Kiều. Sau khi hắc tiễn tay chém một đao thì lập tức gõ nhẹ vào sau ót cô nàng hầu gái kia một cái, để cô ta tự ngã sấp ở một bên. Gõ xong một cái, Bùi Kiều liền sút ngay một phát vào cái đầu đang nằm dưới đất, đồng thời lại vác cả cái thân hình không đầu kia lên rồi cất bước đi vào trong phòng.

Cả căn phòng này đều chìm trong bóng tối. Mà sau khi Bùi Kiều chém ra một đao thì những tiếng rên rỉ trong phòng cũng lập tức ngừng lại và trong mắt của những kẻ có phản ứng nhanh nhất cũng đã lóe lên những tia sáng đủ màu sắc (1). Đến khi Bùi Kiều đá bay cái đầu lâu và vác theo cơ thể không đầu của gã đàn ông kia đi vào phòng, thì cả chín tên mặc áo choàng đen đều đã rút Thiên Sinh Vũ Khí của mình ra và đồng loạt chĩa về phía Bùi Kiều. Về phần những cô gái còn lại trong phòng, một nhóm thì dường như còn chưa kịp hiểu chuyện gì vừa xảy ra, một nhóm

thì bắt đầu gào lên một cách kinh hãi.

Một gã người da đen trong bọn nghe thấy thì bức bối. Hắn đang cầm hai cây rìu giống y như nhau. Một cây rìu trên tay hắn vung lên, cái mũi của một cô gái đang la hét bên cạnh lập tức bị chém đứt, khiến cô ta ngã sang một bên, co quắp toàn thân.

Tới lúc này thì tất cả những cô gái ở đây đều đồng loạt rơi vào hoảng loạn, vừa gào thét chói tai, vừa vội chạy về phía cửa phòng, ngay cả việc mình chưa mặc quần áo cũng quên mất, chỉ còn biết chạy bán sống bán chết. Vậy là chỉ sau mấy giây, căn phòng đã trở lại yên tĩnh như thường, có điều là phía sảnh bên ngoài thì lại vang lên rất nhiều những tiếng la hét.

Đến lúc tất cả những cô gái kia đều đã chạy rồi thì Bùi Kiều mới không nhanh không chậm, chọn bừa một chỗ ngồi xuống, sau đó mới lên tiếng: “Vì sao lại đánh lén Jenny?”

Cả chín kẻ trước mắt đều đang nhìn chăm chăm Bùi Kiều không chớp mắt. Một kẻ trong số đó từ từ cúi xuống, đưa tay lên về phía cơ thể không đầu của gã đàn ông kia. Đến khi tay của hắn chạm vào cơ thể của tên kia, một ánh hào quang bỗng chốc lóe lên trên tay hắn. Lúc những tia sáng đó lóe lên, cái đầu của gã mở cửa liền biến thành một làn khói rồi chui vào bên trong cơ thể của hắn. Không lâu sau, gã đàn ông mới bị chặt đầu đã có thể ngồi dậy, trên mặt đầy vẻ uể oải, những ánh mắt nhìn về phía Bùi Kiều thì lại tràn ngập căm hận. Bùi Kiều thấy không ai trả lời câu hỏi của mình thì khẽ nhíu mày, lại hỏi một lần nữa: “Tại sao lại đánh lén Jenny? Ta hỏi lại lần nữa.”

Mười kẻ này cuối cùng cũng không nhịn được nữa. Gã linh hồn người da đen vừa chém cô gái người sống kia rống lên: “Bọn ông đây giết người như giết kiến, biết thế mẹ nào được cái con Jenny mà mày nói là ai. Mà hôm nay không phải chỉ có con Jenny kia đâu, cả mày cũng sắp bị bọn ông làm thịt rồi!”

Bùi Kiều gật đầu hỏi tiếp: “Người nói vậy có nghĩa là: dù người giết ai thì người cũng chẳng quan tâm? Chỉ cần muốn giết là cứ giết thôi đúng không... Vậy thì đến vấn đề thứ hai: đao đâu? Thanh Thiên Sinh Vũ Khí loan đao kia đâu rồi?”

Hai chữ ‘loan đao’ vừa bật ra khỏi miệng Bùi Kiêu thì ánh mắt của cả đám đều đồng loạt co rút lại. Tuy bọn chúng không trả lời nhưng về mặt thì đã nói lên hết thái độ. Chính đám người này đã tấn công Jenny! Chính bọn chúng là những kẻ người thấy hơi tiền nên nổi máu tham và quyết định cướp lấy loan đao!

“Hiểu rồi...”

Từ lúc biết tin về cái chết của cả nhà Jenny, Bùi Kiêu đã luôn phải đè nén nỗi phẫn nộ điên cuồng của mình từ khi còn ở Mỹ cho tới tận bây giờ. Lúc này đây, sự phẫn nộ đó đã hoàn toàn bùng phát mà không còn phải lo ngại gì nữa. Bùi Kiêu không nói thêm một lời nào nữa, hấn đứng lên rồi chân đạp mạnh, nhào về phía một cô gái ở gần hắn nhất.

Trừ kẻ bị Bùi Kiêu chặt đầu, sở dĩ chín tên còn lại không dám ra tay trước là vì bọn chúng có kinh nghiệm chiến đấu vô cùng phong phú. Chỉ nhìn vào động tác và tốc độ của Bùi Kiêu thì bọn chúng đã biết ngay là hắn rất mạnh. Cho dù Bùi Kiêu không tấn công bất ngờ mà chiến đấu trực diện, thì cũng không một kẻ nào ở đây dám khẳng định rằng mình chắc chắn đỡ được một đao kia của hắn. Một đao đó có thể nói là không chút tỳ vết. Dù là tốc độ, lực lượng, góc độ.v.v... cũng đều đã đạt tới một mức cực hạn nào đó... Cực hạn của những kẻ dưới Chân Ma cấp! Nếu muốn tăng lên tốc độ, lực lượng hay độ chính xác thì phải đột phá tới Chân Ma cấp mới có thể làm được.

Mà đến khi Bùi Kiêu nói tới Jenny, rồi lại hỏi về thanh Trời Sinh Vũ Khí loan đao thì đám này đã hiểu ngay tại sao Bùi Kiêu lại tìm tới chúng. Hơn nữa, đến lúc này thì một vài kẻ trong đám này cũng đã thấy được diện mạo của Bùi Kiêu nhờ vào ánh sáng lờ mờ xung quanh... Đó là gã Cao Đẳng Tránh Thoát Giả thứ chín, một linh hồn người Trung Quốc tên là Bùi Kiêu!

Khi thấy Bùi Kiêu bổ nhào về phía mình thì cô gái bị hắn chọn làm mục tiêu cũng quát khê một tiếng, vung vẩy một thanh Thiên Sinh Vũ Khí có hình thù kỳ lạ về phía Bùi Kiêu. Nhưng Thiên Sinh Vũ Khí của cô ta cũng mới chỉ vung lên độ một nửa thì Bùi Kiêu đã vọt tới trước mặt, một tay tóm lấy cổ họng cô ta rồi nhấc lên, tay kia vung vẩy Anh Dũng Súng như bay. Sau mấy đao ‘doẹt doẹt’ chém

xuống, toàn bộ tay chân của cô ta đã bị chặt đứt. Bùi Kiều cũng chẳng thèm nhìn ‘tác phẩm’ của mình hay sự thống khổ của cô ta, hần tiện tay ném cái ‘khúc thịt’ đó sang một bên như ném một thứ rác rưởi, sau đó lại nhắc Anh Dũng Súng lên, chặn lại mấy thanh Thiên Sinh Vũ Khí đang đánh về phía mình.

Trừ gã bị chặt đầu đang rơi vào chấn động chấp niệm thì toàn bộ những kẻ còn lại cũng đã không còn ý định đứng yên. Nhất là khi thấy Bùi Kiều lại mở màn tấn công trước trước, cả bọn lập tức hú lên những tiếng quái dị, vung lên Thiên Sinh Vũ Khí trong tay, nhào về phía Bùi Kiều.

Lúc này đây, Bùi Kiều đã mạnh mẽ hơn rất nhiều lúc mới tiến vào Nam Bắc Chiến Trường. Với sức chứa gấp bốn lần lượng chấp niệm, Bùi Kiều đã mạnh hơn rất rất nhiều so với phần lớn thành viên của giới linh hồn!

Không chỉ sức chứa của chấp niệm tăng lên mà chất lượng của nó cũng trở nên bền chắc hơn. Lợi ích của chuyện này không chỉ là chứa được nhiều năng lượng tiêu chuẩn hơn, hay giảm được sự hao tổn khi sử dụng Giải Phóng, mà còn ở sự nâng cao tổ chất cơ bản của linh hồn thể, như lực lượng, tốc độ, phản ứng... Biểu hiện của loại nâng cao tổ chất này cũng rất dễ nhận thấy, ví dụ như về sức lực khổng lồ lúc này của Bùi Kiều, nếu nói theo cách của người sống thì ‘xé xác hổ báo, vung tay ném đi’ cũng đều là chuyện đơn giản.

Nhất là khi thiêu đốt năng lượng tiêu chuẩn thì sức lực của hần lại càng lớn tới mức khó tin. Tình hình của hần lúc này cũng đang thể hiện điều đó. Đối mặt với nhóm tấn công đầu tiên gồm bốn người, hần lập tức thiêu đốt Năng Lượng Tiêu Chuẩn, rồi tiện tay vung Anh Dũng Súng quét qua. Vậy mà cả bốn kẻ kia đều không chịu nổi lực đạo của hần, bị hất bay ra ngoài. Bùi Kiều cũng không đứng yên đợi nhóm thứ hai tấn công đến, dưới chân hần lóe lên ánh chớp, một giây sau đã vọt tới trước mặt một trong số bốn kẻ bị hất bay, cánh tay lại lần nữa chộp cổ nhấc lên. Sau đó, vài đao ‘doẹt doẹt’ vang lên, kẻ này cũng bị chém thành ‘khúc thịt’ tương tự như cô gái đầu tiên.

Mà phải đến lúc này thì nhóm tấn công thứ hai gồm bốn kẻ khác mới đến. Bùi Kiều lại tiện tay vung súng quét ngang, chỉ nghe thấy mấy tiếng kim loại va chạm

vàng lên, bốn kẻ này cũng bị đánh văng ra xa như mấy tên trước. Thậm chí, một kẻ trong số đó còn không giữ được Thiên Sinh Vũ Khí của mình, để nó rơi văng ra đất.

“Chúng mày, sẽ không chạy thoát nổi, dù chỉ một đứa!”

Bùi Kiêu chẳng thèm để ý tới ánh mắt thù hận như muốn giết người của kẻ mà hắn đang xách cổ như người ta xách con gà con, chỉ vừa cười lạnh lẽo, vừa bắt đầu chặt tay, chặt chân, biến gã đó thành ‘khúc thịt’ thứ ba, sau đó lại ném sang một bên. Như vậy, trong số mười tên mặc áo choàng đen ở đây, một tên đang rơi vào trạng thái chấn động chấp niệm, ba tên bị Bùi Kiêu chẻ thành ‘khúc thịt’, sáu tên còn lại thì lao lên tấn công như thể đã hóa rồ. Thế nhưng ngay cả thuộc tính đặc biệt của Thiên Sinh Vũ Khí mà đám người này còn không sử dụng được thì làm sao có thể là đối thủ của Bùi Kiêu? Hắn chỉ cần giơ tay nhắc chân là đám này không bay ngược trở lại thì cũng ngã lăn ra đất, cơ bản là một chiêu của Bùi Kiêu cũng không đỡ nổi, hoàn toàn không phải là đối thủ!

Đến khi lại thêm một tên bị gọt thành ‘khúc thịt’ thì năm kẻ còn lại dường như cuối cùng cũng đã hạ quyết tâm. Một gã mặt sẹo trong đám chọt gào lên: “Mẹ kiếp! Đừng chần chừ nữa! Tất cả chúng ta cùng sử dụng sức mạnh thật sự đi!” Nói xong, trên người hắn đã bắt đầu tuôn ra những làn khói đen kịt.

Bốn kẻ còn lại thấy vậy cũng chỉ còn cách nghiêng rằng làm theo, trên người cũng bắt đầu tuôn ra những làn khói đen đặc như tên kia. Cũng đúng lúc này, Thiên Sinh Vũ Khí trên tay bọn chúng lại đồng thời phát ra đủ loại hào quang, rõ ràng là đã bắt đầu sử dụng thuộc tính đặc biệt của Thiên Sinh Vũ Khí. Bùi Kiêu thấy vậy thì liền cảm thấy rất thú vị. Thế nên hắn cũng không vội vã tấn công mà đứng đấy chờ, để xem cái thứ gọi là ‘sức mạnh thật sự’ mà năm tên này sẽ lấy ra là cái gì. Khi mà hắn còn đang khinh thường thì bỗng thấy mấy đám sương khói đen kịt kia đang liên tục ngưng tụ lại. Chỉ sau chốc lát, chúng đã biến thành một thứ mà Bùi Kiêu vô cùng quen thuộc... Đúng! Thứ đen kịt trên người năm tên này chính là tội nghiệt!

Đến khi tất cả tội nghiệt đều đã hoàn toàn dung nhập vào cơ thể cả bọn, sau lưng tất cả bọn chúng đều đã có thêm một đôi cánh màu đen... Không phải là kiểu cánh dơi như của Ác Ma trong Nam Bắc Chiến Trường mà là những đôi cánh giống

như cánh chim, chỉ có điều những đôi cánh này đều một màu đen kịt.

Bùi Kiêu thấy vậy nhưng chỉ cười khẩy hắc hắc và cũng đã âm thầm đoán được chuyện gì vừa xảy ra. Tuy hắn cũng chưa dám khẳng định nhưng cũng là không sao cả. Dù sao thì hắn đã quyết tâm phải giết sạch đám trước mặt này, thế bọn chúng có biến thành cái dạng gì cũng sẽ không ảnh hưởng tới quyết định của hắn.

Sau khi quyết định xong, trong mắt Bùi Kiêu bỗng có một luồng sáng vàng kim chói mắt bùng lên. Ngay sau đó, một cây rìu khổng lồ màu vàng kim đã xuất hiện trên mặt đất. Đồng thời, trường khí thể phần nộ cũng xuất hiện rồi bao phủ cả quán bar này lại. Khi năm kẻ trước mặt vừa mới hoàn toàn mọc ra cánh chim màu đen thì ánh hào quang màu vàng kim của cây rìu khổng lồ bỗng bùng lên càng thêm chói mắt. Chỉ sau một, hai giây, khi ánh sáng màu vàng kim kia dần yếu đi thì trong phòng đã xuất hiện một quái vật thân người đầu bò, cao hơn mười mét, toàn thân màu vàng lợt. Thậm chí, vì thân hình quá cao mà đầu của nó còn vươn ra ngoài căn phòng gian phòng bên ngoài. Trường khí thể phần nộ đúng là phát ra từ trên người của quái vật đầu bò này.

“Uỳnh!”

Một tiếng nổ lớn vang lên. Vừa thực thể hóa xong, Ngưu Đầu lập tức vung tay đập một gã linh hồn ở gần nó nhất. Không chỉ gã linh hồn đó mà ngay cả vách tường của căn phòng cũng bị đập tan tành. Cú nện này đã đánh cho gã linh hồn kia bay thẳng ra xa mấy trăm mét, đâm xuyên qua không biết bao nhiêu căn phòng và kiến trúc, sống chết không rõ...

“Như vậy... bắt đầu hiệp hai nào!”

TỬ VONG KHAI ĐOAN

Zhttty
www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 11+2: Đôi Cánh Sa Đọa - Fallen Wings! (2)

Những Đôi Cánh Sa Đọa - The Fallen Wings

Như đã biết, tổ chức The Fallen Wings với thành phần là những Kẻ Sa Đọa. Tuy đến giờ vẫn chưa có thông tin khẳng định trong truyện nhưng chúng ta gần như đã có thể khẳng định chúng chính là những kẻ đã gây ra những thảm họa trong ảo giới gần đây.

Trong đoạn đối thoại của thủ lĩnh tổ chức này với thuộc hạ của mình. Hẳn gọi Ngụy Ngưu Đầu của Bùi Kiêu là thú triệu hồi và cho biết bọn chúng cũng có 5 con như vậy nhưng đẳng cấp thấp hơn nên yếu hơn. Mà ta biết rằng Ngụy Ngưu Đầu là do Bạo Viêm Cự Phủ - một TSVK cấp Ma Vương thực thể hóa. Như vậy cũng có thể hiểu là tổ chức này có ít nhất 5 TSVK cấp Ma Vương. Như vậy, ta có thể suy đoán rằng tổ chức này có một biện pháp nào đó khiến cho quỹ quái tiến giai Ma Vương Cấp, sau đó ngay khi quỹ quái tiến giai, lúc chúng yếu nhất thì tổ chức này sẽ giết quỹ quái để thu lấy TSVK cấp Ma Vương (có thể chúng cài 'boom' trong cơ thể quỹ quái trước khi quỹ quái tiến giai) Như vậy, ta có thể thấy tổ chức này tuy mang tiếng là khát máu nhưng thực ra rất có lý trí, khôn ngoan và mưu lược (hoặc ít nhất người đứng đầu của chúng là vậy)

Tuy nhiên, suy đoán vẫn chỉ là suy đoán, chúng ta chỉ có thể khẳng định sự cố trong Nam Bắc Chiến Trường là do chúng gây ra, còn sự việc của Phong Đô thì có liên quan đến chúng hay không vẫn là ẩn số.

=====

Dương Đình Thiên và Rena đang đứng bên ngoài quán bar. Khác với vẻ kinh ngạc của Rena, Dương Đình Thiên lại tỏ ra vô cùng thản nhiên. Hẳn là đồng bọn

của Bùi Kiều, đã thấy tận mắt thấy được thực lực của bạn mình và cũng rất tin tưởng vào thực lực đó.

Ngoài hai người họ thì xa xa bên ngoài còn có mấy trăm Tự Do Linh Hồn và thêm mấy trăm nhân viên người sống. Vừa rồi, vì thấy Bùi Kiều rời đi nên bọn họ đã có ý định ra tay. Nhưng sau khi thấy thanh trường thương sáng như bạc trong tay Dương Đình Thiên, bọn họ đành tiếp tục chờ đợi, tránh cho Rena bị thương khi hai bên đánh nhau. Đó chính là điều mà bọn họ lo ngại nhất.

Khi hơn một nghìn người ở đây đang âm thầm tính toán kế hoạch, bỗng nhiên, từng đợt ý chí phản nộ tuôn ra từ trong quán rượu, giống như một cơn sóng thần hung tợn, điên cuồng tràn ra khắp bốn phía. Những người sống bình thường ở gần đó lập tức hôn mê ngã xuống, tiếp theo, Dương Đình Thiên và Rena cũng bị trường khí thể phản nộ này bao phủ. Dương Đình Thiên thì còn tốt một chút, ít ra thì hắn cũng là người đã từng ‘làm quen’ với trường khí thể này. Vậy nên, thân hình hắn chỉ loạng choạng một chút rồi lập tức có thể bình yên vô sự đứng nguyên chỗ cũ. Nhưng Rena bên cạnh thì rõ ràng là không chịu nổi áp lực của trường khí thể phản nộ này, lập tức ngã gục xuống đất.

Đám người ở phía xa còn chưa cảm nhận được sự tồn tại của trường khí thể phản nộ. Vậy nên khi bọn họ thấy Rena ngã xuống thì lập tức có rất nhiều người kinh sợ hô lên. Gần trăm Tự Do Linh Hồn ở gần nhất liền nhanh chóng chạy về phía Rena, nhưng chỉ vừa mới chạy lại được vài bước thì trường khí thể phản nộ kia đã tràn tới, bao phủ bọn họ. Chỉ trong nháy mắt, những linh hồn có chấp niệm không đủ mạnh đều đồng loạt ngã xuống, dù là linh hồn có chấp niệm mạnh thì toàn thân cũng run lấy bầy. Trong đám người này, chỉ có vài tên Trách Thoát Giả là có thể đứng thẳng, nhưng chỉ cần nhìn vào nét mặt của bọn họ là biết ngay: bọn họ đang vô cùng hoảng hốt. Bởi vì...

Đó là trường khí thể! Là thứ mà chỉ cường giả Chân Ma cấp hoặc quỷ quái Chân Ma cấp mới có!

Nhưng vào ngay lúc này, tất cả chợt thấy một cánh tay khổng lồ từ trong quán bar vung ra, đập tung vách tường và đồng thời đánh một linh hồn bay tít ra xa. Linh

hồn kia bị đánh bay đi hơn mấy chục mét, nhưng khi chuẩn bị đâm vào một tòa nhà thì hắn đã bắt đầu tiêu tán, rồi nhanh chóng phân giải thành một đồng lớn Năng Lượng Tiêu Chuẩn và còn... một tia tội nghiệt nhỏ.

Uy lực thật là khủng khiếp! Chỉ một cú đâm rất đơn giản mà thôi, thậm chí không cần dùng tới Thiên Sinh Vũ Khí mà một cú đâm đã đủ để hoàn toàn đánh tan linh hồn kia!

Một cú đâm của Ngụy Ngưu Đầu quá nhanh và bất ngờ, thế trận của bốn kẻ mặc áo choàng đen còn chưa kịp thay đổi. Thực ra, trong khoảnh khắc khi trường khí thể phần nộ xuất hiện thì những kẻ này đã hiểu ngay chuyện gì vừa diễn ra... Cái gã Cao Đăng Trách Thoát Giả thứ chín tên là Bùi Kiêu này, có một cường giả Chân Ma cấp nấp bên cạnh? Hay là... một con quỷ quái Chân Ma cấp?

“Chạy!”

Gã mặt sẹo rỗng lớn một tiếng, dang đôi cánh màu đen rồi bay xuyên thẳng từ trong quán rượu ra bên ngoài. Thừa dịp Ngụy Ngưu Đầu vừa mới tung ra một cú đâm, còn chưa kịp thu thế mà ba kẻ còn lại cũng mỗi người một hướng, bay tránh ra xa con quái vật đầu bò này. Chỉ sau nhiều nhất là một, hai giây, cả bốn kẻ này đã hoàn toàn bay thoát ra bên ngoài quán bar.

Khi mà đám Tự Do Linh Hồn và nhân viên người sống ở bên ngoài quán bar còn đang bị trường khí thể phần nộ khiến cho khiếp sợ không thôi, thì bỗng thấy bốn tên linh hồn có đôi cánh chim màu đen bay ra từ trong quán bar. Lập tức, mấy trăm người cùng đồng loạt gào to. Hơn nữa còn là cùng gào lên một từ tiếng Pháp:

“Kẻ Sa Đọa!”

Dương Đình Thiên đang đứng ở ngay gần cửa quán bar. Hắn không phải loại chỉ biết bập bẹ mấy chữ như Bùi Kiêu, mà là người có thể thật sự nghe hiểu tiếng Pháp. Vậy nên hắn lập tức hiểu ngay đám người kia kêu gào gì. Hắn nhú mào, trong đầu cũng nhanh chóng nhớ lại tất cả tin tức liên quan tới Kẻ Sa Đọa.

Những Kẻ Sa Đọa...

Mọi linh hồn đều được hình thành sau khi con người chết đi, nhưng linh hồn lại đều bị một màn tội nghiệt màu đen trối buộc. Đến lúc nửa đêm, bọn họ sẽ bị thứ tội lỗi này kéo vào trong một vết nứt không gian. Người khác thì có thể không biết, nhưng Bùi Kiêu thì biết bên trong khe nứt không gian đó chính là Địa Ngục trong truyền thuyết!

Ngoài những người bị kéo vào trong khe nứt không gian thì còn có một số rất ít linh hồn được Trách Thoát Giả cứu. Những linh hồn đó được gọi là Tự Do Linh Hồn, cũng là thành phần nhân lực chính của tổ chức linh hồn các nước trên thế giới.

Thế nhưng, vạn vật trên thế gian không gì là tuyệt đối. Vì linh hồn cũng là do ý thức của con người chết đi rồi biến đổi thành, thế nên đương nhiên cũng sẽ có được trí nhớ và ý thức của mình khi còn sống, sẽ biết vì sao mà mình chết... Vậy nếu một người bị kẻ thù giết chết thì sao? Vậy khi linh hồn này thoát khỏi tội nghiệt rồi sẽ đi báo thù phải không?

Thế nên, trong số những Trách Thoát Giả xuất hiện đầu tiên, có một nhóm được gọi là Những Kẻ Báo Thù, đã giết hại rất nhiều người sống để trả thù. Ban đầu, chuyện này đã làm các quốc gia vô cùng lo lắng về mối quan hệ giữa linh hồn và người sống, họ đã nghĩ đến việc ban hành luật pháp gì gì đó để trừng phạt tội phạm là linh hồn. Thế nhưng chỉ không lâu sau đó, toàn bộ những linh hồn báo thù này bắt đầu sa đọa từng người một. Bọn họ biến thành một loại quái vật vừa có chấp niệm, lại vừa có tội nghiệt, trở thành một loại sinh mạng thể có cả đặc điểm của cả quỷ quái lẫn linh hồn. Tất cả những Kẻ Sa Đọa đều tràn đầy sự thù địch và sát ý đối với cả người sống cũng như linh hồn. Hơn nữa, bọn chúng còn có thêm năng lực cắn nuốt linh hồn của người sống và linh hồn để làm cho bản thân trở nên mạnh mẽ hơn. Chính vì vậy mà chúng đã trở thành kẻ thù chung của toàn thế giới!

Nghe nói mỗi khi có Kẻ Sa Đọa xuất hiện thì lập tức sẽ bị Tự Do Linh Hồn, Trách Thoát Giả, Cao Đẳng Trách Thoát Giả và thậm chí cả cường giả Chân Ma cấp trên toàn thế giới vây giết. Vậy nên đã không còn bất kỳ một Kẻ Sa Đọa nào tồn tại trên đời! Cũng chính vì vậy, khi Bùi Kiêu mới vừa xuất hiện tại nước Mỹ, chính phủ Trung Quốc cũng nhanh chóng tìm ra nguyên nhân dẫn đến cái chết của cha hắn, thế là bọn họ nghĩ ngay tới chuyện đóng băng hắn, tránh cho hắn sa đọa rồi gây

ra tồn thất lớn. Nguyên nhân chính là như vậy. Ngay khi bốn gã linh hồn có cánh chim màu đen trên lưng xuất hiện thì đám linh hồn nước Pháp lập tức rống lên mấy chữ “Kẻ Sa Đọa”. Xem ra... dấu hiệu của Kẻ Sa Đọa là có cánh chim màu đen trên lưng đây.

Bốn gã linh hồn sa đọa mới bay ra khỏi quán bar thì lập tức thấy có tới mấy trăm linh hồn và thành viên người sống của tổ chức linh hồn vây chặt cứng xung quanh quán bar. Sắc mặt của cả bốn đều trở nên quá đỗi hoảng sợ, thậm kê hồng bết. Tên mặt sẹo bỗng nhiên lớn tiếng rống lên: “Đám cừu non ngu muội, các người thật may mắn khi có thể phá vỡ được ma pháp của chủ nhân, tìm thấy chúng ta khi đang trong trạng thái ngủ yên... Nhưng cũng sẽ chỉ đến thế mà thôi! Các người sẽ không bao giờ tìm được vị trí của chủ nhân, cũng như kế hoạch của Người đầu. Thế nên... hãy sợ hãi đi, run rẩy đi hồi bấy cừu ngu xuẩn của Thần! Các người sẽ chẳng thể ngăn nổi rồng thần tà ác mang tận thế hàng lâm đầu! Ha ha ha...”

Bốn gã linh hồn kia thấy có tới mấy trăm Tự Do Linh Hồn và nhân viên người sống vây kín xung quanh, thì tự biết là đã không còn đường nào để chạy. Vậy nên bọn chúng liền không chút e dè, rống lên chửi rủa và cười nhạo như đã hóa rồ. Bỗng ngay lúc đó, một cánh tay khổng lồ xuyên ra từ trong quán bar, tóm lấy một tên trong số đó. Tên kia còn chưa kịp kêu một tiếng thì đã bị bàn tay khổng lồ bóp nổ tung thành Năng Lượng Tiêu Chuẩn và tội nghiệt. Sau đó, thần hình khổng lồ của Ngụy Ngư Đầu từ từ bay ra khỏi quán bar, Bùi Kiêu thì đang đứng trên bờ vai của nó.

“Nói như vậy, các người chính là đám linh hồn được gọi là Những Kẻ Sa Đọa phải không? Hà hà, lại có thể hấp thụ tội nghiệt giống như quỷ quái à? Thế nào mà tài liệu nói các người có sát ý rất mạnh với cả người sống lẫn linh hồn. Ngay cả ý thức của các người cũng đang dần biến thành ý thức của quỷ quái đúng không?” Bùi Kiêu nhìn tia tội nghiệt đen kịt đang không ngừng thôn phệ Năng Lượng Tiêu Chuẩn trong tay Ngụy Ngư Đầu thì nhíu mày. Trong tay hắn lập tức ngưng tụ ra một quả cầu sét nhỏ, sau đó tiện tay ném về phía tia tội nghiệt kia.

Không biết quả cầu sét kia thật ra là do thứ gì tạo thành mà lại có sức sát thương mang tính hủy diệt với tội nghiệt: chỉ vừa tiếp xúc một chút, tia tội nghiệt đã

bị quả cầu sét bao trùm rồi hoàn toàn biến mất không chút dấu vết.

Gã mặt sẹo chứng kiến cả quá trình tia tội nghiệt bị đánh tan, khuôn mặt không chút cảm xúc của hắn cuối cùng cũng hiện lên vẻ bất lực. Mãi lâu sau, hắn mới lên tiếng: “Cao Đăng Tránh Thoát Giả thứ chín, chúng ta phải thừa nhận rằng đã nhìn lầm người. Không ngờ người lại có thể triệu hoán ra một con Chân Ma cấp. Mà thực lực của người cũng đã mạnh mẽ đến mức này, mới đó mà đã tiến vào Tầm Chân Chi Lộ... Người thực sự mới chỉ chết có nửa năm sao?”

Bùi Kiêu nhìn ba kẻ còn lại, cười lạnh lẽo rồi nói: “Không sai. Ta thật sự mới chết cách đây nửa năm... Như vậy, câu vừa rồi là lời trần trối của các người đấy hả?” Nói xong, Bùi Kiêu đưa tay chỉ về hướng ba kẻ kia. Ngụy Ngưu Đầu dưới chân hắn lập tức rống vang một tiếng, sau đó lập tức vọt về phía ba kẻ trước mặt với tốc độ vô cùng nhanh.

Trên người ba kẻ này đều có một đôi cánh chim màu đen, vậy nên tốc độ bay có thể nói là vô cùng nhanh. Nếu ở trong môi trường ảo giới, với tốc độ bay đó, có thể bọn chúng sẽ có cơ hội thoát khỏi sự truy kích của Bùi Kiêu và Ngụy Ngưu Đầu. Nhưng đáng tiếc đây lại là thế giới sự thực! Ở đây, bất kỳ linh hồn nào cũng có thể bay, và tốc độ bay của mỗi người cũng chỉ do thực lực của chính họ quyết định mà thôi. Mà thực lực của ba kẻ này lại chênh lệch quá lớn so với Ngụy Ngưu Đầu, vậy nên cơ bản là không thể chạy nổi. Lập tức, lại thêm một kẻ bị Ngụy Ngưu Đầu bóp nổ tung thành Năng Lượng Tiêu Chuẩn và tội nghiệt.

Gã mặt sẹo kia thấy vậy thì bỗng cười phá lên như điên dại, đồng thời giơ tay cao Thiên Sinh Vũ Khí trong tay, lao về phía Bùi Kiêu lao đến. Vừa phóng đi, hắn còn vừa gào thét: “Chính ông mày giết cả nhà cái con Jenny đó đấy. Vậy thì sao nào? Tao còn nuốt linh hồn của cả nhà nó nữa kia! Vậy thì sao? Chính tay tao cầm dao cắt từng miếng thịt, cho tới khi con Jenny kia đau quá mà chết đi mới thôi đấy thì sao? Mày đến đây mà cắn tao này! Đám Cao Đăng Tránh Thoát Giả chúng mày làm sao hiểu được nỗi thống khổ của bọn tao! Bọn Tự Do Linh Hồn kia làm sao biết được những gì bọn tao đã trải qua? Lũ giả nhân giả nghĩa chúng mày! Chúng mày...”

Tiếng nói còn chưa dứt thì lưỡi dao lập lòe ánh lói điện của Anh Dũng Súng đã khê lướt qua người hắn. Tên mặt sẹo lập tức bị chém thành hai đoạn, một đồng Năng Lượng Tiêu Chuẩn nổ bung tràn ra xung quanh. Về phần tia tội nghiệt màu đen thì đã bị lói điện trên lưỡi dao trực tiếp đánh tan thành hư vô, không để lại dù chỉ một chút dấu vết.

Kẻ duy nhất còn lại cũng không lao bừa lên tấn công như gã mặt sẹo vừa rồi. Hắn biết thực lực của hai bên chênh lệch thực sự đã quá lớn. Mặc dù không có trường khí thể của Ngụy Ngưu Đầu thì chỉ với chấp niệm có dung lượng gấp bốn lần, Bùi Kiêu đã có ưu thế áp đảo tuyệt đối so với bọn hắn. Mà lúc này còn có sự đè ép của trường khí thể, khiến bọn hắn chỉ có thể phát huy được tối đa là 50 – 60% thực lực, vậy là sự chênh lệch với Bùi Kiêu càng thêm to lớn. Dù là về tốc độ, lực lượng hay vẫn sức phản ứng đều kém quá xa. Trừ khi có thể dùng phương thức đoàn đội vây công, còn không thì cơ bản không thể nào địch nổi.

Tên này hình như đã có sẵn ý định nào đó. Hắn vậy mà không tỏ ra sợ hãi chút nào, rống lớn lên nói: “Bùi Kiêu! Chẳng lẽ ngươi không muốn biết ‘bộ mặt thật’ của thế giới này sao? Thật ra, thế giới này...”

Nhưng không hiểu chuyện gì xảy ra, khi hắn mới nói tới đó thì thân thể bỗng nhiên tự nổ tung, biến thành Năng Lượng Tiêu Chuẩn và tội nghiệt. Mà không chỉ có mình hắn, trong quán bar cũng bay ra mảng lớn tội nghiệt. Hiển nhiên là những kẻ bị Bùi Kiêu chém đứt đứt tay chân trong quán bar cũng đã tự nổ tung mà chết giống như tên vừa rồi.

Mà thứ tội nghiệt này cũng không bắt đầu thôn phệ Năng Lượng Tiêu Chuẩn như bình thường mà lại bắt đầu tụ tập, ngưng tụ lại với nhau, sau đó từ từ bay tới trước mặt, cách Bùi Kiêu khoảng hơn 10m. Cuối cùng, nó từ từ biến thành một hình người màu đen. Mặc dù diện mạo rất mơ hồ, không thể thấy rõ được hình dáng cụ thể ra sao, nhưng nhìn vào hình dáng bên ngoài thì có vẻ là một nam giới.

Thứ hình người này rõ ràng hoàn toàn do tội nghiệt tạo thành!

Hình người kia đầu tiên là nhìn quanh bốn phía, sau đó mới như thể mỉm cười nói với Bùi Kiêu: “Cao Đẳng Tránh Thoát Giả thứ chín – Bùi Kiêu đúng không?”

Xin chào, Ta là đoàn trưởng của mấy tên không nên thân này, đồng thời cũng là đoàn trưởng của tổ chức The Fallen Wings. Hi vọng lần đầu gặp mặt này đã không làm cho người quá giật mình.”

Thế nhưng, Bùi Kiêu cơ bản là chẳng thèm để ý đến hắn, trong tay đã nhanh chóng ngừng tụ ra một quả cầu sét, rồi không đợi cho hình người màu đen tiếp tục ba hoa gì thêm, hắn đã cười khinh bỉ: “Ta không cần biết người là ai, cũng mặc xác tên đoàn đội hay tổ chức của người là cái gì, mục đích của các người là cái gì ta cũng không quan tâm. Ta cũng không cần biết cái ‘bộ mặt thật của thế giới’ mà các người nói là gì. Mục đích của ta rất đơn giản: tiêu diệt toàn bộ những kẻ gây ra cái chết cho gia đình Jenny. Vậy nên ta nhất định phải hủy diệt tổ chức của các người. Chỉ đơn giản vậy thôi... Chờ đó, ta sẽ đến tìm các người!”

Nói xong, hắn không đợi cái hình người màu đen tiếp kia trả lời. Lập tức ném quả cầu sét trong tay đi. Quả cầu sét lập tức chui vào trong hình người màu đen. Vẻ mặt của hình người màu đen chỉ mới kịp hiện ra vẻ ngạc nhiên thì đã bị quả cầu sét hoàn toàn thiêu rụi, không còn lại dù là một chút tội nghiệt nhỏ nhất.

Cùng lúc đó, trong một không gian bí mật dưới lòng đất của ảo giới Tòa Thành Ác Quỷ tại Đông Âu, một người đàn ông bỗng thét lớn rồi ngã vật xuống đất. Sau lưng hắn có mười mấy tên linh hồn mặc áo choàng đen đang đứng. Cả bọn lúc này đều đang vô cùng lo lắng và hoảng hốt nhìn về phía người đàn ông kia. Lập tức, có mấy người định chạy tới đỡ người đàn ông này dậy.

Người đàn ông này có một mái tóc thuần một màu trắng bạc. Hắn xua tay với người muốn đỡ mình, sau đó tự đứng lên và nói với vẻ phiến muộn: “Bọn họ chết cả rồi... Chẳng có cách nào khác. Không ngờ đối phương lại có được thứ triệu hồi Chân Ma cấp của một tộc quần cấp cao. Mà ý chí của người nọ cũng vô cùng kiên định, đã bước vào Tâm Chân Chi Lộ, dù đối mặt với sự hấp dẫn của bí mật mà vẫn giết chết hình chiếu của ta ngay lập tức, không do dự lấy một giây nào. Ta cơ bản là không thể dao động được tâm chí của hắn, dù chỉ một chút. Tâm chí như vậy thật kinh khủng, sợ rằng đã không kém chút nào so với tâm chí của Kẻ Đứng Đầu! Chỉ sợ nhiều nhất là nửa năm nữa, hắn sẽ tiến giai đến Chân Ma cấp. Hơn nữa, ý chí mà hắn lựa chọn để dung hợp vào trường khí thể chắc cũng sẽ vô cùng đáng sợ, sẽ

không thua gì Kẻ Đứng Đầu đâu. Ài, lần này các người đã trêu vào một kẻ địch không thể trêu rồi.”

Nghe được lời ấy, một tên trong đám mặc áo choàng đen lập tức bật dậy, chạy tới trước mặt gã tóc trắng bạc, khụy gối nửa quỳ xuống đất rồi nói lớn: “Chủ nhân, xin hãy trừng phạt tôi đi. Nếu chúng tôi không tham thanh Thiên Sinh Vũ Khí loan đao kia thì đã không trọc phải tên Cao Đăng Trách Thoát Giả thứ chín, cũng không ngờ hãn mới chết có nửa năm mà đã mạnh đến vậy? Xin chủ nhân xử phạt!”

Người đàn ông tóc trắng bạc khoát tay rồi nói: “Không sao. Chính ta đã ra lệnh cho các người đi săn tìm Thiên Sinh Vũ Khí khắp nơi. Có trách thì cũng chỉ có thể trách mệnh lệnh của ta mà thôi. Hơn nữa, cái gã Bùi Kiêu này... đúng là làm cho người ta không thể tưởng tượng nổi! Mới chết có nửa năm mà đã có thể tiến bộ đến mức này. Quả đúng là bản sao của Kẻ Đứng Đầu! Chỉ cần hãn có thêm hai năm nữa, có khi sẽ lại xuất hiện một Kẻ Đứng Đầu thứ hai...”

Lại có một người trong số mười mấy tên mặc áo choàng đen bước lên. Hãn cũng nửa quỳ xuống rồi nói: “Chủ nhân, đã vậy thì chúng ta hãy thừa cơ hãn còn chưa đạt tới Chân Ma cấp, tiêu diệt hãn trước đi! Chỉ cần chủ nhân cho phép chúng tôi mang đi một con thú triệu hồi Chân Ma cấp thì chúng tôi có thể tìm được cơ hội ám sát hãn!”

Người đàn ông tóc màu bạc chần chừ một chút, nhưng rồi lắc đầu: “Không được. Chúng ta cũng chỉ có năm con thú triệu hồi Chân Ma cấp mà thôi. Mà con có cấp bậc tộc quần cao nhất trong đó cũng chỉ thuộc hàng trung bình. Nếu chúng phải đối đầu với một đối thủ thuộc tộc quần đẳng cấp cao như Ngưu Đầu, thì ít nhất phải cần hai, ba con thú triệu hồi Chân Ma cấp mới có thể đánh ngang ngửa. Mà một khi thất bại thì sẽ làm kế hoạch của chúng ta bị chậm lại rất nhiều, vậy là cái lợi không bù nổi cái hại. Dù sao thì cũng không cần phải quá lo lắng về món nợ này. Kẻ Đứng Đầu cũng muốn giết chết chúng ta lâu rồi, giờ đến gã Bùi Kiêu này cũng muốn giết chúng ta. Kẻ nào trong số chúng cũng đều là phiền toái cả. Vậy chẳng thà không để ý đến bọn chúng nữa là xong. Chỉ cần có thể triệu hồi được rồng thần tà ác, thì lúc đó... cũng sẽ là lúc chúng ta thanh tẩy sạch sẽ cái thế giới này! Trước khi ngày tận thế năm 2012 diễn ra, thanh tẩy cái thế giới dơ bẩn này!” Cả đám hơn mười người

kia đều hô to “vâng” một tiếng đầy hưng phấn.

Đến lúc này, người đàn ông tóc màu bạc mới quay lại nói với hơn mười người kia: “Tuy chuyện lần này hoàn toàn là sự cố ngoài ý muốn của chúng ta, nhưng chắc chắn cũng đã làm cho đám tổ chức linh hồn trở nên cảnh giác, nhất là với lính đánh thuê. Vô bọc này đã không còn thích hợp cho chúng ta sử dụng nữa. Lệnh cho các thành viên lập tức di chuyển, tốt nhất là hãy trà trộn vào trong các tổ chức linh hồn, ăn mình và cắt đứt liên lạc. Cho đến khi chính phủ các nước bắt đầu kế hoạch ‘Quân Đội Linh Hồn’ thì sẽ liên lạc lại.”

“Vâng!” Mười mấy tên mặc áo choàng đen lại lần nữa cúi đầu nhận lệnh một cách cung kính, dường như cả việc nhìn thẳng vào người đàn ông tóc màu bạc cũng không dám.

Lúc này, người đàn ông tóc màu bạc mới thở dài một tiếng. Sau đó, hắn đứng dậy, cất bước đi ra khỏi gian phòng này. Vừa đi, hắn vừa nói: “Ta phải rời khỏi căn cứ này khoảng một tháng. Các người hãy tiếp tục thu thập Thiên Sinh Vũ Khí, đồng thời cũng phải chú ý tới kế hoạch ‘Quân Đội Linh Hồn’ của chính phủ thế giới.”

Một người trong số mười mấy tên mặc áo choàng đen vội đi ra. Hắn lớn tiếng hỏi: “Chủ nhân, Người định đi đâu vậy? Nếu có việc khẩn cấp thì chúng tôi phải liên lạc với Người bằng cách nào?”

Người đàn ông tóc màu bạc chần chừ một chút rồi trả lời: “Không cần phải liên lạc với ta. Nếu có chuyện thì đích thân ta sẽ liên lạc với các người. Còn về mục đích chuyển đi này của ta...”

“Là để đi gặp một người đàn ông, vốn là kẻ mạnh nhất dưới Chân Ma cấp, có thể đột phá bất cứ lúc nào, nhưng đến tận bây giờ vẫn không có chút động tĩnh nào...”

“Varotian!”

Quyển 5

Chương 1+1: Ta Là Bồ Tát! (1)

Chương 1+2: Ta Là Bồ Tát! (2)

Chương 2+2: Con Mắt Của Loki! (2)

Chương 2+3: Con Mắt Của Loki (3)

Chương 3+1: Nửa Bước Chân Ma (1)

Chương 3+2: Nửa Bước Chân Ma (2)

Chương 3+3: Nửa Bước Chân Ma (3)

Chương 3+4: Nửa Bước Chân Ma (4)

Chương 4: Thành Viên Thứ Ba

Chương 5: Lên Đường Tới Đảo Phục Sinh

Chương 6+1: Phách Lối Lên Đài (1)

Chương 6+2: Phách Lối Lên Đài (2)

Chương 6+3: Phách Lối Lên Đài (3)

Chương 6+4: Phách Lối Lên Đài (4)

Chương 6+5: Phách Lối Lên Đài (5)

Chương 7+1: Hoàn Toàn Áp Đảo (1)

Chương 7+2: Hoàn Toàn Áp Đảo (2)

Chương 8+1: Kế Hoạch Linh Hồn (1)

Chương 8+2: Kế Hoạch Linh Hồn (2)

Chương 9+1: Ma Vương Cấp Chân Chính (1)

Chương 9: Ma Vương Cấp Chân Chính (2)

Chương 9: Ma Vương Cấp Chân Chính (3)

Chương 10: Thế Giới Xà – Jormungand! (1)

Chương 10: Thế Giới Xà – Jormungand! (2)

Chương 11: Binh Chia Hai Đường! (1)

Chương 26: Binh Chia Hai Đường! (2)

Chương 27: Binh Chia Hai Đường! (3)

Chương 12: Thần Chiến Binh Khổng Lồ Obelisk! (1)

Chương 29: Thần Chiến Binh Khổng Lồ Obelisk! (2)

Chương 30: Thần Chiến Binh Khổng Lồ Obelisk! (3)

Chương 31: Thần Chiến Binh Khổng Lồ Obelisk! (3)

Chương 32: Thần Chiến Binh Khổng Lồ Obelisk! (4)

Chương 33: Thần Chiến Binh Khổng Lồ Obelisk! (5)

Chương 34: Thần Chiến Binh Khổng Lồ Obelisk! (6)

Chương 35: Kích Chiến Đảo Phục Sinh! (1)

Chương 36: Kích Chiến Đảo Phục Sinh! (2)

Chương 37: Kích Chiến Đảo Phục Sinh! (3)

Chương 38: Kích Chiến Đảo Phục Sinh! (4)

Chương 39: Kích Chiến Đảo Phục Sinh! (5)

Chương 40: Kích Chiến Đảo Phục Sinh! (6)

Chương 41: Kích Chiến Đảo Phục Sinh! (7)

Chương 42: Kích Chiến Đảo Phục Sinh! (8)

Chương 43: Kích Chiến Đảo Phục Sinh! (9)

Chương 44: Ngựa Bại! (1)

Chương 45: Ngựa Bại! (2)

Chương 46: Chuyển Biến Lớn.

Chương 47: Giải Quyết Vấn Đề Tiếp Tế (1).

Chương 48: Giải Quyết Vấn Đề Tiếp Tế (2)

Chương 49: Mê Cung (1)

Chương 50: Mê Cung (2)

Chương 51: Giải Mã Mê Cung (1)

Chương 52: Giải Mã Mê Cung (2)

Chương 53: Giải Mã Mê Cung (3)

Chương 54: Trung Tâm (1)

Chương 55: Trung Tâm (2)

Chương 56: Trung Tâm (3)

Chương 57: Trung Tâm (4)

Chương 58: Đột Phá! (1)

Chương 59: Đột Phá! (2)

Chương 60: Đột Phá! (3)

Chương 61: Đột Phá! (4)

Chương 62: Đột Phá! (5)

Chương 63: Đột Phá! (6)

TỬ VONG KHAI ĐOAN

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 1+1: Ta Là Bồ Tát! (1)

Sau khi dùng quả cầu sét phá hủy hình người màu đen, đồng thời còn thiêu hủy sạch toàn bộ tội nghiệt, Bùi Kiêu lúc này mới nhú mày nhìn về nơi hình người màu đen vừa đứng, dường như đang suy nghĩ điều gì đó. Hẳn chẳng phải là thánh hiền, không thể không có tật xấu, và tò mò lại là một trong những tật xấu lớn nhất của loài người. Thật ra Bùi Kiêu cũng rất tò mò, rất muốn biết cái gọi là ‘bộ mặt thật của thế giới’ là cái gì.

Nhưng bí mật lại thường liên đi liền với nguy hiểm, nhất là loại bí mật có tầm cỡ ‘thế giới’ kiểu này. Nó có thể là một bí ẩn vô cùng lớn, thậm chí có thể chính là bí mật về Địa Ngục. Nếu như một bí mật kiểu như vậy bị vạch trần thì rất có thể, tất cả những người có mặt ở đây sẽ bị chính phủ thế giới diệt khẩu.

Trên thực tế, khi thực lực càng ngày càng tăng lên, sự hiểu biết với Chân Ma Cấp càng lúc càng sâu sắc và đồng thời, chính hắc cũng càng lúc càng gần tới Chân Ma cấp, thì sự nghi ngờ của Bùi Kiêu với chính phủ thế giới và các tổ chức linh hồn cũng càng lúc càng lớn... Thực lực của các tổ chức linh hồn, thật sự chỉ có vậy hay sao?

Ngoài Tự Do Linh Hồn, nhân viên người sống và thêm loại đạn Siêu Điện Từ kia... Chẳng lẽ chính phủ thế giới không còn năng lực nào khác hay sao? Thật sự không làm gì được cường giả Chân Ma cấp ư?

Chính vì những nghi ngờ và lo lắng đó mà Bùi Kiêu đã không để hình người màu đen nói ra ‘bí mật’ của hắc. Hoàn toàn tiêu diệt hình người màu đen đó trước mặt hơn nghìn người mà không để cho hắc nói chuyện dù chỉ một phút, Bùi Kiêu còn cảm thấy sự dứt khoát này của mình thậm chí còn khiến hình người màu đen đó

kinh ngạc, lúc sau cùng, hẩn loáng thoáng nghe tên kia nói “không thể nào” gì đó.

(Tâm Chân Chi Lộ không đồng nghĩa với nóng nảy và không biết suy nghĩ đâu. Hừ hừ. Đầu tiên là người cho nổ tung đàn em của mình, không cho bọn chúng nói ra bí mật lớn kia, sau đó lại tự mình xuất hiện để nói cho ta biết à? Đầu ra chuyện đơn giản như vậy? Chẳng qua là muốn làm nhiều loạn bản tâm của ta, khiến ta không thể tiến giai Chân Ma cấp đúng không? Nhưng ta cũng không phải là Cung Diệp Vũ, tính kế như vậy chẳng làm gì nổi ta đâu!)

Bùi Kiều cười khẩy hắc hắc mấy tiếng, không nói thêm lời nào nữa mà vẫy tay một cái với Ngụy Ngưu Đầu. Quái vật đầu bò nhanh chóng biến thành một cây rìu khổng lồ màu vàng kim rực rỡ, sau đó lại biến thành một luồng sáng vàng bay vào trong mắt hắn. Lập tức, trường khí thể phẫn nộ vốn đang bao phủ khắp bốn phía đã biến mất không chút dấu vết. Nếu không phải trên tường quán bar vẫn còn một lỗ thủng lớn, có khi ai đó còn tưởng vừa rồi chỉ là một giấc mơ mà thôi.

“Jenny, tuy chúng ta chỉ tình cờ gặp gỡ nhưng cô đã từng giúp đỡ tôi, tôi coi như đã chịu ơn cô. Nhưng hôm nay, cả nhà cô bị giết, thậm chí còn hồn phi phách tán! Mối thù này tôi sẽ trả thay cho cô. Tôi nhất định sẽ tiêu diệt tập đoàn của Kẻ Sa Đọa, trả mối thù này!”

Bùi Kiều nhìn đám Năng Lượng Tiêu Chuẩn tứ tán trên bầu trời quán bar, miệng thì thầm khẽ nói một câu. Nhất là khi nghĩ đến hình ảnh Jenny ôm thanh loan đao trong tay, nụ cười hồn nhiên như một đứa trẻ, Bùi Kiều lại càng thấy đau lòng vô cùng. Trong đầu chợt hiện ra những vần thơ mà Cung Diệp Vũ vẫn thường xuyên ngâm nga, Bùi Kiều cũng ngâm lên mà chẳng để ý tới sự có mặt của những người xung quanh:

“Mười năm mài một kiếm, sương gió chưa từng trải. Nay mang ra trước quân, hỏi ai có chuyện bất bình.” (*)

“Đến khi nào cắt được đầu của những kẻ kia xuống, ta mới trả hết được đoạn ‘nhân – quả’ này.”

Khi Bùi Kiều hạ từ trên bầu trời xuống, Rena lập tức chạy tới bên cạnh, đồng

thời kéo cánh tay hắn nói: “Có phải những linh hồn vừa rồi đều có đôi cánh màu đen không? Tuy mắt tôi không nhìn được, nhưng tôi có thể cảm nhận được sự xuất hiện của những tư tưởng hung ác và lạnh lẽo, gần giống như quỷ quái nhưng lại có điểm khác biệt. Đó là đặc điểm mà chỉ Những Kẻ Sa Đọa mới có.”

Bùi Kiều mỉm cười: “Không sai, sau lưng của bọn chúng đều có một đôi cánh chim màu đen. Nhìn có chút giống với hình tượng của các Thiên Thần Sa Đọa trong tôn giáo của các cô. Thế nào? Bọn chúng là cái đám Kẻ Sa Đọa đó hả?”

Rena gật đầu: “Ừ. Hình dáng như vậy thì đó đúng là Kẻ Sa Đọa rồi. Nhưng vậy thì quá kì lạ! Lúc mới tới đây, tôi cơ bản là không hề cảm nhận được sự tồn tại Kẻ Sa Đọa. Kẻ Sa Đọa phát ra khí tức vô cùng lạnh lẽo, nên một khi chúng xuất hiện trong khu vực cảm ứng của tôi thì sẽ bị tôi phát hiện ra ngay lập tức. Nhưng khi mới tới đây, tôi lại không hề cảm nhận được sự có mặt của chúng. Phải một lúc sau khi anh vào trong đó, tôi đột nhiên lại nhận ra sự xuất hiện của bọn chúng, cứ như thể chúng đột nhiên bước ra từ trong không khí vậy.”

Bùi Kiều đang định hỏi kỹ một chút về đám Kẻ Sa Đọa này, thì bỗng thấy một lão già khoảng sáu mươi tuổi đi ra từ trong đám đông hơn nghìn người kia. Lão già này là một người sống, đi theo sau lão ta còn có mấy tên Tự Do Linh Hồn. Thấy lão ta đi tới, Dương Đình Thiên ở bên cạnh lập tức nói nhỏ với Bùi Kiều: “Lão ta là cha của tên Phó Thủ Tướng Pháp lúc trước, cũng là chủ tịch tập đoàn xuyên quốc gia của tên kia, đồng thời là một trong những người cầm quyền của Châu Âu. Cần thận một chút, tốt nhất là đừng có chọc tức lão.”

Nhưng Bùi Kiều lại chỉ cười ha hả, chẳng thèm để ý tới việc lão già kia đang tiến lại gần, chỉ quay sang hỏi kỹ hơn Rena về tình huống khi mấy tên Kẻ Sa Đọa kia đột nhiên xuất hiện. Còn Rena thì hiển nhiên là không biết lão già kia đang tiến lại. Cô chỉ đang lắng nghe và suy nghĩ hết sức chăm chú, mãi lâu sau cô mới nói: “Chuyện này rất quan trọng, phải báo cáo cho tổ chức linh hồn. Không ngờ trước kia còn chưa diệt hết Kẻ Sa Đọa, mà bọn chúng lại còn có thể ẩn mình giữa chúng ta. Chỉ không biết phương pháp che giấu mà bọn chúng sử dụng là gì, vậy mà lại có thể biến thành giống y như Tự Do Linh Hồn.”

Lão già kia đã đi đến bên cạnh, cũng nói chen vào: “Đúng vậy, chuyện này đúng là rất quan trọng. Không ngờ Những Kẻ Sa Đọa này lại có thể ẩn mình nhiều năm đến vậy. Chúng vẫn luôn trốn trong bóng tối, khiến trước kia chúng ta còn tưởng đã hoàn toàn tiêu diệt được bọn chúng. Lần này đúng là phải cảm ơn anh, Bùi Kiêu. Nếu không có anh, có lẽ tổ chức linh hồn các nước sẽ đều phải hứng chịu những tổn thất vô cùng nghiêm trọng.”

Nói đến đây, lão ta liền bầy ra vẻ mặt tươi cười vui vẻ, như thể Bùi Kiêu chưa từng đánh hay chút nữa thì đập nát chân con trai hăn, bộ dạng từ đầu tới chân đều chỉ như một ông lão nhân hậu, không thể hiện ra một chút uy quyền nào. Lão ta đưa tay về phía Bùi Kiêu rồi nói: “Bùi Kiêu tiên sinh, thật sự xin lỗi vì chuyện xảy ra tại trụ sở. Tôi là trưởng gia tộc Robert, lúc này đến đây để xin lỗi thay cho đứa con không ra gì của mình.”

Bùi Kiêu cười ha hả, bắt tay lão ta rồi nói: “Sao? Đã biết chuyện xảy ra ở Mỹ rồi hả? Biết ta có thực lực gì? Nên giờ mới đến nịnh bợ phải không? Yên tâm đi! Ta sẽ không ra tay với con trai người nữa. Nhưng những gì ta đã nói vẫn sẽ tiếp tục có hiệu lực. Nếu người nhà của ta gặp phải bất kỳ một chuyện ngoài ý muốn gì, chỉ cần không phải là bệnh tật tự nhiên, và tính mạng của họ bị nguy hiểm, vậy thì toàn bộ gia tộc của người, còn cả những ai có liên hệ máu mủ với gia tộc của người, tất cả đều sẽ chết. Kể cả người nhà và con cái của bọn họ cũng sẽ chết. Những lời này sẽ luôn có hiệu lực! Thế nên, nếu người không ngại, thì hãy chịu khó bỏ ra vài chục triệu mỗi năm mà thuê vệ sĩ, bảo vệ người nhà của ta cho tốt nhé.”

Lão già kia sừng sốt một hồi, sắc mặt cũng lập tức lạnh lẽo đi một phần, nhưng lão vẫn cười nói: “Bùi Kiêu tiên sinh, anh thật hay nói đùa.”

“Nói đùa?” Bùi Kiêu ha ha cười lớn. Hăn thả tay lão già kia ra rồi nói: “Đùa cái con mẹ người. Thấy người nhỏ yếu thì muốn lợi dụng, chà đạp, thấy người mạnh mẽ thì muốn lôi kéo, kết thân. Ta nói đùa mẹ người ấy. Người nhớ cho kỹ: tất cả những gì ta đã nói đều không sai dù chỉ một chữ! Lúc này, ta sẽ không ra tay với con người lần nữa, nhưng chỉ cần người nhà của ta gặp phải bất kỳ một tổn thương nào không phải do bệnh tật tự nhiên gây ra, cho dù là việc ngoài ý muốn, ta cũng sẽ cho cả gia tộc của người chôn cùng. Lời nói này sẽ có hiệu lực vĩnh viễn, cho đến

khí ta hoàn toàn tiêu tan mới thôi. Đã hiểu chưa?”

Vẻ tươi cười của lão già kia lập tức cứng ngắc rồi biến thành băng lạnh. Lão ta chỉ đứng nhìn thật sâu Bùi Kiêu một lát, rồi xoay người bỏ đi, không nói thêm dù chỉ là một câu.

Bùi Kiêu cũng chẳng thém để ý tới phản ứng của lão ta. Hắn đứng đó cười ha ha một hồi rồi mới quay lại nói với Rena: “Một lời hứa đáng giá nghìn vàng. Rena, từ lúc này, tôi đã nợ cô một lời hứa, chỉ cần điều cô muốn không trái với đạo nghĩa của tôi, vậy thì dù cô có muốn gì đi nữa, tôi cũng sẽ thực hiện! Cho dù là gì đi nữa!” Nói xong, hắn quay người rời khỏi khu phố đèn đỏ này như thể không nhìn thấy hơn nghìn người trước mặt. Dương Đình Thiên thở dài rồi cũng lập tức đi theo sau hắn.

Về phần hơn nghìn người kia, lúc trước thì đúng là có rất nhiều người nghĩ tới việc tấn công Bùi Kiêu, chỉ tại có mặt Rena nên sợ ‘ném chuột vỡ bình’. Nhưng lúc này đây, cả một ngón tay bọn họ cũng không dám cử động, vì sợ sẽ làm Bùi Kiêu hiểu lầm, khiến hắn lại gọi ra quái vật đầu bò kinh khủng kia tàn sát một trận. Chính mắt bọn họ đã thấy rất rõ cảnh tượng đám Kẻ Sa Đọa chỉ bị quái vật đầu bò bóp một cái là nổ tung, không phản kháng nổi một chút xíu nào. Mà theo như các tài liệu của tổ chức linh hồn, thông thường thì Kẻ Sa Đọa đều mạnh hơn nhiều linh hồn cùng cấp. Vậy thì bọn họ xông lên có khác gì đi tự sát? Vậy là, cả nghìn người chỉ biết trơ mắt nhìn hai người Bùi Kiêu bỏ đi.

Mãi đến khi hai người Bùi Kiêu đã đi ra khỏi khu phố đèn đỏ đó, Dương Đình Thiên mới phàn nàn: “Tuy lão già vừa không còn giữ chức vụ gì nữa, nhưng địa vị của lão ở Châu Âu vẫn rất cao. Gia tộc của hắn có phần giống với gia tộc Morgan của nước Mỹ, thật ra cả chuyện ai sẽ trúng cử Tổng Thống cũng do bàn tay của bọn họ thao túng. Người chọc tức lão ta như vậy... Không, đã không phải là chọc tức nữa, mà là đe dọa rồi. Người không nghĩ tới việc hắn sẽ sử dụng sức mạnh của chính phủ để gây rắc rối cho người à? Người đúng là quá nóng nảy rồi đấy.”

Bùi Kiêu chỉ khẽ cười: “Người biết không? Khi ta mới có được danh hiệu Cao Đẳng Tránh Thoát Giả, lúc theo Cung Diệp Vũ trở lại Trung Quốc từ Mỹ, ta cũng

luôn lo lắng y như người bây giờ vậy. Ta lo lắng vì cái cách Cung Diệp Vũ đối đãi với đám quan chức của chính phủ Trung Quốc. Chẳng lẽ hẳn không lo sợ chính phủ âm thầm tìm cách gây rắc rối cho hẳn? Hơn nữa, những mâu thuẫn như vậy còn được tích lũy không ngừng, rồi đến một ngày nào đó nó sẽ bùng nổ. Khi đó thì chẳng phải sự việc sẽ càng kinh khủng hơn sao? Ta và Dương Húc Quang đều nghĩ như vậy, sau đó còn nhiều lần ngẫm sắp xếp kế hoạch nhằm làm giảm sự căng thẳng giữa hai bên.”

“Nhưng! Người sai rồi! Ngay cả ta lúc đó và Dương Húc Quang cũng đều sai rồi.”

Bùi Kiêu nhìn thẳng phía trước, trong đôi mắt sáng ngời đầy thần thái không có một chút do dự hay chần chừ nào. Hẳn nói như thế đang tự nói một mình: “Chưa đến Chân Ma cấp thì sẽ mãi mãi không biết bản tâm là gì, mãi mãi không thể hiểu được ‘nhân’ là gì, mãi mãi không biết phải làm thế nào để có thể quán triệt được ‘nhân’ của chính mình. Ban đầu ta cùng giống như người bây giờ, mặc dù có thể giải thích được ý nghĩa của những từ ngữ này, nhưng cũng chỉ là giải thích mà thôi. Như vậy... mãi mãi không đủ.”

“Nhân quả, nhân quả! Hôm nay, ta và gia tộc Robert nhận lấy mối nhân quả này. Người thường thì chỉ sợ ‘quả’, ‘quả’ ở đây là khả năng bọn họ trả thù. Nhưng ta thì lại sợ ‘nhân’, ‘nhân’ mà ta sợ là không phân định rõ ràng ân oán với bọn họ. Bồ Tát sợ nhân, người phạm sợ quả chính là như vậy đó thôi.”

“Ngày trước, ta và Dương Húc Quang chỉ biết lo sợ ‘quả’ là chính phủ trở mặt, giống như người bây giờ sợ hãi ‘quả’ là gia tộc Robert trả thù. Thế nên, ta của ngày trước, Dương Húc Quang và cả người bây giờ đều chỉ là người phạm. Còn ta lúc này và Cung Diệp Vũ thì lại sợ không thể giải quyết hết ‘nhân’. Ví như ta sợ ‘nhân’ là không thể báo thù được cho Jenny, sợ ta không thể quán triệt được ‘nhân’ vào bản tâm chính mình. Thế nên, chúng ta là Bồ Tát, còn các người là người phạm. Cái gọi là nhất ‘niệm thành Phật, nhất niệm thành ma’ chính là như vậy.”

“Ha ha ha.” Bùi Kiêu cao tiếng cười lớn. Lúc tiếng cười dừng lại, hẳn mới nói tiếp: “Chúng ta đi đổi Thực Phẩm Chấp Niệm thôi. Ta muốn dung lượng chấp niệm

nhANH chóng đạT 500 đƠN vỊ. BỜi vì...”

“Ta sắP đỘT phá rỒi!”

TỬ VONG KHAI ĐOAN

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 1+2: Ta Là Bồ Tát! (2)

Vì Bùi Kiêu vội đi báo thù cho Jenny, nên tất cả Thiên Sinh Vũ Khí lấy được trong Nam Bắc Chiến Trường của nước Mỹ, hẳn đều giao cả cho đám Varotian. Có điều là lượng Thiên Sinh Vũ Khí bình thường có tổng dung lượng lên tới 5000 đơn vị cũng là một con số rất lớn, đám Varotian lúc đó cũng chưa thể gom đủ ngay lập tức. Vậy nên, khi Bùi Kiêu đã đến Italy và đang đi tìm linh hồn đặc thù có năng lực chế tạo Thực Phẩm Chấp Niệm, thì Varotian mới lên đường rời khỏi nước Mỹ, đi đến địa điểm hẹn gặp với Bùi Kiêu tại Italy.

Đến ngày hôm nay thì lệnh cấm bảy ngày tại nước Mỹ đã hết. Vì vậy mà những thông tin về biến cố xảy ra trong Nam Bắc Chiến Trường, sau đó là lệnh cấm của Bùi Kiêu và chính phủ nước Mỹ giờ này đã lan truyền khắp nơi trên thế giới. Nhất là với những quốc gia có tổ chức linh hồn thì những tin tức này lại càng đáng sợ đến không thể nào tưởng tượng nổi. Các tin tức liên quan tới hoạt động của Bùi Kiêu đều trở nên quý giá, được đầu não của các quốc gia đưa vào ưu tiên điều tra hàng đầu. Tất cả những gì liên quan tới Bùi Kiêu, bao gồm thông tin từ lúc hắn còn sống, rồi tài liệu về bốn tháng biến mất sau cái chết của hắn, sau đó là thông tin liên quan tới chứng nhận Cao Đẳng Tránh Thoát Giả của hắn tại Mỹ... Lúc này, tất cả những tài liệu đó đều đã trở thành các tài liệu mật cấp cao nhất. Mỗi quốc gia đều lập ra một nhóm khoảng hơn mười người bao gồm nhân viên cố vấn và nhân viên tình báo, với mục tiêu là tìm ra bí mật đã giúp một gã linh hồn tay mơ mới chết nửa năm như Bùi Kiêu tiến vào Tâm Chân Chi Lộ. Rất nhiều nhà khoa học người da trắng thậm chí còn tuyên bố: chỉ cần tìm ra bí mật này thì giới linh hồn sẽ lập tức bước vào thời đại ‘sản xuất hàng loạt’ cường giả Chân Ma cấp.

Bùi Kiêu đang đọc một tờ báo do giới linh hồn Italy phát hành, hắn gõ gõ lên dòng title tuyên bố có thể sản xuất hàng loạt Chân Ma cấp trên báo rồi cười khẩy:

“Làm sao mà sản xuất được? Đúng là không hiểu thì không biết sợ. Đến gien của mỗi cá thể trong loài người còn khác nhau, thậm chí gien của hai cha con còn có sai khác rất nhỏ kia mà. Trên đời này không thể tồn tại hai thứ hoàn toàn giống nhau, ý thức và tinh thần của mỗi cá thể cũng sẽ hoàn toàn khác nhau. Phải thấy được ,rồi tìm ra ‘nhân’ của bản thân, sau đó mới quán triệt ‘nhân’ của chính mình. Làm sao có thể sản xuất được quá trình này? ‘Nhân’ của ta đâu phải là ‘nhân’ của người. Sự thật là như vậy.”

Cho đến hôm nay, Bùi Kiều và Dương Đình Thiên đã đến Italy được hai ngày, một mặt là họ chờ Varotian tới, mặt khác là Bùi Kiều muốn có trạng thái tinh thần bình thản để cảm thụ cuộc sống thường ngày. Nói ra thì cũng thật kỳ lạ! Trước khi bước vào Tầm Chân Chi Lộ, gần như mỗi phút, mỗi giây, Bùi Kiều đều đang lo lắng về việc ngày tận thế năm 2012 đến gần. Nhưng sau khi đã bước vào Tầm Chân Chi Lộ, về ngoài của hần lại dường như vô cùng bình thản. Thậm chí, có thể nói là hần hoàn toàn không bận tâm tới việc mình đã lãng phí hai ngày vừa qua. Dương Đình Thiên thấy hần gọi điện thoại về trò chuyện với em gái cả ngày, không thì lên mạng chơi game, đọc tiểu thuyết, chán rồi thì lại lang thang quán bar, cửa hàng khắp nơi, nhìn qua chẳng giống một người sắp tiến vào Chân Ma cấp chút nào, ngược lại là có vẻ giống một vị công tử nhà giàu vô công rồi nghề nào đó.

Dương Đình Thiên tức giận nói: “Đến cả ta suốt ngày được người dạy phải cảm nhận cảm xúc, thả lỏng ý thức để cảm thụ bản tâm mà còn chẳng hiểu gì thì càng chẳng cần phải nói tới kẻ khác. Dù sao cũng không hiểu được phương pháp thực hiện thì tốt nhất là không suy đoán lung tung nữa, biết đâu lại tìm được cách khác để thực hiện hơn cũng nên.”

Bùi Kiều trầm ngâm một chút rồi nói: “Đúng là loại trạng thái này rất khó hình dung, sau khi tiến vào mới có thể hiểu rõ. Tuy vậy, nhìn theo một cách khác thì cũng có thể hình dung một cách rất đơn giản. Có điều là cách hiểu của mỗi người về cùng một vấn đề lại khác nhau nên rất có thể sẽ có người đi vào những lối rẽ sai lầm. Theo như cách hiểu của ta, thật ra thì bản tâm chính là một loại ý chí hoặc cảm xúc nào đó. Lúc mà người có thể hành động hoàn toàn theo sự dẫn đường của bản tâm mà không chút đắn đo, lo nghĩ thì chính là lúc người đã bước vào Tầm Chân Chi Lộ.”

“Nhưng con người là sinh vật phức tạp đến cỡ nào? Con người có tới gần như là vô cùng vô tận các loại ý chí và cảm xúc. Ví dụ, chỉ riêng ‘dục vọng’ đã có thể chia ra làm vô số các loại ý chí và cảm xúc, như là dục vọng tiền bạc, dục vọng ăn uống, hay tình dục... Vô cùng nhiều! Vậy nên, khi một người còn chưa phải là Chân Ma cấp, hoặc chưa tiến vào Tâm Chân Chi Lộ, mà nghe Chân Ma cấp hay người đã tiến vào Tâm Chân Chi Lộ giải thích, thì sẽ nhận được lời khuyên là phải cho cảm xúc dẫn đường để làm những điều mà sau thẳm cõi lòng thực sự mong muốn. Đó chính là lúc mà người ta bước vào lối rẽ sai lầm.”

Bùi Kiêu nói đến đây thì nhìn thẳng Dương Đình Thiên: “Giống như người vậy! Người đừng tưởng ta không vì sao mà mấy ngày hôm nay, tinh thần của người trở nên sa sút. Là vì sau khi người nghe xong những gì nói, biết rằng muốn tiến cấp Chân Ma thì phải để cảm xúc dẫn đường. Mà cảm xúc lớn nhất trong lòng người là gì nào? Chính là em gái của người! Vì vậy mà người bắt đầu trở nên buồn rầu, cho rằng cả đời mình cũng không thể bước vào Chân Ma cấp. Đó chính là lối rẽ sai lầm của người.”

Dương Đình Thiên sững sốt một chút, sau đó mới hỏi lại: “Không phải ý nghĩa của ‘để cảm xúc dẫn đường’ là phải loại bỏ những tư tưởng tà ác và xấu xa trong lòng, chỉ để lại những gì tốt đẹp hay sao? Sau đó mới đi quán triệt những điều tốt đẹp này... Đó chẳng phải là để cảm xúc dẫn đường để tiến cấp Chân Ma hay sao?”

Nhưng Bùi Kiêu lại lập tức lắc đầu phủ nhận: “Không! Người nhầm rồi. Thế nên ta mới nói người đã đi nhầm đường. Trên đời có cái gọi là bản tâm đúng và bản tâm sai sao? Không hề! Cái gọi là đúng và sai chẳng qua chỉ là những điều chúng ta được dạy từ khi còn nhỏ, được quyết định bởi quy phạm đạo đức của thế giới này. Khi người muốn để cho cảm xúc dẫn đường, và rồi đã làm được như vậy, được nếm trải cảm giác sáng khoái, nhưng đồng thời, lương tâm lại thấy tội lỗi, đó chính là đã đi sai đường. Ý nghĩa của câu ‘nhất niệm thành Phật, nhất niệm thành ma’ cũng không chỉ đơn giản như nghĩa đen của mặt chữ. Phật cũng là ma, ma cũng là Phật. Khi người có thể tùy theo lòng mình mà làm bất cứ chuyện gì, hơn nữa, cũng không cảm thấy chân chừ hay tội lỗi lương tâm, thì dù mỗi ngày người giết cả ngàn người, ăn tươi nuốt sống trăm ngàn đứa trẻ nhưng lại không cảm thấy do dự, mà trong lòng chỉ có khoái cảm, vậy thì người đã quán triệt được bản tâm của mình, đã bước vào

Tâm Chân Chi Lộ, đã sắp thành cường giả Chân Ma cấp. Có điều, những cường giả Chân Ma cấp như vậy cũng chính là Kẻ Sa Đọa rồi.”

Nói đến đây, Bùi Kiều chợt thở dài: “Lúc trước ta còn không hiểu, chỉ đến khi hình người màu đen xuất hiện sau khi đánh chết mấy tên Kẻ Sa Đọa, thì ta mới nghĩ thông suốt được tất cả. Hình người màu đen kia cũng là một cường giả Chân Ma cấp. Tuy thứ xuất hiện lúc đó chỉ là một cái hình chiếu được hình thành từ ý niệm của hắn, nhưng ta vẫn có thể cảm nhận được trường khí thể của hắn. Đó là trường khí thể giết chóc, cũng có thể gọi là trường khí thể ‘tĩnh hóa’.”

Lúc trước, Dương Đình Thiên vốn còn cho là mình đã hiểu được một phần những gì Bùi Kiều nói, đã biết phải làm thế nào để có thể tiến cấp Chân Ma, nhưng giờ hắn càng nghe thì càng thấy mình sai lầm, thậm chí bắt đầu cảm thấy không hiểu nổi. Bùi Kiều thấy vậy thì vội vàng nói: “Được rồi, không cần phải suy nghĩ quá nhiều đâu. Thật ra, lúc này mà nói những chuyện đó với người thì vẫn còn hơi sớm. Có biết vì sao tổ chức linh hồn lại thống kê rằng Tránh Thoát Giả và Cao Đẳng Tránh Thoát Giả phải chết hơn 5 năm thì mới có thể tiếp xúc được tới Tâm Chân Chi Lộ không? Nguyên nhân không chỉ vì điều kiện chấp niệm đạt 500 đơn vị đâu, mà quan trọng hơn là linh hồn cần có thời gian để cảm thụ các loại cảm xúc và ý chí... Còn ta cần thời gian ngắn như vậy là vì ta khác các người.”

Dương Đình Thiên sững sờ nói: “Người khác chúng ta ở chỗ nào?”

Bùi Kiều ngược nhìn khung cảnh ngoài cửa sổ: “So với người sống thì linh hồn dễ dàng cảm nhận các dạng cảm xúc và ý chí hơn nhiều. Đó là do cấu tạo thân thể của linh hồn. Khi không còn sự trói buộc và ngăn cách của cơ thể vật chất, linh hồn chỉ còn do chấp niệm và Năng Lượng Tiêu Chuẩn hình thành, thân thể linh hồn như vậy sẽ dễ dàng cảm nhận được các dạng cảm xúc và ý chí. Nhưng ta thì lại có thể dễ dàng cảm nhận hơn các người gấp trăm lần, bởi vì ta có được năng lực đặc thù Valkyrie. Thực tế thì công dụng chính của năng lực này là giúp cảm nhận các loại cảm xúc và ý chí. Vậy nên, ta cho rằng không phải cả thế giới chỉ có ba cường giả Chân Ma cấp, mà cả cô gái Bắc Âu có được năng lực Valkyrie chắc chắn cũng là một Chân Ma cấp.”

Dương Đình Thiên lúc này mới gật đầu như thể hiểu ra điều gì đó, đồng thời cũng tạm gác những ý tưởng về Chân Ma cấp và Tâm Chân Chi Lộ sang một bên. Xem ra hẳn chỉ có thể từ từ trải nghiệm từng bước, rồi sau đó sẽ cảm nhận từng chút một, về chuyện này thì hẳn chẳng thể nào so sánh được với thiên phú của Bùi Kiêu.

Lúc này, Bùi Kiêu lại cười lộ lên: “Dương Đình Thiên, đi mở cửa hộ ta đi. Người mà chúng ta chờ đợi đã tới rồi.”

Dương Đình Thiên hơi sững sờ. Quả nhiên, ở cửa lớn vang lên tiếng chuông cửa. Đến khi Dương Đình Thiên đi ra mở cửa thì thấy Varotian đang đứng bên ngoài, mỉm cười sán lạn nhìn hẳn.

Dương Đình Thiên lập tức quay phắt lại, nhìn chăm chăm Bùi Kiêu hỏi: “Người đã có được trường khí thể rồi sao? Làm sao cảm nhận được sự hiện diện của linh hồn khác vậy?”

Bùi Kiêu vừa cười vừa nói: “Đâu có dễ dàng như vậy! Chẳng qua chỉ là một loại cộng hưởng thôi. Đúng không? Cường giả đã bước vào Tâm Chân Chi Lộ - Varotian?”

Varotian cười ha hả, hẳn cũng chẳng giải thích gì, chỉ theo sau Dương Đình Thiên đi vào trong phòng khách. Lần này hẳn đi Italy một mình, cô nàng Nannia có biệt danh Cuồng Chiến Sĩ vẫn hay đi cùng hẳn lúc này lại không đi theo.

Varotian ngồi bừa luôn xuống một chiếc ghế gần hẳn, rồi cũng không hỏi han hay xin phép gì, cầm ly cà phê còn dở trên bàn lên rồi... uống luôn. Ly cà phê đó là của Bùi Kiêu đang uống dở, khi hẳn thấy Varotian uống thì cơ mặt co quắp lại, dường như muốn xông tới cướp lại ly nước. Cũng may là tuy ngón tay có hơi giật giật nhưng cuối cùng hẳn vẫn nhịn được.

Bộ dạng uống cà phê của Varotian vô cùng tao nhã, uống xong còn rút khăn tay ra lau miệng. Sau đó hẳn mới cười với Bùi Kiêu: “Cà phê của khách sạn bao giờ cũng có một vài khuyết điểm nho nhỏ. Lần sau anh đến Mỹ, tôi sẽ cho các anh thưởng thức loại cà phê tự tay tôi rang. Đó là loại cà phê đặc biệt được trồng tại

trang trại riêng của nhà tôi, bảo đảm là hương vị tuyệt vời hơn cà phê ở đây nhiều.”

Bùi Kiều khoát tay chặn lại ngay: “Miễn đi. Tôi không muốn uống cà phê tự tay anh rang. Thôi nói chuyện chính đi, có mang tới 5000 đơn vị dung lượng Thiên Sinh Vũ Khí không đấy? Tôi không biết anh còn là linh hồn đặc thù cơ đấy.” Nói xong, hắn liền nhìn chăm chăm thẳng vào hai mắt Varotian.

Varotian không tức giận, vẫn giữ vẻ mỉm cười đầy quý phái của mình khi gật đầu đáp lại. Chỉ thấy hắn lấy trong người ra một cái túi da nhỏ cỡ lòng bàn tay, rồi dốc ngược cái túi xuống lắc lắc. Từ trong túi da lập tức liên tục rơi ra một đồng lớn Thiên Sinh vũ Khí. Không bao lâu sau, cả phòng khách đã chất đầy một đồng Thiên Sinh Vũ Khí với đủ mọi kiểu dáng. Từ đao kiếm, giáo mác, cho đến chùy, rìu, loan đao, cung, nỏ, ná, súng ống đều có cả. Nhìn qua nơi này thật giống như một cái kho chứa đạo cụ đóng phim chiến tranh vậy.

Varotian đổ hết đồng Thiên Sinh Vũ Khí này ra xong rồi mới cười nói: “Tổng cộng là 5100 đơn vị dung lượng Thiên Sinh Vũ Khí, chúng tôi nâng giá thêm cho anh 100 đơn vị dung lượng nữa. Mà anh đúng là làm người khác phải bất ngờ đấy, mới có mấy ngày ngắn ngủi mà đã đến giai đoạn giữa của Tầm Chân Chi Lộ rồi. Chỉ sợ lần sau gặp lại thì anh đã là cường giả Chân Ma cấp ở trên cao vời vợi rồi!”

Bùi Kiều cũng chẳng làm bộ thanh nhả gì, hắn vậy mà lập tức chạy tới cảm nhận từng món Thiên Sinh Vũ Khí, sau đó lại tính toán tổng dung lượng của chúng. Đang kiểm tra thì nghe Varotian nói vậy, hắn cũng cười trả lời: “Vậy còn anh? Cũng may mà mấy hôm vừa rồi, sự cảm thụ cảm xúc của tôi mới tăng lên một tầng, nếu không thì đúng là không thể cảm nhận được áp lực như có như không trên người anh. Nếu nói tới việc đã đi được bao xa trên Tầm Chân Chi Lộ, vậy thì anh còn tiến xa hơn tôi mới đúng? Chắc hắn chỉ còn cách đích đến một bước chân cuối cùng là sẽ lập tức bước qua cánh cửa Chân Ma cấp. Ít nhất là tôi còn chưa thể che giấu được áp lực mà mình phát ra như anh. Tôi cũng rất tò mò, vì sao anh dừng lại tại đó lâu đến vậy, hết lần này đến lần khác cũng không chịu đột phá?”

Varotian hơi ngạc nhiên nhưng vẫn mỉm cười như trước: “Anh có đồng ý nói cho tôi biết những gì anh đã trải qua trong bốn tháng ngay sau khi chết không? Tại

mắt của chính phủ các nước trên thế giới đều đang nhìn chăm chăm vào anh đấy. Bọn họ đều cho rằng nguyên nhân khiến anh tiến cấp nhanh đến vậy chính là những gì anh đã trải qua trong bốn tháng đó. Anh có đồng ý kể lại những gì mình đã trải qua trong bốn tháng đó cho tôi nghe không?”

Động tác kiểm tra Thiên Sinh Vũ Khí trên tay Bùi Kiêu chợt dừng lại, hắn nói với vẻ trầm ngâm: “Bây giờ vẫn chưa phải lúc. Nhiều nhất là sau nửa năm nữa, đến lúc đó chắc chắn tôi sẽ kể rõ lại những gì mình đã trải qua trong bốn tháng đó.”

Varotian liền khoát tay rồi cười nói: “Vấn đề của tôi cũng chưa thể nói ra được. Tuy không thể nói cụ thể là khi nào có thể nói ra như anh, nhưng sớm muộn gì rồi anh cũng sẽ biết thôi.”

Nói đến đây thì cả hai đều không nói thêm gì nữa, Varotian ngồi yên từ từ thường thức cà phê, còn Bùi Kiêu thì im lặng kiểm tra Thiên Sinh Vũ Khí. Đến khi đã kiểm tra xong tất cả Thiên Sinh Vũ Khí, Bùi Kiêu mới ngẩng đầu lên nói: “Chính xác. Đúng là 5100 đơn vị dung lượng.”

Varotian mỉm cười nói: “Nếu đã giao hàng xong thì tôi cũng phải trở về ngay đây. Đoàn đội đang ở Mỹ chờ tôi cùng đi vào Thành Phố Vàng nữa. Đúng rồi, tuy sau khi về nước anh cũng sẽ biết tin này nhưng tôi vẫn nói sớm cho anh nghe trước. Vì những kẻ anh giết ở Pháp vừa rồi lại là Kẻ Sa Đoạ, nên tổ chức linh hồn trên toàn bộ thế giới đều đang vô cùng kinh hoàng. Bọn họ quyết định sẽ tổ chức Hội Nghị Thượng Đỉnh của giới linh hồn, gồm mười bảy quốc gia có tổ chức linh hồn, tại Đảo Phục Sinh trên Thái Bình Dương, vào hai tháng sau – tức là ngày 7 tháng 3. Trước lúc đó, tốt nhất là anh hãy tiến cấp Chân Ma đi. Đây là lời khuyên và cũng là cảnh báo. Nếu đến lúc đó mà vẫn chưa tìm được ý chí hoặc cảm xúc phù hợp với bản tâm của mình nhất, thì hãy cứ lựa chọn ý chí hoặc cảm xúc tốt nhất mà anh đang có để dung hợp với chấp niệm đi.”

Bùi Kiêu lập tức thấy hứng thú. Hắn cũng không để ý tới đám Thiên Sinh Vũ Khí kia nữa mà ngồi ngay ngắn lại trên ghế, mắt nhìn chăm chăm vào Varotian: “Tại sao? Tại sao phải vội vàng như vậy? Anh cũng biết là một khi ý chí hoặc cảm xúc đã dung hợp với chấp niệm, thì sẽ không thể nào thay đổi được nữa. Hiện tại,

các ý chí và cảm xúc mà tôi có được theo thứ tự là: anh dũng, phần nộ, uy nghiêm, kiên nghị, tổng cộng bốn loại ý chí và cảm xúc. Trong đó, tuy uy lực của phần nộ là lớn nhất, nhưng mức độ phù hợp với bản tâm của tôi lại quá thấp. Uy nghiêm có áp lực mạnh nhất nhưng cũng không quá phù hợp với bản tâm của tôi. Về phần anh dũng, cả uy lực và mức độ phù hợp với bản tâm đều không tệ, nhưng cũng chỉ là ‘không tệ’ mà thôi. Cuối cùng là kiên nghị, phù hợp với bản tâm của tôi nhất nhưng uy lực thì lại chẳng có gì đáng nói. Tôi đã suy nghĩ rồi, nếu muốn cảm nhận được ý chí hoặc cảm xúc có uy lực lớn nhất, mà lại phù hợp với bản tâm nhất thì có lẽ còn phải đi ảo giới Ác Ma Thành một chuyến, chắc sẽ mất khoảng nửa năm. Chuyện này liên quan tới thực lực và thành tựu sau này của tôi, vậy nên nếu anh không thể nói ra lý do hợp lý thì tôi chỉ có thể coi là anh đang nói đùa.”

Varotian cười khổ rồi nói: “Chỉ sợ cả Dương Húc Quang cũng sẽ đề nghị anh như vậy... Mà thôi, dù sao thì còn có Cung Diệp Vũ đứng phía trước bảo vệ cho anh, có lẽ anh chưa tới Chân Ma cấp cũng sẽ không sao. Tóm lại là anh cứ tự mình quyết định đi. Tôi nói thẳng nhé, sau khi lãnh đạo các nước quyết định thời gian tổ chức hội nghị tại Đảo Phục Sinh, ba gã linh hồn đặc thù có năng lực tiên đoán tương lai rất mạnh của Anh, Ai Cập và Ấn Độ đều đã đồng loạt đưa ra cảnh báo. Theo như lời của họ, vào ngày 7 tháng 3, sẽ có một cái bóng khổng lồ che đi ánh mặt trời của Đảo Phục Sinh. Bóng đen đó được tạo ra bởi một con rồng khổng lồ màu đen và vô số những đôi cánh màu đen. Chúng tôi đã phân tích những lời tiên đoán này và đưa ra kết luận là rất có thể tập đoàn Kê Sa Đọa sẽ tấn công Đảo Phục Sinh. Khi đó, một trận chiến đẫm máu sẽ là điều không thể tránh khỏi. Phải biết rằng, tập đoàn Kê Sa Đọa có ít nhất ba tên cường giả Chân Ma cấp. Nếu như trong trận chiến năm xưa, chúng không thật sự bị tiêu diệt thì đã có ít nhất ba tên... Mà quan trọng nhất là Kê Sa Đọa thường mạnh hơn các linh hồn cùng cấp. Vậy nên, trừ Kê Đứng Đầu là Cung Diệp Vũ thì chúng ta đều có thể gặp phải nguy hiểm.”

Nói đến đây, Varotian liền đứng lên: “Tôi chỉ nói đến vậy thôi. Chuyện của anh thì anh hãy tự quyết định, sự phát triển của tương lai quan trọng hơn hay tính mạng của chính mình quan trọng hơn? Tôi nghĩ bản tâm của anh có thể tự quyết định được.”

Sau đó, Varotian cũng không nói thêm gì nữa, lập tức đi về phía cửa ra. Một lát

sau, tiếng cửa ra vào đóng lại thì bóng Varotian cũng biến mất khỏi tầm mắt hai người Bùi Kiêu.

Bùi Kiêu và Dương Đình Thiên đều rơi vào trạng thái yên lặng trầm tư. Sau một lát, Bùi Kiêu đứng dậy, thu toàn bộ đồng Thiên Sinh Vũ Khí trên mặt đất vào trong Nhẫn U Minh, sau đó nói với Dương Đình Thiên: “Chúng ta đi đổi Thực Phẩm Chấp Niệm thôi. Sau đó phải trở về Trung Quốc luôn. Còn hai tháng nữa, không biết có đủ không đây!”

Về phần Varotian, hắn cũng không biết hai người Bùi Kiêu sẽ quyết định hành động thế nào. Nhiệm vụ lần này của hắn vốn chỉ là giao đồng Thiên Sinh Vũ Khí kia cho Bùi Kiêu, còn việc nói ra tin tức kia thì chủ yếu là do hắn nể mặt Cung Diệp Vũ mà thôi. Về phần Bùi Kiêu sẽ quyết định thế nào ư? Một người đã bước vào Tâm Chân Chi Lộ, thì sẽ chẳng còn chuyện gì có thể làm hắn do dự, băn khoăn nữa đâu. Chắc hẳn Bùi Kiêu đã có sẵn quyết định cho mình rồi.

Vậy là Varotian lên một chiếc xe hơi thể thao chờ sẵn ở bên ngoài khách sạn của Bùi Kiêu, nói lái xe đưa ra sân bay còn bản thân thì ngồi suy nghĩ gì đó ở ghế sau. Mãi đến khi chiếc xe này đã chạy được vài phút, lông mày Varotian bỗng nhiên dựng ngược lên. Hắn móc ra từ trong ngực áo cuốn Kinh Thánh vẫn luôn mang theo người. Sau đó mới nói: “Kẻ Sa Đọa? Muốn ám sát ta sao? Mục tiêu chính của các người không phải là tên Cao Đăng Trách Thoát Giả thứ chín đã bước vào Tâm Chân Chi Lô ư? Xác định nhầm mục tiêu à?”

“Mục tiêu là Varotian – kẻ đã chờ đợi tại bước cuối cùng của Tâm Chân Chi Lộ suốt hai năm qua! Vậy nên, chắc không sai đâu.” Gã lái xe cười nhạt một tiếng rồi đáp lại.

“Rocky Constantine?”

Đồng tử Varotian co rút lại. Lập tức, trên tay hắn bùng lên một vầng sáng vàng rực rỡ, như thể trong tay hắn là một vầng mặt trời thu nhỏ!

TỬ VONG KHAI ĐOAN

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 2+2: Con Mắt Của Loki! (2)

Varotian cũng là người từng chứng kiến và tham gia ‘trận chiến đó’, thế nên hẳn cũng hiểu rõ con mắt kia đáng sợ đến cỡ nào. Thứ đó đã vượt lên trên một tầng so với những Thiên Sinh Vũ Khí khác, đó là Thiên Sinh Vũ Khí Có Tên Thật – cấp độ cao hơn của Thiên Sinh Vũ Khí!

Đây là bí mật mà chỉ có một số cực ít người mới biết được! Có lẽ trên cả Trái Đất, số người biết được chuyện này cũng không quá số ngón trên một bàn tay. Thậm chí, ngay cả Cung Diệp Vũ được mệnh danh là Kẻ Đứng Đầu cũng không biết bí mật này... Khi dung lượng của một món Thiên Sinh Vũ Khí vượt qua 3000 đơn vị, thì trước tên của món Thiên Sinh Vũ Khí này sẽ xuất hiện một tiền tố danh xưng. Ví dụ, tên đầy đủ của Con Mắt Của Loki là... Âm khí - Con Mắt Của Loki, đó chính là cái tên mà bọn họ biết được khi lần đầu chạm vào món Thiên Sinh Vũ Khí này.

Nhưng sau đó đã liên tiếp xảy ra một loạt biến cố, khiến cho chỉ vài người sống sót sau ‘trận chiến đó’ mới biết tên đầy đủ, hoặc có thể nói là tên thật của Thiên Sinh Vũ Khí này... Âm khí – Con Mắt Của Loki, đó chính là tên đầy đủ của Thiên Sinh Vũ Khí mạnh nhất thế giới, dung lượng 3400 đơn vị này!

Giờ phút này, con mắt của tên thanh niên tóc màu bạc đã hoàn toàn biến thành một màu hỗn độn, bên trong có một ký hiệu hình tam giác kỳ dị chuyển động xoay tròn, vô cùng thần bí, người ta chỉ cần nhìn hình tam giác kia là sẽ cảm thấy như cả linh hồn cũng đang bị nó hút đi.

Thanh niên tóc bạc cười phá lên như phát điên: "Chúng mày chỉ biết bên trong Con Mắt Của Loki còn tồn tại một tia tội nghiệt, nhưng lại không biết rằng cái tia

tội nghiệt đó lại chính là chấp niệm còn sót lại của con rồng hóa đá mà chúng ta đã tìm thấy trước đó! Đó là Jörmungandr! Thế giới Xà! (1) Nó vẫn chưa chết đâu, chỉ cần tao hiến tế cho nó đủ tội nghiệt, đủ chấp niệm, đủ Năng Lượng Tiêu Chuẩn, là có thể làm cho nó sống lại một lần nữa! Ha ha ha...”

Sắc mặt Varotian đã trở nên tái mét, hăn lạnh lùng nhìn tên thanh niên tóc màu bạc: “Cậu điên rồi sao? Lúc đó, chỉ có mỗi cơ thể bị hóa đá, mà thiếu chút nữa là nó đã tiêu diệt tất cả chúng ta. Cả anh trai của cậu cũng chết vào lúc đó... Cậu đã quên hết rồi sao? Giờ còn muốn triệu hoán hung thủ đã sát hại anh trai mình tới đây à? Cậu điên thật rồi!”

Tên thanh niên tóc bạc giận dữ gào lên: “Đúng đấy, tao điên rồi đấy! Nhưng ai đã ép tao phát điên? Mà nói cho tao biết? Vì sao mà anh trai tao chết? Mà nói ngay đi! Mẹ kiếp, chính phủ thế giới lại muốn thực hiện kế hoạch quân đội linh hồn một lần nữa kìa! Đừng có nói với tao là mày không biết chuyện đó! Lý do chúng muốn tổ chức Hội Nghị Thượng Đỉnh của tổ chức linh hồn mười bảy nước tại Đảo Phục Sinh là gì? Chẳng phải là vì muốn thực hiện kế hoạch quân đội linh hồn sao? Chẳng lẽ mày định trơ mắt chúng thực hiện kế hoạch đó một lần nữa sao? Để trận bi kịch trước kia sẽ lại lần nữa tái hiện? Trả lời tao! Trả lời ngay đi!”

Nghe những lời đó, ánh hào quang của cuốn Kinh Thánh trên tay Varotian cũng thoáng trở nên âm đạm, dường như phản chiếu tâm trạng của chính hắn, lúc này đang vô cùng do dự.

Thanh niên tóc bạc hơi ngấn ra rồi lập tức cười phá lên: “Tao hiểu rồi! Vì sao chỉ còn thiếu một bước cuối cùng, mà mày lại dừng lại, chậm trễ đột phá đến Chân Ma cấp? Tao biết rồi... Hóa ra là vì mày áy náy! Chuyện lúc trước? Hay là chuyện hiện tại? Hoặc là áy náy vì cái kế hoạch quân đội linh hồn sẽ được triển khai kìa? Đã có vật cản xuất hiện trước bản tâm của mày! Hóa ra, không phải là mày không muốn đột phá, mà cơ bản là mày không thể đột phá nổi! Ha ha ha, hóa ra là tao đã đánh giá mày quá cao!”

Varotian cũng chỉ thờ dài mà không giải thích gì, cuốn Kinh Thánh trên tay bỗng tỏa ra ánh sáng càng thêm rực rỡ, liền đó, xung quanh hắn bắt đầu ngưng tụ

nên vài chùm sáng màu vàng kim. Những chùm sáng này dần dần biến thành hình tượng những thiên sứ bằng ánh sáng, trong tay chúng cũng đều cầm Thập Tự Kiếm bằng ánh sáng. Sau khi chúng hiện ra, lập tức đồng loạt giơ kiếm ánh sáng trong tay, cùng đâm về một điểm nào đó giữa không trung. Chúng định dùng cách kết hợp sức mạnh để cứng rắn đâm rách không gian kỳ dị này!

“Ngu xuẩn! Tưởng tao sẽ để mày làm vậy sao? Đừng tưởng suốt những năm qua, chỉ có mày là tiến bộ! Tao cũng đã mạnh hơn rồi đấy! Ha ha. Trước kia, ngoài tao ra thì còn bốn kẻ cũng biết đến sự tồn tại của Thiên Sinh Vũ Khí Có Tên Thật. Có lẽ chúng mày cũng không biết ý nghĩa của cái gọi là Thiên Sinh Vũ Khí Có Tên Thật là gì đúng không? Vậy hôm nay... tao sẽ cho mày biết ‘tên thật’ là cái gì!”

“Giải phóng tên thật! Âm khí – Con Mắt Của Loki!”

Tên thanh niên tóc màu bạc thét lên một tiếng với âm điệu trầm bổng du dương rất kỳ lạ, cứ như thể hắn đang kể một thiên sử thi nào đó. Mà khi hắn thét lên những âm điệu đó, hình tam giác kỳ dị trong con mắt hắn không ngờ lại dần trôi ra bên ngoài, sau đó xoay tròn rất nhanh! Tiếp theo, trong thế giới hỗn độn này, ngay trên đỉnh đầu hai người, bỗng từ đâu xuất hiện một đám mây đen khổng lồ!

Kể thì dài nhưng sự việc thì diễn ra rất nhanh. Những thanh Thập Tự Kiếm của đám thiên sứ ánh sáng do Varotian điều khiển vừa mới hội tụ tại cùng một điểm, thì đám mây đen trên bầu trời cũng đã hoàn toàn tản đi, để lộ ra hình ảnh của thứ thực sự bên trong đó... Đó là một quái vật khổng lồ vừa giống rắn, vừa giống rồng, dài ước chừng 700 – 800 m, cơ thể cuộn tròn, khắp toàn thân là vẩy đen như mực, có tất cả bảy cái móng vuốt khổng lồ.

Đầu sư tử, sừng hươu, miệng cá sấu, cổ rùa, thân rắn, vẩy cá, bụng là vỏ con trai, tay hổ, vuốt ưng, đuôi cá, bên thân có những đám mây đen vờn quanh, lúc ẩn lúc hiện, thấy đầu không thấy đuôi. Sinh vật này mà là rắn cái nổi gì! Đây rõ ràng là hình tượng của rồng trong truyền thuyết, thần thoại Trung Quốc đấy chứ!

Con rồng đen này vừa xuất hiện, chẳng gào thét, mà cũng chẳng có cử động gì, chỉ há miệng hút mạnh một cái. Một lực hút khủng khiếp bỗng chốc sinh ra, mấy tên thiên sứ ánh sáng thậm chí không chống cự nổi một giây, lập tức bị hút vào

trong miệng rồng. Mà không chỉ mấy tên thiên sứ ánh sáng, ngay cả ánh hào quang màu vàng kim trên người Varotian cũng bị hút đi. Sau khi những chùm sáng đó trôi vào miệng con rồng đen thì đến cả một tiếng động cũng không còn phát ra.

“Ha ha ha, đã hiểu chưa, Varotian? Đây mới là uy lực thực sự của Thiên Sinh Vũ Khí Có Tên Thật! Phải đọc lên tên thật thì nó mới có thể giải phóng sức mạnh thật sự ! Con Mắt Của Loki không chỉ đơn giản là tạo ra ảo giác và không gian ảo, mà trong không gian này, tồn tại tất cả những chiến sĩ, quý quái mạnh mẽ nhất mà tao đã từng gặp, từng thấy. Tuy mỗi chiến sĩ hoặc quý quái đều chỉ đánh được một đòn, nhưng thế đã là mạnh tới không thể tưởng tượng nổi rồi! Ha ha, trước kia định để cho Kê Đứng Đầu ném thử ‘món quà bất ngờ’ này trước tiên, nhưng nếu như đã quyết định giết mày thì cứ cho mày thấy được uy lực của Thiên Sinh Vũ Khí Có Tên Thật trước đi. Mày phải cảm thấy vinh hạnh đấy...”

Toàn thân gã thanh niên tóc bạc run lấy bầy, nhưng giọng nói thì lại thể hiện sự hưng phấn và sung sướng không thể giấu. Dù vậy nhưng bằng mắt thường cũng có thể thấy được thân thể hắn đang trở nên gầy quắt lại rất nhanh. Hình tượng vốn rất đẹp trai phong độ, nhưng lúc này, nhìn hắn lại ốm yếu chẳng khác gì nạn dân của vùng chiến tranh, da mặt dán chặt vào xương, hai con mắt cũng hõm vào thật sâu.

Sau khi con rồng khổng lồ màu đen hút hết mấy chùm sáng kia thì cũng lập tức tan biến thành hư vô. Tên thanh niên tóc bạc thở dốc một trận rồi nói: “Được rồi! Mày đã được chiêm ngưỡng sức mạnh của rồng, giờ thì chết đi! Tao lại ‘ưu tiên’ dùng kẻ này để giết mày, bảo đảm mày sẽ chết ngay mà không thấy đau đớn gì... Varotian, bạn cũ của tao, đây là sự nhân từ cuối cùng mà tao dành cho mày đó! Vĩnh biệt...”

Tiếng nói vừa dứt, ký hiệu hình tam kỳ dị đang lơ lửng trước mắt thanh niên tóc bạc lại một lần nữa xoay tròn cực nhanh. Ngay sau đó, bên cạnh thanh niên tóc bạc dần liên tục hiện ra những tia chớp màu tím, giống như trong hư không bỗng nhiên xuất hiện một đám mây mang đầy những tia chớp tím. Ánh sáng màu tím đó thậm chí chói lọi tới mức người ta không thể nhìn thẳng, cho đến khi ánh chớp tím yếu dần thì một thanh Tử Lô Dao khổng lồ, dài đến ba, bốn mét đã xuất hiện ở đó. Một bàn tay bỗng nhiên xuất hiện từ hư không, nắm lấy thanh Tử Lô Dao khổng lồ. Chỉ

sau một thoáng, chủ nhân của cánh tay đó cũng đã dần diện ra từ hư không.

Người này đúng là Cung Diệp Vũ khi đang sử dụng Giải Phóng! Mà đây còn là loại Giải Phóng ở mức sâu bằng cách đồng thời thiêu đốt cả trường khí thể và chấp niệm! Lúc này, toàn thân Cung Diệp Vũ có dòng điện tím chạy quanh, giống như chiến thần đến từ Viễn Cổ Hồng Hoang, trường khí thể bá đạo màu tím vô song vô cùng quét ngang không gian, thậm chí ngay cả thanh niên tóc bạc đứng bên cạnh cũng không ngăn cản nổi, phải lùi về phía xa hơn mấy chục mét mới có thể đứng vững lại. Đó mà là ảo giác cái gì chứ! Đây rõ ràng chính là một Cung Diệp Vũ bằng xương bằng thịt... Kẻ chân chính mạnh nhất thế giới!

Thực ra, lúc con rồng đen khổng lồ biến mất, Varotian đã lập tức liên điều động hết công suất của cuốn Kinh Thánh trên tay, không chỉ tạo ra một vầng sáng vàng hơi mỏng bao ngoài cơ thể mà còn tạo ra hơn mười thanh trường thương bằng ánh sáng vây quanh bốn phía cơ thể mình. Nhưng khi những tia chớp tím đầu tiên xuất hiện, một dự cảm rất xấu đã ập tới tâm trí của hắn, rồi đến khi Tử Lô Dao và Cung Diệp Vũ xuất hiện thì hắn chỉ còn biết thờ dài, để cho ánh sáng phòng vệ và hơn mười thanh trường thương dần tự động tan biến. Lúc này, trong lòng hắn đã chỉ còn lại nỗi tuyệt vọng, chỉ biết cười khổ sở, nhìn cuốn Kinh Thánh trong tay lầm bầm: “Thần yêu trần thế... Bởi vì Thần yêu trần thế, yêu sinh linh như vậy, thế nên nếu chúng ta biết tin vào Chân Thần, tất sẽ được hào quang của Thần che chở...”

Chú thích:

1. Jörmungandr: còn được gọi là Mãng xà trần gian, một con rắn khổng lồ trong thần thoại Bắc Âu, kẻ địch của Thor trong trận chiến Ragnarok.

TỬ VONG KHAI ĐOAN

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 2+3: Con Mắt Của Loki (3)

Cái danh xưng Kẻ Đứng Đầu hay Kẻ Mạnh Nhất của Cung Diệp Vũ chẳng phải chỉ là một cái biệt danh tự đặt, mà đó là kết quả sau rất nhiều trận chiến, nhất là chiến đấu cùng những kẻ mạnh trên thế giới và đương nhiên là còn hai gã cường giả Chân Ma cấp còn lại, nhờ đó mới từng bước lấy được địa vị ‘mạnh nhất’. Nếu không phải vậy, ‘văn vô đệ nhất, võ vô đệ nhị’(1), cùng là cường giả, làm gì có ai thích thừa nhận người khác mạnh hơn mình? Làm được chuyện đó đâu phải đơn giản? Cách duy nhất là phải đánh cho đối phương phục, vậy mới có thể lấy được vị trí đứng đầu. Mà Cung Diệp Vũ, chính là người đàn ông đã đánh cho tất cả anh hùng thiên hạ phải phục!

Nếu như phải đối mặt với bất kỳ một ai khác, thậm chí phải đối mặt với cả hai gã Chân Ma cấp còn lại, hoặc quý quái Chân Ma cấp cùng một lúc, Varotian cũng sẽ không tuyệt vọng như thế này. Nhưng khi phải đối diện với hình chiếu của Cung Diệp Vũ, thì hẳn không thể không tuyệt vọng. Bởi vì, hẳn đã có thể coi là một trong những người quen thuộc Cung Diệp Vũ nhất trên đời rồi! Varotian biết đạo của Cung Diệp Vũ cũng chính là đạo của hắn, chỉ cần lòng Cung Diệp Vũ không do dự, thì đạo của hắn cũng sẽ không bao giờ do dự. Mà cái hình chiếu của Cung Diệp Vũ kia lại đang bị thanh niên tóc bạc điều khiển, vậy thì liệu có do dự được không? Không đâu... Thế nên, một đạo lúc này của Cung Diệp Vũ là không thể cản nổi rồi!

Nhưng không ngờ, khi Varotian chỉ còn biết tuyệt vọng nhắm đọc Kinh Thánh, thì Tử Lô Dao trong tay hình chiếu của Cung Diệp Vũ lại bỗng trở nên run rẩy không ngừng. Sau đó là cả trường khí thể màu tím cũng cũng rung động liên tục, tình huống nhìn qua đúng là vô cùng quái lạ. Còn tên thanh niên tóc bạc ở phía xa thấy vậy thì phát hoảng, chỉ thấy hắn vội phụt một luồng khí gì đó lên hình tam giác kỳ dị thì hình chiếu của Cung Diệp Vũ mới ngừng run rẩy, đồng thời còn đưa Tử

Lôi Dao lên, chĩa về Varotian ở phía xa.

“Thật không thể tưởng tượng nổi! Rõ ràng chỉ là một hình chiếu được sao chép ra từ trí nhớ của ta, thế mà lại có phản kháng mệnh lệnh của chủ nhân là ta ư? Chẳng lẽ vì cái hình chiếu đó cũng có bản tâm bá đạo, nên giống như bản gốc, nó cũng muốn bị ta khống chế sao? Đúng là không thể hiểu nổi...” Thần sắc gã thanh niên tóc bạc cũng trở nên nghiêm túc chưa từng thấy, hắn lẩm bẩm nói.

Nhưng Varotian thì lại không kịp suy nghĩ nữa vấn đề đó! Bởi vì lúc này, tất cả những mà hắn có thể thấy là một luồng sét màu tím đang cuồn cuộn kéo tới. Có lẽ một giây sau, hắn sẽ bị chém thành hai đoạn, sau đó vĩnh viễn hóa thành hư vô...

Thế nhưng, khi hắn còn chưa cảm nhận được sự đau đớn hay giải thoát gì, thì ở một nơi trong thế giới hư vô này, một quả cầu sét màu bạc rất lớn bỗng xuất hiện rồi ầm ầm phát nổ. Cảnh tượng lúc đó dường như tình cảnh khi trời đất hình thành, thế giới xung quanh trở nên hỗn loạn vạn vật. Sau đó, toàn bộ thế giới hư vô lập tức vỡ vụn, như một mặt thủy tinh vỡ tan tành. Sau nháy mắt, Varotian thấy mình đã trở lại thế giới hiện thực, bầu trời, mặt đất, con người, xe cộ, nhà cửa... Hắn vậy mà đã thoát khỏi không gian ảo do Con Mắt Của Loki chế tạo ra! Mà cũng lúc này, thanh Tử Lôi Dao không gì không phá nổi kia đã chỉ còn cách đầu hắn hơn 10cm. Với khoảng cách đó, không cần đến 0.1 giây, đầu của hắn sẽ bị thanh Tử Lôi Dao này bổ làm hai nửa. Thế nhưng, khi Tử Lôi Dao đi đến khoảng cách đó thì bỗng ngừng lại.

“Cung Diệp Vũ! Sao lại là người? Mà sao lại vùng dao chém Varotian thế kia!?”

Có tiếng người kêu lên kinh ngạc, Varotian quay lại thì thấy một người khổng lồ với đầy tia chớp quấn quanh đang đứng dưới đường, cầm một khẩu súng kỳ lạ lớn tới bảy, tám mét, họng súng vẫn còn vang lên từng đợt tiếng sấm “đùng đoàng”. Đó chẳng phải là hình dạng của Bùi Kiêu khi sự dụng Giải Phóng của Anh Dũng Súng đấy sao!

Bùi Kiêu lúc này cũng đang khiếp sợ đến không thể hình dung nổi! Vừa mới rồi, khi hắn cảm nhận được trường khí thế giết chóc thì lập tức vội vàng dẫn theo

Dương Đình Thiên chạy tới. Thế nhưng mới chạy được không xa thì trường khí thể giết chóc kia lại bỗng nhiên biến mất, đến khi hắn chạy tới vị trí hiện tại thì chỉ thấy một chiếc xe đã nổ tung, vụ cháy do nó gây ra khiến đường bị tắc, nhưng ngoài ra thì không còn bất kỳ dấu vết chiến đấu nào khác...

Thế nhưng, không hiểu là trùng hợp hay số phận sắp đặt mà Bùi Kiều lại có năng lực đặc thù Valkyrie. Ngoại việc miễn cảm một cách dị thường với các loại trường khí thể, thì năng lực này còn giúp hắn rất nhạy cảm với các loại ý chí, cảm xúc. Thế nên, sau khi hắn đến hiện trường một lát, thì đã bắt đầu cảm nhận được một cỗ ý chí chấn động rất mờ nhạt liên tục được truyền ra từ một điểm giữa không trung... Đó là ý chí của bóng tối, thứ ý chí bóng tối đó thuần túy là tà ác, không phải giết chóc mà chỉ thuần túy là bóng tối!

Tuy ngay lúc đó thì Bùi Kiều còn chưa thể giải thích được vì sao trên đời lại có thể tồn tại một thứ ý chí không có liên hệ với cảm xúc và tâm trạng như vậy, nhưng điều đó cũng không khiến hành động tiếp theo của hắn phải chậm lại. Bùi Kiều lập tức Giải Phóng Anh Dũng Súng, sau đó nạp lực lượng lõi điện và Năng Lượng Tiêu Chuẩn vào súng, đến khi trên mũi súng đã ngưng tụ được một chùm sáng năng lượng, hắn giơ súng nhắm bắn thẳng vào nơi phát ra ý chí bóng tối kia.

Những gì diễn ra tiếp theo chính là điều mà Varotian đã thấy, một quả cầu năng lượng sáng chói nổ tung, cường ép phá vỡ ảo không gian nhân tạo, kéo cả Varotian lẫn thanh niên tóc bạc về thế giới hiện thực. Cùng với đó, hình chiếu của Cung Diệp Vũ đang tấn công Varotian cũng ngừng lại ngay tức thì, đến khi Bùi Kiều kinh ngạc hô to thì hình chiếu đó cũng lập tức tan thành hư vô, không còn sót lại một chút gì.

Nói ra thì có vẻ dài dòng, nhưng tất cả thực tế chỉ diễn ra trong một, hai giây mà thôi. Lúc này, tên thanh niên tóc bạc kia mới cười phá lên hả hả: “Lại gặp mặt lần nữa rồi, tên Cao Đẳng Tránh Thoát Giả thứ chín – Bùi Kiều... người lại cản trở chuyện lớn của ta lần nữa! Nhưng cũng không sao, trận chiến hôm nay có thể dừng lại tại đây. Nếu đã chứng thực rằng Varotian không thể tiến vào Chân Ma cấp, vậy thì có giết hắn hay không cũng không quan trọng nữa, ha ha ha... Chúng ta sẽ còn gặp lại, Varotian, và cả gã may mắn thứ chín kia nữa...”

Tiếng của gã thanh niên tóc bạc càng ngày càng yếu, rồi khi cả Bùi Kiêu lẫn Varotian đều chưa kịp làm gì thì cơ thể của hắn đã dần dần trở nên trong suốt, như thể đang tan biến vào không trung vậy, chỉ một lát sau thì đã không còn lại chút dấu vết nào nữa.

Nhưng Bùi Kiêu lại chẳng thèm để ý tới những gì tên thanh niên đó nói, hắn lập tức tập trung toàn bộ tinh thần, cảm nhận sự chấn động của ý chí ở xung quanh, đồng thời nạp năng lượng cho Anh Dũng Súng trong tay một lần nữa. Có điều là lần này thì hắn chờ mãi mà không thấy có chút dấu hiệu nào, ý chí bóng tối lạ lùng kia cũng đã hoàn toàn biến mất. Xem ra, lần này thì gã thanh niên tóc bạc đã thật sự đi mất rồi.

“Gặp lại một lần nữa? Trường khí thể giết chóc... Là thủ lĩnh của đám Fallen Wings kia à?” Bùi Kiêu thở ra một hơi, từ từ thu nhỏ Anh Dũng Súng, đồng thời cũng thoát khỏi trạng thái người khổng lồ, trở về hình dạng nguyên bản. Đến lúc này, hắn mới quay lại nhìn Varotian ở cách đó không xa.

Varotian đang đứng nhìn lên bầu trời với một đôi mắt ngây dại, như thể đang nhìn gã thanh niên tóc bạc bỏ đi vậy. Một lúc lâu sau, hắn mới cười khổ rồi nhìn Bùi Kiêu nói: “Phải cảm ơn anh rồi. Lần này mà không có anh thì chắc tôi đã tiêu tan thật rồi.”

Bùi Kiêu cũng chẳng làm bộ khách sáo, hắn nói luôn: “Trước hết, chúng ta hãy trở lại tổng bộ của Tổ Chức Linh Hồn Italy, tôi có rất nhiều chuyện cần hỏi anh đây. Ví dụ như cái gã tóc bạc kia là ai, và dường như hắn rất thân quen với anh, còn cả việc tại sao vừa rồi lại có hình ảnh của Cung Diệp Vũ xuất hiện. Đó đều là những việc mà tôi bắt buộc phải hỏi.”

Varotian lại cười khổ lần nữa. Hắn chẳng thể từ chối người vừa mới cứu mạng mình, đành phải theo Bùi Kiêu và Dương Đình Thiên trở lại tổng bộ của Tổ Chức Linh Hồn Italy. Mà lúc này, tổng bộ của Tổ Chức Linh Hồn Italy đã trở nên vô cùng hỗn loạn! Dù sao, nếu cường giả hoặc quý quái Chân Ma cấp xuất hiện ở khu đông dân cư thì sẽ gây ra ảnh hưởng rất lớn. Vậy nên, khi còn chưa rõ tình hình thực tế ra sao thì cả tổng bộ Tổ Chức Linh Hồn Italy đã chìm trong tiếng còi báo động, triệu

tập toàn bộ linh hồn có mặt ở gần đó tới tổng bộ.

Bùi Kiêu cũng chẳng thèm quan tâm bọn họ làm trò khỉ gì, chỉ tìm bừa một phòng nghỉ không người đi vào. Sau khi cả Varotian và Dương Đình Thiên đều đã đi vào, Bùi Kiêu liền phát tán áp lực của mình ra khắp phòng, sau đó hắn mới nói: “Trừ khi là cường giả Chân Ma cấp, nếu không thì không ai có thể nghe được chúng ta nói chuyện... Nói đi, kẻ đó là ai? Anh và hắn có quan hệ thế nào? Và vì sao mà hắn có thể triệu tập Cung Diệp Vũ tấn công anh? Tôi muốn biết tất cả những điều đó.”

Ngoại hình của Varotian lúc này cũng đã khôi phục như bình thường, lại là một bộ trang phục cha sứ dài liền thân, hình tượng và khí chất lại lần nữa biến thành một công tử quý tộc. Hắn ngồi xuống một cái ghế sofa, sau đó mới cười khố: “Ngoài những điều không thể nói, những cái khác thì tôi sẽ nói hết...”

“Hắn tên là Rocky Constantine... Là kẻ đứng đầu của tập đoàn The Fallen Wings, cái tập đoàn đó thì đương nhiên chỉ có một rồi...”

“Còn về việc tại sao hắn lại có thể triệu hồi ra Cung Diệp Vũ, đó là vì hắn có một Thiên Sinh Vũ Khí dung lượng 3400 đơn vị: Con Mắt Của Loki. Tên đầy đủ là Âm Khí – Con Mắt Của Loki, một Thiên Sinh Vũ Khí có tên thật...”

Chú thích:

1. Văn vô độ nhất, võ vô độ nhị: trong văn chương thì không có kẻ giỏi nhất, trong võ học thì không thể có hai kẻ cùng mạnh nhất.

TỬ VONG KHAI ĐOAN

Zhttty
www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 3+1: Nửa Bước Chân Ma (1)

Ngoài những bí mật mà mình không thể nói, Varotian đã nói cho Bùi Kiều nghe toàn bộ những gì mà hắn biết... Cũng có thể là vẫn còn một vài điều, nhưng chắc hẳn cũng chỉ là những chuyện nhỏ nhặt mà thôi.

Theo lời Varotian, gã thanh niên tóc bạc kia tên là Rocky Constantine, thủ lĩnh – được cho là đã bị tiêu diệt – của tập đoàn những Kẻ Sa Đọa. Tập đoàn những Kẻ Sa Đọa có tên là Những Đôi Cánh Sa Đọa – The Fallen Wings, ý chỉ đôi cánh màu đen của bọn chúng, và chúng cũng dùng luôn cụm từ đó làm tên cho tập đoàn của mình.

Nghe nói, ban đầu gã Rocky này cũng chưa phải là cường giả Chân Ma cấp, nhưng sau khi hắn hấp thụ tội nghiệt, trở nên sa đọa thì lập tức trở thành một gã cường giả Chân Ma cấp. Hơn nữa, vì một vài chuyện mà trước khi sa đọa, hắn đã có được món Thiên Sinh Vũ Khí mạnh nhất: Âm khí – Con Mắt Của Loki. Cả hình chiếu của Cung Diệp Vũ và không gian ảo đều là tác phẩm được tạo ra bởi Con Mắt Của Loki.

“Chắc chỉ có ba, bốn người trên thế giới là biết được bí mật này, đó là khi dung lượng của một thanh Thiên Sinh Vũ Khí vượt qua 3000 đơn vị, vậy thì dù thanh Thiên Sinh Vũ Khí này là do quỷ quái Nhập Ma cấp, Chân Ma cấp, hay thậm chí là Ma Vương cấp thực thể hóa ra, nó cũng sẽ xuất hiện tên thật. Dấu hiệu của việc đó là phía trước tên của Thiên Sinh Vũ Khí xuất hiện một tiền tố, ví dụ như Âm Khí là tiền tố của Con Mắt Của Loki, và tên thật của nó là: Âm Khí – Con Mắt Của Loki. Tuy tôi cũng không thực sự hiểu rõ về tên thật của Thiên Sinh Vũ Khí, nhưng chắc chắn rằng tên thật này không chỉ đơn giản là tên của vũ khí thay đổi, mà một khi đọc cái tên thật đó lên thì sẽ sử dụng được uy lực đáng sợ hơn nhiều Giải Phóng. Đó

là những điều tôi biết về Thiên Sinh Vũ Khí có tên thật.” Varotian nói.

Bùi Kiều cau mày suy tư thoáng chốc, sau đó mới hỏi: “Thiên Sinh Vũ Khí cấp Ma Vương có dung lượng hơn 3000 đơn vị thì tôi còn có thể hiểu được. Lần trước, tôi và bọn Cung Diệp Vũ tiến vào ảo giới Phong Đô, đã gặp phải hai con quỷ quái Ma Vương cấp, gồm một con Ngưu Đầu và một con Mã Diện. Trong quá trình chiến đấu, Mã Diện bị Ngưu Đầu ăn mất, rồi sau khi con Ngưu Đầu kia đang chuẩn bị chính thức tiến cấp Ma Vương – cũng có thể gọi là Nửa Bước Ma Vương, thì bị chúng tôi hoàn toàn tiêu diệt. Sau đó nó đã thực thể hóa ra thành Bạo Viêm Cự Phù dung lượng 1800 đơn vị này. Về sau, tôi nghĩ lại, cảm thấy nếu quỷ quái Ma Vương cấp chính thức mà thực thể hóa ra Thiên Sinh Vũ Khí, thì rất có thể dung lượng sẽ đạt tới 3000 đơn vị. Vậy nên anh nói là Thiên Sinh Vũ Khí cấp ma Vương thì tôi còn hiểu. Nhưng làm thế nào mà Thiên Sinh Vũ Khí do quỷ quái Nhập Ma cấp và Chân Ma cấp thực thể ra lại có dung lượng hơn 3000 đơn vị được?”

Varotian thoáng nở nụ cười, hắn chỉ về phía Dương Đình Thiên nói: “Trước kia ta có một tên đồng bạn, hắn đã tiêu tán trong khi chiến đấu với con quỷ quái Ma Vương cấp đầu tiên mà chúng ta gặp phải. Hắn có một năng lực đặc thù là có thể hòa tan Thiên Sinh Vũ Khí thành chấp niệm tinh khiết, sau đó lại có thể dùng chấp niệm tinh khiết này để tăng cường sức mạnh cho Thiên Sinh Vũ Khí khác. Tuy phần lớn chấp niệm sẽ bị mất mát trong quá trình đó, nhưng chỉ cần có đầy đủ nguyên liệu và thời gian, thì hắn hoàn toàn có thể làm cho dung lượng của Thiên Sinh Vũ Khí cấp Nhập Ma đạt tới 3000 đơn vị.”

Bùi Kiều và Dương Đình Thiên đều giật mình, vẻ mặt cả hai người đồng thời hiện lên vẻ quá đỗi vui mừng. Có điều là giờ vẫn đang nói chuyện với Varotian, nên Bùi Kiều mới cố nén nỗi vui mừng này xuống, hắn tiếp tục hỏi: “Được rồi. Tạm thời gác lại vấn đề này. Tôi muốn hỏi một chút về thông tin của cái gã Rocky kia. Ví dụ như vì sao mà hắn sa đọa? Ví dụ như hắn có thể đang ẩn núp ở nơi nào? Ví dụ như quy mô của cái đám The Fallen Wings này ra sao?”

Varotian nói với vẻ bất đắc dĩ: “Thành thật xin lỗi. Tôi không thể nói cho anh biết lý do dẫn tới việc hắn sa đọa, vấn đề này có liên quan tới chuyện cá nhân của tôi. Còn về hắn có thể trốn ở chỗ nào? Nếu như tôi biết thì đã mang người đi tiêu

diệt hẳn lâu rồi, chứ sao lại để cho hắn mò tới ám sát mình như thế này? Về phần quy mô của The Fallen Wings ra sao thì tôi cũng không biết nốt, nguyên nhân cũng như trên. Có điều, tôi có thể khẳng định với anh một chuyện... Chắc chắn hắn sẽ xuất hiện tại Hội Nghị Thượng Đỉnh mười bảy nước tổ chức trên Đảo Phục Sinh. Nếu như anh muốn báo thù cho Jenny, muốn giết hắn, thì đó sẽ chính là cơ hội tốt nhất. Nhưng đồng thời, tôi cũng phải nhắc nhở anh, giống như tôi đã nói lúc trước, uy lực của Ám Khí – Con Mắt Của Loki khủng bố hơn nhiều những gì chúng ta tưởng tượng. Thiên Sinh Vũ Khí Có Tên Thật đã là điều hoàn toàn khác với Thiên Sinh Vũ Khí bình thường. Nếu như đến lúc ấy mà anh vẫn chưa phải cường giả Chân Ma cấp, thì không những không thể giết được hắn, mà thậm chí chính bản thân anh cũng sẽ vô cùng nguy hiểm! Thế nên, tốt nhất là anh hãy mau chóng bước vào đến Chân Ma cấp đi. Mau chóng dung hợp một ý chí hay cảm xúc nào đó vào chấp niệm đi thôi!”

Bùi Kiều yên lặng nhẹ gật đầu. Bỗng hắn chợt nghĩ tới điều gì đó, tò mò hỏi: “Mà cái Đảo Phục Sinh đó có cái gì đặc biệt vậy? Vì sao Hội Nghị Thượng Đỉnh mười bảy nước lại chọn chỗ đó để cử hành? Suốt ngày nghe anh nói hội nghị Đảo Phục Sinh, hội nghị Đảo Phục Sinh... Sao lại cứ thích chọn cái chỗ hoang vu hẻo lánh như vậy để tổ chức hội nghị?”

Varotian há hốc, hắn nhìn Bùi Kiều với vẻ quái lạ rồi hỏi: “Chẳng lẽ anh chưa bao giờ đọc hết tài liệu về các ảo giới trên Trái Đất hay sao? Hay là Tổ Chức Linh Hồn Trung Quốc cố tình che giấu thông tin với anh?”

Mặt Bùi Kiều đỏ bừng lên, hắn cười khổ nói: “Thì tôi mới chết chưa được nửa năm. Bốn tháng đầu tiên tạm thời không nói tới, chỉ mới được công nhận là Cao Đẳng Tránh Thoát Giả cách đây hơn hai tháng. Sau đó tôi lại tiến vào đến ảo giới Phong Đô, hấp thu Thực Phẩm Chấp Niệm rồi tiếp tục đi vào Nam Bắc Chiến Trường. Gần như cả thời gian ở với người nhà cũng không có. Anh cảm thấy tôi liệu có còn thời gian dư thừa để mà nhàn rỗi đọc kỹ đồng tư liệu về ảo giới đó không? Tôi chỉ mới đọc tư liệu về Phong Đô và Nam Bắc Chiến Trường mà thôi.”

Varotian gật đầu nói: “Cũng đúng. Cũng vì anh tiến bộ quá nhanh, nên cả tôi cũng quên mất là anh mới chỉ chết không lâu... Đảo Phục Sinh chính là lối vào của

ảo giới Thành Phố Atlantic. Từ nơi ấy, có thể tiến vào ảo giới có độ khó 32 người trong lòng Thái Bình Dương. Đương nhiên, nếu chỉ có vậy thôi thì cũng không có gì là đặc biệt. Mà điều đặc biệt là: không biết vì nguyên nhân gì mà môi trường địa chất của Đảo Phục Sinh lại vô cùng kỳ lạ. Ở đó, linh hồn chẳng những không thể trôi nổi tự do, mà còn không thể xuyên qua vật chất, người sống bình thường cũng có thể nhìn thấy linh hồn thể bằng mắt thường. Trên Đảo Phục Sinh, linh hồn thể dường như có lại cơ thể của người sống, thậm chí cả súng ống bình thường cũng có thể làm tổn thương linh hồn thể. Đó cũng chính là nơi tốt nhất để người sống đối kháng với linh hồn hoặc quỷ quái!”

Bùi Kiều giật mình nhìn Varotian. Phải một lúc lâu sau, hần thở dài nói: “Vậy ư? Nói cách khác, loại hợp kim điện tử gì đó có thể tổn thương linh hồn, rất có thể được chế tạo ra từ chính vật chất của đảo này?”

Varotian gật đầu khẳng định: “Chính xác! Hợp Kim Siêu Điện Tử chắc chắn phải được trộn vào một loại nguyên tố vi lượng nào đó có trên đảo này. Thế nên Đảo Phục Sinh hiện đang nằm trong phạm vi quản lý của quân đội. Thực ra, cái mà người đời vẫn gọi là Đảo Phục Sinh chỉ là một hòn đảo không người ở gần đảo thật, được chính phủ các nước dựng lên, rồi tạo ra trên đó mấy bức tượng hình đầu người nhái theo đảo thật. Còn Đảo Phục Sinh thật đã trở thành vùng cấm của tổ chức linh hồn từ lâu rồi. Đừng nói là đến đó du lịch, thăm quan, chỉ ai vô tình nhìn thấy là sẽ lập tức bị diệt khẩu.”

Bùi Kiều nghe xong những gì Varotian nói, thì hần mới thực sự hiểu được thời gian còn lại của mình ít ỏi đến cỡ nào. Lúc trước, hần cho rằng cái gọi là Hội Nghị Thượng Đỉnh mười bảy nước này, chẳng qua chỉ là dịp để mười bảy quốc gia có tổ chức linh hồn lôi kéo lẫn nhau mà thôi. Nhưng đến giờ thì hần mới hiểu rằng: cái hội nghị mười bảy nước này phải rất quan trọng thì mới được tổ chức tại Đảo Phục Sinh... Mà có thể nói rằng, Đảo Phục Sinh này chính là thành lũy cuối cùng của loài người!

Cứ suy nghĩ một chút đi, nguyên nhân cơ bản khiến đám quỷ quái kia khủng bố đến như vậy, chính là vì người sống bình thường không thể dùng vũ khí và sức lực để đối kháng với chúng. Giá thành chế tạo của đạn Siêu Điện Tử quá đắt đỏ, số

lượng lại cũng quá ít, không thể đủ để cung ứng cho một trận đánh quy mô nhỏ. Nếu muốn như chiến tranh bình thường, đánh một trận mà tiêu tốn hết hơn một trăm nghìn tấn Hợp Kim Siêu Điện Từ, vậy thì đúng là nằm mơ.

Nhưng nếu như cả người sống bình thường cũng có thể thấy được đám quỷ quái kia, rồi đến vũ khí lạnh bình thường cũng có thể tiếp xúc với chúng, có thể làm thương tổn và giết chết chúng, vậy thì đám quỷ quái đó chẳng qua cũng chỉ là một chủng tộc không có văn minh, hình dạng đáng sợ một chút, sức lực lớn một chút, tốc độ nhanh một chút mà thôi. Nếu chúng thật sự muốn đối đầu với đao kiếm, súng ống, máy bay, đại pháo của quân hiện đại đội loài người, thì dù là có vài chục con, vài trăm con, thậm chí là vài nghìn, vài chục nghìn quỷ quái Ma Vương cấp, cũng chắc chắn sẽ bị xóa sổ một cách đơn giản!

Xã hội loài người phát triển mấy nghìn năm qua, cho đến một, hai trăm năm gần đây, trình độ khoa học kỹ thuật đã có những bước nhảy vọt, đã không còn là điều mà đám quỷ quái chỉ biết dựa vào thân thể để chiến đấu kia có thể so sánh được. Nếu như cả hai phe đều có thể nhìn thấy và tiếp xúc lẫn nhau, vậy thì một quả bom nguyên tử ném xuống dưới, dù Ma Vương cấp nào cũng sẽ chết đến không thể chết hơn được nữa, Địa Ngục kia dù có kinh khủng đến mức nào cũng sẽ không làm nên trò trống gì! Nếu một quả bom nguyên tử chưa giết được? Yên tâm! Tài năng khác thì loài người có thể không có, nhưng chế tạo vũ khí giết chóc thì chắc chắn là tài năng hạng nhất, 100% có thể trong thời gian ngắn chế tạo ra vũ khí đủ để hủy diệt cả Trái Đất...

Nhưng điều kiện tiên quyết là vật chất phải tiếp xúc được với quỷ quái. Còn như hiện tại, trừ khi quỷ quái và linh hồn muốn, nếu không thì người sống cơ bản là không thể nhìn thấy được họ, càng không cần nói tới tiếp xúc gì đó. Súng ống vô dụng, bom đạn vô dụng, vũ khí hạt nhân vô dụng, phương pháp khoa học kỹ thuật vô dụng, vậy thì nhân loại còn đánh kiểu gì nữa? Với thể loại chỉ có thể bị đánh, mà không thể đánh trả như vậy thì dù văn minh nhân loại có tiến bộ thêm mấy trăm năm nữa cũng chỉ có thể bị hủy diệt mà thôi.

Chính vì vậy mà khi Bùi Kiêu nghe được hiện tượng của Đảo Phục Sinh thì trong đầu hần lập tức sinh ra một ý tưởng... biến Đảo Phục Sinh này thành phòng

tuyệt cuối cùng và cũng là mạnh nhất của loài người, một nơi duy nhất mà những phương pháp khoa học kỹ thuật có tác dụng với quỷ quái!

Chẳng trách sao các quốc gia lại biến nơi đó thành cấm địa! Đảo Phục Sinh này nhỏ như vậy, chỉ sợ không chứa nổi một trăm nghìn người. Một khi ngày tận thế năm 2012 đến, nơi ấy rất có thể sẽ biến thành nơi tránh nạn của những kẻ quyền lực nhất, giàu có nhất thế giới. Vậy thì bọn họ không giữ khư khư mới là lạ.

Varotian thấy Bùi Kiêu đã chìm vào suy tư, hần mới đứng dậy, vỗ lưng Bùi Kiêu một cái rồi nói: “Tóm lại, hãy làm hết sức để tăng cường thực lực trước khi hội nghị diễn ra đi! Tôi có linh cảm, lần hội nghị Đảo Phục Sinh này, rất có thể sẽ biến thành một cuộc chiến tranh giữa Những Kẻ Sa Đọa với linh hồn bình thường chúng ta, và thậm chí là với cả thế giới người sống... Đến lúc đó, sẽ không ai an toàn cả.” Nói rồi, hần nhắc chân đi về phía cửa lớn.

TỬ VONG KHAI ĐOAN

Zhttty
www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 3+2: Nửa Bước Chân Ma (2)

Bùi Kiêu bị vỗ một cái thì giật nảy người, bừng tỉnh từ trong dòng suy tư. Cái vỗ này vỗ vào sau lưng của hắn, hơn nữa còn là bị Varotian vỗ, điều đó khiến cho Bùi Kiêu cảm thấy rất cực kỳ mất tự nhiên, không tự chủ mà lại hiện ra ba chữ ‘đồng tính nam’ trong đầu... Thế nhưng hắn vẫn lập tức hỏi: “Muốn trở về nước Mỹ à? Đi một mình thôi sao? Anh không sợ cái thằng Rocky kia lại chạy đến ám sát lần nữa à?”

Bước chân Varotian thoáng ngừng lại, nhưng rồi lại lập tức bước về phía trước. Hắn vừa đi vừa nói: “Không sao. Mặc dù Rocky là Kẻ Sa Đọa, nhưng bản chất của Chân Ma cấp chắc hắn vẫn sẽ không thay đổi. Trừ khi bản tâm chính là ‘lừa đảo’, nếu không thì Chân Ma cấp sẽ không nói dối... Nếu như hắn đã nói là không giết tôi nữa, vậy chắc hắn sẽ không ám sát một lần nữa đâu. Nếu có giết, thì có lẽ cũng chỉ giết trong chiến đấu khi chúng tấn công Đảo Phục Sinh thôi.”

Thấy hắn đã sắp bước ra khỏi phòng, Bùi Kiêu lại vội vàng hỏi với theo: “Vấn đề mà Hội Nghị Thượng Đỉnh mười bảy nước muốn thảo luận là gì? Tại sao lại phải chọn một nơi quan trọng như Đảo Phục Sinh để họp? Chỉ vì sợ đám Kẻ Sa Đọa quấy rối sao? Chắc anh phải biết chủ đề của hội nghị này là cái gì chứ?”

Varotian lại hơi dừng lại, đến khi hắn đã bước ra khỏi phòng, giọng nói mới đều đều truyền lại:

“Kế hoạch quân đội linh hồn...”

Kế hoạch quân đội linh hồn... Đó là cái loại kế hoạch gì vậy?

Xế chiều ngày hôm đó, Bùi Kiêu đến nhận từ anh chàng linh hồn đặc thù mập

số Thực Phẩm Chấp Niệm khoảng 4500 đơn vị. Rồi cũng ngay tối hôm đó, hân và Dương Đình Thiên lên máy bay chuyên dụng do Lý Lâm điều khiển, cùng nhau trở về Trung Quốc.

Ngồi trên máy bay, Bùi Kiêu vẫn đang không ngừng suy nghĩ xem kế hoạch quân đội linh hồn kia là cái dạng kế hoạch gì. Nếu như chỉ nhìn vào nghĩa đen của mặt chữ, thì quân đội linh hồn có lẽ là để chỉ việc tiến hành huấn luyện quân đội hóa với Tự Do Linh Hồn. Trước kia, đã từng có quốc gia tiến hành huấn luyện linh hồn theo hình thức quân đội, để có thể thống nhất hành động của linh hồn theo sự chỉ huy, nhưng kết quả là không giải quyết được gì vấn đề gì. Nguyên nhân quan trọng nhất chính là không có vũ khí đồng bộ để sử dụng.

Thiên Sinh Vũ Khí có số lượng rất thừa thớt, mà lại có rất nhiều kiểu dáng, loại hình khác nhau, phần lớn lại là vũ khí lạnh, nếu là vũ khí nóng thì còn có loại tầm gần, tầm xa. Hơn nữa, linh hồn cũng chẳng thể dùng cách rèn luyện thân thể để nâng cao thể chất. Bởi vì bản chất của linh hồn thật ra chỉ là một luồng tư tưởng mà thôi, rèn luyện thân thể cơ bản là không có ích lợi cái rắm gì cả.

Hơn nữa, sự miễn cảm của linh hồn thể còn lớn hơn nhiều so với người sống, sự chi phối của cảm xúc với hành động cũng càng dữ dội hơn người sống nhiều. Nên nếu muốn huấn luyện bọn họ thành những cỗ máy chỉ biết tuân theo mệnh lệnh thì độ khó đúng là đã lớn đến mức không thể nào tưởng tượng nổi. Vậy nên kế hoạch này đã không giải quyết được một vấn đề gì cả.

Vậy nên, một kế hoạch như vậy không thể nào là nội dung bàn thảo chính của một hội nghị gồm mười bảy nước và được tổ chức tại một nơi chuyên dùng để phòng ngự quỹ quái và linh hồn như Đảo Phục Sinh. Do đó, có thể khẳng định chắc chắn rằng: chủ đề của hội nghị này không thể đơn giản như vậy được.

“Dương Đình Thiên, và cả các vị, các người hiểu như thế nào về ‘sức chiến đấu của quân đội’?” Bùi Kiêu bỗng nhiên ngắt đầu, nhìn về phía Dương Đình Thiên bên cạnh và năm tên thành viên của tổ hậu cần rồi hỏi.

Dương Đình Thiên dường như đang suy nghĩ về những điều Varotian nói lúc trước về năng lực của mình, làm sao để có thể dùng chấp niệm của Thiên Sinh Vũ

Khí này để làm tăng lên chấp niệm cho Thiên Sinh Vũ Khí khác? Đang nghĩ tới đây người thì đột nhiên nghe Bùi Kiêu hỏi vậy, hắn cũng thuận miệng trả lời:

“Hiểu thế nào về sức chiến đấu của quân đội à? Kỷ luật và đồng bộ ư?”

Năm người kia cũng đều hơi ngạc nhiên một chút, mỗi người trong số đó đều có giải thích của riêng mình:

“Huấn luyện nghiêm khắc và kỷ luật nghiêm minh.”

“Phối hợp công thủ rõ ràng.”

“... sử dụng vũ khí quy mô lớn và đồng loạt.”

“...”

Các loại đáp án được đưa ra tầng tầng lớp lớp, nhưng Bùi Kiêu lại tinh ý nhận ra một điểm chung trong số đó... chính là số lượng! Một người đương nhiên không thể nào là quân đội! Mười người cũng không được... trăm người, nghìn người, cũng chỉ là một bộ phận nhỏ của quân đội mà thôi. Phải là những đội ngũ hàng chục nghìn người, thậm chí trăm nghìn người trở lên mới có thể được gọi là quân đội! Hay nói cách khác, như vậy mới có thể phát huy được sức chiến đấu khi tác chiến theo đơn vị hàng tập đoàn...

“Đúng vậy! Chính là số lượng rồi.”

Bùi Kiêu thì thảo luận mấy câu này. Sau đó, hắn đột nhiên như hoảng sợ, lập tức suy nghĩ lại thật kỹ về mối quan hệ của kế hoạch quân đội linh hồn và ‘số lượng’. Càng suy nghĩ, sắc mặt của hắn càng trở nên khó coi hơn. Một lúc thật lâu sau, hắn bỗng ngẩng đầu, nói với Dương Đình Thiên: “Lần này, sau khi trở về Bắc Kinh, ta muốn lập tức hấp thu Thực Phẩm Chấp Niệm, cũng không đi ảo giới Phong Đô hoặc ảo giới có độ khó cao khác nữa. Đến khi lượng chấp niệm đạt tới 500 đơn vị, ta sẽ lập tức bắt đầu dung hợp ý chí vào trong chấp niệm... Cứ lựa chọn ý chí phần nọ đi, dù sao thì uy lực của nó cũng lớn nhất, chỉ là độ phù hợp với bản tâm có hơi thấp mà thôi. Nhưng đó cũng không phải là vấn đề gì quá lớn, sau này ta chỉ cần

thường xuyên có cảm xúc phần nộ nhiều hơn là được. Rồi sẽ có phương pháp để tăng độ phù hợp lên thôi!”

Dương Đình Thiên thoáng sững sốt nói: “Chẳng phải người làm như vậy thì sẽ ảnh hưởng không tốt đối với sự phát triển sau này của mình sao? Thật ra, ta nghĩ người cũng không cần lo lắng quá mức về những điều Varotian đã nói đâu. Dù tập đoàn Kê Sa Đọa có mạnh tới đâu đi nữa thì cũng chỉ có ba, bốn tên Chân Ma cấp là cùng, phe chúng ta cũng có ba cường giả Chân Ma cấp, mà còn có Kê Đứng Đầu là Cung Diệp Vũ trấn giữ, người lại có cả một con quỷ quái Chân Ma cấp là Ngụy Ngưu Đầu nữa, vậy nên có thêm người thì cũng chỉ làm chiến đấu nhẹ nhàng hơn một chút mà thôi. Người mà dung hợp bây giờ, về sau có khi sẽ phải hối hận đấy! Thậm chí ta còn nghi ngờ Varotian cố ý xui đại để người nhanh chóng dung hợp đó. Làm sao mà việc tập đoàn Kê Sa Đọa tấn công Hội Nghị Thượng Đình mười bảy nước lại có thể mang tới nguy hiểm lớn đến vậy chứ?”

Nhưng Bùi Kiêu lại lắc đầu cười khố: “Không phải, lúc trước chúng ta đều đã hiểu sai ý của Varotian. Hẳn đâu có nói là nguy hiểm đến từ sự tập kích của tập đoàn Kê Sa Đọa? Rõ ràng là hẳn đang cố nói rằng... Hội Nghị Thượng Đình mười bảy nước, hay nói cách khác là mười bảy quốc gia có tổ chức linh hồn mới là mối nguy hiểm thực sự!”

Nói đến đây, hắn đưa mắt nhìn về phía năm tên nhân viên của tổ hậu cần, rồi mới quay lại nói với Dương Đình Thiên: “Ta nói thật nhé, tuy đây mới chỉ là phán đoán trước mắt của ta, nhưng nếu như cái tên kế hoạch ‘quân đội linh hồn’ mà Varotian nói cho chúng ta biết là chính xác – mà khả năng hẳn nói lung tung ra cái tên đó là không hề lớn, thế thì: quân đội! Đương nhiên là phải có số lượng thành viên đủ lớn thì mới có thể tạo thành quân đội, mà người nghĩ thử xem: hiện tại trên thế giới có tất cả bao nhiêu Tự Do Linh Hồn? Làm thế nào mà huấn luyện bọn họ thành quân đội được? Thế nên, khả năng nêu trên là không thể tồn tại, vậy thì chỉ còn lại một khả năng khác... Đó chính là: chính phủ thế giới, rất có thể đang nắm trong tay một phương pháp để chế tạo linh hồn đặc thù ở quy mô lớn, nhưng vì một nguyên nhân hoặc thiếu sót nào đó, khiến trước đây bọn họ không dám sử dụng loại phương pháp này. Và lúc này đây, bọn họ đang có ý định sử dụng loại phương pháp này để chế tạo quân đội linh hồn...”

“Cái gọi là kế hoạch quân đội linh hồn, rất có thể chính là việc dùng linh hồn làm cơ sở để phát triển binh khí! Bọn họ đang có ý định biến linh hồn thành vật phẩm tiêu hao và nguyên vật liệu đó!”

“Nếu như chuyện đó là có thật... Vậy thì trước khi hội nghị bắt đầu, ta nhất định phải có được thực lực Chân Ma cấp! Người cứ suy nghĩ một chút đi: nếu chuyện này là thật, vậy thì phản ứng của Cung Diệp Vũ sẽ như thế nào?”

“Đến lúc đó, ta tất sẽ phải cùng tiến, cùng lùi với hắn!”

TỬ VONG KHAI ĐOAN

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 3+3: Nửa Bước Chân Ma (3)

Giờ đã là hai mươi ngày sau khi Bùi Kiêu và Dương Đình Thiên trở về ngôi biệt thự ở ngoại ô Bắc Kinh. Trong khoảng thời gian này, Bùi Kiêu đã liên tục hấp thu Thực Phẩm Chấp Niệm. Vậy nên lúc này, hơn 4500 đơn vị Thực Phẩm Chấp Niệm nhận được lúc trước đã chỉ còn lại khoảng 1000 đơn vị, 3500 đơn vị còn lại đã được Bùi Kiêu hấp thu dung hợp hết. Lúc này, chấp niệm của bản thân hắn đã tăng một mạch vượt qua mốc tiêu chuẩn 500 đơn vị, thậm chí còn đạt đến con số 700 đơn vị. Nguyên nhân là vì chấp niệm của hắn có cường độ chứa gấp bốn lần, nên ngoài việc mỗi ngày có thể hấp thụ nhiều Thực Phẩm Chấp Niệm hơn người khác, thì tỷ lệ chấp niệm hắn hấp thụ được cũng tăng rất nhiều. Vậy nên, sau khi hắn hấp thu 3500 đơn vị Thực Phẩm Chấp Niệm, thì đã khiến cho chấp niệm của bản thân tăng lên đến 600 đơn vị. Tỷ lệ này đã vượt xa so với tỷ lệ hấp thụ Thực Phẩm Chấp Niệm của linh hồn bình thường!

Nhưng sau khi chấp niệm vượt qua mốc 500 đơn vị, hắn vẫn chưa thể đạp đổ rào cản cuối cùng, để có thể hoàn toàn tiến vào Chân Ma cấp. Vấn đề nằm ở chỗ hắn vẫn chưa có được ý chí có mức độ phù hợp cao với bản tâm của mình.

Linh hồn muốn tiến giai từ Nhập Ma cấp đến Chân Ma cấp, ngoài việc phải nhận biết, tìm được bản tâm ‘nhân’ của mình, còn phải làm được việc quan trọng nhất là quán triệt bản tâm ‘nhân’ đó. Mà cái gọi là ‘quán triệt’, chính là đem một cái ý chí hoặc cảm xúc nào đó dung nhập vào trong chấp niệm của chính mình, làm cho chấp niệm xảy ra biến đổi và thăng hoa, từ một linh hồn bình thường tiến giai thành sinh mạng thể dạng linh hồn ở tầng thứ cao hơn. Nói vậy cũng có thể hiểu được độ khó trong đó lớn thế nào.

Có thể nói rằng: Chân Ma cấp và Nhập Ma cấp, tuy đều là linh hồn nhưng đã là

hai loại sinh vật hoàn toàn khác nhau! Cũng giống như mèo và sư tử đều là động vật, cùng thuộc họ nhà mèo, nhưng mèo thì vẫn chỉ là mèo, không thể nào là sư tử!

Ban đầu Bùi Kiêu nghĩ rằng, nếu như đã quyết định phải tiến cấp Chân Ma trong thời gian sớm nhất có thể, vậy hẳn sẽ chọn ý chí phần nộ có uy lực lớn nhất để làm bản tâm của mình. Mặc dù độ phù hợp của ý chí phần nộ với bản tâm của hẳn không cao, nhưng chắc hẳn uy lực sẽ đủ để bù lại sự thiếu hụt đó, sau này hẳn sẽ thật cố gắng để hiểu thêm về ý chí phần nộ. Có lẽ vậy cũng là một biện pháp tốt.

Nhưng ai ngờ, khi hẳn muốn dung hợp ý chí phần nộ vào chấp niệm của bản thân, thì mới phát hiện ra đó là một chuyện cực kỳ khó khăn. Chẳng biết có phải là do độ phù hợp của ý chí này với bản tính của hẳn quá thấp hay không mà hẳn lại không tài nào dung hợp nổi!?

Bùi Kiêu lúc này đã đứng ở đoạn cuối trên Tầm Chân Chi Lộ, chấp niệm đã trong vắt như ngọc lưu ly, đã nắm chắc bản tâm mình, sự cảm nhận và thấu hiểu với cảm xúc và ý chí đã đủ, cường độ mạnh yếu của chấp niệm đã đạt yêu cầu, số lượng chấp niệm nhiều hay ít cũng đã đạt tiêu chuẩn, thế mà ai ngờ vẫn không dung hợp nổi... Nguyên nhân cơ bản vẫn là vì độ phù hợp của ý chí phần nộ với bản tính của hẳn quá thấp.

Bùi Kiêu biết tính tình của chính mình là kiểu kiên nghị, thông minh và có đôi chút lười biếng, dã tâm không quá lớn, sẽ không vì tiền tài vật chất mà làm gì mạo hiểm. Cách xử sự trong cuộc sống dường như là trung dung, nhưng thật ra, tình cảm ẩn sâu trong lòng lại rất mãnh liệt, chỉ cần người khác dám vì hẳn mà không tiếc tính mạng, vậy thì hẳn cũng sẽ vì một lời hứa mà không để ý tới mạng mình, giống như lúc trong ảo giới Phong Đô, khi hẳn cuối cùng đã quyết định chọn ở lại.

Với bản tính như vậy, đúng là ý chí phần nộ cũng không quá phù hợp với hẳn bản tâm của hẳn. Tuy ý chí phần nộ có uy lực cực lớn, nhưng đúng ra thì nó phù hợp hơn với những linh hồn có tâm lý phản nghịch, trong lòng họ lại có những lý tưởng xa vời không thể thực hiện, luôn phải gánh chịu áp lực. Nói cách khác là ý chí phần nộ rất thích hợp với những thanh niên hay giận giữ, hoặc là loại người nung nấu ý định báo thù, mang trong người nỗi thù hận như biển, chứ không phù

hợp với người vừa có chút tư tưởng thực tế, lại có cả tư tưởng theo chủ nghĩa anh hùng lãng mạn như hẳn.

“Ài! Giá mà có cách gì có thể dung nạp hết mọi ý chí thì tốt quá! Trong những loại ý chí và cảm xúc mà ta cảm nhận được, thật ra thì kiên nghị là vô cùng phù hợp với bản tâm, một khi dung hợp thì chắc chắn sẽ thành công ngay lập tức. Nhưng có lẽ áp lực của trường khí thể do ý chí kiên nghị sinh ra sẽ rất yếu, sợ là làm suy yếu 30% năng lực của kẻ địch cũng khó. Vậy là tối đa cũng chỉ có thể áp chế cho thực lực đối phương giảm xuống khoảng một tầng mà thôi, so ra còn không bằng hiệu quả triệt tiêu áp lực của trường khí thể khác. Như vậy thật quá yếu!” Bùi Kiêu ngồi trên ghế sa lông, than thở kêu lên.

Nơi Bùi Kiêu đang ngồi là ngay tại phòng khách nhà mình. Dương Đình Thiên thì đang luyện tập năng lực đặc thù trong căn phòng trên gác mái của hẳn, em gái Bùi Kiêu thì đang đi học chưa về, còn người đang ngồi đối diện với Bùi Kiêu là Cung Diệp Vũ và cô bạn gái Vu Nữ Trần của hẳn. Hai người này đang ôm nhau cười đùa rúc rích, mà chẳng hề bận tâm là mình đang ngồi ngay trong phòng khách và Bùi Kiêu thì đang ngồi yên vị ngay trước mặt họ.

Bùi Kiêu than thở một câu xong, chợt nhận ra hai người kia chẳng thèm để ý tới lời hẳn nói chút nào, ngược lại còn càng bày ra mấy lời tình tứ ngọt ngào. Trên trán hẳn lập tức nổi đầy gân xanh, xiết chặt quả đấm rồi rít lên: “Muốn hôn hít thì lên phòng đi! Đừng có làm mấy việc tế nhị ở ngay phòng khách như vậy!”

Nhưng Cung Diệp Vũ chỉ vừa cười ha ha vừa trả lời: “Chúng ta thân mật ở chỗ của chúng ta, người cứ việc suy nghĩ ở chỗ của người, chẳng ảnh hưởng gì đến nhau cả! Mà người vội vàng cái gì chứ? Dù sao thì cũng đã tiến vào Tầm Chân Chi Lộ rồi đó thôi? Một tháng trước, ta vừa mới đi vào tuần tra vòng ngoài của ảo giới Phong Đô, nếu không thì lúc ấy ta cũng chạy tới Mỹ tìm người rồi. Lại nói tiếp, đây mới là lần đầu tiên ta thấy một người tiến vào Tầm Chân Chi Lộ đấy. Ha ha ha...”

Bùi Kiêu tức giận nói: “Đừng có ở đó mà khoác lác. Người nói đây là lần đầu tiên người nhìn thấy một người tiến vào Tầm Chân Chi Lộ à? Thế lúc trước người tiến cấp Chân Ma kiểu gì hả? Chẳng lẽ không trải qua Tầm Chân Chi Lộ hay sao?”

Vẻ tươi cười của Cung Diệp Vũ chợt tắt, hần nghiêm túc nói: “Ừ, trước kia ta không hề trải qua Tâm Chân Chi Lộ. Chẳng qua là sau mỗi lần chiến đấu với quỷ quái Chân Ma cấp, ta lại cảm thấy quen thuộc và cảm nhận rõ hơn với ý chí do trường khí thể của quỷ quái phát ra. Sau đó dung lượng chứa của chấp niệm tăng lên, chất lượng của chấp niệm cũng tăng lên. Rồi đến lúc ta chém giết một trận thật lớn ở Châu Âu, ta đột nhiên cảm thấy đám da trắng kia đúng là một bọn chỉ biết bắt nạt kẻ yếu, sợ hãi kẻ mạnh, và ta cần phải dùng một bài học thật bá đạo để dạy dỗ chúng mới được. Tiếp theo, chẳng biết ta đã có cái trường khí thể bá đạo này từ lúc nào. Vậy là thành Chân Ma cấp! Thế nên lúc đầu ta mới nói các người phải thuận theo bản tâm của mình mới được, nhưng còn quá trình tiến cấp từ Nhập Ma lên Chân Ma thế nào thì ta lại không biết. Đến bây giờ, người tự tổng kết ra rằng: phải thường xuyên cảm thụ, trải nghiệm các loại cảm xúc và ý chí để có thể tôi luyện và gột rửa chấp niệm của mình, cuối cùng mới dung hợp một cảm xúc hoặc ý chí phù hợp với bản tâm nhất. Nếu như người không tổng kết ra quá trình này, thì có khi ta tiến cấp Ma Vương rồi cũng vẫn không biết ấy chứ!”

“囧!”

Bùi Kiêu cảm thấy nét mặt của mình chắc chắn là đang giống như cái ký hiệu kia. Hần đã không còn biết nên hình dung về Cung Diệp Vũ như thế nào nữa! Gọi hần là một tên thiếu não mới đúng? Hay gọi là một kẻ lỗ mãng không tim không phổi mới hợp đây? Đã tiến cấp từ lâu rồi mà còn không biết mình tiến cấp bằng cách nào? Xem ra, hần có thể đến được cảnh giới hiện tại, hoàn toàn là vì thiên phú quá mức đáng sợ đấy!

Lúc này, Vu Nữ Trần đang được Cung Diệp Vũ ôm trong lòng bỗng nhoeén miệng cười, rồi nói: “Mấy ngày này, tôi cứ nghĩ mãi về những điều mà anh đã nói. Là những chuyện mà anh đã gặp sau khi tiến vào Tâm Chân Chi Lộ vài ngày đấy...”

Bùi Kiêu nghe vậy thì hai mắt sáng ngời. Hần vội vàng hỏi: “Hả? Cô có suy đoán gì với mấy chữ ‘quân đội linh hồn’ sao? Theo cô thì ý nghĩa của cụm từ đó là gì? Tôi cũng đã hỏi Dương Húc Quang, những gì hần nghĩ cũng không khác với suy luận của tôi là mấy. Ít nhất có thể khẳng định một điều: muốn tạo thành quân đội thì

chính phủ thế giới chắc chắn phải có phương pháp để tạo ra số lượng rất lớn Tự Do Linh Hồn. Mà cho dù biện pháp đó là gì đi nữa, thì chắc hẳn cũng đều là cách cực kỳ tàn ác...”

Nhưng Vu Nữ Trần lại lắc đầu. Cô vừa cười vừa nói: “Tôi không nói tới chuyện đó. Bởi vì dù có rút ra kết luận gì về sự kiện đó đi nữa, tôi cũng đều rất tán thành với quan điểm của Diệp Vũ. Chính là ‘nước tới thì lấy đất ngăn, binh tới thì tướng ra đỡ’, chỉ cần không trái với bản tâm chính mình, vậy thì dù phải đối mặt với ‘thiên quân vạn mã’ cũng sẽ không hối hận. Hơn nữa, dù sao thì chính phủ thế giới cũng là chính phủ do người sống tạo thành, bọn họ chắc hẳn sẽ không dám làm càn quá mức. Bởi vì nếu bọn họ dám làm như vậy, thế thì chưa cần nói tới tập đoàn Kẻ Sa Đoạ, mà ngay cả đám linh hồn các người cũng sẽ không bỏ qua cho bọn họ. Vậy nên mới cần mở hội nghị để lãnh đạo mười bảy nước bàn bạc. Lý do chính là như vậy! Điều mà tôi đang nói tới là chuyện khác, chuyện liên quan tới Âm Khí – Con Mắt Của Loki mà tên Rocky kia sở hữu.”

Bùi Kiêu lắc đầu cười khố: “Đương nhiên là tôi biết tên Rocky kia và Âm Khí – Con Mắt Của Loki đều đang che giấu một bí mật nào đó rất to lớn. Ví dụ như sao lại có chuyện, trong một ảo giới nào đó từng tồn tại một con quỷ quái Ma Vương cấp mà chúng ta lại không hề hay biết? Mà dường như cũng không ai trên đời biết về chuyện đó? Chính phủ thế giới cũng chưa từng nói tới. Đúng là có rất nhiều những bí ẩn trong chuyện này...”

Vu Nữ Trần vẫn bình thản mỉm cười, cô chậm rãi nói: “Tôi cũng không nói tới chuyện đó... Tôi đang muốn nói về ý chí bóng tối mà anh đã nhắc đến lúc trước.”

TỬ VONG KHAI ĐOAN

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 3+4: Nửa Bước Chân Ma (4)

Bùi Kiều cảm thấy gân xanh đã lại bắt đầu nổi đầy trán mình. Cái đôi tình nhân trước mắt này, một kẻ thì lỗ mãng, một người giáo hoạt! Nhất là cái cô nàng Vu Nữ Trần này, giọng nói thì dịu dàng dễ nghe, vẻ ngoài thì xinh đẹp chẳng kém tiên nữ, nhưng tính cách thì đúng là quá đáng sợ, làm cho người ta cảm thấy tức lộn ruột mà không làm gì được.

Thế nhưng! Vu Nữ Trần quả thật có được trí tuệ rất đáng nể. Bùi Kiều nghe được câu nói của cô thì lập tức cảm thấy như có ánh sáng lóe lên trong đầu, vội nhớ lại thời điểm mà mình cảm nhận được ý chí bóng tối kia.

Vu Nữ Trần lại nói tiếp: “Tuy tôi không phải là linh hồn, không thể nào tưởng tượng nổi các loại ý chí, cảm xúc, hay trường khí thể mà các anh nói tới cụ thể là như thế nào, nhưng tôi cũng cho rằng: những cái gọi là ý chí, cảm xúc đều là những thứ được sinh ra từ chủ thể là con người. Ví dụ như phẫn nộ, kiên nghị, bá đạo gì gì đó, đối tượng tạo ra chúng chẳng phải đều là con người sao? Đã như vậy, tại sao lại có thể xuất hiện ý chí thuần túy là bóng tối đây? Anh nói rằng lúc ấy anh đã cảm nhận được rất rõ ràng, ý chí đó đúng là bóng tối thuần túy, không có thiện, không có ác, chỉ thuần túy là bóng tối mà thôi. Diệp Vũ cũng nói là đến giờ thì bản tâm của anh đã rất vững chắc, không hề thua kém cường giả Chân Ma cấp chút nào. Thế nên, nếu anh đã cảm thấy đó là ý chí của bóng tối, vậy thì chắc hẳn nó đúng là ý chí bóng tối rồi. Nếu đã vậy thì tôi lại suy luận một chút: có ý chí của bóng tối, vậy liệu có ý chí nguy nga của núi non trùng điệp? Có ý chí bao la của biển rộng vô bờ? Có ý chí Đại Đạo của trời đất vô biên?”

Bùi Kiều nghe vậy thì hai mắt sáng rực, giống như trước mắt hẵn đột nhiên xuất hiện một cánh cửa lớn. Tuy rằng hẵn vẫn đang phải ở bên ngoài cửa, chưa thể biết

được đằng sau cánh cửa lớn đó là gì, nhưng điều ẩn sau cánh cửa đó lại có sức hấp dẫn vô cùng lớn với hắn, khiến cho hắn ngóng trông đến đỏ cả mắt.

(Tùy tâm sở dục, không cần phải đắn đo quá nhiều!)

Bùi Kiêu lập tức đứng bật dậy: “Còn một tháng nữa là hội nghị mười bảy nước tại Đảo Phục Sinh chính thức khai mạc. Tôi quyết định sẽ dành thời gian một tháng này để đi du lịch khắp Trung Quốc, để xem có thể cảm nhận được ý chí của trời đất hay không. Hãy yên tâm! Cho dù có cảm nhận được hay không, một tháng sau, tôi cũng sẽ nhanh chóng trở về tham dự hội nghị. Trong thời gian này, xin nhờ hai người quan tâm giúp người nhà của tôi và Dương Đình Thiên.” Nói xong, hắn cũng chẳng kịp tới tạm biệt Dương Đình Thiên một tiếng, đã lập tức bay thẳng ra khỏi biệt thự.

Phải đến khi Bùi Kiêu đã bay mất được một hồi lâu, Cung Diệp Vũ mới trợn mắt há hốc mồm nhìn về phía Vu Nữ Trần: “ Những gì em nói không phải là thật đấy chứ? Trời đất vũ trụ cũng có các loại ý chí của riêng mình thật đấy à? Nếu đúng là vậy, một khi hắn mà cảm nhận được, hiểu được thì trường khí thế sẽ mạnh đến cỡ nào đây! Mẹ nó! Nếu biết trước chuyện này, thì mình đã lấy trường khí thế Đại Đạo trong truyền thuyết rồi. Không thì kém hơn một chút, lấy trường khí thế Thiên Đạo cũng được, thậm chí hạ thấp chút nữa, dùng trường khí thế ‘thánh nhân chi đạo’(1) cũng tạm ổn. Ôi, thua lỗ rồi! Thua lỗ rồi!”

Vu Nữ Trần nghe hắn nói thì đã ôm bụng cười bò lăn. Cô nhìn hắn cười tùm tùm: “Đấy cũng chỉ là suy đoán mà thôi. Hơn nữa, tuy linh hồn thể là do tinh thần, chấp niệm tạo thành, nhưng dù vậy cũng là tinh thần và chấp niệm của con người. Dùng một sinh mạng thể nhỏ bé để tìm hiểu ý chí của thiên nhiên bao la khổng lồ sẽ khó khăn tới mức nào? Mà nhất là chưa nói tới việc liệu vạn vật trong trời đất có ý chí thật hay không. Về phần Đại Đạo, Thiên Đạo, ‘thánh nhân chi đạo’ mà anh vừa nói... Anh không cảm thấy là gần đây mình đã xem quá nhiều tiểu thuyết huyền ảo trên internet à? Hì hì, nếu đạo này anh nhận rồi tới vậy, thì tốt nhất là ngày mai hãy dành thời gian đưa em đi dạo phố nhé!”

Cung Diệp Vũ vốn đang nghe rất chăm chú, nhưng đến khi nghe được hai chữ

‘đạo phố’ cuối cùng thì vẽ mặt nhanh chóng biến thành nhẵn nhố khổ sở, cả căn phòng chỉ còn lại tiếng cười vang như chuông bạc của Vu Nữ Trần...

Bùi Kiêu đương nhiên là không hề biết những lời mà Vu Nữ Trần vừa nói. Lúc này, hắn đang dùng toàn bộ tâm trí để cảm nhận và thấu hiểu ý chí của cả thế giới. Trước kia, để có thể tồn tại, hắn vẫn luôn tuân theo những quy luật của xã hội một cách vô thức, chính vì vậy nên mới bị trói buộc vào xã hội. Ví như làm việc, ăn uống, ngủ nghỉ, giao tiếp, thậm chí là bợ đỡ, nịnh nọt, liều mạng bỏ tới nơi có địa vị cao hơn, tiền tài, quyền lực, địa vị... Hết thấy những điều ấy đều trói buộc ước mơ, ý chí và tư tưởng của con người!

Mà lúc này đây, tuy Bùi Kiêu vẫn còn những điều phải lo lắng, cũng đã trải nghiệm đủ loại sinh tử chiến đấu, nhưng nếu so với một người sống bình thường, thì những gì trói buộc hắn đã là ít hơn rất rất nhiều. Nhất là sau khi hắn bước vào Tâm Chân Chi Lộ, hiểu thấu tâm, tâm tình cởi mở, bản tính chân thật, bản tâm tĩnh lặng như ánh trăng dưới giếng cổ... Tất cả những điều đó giúp hắn một lần nữa thoát khỏi sự trói buộc của thế tục. Nhất là khi hắn đang muốn quan sát được thế giới tự nhiên như lúc này, loại cảm giác tâm linh thoát khỏi trần thế này lại càng tăng lên rất rõ ràng.

Bay khỏi Bắc Kinh, nơi đầu tiên mà Bùi Kiêu đến là sa mạc Gobi mênh mông. Hắn ngẩng nhìn mặt đất bao la như vô cùng vô tận, một gốc cây, ngọn cỏ hiếm hoi vươn lên từ lòng đất, thế giới không một bóng người, chỉ có một linh hồn là hắn bồng bềnh giữ hư không. Mà càng đi sâu vào sa mạc, từ nơi đó, trong tầm mắt chỉ còn là ‘cát vàng vạn dặm, tinh không vô biên’, cả không gian tràn ngập một cổ ý chỉ thê lương mà bao la, trời cao và đất rộng, khổng lồ đến mức không thể hình dung nổi!

“Đại mạc cô yên trực, trường hà lạc nhật viên”

(Sa mạc cô đơn một cột khói, sông dài sắp tắt mặt trời tròn.)

Bùi Kiêu lơ lửng giữ không trung cách mặt đất mấy chục mét, nhìn cảnh tượng mặt trời lặn và cảm nhận ý chí thê lương của sa mạc. Tuy hắn không thể cảm nhận được ý chí đó một cách rõ ràng như khi cảm nhận trường khí thể của quỷ quái Chân

Ma cấp, cũng không cụ thể như ý chí hay cảm xúc mà linh hồn đặc thù phát tán, nhưng nhìn cảnh tượng thể lượng trước mắt, hẳn vẫn có thể cảm nhận được một chút loại ý chí khổng lồ đến khó mà hình dung của đại tự nhiên này. Tuy chỉ có thể cảm nhận được một phần rất nhỏ, nhưng loại ý chí này thật sự vô cùng khổng lồ, rõ ràng chỉ có một chút như vậy mà đã khiến cho cường độ chấp niệm của hẳn lại lần nữa tăng lên một cấp, đạt tới dung lượng chứa gấp năm lần!

Bùi Kiêu không hề dừng lại, thậm chí cả quá trình cảm ngộ kia cũng đã được hẳn hoàn thành trong vô thức. Tốc độ bay của hẳn rất nhanh, chẳng mấy chốc đã vượt qua sa mạc rộng lớn, đi đến vùng núi tuyết Tây Tạng.

Nơi này lại cho hẳn cảm nhận hoàn toàn khác với sa mạc. Khắp nơi là những dãy núi cao vút trong mây, dưới chân núi là rừng xanh cây biếc, phủ trên núi là tuyết trắng tinh khôi. Nếu như ý chí của sa mạc là thể lượng mà rộng lớn, vậy thì ý chí của những dãy núi tuyết trập trùng này là vĩnh hằng mà nguy nga, vô cùng khổng lồ, là sự vĩnh hằng từ những thời đại xa xưa tới tận lúc này, không thể nào hình dung, chỉ có thể cảm nhận...

Tiếp sau núi tuyết là biển rộng. Bùi Kiêu dường như đã đi vào một trạng thái vô thức rất khó hình dung, trong đầu hẳn chỉ còn lại ước muốn được cảm nhận hết thủy vô cùng vô tận những ý chí của đại tự nhiên. Cho đến khi hẳn đi đến cửa biển, từ trên cao hàng trăm mét nhìn xuống đại dương bao la như vô biên vô hạn, nhìn dòng Trường Giang cuộn cuộn đổ vào biển lớn. Ý chí này... là bao dung!

Kiên nghị! Anh Dũng! Phấn nộ! Uy nghiêm! Thậm chí là giết chóc, tàn độc, nóng nảy, khủng bố, tử vong...

Đó là tất cả những cảm xúc và ý chí mà Bùi Kiêu đã có, hoặc đã từng thấy qua, cảm nhận qua, tiếp xúc qua. Khi hẳn đi tới nơi Trường Giang hòa vào biển lớn, ngẩng đầu trông về phía biển rộng xa xa, hẳn đã tiếp xúc được một ý chí dường như có thể bao dung hết thủy mọi ý chí trên thế gian này. Hết thủy mọi ý chí hẳn đã từng thấy đều lập tức hòa tan vào với nhau thành một khối, dần dần trở thành một khối cầu hoàn mỹ, như một viên trân châu. Sau đó, cả khối ý chí, cảm xúc ngưng tụ lại về một điểm, dung hợp vào trong chấp niệm của hẳn, hòa làm một thể...

“Trăm sông đổ về biển lớn, chứa đựng tất thảy...”

Bùi Kiêu bỗng nhiên rống to một tiếng, hai luồng hào quang lập lòe bắn ra từ trong mắt của hắn, một luồng hóa thành Anh Dũng Súng, một luồng hóa thành Bạo Viêm Cự Phủ, lại có mười luồng ánh sáng khác bắn ra từ U Minh Nhãn của hắn, cũng đồng dạng hóa thành mười thanh Thiên Sinh Vũ Khí khác nhau. Mười thanh Thiên Sinh Vũ Khí này chính là những gì mà hắn thu được sau khi tiêu diệt tiểu đội của Kẻ Sa Đọa ở nước Pháp, nhưng có điều là trong mười thanh Thiên Sinh Vũ Khí này lại có những tia tội nghiệt rất nhỏ, bám chắc như giòi trong xương. Vì có chấp niệm của Thiên Sinh Vũ Khí bao bọc bên ngoài, nên lôi điện của hắn không thể đánh được tới chúng. Lúc này, tất cả chúng đều đang bay lơ lửng phía sau hắn.

Mười thanh Thiên Sinh Vũ Khí vừa xuất hiện thì đều đồng loạt chớp lên ánh hào quang của chính mình, giống như cả mười thanh Thiên Sinh Vũ Khí đều đang sử dụng năng lực đặc thù của mình vậy. Mà theo nhịp chớp nháy của ánh hào quang, liên tục có các tia tội nghiệt chui ra từ trong Thiên Sinh Vũ Khí rồi nhanh chóng tan rã vào trong hư không. Ngay sau đó, hào quang của cả mười thanh Thiên Sinh Vũ Khí đồng loạt ánh lên rực rỡ, như thể chúng đang vui mừng vì đã thoát khỏi sự kìm kẹp của tội nghiệt.

Bùi Kiêu khẽ vỗ tay, mười hai thanh Thiên Sinh Vũ Khí chợt đồng loạt bay lên, xoay tròn xung quanh cơ thể hắn giống như đang được những cánh tay vô hình nào đó điều khiển, mà khi hắn vỗ tay một lần nữa thì tất cả chúng lại đồng loạt dừng chuyển động, nhìn qua có vẻ vô cùng huyền diệu.

“Đây chính là trường khí thể của ta...”

“Bao dung!”

Chú thích:

1. Thánh nhân chi đạo: đạo của thánh nhân.

TỬ VONG KHAI ĐOAN

Zhttty
www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 4: Thành Viên Thứ Ba

Dịch: Shun

Hành trình của Bùi Kiêu đã tốn tất cả khoảng hai mươi ngày. Đầu tiên là đi một mạch từ Bắc Kinh đến sa mạc Gobi, tự thân trải nghiệm ý chí thể lương đường như vĩnh hằng không thay đổi. Tiếp theo, hắn từ sa mạc đi tới vùng núi tuyết Tây Tạng, ngắm nhìn núi tuyết nguy nga hùng vĩ, ngắm nhìn nóc nhà của thế giới như trường tồn cùng thời gian. Sau đó lại đi xuôi dòng Trường Giang, cho đến nơi Trường Giang hòa mình vào biển, ngắm nhìn sóng cả cuộn cuộn, trăm sông đổ về biển liên tục như thể không bao giờ dừng lại, cảm nhận ý chí ‘biển lớn dung nạp trăm sông’, khiến cho hắn cuối cùng cũng có thể dung hợp tất cả những ý chí và tình cảm mà mình có, cùng với những ý chí của tự nhiên mà mình đã được trải nghiệm vào trong chấp niệm bản thân, tạo thành một trường khí thể hình cầu bao quanh hắn, nhìn giống như một viên ngọc lớn.

Thế nhưng, khi Bùi Kiêu lần đầu cảm nhận trường khí thể của mình thì lại không thấy nó có áp lực gì cả, cũng không có hiệu quả tăng cường gì cho bản thân. Tuy đúng như lời Cung Diệp Vũ từng nói, nó có hiệu quả giống như giác quan của bản thân kéo dài ra khỏi cơ thể, mà hơn nữa là tất cả những gì có trong phạm vi trường khí thể đều được chiếu thẳng vào trong đầu một cách hết sức rõ ràng, không có chút cản trở nào. Nhưng chẳng lẽ trường khí thể này không hề có chút lực tác động nào với bên ngoài hay sao? Thế thì hình như kém những trường khí thể khác hơi nhiều thì phải!

Nhưng Bùi Kiêu lại chẳng hề lo lắng chút nào. Trái lại, hắn lúc này còn đang mừng như điên!

Câu nói ‘thông tin quyết định tất cả’ quả thật không hề sai! Ví như lần này, nguyên nhân chính khiến hần có thể cảm nhận và hiểu được ý chí của tự nhiên như hôm nay, chính là vì lúc trước hần vô tình cảm nhận được ý chí hắc ám kia, từ đó mới suy luận ra rằng: tự nhiên cũng có thể có ý chí. Sau đó hần mới có thể dung hợp trường khí thể bao dung này thuận lợi như vậy.

Đương nhiên, nếu là một người nào khác, mặc dù dung hợp thành công ra trường khí thể bao dung này, nhưng có thể sẽ vì thấy trường khí thể này không có bất kỳ năng lực phụ trợ nào mà buồn phiền, hoang mang, từ đó làm ảnh hưởng tới bản tâm. Nhưng cũng chính vì sự khác biệt thông tin mà Bùi Kiêu lại có thái độ khác hần. Bùi Kiêu là từng chính mắt nhìn thấy quỷ quái Ma Vương cấp, vậy nên hần biết rõ hình thù trường khí thể của quỷ quái Ma Vương cấp ra sao. Và đó cũng là nguyên nhân khiến lúc này hần đang quá đổi vui mừng.

Ngày ấy, khi phải đối mặt với Ngư Đầu và Mã Diện Ma Vương cấp, hần chỉ cảm thấy những cỗ áp lực rất mạnh, nhưng lại không thể cảm nhận được thuộc tính trường khí thể của chúng. Nguyên nhân là vì khi thực lực đạt đến Ma Vương cấp, toàn bộ trường khí thể sẽ được ngưng tụ vào trong thân thể chứ không tiết ra ngoài một chút nào nữa, nhờ đó mà có thể luôn duy trì trạng thái Giải Phóng.

Hiện tại, trường khí thể của hần đã có dạng khối cầu, cũng có đôi chút giống với trường khí thể của Ma Vương cấp. Chỉ khác là khối cầu này của hần lại chỉ bao ngoài cơ thể! Nếu thả ra hết cỡ thì phạm vi bao phủ của trường khí thể có thể đạt tới mấy nghìn mét, nhưng nếu muốn ngưng tụ vào cơ thể, thì cố hết sức cũng chỉ có thể co lại thành một viên cầu có đường kính từ bốn đến năm mét. Đây là giới hạn mà lúc này hần đạt tới. Và hần cũng biết rằng: ngày mà hần có thể ngưng tụ khối cầu lớn bốn, năm mét này hoàn toàn chui vào trong thân thể, sẽ là ngày hần đột phá đến Ma Vương cấp!

“Nhưng xét đến cùng thì trường khí thể của ta vẫn rất khác với trường khí thể của Chân Ma cấp khác, và tuy khá giống trường khí thể Ma Vương cấp nhưng rồi cũng không giống hoàn toàn. Vậy thì cứ gọi nó là Nửa Bước Chân Ma đi. Ha ha. Ngày mà ta thành ‘ma’ chính thức thì cũng là ngày ta tiến vào Ma Vương Cấp!” Bùi Kiêu đứng giữa không trung cười to ha ha một trận. Hần chỉ cảm thấy mọi áp lực

trong lòng đều đã biến mất. Tất cả mọi lo âu, từ kế hoạch quân đội linh hồn biết được mấy ngày trước cho tới ngày tận thế năm 2012, dường như bỗng chốc tan thành mây khói.

Thật ra thì Bùi Kiều cũng biết đây chẳng qua chỉ là hiệu ứng tâm lý, vì thực lực bỗng nhiên tăng mạnh nên khiến hắn có cảm giác những khó khăn trước kia chẳng đáng nói đến nữa. Cảm nhận thì là vậy nhưng khó khăn thì thực ra vẫn không ít. Huống hồ, tuy trong mắt giới linh hồn thì thực lực Chân Ma đã là hàng ngũ những kẻ đứng đầu, nhưng nếu ném vào trong những ảo giới khó khăn nhất như Ác Ma Thành, thì sợ rằng cũng chỉ là những nhân vật tầng giữa khó khăn giành giật sự sống mà thôi. Còn nếu như trong Địa Ngục thì sợ rằng ngay cả tầng giữa cũng không đạt tới. Muốn có thể đảm bảo sinh tồn thì hắn phải đạt tới Ma Vương cấp mới được! Nguyên nhân chính khiến hắn phấn khích như vậy là vì quá trình ngưng tụ trường khí thể bao dung quá thuận lợi. Hay nói cách khác, độ khó khi hắn đột phá Chân Ma cấp ít hơn cả mười lần so với người thường.

Tuy tâm tình đang rất sáng khoái nhưng Bùi Kiều cũng không tiếp tục cảm ngộ ý chí tự nhiên nữa. Dẫu rằng làm vậy là rất hợp với bản tâm của hắn và cũng sẽ có tác dụng hỗ trợ rất lớn với việc rèn luyện trường khí thể bao dung, nhưng giờ đã là tháng hai, hắn còn phải trở về Bắc Kinh, chuẩn bị cùng đoàn thể đến Đảo Phục Sinh để tổ chức phòng ngự, chờ đợi Hội Nghị Thượng Đỉnh mười bảy nước khai mạc. Vậy nên hắn đã không còn thời gian để đi cảm ngộ những ý chí tự nhiên khác nữa.

Ngay khi Bùi Kiều đang bay dọc theo Trường Giang để trở về Bắc Kinh được khoảng hai, ba ngày thì hắn bỗng nhiên cảm nhận được một cỗ ý chí truyền tới từ phía Tây Nam. Cỗ ý chí này rõ ràng tới mức, dù cách xa không biết bao nhiêu nghìn kilomet, nhưng Bùi Kiều vẫn có thể cảm nhận được như ở ngay gần bên. Đúng vậy, Bùi Kiều đã từng gặp được loại lực ý chí này, chính là loại lực ý chí mà hắn đã gặp khi đi cứu Dương Đình Thiên. Đây là lực ý chí mà chỉ linh hồn đặc thù mới tỏa ra.

Vì vậy, Bùi Kiều quyết định không chạy về Bắc Kinh nữa. Hắn đồng thời thiêu đốt Năng Lượng Tiêu Chuẩn và lực lượng lôi điện. Trong tiếng nổ đùng đùng vang vọng, tốc độ bay lập tức tăng lên gấp vài chục lần. Giờ phút này hắn đã là Chân Ma cấp, chấp niệm đã chứa được lượng năng lượng gấp bảy lần. Nói một cách khác, lúc

này hẳn đã có gần 800 đơn vị chấp niệm, đủ để chứa được 5000 đơn vị Năng Lượng Tiêu Chuẩn. Hơn nữa, cường độ và chất lượng của chấp niệm đều đã tăng vọt. Vậy nên, lúc này hẳn bay hết tốc độ thì thậm chí còn nhanh hơn cả máy bay dân dụng vài lần, nếu nhìn xuống thì chỉ thấy mặt đất trôi về phía sau với tốc độ chóng mặt. Chỉ sau vài giờ ngắn ngủi, hẳn đã từ bờ biển bay đến vùng núi Tứ Xuyên, và hẳn cũng cảm thấy đã ngày càng tiếp cận với cổ lục ý chí kia, đó là ý chí của sự kiên trì.

Đây là vùng giáp ranh với Tây Tạng! Nơi được mệnh danh là vùng nghèo khổ nhất của miền biên giới tây nam Trung Quốc. Ở nơi này, vẫn còn sót lại những xóm nhỏ nằm sâu trong núi. Tại những xóm núi như vậy, ngoài vài con đường mòn do tổ tiên đời đời đạp xuống mà thành, thì không còn bất kỳ con đường nào nối với thế giới bên ngoài. Thậm chí, cho đến ngày nay, ở những thôn xóm như vậy vẫn còn những người chưa từng nhìn thấy ánh đèn điện, không có nước sạch để uống. Thế nhưng những con người đó vẫn sống sót một cách kiên cường, giống như những cây lá nơi miền gió tuyết, vẫn kiên cường sống sót. Sinh tồn!

Điểm đến của Bùi Kiêu trong chuyến này là một xóm núi như vậy. Xóm núi này tọa lạc trong một thung lung nằm giữa hai tòa núi, gần đó là một mảnh ruộng bậc thang nằm ở một bên rìa dốc núi. Giờ đang là tháng hai, nên lúc này, ngoài một ít hoa màu thì trên mảnh ruộng đó không còn gì khác.

Mà ở phía xa xa của xóm núi nhỏ nhỏ này, đi qua một thung lũng dưới núi khác, còn có một xóm núi khác nữa. Có điều là xóm núi này còn nhỏ hơn xóm núi trước đó rất nhiều. Nhìn vào số lượng các gian nhà trong xóm thì số dân chắc chỉ bằng nửa xóm trước, điều kiện tự nhiên cũng khó khăn hơn xóm trước, sườn núi làm ruộng bậc thang dốc hơn, số lượng những đường ruộng cũng ít hơn.

Bùi Kiêu bay đến phía trên đỉnh núi. Hẳn chỉ nhìn thoáng qua một vòng rồi cũng không tiếp tục để ý đến hai xóm núi nhỏ này nữa, hẳn nhanh chóng tập trung toàn bộ tinh thần vào ý chí kiên trì kia. Chẳng mấy chốc, hẳn đã cảm nhận được nơi phát tán cổ ý chí kia. Vị trí đó chính là xóm núi lớn hơn một chút trong hai xóm núi. Mà dường như vị trí cụ thể chính là một khe suối chảy qua thung lũng?

Tuy nói là suối, nhưng thật ra đó là một dòng chảy được tạo ra để dẫn nước từ

trên núi xuống khi tuyết tan. Đầu xuân, khi tuyết bắt đầu tan, dòng suối này sẽ biến thành một dòng sông nhỏ trong nháy mắt. Dòng nước sẽ cuộn cuộn như vậy cho tới khi cuối thu bắt đầu vào đông thì lại trở nên khô cạn. Mà lúc này đang là cuối tháng hai, đầu tháng ba, là thời kì mà dòng nước chảy càng ngày càng mãnh liệt, nhìn qua đúng là đã bắt đầu có dáng vẻ của một dòng sông nhỏ.

Bùi Kiêu đoán rằng linh hồn kia đã chết trên chính dòng suối này. Rất có thể là dòng nước từ trên đỉnh núi chảy xuống đột ngột tăng mạnh khiến người kia không kịp đề phòng mà bị cuốn đi. Người bình thường mà bị cuốn vào loại lũ quét miền núi này thì đúng là chẳng khác hòn đá, viên sỏi là mấy, cơ bản là không thể sống nổi. Chỉ không biết có phải người kia chết như vậy thật hay không.

“Nhưng người sống lâu dài tại vùng núi này thì chắc hẳn phải biết rõ khoảng thời gian này sẽ thường có nước lũ như vậy chứ? Làm sao mà lại để bị cuốn đi như vậy nhỉ?” Bùi Kiêu thì thảo tự nói một mình, tuy trong lòng còn nhiều thắc mắc nhưng vẫn bay nhanh về phía trước.

Khi Bùi Kiêu dung hợp được trường khí thể bao dung tại cửa biển của Trường Giang là vào khoảng mười giờ sáng, còn trên đường hẳn bay đến đây, tuy vì thực lực tăng mạnh nên tốc độ bay hơn xa trước kia nhưng cũng phải mất trọn vẹn một buổi chiều mới tới nơi. Lúc này đã là hoàng hôn, mặt trời đang tỏa ra những tia sáng xé chiều cuối cùng của một ngày, dường như nhuộm cả một vùng đồi núi thành một màu vàng kim óng ánh, ngay cả dòng suối mà Bùi Kiêu đang bay bên trên đường như cũng biến thành một dòng chảy vàng lóng lánh. Bùi Kiêu cũng chỉ phải bay vài phút là đã tìm thấy người mà mình cần, hẳn thấy trên mặt nước có linh hồn của một nam giới trẻ tuổi ngồi yên lặng.

Nhìn vẻ ngoài thì người thanh niên này mới chỉ khoảng hai mươi ba, hai mươi tư tuổi, hình thức có thể nói là điển trai, có điều không phải là đẹp trai kiểu lạnh lùng như Dương Đình Thiên mà là đẹp kiểu thư sinh. Ở anh chàng này có nét gì đó thơ ngây, khiến cho người ta nhìn vào thì sinh ra cảm giác là trẻ hơn tuổi thật. Lúc này, anh ta đang bị những vòng tội nghiệt đen tối quấn quanh, khiến cho phải ngồi yên chịu trận một chỗ, như bất kỳ linh hồn bình thường nào khác.

Nhưng có một điều khá đặc biệt. Đa số người sau khi chết đi hóa thành linh hồn, rồi lại phát hiện mình bị tội nghiệt trói buộc thì sẽ lập tức rơi vào trạng thái hoảng loạn, điên cuồng. Thế nhưng người thanh niên này thì lại không như vậy. Anh ta đang ngồi yên trên mặt nước một cách hết sức bình tĩnh, chỉ là thần sắc thì có vẻ hơi buồn phiền. Thậm chí, khi thấy Bùi Kiêu bay tới thì cũng chỉ có lúc đầu là anh ta tỏ ra hơi hoảng sợ, nhưng sau đó thì lập tức bình tĩnh lại ngay.

“Không sợ à? Cậu đã chết nữa đấy.” Bùi Kiêu đáp xuống bên cạnh người thanh niên này. Hắn tò mò hỏi anh ta.

Người thanh niên liền khẽ cười đáp lại: “Đương nhiên tôi biết là mình đã chết. Lúc trước tôi thấy dân thôn gào khóc vớt xác mình từ dưới suối lên, tôi gọi kiểu gì họ cũng không nghe thấy, cứ thế mà mang xác tôi đi xa dần. Còn tôi thì bị cái thứ màu đen này trói ở đây, chẳng nhúc nhích đi đâu được. Đã vậy thì sợ hãi với lo lắng cũng có được ích gì? Cứ yên tâm ngồi chờ Ngưu Đầu Mã Diện, Hắc Bạch Vô Thường gì tới đón đi còn tốt hơn... Nhưng mà phải nói nhé, bây giờ Địa Phủ cũng cải cách rồi sao? Sứ giả đi dẫn đường cho người chết giờ cũng mặc trang phục hiện đại à? Có điều như vậy lại hay! Ít ra thì anh không mặc mấy thứ trang phục kỳ dị nào đó. Nếu không thì đúng là tôi chỉ còn biết tuyệt vọng với Địa Phủ thôi.”

Bùi Kiêu thoáng ngẩn ra rồi lập tức cười phá lên: “Ha ha. Tâm tính của cậu thật là tốt đấy. Tôi đúng là sứ giả. Nhưng không phải là Hắc Bạch Vô Thường, lại càng không phải là Ngưu Đầu Mã Diện. Tôi là sứ giả sẽ dẫn cậu vào một thế giới mới. Đội trưởng sau này của cậu.”

Vừa nói, Bùi Kiêu vừa vươn tay về phía đám tội nghiệt. Trong thoáng chốc, những trí nhớ và trải nghiệm của người thanh niên này ùa vào trong đầu của hắn.

Người thanh niên này tên là Trương Hằng.

Trương Hằng...

Trương Hằng được sinh tại một bệnh viện nào đó của Nam Kinh. Lúc sinh ra, trong phòng không có hương thơm lạ xuất hiện, cũng không có Linh Chi mọc lên khắp nơi, càng chẳng có rồng thiêng sa từ trên trời xuống, nói tóm lại, hẳn chỉ là

một đứa bé rất bình thường...

Cha mẹ của hắn đều là thương nhân, là những người đã từ chức rồi xuống miền biển làm ăn sau khi bắt đầu thời kì mở cửa cải cách. Đến những năm 90 thì gia sản đã có mấy triệu, ở cả Nam Kinh và Thượng Hải đều có nhiều đất đai và cửa hàng, đã được coi là giàu có. Đó chính là hoàn cảnh lớn lên của Trương Hằng. Tuy vì bận rộn việc làm ăn nên cha mẹ đúng là không quan tâm hắn nhiều, nhưng rất may là từ nhỏ thì tính cách Trương Hằng đã thuộc loại vô tư vui vẻ, cởi mở hòa đồng, vậy nên hắn cũng không cảm thấy cô đơn, lạnh lẽo gì và có thể lớn lên một cách bình thường, trở thành một người bình thường với tâm tính bình thường.

Thế nhưng tính cách của hắn lại có một điểm rất không hay! Đó chính là làm gì cũng không bền lòng...

Trương Hằng! Trương Hằng! Cha mẹ đặt cho hắn cái tên này là vì mong muốn sau này hắn sẽ biết sống một cách kiên nhẫn, nhưng ai ngờ sự đời không như mong muốn. Có lẽ bởi vì tính cách vô tư, có lẽ bởi vì tính tình cởi mở, thoải mái, không câu nệ nên ngược lại, chẳng thể có lòng kiên nhẫn như những kẻ cố chấp. Thông thường, dù chỉ mới làm một việc gì đó không bao lâu, mà bỗng gặp phải khó khăn, thì hắn sẽ lập tức buông tay đầu hàng. Vậy hóa ra lại hoàn toàn trái ngược với ý nghĩa cái tên của hắn. Điều đó cũng đã khiến cho cha mẹ hắn vô cùng bất ngờ.

May mà gia đình Trương Hằng xem như thuộc vào tầng lớp giàu có, gia sản lên đến mấy triệu tại thời điểm những năm 90, đối với thời đại đó gia đình như vậy đã coi như là giàu sang rồi. Hơn nữa, cha mẹ Trương Hằng cũng không phải kiểu người có tiền thì nảy sinh thói hư tật xấu. Ngược lại, họ vẫn luôn luôn duy trì bản tính tiểu thương, mua bán cẩn thận, đầu tư tích lũy, chính vì thế mà gia đình Trương Hằng ngày càng trở nên giàu có. Nhờ đó mà tính cách thiếu quyết tâm của Trương Hằng cũng không tạo ra ảnh hưởng gì quá lớn đối với hắn, nên đi học thì đi học, nên kết hôn thì kết hôn, nên kế thừa gia nghiệp thì kế thừa gia nghiệp, nhân sinh như thế một đường quỹ tích đã được vẽ ra sẵn, hắn chỉ việc cứ vậy mà đi theo là được.

Cho đến khi gặp cô ấy...

Đó là một lần gặp gỡ tình cờ trong trường đại học, tại một bữa liên hoan tụ tập rất nhiều sinh viên. Bởi vì tính cách Trương Hằng rất nhiệt tình và cởi mở cho nên các mối quan hệ trong trường của hắn không tệ. Hơn nữa gia đình Trương Hằng giàu có, tính tình hắn cũng hào phóng rộng rãi, thế nên những dịp liên hoan thường đều do hắn đặt chỗ và liên lạc với các bạn học, có thể xem như là chủ trì kiêm luôn việc lên danh sách những người tham gia.

Lần đó hắn liên lạc với các tân sinh viên mới nhập học, do đã là “lớp đàn anh” sinh viên năm 2 nên Trương Hằng rất nhiệt tình đối với những chuyện như vậy, hắn đã chọn được một nơi để tổ chức tiệc đứng từ trước, người tham dự chỉ cần nộp ba mươi tám đồng là có thể tiệc tùng thoải mái. Liên hoan như vậy không có gì là quá xa xỉ, thế cho nên chỉ trong một khoảng thời gian rất ngắn Trương Hằng đã tụ tập được mười mấy sinh viên lớp dưới. Mọi việc vẫn diễn ra theo đúng kế hoạch, cho đến khi gặp một nữ sinh lớp dưới.

“Thật xin lỗi, tôi muốn dành thời gian buổi tối để đọc sách.”

Đây là một thiếu nữ thanh tú, hầu như không có gì xuất sắc, chỉ có thể dùng hai chữ bình thường để hình dung. Cô có mái tóc dài đen bóng như nhung rất bắt mắt, nhưng da dẻ hơi ngăm ngăm và thô ráp, dường như thường xuyên phải dầm mưa dãi nắng. Mà cô cũng không hề tô mềnh kẻ mắt, son môi nước hoa các loại cũng không sử dụng, trang phục trên người đơn giản nhưng rất sạch sẽ. Gợi nên trong tâm trí người khác hình ảnh về đóa sen trên mặt nước, không màu mè không rực rỡ, mặc cho mưa nắng khắc nghiệt vẫn luôn tươi đẹp, thuần khiết không một tì vết...

Bản tính vui vẻ của Trương Hằng khiến cho người khác có ấn tượng rằng hắn là một người phóng khoáng vô định đặc, nhưng thực tế thì đầu óc của hắn cũng là khá tinh tế. Vừa nhìn thấy thiếu nữ này là hắn đã đoán ngay được nguyên nhân cô từ chối... Đó chính là ba mươi tám đồng lệ phí tham gia. Đối với hắn, hoặc là đối với phần lớn những người khác cũng vậy, đó chỉ là một số tiền rất nhỏ, ăn một bữa cơm hết ba mươi tám đồng thực sự là không đắt. Nhưng đối với thiếu nữ này mà nói, ba mươi tám đồng rất có thể chính là tiền chi tiêu ăn uống trong vòng một tuần rồi. Trương Hằng nhìn xem trang phục sạch sẽ trên người nàng, có một số chỗ bị giặt giũ nhiều đến mức bạc màu, xem ra bộ quần áo này cũng đã được mặc rất lâu...

“Nhưng mà tôi lỡ trả tiền rồi! Dự tính bao nhiêu người tham gia thì tôi đã thanh toán trước bấy nhiêu tiền. Vốn dĩ mục đích liên hoan này là để chào mừng tân sinh viên, lẽ dĩ nhiên là do các sinh viên khóa trên chúng tôi mời. Mà bạn không đi thì chủ quán cũng sẽ không trả lại tiền cho tôi, như vậy sẽ rất là lãng phí. Thế nên bạn hãy nghỉ ngơi một ngày đi, không đọc sách một ngày cũng không sao, cùng mọi người liên hoan ăn uống vui vẻ một bữa, sau khi nghỉ ngơi sẽ tiếp tục đối mặt với cuộc sống trong trường đại học.”

Trương Hằng chạy theo thiếu nữ, hắn vừa cười vừa nói, trong lòng đã quyết định sẽ tự bỏ tiền túi ra nộp lệ phí tham gia thay cho cô.

Quả nhiên, thiếu nữ thoáng sững sờ khi nghe Trương Hằng nói vậy. Đúng như hắn đã đoán, với tính cách tiết kiệm của cô, hiển nhiên là không thể để lãng phí chút nào. Tuy vừa mới từ chối xong, nhưng sau khi đắn đo cân nhắc một lúc lâu, cô cuối cùng cũng đồng ý với đề nghị của Trương Hằng, quyết định tham gia vào buổi liên hoan.

Chuyện sau đó thì có vẻ như đã không cần Trương Hằng phải lo lắng nữa, bởi hắn làm đến mức như vậy thì đã là hết lòng quan tâm giúp đỡ rồi. Thế nhưng trái lại, Trương Hằng có vẻ như còn tiếp tục lo nghĩ nhiều hơn nữa. Tính cách hắn vốn khoáng đạt, cởi mở, có vẻ ngoài lịch lãm, tùy hứng; tuy nhiên, bên dưới vẻ ngoài thư sinh nho nhã đó còn ẩn chứa một tấm lòng hào hiệp đầy nhiệt huyết, chẳng thể ‘nhắm mắt làm ngơ’ khi thấy chuyện ‘bất bình’. Tuy hiện tại thiếu nữ kia còn chưa gặp phải chuyện gì bất bình, nhưng Trương Hằng đã cảm thấy cần phải suy tính xa hơn mới được.

Từ sắc mặt xanh xao của thiếu nữ thì có thể đoán rằng thường ngày cô ăn uống chắc rất tiết kiệm. Mà lần tiệc đứng này, mặc dù lệ phí tham gia chỉ là ba mươi tám đồng, nhưng mà thức ăn đồ uống, rượu bia thịt cá, trên cơ bản là muốn gì cũng có. Nếu như ở một dịp khác, hắn là thiếu nữ còn có thể kiềm chế, nhưng hiện tại là tiệc buffet đã nộp tiền sẵn, vậy thì chần chừ cô sẽ mặc sức ăn uống thỏa thích. Thực ra thì vậy cũng không có gì là sai, nhưng mà người thành phố bình thường, ai lại ăn nhiều như vậy chứ? Nếu chỉ có một mình cô ở đó mặc sức đánh chén thịt cá, thì sau này, sẽ khó mà không làm cho người ta nhìn vào bằng ánh mắt kỳ thị...

Do vậy, trong bữa tiệc lần đó, cách Trương Hằng ăn uống còn gây chú ý hơn thiếu nữ nhiều, vợ vét liên tục như hổ đói, trên tay đầy thịt cá, đồ nướng chiên xào gì cũng bỏ bụng tới tấp, hết món này sang món khác, vì vậy mà đã thu hút gần như toàn bộ sự chú ý của những người tham gia. Về phần thiếu nữ, cô ngồi ở một góc vắng, vừa nhìn Trương Hằng, vừa yên lặng ăn đồ ăn...

“... Ta cảm thấy, trong vòng mười năm tới, chỉ cần nuốt phải chút dầu mỡ là sẽ nôn ọe ngay lập tức.”

Ngày hôm sau, Trương Hằng thăm nghĩ khi vừa xoa bụng vừa đi từ nhà vệ sinh ra. Nhưng lúc đó, lại có một chuyện khiến cho hắn cảm thấy ngạc nhiên. Thiếu nữ kia đang cầm một cái bọc nhỏ đứng bên cạnh sân thể dục, đợi khi Trương Hằng vừa bước ra từ nhà vệ sinh, cô liền đi tới một cách tự nhiên rồi đưa cái bọc nhỏ đang cầm trong tay cho hắn.

“Cầm lấy đi. Đun cái này lấy nước uống sẽ giúp hỗ trợ tiêu hóa và chữa đau bụng... Và, cảm ơn vì chuyện ngày hôm qua.”

Thiếu nữ cười nói với Trương Hằng với vẻ rất tự nhiên.

Tuy dung mạo của người thiếu nữ này thực sự rất bình thường, cùng lắm thì có thể xem là xinh xắn, mà Trương Hằng cũng không phải chàng khờ chưa từng yêu đương – từ lúc học cấp ba thì hắn đã quen biết với mấy người bạn gái rồi, đến khi học đại học cũng có hẹn hò, nhưng cũng vì tính cách dễ chán nản nên cứ sau một thời gian là lại chia tay đường ai nấy đi. Có điều là hắn còn trẻ tuổi, ngoại hình cũng không tệ, tiền bạc không thiếu mà tính cách cũng tốt, vậy nên bạn gái hắn xưa nay đều có thể coi là người đẹp. Vậy nên, nếu theo tiêu chuẩn chọn bạn gái xưa nay thì thiếu nữ này rõ ràng là chưa đủ lọt vào mắt xanh của hắn.

Thế nhưng, giờ phút này, đôi mắt sáng trong tinh khiết cùng với vẻ cười nói vô tư của người thiếu nữ lại khiến Trương Hằng cảm thấy một loại cảm giác vô cùng mong lung và rất khó hình dung, giống như vừa bị điện giật, làm cho hắn chỉ biết đứng ngây ra. Mãi đến khi thiếu nữ ấn cái bọc vào tay hắn rồi từ từ bỏ đi, hắn mới như bừng tỉnh, mở cái bọc ra xem thì thấy bên trong đúng là một đám các loại lá thuốc...

“Đôi mắt ấy... Có lẽ, từ lâu lắm rồi, điều ta vẫn luôn chờ đợi chính là chủ nhân của đôi mắt ấy...”

Sau đó là quá trình chủ động theo đuổi của Trương Hằng – rất khó tin nhưng dường như chỉ vì một nụ cười. Nhưng thiếu nữ kia thì lại có vẻ như rất bàng hoàng và sợ hãi, cô không ngừng trốn tránh sự theo đuổi của Trương Hằng. Chuyện như vậy khiến cho các bạn cùng phòng của cô đều cảm thấy rất khó hiểu, họ liền cố gắng tạo cơ hội cho Trương Hằng và cô ở gần nhau. Nhưng người thiếu nữ lại dường như có một trái tim sắt đá, cô tránh né thẳng thừng những sự quan tâm và theo đuổi của Trương Hằng. Tới cuối cùng, cô thậm chí còn không thèm tỏ thái độ phản ứng với Trương Hằng nữa.

Cho đến thời điểm này, cái tính cách dễ bỏ cuộc của Trương Hằng dường như đã biến mất không chút dấu vết. Không hiểu là vì quá si mê thiếu nữ, hay vì điều gì khác mà hắn có thể ‘mặt dày’ theo đuổi, chẳng thèm để ý tới thái độ lãnh đạm của người ta, cứ vậy mà lãng nhãng không thôi... Mối quan hệ giống như ‘oan gia’ của hai người cứ duy trì như vậy, đuổi đuổi trốn trốn suốt hai năm. Cho đến khi... thiếu nữ nhận được kết quả chẩn đoán ung thư.

“Đừng lo! Hiện nay khoa học đã rất tiến bộ, chắc chắn có phương pháp chữa được. Em hãy lạc quan lên, đừng suy nghĩ nhiều. Anh nhất định sẽ chữa khỏi bệnh cho em!”

Trương Hằng vừa đi đi lại lại vừa kêu gào trong phòng bệnh. Lúc này, về lịch lãm, tùy hứng trước nay của hắn đã biến đâu mất, thay vào đó là thái độ điên cuồng chưa từng thấy, giống như sẵn sàng nhảy vào cắn xé ai đó ngay lập tức. Tuy liên tục theo đuổi hai năm mà thiếu nữ chưa từng chấp nhận, nhưng Trương Hằng cũng đã rất thân quen với cô, những tình cảm mơ hồ ban đầu cũng đã trở thành yêu thương tha ngày càng khắc sâu trong lòng. Giờ phút này, chợt nghe tin thiếu nữ đã mắc phải căn bệnh vô phương cứu chữa, trong lòng hắn chỉ cảm thấy đau đớn vô hạn, dường như ngay cả linh hồn cũng run rẩy, chính nỗi thống khổ đến cực điểm này đã khiến hắn rơi vào trạng thái điên cuồng như vậy.

Mà lúc này, không biết là do bệnh tật ảnh hưởng hay đang sợ hãi mà sắc mặt

của thiếu nữ cũng đã tái nhợt. Thế nhưng cử động của cô thì vẫn nhanh nhẹn, hoạt bát, không có vẻ mệt mỏi ốm yếu gì. Cô nhẹ nhàng ôm lấy Trương Hằng từ phía sau, miệng thì thào nói:

“Dừng lại đi, đừng như vậy nữa. Như thế này không giống anh ngày thường chút nào...”

“Ngày thường, mặc dù luôn tỏ ra lãnh đạm, nhưng mà sự cố gắng của anh, sự kiên trì của anh, sự dịu dàng của anh... tất cả những điều đó, em đã khắc ghi trong lòng từ lâu... Em đã thích anh từ lâu rồi, nhưng anh biết tại sao em lại phải trốn tránh không? Bởi vì... chúng ta sẽ mãi mãi chẳng thể được ở bên nhau, mãi mãi không thể...”

“Em là một đứa trẻ lớn lên từ xóm núi, giống như những đứa bé vùng sâu vùng xa anh vẫn hay thấy nói đến trên sách báo ấy. Em chính là một trong số đó! Hơn nữa, nơi em lớn lên còn khó khăn hơn, nghèo khổ hơn... Học phí của em có được là nhờ làng xóm cùng nhau gom góp lại mà có, là làng xóm cười tiễn em rời khỏi núi, là những người dân nghèo khổ không biết đến một chữ đó mong em trở về. Vậy thì làm sao em có thể lưu luyến sự phồn hoa nơi phố thị này được? Em phải quay về, nhất định phải về, mang kiến thức về cho quê nhà, cho bọn trẻ. Em muốn dạy học cho lũ trẻ, để càng có nhiều trẻ em được bước chân ra khỏi vùng núi kia như em. Vậy nên, dù em có thích anh nhiều đến thế nào, em cũng không thể ở lại với anh được... không thể được...”

Thiếu nữ thấp giọng khóc, mặc dù cô đang âm thầm thút thít sau lưng, Trương Hằng vẫn có thể tưởng tượng được khuôn mặt tuyệt vọng của cô lúc này... Hẳn chưa bao giờ thấy cô khóc. Trong suốt hai năm qua, cho dù cô gặp phải khó khăn đến mức nào, dù Trương Hằng có làm phiền cô ra sao, cô cũng chưa bao giờ khóc. Cô vẫn luôn kiên cường như đóa hoa dại trên đỉnh núi cao, trong gió lạnh thấu xương vẫn âm thầm nở rộ...

Nhưng giờ đây, cô đã tuyệt vọng tới rơi lệ...

“Em đã luôn cố chống lại. Dù là chống lại sự cám dỗ của những phồn hoa nơi thành thị hay chống lại sự theo đuổi của anh, em chưa bao giờ đầu hàng, vẫn luôn

tình nguyện chịu khổ, vẫn mong muốn trở về xóm núi kia. Nhưng mà... nguyện vọng này không thể thực hiện được nữa rồi. Tất cả mọi người đều đang chờ em trở về, nhưng em đã không thể trở về được nữa. Trương Hằng, em không về được nữa...”

Trương Hằng chỉ biết yên lặng đứng đó. Trên lưng áo hần, đã ướt đẫm nước mắt, ngấm vào da của hần, máu thịt hần, linh hồn hần...

Bưng hộp tro cốt của thiếu nữ trên tay, Trương Hằng mặc kệ tất cả những nỗ lực phản đối của cha mẹ, thậm chí mặc kệ việc cha mẹ dọa sẽ hủy bỏ quyền thừa kế của mình, hần dứt khoát bước lên con đường thiếu nữ đã để lại... đi đến xóm núi nơi cô sinh ra, trở thành một thầy giáo tiểu học của một xóm núi nghèo khó, hàng ngày dạy dỗ đám trẻ nhỏ của thôn này và một thôn khác còn khó khăn hơn ở gần đó. Chớp mắt, đã trôi qua năm năm.

Lãng quên tính cách dễ đầu hàng, chỉ còn nhớ lòng quyết tâm. Lãng quên phồn hoa chốn thành thị, chỉ còn nhớ xóm núi nghèo chất phác. Lãng quên đi những phù phiếm hoa lệ, chỉ còn nhớ những khuôn mặt ngấm ngấm tươi cười... Trương Hằng có thói quen vuốt một vật đặt trong túi áo ngực của mình. Đó là một tấm ảnh, tấm ảnh duy nhất chụp chung giữa hần và cô trước khi cô mất. Lúc đó, biết được quyết định của Trương Hằng, cô đã cười rất tươi, rất động lòng người. Dù cho lúc đó đầu cô đã rụng hết tóc, dù cho người đã gầy gò tựa như chỉ còn da bọc xương, nhưng nụ cười yên bình ấy vẫn khiến cho Trương Hằng như sống lại giây phút mình nhận được bọc lá thuốc trên sân trường ngày đó...

Xinh đẹp động lòng người. Dường như, cả cuộc đời này của ta cũng chỉ là để chờ đợi chủ nhân của đôi mắt ấy...

Xuân đến, tuyết tan, những cây cầu gỗ nhỏ mà người trong thôn bắc qua suối đều gãy đổ, Trương Hằng chỉ còn cách cống mảy đưa nhỏ qua suối. Một lần, đúng lúc hần qua suối như vậy thì bỗng có dòng nước xiết cuốn tới, khiến cho cả hần và mảy đưa nhỏ đều bị cuốn đi. Lúc đó, hần chỉ kịp lấy hết sức đẩy đưa nhỏ vào bờ, còn bản thân thì bị dòng nước cuốn đi, trôi về phía hạ du...

“Vương Tuyết Liên, người yêu của anh... Lần này, anh nhất định sẽ kiên trì.

Lần này, anh sẽ không đầu hàng, trừ khi anh đã chết. Đến lúc đó, khi ta gặp lại nhau, anh mới dám ngẩng cao đầu cười thoải mái, giống như dáng vẻ của anh khi theo đuổi em trước kia. Có như vậy, anh mới không thấy thẹn với lương tâm...”

“Vì thế, anh sẽ mãi kiên trì, cho đến khi chết...”

TỬ VONG KHAI ĐOAN

Zhttty
www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 5: Lên Đường Tới Đảo Phục Sinh

Dịch: Shun

Bùi Kiều chặt đứt tội nghiệt cho Trương Hằng xong, chẳng nói gì mà chỉ vừa đứng nhìn anh ta vừa cười dài ha hả một trận. Một lúc lâu sau, hắn mới vỗ mạnh bả vai Trương Hằng một cái: “Tốt! Rất tốt! Người là người tốt...”

Trương Hằng lập tức có chút cảm giác dở khóc dở cười. Anh chàng đẩy tay Bùi Kiều ra rồi nói: “Bị người khác đánh giá là người tốt đã là chuyện chẳng vui về gì rồi (1). Thế chuyện gì còn khó chịu hơn là bị người khác đánh giá là người tốt đây? Chính là kẻ khen mình tốt lại là một gã đàn ông đấy... Được rồi, dẫn ta đến Địa Phủ đi. Chắc là còn có thời hạn vào cửa đúng không? Truyền thuyết cũng có nói mà: Diêm Vương bảo người chết canh ba, thì chắc chắn người không được ở lại đến canh tư. Đi thôi đi thôi, ta không thể chờ để được vào xem Địa Phủ nữa rồi!”

Về mặt Bùi Kiều thoáng trở nên nặng nề. Hắn đột nhiên hỏi: “Để có thể gặp lại cô bé kia sớm một chút đúng không a? Tên là Vương Tuyết Liên nhỉ? Cái tên đó đúng là rất có hương vị của nơi xóm núi xa rồi thế tục này đấy. Người muốn cố gắng để được nhanh chóng gặp lại cô bé ấy sao?”

Trương Hằng thoáng sững sốt, nhưng bộ dạng tươi cười đầy cởi mở của anh ta vẫn y như trước: “Đúng vậy đấy. Xem ra đám thân tiên các người đúng là cái gì cũng biết! Không sai, ta đúng là muốn mau chóng gặp lại cô ấy. Không biết những năm qua cô ấy sống thế nào, sinh hoạt tại Địa Phủ không biết có được trôi chảy như ý hay không, có tìm được công việc tốt không? Ài! Càng nghĩ càng cảm thấy hồi hộp quá. Đi nhanh nhanh thôi!”

Tâm trạng Bùi Kiều dường như càng nặng nề. Hắn không biết có nên đánh vỡ

sự kỳ vọng của Trương Hăng hay không... Thế giới này không hề có Địa Phủ! Chỉ có Địa Ngục... và người con gái mà Trương Hăng yêu tha thiết kia, có lẽ đã hoàn toàn biến mất rồi.

“Trương Hăng, hãy bình tĩnh lại! Ta sẽ nói với người một vài chuyện... về hiện thực của thế giới, về những gì liên quan tới những linh hồn như chúng ta...” Bùi Kiều cũng chỉ chần chờ một chút. Hẳn lúc này đã là cường giả Chân Ma cấp, sở hữu trường khí thể bao dung mà người đời mới nghe nói lần đầu, hành động theo tâm chứ không lo lắng quá nhiều, vậy nên hẳn chỉ thoáng chần chờ rồi cũng lập tức kể hết với Trương Hăng những gì liên quan tới giới linh hồn.

Lúc đầu, Trương Hăng vừa nghe vừa thể hiện biểu cảm đầy hưng phấn, nhưng rồi càng nghe về sau, tâm trạng anh càng trở nên nặng nề. Đến khi nghe xong, anh chẳng nói gì mà chỉ yên lặng ngồi xuống, ở đó thờ dài cả buổi.

Vì Bùi Kiều đã khu trừ toàn bộ tội nghiệt cho Trương Hăng, nên dù lúc này đã sắp đến nửa đêm nhưng cũng không có gì phải lo lắng, điều đáng ngại thật sự là trạng thái tinh thần của Trương Hăng giờ sẽ ra sao! Nói thật, so với Dương Đình Thiên thì kỳ vọng mà Bùi Kiều đặt vào anh chàng Trương Hăng này còn lớn hơn nữa! Đó là vì tính cách tự do, phóng khoáng của Trương Hăng có nét rất gần với hành động theo ‘tâm’. Tuy kẻ có loại tính cách này thường thường sẽ rất thiếu quyết tâm và kiên trì, nhưng bản thân Trương Hăng thì lại có được những yếu tố đó nhờ vào những gì anh ta đã trải qua.

Hơn nữa, tính cách anh ta còn rất quang minh chính đại, ẩn chứa hào khí hiệp nghĩa. Chỉ vậy thôi đã đủ để Bùi Kiều cảm thấy quý mến. Cứ suy nghĩ một chút đi, một chàng công tử con nhà giàu nơi thành thị, chỉ vì giấc mơ của người con gái mà anh ta yêu, lại sẵn sàng vứt bỏ cuộc sống sung sướng của mình để đến một xóm núi nghèo khó dạy học, mà còn dạy cực kỳ chân thành và nhiệt huyết! Người như vậy, có đời nào lại bán đứng đồng đội vì lợi ích hay không?

Thế nên, sau khi Bùi Kiều chặt đứt tội nghiệt cho Trương Hăng, hẳn mới khen liền mấy câu ‘rất tốt’ như vậy, chính là vì hẳn rất kỳ vọng vào Trương Hăng. Cứ xem tính cách đặc biệt như vậy thì Trương Hăng đúng là vô cùng thích hợp để trở

thành Chân Ma cấp, hơn nữa quá trình trở thành Chân Ma cấp cũng sẽ rất dễ dàng. Riêng điểm ấy thì Dương Đình Thiên không thể nào so sánh được với anh chàng này, dù sao thì chấp niệm trong lòng của Dương Đình Thiên cũng quá khó để có thể đạt được... Bùi Kiều lúc này chỉ lo rằng vì niềm hy vọng của Trương Hằng tan vỡ mà khiến cho tâm tính anh ta biến chất. Khi đó mà muốn khôi phục bản tâm thì chắc chắn sẽ phải tốn rất nhiều thời gian và công sức đấy.

Không ngờ sau khi Trương Hằng buồn bã một hồi thì bỗng cười phá lên ha ha, sau đó lại ngửa đầu lên trời gào thét một tràng, sau cùng mới hét lên mấy câu: “Nếu ngày hôm qua đã không thể trở lại, vậy hôm nay ưu phiền thì được ích gì? Thật ra lâu nay ta vẫn biết, người chết như nền tảng, trôi qua như một giấc mộng, không thể thay đổi, chỉ có thể ghi nhớ trong lòng. Cho dù hôm nay có ở đây nhớ mong luyện tiến thì liệu có thể quay về trong giấc mộng đó được hay sao? Được rồi, được rồi...”

Trương Hằng lúc này mới nhìn Bùi Kiều nói: “Ta muốn đi gặp bà con thôn dân một chút. Năm năm này, ta đã được họ quan tâm rất nhiều, giờ đột ngột chết đi đúng là chưa quen được. Dường như chuyện ngày hôm qua vẫn còn ở ngay trước mắt, cảm thấy như thể ngày mai lại sẽ đi đưa bọn nhỏ qua sông. Ha ha. Những đứa trẻ này đúng là thật khổ, chỉ có một gian phòng cỏ tranh do cả thôn cùng dựng lên, thiếu thốn chiếu sáng mà đến cả bộ sách giáo khoa duy nhất cũng là do bà con vất vả đi săn heo rừng bán mới mua được. Ài. Năm năm này, đã nhiều lần ta tưởng mình không thể kiên trì được nữa, nhưng nhìn đôi mắt khát vọng của thôn dân, ta lại nhớ tới đôi mắt trong ngần như nước của cô ấy, thế là đã không hay không biết mà chịu đựng được đến giờ. Nếu không có vì tai nạn lần này, có lẽ ta cũng sẽ dành nốt quãng đời còn lại của mình ở nơi đây.”

Lúc này sắc trời đã tối, nhưng ánh chiều tà xiên xiên vẫn còn lưu lại một vài vệt sáng nơi đỉnh núi cao, chiếu rọi vào nền tuyết trắng phau. Ở dưới núi là thảm cây rừng xanh biếc, hẻm núi tĩnh lặng chỉ còn lại những tiếng chim hót vang. Nếu không kể tới việc nơi này quá nghèo khó thì đây thực ra cũng là một chỗ đáng để sống nốt quãng đời còn lại.

Trương Hằng thò tay vỗ mạnh khuôn mặt mình mấy cái, sau đó mới nói lớn:

“Không nên nghĩ ngợi những thứ này nữa. Lại nói tiếp, cũng đã năm năm rồi ta không về gặp cha mẹ. Mấy hôm trước có việc ghé vào thị trấn còn nói chuyện điện thoại với họ. Tuy cha vẫn không thêm để ý tới ta, nhưng mẹ thì vẫn khóc nghẹn như mọi lần... Ài! Ta đã khiến cho bọn họ phải lo lắng và khổ sở lâu như vậy rồi, giờ cũng nên trở về thăm họ rồi. Chỉ không biết là liệu họ có giết mình hoảng sợ hay không, khi thấy con trai mình đã biến thành quỷ trở về thăm. Ha ha ha...” Nói xong lời cuối cùng, tiếng cười của Trương Hằng lại càng trở nên thoải mái.

Bùi Kiêu cũng cười phá lên ha hả, cảm thấy tính tình của tên thanh niên trước mặt này đúng rất hợp với mình. Hắn lại vỗ vai Trương Hằng rồi nói: “Nhanh đi gặp lại bà con đi. Nhưng mà người cũng đừng có thiêu đốt Năng Lượng Tiêu Chuẩn, hiện hình ra để rồi hù dọa bọn họ. Người sống trên núi rất mê tín, họ cho rằng chỉ có linh hồn của người chết oan thì mới không được siêu thoát. Nếu để bọn họ biết linh hồn của người vẫn còn ở nguyên đây thì chắc hẳn sẽ càng tự trách bản thân đấy.”

Trương Hằng cũng cười cười. Thân thể anh bỗng bành bay lên rồi phóng về phía xóm núi kia. Nhưng chỉ vừa mới bay đi được mấy mét thì hắn bỗng như nhớ ra điều gì đó, liền dừng lại hỏi: “Đúng rồi. Lúc trước người có nói là Tự do Linh Hồn kiếm tiền rất dễ hả? Dù là đi làm một nhiệm vụ dễ nhất cũng có thể kiếm được mấy chục nghìn à?”

Bùi Kiêu có hơi ngẩn ra: “Đúng rồi, Tự Do Linh Hồn kiếm tiền đúng là rất dễ. Nhưng chắc người hề không thiếu tiền mới đúng chứ? Cha mẹ của người là thương nhân rất giàu kia mà?”

Trương Hằng chỉ biết cười khổ não: “Suốt năm năm nay, ta chưa hề lấy một đồng nào của họ cả... Hơn nữa, đây là vì các bà con nơi này, ta muốn dùng tiền do chính mình kiếm được để làm cho họ vài điều. Ta hy vọng có thể dùng chính ta tiền kiếm được để mở một con đường nhựa dẫn vào trong thôn, cũng mong có thể kéo đường dây điện về cho họ, mong có thể xây cho lũ trẻ một phòng học thật khang trang, mong có thể mời được một vài giáo viên về để dạy lũ trẻ.”

Bùi Kiêu im lặng một hồi, rồi hắn lại lần nữa thở dài: “Rồi sẽ có cơ hội thôi...”

“VẬY Ừ?” Trương Hằng quay người bay về hướng xóm núi, bay đi rồi nhưng tiếng nói của anh vẫn vang vọng đến tai: “Thế thì, ta có thể yên tâm rời khỏi nơi này rồi.”

Đến khi Trương Hằng trở ra từ xóm núi thì trời đã gần sáng. Nhìn vẻ mệt mỏi và sắc mặt khổ sở của Trương Hằng, Bùi Kiêu biết là tâm trạng anh ta cũng không phải thoải mái như biểu hiện bề ngoài. Dù sao thì đó cũng là cái chết của chính anh ta, chẳng ai có thể dừng dừng với cái chết của chính mình, cho dù là thánh nhân cũng vậy. Vậy nên Bùi Kiêu cũng chẳng cố an ủi Trương Hằng, chỉ lẳng lặng dẫn hắn bay ra khỏi vùng núi này.

Hôm nay đã là ngày một tháng ba, chỉ còn vài ngày nữa là sẽ đến ngày bảy tháng ba - ngày khai mạc Hội Nghị Thương Đình mười bảy nước. Với tốc độ của Bùi Kiêu thì hắn sẽ chỉ mất khoảng bảy, tám tiếng để bay từ nơi này - Tứ Xuyên tới Bắc Kinh, nhưng bây giờ lại còn có thêm Trương Hằng. Nếu Bùi Kiêu muốn kéo theo anh ta bay trở về thì có khi sẽ phải mất tới mấy ngày. Vậy thì không ổn! Dù sao cũng không thể để đến sát ngày bảy tháng ba mới bắt đầu khởi hành chứ?

Hội Nghị Thương Đình mười bảy nước lần này có ý nghĩa vô cùng trọng đại, bọn Kê Sa Đọa thì đứng ngoài rình lom lom. Mà Trung Quốc lúc này đã có vị thế rất cao trong số các tổ chức linh hồn trên thế giới, là quốc gia duy nhất có tới hai cường giả Chân Ma cấp và trong số đó còn có người đứng đầu toàn thế giới! Thực lực như vậy đúng là đã hơn xa những quốc gia còn lại, mặc dù số lượng Tự Do Linh Hồn và Tránh Thoát Giả hơi ít hơn các quốc gia khác, những thực lực tổng hợp thì vẫn mạnh hơn. Vậy đã đủ để được xưng là tổ chức linh hồn mạnh nhất rồi.

Vậy nên, có thể nói là Tổ Chức Linh Hồn Trung Quốc có địa vị hết sức quan trọng trong Hội Nghị Thương Đình mười bảy nước lần này. Cho dù là những quyết định của hội nghị hay chuyện đối phó với tập đoàn Kê Sa Đọa, cũng chắc chắn không thể thiếu được sự tham gia của Tổ Chức Linh Hồn Trung Quốc và phải nhờ tới thực lực của Bùi Kiêu và Cung Diệp Vũ mới được. Mà một sự kiện lớn như vậy, đương nhiên không thể để chỉ mình hai người họ chạy tới như thể đi du lịch, phải sắp xếp xem người nào bảo vệ, người nào tấn công và đủ loại chức trách khác nữa. Tuy những việc này đã có Cung Diệp Vũ và người của hắn lo liệu thay cho Bùi

Kiều, nhưng dù sao thì giờ Bùi Kiêu cũng đã có một đoàn đội riêng. Mặc dù đoàn đội hiện tại mới chỉ có hãn và Dương Đình Thiên, cộng thêm anh chàng Trương Hằng – tay mơ tới mức không thể tay mơ hơn thì cũng mới chỉ có ba người... Cùng lắm tính thêm cả gã Lý Lâm rất có thể cũng là một linh hồn đặc thù là bốn người, nhưng dù vậy thì hãn cũng nhất định phải tham dự vào chuyện này.

Thế nên, chậm nhất là ngày hai tháng ba, hãn phải về đến Bắc Kinh. Nhưng nếu dẫn theo Trương Hằng thì quá vướng víu, vậy thì hãn chỉ còn cách đáp máy bay mà thôi. Do đó, sau khi rời khỏi vùng núi kia, hai người liền bay thẳng về hướng thủ phủ của Tứ Xuyên. Tại đó, Bùi Kiêu hiện hình rồi tìm nơi gọi điện thoại về Bắc Kinh cho Lý Lâm vốn đang chờ lệnh tại tổ chức linh hồn. Chỉ vài giờ sau, Lý Lâm đã cùng năm thành viên khác của tổ hậu cần có mặt. Bọn họ dùng hai xe việt dã quân sự đưa Bùi Kiêu và Trương Hằng tới một sân bay quân sự bí mật ở vùng ngoại ô.

Trương Hằng đã bị những gì mình thấy làm cho trợn lồi cả mắt từ lâu rồi. Tuy anh đã được nghe Bùi Kiêu nói cho biết rất nhiều chuyện của giới linh hồn, cũng biết bản thân mình là một loại linh hồn đặc thù nào đó có số lượng rất ít. Tuy không ít bằng số lượng các Cao Đẳng Tránh Thoát Giả như Bùi Kiêu, nhưng cũng đã là những nhân tài rất quý hiếm của giới linh hồn, nhưng anh đúng là chẳng thể tưởng tượng được địa vị của Bùi Kiêu lại cao đến như vậy! Chỉ nói một câu mà có ngay xe quân đội đến đón hãn? Vậy có phải là quá khó tin không?

Đám Lý Lâm cũng không để ý lắm tới biểu cảm và những tiếng than thở liên tục của Trương Hằng, bọn hãn đang báo cáo lại cho Bùi Kiêu những sự kiện lớn của giới linh hồn đã diễn ra trong khoảng thời gian hãn đi vắng vừa rồi.

Khi đang trên đường đi tới sân bay, Bùi Kiêu bỗng vừa cười vừa lấy ra từ U Minh Nhẫn sáu thanh Thiên Sinh Vũ Khí loại cận chiến. Ngay khi đám Lý Lâm đang nhìn hành động của hãn với ánh mắt tò mò thì hãn lại đưa mấy thanh Thiên Sinh Vũ Khí đó cho bọn hãn, đồng thời nói: “Ta đã tiến giai Chân Ma cấp thành công, trường khí thể của ta là bao dung, trường khí thể này có một đặc tính khá kỳ quặc, đó là có thể làm cho Năng Lượng Tiêu Chuẩn của ta bám vào trên Thiên Sinh Vũ khí trong một thời gian dài. Hơn nữa, dường như cả người sống cũng có thể sử

dùng được những Thiên Sinh Vũ Khí có Năng Lượng Tiêu Chuẩn của ta bám vào như vậy. Các người hãy giữ lại những Thiên Sinh Vũ khí này bên người, thử xem có thể sử dụng để chiến đấu với quỷ quái hay không. Nếu như dùng được thì sau này các người hãy giữ lại sáu thanh Thiên Sinh Vũ Khí đó mà phòng thân. Các người làm nhân viên hậu cần của ta thì chắc chắn sẽ gặp phải nhiều nguy hiểm, lực sát thương của súng điện từ quá nhỏ nên dùng Thiên Sinh Vũ Khí vẫn thích hơn.”

Sáu người Lý Lâm nghe hẳn nói mà trợn mắt há hốc mồm. Đây đúng là chuyện lần đầu tiên bọn họ mới nghe nói đến. Thiên Sinh Vũ Khí cũng giống như linh hồn hoặc và quỷ quái, cơ bản là người bình thường không thể chạm vào được. Trừ khi có linh hồn thiêu đốt Năng Lượng Tiêu Chuẩn để làm cho Thiên Sinh Vũ Khí hiện ra, như vậy thì người sống mới có thể tiếp xúc được với nó. Nếu không phải vậy thì làm gì có chuyện chính phủ giao Thiên Sinh Vũ Khí cho Tự Do Linh Hồn để làm các nhiệm vụ? Chính phủ đương nhiên là tin tưởng người sống hơn xa linh hồn, nếu có thể thì bọn họ chỉ muốn người sống sử dụng Thiên Sinh Vũ Khí mà thôi.

Thế mà lúc này, Bùi Kiều lại có thể phá vỡ chân lý đó, khiến người sống cũng có thể sử dụng được Thiên Sinh Vũ Khí ư? Chuyện này đúng là kinh thế hãi tục, một khi chính phủ các nước thế giới biết được, chỉ sợ sẽ gây chấn động dư luận toàn thế giới mất! Lúc đó, có khi vị thế và giá trị con người của Bùi Kiều sẽ còn tăng cao hơn lúc này gấp bội cũng nên.

Trong sáu người thì Lý Lâm là kẻ không giấu nổi sự hưng phấn của mình. Sở dĩ hẳn không để ý tới lời cha mẹ mà nhất quyết gia nhập tổ chức linh hồn, chính là vì hi vọng có thể tìm được phương pháp giải quyết quỷ quái cũng như vượt qua ngày tận thế năm 2012. Nhưng dù tìm kiếm thế nào, nhưng thứ không phải lực lượng của chính mình thì vẫn không thể khiến hẳn yên tâm. Nhưng giờ đây... hẳn vậy mà đã có thể sử dụng được Thiên Sinh Vũ Khí rồi ư?

Quả nhiên, Lý Lâm có thể nhắc được một cây rìu nhỏ trong tay Bùi Kiều lên. Hẳn cẩn thận từng ly từng tí cầm cây rìu một tay đó, như thế sợ sẽ làm hư hại nó vậy. Cảm giác khi cầm thứ này thật quá kỳ diệu, rõ ràng trong tay có cảm giác như đang chạm vào kim loại, nhưng bàn tay lại không cảm thấy bất cứ một sức nặng nào, có cảm giác còn nhẹ hơn bọt biển nhiều... Không, phải là hoàn toàn không có

trọng lượng mới đúng! Loại cảm giác mâu thuẫn này khiến cho Lý Lâm ngây người trong chốc lát, sau đó mới thử vung vẩy cây rìu trong tay vài cái, lúc này mới phả lên cười vui sướng.

Năm người còn lại cũng đã không thể chờ đợi để được cầm thử Thiên Sinh Vũ Khí nữa. Trong mắt bọn họ đều lộ ra vẻ vui sướng đến khó tả, ánh mắt nhìn về phía Bùi Kiêu thể hiện đầy sự cảm kích.

Bùi Kiêu vừa cười vừa nói: “Được rồi, đừng có làm ra vẻ quá khích như vậy nữa. Sau này mà có Thiên Sinh Vũ Khí tốt hơn thì ta sẽ đổi cho các người. Nhưng các người cũng phải nhớ rằng: lý do các người có thể sử dụng được những Thiên Sinh Vũ Khí này là vì ta đã để Năng Lượng Tiêu Chuẩn của mình bám vào trên đó. Mà vì có liên quan tới cường độ chấp niệm của bản thân, nên ta không thể để lại quá nhiều Năng Lượng Tiêu Chuẩn. Nếu như giữ nguyên không sử dụng thì có lẽ năng lượng sẽ đủ duy trì chừng 70 ngày – cái này chắc có liên quan tới cường độ chấp niệm gấp 7 lần của ta. Nhưng một khi các người chiến đấu với quỷ quái thì Năng Lượng Tiêu Chuẩn bám trên đó sẽ bị tiêu hao hết nhanh chóng. Các người thấy ánh sáng phát ra từ Thiên Sinh Vũ Khí mà mình đang cầm chứ? Ánh chớp lập loè màu trắng đó chính là Năng Lượng Tiêu Chuẩn của ta, một khi tiêu hao hết thì dù có thấy những các người cũng sẽ không chạm vào những Thiên Sinh Vũ Khí này được nữa. Vậy nên, sau này nếu có chiến đấu với quỷ quái thì cũng phải thật cẩn thận đấy!”

Mọi người nghe vậy thì rung mình, cũng đồng loạt gật đầu vâng, dạ. Sau đó, Lý Lâm điều khiển máy bay, đưa mọi người cùng trở lại Bắc Kinh.

“Đúng rồi, lúc trước các người có nói rằng trong Thành Phố Vàng bỗng nhiên cũng xuất hiện rất nhiều quỷ quái Chân Ma cấp. Chuyện đó giờ thế nào rồi?” Đang trả lời một vài vấn đề của Trương Hằng thì Bùi Kiêu bỗng nhớ ra điều gì, quay sang hỏi mấy tên đội hậu cần đang ngồi bên cạnh.

Một người trong số đó nói: “Lần này, một đội linh hồn do nước Mỹ thành lập tiến vào trong đó. Theo như người trốn về kể lại, bọn hắn phát hiện ở trong ảo giới đó có một cái cung điện kỳ lạ dưới lòng đất. Sau đó bỗng nhiên xuất hiện sáu con

quỷ quái Chân Ma cấp vây công bọn họ, trừ vài người không tiến vào trong cung điện đó trốn thoát ra ngoài thì phần lớn những người còn lại đều bị nhốt ở trong đó, kể cả Varotian và Nannia. Đúng rồi, nghe nói sau khi biết chuyện này, ba ngày trước, Cung Diệp Vũ đã một mình đi đến nước Mỹ, dường như hẳn muốn đi cứu viện đội linh hồn của nước Mỹ...”

Bùi Kiêu lập tức kinh sợ quát lên: “Cái gì? Vào lúc này?! Bọn Varotian điên rồi sao? Không biết Hội Nghị Thượng Đỉnh mười bảy nước sắp bắt đầu sao?”

“Nếu như hội nghị sắp bắt đầu, mà bọn họ lại không có ở đó... Không phải, không có bọn họ cũng không sao, nhưng nếu Cung Diệp Vũ không có ở đó...”

Bùi Kiêu thực sự lo lắng tới khó mà hình dung nổi. Hẳn nghĩ tới cái hình chiếu của Cung Diệp Vũ mà gã thanh niên tóc màu bạc triệu hoán ra, dù lúc này đã là cường giả Chân Ma cấp, nhưng hẳn vẫn không tự tin là có thể chống được một đòn toàn lực của cái hình chiếu đó...

Nếu như không có Kẻ Đứng Đầu trấn giữ... vậy thì Hội Nghị Thượng Đỉnh đảo Phục Sinh rồi sẽ ra sao đây!?

Chú thích:

1. Người tốt: người TQ thời nay thường quan niệm người tốt là sẽ phải chịu khổ. Vậy nên người khác đánh giá là người tốt thì cũng khá gần với ngốc và khờ khạo.

Lúc Bùi Kiêu trở lại Bắc Kinh thì hẳn mới biết tình hình đang tệ tới mức nào. Tuy Cung Diệp Vũ đã bàn giao quyền hành của Tổ Chức Linh Hồn Trung Quốc, nhưng tốt xấu gì thì hẳn cũng đã từng nắm giữ toàn bộ tổ chức linh hồn trong nhiều năm liền. Vậy nên dù có nắm quyền lực hay không, cũng phải có mặt hẳn trấn giữ thì cả Tổ Chức Linh Hồn Trung Quốc mới không rơi vào hỗn loạn. Đó là một loại uy vọng, và cũng là một loại biểu hiện của sức mạnh.

Lúc trước, khi mới nghe tin Hội Nghị Thượng Đỉnh của tổ chức linh hồn mười bảy nước sẽ được tổ chức vào ngày 7 tháng 3, đám Tự Do Linh Hồn trên thế giới

còn không cảm thấy sự kiện này có gì là quá quan trọng. Nhưng rồi sau đó, những tin đồn về Đảo Phục Sinh bắt đầu lan truyền, điều đó đã khiến giới linh hồn vui mừng quá đỗi, ai cũng cho rằng: chỉ cần có thể thu xếp cho người nhà tới trú ẩn ở đó, thì dù thế giới có bị quỷ quái thực thể hóa tấn công cũng không phải sợ nữa.

Ngay sau đó, tin đồn về những lời tiên tri báo trước nguy hiểm của ba linh hồn đặc thù có năng lực tiên đoán tương lai mạnh nhất cũng xuất hiện. Lúc này, toàn bộ các tổ chức linh hồn trên thế giới mới nhận thức rõ được tính nguy hiểm của sự việc. Lập tức, họ nhanh chóng gọi về tất cả những nhân viên đang đi làm nhiệm vụ trên khắp thế giới của mình, bao gồm cả Tự Do Linh Hồn, Tránh Thoát Giả, Cao Đẳng Tránh Thoát Giả đang chiến đấu trong các ảo giới. Đợi đến khi hội nghị bắt đầu, họ sẽ phái đi ra lực lượng chiến đấu tinh nhuệ nhất của quốc gia mình.

Thế mà tại một thời điểm quan trọng như vậy, Cung Diệp Vũ – người được mệnh danh là mạnh nhất thế giới và là trụ cột của Tổ Chức Linh Hồn Trung Quốc bỗng nhiên lại rời khỏi tổ chức, một mình đi tới ảo giới Thành Phố Vàng? Mà thành Phố Vàng hiện giờ còn đang xuất hiện những biến đổi dị thường, cùng một lúc xuất hiện rất nhiều quỷ quái Chân Ma cấp?

Tình hình khi Bùi Kiêu về tới Bắc Kinh địa khái là như vậy. Cả Tổ Chức Linh Hồn Trung Quốc đã rơi vào hỗn loạn, ngay cả Dương Húc Quang và Nhậm Trăn – hai vị ‘quan văn quan võ’ của Cung Diệp Vũ cũng không biết phải làm thế nào. Bọn họ thậm chí còn không biết Cung Diệp Vũ đi Mỹ lúc nào hay nơi hẳn muốn đi là đâu. Mà không chỉ có họ, tại sân bay và trên máy bay đều không hề có ghi chép gì về sự xuất hiện của hắn. Hẳn cứ như thể đột nhiên tan biến vào không khí vậy! Nếu không phải Cung Diệp Vũ nhờ Vu Nữ Trần nhắc lại với mọi người thì chắc hẳn ai cũng nghĩ hắn đã bị tập đoàn Kẻ Sa Đọa bí mật ám sát mất rồi.

Đến khi Bùi Kiêu trở về, Dương Húc Quang và Nhậm Trăn lập tức chạy tới biệt thự của hắn. Đi cùng hai người còn có Vương Trạch Hằng – người hiện đang giữ vị trí đứng đầu của Tổ Chức Linh Hồn, cũng chính là người quan chức trung niên mà trước kia Bùi Kiêu đã từng quen biết. Đi cùng hắn ta là toàn bộ những Tránh Thoát Giả còn lại của Trung Quốc.

Bùi Kiêu dĩ nhiên là hiểu được tình hình lúc này đã nghiêm trọng tới mức nào. Có thể nói rằng: mất đi Cung Diệp Vũ trấn thủ, trong lần Hội Nghị Thượng Đỉnh mười bảy nước này, vị thế đàm phán của Tổ Chức Linh Hồn Trung Quốc sẽ bị hạ thấp rất nhiều. Mà nếu như tập đoàn Kê Sa Đọa thật sự tấn công, lại thiếu đi Kê Đứng Đầu chống đỡ, vậy thì thật khó mà hình dung được Hội Nghị Thượng Đỉnh này sẽ nát thành cái dạng gì!

“Ài, từ trước khi thư cầu cứu của Mỹ được gửi tới thì chúng ta cũng đã nói cho Cung Diệp Vũ nghe về tầm quan trọng của Hội Nghị Thượng Đỉnh mười bảy nước này rồi, thế mà hắn vẫn liều lĩnh chạy tới Mỹ như vậy. Thế này thật đúng là...” Vương Trạch Hằng vừa thấy Bùi Kiêu thì lập tức oán thán liên tục. Lần này gặp lại, phong thái của gã này đã khác hẳn mấy tháng trước. Tuy rằng một người có thể được đảm nhiệm vị trí đứng đầu của tổ chức linh hồn, thì trước kia không thể nào là một kẻ vô danh hay không có địa vị trong chính phủ, thế nhưng, lúc đó gã chẳng qua cũng vẫn chỉ là một nhân viên chính phủ mà thôi, sao có thể uy phong như việc đứng đầu tổ chức linh hồn lúc này? Thế nên, ngay cả lúc nói chuyện cũng có thể thấy được phong thái và uy thế hoàn toàn khác của gã. Có điều, đó cũng chỉ là khi gã giao tiếp với người khác mà thôi, còn với một cường giả Chân Ma cấp như Bùi Kiêu thì lại là việc hoàn toàn khác.

Bùi Kiêu nghe thì cười xòa nói: “Vô tổ chức, vô kỷ luật đúng không? Ha ha ha, hắn vốn là người như vậy mà. Có phải người mới gặp hắn lần đầu đầu mà còn thắc mắc? Nếu hắn biết Varotian và Nannia gặp nguy hiểm mà lại ngồi yên không để ý, thì đó mới thật sự không phải là hắn...” Nói đến đây, Bùi Kiêu bỗng lén lút liếc nhìn Vu Nữ Trần bên cạnh.

Vào lần nói chuyện với Varotian tại Italy, Bùi Kiêu đã nghe được một vài chuyện. Có vẻ như trước khi quen Vu Nữ Trần, Cung Diệp Vũ và Nannia từng có một phen tình nghĩa. Chỉ là không biết về sau đã có chuyện gì mà hai người đã không thể như nguyện, tính cách của Nannia cũng từ dịu dàng, thanh lịch trở thành nóng tính như bây giờ, thậm chí còn vì phương thức chiến đấu liều mạng mà bị người đời đặt cho biệt danh Cuồng Chiến Sĩ. Và Bùi Kiêu không tin là Vu Nữ Trần không hề hay biết gì những chuyện đó.

Quả nhiên, Vu Nữ Trần thấy Bùi Kiêu liếc trộm mình thì bật cười hì hì rồi nói: “Yên tâm đi. Ta cũng không ghen ghét gì tình địch đã thất bại của mình đâu. Lần này Diệp Vũ đi Mỹ, ta cũng đồng ý đấy, vậy nên người không cần phải quá cẩn thận khi nói chuyện như vậy đâu.”

Bùi Kiêu khê gật đầu rồi mới tiếp tục nói với Vương Trạch Hằng: “Dù sao thì chuyện cũng đã xảy ra rồi, chúng ta có ngồi đây oán trách thế nào thì cũng chẳng thay đổi được gì. Vậy nên, việc cần làm bây giờ là phải nhanh chóng nghĩ cách để giải quyết vấn đề. Dương Húc Quang, trước đó các người đã quyết định thế nào? Trước khi đi Mỹ, hẳn đã sắp xếp và quyết định phải làm thế nào với Hội Nghị Thượng Đỉnh mười bảy nước lần này?”

Dương Húc Quang ở bên nghe vậy thì cười khổ nói: “Chúng ta quyết định lần này Cung Diệp Vũ sẽ làm trưởng đoàn, ngoài các Tránh Thoát Giả bọn ta còn có người và Dương Đình Thiên, sau đó chọn thêm một trăm tên Tự Do Linh Hồn sở hữu Thiên Sinh Vũ Khí cùng tới Đảo Phục Sinh. Với đội ngũ như vậy, một mặt đã đủ để chấn nhiếp đội ngũ của tổ chức linh hồn các quốc gia khác, một mặt cũng đủ để ứng phó nếu tập đoàn Kẻ Sa Đọa đột kích. Nhưng giờ thì...”

Bùi Kiêu lại gật đầu một cái nữa, hẳn quay sang nói với Vương Trạch Hằng: “Vương Trạch Hằng, ta muốn hỏi người một vấn đề rất quan trọng. Nội dung thật sự mà Hội Nghị Thượng Đỉnh mười bảy nước lần này muốn thảo luận là gì? Ta có một nguồn tin cho biết: hội nghị này là để quyết định xem có thực hiện kế hoạch quân đội linh hồn hay không. Vậy thì quân đội linh hồn thực chất là dạng quân đội gì? Nếu đội ngũ của Tổ Chức Linh Hồn Trung Quốc chúng ta phái đi hơi yếu một chút thì có gây ảnh hưởng gì tới hội nghị này không?”

Vương Trạch Hằng khê biến sắc, nhưng hẳn dù sao cũng là kẻ lão luyện trong chốn quan trường, lập tức khôi phục biểu cảm rồi nói: “Quả là ta có biết chuyện kế hoạch quân đội linh hồn sẽ được đưa ra thảo luận trong hội nghị, nhưng quân đội linh hồn thực chất là dạng quân đội gì, hoặc kế hoạch này sẽ được thảo luận cụ thể như thế nào thì ta lại chưa đủ năng lực để được biết rõ. Có lẽ các người vẫn chưa biết, những người tham gia thảo luận tại Hội Nghị Thượng Đỉnh của tổ chức linh hồn mười bảy nước không phải là lãnh đạo của các tổ chức linh hồn, mà là những

nhà lãnh đạo thực sự của một nước lớn. Ví dụ như người tham gia thảo luận của nước Mỹ là tổng thống Mỹ, của nước Anh là thủ tướng Anh, còn người đại diện cho quốc gia chúng ta là chủ tịch... Tất cả đều là những vị đầu não thực sự không chế một quốc gia. Vậy nên hội nghị này sẽ thảo luận cụ thể điều gì thì ta cơ bản là không hề biết.”

“Còn về điều mà người lo lắng, nếu thực lực của đoàn đội do Tổ Chức Linh Hồn Trung Quốc phái đi quá yếu thì có thể gây ra ảnh hưởng không tốt nào không. Ta có thể trả lời rất rõ ràng rằng: chắc chắn là có! Thực ra, sau khi tin tức về thời gian và địa điểm tổ chức Hội Nghị Thượng Đỉnh mười bảy nước được công bố, chủ tịch có nói qua với ta về vấn đề này. Ông ấy nói rằng Tổ Chức Linh Hồn Trung Quốc phải phái đi lực lượng mạnh nhất có thể. Bởi vì điều đó có thể liên quan tới lợi ích của Trung Quốc trong kế hoạch quân đội linh hồn. Nhưng giờ thì...”

Vương Trạch Hằng cũng lại cười khở lần nữa, trong vẻ nhăn nhó của gã còn có chút giống như nghiêng răng nghiêng lợi. Bùi Kiêu thậm chí còn nghĩ: nếu gã này mà có đủ thực lực và điều kiện, chắc chắn hẳn sẽ nhảy vào cắn ngay một miếng thịt to của Cung Diệp Vũ...

“Đã như vậy... lần này ta sẽ làm trưởng đoàn. Hơn nữa, lúc này vẫn còn cách ngày 7 tháng 3 một chút thời gian nữa, hội nghị cũng chẳng thể thảo luận xong xuôi và kết thúc nhanh chóng trong vòng một vài ngày, vậy nên Cung Diệp Vũ vẫn có thể sẽ kịp chạy tới nơi. Trước đó, ta sẽ nhận trách nhiệm làm người dẫn đầu Tổ Chức Linh Hồn Trung Quốc, trấn thủ Đảo Phục Sinh!”

Bùi Kiêu thoáng chút trầm ngâm rồi cuối cùng quyết định nói. Đồng thời, trường khí thể bao dung trên người hắn cũng tràn ra bốn phía. Tuy trường khí thể bao dung không thể làm suy yếu đối phương hoặc tăng cường năng lực cho phe mình như các trường khí thể khác, nhưng mặt khác, nó quả thật cuộn cuộn mênh mông và hùng hậu hơn bất cứ một trường khí thể nào khác. Giống như thể biển lớn bao la có thể dung nạp hết thảy mọi thứ, trường khí thể của Bùi Kiêu cũng cho người ta cảm giác như vậy, đó chính là ý chí mà hắn đã lĩnh ngộ được khi ngắm nhìn biển rộng mênh mông.

Quả nhiên, khi Bùi Kiều tỏa trường khí thể của mình ra xung quanh, mọi người có mặt đầu tiên là sững sờ, rồi đến khi bọn họ hoàn toàn cảm nhận được áp lực của trường khí thể này thì lập tức trở nên mừng rỡ. Dương Húc Quang vừa vui mừng vừa kinh ngạc hỏi: “Người đã tiến cấp rồi hả? Bùi Kiều, người đã thật sự là cường giả Chân Ma cấp sao? Sao lại như vậy! Chẳng phải người mới chỉ tiến vào Tâm Chân Chi Lộ được hơn một tháng đó ư? Làm sao có thể tiến cấp nhanh vậy được?”

Bùi Kiều khẽ cười: “Ta làm sao mà không chế được chuyện đó? Tâm Chân Chi Lộ chính là con đường để tìm kiếm và quán triệt bản tâm của chính mình, không ai có thể đều không chế, thậm chí ngay cả chính mình cũng không thể! Lúc nào tiến vào, lúc nào chấm dứt, hết thảy đều phải theo tự nhiên. Ta biết là nhiều năm qua người vẫn không thể nào tiến vào được Tâm Chân Chi Lộ, vì vậy mà cũng không thể trở thành cường giả Chân Ma cấp, chứ còn chấp niệm của người thì chắc hẳn đã vượt qua tiêu chuẩn thấp nhất 500 đơn vị từ lâu rồi đúng không?”

Dương Húc Quang trả lời với vẻ đăng chất: “Chấp niệm của ta đã đạt tới hơn 600 đơn vị rồi. Ta cũng không sử dụng được Giải Phóng giống như người, những năm qua vẫn luôn hấp thu Thực Phẩm Chấp Niệm, rồi chấp niệm của chính ta cũng tự tăng trưởng, cứ liên tục tích lũy như vậy... Không tiêu hao đi mà chỉ tích lũy lại, thế nên đương nhiên đã có không ít chấp niệm. Nhưng vậy thì cũng được ích gì đây? Một ngày chưa thành Chân Ma cấp, vậy nếu chỉ xét trên mặt thực lực, Trách Thoát Giả thật ra cũng chẳng có gì hơn so với Tự Do Linh Hồn.”

Bùi Kiều vỗ vai Dương Húc Quang rồi nói: “Chuyện này không phải cứ muốn là được, chỉ có thể thuận theo tự nhiên mà thôi. Đến khi nào người thông suốt bản tính mình, hiểu và cảm nhận được các loại ý chí cũng như cảm xúc, thì đó là lúc người tiến vào đến Tâm Chân Chi Lộ... Bây giờ bàn lại một chút chuyện đi Hội Nghị Thương Đình lần này. Ta làm trưởng đoàn, những người còn lại không thay đổi, trước dự định thế nào thì giờ cứ vậy mà làm. Về phần cách ứng xử với các tổ chức linh hồn khác, ta biết là trước kia Cung Diệp Vũ đã gây thù oán với rất nhiều người, lần đi Pháp và Italy vừa rồi ta cũng đã hiểu được phần nào. Nhưng nếu bọn họ dám mò tới tận cửa để phá, vậy thì xin lỗi nhé, cần đánh thì đánh... đáng giết sẽ giết! Phải để cho bọn họ hiểu rằng: dù không có Cung Diệp Vũ, lão tử cũng vẫn gánh vác được!”

Bùi Kiêu đã là cường giả Chân Ma cấp! Tuy bởi vì mới tiến cấp đến Chân Ma nên thực lực thế nào thì người ngoài còn không biết và chắc hẳn người khác cũng sẽ cho là hắn chưa bằng được các cường giả Chân Ma cấp lâu năm, nhưng đó cũng chỉ là một chuyện vô cùng nhỏ mà thôi. Cứ nghĩ một chút đi, cả thế giới cũng chỉ có ba gã cường giả Chân Ma cấp, giờ có thêm Bùi Kiêu thì cũng chỉ là bốn người mà thôi. Có thể nói rằng hắn đã là một trong số những cường giả tối cao của thế giới, mặc dù có yếu hơn ba người còn lại một chút thì cũng vẫn là người cầm quyền trời sinh của giới linh hồn. Một người có địa vị như vậy gánh trọng trách trấn giữ một quốc gia thì cũng là chuyện hoàn toàn hợp tình hợp lý.

Dưới tình huống như vậy, sự hỗn loạn của Tổ Chức Linh Hồn Trung Quốc dần dần lắng xuống. Sau đó, Dương Húc Quang và Vương Trạch Hằng hợp tác cùng nhau, bắt đầu tiến hành tuyển chọn và sắp xếp nhân lực tham gia hành trình Đảo Phục Sinh lần này. Tới ngày 4 tháng 3, có tất cả ba chiếc chuyên cơ cùng nhau cất cánh tại một sân bay ở Bắc Kinh, đích đến của chúng là một hòn đảo nằm trên Thái Bình Dương nhưng lại không hề xuất hiện trên bản đồ thế giới... Đảo Phục Sinh.

Trong số ba chiếc chuyên cơ đó, chiếc lớn nhất, xa hoa nhất là của chủ tịch và các vị lãnh đạo quốc gia người sống, bọn họ mới là những người thực sự tham dự hội nghị. Ngoài ra, cả Vương Trạch Hằng cũng ngồi trên chiếc máy bay đó, tất cả nhân viên đều là người sống, dù chỉ là một tên tự do linh hồn cũng không được phép đặt chân lên đó.

Hành khách trên hai chiếc chuyên cơ còn lại là tổng cộng hơn một trăm hai mươi tên Tự Do Linh Hồn. Những Tự Do Linh Hồn đó đều sở hữu Thiên Sinh Vũ Khí, hơn nữa lượng chấp niệm cũng thuộc hàng cao trong Tổ Chức Linh Hồn Trung Quốc. Tuy số lượng Trách Thoát Giả có hơi ít một chút nhưng thực lực của đội ngũ như vậy đã là không tệ, dù không có Bùi Kiêu trấn thủ thì lực lượng cũng đã đủ để vây giết một con quỷ quái Chân Ma cấp bình thường rồi.

Ngoài hơn một trăm hai tên tự do linh hồn có Thiên Sinh Vũ Khí này, thực lực của trưởng đoàn Bùi Kiêu mới là chiến lực thực sự của Tổ Chức Linh hồn Trung Quốc. Vị trí này ban đầu là của Cung Diệp Vũ, nhưng chẳng hiểu sao tên đó lại đột nhiên chạy tới Mỹ cứu viện Varotian, vậy nên vị trí này hiện tại do Bùi Kiêu - một

gã cường giả Chân Ma cấp chân chính tạm thời nắm giữ!

Tuy Bùi Kiêu tự giễu Chân Ma cấp của mình là Nửa Bước Chân Ma, nhưng sau khi thảo luận cùng bọn Dương Húc Quang xong, mọi người mới biết trường khí thể bao dung của hắn hóa ra lại vô cùng đặc biệt và cũng vô cùng mạnh mẽ, chắc chắn không phải là thứ vô dụng như lời hắn nói.

Mặc dù không có công dụng làm suy yếu đối phương hoặc tăng cường sức mạnh bản thân như các trường khí thể thông thường, nhưng trường khí thể bao dung này lại giống như trường khí thể của Chân Ma cấp đỉnh cao, có thể chuyển hóa thành lực phòng ngự hoặc tăng cường lực công kích, cũng như có thể nhìn thấy được bằng mắt thường. Có được những công dụng đó có lẽ chính là vì sự ngưng tụ của trường khí thể bao dung này. Trường Khí Thể vốn luôn phân tán ra môi trường xung quanh, nhưng một khi Bùi Kiêu ngưng tụ nó thành một khối cầu có đường kính vài mét, thì hắn có thể dễ dàng chuyển đổi nó thành sức phòng ngự hoặc tấn công. Nhưng dù sao thì hắn cũng không phải Chân Ma cấp đỉnh cao, một khi chuyển đổi như vậy thì trường khí thể của hắn sẽ bị tiêu hao rất nhanh, đến khi bị tiêu hao hết trường khí thể thì đúng là không bằng cả Chân Ma cấp bình thường rồi.

Nhưng dù thế đi nữa, một Chân Ma cấp bình thường mà lại có thể sử dụng được thực lực của Chân Ma cấp đỉnh cao, tuy chỉ có thể sử dụng trong thời gian rất ngắn nhưng đã là vô cùng đáng sợ rồi. Vậy nên, trừ những người chỉ biết phán đoán bằng kiến thức thông thường, còn những ai hiểu rõ về thực lực của Bùi Kiêu người thì đều khẳng định chắc như đinh đóng cột rằng: Bùi Kiêu đã là cường giả số hai thế giới chỉ sau Cung Diệp Vũ... Thậm chí, hắn còn áp đảo cả hai gã cường giả Chân Ma còn lại!

Với một đội ngũ như vậy, cho dù đã mất đi sự trấn giữ của Cung Diệp Vũ, cũng vẫn hoàn toàn đủ sức uy hiếp bất kỳ tổ chức linh hồn nào khác!

“Đào Phục Sinh, Kê Sa Đa... và cả kế hoạch quân đội linh hồn nữa! Ta đến rồi đây!”

TỬ VONG KHAI ĐOAN

Zhttty
www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 6+1: Phách Lỗi Lên Đài (1)

Đảo Phục Sinh...

Đương nhiên không phải Đảo Phục Sinh giả được tạo ra để làm điểm du lịch, mà là Đảo Phục Sinh chân chính! Diện tích của nó lớn hơn hòn đảo du lịch giả gấp khoảng ba lần, đã có thể coi là một đảo lớn. Bùi Kiều đang đọc tài liệu về Đảo Phục Sinh. Theo đó, hòn đảo này hiện đang do Mỹ, Anh, Pháp, Đức, Nha, Trung, tất cả sáu nước cùng quản lý, từ đó chia cả đảo này ra thành sáu phần lãnh địa, mỗi nước lại kiến tạo công trình quân sự và tiến hành nghiên cứu của riêng mình.

Theo tài liệu này mô tả, bên dưới Đảo Phục Sinh là di tích của một đô thị cổ đại khổng lồ. Phần lớn di tích đã chìm sâu xuống biển và Đảo Phục Sinh này chính là phần duy nhất còn nổi trên mặt nước của đô thị cổ này. Từ khi sáu quốc gia tìm được Đảo Phục Sinh này thì đã không ngừng khai quật di tích đô thị cổ phía dưới đảo, từ đó lấy được khoa học kỹ thuật của nền văn minh cổ kia. Thậm chí, theo tài liệu này nói thì cả công nghệ chế tạo Hộp Kim Siêu Điện Từ cũng lấy được từ việc khai quật đảo.

“Nói cách khác, nguyên nhân khiến Đảo Phục Sinh có được đủ loại đặc tính kỳ lạ, ví dụ như có thể bắt buộc quỷ quái và linh hồn phải hoàn toàn thực thể hóa, không thể tàng hình và đi xuyên qua vật chất, tính chất trở nên giống như do vật chất tạo thành, chính là do di tích đô thị cổ đại kia sao?” Bùi Kiều vừa đọc tài liệu trên tay vừa lâm bẫm nói với hai người trước mắt.

Hai người trước mắt hẳn chính là Dương Húc Quang và Vu Nữ Trần. Sự có mặt của Dương Húc Quang thì còn dễ hiểu, với thực lực và địa vị của mình thì hẳn đương nhiên là một trong những người chắc chắn có mặt trong chuyến này. Nhưng

còn Vu Nữ Trần, cô nàng này lại nặng nề đòi đi theo, mà cái lý do cô đưa ra cũng vô cùng hợp lý: nếu như Đảo Phục Sinh được xây dựng để làm thành lũy và phòng tuyến cuối cùng của nhân loại, vậy thì dù nơi này có xảy ra chiến đấu khốc liệt đến mức nào thì chắc chắn bên trong căn cứ cũng sẽ vô cùng an toàn, nếu không thì lãnh đạo mười bảy nước đã không chọn nơi này để tổ chức hội nghị rồi đúng không? So sánh với việc ở lại Bắc Kinh, tuy tại tổng bộ vẫn còn gần nghìn Tự Do Linh Hồn, nhưng sức chiến đấu thật sự của bọn họ thì được bao nhiêu? Nếu lại xuất hiện một lần quỷ quái thực thể hóa nữa, vậy thì cô cũng vẫn có thể gặp nguy hiểm. Thế nên cứ đi theo mọi người tới Đảo Phục Sinh còn tốt hơn.

Nói thật, lúc ấy Bùi Kiêu và Dương Húc Quang đều cảm thấy có chút dở khóc dở cười. Hội Nghị Thượng Đỉnh mười bảy nước lần này, bất kỳ Tự Do Linh Hồn nào có thực lực hơi mạnh một chút thì sẽ đều cảm thấy không ổn, người khác trốn còn không kịp, thế mà cô nàng này lại sống chết đòi đi theo! Tuy hai người Bùi Kiêu đều muốn từ chối, nhưng một là vì trí tuệ của Vu Nữ Trần quả thật đáng nể, nhất là trong việc Bùi Kiêu cô động được trường khí thể bao dung, có thể nói là hẳn chịu ơn rất lớn của cô, vậy nên khó mà mở miệng từ chối. Thứ hai chính là vì liên quan tới Cung Diệp Vũ, bản tâm của Cung Diệp Vũ là bá đạo, chính vì vậy mà nhiều khi làm việc như một kẻ thiếu suy nghĩ, chẳng ai đoán được hẳn sẽ làm gì tiếp theo. Nếu hẳn thật sự xuất hiện tại Hội Nghị Thượng Đỉnh mười bảy nước, rồi lỡ có chuyện gì chọc giận hẳn, vậy hẳn nổi giận và giết sạch cả lãnh đạo mười bảy nước cũng không chừng. Thế nên, cho Vu Nữ Trần đi cùng cũng có thể coi là một cách ‘bảo hiểm an toàn’.

Vậy là giờ phút này Vu Nữ Trần cũng đang có mặt trên chuyên cơ đi Đảo Phục Sinh. Lúc này, ba người đang ngồi trong một phòng đọc sách nhỏ trên máy bay, trên tay là tài liệu về Đảo Phục Sinh mới nhận được từ Vương Trạch Hằng.

Vì Đảo Phục Sinh là cửa vào của ảo giới Atlantis nên với giới linh hồn, sự tồn tại của hòn đảo này cũng không phải bí mật gì. Thế nhưng, tới nay thì những bí ẩn của nơi này vẫn luôn là một câu hỏi lớn thách thức toàn bộ giới linh hồn. Ở nơi này, linh hồn và quỷ quái đều không thể đi xuyên qua vật chất, cứ như thể từng tắc đất nơi đây đều được làm bằng Hợp Kim Siêu Điện Từ vậy! Hơn nữa, tất cả linh hồn cũng như quỷ quái đều không thể ở trạng thái tàng hình khi ở đây. Nơi này thật sự

giống như tên gọi của chính nó: Đảo Phục Sinh! Tại đây, cho dù linh hồn của người đã chết từ lâu hay là quý quái, cũng đều như thể một lần nữa sống lại, trở thành một sinh mạng thể bình thường.

Cả thế giới cũng chỉ có nơi này là có những tính đặc biệt như vậy. Thế nên, dù sự tồn tại của Đảo Phục Sinh không phải bí mật trọng đại gì, nhưng những tính chất đặc biệt của nó thì vẫn là một câu đố hóc búa chưa thể giải... Ít nhất là các vị đứng đầu của tổ chức linh hồn thế giới đều không biết.

Theo như tài liệu mà mọi người đang đọc, di tích viễn cổ bên dưới Đảo Phục Sinh được phát hiện vào năm 1982. Quốc gia đầu tiên phát hiện ra nơi này là nước Mỹ, về sau tiếp tục khai quật di tích viễn cổ thì các nước khác như Anh, Pháp, Đức, Nga, Trung Quốc, Nhật Bản, Italy lần lượt gia nhập. Còn về những tính chất đặc biệt của Đảo Phục Sinh đối với linh hồn và quý quái thì tới năm 1997 mới được phát hiện. Từ đó đảo này được Mỹ, Anh, Pháp, Đức, Nga, Trung chia ra quản lý. Mỗi nước xây dựng phòng ngự, tiến hành nghiên cứu đặc tính của đảo và tiếp tục khai quật di tích trong lãnh thổ của mình.

Tài liệu này cũng không giải thích rõ tại sao Đảo Phục Sinh lại có những đặc tính kỳ lạ nhằm vào linh hồn và quý quái như vậy. Nhưng từ một vài ý rải rác trong đó thì rất có thể những tính chất đó đều xuất phát từ di tích cổ đại dưới lòng đất kia. Thế nên Bùi Kiêu mới hỏi như vậy.

Dương Húc Quang ở bên cạnh cười ha hả: “Người còn chưa vào trong ảo giới Atlantis kia, mà cũng chưa đọc kỹ hết tài liệu về ảo giới này đúng không? Thế ta hỏi người, trong trí tưởng tượng của người, ảo giới Atlantis kia sẽ có bộ dạng như thế nào? Ví dụ như ảo giới Nam Bắc Chiến Trường là một cái chiến trường, Thành Phố Vàng thì là một khu rừng rậm, ảo giới Phong Đô thì giống như Địa Phủ trong truyền thuyết. Thế người cho rằng cái ảo giới Atlantis này sẽ có hình dạng thế nào?”

Bùi Kiêu hơi ngần ra: “Chắc là cảnh tượng dưới đáy biển đúng không? Thế hiện khung cảnh của di tích thành phố Atlantis trong truyền thuyết đúng không? Tường đổ, nhà sập đúng không? Còn quý quái chắc là loài cá hoặc có hình dạng

hồn ma con người trong lời đồn?”

Dương Húc Quang lắc đầu nói: “Ta đảm bảo là người không tin nổi đâu. Bên trong cái ảo giới Atlantis này, toàn bộ khung cảnh đều là công nghệ cao mà con người không thể tưởng tượng nổi. Ví dụ như người máy chiến đấu, máy bay trinh sát loại nhỏ, thậm chí có cả máy móc hình dạng động vật. Phương pháp tấn công của chúng là súng laser hoặc vũ khí laser gì đó. Hơn nữa, toàn bộ kiến trúc nơi đó đều được làm bằng kim loại với thiết kế khoa học kỹ thuật tương lai, bên ngoài thì vận vẹo bẻ ngoặt, bên trong lại bằng phẳng khác hẳn. Đó chính là ảo giới có độ khó ba mươi hai người đây.”

Bùi Kiều nghe mà tròn tròn mắt. Tuy tới nay thì hắn đã được đi vào hai ảo giới, một là Nam Bắc Chiến Trường, hai là Phong Đô, nhưng hai ảo giới này đều là những nơi xuất hiện trong truyền thuyết hoặc địa điểm có thật trong lịch sử, một vài ảo giới còn lại trên thế giới cũng đều giống như vậy, tại sao lại chỉ có cái ảo giới Atlantis kia là quái dị như vậy? Tại sao lại xuất hiện một ảo giới toàn công nghệ cao?

“Chuyện này thật quá bất hợp lý. Ảo giới là một không gian được hình thành do sự tập hợp trí tưởng tượng của chúng sinh. Nói cách khác, phải là thứ mà chúng sinh cho rằng ‘có thể tồn tại’ hoặc là ‘có thể xuất hiện’, vậy thì ảo giới đó mới có thể tồn tại. Thế thì loại ảo giới công nghệ cao như vậy làm sao có thể xuất hiện được? Mặc dù có thể sẽ có người tưởng tượng ra khung cảnh khoa học kỹ thuật tương lai, nhưng làm sao có chuyện tất cả chúng sinh đều tưởng tượng giống hệt nhau được? Đúng là không thể tưởng tượng, không thể giải thích nổi!” Bùi Kiều vừa nói chuyện, vừa lật xem những hình ảnh về Đảo Phục Sinh trong tài liệu trên tay, đồng thời cố tìm xem trong đó có giải thích nào về sự tồn tại của ảo giới Atlantis. Có điều, tuy tài liệu có vẻ là một quyển sách rất dày, nhưng cơ bản là không có dòng nào nói về nguyên nhân hình thành ảo giới Atlantis. Xem ra đúng như những gì mà bọn hắn bàn lúc trước: sự tồn tại của ảo giới Atlantis vẫn là một câu đố nan giải.

Vu Nữ Trần ở bên cạnh bỗng nhiên nói: “Nói đến di tích cổ đại làm tôi nhớ tới lời tiên đoán Maya rằng ngày 21 tháng 12 năm 2012 là ngày cuối cùng của thời đại

này gần đây lan truyền trên mạng. Nghe nói thời đại này của chúng ta là nền văn minh thứ năm trên Trái Đất, trước đó đã từng có bốn nền văn minh khác diệt vong. Tất cả đều diệt vong vì một thảm họa tận thế nào đó để một nền văn minh khác bắt đầu. Đảo Phục Sinh này là lối vào ảo giới Atlantis, mà phía dưới Đảo Phục Sinh còn có một di tích cổ đại, chẳng lẽ di tích này chính là di tích của nền văn minh Atlantis, văn minh thuộc đời đại thứ tư của Trái Đất sao?”

Nền văn minh Maya, đó là một nền văn minh hùng mạnh tại Châu Mỹ vào thời kỳ trung cổ. Nhưng kỳ lạ là: sau khi người da trắng đến Châu Mỹ, nền văn minh này đã hoàn toàn biến mất không lâu sau đó. Thậm chí ngay cả những người thừa kế dòng máu đó cũng đã không còn tìm thấy được nữa. Có lời đồn rằng bọn họ đã bị bệnh tật mà người da trắng mang đến tàn phá cả chủng tộc. Nhưng cơ thể của nhân loại chính là một tác phẩm kỳ diệu đến không thể kỳ diệu hơn được nữa của tự nhiên. Khó có thể có loại virus, bệnh tật nào có khả năng hoàn toàn tiêu diệt cả một chủng tộc, cho dù là những bệnh dịch kinh khủng nhất nhất như AIDS hay virus Ebola cũng sẽ có một số cực ít, cực nhỏ số người tự sinh ra kháng thể, từ đó miễn dịch. Vậy nên, trừ khi trong thời gian ngắn, sử dụng vũ khí virus cực mạnh trên diện rất rộng thì mới có thể tàn sát tập thể hoàn toàn một chủng tộc. Nhưng mấy trăm năm trước – thời kì mà cả chủng tộc của văn minh Maya biến mất thì không thể nào xảy ra chuyện như vậy.

Có điều, tuy tất cả bọn họ đều đã biến mất, nhưng nề văn minh của họ vẫn còn để lại một vài di tích và ghi chép trong các di tích đó, và quan trọng nhất trong số đó là lịch và những ghi chép về truyền thuyết của họ. Lịch của nền văn minh Maya thực sự rất chính xác, thậm chí còn chính xác hơn rất nhiều so với lịch hiện đại mà ngày nay loài người đang sử dụng, và theo như lịch của người Maya ghi lại thì ngày cuối cùng chính là ngày 21 tháng 12 năm 2012. Mà lúc đó... cũng là ngày mà các nhà khoa học của tổ chức linh hồn dự đoán rằng sóng điện từ sẽ đạt tới ‘điểm tới hạn’. Một ngày này, lại được hai nền văn minh khác nhau cùng đánh dấu lại!

Trong thần thoại của nền văn minh Maya, họ cho rằng trong lịch sử Trái Đất đã từng tồn tại bốn nền văn minh ngoài nền văn minh loài người, bọn họ gọi mỗi nền văn minh đó là một Kỷ Mặt Trời! Mỗi nền văn minh đều đã bị hủy diệt ở ngày tận thế của nó. Rồi sau đó, từ đồng tro tàn của thời đại trước sẽ lại một lần nữa hình

thành nên một nền văn minh mới, một thế giới mới. Và nền văn minh của loài người thì là Kỷ Mặt Trời thứ năm, nền văn minh của Kỷ Mặt Trời thứ tư chính là nền văn minh nổi tiếng trong truyền thuyết... Atlantis!

TỬ VONG KHAI ĐOAN

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 6+2: Phách Lỗi Lên Đài (2)

Dịch: Shun

Bùi Kiều vừa đọc tài liệu trên tay, bên tai văng vẳng những lời của Vu Nữ Trần về nền văn minh Maya, một lát sau hẳn mới lên tiếng: “Ta bắt đầu dân tin vào truyền thuyết của người Maya rồi đấy. Ngay cả linh hồn và quỷ quái như chúng ta mà cũng có thật, rồi còn có rất nhiều những điều được cho là sự tưởng tượng của người đời lại thật sự tồn tại, giờ còn xuất hiện di tích Atlantis của kỷ thứ tư, có khi những thần thoại, truyền thuyết khác cũng có thật, chỉ không biết trong những câu chuyện đó có bao nhiêu phần là thật thôi.”

Dương Húc Quang bỗng nhiên cau mày, lẩm bẩm nói: “Lại nói tiếp, ta cũng có nghiên cứu qua về các thần thoại, truyền thuyết của văn minh Maya. Vì thấy tận thế trong tiên đoán của người Maya và thời điểm sóng điện từ đạt đến ‘điểm tới hạn’ lại là cùng một ngày, thế nên ta đã lưu ý nghiên cứu nền văn minh đã mất này. Không biết các ngươi có chú ý tới những tin tức về bốn nền văn minh cổ mà người Maya đã quy nạp hay không?”

Bùi Kiều và Vu Nữ Trần đều thoáng sửng sốt, tiếp theo hai người đều như sực tỉnh, cùng nhìn chăm chăm vào Dương Húc Quang.

Dương Húc Quang cũng không câu giờ, hẳn nói luôn: “Nền văn minh thứ tư là Atlantis. Trong truyền thuyết của người Maya, họ nói rằng văn minh Atlantis là nền văn minh am hiểu sử dụng ánh sáng, còn gọi là nền văn minh ánh sáng. Ánh sáng đấy! Chẳng lẽ các ngươi thật sự không liên tưởng tới điều gì sao?”

Bùi Kiều chợt hiểu ra. Hẳn lập tức nói: “Điện? Năng lượng? Năng lượng ánh sáng? Nền văn minh Atlantis là nền văn minh am hiểu sử dụng công nghệ cao và

năng lượng laser sao?”

Dương Húc Quang lập tức liền gật đầu nói: “Đúng vậy, quái vật trong ảo giới Atlantis đều là người máy, vậy thì chúng lấy năng lượng từ đâu? Có thể là điện năng, cũng có thể là dạng năng lượng khác, nhưng tóm lại là vẫn không thể tách khỏi phạm trù khoa học kỹ thuật đúng không? Hơn nữa, phương thức công kích của bọn chúng chủ yếu là dùng súng Laser và các loại vũ khí laser. Vậy nếu như cái ảo giới này thật sự thuộc về văn minh Atlantis trước kia, thì các người thấy sao? Có lẽ đã từng thật sự tồn tại văn minh Atlantis, và mà nền văn minh này là một nền văn minh có trình độ khoa học kỹ thuật vô cùng phát triển! Mà điện từ kim loại mà loài người tìm được từ di tích của văn minh cổ đại kia chính là một phương pháp khoa học kỹ thuật được nền văn minh này nghiên cứu để chuyên môn đối phó với quý quái!”

Vu Nữ Trần cũng cảm thấy phấn khích theo. Cô gái nhỏ này cũng vội nói: “Tôi hiểu rồi! Nói cách khác, trước kia Trái Đất đã từng tồn tại văn minh Atlantis, sau đó văn minh này cũng gặp phải sự kiện sóng điện từ đạt tới điểm giới hạn. Khi ấy, đã có rất nhiều ảo giới xuất hiện, cùng với đó là linh hồn và quý quái. Nhưng nền văn minh này có trình độ khoa học kỹ thuật cao hơn rất nhiều so với nhân loại, bọn họ đã nghiên cứu ra được phương pháp dùng vật chất để gây thương tổn được cho quý quái. Thậm chí họ còn chế tạo ra một đô thị - Đảo Phục Sinh ngày nay, nhằm mục đích biến quý quái thành sinh mạng thể dạng vật chất, từ đó tiêu diệt chúng. Đây có lẽ chính là nguyên nhân mà văn minh Atlantis được truyền thuyết Maya gọi là văn minh ánh sáng! Laser, điện năng, và cả các loại năng lượng khác... Đó quả thực có thể gọi là văn minh ánh sáng đấy!”

Dương Húc Quang cũng cười hắc hắc: “Còn cả nền văn minh kỳ thứ ba, văn minh Lemuria! Trong truyền thuyết của người Maya, đó là một nền văn minh khai thác nguồn năng lượng của thực vật từ khi chúng bắt đầu nảy mầm. Chúng ta có thể cho rằng đây là nền văn minh cùng loại với năng lực Druid trong truyền thuyết Châu Âu hoặc là triệu hoán sư (1) hay không? Sử dụng năng lực của sinh vật, nhất là thực vật để tiến hành công kích, một nền văn minh đặc biệt đi theo hướng phát triển thiên nhiên sao? Đương nhiên, cụm từ sử dụng ‘mầm thực vật’ cũng có thể hiểu theo cách khác. Ví dụ như sử dụng thực vật để tạo ra phương pháp sản xuất

mới nào đó, như luyện đan chẳng hạn...”

Tuy Bùi Kiêu và Vu Nữ Trần nghe vậy thì đều nhú mày, nhưng sau một lát thì cả hai cũng vô thức nhẹ gật đầu. Bùi Kiêu nói: “Quả là có khả năng này. Cứ nghĩ một chút đi, trong thần thoại Trung Quốc có đủ các loại thiên tài địa bảo (2). Ví dụ như Chu quả nghìn năm, Nhân Sâm vạn năm... Tuy thế giới này của chúng ta cơ bản là không thể xuất hiện những thứ như vậy, nhưng biết đâu một nền văn minh khác lại có cách nào đó để có thể tạo ra những thực vật chứa đựng năng lượng khổng lồ, nếu ăn vào thì có thể đạt được hiệu quả ‘thoát thai hoá cốt’ giống như các loại thiên tài địa bảo trong truyền thuyết. Khả năng này có thể lắm chứ? Dù sao ngoài truyền thuyết của Maya thì kể cả từ xưa tới nay, từ trong nước tới nước ngoài đều có rất nhiều thần thoại nhắc tới tin tức về các loại thiên tài địa bảo, nghe nói ăn những thứ đó vào thì sẽ thành tiên thành thần. Biết đâu đó chính là truyền thuyết về nền văn minh của kỷ thứ ba này!”

Dương Húc Quang càng cảm thấy đặc ý – dù sao thì tin tức này cũng là do hần nhắc tới và suy đoán ra mà. Hần lập tức lại nói: “Còn cả nền văn minh của kỷ thứ hai - Mesopotamia, theo như truyền thuyết Maya thì đây là một nền văn minh âm thực. Thực ra, ta có suy đoán như thế này: nền văn minh của kỷ thứ hai, cũng chính là văn minh Mesopotamia mới thực sự là những người nắm giữ phương pháp tạo ra cái gọi là thiên tài địa bảo, thậm chí là phương pháp khoa học kỹ thuật để luyện chế cái gọi là tiên đan, nhưng vì một lý do nào đó, thậm chí có thể cũng là do sóng điện từ đạ tới điểm giới hạn... mà đã bị hủy diệt. Nhưng nền văn minh của bọn họ cũng không bị tiêu diệt hoàn toàn, mà có một bộ phận người kế thừa được văn minh của họ thoát khỏi ngày tận thế, sau đó xây dựng nên văn minh Lemuria của kỷ thứ ba. Nhưng là vì văn minh bị đứt đoạn, cho nên bọn họ đã bị thất truyền rất nhiều phương pháp nuôi trồng các loại sinh vật mạnh mẽ cũng như thiên tài địa bảo, do đó nên mới phải biến dị thành văn minh khổng lồ chế thực vật. Vì vậy nên thực ra văn minh của kỷ thứ hai và thứ ba có cùng một nguồn gốc, là ‘cha truyền con’, chỉ khác là một cái thì mạnh mẽ hơn một chút, một cái thì yếu hơn một chút.”

Bùi Kiêu hơi suy nghĩ một chút, rồi cũng nhẹ gật đầu. Hần lại hỏi tiếp: “Thế còn văn minh của kỷ đầu tiên thì sao? Trong truyền thuyết Maya có nhắc tới nền văn minh đó không?”

Dương Húc Quang vội vàng nói: “Nền văn minh đó được gọi là Root Daya(3). Là nền văn minh mạnh mẽ nhất trong số các kỷ mặt trời. Nghe nói người của nền văn minh này có con mắt thứ ba và con mắt này có rất nhiều những uy năng to lớn. Ví dụ như tiên tri, ví dụ như gây sát thương, ví dụ như trị liệu các loại. Đồng thời, người của thế giới đó đều là do thần chuyển thể mà thành. Nghe nói, khi phụ nữ của nền văn minh này muốn có con, họ sẽ liên lạc với thần ở trên bầu trời, đến khi có thần muốn đầu thai thì người phụ nữ này mới có thể mang thai và đứa trẻ được sinh ra chính là thần chuyển thể. Có phải nghe rất quen thuộc không? Con mắt thứ kia nghe có vẻ rất giống các năng lực của linh hồn đặc thù phải không? Ví dụ như tiên tri, ví dụ như sát thương, ví dụ như chữa trị. Hơn nữa đứa trẻ mà phụ nữ sinh ra lại là thần đầu thai ... Có ai cảm thấy thần này rất giống linh hồn không?”

Bùi Kiều cười khổ nói: “Càng bàn bạc nhiều thì lại càng cảm thấy tin tưởng vào thần thoại Maya nhiều hơn. Nhất là sau khi tổng hợp và suy đoán các tin tức có được từ thần thoại Maya thì nền văn minh của bốn kỷ kia dường như đúng là có thật vậy... Không phải, mà rất có thể đó đúng là sự thật. Nếu so ra thì nền văn minh của kỷ thứ năm chúng ta hóa ra lại yếu ớt đến không chịu nổi...”

Lúc này, Vu Nữ Trần ở bên cạnh bỗng trầm ngâm nói: “Có điều làm tôi cảm thấy tò mò, nếu như bốn nền văn minh cổ kia mạnh đến vậy... Vậy thì sao bọn họ còn bị tiêu diệt? Những văn minh khác tạm thời không bàn đến, nhưng nếu nền văn minh đầu tiên và thứ hai mạnh đến như vậy, thì dù có xuất hiện rất nhiều quỷ quái cũng không thể hoàn toàn chiến thắng bọn họ mới đúng chứ? Vậy thì làm sao mà bọn họ lại bị diệt sạch đây? Chẳng lẽ cả chạy ra ngoài vũ trụ cũng không làm kịp? Hoặc có thể là...”

“Thực ra nền văn minh đầu tiên không bị tiêu diệt, mà là họ đã tìm được một phương thức tiến bộ văn minh khác. Năng lực của bọn họ nghe kiểu gì cũng giống như linh hồn hoặc quỷ quái, vậy chẳng lẽ toàn bộ cư dân của nền văn minh đầu tiên đều đã chuyển biến hình thái của sinh mạng, trở thành linh hồn hoặc quỷ quái sao? Nếu thế... có khi nguyên nhân các nền văn minh gặp phải tận thế thực ra là...”

“Là do sau khi nền văn minh đầu tiên chuyển đổi thành hình thức sinh mạng linh thể, bọn họ muốn quay lại hủy diệt những nền văn minh khác?”

“Vậy thì di tích của nền văn minh thứ hai và ba đâu? Nếu văn minh Atlantis là khoa học kỹ thuật, vậy thì hình thức văn minh của các nền văn minh khác là gì? Tu chân? Luyện đan? Triệu hoán? Ma pháp? Năng lượng sinh vật? Di tích văn minh của bọn họ đâu?”

Chú thích:

1. Triệu hoán sư: summoner, chuyên dùng việc triệu hồi quái thú để sử dụng. Druid cũng là năng lực cho phép triệu hồi quái vật nhưng còn đi kèm với năng lực hóa thú.
2. Thiên tài địa bảo: ý chỉ những bảo vật do trời đất sản sinh ra.
3. Root Daya: thực tế là người dịch không tìm được thông tin về cái tên này. Theo tài liệu tìm được thì nền văn minh của người ba mắt được gọi bằng một cái tên khác. Nhưng nếu tác giả đã dùng tên đó thì dịch giả xin để nguyên như vậy.

TỬ VONG KHAI ĐOÁN

Zhttty
www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 6+3: Phách Lỗi Lên Đài (3)

Dịch: Shun

Trong suốt hành trình chuyến bay đến Đảo Phục Sinh, ba người Bùi Kiêu không hề nói cho ai khác biết những gì mà họ đã thảo luận. Ngay cả Dương Đình Thiên và Trương Hằng mà Bùi Kiêu cũng không nói. Dù sao thì những điều đó cũng chỉ là phỏng đoán của bọn họ mà thôi, trong đó thì suy luận về văn minh thượng cổ có đủ cơ sở để thành lập hay không cũng còn khó nói. Chưa kể chuyện này còn liên quan tới giả thuyết về ngày tận thế, để truyền ra ngoài sẽ không mang lại điều gì tốt đẹp. Có điều là cuộc thảo luận này cũng khiến ba người nảy ra một vài ý tưởng, nếu là có cơ hội thì cả ba rất muốn vào di tích văn minh thượng cổ đó để xem xét, biết đâu sẽ có phát hiện gì mới.

Tạm gác lại những chuyện đó, rạng sáng ngày hôm sau, cả đoàn đã tới được đích đến của chuyến đi - Đảo Phục Sinh. Ba chiếc chuyên cơ lần lượt đáp xuống một sân bay ở phía đông nam của hòn đảo. Sân bay này có treo quốc kỳ của Trung Quốc, thể hiện rằng nơi đây là một phần lãnh thổ của Trung Quốc, nằm ở một phần sáu Đảo Phục Sinh do Trung Quốc sở hữu.

Hòn đảo này nhìn qua có vẻ rất rộng lớn, đủ để có thể thu xếp cho ít nhất một trăm nghìn người sinh sống hoàn toàn thoải mái. Đương nhiên, nếu không cần lo tới vấn đề nhu yếu phẩm và hoàn cảnh sống thì một triệu người cũng có thể xấp xếp được!

Trước khi hạ cánh xuống đảo, Bùi Kiêu đã nhanh chóng xem xét diện tích cũng như địa hình của đảo. Tuy địa hình cả hòn đảo vô cùng thuận lợi, hầu như không có khu vực nào quá dốc hay quá gồ ghề, gần như đều là dạng địa hình thoải thoải dốc

hoặc bán sơn địa (1), rất thích hợp để xây dựng các loại công trình kiến trúc, thế nhưng cái chính là hòn đảo vẫn quá nhỏ. Nếu đảo này có thể lớn cỡ Australia thì đã không cần lo lắng về vấn đề tị nạn khi tận thế rồi, nhưng rất tiếc, hòn đảo này cùng lắm là xấp xỉ được chỗ ở cho hơn một trăm nghìn người mà thôi! Như vậy thì có lẽ ngay cả toàn bộ chính khách, nhà khoa học, nhà văn hóa, danh nhân, tỷ phú trên thế giới cũng không chứa hết được, đâu ra còn chỗ cho người bình thường nữa đây?

Lúc chuyên cơ bay đến trên bầu trời Đảo Phục Sinh, trên máy bay liền vang lên một thông báo: “Các vị linh hồn xin chú ý! Chúng ta sắp tiến vào khu vực Đảo Phục Sinh, xin mời lập tức dừng mọi hành động xuyên qua vật chất và trở về vị trí ghế ngồi của mình. Xin lặp lại một lần nữa...” Thông báo này lặp đi lặp lại ba lần rồi mới ngừng.

Bùi Kiêu lập tức nhìn về phía Dương Húc Quang rồi hỏi với vẻ kinh dị: “Không phải trước kia có linh hồn đã bị mắc kẹt trong vật chất đấy chứ?”

Dương Húc Quang cười khổ trả lời: “Chính xác, những linh hồn đầu tiên đặt chân tới Đảo Phục Sinh không hề biết gì về tính chất đặc biệt của nơi này. Nên lúc ở trên máy bay, vẫn có một vài linh hồn đang đi xuyên qua kim loại. Kết quả là những linh hồn đó đều bị mắc kẹt lại trong kim loại. Mặc dù sau đó đã lập tức rời khỏi khu vực Đảo Phục Sinh, nhưng những linh hồn kia lại lập tức tan biến, dường như chưa từng tồn tại vậy...” Nói đến đây, Dương Húc Quang bỗng nhiên như nghĩ ra điều gì đó, trợn trừng hai mắt thật to.

Không chỉ có hẳn, cả Bùi Kiêu và Vu Nữ Trần ngồi bên cạnh cũng trợn to hai mắt. Ba người trợn mắt nhìn nhau không nói gì như vậy một lúc thật lâu. Cũng không biết bao lâu sau, khi một loại cảm giác kỳ lạ bao phủ Bùi Kiêu và Dương Húc Quang, hai người mới như bừng tỉnh khỏi cơn khiếp sợ, nhưng Vu Nữ Trần thì lại dường như không hề cảm nhận được loại cảm giác kỳ lạ đó, cô vẫn trầm ngâm im lặng như cũ.

“Chẳng lẽ đó mới thực sự là bộ mặt thật của hợp kim điện tử ư?” Bùi Kiêu lắc đầu, hẳn nói: “Chỉ có một số rất ít quốc gia là có thể chế tạo được loại hợp kim điện tử này, mà không chỉ có vậy, trong giới linh hồn cũng không hề có một chút phương

pháp nào liên quan tới việc chế tạo thứ này. Có thể thấy chính phủ thế giới không chế bí mật này nghiêm ngặt tới mức nào! Chẳng lẽ đây chính là nguyên nhân sao? Phải làm cho linh hồn hòa tan vào trong kim loại thì mới có thể chế tạo ra được thứ đó?”

Dương Húc Quang nói với vẻ vô cùng nghiêm túc: “Trước mắt không nên vội vã đưa ra những kết luận như vậy. Dù sao thì cũng không ai biết quá trình chế tạo thứ hợp kim điện tử này thật sự ra sao. Có khi chính phủ đã dùng quỹ quá ế thay thế cho linh hồn cũng nên. Nói tóm lại, không nên tùy tiện nói cho Cung Diệp Vũ biết những phỏng đoán này... Ít nhất là trước khi chúng ta tìm ra sự thật thì không nên nói cho hắn biết.”

Hai người còn lại đương nhiên là hiểu được tính nghiêm trọng của sự việc này. Ngay cả Vu Nữ Trần cũng gật đầu đồng ý.

Thực tế, sự kiện này đúng là quá sức kinh thế hãi tục! Nếu như chính phủ thế giới thật sự sử dụng linh hồn để làm nguyên liệu chế tạo hợp kim điện tử, vậy thì đã có thể giải thích tại sao sản lượng hợp kim điện tử trên thế giới lại thấp đến vậy. Nhưng nếu đó là sự thật, vậy thì đó chẳng phải là mưu sát sao! Không phải, còn kinh khủng hơn cả mưu sát, đó là tàn sát! Chẳng khác nào hành động ăn thịt người! Tuy linh hồn đã không còn là người sống, nhưng bọn họ vẫn còn có trí nhớ và ý thức của người sống, quả thực vẫn có thể coi là con người. Vậy mà lại sử dụng bọn họ để làm nguyên liệu... Nếu chuyện đó là thật, vậy thì toàn bộ giới linh hồn sẽ chao đảo, thậm chí là cả thế giới người sống cũng sẽ chao đảo. Lúc đó, sẽ không còn con đường nào khác cho chính phủ thế giới ngoài bị lật đổ.

Mang theo phỏng đoán nghiêm trọng như vậy, ba người cùng với hơn trăm tên linh hồn còn lại cùng bước xuống chuyên cơ. Quả nhiên là chỉ cần đi qua ranh giới vô hình xung quanh Đảo Phục Sinh thì linh hồn đã có trạng thái giống như cơ thể mình bằng vật chất, đồng thời cũng không thể nào đi xuyên qua bất kỳ vật chất hay trôi nổi bồng bềnh trong không khí nữa. Linh hồn thể dường như đã thất sự biến thành người sống, một lần nữa trở thành thực thể!

Hiển nhiên là có rất nhiều người trong đám hơn một trăm Tự Do Linh Hồn này

lần đầu tiên được tới Đảo Phục Sinh. Bọn họ vô cùng ngạc nhiên khi cảm nhận thế giới xung quanh. Theo như lời bọn họ nói thì ở nơi này có cảm giác giống như đang ở trong ảo giới vậy. Có điều, so với sự lo lắng và cảm giác nguy hiểm mà ảo giới mang lại thì nơi này hiển nhiên là an toàn hơn rất nhiều. Vậy nên đám linh hồn càng có thể yên tâm để thoải mái cảm giác tất cả những gì xung quanh. Vậy là trong thoáng chốc, cả đoàn bắt đầu trở nên lộn xộn.

Ở phía xa xa bên kia, chiếc thuyền cơ của các nhà lãnh đạo đã đáp xuống trước bọn Bùi Kiêu hơn mười phút, những người trên đó giờ này đã được lực lượng quân đội đóng trên đảo đón đi từ lâu. Sân bay có vẻ vô cùng trống trải, trừ ở phía xa xa có vài nhóm binh sĩ đang thao luyện thì không còn ai khác. Lúc này, cả hòn đảo còn đang chìm trong màn sương mù buổi sớm, khiến không gian có vẻ rất tĩnh mịch mà thâm lặng. Xem ra, chính đám linh hồn ồn ào này lại là tác nhân phá vỡ sự yên bình nơi đây. Phải đến cả nửa ngày sau, nhờ có sự chỉ huy của Dương Húc Quang mà đám linh hồn này mới trật tự lại, mà lúc này, Vương Trạch Hằng cùng với vài tên quân nhân từ đầu tiến tới chỗ mọi người.

Cầm đầu đám quân nhân là một người đàn ông mang quân hàm thiếu tướng khoảng năm mươi tuổi, bộ dạng có phần phúc hậu nhưng quân phục trên người thì thẳng tắp không một nếp nhăn, nhìn qua đúng là rất có khí chất nhà binh. Hắn đi tới trước mặt mọi người, không hề khách sáo gì mà chỉ nhìn hơn trăm Tự Do Linh Hồn rồi nói: “Đầu tiên các người hãy đi nhận nơi ở. Ngay sau đây, thượng tá Vương Trạch Hằng sẽ dẫn các người đến đó. Nơi này không giống với thế giới bên ngoài, thế nên các người không thể làm việc theo quy củ của tổ chức linh hồn. Từ tám giờ tối bắt đầu giới nghiêm, đặc biệt nghiêm cấm đi đến những khu vực quân sự và các phòng nghiên cứu quang trọng. Nếu làm trái, xử bắn tại chỗ bất luận lý do!”

Nói đến đây, vị thiếu tướng này hơi dừng một chút, tựa như đang đợi mọi người tiêu hóa hết những gì hắn mới nói, rồi hắn nói tiếp: “Nói thật, ta thà tin tưởng binh lính của ta, còn hơn là đặt niềm tin vào đám bình dân bình thường chuyển biến thành Tự Do Linh Hồn các người. Nhưng rất tiếc, cấp trên vẫn quyết định giao chức trách phòng ngự hội nghị cho các người. Trong mười bảy nước, các người là đội ngũ đến nơi đây muộn nhất. Ba giờ chiều ngày hôm nay, đội ngũ của mười sáu nước khác và các người sẽ có cuộc thảo luận về công tác bố trí phòng ngự tại phòng

hội nghị lớn. Đến lúc đó, các người cần phải tham gia đúng giờ, đừng có làm mất thể diện của quốc gia chúng ta.” Nói xong, người đàn ông này dường như đã không còn đủ kiên nhẫn để có thể đối mặt với hơn một trăm tên linh hồn trước mặt này nữa, lập tức quay người đi về phía xa, đám quân nhân đi cùng cũng theo hẵn đi mất, chỉ có Vương Trạch Hằng là đứng lại.

Hơn một trăm người có mặt dường như đều sửng sốt vì những gì vừa nghe được. Một hồi lâu về sau, trong đám bỗng có người mắng ầm lên, hiển nhiên đó đều là những người đã quen tự do tự tại, giờ không chịu nổi kiểu đối đãi như vậy. Hơn nữa, những lời mắng chửi của bọn họ càng ngày càng trở nên khó nghe, đến mức Bùi Kiêu cũng không chịu được, phải nhíu mày.

“Tất cả câm miệng hết cho lão tử!”

Bùi Kiêu vừa quát lớn, vừa phóng ra trường khí thể của hãn rồi nói tiếp: “Nếu như kẻ nào cảm thấy bất mãn, vậy thì hãy tự quyết định xem bản thân có muốn tuân thủ quy tắc ở đây hay không. Nếu có ai cảm thấy những quy tắc này xâm phạm tới tự do hoặc lợi ích của mình, vậy thì cứ việc không tuân thủ là được, nhưng có hậu quả gì thì hãy tự mình gánh lấy. Các người cũng tự mình con mẹ nó suy nghĩ một chút đi, đừng có như một bọn nhu nhược, người ta đi rồi mới tỏ ra hùng hùng hổ hổ. Đừng tưởng rằng Cung Diệp Vũ không có ở đây, thì sẽ không ai quản chế được các người. Có gan thì cứ gây chuyện đi, để xem ta có nhu nhược hơn Cung Diệp Vũ nhiều lắm không?” Bùi Kiêu nhìn hơn một trăm Tự Do Linh Hồn ở đây, nói lớn rồi cười lạnh.

Sau khi nói xong, hãn cũng chẳng thèm quan tâm đám linh hồn này sẽ phản ứng ra sao, quay sang nói với thẳng Vương Trạch Hằng: “Vậy thì hãy đưa bọn ta tới chỗ ở đi. Hi vọng không phải quân đội đóng ở đây cố tình làm khó dễ rồi phân cho bọn ta một nơi ở cực kỳ đơn sơ đấy.”

Lời bình:

Dường như vừa đặt chân lên đảo thì đã có rắc rối tìm tới với bọn Bùi Kiêu. Mọi chuyện sẽ tiếp tục diễn biến ra sao? Đón đọc *Tử Vong Khai Đoan* được thực hiện bởi nhóm Vô Hận Chi Tâm

Chú thích:

1. Bán sơn địa: loại địa hình vừa có đồi núi vừa có những vùng bằng phẳng.

TỬ VONG KHAI ĐOAN

Zhttty
www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 6+4: Phách Lỗi Lên Đài (4)

Dịch: Shun

Vương Trạch Hằng liền cười khỗ: “Làm gì có chuyện đó. Nơi ở của các người là khu tiêu chuẩn khách sạn ba sao đấy. Nơi này vẫn thường đón tiếp những nhân vật quan trọng, đương nhiên không thể xây dựng những nơi ở tạm bợ rồi... Người cũng không nên trách người vừa rồi. Vì mấy ngày hôm nay chúng ta tới trễ, rồi bên ngoài còn có lời đồn rằng Cung Diệp Vũ đang bị vây khốn tại ảo giới Thành Phố Vàng của nước Mỹ, nên gần đây thường xuyên có linh hồn của quốc gia khác lấy cớ chúng ta tới trễ để tới đây khiêu khích. Vì phải giữ quan hệ quốc tế mà người đóng ở đây chẳng thể làm gì, chỉ có thể nhịn đám kia. Còn vị kia là người đã đóng giữ ở đây hơn mười năm, là một quân nhân làm việc rất nghiêm túc.”

Bùi Kiêu khẽ cười: “Ừ, ta cũng tin hẳn là một quân nhân mẫu mực. Nhưng người vừa nói có linh hồn của quốc gia khác tới đây khiêu khích à? Chuyện này là thế nào?”

Vẻ cười khỗ của Vương Trạch Hằng càng thêm sâu, hẳn vừa thở dài vừa nói: “Còn lý do nào khác ngoài việc hai cường giả Chân Ma cấp còn lại đều đã đến. Bọn họ đều là người da trắng, so ra thì người da vàng chúng ta chỉ có một mình Cung Diệp Vũ là cường giả Chân Ma cấp. Tuy Cung Diệp Vũ được xưng là người mạnh nhất thế giới, nhưng hai người còn lại dường như vẫn ngăm không chịu phục. Hơn nữa, về số lượng thì hai vẫn lớn hơn một, nên người da trắng vẫn luôn cho là bọn họ mạnh hơn chúng ta rất nhiều, mà lần này Cung Diệp Vũ lại không rõ tung tích, thế nên khó tránh khỏi... Đúng rồi, ta còn chưa công bố việc của người đâu.”

Vẻ tươi cười của Bùi Kiêu biến mất. Hắn cau mày một lúc, sau đó bỗng lại cười

rồi nói: “Không sao, chưa thông báo thì đừng thông báo nữa. Đến chiều nay thì bọn họ cũng sẽ biết cả thôi... Đi nào! Trước hết hãy đưa bọn ta đến nơi tá túc đã. Chẳng phải buổi chiều sẽ tổ chức thảo luận tại phòng hội nghị sao? Chúng ta đến quá đúng lúc đấy nhỉ.”

Thật ra, từ khi Bùi Kiêu tiến vào giới linh hồn đến nay, hắn đã thấy được một vài khía cạnh của nó. Ví dụ như những vấn đề liên quan tới chủng tộc... Thật ra, đừng thấy những quốc gia phương tây và người da trắng luôn miệng nói những điều hoa mỹ, cái gì tự do, cái gì dân chủ, cái gì không kì thị chủng tộc gì gì đó, nguyên nhân chính là vì bọn họ vẫn đang đứng ở vị trí đỉnh cao của thế giới. Dù là quân sự, khoa học kỹ thuật hay văn hóa thì cũng đều được người da trắng dẫn dắt thế giới. Tuy chẳng vui vẻ gì, nhưng đây đúng là sự thật của thế giới.

Mà tại giới linh hồn, số lượng linh hồn của người da trắng cũng là nhiều nhất! Dù là Tự Do Linh Hồn bình thường hay Tránh thoát Giả, Cao Đẳng Tránh Thoát Giả, hay thậm chí là linh hồn đặc thù thì người da trắng cũng đều nhiều nhất. Nhưng lại có một điều chắc chắn khiến bọn họ vô cùng tức giận, đó là danh hiệu người mạnh nhất thế giới lại nằm trong tay một người da vàng! Đó chẳng phải là người kia tự phong, mà thật sự là hắn đã đánh để lấy được danh hiệu người mạnh nhất thế giới. Đó chẳng khác nào một cái tát thật mạnh vào thể diện của người da trắng! Chính vì vậy mà bọn họ mới thường có thái độ thù địch với Tổ Chức Linh Hồn Trung Quốc, thậm chí là với người da vàng. Điều này Bùi Kiêu đã nhận ra được từ chuyến đi nước Pháp vừa rồi. Nếu nói là bọn họ căm hận Cung Diệp Vũ, chẳng bằng nói rằng người da trắng oán hận vì ưu thế của mình bị lấy mất. Nỗi oán hận này cơ bản là không thể giải quyết được hoàn toàn, dù là hoàn toàn đánh phục bọn họ cũng không thể giải quyết được. Trừ khi Cung Diệp Vũ mất bị vị trí người mạnh nhất thế giới, hoặc là lại xuất hiện thêm một cường giả mạnh hơn bọn họ, để bọn họ hiểu được rằng: ‘không có chủng tộc nào là ưu tú nhất’. Vậy mới có thể giải quyết được mọi chuyện. Khi Bùi Kiêu đang nghe nói có Tự Do Linh Hồn của quốc gia khác tới nơi này khiêu khích thì hắn đã âm thầm đưa ra quyết định của mình.

Sau đó, Vương Trạch Hằng dẫn đám hơn một trăm linh hồn này đi tới nơi ở. Quả nhiên, nơi này đúng là được xây dựng theo kiểu một khách sạn, cả nội thất và vật dụng đều rất đầy đủ, đúng là so với khách sạn ba sao bình thường còn tốt hơn

một chút, tất cả đều hài lòng với việc ở lại nơi này. Sau đó là công việc phân chia phòng của bọn Dương Húc Quang. Bùi Kiêu chẳng quan tâm tới việc này, hẩn bỏ đi tìm Trương Hằng và Dương Đình Thiên.

Vài ngày trước, Trương Hằng và Dương Đình Thiên đã gặp mặt nhau. Dương Đình Thiên cũng biết Trương Hằng là một tên linh hồn đặc thù như mình, và có thể sẽ là một thành viên của đoàn đội trong tương lai, thế nên hẩn cũng không làm bộ lạnh lùng gì với Trương Hằng. Mà Trương Hằng lại vốn là một người có tính tình rất cởi mở, vậy là chẳng mấy chốc hai người đã khá thân quen. Tuy Trương Hằng còn chưa phát hiện ra được năng lực đặc thù của mình như Dương Đình Thiên, có điều tính cách của hẩn lại rất không câu nệ, vậy nên chưa biết thì chưa biết cũng không sao. Những ngày qua, hẩn vẫn luôn nghiên cứu một thanh Thiên Sinh Vũ Khí... một thanh trường cung có tên là Lưu Phong.

Lúc Bùi Kiêu đưa Trương Hằng về đến Bắc Kinh, hẩn liền lôi tất cả Thiên Sinh vũ Khí trên người mình ra cho Trương Hằng chọn lựa. Không ngờ Trương Hằng lại chọn cây trường cung này. Theo lời giải thích của Trương Hằng, nhờ có việc ở trong núi nhiều năm, nên tốt xấu gì thì hẩn cũng đã học được bộ kỹ thuật cung tên của dân xóm núi. Tuy ngày nay thì người dân xóm núi cũng đã đều dùng súng hỏa mai để đi săn, những cũng còn có những tay thợ săn già lão luyện tự chế cung bằng trúc để đi săn. Những lúc rảnh rỗi, Trương Hằng thường hay đi theo những lão thợ săn già này luyện cung. Tuy không dám nói bắn bách phát bách trúng nhưng ít nhất thì hẩn cũng dùng cung thành thạo hơn hẩn các loại vũ khí lạnh khác.

Lúc này, hai người đang theo Bùi Kiêu đi vào phòng của hẩn. Sau khi đã yên vị rồi, Bùi Kiêu mới nói với hai người: “Trong hội nghị chiều nay, nếu đám người da trắng có ý định làm khó dễ chúng ta, thì ta định sẽ đại náo một trận. Bằng không thì người da trắng sẽ xem thường lực lượng của chúng ta, sau này bọn họ sẽ lại càng thêm ngạo mạn, cho rằng ngoài Cung Diệp Vũ ra thì tất cả chúng ta đều là hạng tôm tép hết. Nếu có đánh nhau thật, Dương Đình Thiên, ta hi vọng người có thể chú ý bảo vệ Trương Hằng một chút.”

Tuy có hơi ngẩn ra vì bất ngờ, nhưng Dương Đình Thiên vẫn bình tĩnh gật đầu, hứa sẽ để tâm tới chuyện này. Trương Hằng ở bên cạnh nghe vậy vội vàng nói:

“Thật à? Người chuẩn bị chiều nay đánh nhau à? Lại nói đến đây, ta còn từng thấy linh hồn hay quỷ quái chiến đấu bao giờ. Tình hình sẽ như thế nào nhỉ? Có phải là Thiên Sinh Vũ Khí bay đầy trời như pháp bảo (1) không? Hay là kiểu như bùa chú, ma pháp bắn khắp nơi?”

Bùi Kiêu lập tức cảm thấy có chút dở khóc dở cười: “Chính người cũng có Thiên Sinh Vũ Khí đó thôi! Người cảm thấy chiến đấu của linh hồn thể sẽ là dạng gì? Hay là người thử dùng cây cung này để ném người xem có thành pháp bảo bay đầy trời được hay không!”

Trương Hằng lập tức phản bác ngay: “Nhưng đó là vì ta là người mới! Người có hiểu không? Cho dù ta có pháp bảo hay là pháp thuật thật đi nữa thì cũng chẳng đánh thắng nổi những tay lão luyện lâu năm. Nhưng người thì phải khác chứ! Người là cường giả Chân Ma cấp cơ mà, làm sao có thể so sánh với ta được? Phương thức công kích của người chắc chắn là không giống bọn ta đúng không?”

Bùi Kiêu bất lực vỗ vai Trương Hằng rồi nói: “Liệu có gì khác được chứ? Sau này người đi tới bước của ta lúc này thì tự nhiên sẽ hiểu... Dương Đình Thiên, vậy là ta xin giao sự an nguy của Trương Hằng cho người đấy. Đến lúc đó chắc chắn ta sẽ phá thật lớn! Không thể không cho đám da trắng này một cái bạt tai thật mạnh rồi!”

Trên thực tế, cùng lúc đó, tại vài chỗ khác trên đảo, cũng đang có nhiều đoàn đội của các quốc gia khác nhau lên kế hoạch hạ uy phong của Tổ Chức Linh Hồn Trung Quốc. Bọn họ muốn thừa dịp phe mình có tới hai cường giả Chân Ma cấp, còn Kẻ Đứng Đầu Thế Giới của đối phương thì lại không có mặt, đúng là một cơ hội rất tốt để cho Tổ Chức Linh Hồn Trung Quốc một cái bạt tai thật nhớ đời!

Và như vậy, dưới sự mong đợi của rất nhiều người, vào lúc ba giờ chiều, hơn một trăm người bọn Bùi Kiêu cùng đi đến đỉnh một ngọn núi nằm ở trung tâm của hòn đảo. Tại đó chỉ có duy nhất một tòa kiến trúc rất bề thế, tuy chỉ có khoảng hơn mười tầng lầu, nhưng bề rộng thì lại tới cỡ nửa sân bóng lớn, nhìn qua dường như không giống một tòa nhà, mà lại có phần giống như một quả núi nhỏ. Bên cạnh tòa nhà là rất nhiều các công sự phòng ngự, bên trong đầy những súng máy, tháp canh,

rồi cả giàn pháo đất đối đất, đất đối không đủ loại, làm người ta có cảm giác như nơi này là một sở huy ở tiền tuyến vậy.

Dưới sự dẫn đường của nhân viên công tác trong tòa nhà, bọn Bùi Kiêu được đưa vào bên trong. Tại lầu hai của tòa nhà này có phòng hội nghị dành riêng để tổ chức cuộc thảo luận về bố trí phòng ngự của tổ chức linh hồn mười bảy nước. Lúc hơn trăm người bọn Bùi Kiêu vào đến phòng họp thì mới phát hiện bên trong ngồi đầy ắp người. Lập tức, gần hai, ba nghìn linh hồn có mặt trong hội trường đồng loạt quay lại nhìn chăm chăm cả đám, chỉ vậy đã là một áp lực rất lớn! Tổ chức linh hồn của mọi quốc gia đều đã đến đủ! Tất cả dường như đều muốn hạ uy phong của Tổ Chức Linh Hồn Trung Quốc ngay từ lúc bọn họ vào cửa.

Bùi Kiêu cười khẩy một tiếng, một luồng sáng màu vàng kim bắn ra từ trong mắt của hắn. Lập tức, một cây rìu màu vàng kim khổng lồ dài tới 10m xuất hiện trên mặt đất, rồi chưa tới hai, ba giây sau, cây rìu khổng lồ đã biến thành một quái vật đầu bò thân người cao hơn 10m, một cỗ khí thể phần nộ điên cuồng quét ra bốn phía.

Trường khí thể bao dung của Bùi Kiêu cũng không chịu để bị tụt lại phía sau, cũng lập tức theo sau trường khí thể phần nộ tràn ra xung quanh. Mặc dù không có tác dụng làm suy yếu đối phương, nhưng nếu chỉ tính riêng về áp lực thì trường khí thể bao dung còn mạnh hơn cả trường khí thể phần nộ. Một đợt quét qua như vậy, đã rất nhiều Tự Do Linh Hồn ở gần đó không thể ngồi thẳng được nữa, thậm chí rất nhiều người còn run rẩy toàn thân.

“Ai?!”

“Khi đội ngũ của chúng ta còn chưa tới nơi, ai đã chạy tới khiêu khích tại nơi quân đội của chúng ta đóng giữ!”

“Bước ra đây cho lão tử! Để lão tử xé xác nó ra!”

Lời bình:

Một trận chiến “chào sân” dường như là điều không thể tránh khỏi! Liệu Bùi

Kiều có phải một mình chống lại cả hai cường giả Chân Ma cấp da trắng? Đón đọc *Tử Vong Khai Đoan* được thực hiện bởi nhóm Vô Hận Chi Tâm

Chú thích:

1. Pháp bảo: bảo vật của người tu tiên

TỬ VONG KHAI ĐOAN

Zhttty
www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 6+5: Phách Lối Lên Đài (5)

Hành động của Bùi Kiêu quả là ngạo mạn tới cực điểm! Mấy nghìn Tự Do Linh Hồn ở đây đều là lực lượng tinh nhuệ nhất của cả mười bảy tổ chức linh hồn trên thế giới. Có thể nói rằng, dù có hai, ba con quỷ quái Chân Ma cấp bồng nhiên xuất hiện ở hội trường này, thì chỉ cần tất cả cùng kéo lên cũng đủ nhấn chìm bọn chúng, vậy mà điều Bùi Kiêu đang làm lại giống y như vậy! Hơn nữa, cách làm của hắn còn rất ngạo mạn, chẳng những quét trường khí thể của mình ra bốn phía mà còn phát ngôn gây hấn, ngang nhiên đòi giết người!

Hội trường này lớn vô cùng, hơn nữa còn xây dựng theo kiến trúc dạng hình thang. Có nghĩa là người có thực lực càng cao thì chỗ ngồi ở vị trí càng cao, chỗ cao nhất cách mặt sàn khoảng 3.5m, gần như bao quát tất cả từ trên cao và đối diện với cửa ra vào bên dưới. Ở vị trí cao nhất đó đang có hai người ngồi, bọn họ vừa thấy quái vật đầu bò xuất hiện thì đầu tiên là khẽ cau mày, rồi đến khi Bùi Kiêu cũng phóng ra trường khí thể của mình thì trên người họ cũng đồng loạt phát ra trường khí thể. Lấy bọn họ làm trung tâm, hai trường khí thể hợp lại rồi cùng vọt về trường khí thể của Bùi Kiêu.

“Đến hay lắm!”

Diễn biến này mới thực sự là cái Bùi Kiêu đang đợi. Hắn chẳng phải là thằng ngốc, đương nhiên sẽ không làm chuyện ngớ ngẩn như lấy sức một mình để khiêu chiến cả mấy nghìn Tự Do Linh Hồn trước mặt. Đó là thứ nhất, thứ hai là hắn cũng chẳng có lý do gì để mà khiêu chiến bọn họ. Cái hắn muốn chẳng qua chỉ là lập uy một chút, không cần phải khiến cho quan hệ đôi bên vì vậy mà trở nên quá căng thẳng. Vậy nên cái mà hắn đợi thật ra chính là sự phản công của hai gã cường giả Chân Ma cấp kia!

Trường khí thể bao dung là thứ đến từ tự nhiên trời đất, là kết quả của việc cảm nhận và ngắm nhìn biển cả, có thể nói là nó trời sinh đã mạnh hơn bất kỳ một trường khí thể nào khác! Trừ khi một cường giả Chân Ma hoàn toàn nhìn thấu được tâm tính của mình, ngưng luyện toàn bộ trường khí thể vào trong cơ thể, khiến cho ‘nhân’ tiến cấp thành ‘đạo’ từ đó thành tựu cường giả Ma Vương cấp, vậy thì trường khí thể của họ mới có thể đạt tới cùng cấp độ với trường khí thể bao dung, còn không thì trường khí thể bao dung trời sinh đã mạnh hơn tất cả một bậc!

Tình hình lúc này cũng đang thể hiện điều đó! Tuy trường khí thể bao dung không hề có chức năng làm suy yếu hay tăng cường gì, nhưng chỉ vừa tiếp xúc thoáng qua thì hai trường khí còn lại đã như thế bị sóng lớn tràn qua. Cả hai trường khí thể đồng loạt bị nhấn chìm, rồi giống như sông đổ vào biển, mỗi lần bị trường khí thể bao dung phủ lên, chúng lại hoàn toàn tiêu tan mà không để lại một chút dấu vết nào.

Người bên ngoài nhìn vào thì có lẽ còn không cảm thấy có gì quá ghê gớm, nhưng sắc mặt hai cường giả Chân Ma cấp thì lại lập tức hiện ra vẻ vô cùng kinh sợ. Cả hai đều là đàn ông da trắng, một người khoảng hai mươi mấy tuổi, tóc màu nâu đen, mũi ưng lông mày xé, hình mẫu đàn ông lạnh lùng điển hình, người còn lại khoảng ba mươi mấy tuổi, tóc cũng màu nâu, khuôn mặt phúc hậu có vẻ rất hiền hòa. Lúc trường khí thể bao dung ‘nuốt mất’ trường khí thể của bọn họ, cả hai đều đồng loạt đứng bật dậy khỏi chỗ ngồi của mình, người trung niên dáng vẻ hiền lành còn chưa có hành động gì đặc biệt, nhưng tên thanh niên thì tức giận hừ một tiếng, một luồng sáng màu nâu bắn ra từ trong mắt. Một giây sau, hắn đã tung người nhảy cao gần bảy, tám mét, nhào thẳng về phía Bùi Kiêu.

“Ai chà chà! Lão tử đang dạy dỗ mấy kẻ phá phách, một cường giả Chân Ma cấp như ngươi lại chạy đến gây sự à? Chẳng lẽ tưởng rằng Cung Diệp Vũ không có ở đây thì Tổ Chức Linh Hồn Trung Quốc sẽ chỉ còn lại toàn tôm tép hay sao? Người da trắng các ngươi tưởng muốn làm gì thì làm à?” Bùi Kiêu hét lớn một tiếng, trong mắt cũng đồng loạt lóe lên mất luồng sáng, Anh Dũng Súng và cả đám Thiên Sinh Vũ Khí lấy được từ nhóm Kẻ Sa Đọa – lúc trước đã đưa cho bọn Lý Lâm sáu thanh, bốn thanh còn lại Bùi Kiêu cũng đã luyện hóa – năm món vũ khí cùng bay lơ lửng sau lưng hắn.

Người thanh niên Chân Ma cấp kia sử dụng một cây búa tạ khổng lồ, dài khoảng trên dưới hai mét. Hẳn cứ thế mà vung vẩy cây búa – thứ mà nếu làm bằng vật chất trong thực tế thì ít nhất cũng phải nặng tới cả tạ, hung hãn đập về phía Bùi Kiều.

Bùi Kiều tiện tay nắm lấy Anh Dũng Súng trong số năm món Thiên Sinh Vũ Khí đang bay lơ lửng sau lưng, rồi vung lên đón đỡ cây búa khổng lồ đang nện xuống từ trên đỉnh đầu. “Choang!” Một tiếng kim loại va chạm ngân vang, Bùi Kiều đứng nguyên tại chỗ không nhúc nhích. Ngược lại, thanh niên tóc nâu đen có thể từ trên cao đánh xuống, vậy mà lại không địch nổi lực đạo của Bùi Kiều, bị đánh văng ra xa hơn mười mét. Lúc rơi xuống, sàn nhà nơi hắn tiếp đất thậm chí còn bị giẫm cho giật nứt ra.

Nơi này là Đảo Phục Sinh, ở đây, linh hồn và quỷ quái dường như cũng tồn tại ở dạng vật chất, cũng bị trọng lực trói buộc, cũng phải tuân theo các quy tắc vật lý, ví dụ như quán tính, ví dụ như phản lực... Lý do mà bọn họ vẫn có thể nhảy cao hơn mười mét, là vì linh hồn có thể thiêu đốt Năng Lượng Tiêu Chuẩn, nhờ đó mà có được sức lực khổng lồ và làm được những động tác mà người bình thường khó có thể tưởng tượng nổi.

Trường khí thể của gã thanh niên này là tự do. Mặc dù, áp lực của nó với bên ngoài không ra sao, khả năng làm suy yếu kẻ địch cũng không ra gì, nhưng nó lại có thể nâng cao rất nhiều tố chất cơ bản của thân thể. Chưa đạt tới Chân Ma cấp đỉnh cao mà lại có thể nâng cao chỉ số cơ bản, vậy nên đó cũng có thể coi là một trường khí thể không tệ. Thế nhưng, rất tiếc là trường khí thể tự do này lại gặp phải trường khí thể bao dung, chỉ vừa mới bị trường khí thể bao dung tràn qua thì lập tức tan biến không còn dấu vết. Vậy nên so với gã trung niên Chân Ma cấp kia thì tên thanh niên này còn vừa sợ vừa giật hơn nhiều, thế nên mới lập tức chạy lên tấn công ngay lập tức.

Nhưng Bùi Kiều lẽ nào lại sợ hắn? Tuy trường khí thể bao dung không có tác dụng làm suy yếu hay tăng cường gì, nhưng hắn lại đã có thể ngưng tụ nó lại thành dạng hình cầu, có được thực lực như Chân Ma cấp đỉnh cao, có thể chuyển hóa trường khí thể thành sức tấn công, lực phòng ngự, sức lực hoặc tốc độ v.v... của

bản thân, có thể nhìn thấy được bằng mắt thường như trường khí thể của Chân Ma cấp đỉnh cao. Vậy nên, trong lần độ sức sơ bộ này, tuy hắc đứng trên mặt đất, còn tên thanh niên kia từ trên cao đánh xuống, nhưng hắc thì đứng nguyên không nhúc nhích mảy may, còn tên kia thì bị đánh văng ra xa. Nhìn qua là biết, cao thấp đã rõ!

Tên thanh niên kia đứng vững lại rồi cũng không tiếp tục tấn công. Ngược lại, sắc mặt hắc lại biến thành lúc xanh lúc trắng, giống như người ta về mặt khi hát tuồng vậy. Biểu cảm của gã Chân Ma cấp trung niên phía sau cũng không khác gì hắc. Hai người này cũng chẳng phải hạng xoàng xĩnh gì. Nếu đã tiến giai được đến Chân Ma cấp, vậy thì có thể tưởng tượng được chấp niệm kiên cường đến độ nào, tự thân còn phải trải đủ chuyện đời, bản tính đã vô cùng rõ ràng, không thể thiếu được bất kỳ một yếu tố nào. Cả hai người đều là những kẻ thân trải trăm trận, từng đạo bước bên tử vong. Vậy nên, một lần va chạm đơn giản vừa rồi đã nói lên rất nhiều vấn đề, mà quan trọng nhất trong đó là... Bùi Kiêu vừa mới chuyển hóa trường khí thể thành sức mạnh thân thể, điều mà chỉ Chân Ma cấp đỉnh cao mới làm được!

Bùi Kiêu đỡ xong một đòn, liền cười khẩy một tiếng. Hắc cũng mặc kệ tên thanh niên kia có tấn công tiếp hay không, phất một tay lên, bốn thanh Thiên Sinh Vũ Khí sau lưng lập tức bắn về phía tên thanh niên kia. Một loạt những tiếng keng keng vang lên, tên thanh niên kia cố hết sức mới có thể dùng cây búa tạ trong tay đỡ lấy bốn món Thiên Sinh Vũ Khí kia. Đúng lúc đó, Bùi Kiêu đã bất ngờ xuất hiện ngay trước mặt tên thanh niên này, Anh Dũng Súng trong tay hắc nhè đầu tên kia chém xuống. Tên thanh niên kia tuy vội dùng búa đỡ được lưỡi đao, nhưng vẫn bị đè cho quỵ khụy xuống đất, thậm chí nửa người dưới còn bị đè cho lún xuống sàn nhà.

Lúc này, cường giả Chân Ma cấp trung niên kia dường như mới sức tỉnh, tung người nhảy khỏi chỗ ngồi trên bục cao, xông về nơi hai người chiến đấu phía ngoài. Đồng thời, trong đôi mắt hắc lóe lên ánh sáng màu xanh lam, trên hai tay liền xuất hiện một đôi găng tay da màu xanh lam, chỉ mới gần tiếp cận Bùi Kiêu mà năm đấm tay trái đã rung lên liên hồi. Một trận tiếng xé gió rít lên bên tai, một giây sau, Bùi Kiêu đã phải lùi lại hơn mười mét.

Nhân cơ hội này, thanh niên tóc nâu hét lớn một tiếng rồi bật nhảy dựng lên. Cây búa của hắn bùng lên ánh sáng chói mắt, đồng thời trường khí thể tự do của hắn cũng bùng lên mãnh liệt từ trong cơ thể hắn, liên tục đánh thẳng vào trường khí thể bao dung đang bao bọc khắp bốn xung quanh, mạnh mẽ mở ra một không gian bên trong trường khí thể bao dung. Sau đó, trong mắt hắn lại lóe lên một tia sáng tối đen, trong tay lại xuất hiện thêm một lá chắn thật lớn.

Gã Chân Ma cấp trung niên vội kéo tên thanh niên này lại, rồi lạnh lùng nói với Bùi Kiều: “Người không thấy mình quá ngạo mạn, bá đạo sao? Vừa vào phòng đã đòi đánh đòi giết! Dù là Cung Diệp Vũ cũng chưa từng ngạo mạn như vậy. Hừ hừ, người mới tiến cấp Chân Ma được bao lâu? Mười ngày? Hay hai mươi ngày? Chẳng lẽ người tưởng rằng có thể một mình khiêu chiến tất cả chúng ta sao?”

Nhưng Bùi Kiều lại ngửa đầu cười ha hả: “Vừa bước vào ta đã nói rồi: kẻ ta muốn tìm là kẻ dám chạy tới nơi quân đội của chúng ta đóng quân khi đội ngũ của chúng ta còn chưa tới nơi kia mà! Vậy thì liên quan cái rắm gì tới các người? Chẳng lẽ hai vị tiền bối Chân Ma cấp các người chính là những kẻ không để ý thân phận và địa vị của mình để chạy tới khiêu khích sao? Vừa rồi ai động thủ trước? Mẹ kiếp, lúc lão tử bị công kích thì các người vui sướng chế giễu, khi lão tử đánh thẳng thì người nhảy ra nói này nói nọ à? Trên đời này lại có miếng ngon đến vậy à? Đừng tưởng lão tử không biết mưu đồ của các người là gì! Không phải là muốn thừa dịp Cung Diệp Vũ không có ở đây để ra sức hạ nhục, chèn ép uy thế của người da vàng à? Ta nhớ vào! Hôm nay không dạy cho các người một bài học thì hai tên Chân Ma cấp các người còn tưởng mình là thứ gì ghê gớm lắm! Ngụy Ngư Đầu! Đánh cho lão tử!”

Quái vật đầu bò cao hơn 10m nghe vậy thì ngửa đầu lên trời rống to một tiếng, âm thanh của nó nặng nề như sấm, thậm chí vì quá mức vang dội mà khiến cho những cửa sổ phía xa cũng bị sóng âm làm giật nảy. Sau tiếng rống đó, Ngụy Ngư Đầu sải bước phóng đi, mỗi một bước đều làm sàn xi-măng lổm xuống, để lại trên sàn những dấu móng bò rõ nét. Người ở xung quanh dường như cảm thấy cả mặt đất... không phải, hẳn là cảm thấy cả tòa nhà khổng lồ này đang run lên! Khoảng cách cỡ 20m, Ngụy Ngư Đầu chỉ sải hai, ba bước là vượt qua, lập tức nâng quả đấm khổng lồ đập tới gã thanh niên Chân Ma cấp kia.

Bùi Kiều gọi ra Ngụy Ngưu Đầu ngay từ lúc mới bước vào cửa, thế nhưng nó lại không khiến người ta chú ý, đó là bởi vì trường khí thể bao dung của hắn quá sức thần kỳ, mà trường khí thể phẫn nộ của Ngụy Ngưu Đầu cũng bị bao ở bên trong đó. Hơn nữa, về sau Bùi Kiều và tên thanh niên Chân Ma cấp kia lại đánh luôn, vì vậy mà làm cho tất cả mọi người đều tập trung sự chú ý vào hai người bọn họ. Mãi đến lúc này, Bùi Kiều vừa ra lệnh thì quái vật cao hơn 10m lập tức lao nhanh ra rồi tống ra một đám. Người xung quanh lúc này mới cảm nhận được sự khủng bố của quái vật này, một đám kia nện xuống, dường như cả Thái Sơn cũng sẽ nổ nát! Cổ lực đạo kia thật quá mức khủng bố, nhất là tại nơi quỷ quái và linh hồn bị buộc phải thực thể hóa như Đảo Phục Sinh này, một đám tung ra, ngay cả đám Tự Do Linh Hồn ngồi ở phía xa xa cũng cảm thấy áp lực lớn đến mức như không thở nổi!

Đám Tự Do Linh Hồn ở xa như vậy mà còn cảm thấy không thở nổi thì càng không cần phải nói đến tên thanh niên đang phải nghênh tiếp chính diện quả đám này, sắc mặt của hắn đã trở nên nghiêm túc mà lại có phần lúng túng. Thế nhưng, rõ ràng hắn cũng không tránh né, mà giơ lá chắn lớn trong tay lên rồi dồn sức cầm thật chặt một đầu của nó xuống mặt đất. Lập tức, một tiếng kim loại va chạm vang rền, cả tên thanh niên lẫn lá chắn của hắn cùng bị đánh trượt thẳng tắp ra xa mấy chục mét, rồi đâm mạnh vào một cây cột trụ. Một tiếng “rầm” lớn vang lên, cây cột trụ đường kính 4m đã bị đâm gãy nát, còn tên thanh niên kia vẫn tiếp tục bị trượt thêm khoảng 20m nữa rồi mới có thể ngừng lại được. Tuy vậy, sắc mặt hắn cũng đã tái nhợt không còn chút máu.

Chính khoảnh khắc khi tên thanh niên bị đánh lui, trường khí thể bao dung của Bùi Kiều đang từ trạng thái khuếch tán bỗng co lại cực nhanh tới trong phạm vi mấy mét, tạo thành hình dạng một khối cầu với độ tròn nhẫn rất cao. Khi trường khí thể bao dung được ngưng tụ lại thành trạng thái mà mắt thường có thể thấy được giống như trường khí thể của Chân Ma cấp đỉnh cao như thế này, nó có thể chuyển hóa thành sức tấn công, lực phòng ngự, sức mạnh, thậm chí là... tốc độ!

Toàn thân Bùi Kiều như thể biến thành một dòng điện màu bạc. Khi gã Chân Ma cấp trung niên còn chưa kịp tỉnh táo lại thì Bùi Kiều đã lướt qua khoảng cách gần trăm mét, bất ngờ vọt tới ngay trước mặt tên thanh niên tóc nâu. “Keng” một

tiếng vang vọng khi Anh Dũng Súng chém vào lá chắn lớn. Góc chém này vô cùng tinh tế, chém ngược từ dưới lên, khiến tên thanh niên chưa kịp phản ứng thì lá chắn đã bị Bùi Kiêu hất văng khỏi tay, bay thẳng lên trần gian phòng. Một giây sau, Bùi Kiêu đã không nói không rằng, giẫm một chân trên lồng ngực tên thanh niên, còn mũi dao của Anh Dũng Súng thì chĩa thẳng vào giữa hai hàng lông mày của tên đó.

Gã Chân Ma cấp trung niên ở phía xa xa, khi hắn thấy trường khí thể của Bùi Kiêu nhanh chóng co lại thì mới như vực tỉnh, đang định phóng tới chỗ tên thanh niên tóc nâu. Thế nhưng Bùi Kiêu lại đã vọt tới chỗ tên thanh niên tóc nâu trước một bước! Bùi Kiêu sử dụng trường khí thể để gia tăng tốc độ khiến cho hắn đứng là chỉ biết vừa hít khói vừa than thở, cơ bản là chẳng thể đuổi kịp. Sau đó lại thấy Bùi Kiêu khống chế được đối phương chỉ sau một chiêu, hoàn toàn đè bẹp tên thanh niên tóc nâu xuống đất. Đến đây thì gã trung niên cũng chỉ còn biết thở dài, từ từ dừng lại rồi đứng nguyên tại chỗ.

Mắt Bùi Kiêu nhìn xuống tên thanh niên đang nằm bẹp trên mặt sàn, thấy trên mặt tên đó toàn biểu cảm nhục nhã, hắn cười lạnh rồi nói: “Còn muốn ra oai phủ đầu với ta không? Còn muốn thừa dịp Cung Diệp Vũ không có ở đây để làm khó dễ chúng ta không? Cái hôm nay ta muốn làm chính là cho các người một cái tát thật nhớ đời, để cho các người hiểu được rằng, thời đại của người da trắng đã qua rồi! Từ lúc Cung Diệp Vũ bắt đầu bắt đầu xuất hiện thì đã qua rồi! Việc ta làm lúc này chỉ là bước lên đạp cho các người thêm một cái nữa mà thôi! Ta hỏi người: có phục hay không?”

Biểu cảm của tên thanh niên tóc nâu vốn đã đầy vẻ nhục nhã, sau khi nghe vậy thì càng giống như hóa điên, hắn rống to: “Không phục! Lão tử không phục! Có giỏi thì buông chân ra, chúng ta tìm nơi trống trải đánh một trận ra trò thử xem, cả Giải Phóng cũng còn chưa dùng! Lão tử không phục!”

“Không phục?” Bùi Kiêu ha hả cười to một trận, ngẩng đầu lên nhìn về phía mấy nghìn Tự Do Linh Hồn xung quanh, cả mấy nghìn người vậy mà không một ai dám nhìn thẳng, khi bị ánh mắt hắn đảo qua thì vội liếc đi chỗ khác. Một lát sau, Bùi Kiêu mới cúi đầu, tiếp tục nhìn tên thanh niên tóc nâu nói: “Không phục thì cứ con mẹ nó bò lê dưới đất như vậy cho lão tử! Nói thật cho người biết...”

Nói đến đây, Bùi Kiêu hạ thấp thanh âm, dùng âm lượng mà chỉ hắc và tên thanh niên tóc nâu mới có thể nghe được để nói: "Hôm nay ta đến đây chính là để lập uy! Vì ân oán của các người với Cung Diệp Vũ, còn cả cái tư tưởng luôn cho người da trắng là tài trí hơn người, thế nên các người sẵn sàng chèn ép tất cả những chủng tộc có thể uy hiếp tới địa vị của các người, chính vì vậy mà tất cả những điều này đã được các người trút lên đầu bọn ta! Sắp tới sẽ là một trận đại chiến với tập đoàn Kẻ Sa Đọa, chẳng ai có thể chấp nhận được việc có những đồng minh thù địch với mình như thế này. Vậy nên trước hết, ta sẽ đánh cho các người phải phục thì thôi, giống như cách Cung Diệp Vũ đã làm năm xưa! Hôm nay người dám bất chấp tình hình mà gây chuyện, kết quả là giờ đã rơi vào tay ta, có gan thì người cứ nói là không phục đi, ta sẽ đánh cho đến khi nào người chịu phục thì thôi!"

Sắc mặt tên thanh niên tóc nâu lập tức đỏ bừng. Hắc hung ác quát lên: “Mẹ kiếp! Đồ khi da vàng nhà mày! Nếu hôm nay mà mày để lão tử chạy thoát được, sau này tao không giết chết cả nhà mày thì không xong! Có gan thì mày giết tao...”

Lời còn chưa dứt, mũi dao trong tay Bùi Kiêu đã cắm thẳng xuống. Đồng thời, nơi huyệt sủng cũng lóe lên ánh chớp lập lòe...

TỬ VONG KHAI ĐOAN

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 7+1: Hoàn Toàn Áp Đảo (1)

Anh dũng sủng kết hợp với trường khí thể bao dung đậm một nhát, đầu của thanh niên kia lập tức vỡ nát. Không chỉ vậy, trong họng Anh Dũng Sủng còn có ánh chớp lập lòe, đó là dấu hiệu năng lượng đang được tập trung vào họng sủng, chỉ cần Bùi Kiêu xuống tay, cho dù người thanh niên này là cường giả Chân Ma cấp, chấp niệm cứng cỏi đến mức nào đi nữa thì chắc chắn cũng sẽ tiêu tán. Dưới công kích như vậy, cho dù là Chân Ma cấp đỉnh cao như Ác Ma màu đỏ tại Nam bắc chiến trường, hoặc là Ngưu Đầu nửa bước Ma Vương cấp trong Phong Đô cũng không chống đỡ nổi, huống gì là thanh niên Chân Ma cấp bình thường trước mặt?

Vụt vụt vụt!

Bỗng có mấy tiếng xé rách không khí liên tiếp vang lên, ngay sau đó là vô số quyền ảnh màu xanh lam ập tới. Vẻ hiền lành tươi cười như Phật di Lặc của ông chú trung niên lúc trước đã biến mất, biểu cảm trên mặt hắn đã chuyển thành dữ tợn và hung ác, giống như vẻ mặt của một đao phủ đã từng xử tử không biết bao nhiêu tử tù vậy. Bàn tay đeo găng da của hắn lúc này đã biến thành những quyền ảnh màu xanh lam, mỗi một quyền đánh ra đều tạo ra tiếng xé gió dữ dội, sau giây lát đã như có hàng trăm ngàn quyền ảnh lao đến. Uy thế mãnh liệt như vậy khiến ngay cả Bùi Kiêu cũng cảm thấy không thể ngăn cản, chỉ có thể lập tức vận dụng sức mạnh lôi điện dưới chân, lao nhanh về phía trước hơn mười mét, lúc này mới tránh được đòn tấn công bất ngờ. Khi hắn quay đầu nhìn lại thì đã thấy người đàn ông trung niên Chân Ma cấp đứng bên cạnh tên thanh niên kia.

"Bùi Kiêu, Cao Đăng Tránh Thoát Giả thứ chín, cường giả Chân Ma cấp thứ tư, chúng ta thừa nhận người có thực lực và địa vị ngang hàng với mình, hành động và ý định lúc trước của người chúng ta cũng sẽ bỏ qua. Ta thừa nhận, lúc trước chúng

ta quả thật có ý định thừa dịp Cung Diệp Vũ không ở đây để nhân cơ hội lập uy. Dù sao Cung Diệp Vũ cũng hơi quá đáng, chỉ cần đụng chạm gì đến hắn, mặc kệ tốt hay xấu, cho dù là ai cũng khó thoát khỏi cái chết. Nếu như người là chúng ta, thì liệu có muốn trả thù hay không?” Người đàn ông trung niên Chân Ma cấp lạnh lùng nhìn Bùi Kiêu, trên hai tay hắn là ánh sáng màu lam dày đặc, đúng là do Thiên Sinh Vũ Khí dạng bao tay kia tạo thành.

Bùi Kiêu liếc nhìn đối phương sau đó nói: "Chắc chắn sẽ trả thù! Nhưng mà người đừng có âm thầm thay đổi khái niệm như vậy, ta cũng từng học qua triết học đấy. Cái mà người gọi là trả thù, chính là không thể trêu vào Cung Diệp Vũ thì sẽ nhắm vào những ‘quả hồng mềm’ (1) là đám Tự Do Linh Hồn cũng quốc gia với hắn đúng không? Vậy nếu ta đánh không lại các người, sau này ta cũng có thể thừa dịp các người không có mặt để hành hạ đám Tự Do Linh Hồn của quốc gia các người đúng không? Hắc hắc, chúng ta đều là cường giả Chân Ma cấp, còn muốn nói chuyện kiểu lươn lẹo đó làm gì? Ta hỏi người: chẳng lẽ hành động lần này của các người không mang cái tư tưởng người da trắng nhất định đứng trên đầu người da vàng hay sao? Có gan thì người con mẹ nó lấy bản tâm của mình ra thề đi!”

Thần sắc của gã Chân Ma cấp trung niên liên biến đổi. Hắn mở miệng định nói gì đó vài lần, nhưng sau cùng cũng vẫn chán nản lắc đầu: “Đúng như lời người nói. Lần này chèn ép Tổ Chức Linh Hồn Trung Quốc các người là vì chúng ta muốn thừa dịp Diệp Vũ không có ở đây, cho các người biết rằng thế lực đứng đầu của cái thế giới này vẫn là người da trắng. Người nói không sai...”

Gã trung niên Chân Ma cấp vừa nói ra những lời này, mấy nghìn Tự Do Linh Hồn xung quanh lập tức xôn xao. Dù sao, có một số việc chỉ có thể thực hiện âm thầm mờ ám, tuyệt đối không thể công khai trước mặt người khác. Hiện tại là thế kỷ hai mốt, những người kêu gào ủng hộ dân chủ tự do, lớn tiếng phản đối kì thị chủng tộc đều là người của những quốc gia Âu Mỹ phát đạt này. Họ lúc nào cũng sẵn sàng lên án tập tục của các quốc gia khác, như là ăn thịt chó, ăn thịt cá gì gì đó. Đường như tất cả những gì trên đời không giống cách bọn họ làm thì đều là không dân chủ, không tự do, là kì thị chủng tộc vậy!

Nhưng mà giờ phút, người đứng đầu của bọn họ... một trong số bốn cường giả

Chân Ma cấp hiểm hoi trên thế giới lại chính miệng thừa nhận vấn đề kì thị chủng tộc! Làm sao bọn họ có thể chịu nổi chuyện như vậy! Chẳng khác gì lột da mặt rồi còn tát cho một cái thật đau chứ!

Bùi Kiêu đang đứng tại chỗ lập tức cười lớn, hắc hắc Anh Dũng Súng về phía gã trung niên trước mặt, sau đó lại chỉ về phía những Tự Do Linh Hồn xung quanh rồi nói: "Nhìn đi, đây chính là cái các người gọi luôn miệng gọi là dân chủ, luôn miệng gọi là tự do, luôn miệng gọi là bình đẳng. Ha ha ha, cha ông của các người cũng chỉ là đám tội phạm, là lũ kẻ cướp, kẻ trộm mà thôi. Trước là cướp bóc của người da đen, sau lại cướp bóc của người Anh-điêng, phá hủy nền văn minh của bọn họ, cướp đoạt tài sản, xâm chiếm đất đai, đến giờ lại cao giọng nói là dân chủ, tự do, bình đẳng? Ta nhớ! Các người đều chỉ là một đám trộm gà trộm chó, một đám kẻ cắp xấu xa! Chẳng khác gì những kẻ trước mặt thì miệng đầy nhân nghĩa đạo đức, sau lưng lại ăn thịt người không thềm nhả xương! Đến giờ cũng xé cái mặt nạ của mình xuống rồi sao?"

Trong số mấy nghìn Tự Do Linh Hồn xung quanh, thì có ít nhất hai ba nghìn là người da trắng, tối đa chỉ có vài trăm linh hồn là người da đen, mấy trăm Tự Do Linh Hồn còn lại là người da vàng tới từ tổ chức linh hồn của các quốc gia như Nhật Bản, Hàn Quốc... Tuy đám Tự Do Linh Hồn người da đen và da vàng đều không lên tiếng nói câu nào, nhưng nhìn nét mặt của bọn họ rõ ràng là đang thâm cảm thấy rất thoải mái, thậm chí một số Tự Do Linh Hồn của Nhật Bản còn vui cười ra mặt.

Nhưng mà phần đông còn lại, hai ba nghìn Tự Do Linh Hồn da trắng thì lại không thể chịu đựng nổi. Khung cảnh lập tức trở nên huyền ảo, bốn phía xung quanh Bùi Kiêu liên tục lóe lên ánh sáng của Thiên Sinh Vũ Khí, thậm chí còn có một số Tự Do Linh Hồn đã thiêu đốt Năng Lượng Tiêu Chuẩn, nhảy ra khỏi chỗ ngồi, sẵn sàng biến khán phòng này thành chiến trường vây công Bùi Kiêu.

Thế nhưng Bùi Kiêu lại giống như không hề nhìn thấy phản ứng của mấy trăm Tự Do Linh Hồn này, hắc hắc đứng tại chỗ cười lớn, sau đó lan tỏa trường khí thể bao dung của mình ra rồi nói: "Các người tưởng rằng hai vị thủ lĩnh của các người là ai? Chính trị gia? Tỉ phú? Danh nhân? Siêu sao điện ảnh? Không, bọn họ chính là

cường giả Chân Ma cấp! Không nhìn thấy được bản tâm, không thấu triệt bản tính, làm sao có thể trở thành cường giả Chân Ma cấp? Nếu bọn họ có gan lấy con mẹ nó bản tâm của mình ra thề rằng mình muốn bình đẳng dân tộc? Dám thề bọn họ không có ý định chèn ép người da đen và da vàng không? Nếu như bọn họ dám nói thì ta sẽ lập tức nhận thua, thừa nhận trận đánh nhau này là do lỗi của ta. Ha ha ha, nếu chỉ một câu xin lỗi mà khiến bản tâm của hai cường giả Chân Ma cấp rung chuyển, thực lực rơi xuống khỏi Chân Ma cấp, vậy thì ta lời to rồi.”

Cơ thể gã trung niên run lên bần bật, ánh sáng màu lam trên bao tay của hắn trở nên lúc sáng lúc tối. Mấy giây sau hắn mới khẽ thở dài, xoay người lại nhìn về phía đám Tự Do Linh Hồn đang lao tới, trường khí thể trên người bùng lên mãnh liệt, hét lớn: "Tất cả đều con mẹ nó dừng lại cho lão tử!"

Không ngờ trường khí thể của người đàn ông trung niên này lại là kiêu ngạo, đặc tính chính là cực kỳ cứng cỏi. Trường khí thể kiêu ngạo vừa xuất hiện thì lập tức áp chế tất cả, hơn nữa gã trung niên cũng đích thân lên tiếng, thế nên đám Tự Do Linh Hồn đều lập tức dừng cả lại, thậm chí có người vì dừng gấp khi đang chạy quá nhanh nên ngã lăn ra đất. Tất cả đều sững sờ nhìn về phía người đàn ông trung niên.

Sau khi hét lớn, người đàn ông trung niên quay lại nhìn Bùi Kiêu rồi nói: “Đúng như lời ngươi nói. Rất nhiều người ở đây đã đánh mất lý trí, vậy nên chuyện này không thể trách bọn họ đúng không? Dù sao thì trong thế giới của người sống, người da vàng da đen có năng lực gì? Thế nhưng trong thế giới linh hồn này, thế giới quan đó của chúng ta đã bị Cung Diệp Vũ hoàn toàn đập nát. Mà đó lại chính là niềm kiêu hãnh và tự tin của chúng ta! Người nghĩ những kẻ đã mất đi niềm kiêu hãnh và sự tự tin thì tương lai liệu còn tiền đồ gì đáng nói nữa không?”

Nói đến đây, gã trung niên nhìn thật sâu vào Bùi Kiêu, rồi bỗng cúi gập người xuống thật sâu: “Sự việc hôm nay là lỗi của chúng ta, muốn chèn ép Tổ Chức Linh Hồn Trung Quốc các ngươi cũng là ý của ta, nếu như ngươi có gì không bằng lòng, muốn trút giận thì ta xin hầu, có điều không phải ở chỗ này, cũng không phải tại thời điểm này! Bây giờ là lúc chúng ta thảo luận kế hoạch bố trí phòng ngự và nghênh chiến tập đoàn Kẻ Sa Đọa. Ta nghĩ ngươi chắc không phải là kẻ không quan

tâm toàn cuộc đấu nhĩ? Cái khác ta không dám nói, nhưng ta có thể cam đoan một điều: chỉ cần Hội Nghị Thượng Đỉnh mười bảy nước trên Đảo Phục Sinh này chưa kết thúc thì bất kỳ Tự Do Linh Hồn nào bên phía chúng ta có hành vi khiêu khích hoặc gây chuyện đều sẽ bị trừng phạt nghiêm khắc! Tuyệt đối không nường tay! Hi vọng người có thể chấp nhận lời xin lỗi này của ta.”

“Thế nhưng người da trắng chúng ta cũng không tệ đến mức như người nói! Ít nhất, sau khi làm sai, chúng ta có can đảm thừa nhận, thậm chí có thể hạ mình quỳ xuống tạ tội. Người da vàng các người có thể làm được như vậy sao?”

(Là một bậc anh hùng!)

Bùi Kiêu lập tức sinh ra cảm giác như vậy. hắn cũng nhìn thật sâu vào gã trung niên một lúc, sau đó đồng thời thu hồi trường khí thể bao dung và thu lại Ngụy Ngưu Đầu vào trong mắt, lúc này mới lên tiếng: “Ta hiểu những chuyện người làm, cũng hiểu lý do tại sao người phải làm như vậy. Nhưng ta không thể nào chấp nhận được việc người lấy chúng ta làm đá lót chân... Được rồi, việc này kết thúc ở đây. Ta chấp nhận lời xin lỗi của người, nhưng ta có một yêu cầu.”

Gã trung niên đứng thẳng lên, hắn nhìn về phía Bùi Kiêu với thái độ ngang hàng: "Mời nói."

Bùi Kiêu nhìn người trung niên trước mặt, rồi lại nhìn về phía thanh niên Chân Ma cấp đang bắt đầu hồi phục, lúc này mới lên tiếng: “Chúng ta đã là linh hồn, không còn giống như người sống, thế nên đương nhiên không thể đánh giá địa vị dựa trên quyền thế hay tiền bạc, mà phải dựa trên cấp độ và sức mạnh... Như vậy, ta muốn trở thành tổng chỉ huy của hành động lần này! Tất cả các người đều phải nghe theo sự chỉ huy của ta!”

Lời vừa nói ra, mấy nghìn Tự Do Linh Hồn da trắng xung quanh lại một lần nữa trở nên ồn ào, trong đó còn có rất nhiều người chửi bậy thật lớn, phun ra đủ loại từ ngữ dơ bẩn. Nhưng Bùi Kiêu lại như thể không nghe thấy, hai mắt hắn chỉ chăm chú nhìn về phía người đàn ông trung niên, xem xem đối phương sẽ phản ứng như thế nào.

Sắc mặt người đàn ông trung niên chợt nhảy dựng, một lúc lâu sau hắn mới trả lời: “Nếu như mệnh lệnh của người có vấn đề thì sao? Lỡ người cố ý ra lệnh lung tung, lấy việc công để trả thù việc tư thì sao đây?”

Bùi Kiêu cười hắc hắc rồi nói: “Đơn giản thôi. Ta làm tổng chỉ huy, người da trắng các người cử ra một người, người da đen cũng cử ra một người, hai người này sẽ là phó chỉ huy. Nếu cả hai phó chỉ huy đều đ cảm thấy mệnh lệnh của ta có vấn đề, thì các người có thể bác bỏ mệnh lệnh. Đó là thứ nhất, thứ hai là ta có thể thề ngay tại đây: tuyệt đối không ‘lấy việc công trả thù tư’ trong chiến dịch chống tập đoàn Kẻ Sa Đọa lần này, tuyệt đối không cố tình đẩy các người vào chỗ chết! Thế nào? Lời thề của một cường giả Chân Ma cấp, các người có tin không?”

Gã trung niên lại im lặng hồi lâu, mãi sau mới thở dài: “Đồng ý... Ài, người Trung Quốc các người đúng là được trời ưu ái. Đầu tiên là mọc ra một Cung Diệp Vũ sức mạnh vô địch, bá đạo vô cùng, không chỉ lập trường không thể lay chuyển mà cả đao cũng không thể ngăn cản, giờ lại còn lò ra một gã vừa có trí vừa có lực như người. Xem ra, giới linh hồn sau này sẽ về tay các người thật rồi. Ài...” Nói xong mấy câu đó, hắn liền xoay người đi về phía chỗ ngồi của mình ở trên bục điều hành, chỉ là bóng dáng hắn dường như có vẻ gì đó rất đui mù.

Bùi Kiêu cũng không tiếp tục tỏ ra kiêu ngạo gì nữa, hắn cũng yên lặng quay người đi về phía có hơn trăm người của Tổ Chức Linh Hồn Trung Quốc. Đám người này đã kinh sợ đến nỗi ngây dại từ lâu rồi, lúc này cả đám đang nhìn về phía Bùi Kiêu như thể nhìn người anh hùng của mình, trong mắt mỗi người đều vô thức ánh lên vẻ kiêu hãnh.

Thực ra thì đây mới chính là mục đích của Bùi Kiêu...

Bản thân là một cường giả Chân Ma cấp nên đương nhiên hắn biết phải làm thế nào mới đạt đến cấp Chân Ma. Dù sao thì đó cũng là chuyện hắn đã tự mình trải qua, thế nhưng những gì hắn trải qua lại chỉ là kinh nghiệm của riêng hắn, chỉ có thể tự hiểu mà không thể giải thích thành lời, người khác muốn đạt đến Chân Ma cấp thì không thể sao chép cách làm của hắn, mà chỉ có tự mình trải qua mới được!

Trên thực tế, để đạt đến Chân Ma cần hội tụ đủ điều kiện trên nhiều điều kiện,

và điều kiện lớn nhất trong đó là nhất định phải hiểu rõ bản tâm của mình, biết được bản tính của mình, tìm được và nắm rõ "nhân" của chính mình!

Vì sao số lượng Trách Thoát Giả và Cao Đẳng Trách Thoát Giả của Trung Quốc lại ít hơn nhiều so với các nước khác, cho dù tính theo tổng số hay là theo tỷ lệ Trách Thoát Giả trên dân số? Nguyên nhân cơ bản là vì ‘cái tôi’ của người Trung Quốc đã bị đè nén quá lâu. Điểm này thì hoàn toàn trái ngược lại với sự cổ vũ phát triển cá tính con người tại các quốc gia Âu Mỹ, thế nên mới có kết quả như vậy.

Nhưng dù sao thì đó cũng là chuyện của thế giới người sống, nếu như người sống không quan tâm thì dù linh hồn có muốn can thiệp cũng chẳng làm được gì. Nếu đã không thể nâng cao số lượng, vậy tại sao không nâng cao chất lượng để thay thế? Đó chính là ý tưởng của Bùi Kiêu.

Thật ra thì Cung Diệp Vũ chính là người tạo ra bước khởi đầu cho ý tưởng rất hay này. Sự nổi lên của hắc giống như sao chổi xuất hiện giữa màn đêm, vừa xuất hiện đã đập tan sự lũng đoạn sức mạnh trong giới linh hồn của người da trắng. Tuy chỉ một mình nhưng lại có thể mạnh mẽ đánh cho hai cường giả Chân Ma cấp khác phải hàng phục, đoạt lấy danh hiệu kẻ mạnh nhất, nhờ đó mà giúp đám Tự Do Linh Hồn người da vàng được một phen trút đi cục tức trong lòng.

Trên thực tế, những gì gã trung niên kia nói lúc trước không hề sai: trong thế giới của người sống, người da trắng thật sự quá xuất sắc! Cho dù người da vàng không bị mất đi bản sắc văn hóa, lãnh thổ sinh sống và tài nguyên dồi dào như người da đen, nhưng dù sao cũng đã bị người da trắng kéo cho văn minh tụt hậu vài trăm năm, giờ tuy có gắng sức đuổi kịp, nhưng cũng sẽ bị phần lớn các quốc gia Âu Mỹ giàu có bao vây. Nói là bình đẳng, đó mà là bình đẳng cái gì? Sờ dĩ trong thế giới người sống, người da trắng có thể dùng tâm tính ngang hàng để đối đãi với người da vàng là bởi vì bọn họ đã đứng ở vị trí cao hơn tuyệt đối sẵn rồi. Thế nên, việc người có địa vị cao hơn lại có thái độ đối đãi ngang hàng, ngược lại chính là thể hiện niềm kiêu hãnh vì sự vượt trội của bọn họ!

Nhưng giới linh hồn lại hoàn toàn khác thế giới của người sống. Tại đây, không tồn tại ưu thế tuyệt đối của khoa học kỹ thuật hay của cải! Tuy số lượng Tự Do Linh

Hồn da vàng và da đen hơi ít, nhưng sức mạnh thì vẫn là sức mạnh. Một Tự Do Linh Hồn da trắng chiến đấu với một Tự Do Linh Hồn da vàng thì thực lực ai mạnh hơn người đó thắng chứ màu da không quyết định điều gì cả, đó mới thực sự là bình đẳng! Chính vì vậy mới khiến cho thái độ của linh hồn người da trắng ít đi sự ‘bình đẳng’ thường thấy, thay vào đó là ra sức kỳ thị và đối xử cay nghiệt với linh hồn người da vàng, dùng chuyện đó để biểu dương tài trí hơn người của bọn họ. Nguyên nhân khiến bọn Cung Diệp Vũ bị đối xử bất công khi lần đầu đi Châu Âu đối Thực Phẩm Chấp Niệm chính là như vậy!

Trừ khi người da trắng chiếm ưu thế tuyệt đối một lần nữa, nếu không thì bọn họ vẫn sẽ chỉ có thể dùng loại thái độ kỳ thị và cay nghiệt này để duy trì tư thái hơn người của mình!

Thế nhưng cách làm đó đã bị Cung Diệp Vũ đập cho vỡ vụn, giống như tát một cái thật mạnh vào mặt bọn họ vậy. Cường giả mạnh nhất thế giới lại là người da vàng? Đây chính là một loại rào cản đối với bản tâm! Thế nên sau khi Cung Diệp Vũ xuất hiện, tuy người da trắng có nhiều Tự Do Linh Hồn, nhiều Tránh Thoát Giả đến vậy, kể cả bảy tên Cao Đẳng Tránh Thoát Giả còn lại cũng không hề xuất hiện thêm bất kỳ một cường giả Chân Ma cấp nào nữa! Nguyên nhân chính là do Cung Diệp Vũ với màu da vàng của hắn đã cười lên trên đầu của bọn họ!

Ý định của gã trung niên Chân Ma cấp kia là muốn thừa dịp Cung Diệp Vũ không có ở đây, chèn ép tổ chức linh hồn của Trung Quốc một phen, khiến cho những Tự Do Linh Hồn đầy tiềm năng do gã lãnh đạo tin rằng: Cung Diệp Vũ chỉ là một thiên tài ngoại lệ, ngoài hắn ra, đám linh hồn da vàng còn lại đều chỉ là lũ vô dụng, dùng chuyện như vậy để giải tỏa rào cản trong nội tâm của đám linh hồn da trắng. Vì thế nên khi thấy Bùi Kiêu tỏa ra trường khí thế, hơn nữa còn tỏ vẻ kiêu ngạo, tên thanh niên Chân Ma cấp kia mới kích động, muốn lập tức chèn ép Bùi Kiêu như vậy, bởi vì nếu làm được vậy thì kế hoạch của bọn hắn sẽ được hoàn thành thuận lợi.

Có điều, Bùi Kiêu lại là kẻ dễ bị chèn ép vậy sao? Thật ra trước khi đến đây, nghe nói có Tự Do Linh Hồn đến khiêu khích tại khu vực đóng quân của Tổ Chức Linh Hồn Trung Quốc, hắn đã mơ hồ đoán được lý do. Sau đó khi bước vào phòng

hội nghị, thấy ngoài Tổ Chức Linh Hồn Trung Quốc thì các tổ chức còn lại đều đã đến đầy đủ, Bùi Kiêu lập tức hiểu ra nguyên nhân của mọi chuyện. Do vậy, dù có phải kết thù với mấy nghìn Tự Do Linh Hồn tại đây thì hẳn nhất định cũng phải phản công thật mạnh!

Cung Diệp Vũ đã đập tan bức tường của người da trắng, Cung Diệp Vũ đã thắp lên hào khí không thể cản ngày nay, Bùi Kiêu không thể để tất cả mất đi trong tay mình!

Không đơn giản như vậy, Bùi Kiêu còn muốn nâng cổ hào khí đó lên cao hơn nữa! Muốn cho hơn trăm tên Tự Do Linh Hồn do mình dẫn đi nhờ làn xung đột này mà kiếm được lợi ích! Để cho bản tính của bọn họ có thể thăng hoa và hào hùng hơn! Vì thế... thậm chí hẳn dám đánh giết một trận!

Cho dù thực sự đánh giết một trận... thì chuyện này vẫn đáng làm. Hôm nay hẳn làm những chuyện này, tuy rằng ghi thù với phe người da trắng, nhưng lại giành được cảm tình từ phía người da đen, Nhật và Hàn Quốc. Vụ làm ăn này không lỗ!

Thế nhưng gã trung niên Chân Ma cấp kia cũng không hổ là nhân vật kiệt xuất đã đạt đến Chân Ma cấp trước cả Cung Diệp Vũ. Hẳn quyết định rất nhanh, nhận tất cả tội lỗi về bản thân, chẳng những nhìn thẳng bản tâm của mình, mà còn khiến cho đám Tự Do Linh Hồn da trắng đang vướng vào mặc cảm tâm sự tỉnh lại... Đúng vậy, mắc phải sai lầm cũng không sao, quan trọng là người da trắng mới chính là dân tộc có can đảm nhận sai và thay đổi, hơn xa người da vàng đã sai mà còn kiên quyết căn rằng không chịu nhận. Chỉ một câu nói như vậy đã khiến cho kế hoạch của Bùi Kiêu mất đi hơn nửa tác dụng, cũng làm cho đám Tự do Linh Hồn của Nhật Bản nảy sinh tâm lý phản kháng với phía Trung Quốc...

Người đàn ông trung niên Chân Ma cấp kia là người Đức, năm đó nước Đức gây ra chiến tranh thế giới thứ hai, ngay cả thủ tướng cũng đã quỳ xuống xin lỗi, hành động quả thực khiến cho người khác phải kính nể. Mà so ra, cách làm của người Nhật Bản thì thật là... (2)

Chính vì vậy nên Bùi Kiêu mới thầm đánh giá người trung niên này là một nhân vật kiệt xuất!

Thực ra, từ khi bắt đầu, cả hai bên đều đã muốn dùng Tự Do Linh Hồn của phe kia làm đá lót chân, áp đảo đối phương, thể hiện sự ưu tú của phe mình. Từ đó nâng cao và cô đọng hào khí, ý chí, tâm tính phe mình... Hai bên thật ra đã giao chiến ngay từ đầu! Thừa dịp Cung Diệp Vũ không có mặt để giao chiến!

Có điều vậy cũng không sao cả. Làm được đến đây là đã kiếm được món lợi lớn hơn cả mong đợi của Bùi Kiều rồi. Thậm chí hẳn có thể mơ hồ cảm nhận được, trong số hơn trăm Tự Do Linh Hồn và Trách Thoát Giả đi theo mình, có người đang dần tỏa ra một cỗ chấn động của ý chí, Đó chính là dấu hiệu khi cường độ chấp niệm được nâng cao!

(Nếu có thể tiến thêm một bước, khiến cho Trung Quốc xuất hiện thêm một cường giả Chân Ma cấp nữa, có được thể vô địch thiên hạ, khi đó trong hơn một trăm người này không biết sẽ có bao nhiêu người trở thành cường giả Chân Ma cấp... Hà hà, trường khí thế của ta cô đọng được khi ngắm nhìn biến cả bao quát phạm vi Thượng Hải, hơn nữa còn có năng lực Valkyrie trợ giúp, ta có thể thấy rất rõ được sự thay đổi về ý chí, cảm xúc, bản tâm, tâm tính của người khác. Mặc dù thực lực ta không bằng Cung Diệp Vũ, nhưng về lĩnh vực này thì ta lại hiểu biết hơn xa hẳn. Tuy hành động dùng mấy nghìn Tự Do Linh Hồn da trắng làm đá lót đường, để bồi dưỡng nên thành tựu cho hơn trăm người kia cũng không quá có lợi với việc đối phó tận thế, nhưng dù sao thì ‘không cùng tổ tiên, lòng dạ tất sẽ khác’. Thay vì giữ lại một lực lượng đông đảo những kẻ thù địch với mình, thì xây dựng một lượng nhỏ đồng minh còn có lợi hơn nhiều!)

Trong đầu Bùi Kiều hiện ra rất nhiều ý tưởng. Hẳn cũng không thêm ra vẻ, lập tức nhấc chân đi tới bên cạnh người đàn ông trung niên, tìm chỗ ngồi ở vị trí cao nhất ngồi xuống. Rồi chẳng hề để ý đến chuyện xung quanh đều là linh hồn người da trắng, cũng mặc kệ vẻ trợn trừng mắt của bọn họ, chỉ quát lớn: “Vây lúc này bắt đầu hội nghị! Chúng ta cần quyết định công tác bố trí phòng ngự trong lần Hội Nghị Thượng Đỉnh mười bảy nước lần này!”

Chú thích:

1. Bóp quả hồng mềm: cũng giống như câu "mềm nắn rắn buông" của tiếng

Việt.

2. Thủ tướng Đức quỳ xuống: Cựu thủ tướng Tây Đức Willy Brandt từng quỳ gối, xin lỗi với các nạn nhân của thế chiến. Chính phủ TQ cũng muốn thủ tướng Nhật làm điều tương tự, nhưng không được. Đây trở thành một cái cớ để chính quyền TQ tuyên truyền sự thù ghét của người TQ với Nhật. Thế nhưng có lẽ họ đã "lờ" quên mất là mình chẳng bao giờ xin lỗi khi đi xâm lược ai, và cũng quên luôn 2 quả bom nguyên tử mà Nhật phải nhận

TỬ VONG KHAI ĐOAN

Zhttty
www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 7+2: Hoàn Toàn Áp Đảo (2)

Bùi Kiêu chẳng phải là một kẻ bất tài. Trái lại, chỉ cần có cơ hội thì hắn sẽ thể hiện được rất nhiều điều!

Trước khi tử vong, sờ dĩ hắn ‘tầm thường vô vi’ (1), cẩn thận chặt chẽ, nguyên nhân là do sự áp đặt của xã hội với con người. Người chỉ được phép là ‘người’ mà thôi, là hổ cũng phải nằm sấp, là rồng cũng phải cuộn mình! Xã hội thực tế chính là thứ lạnh băng tàn khốc như vậy, chẳng khác gì những trình tự máy tính đã được lập trình hoàn hảo, không có bất kỳ một kẻ nào có thể thay đổi được. Cho dù trên đời có những người gặp may mắn, ví dụ như trúng xổ số, tìm được mỏ dầu, mỏ vàng, cũng chẳng qua là nhảy từ địa vị cũ lên một địa vị khác tốt hơn trong sự sắp đặt của thế giới, vẫn chẳng thể thoát khỏi sự quản lý của hệ thống xã hội.

Nhưng giới linh hồn thì lại khác, đây là một thế giới mà người ta sẽ tuân theo bản tính chân thực nhất, là thế giới nơi mà ý chí cá nhân, ý thức, năng lực, bản tâm quyết định thực lực và địa vị của mỗi người. Sau khi Bùi Kiêu tiến cấp Chân Ma, hắn đã hoàn toàn vứt bỏ những sự chặt chẽ cẩn thận, sự tầm thường vô vi trước kia. Lúc này, đây mới thực sự là hắn!

Vậy là vai trò chủ đạo trong việc bố trí phòng ngự của Hội Nghị Thượng Đỉnh mười bảy nước lần này đã được giao cho Bùi Kiêu. Chỉ trong nửa buổi chiều, việc bố trí phòng ngự cho các đội ngũ của cả mười bảy quốc gia đều đã xong xuôi, đội ngũ của quốc gia có thực lực hơi yếu thì được bố trí phòng thủ phía trong, đội mạnh hơn một chút thì bảo vệ vòng ngoài. Tất cả mọi vị trí, phương hướng đều được tính toán, kể cả tòa nhà hiện tại cũng đã sắp xếp người trông giữ. Bùi Kiêu xử lý mọi việc rất công bằng, minh bạch, không hề cố ý gây khó dễ bất kỳ đội ngũ nào, thậm chí đội ngũ của Tổ Chức Linh Hồn Trung Quốc còn được bố trí ngoài cùng nhất!

Vậy nên, dù là trong đám da trắng thì vẫn có không ít người thâm nể phục hãn, đã không còn ai phản đối hay đàm tiếu gì nữa.

“Nếu như đã bố trí xong các khu vực phòng ngự, vậy thì bắt đầu từ ngày 3 tháng 6, ta hi vọng các vị sẽ tới đóng giữ tại khu vực được giao cho mình quản lý. Ân oán trước kia, thậm chí ân oán lần này ta cũng không quan tâm. Thật ra, ta là một người rất dễ tính, chỉ cần người không phải kẻ địch của ta, vậy thì khi có lợi, tất cả mọi người đều sẽ được hưởng, ta đảm bảo ta không phải một kẻ keo kiệt hay cay nghiệt gì. Nhưng nói trước, các người phải sửa ngay tư tưởng kỳ thị chủng tộc cho lão tử trước đã, bằng không thì ta cũng không phải một kẻ lương thiện gì đâu. Đừng tưởng ta hiền lành gì hơn Cung Diệp Vũ đó!”

Đó là những lời cuối cùng của Bùi Kiêu trước khi hãn rời khỏi hội trường. Sau khi nói, hãn lập tức đứng dậy rời khỏi phòng hội nghị. Mấy nghìn đôi mắt cứ thế lăm lăm dõi theo, cho đến khi hãn và đoàn Trung Quốc hoàn toàn bước ra khỏi phòng mới thôi. Sau đó, hội trường lần nữa rơi vào yên lặng không một tiếng động thật lâu...

Có lẽ đúng như những gì Bùi Kiêu đã nói với gã Chân Ma cấp trung niên: ngay khi xuất hiện, sự tồn tại của Cung Diệp Vũ đã hoàn toàn phá vỡ sự lũng đoạn sức mạnh và địa vị của người da trắng, còn sự trỗi dậy của Bùi Kiêu thì đã hoàn toàn dẫm nát hy vọng trở lại của họ, mà trước khi dẫm lên còn cho một cái bạt tai thật đau... Không cần biết thế giới người sống như thế nào, văn hóa, khoa học kỹ thuật như thế nào, nhưng chỉ cần giới linh hồn còn tồn tại một ngày, thì ở đó, địa vị của người da vàng không kém một chút nào so với người da trắng!

“Kết quả cũng không tệ nhỉ...”

Trong căn phòng của Bùi Kiêu, lúc này đang tụ tập hơn hai mươi người. Tuy phòng của hãn là loại phòng lớn nhất, cho hai mươi người ngồi trong phòng khách là hoàn toàn không thành vấn đề, thế nhưng khi thực sự cho hai chục người đi vào thì đúng là có vẻ khá chật chội, nhất là nơi này lại là Đảo Phục Sinh, linh hồn ở đây chẳng khác gì người sống. Trong số hai mươi mấy người này, ngoài hai người Dương Đình Thiên và Trương Hằng, còn có Vu Nữ Trần, Dương Húc Quang, các

Tránh Thoát Giả còn lại và vài Tự Do Linh Hồn mạnh nhất của Tổ Chức Linh Hồn Trung Quốc, nếu không phải không gian căn phòng có hạn thì có khi cả đoàn Trung Quốc đều sẽ kéo vào đây cũng nên.

Thực ra, lúc ban đầu, khi Bùi Kiêu nhận trọng trách làm trưởng đoàn, dẫn đầu đội ngũ đi Đảo Phục Sinh, tuy vì hắn đã là cường giả Chân Ma cấp nên không ai phản đối ra mặt, nhưng thực ra vẫn có người thầm ghen ghét. Ghét ghét vì Bùi Kiêu không có được thực lực và uy vọng lớn đến không thể không phục như Cung Diệp Vũ, rồi lúc vừa xuống máy bay, Bùi Kiêu lại thẳng thừng mắng mỏ, khiến cho những người này lại càng cảm thấy bất mãn hơn.

Rồi cho đến khi hội nghị diễn ra, Bùi Kiêu đại diện thần uy (2), chẳng những nhẹ nhàng đánh gục một gã cùng cấp Chân Ma, mà sau đó còn dùng lý lẽ và uy thế khiến cho đám người da trắng kia không dám manh động. Hành động lần này đúng là đã khiến cho đám linh hồn của Tổ Chức Linh Hồn Trung Quốc vừa mừng vừa sợ, từ đó sinh ra sự nể phục vô cùng với Bùi Kiêu. Dù sao thì Bùi Kiêu không quá nóng tính và cũng không phải kẻ lỗ mãng, không thêm quan tâm thiệt hơn như Cung Diệp Vũ. Như vậy tính ra, địa vị mà hắn có được cũng là xứng đáng.

Lúc này đã về tới khu sinh hoạt, mặc dù nơi này cũng có TV, máy tính, thậm chí cả rạp phim loại nhỏ cũng có, nhưng lúc này mọi người đều đang hưng phấn nên chẳng ai quan tâm tới mấy thứ đó, tất cả đều chỉ mong được chạy tới gặp Bùi Kiêu. Còn lúc này thì Bùi Kiêu đang xay hạt café... Chính là chỗ café Thực Phẩm Chấp Niệm mà hắn đã đổi ở Châu Âu, hắn cũng chỉ còn vài trăm đơn vị thứ xa xỉ này mà thôi.

Nếu như khách đã đến thì đương nhiên Bùi Kiêu sẽ không keo kiệt, hắn xay hết đến mấy đơn vị café chấp niệm, lọc thật sạch rồi pha cho mỗi người một ly, sau đó lại mời mọi người rất nhiều thuốc lá. Mọi người có mặt thấy vậy thì đều mặt mày hớn hờ, càng cảm thấy Bùi Kiêu đáng mến, khi nói chuyện cũng thoải mái hơn rất nhiều. Ngoài việc hơi chút ca thán vì Bùi Kiêu hành động có phần quá mức trong hội nghị hôm nay, thì đã không còn lại bất kỳ sự bất mãn nào trước kia. Nhưng quan trọng hơn là mọi người đều tỏ ý rằng sẽ cùng tiến, cùng lùi với Bùi Kiêu, điều gì nên làm thì sẽ làm, tuyệt đối không có chuyện thờ ơ, lãnh đạm.

Thật ra những gì Bùi Kiêu mới làm mới chính là ý chí bao dung mà hắn đã lĩnh ngộ được... Bao dung này không phải là bao dung cho sự mạo phạm, hay bao dung cho sự ác ý, sự thù địch của kẻ khác. Đó chỉ là cổ hủ! Là nhu nhược!

Bao dung thực sự là phải chấp nhận vạn vật! Thiện cũng được, ác cũng tốt, sống cũng chấp nhận, mà giết cũng có thể, hết thầy tùy vào tâm! Nhưng mà đó cũng vẫn chỉ là mặt ngoài. Bao dung chân chính phải là lực lượng!

Ví dụ như một cái ảo nhỏ bé thì liệu có thể chứa đựng được bao nhiêu (*)? Một trận nước lũ tràn qua là lập tức tan vỡ!

(*Bao dung còn có nghĩa là chứa đựng – người dịch)

Cái này cũng chịu đựng, cái kia cũng chịu đựng, người này đâm người một cái, kẻ kia tát người một phát, vào tận nhà lừa người mà người vẫn lấy ‘bao dung’ làm cái cớ để lờ đi, đó không gọi là bao dung! Cái đó gọi là cổ hủ, là nhu nhược, có lẽ cũng gọi là không có lực lượng nên đành chịu nhục, gọi là bao dung chẳng qua cũng chỉ để nghe cho sang mà thôi...

Bùi Kiêu ngẫm nhìn đại dương mà cô động nên trường khí thế bao dung, thứ đầu tiên hắn thấy được ở đại dương là sự to lớn, dài rộng và vô biên. Đại dương, trước hết phải có to lớn, dài rộng, vậy mới có thể thành tựu được đại dương! Mặc dù có to lớn, nhưng mà còn phải là biển mới được, nếu là một hồ nước mà muốn dung nạp bất kỳ vật gì, vậy thì chẳng qua cũng chỉ là một vũng nước thôi mà thôi. Hơn nữa, không phải đại dương lúc nào cũng gió êm sóng lặng, một khi phẫn nộ là lập tức sóng cả cuộn trào, phong ba bão tố, thậm chí là sóng thần... Đó mới chính là bao dung!

Thế nên, tuy lúc trước Bùi Kiêu đã tức giận, đã sẵn sàng giết người, đã uy phong lâm liệt, vừa thiện lại vừa ác, lại vẫn giữ được tín nghĩa, thế nhưng lúc này, nụ cười của hắn lại không có bất kỳ vẻ kiêu ngạo gì, thân thiện hết như chàng hàng xóm nhà bên. Lúc này, hắn đang hào phóng lấy Thực Phẩm Chấp Niệm của bản thân ra đãi mọi người, mỗi người đều được một phần như nhau.

“Ha ha ha, đã nói mà! Ở xa như vậy mà có thể ngửi được mùi cafe thì đây chắc

chấn chỉ có thể là cafe chấp niệm mà thôi, đúng không nào?”

Bỗng nhiên, từ ngoài cửa truyền vang lên một tràng tiếng Anh. Liền đó, một gã da trắng to con từ ngoài cửa đi thẳng vào, rồi chẳng hề làm khách, nhìn thấy ly cafe của Bùi Kiều trên bàn thì hai mắt tỏa sáng như thể muốn cầm lên uống thử ngay vậy.

Bùi Kiều cũng nhận ra ngay gã da trắng to con này, đó đúng là David – anh chàng Tránh Thoát Giả người Đức to con với tính cách hào sảng đã từng kề vai chiến đấu cùng Bùi Kiều tại Nam Bắc Chiến Trường. Mà đi theo sau David còn có vài tên Tránh Thoát Giả đội viên của anh ta. Lúc bước vào cửa, đám này có vẻ còn sợ hãi, nhất là lúc thấy Bùi Kiều ngồi đó, biểu cảm sợ hãi của họ lại càng thêm rõ ràng, chẳng hề có chút vui vẻ nào giống như David.

Bùi Kiều cũng chẳng thèm để ý bọn họ, lập tức đứng dậy bắt tay David rồi nói: “Ta còn tưởng rằng các người sẽ không thèm gặp ta nữa chứ! Dù sao thì vừa rồi ta cũng đã có mâu thuẫn lớn như vậy với các người.”

David bắt chặt tay Bùi Kiều, vung vẩy mấy cái, lúc này mới cười ha hả: “Làm gì có chuyện đó! Người mâu thuẫn với người không phải là ta, mà là cái đám nhảm chán kia cơ mà! Lúc ở hội trường người mắng thật là hay đấy, cả đám ngồi xung quanh ta đều xanh hết cả mặt ha ha ha...”

Bùi Kiều cũng cười ha hả, mời cả đám ngồi xuống rồi hỏi: “A? Vậy là các người không thèm để ý sao?”

David còn chưa trả lời thì ngoài cửa lại vọng tới những câu nói bằng tiếng Anh khác: “Chẳng lẽ chúng ta để ý thì có thể thay đổi được cách làm của người sao? Cho dù hôm nay có buộc phải giết người thì chắc chắn người cũng sẽ làm đúng không? Dù sao thì lúc này người đang ngồi ở vị trí đứng đầu một tổ chức linh hồn, thế nên có những việc người không thể làm theo ý muốn cá nhân mình.”

Bùi Kiều cười nhìn về phía cửa ra vào. Tại đó đang đứng một thanh niên da trắng tươi cười ấm áp. Đó chính là Johnan – chàng trai người Anh mà Bùi Kiều đã kết bạn trong trận chiến Nam Bắc Chiến Trường. Anh ta cũng không ngần ngại

bước vào phòng, cũng có mấy tên Tránh Thoát Giả theo sau anh ta cùng đi vào. Cũng không biết có phải là trùng hợp hay không, mà khi bước vào phòng, mấy tên Tránh Thoát Giả đi theo Johnan cũng tỏ ra sợ hãi, nhất là lúc thấy Bùi Kiều nhìn về phía mình, vẻ sợ hãi của bọn họ càng trở nên rõ ràng.

Bùi Kiều cười nói: “Ở Trung quốc chúng ta, có một câu nói để chỉ chuyện này, gọi là ‘tên đã lên dây, không thể không bắn’. Ai cũng muốn lấy cổ hào khí kia về cho tổ chức của mình, và cũng chẳng ai có thể vứt bỏ tổ chức của mình để rồi trở thành tội đồ thiên cổ. Quả thực là ta không thể làm khác! Dù sao thì vẫn phải lo nghĩ cho những kẻ yếu – thành phần chính của giới linh hồn.”

Đúng vậy! Phải lo cho kẻ yếu! Bởi vì cường giả, ví dụ như vài tên Chân Ma cấp, hoặc Nhập Ma cấp đỉnh cao, hoặc là đại bộ phận Tránh Thoát Giả, bọn họ đều là người đã có được ý chí vô cùng kiên định, đều tự có nhận thức về thế giới quan của riêng mình, đều có điều mà bản thân một lòng hướng tới, sẽ không thể bị ngoại cảnh làm dao động một cách dễ dàng. Cường giả không đơn giản là mạnh mẽ ở mặt lực lượng, mà còn bao gồm cả tính cách, thế giới quan, ý chí, mục tiêu... Mà ở giới linh hồn thì tất cả những điều đó đều đại biểu cho thực lực.

Vậy nên, cường giả sẽ không cần tới những thứ như ‘sự ưu tú của chủng tộc’ để cổ vũ chính mình, bởi họ hiểu: chỉ có cá nhân ti tiện, chứ không có chủng tộc ti tiện! Nhưng kẻ yếu thì lại không làm được như vậy, nhất là khi bọn họ đã mất đi ưu thế và địa vị do màu da, quốc tịch của mình mang lại. Cảm giác mất mát lúc đó sẽ khiến cho bọn họ cảm thấy cần phải thật nhanh chóng lấy lại cảm giác ưu tú cho chủng tộc của mình. Đó cũng chính là biểu hiện của giới linh hồn Âu Mỹ lúc này, đó chính là tư tưởng của kẻ yếu, mà trong một cộng đồng thì kẻ yếu lại chiếm số đông.

Bùi Kiều nói xong câu đó, hần chợt nhận ra phòng khách của mình có vẻ đã quá chật chội cho từng này người. Hần liền dứt khoát nói: “Thôi! Chúng ta đi tìm một gian đại sảnh lớn để tụ tập đi. Gọi hết thành viên trong đoàn đội của các người tới đây, bên chúng ta thì có hơn một trăm người rồi. Lần này ta sẽ lấy Thực Phẩm Chấp Niệm ra mời tất cả đánh chén một trận. Thế nào hả?”

David lập tức liền tươi cười hơn hờ nói: “Nào dám chối từ! Mà bọn ta vốn là đến ăn trưa của người đấy. Ai bảo người nhà giàu lắm tiền chứ! Hay lắm, vậy để ta trở về gọi các thành viên còn lại trong đội tới, đội của ta lần này có mười một người tới đây, trừ mấy người chúng ta ở đây thì còn có mấy người đang chờ ở nhà nghỉ. Để ta quay về gọi nhé.”

Johann quay sang nói với David: “Tiện đường người cũng gọi luôn hộ mấy tên đội viên của ta nhé. Ta còn có vài việc muốn nói riêng với Bùi Kiều, tạm thời chưa đi được.”

David cũng không chối từ mà tươi cười gật đầu, sau đó lập tức đi nhanh ra ngoài cửa.

Tiếp theo, mọi người nhanh chóng di chuyển địa điểm, có người thì đi gọi những người còn lại của Tổ Chức Linh Hồn Trung Quốc. Bùi Kiều nghe Johann nói có việc cần trao đổi với mình thì cố ý đi rơi lại đằng sau đoàn người một quãng, lúc này mới nói với Johann: “Sao? Có chuyện gì khẩn cấp à?”

Johann ngó nhìn xung quanh, lúc này mới nói nhỏ: “Trước khi tới đây, ta có nhận được lá thư điện tử nặc danh. Thư này dùng một mật mã đặc biệt để viết, và đó lại là bộ mật mã mà ta và Varotian đã cùng chế ra từ khi còn sống, trên thế giới cũng chỉ có ta và hắn mới biết. Người cũng biết cả ta và hắn đều có xuất thân quý tộc đấy, thế nên sẽ có những việc cần trao đổi mà không muốn người ngoài biết được.”

Bùi Kiều gật đầu nói: “Ừ, ta cũng đã từng nghe Dương Húc Quang nhắc tới chuyện này. Hình như Varotian và cô nàng ‘Cuồng Chiến Sĩ’ Nannia kia đều là người gia tộc Morgan của nước Mỹ đúng không? Đó chính là gia tộc nắm giữ quyền lực thật sự của nước Mỹ, còn ‘thâm căn cố đế’ hơn cả gia tộc Rockefeller (3) rất nhiều. Hơn nữa, bọn họ cũng là gia tộc lớn thuộc giới quý tộc nước Anh đúng không? Thật đúng là khó mà tưởng tượng nổi, những vị đại quý tộc như các người lại có được ý chí kiên cường đến vậy, trở thành cả một đám Trách Thoát Giả.”

Johann thoáng cười khổ rồi nói: “Nếu không có ý chí kiên cường, có khi bọn ta đã chết từ lâu rồi cũng nên... Nhưng chuyện cần nói lúc này không phải là về thời

khi bọn ta còn sống. Sau khi giải xong nội dung trong bức thư điện tử viết bằng mật mã kia, ta đã lập tức xóa nó đi, bởi vì nếu những nội dung viết trong thư này là sự thật, vậy thì nó tuyệt đối không thể tiết lộ ra ngoài, nhất là không được để chính phủ thế giới biết được!”

Bùi Kiều lập tức thấy hứng thú, hắn tò mò hỏi: “A? Có bí mật gì sao? Mà này, chẳng phải Varotian đang bị vây trong Thành Phố Vàng? Làm thế nào mà hắn có thể gửi thư điện tử cho người được?”

Johnan lại ngó xung quanh vài lần, lúc này mới nói với âm lượng càng thêm nhỏ hơn vừa rồi: “Người hãy dùng trường khí thể bao phủ xung quanh đi. Tuy khả năng ở lối đi thể này có máy nghe trộm không cao, nhưng cẩn thận một chút vẫn tốt hơn...”

Bùi Kiều cũng hiểu chuyện này có thể rất nghiêm trọng, vậy nên hắn cũng không nói nhiều, lập tức tỏa ra trường khí thể, bao phủ toàn bộ phạm vi vài mét xung quanh hai người, hình thành một không gian biệt lập hình cầu, không một âm thanh nào có thể truyền ra khỏi trường khí thể này. Làm xong hắn mới nói: “Được rồi đấy, người nói đi, thể này thì chắc chắn không một ai có thể nghe được những gì chúng ta nói.”

Johnan kinh ngạc nhìn quanh, một hồi lâu sau mới như bừng tỉnh, cười khố: “Đã là Chân Ma cấp đỉnh cao... Nhưng sao lại không có màu thể? Chẳng lẽ trường khí thể của người là loại không màu à (4)? À quên, giờ không phải là lúc nói cái này. Trong thư kia có giải thích cặn kẽ những nội dung chính của kế hoạch quân đội linh hồn, hơn nữa không chỉ có kế hoạch quân đội linh hồn mà còn những phân nhánh khác của kế hoạch đó, đó là kế hoạch... sản xuất Chân Ma cấp! Theo như trong thư nói, nhờ vào việc khai quật di tích Atlantis viễn cổ, đến nay trong tay chính phủ thế giới đã có ít nhất từ ba đến bốn tên Chân Ma cấp!”

“Hơn nữa... lần này Varotian bị nhốt trong Thành Phố Vàng, rất có thể chính là một kế hoạch do mấy tổ chức linh hồn Âu Mỹ sắp đặt, nhằm mục đích dẫn dụ Cung Diệp Vũ. Bọn họ muốn diệt trừ Kẻ Đứng Đầu!”

Chú thích:

1. Vô vi: ở đây có thể hiểu là sống thu mình.
2. Đại hiển thần uy: thể hiện sức mạnh vượt trội
3. Morgan và Rockefeller: đây là hai gia tộc lớn có thật và có tầm ảnh hưởng lớn đến tài chính nước Mỹ.
4. Màu của trường khí thể: trường khí thể của CMC đỉnh cao có thể nhìn thấy được bằng mắt thường nên nó thường có hình dạng và màu sắc. Như trường khí thể của Cung Diệp Vũ là khối khí tím với những tia sét tím, của Ác Ma là khối khí màu đỏ với những quả cầu lửa đỏ rực.

TỬ VONG KHAI ĐOAN

Zhttty
www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 8+1: Kế Hoạch Linh Hồn (1)

“Những ghi chép đầu tiên nói về văn minh Atlantis mà con người tìm được là từ Tài Liệu Biển Chết (1). Phải! Người không hề nghe nhầm! Tại một hang động nào đó gần Biển Chết, người ta phát hiện một tấm da dê, nội dung trên đó được viết bằng một loại mật mã bí ẩn. Tài Liệu Biển Chết này mới là đồ thật, còn thứ mà người đời biết đến chỉ là đồ giả thôi. Tài Liệu Biển Chết thật ban đầu được cất giữ tại Anh, sau đó nó bị đặc nhiệm của Đức trộm mất trong Chiến Tranh Thế Giới thứ hai, sau khi Đức thua thì tài liệu này bị người Mỹ cướp về, từ đó về sau vẫn do nước Mỹ lưu giữ.”

Johann nói thấp giọng: “Tất cả nội dung trong Tài Liệu Biển Chết đều được ghi bằng một loại ký hiệu mà loài người chưa từng được biết đến. Hơn nữa, chỉ có tổng cộng 10 ký hiệu trong bộ ký hiệu này. Các nhà khoa học đã phân tích và chỉ ra rằng mười ký hiệu này tương đương với các con số từ 0 đến 9 của loài người. Mười loại ký hiệu này được tổ hợp để tạo thành một mật mã lớn của Tài Liệu Biển Chết.”

“Trước kia thì trình độ khoa học kỹ thuật đương nhiên là chưa đủ để giải được mật mã này. Thậm chí lúc ban đầu, vì đủ loại nguyên nhân mà khi lần đầu nhìn thấy Tài Liệu Biển Chết, người ta đã có ý định phá hủy nó đi. Thế nhưng không biết Tài Liệu Biển Chết này được tạo thành bởi chất liệu gì mà bền chắc đến độ khó tưởng tượng nổi! Dù cắt, đốt, ngâm axit, cũng đều không thể hủy hoại, vậy nên cuối cùng mới được coi là bảo bối rồi cất giấu kỹ. Mãi đến thế chiến thứ hai, mật mã học trở nên thịnh hành, sau khi nước Đức lấy được Tài Liệu Biển Chết, họ dùng phương pháp mật mã học hiện đại tiến hành giải mã. Có điều là khi nước Đức giải mã mật mã này đến giai đoạn cuối cùng thì tài liệu này lại rơi vào tay người Mỹ. Từ đó về sau, tin tức về Tài Liệu Biển Chết đã hoàn toàn bị che giấu, người đời không biết thêm được chút thông tin nào về nó nữa.”

Bùi Kiều hơi chút sững sốt, rồi kinh ngạc hỏi: “A? Thế thì làm thế nào mà người lại biết được về cái Tài Liệu Biển Chết này vậy?”

Johnan hơi cười cười: “Ta chết sau Varotian khoảng ba năm, lúc đó thì lý luận về ngày tận thế còn chưa xuất hiện. Đến khi lý luận đó xuất hiện thì ta và Varotian đã cùng bí mật đưa ra một vài phỏng đoán, nhờ thế lực của mình mà bọn ta đã tìm được một vài manh mối, và manh mối lớn nhất trong đó chính là những tin tức có liên quan tới Tài Liệu Biển Chết. Chúng ta cũng không biết Tài Liệu Biển Chết hiện nay được cất giữ ở đâu, nhưng là từ bộ phận mật mã đã giải được, chúng ta tìm được hai thông tin quan trọng, đó là ‘Phong Thần Giả’ và ‘văn minh Atlantis’.”

“Phong Thần Giả? Đó là cái gì? Văn minh Atlantis thì biết rồi, đó chắc hẳn chính là nền văn minh kỷ thứ tư của Trái Đất mà truyền thuyết Maya đã nhắc tới đúng không? Nhưng chúng ta đang nói tới kế hoạch quân đội linh hồn và kế hoạch sản xuất Chân Ma cấp kia mà! Đừng có đột ngột đổi đề tài như vậy chứ?” Bùi Kiều cau mày, vì chuyện có liên quan tới an nguy của Cung Diệp Vũ nên hẳn đã có phần mất kiên nhẫn.

Johnan thì lại chẳng vội vàng gì, hẳn vẫn trả lời bằng bộ không nhanh không chậm: “Đừng có làm cái vẻ mặt nóng vội như vậy. Nên nhớ người là vị cường giả Chân Ma cấp thứ tư, mà hơn nữa còn là một Chân Ma cấp hơi mạnh hơn hai người còn lại, trên đời này có quá ít những việc có thể làm người có cái vẻ nóng vội đó. Tuy người ngoài không thể nghe thấy những gì chúng ta nói, nhưng nếu có ai nhìn vào vẻ mặt của người thì chẳng lẽ không đoán được là chúng ta đang nói chuyện rất quan trọng sao? Hơn nữa, những điều ta nhắc tới đều có liên quan tới kế hoạch quân đội linh hồn đấy...”

“Thật ra, cả kế hoạch quân đội linh hồn và kế hoạch sản xuất Chân Ma cấp cũng chỉ được gọi là Kế Hoạch Linh Hồn mà thôi, trong thư mà Varotian gửi cho ta có giải thích rất cặn kẽ điểm này... Ban đầu, nước Mỹ giải mã được một phần nội dung của Tài Liệu Biển Chết. Nội dung đó cụ thể là gì thì người ngoài không được biết, nhưng từ khi có được nội dung đó thì nước Mỹ bắt đầu tiến hành khai quật Đảo Phục Sinh. Vậy nên, ban đầu việc khai quật này hoàn toàn là do nước Mỹ độc chiếm. Nhưng sau đó, việc khai quật dường như gặp phải vấn đề, không biết là về

tài chính, nhân lực hay một vấn đề nào khác. Nhưng tóm lại là vì vậy mà họ đã chủ động cung cấp thông tin cho năm nước lớn còn lại, theo thứ tự là Anh, Pháp, Nga, Đức, Trung, từ đó mới tạo thành cục diện sáu nước cùng hợp tác như ngày nay. Mà trong mấy chục năm khai quật qua, hạng mục khoa học kỹ thuật quan trọng nhất mà sáu nước khai quật được chính là Kế Hoạch Linh Hồn.”

“Theo như lời Varotian, tại thời điểm khai quật được thông tin về Kế Hoạch Linh Hồn, người ta cũng đồng thời khai quật được một vài ghi chép về lịch sử của văn minh Atlantis. Theo như trong đó, tại thời điểm cuối cùng của văn minh Atlantis, thế giới bỗng xuất hiện rất nhiều quỷ quái vô hình vô chất nhưng lại có thể tấn công sinh mệnh khác, đồng thời còn xuất hiện rất nhiều các ảo giới được nói tới trong các thần thoại, tôn giáo của Atlantis. Thế nhưng, theo như ghi chép lịch sử này, điểm khác biệt lớn nhất của văn minh Atlantis với văn minh của loài người chúng ta, là sau khi bọn họ chết đi thì sẽ không xuất hiện linh hồn! Thế nên bọn họ chỉ có quỷ quái, không có linh hồn!”

“Thế nhưng bù lại, trình độ khoa học kỹ thuật của văn minh Atlantis lại quá mức phát triển. Không chỉ trên Trái Đất mà trên toàn bộ hệ mặt trời, trừ hai hành tinh xa nhất bên ngoài, còn lại mọi hành tinh đều có người của văn minh Atlantis cư trú và khai thác sản vật, thậm chí họ có thể trực tiếp thu năng lượng mặt trời từ bên ngoài không gian, từ đó cung cấp cho toàn hệ mặt trời sử dụng. Chính nhờ khoa học kỹ thuật đã phát triển đến mức độ này nên khi đối mặt với quỷ quái thực thể hóa, trừ lúc đầu chết mất một số người, thì sau đó họ đã có thể vận dụng công nghệ để tiêu diệt đám quỷ quái kia. Hơn nữa, bọn họ còn bắt đầu nghiên cứu nguyên nhân dẫn đến sự thực thể hóa của quỷ quái, cũng như sự xuất hiện của các ảo giới...”

Nói tới đây thì Johnan bỗng dừng lại. Bùi Kiêu đang nghe rất nhập tâm nên vội giục: “Sau đó thì sao? Nguyên nhân là gì? Tiếp theo thế nào?”

“Không có tiếp theo đâu.” Johnan khoát tay, làm bộ bó tay rồi trả lời.

“Không có? Không có tiếp theo? Người đừng có kể chuyện kiểu xỏ lá vậy chứ! Thế này chính là làm việc kiểu thái giám đấy (2)!” Bùi Kiêu đầu tiên là sững sờ, sau đó thì buồn bực nói.

Johanan cũng chỉ biết cười khổ trả lời: “Thật sự là không có phần sau. Thư điện tử kia chỉ nói tới đó, rồi giải thích rằng phần tài liệu ghi chép tìm được của văn minh Atlantis chỉ nói tới đó, phần sau có thể chưa khai quật được, hoặc đã bị thời gian hủy hoại mất rồi. Nói tóm lại, chúng ta không hề biết kết quả điều tra về nguồn gốc quý quái, sự hình thành các ảo giới của văn minh Atlantis ra sao. Thế nhưng, trong những dòng cuối cùng của tài liệu đó có viết rằng: sau khi hai thành viên cuối cùng của Biệt Đội Năng Lượng Ánh Sáng điều tra tường tận và sống sót trở về, họ đã xác minh Vực Sâu Bóng Tối là thật sự tồn tại, hơn nữa còn sắp phủ xuống Trái Đất. Vì vậy, văn minh Atlantis lập tức thực hiện Kế Hoạch Linh Hồn.”

“Kế Hoạch Linh Hồn là sản phẩm kết tinh khoa học kỹ thuật cao cấp nhất của văn minh Atlantis, cũng là nguyên nhân khiến người Maya gọi văn minh Atlantis là văn minh ánh sáng. Theo như tư liệu khai quật được giải thích, nội dung của Kế Hoạch Linh Hồn là đưa nhận thức, tinh thần, trí nhớ, v.v... của sinh mạng thể ở dạng vật chất chuyển hóa thành sinh mạng thể ở dạng năng lượng.”

Nói đến đây, Johanan lại cười cười, ánh mắt của hắn thoát nhìn vô cùng tự nhiên, giống như thể đang nói một chuyện gì rất đáng mừng với Bùi Kiều, thế nhưng miệng hắn thì lại nói ra những bí mật lớn nhất của thế giới này.

“Người đã xem qua The Matrix rồi chứ? Trong phim đó, một siêu máy tính tạo ra một thế giới giả lập như thật, tinh thần của toàn bộ loài người thì đều trao đổi và sinh tồn trong thế giới giả lập đó. Kế Hoạch Linh Hồn này có phần giống với nội dung của The Matrix, có điều không phải là sáng tạo ra thế giới giả lập gì đó, mà là sử dụng mã điện tử để ghi lại toàn bộ trí nhớ, ý thức, suy nghĩ, tinh thần, tính cách, v.v... Sau đó, thực thể hóa tất cả những gì thuộc về mặt tinh thần của con người... Hay nói một cách đơn giản thì chính là quá trình chuyển đổi một sinh mạng thể thành dạng linh hồn!”

“Lúc trước ta mới nhắc tới đúng không? Người của văn minh Atlantis không giống loài người chúng ta, bọn họ không hề có linh hồn xuất hiện sau khi chết như chúng ta... Nói một cách chính xác thì khi gần tới thời điểm sống điện tử tới hạn, con người chết đi mới sinh ra linh hồn. Nhưng với người của văn minh Atlantis thì dù đã đến ngày tận thế rồi, họ vẫn không hề sinh ra linh hồn. Thế nên, Kế Hoạch

Linh Hồn của người Atlantis chính là việc họ tự chuyển biến mình thành dạng linh hồn.”

“Nhưng theo những tài liệu khai quật được thì quá trình chuyển đổi này vô cùng phức tạp, thậm chí cả nền khoa học của văn minh Atlantis cũng không thể tiến hành hoàn mỹ. Họ cũng từng tiến hành thí nghiệm, nhưng hoặc là người được thí nghiệm tử vong, hoặc là thành công chuyển biến thành linh hồn thể nhưng lại nhanh chóng tiêu tán, hoặc là biến đổi luôn thành quỷ quái. Mà trình độ của văn minh Atlantis lúc đó đã vô cùng cao, mỗi người đều có thể sống lâu hơn nghìn năm, vậy nên tính mạng của mỗi một người Atlantis đều vô cùng quý giá. Chính vì vậy mà thí nghiệm này đã lập tức phải chịu áp lực dư luận rất lớn, khiến họ bắt buộc phải dừng việc dùng chính người Atlantis để làm thí nghiệm. Vậy là, họ bắt đầu nghĩ tới loài người vốn rất gần với người Atlantis, hoặc có thể nói là một loài có cấu trúc gen gần như loài người ngày nay: vượn.”

Johnan cười khổ nói: “Nếu không phải biết rằng Varotian sẽ không bao giờ nói chuyện nhảm nhí, thì có khi ta đã cho là hẩn bịa chuyện lừa gạt ta... Theo như tài liệu đó nói, người Atlantis dùng vượn để tiến hành thí nghiệm, đồng thời họ phân giải quỷ quái mà mình bắt được thành các yếu tố tinh thần và ý chí nòng cốt rồi dung hợp những thứ đó với loài vượn. Về sau thì hình thành một giống loài mới, vừa có thể thực thể hóa tinh thần như quỷ quái, vừa có tính vật chất như người Atlantis. Bọn họ đặt tên cho giống loài này là... Loài Người!”

“Mà muốn thuận lợi áp dụng Kế Hoạch Linh Hồn thì cần phải khiến cho các loại cảm xúc mà con người có thể cảm nhận được phát triển tới mức lớn nhất. Ví dụ như sử dụng các loại thuốc kích thích, khiến cho con người cảm thấy đau đớn, tuyệt vọng, bi thương, hạnh phúc, hoặc bất kỳ một loại cảm xúc nào khác dâng trào tới mức cực đoan, sau đó rút ra linh hồn của bọn họ, nghiền nát chúng để lấy được tinh thần và ý chí trụ cột nhất. Đó chính là khái quát về Kế Hoạch Linh Hồn và cũng là nguồn gốc của hết thảy những kế hoạch khác.”

“Bởi vì khi đang chìm trong cảm xúc cực đoan, tinh thần và ý chí trụ cột thu được... Thật ra ta nghĩ cái thứ tinh thần trụ cột đó chính là chấp niệm. Khi chìm trong cảm xúc cực đoan đó thì chấp niệm thu được sẽ là cứng rắn nhất. Với lượng

lớn chấp niệm như vậy, có thể tạo thành vật chất chế tạo giáp phòng vệ - chính là Hợp Kim Điện Từ, cũng có thể dùng để chế tạo vũ khí - ta nghĩ chính là Thiên Sinh Vũ Khí Nhân Tạo, hoặc là dùng để gia tăng cường độ tinh thần và ý chí của người Atlantis, sau khi cường độ đạt đến tối đa thì có thể hình thành Người Năng Lượng – thứ này là gì thì ta cũng không hiểu. Mặt khác, cũng có thể dung hợp rồi sử dụng cùng công nghệ không chế điện từ, từ đó khiến cho người dung hợp có thể điều khiển được chấp niệm dù ở dạng vật chất. Ta cảm thấy, những điều cuối cùng này chính là nội dung của kế hoạch Quân Đội Linh Hồn đấy!”

Chú thích:

1. Tài liệu biến chết: là có thật, được xem là cuốn Kinh Thánh đầu tiên trên thế giới.
2. Làm việc kiểu thái giám: thái giám bên trên thì là đàn ông nhưng bên dưới thì lại không có gì. Ý chỉ kiểu làm việc chỉ có đầu mà không có cuối, đến chỗ quan trọng nhất thì lại thiếu sót.

TỬ VONG KHAI ĐOAN

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 8+2: Kế Hoạch Linh Hồn (2)

Tin tức này quả thật đã khiến cho người nghe phải khiếp sợ!

Nguồn gốc của loài người lại là sản phẩm do một nền văn minh khác tạo ra ư? Mà hơn nữa, lại chỉ vụn vụn là nguyên liệu của quá trình chế tạo vũ khí thôi! Điều này quả thật quá sức khinh khủng, hoàn toàn đủ để phá hủy tất cả nhận thức mà loài người cho là mình đã hiểu được!

Bùi Kiêu cũng trợn trừng mắt kinh sợ, hẳn quả thật không thể ngờ nội dung thật sự của kế hoạch Quân Đội Linh Hồn lại là như vậy. Đúng là quá khó tin! Tuy trước đây, từ thần thoại Maya và những thông tin phân tích được từ Đảo Phục Sinh, hẳn đã đoán được rằng rất có thể văn minh tiền sử thật sự từng tồn tại, thế nhưng hẳn chưa bao giờ tưởng tượng nổi rằng loài người lại là sản phẩm do nền văn minh tiền sử đó chế tạo ra?

Johnan tiếp tục nói: “Thật ra thì nguồn gốc của loài người đã là đề tài tranh cãi lâu nay của giới sinh vật học. Tuy học thuyết loài người tiến hóa lên từ vượn người gần như đã là nhận thức chung mà ai cũng biết, nhưng còn vượn người thì từ đâu ra? Sự cách biệt về tiến hóa giữa vượn người và khỉ hoặc các loài linh trưởng khác là lớn vô cùng, không thể nào hoàn thành chỉ trong vài trăm nghìn năm tiến hóa. Theo như những hóa thạch mà giới sinh vật học tìm được, giữa vượn người và khỉ không hề có bất kỳ một loài trung gian nào khác, cứ như thể dùng một cái rồi khi biến thành vượn người vậy, thế nên nó mới trở thành một đề tài tranh cãi không có hồi kết. Nếu như những gì trong thư nói là thật, vậy có khi loài người đúng là sản phẩm do người Atlantis chế tạo ra cũng nên.”

Bùi Kiêu đang bị tin tức này làm cho kinh sợ vô cùng, mà lúc này cũng đã đi tới

sánh lớn, bên trong tụ tập gần hai trăm người, vô cùng ồn ào, huyên náo. Thế nên hẳn không tiếp tục thảo luận thêm với Johnan gì nữa, chỉ nói vội: “Tôi nay người đừng đi đâu cả. Ta có hai người rất đang tin cậy, trí tuệ của họ là điều mà cả ta cũng phải nể phục, chúng ta cùng thảo luận với họ, biết đâu sẽ nhìn rõ ra được nhiều điều. Mà vừa hay một người trong số đó lại là vợ của Cung Diệp Vũ, nếu Cung Diệp Vũ quả thật gặp phải chuyện không hay thì cũng nên nói cho cô ấy biết trước.”

Johnan cũng im lặng gật đầu, rồi hẳn nói: “Ban đầu, ta định nói tin tức này cho Nowitz Talon – chính là cường giả Chân Ma cấp người Đức mà người mới giao thủ đó. Tuy trước kia ta chưa tiếp xúc với hẳn, nhưng nghe Varotian nói, hẳn là một người có tính cách rất cẩn trọng, ngoài việc có phần kiêu ngạo thái quá về vinh quang của dân tộc Germanic (1) thì không còn khuyết điểm nào nữa. Nhưng giờ người cũng đã là Chân Ma cấp, mà chúng ta cũng coi như đã từng kề vai chiến đấu cùng nhau, thế nên ta mới đổi ý đưa tin cho người. Dù sao thì tin tức này cũng thật sự quá sức quang trọng, nếu lộ ra thì chắc chúng ta sẽ không được chết yên lành đâu. Thế nên khi chọn người để tiết lộ thì phải thật cẩn thận chọn lựa đấy. Tốt nhất là phải vô cùng vô cùng cẩn thận nhé!”

Bùi Kiêu thoáng chút chần chừ khi nghĩ tới mối quan hệ có phần không rõ ràng của Dương Húc Quang với giới lãnh đạo của chính phủ Trung Quốc. Có điều sự chần chừ này cũng chỉ thoáng quá trong một khoảnh khắc ngăn ngủ mà thôi! Hẳn nhớ lại những lúc cùng làm việc với Dương Húc Quang, nhất là vẻ nghiêm túc và chân thành hiện ra trong đôi mắt tên kia khi cảnh báo mình tuyệt đối không được phản bội Cung Diệp Vũ. Điều đó khiến Bùi Kiêu lập tức bỏ qua sự lo ngại vừa rồi.

Hắn nói rất nghiêm túc: “Điều này thì người có thể yên tâm, ta cũng hiểu được tầm quan trọng của tin tức này. Nếu như chính phủ thật sự nắm giữ một đám Chân Ma cấp nhân tạo, vậy thì dù thực lực của bọn chúng có kém so với Chân Ma cấp ‘chính hiệu’ bao nhiêu đi nữa, thì chỉ riêng mặt số lượng cũng đã là một vấn đề không dễ giải quyết. Thế nên ta chắc chắn sẽ không bất cẩn làm bừa. Ta xin khẳng định hai người đó là người ta tín nhiệm và cũng là người Cung Diệp Vũ tín nhiệm.”

Johnan lúc này mới nói: “Vậy thì ta yên tâm. Ta biết người là một kẻ nghe một hiểu mười. Mặc dù có nhiều việc, nhìn qua thì tưởng như là hành động nóng nảy

của người, giống như cách làm việc không để ý tới bất kỳ điều gì của Cung Diệp Vũ, nhưng ta lại nhìn ra được, thực ra người luôn hiểu rõ tất cả những gì mà mình làm, mọi hành động đều là kết quả của sự suy tính tỉ mỉ. Thế nhưng, lần này ta vẫn hi vọng người có thể cẩn thận nhiều hơn một chút... Nói không dễ nghe một chút, việc ta tiết lộ tin tức này cho người có thể sẽ dẫn đến những hậu quả rất lớn, nếu như bị lộ ra thì sợ rằng không chỉ bản thân ta, mà có khi ngay cả gia tộc của ta cũng sẽ...”

Bùi Kiêu vỗ mạnh vai hấn một cái rồi nói: “Yên tâm đi! Chúng ta đã cùng kề vai chiến đấu, coi như là chiến hữu, cũng coi như đồng bọn. Người đừng nhìn vào biểu hiện quyết liệt của ta trong hội nghị hôm nay. Đó chẳng qua chỉ là vì không thể không tranh, người không đi tranh giành thì người khác sẽ giành mất, sau đó thoải mái đập lên đầu người. Ngày hôm nay, tại nơi này, ta hứa với người, lời hứa của một Chân Ma cấp: chỉ cần sau này người không phụ ta, thì với tình nghĩa của chúng ta, cũng như công lao đưa tin hôm nay, ta thề sẽ không bỏ mặc người, nhất định sẽ bảo vệ người và gia tộc của người đến cùng!”

Lòng Johnan thấy vui mừng như điên. Tuy ngoài mặt thì có vẻ như hấn vẫn bình tĩnh, thế nhưng đôi mắt sáng rực của hấn thì đã nói rõ tất cả. Thật ra, hấn lựa chọn truyền tin tức này cho Bùi Kiêu là vì hấn nghi ngờ mình đang bị theo dõi. Người ta vẫn nói rằng: không có nơi nào trên thế giới này có thể giữ được bí mật tuyệt đối. Sở dĩ có những cái gọi là bí mật, chẳng qua chỉ là vì sự việc không quá quan trọng hoặc nghiêm trọng mà thôi. Nếu như là một sự việc nghiêm trọng, ví dụ như buôn bán vũ khí hạt nhân, hoặc khủng bố tấn công lớn gì đó, vậy thì chắc chắn sẽ để lại dấu vết và bị tìm ra. Hơn nữa, lần này Johnan nhận được bức thư điện tử kia cũng quá đột ngột. Vì sao mà Varotian lại tiết lộ bí mật này cho hấn vào đúng lúc này? Vì sao không nói từ trước kia? Rồi lại vào ngay lúc Varotian đang bị vây trong Thành Phố Vàng? Trong chuyện này có đủ loại nghi vấn. Vậy nên cuối cùng Johnan đã đi đến một kết luận... Đó chính là hấn không an toàn! Hoặc có thể nói rằng: hấn và cả gia tộc của hấn đều đang không an toàn!

Tốt nhất là giữ im lặng? Không! Nhất định phải tiết lộ bí mật này cho một ai đó thì hấn mới có thể bảo toàn mạng sống, bởi vì ‘người chết thì không thể tiết lộ bí mật’ – đây đã là một định luật luôn đúng từ cổ đến nay. Tuy rằng Varotian và hấn có

thể coi là bạn bè thân thiết, khả năng tên kia hãm hại hẳn là không lớn, nhưng cũng khó có thể bảo đảm rằng bản thân Varotian không bị người khác giám sát. Một khi hẳn đã biết được tin tức này thì chẳng mấy chốc nhưng quốc gia kia sẽ lần ra dấu vết, và như vậy, hẳn và gia tộc của hẳn đã rơi vào vòng nguy hiểm. Mặc dù hẳn là một kẻ có tiếng tăm và thực lực của giới linh hồn nước Anh, gia tộc của hẳn cũng là một đại tộc quý tộc lâu đời thâm căn cố đế, nhưng nếu so với sự liên hợp của chính phủ các nước thế giới, vậy thì hẳn và gia tộc của hẳn cũng chẳng khá hơn con ruồi, con kiến là bao.

Ngay khi nhận ra được chuyện này, điều đầu tiên mà hẳn nghĩ tới chính là nhanh chóng chuyển tin tức này cho Kẻ Đứng Đầu. Chỉ cần có Kẻ Đứng Đầu ‘đi trước mở đường’, đám chính phủ thế giới sẽ đưa mắt tập trung vào Kẻ Đứng Đầu. Chỉ cần Kẻ Đứng Đầu không nói ra sự tồn tại của hẳn, vậy thì trước khi Kẻ Đứng Đầu bị giải quyết, khả năng chính phủ thế giới để ý tới Johnan sẽ là rất thấp.

Nhưng chính ngay lúc đó, chẳng hiểu sao Kẻ Đứng Đầu lại đột nhiên rời khỏi Trung Quốc, rồi cũng chạy vào Thành Phố Vàng. Vậy là Johnan lập tức nghĩ tới khả năng chính phủ thế giới đang lên kế hoạch diệt trừ Kẻ Đứng Đầu. Trong mắt chính phủ thế giới, Kẻ Đứng Đầu là một tên côn đồ chuẩn mực, hơn nữa còn là một tên côn đồ không chấp nhận trong mắt mình có bất kỳ một hạt cát nào. Nếu như chính phủ thế giới thực hiện Kế Hoạch Linh Hồn mà bị Kẻ Đứng Đầu biết được, vậy thì không phải chính phủ thế giới sẽ gặp phải phiền phức, mà có khi đám đầu não của chính phủ các nước sẽ bị hẳn cho ‘tắm máu’ cũng nên. Người đó chính là một tên côn đồ như vậy! Vậy nên trước khi thực hiện kế hoạch thì phải giải quyết Kẻ Đứng Đầu, thế mới có thể đảm bảo kế hoạch được thực hiện suôn sẻ.

Cũng vì vậy mà Johnan càng cảm thấy tin tưởng vào những tin tức trong bức mật thư. Thật ra thì người thứ hai mà Johnan ngắm tới từ ban đầu cũng là Bùi Kiêu. Lý do ngoại trừ việc Bùi Kiêu là người gần đạt tới Chân Ma cấp nhất trên thế giới, thì quan trọng hơn cả là vì bản thân Johnan và Bùi Kiêu có tình bạn hữu khi đã từng kề vai chiến đấu cùng nhau. Mà tính cách của Bùi Kiêu lại là kiểu ân oán phân minh, khi kiếm được món lợi lớn trong Nam Bắc Chiến Trường còn rộng rãi chia xẻ cho các thành viên đoàn đội cùng tham gia chiến đấu, sau đó lại chỉ vì một Tự Do Linh Hồn mà ngàn dặm đuổi giết hung thủ, từ Mỹ chạy tới Pháp, thậm chí còn đại

náo một trận tại Pháp. Từ đó hoàn toàn có thể nhìn ra được bản tính của Bùi Kiêu.

Mà bây giờ Bùi Kiêu đã là Chân Ma cấp, thậm chí thực lực rất có thể còn cao hơn cả hai gã cường giả Chân Ma cấp lâu năm còn lại. Điều đó càng khiến Johnan vui mừng quá đỗi, lập tức đến nơi nghỉ lại của Bùi Kiêu để gặp hắn ngay trong buổi tối. Và cũng đúng lần này, hắn nhận được lời thề sẽ bảo vệ cả mình và gia tộc từ Bùi Kiêu, tới lúc này thì hắn mới có thể thả lỏng thần kinh ít nhiều.

Lời thề của một cường giả Chân Ma cấp chính là một bảo bối giữ mạng! Trừ khi cường giả Chân Ma cấp này sa đọa, nếu không thì dù có chết hắn cũng sẽ không trối bỏ lời thề của mình, nếu không thì hắn sẽ mất đi thực lực Chân Ma cấp!

Buổi tối hôm đó, một bữa tiệc linh đình được tổ chức tại nơi đóng quân của Tổ Chức Linh Hồn Trung Quốc, Bùi Kiêu đem ra 500 đơn vị Thực Phẩm Chấp Niệm chiêu đãi tất cả! Tuy tính ra thì chẳng qua mỗi người trung bình cũng chỉ được mấy cái bánh bao, một chén cháo, vài hạt cà phê, nhưng đối với những kẻ chưa bao giờ được nhắm nháp qua Thực Phẩm Chấp Niệm, mà từ khi chết đi đến nay cũng đã không còn được hưởng thụ cảm nhận vị giác, thì được hưởng phần Thực Phẩm Chấp Niệm này đã là phúc đức quá lớn của bọn họ, vì vậy mà càng thêm cảm kích Bùi Kiêu hơn một phần.

Chuyện chè chén đó tạm không nói tới, đến lúc tiệc tàn, Bùi Kiêu không thêm quan tâm tới việc Dương Húc Quang đang hờ hờ khoác lác với Trương Hằng, cứ vậy kéo tên kia tới phòng mình, đồng thời còn gọi cả Vu Nữ Trần cùng tới. Ba người và thêm cả Johnan cùng vào phòng Bùi Kiêu, tới khi Bùi Kiêu thả ra trường khí thể của mình bao phủ cả căn phòng, Johnan mới một lần nữa kể lại những gì hắn biết.

Johnan cũng không lạ gì hai người trước mặt... Nói một cách chính xác thì hắn đều đã xem qua tư liệu về hai người này rồi: một người là kẻ đa mưu túc kế mà Cung Diệp Vũ tin cậy nhất trong Tổ Chức Linh Hồn Trung Quốc, người còn lại thì là bạn gái Cung Diệp Vũ. Vậy nên Johnan chẳng hề có ý định giấu giếm gì bọn họ, kể lại toàn bộ những gì mình biết, nhất là nội dung trong bức thư điện tử kia cũng đọc lại toàn bộ.

Tin tức Johnan mang đến quả là khiến người ta phải chấn động, hai người nghe xong thì ngây ra hồi lâu, mãi cũng chưa tỉnh táo lại được. Phải tới mấy phút sau, Dương Húc Quang mới vỗ vỗ khuôn mặt ngây dại của mình rồi nói: “Trước hết chúng ta hãy làm rõ một vài điểm đã nhé. Đầu tiên, Tài Liệu Biển Chết... Ặc, thứ đó có thật à? Đường nhiên không phải là ta nghi ngờ người, chỉ là muốn biết thứ đó có thật sự tồn tại hay không thôi?”

Johnan cười khổ đáp: “Đúng, thứ đó thật sự tồn tại. Mặc dù ta chưa tận mắt nhìn thấy, nhưng theo nguồn tin của ta và Varotian thu được thì... vật đó thật sự tồn tại!”

Dương Húc Quang lúc này mới nói tiếp: “Vây là chính phủ nước Mỹ biết được bên dưới Đảo Phục Sinh có tồn tại di tích văn minh Atlantis từ Tài Liệu Biển Chết. Thế nên Mỹ mới là nước đầu tiên đi khai quật Đảo Phục Sinh, sau đó không biết vì nguyên nhân gì mà Mỹ mời năm cường quốc còn lại cùng tham gia khai quật, tạo nên cục diện hiện giờ của Đảo Phục Sinh. Và ở trong quá trình khai quật đó, sáu nước đã tìm được một hạng mục khoa học kỹ thuật rất quan trọng của nền văn minh viễn cổ, đó chính là Kế Hoạch Linh Hồn của văn minh Atlantis... Là như vậy phải không?”

Johnan gật đầu khẳng định: “Đúng! Đó chính là nội dung quan trọng nhất mà bức thư nói tới.”

Dương Húc Quang bỗng ồ lên một tiếng, rồi hỏi lại với vẻ khó hiểu: “Vây thì vấn đề đặt ra tiếp theo là... làm thế nào mà mỗi quốc gia trong số đó lại có được tới vài tên Chân Ma cấp? Đó là Chân Ma cấp đấy chứ chẳng phải rau cải trắng đâu! Làm sao nói có là có ngay được? Trước tiên có thể khẳng định được một điểm, đó là muốn thực hiện Kế Hoạch Quân Đội Linh Hồn thì cần có lượng lớn người sống dùng làm nguyên liệu. Có lẽ chính vì hạn chế này nên các nước còn do dự, bằng không thì không thể có chuyện chỉ thực hiện một thời gian ngắn lúc đầu rồi sau đó đóng lại hoàn toàn. Ta giả sử rằng: muốn tạo ra một cường giả Chân Ma cấp thì ít nhất cần 500... Không, phải cần 1000 người sống làm nguyên liệu! Nếu mỗi quốc gia đều có vài tên Chân Ma cấp, vậy thì những người sống dùng làm nguyên liệu này lấy từ đâu ra? Rồi đưa bọn họ tới nơi nào để biến người sống thành nguyên

liệu? Từ nguyên liệu đó tạo ra Chân Ma cấp bằng cách nào? Rồi tới khi nào thì hoàn thành cả quá trình đó?”

“Trên thế giới này không có bí mật nào là tuyệt đối! Kế hoạch lớn đến vậy, nhiều người, nhiều quốc gia tham gia đến vậy, mà không phải chế độ của quốc gia nào cũng là thống trị tuyệt đối, làm sao có thể đảm bảo những cấp dưới biết chuyện có thể 100% giữ bí mật? Kẽ hở trong này chẳng phải quá lớn sao?”

Johnan liền cười khổ trả lời: “Ta cũng hiểu là chuyện này rất khó tin. Nhưng ta tin rằng không thể có chuyện Varotian dùng loại chuyện cỡ này để lừa gạt ta, giờ cũng có phải ngày Cá Tháng Tư (2) đâu? Hơn nữa, các người có thấy chuyện này xảy ra rất đúng lúc không? Vừa ngay lúc mười bảy nước quyết định tổ chức Hội Nghị Thượng Đỉnh, Kẻ Sa Đọa tấn công, đúng lúc đó thì Varotian bị nhốt trong Thành Phố Vàng, rồi càng khó hiểu hơn là Cung Diệp Vũ cũng chạy vào Thành Phố Vàng... Có nhắm mắt cũng có thể đoán được chuyện này ẩn giấu âm mưu lớn nào đó. Còn về chuyện làm sao giữ bí mật được âm mưu lớn như vậy, đúng là khó có nơi nào để thực hiện...”

“Không!”

Khi nghe xong tin tức lần này, vì lo lắng mà hai mắt Vu Nữ Trần đã đỏ hoe và ứa nước mắt, lúc này cô bỗng vừa lau nước mắt vừa nói: “Có lẽ có nơi mà không ai chú ý tới, khiến cho người ta dám to gan nghiên cứu những thứ đó... Thành Phố Vàng!”

Ba người còn lại đều ngẩn ra, rồi Bùi Kiêu tình ngộ trước, hần vội hỏi: “Ý của cô là...”

Nước mắt vẫn tràn ra từ đôi mắt Vu Nữ Trần, nhưng lúc này cô cũng không cố lau đi nữa, mà vừa mặc cho nước mắt giàn ra, vừa nói: “Nếu như có thể khẳng định rằng Kế Hoạch Linh Hồn là hoàn toàn có thật, hơn nữa lại có phương pháp để chuyển hóa vật chất thành linh hồn thể, vậy thì làm thế nào chúng ta có thể khẳng định rằng chính phủ không nắm giữ phương pháp để cho người sống tiến vào ảo giới đây? Mọi người hãy nghĩ lại đi, trên cơ bản thì toàn bộ các ảo giới đều được tự do ra vào, chỉ riêng có Thành Phố Vàng, ngoài Varotian dẫn đội đi vào thì ngày

thường luôn bị nước Mỹ đóng cửa với lý do tài sản riêng của quốc gia. Cũng vì có sự tồn tại của Nam Bắc Chiến Trường là ảo giới đơn giản nhất, đã đáp ứng nhu cầu của phần lớn Tự Do Linh Hồn nên bình thường không ai chú ý tới Thành Phố Vàng. Mọi người nhớ lại những tin tức mà thành viên trong đội của Varotian chạy ra khỏi Thành Phố Vàng kể lại đi: bọn họ phát hiện một tòa kiến trúc rất quái lạ, rồi còn chưa kịp tiến vào trong đó thì bỗng có một đám quỷ quái Chân Ma cấp trước giờ chưa từng thấy xuất hiện tấn công, sau đó thì bị vây khốn. Tin tức có phải như vậy không? Vậy nói một cách khác...”

“Có thể bọn họ đã phát hiện ra tòa nhà dùng để nghiên cứu Kế Hoạch Linh Hồn?!” Cả bốn đồng thanh.

Sau khi nói xong câu đó thì cả bốn người đều cùng lặng đi. Thế nhưng, sự trầm lặng này cũng không kéo dài bao lâu, chỉ hơn mười giây sau, Bùi Kiêu bỗng vụt đứng dậy... Cơ bắp toàn thân hằn căng ra, trong mắt liên tục có ánh sáng của Thiên Sinh Vũ Khí lóe lên, dường như hẳn có thể gọi chúng ra bất kỳ lúc nào.

“Đến rồi! Ý chí bóng tối! Ý chí thật khủng khiếp, giống như bầu trời đang sập xuống vậy... Tại sao bọn chúng lại tấn công vào ngay lúc này cơ chứ!?” Bùi Kiêu gần như rít lên qua kẽ răng.

Lúc này, trên bầu trời cách Đảo Phục Sinh không xa, mấy trăm tên linh hồn có đôi cánh đen đang bay lượn. Đi theo người dẫn đầu của mình, bọn chúng đang nhanh chóng lao thẳng về phía Đảo Phục Sinh. Mà kẻ cầm đầu của bọn chúng là một linh hồn cũng có đôi cánh đen và một mái tóc màu bạc, trong đôi mắt hẳn có một biểu tượng hình tam giác liên tục xoay tròn...

Và phía trên đầu của đám linh hồn này, còn cao hơn cả trên tầng mây, ở độ cao đã đạt tới 10000m, một quái vật dài khoảng nghìn mét, toàn thân đầy vẩy đen kịt, xung quanh thân mình có những đám mây đen vờn quanh...

Bờm sư tử, sừng hươu, miệng cá sấu, cổ rùa, thân rắn, vẩy cá, bụng con trai, chân hổ, vuốt ưng, đuôi cá. . .

Đây là một sinh vật trong thần thoại Trung Quốc - Thất Trảo Hắc Long! (3)

Chú thích:

1. Gemanic: người Đức
2. Cá tháng tư: ngày $\frac{1}{4}$ là ngày quốc tế nói dối.
3. Thất trào hắc long: rồng đen bảy vuốt.

TỬ VONG KHAI ĐOAN

Zhttty
www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 9+1: Ma Vương Cấp Chân Chính (1)

Mấy trăm tên Linh Hồn Sa Đọa từ trên bầu trời hạ xuống, nhờ có đôi cánh của mình mà bọn chúng có thể bay lượn trên bầu trời dù đã đi vào phạm vi Đảo Phục Sinh. Cũng vì có những đôi cánh đó nên lần đột kích này của bọn chúng quả thật đã diễn ra vô cùng thần tốc, hơn nữa lại là vào buổi tối – thời điểm sự cảnh giác của tất cả đều giảm xuống thấp nhất. Thời điểm này, ngoài quân đội sáu nước đóng trên đảo và những ai làm nhiệm vụ canh giới thì lực lượng chiến đấu chính là đám linh hồn chắc chắn đều đang không hề đề phòng gì, dù sao thì khi còn sống bọn họ cũng chỉ là người bình thường chứ không phải là quân đội, binh lính gì cả. Vậy nên đương nhiên lần đột kích này đã làm cho cả đám loạn hết lên!

“Giết! Tất cả những gì di chuyển, những gì còn sống, giết chết tất cả cho ta! Ta muốn tắm máu Đảo Phục Sinh! Ha ha ha...”

Thanh niên tóc màu bạc từ trên bầu trời rơi nhanh xuống, vừa chạm mặt đất, hần lập tức dang lớn đôi cánh đen, một trường khí thể đen nhanh lập tức liên tục tỏa ra từ trên người. Đặc điểm của trường khí thể đạt tới Chân Ma cấp đỉnh cao – trường khí thể có thể thấy được bằng mắt thường lúc này đây lại đang xuất hiện trên người gã thanh niên tóc bạc! Hần dường như đã hóa điên, vừa rống to, vừa cười điên loạn, tư thái phóng đảng vô cùng!

Mấy trăm tên Linh Hồn Sa Đọa kia đều có Thiên Sinh Vũ Khí trong tay, chỉ là Thiên Sinh Vũ Khí của bọn chúng đều phát ra làn khí màu đen giống như tội nghiệt chứ không có màu sắc nào khác, không hề có ngoại lệ. Thứ khí đen đó lại không hề ăn mòn hay làm tổn thương đám Kẻ Sa Đọa, mà chúng hòa vào với Thiên Sinh Vũ Khí, từ đó khiến cho những Thiên Sinh Vũ Khí này có thể sử dụng được các thuộc tính đặc biệt của chúng. Không chỉ vậy, uy lực của chúng cũng lớn đến

khó mà tưởng tượng, ít nhất là mạnh gấp đôi so với uy lực thuộc tính đặc biệt của Thiên Sinh Vũ Khí bình thường!

Mấy trăm tên Kẻ Sa Đọa này rõ ràng đều có kế hoạch và mục tiêu của mình, vừa chạm xuống mặt đất, lập tức chia làm sáu nhóm, phóng về nơi đóng của quân đội sáu nước trên Đảo Phục Sinh, chỉ có một mình thanh niên tóc bạc sau khi gào thét một hồi thì dang cánh bay về phía tòa nhà lớn ở trung tâm Đảo Phục Sinh. Tốc độ của hắn cực nhanh, dường như hóa thành một vệt đen bắn đi, chỉ sau vài chục giây ngắn ngủi đã bay tới bên ngoài tòa nhà lớn kia.

“Bắn!”

Trên mặt đất xung quanh tòa nhà lớn đó được dựng lên một đồng những công sự phòng ngự và vũ khí phòng thủ. Những người điều khiển hệ thống phòng ngự này đều là những binh sĩ tinh nhuệ nhất của tất cả các quốc gia, vậy nên họ đương nhiên sẽ không hỗn loạn khi bị tấn công bất ngờ như đám Tự Do Linh Hồn mười bảy nước. Trái lại, ngay khi tên thanh niên tóc bạc bay tới gần thì đã có mấy quả tên lửa đất đối không bắn về phía hắn!

Nơi này là Đảo Phục Sinh! Là nơi bất kỳ linh hồn hay quỷ quái nào cũng đều phải thực thể hóa thành dạng vật chất. Ý nghĩa cái tên của nơi này đúng như nghĩa đen của từ ngữ, là nơi để được “phục sinh”!

Trong phạm vi Đảo Phục Sinh, tên lửa đương nhiên có thể tạo tổn thương lớn cho quỷ quái. Mà tòa nhà này được đặt ở trung tâm của đảo, vậy nên dĩ nhiên không thể chỉ là một khu hội nghị bình thường, ở phần trung tâm của tòa nhà còn có những khu vực với chức năng đặc biệt mà không nhiều người được biết. Vậy nên xung quanh tòa nhà này, có thể nói là cứ ‘năm bước một lính canh, trăm bước một chốt gác’, khắp nơi là công sự, tháp canh, súng ống. Đừng nói là mấy trăm người, dù là một đạo quân hơn mười nghìn quân tấn công cũng có thể chống đỡ được!

Chỉ có điều... còn số ‘mười nghìn quân’ kia là áp dụng với ‘quân’ là người sống thôi! Bởi vì từ khi Đảo Phục Sinh quân đội các quốc gia đóng giữ đến nay, vẫn chưa từng có việc quỷ quái thực thể hóa xảy ra, mà cũng càng không có bất kỳ tên linh hồn nào rảnh rỗi đến sinh sự. Thế nên, dù đội quân đóng giữ nơi này là tinh nhuệ

nhất của các quốc gia, nhưng trước nay cũng chưa từng phải chống trọi quỷ quái tấn công. Do vậy, những biện pháp phòng ngự ở đây có hiệu quả hay không, thì đây mới là lần đầu tiên kiểm chứng.

Mấy quả tên lửa đất đối không đầu tiên đã phóng thẳng về phía xa. Chúng cho thấy rõ mình là sản phẩm của công nghệ cao, tốc độ cực nhanh, chỉ chớp mắt đã bay tới trước mặt thanh niên tóc màu bạc. Tên thanh niên tóc màu bạc đang lơ lửng giữa không trung, cách mặt đất chừng trăm mét, toàn thân liên tục phát ra trường khí thể màu đen, quả là một cái bia ngắm quá tốt. Tên lửa bắn trúng! “Ầm, ầm, ầm”. Mấy tiếng nổ lớn liên tiếp vang lên, một vùng lửa sáng rực khuếch tán hơn trăm mét, gần như nhuộm cả một khoảng trời đêm thành màu đỏ rực. Chớ có đùa! Đây là vũ khí hiện đại hạng nặng có thể ‘nấu nát nhừ’ cả máy bay vận tải hạng nặng đó!

“Ha ha ha...”

Ngay khi đám binh lính bên dưới còn đang cố gắng nhìn xem đằng sau màn khói lửa của vụ nổ là gì, thì từ bên trong đó bỗng vang lên tiếng trào cười lớn. Sau đó, ngay dưới sự quan sát chăm chú của tất cả, từng đợt trường khí thể màu đen liên tục khuếch tán ra từ trong đám khói lửa. Chỉ thoáng chốc sau, không gian trăm mét xung quanh vụ nổ đã không còn lại chút khói lửa nào, trong không khí chỉ còn lại một vài tàn lửa đang dần tàn lụi. Và ở chính nơi đó, gã thanh niên tóc màu bạc đang bình yên vô sự đứng đấy, vụ nổ dữ dội vừa rồi thậm chí chẳng làm rách nổi góc áo hắn!

“Ha ha ha... Vậy ra đây chính là sức mạnh của Chân Ma cấp đỉnh cao sao? Là oai lực của trường khí thể sau khi được ngưng tụ đó sao? Là cảnh giới khiến cho Kế Đứng Đầu Cung Diệp Vũ có thể hoành hành thiên hạ mà không cần khiêng nể gì ai đó sao? Ha ha ha... Giờ lão tử cũng đã là Chân Ma cấp đỉnh cao rồi! Anh hai ơi, anh có thấy được không? Em cũng đã là Chân Ma cấp đỉnh cao rồi!”

Tên thanh niên tóc bạc đứng đó cười lớn một cách phóng đãng mà chẳng thèm để ý tới đám binh sĩ bên dưới đang vội vã thao tác các loại vũ khí ngắm về phía mình, từ đôi mắt hắn dường như còn có những điểm ánh sáng như ẩn như hiện rơi xuống. Mãi tới khi lại có thêm mấy quả tên lửa bắn về phía mình, hắn mới một lần

nữa đưa mắt nhìn tới đám người bên dưới.

“Hôm nay tất cả các người đều sẽ phải chết! Anh hai, ngày em báo thù cho anh đã tới rồi!”

Trường khí thể màu đen tuôn mạnh ra từ trên người tên thanh niên tóc bạc, chỉ cuộn tới một đợt thì đã hoàn toàn bao trùm mấy quả tên lửa đang bắn đến kia. Tiếp đó là mấy tiếng nổ lớn vang lên, chỉ thấy trong trường khí thể màu đen bỗng bùng lên mấy quả cầu ánh sáng trắng chói lòa. Rõ ràng là sức công phá của mấy quả tên lửa kia đã hoàn toàn bị trường khí thể màu đen bao trùm, không thể phát ra ngoài dù chỉ một chút, vậy nên mới tạo thành cảnh tượng như vậy.

Tên thanh niên tóc màu bạc ngạo mạn cười to một hồi rồi chột vung tay lên, những khối cầu lửa sáng rực đang bị trường khí thể màu đen giữ chặt liền tức bị ném xuống mặt đất. Trận địa dưới mặt đất lập tức phải hứng chịu một loạt những vụ nổ dữ dội rồi nhanh chóng chìm vào biển lửa, rất nhiều binh sĩ phía dưới bị nổ tan xác hoặc chết cháy trong biển lửa, những tiếng gào thét kinh sợ và đau đớn vang lên khắp mọi nơi. Tên thanh niên tóc bạc thì lại dường như chẳng thèm quan tâm tới những gì diễn ra bên dưới, mặc cho liên tục có đạn súng máy bắn tới, hắn xoay người bay về phía tòa nhà khổng lồ phía trước...

Cùng lúc đó, tại nơi đóng quân của Trung Quốc, khi Bùi Kiêu cảm nhận được cổ ý chí bóng tối như thể vô biên và trường khí thể của nó đè xuống từ trên bầu trời, hắn lập tức vọt ra khỏi khu nhà nghỉ. Theo sát sau hắn là Dương Húc Quang và Johnan, về phần Vu Nữ Trần thì đã trốn vào hầm trú ẩn dưới lòng đất. Dù sao tại Đảo Phục Sinh này, linh hồn và quỷ quái đều không thể xuyên qua vật chất, vậy nên chỉ cần thành viên của Tổ Chức Linh Hồn Trung Quốc không bị diệt sạch thì Vu Nữ Trần sẽ còn an toàn trong hầm.

Lúc ba người Bùi Kiêu lao ra khỏi khu nhà thì cũng có khoảng trăm tên linh hồn từ trong lao ra theo, ngoài người của Tổ Chức Linh Hồn Trung Quốc thì còn có thành viên đội của Johnan và David. Vì lúc này vẫn còn sớm nên mọi người còn chưa trở về nơi đóng quân của quốc gia mình mà vẫn đang tụ tập vui vẻ, cũng vì vậy mà khi nghe nói Kẻ Sa Đọa tấn công thì cả bọn đều đồng loạt vọt ra cả.

“Chuyện gì xảy ra vậy? Chẳng phải ngày ba tháng bảy mới khai mạc Hội Nghị Thượng Đỉnh mười bảy nước sao? Vì sao đám Kẻ Sa Đọa này lại tấn công sớm như vậy?” David dẫn đầu đám đông vọt ra đầu tiên, vừa tới chỗ Bùi Kiêu thì vội hỏi.

Tuy Đảo Phục Sinh vốn là một đảo hoang ở giữa biển khơi bao la, xa rời nền văn minh của loài người, nhưng chính phủ sáu nước đã cải tạo nơi này nhiều lần từ lâu, hơn nữa vì có ý định biến nó thành pháo đài cuối cùng để chống chọi quỷ quái thực thể hóa, vậy nên đảo này gần như đã trở thành một hòn đảo ‘không ngủ’, dù là đã khuya nhưng vẫn đèn đuốc sáng như ban ngày. Thế nên, khi mọi người chạy ra ngoài rồi dỗi mắt nhìn lên bầu trời phía xa thì lập tức thấy có mấy trăm tên linh hồn có đôi cánh chim màu đen từ trên trời bay xuống, sau đó lại chia làm sáu nhóm rồi chia ra đi tới các hướng khác nhau.

Nhưng chỉ có một mình Bùi Kiêu mới cảm nhận được cụ thể: có một luồng ý chí bóng tối rất lớn không gia nhập vào bất kỳ nhóm nào trong sáu nhóm kia, mà một mình bay về phía tòa kiến trúc lớn ở trung tâm của đảo. Thế nhưng ý chí bóng tối đó cũng không phải cái Bùi Kiêu thực sự lo lắng, bởi vì thực lực của ý chí bóng tối đó cũng chỉ là Chân Ma cấp mà thôi, có lẽ là Chân Ma cấp đỉnh cao, nhưng vẫn chưa đến mức không thể thể thăng nổi...

Thứ thực sự khiến cho Bùi Kiêu không dám làm gì thiếu suy nghĩ là một ý chí bóng tối vĩ đại ngự ở nơi cao không biết bao nhiêu nghìn mét trên bầu trời. Ý chí bóng tối đó dường như bao phủ cả bầu trời! Tuy không thể nhìn thấy bằng mắt thường, nhưng nhờ có trường khí thể của mình, Bùi Kiêu có thể cảm thấy ý chí đó dường như lớn vô bờ, cứ như đó chính là bầu trời đêm, quả thật chính là như ‘Thái Sơn áp đỉnh’ (1), vô biên vô bờ, không bố vô hạn, như thế chỉ cần ý chí bóng tối kia hạ xuống thì sẽ lập tức ép Đảo Phục Sinh này thành bột phấn vậy. Trên bầu trời, là thần, là ma!

Có điều, không cho Bùi Kiêu đủ thời gian để cảm nhận cụ thể được thêm điều gì, một nhóm trong sáu nhóm của tập đoàn Kẻ Sa Đọa đã công thẳng tới nơi đóng quân của Trung Quốc. Vì tốc độ bay rất lớn nên tuy khoảng cách khá xa nhưng chỉ thoáng chốc là đám Kẻ Sa Đọa đã vọt tới. Kẻ cầm đầu của đám này là một gã to con trọc đầu, nhìn qua thì có vẻ là người da trắng. Hắn vừa bay vừa gào thét: “Mọi

người đừng sợ! Kẻ Đứng Đầu đã bị nhốt trong Thành Phố Vàng, giờ là lúc Tổ Chức Linh Hồn Trung Quốc yếu nhất, hãy nhân cơ hội này tiêu diệt toàn bộ bọn chúng. Như vậy sẽ phá được bản tâm của Kẻ Đứng Đầu, sau này chúng ta vây giết Kẻ Đứng Đầu cũng sẽ ít anh em phải hy sinh hơn. Thế nên... giết đi!”

Gã to con đầu trọc gào lên điên cuồng, trong tay hắn cầm một dây xích lớn dài tới bảy, tám mét, một đầu có gắn quả cầu sắt lớn, lúc vung múa tạo ra những tiếng xé gió vang dội. Thứ vũ khí đó nhìn giống y như quả cầu sắt của loại xe phá dỡ chuyên dụng, chỉ quả cầu thôi đã cao cỡ một người chưa trưởng thành, uy thế khi vung múa đúng là vô cùng hãi người.

Nhưng đó còn không phải điều quan trọng nhất! Khi đám Kẻ Sa Đọa đông chừng trăm tên này bay tới trên đầu mọi người, trên người gã đầu trọc to lớn bỗng tuôn mạnh ra một trường khí thế. Tuy áp lực không lớn, uy lực cũng không có gì đặc biệt nhưng đó rõ ràng là một trường khí thế và còn là trường khí thế thuần túy do ý chí bóng tối tạo nên. Chỉ thoáng chốc, đã có một đám Tự Do Linh Hồn bị trường khí thế đó bao phủ.

“Hừ hừ... Chân Ma cấp đã thành rau cải trắng rồi sao? Vậy mà lại xuất hiện thêm một kẻ có được trường khí thế bóng tối? Ý chí bóng tối đó cũng là ý chí chủ quan của tự nhiên trời đất, đời nào lại dễ dàng cô đọng được như vậy?”

Bùi Kiêu khinh thường hừ một tiếng, trường khí thế bao dung của bản thân cũng lập tức khuếch tán ra bốn phía. Chỉ vừa va chạm, trường khí thế bóng tối kia lập tức bị trường khí thế bao dung hoàn toàn đánh tan, rõ ràng là độ ngưng tụ của trường khí thế bóng tối kia quá thấp, quá yếu ớt, đừng nói là trường khí thế bao dung của Bùi Kiêu mà thậm chí cả trường khí thế của những Chân Ma cấp bình thường nhất cũng không bằng. Nó giống như... giống như trường khí thế đó không có thật vậy!

(Biết mà! Trường khí thế bóng tối kia quý hiếm như vậy, sao có thể giống như rau cải trắng, ai ai cũng có vậy được? Hiển nhiên là chuyện này có liên quan tới thực thể như thần như ma trên bầu trời kia rồi. Có lẽ thực thể trên đó... là Ma Vương cấp chân chính! Không phải loại ‘Nửa Bước Ma Vương’ như Ngưu Đầu, Mã

Diện trong Phong Đô, mà là Ma Vương cấp chân chính!)

Ma Vương cấp! Cấp độ mà sau khi linh hồn sẽ đạt tới sau khi đã vượt qua Chân Ma cấp, vượt qua Chân Ma cấp đỉnh cao!

Một cấp độ mà trước kia mới chỉ tồn tại trên lý thuyết!

Chú thích:

1. Thái Sơn áp đỉnh: trong truyền thuyết, Thái Sơn là một tron những ngọn núi không lồ nhất thế gian. Thái Sơn áp đỉnh nghĩa là Thái Sơn đè xuống từ trên trời, ý chỉ áp lực rất lớn.

TỬ VONG KHAI ĐOAN

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 9: Ma Vương Cấp Chân Chính (2)

Cho dù thực thể trên bầu trời kia có là quỷ, là thần hay là ma đi nữa thì việc trước mắt vẫn là phải giải quyết xong đám Kẻ Sa Đọa đang đột kích này. Sau đó, nếu như thực thể trên bầu trời kia muốn tham chiến, vậy đánh không lại thì chẳng lẽ không biết chạy hay sao? Dù sao thì Hội Nghị Thượng Đỉnh mười bảy nước lần này cũng là để thảo luận về kế hoạch Quân Đội Linh Hồn, nếu như tin tức mà Varotian gửi kia là thật, vậy thì Bùi Kiêu còn ước gì cho cái hội nghị này bị phá tanh bành ra ấy chứ!

Bùi Kiêu cũng không phải một kẻ ôm tham vọng ghê gớm gì. Mặc dù sau khi giao chiến cùng Ác Ma trong Nam Bắc Chiến Trường, rời từ Mỹ ngạo mạn đi tới Châu Âu, về sau đi tới Đảo Phục Sinh này lại tỏ ra có phần hung hăng phách lối, nhưng cũng không phải là vì tranh đoạt quyền thế gì gì đó. Lý do chẳng qua là vì sau khi tiến vào Chân Ma cấp, hắn hiểu được rằng: muốn làm chấp niệm tăng cấp thì bản tâm cần phải thông suốt mới được. Chính vì vậy nên mới phải làm việc thuận theo bản tâm, tâm cho rằng làm thế nào là đúng thì sẽ làm như vậy, không vì hậu quả có thể xảy ra của việc hành động như vậy mà để cho tâm mình bị khuất nhục. Điều đó chính như lời hắn nói: “Ta là Bồ Tát, sao có thể giống như người trần mà e sợ ‘quả’?” Hắn lúc này đã không còn cẩn thận, chặt chẽ như khi còn sống, chỉ cần hắn cảm thấy làm như vậy là đúng, vậy thì hắn sẽ dám thẳng tay đánh cược vào quyết định của mình!

Thật ra, tất cả những thứ như quyền lực, địa vị, dã tâm gì đó, đều không phải điều hắn quan tâm, bởi vì những thứ đó không phải bản tâm của hắn, hắn chỉ đơn giản là muốn có thể an toàn sống sót qua ngày tận thế năm 2012 cùng với mẹ, em gái và một vài người đồng bạn thân thiết mà gần đây mới gặp gỡ...

Thế nên, nếu như cái Kế Hoạch Linh Hồn kia thực sự như những gì Varotian đã nói, vậy thì đại khái là hẳn có thể ‘hoàn toàn thanh thân’ mà đứng ngoài chuyện này, mặc cho chính phủ và tập đoàn Kê Sa Đọa đánh nhau sống chết. Với năng lực đặc thù Valkyrie, lại cả Ngụy Ngưu Đầu trợ lực, chắc chắn hẳn sẽ có thể liên tục tìm được thêm đồng đội, còn sợ không nâng cao được thực lực nữa hay sao? Vậy thì còn phải trông mong gì vào chính phủ nữa? Chẳng lẽ hẳn còn phải quan tâm tới tiền tài và địa vị của thế tục hay sao?

(Có điều, bỏ đi ngay lúc này thì cũng không ổn! Chẳng lẽ tất cả đều đang chiến đấu, thế mà một Chân Ma cấp như ta lại bỏ đi... Tóm lại, trước hết cứ trấn áp, hoặc là tiêu diệt hết cái đám Kê Sa Đọa trước mặt này đã. Sau đó, ta sẽ chạy tới tòa nhà trung tâm, khiến chính phủ phải công khai Kế Hoạch Linh Hồn ra ngoài. Nếu cái kế hoạch đó thực sự làm cho người ta không thể chịu nổi thì bỏ đi cũng không muộn. Nhưng trước đó còn phải báo thù cho Jenny nữa. Xem ra, hiện tại phải làm thật nhiều hết cỡ cái đám Kê Sa Đọa này mới được!)

Đã có ý định rõ ràng, Bùi Kiêu cũng không tiếp tục chậm trễ nữa, bởi vì tất cả những người xung quanh này, hoặc là thuộc lực lượng tinh nhuệ của Tổ Chức Linh Hồn Trung Quốc, hoặc là những chiến hữu đã từng cùng hắn kề vai chiến đấu, vào sinh ra tử, bất cứ người nào chết đi cũng sẽ khiến cho hắn đau đớn. Thế nên, đôi mắt hắn lập tức lóe lên ánh sáng màu vàng kim, một cây rìu khổng lồ màu vàng kim xuất hiện. Sau đó, ánh sáng vàng trên cây rìu bùng lên chói lọi, khiến cho trong thoáng chốc, người ta không thể nhìn thẳng vào nó. Đến khi ánh vàng yếu bớt thì một quái vật thân người đầu bò cao hơn mười mét đã đứng đó giữa vầng sáng.

Phía bên kia, gã to con trọc đầu vốn là đang phóng ra trường khí thế bóng tối, nhưng ngay khi trường khí thế bao dung nhẹ nhàng chạm vào thì trường khí thế của hắn lập tức bị hòa tan, biến mất. Trong giây lát, tên này và đám Kê Sa Đọa bên cạnh vẫn còn ngẩn ra, chưa hiểu chuyện gì vừa diễn ra. Nhưng đến khi quái vật thân người đầu bò màu vàng lợt xuất hiện, gã kinh hoàng hét lên: “Là Bùi Kiêu! Chính là kẻ đã bước vào Tầm Chân Chi Lộ... Không phải! Hẳn đã là Chân Ma cấp! Mẹ kiếp, thằng ngu nào đi điều tra tin tức của Trung Quốc vậy hả? Ngay cả điều này mà cũng không biết nữa!”

Có điều là lúc này hai bên đã nhanh chóng thu hẹp khoảng cách, đã không còn thời gian cho gã trọc kêu ca gì nữa. Mà tên này cũng có thể nói là một kẻ gan lì, biết rõ là phải đối mặt với một Chân Ma cấp chân chính như Bùi Kiêu mà cũng không hề lùi bước, gã vung múa quả cầu sắt trong tay vun vút, trên người bốc lên từng đám khí đen kịt. Đám khí đen đẩy sau đó lại chui hết vào quả cầu sắt, khiến cho ánh sáng đen của quả cầu lập tức càng trở nên lan rộng, nhìn vào dường như một khối không gian đen kịt vậy. Trong tiếng xé gió dữ dội, quả cầu nện thẳng xuống đầu Bùi Kiêu.

Nhưng vậy cũng chẳng khiến Bùi Kiêu phải chú ý, dù sao đối phương cũng chỉ là một tên Chân Ma cấp hàng nhái mà thôi. Lại có mấy luồng ánh sáng bắn ra từ trong mắt Bùi Kiêu, Anh Dũng Súng và bốn món Thiên Sinh Vũ Khí khác đã lơ lửng trước mặt, năm món Thiên Sinh Vũ Khí này dường như tạo ra một tấm khiên ngăn cản quả cầu sắt kia. Một tiếng kim loại va chạm vang dội! Vượt khỏi dự đoán của Bùi Kiêu, năm món Thiên Sinh Vũ Khí bên trong có trường khí thể của hắn lại không ngăn được đòn oanh kích quả cầu sắt kia, ngoài Anh Dũng Súng vẫn có thể trôi nổi trước mặt thì bốn món Thiên Sinh Vũ Khí còn lại đã bị đập văng ra tứ phía. Tuy chúng vẫn trôi nổi lơ lửng trong không khí như trước, nhưng trường khí thể của Bùi Kiêu bên trong thì rõ ràng đã bị đánh tan không ít.

“Lực đạo thật lớn... Không đúng! Đây là trọng lực?”

Bùi Kiêu thấy chỉ một đòn mà bốn trong số năm món Thiên Sinh Vũ Khí của mình đã bị đánh bay thì đầu tiên là than thở rằng chất lượng của bốn món Thiên Sinh Vũ Khí kia quá kém nên chỉ có truyền vào rất ít trường khí thể, ít hơn nhiều so với Anh Dũng Súng. Thế nhưng khi hắn vừa nắm chặt Anh Dũng Súng, định xông lên giành lợi thế tấn công trước thì lại đột nhiên cảm thấy cơ thể trở nên rất nặng nề, như thể thoáng cái đã tăng thêm hai, ba trăm ký vậy. Cảm nhận đó là hoàn toàn chính xác, ngay cả mặt đất nơi hắn đứng cũng nứt vỡ ra vì sức nặng. Nếu không phải sau khi trường khí thể bao trùm tràn ra, cảm giác đó lập tức bị xua đi thì có khi hắn sẽ vì chuyện này mà rất mất mặt đấy.

Gã to con trọc đầu cười ha ha nói: “Có sự ‘chúc phúc’ của Thế Giới Xà mà ta còn phải sợ một tên tay mơ mới tiến vào Chân Ma cấp như ngươi hay sao? Cút đi

chết đi!”

Tên trọc rống to một tiếng, lại vung quả cầu sắt khổng lồ lên định tấn công. Bất ngờ, Ngụy Ngưu Đầu vẫn đứng một bên từ khi hiện ra bỗng ngửa đầu rống lớn một tiếng, sau đó giơ cái quả đấm to như chum nước của nó lên nện xuống đầu gã trọc. Gã trọc lúc này đang bay cách mặt đất khoảng bảy, tám mét – nếu không thì hẳn cũng chẳng thể dùng nổi quả cầu sắt kia để tấn công Bùi Kiêu. Vậy nên, lúc một thân hình màu vàng lợt khổng lồ xuất hiện trước mặt gã, thì ngay sau đó là một quả đấm khổng lồ nện thẳng xuống phía hắn. Nếu thật sự bị quả đấm khổng lồ như vậy nện xuống thì có khi hắn sẽ bẹp dí luôn cũng nên.

Gã trọc không dám gào rống mấy thứ kì quặc gì nữa, quả cầu sắt đang vung vẩy trong tay lập tức được quăng về phía năm đấm khổng lồ. Một tiếng “ùng” trầm đục cực lớn vang lên, mặc dù quả cầu sắt và quả đấm ‘bằng da bằng thịt’ của Ngụy Ngưu Đầu va chạm nhưng âm thanh lại nặng nề giống như tiếng của một chiếc chuông cổ. Ngay khoảnh khắc hai bên va chạm, trường khí thể phản nộ của Ngụy Ngưu Đầu bỗng trở nên cực kỳ mãnh liệt, lại còn được trường khí thể bao dung của Bùi Kiêu thúc đẩy, uy lực của nó gần như đạt tới trường khí thể có thể thấy bằng mắt thường, lúc ngưng tụ lên năm đấm thì uy lực đòn tấn công lập tức lớn gấp mười lần. Một đòn chạm trán, quả cầu sắt lập tức ‘ầm’ một tiếng vỡ tan tành!

Thiên Sinh Vũ Khí mà cũng có thể bị vỡ!?

Lần này thì không chỉ gã trọc lập tức ngất đại, mà ngay cả Bùi Kiêu đang đứng một bên vận hành trường khí thể bao dung để phối hợp với Ngụy Ngưu Đầu cũng gần ngất. Thiên Sinh Vũ Khí cũng có thể bị nghiền nát? Rõ ràng cũng có thể bị gãy vỡ như vật chất thông thường ư?

Có thể là sau khi trường khí thể được ngưng tụ thì có khả năng nghiền nát được chấp niệm của Thiên Sinh Vũ Khí, hoặc cũng có thể là vì tính chất đặc biệt của Đảo Phục Sinh này, nhưng hiện tại cũng không phải là thời điểm để đi tìm hiểu tí mĩ những thứ này. Có lẽ gã to con trọc đầu và Bùi Kiêu có thể kinh ngạc, gần ngất vì cảnh tượng Thiên Sinh Vũ Khí bị nghiền nát, nhưng Ngụy Ngưu Đầu thì cơ bản lại không biết cái gì gọi là kinh ngạc. Sau khi đấm nát quả cầu sắt, nó chỉ bị đẩy lùi

lại mấy bước, sau đó lại rống lớn một tiếng nữa, tiếp tục bước tới nện cho gã trọc thêm một đấm. Một tiếng ‘rầm’ vang rền, lần này gã trọc đã bị đập trúng, và còn bị đập cho lún sâu vào trong nền đất, chỉ còn mỗi cái đầu nhô lên.

Nhưng gã trọc này cũng không hổ danh là linh hồn có được trường khí thể, tuy là cái trường khí thể này có liên quan gì đó tới sự ‘chúc phúc’ của Thế Giới Xà, nhưng nếu chỉ tính về độ bền bỉ của chấp niệm thì gã trọc này vẫn vượt xa những linh hồn bình thường, tuy bị trúng một đòn chính diện đã được tăng cường sức mạnh bằng trường khí thể của Ngụy Ngưu Đầu, vậy mà gã trọc vẫn có thể giãy giụa thân hình lún sâu dưới nền đất của mình. Thế nhưng rất tiếc, Ngụy Ngưu Đầu lại giống như một người máy không cảm xúc, không nghỉ ngơi, nó lập tức nhắc chân rồi đập liên tục xuống mặt đất. Khi một loạt những tiếng ụp ụp, ụp ụp liên tiếp vang lên, thậm chí người xung quanh còn có thể cảm thấy mặt đất đang chấn động liên tục, còn gã trọc kia thì đã không biết sống chết ra sao!

Bùi Kiêu cũng không tiếp tục chú ý tới tên to con trọc đầu kia nữa. Hắn nhắc Anh Dũng Súng lên rồi xông thẳng vào trong đám Kẻ Sa Đọa, một nhát chém xuống, lập tức có mấy tên Kẻ Sa Đọa bị chém thành hai khúc, cho dù chúng đã ngăn cản hay chống đỡ cũng không có tác dụng. Bùi Kiêu lúc này có lực lượng lôi điện tăng tốc, lại dùng cả trường khí thể bao dung để tăng cường sức mạnh, tốc độ, sức phản ứng.v.v... mỗi một nhát chém xuống là một vầng sáng bạc lóe lên, tuy uy thế chưa thể bằng được luồng sét màu tím của Cung Diệp Vũ, nhưng lúc này hắn tung hoành trong sân, cũng đã là không ai địch nổi. Chỉ sau mười mấy giây ngắn ngủi, đã có hơn hai mươi tên kẻ Sa Đọa bị chém thành mảnh nhỏ. Tuy bọn chúng còn chưa hoàn toàn tiêu tan những cũng đã không còn chút năng lực hành động đáng nói nào nữa rồi.

TỬ VONG KHAI ĐOAN

Zhttty
www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 9: Ma Vương Cấp Chân Chính (3)

Từ lúc Bùi Kiêu thả ra Ngụy Ngưu Đầu đầu, sau đó hắn và tên trọc kia chạm trán một đòn, đến Ngụy Ngưu Đầu đánh nát món Thiên Sinh Vũ Khí nhìn như quả cầu sắt, rồi nó đập gã kia lún vào đất xong đập đập liên hồi, cả quá trình đó thực ra chỉ diễn ra trong vài giây. Sau đó, Bùi Kiêu như hóa thành một luồng sáng bạc ngang dọc trong chiến trường, bất kỳ tên linh hồn nào bị luồng sáng trắng quét qua, hoặc lập tức bị chia năm xẻ bảy, hoặc bị chém thành hai nửa. Tuy vì tất cả đều là linh hồn nên chẳng thể có cảnh máu me văng tung tóe như người sống, nhưng tràng cảnh cũng vô cùng kinh dị, thế nên cả đám linh hồn sa đọa kia đều cứng ngắc cả lại, sau đó không biết kẻ nào gào lên một tiếng rồi có mấy tên vội phóng lên trời bỏ trốn, những kẻ còn lại cùng đều lộ ra vẻ do dự, hoảng sợ.

Lòng Bùi Kiêu cũng hơi thả lỏng, hắn vốn đang suy nghĩ xem nên dùng trường khí thế trong lâu thì không ‘thua lỗ’. Phải biết rằng tuy trường khí thế bao dung của hắn có thể ngưng tụ để mô phỏng ra uy năng của trường khí thế có thể thấy được bằng mắt thường của Chân Ma cấp đỉnh cao, nhưng dù sao đó cũng chỉ là hiệu quả sau khi cô đọng trường khí thế bình thường lại mà thôi, vẫn còn nhiều hạn chế so với trường khí thế có thể thấy được bằng mắt thường thật sự. Ngoài việc tiêu tốn nhiều gấp bội so với trường khí thế có thể thấy được bằng mắt thường khi dùng trong cùng một khoảng thời gian, tốc độ hồi lại cũng chậm hơn rất rất nhiều, gần như bị hạn chế thời gian sử dụng. Thế nên, nếu một loạt những hành động vừa rồi đã tạo được hiệu quả uy hiếp với kẻ địch thì sự tiêu hao vừa rồi của hắn có thể nói là không lỗ.

Thế nhưng khi Bùi Kiêu còn chưa kịp hoàn toàn tập trung lại, thậm chí phần lớn đám linh hồn sa đọa còn chưa kịp chạy mất, mấy tên Kẻ Sa Đọa bỏ chạy đầu tiên cũng mới chỉ bay xa được hơn trăm mét, thì bỗng có một cỗ áp lực vô cùng

khủng khiếp từ trên bầu trời giáng xuống, đè ngay lên phía trên đầu mấy tên Kê Sa Đọa đang bỏ trốn kia. Thật đúng như ‘Thái Sơn áp đỉnh’, chỉ thuần túy là áp lực của ý chí, không thấy bất kỳ phương thức công kích nào, cũng không có tác dụng của trường khí thể, nhưng mấy tên linh hồn sa đọa kia lại tựa như trứng vỡ, bùng bùng nổ tung. Từ luồng khí màu đen, đến Năng Lượng Tiêu Chuẩn đều nổ tung, ngoài Thiên Sinh Vũ Khí rơi xuống đất thì tất cả những gì còn lại đều dần tan biến vào hư không. Cảnh tượng giống như một quả pháo hoa với thành phần là luồng khí đen và Năng Lượng Tiêu Chuẩn bùng nổ vậy...

Bùi Kiêu thấy vậy thì lạnh run cả người. Người khác có lẽ còn không nhìn ra được, nhưng vừa rồi, hẳn rõ ràng đã thấy một cái móng vuốt khổng lồ màu đen lớn hơn trăm mét đột nhiên xuất hiện giữa không trung rồi bóp nát mấy tên Kê Sa Đọa bỏ chạy. Mấy tên Kê Sa Đọa đó thậm chí không kịp kêu một tiếng thì đã bị cái chân rồng khổng lồ đó bóp cho nổ tung rồi hoàn toàn tiêu tán!

Trời ạ! Đó là cái gì! Có phải chính là thực thể không biết tên ở trên bầu trời kia không?

Cảnh tượng vừa rồi làm Bùi Kiêu khiếp sợ không thôi. Mặc dù hẳn đã cô đọng được trường khí thể bao dung, cũng đã từng nhìn thấy Chân Ma cấp đỉnh cao, thậm chí là Ma Vương cấp không hoàn chỉnh cũng đã thấy, thế nhưng khi cái chân khổng lồ kia bất ngờ hiện ra, hẳn vẫn đột ngột cảm thấy một áp lực không thể chống đỡ, to lớn vô cùng, thậm chí khi đối mặt với Cung Diệp Vũ hẳn cũng chưa bao giờ có cảm giác như vậy... Thực thể trên bầu trời kia, là thứ mà sức người có thể chống lại được thật sao?

“Giết!”

Bùi Kiêu dù sao cũng đã thành tựu Chân Ma, tâm tính của hẳn đã cứng cỏi tới mức hầu như không thể bị dao động. Ngay khi mấy tên Kê Sa Đọa bị bóp chết thì hẳn cũng hiểu rằng: giờ thì đám người trước mặt kia chắc chắn sẽ liều chết đến cùng, không có chuyện thua mà bỏ chạy nữa rồi. Đã vậy thì hẳn cũng không keo kiệt trường khí thể nữa, sau khi rống to một tiếng, dẫn đầu nhảy vào trong đám Kê Sa Đọa, theo sát phía sau là Dương Húc Quang, Johnan, David, còn có đám thành

viên tinh nhuệ của Tổ Chức Linh Hồn Trung Quốc, cả Dương Đình Thiên cũng xách ngọn thương được phủ một lớp chấp niệm vọt lên. Về phần Trương Hằng... thì đang đứng xa xa kéo cung ngắm bắn. Thế nhưng không biết có phải vì đây là lần đầu tiên hắn chiến đấu hay là vì những Kẻ Sa Đọa kia nhìn không khác gì người bình thường, mà hắn chỉ kéo cung mãi rồi lại không bắn một phát nào. Nhưng dù sao thì hắn cũng chỉ là một tay mơ mà thôi, có tham chiến hay không thì cũng không ảnh hưởng gì tới thế cục cuộc chiến.

Tuy nói trường khí thể bao dung của Bùi Kiều không có chức năng tăng cường hay suy yếu gì, nhưng Ngụy Ngưu Đầu có mặt ở đây cũng không phải là chỉ là để làm cảnh. Con quái vật cứ giẫm mãi cho tới khi mặt đất dưới chân nó trào đầy ra Năng Lượng Tiêu Chuẩn, trường khí thể phần nộ của nó lập tức tràn ra bốn phía một cách không e dè gì cả. Hơn nữa, cũng không biết có phải là vì đã đi theo Bùi Kiều khá lâu, mà không hiểu sao Ngụy Ngưu Đầu đã bắt đầu sinh ra một chút trí khôn. Lần này, trường khí thể phần nộ khuếch tán ra khắp bốn phía, nhưng lại chỉ làm suy yếu và áp chế đám linh hồn sa đọa kia, còn ‘người nhà’ ở xung quanh thì lại không bị ảnh hưởng chút nào. Mà ở đây còn có Bùi Kiều với thực lực vượt xa tất cả, thế nên dù đám Kẻ Sa Đọa ôm quyết tâm liều chết chiến đấu nhưng vẫn chẳng thể lật ngược được thế cờ. Chỉ vài phút sau, khi tên linh hồn sa đọa cuối cùng bị chém thành mảnh nhỏ thì tất cả mọi người đồng loạt hoan hô ầm lên. Trong số đó lại có mười mấy người bắt đầu chạy ủa ra xung quanh, nhanh chóng thu nhặt Thiên Sinh Vũ Khí mà đám Kẻ Sa Đọa để lại.

Thành quả của trận đánh nhỏ vừa rồi đúng là rất huy hoàng: gần trăm tên linh hồn sa đọa, trong đó còn có một gã cường giả Chân Ma cấp có thể sử dụng được trường khí thể, vậy mà đã hoàn toàn bị tiêu diệt trong chưa đầy mấy phút ngắn ngủi. Hơn thế nữa, bên phe mình, ngoài mấy tên linh hồn bị chém rụng tay chân, cần được linh hồn đặc thù chữa trị thì không ngờ lại không chết một ai! Chiến tích này quả đúng là vô cùng huy hoàng!

Tất cả mọi người lúc này đều đang nhìn về phía Ngụy Ngưu Đầu đứng thẳng bất động với ánh mắt hâm mộ, đồng thời cũng nhìn về phía Bùi Kiều với vẻ sùng bái. Thậm chí còn có người khề thì thầm với nhau rằng: dù hôm nay Cung Diệp Vũ làm đoàn trưởng thì chiến tích này cũng chỉ có thể đến vậy mà thôi, xem ra đúng là

đã đến lúc để Tổ Chức Linh Hồn Trung Quốc trỗi dậy rồi, lúc trước thì có một Kẻ Đứng Đầu Cung Diệp Vũ, giờ lại chui ra thêm Người Đứng Thứ Hai Thế Giới – Bùi Kiêu, cứ thế này thì rồi cường giả Chân Ma cấp thứ năm của thế giới rồi cũng sẽ xuất thân từ Tổ Chức Linh Hồn Trung Quốc cũng nên...

Nhưng lúc này thì Bùi Kiêu còn có lòng dạ thanh thản nào để mà đi nghe những thứ đó? Tất cả sự tập trung của hắn đều đang hướng về phía thực thể trên bầu trời kia. Ngoài lúc trước bỗng nhiên đánh xuống thì sau đó, cái thứ trên bầu trời đó bỗng nhiên lại trở nên im lìm tĩnh lặng. Thế nhưng tĩnh lặng không đồng nghĩa với nguy hiểm biến mất, có nhiều lúc, sự tĩnh lặng càng làm người ta cảm thấy khủng bố hơn! Cũng giống như bão tố giấu trong lòng trong đại dương sâu thẳm, trước khi bão tới, biến hóa ra lại thường rất lặng sóng. Giờ phút này cũng giống như vậy, thứ trên bầu trời kia, giống như một cơn bão vô cùng khủng khiếp đang trốn ở sâu trong biển cả, hăng biết lúc nào sẽ hóa thành gió bão kinh khủng ập vào đất liền. Ý chí bóng tối khổng lồ tràn ngập bầu trời kia tuy không có một cử động nhỏ nào, nhưng bản thân nó đã giống như một quả núi khổng lồ, lúc nào cũng đe dọa, đè ép người ta bên dưới.

“Khủng bố!”

Trong đầu của Bùi Kiêu, chỉ có hai chữ này mới đủ để hình dung về thực thể kia.

(Nếu như lực lượng mạnh mẽ tới vậy, thì sợ rằng khả năng chạy trốn được cũng không lớn. Mà khả năng đánh bại được thực thể này cũng gần như bằng không, trừ khi Cung Diệp Vũ chạy tới Đảo Phục Sinh, sau đó lại tập trung lực lượng của hai gã Chân Ma cấp còn lại... Không! Cho dù là vậy cũng không có cơ hội! Thực thể trên bầu trời kia cũng không phải là Ma Vương cấp chưa hoàn chỉnh, ý chí bóng tối che khuất cả bầu trời kia đã không còn là năng lực của sinh vật nữa rồi. Trừ khi...)

Bùi Kiêu càng nghĩ thì trong lòng càng thấy bất lực. Nhưng chính lúc này, trong đầu hắn bỗng nghĩ tới nguyên nhân đám Kẻ Sa Đọa chọn ngay lúc này để tấn công Đảo Phục Sinh. Suy luận từ thời gian và sự kiện thì mục tiêu của chúng chắc chắn là Hội Nghị Thượng Đỉnh mười bảy nước, và rất có thể chính là để ngăn cản kế

hoạch linh hồn được triển khai. Mà hiện tại thì lãnh đạo của cả mười bảy nước đều đang có mặt trên đảo, thế nhưng bọn họ đều đã biết đến ba lời tiên tri kia, vậy mà vẫn bất chấp nguy hiểm để tới đây sao? Nguyên nhân chỉ có thể là hoặc bọn họ quá tự tin tới mức mù quáng, hoặc là... bọn họ có vũ khí bí mật! Vũ khí bí mật thật sự có thể đối kháng được sự tấn công của tập đoàn Kẻ Sa Đọa!

(Nếu điều đó là thật, vậy thì còn một con đường sống. Nhưng vẫn phải tính toán thật kỹ về thực lực thật sự của chính phủ mới được. Nhất là sau khi kế hoạch linh hồn đã được triển khai...)

Cùng lúc đó, trong tòa nhà không lồ ở trung tâm Đảo Phục Sinh, nói đúng hơn là một chỗ ở sâu bên dưới tòa nhà này hơn trăm mét, mười bảy người lớn tuổi đang cùng ngồi quây thành một vòng tròn lớn. Mà mười bảy người này đều là những người nắm quyền thực sự tại quốc gia của mình, thậm chí sở hữu cả lãnh thổ riêng trong lòng quốc gia, là những kẻ một cái dậm chân cũng có thể ảnh hưởng tới tiền độ, cuộc sống của ngàn vạn người. Có thể nói toàn bộ bọn họ đều là những người thực sự quyền lực nhất thế giới.

Một lão già da trắng ước chừng khoảng sáu mươi tuổi trong số đó cất lời: “Đã thảo luận lâu như vậy rồi, cũng nên đi đến một kết luận đi thôi. Tuy ban đầu mười bảy nước chúng ta đã nhất trí rằng phải có ít nhất mười ba nước đồng ý thì mới có thể thông qua nghị quyết, để một lần nữa khởi động Kế Hoạch Quân Đội Linh Hồn, nhưng chắc giờ các vị cũng hiểu được tình hình đã nghiêm trọng tới mức nào. Chẳng lẽ các vị vẫn cảm thấy tình hình còn đang nằm trong tầm kiểm soát của các vị ư?”

Mười sáu người còn lại chỉ im lặng không nói gì, yên lặng ngồi không nhúc nhích. Cũng không biết bao lâu sau, một vị trung niên khác có vẻ ngoài khá oai hùng chợt cất tiếng: “Chỉ còn cách thời điểm phải đưa ra nghị quyết cuối cùng hai ngày... Đến lúc đó bỏ phiếu cũng được. Còn hiện giờ, phải giải quyết đám Kẻ Sa Đọa đang tập kích đã. Tôi đề nghị khởi động Hệ Thống Phòng Ngự Linh Hồn cấp thấp của Đảo Phục Sinh!”

“Tán thành.”

“Tán thành.”

“Tán thành...”

Tất cả mọi người có mặt đều nói ra hai chữ đó. Sau đó, chỉ thấy mỗi người bọn họ đều lôi ra một thiết bị kỳ lạ đeo dưới tay, rồi đặt thiết bị đó vào một chỗ lõm trên bàn trước mặt mình. Trong chốc lát, cả căn phòng đã đầy những tia sáng kỳ dị.

Cùng lúc đó, trên mặt đất Đảo Phục Sinh, những bức tượng đá hình đầu người đã tồn tại không biết bao nhiêu năm tháng trên Đảo Phục Sinh, đôi mắt chúng bỗng tuôn ra ánh sáng trắng chói mắt, rực rỡ, từng luồng ánh sáng đều bắn hướng về phía chân trời trước mặt...

“Khởi động Hệ Thống Phòng Ngự Linh Hồn cấp thấp của Đảo Phục Sinh!”

TỬ VONG KHAI ĐOAN

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 10: Thế Giới Xà – Jormungand! (1)

Tượng đá hình đầu người! Đó là một thứ dấu ấn của nền văn minh thời tiền sử mà chỉ riêng Đảo Phục Sinh thật và Đảo Phục Sinh giả - nơi được các nước dựng lên để làm thắng cảnh du lịch mới có. Chỉ khác một cái là thật còn một cái là giả.

Những tượng đá hình đầu người thật này đã có niên đại tồn tại vô cùng lâu, thậm chí đã tồn tại từ trước khi loài người xuất hiện. Ngoài một số ít người biết rõ về văn minh Atlantis thì hầu như cả loài người, không ai biết nguồn gốc của những tượng đá này là từ đâu ra... và chúng có tác dụng gì.

Mãi đến lúc này, những tượng đá khổng lồ này mới phát huy tác dụng thật sự của chúng. Mỗi một tượng đá hình đầu người đều bắn ra ánh sáng trắng sáng rực từ trong mắt. Trên đảo có ít nhất là mấy nghìn tượng đá hình đầu người, chính vì vậy nên cảnh tượng lúc này biến thành vô số cột sáng trắng từ trên đảo bắn lên không trung. Mà càng thêm kỳ diệu là những cột sáng trắng này lại không đi theo đường thẳng tắp, mà khi đi đến giữa không trung rồi bắt đầu uốn cong và cùng hội tụ lại tại một điểm, biến thành một màn sáng trắng sáng rực bao phủ toàn bộ Đảo Phục Sinh. Chỉ sau giây lát, cả Đảo Phục Sinh đã sáng như ban ngày. Nhưng một lát sau, ánh sáng của màn sáng đó dần tắt đi rồi biến mất, mọi người có mặt đều cảm thấy dường như không có gì thay đổi. Một màn hoành tráng vừa rồi chẳng lẽ chỉ là để vui mắt hay sao?

Nhưng mấy vị cường giả Chân Ma cấp trên Đảo Phục Sinh thì lại sắp lòì rơi con mắt ra ngoài mất rồi! Cũng chỉ có những kẻ có được trường khí thể như bọn họ mới có thể cảm nhận rõ ràng. Làm sao lại không có gì thay đổi cho được? Phải là gần như đã làm hoàn toàn thay đổi Đảo Phục Sinh mới đúng!

Trường khí thể ! Nói chính xác một cỗ áp lực cùng loại với áp lực của trường khí thể đột ngột xuất hiện bao trùm toàn bộ Đảo Phục Sinh. Cảm xúc hoặc ý chí của trường khí thể này là thứ rất khó hình dung, nó chỉ nhằm vào tội nghiệt mà thôi! Đây là một trường khí thể chống tội nghiệt vô cùng lớn, chẳng những có thể bao phủ toàn bộ Đảo Phục Sinh mà cả vùng biển 10km xung quanh đảo cũng đều nằm trong tầm bao phủ, thậm chí không trung cách đảo nghìn mét cũng nằm trong tầm bao phủ, giống như một cái chụp lớn bao bọc Đảo Phục Sinh lại. Đây thực sự là một trường khí thể khổng lồ tới mức khó mà hình dung!

Dưới sự bao phủ của trường khí thể kia, những đám tội nghiệt thoát ra khỏi Kẻ Sa Đọa sau khi chúng bị bọn Bùi Kiêu tiêu diệt bỗng nhiên như sôi trào, phát ra những tiếng xèo xèo, giống như bản thân nó cũng là một loại sinh mạng vậy. Đám khí đen này sôi sục một hồi rồi sau đó chợt nổ tung giữa không trung, vụ nổ thậm chí còn hất bay mất Tự Do Linh Hồn đứng gần đó. Sức nổ của chúng hoàn toàn không khác gì thuốc nổ mạnh, chỉ khác là không có ánh sáng, khói lửa mà chỉ thấy những vòng sóng xung kích lan tỏa thôi.

Tình cảnh như vậy đúng là làm người ta quá mức kinh ngạc! Trên đời lại có trường khí thể lớn đến như vậy tồn tại? Hơn nữa uy lực của cái trường khí thể đó lại khủng bố đến thế? Đó mà là trường khí thể khi gì nữa? Rõ ràng là khắc tinh của tội nghiệt đó chứ!

Khi Bùi Kiêu thấy đám tội nghiệt kia nổ tung, đầu tiên hắn cũng hơi bàng hoàng, có điều sau đó cũng nhanh chóng bình tĩnh lại. Theo như những tin tức đến nay đã biết, nhất là tin tức về việc chính phủ thế giới khai quật di tích Atlantis, vậy thì chuyện vừa xảy ra gần như có thể nói là đương nhiên.

Nếu như trước kia, văn minh Atlantis cũng đã gặp phải sự kiện quỷ quái thực thể hóa, vậy thì đương nhiên người Atlantis sẽ dùng sức mạng của khoa học kỹ thuật để chống lại quỷ quái. Ở thời đó có sự tồn tại của Kẻ Sa Đọa hay không thì không dám chắc, nhưng thành phần cấu tạo chính của quỷ quái chắc chắn vẫn là tội nghiệt. Nếu có một trường khí thể chống tội nghiệt bao trùm cả một thành phố, vậy thì còn sợ gì quỷ quái đột ngột thực thể hóa rồi tấn công cư dân thành phố nữa đây?

Hơn nữa, mặc dù đối với quỹ quái Chân Ma cấp thì trường khí thể này có hiệu quả không lớn, nhưng chắc chắn là vẫn sẽ hạn chế được sức mạnh của quỹ quái Chân Ma cấp. Nhiều thì không dám nói nhưng làm suy yếu đi 30 – 40% là hoàn toàn không thành vấn đề. Như vậy, trường khí thể này quả thật đáng được gọi là khắc tinh của quỹ quái.

(Có điều, một trường khí thể như thế này chắc chắn là tiêu tốn rất khổng lồ, chắc hẳn khổng thể nào liên tục mở ra 24/24. Đó là thứ nhất, mà thứ hai thì trường khí thể này vền vền chỉ có hiệu quả với Chân Ma cấp thông thường là hết cỡ, còn với Chân Ma cấp đỉnh cao thì gần như không có bất cứ tác dụng gì, càng không cần nói tới thực thể trên bầu trời kia... Có lẽ ngoài trường khí thể này, chính phủ sẽ còn phương pháp nào khác để tấn công quỹ quái?)

Bùi Kiều thở dài một tiếng rồi nói với mọi người xung quanh: “Đi thôi! Chúng ta đi giúp tổ chức linh hồn của các quốc gia khác!” Nói xong, hần lập tức thiêu đốt Tiêu Chuẩn Năng Lượng rồi chạy vụt đi trước.

Những người còn lại hơi sững sờ những cũng lập tức theo sau hần mà không bàn cãi gì. Cho dù lúc trước Tổ Chức Linh Hồn Trung Quốc có thù oán gì với tổ chức linh hồn các nước Âu Mỹ, nhưng lúc này thì tất cả đều đang đứng ở cùng phe ‘loài người’, tập đoàn Kẻ Sa Đọa đang là kẻ thù chung. Vậy nên nếu mình đã giải quyết xong đối thủ của bản thân, thì không thể nào ngồi yên một chỗ nhìn người khác bị chém giết. Phải thừa dịp đám Kẻ Sa Đọa còn chưa chiến thắng tổ chức linh hồn của các quốc gia khác, xông lên trước sau đánh gọn kìm, ‘thông ass’ bọn chúng mới là khôn ngoan!

Chính vì như thế, khi Bùi Kiều đưa ra đề nghị thì mọi người chẳng những không phản đối, mà ngược lại còn có vẻ phấn khích vì mới thắng trận, tất cả đồng loạt theo sau Bùi Kiều tiến lên.

Quốc gia có nơi đóng quân gần Trung Quốc nhất là nước Đức. Trong nơi đóng quân của nước Đức thì không chỉ có thành viên của Tổ Chức Linh Hồn nước Đức mà còn có mấy tổ chức linh hồn nữa của Châu Âu cũng ở đây. Dù sao thì cả Đảo Phục Sinh cũng chỉ có sáu quốc được trú đóng thôi, nhưng cả thế giới thì lại có tới

mười bảy tổ chức linh hồn. Thế nên ngoài Trung Quốc ra thì mỗi khu còn lại gần như đều có hai hoặc ba quốc gia cũng đóng giữ.

Tình hình nơi đóng quân của tổ chức linh hồn nước Đức lúc này cũng là như thế, đang có khoảng bốn năm trăm tên Tự Do Linh Hồn tự thân chiến đấu, đối thủ của bọn họ là hơn một trăm tên linh hồn sa đọa có đôi cánh đen. Tuy về số lượng thì dường như Tự Do Linh Hồn có ưu thế tuyệt đối, nhưng tình cảnh chiến trường thì lại hoàn toàn trái ngược, có thể nói là Tự Do Linh Hồn đang bị vây đánh, tàn sát!

Nguyên nhân là bởi vì Kẻ Sa Đọa có đôi cánh chim, có thể tự do bay lượn trên không trung. Ở thế giới bên ngoài thì điểm ấy cũng chẳng ảnh hưởng gì vì bất kỳ linh hồn nào cũng có thể bay, có cánh thì càng lắm là linh hoạt hơn một chút, đánh nhau chưa chắc ai sợ ai. Thế nhưng đây lại là Đảo Phục Sinh, tại đây linh hồn cũng chịu sự trói buộc của trọng lực, nhưng kẻ nào có cánh thì vẫn có thể bay được. Có thể nói rằng: có thể bay cũng đồng nghĩa với việc có thể thoát mái vây đánh kẻ khác, cho dù quân số của đối phương có đông hơn nhiều thì bản thân cũng sẽ không thể nào bị bao vây!

Tình hình lúc này chính là như vậy. Trên trăm tên Kẻ Sa Đọa đang bay giữa không trung cách mặt đất khoảng 4 – 5m, cứ một lúc thì mấy tên lại cùng đồng loạt lao xuống dùng Thiên Sinh Vũ Khí vây đánh một Tự Do Linh Hồn. Chỉ một người thì làm sao có thể cản nổi cả một đám vọt xuống bất ngờ từ trên trời? Người này lập tức sẽ bị chém thành mảnh nhỏ, thậm chí không ít người còn tiêu tan ngay tức khắc. Phe Tự Do Linh Hồn đang vô cùng hoảng loạn còn Kẻ Sa Đọa thì chiếm được thế chủ động tuyệt đối.

Ở một chỗ cách đó không xa, một thiếu nữ cả thân thể chìm trong làn khói đen đang đấu với vị trung niên tướng mạo hiền hòa. Thiếu nữ có một mái tóc màu nâu đỏ dài đến eo, mặc một bộ đồ bó dường như dính sát vào da màu đen, tốc độ di chuyển cực nhanh. Nhưng điều làm người ta khó hiểu là thân hình của cô ta lại có vẻ mờ ảo, không rõ, như thể có gì đó bóp méo ánh sáng chiếu qua cô. Ở phía sau cách cô khoảng 2 – 3 cm lại có một vật thể nhìn giống như một cái bóng màu đen, mà từng đường nét của bóng đen đó lại giống y như cô gái kia... Rõ ràng cái bóng đó chính là bản sao của cô gái!

Hơn nữa, cái bóng đen này dường như cũng không phải chỉ là một hình ảnh hư ảo, mà là vật chất thực sự. Mỗi khi cô gái này đưa cây dao găm trong tay ra tấn công vị trung niên thì cái bóng đen này cũng lập tức làm động tác y hệt như cô ta, hơn nữa lúc bóng đen đó đánh trung vị trung niên thì cũng sẽ tạo ra âm thanh va chạm giống như Thiên Sinh Vũ Khí mà cô gái sử dụng. Quả đúng như đằng sau cô gái bỗng xuất hiện thêm một cô ta thứ hai vậy!

Mà vị trung niên này cũng chính là cường giả Chân Ma cấp của nước Đức – người đã có mâu thuẫn với Bùi Kiêu trước khi hội nghị bố trí phòng ngự bắt đầu. Hai tay hắc lúc này đang đeo một đôi Thiên Sinh Vũ Khí có dạng bao tay, đôi găng tỏa ra ánh sáng màu xanh lam rực rỡ, mỗi khi nắm đấm hắc vung lên là từng chùm sáng màu xanh lam chớp nháy liên hồi. Hơn nữa, tốc độ di chuyển của vị trung niên này còn nhanh đến mức thần kỳ, khắp nơi đều thấy bóng hắc, mỗi giây đều tung ra vài cú đấm, vậy nên cô gái cùng cái bóng đen sau lưng đều chỉ biết di chuyển tránh né. Tuy cô gái có lợi thế bay được nhưng thế chủ động rõ ràng là hoàn toàn nằm trong tay vị trung niên kia.

“Ronnie! Hóa ra đúng là người không chết! Ta thật sự lấy làm lạ đấy. Lúc ấy rõ ràng là người đã bắt đầu tiêu tán. Tên Rocky kia làm thế nào mà cứu sống được người vậy! Mà giờ người rõ ràng là đã có trường khí thể. Sao người có thể thành tựu được Chân Ma cấp!” Vị trung niên vừa liên tục chạy vòng quanh tấn công vừa hét lớn hỏi với thái độ kinh ngạc.

Cô gái kia tuy không thể đối chọi được với thể công cũng như tốc độ mãnh liệt của vị trung niên, nhưng nhờ có cái bóng đen kia đỡ đòn thay và đôi cánh có thể bay thoát đi bất cứ lúc nào nên tuy đánh không lại nhưng vị trung niên cũng không gây được tổn thất gì cho cô ta. Cô ta vừa bay vòng vòng chờ dịp vọt xuống vừa cười khinh khách: “Nowitz ơi, người tự đại quá đấy! Ai nói với người là bắt đầu tiêu tán thì chắc chắn là sẽ chết vậy? A ha ha, có phải người đang rất thèm thường ta? Muốn chơi ta? Dùng miệng hay là xx? Mà đúng là đã nhiều năm rồi chúng ta không làm cùng nhau đấy nhỉ? Ha ha, có muốn thử kiểu mới lạ trên trời với ta không? Chắc là sẽ rất thú vị đấy...”

Vị trung niên Nowitz lập tức giận đến tím bầm mặt, ánh sáng màu xanh lam

trên đôi găng của hắn cũng theo đó mà càng trở nên rục rờ hơn rất nhiều. Nhưng cô gái kia lại có thể bay được, vừa thấy ánh sáng của đôi găng thay đổi thì đã lập tức bay vút lên cao. Lúc bay cao khoảng 10m rồi, cô ta mới tiếp tục cười khanh khách: “Lam Quyền Thánh Sứ? Tiếng tăm của cái danh hiệu này thật là lớn đấy! Những năm qua, dù ta luôn phải trốn chui trốn lủi, nhưng cái danh hiệu này vẫn thường dội vào bên tai. Người ngoài có nhiều kẻ thậm chí còn phỏng đoán rằng người đã đạt đến Chân Ma cấp đỉnh cao, hiện giờ chỉ đang chờ cơ hội để đánh một trận với Kẻ Đứng Đầu, báo thù việc bị cướp mất ngôi vị ‘người mạnh nhất thế giới’. Nhưng lúc này xem ra, người chẳng hề có chút tiến bộ nào cả? A! Có phải tại vì trước kia ta đã phá bản tâm của người, vậy nên cả đời này người cũng sẽ không tiến nổi một tấc, một thước nào nữa?”

Nowitz càng tức giận hơn nữa, vẻ mặt của hắn lúc này giống hệt như Kim Cương trợn mắt (1). Hắn gầm lên: “Tại sao! Lần trước, khi đánh chết người ta cũng đã từng hỏi người như vậy! Tại sao lại phải làm như vậy? Châm ngòi xung đột vào tình nghĩa của mấy người bạn ta, phá bản tâm của ta, khiến cho ta không thể nào tiến bộ được nữa. Tại sao khi đó người lại làm như vậy? Ta nhớ rằng lúc ấy người chưa hề sa đọa kia mà! Chẳng lẽ khi ấy ta đã làm gì có lỗi hay không tốt với người sao? Trả lời đi!”

Biểu cảm của cô gái kia chợt trở nên lãnh đạm, cô ta đưa một ngón tay lên, nhẹ nhàng lắc lư một chút rồi nói: “Ha ha, vậy là đến giờ người vẫn không biết gì cả. Nay gã người Đức kiêu ngạo, ta nói cho người biết...” Lúc nói đến những chữ sau cùng thì biểu cảm của cô ta đã thay đổi từ đùa cợt thành lãnh đạm, ngay sau đó lại chợt trở nên dữ tợn vô cùng.

“... Ta không phải vật sở hữu hay thú cưng của người!”

Cô gái hét lớn, tay kéo mạnh như muốn lôi một thứ gì đó ở bên trong dao găm ra. Từ trong con dao găm dài vài tấc bỗng nhiên chui ra một ‘con dao găm’ hoàn toàn do bóng đen tạo thành, tính chất của nó dường như cũng giống hệt cái bóng đen sau lưng cô gái, tuy do bóng đen tạo thành nhưng lại dường như là vật chất thực sự. Hai tay cầm hai con dao găm, cô ta bắt đầu xoay tròn giữa không trung, từng vòng khí đen theo đó được khuếch tán ra bốn phía. Thứ khí đen này không tan rã,

mà lại ngừng tụ xung quanh cô ta, cô gái càng xoay tròn thì thứ khí đen này lại tụ lại càng nhiều. Đến khi cô ta đã xoay trong nhanh đến mức cơ thể dường như biến thành một xoáy ốc màu đen thì một mảng lớn khí đen cũng bị hút về phía cô ta, hình thành nên một cái phễu khổng lồ màu đen với đường kính chừng 3 – 4m. Sau đó cái phễu đậm thẳng từ trên xuống.

Tuy xoáy khí màu đen có tốc độ cực nhanh, nhưng với tốc độ của Nowitz thì hẳn hoàn toàn có thể né được. Nhưng ngay khi chân Nowitz vừa nhấc, định né đi thân thể hẳn bỗng như trở nên nặng gấp mấy lần, thân thể vốn bén nhảy bỗng trở nên nặng nề như làm bằng chì, bằng sắt. Thậm chí sức nặng quá lớn còn làm chân của hắn lún cả xuống mặt đất. Chỉ thoáng chốc ngậy người thì vòng xoáy khí đen đã chặn ngay trên đỉnh đầu của hắn, mắt thấy sẽ đâm xuống ngay lập tức.

Vòng xoáy khí màu đen còn chưa chạm tới mà Nowitz đã cảm thấy da mặt đau rát vô cùng, dường như cổ vô số lưỡi dao đang cắt phá thân thể của hắn. Hắn cũng không dám khinh thường nữa, lập tức rống to một tiếng, ánh sáng màu lam trên người càng phát ra chói mắt. Lúc này, cả cái đầu và mắt của hắn cũng đã phát ra ánh sáng màu xanh lam đậm. Chìm trong ánh sáng màu xanh lam chói lòa, hai năm đêm của hắn tung thẳng lên trên, một vòi rồng màu xanh lam cỡ nhỏ với Nowitz là trung tâm xuất hiện, phóng lên cao...

Xoáy khí màu đen và vòi rồng màu xanh lam va chạm rất mạnh vào nhau, gây ra từng đợt gió mạnh quét qua bốn phía, mặt đất xi măng xung quanh bị bóc lên từng lớp rồi hất bay. Một cái hố đường kính vài mét xuất hiện tại hiện trường, Nowitz vẫn đứng nguyên tại chỗ, trừ quần áo có hơi chút rách nát thì cơ thể không hề tổn hại chút nào, chỉ có điều ánh sáng màu xanh lam chói lòa trên cơ thể hắn lúc trước giờ đã biến mất, chỉ có đôi gang tay là vẫn ánh lên màu xanh lam.

“Ronnie, chiêu này là người học từ chính Thánh Lam Quyền Pháp của ta. Đã nhiều năm như vậy rồi, mặc dù giờ đã thành Kẻ Sa Đọa, đã thành Chân Ma cấp, thế nhưng người vẫn không thể sửa được nhược điểm của chiêu này. Nơi mạnh nhất lại là chỗ yếu nhất, nơi phát lực mạnh nhất của đỉnh ốc xoay tròn lại chính là nơi yếu nhất vì nó là chỗ duy nhất đứng yên... Người không thay đổi gì cả.” Sau một đòn đó thì Nowitz không thừa thắng truy kích, mà đứng lại nhìn về phía khối bóng đen

trước mặt rồi nói.

Bên trong khối bóng đen kia đúng là cô gái tên Ronnie bị đánh bay sau khi đối chiêu thất bại. Cô ta run rẩy đứng lên rồi cười nhạo nói: “Còn người thì sao? Điểm mạnh nhất mới là chỗ yếu ớt nhất ư? Chẳng phải sự kiêu ngạo của người mới là điểm yếu của người sao? Đã bị phá bản tâm từ lâu như vậy rồi thì còn trở nên mạnh mẽ cái thá gì nữa? Giờ người thậm chí còn yếu hơn cả lúc người mạnh mẽ nhất trước kia. Khi ấy, nếu như ta trúng một đòn toàn lực của người thì chắc chắn đã nát thành mấy mảnh rồi. Hừ hừ, bảo sao mà người bị Ké Đứng Đầu đánh bại bằng mười dao! Đập nát bản tâm của người đúng là việc làm quá đúng đắn. Ha ha ha. Đáng đời lắm...”

Cô gái vừa cười lớn vừa từ từ bay lên không trung, còn Nowitz đứng cách đó không xa thì sắc mặt cũng lần nữa hiện ra vẻ giận giữ. Nhưng sau đó, hắn lại thờ dãi rồi nói: “Cho dù người có nói gì đi nữa, thì hôm nay ta cũng phải giết người... Ân oán giữa hai chúng ta, chỉ có thể chấm dứt khi một trong hai chết đi mà thôi!”

“Đúng! Ta cũng nghĩ như vậy đấy.” Cô gái cười khẩy, rồi mặc cho thân thể đang run lấy bầy, hai tay vẫn nắm chặt hai con dao găm, đôi cánh lông vũ màu đen vỗ mạnh, định lao xuống tấn công tiếp.

Nhưng đúng vào lúc này, trên Đảo Phục Sinh chợt liên tục có vô số những luồng ánh sáng trắng sáng rực phóng lên trời. Những luồng sáng này được bắn ra từ chính mắt của những bức tượng đầu người bằng đá khổng lồ có rất nhiều trên đảo. Chỉ liếc qua cũng thấy có ít nhất mấy nghìn luồng sáng như vậy, mỗi luồng đều to bằng cổ tay đứa trẻ, một mảng trắng xóa hội tụ lại ở trên bầu trời hòn đảo. Ngay sau đó, từ điểm hội tụ tạo thành một màn ánh sáng trắng bao phủ xuống cả hòn đảo. Nhưng chỉ thoáng chốc sau, cả màn sáng đó bỗng nhiên biến mất hoàn toàn, cứ như thể cảnh tượng kỳ vĩ vừa rồi chỉ là một ảo giác vậy.

Nhưng ngay lúc đó, một gã linh hồn sa đọa đang tham gia hỗn chiến đột nhiên phát nổ. Cả cơ thể hắn hoàn toàn nổ tung rồi lập tức tiêu tán, sức nổ lớn không thua gì một quả tên lửa đạn đạo đã thổi bay mấy tên Tự Do Linh Hồn ở gần đó, thậm chí có một tên Tự Do Linh Hồn ở quá gần vụ nổ còn lập tức bị nổ chết tan xác.

Sau đó, cục diện trận chiến lập tức rơi vào hỗn loạn. Đám Kẻ Sa Đọa cứ từng người một tự động nổ tung, chiến trường như thể bỗng nhiên rơi vào trận địa ném bom rải thảm, hoàn toàn chìm trong những vụ nổ chỉ có sóng xung kích mà không có khói lửa. Mà còn có ít nhất ba trăm Tự Do Linh Hồn bị mắc kẹt trong làn sóng xung kích như bất tận kia và đương nhiên là bọn họ cũng bị vạ lây vì những trận nổ tung liên tiếp này. Trên chiến trường lập tức xuất hiện rất nhiều năng lượng tiêu chuẩn phiêu tán!

Nowitz ngây người nhìn cảnh tượng trước mắt. Mà đúng lúc này, toàn thân Ronnie bỗng nhiên co giật dữ dội, cái bóng sau lưng cô cũng run lên liên hồi rồi biến mất. Nhưng vẫn còn may là còn có từng vòng trường khí thể bóng tối bao lấy cô, giúp cho cô không đến nỗi lập tức nổ tung như những Kẻ Sa Đọa khác. Có điều, nhìn tình thế lúc này của cô thì có lẽ chẳng bao lâu nữa cũng sẽ nổ tung ngay tại chỗ thôi.

Nowitz thấy vậy thì dường như hoảng hốt muốn nhào tới. Nhưng rồi chân của hắn chỉ nhắc lên một chút rồi đã nặng nề đặt xuống, đôi mắt đầy vẻ phức tạp nhìn về phía cô gái đang quần quạy đau đớn trong cơn co giật...

(Có lẽ... đây là kết thúc tốt nhất cho chúng ta. Giống như khi ấy, khi ta quyết định tự tay giết chết người...)

Nowitz dứt khoát xoay người bỏ đi, chạy tới hiện trường nơi vừa xảy ra hàng trăm vụ nổ của đám Kẻ Sa Đọa, định đi điều tra xem đã có bao nhiêu Tự Do Linh Hồn tử vong do sự việc vừa rồi. Thế nhưng, ngay khi hắn vừa mới đi không được mấy bước, bỗng một tiếng gầm kinh khủng vang lên từ trên bầu trời...

Âm thanh kia xa xưa mà uy nghiêm, dường như truyền đến từ nơi tận sâu trong vũ trụ, văng vẳng vào tận nơi sâu thẳm nhất trong linh hồn mỗi người. Chỉ một tiếng gầm nhưng đã làm cho người nghe tim đập liên hồi, giống như gặp phải một điều vô cùng đáng sợ!

Chỉ thấy một con rồng màu đen với thân hình dài chừng nghìn mét – một con rồng bảy vuốt khổng lồ từ trên bầu trời hạ xuống...

Chú thích:

1. Kim cương trợn mắt: thể hiện vẻ mặt và cái nhìn rất dữ tợn.

* Hình tượng Nowitz được lấy từ class Monk trong game Dungeon & Fighter.

TỬ VONG KHAI ĐOAN

Zhttty
www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 10: Thế Giới Xà – Jormungand! (2)

1000 mét dài bao nhiêu? Một con rồng khổng lồ dài 1000 mét là dài ra sao?

Nếu như chỉ tính tới chiều dài, 1000 mét thực ra cũng không phải quá lớn, lái xe thì cùng lắm là chỉ vài phút là hết, mặc dù là đi bộ cũng chẳng phải quá xa. Thế nhưng, đó chỉ là với mặt khoảng cách địa lý thôi.

Cứ nghĩ một chút đi: cả ngọn Everest cũng chỉ cao hơn so với mực nước biển khoảng 8000 mét thôi, mà đó là ngọn núi cao nhất thế giới. Còn một tòa nhà chọc trời hiện đại ngày nay cũng chỉ cao khoảng hai, ba trăm mét, nhưng chỉ cần đứng dưới đất nhìn lên thì hiệu quả thị giác đã vô cùng choáng ngợp rồi. Còn sinh vật, một con voi cũng chỉ cao vài mét thôi. Thế thì thử tưởng tượng một sinh vật dài tới 1000 mét là thế nào? Đó quả là chỉ nghe đã thấy rợn người!

“Sinh vật tưởng tượng huyền thoại ...”

Nowitz có phần ngây dại nhìn con rồng đen khổng lồ đang từ từ hạ xuống từ trên bầu trời, hẳn thì thảo tự nói. Mà khi con rồng đen khổng lồ kia hạ xuống như thái sơn áp đỉnh thì trường khí thế bóng tối như vô biên của nó cũng từ trên bầu trời áp xuống.

“Sinh vật tưởng tượng huyền thoại? Nghĩa là sao?”

Phía bên kia, bọn Bùi Kiêu đang tiến về nơi đóng quân của Tổ Chức Linh Hồn Đức. Khi con rồng đen khổng lồ kia hạ xuống thì tất cả thành viên của Tổ Chức Linh Hồn Trung Quốc đều đồng loạt linh hải hô lên một tiếng “long”, còn Johnan và David thì lại đồng thanh hô lên cụm từ ‘sinh vật tưởng tượng huyền thoại’.

Bùi Kiều lúc này đang vô cùng căng thẳng, trường khí thể của ý chí bóng tối kia đang dần hạ xuống như ‘Thái Sơn áp đỉnh’ (1), dường như chỉ một giây một phút sau thôi sẽ nghiền Đảo Phục Sinh này thành tro bụi, quả thực là khủng bố tới cực điểm. Có lẽ, so ra thì những linh hồn không phải Chân Ma cấp cũng chỉ cảm thấy một chút áp lực thôi, thế nhưng với những cường giả Chân Ma cấp như Bùi Kiều thì lại có thể cảm nhận được cỗ ý chí kia to lớn và khủng bố cỡ nào.

Khác biệt lớn nhất của Ma Vương cấp và Chân Ma cấp là ở chỗ trường khí thể của Ma Vương cấp đã hoàn toàn cô đọng vào trong cơ thể. Vậy nên trừ khi bản thân mình muốn, còn không thì người khác sẽ không thể nào cảm nhận được sự tồn tại của trường khí thể đó, làm vậy thì đương nhiên sẽ không có tác dụng suy yếu đối phương hoặc gia tăng bản thân gì. Có điều, tuy trường khí thể không lộ ra nhưng áp lực từ ý chí thì vẫn còn đó. Đó quả thực là thứ đáng sợ đến mức khủng bố!

Bị cỗ áp lực đó đè nén khiến cho Bùi Kiều đã căng thẳng đến mức không thể hình dung nổi. Nhưng dù sao thì có căng thẳng hơn nữa thì cũng chẳng có tác dụng gì, vậy nên hắn đã cố ép bản thân không để ý tới cỗ áp lực kia nữa. Vừa hay lúc này bọn Johnan nói ra cụm từ ‘sinh vật tưởng tượng huyền thoại’, hắn liền thuận miệng hỏi đó là gì.

Tuy Johnan không thể nào cảm nhận được cỗ ý chí thuần bóng tối dường như vô cùng kia, nhưng chỉ riêng hình ảnh một con rồng khổng lồ dài cả nghìn mét hạ từ trên trời xuống cũng đã đủ để ruột gan hắn xoắn hết cả lại, thế nên hắn cứ thể trả lời theo phản xạ tự nhiên: “Đó là cách gọi mà tổ chức linh hồn dùng cho một số tộc quần quý quái đặc biệt... Chúng ta đều biết rằng phần lớn quý quái đều là những thứ mà con người sợ hãi được thực thể hóa, ví dụ như hồn ma, zombie, hay là vampire, người sói gì đó. Nhưng ngoại trừ những tộc quần quý quái đó thì còn có những loài quý quái là sinh vật trong thần thoại, truyền thuyết của các dân tộc trên thế giới, ví dụ như Unicorn, Griffin, Mermaid (2)... Chúng là những sinh vật mà ngay cả trong truyền thuyết thì số lượng cũng vô cùng ít ỏi, còn thực lực thì lại rất mạnh mẽ.”

“Trong quá trình mở rộng vùng kiểm soát và điều tra các ảo giới trên thế giới, giới linh hồn đã phát hiện ra một quy luật. Đó chính là: nếu trong truyền thuyết, một

sinh vật càng mạnh mẽ bao nhiêu thì thực lực của tộc loại quỷ quái đó sẽ càng mạnh mẽ hơn bấy nhiêu. Nếu như trong truyền thuyết, loài sinh vật đó chỉ có mấy chục con, vậy thì trong ảo giới sẽ chỉ có một vài con, hầu như đều là quỷ quái Chân Ma cấp, sinh vật như vậy gọi là Loài Tường Tượng. Ví dụ như quái vật thân người đầu bò mà người triệu hoán ra kia, từ thông tin từ các tài liệu tôn giáo, ta đoán đó hẳn là quỷ tốt Ngưu Đầu của Địa Ngục trong thần thoại phương Đông? Thực ra thì tại phương Tây, Ngưu Đầu cũng thuộc vào Loài Tường Tượng.”

“Về phần Loài Tường Tượng Huyền Thoại... thì còn vượt xa các tộc loại tường tượng bình thường. Thậm chí theo ghi nhận của chính phủ các nước thì đến nay, ngay cả một con cũng chưa từng thấy. Ví dụ như Người Khổng Lồ Titan, hay như chính sinh vật trước mắt này: Rồng...”

Hình tượng rồng của phương Tây giống như con thằn lằn, chỉ khác là sau lưng có thêm một đôi cánh như cánh dơi. Còn rồng của phương Đông thì giống như một con rắn khổng lồ, chỉ khác là còn có chân như chân chim ưng. Thế nhưng, cho dù là rồng của phương Đông hay phương Tây thì hình tượng con rồng vẫn có những điểm tương đồng đến kỳ lạ. Sự tương đồng này là vô cùng khó giải thích, bởi vì ở thời xa xưa, giữa hai nền văn hóa không hề có bất kỳ sự trao đổi nào, vậy mà lại có thể ‘về’ ra những sinh vật có nhiều điểm tương đồng đến vậy. Thậm chí ngay cả tên gọi cũng rất tương tự. Chuyện như vậy thì không thể nào chỉ giải thích là “trùng hợp ngẫu nhiên” được.

Nhưng dù là giống thằn lằn hay giống rắn thì cả rồng phương Đông lẫn rồng phương Tây đều có chung một đặc điểm nổi bật là mạnh mẽ! Vô cùng mạnh mẽ! Trong truyền thuyết, Satan – nhân vật phản diện lớn nhất trong thần thoại phương Tây có hình dạng là một rồng đen khổng lồ!

Mà hình tượng của con sinh vật đang từ từ hạ xuống từ trên trời kia rõ ràng là một con rồng ‘thuần’ phương Đông. Thậm chí cả ‘mây vờn quanh’ cũng giống! Lúc này sinh vật dài cả nghìn mét kia còn đang từ từ hạ xuống, thế nên người ta có thể thấy rõ ràng quanh cơ thể nó có từng đám nửa giống sương mù, nửa giống mây đen bao quanh, khiến cho thân hình lúc ẩn lúc hiện. Thật đúng là rất có phong thái “Thần Long thấy đầu không thấy đuôi”.

Thế nhưng, cho dù phong thái có mạnh mẽ cỡ nào, thần bí ra sao, cao quý đến đâu thì vẫn có một thực tế vô cùng rõ ràng: con rồng đen khổng lồ này chính là quỷ quái, là kẻ địch! Hơn nữa, nhìn vào hình thể của nó, thực lực của nó, chẳng mấy ai có thể tin rằng nếu con rồng này di một cái móng của nó qua thì mình còn có thể sống sót nổi. Con rồng khổng lồ này thậm chí còn chưa tấn công mà uy thế này đã đủ để phần lớn người có mặt sinh ra cảm giác không thể địch lại!

Tốc độ của con rồng đen này dường như cũng chẳng phải quá nhanh. Từ trên đỉnh cao nó đổ tới mặt đất cũng chỉ khoảng 10000 mét mà nó bay mất tới hơn năm phút. Tuy vậy, chính sự từ từ đó lại làm cho áp lực của nó càng trở nên khủng bố. Sau khi phần lớn linh hồn sa đọa có mặt trên đảo tự phát nổ thì chiến trường trên đảo cũng từ từ lắng xuống, và lúc này, ngoài tòa nhà ở trung tâm đảo thì tất cả những ai còn lại trên đảo đều đang trợn mắt nhìn con rồng khổng lồ kia từ từ hạ xuống. Phải đến khi con rồng này hạ xuống chỉ còn cách đảo chừng nghìn mét, nó bỗng dừng lại rồi cao giọng gầm lên một tiếng, một luồng khí đen liền từ trong miệng nó phun xuống, giống như Ngân Hà từ trên chín tầng trời rơi xuống, có điều nước của Ngân Hà này lại thuần một màu đen.

Mảng lớn khí đen được phun ra, nhưng lại không thể lập tức chạm tới được Đảo Phục Sinh, bởi vì nó không thể phá được bức màn sáng màu trắng trên không cách đảo nghìn mét. Khi khí đen vừa tới cách đảo khoảng nghìn mét thì màn sáng màu trắng lập tức xuất hiện cản nó lại, màn sáng trắng nhìn như mỏng manh mà lại rắn chắc vô cùng, mặc cho khí đen có ăn mòn cỡ nào thì màn sáng vẫn sừng sững không đổ, thậm chí cả rung động một chút cũng không thấy, cứ như thể khí đen kia thực ra chẳng hề tồn tại. Có điều là khi màn sáng trắng xuất hiện thì hiện tượng tự động phát nổ của đám Kê Sa Đọa cũng ngừng lại, vậy nhưng bọn chúng cũng đều rơi vào tình trạng linh hồn chấn động dữ dội, đã không còn sức lực chiến đấu, chỉ có thể để mặc cho đám Tự Do Linh Hồn ào lên chém thành mảnh vụn.

Tuy nhiên, không phải là không có ngoại lệ! Tại nơi đóng quân của năm quốc gia ở năm hướng khác nhau, có tất cả năm luồng khí đen phóng vọt lên trời rồi cùng đồng loạt bay hướng về phía tòa nhà trung tâm hòn đảo, mà cả năm luồng khí đen này đều phát ra trường khí thể của ý chí bóng tối. Đó rõ ràng chính là năm tên linh hồn sa đọa Chân Ma cấp mới thoát khỏi hiểm cảnh... hay nói đúng hơn là năm tên

Chân Ma cấp không hoàn chỉnh.

Bùi Kiêu lo lắng nhìn tình cảnh đầy nguy cơ trên bầu trời. Con rồng đen khổng lồ kia dường như có phần e ngại màn sáng trắng, tuy nó liên tục phun ra khí đen để ăn mòn màn sáng nhưng tạm thời vẫn chưa có cách nào phá thủng màn sáng. Thế nhưng, trên thế giới này chẳng thể nào có động cơ vĩnh cửu (3), ngay cả linh hồn và quỷ quái cũng phải sử dụng Năng Lượng Tiêu Chuẩn, vậy thì một thứ có thể ngăn cản được đòn tấn công của Ma Vương cấp như màn sáng kia chắc chắn phải sử dụng một số năng lượng vô cùng khổng lồ. Hay nói cách khác, khi năng lượng cạn kiệt thì cũng sẽ là lúc mọi người phải đối mặt trực tiếp với con rồng đen khổng lồ kia. Chưa cần nói tới những thứ khác, chỉ riêng cái thứ khí đen kia thôi, uy lực chắc chắn đã tới mức ‘chạm phải là thương, đụng phải là chết’, khi đó thì ai mà sống nổi đây?

(Nên đi hay ở lại? Nên chạy hay nên nấp?)

Bùi Kiêu cảm thấy vô cùng do dự. Với thực lực của hắn, chỉ cần thoát ra khỏi phạm vi Đảo Phục Sinh, thì dù có phải cõng theo một người sống như Vu Nữ Trần cũng vẫn có thể bay cực kỳ nhanh. Nếu nhìn vào tốc độ của con rồng kia thì nó chần chẫn không thể nào đuổi kịp hắn, vậy nên nếu muốn chạy thì giờ chính là thời cơ tốt nhất... Nhưng hắn chạy rồi thì chắc chắn tình thế Đảo Phục Sinh cũng sẽ tan vỡ. Ít nhất thì đám người của Tổ Chức Linh Hồn Trung Quốc cùng với hai đoàn đội của Johnan và David chắc chắn sẽ đi theo hắn, thế nhưng trên đảo còn mấy nghìn Tự Do Linh Hồn và mấy chục nghìn binh sĩ. Trong tình thế như vậy mà bỏ chạy thì thật khiến người ta cảm thấy như đang trở thành kẻ phản bội...

Nhưng nếu không đi, thế thì làm thế nào đánh lại con rồng đen khổng lồ kia đây?

“Chúng ta rút lui...” Bùi Kiêu cố gắng đè nén sự khó chịu và bất an do cảm giác trở thành kẻ phản bội mang tới. Lúc này đây, dù có phải vi phạm bản tâm thì hắn cũng muốn rút lui... Dù sao, có rất nhiều chuyện phải sống sót thì mới làm được, nếu chết tại Đảo Phục Sinh này rồi thì mọi thứ đều chấm dứt.

Nhưng chính lúc hắn đang định mở miệng nói mọi người cùng nhau rút lui thì

bỗng nhiên một hồi chuông điện thoại di động vang lên. Cặp mắt của tất cả mọi người đều không hẹn mà cùng đổ dồn về nơi chuông vang lên, tiếp theo, tất cả liền thấy Dương Húc Quang luống cuống lôi ra một chiếc điện thoại di động. Thế nhưng, khi Dương Húc Quang nhìn thấy tên của người gọi tới thì vẻ mặt lập tức biến thành vui mừng không sao tả siết, vội vàng bắt máy trả lời: “Cung Diệp Vũ! Người ở đâu vậy? Đã thoát khỏi Thành Phố Vàng rồi sao?”

Tiếng nói của Cung Diệp Vũ quả nhiên vang lên từ điện thoại. Hẳn hiển nhiên là cũng đang rất lo lắng nên vừa bắt máy đã vội vàng rống lớn: “Đưa máy cho Bùi Kiều nhanh lên!”

Dương Húc Quang nghe vậy thì tuy có chút không vui nhưng vẫn lập tức ném di động qua cho Bùi Kiều, mà Bùi Kiều vừa bắt được điện thoại cũng lập tức trả lời ngay: “Ta đây! Cung Diệp Vũ, người đang ở đâu vậy?”

Tiếng Cung Diệp Vũ trả lời vang lên: “Đang ở trên Thái Bình Dương, còn cách Đảo Phục Sinh khoảng mười phút lộ trình. Lúc trước ta vẫn liên tục gọi điện thoại cho các người, nhưng hình như ở chỗ các người bị chặn tín hiệu nên hoàn toàn không gọi được. Vừa mới rồi tín hiệu bỗng nhiên khôi phục, nhưng không biết bao lâu nữa thì sẽ lại bị chặn mất. Thế nên ta nói ngắn gọn...”

Bùi Kiều nghe vậy thì theo bản năng liếc nhìn màn sáng trắng trên bầu trời, lập tức hiểu ra vì sao tín hiệu điện thoại bị mất... Có lẽ chính là chính phủ thế giới đã tiến hành phong tỏa thông tin liên lạc của khu vực này, không cho Tự Do Linh Hồn liên lạc với bên ngoài trong thời gian diễn ra hội nghị. Lúc này vì con rồng đen khổng lồ tấn công nên đã tạo thành ảnh hưởng, khiến hiệu quả chắn sóng của khu vực này bị mất tác dụng.

“Giờ Rocky chắc đã bắt đầu tấn công Đảo Phục Sinh rồi đúng không? Có phải hẳn mang tới một con rồng đen khổng lồ? Con rồng đó là Thế Giới Xà – Jormungand trong thần thoại Bắc Âu! Là một trong ba con quỷ quái Ma Vương cấp đỉnh cao mà văn minh Atlantis đã bắt được và chuyển hóa. Nhưng chắc hẳn nó hiện tại còn chưa hoàn chỉnh, chắc chắn tên Rocky kia chưa thể chữa trị hoàn toàn được cho nó. Thế nên người hãy lập tức đi gọi Nowitz và tên Chân Ma cấp còn lại

tới, ba người các người hãy cùng vây đánh cái con Jormungand kia. Yên tâm, hiện tại nó còn chưa có được ý thức của bản thân, chỉ có thể bị điều khiển như máy móc thôi. Rocky phải dùng lúc dùng đầu óc làm nhiều việc nên không thể điều khiển nó một cách hoàn mỹ, thế nên chắc chắn sự linh hoạt và tốc độ của nó không quá cao. Các người nhân cơ hội này tấn công vào vị trí cảm của nó, ở đó có một cái vây mọc ngược gọi là nghịch lân của nó. Đó chính là nơi yếu nhất trên cơ thể của nó, chỉ cần đánh vào đó thì sẽ làm nó tạm thời suy yếu, thậm chí khiến nó bị thương. Kéo dài thời gian giúp ta! Ta sẽ dùng hết sức để chạy tới đó thật nhanh!” Những lời cuối cùng Cung Diệp Vũ nói gần như là đang hét lên, có thể thấy được là hăng đang vội vã tới mức nào.

Bùi Kiều suy nghĩ ngược lại thật nhanh một lượt, hăng vội nói: “Làm sao mà người biết được tất cả những điều này? Còn nữa, cái con Thế Giới Xà Jormungand kia mạnh mẽ hơn nhiều so với những gì người tưởng tượng đấy. Cho dù nó còn chưa hoàn chinh nhưng cũng vẫn có được thực lực Ma Vương cấp chân chính. Cho dù có thêm người thì chúng ta cũng không có hy vọng chiến thắng, thế nên ta đang định đưa mọi người trước hết rút lui. Huống hồ, người có biết chân tướng của kế hoạch Quân Đội Linh Hồn không? Kế hoạch đó...”

“Ta biết rõ!” Cung Diệp Vũ lại gầm lên: “Ta biết rất rõ đấy! Chuyện liên quan tới kế hoạch Quân Đội Linh Hồn tạm bỏ đấy, sau khi trận chiến lần này kết thúc, tự tay ta sẽ cho bọn chúng ném quả báo. Nhưng trước đó, chúng ta phải đánh tiếp trận này! Hơn nữa nhất định còn phải đánh thắng! Tại Thành Phố Vàng, ta đã cứu được bọn Varotian, lúc này họ cũng đang ở bên cạnh ta. Bọn họ đã nói hết cho ta nghe chuyện về kế hoạch Quân Đội Linh Hồn rồi. Hơn nữa, chúng ta còn tìm được rất nhiều điều quan trọng tại một phòng thí nghiệm bên trong Thành Phố Vàng. Chúng ta đã tìm được những thứ còn khó tin hơn cả kế hoạch Quân Đội Linh Hồn...”

“Tin ta đi Bùi Kiều! Cho dù thế nào thì cũng không được để cho Rocky tiến xuống lòng đất của tòa nhà trung tâm Đảo Phục Sinh! Ở đó có thứ vô cùng quan trọng nhất để giúp chúng ta đối chọi với tận thế. Rocky chỉ cho rằng đó là sản phẩm của kế hoạch Quân Đội Linh Hồn, nhưng hăng không biết rằng thứ đó còn quan trọng hơn xa kế hoạch Quân Đội Linh Hồn! Chỉ cần giữ được thứ đó thì mặc dù loài người không đối chọi nổi với tận thế, cũng sẽ không bị diệt sạch. Vậy nên dù bất cứ

giá nào chúng ta cũng nhất định phải thắng trận này!”

Bùi Kiêu lại lần nữa ngẩng đầu nhìn bầu trời, cảm thụ cỗ ý chí bóng tối như vô biên vô hạn trên đầu mình. Hắn nghiêng rặng nói: “Ở đó có cái gì!? Cung Diệp Vũ, hãy thuyết phục ta đi! Nếu không ta thật sự rất muốn rời khỏi nơi này ngay lập tức! Đây là một trận chiến không có cửa thắng! Nếu không có thứ đáng để ta lấy mạng ra liều, vậy thì chắc chắn ta sẽ không ở lại đâu! Người cũng biết ta còn có người cần bảo vệ, không thể vứt bỏ tính mạng vì một điều vô nghĩa!”

Lúc này, điện thoại trên tay Cung Diệp Vũ dường như bị một ai khác giật lấy, trong loa vang lên một hồi lạo xạo. Sau đó, Bùi Kiêu liền nghe thấy giọng nói của Varotian vang lên, cái gã quý tộc luôn luôn giữ vẻ thanh nhã kia mà lúc này giọng nói cũng đầy sự nôn nóng, cứ như mới nuốt trọn một thùng thuốc nổ, xem ra tâm trạng của hắn cũng đang rất gấp gáp. Hắn cũng rống lên: “Đó chính là Siêu Máy Tính Trung Tâm! Là kết tinh quan trọng nhất của văn minh Atlantis, cũng là máy tính chế tạo bằng chấp niệm duy nhất của văn minh Atlantis, sử dụng chấp niệm của chính một trong ba con quỷ quái Ma Vương cấp đỉnh cao mà người Atlantis bắt được và chuyển hóa để chế tạo ra. Trong đó có ghi chép lại tất cả Kế Hoạch Linh Hồn và các chi nhánh của nó, và cả phương thức khống chế ảo giới cũng như phong ấn lỗ hổng không gian! Cái Siêu Máy Tính đó chính là thứ quan trọng nhất để có thể khống chế được ảo giới! Chỉ cần con người chúng ta có thể chiếm được một cái ảo giới bảo la thì cả người sống cũng sẽ có thể tiến vào trong đó. Như vậy thì dù tận thế có ập tới, loài người cũng sẽ không bị diệt sạch. Khi đó, những ai mà người muốn bảo vệ sẽ có không gian an toàn để sống sót... Thứ như vậy, người nói có đáng để dùng tính mạng dành lấy hay không!?”

Chú thích:

1. Thái Sơn áp đỉnh: Thái Sơn đè xuống từ trên trời.
2. Unicorn: loại ngựa có một sừng dài trên trán. Griffin: sinh vật có thân và chân sau của sư tử, còn đầu, cánh và chân trước của đại bàng. Mermaid: người cá (nửa trên là người, nửa dưới là thân cá)
3. Động cơ vĩnh cửu: từ để chỉ động cơ có thể chạy mà không cần nhiên liệu.

Lời bình:

Trận chiến khốc liệt nhất đang tới! Liệu Bùi Kiêu sẽ làm gì để có thể giữ vững phòng thủ tới khi Cung Diệp Vũ đến?

TỬ VONG KHAI ĐOAN

Zhttty
www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 11: Binh Chia Hai Đường! (1)

Máy tính trung tâm? Máy tính bằng chấp niệm? Hoàn toàn điều khiển một ảo giới?

Lúc kết thúc cuộc gọi cũng là thời điểm mà tâm tình Bùi Kiêu như trở nên dậy sóng. Thực ra, ngay từ trận chiến với Ác Ma trong Nam Bắc Chiến Trường thì Bùi Kiêu đã được nghe loáng thoáng về việc không chế toàn bộ ảo giới này. Khi ấy, trong đầu hẳn đã mơ hồ nhen nhóm lên một ý tưởng thế này: nếu như quý quái có khả năng hoàn toàn điều khiển một ảo giới, vậy thì linh hồn cũng là sinh mạng thể ở dạng năng lượng như chúng, vì sao lại không thể hoàn toàn điều khiển một ảo giới?

Hiện tại, nhờ Varotian mà hẳn đã biết đến sự tồn tại của cái máy tính trung tâm kia. Tuy tạm thời còn chưa thể biết được chuyện này thật giả ra sao, nhưng dù chỉ vậy thì cũng đã vô cùng đáng giá để hẳn lấy mạng ra giành giật.

Lý do gì khiến hẳn phải chạy đi liều mạng khắp nơi, cố sức trở nên mạnh mẽ? Chẳng phải là vì để có thể giúp cho chính bản thân hẳn, người nhà và một vài người có quan hệ tốt đẹp với hẳn có thể sống sót qua ngày tận thế năm 2012 hay sao?

Người chưa tận mắt thấy Địa Ngục thì chắc chắn sẽ chưa thể nào tưởng tượng nổi nơi đó kinh khủng tới mức nào. Chưa cần nói tới những cái khác, chỉ riêng đám quý quái ở trên bình nguyên tầng thứ nhất, nếu như toàn bộ bọn chúng chạy xuống Trái Đất, vậy thì nền văn minh nhân loại chắc chắn là đi tong rồi, tuyệt đối không có khả năng nào khác! Còn về chuyện có thể có người sống sót, sau đó sinh tồn trong hoàn cảnh tận thế hay không, cái đó thì còn phải xem xem Địa Ngục sẽ thực thể hóa trong bao lâu.

Nhưng nếu như tồn tại một cái ảo giới có thể điều khiển được thì sao đây? Hơn

nữa, còn có thể cho cả người sống bình thường tiến vào và thậm chí sinh sống trong đó? Trừ Nam Bắc Chiến Trường là ảo giới cấp thấp nhất đã bị hỏng mất thì những ảo giới khác, ví dụ như có thể điều khiển ảo giới khổng lồ như Phong Đô, vậy thì sẽ chứa được hàng chục triệu người! Thậm chí, nếu như môi trường sống trong ảo giới cũng có thể thay đổi trở nên giống như trong thế giới thực, cũng có thể gieo trồng lương thực, khi đó thì dù chứa được hàng trăm triệu dân cũng không phải là điều quá viễn vông! Đây thực sự là hy vọng lớn nhất của loài người!

Dù cho Bùi Kiêu có trở nên mạnh mẽ nhiều hơn nữa, thì cùng lắm là ba năm sau có thể đạt tới thực lực của con rồng đen trên bầu trời kia. Như vậy thì có lẽ hẳn đã có thể bảo vệ được cho người nhà và bạn bè thân thiết, tới hết cỡ chắc cũng chỉ đủ bảo vệ cho nơi cỡ một thị trấn nhỏ và cư dân ở đó, nhiều người hơn nữa thì hẳn cũng bó tay. Vậy thì sao có thể so được với khả năng hoàn toàn điều khiển một ảo giới của cái máy tính trung ương kia đây?

Thế nên giờ là lúc để tính mạng chiến đấu rồi!

(Thế nhưng, phải chiến đấu như thế nào đây? Con rồng đen này tên là Thế Giới Xà, tuy rằng nó cũng có nhược điểm trong truyền thuyết của rồng là “nghịch lân”, nhưng hình thể của nó khổng lồ như vậy, còn cả thứ khí đen nó phun ra kia nữa. Cơ bản là không thể nào tiếp cận được nó... Trừ khi nhảy thẳng lên trên người nó!)

Bùi Kiêu ngẩng đầu nhìn chăm chăm vào con rồng màu đen khổng lồ trên đỉnh đầu, sau đó hẳn bỗng nghiêng rằng nói với mọi người còn lại: “Các người hãy đi liên lạc với đoàn đội của những tổ chức linh hồn khác rồi sau đó đi ngăn Rocky Constantine và tập đoàn Kẻ Sa Đọa của hắn lại! Bằng bất cứ giá nào cũng không được để cho hắn tới gần tầng ngầm dưới lòng đất của tòa nhà trung tâm. Ta sẽ đi kéo dài thời gian của con rồng kia, tốt nhất là sẽ cố gắng tấn công được thân thể nó. Không thể để cho nó đánh vỡ màn phòng vệ quá nhanh, nếu không thì tất cả chúng ta đều sẽ phải chết.”

Những ai đứng gần Bùi Kiêu đều nghe được rất rành mạch cuộc điện thoại vừa rồi. Giờ phút này, đầu óc bọn họ còn đang rất choáng ngợp, chẳng thể nghĩ được gì khác ngoài cái máy chủ trung tâm và việc hoàn toàn điều khiển một ảo giới. Thế

nên, khi Bùi Kiều nói xong thì bọn họ còn chưa phản ứng ngay được, phải đến mấy giây sau thì đám Dương Húc Quang, Johnan, David và cả Dương Đình Thiên, Trương Hằng mới kêu ầm lên. Dương Húc Quang vội vàng nói: “Với sức chiến đấu của người, lại thêm cả trường khí thể bao dung mạnh như một cái ‘bug’, gần như có thể sánh được với trường khí thể ‘hài hòa’ trong truyền thuyết rồi! Thế mà người không đi chặn Rocky mà đi đâu? Nếu người ra tay, lại thêm hai tên Chân Ma cấp còn lại nữa thì chắc chắn sẽ giết chết tên Rocky kia ngay tại chỗ. Mặt khác thì người làm thế nào mà tiếp cận được Thế Giới Xà Jormungand đây?”

Bùi Kiều khẽ lắc đầu nói: “Đương nhiên ta biết phải đi ngăn cản tên Rocky kia. Hơn nữa lại có thêm hai tên cường giả Chân Ma cấp còn lại cùng ra tay, vậy thì dù không dám nói chắc chắn giết được, nhưng dù hẳn có mệnh cớ nào cũng đừng hòng tới gần được tầng ngầm dưới lòng đất. Nhưng đảm bảo chắc chắn hẳn không xuống được tầng ngầm thì có ích gì? Chỉ cần con rồng đen khổng lồ kia phá được màn chắn phòng ngự trên bầu trời, thì thứ khí đen nó phun ra sẽ gần như chắc chắn tiêu diệt toàn bộ chúng ta. Cái con Thế Giới Xà này chính là quý quái Ma Vương cấp đỉnh cao, dù vừa rồi trong điện thoại có nói nó còn chưa hoàn thiện nhưng cũng không phải thứ chúng ta có thể đối chọi được...”

Trương Hằng đứng bên lập tức nói xen ngang: “Nếu đã không thể đối chọi nổi thì người còn lên đó làm gì? Nói thật, muốn đánh con rồng này thì chẳng bằng dùng vũ khí tầm xa tấn công nó. Nếu như số lượng đủ nhiều, có khi sẽ...”

Trương Hằng nói còn chưa dứt lời thì đúng lúc này, bỗng đồng loạt có ít nhất hơn trăm quả tên lửa được phóng lên từ khắp các nơi trên Đảo Phục Sinh. Hàng trăm vệt sáng chói mắt phóng thẳng lên bầu trời với mục tiêu chính là con quái vật khổng lồ đang liên tục phun ra dòng khí đen.

Kích thước của hơn trăm quả tên lửa này còn lớn hơn một ít so với đám tên lửa đất đối không được bố trí gần tòa nhà trung tâm đảo. Tuy mọi người ở đây chẳng phải chuyên gia hay người say mê quân sự gì, nhưng cứ nhìn vào kích thước của mấy quả tên lửa này thì ai cũng đoán rằng sức công phá của chúng không hề nhỏ. Chẳng thế thì chính phủ các nước đã không mang chúng đi phòng ngự nơi quan trọng như Đảo Phục Sinh. Đây có lẽ chính là vũ khí mà chính phủ thế giới định

dùng để ứng đối trong trường hợp Đảo Phục Sinh bị quỷ quái tấn công ở quy mô lớn, chỉ là giờ thì ngón đòn này đã phải đem ra để đối phó với Thế Giới Xà Jormungand trước rồi.

Tốc độ của hơn trăm quả tên lửa kia cũng cực kỳ nhanh. Chỉ sau chưa tới mười giây thì quả tên lửa đầu tiên đã xuyên qua màn sáng phòng ngự một cách dễ dàng rồi đâm thẳng vào cơ thể con rồng đen khổng lồ. Tức khắc, một vụ nổ mãnh liệt với ánh lửa trắng sáng rực bùng lên, bao trùm một phần thân thể của con rồng khổng lồ. Quả cầu lửa kia sáng rực như một mặt trời thu nhỏ, mà đúng thời điểm khi ánh lửa của vụ nổ mạnh nhất thì liên tiếp có thêm tên lửa đâm vào thân thể con rồng, chỉ sau khoảng từ một tới hai giây, toàn bộ cơ thể khổng lồ của con quái vật đã chìm trong ánh lửa chói lòa. Sóng xung kích của vụ nổ tràn xuống từ trên cao hơn nghìn mét vẫn vô cùng mạnh mẽ, mặt đất giống như bị một trận vòi rồng quét qua, khiến cho không ít cát đá nhỏ bị cuốn tung lên trời. Trong khoảnh khắc, mọi người đều không tự chủ được mà nhắm mắt lại, cho đến khi ánh sáng của vụ nổ trên bầu trời và cát bay đá chạy dưới mặt đất đã yếu bớt, tất cả mới vội vàng nhìn chăm chăm về nơi vừa diễn ra vụ nổ trên bầu trời.

Ở bên trong ngọn lửa của vụ nổ kinh hoàng kia, thân thể khổng lồ của con rồng vậy mà đã bị tạc cho nát thành nhiều mảnh! Từ những miếng vết thương trên cơ thể nó, có thể thấy được cơ bắp, xương thịt và cả một loại máu màu vàng kim óng ánh chảy ra! Cái con rồng khổng lồ mà nhìn kiểu gì cũng không giống sinh vật sống này lại có cơ thể hoàn toàn khác với cơ thể bằng Năng Lượng Tiêu Chuẩn của các loại quỷ quái thông thường. Cơ thể nó vậy mà lại không khác gì cơ thể của một sinh vật sống bình thường?!

Tuy từ vậy cho đến da con rồng này đều một màu đen kịt, nhưng cơ bắp, máu thịt và cả xương cốt trong cơ thể thì lại có một màu vàng kim lóng lánh, dường như được đúc thành từ vàng ròng vậy. Phần lớn máu thịt rơi vãi ra của con rồng đều rơi xuống mặt đất Đảo Phục Sinh phía dưới, khiến cho cả hòn đảo dường như bỗng có một trận mưa vàng ròng phủ xuống. Sau khi chạm vào mặt đất, linh hồn hay người sống thì những thứ máu tươi, thịt vụn này mới dần dần tan biến vào hư không.

Sức công phá của hơn trăm quả tên lửa kia thật đúng là kinh khủng, đến lúc này

mà trên bầu trời vẫn còn đang bốc cháy ngùn ngụt. Tại đó, thân thể khổng lồ dài nghìn mét, lớn mấy chục mét của con rồng đen đã bị vụ nổ cắt thành nhiều khối, mỗi khối đều đang bị lửa đốt ngút trời. Cảnh tượng này đã cho thấy rõ ràng rằng sức công phá mà khoa học kỹ thuật của loài người tạo ra được cũng vô cùng khủng bố. Thế nhưng, cảnh tượng này không làm cho Bùi Kiều vui mừng hoan hô như mọi người xung quanh, ngược lại, hàng lông mày của hắn càng nhíu chặt lại.

Nguyên nhân là vì hắn cảm nhận được ý chí bóng tối trên bầu trời không hề yếu bớt một chút nào. Trái lại, sau khi thân thể của con rồng khổng lồ kia bị nổ thành nhiều mảnh thì áp lực do ý chí bóng tối mang tới lại càng thêm khổng lồ, càng lúc càng kịch liệt. Nếu như lúc trước, áp lực do ý chí bóng tối đó mang lại giống như ‘Thái Sơn áp đỉnh’ thì giờ đây, áp lực đã như thể do toàn bộ Ngũ Nhạc cộng lại (1), càng lúc càng khổng lồ, càng lúc càng ngưng tụ. Thế này có chỗ nào giống bị thương nặng cơ chứ? Rõ ràng là chỉ khiến cho con rồng khổng lồ kia nổi giận, điên tiết mà thôi!

Quả nhiên, đúng lúc này, con rồng đen khổng lồ đã nát thành nhiều mảnh kia lại lần nữa găm lên một tiếng chấn động tận sâu linh hồn. Ngay sau đó, xung quanh cơ thể con rồng bỗng nhanh chóng xuất hiện mấy chục đám mây đen. Những đám mây đen này sau đó lập tức ngưng tụ vào thân thể con quái vật, chỉ vài giây sau, cơ thể nát thành mấy khối của con rồng đã hồi phục như ban đầu. Không chỉ có vậy, trên cơ thể con quái vật còn dâng lên từng vòng trường khí thể đen kịt như thể thực chất. Trường khí thể đó đã không phải chỉ là một đám màu sắc như trường khí thể của Chân Ma cấp đỉnh cao, mà nó đã giống hệt như vật chất thực sự ngưng tụ nên. Chỉ một cái cuốn qua, toàn bộ chỗ lửa còn lại trên cơ thể con rồng đã bị trường khí thể bóng tối hút ra rồi tụ lại một chỗ, tạo thành một quả cầu lửa thuần một màu trắng sáng rực, đường kính khoảng tầm 100m.

Tiếp theo, tất cả chỉ thấy trường khí thể màu đen kia đẩy quả cầu lửa kia bay xuống hòn đảo, còn màn sáng trên bầu trời lại chẳng hề ngăn cản quả cầu lửa đó một chút nào. Vậy là trước cái nhìn trừng trừng của tất cả mọi người, quả cầu lửa sáng rực bị ném về một nơi ở phía nam của đảo. Một giây, hai giây... vài giây sau, từ một chỗ cách xa nơi này trên đảo truyền tới một tiếng nổ dữ dội kèm theo ánh lửa và tro bụi, giống như một quả bom hạt nhân cỡ nhỏ phát nổ. Người ở bất kỳ nơi nào

trên đảo cũng có thể thấy rõ ràng một đám mây hình nấm do ánh lửa và tro bụi tạo thành bốc lên cao mấy trăm mét, cùng với đó là gió quét và cát bụi lan ra bốn phía. Tiếng hoan hô ở hiện trường lập tức bị cắt đứt, giống như con vịt đang kêu cạp cạp ầm ĩ thì bỗng bị người ta bóp chặt lấy cổ, từ cổ họng mỗi người chỉ còn phát ra những tiếng ặc ặc, không hiểu là vì quá sợ hãi hay vì bị dọa cho phát hoảng...

Nếu như nơi mà quả cầu lửa kia rơi xuống là ngay trên đầu bọn họ, vậy thì kết cục sẽ là như thế nào đây...

“Nhìn rõ rồi chứ. Tuy Rocky cũng là một mối đe dọa, nhưng nếu so sánh thì cái con Thế Giới Xà trên bầu trời kia mới là mối uy hiếp lớn nhất! Hơn nữa, có vẻ như nó đúng là không hoàn chỉnh, khi sử dụng trường khí thể thì sẽ không thể sử dụng được ‘hơi thở của rồng’. Còn lúc phun ra ‘hơi thở của rồng’ thì khả năng phòng ngự sẽ hạ thấp. Thế nên, chỉ cần trèo lên được cơ thể nó thì ta sẽ có cơ hội công kích vào ‘ngịch lân’ của nó. Dù nó có ngừng phun khí đen mà dùng trường khí thể tấn công ta, thì ta cũng chỉ cần nhảy ra khỏi cơ thể nó để tránh là được... Nhưng dù thế nào, nếu nó cứ tiếp tục phun ‘hơi thở của rồng’ như vậy tiếp, chỉ sợ chúng ta cũng chẳng còn mấy cơ hội nữa.” Bùi Kiên nghiêng răng nói.

Nhưng đúng lúc này, ở vị trí trung tâm Đảo Phục Sinh – cũng chính là nơi đặt tòa nhà khổng lồ, liên tiếp tuôn ra năm trường khí thể bóng tối, hơn nữa ở đó còn có trường khí thể bóng tối mạnh nhất có mặt từ trước. Vậy là lúc này, ở trung tâm của Đảo Phục Sinh có tới tổng cộng sáu tên cường giả Chân Ma cấp! Tuy năm tên trong số đó rất có thể chỉ là Ngụy Chân Ma cấp, nhưng lực lượng như vậy cũng đã là rất kinh khủng rồi.

Thế nhưng, năm trường khí thể bóng tối kia còn chưa hoàn toàn triển khai thì bỗng cũng ở vị trí trung tâm Đảo Phục Sinh đó lại chợt bùng lên bảy cỗ trường khí thể khác. Có điều là bảy trường khí thể kia lại khiến cho người ta có cảm thấy rất kỳ quặc: nó giống như một tờ giấy trắng vậy! Ngoài bản thân trường khí thể ra thì rõ ràng là không thể cảm nhận được bất kỳ cảm xúc hay ý chí nào từ bảy trường khí thể kia. Chúng giống như... giống như những người máy vậy!

“Đã chui ra rồi sao? Những Chân Ma cấp nhân tạo của kế hoạch Quân Đội Linh

Hồn...”

Bùi Kiêu vừa nhìn về phía đó vừa thì thào như tự nhủ mấy câu. Đến lúc này, hẳn cũng không tiếp tục dây dưa với mọi người nữa, liền hỏi thẳng Dương Húc Quang: “Trong nơi đóng quân của quân đội Trung Quốc ở đây có trục thẳng chứ?”

Dương Húc Quang sững sốt trả lời: “Quả là có. Nhưng người thật sự quyết định bay lên trên đó sao? Ta sợ rằng chỉ với thực lực của chúng ta thì không thể nào chống được tên Rocky kia...”

Bùi Kiêu cũng chẳng nghe tên đó nói hết, hẳn xoay người đi về phía Dương Đình Thiên và Trương Hằng, vừa đi hẳn vừa nói: “Yên tâm đi, đám Chân Ma cấp nhân tạo của kế hoạch Quân Đội Linh Hồn đã xuất hiện rồi. Ta cảm nhận được, ở tòa nhà đằng kia có ít nhất bảy tên Chân Ma cấp nhân tạo. Các người hay tranh thủ thời gian đi tập hợp những Tự Do Linh Hồn còn sống sót trên đảo, chỉ cần ngăn chặn Rocky là được, mười phút sau Cung Diệp Vũ sẽ đến. Khi đó mới là lúc quyết đấu thật sự.”

Trong khi nói thì Bùi Kiêu cũng đã chạy tới trước mặt hai người Dương Đình Thiên và Trương Hằng, hẳn nói nhỏ bằng âm lượng mà chỉ có hai người mới có thể nghe được: “Thực lực của các người còn rất yếu, còn chưa so được với Nhập Ma cấp đỉnh cao chứ chưa nói tới Chân Ma cấp, thế nên một lúc nữa chiến đấu thì đừng quá liều mạng, giữ cho được tính mạng của chính mình mới là tốt nhất. Giờ ta đưa một ít trường khí thể bao dung vào người các người, đến lúc nguy cấp, nó sẽ có thể nhanh chóng phân giải trường khí thể đối địch muốn bao phủ các người. Nếu như thật sự đến lúc đó... hãy bỏ chạy đi.” Nói xong, hẳn đưa tay vỗ vai hai người một cái, cả hai lập tức cảm thấy một cỗ lực lượng khó hình dung nào đó tiến vào trong cơ thể, thế nhưng khi cẩn thận cảm nhận thì lại không thấy gì cả. Tình hình như vậy đúng là có phần kỳ dị.

Làm xong tất cả, Bùi Kiêu cũng không dừng lại nữa, dưới chân hẳn lóe lên ánh chớp lập loè, quay người vọt về phía nơi đóng quân của quân đội Trung Quốc. Vài giây sau, hẳn đã mất hút trong khu kiến trúc chằng chịt kia, hiện trường chỉ còn lại mọi người nhìn nhau...

Cùng lúc tại nơi quan trọng nhất của Đảo Phục Sinh đồng thời xuất hiện năm trường khí thể bóng tối và thêm bảy trường khí thể không có bất kỳ ý chí hay cảm xúc nào, con rồng đen khổng lồ giữa không trung bỗng nhiên cũng như cảm thấy có phần sốt ruột. Lúc trước, sau mỗi lần phun ra khí đen thì nó phải dừng lại nghỉ mấy chục giây, nhưng lúc này thì nó lại liên tục phun ra thứ khí đen đó mà không ngừng nghỉ lấy một giây. Dưới sự ăn mòn liên tục của thứ khí đen kịt như mực kia, màn sáng cản bước con rồng đen cuối cùng cũng lần đầu tiên xuất hiện những gợn sóng chấn động, giống như một viên đá nhỏ ném xuống mặt nước phẳng lặng.

Màn sáng sắp vỡ...

Chú thích:

1. Ngũ Nhạc: năm dãy núi nổi tiếng của TQ, trong đó có Thái Sơn. Cụ thể gồm: Hằng Sơn, Hành Sơn, Thái Sơn, Tung Sơn, Hoa Sơn.

TỬ VONG KHAI ĐOÀN

Zhttty
www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 26: Binh Chia Hai Đường! (2)

Bùi Kiều cũng có thể coi là một người lòng dạ sắt đá. Vậy nên nếu đã quyết định sẽ dùng hết sức để ngăn cản Thế Giới Xà Jormungand, đập tan ý đồ với Máy Chủ Trung Tâm của tập đoàn The Fallen Wings thì hẳn cũng quyết đoán rằng phải lập tức lên trời để chặn đánh Thế Giới Xà ngay. Nếu không, một khi màn sáng bảo vệ bị phá hỏng, thì với cái sức mạnh mà quái vật kia vừa thể hiện, sợ rằng sẽ chẳng có mấy kẻ trên đảo này có thể sống sót!

Quãng đường lần này Bùi Kiều phải chạy qua cũng không ngắn, nhưng hẳn chỉ mất không đến mấy chục giây là tới. Vừa rồi chạy đi, hẳn gần như đã dùng hết tất cả sức lực từ lúc cha sinh mẹ đẻ đến giờ, chỉ còn thiếu mỗi điều sử dụng Giải Phóng hóa thành người khổng lồ mà thôi. Không bao lâu sau khi lượn quanh một đám chẳng chịt công trình kiến trúc, tầm mắt của hắn đã trở nên rộng rãi, trước mặt hẳn là một khu đất bằng rộng lớn, đủ cho cả máy bay chiến đấu và máy bay cỡ lớn lên xuống. Tại đây còn có hơn mười điểm dựng các bộ phóng tên lửa vẫn đang nghi ngút khói, hiện trường còn có rất nhiều binh sĩ chạy tới chạy lui, tình hình này đúng là cảnh tượng nơi chiến trường ác liệt.

Lúc Bùi Kiều vội vã xông tới đây với ánh chớp lập lòe dưới chân, đã có người phát hiện ra hắn từ rất xa, rồi khi thấy hắn lao thẳng tới, ai nấy đều căng thẳng và mồ hôi. Cho tới khi hắn tới nơi rồi dừng lại, không thấy hắn có đôi cánh màu đen sau lưng, mọi người mới dám thở phào một hơi. Sau đó, trừ vài người chạy ra đón thì ai nấy lại bận rộn với việc chuẩn bị cho dàn tên lửa, đưa từng quả đạn đạo khổng lồ vào vị trí, chuẩn bị một lần nữa oanh kích con quái vật khổng lồ trên bầu trời.

Bùi Kiều cũng không có sức đâu mà quan tâm quá nhiều, thấy một đám sĩ quan đang chạy lại phía mình, hắn liền kéo mạnh một người trong số đó lại gần rồi nói

thăng luôn: “Bố trí cho ta một chiếc trực thăng, đồng thời hãy thông báo với chỉ huy của các người rằng sau khi ta cất cánh thì hãy dừng việc bắn tên lửa đạn đạo cũng như bất kỳ một hình thức tấn công tầm xa nào khác, đừng có tạo thêm cho ta bất kỳ một mối nguy hiểm nào nữa. Phải nhớ cho kỹ đấy!”

Bùi Kiêu nói vừa nhanh vừa vội, khiến cho tên sĩ quan kia mới nghe xong cũng chưa phản ứng kịp, chỉ biết sững sờ nhìn hẩn. Lúc này Bùi Kiêu đang nóng lòng như lửa đốt, còn lấy đâu ra thời gian mà đi dây dưa với đám người này, hẩn bực mình hét lên: “Chuẩn bị cho ta một chiếc trực thăng, ta phải bay lên trời để ngăn cản con rồng kia. Còn nữa, nói với chỉ huy của các người rằng ta là Bùi Kiêu!” Nói dứt lời, hẩn đã chạy về phía một chiếc trực thăng đậu phía xa, chẳng quan tâm chút nào tới phản ứng của đám binh sĩ.

Mãi đến lúc này, mấy tên sĩ quan kia mới kịp phản ứng, vì thấy chuyện này rất khẩn cấp nên một người trong đó lập tức nói vào thiết bị liên lạc đeo trên vai: “Khu vực số ba có chuyện quan trọng cần báo cáo, xin được mở đường dây liên lạc khẩn cấp với sở chỉ huy tại tổng bộ!”

Phía bên kia, Bùi Kiêu cũng không thềm để ý chút nào tới mấy vấn đề ‘hành chính’ của đám sĩ quan kia, bởi vì hẩn tin tưởng rằng giới lãnh đạo của lực lượng quân đội trên đảo này biết phân biệt cái gì nặng, cái gì nhẹ. Một loạt đạn đạo vừa rồi chẳng những không hiệu quả mà còn khiến cho toàn quân đóng giữ trên đảo của một quốc gia bị tiêu diệt. Thế nên giờ này đám lãnh đạo chắc chắn đã thấy được đây rõ là một hành động không sáng suốt. Thế nhưng bọn họ cũng không thể không tiếp tục vận chuyển đạn đạo tới tấn công tiếp. Nguyên nhân chính là vì cái uy thế khủng bố của con rồng kia: chỉ riêng với thể tích khổng lồ và thứ ‘hơi thở của rồng’ mà nó phun ra, ai cũng hiểu rằng một khi màn chắn bảo vệ bị phá, cả Đảo Phục Sinh sẽ lập tức phải đối mặt với nguy cơ hủy diệt! Thế nên, dù có phải đối mặt với nguy cơ lần nữa bị đạn đạo của chính mình bắn ngược, quân đội cũng chỉ còn cách tiếp tục kiên trì bắn đạn đạo để kéo dài thời gian.

Mà với cái yêu cầu sử dụng trực thăng bay lên trời để giao chiến với con rồng khổng lồ kia, nếu là do một Tự Do Linh Hồn bình thường tới nói với giới lãnh đạo quân đội thì đương nhiên là ‘khó người’ lắm, thậm chí có khi còn bị đuổi cổ ra ngay

cũng nên. Nhưng nếu người nói là Bùi Kiêu thì lại là chuyện khác! Đầu tiên là vì địa vị của hắn: có thể nói hắn là người đứng thứ hai trong Tổ Chức Linh Hồn Trung Quốc chỉ sau Cung Diệp Vũ! Tiếp theo thì chính là thực lực. Sau lần gây náo loạn hội nghị ngày hôm qua, chính phủ các nước chắc chắn không thể không biết tới thực lực của hắn. Hành động ‘một mình chọi hai’ của hắn đã khiến cho chính phủ các nước lập tức đánh giá thực lực của hắn rất cao, cho rằng chỉ một mình hắn mà có thể chiến thắng được hai Chân Ma cấp khác hợp lực, đã là người mạnh thứ hai thế giới chỉ sau Cung Diệp Vũ rồi.

Tuy rằng tình hình thực tế cũng không đơn giản như vậy nhưng người ngoài không phải Chân Ma cấp thì không hiểu được. Mặc dù trong trận đại chiến ngày hội nghị, Bùi Kiêu đã chiếm được ‘cửa trên’ một cách tuyệt đối, nhưng có được thành quả đó thật ra là vì hắn đã dùng tính chất đặc biệt của trường khí thể bao dung, đánh cho hai người còn lại một mạch không kịp trở tay, hơn nữa hắn còn có Ngụy Ngưu Đầu là một con quỷ quái Chân Ma cấp đứng phục bên ngoài. Thế cho nên người ta mới sinh ra ảo giác là hắn chiếm ưu thế tuyệt đối. Nhưng thật ra, mọi Chân Ma cấp đều có thể sử dụng Giải Phóng, vậy nên tên Chân Ma cấp trẻ tuổi mới nhất định không phục, nói muốn tìm nơi rộng rãi đánh một trận ra trò, nguyên nhân chính là như vậy. Trong hàng ngũ Chân Ma cấp, ngoài Chân Ma cấp đỉnh cao như Cung Diệp Vũ thì thực lực những người khác cũng sẽ không chênh lệch quá lớn, Bùi Kiêu thực ra cũng chỉ hơn người khác một chút thôi.

Nhưng chính phủ các nước thì lại không thể biết được những chuyện sâu xa đó. Thế nên trong suy nghĩ của bọn họ, đẳng cấp của Bùi Kiêu đã vượt xa người khác, sắp đạt tới tầng thứ của Cung Diệp Vũ rồi. Và đó thực ra cũng là nguyên nhân mà Bùi Kiêu cố tình làm náo loạn lớn mấy trận... Nếu không có được cái uy như vậy, thì sau này - khi hắn muốn xây dựng một đoàn đội linh hồn đặc thù, không biết sẽ còn phải đối mặt với bao nhiêu thế lực và âm mưu cản trở. Tuy hắn không hề có ý định ép ai đó tham gia vào đoàn đội của mình, nhưng hắn cũng chẳng thích thú gì việc làm không công rồi để người khác hưởng thành quả. Dù sao thì cái thế giới này cũng thực sự rất tàn khốc, cái gọi là ‘trung thành’ và ‘đạo nghĩa’ thực ra cũng chỉ tồn tại khi cái lợi do sự ‘phản bội’ mang lại không đủ đó thôi. Thế nên, nếu biết rằng sau này mình sẽ sinh ra xung đột với chính phủ các nước, tổ chức linh hồn hay một gia tộc cỡ bự nào đó, thì chẳng bằng ngay từ bây giờ hãy tỏ ra thật mạnh mẽ và

ngang tàng, khiến cho những kẻ có mưu đồ phải chùn bước mà từ bỏ lòng tham của mình. Nếu như vậy mà còn chưa đủ... thế thì hẳn cũng sẽ không keo kiệt việc sử dụng vũ lực – giống như Cung Diệp Vũ vậy!

Đúng như dự đoán của Bùi Kiêu. Khi hẳn báo ra tên của mình cho mấy tên sĩ quan kia thì trọng lượng lời hẳn nói quả nhiên đã trở nên khác hẳn. Giống như việc một tên ăn mày nói rằng ‘ngày mai thị trường chứng khoán sẽ sụp đổ’ và tổng thống Mỹ nói rằng ‘ngày mai thị trường chứng khoán sẽ sụp đổ’, tuy hai người cùng nói một câu nhưng chắc chắn trọng lượng và hiệu quả thì hoàn toàn khác biệt.

Quả nhiên, chỉ hơn một phút sau, một đội bay và vài tên sĩ quan đã từ đằng xa vội vã chạy lại. Một người trong đó nói lớn: “Bùi Kiêu, bọn họ sẽ đưa anh bay tới lưng rồng. Đây là súng bắn pháo hiệu, khi nào anh rời khỏi người con rồng đó thì hãy hẳn quả pháo hiệu này lên trời, trực thăng sẽ đến đón anh ngay. Anh có thể yên tâm rằng đây là những phi công trực thăng ưu tú nhất của quân đội chúng ta, trừ những yếu tố do con rồng kia gây ra thì chắc chắn bản thân máy bay sẽ không có vấn đề gì!”

Bùi Kiêu tiện tay cầm lấy khẩu súng pháo hiệu, không nói gì thêm mà bỏ luôn vào U Minh Nhẫn. Sau đó hẳn mới hỏi lại viên sĩ quan kia: “Đã liên lạc được với các quốc gia còn lại chưa? Tình hình thế nào rồi? Bọn họ có đồng ý tạm thời ngừng phóng tên lửa đạn đạo không?”

Một viên sĩ quan khác vội vàng trả lời: “Đã liên lạc được với Mỹ, Anh, Đức, Nga. Bọn họ nghe nói anh muốn tự mình bay lên thì đã quyết định đồng ý dừng phóng đạn đạo. Thế nhưng, bên Pháp thì... không liên lạc được. Không biết quân đội của bọn họ có còn ai sống sót không, nhưng tín hiệu liên lạc thì đã bị cắt đứt, bên phía chúng ta đã phái người chạy sang đó rồi, sẽ hết sức ngăn bọn họ tiếp tục bắn đạn đạo.”

Bùi Kiêu im lặng một lúc. Vụ nổ lớn vừa rồi quả thật có thể so được với nổ bom hạt nhân cỡ nhỏ, gần như một phần năm diện tích Đảo Phục Sinh đã bị vụ nổ san phẳng, thậm chí ngay cả lúc này, đứng ở sân bay này mà vẫn có thể thấy được ở đó bốc lên tro bụi mù mịt, qua đó có thể tưởng tượng được vụ nổ kia dữ dội tới mức

nào. Mà nơi đó chính là vị trí mà nước Pháp đóng quân... Xem ra, ở bên đó, hầu như đã không còn ai sống sót nữa rồi.

Mấy tên sĩ quan kia thấy Bùi Kiêu không hỏi gì thêm thì cũng ngậm miệng không nói gì nữa, lập tức quay người chạy về phía xa. Những tên đội bay thì thuận thực trèo lên thao tác trực thăng nhanh thoăn thoắt, xem ra quả thật đều là những tay lão luyện cả. Không cần chờ tới khi Bùi Kiêu ra lệnh thì trực thăng đã bắt đầu khởi động, chẳng mấy chốc mà máy bay đã rời khỏi mặt đất, nhanh chóng bay cao lên bầu trời trên đỉnh đầu. Mà lúc này, màn sáng trên bầu trời đã chấn động càng lúc càng mạnh, dưới sự ăn mòn và xâm lấn của khí đen, màn sáng lúc này dường như đã xuất hiện trăm ngàn lỗ thủng, nhìn giống như một cái sàng bằng ánh sáng khổng lồ. Phải liên tục chịu đựng ‘hơi thở rồng’ tấn công, màn sáng này đã sắp đi tới giới hạn cuối cùng của nó rồi!

(Từ sau khi chết đi, đây chắc hẳn là lần thứ hai mà ta quyết định làm một chuyện hoang đường một cách dễ dàng đến thế đó nhỉ...)

TỬ VONG KHAI ĐOAN

Zhttty
www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 27: Binh Chia Hai Đường! (3)

Dịch: Shun

Bùi Kiêu ngồi ở cửa khoang trực thăng, nhìn khoảng cách giữa mình và con rồng khổng lồ kia càng ngày càng thu hẹp. Tuy nhìn từ xa thì đã cảm thấy sinh vật này quá sức to lớn, nhưng phải đến khi càng lúc càng tiếp cận như thế này, thì mới có thể cảm nhận hết được sự khổng lồ đến khó có thể tưởng tượng của nó. Không những vậy, sinh vật này còn có một cỗ ý chí bóng tối đã cô đọng tới mức dường như thành vật chất thật sự, mặc dù trường khí thể không khuếch tán ra ngoài nhưng tác dụng làm suy yếu của ý chí này còn rõ ràng hơn cả các trường khí thể thông thường. Lúc này, không chỉ Bùi Kiêu cảm nhận được rõ ràng mà ngay cả mấy tên phi công cũng đều lộ ra vẻ bồn chồn, bản năng của sinh vật nói cho họ biết: phía trước đây nguy hiểm, đây chết chóc!

“Bay đến sau lưng nó đi, không nên đáp xuống từ chính diện, tìm mọi cách tránh những thứ khí đen kia ra!” Bùi Kiêu ước lượng khoảng cách từ trực thăng tới con rồng đen khổng lồ, khi thấy còn cách khoảng ba tới bốn trăm mét, hần lập tức nói với người quân nhân lái trực thăng.

Phi công lái trực thăng và cả người phụ lái bên cạnh nếu có thể được tuyển làm phi công phục vụ trên Đảo Phục Sinh thì hiển nhiên là cả kỹ thuật, kinh nghiệm, tổ chức tâm lý... đều thuộc hàng xuất sắc nhất. Vậy nên, tuy họ nghe Bùi Kiêu đột ngột chỉ đạo nhưng cũng không hề tỏ ra lúng túng một chút nào, thậm chí trực thăng còn không hề lắc lư dù chỉ một chút. Cứ như thế cái trực thăng này đã định sẵn bay như ý Bùi Kiêu trước cả khi hần ra lệnh vậy. Trực thăng bay qua bên cạnh con rồng, tiếp tục bay cho tới khi lên tới không trung bên trên lưng nó thì dừng lại. Khi các thành viên phi hành đoàn đang định hỏi xem Bùi Kiêu muốn hạ cánh lúc nào thì

không ngờ đã thấy hắc bổng khom người, bật vọt lao ra ngoài khi máy bay còn đang ở giữa không trung. Vừa nhảy ra ngoài, Bùi Kiêu đã bắt đầu tiến vào trạng thái Giải Phóng, điện sét màu bạc quấn quanh và thân thể ngày càng biến lớn, còn chưa đáp xuống lưng rồng mà hắc đã biến thành một người khổng lồ cao hơn 10m với điện sét quấn quanh cơ thể.

Một tiếng “rầm” lớn, Bùi Kiêu đâm mạnh xuống cơ thể con rồng đen khổng lồ... Đúng là đâm xuống rất mạnh chứ không phải ví von! Không biết vì nguyên nhân gì mà ngay khi tiến vào phạm vi 20m gần con rồng, Bùi Kiêu bỗng cảm thấy cơ thể đột ngột phải chịu một áp lực vô cùng, giống như cơ thể hắc bổng nhiên trở nên nặng gấp mười lần, thậm chí hai mươi lần. Vậy nên khi hắc đáp xuống người con rồng thì chỉ phản lực từ va chạm đã khiến hắc đau đến mức muốn học máu.

(Đúng rồi, ngay cả trường khí thể bóng tối cũng có thể thay đổi được trọng lực, vậy thì đương nhiên là con rồng đen này có thể làm được điều tương tự. Nói đến mới nghĩ tới, lúc trước con rồng này có thể ép sức công phá của đạn đạo thành một quả cầu, có khi chính là bằng cách sử dụng trọng lực nén ép này, sau khi ép sức công phá đó thành một khối rồi mới ném trở lại Đảo Phục Sinh. Trọng lực cơ đấy! Một trường khí thể đáng sợ tới mức nào...)

Cho tới bây giờ, hầu như tất cả những trường khí thể mà Bùi Kiêu đã biết đều là do một ý chí, cảm xúc của người hoặc sinh vật nào đó ngưng tụ mà thành, chỉ có trường khí thể bao dung của hắc và trường khí thể bóng tối là thuộc phạm vi ý chí của tự nhiên. Trường khí thể bao dung của hắc thì không cần nói tới, dù sao thì giờ còn chưa đạt tới Chân Ma cấp đỉnh cao, còn rất nhiều công dụng của trường khí thể mà Bùi Kiêu chưa dùng được, tuy vậy nhưng trường khí thể của hắc cũng đã vô cùng mạnh mẽ. Còn về trường khí thể bóng tối này, nó quả là mạnh tới mức đáng sợ! Về mặt chức năng suy yếu kẻ địch thì không cần phải bàn cãi gì, cứ nhìn vào tác dụng của thứ trọng lực kia là có thể thấy năng lực này kinh khủng tới mức nào... Suy nghĩ một chút đi: thứ gì được cho là sức mạnh lớn nhất trong cả vũ trụ? Chính là hố đen, và đó thực ra chính là hình thái của trọng lực khi nó lớn tới mức cực đoan đó thôi. Tuy Thế Giới Xà cũng không ngưng tụ ra được hố đen, nhưng tạo ra trọng lực lớn gấp mười lần trọng lực bình thường đã là quá đủ để làm người ta phải khiếp đảm rồi.

Bùi Kiều nặng chừng 55kg, tại trong phạm vi Đảo Phục Sinh, linh hồn dường như bị vật chất hóa và cũng bị trọng lực tác dụng, còn giờ thì hẳn đang cảm thấy như mình nặng tới một tới một tấn rưỡi vậy. Vừa hạ xuống lưng rồng, đầu khối hẳn lập tức bị ép khuy, chút nữa thì quỳ rạp xuống. Nếu là người bình thường, chắc hẳn chỉ cần chạm tới da thịt con rồng này thì đã nát thành thịt vụn, dù là những thứ máy móc sắt thép cũng chắc chắn không có kết cục tốt hơn: trọng lực gấp ba mươi lần, đủ để bất kỳ loại xe tăng, máy bay nào cũng nát thành sắt vụn!

“Ngụy Ngưu Đầu! Ra đây!”

Bùi Kiều liền lập tức phóng ra trường khí thể bao dung của mình, hơn nữa còn không dám khuếch tán ra xa mà cố gắng thu nhỏ hết sức thành một quả cầu bao quanh thân thể. Đồng thời, trong mắt hẳn có ánh sáng màu vàng kim rực rỡ bắn ra, thân hình cũng cao khoảng 10m của Ngụy Ngưu Đầu đã xuất hiện bên cạnh hẳn.

Trường khí thể bao dung quả nhiên có tác dụng phân tách và làm tan rã trường khí thể khác, mặc dù trường khí thể của con rồng này là một trường khí thể của Ma Vương cấp nhưng trường khí thể của Bùi Kiều lại vẫn có thể làm giảm hơn phân nửa mức ảnh hưởng của nó. Dưới sự bảo vệ của trường khí thể bao dung, từ chỗ sắp ngã quỵ xuống, Bùi Kiều đã có thể đứng thẳng lên được, hẳn ước chừng trọng lượng cơ thể đang vào khoảng 200 -300 kg, vậy là trọng lực còn lớn hơn bình thường cỡ khoảng năm, sáu lần.

(Đáng sợ! Không hổ là thực lực của Ma Vương cấp chân chính. Mà theo lời của Varotian thì con Thế Giới Xà này thực tế là một Ma Vương cấp đỉnh cao. Nếu như nó có 100% sức mạnh, vậy chỉ sợ là bất cứ kẻ nào không có được thực lực Chân Ma cấp, chỉ cần lại gần nó thôi cũng đã bị trọng lực đè chết rồi... Thật quá khủng khiếp! Trường khí thể của ta đang bị tiêu tốn rất nhanh, nhiều nhất là chỉ duy trì sử dụng được hai phút. Xem ra, đã không còn lựa chọn nào nữa...)

Bùi Kiều nếu như đã quyết định leo lên mình rồng để đánh nó, vậy thì đương nhiên là hẳn đã dám lấy mạng mình ra đánh bạc. Chỉ cần bảo vệ được máy chủ trung tâm đó, thì dù hẳn và Cung Diệp Vũ có phải hợp lực để đi ‘giết người cướp của’ cũng phải cướp cho được thứ kia từ tay chính phủ thế giới. Mà nếu như cả

mạng mà hãn cũng dám lấy ra đánh bạc, vậy còn thứ gì mà hãn không nỡ bỏ ra nữa?

“Ngụy Ngưu Đầu... Hai mươi giây sau, tiến hành tự phát nổ!”

Bùi Kiêu rống to một tiếng, sau đó lập tức cầm đầu chạy về phía đầu rồng. Phải ương ngạnh chống lại trọng lực gấp năm, sáu lần khiến cho tốc độ của hãn giảm đi không ít, nhưng cũng may là hãn còn có lực lượng lôi điện để tiến hành gia tốc, nhờ đó mà sau hai mươi giây, hãn chắc hẳn cũng đã chạy được 400 – 500m. Khi ấy, chắc hẳn hãn cũng đã có thể đến được chỗ ‘nghịch lân’ của con rồng, và đó cũng sẽ là lúc Ngụy Ngưu Đầu phát nổ, nhờ vậy mà khiến con rồng phải phân tán sự chú ý để chữa trị thân thể... Đó là lúc mà hãn định tung ra một đòn mạnh nhất!

Về phần Ngụy Ngưu Đầu phát nổ, tuy rằng làm vậy cũng không khiến cho bản thân Bạo Viêm Cự Phủ tan nát, nhưng tất cả Năng Lượng Tiêu Chuẩn bên trong nó sẽ bị dùng hết, vì vậy mà không thể tự ngưng tụ thành hình thái Ngụy Ngưu Đầu được nữa và sẽ từ chỗ này rơi xuống mặt đất dưới kia. Có trời mới biết Bạo Viêm Cự Phủ sẽ rơi xuống nơi nào! Có lẽ nó sẽ rơi xuống biển, có lẽ là nơi nào đó trên mặt đất Đảo Phục Sinh, cũng có thể sẽ bị người sống hay linh hồn nào đó nhặt được. Khi đó, khả năng Bùi Kiêu có thể tìm lại được Bạo Viêm Cự Phủ sẽ là rất nhỏ... Có lẽ sẽ mãi mãi mất đi cây Thiên Sinh Vũ Khí cấp Ma Vương này thôi.

Nhưng nếu cả mạng mà còn dám lấy đánh cược, vậy chẳng lẽ còn ngại cược thêm cây Bạo Viêm Cự Phủ này sao?

Bùi Kiêu có thể nói là đã quyết chí rồi: “Dù sao thì đến cả mạng mà lão tử còn dám liều, vậy thì chỉ mấy món đồ còn tính toán gì? Nếu như chết rồi thì mọi thứ đều kết thúc, còn nếu may mắn sống sót và chiến thắng con rồng này, vậy thì dù có mất đi Bạo Viêm Cự Phủ cũng đáng! Chỉ cần có thể lấy được máy chủ trung tâm kia...”

“16, 15,..., 6, 5,... 1”

Bùi Kiêu vừa ra sức chạy vừa âm thầm đếm ngược thời gian, ngay khi vừa đếm tới 0, trường khí thể bao dung bao trùm bên ngoài đột nhiên bị kéo rút toàn bộ vào trong cơ thể. Bùi Kiêu đồng thời thiêu đốt cả chấp niệm của bản thân và trường khí

thể bao dung! Lần đầu tiên, sau khi cô động ý chí bao dung, bước vào Chân Ma cấp, hần đồng thời thiêu đốt cả chấp niệm bản thân và trường khí thể để tiến hành Giải Phóng – hành động còn được gọi là Giải Phóng Mức Độ Sâu!

Trong chốc lát, toàn thân Bùi Kiều đều bốc lên dòng điện tương có hình thái như một chất lỏng màu bạc, khiến cho cơ thể hần như thể biến thành một người máy bằng thủy ngân, thân thể lại một lần nữa to lớn thêm mấy mét, chỉ có điều phần lớn thêm này đều do điện tương dạng như chất lỏng màu trắng bạc tạo thành. Mà không chỉ thân hình to ra, ngay cả hình dáng của hần cũng xuất hiện thay đổi rất lớn. Đầu tiên là khuôn mặt hần, nó vốn là một khuôn mặt của một người rất trẻ tuổi, nhưng lúc này điện tương dạng lỏng màu trắng bạc lại ngưng tụ ra một thứ giống như chòm râu dài, tiếp theo khuôn mặt biến thành một bộ mặt rất uy nghiêm nhưng chỉ có một mắt trái, nhìn qua giống như một người đàn ông khoảng hơn bốn mươi tuổi rất to lớn, tráng kiện. Phần điện tương còn lại thì chảy về phía Anh Dũng Súng, bao bọc và làm nó biến hình. Chỉ trong tích tắc ngắn ngủi, cây súng kia đã biến thành một ngọn thương khổng lồ màu trắng bạc bên trên khắc đầy những phù văn ký hiệu kỳ lạ.

Những ký hiệu bắt mắt nhất của ngọn thương này nhìn qua có vẻ giống như ký tự của bảng chữ cái alphabet (1). Khi dòng ánh sáng trắng chuyển động, nó dường như làm những ký tự này sáng ngời lên, dòng chữ đó dường như là: GUNGNIR... (2)

Bùi Kiều lúc này còn lấy đầu ta đầu óc để tìm hiểu những thứ đó? Toàn bộ sự tập trung của hần đều đang dồn cả vào cái đầu rồng khổng lồ trước mặt. Khi một vụ nổ lớn và làn sóng xung kích xuất hiện sau lưng Bùi Kiều, quả nhiên con rồng kia cũng tức giận ngoái đầu lại. Trong nháy mắt cái đầu rồng đưa lên, Bùi Kiều đã thấy được phía dưới cổ nó có một mảng vẩy màu tím, nhìn khác hần so với vẩy màu đen kịt toàn thân nó. Bùi Kiều đã bất chấp, không cần phải suy nghĩ nhiều, hần lập tức nhấc vũ khí đang cầm trong tay, lao thẳng về phía mảng vẩy màu tím kia.

Trong khoảng khắc đó, Anh Dũng Súng đã biến thành một ngọn thương màu trắng bạc, giống như một ngôi sao băng đâm toạc bầu trời u tối, cắm thẳng vào khu vực vẩy màu tím dưới cằm rồng. Chỉ thoáng chốc sau, thứ máu màu vàng kim lỏng

lánh đã phủ kín cả cơ thể Bùi Kiêu...

Chú thích:

1. Bảng chữ cái anphabet: là bảng chữ cái của tiếng Anh.
2. Gungnir: ngọn thương của Odin trong thần thoại Bắc Âu.

TỬ VONG KHAI ĐOAN

Zhttty
www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 12: Thần Chiến Binh Khổng Lồ Obelisk! (1)

Lúc trước, đứng trên mặt đất nhìn cảnh thân thể con rồng bị nổ nát, máu tươi thối vụn văng ra, Bùi Kiêu đã có cảm tưởng con rồng này là một sinh vật sống thực sự. Còn lúc này, khi đã đâm ngập ngọn thương vào mình rồng, từ vết thương lập tức phun ra một dòng máu rồng màu vàng kim, Bùi Kiêu lập tức bị dòng máu dội khắp toàn thân. Hơn nữa, dòng máu này cũng rất ấm và ướt áp, giống như máu của sinh vật sống thực sự, mà sau khi máu rồng tưới lên, Bùi Kiêu thể mà lại cảm thấy thoải mái, dễ chịu đến mức khó tin.

Nhưng đáng tiếc là thứ cảm giác thoải mái đó cũng chỉ diễn ra trong vùn vùn một nháy mắt. Tuy đúng là Bùi Kiêu đã cầm Anh Dũng Súng đâm vào thân mình con rồng, nhưng đến khi hắn định bóp cò thì lại ngạc nhiên phát hiện ra khẩu súng của mình có gì đó không ổn. Rõ ràng chỉ mới đây thôi, ngón tay hắn còn đặt trên cò súng, thế nhưng giờ bóp cò thì hắn mới nhận ra là ở đó chẳng có cái cò súng nào và cả họng súng cũng chẳng thấy đầu nữa! Ngược lại, thứ hắn đang cầm là một thanh cán hình trụ dài nhẵn, giống như một cây thương dài.

Sự bất ngờ làm hắn ngây ra một lúc, nhưng chính lúc này, một cỗ trọng lực kinh khủng áp thẳng xuống thân thể hắn, như thể hắn bỗng nhiên bị thứ gì nặng hàng chục tấn đè xuống người. Trọng lực đó không chỉ đè hắn quỵ rạp xuống mà cả ngọn thương đầy ký hiệu trên tay cũng vỡ tan thành những mảnh dòng điện màu bạc.

Rồng có ‘nghịch lân’, động vào sẽ phải chết!

Trong hệ thống thần thoại của Trung Quốc, truyền thuyết về rồng có thể nói là nhiều vô số kể, nhưng dù là trong những câu chuyện khác nhau, rồng có thể mạnh có thể yếu, có thể lớn có thể nhỏ, có thể ‘chính’ có thể ‘tà’, có thể là thần có thể là yêu,

nhưng tất cả đều có một điểm chung, đó chính là trên người rồng có một chỗ vẩy mọc ngược so với những chỗ khác, chỗ vẩy đó gọi là nghịch lân. Bất kể một con rồng có lương thiện, chính trực tới mức nào, nhưng nếu có người dám chạm vào chỗ ‘nghịch lân’ này, vậy thì con rồng và kẻ đó, chỉ có một được phép sống tiếp. Đó chính là câu truyện về ‘nghịch lân’.

Bùi Kiêu lúc này đúng là đang đi ‘chạm vào nghịch lân’... nói đúng ra là lấy vật nhọn chọc vào đó. Tình cảnh như thế, đừng nói là một con rồng dài cả nghìn mét thế này, mà dù là một người bình thường gặp phải thì hẳn cũng sẽ nổi điên mà liều sống chết với Bùi Kiêu. Con rồng khổng lồ không để ý tới màn sáng gần như đã sắp bị nghiền nát phía dưới, ngược lại, thân hình nó bỗng điên cuồng giãy giụa, vặn vẹo, trên người xuất hiện một tầng trường khí thể đen nhánh như mực. Chẳng trách Bùi Kiêu lại cảm thấy trọng lực đè nén khủng bố tới vậy, hẳn lúc này đã bị kẹt trong trường khí thể của con rồng đen khổng lồ - trường khí thể của một Ma Vương cấp chân chính!

Một người nặng hơn năm mươi kilogam lại phải chịu trọng lực tác dụng lên đến mười tấn, đó là chuyện kinh khủng tới cỡ nào! Một tấn là gấp 20 lần năm mươi kilogam, mười tấn là gấp 200 lần trọng lực, và lúc này Bùi Kiêu đang cảm thấy mình nặng hàng chục tấn, vậy thì còn không phải là trọng lực gấp nghìn lần hay sao?

Trọng lực không chỉ đơn giản là sức nặng cỡ nào. Trên đời không thiếu lực sĩ có thể nâng được sức nặng ngang với trọng lượng của mình, nhưng bọn họ chắc chắn không thể nâng nổi chính mình. Cái ‘chính mình’ này thật ra chính là một loại biểu hiện của trọng lực, khối lượng riêng của người càng lớn thì tác dụng của trọng lực lên người cũng càng mạnh. Chưa cần nói tới trọng lực gấp nghìn lần, chỉ cần trọng lực gấp hai lần thì người thường đã đau tim mà chết rồi, còn nếu ném một người sống bình thường vào hoàn cảnh của Bùi Kiêu lúc này thì người đó còn chẳng kịp kêu một tiếng đã nát thành đồng thịt nhão rồi. Dù Bùi Kiêu không phải là người sống nhưng chắc hẳn cũng không thể chịu nổi trọng lực kinh khủng cỡ đó. Sau khi ngọn thương đầy ký hiệu bằng dòng điện tương màu bạc vỡ vụn thì tiếp theo là tầng thân thể bao bên ngoài cũng bằng điện tương của hắn từng mảng vỡ vụn, giống như một bức tượng thạch cao, từng mảng vỡ tan thành bột phấn.

“A!”

Trước mắt lúc này đã là sinh tử tồn vong, khi Bùi Kiều cảm nhận được trọng lực khủng bố tác dụng lên người thì ngọn thương màu bạc đầy ký hiệu trên tay cũng vỡ tan, để lộ ra hình dạng ban đầu của Anh Dũng Súng. Sau đó mặt ngoài thân thể hần liên tục rơi rụng ra những mảng điện tương màu bạc, nhưng không chỉ có vậy, ngay cả bản thể của Anh Dũng Súng cũng bỗng phát ra những tiếng ken két như kim loại bị vặn xoắn. Rồi ngay trước mắt hần, Anh Dũng Súng vốn thẳng tắp bắt đầu bị cong vặn rồi vỡ nát bắt đầu từ vị trí mũi dao. Chỉ chưa tới một giây sau, Anh Dũng Súng đã vỡ tan thành mảnh vụn!

Không chỉ Anh Dũng Súng mà cả cơ thể Bùi Kiều cũng bắt đầu vặn vẹo gấp khúc. Đó là một sự đau đớn còn kinh khủng hơn cả nỗi thống khổ do linh hồn bị xé rách, có phần giống như khi chấp niệm bị chấn động nhưng khác là cơ thể vẫn còn cử động được. Ngay trong nháy mắt khi Anh Dũng Súng bị nghiền nát, Bùi Kiều cũng điên cuồng hét lên... rồi sau đó, bắt đầu thiêu đốt chấp niệm, thiêu đốt trường khí thể, thiêu đốt lực lượng lõi điện! Ba loại năng lượng mạnh nhất của hần đồng thời thăng hoa giúp cho điện tương màu bạc vừa bị nghiền nát một lần nữa xuất hiện bên ngoài cơ thể. Tuy tầng điện tương này cũng vẫn bị nghiền nát ngay lập tức nhưng sau đó lại có ngay một tầng điện tương màu bạc mới xuất hiện thay thế. Nhờ vậy, Bùi Kiều không ngờ có thể cứng rắn chống chọi lại đòn tấn công bằng trọng lực gấp nghìn lần này!

Nhưng tiếc rằng con rồng đen khổng lồ cũng không phải chỉ biết ở yên một chỗ. Nó lại lần nữa phát ra một tiếng gào vang vọng tận sâu linh hồn, rồi quay vụt lại, há miệng phun ra một luồng ‘hơi thở của rồng’ đen kịt về phía Bùi Kiều. Luồng ‘hơi thở rồng’ này đen kịt như mực, lao tới cuộn cuộn như lũ lớn, lập tức nhấn chìm, đồng thời đẩy văng thân hình người khổng lồ lõi điện cao hơn 10m của Bùi Kiều ra khỏi cơ thể con rồng. Không chỉ vậy, thứ ‘hơi thở rồng’ đen kịt này còn có tính ăn mòn vô cùng kinh khủng, dù là tầng điện tương màu bạc phủ ngoài cơ thể Bùi Kiều cũng không ngăn cản nổi. Từ lúc bị trọng lực trói chặt bên ngoài cơ thể con rồng, tới khi bị luồng ‘hơi thở rồng’ đẩy bay tới giữa không trung, chỉ không tới hai, ba giây nhưng cơ thể Bùi Kiều đã hoàn toàn tan rã trong luồng hơi thở rồng đen kịt...

Không trung cách con rồng đen khổng lồ chừng 200m, luồng hơi thở rồng đậm đặc vẫn ngưng tụ chứ không tản đi, tiếp tục bắn về phía xa. Mà ở trong luồng hơi thở rồng đó, sau cùng thì người ta đã không còn nhìn thấy được một chút xú bóng hình nào của Bùi Kiêu nữa. Ở nơi đó chỉ còn lại hai ký hiệu kỳ lạ phát sáng lập lòe lơ lửng. Không biết hai ký hiệu này được cấu thành từ cái gì mà ngay cả thứ ‘hơi thở rồng’ kinh khủng kia cũng không thể ăn mòn được mấy may. Không chỉ có vậy, hai ký hiệu này dường như còn đang ngày một sáng hơn, bên trên bề mặt chúng còn liên tục có dòng điện xẹt qua. Sau khi hai ký hiệu này liên tục phát ra những tiếng điện nổ lách tách mỗi lúc một nhanh thì chúng bỗng nhiên rực lên ánh sáng vô cùng chói mắt, dường như thực sự là sấm sét từ bầu trời đánh xuống. Ánh sáng đó thậm chí xuyên thấu qua luồng hơi thở rồng, soi rọi cả bầu trời...

Sau khi phun ra luồng hơi thở rồng hất văng Bùi Kiêu, không ngờ con rồng đen khổng lồ không tiếp tục phun khí đen xuống dưới nữa mà lại bắt đầu cuộn tròn thân hình, những đám mây đen quanh cơ thể bắt đầu bị kéo tới dưới cổ nó. Xem ra cái chỗ ‘nghịch lân’ kia quả thật là điểm yếu của nó, tuy một đòn kia của Bùi Kiêu không thể gây ra vết thương nguy hiểm tính mạng nhưng cũng đã khiến quái vật này bị thương. Mà vết thương này có vẻ như còn nghiêm trọng hơn cả vụ nổ của hơn trăm quả tên lửa đạn đạo lúc trước, vì vậy mà nó không thể không dừng tấn công để chữa trị vết thương tại vị trí ‘nghịch lân’.

“Báo cáo bộ chỉ huy! Bùi Kiêu đã thất bại, hiện giờ không biết còn sống hay không. Lặp lại! Bùi Kiêu đã thất... đợi đã...!”

Chiếc trực thăng đưa Bùi Kiêu bay lên lúc này đang lơ lửng trên không trung cách con rồng vài trăm mét. Tại đó, mấy tên thành viên đội bay đang dùng kính viễn vọng dõi theo hành động của Bùi Kiêu, đến khi thấy thân thể hẳn hoàn toàn tan rã thì một người trong số đó mới cầm bộ đàm lên liên lạc với bộ chỉ huy. Thế nhưng viên sĩ quan mới nói được một nửa thì bỗng chứng kiến một điều dị thường xuất hiện.

Ngay thời khắc này, từ bên trong luồng hơi thở rồng đen kịt đã bao phủ Bùi Kiêu kia bỗng bắn ra hàng loạt những tia sáng trắng lấp lánh. Sau đó, một quang ảnh sáng màu bạc lớn tầm 20m bắn ra từ trong luồng hơi thở rồng, xé rách thứ khí

đen kịt kia một cách nhẹ nhàng. Ngay sau đó, quang sáng bạc đổi hướng, lao thẳng về phía cái đầu rồng khổng lồ với tốc độ cực nhanh.

Thông qua kính viễn vọng, thành viên đội bay thấy được bên trong quang sáng bạc là một kỵ sĩ khổng lồ với lõi điện quấn quanh toàn thân!

Đó là một người khổng lồ cao hơn 10m với toàn bộ cơ thể, râu tóc cho đến vũ khí cầm trên tay đều do điện tương màu bạc cấu thành. Người khổng lồ lõi điện này có bề ngoài của một người đàn ông chột mắt tầm hơn bốn mươi tuổi, cơ bắp toàn thân cuộn cuộn, dưới cằm là một chòm râu dài, trên tay cầm một ngọn thương dài màu bạc hiện đầy những ký hiệu phù văn kỳ lạ. Người khổng lồ này đang cười trên một con ngựa tám chân khổng lồ, hình thể vô cùng dũng mãnh cũng do điện tương tạo thành (1). Tuy con ngựa này không có cánh giống như loài Pegasus trong thần thoại (2), nhưng nó lại có thể di chuyển bằng cách đập lên dòng điện sét, chính vì vậy mà khiến nó có thể chạy giữa hư không như đi trên đất bằng. Không chỉ có thế, tốc độ của con ngựa này còn nhanh tới mức khiến người ta phải khiếp sợ, nó giống như thực sự hóa thành một tia chớp phóng đi giữa không trung. Mấy thành viên đội bay chỉ vừa nhìn thấy hình ảnh người khổng lồ cười con ngựa tám chân xuất hiện thì một giây sau, người khổng lồ kia đã cười ngựa lao thẳng về phía đầu rồng, ngọn thương trong tay phóng vút ra.

Ngọn thương màu bạc được phóng ra, lập tức bùng lên ánh sáng màu bạc chói mắt, giống như một tia chớp xé tan màn đêm, lại giống như một ngôi sao băng xé dọc bầu trời, chói chang đến độ người ta không thể nhìn thẳng. Chỉ trong nháy mắt, ngọn thương bạc lướt qua khoảng cách 200m, cắm sâu vào một hốc mắt con rồng, sau đó ‘xoẹt’ một tiếng rồi nổ tung, biến thành một khối điện tương màu bạc bắn tứ tung, mạnh mẽ thổi bay hơn nửa cái đầu rồng...

Chú thích:

1. Gã chột râu dài cười con ngựa tám chân: hình tượng của Odin Allfather - người đứng đầu chư thần Asgard trong thần thoại Bắc Âu

2. Pegasus: loài ngựa có cánh trong thần thoại Hy Lạp

Lời bình:

Bùi Kiêu sống chết ra sao? Nhân vật mới xuất hiện thực tế là ai?

TỬ VONG KHAI ĐOAN

Zhttty
www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 29: Thần Chiến Binh Khổng Lồ Obelisk! (2)

Con rồng khổng lồ dường như vẫn phát hiện ra được sự tồn tại của người khổng lồ lôi điện. Tuy một nửa cái đầu của nó bị thổi bay nhưng có vẻ như vết thương này còn không nặng bằng khi nó bị đâm vào ‘nghịch lân’. Chỉ thấy những đám mây đen xung quanh kéo tới thì cái đầu nó đã bắt đầu được tái tạo. Đồng thời, miệng rồng há to, lại một luồng ‘hơi thở rồng’ kèn kịt như mực được nó phun ra. Không chỉ có vậy, trường khí thể bóng tối như vật chất thực sự kia lại một lần nữa xuất hiện, kết thành một tầng dày đặc bao ngoài cơ thể nó.

“Tyrfing”

Mắt thấy con rồng ngoác ra cái miệng khổng lồ, từ miệng người khổng lồ cười con ngựa tám chân cũng vang lên những âm tiết kỳ lạ. Âm thanh của hắc âm ào ào nổ lớn, như sấm rền vang, lập tức, trên tay hắc đã xuất hiện một thanh kiếm lớn cầm hai tay màu bạc. Tiếp theo, hắc không ngờ lại thúc ngựa vọt tới nghênh đón luồng hơi thở của rồng, kiếm trong tay vung chém về phía làn khí đen như mực. Chớp mắt sau, luồng hơi thở rồng mãnh liệt như nước lũ đã bị xẻ đôi ra từ giữa! Không một chút hơi thở rồng nào chạm được đến hắc, tất cả bị chia làm hai rồi trôi dọc qua hai bên. Tuy nhiên, sau một đòn đó thì thanh kiếm lớn màu bạc cũng bị nghiền nát, tan biến vào hư không.

“Mjolnir!”

Người khổng lồ lôi điện lại hét lớn một tiếng nữa, sau một hồi âm thanh ào ào như sấm nữa vang lên, lại một cây búa lớn vô cùng mạnh mẽ khác xuất hiện trong tay người khổng lồ lôi điện. Và hắc, lại một lần nữa phóng cây búa đó bay đi...

“... Máu của sắt thép, trái tim của lửa rực... tay rèn nghìn kiếm, thân trải trăm

trận... không một lần thua, không một tri kỷ... Bởi vậy mà đời này đã không còn bất kỳ ý nghĩa...”

Từ miệng người khổng lồ lôi điện liên tục vang lên những âm tiết cổ xưa, có chút giống như tiếng Germanic cổ (1), nhưng lại có nhiều điểm khác biệt. Âm thanh đó vang dội, cuộn cuộn như tiếng sấm, mà khi âm thanh này vang lên thì cây búa kia cũng đã bay tới trước con rồng khổng lồ. “Choang” một tiếng lớn khi cây búa đập vào bên ngoài trường khí thể bóng tối. Ngay sau đó, một vầng sáng như sét đánh lóe lên, trường khí thể bóng tối đã bị cây búa kia đập ra một vết rách lớn hơn trăm mét. Sau đó, cây búa tiếp tục đập cực mạnh xuống đầu con rồng! Một đập này không chỉ nện nát bầy đầu rồng mà còn xuyên thẳng qua nó rồi bay tiếp ra ngoài, không biết đã bay tới nơi nào trên biển cả bao la...

(Đây... đây là chuyện gì?)

Bùi Kiêu chỉ biết ngây dại nhìn tất cả những gì trước mặt... Nói một cách chính xác là hắn đang nhìn qua đôi mắt của người khổng lồ lôi điện. Hắn chẳng những ‘nhìn’ thấy trên tay mình liên tiếp xuất hiện các loại Thiên Sinh Vũ Khí, từ ngọn thương màu bạc đầy những ký hiệu kỳ lạ, đến thanh kiếm lớn có thể chém đôi được ‘hơi thở rồng’ rồi tới cây búa mạnh tới khổng lồ tin nổi vừa rồi. Chỉ trong chưa tới mười giây ngắn ngủi, ‘hắn’ đã thực thể hóa ra ba thanh Thiên Sinh Vũ Khí, hơn nữa còn cả đoạn âm tiết quái lạ mà ‘hắn’ đọc kia nữa! Hắn cơ bản là không hề nghe hiểu đó là ngôn ngữ gì, thế nhưng lại có thể biết được ý nghĩa trong đó, giống như hắn trời sinh ra đã biết. Nhưng điều quan trọng nhất là... cơ thể hắn đang ‘bật cơ chế tự động chiến đấu’, hắn hoàn toàn không thể điều khiển cơ thể mình một chút nào...

(Mà không phải vừa rồi mình đã hoàn toàn tiêu tán vì luồng hơi thở của rồng kia sao? Thế nào mà mình vẫn còn sống đây?)

Bùi Kiêu tìm đủ mọi cách để giành lại quyền điều khiển cơ thể, thế nhưng hắn dường như chỉ là một người ngoài đứng xem, hay giống như khi đang mơ: chỉ có thể ‘thấy’ những gì mắt thấy mà không thể điều khiển được dù là một góc cơ thể. Cảm giác đó thật quá quái dị! Ngay khi hắn đang cố sức giãy giụa thì khung cảnh xung quanh bỗng mờ đi rồi thay đổi. Hắn bỗng nhiên đang có mặt tại một chiến

trường nào đó...

Nơi này là một chiến trường khổng lồ lớn như thế vô biên vô hạn, khắp nơi đều có thi thể của đủ các loại sinh vật, đồng thời cũng có rất nhiều quý quái đang tiêu tán. Sói khổng lồ mặt người, chim mặt người khổng lồ, đầu người khổng lồ có xúc tu – những loại quý quái mà Bùi Kiêu đã từng thấy ở Địa Ngục và còn rất nhiều những loài quý quái mà Bùi Kiêu chưa từng thấy khác có mặt khắp nơi trên chiến trường này. Trên chiến trường rộng lớn tới không thấy điểm cuối này còn có rất nhiều các loại sinh mạng thể đang chiến đấu cùng đám quý quái kia, trong đó có người khổng lồ cao vài chục mét, có sinh vật có cánh sau lưng như thiên sứ, thậm chí có cả những sinh vật có hình dạng giống như ác quỷ trong truyền thuyết phương tây. Chỉ có điều... số lượng những sinh vật này quá ít, so với biển quý quái đông tới mức không thấy điểm cuối kia, số lượng những sinh vật này thậm chí không bằng một phần chục nghìn, tất cả đều đang bị truy đuổi, bị vây đánh, bị tiêu diệt...

Thời gian chậm chậm trôi qua, Bùi Kiêu giống như một kẻ vô hình đang xem một bộ phim cũ. Hắn thấy trận chiến của nơi này đã sắp kết thúc, số lượng của tất cả những sinh vật kia cuối cùng đã chỉ còn lại mấy chục mà thôi. Tuy vậy, có thể thấy rằng mấy chục sinh vật này đều mạnh mẽ vô cùng, thậm chí cả những con quý quái có trường khí thể nhìn thấy được bằng mắt thường cũng không phải đối thủ của bọn họ. Thời gian dần trôi, ngày đã dần tới hoàng hôn, ánh mặt trời chói chang dần được thay bằng màu sắc nhạt nhòa tại thời khắc cuối cùng của một ngày...

Tới lúc này, cả chiến trường đã chỉ còn lại hai sinh vật sống cuối cùng. Một trong số đó là một người đàn ông hùng tráng cười một con ngựa tám chân. Hắn vung múa một ngọn thương dài màu bạc, mỗi lần hắn đâm xuống là ngọn thương lại tuôn ra ánh sáng bạc rực rỡ, mà mỗi lần hắn đâm thì chắc chắn lại có một con quý quái tiêu tan, biến mất vào hư không như chưa từng tồn tại. Người sống còn lại là một cô gái vô cùng xinh đẹp, cười trên một con ngựa có cánh. Có điều là cô gái này lại mặc một bộ giáp kim loại, tay cầm trọng kiếm dùng hai tay, khiến cho cô thậm chí nhìn còn uy mãnh hơn cả người đàn ông hùng tráng kia. Mỗi lần thanh kiếm lớn của cô vung lên là lại một mảng lớn ánh sáng bạc tuôn ra, mà đám quý quái chỉ cần chạm phải ánh sáng bạc đó thì sẽ lập tức tiêu tán, ngay cả quý quái Chân Ma cấp đỉnh cao cũng không thể ngăn cản một chút nào.

Đúng lúc này, bỗng nhiên trên bầu trời nứt ra một khe hở không gian màu đen khổng lồ. Từ trong đó, có sáu vật thể phát ánh sáng đen khổng lồ lần lượt bay ra, giống như sáu vầng mặt trời đột nhiên xuất hiện, chỉ khác rằng ánh sáng mà sáu vật thể này phát ra lại là màu đen... Không, nói chính xác thì sáu vật thể này đã ‘nuốt’ mất toàn bộ ánh sáng ở xung quanh chúng, thế nên nhìn chúng mới giống như phát ra ánh sáng màu đen...

Lúc toàn bộ cả sáu vật thể phát ánh sáng đen đã chui ra từ trong khe không gian, hai trong số sáu vật thể đó liền bắn ra hai cột sáng màu đen, bao phủ ngay tại trên người cô gái xinh đẹp và người đàn ông hùng tráng. Ngay khi bị cột sáng đen chiếu vào thì ngựa của hai người đã lập tức tan nát thành Năng Lượng Tiêu Chuẩn vì không chịu nổi, còn hai người thì cũng bị trói chặt toàn thân, không động đậy được chút nào.

“Hai vị sinh mệnh còn có thể chống cự đến sau cùng, những vị anh hùng đã kéo dài trận chiến tận thế này tới thời khắc hoàng hôn, chúng ta đã nhận định được tư chất của các người. Các người có đủ tư cách để tiếp nhận ‘thần vị’ thứ bảy và thứ tám... Hãy gia nhập cùng chúng ta! Dưới sự chứng kiến của hoàng hôn ngày tận thế, quỳ lạy đi, chúng ta sẽ ban cho người sự vĩnh hằng!”

Một hồi thanh âm phiêu hốt vang lên từ trong một sáu quầng sáng đen. Ngay sau đó, toàn bộ quỹ quái xung quanh, bất kể chúng có thực lực mạnh tới đâu, mới vừa rồi còn hung tợn, tàn bạo, khủng bố cỡ nào thì giờ cũng đều đồng loạt khom người, quỳ lạy sáu quầng sáng tối tăm trên bầu trời.

“Mơ tưởng! Odin ta không bao giờ quỳ! Cho dù thân này tan thành tro bụi, ta cũng sẽ chiến đấu tới vĩnh hằng!”

Người đàn ông hùng tráng kia lập tức gào lên, hấn ra sức giãy giụa trong cột sáng, đáng tiếc là dù có làm gì cũng vẫn không thể cử động được dù là một chút xíu. Cuối cùng, hắn chỉ có thể quay đầu nhìn sang cô gái xinh đẹp bên cạnh rồi nói: “Xin lỗi, Valkyrie! Khi người nói cho chúng ta biết rằng nguy hiểm đã cận kề, bởi vì chưa bao giờ toàn tâm toàn ý tin tưởng người, vì bị kẻ khác châm ngòi chia rẽ, vì quyền lực và tham lam... chúng đã làm dơ bẩn linh hồn của ta, làm hoen ố thần

thánh trang nghiêm của người, để cho người một mình cô độc chiến đấu tới lúc này... Không ai trong chúng ta có tư cách làm bạn đồng hành của người, nhưng xin người hãy tiếp tục tin tưởng, tiếp tục chờ đợi! Mắt trái của ta nói cho ta biết, trong một tương lai xa xôi sau này, người sẽ tìm được những người bạn đồng hành chân chính cho mình. Ở tương lai xa xôi đó, người sẽ không bao giờ phải cô độc chiến đấu nữa...”

“Khi ấy! Người sẽ có những người bạn đồng hành chân chính! Ở đó... có người mà người có thể tin cậy và trợ giúp cho người, cùng người kề vai chiến đấu!”

Sau khi nói xong những lời đó, thân hình người đàn ông hùng tráng bỗng run lên dữ dội. Tiếp theo, một tia điện lóe lên từ trong cơ thể hắn, chỉ trong khoảng khắc, cơ thể người đàn ông đó tự động nổ tung ngay bên trong cột sáng đen. Sức công phá của vụ nổ thậm chí còn phá tan tành cột sáng màu đen. Đến khi ánh sáng chói lòa của vụ nổ tan đi thì người ta đã không còn thấy được một chút gì sót lại của người đàn ông đó nữa.

“Không!”

Cô gái xinh đẹp hét lớn một tiếng, ánh hào quang màu bạc trên người cô cũng chớp lên chói lọi. Nhưng cô còn chưa kịp phát nổ tự sát thì từ trên bầu trời lại có thêm năm cột sáng đen đồng loạt chiếu xuống bao phủ cô, từ đó hoàn toàn đè ép ánh sáng bạc của cô xuống, đồng thời cô cũng từ từ bị kéo lên trời theo cột sáng kia, dần dần đổi hướng bay về phía khe hở tối đen trên bầu trời, sau cùng thì hoàn toàn biến mất trong khe hở không gian tối đen đó.

Bùi Kiều yên lặng nhìn những gì diễn ra trước mắt, giống như thực, giống như ảo. Hắn cũng không thể nào nói rõ được những gì trước mắt là gì, chỉ cảm thấy giống như mình đang ở trong một giấc mơ. Mà phải đến lúc cô gái kia hoàn toàn biến mất trong khe hở không gian thì hình ảnh xung quanh mới chợt mờ đi, sau đó hắn cảm thấy được cơn đau đớn dữ dội trên khắp toàn thân, lúc này Bùi Kiều mới lại cảm thấy thế giới xung quanh là chân thật.

Bùi Kiều đã lại có thể điều khiển được cơ thể của mình. Chẳng qua là cơ thể của hắn lúc này đã sắp ‘nát như tương’. Con ngựa tám chân mà lúc trước hắn cưỡi

đã không thấy đâu nữa, trên người không còn một vũ khí nào nữa, ngay cả tăng điện tương bao ngoài cơ thể cũng đã bị nghiền nát tới không còn lại một chút nào. Tuy lúc này hấn vẫn ở trong trạng thái người không lồ nhưng hơn nữa cơ thể đã tan nát, một cánh tay và hai cái chân đã hoàn toàn bị xé mất và hấn đang bị giữ ở giữa một móng vuốt không lồ. Chính cái vuốt này đang từ từ xé nát cơ thể hấn.

Đúng vậy! Khi hấn tỉnh táo lại từ trong ảo ảnh kia thì thấy mình đang nằm trong lòng một cái vuốt của con rồng đen khổng lồ, cơ thể bị những cái móng giữ chặt, không thể động đậy hay nhúc nhích tẹo nào. Mà lúc này, hấn còn đang rơi vào trạng thái chấp niệm chấn động và trường khí thể bao dung cũng đã bị thiêu đốt cạn kiệt. Lúc này đây, hấn chẳng khác gì một con côn trùng nhỏ bé bị vuốt rồng tóm lấy.

Hoàn cảnh hiện tại, có thể nói đã là sống chết trước mắt, thế nhưng không hiểu vì nguyên nhân gì mà lúc này Bùi Kiêu lại cảm thấy lòng mình bình thản một cách lạ lùng. Có thể vì trong ảo ảnh vừa rồi, hấn đã cảm nhận được sự kiên cường bất khuất của người đàn ông kia: thà tự sát, tiêu tán thành hư vô cũng không đời nào quỳ xuống trước kẻ khác. Cái chết hào hùng đó dường như đã cảm nhiễm hấn, khiến cho hấn dù đã sắp cận kề cái chết cũng vẫn bình tĩnh một cách kỳ lạ. Chỉ có điều, trong tim hấn vẫn còn thoáng thấy có phần tiếc nuối... Cô gái xinh đẹp ấy, dường như vô cùng thân quen với hấn. Cảm giác đó rất khó hình dung, hấn thật sự rất muốn nhìn thấy cô một lần nữa...

(Trong tim... dường như vẫn muốn nói với nàng một lời xin lỗi, và còn muốn cho nàng biết, những ngày tháng hạnh phúc nhất của ta...)

Bùi Kiêu chịu đựng nổi thống khổ vì linh hồn bị xé rách mang tới, hấn từ từ nhắm hai mắt lại. Dù sao đi nữa, hấn cũng đã dốc hết sức rồi, nhưng con rồng này quá mạnh mẽ, quá đáng sợ! Cơ bản thì nó không phải thứ mà hấn có thể một mình chống lại.

“Ít nhất... cũng đã kéo dài được vài phút của nó chứ hả? Chỉ không biết là, cái gã lúc nào cũng có trạng thái rất xứng với danh hiệu đó, cái gã Cung Diệp Vũ đó còn cách Đảo Phục Sinh này bao xa...”

Ngay khi Bùi Kiêu vừa mới nhắm hai mắt của mình lại, con rồng kia dường

như cũng cảm thấy đã hành hạ ‘con côn trùng’ trong tay đủ nhiều. Nó hít mạnh vào một hơi, định lại lần nữa phun ra một luồng hơi thở rỗng vào móng vuốt của mình. Bỗng nhiên đúng lúc này, từ phía chân trời xa xôi lóe lên một luồng chớp màu tím sáng lòe! Không biết tia chớp tím kia bắn tới từ cách bao xa, thế nhưng chỉ trong chớp mắt nó đã tới ngay trước mặt con rồng. “Đùng” một tiếng, Tử Dao nổ vang, ánh đao chợt hiện, chém thẳng xuống vuốt rồng...

“Chết đi!”

“Trầm lôi địa ngục!”

Chú thích:

1. Germanic cổ: tổ tiên của người Anh và người Đức.

Lời bình:

Cuối cùng thì Cung Diệp Vũ cũng đã tới được Đảo Phục Sinh? Bùi Kiêu liệu có "tai qua nạn khỏi" lần này?

TỬ VONG KHAI ĐOẠN

Zhttty
www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 30: Thần Chiến Binh Khổng Lồ Obelisk! (3)

Dịch: Shun

Cùng thời điểm Bùi Kiều lên trực thăng bay đi nghênh chiến Thế Giới Xà Jormungand thì trận đánh bên ngoài tòa nhà trung tâm Đảo Phục Sinh cũng đã tiến vào giai đoạn khốc liệt nhất. Từ bên ngoài là một đồng lớn lô-cốt, tháp súng máy, dàn phóng tên lửa, tới bên trong là những tay súng bắn tỉa, vũ khí hợp kim điện từ... vậy nên dù Rocky có thực lực Chân Ma cấp đỉnh cao nhưng đoạn đường vừa đi vừa phá này cũng đã làm tổn của hắn không ít thời gian. Mà thời gian càng lâu thì hắn cũng càng thấy bức bối hơn.

Nhất là sau khi màn sáng bảo hộ xuất hiện, đám Kẻ Sa Đọa trên Đảo Phục Sinh liên tục tự nổ tung, lúc đó ngay cả một kẻ có thực lực Chân Ma cấp đỉnh cao như hắn cũng bị chấn động chấp niệm. Thế nhưng, không biết hắn làm trò gì, chỉ thấy trong mắt hắn bỗng nhiên xuất hiện một ký hiệu hình tam giác kỳ dị. Ngay lập tức, con rồng khổng lồ trên bầu trời đột nhiên lao thẳng xuống, xuất hiện ở ngay phía trên màn sáng, đến khi đó thì cơn chấn động chấp niệm của Rocky cũng biến mất.

“Vậy là không sai rồi. Đám heo lãnh đạo kia đã phá giải được bí mật của Đảo Phục Sinh rồi sao? Như vậy... các người lại đã biến bao nhiêu sinh mạng nữa thành pin sống rồi?!” Rocky ngẩng đầu nhìn màn sáng trên bầu trời với vẻ phức tạp, rồi hắn bỗng nhiên tức giận gầm lên, đòn tấn công trút xuống đám quân đội bên dưới càng mãnh liệt hơn.

Tuy gần mười nghìn quân phòng ngự nơi này điên cuồng phản kháng, nhưng bọn họ cơ bản là không thể xuyên thủng được trường khí thể bóng một tối chút nào. Hơn nữa, chỉ cần hơi chạm phải trường khí thể đó thì ngay cả sắt thép cũng sẽ nát

thành mảnh vụn, còn nếu là người thì sẽ lập tức hóa thành đồng thiet nhào. Đó cơ bản chính là đánh đầu thẳng đó, không gì cản nổi! Chỉ duy nhất có đạn pháo là sẽ khiến hãn hơi dừng lại một chút, có điều như vậy thì cũng chẳng có tác dụng gì mấy. Đối mặt với sức mạnh của một Chân Ma cấp đỉnh cao, người sống thật sự không có một chút sức chống cự nào!

Phải tới lúc có thêm năm tên Kẻ Sa Đọa Chân Ma cấp khác đồng loạt tụ tập tới trung tâm Đảo Phục Sinh, cả bọn đều phóng ra trường khí thể bóng tối của mình, tới đó thì hệ thống phòng ngự của tòa nhà trung tâm mới hoàn toàn tê liệt, không thể ngăn cản nổi sáu kẻ này xông vào trong tòa nhà. Chỉ thấy trường khí thể của Rocky bắn về phía trước, lập tức khoét ra một lỗ thủng hơn 10m trên bức tường, cả sáu tên ngênh ngang đi qua lỗ thủng vào trong tòa nhà.

“Thế nào mà lại chỉ có năm người các người? Còn một người nữa đâu rồi?” Rocky dẫn đầu đi vào sâu trong tòa nhà, vừa đi hãn vừa hỏi.

Năm người kia lặng thinh một hồi. Mãi một lúc lâu sau, một gã trong đám mới trả lời: “Andy Sky chịu trách nhiệm khu vực của Tổ Chức Linh Hồn Trung Quốc, có thể hãn đã...”

Rocky liền đáp: “Chẳng phải Cung Diệp Vũ đang bị nhốt trong Thành Phố Vàng hay sao? Lũ heo kia định mượn dịp này để tiêu diệt tên đó kia mà? Vậy thì làm sao mà Andy lại bị Tổ Chức Linh Hồn Trung Quốc giết hả? Uống công ta cho hãn trường khí thể bóng tối! Thăng ngu ngốc này...”

Năm tên kia lại lần nữa im thin thít. Phải đến cả nửa ngày sau, Rocky mới tiếp tục hỏi: “Còn các tổ chức linh hồn khác thì sao? Sức chiến đấu của bọn chúng tới đâu? Không cần phải kể tới hai tên kia làm gì! Các người cùng lắm cũng chỉ có thể coi là ‘Nửa Bước Chân Ma’ thôi, gần như không có cửa để đánh bại bọn chúng đâu.”

Cả đám nghe vậy thì mặt lập tức buồn xo. Cô nàng xinh đẹp tên Ronnie lúc trước đã chiến đấu với vị Chân Ma cấp người Đức Nowitz Talon, cô ta nói trước: “Bọn họ vẫn giữ được 100% sức mạnh, chiến đấu vừa rồi gần như không tiêu hao chút nào, ước chừng chỉ vài phút nữa là sẽ đuổi tới đây.”

Rocky cười hiểm ác rồi đáp lại: “Cứ để chúng tôi đi. Con Mắt Loki của ta sẽ mở mang tầm mắt cho chúng, rồi nhân đó giải quyết dứt điểm chúng luôn, tránh cho sau này đang chiến đấu thì chúng kéo tới phá đám! Hừ hừ, chẳng mấy chốc mà Jormungand sẽ phá tan được Hệ Thống Phòng Ngự Linh Hồn sơ cấp, trừ khi đám chính phủ thế giới đã sửa chữa được hệ thống phòng ngự trung cấp, còn không thì làm sao có thể cản được Jormungand? Nó chính là một trong Tam Đại Ma Vương cấp đỉnh cao do văn minh Atlantis tạo ra: Thế giới Xà Jormungand... Hoặc có thể gọi là Thần Rồng Bầu Trời - Osiris. Trừ khi dùng Hệ Thống Phòng Ngự Linh Hồn trung cấp để khởi động Thần Chiến Binh Khổng Lồ Obelisk, còn không thì cả cái đảo này cũng sẽ biến mất!”

Lúc này, Rocky đang dùng trường khí thể bóng tối của hắn tạo ra trọng lực, liên tục phá thủng sàn nhà, không ngừng chui sâu xuống lòng đất bên dưới tòa nhà. Có điều là bắt đầu từ tầng trệt, sàn nhà không ngờ lại được làm toàn bộ bằng một lớp cực dày hợp kim Siêu Điện Từ. Vậy nên dù là dùng trọng lực đè nén, rồi cả sáu người còn dùng Thiên Sinh Vũ Khí không ngừng oanh kích, nhưng tốc độ chui xuống vẫn rất chậm, mất khoảng 30s mới có thể phá thủng được một tầng.

Lúc sáu người đã chui xuống dưới được khoảng mười tầng, cách mặt đất bên trên khoảng 50m, một tên thanh niên trong đám mới bỗng nhiên hỏi: “Thủ lĩnh, vì sao người lại có thể chắc chắn rằng Thần Chiến Binh Khổng Lồ Obelisk kia đang ở trên Đảo Phục Sinh này? Mà tại sao Thế Giới Xà Jormungand lại còn được gọi là Thần Rồng Bầu Trời Osiris vậy?”

Rocky im lặng một lúc, sau đó mới nói: “Từ nhiều năm về trước, trong một lần mạo hiểm, ta đã tìm được một bí mật của chính phủ thế giới. Lúc ấy, bọn chúng tưởng rằng ta đã chết, nếu không thì chắc đã tìm cách thủ tiêu từ khi ta chưa đạt tới Chân Ma cấp rồi... Theo như những gì ta tìm hiểu được, ngày trước văn minh Atlantis cũng gặp phải việc quỷ quái thực thể hóa như chúng ta ngày nay. Có điều là nền khoa học kỹ thuật của văn minh Atlantis lúc đó đã vượt qua văn minh loài người ngày nay không biết bao nhiêu nghìn lần. Bọn họ vốn cũng không phải là sinh mệnh sinh ra trên Trái Đất, mà là dân chạy nạn đến từ một nơi xa xôi trong vũ trụ. Lúc ấy gặp phải quỷ quái thực thể hóa, bọn họ liền dùng toàn bộ nguồn lực để bắt được ba con quỷ quái Ma Vương cấp đỉnh cao mạnh nhất lúc ấy, theo thứ tự là

Thế Giới Xà - Jormungand, Thủy Tổ Của Người Khổng Lồ - Ymir, Chim lửa bất tử Phoenix. Sau đó bọn hắn lại gán cho chúng tên của những sinh vật trong truyền thuyết của mình, lần lượt gọi là Thần Rồng Bầu Trời Osiris, Thần Chiến Binh Khổng Lồ Obelisk, Rồng Thần Mặt Trời Có Cánh – Ra. Ngoài Thần Rồng Bầu Trời không thể lấy được do một sự cố nào đó thì cả Thần Chiến Binh Khổng Lồ và Rồng Thần Mặt Trời đều rơi vào tay chính phủ...”

Nói đến đó, mặt mũi Rocky bỗng hiện lên vẻ đầy dửng dưng, hắn cười lạnh lẽo: “Cũng nhờ có sự cố năm đó mà ta hiểu được bản chất thật của đám chính phủ heo chó kia. Chúng đều là một lũ súc sinh háms lợi, trong mắt chúng, sinh mạng có là cái thá gì chứ... Có điều, hôm nay chính là ngày tất cả phải chấm dứt! Tâm nguyện của chúng ta, cố gắng của chúng ta, ngày hôm nay, cuối cùng cũng sẽ được đền đáp!”

Mặc dù nói chuyện đầy khí thế, nhưng không vì vậy mà tốc độ của sáu người này chậm lại chút nào. Trái lại, vì một nỗi tức giận khó hiểu nào đó mà khiến cho công kích của bọn họ càng thêm mạnh, tốc độ chui xuống cũng vì vậy mà càng lúc càng nhanh. Không bao lâu sau, bọn họ đã xuống sâu tới khoảng 100m, nhưng đứng này, ở một nơi nào đó phía trên đỉnh đầu bọn họ bỗng có hai cỗ trường khí thể đột ngột kéo tới. Ý chí ở trong hai trường khí thể đó chính là tự do và kiêu ngạo. Đúng là hai gã cường giả Chân Ma cấp còn lại trên thế giới đuổi đến.

Thiếu nữ mặc đồ đen bó sát tên là Ronnie kia chợt ngẩng đầu nhìn lên với ánh mắt phức tạp, nhưng lập tức sau đó cô ta đã nhìn lại, điềm nhiên như không có chuyện gì, tiếp tục cùng năm kẻ còn lại dùng Thiên Sinh Vũ Khí phá sànmở đường. Có điều, tất cả thần thái trong cái ngẩng đầu của cô ta đã bị Rocky thấy hết.

“Ronnie... vẫn còn nghĩ tới Nowitz Talon sao? Nghĩ tới cái gã muốn tự tay giết chết người...” Rocky vừa sử dụng trường khí thể bóng tối, vừa hỏi với giọng nhàn nhạt.

Ronnie thoáng sửng sốt, rồi lập tức lắc đầu. Cô ta trả lời với giọng đầy lạnh lùng: “Trở thành Kẻ Sa Đọa cũng có nghĩa là đã hoàn toàn cắt đứt với tất cả những liên hệ trước kia. Chúng ta vừa giống quỷ quái vừa giống linh hồn, nhưng lại không phải bất kỳ bên nào, chúng ta là những kẻ bị vứt bỏ, những kẻ bị lãng quên...”

"Đúng vậy, chúng ta là những kẻ bị lãng quên. Chúng ta không có bạn bè, chỉ có đồng bọn, chúng ta không có gia đình, chỉ có chiến hữu..." Rocky yên lặng ngẩng đầu lên, hẩn nhìn về phía trên đầu một lát rồi mới nói tiếp: "Nhân duyên ngày xưa giờ đều đã cắt đứt. Hôm nay, dù là đối mặt với bất kỳ kẻ nào, ta cũng sẽ không hề nường tay!"

Ngay khi đám Kẻ Sa Đọa lại vừa phá thêm hai tầng nữa, hai trường khí thể phía bên trên cũng đã càng lúc càng tới gần, sáu người cũng đã gần xuống tới nơi cách mặt đất 150m, bọn họ đang định đẩy nhanh tốc độ công kích, nhanh chóng xuyên thêm tầng sàn nhà hợp kim Siêu Điện Từ trước mặt, thì đúng lúc này, một mũi giáo nhọn từ dưới mặt đất xuyên thẳng lên. Biến cố bất ngờ làm một tên thanh niên trong đám Kẻ Sa Đọa không kịp đề phòng, bị mũi giáo đâm thẳng vào bụng, chỉ còn một chút là gần như sẽ bị ngọn giáo hoàn toàn xuyên thủng cơ thể.

"A!"

Tên thanh niên kia vì không đề phòng mà bị ngọn giáo gần như xuyên qua người. Sự việc bất ngờ làm những kẻ xung quanh không kịp phản ứng, khi bọn họ còn chưa kịp tỉnh táo lại thì trên ngọn giáo kia bỗng tuôn ra dòng điện cực mạnh. Mấy tiếng đùng đùng nổ vang, cơ thể tên thanh niên kia đã bị nổ tan thành mấy mảnh. Tuy vì hẩn là cường giả Chân Ma cấp – dù chỉ Nửa Bước Chân Ma cấp, có được bằng cách cưỡng ép tăng trường nhưng chấp niệm cũng đã dị thường chắc chắn, cơ bản là không thể bị giết đơn giản như vậy, thế nên dù bị nổ tan thành mảnh nhỏ cũng vẫn chưa bị tiêu tán.

Rocky nhìn thấy cảnh này thì hai mắt nhảy dựng. Hẩn cũng không lập tức nhảy lên đánh giết, thậm chí còn ngăn bốn người còn lại xông ra, mà chỉ tỏa ra trường khí thể, gom các mảnh vụn của tên thanh niên kia lại một chỗ. Sau đó, chỉ thấy toàn thân hẩn bùng lên trường khí thể đen sì như mực, bao phủ cả cái sảnh lớn mà sáu người đang đứng lại. Không quá mấy giây sau, sàn nhà dưới chân đám Kẻ Sa Đọa chợt vỡ tung ra một lỗ lớn. Từ lỗ hổng, bảy bóng người khổng lồ phủ kín dưới áo giáp vụt lao lên.

Lời bình: Những kẻ mới xuất hiện kia thực tế là gì? Bọn chúng đứng về phe nào

trong trận chiến này? Đón đọc Tử Vong Khai Đoan được thực hiện bởi nhóm Vô Hận Chi Tâm.

TỬ VONG KHAI ĐOẠN

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 31: Thần Chiến Binh Khổng Lồ Obelisk! (3)

Cùng thời điểm Bùi Kiêu lên trực thăng bay đi nghênh chiến Thế Giới Xà Jormungand thì trận đánh bên ngoài tòa nhà trung tâm Đảo Phục Sinh cũng đã tiến vào giai đoạn khốc liệt nhất. Từ bên ngoài là một đồng lớn lô-cốt, tháp súng máy, dàn phóng tên lửa, tới bên trong là những tay súng bắn tỉa, vũ khí hợp kim điện từ... vậy nên dù Rocky có thực lực Chân Ma cấp đỉnh cao nhưng đoạn đường vừa đi vừa phá này cũng đã làm tổn của hắn không ít thời gian. Mà thời gian càng lâu thì hắn cũng càng thấy bức bối hơn.

Nhất là sau khi màn sáng bảo hộ xuất hiện, đám Kẻ Sa Đọa trên Đảo Phục Sinh liên tục tự nổ tung, lúc đó ngay cả một kẻ có thực lực Chân Ma cấp đỉnh cao như hắn cũng bị chấn động chấp niệm. Thế nhưng, không biết hắn làm trò gì, chỉ thấy trong mắt hắn bỗng nhiên xuất hiện một ký hiệu hình tam giác kỳ dị. Ngay lập tức, con rồng khổng lồ trên bầu trời đột nhiên lao thẳng xuống, xuất hiện ở ngay phía trên màn sáng, đến khi đó thì cơn chấn động chấp niệm của Rocky cũng biến mất.

“Vậy là không sai rồi. Đám heo lãnh đạo kia đã phá giải được bí mật của Đảo Phục Sinh rồi sao? Như vậy... các người lại đã biến bao nhiêu sinh mạng nữa thành pin sống rồi?!” Rocky ngẩng đầu nhìn màn sáng trên bầu trời với vẻ phức tạp, rồi hắn bỗng nhiên tức giận gầm lên, đòn tấn công trút xuống đám quân đội bên dưới càng mãnh liệt hơn.

Tuy gần mười nghìn quân phòng ngự nơi này điên cuồng phản kháng, nhưng bọn họ cơ bản là không thể xuyên thủng được trường khí thể bóng một tối chút nào. Hơn nữa, chỉ cần hơi chạm phải trường khí thể đó thì ngay cả sắt thép cũng sẽ nát thành mảnh vụn, còn nếu là người thì sẽ lập tức hóa thành đồng thịt nhão. Đó cơ bản chính là đánh đầu thắng đó, không gì cản nổi! Chỉ duy nhất có đạn pháo là sẽ

khẩn hãn hơi dừng lại một chút, có điều như vậy thì cũng chẳng có tác dụng gì mấy. Đối mặt với sức mạnh của một Chân Ma cấp đỉnh cao, người sống thật sự không có một chút sức chống cự nào!

Phải tới lúc có thêm năm tên Kẻ Sa Đọa Chân Ma cấp khác đồng loạt tụ tập tới trung tâm Đảo Phục Sinh, cả bọn đều phóng ra trường khí thể bóng tối của mình, tới đó thì hệ thống phòng ngự của tòa nhà trung tâm mới hoàn toàn tê liệt, không thể ngăn cản nổi sáu kẻ này xông vào trong tòa nhà. Chỉ thấy trường khí thể của Rocky bắn về phía trước, lập tức khoét ra một lỗ thủng hơn 10m trên bức tường, cả sáu tên ngênh ngang đi qua lỗ thủng vào trong tòa nhà.

“Thế nào mà lại chỉ có năm người các người? Còn một người nữa đâu rồi?” Rocky dẫn đầu đi vào sâu trong tòa nhà, vừa đi hẩn vừa hỏi.

Năm người kia lặng thinh một hồi. Mãi một lúc lâu sau, một gã trong đám mới trả lời: “Andy Sky chịu trách nhiệm khu vực của Tổ Chức Linh Hồn Trung Quốc, có thể hẩn đã...”

Rocky liền đáp: “Chẳng phải Cung Diệp Vũ đang bị nhốt trong Thành Phố Vàng hay sao? Lũ heo kia định mượn dịp này để tiêu diệt tên đó kia mà? Vậy thì làm sao mà Andy lại bị Tổ Chức Linh Hồn Trung Quốc giết hả? Uống công ta cho hẩn trường khí thể bóng tối! Thằng ngu ngốc này...”

Năm tên kia lại lần nữa im thin thít. Phải đến cả nửa ngày sau, Rocky mới tiếp tục hỏi: “Còn các tổ chức linh hồn khác thì sao? Sức chiến đấu của bọn chúng tới đâu? Không cần phải kể tới hai tên kia làm gì! Các người cùng lắm cũng chỉ có thể coi là ‘Nửa Bước Chân Ma’ thôi, gần như không có cửa để đánh bại bọn chúng đâu.”

Cả đám nghe vậy thì mặt lập tức buồn xo. Cô nàng xinh đẹp tên Ronnie lúc trước đã chiến đấu với vị Chân Ma cấp người Đức Nowitz Talon, cô ta nói trước: “Bọn họ vẫn giữ được 100% sức mạnh, chiến đấu vừa rồi gần như không tiêu hao chút nào, ước chừng chỉ vài phút nữa là sẽ đuổi tới đây.”

Rocky cười hiểm ác rồi đáp lại: “Cứ để chúng tới đi. Con Mắt Loki của ta sẽ

mở mang tầm mắt cho chúng, rồi nhân đó giải quyết dứt điểm chúng luôn, tránh cho sau này đang chiến đấu thì chúng kéo tới phá đám! Hừ hừ, chẳng mấy chốc mà Jormungand sẽ phá tan được Hệ Thống Phòng Ngự Linh Hồn sơ cấp, trừ khi đám chính phủ thế giới đã sửa chữa được hệ thống phòng ngự trung cấp, còn không thì làm sao có thể cản được Jormungand? Nó chính là một trong Tam Đại Ma Vương cấp đỉnh cao do văn minh Atlantis tạo ra: Thế giới Xà Jormungand... Hoặc có thể gọi là Thần Rồng Bầu Trời – Osiris. Trừ khi dùng Hệ Thống Phòng Ngự Linh Hồn trung cấp để khởi động Thần Chiến Binh Khổng Lồ Obelisk, còn không thì cả cái đảo này cũng sẽ biến mất!”

Lúc này, Rocky đang dùng trường khí thể bóng tối của hắn tạo ra trọng lực, liên tục phá thùng sàn nhà, không ngừng chui sâu xuống lòng đất bên dưới tòa nhà. Có điều là bắt đầu từ tầng trệt, sàn nhà không ngờ lại được làm toàn bộ bằng một lớp cực dày hợp kim Siêu Điện Từ. Vậy nên dù là dùng trọng lực đè nén, rồi cả sáu người còn dùng Thiên Sinh Vũ Khí không ngừng oanh kích, nhưng tốc độ chui xuống vẫn rất chậm, mất khoảng 30s mới có thể phá thùng được một tầng.

Lúc sáu người đã chui xuống dưới được khoảng mười tầng, cách mặt đất bên trên khoảng 50m, một tên thanh niên trong đám mới bỗng nhiên hỏi: “Thủ lĩnh, vì sao người lại có thể chắc chắn rằng Thần Chiến Binh Khổng Lồ Obelisk kia đang ở trên Đảo Phục Sinh này? Mà tại sao Thế Giới Xà Jormungand lại còn được gọi là Thần Rồng Bầu Trời Osiris vậy?”

Rocky im lặng một lúc, sau đó mới nói: “Từ nhiều năm về trước, trong một lần mạo hiểm, ta đã tìm được một bí mật của chính phủ thế giới. Lúc ấy, bọn chúng tưởng rằng ta đã chết, nếu không thì chắc đã tìm cách thủ tiêu từ khi ta chưa đạt tới Chân Ma cấp rồi... Theo như những gì ta tìm hiểu được, ngày trước văn minh Atlantis cũng gặp phải việc quỷ quái thực thể hóa như chúng ta ngày nay. Có điều là nền khoa học kỹ thuật của văn minh Atlantis lúc đó đã vượt qua văn minh loài người ngày nay không biết bao nhiêu nghìn lần. Bọn họ vốn cũng không phải là sinh mệnh sinh ra trên Trái Đất, mà là dân chạy nạn đến từ một nơi xa xôi trong vũ trụ. Lúc ấy gặp phải quỷ quái thực thể hóa, bọn họ liền dùng toàn bộ nguồn lực để bắt được ba con quỷ quái Ma Vương cấp đỉnh cao mạnh nhất lúc ấy, theo thứ tự là Thế Giới Xà – Jormungand, Thủy Tổ Của Người Khổng Lồ – Ymir, Chim lửa bất

tử Phoenix. Sau đó bọn hắn lại gán cho chúng tên của những sinh vật trong truyền thuyết của mình, lần lượt gọi là Thần Rồng Bầu Trời Osiris, Thần Chiến Binh Khổng Lồ Obelisk, Rồng Thần Mặt Trời Có Cánh – Ra. Ngoài Thần Rồng Bầu Trời không thể lấy được do một sự cố nào đó thì cả Thần Chiến Binh Khổng Lồ và Rồng Thần Mặt Trời đều rơi vào tay chính phủ...”

Nói đến đó, mặt mũi Rocky bỗng hiện lên vẻ đầy dửng dưng, hân cười lạnh lẽo: “Cũng nhờ có sự cố năm đó mà ta hiểu được bản chất thật của đám chính phủ heo chó kia. Chúng đều là một lũ súc sinh háms lợi, trong mắt chúng, sinh mạng có là cái thá gì chứ... Có điều, hôm nay chính là ngày tất cả phải chấm dứt! Tâm nguyện của chúng ta, cố gắng của chúng ta, ngày hôm nay, cuối cùng cũng sẽ được đền đáp!”

Mặc dù nói chuyện đầy khí thế, nhưng không vì vậy mà tốc độ của sáu người này chậm lại chút nào. Trái lại, vì một nỗi tức giận khó hiểu nào đó mà khiến cho công kích của bọn họ càng thêm mạnh, tốc độ chui xuống cũng vì vậy mà càng lúc càng nhanh. Không bao lâu sau, bọn họ đã xuống sâu tới khoảng 100m, nhưng đúng này, ở một nơi nào đó phía trên đỉnh đầu bọn họ bỗng có hai cỗ trường khí thế đột ngột kéo tới. Ý chí ở trong hai trường khí thế đó chính là tự do và kiên ngạo. Đúng là hai gã cường giả Chân Ma cấp còn lại trên thế giới đuổi đến.

Thiếu nữ mặc đồ đen bó sát tên là Ronnie kia chợt ngẩng đầu nhìn lên với ánh mắt phức tạp, nhưng lập tức sau đó cô ta đã nhìn lại, điềm nhiên như không có chuyện gì, tiếp tục cùng năm kẻ còn lại dùng Thiên Sinh Vũ Khí phá sànmở đường. Có điều, tất cả thần thái trong cái ngẩng đầu của cô ta đã bị Rocky thấy hết.

“Ronnie... vẫn còn nghĩ tới Nowitz Talon sao? Nghĩ tới cái gã muốn tự tay giết chết người...” Rocky vừa sử dụng trường khí thế bóng tối, vừa hỏi với giọng nhàn nhạt.

Ronnie thoáng sửng sốt, rồi lập tức lắc đầu. Cô ta trả lời với giọng đầy lạnh lùng: “Trở thành Kẻ Sa Đọa cũng có nghĩa là đã hoàn toàn cắt đứt với tất cả những liên hệ trước kia. Chúng ta vừa giống quỷ quái vừa giống linh hồn, nhưng lại không phải bất kỳ bên nào, chúng ta là những kẻ bị vứt bỏ, những kẻ bị lãng quên...”

“Đúng vậy, chúng ta là những kẻ bị lãng quên. Chúng ta không có bạn bè, chỉ

có đồng bọn, chúng ta không có gia đình, chỉ có chiến hữu...” Rocky yên lặng ngẩng đầu lên, hần nhìn về phía trên đầu một lát rồi mới nói tiếp: “Nhân duyên ngày xưa giờ đều đã cắt đứt. Hôm nay, dù là đối mặt với bất kỳ kẻ nào, ta cũng sẽ không hề nương tay!”

Ngay khi đám Kê Sa Đọa lại vừa phá thêm hai tầng nữa, hai trường khí thể phía bên trên cũng đã càng lúc càng tới gần, sáu người cũng đã gần xuống tới nơi cách mặt đất 150m, bọn họ đang định đẩy nhanh tốc độ công kích, nhanh chóng xuyên thêm tầng sàn nhà hợp kim Siêu Điện Từ trước mặt, thì đúng lúc này, một mũi giáo nhọn từ dưới mặt đất xuyên thẳng lên. Biến cố bất ngờ làm một tên thanh niên trong đám Kê Sa Đọa không kịp đề phòng, bị mũi giáo đâm thẳng vào bụng, chỉ còn một chút là gần như sẽ bị ngọn giáo hoàn toàn xuyên thủng cơ thể.

“A!”

Tên thanh niên kia vì không đề phòng mà bị ngọn giáo gần như xuyên qua người. Sự việc bất ngờ làm những kẻ xung quanh không kịp phản ứng, khi bọn họ còn chưa kịp tỉnh táo lại thì trên ngọn giáo kia bỗng tuôn ra dòng điện cực mạnh. Một tiếng đùng đùng nổ vang, cơ thể tên thanh niên kia đã bị nổ tan thành mấy mảnh. Tuy vì hắn là cường giả Chân Ma cấp – dù chỉ Vừa Bước Chân Ma cấp, có được bằng cách cưỡng ép tăng trưởng nhưng chấp niệm cũng đã dị thường chắc chắn, cơ bản là không thể bị giết đơn giản như vậy, thế nên dù bị nổ tan thành mảnh nhỏ cũng vẫn chưa bị tiêu tán.

Rocky nhìn thấy cảnh này thì hai mắt nhảy dựng. Hắn cũng không lập tức nhảy lên đánh giết, thậm chí còn ngăn bốn người còn lại xông ra, mà chỉ tỏa ra trường khí thể, gom các mảnh vụn của tên thanh niên kia lại một chỗ. Sau đó, chỉ thấy toàn thân hắn bùng lên trường khí thể đen sì như mực, bao phủ cả cái sảnh lớn mà sáu người đang đứng lại. Không quá mấy giây sau, sàn nhà dưới chân đám Kê Sa Đọa chợt vỡ tung ra một lỗ lớn. Từ lỗ hổng, bảy bóng người khổng lồ phủ kín dưới áo giáp vụt lao lên.

Lời bình: Những kẻ mới xuất hiện kia thực tế là gì? Bọn chúng đứng về phe nào trong trận chiến này? Đón đọc Từ Vong Khai Đoan được thực hiện bởi nhóm Vô

Hạn Chi Tâm.

TỬ VONG KHAI ĐOAN

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 32: Thần Chiến Binh Khổng Lồ Obelisk! (4)

Quả nhiên, mấy cái bóng kia đúng là bảy người có hình thể khổng lồ, toàn thân đều được bao trong lớp giáp dày những mảnh kim loại phát ánh sáng bạc long lanh, kiểu dáng có phần giống với áo giáp của các kỵ sĩ châu Âu thời trung cổ, chỉ khác là chúng có kích thước lớn hơn rất nhiều lần. Bảy người mặc áo giáp kín mít kia cao tới bốn tới năm mét, tay cầm những thanh giáo một đầu nhọn dài cũng tới bốn, năm mét. Đó chính là loại giáo dài hình trụ, một đầu nhọn, vũ khí của kỵ binh giáp nặng Châu Âu thời trung cổ.

Bảy tên khổng lồ mặc áo giáp kín mít vừa chui lên từ sàn nhà, tất cả đều lập tức tự triển khai trường khí thể của bản thân. Nháy mắt sau, những trường khí thể đó đã đồng loạt tràn lên đối kháng với trường khí thể có thể thấy được bằng mắt thường của Rocky. Điều xảy ra sau đó mới khiến cho người ta phải kinh ngạc: trường khí thể của bảy tên khổng lồ kia không hề mãnh liệt, mà cũng không phải trường khí thể có thể thấy được bằng mắt thường của Chân Ma cấp đỉnh cao, nhưng khi hai bên vừa va chạm thì không ngờ lại có thể từng bước đẩy lùi được trường khí thể bóng tối của Rocky. Thậm chí, tới khi trường khí thể bóng tối đã bị đẩy lùi ra khỏi hơn một nửa đại sảnh rồi mà những trường khí thể đó vẫn ép tiếp, như thể muốn ép cho trường khí thể bóng tối hoàn toàn tan vỡ bằng mọi giá vậy.

Rocky còn chưa kịp nói gì, nhưng bốn người còn lại thì đã quá khiếp sợ. Bốn họ đồng thời phát ra trường khí thể bóng tối của mình, hòa vào trong trường khí thể của Rocky, đến lúc đó thì trường khí thể bóng tối mới dừng bị đẩy lùi, hai bên từ từ hình thành thế giằng co lẫn nhau.

“Thủ lĩnh! Bảy người này là ai vậy?! Trong tay chính phủ lại có tới bảy tên cường giả Chân Ma cấp hay sao? Mà sao trường khí thể của chúng lại có thể mạnh

đến vậy? Rõ ràng là không hề có cả áp lực lẫn ý chí, rõ ràng không phải trường khí thể của Chân Ma cấp đỉnh cao, vì sao lại có thể mạnh tới vậy? Có thể dễ dàng áp đảo trường khí thể bóng tối của thủ lĩnh người?” Một gã đàn ông trung niên to con vội hỏi.

Rocky híp mắt nhìn về phía bảy tên khổng lồ áo giáp kín mít trước mặt rồi bỗng cười khẩy: “Đây chính là Kế Hoạch Linh Hồn mà ta đã từng nói với các người đây. Nói một cách chính xác thì phải là Kế Hoạch Sản Xuất Chân Ma cấp. Không ngờ tiến độ thực hiện của chính phủ nhanh như vậy, ngay cả phần sâu thể này trong kế hoạch đó cũng đã thực hiện được. Hơn nữa, nhìn vào bảy tên Chân Ma cấp này thì chỉ sợ bọn chúng đã sắp hoàn thành cả kế hoạch rồi... Các người có cảm nhận được không? Bên trong trường khí thể của bọn chúng không tồn tại bất kỳ ý chí nào, chỉ thuần túy là trường khí thể. Mặt khác, các người tưởng bên trong những bộ giáp kia có linh hồn sao? Không! Đó chỉ là những cỗ máy thôi, ngoài bộ vi xử lý thì tất cả những thứ còn lại đều là máy móc tạo ra bằng khoa học kỹ thuật. Máy móc vốn không có cái gọi là tư duy hay ý thức, vậy nên trường khí thể của chúng đều trống rỗng như một tờ giấy trắng. Vì vậy mà dù có bao nhiêu Chân Ma cấp máy móc đi nữa thì trường khí thể của chúng vẫn có thể dung hợp vào nhau thành một thể. Bảy trường khí thể hợp lại thì đương nhiên có thể chống được trường khí thể của ta rồi. Mà không chỉ có vậy...”

Rocky cũng không vội vàng tiến hành công kích bảy tên khổng lồ kia, ngược lại, hắn đưa mắt nhìn về phía trên đỉnh đầu. Quả nhiên, trong cái nhìn chăm chú của hắn, hai luồng ánh sáng theo lỗ thủng trên trần nhà bỗng bay thẳng xuống. Lập tức, trong đại sảnh này đã xuất hiện thêm hai người đàn ông da trắng, một trung niên và một thanh niên.

Hai người vừa mới xuất này lập tức bày ra tư thế phòng thủ trong chiến đấu, thế nhưng sau đó, khi nhận rõ tình hình của hiện trường lúc này thì cả hai cùng đồng thời kinh hãi. Hai người họ phát hiện ra, nơi này ngoài đám Kẻ Sa Đọa của Rocky còn có bảy kẻ có hình dạng con người, mặc áo giáp kín bưng và khó tin là tất cả cũng đều là Chân Ma cấp. Tình hình như vậy không làm cho người ta khiếp đảm mới là lạ! Phải biết rằng Chân Ma cấp không phải là rau củ bán ngoài chợ, cả thế giới cũng chỉ biết tới sự tồn tại của bốn Chân Ma cấp cường giả, mà một trong số

đó lại còn là ‘newbie’ vừa mới lên cấp không lâu. Cả trái đất có mấy tỷ người, mỗi ngày cũng chết mất cả triệu người, thế mà chỉ sản sinh được bốn gã Chân Ma cấp như vậy thôi đó!

Kẻ Sa Đọa tạm thời không tính vào, vì chỉ cần linh hồn bình thường bị sa đọa thì chỉ trong thời gian ngắn, thực lực sẽ tăng lên nhiều, đây gần như đã là ‘kiến thức phổ cập’. Nhưng còn bảy tên Chân Ma cấp mặc áo giáp kia thì là thứ gì? Nhìn tình hình đám này đang giằng co với tập đoàn Kẻ Sa Đọa thì rõ ràng là người của phe chính phủ rồi. Thế nhưng vì sao hai người Nowithz lại chưa bao giờ nghe nói tới việc chính phủ có trong tay bảy tên Chân Ma cấp cường giả chứ?

Bởi vì tình hình cực kỳ phức tạp nên sau khi xuất hiện, hai người này cũng không dám lập tức công kích. Mà ngay sau đó, từ lỗ hổng trên trần nhà, lại liên tiếp có người nhảy xuống. Chỉ sau ít phút, sau lưng hai người kia đã đứng đầy hơn ba trăm linh hồn, trong đó có hơn một trăm người là của Tổ Chức Linh Hồn Trung Quốc, số còn lại là tập hợp từ tổ chức của các quốc gia khác. Sau khi đám đông này đi vào cũng bị tình hình của hiện trường làm cho ngây người, ngoài một vài người nhỏ giọng hỏi han người khác thì phần lớn đều yên lặng quan sát với vẻ vô cùng nghiêm túc.

Tình hình các bên án binh bất động như thế kéo dài được khoảng năm phút thì người thanh niên có được trường khí thể tự do kia cuối cùng cũng không nhịn được nữa, hần quát lớn: “Rocky! Người biết người đã làm ra trò hay ho gì không? Lần trước không giết chết được người, người không những không biết điều cụp đuôi mà trốn một chỗ, mà lần này còn dám tổ chức tấn công quy mô lớn. Đội ngũ của ta... Đội ngũ của ta đã chỉ còn bảy người sống sót! Mẹ kiếp nhà người! Sao người không chết luôn đi hả?”

Tuy rất nhiều ở đây chưa từng thấy Rocky, nhưng cái mái tóc dài màu bạc của hần thực sự rất làm người khác chú ý. Mà lúc này trên người hần còn đang tuôn ra trường khí thể bóng tối đen kịt, thế nên ai nhìn vào cũng biết hần là kẻ cầm đầu đám Kẻ Sa Đọa. Nghe người thanh niên kia quát lên, Rocky lại ngửa mặt lên trời cười phá lên. Hần cười sảng sặc liên mấy giây, sau đó mới dừng lại rồi lạnh lùng nói: “Chỉ có linh hồn của bọn người là người, còn linh hồn của bọn ta thì không phải à?”

Người bảo đội của người chỉ còn bảy người? Thế đội ngũ của ta thì còn bao nhiêu? Papi, người tưởng mình là cái thá gì? Lấy tư cách gì mà dám gào thét trước mặt ta? Lúc ta thành tựu Chân Ma cấp thì người không biết còn đang bú mẹ ở cái xó xinh nào đâu! Thứ như người có tư cách nói chuyện ở đây à?”

Thanh niên kia nghe vậy thì sững sờ, ngay sau đó liền chuyển thành giận dữ tím mặt, trường khí thế tự do trên người hần bùng lên mãnh liệt, nhìn dáng vẻ đường như muốn nhào lên giao chiến với Rocky ngay lập tức vậy. Thế nhưng, không ngờ đúng lúc đó thì Nowitz Talon ở bên cạnh lại kéo hẳn lại. Trên hai tay của Nowitz vẫn là đôi bao tay phát ánh sáng xanh lam rực rỡ, hần nhìn Rocky chăm chú rồi nói: “Rocky, người cũng không cần phải ở đó mà khoe khoang thâm niên của mình. Nếu không phải vì nể mặt anh trai người, thì nói thật lúc trước đã chẳng ai thèm đếm xỉa tới người... Những chuyện ấy giờ tạm không nói nữa, linh hồn chúng ta và Kẻ Sa Đọa các người trời sinh đã là kẻ thù không đội trời chung, trận chiến lần này chắc chắn sẽ là không chết không thôi! Nhưng có lẽ chúng ta nên thay đổi chiến trường đi. Tuy ta không biết mục đích của người là gì, tại sao lại tấn công tòa nhà này, nhưng nếu bọn ta đã có mặt ở đây thì có thể khẳng định là mục đích của người đã không thể đạt được rồi. Thế thì chẳng thà hãy đổi địa điểm để thỏa thích so tài một trận, nếu như người có thể chiến thắng bọn ta thì đương nhiên là không ai ngăn nổi người nữa rồi! Người thấy thế nào?”

Rocky lại lần cười phá lên càn rỡ, sau đó hẳn lại gầm lên dữ tợn: “Người đừng có con mẹ nó mở mồm ra là nhắc tới anh trai ta! Cũng vì lần ấy người kiếm cớ không đi vào trong đó, cho nên cơ bản là người không hề biết chuyện gì đã xảy ra bên trong! Hơn nữa, người có tư cách gì mà đòi khiêu chiến ta? Một tên Chân Ma cấp bị phá mất bản tâm, lúc trước là người mạnh nhất thế giới nhưng giờ chỉ là một con chó mất nhà. Một tên tay sai như vậy thì lấy tư cách gì mà khiêu chiến ta? Người tưởng ta đứng đây là vì ta sợ mấy tên Chân Ma cấp nhân tạo này à? Là ta muốn một mẻ hốt trọn đám ruồi muỗi các người, tránh cho sau này bị đám các người phá hỏng việc lớn đó thôi!”

“Chân Ma cấp nhân tạo?” Rất nhiều người trong số đám linh hồn có mặt không tự chủ được mà thì thầm nhắc lại cụm từ đó, ánh mắt bọn họ nhìn về phía mấy tên khổng lồ trùm giáp kín mít kia lúc này càng trở nên ngờ vực.

Nhưng Rocky lại chẳng cho bọn họ thời gian để suy nghĩ, hần hét lên bằng một loại ngôn ngữ cổ nào đó:

“Ám Khí – Con Mắt Của Loki!”

Cùng lúc tiếng hét của Rocky vang lên, một ký hiệu hình tam giác kỳ dị cũng bay ra từ trong mắt của hắn. Ký hiệu đó liên tục xoay tròn, đảo loạn. Nếu người ta nhìn vào cái ký hiệu đó lúc này, sẽ thấy sự xoay chuyển của nó vô cùng kỳ dị, nhìn vào đó lâu thậm chí sẽ khiến họ có cảm giác như cả linh hồn cũng bị sự chuyển động của cái ký hiệu đó hút đi.

Những người có mặt ở đây, không ai không phải là tinh nhuệ của các tổ chức linh hồn, hơn nữa, có thể sống sót sau trận chiến và đợt tự phát nổ của đám Kẻ Sa Đoạ thì đương nhiên đây phải là những người mạnh mẽ nhất, chấp niệm vững chắc nhất. Thế nhưng, ký hiệu kia xuất hiện thì không một ai có mặt có thể giải thích được đó là thứ gì, ai nấy nhìn về phía ký hiệu hình tam giác với vẻ vô cùng hoảng sợ. Trực giác nói cho bọn họ biết: thứ đó vô cùng nguy hiểm... Nguy hiểm tới mức trí mạng!”

“Thế giới bóng tối!”

Sau một tiếng rống nữa của Rocky, một mảng bóng tối với chính hắn là trung tâm nhanh chóng khuếch tán ra khắp xung quanh. Thứ bóng tối này không giống như trường khí thể bóng tối trên người Rocky. Nếu trường khí thể bóng tối giống như vật chất thực sự, giống như khói đen hay mực đen thì thứ bóng tối này lại giống như một không gian hư vô, trống rỗng thực sự. Tốc độ của thứ bóng tối đó cực nhanh, mọi người gần như chỉ vừa thấy trước mặt có bóng tối lóe lên, đến khi kịp tỉnh táo lại thì đã thấy mình đang ở trong một thế giới vô cùng kỳ dị, tất cả không gian xung quanh đều là một mảng đen kịt, giống như đang ở sâu trong vũ trụ mênh mông, chỉ khác là không thể nhìn thấy một ánh sao nào, tất cả đều một vùng hỗn loạn.

Rocky và tất cả mọi người lúc này đều đang đứng trong không gian bóng tối hỗn loạn. Thậm chí cả bảy tên trùm giáp kín mít kia cũng bị kéo vào nơi này, nhưng làm cho người ta ngạc nhiên là: bảy tên mặc áo giáp kia, vừa rồi còn rất ‘trật tự’

nhưng vừa tiến vào không gian này xong, bọn chúng ngay lập tức trở nên điên cuồng. Cả đám khổng lồ giơ cao những ngọn giáo dài trong tay, lao về phía đám Rocky, không còn chút nào đáng về giữ thế giằng co như vừa rồi nữa.

“Ra vậy à? Các người nhận được lệnh phải phòng ngự ở nơi cách mặt đất 180m đúng không? Nếu không tiến tới độ sâu đó thì các người sẽ không tấn công người ngoài, nhưng khi đi vào thế giới bóng tối này, toàn bộ giác quan của các người bị cách ly, thế nên các người cho rằng mình đã bị đưa đi khỏi độ sâu 180m, chính vì vậy nên bọn người mới tới tấn công ta...” Rocky cười điên dại với cái thần thái càn rỡ của mình. Không đợi cho bảy tên mặc áo giáp kia kịp tới gần, ký hiệu hình tam giác kỳ dị trước người hắn đã chợt tăng tốc độ xoay lên cực lớn. Lập tức, một đám mây đen kịt rộng chừng vài mét vuông đột nhiên xuất hiện chắn trước Rocky và bảy tên khổng lồ.

“Àm!”

Tên khổng lồ xông tới gần Rocky nhất bỗng văng ngược lại sau một tiếng va chạm lớn, còn từ trong đám mây đen kia thì có một đôi cánh tay đeo găng màu xanh lam đậm đưa ra. Tiếp theo, trong những tiếng hô kinh ngạc của đám linh hồn, Nowitz Talon – vị Chân Ma cấp cường giả người Đức bỗng chui ra từ trong đám mây đen kịt kia. Nhưng điều không thể hiểu nổi được ở đây là: Nowitz Talon vẫn đang đứng ngay trước đội ngũ của đám linh hồn. Vậy thì làm thế nào mà ngay trước mắt tất cả mọi người, lại xuất hiện thêm một ‘hắn’ khác nữa?

“Nowitz Talon! Kẻ mạnh nhất thế giới trước kia! Hãy tự nhìn lại xem giờ người đã yếu ớt tới mức nào! Đây là hình ảnh của người trong trí nhớ của ta trước kia. Khi ấy, người thực sự như một vòi rồng cuốn phăng mọi thứ cản đường, ngay cả anh trai ta cũng không phải đối thủ của người... Khi ấy, người mới xứng với cái danh hiệu Lam Quyền Thánh Sứ. Còn bây giờ, người... chẳng qua chỉ là rác rưởi mà thôi.” Rocky vẫn giữ nguyên cái thần thái và biểu cảm càn rỡ của mình, hắn vừa đứng đó vừa cười sáng sủa như điên như dại.

Tiếng cười điên dại của Rocky dường như là một mệnh lệnh nào đó cho Nowitz Talon bước ra từ trong đám mây đen kia. Chỉ thấy ánh sáng mà đôi bao tay màu

xanh lam của hắc phát ra chột trở nên chói lọi vô cùng, hơn thế nữa, ánh sáng xanh lam đó còn nhanh chóng bao phủ toàn thân hắc. Chỉ sau giây lát, toàn thân hắc đã được bao phủ trong ánh sáng rực rỡ. Lúc này, nhìn hắc giống như một vị sứ giả của thần thánh với ánh thần quang màu xanh lam, trong ánh sáng xanh lam thuần khiết mà thần thánh, hắc dường như là hóa thân của thần linh.

Tiếp theo, mọi người liền thấy tên Nowitz Talon đó liên tục chuyển động hai tay, tốc độ nhanh tới mức mắt thường khó mà theo kịp, nhìn giống như bỗng xuất hiện rất nhiều ảo ảnh hai tay hắc ở khắp nơi. Hơn nữa, từng vòng ánh sáng màu xanh lam bắn ra tạo thành hình dạng vòi rồng, đồng loạt kéo cả sáu tên khổng lồ còn lại đến gần hắc. Sau đó, trong tích tắc, như thể xuất hiện mười mấy ‘hắc’ đồng loạt tấn công sáu tên khổng lồ giáp sắt kia, oanh kích liên tục không ngừng nghỉ, giống như vòi rồng quét qua!

“Siêu vòi rồng quyền!”

Rầm rầm rầm! Sau vô số tiếng nầm đấm oanh liên hồi, lớp áo giáp của một trong đám khổng lồ vỡ tan nát. Sau đó, một đồng lớn máy móc dưới lớp áo giáp ầm ầm nổ tung. Trong làn sóng xung kích của vụ nổ, còn có một mảng lớn tội nghiệt trào ra...

Lời bình: Nowitz Talon liệu có thể ‘vượt qua được chính mình’? Đội quân linh hồn liệu có thể ngăn cản được bước tiến của Rocky? Cuộc chiến trên bầu trời diễn biến tiếp ra sao? Đón đọc Tử Vong Khai Đoan được thực hiện bởi nhóm Vô Hận Chi Tâm

TỬ VONG KHAI ĐOAN

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 33: Thần Chiến Binh Khổng Lồ Obelisk! (5)

Cùng thời điểm Rocky sử dụng Âm Khí – Con Mắt Của Loki, tại một nơi cách mặt đất chừng 200m, rất nhiều lãnh đạo các quốc gia trên thế giới đang cùng có mặt trong một phòng họp. Mười bảy nhà lãnh đạo đang ngồi lặng tại chỗ của mình, bọn họ không nói gì với nhau, chỉ hoặc là hút thuốc, hoặc là suy tư hay thậm chí là ngẩn người, chẳng ai biết bọn họ thực sự đang suy nghĩ điều gì.

Cho đến một hồi lâu sau, cả phòng họp bỗng rung chuyển mạnh một trận. Ngay lập tức, trên bàn các vị lãnh đạo thế giới đồng loạt xuất hiện những hình ảnh lập thể, hình ảnh nó thể hiện chính là những gì đang diễn ra tại một đại sảnh ở phía trên nơi này chừng 50m. Lúc này, đại sảnh đó đổ vỡ khắp nơi, mấy nghìn con quỷ quái đủ thể loại không biết chui từ đâu ra đang điên cuồng đánh giết trong đó, mà đối thủ của chúng là khoảng mấy trăm tên linh hồn.

“Các vị, giờ đã là thời khắc sau cùng rồi! Tuy tôi không thể không thừa nhận Kế Hoạch Linh Hồn là cực kỳ vô nhân đạo, nhưng chắc chính các vị cũng hiểu được tầm quan trọng của kế hoạch này chứ? Hiện tại, chúng ta chỉ đủ khả năng để sử dụng hệ thống phòng ngự linh hồn sơ cấp, hoặc có thể vận dụng hệ thống phòng ngự linh hồn trung cấp nhưng chỉ giới hạn trong thời gian năm phút. Đối mặt với Ma Vương cấp đỉnh cao, chúng ta hoàn toàn không có khả năng ngăn cản! Hơn nữa, trong Tài Liệu Biển Chết và Máy Chủ Trung Tâm cũng đã ghi lại cụ thể rằng còn có bảy tên ‘Sứ Giả Bóng Tối’ vượt qua Ma Vương cấp. Ngay cả văn minh Atlantis có nền khoa học kỹ thuật vượt hơn chúng ta hàng trăm năm cũng đã vì không kịp đề phòng mà bị hủy diệt, nói gì tới chúng ta đây? Thế nên, tôi đề nghị lập tức bãi bỏ lệnh cấm với Kế Hoạch Linh Hồn! Chúng ta vẫn còn ba năm để chuẩn bị cho kế hoạch. Nếu thật sự không thể chống đỡ được nữa... Ít nhất chúng ta cũng có thể khởi động cái Đảo Phục Sinh này, cho nó bay vào trong vũ trụ, đợi cho ngày tận thế

qua đi thì sẽ trở về, vậy cũng coi như đã bảo tồn được hạt giống của nền văn minh loài người!”

Vừa lên tiếng là một người đàn ông da đen, đó chính là vị tổng thống Mỹ mà người ta vẫn thường thấy xuất hiện trên truyền hình. Khi nói những lời đó, ông ta còn nóng nảy tới mức đập bàn đứng lên, cứ như thể mọi người ở đây mà không đồng tình thì sẽ lập tức dùng vũ lực ép buộc vậy.

Những người còn lại yên lặng nhìn ông ta một hồi, sau đó một người đàn ông khác chừng năm mươi tuổi liền nói: “Biểu quyết một lần nữa đi thôi. Tôi tán thành việc bãi bỏ lệnh cấm Kế Hoạch Linh Hồn...”

“Tán thành!”

“Tán thành!”

“Tán thành!”

...

“Phản đối...”

“Phản đối!”

“Tán thành!”

Sau một vòng biểu quyết, chỉ có mười người tán thành, bảy người còn lại vẫn giữ ý kiến phản đối. Cả hội nghị lại một lần nữa rơi vào không khí lạnh lẽo. Tổng thống Mỹ cuối cùng cũng không kiên nhẫn được nữa, ông ta nói lớn: “Tôi xin hỏi một chút Trung Quốc, Nhật Bản, Nga, Ấn Độ, Ai Cập, Ý, Canada, vì sao các vị vẫn còn phản đối? Chẳng lẽ hy sinh tính mạng của một số ít người để cứu vãn nền văn minh của loài người, chuyện như vậy mà còn quá khó quyết định hay sao?!”

Bảy người kia đều trầm ngâm không nói, đến một hồi lâu sau, thủ tướng Nhật Bản mới lắc đầu trả lời: “Tôi nghĩ các vị đều biết. Nguyên nhân khiến mười bảy nước chúng ta có thể tạo thành Tổ Chức Linh Hồn Thế Giới, chính là bởi vì mỗi

quốc gia chúng ta đều được tổ tiên truyền lại chìa khóa để mở ra Máy Chủ Trung Tâm. Đường nhiên, còn có những chìa khóa đã mất đi theo sự diệt vong của dân bản địa nguyên thủy, nhưng điều đó cũng không ảnh hưởng tới việc chúng ta mở ra được kho tin tức trong Máy Chủ Trung Tâm. Vậy nên tôi nghĩ chắc các vị cũng đều đã xem qua rồi đúng không? Thực tế thì văn minh Atlantis chính là nền văn minh có nhiều khả năng vượt qua tận thế nhất trong cả bốn nền văn minh cổ. Thế nhưng bọn họ lại thất bại! Nguyên nhân chính là vì bọn họ đã thực hiện cái Kế Hoạch Linh Hồn này đó thôi!”

Người đại diện của sáu quốc gia phản đối còn lại đều yên lặng nhẹ gật đầu. Chủ tịch Trung Quốc cũng nói: “Tôi tán thành ý kiến của Nhật Bản. Đúng là nhờ có Kế Hoạch Linh Hồn mà văn minh Atlantis đã có thể trụ đến sau cùng, thậm chí đánh cho bốn tên Sứ Giả Bóng Tối trọng thương, khiến cho chúng không thể không lâm vào trạng thái ‘hôn mê dài hạn’, do vậy mà đã không thể làm gì ảnh hưởng tới nền văn minh kỷ thứ năm – cũng chính là đường lối phát triển của văn minh loài người chúng ta. Thế nên chúng ta đã không đi vào ‘văn minh linh hồn’ như kỷ thứ nhất, không đi vào ‘văn minh tu chân’ như kỷ thứ hai và cũng không đi theo ‘văn minh ma pháp’ như kỷ thứ ba. Trái lại, với dấu ấn được khắc sâu vào tiềm thức do những người sáng tạo nên chúng ta – văn minh Atlantis để lại, loài người đã đi theo hướng phát triển khoa học kỹ thuật. Quả thực, nếu toàn bộ Kế Hoạch Linh Hồn được triển khai, hơn nữa chúng ta còn có thể khôi phục toàn bộ các phần trong kế hoạch, vậy thì dù là đám quỷ quái hiện nay, các ảo giới hay thậm chí xâm nhập ba tầng đầu của ‘Vực Sâu’ cũng hoàn toàn khả thi, Nhưng còn tận thế thì sao bây giờ? Chẳng qua cũng chỉ là đi vào vết xe đổ mà thôi! Thậm chí, vì không đạt được tới tầm như văn minh Atlantis khi xưa, chúng ta có thể còn không đủ sức chống lại dù chỉ một tên Sứ Giả Bóng Tối. Đó sẽ chính là kết cục của chúng ta! Mặt khác, cũng không cần nói tới việc chạy trốn vào vũ trụ đâu. Nếu có thể chạy thoát thì vì sao văn minh Atlantis lại cố thủ Trái Đất tới cùng. Nên nhớ rằng quê hương của bọn họ là từ chòm sao Nhân Mã kìa, thế thì vì cái gì mà bọn họ không bỏ chạy? Là vì Sứ Giả Bóng Tối đã là thần rồi đó!”

Nghe thấy lời ấy, những người còn lại – dù là người phản đối hay đồng ý cũng đều ít nhiều nhẹ gật đầu, chỉ duy nhất tổng thống Mỹ vẫn nóng nảy như trước: “Nhưng chẳng lẽ không thử một lần mà đã chấp nhận bỏ cuộc? Chẳng lẽ muốn

chúng ta chẳng làm gì, chỉ ngồi yên chờ tận thế hàng lâm? Huống hồ đám linh hồn kia đều là một lũ coi trời bằng vung, chỉ sợ chưa đến tận thế thì bọn chúng đã khiến cho thế giới này loạn lên rồi. Nhất là cái gã Trung Quốc kia kia...”

Chủ tịch Trung Quốc cười dài, thái độ của ông ta không nóng không lạnh, chỉ uống một ngụm trà trước mặt, sau đó mới nói: “Ông đang nói tới Cung Diệp Vũ đấy à? Thật ra, cá nhân tôi thì rất thích thú hẳn. Tuy có những lúc làm việc không đủ thận trọng, nhưng đứa nhỏ này là một người tâm địa tốt, ông đã bao giờ thấy một Chân Ma cấp nói dối hay vi phạm bản tâm chưa? Thực ra, nếu lúc thật sự gặp phải hoàn cảnh nguy hiểm sinh tử, tôi sẽ cảm thấy tin tưởng Cung Diệp Vũ và đám linh hồn kia hơn nhiều lũ Chân Ma cấp nhân tạo của chúng ta. Dù sao thì mấy thứ đó cũng...” Nói tới đó thì chủ tịch Trung Quốc dừng lại.

Tổng thống Mỹ mở miệng định nói gì đó, nhưng cuối cùng cũng chỉ có thể yên lặng thờ dài. Ngữ điệu trong lời nói của ông ta cũng đã bình tĩnh trở lại: “Nhưng nếu chỉ trông chờ vào bọn họ... chẳng thể nào vượt qua được tận thế đâu!” Lúc này, tổng thống Nga bỗng nhiên cất lời: “Thật ra thì ý kiến của tôi cũng không khác là mấy so với ý kiến của hai vị lãnh đạo của Trung Quốc và Nhật Bản. Giống như một câu thành ngữ của Trung Quốc, thực hiện Kế Hoạch linh Hồn chẳng khác nào ‘uống rượu để giải khát’, tuy có thể giải quyết được tình thế nguy cấp trước mắt nhưng lại làm hủy diệt mất hy vọng lớn nhất của chúng ta. Vậy nên chúng ta có lẽ vẫn nên chờ tiếp đi. Ít nhất cũng nên đợi đến khi ‘hy vọng cuối cùng’ kia xuất hiện. Như vậy, biết đâu chúng ta có thể...”

Tổng thống Nga nói tới đó thì dừng lại, tất cả mọi người cũng đều im lặng. Một hồi lâu sau, chủ tịch Trung Quốc bỗng nhiên nói: “Tôi muốn nói thêm một câu, thảo luận một chút về vấn đề xử lý Cung Diệp Vũ. Lần này nước Mỹ và nước Anh chưa thông báo gì với chúng tôi mà đã một mình bắt đầu sản xuất Chân Ma cấp nhân tạo, có ý định bắt lấy Cung Diệp Vũ. Tôi hy vọng đây sẽ là lần cuối cùng chuyện như vậy xảy ra.”

Nét mặt tổng thống Mỹ và thủ tướng Anh đồng thời cứng lại, hai người quay qua liếc nhìn nhau rồi thủ tướng Anh lên tiếng trả lời: “Tôi đâu cảm thấy chuyện này có chỗ nào không ổn? Trước khi chưa đóng cửa Kế Hoạch Linh Hồn, chẳng

phải chúng ta đã thống nhất rằng: khi có linh hồn sắp tiến cấp Ma Vương một cách tự nhiên thì sẽ bắt lấy để dùng làm nguyên liệu đó sao? Chẳng phải Cung Diệp Vũ kia đã sắp tiến cấp Ma Vương đó sao?”

Chủ tịch Trung Quốc vẫn giữ nguyên vẻ mặt mỉm cười không nóng không lạnh của mình. Ông ta tuổi đã chững trên dưới sáu mươi, vẻ ngoài giống như một ông lão hiền lành tốt bụng, thế nhưng khi nghe được lời ấy, bàn tay ông ta liền nắm chặt lại rồi đặt lên bàn. Ông ta yên lặng nhìn thủ tướng Anh rồi nói: “Đó có vẻ đúng là cái mà chúng ta cần phải thảo luận đấy nhỉ? Sau khi quyết định dừng lại Kế Hoạch Linh Hồn thì những điều liên quan tới nó đã thông qua trước nó cũng phải dừng lại, chứ sao có thể dùng cái cách nói ‘quyết định từ trước’ đó để lấp liếm sự thật như vậy? Được rồi! Tôi hy vọng đây sẽ là lần cuối cùng biết được những chuyện tương tự, nếu không thì có lẽ tôi sẽ buộc phải tin rằng có kẻ phân biệt chủng tộc, cố ý chèn ép chủng tộc không phải người da trắng đó!”

Lời này vừa nói ra thì phần lớn những người có mặt đều biến sắc, chỉ có mấy nhà lãnh đạo người da vàng và da đen là hơi cúi thấp đầu. Có điều là nhìn qua cũng thấy bọn họ đang cố che đi sự vui vẻ trên nét mặt.

Sắc mặt thủ tướng Anh lập tức trở nên vô cùng khó coi, tổng thống Mỹ thấy vậy thì lập tức nói tránh đi: “Đó hình như không phải là nội dung bàn thảo chính của chúng ta thì phải? Nên quay lại chủ đề đi thôi. Tôi thì không nghĩ rằng toàn bộ những gì ghi lại trong Tài Liệu Biển Chết và Máy Chủ Trung Tâm là chính xác... Có lẽ văn minh Atlantis cố ý nói quá để che đậy thất bại và giữ gìn sự kiêu hãnh của bọn họ? Bởi vì nếu như thật sự có ‘thứ như vậy’ tồn tại thì sao ba nền văn minh trước đó lại bị hủy diệt? Những nền văn minh đó làm gì có Kế Hoạch Linh Hồn nào đâu?”

Lúc này, tổng thống Canada bỗng nhiên nói: “Về vấn đề này thì có lẽ tôi có thể giải thích được một phần. Các vị có lẽ cũng biết, tuy rằng quốc gia của tôi không hề có ảo giới, nhưng lại là quốc gia đã khai quật được nhiều di tích của người Maya nhất. Trong đó cũng có rất nhiều những ghi chép về ngày tận thế, bốn nền văn minh cổ. Sau khi sử dụng Máy Chủ Trung Tâm phiên dịch, các nhóm nghiên cứu của chúng tôi đã tìm được một vài các ghi chép rất đặc biệt...” Nói đến đây, tổng thống

Canada liền nhấn vào một điểm trên bàn, lập tức, trước mặt tất cả mọi người liền xuất hiện một hình chiếu 3D.

“Trong những ghi chép về ba nền văn minh đầu tiên... Nói một cách chính xác, trừ văn minh kỷ thứ nhất không được ghi chép tỉ mỉ thì văn minh kỷ thứ hai và thứ ba đã được ghi chép, giải thích rất kỹ. Nhất là văn minh kỷ thứ hai, bọn họ đúng là đã tìm được những ‘thứ đó’, trong đó có Đông Hoàng Chung, Thái Cực Đồ, Bàn Cổ Phiên là đã gần đạt tới ‘thứ đó’. Nhưng vì Sứ Giả Bóng Tối đã âm thầm can thiệp vào thời đại đó, đứng sau lần lượt giết dây ba trận thể chiến: Chiến Tranh Long Phượng, Chiến Tranh Vu Yêu, Chiến Tranh Phong Thần. Vì vậy mà khiến cho ‘thứ đó’ bị nghiền nát, kỷ thứ hai sau đó thất bại trong trận chiến tận thế.” (1)

“Văn minh của kỷ thứ ba cũng có nguyên nhân tương tự, lần lượt có chiến tranh của Titan và thần hệ Olympus, chiến tranh của thần hệ Ai Cập và thần hệ Hy Lạp, chiến tranh của thần hệ Wanes và thần hệ Aesir, và còn rất nhiều các cuộc chiến của các thần hệ lớn nhỏ khác nữa, kết quả là ‘thứ đó’ cũng bị nghiền nát. Trong các văn bản của người Maya đều nói rõ Sứ Giả Bóng Tối chính là những kẻ đứng sau giết dây tất cả.” (2)

Nói đến đây, tổng thống Canada mới nhìn tất cả một lượt rồi nói: “Nhưng chúng ta đã vô cùng may mắn, bởi vì văn minh kỷ thứ tư là của người tới từ ‘bên ngoài’, họ không có linh hồn nên bị Sứ Giả Bóng Tối ảnh hưởng cực ít. Tuy nhiên, cũng vì nguyên nhân đó ‘thứ đó’ của bọn họ không thể hoàn thiện. Nhưng sau cùng thì bọn họ đã đánh cho bốn tên Sứ Giả Bóng Tối bị thương nặng, điều này đã tạo cho nền văn minh của chúng ta lợi thế rất lớn! Lúc mà chúng thức tỉnh – nhiều khả năng là từ trước Chiến Tranh Thế Giới thứ nhất, trừ Chiến Tranh Thế Giới thứ nhất và thứ hai nổ ra do bị chúng ảnh hưởng, Chiến Tranh Lạnh đã không xảy ra. Sau đó, càng gần tới năm 2012 thì ảnh hưởng của chúng càng nhỏ. Vậy nên khả năng chúng ta tìm được ‘thứ đó’ cũng càng lúc càng lớn. Chính vì tình thế như vậy, tôi kiên quyết phản đối tiến hành Kế Hoạch Linh Hồn!”

Chú thích:

1. Đông Hoàng Chung: chung là chuông. Bàn Cổ Phiên: phiên là một dạng lá

cờ.

2. Titan: những người khổng lồ trong thần thoại Hy Lạp. Thần hệ Olympus (hay thần hệ Hy Lạp) là các vị thần trong thần thoại Hy Lạp, có các vị thần như Zues, Poseidon, Hades.

Thần hệ Wanes và Aesir: chính là các vị thần Bắc Âu, người đứng đầu Wanes là Freja, đứng đầu Aesir là Odin. Sau một quá trình đánh nhau thì Freja về làm vợ Odin (Odin đại ca no.1)

Thần hệ Ai Cập: Amun và Ra là hai vị thần quyền lực nhất của thần hệ này. Sau này, vì một lý do mà 2 vị này kết hợp lại thành Amun-ra và... vô đối. (Rất mong độc giả đóng góp về các thần hệ này!)

TỬ VONG KHAI ĐOAN

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 34: Thần Chiến Binh Khổng Lồ Obelisk! (6)

Mọi người có mặt trong phòng họp đều lặng thinh. Dù là ngồi lặng lẽ đọc những tài liệu trên màn hình lập thể, hay thậm chí ngồi ngẩn ra thì cũng không ai nói câu nào, cứ như thể ‘im lặng’ đã trở thành thói quen của tất cả những người tham gia cái hội nghị này vậy. Chủ tịch Trung Quốc yên lặng nhìn tất cả mọi người trước mặt rồi yên lặng thở dài. Thật ra, ông ta hiểu rất rõ vì sao những quốc gia phát triển Âu Mỹ lại muốn thực hiện Kế Hoạch Linh Hồn tới vậy. Vấn đề vẫn là vì lợi ích đó thôi... Có lẽ còn là để cố gắng lấy được cơ hội ‘giấy giụa’ cuối cùng cho người da trắng...

Tình hình trước mắt đã rất rõ ràng: phần lớn những lời tiên đoán trong Tài Liệu Biển Chết và Máy Chủ Trung Tâm đều đã trở thành sự thực. Tự Do Linh Hồn xuất hiện, các ảo giới xuất hiện, quý quái thực thể hóa xuất hiện, thậm chí cả ba con Ma Vương cấp đỉnh cao của thời đại trước cũng đã xuất hiện, vậy thì ‘thứ đó’ mà bọn họ nói tới – Thiên Sinh Vũ Khí Đỉnh Cao Của Nền Văn Minh chắc hẳn cũng nên xuất hiện mới hợp lý?

Cái gọi là Thiên Sinh Vũ Khí Của Nền Văn Minh, cũng không phải là Thiên Sinh Vũ Khí do chấp niệm của quý quái thực thể nên, mà là thứ được hình thành từ sự tưởng tượng, suy nghĩ, mơ mộng và niềm tin của hàng tỷ người trong suốt hàng ngàn năm. Đến nay, mười bảy nước của tổ chức linh hồn đã thực sự tìm được hai món Thiên Sinh Vũ Khí Của Nền Văn Minh, mỗi món đều có dung lượng hơn 10000 đơn vị. Hơn nữa, đó còn đều là các Thiên Sinh Vũ Khí có tên thật vô cùng mạnh mẽ. Đó là Vương Khí – Excalibur (1) và Cương Khí – Như Ý Kim Cô Bổng (2), đến nay vẫn chưa từng lấy ra dùng là vì bọn họ có mục đích riêng đó thôi. Những vũ khí bí mật mà tổ chức linh hồn mười bảy nước cất giấu còn to lớn hơn nhiều những gì mà đám linh hồn vẫn phỏng đoán!

Còn về phần Thiên Sinh Vũ Khí Đỉnh Cao Của Nền Văn Minh... Đó là thứ đã vượt xa toàn bộ các loại Thiên Sinh Vũ Khí trên đời, vượt qua cả Thiên Sinh Vũ Khí có tiền tổ, tên thật, là những thứ vũ khí chỉ được nhắc tới trong các truyền thuyết về mở trời dựng đất! Chính như các Thiên Sinh Vũ Khí Của Nền Văn Minh ở kỷ thứ hai: Đông Hoàng Chung, Bàn Cổ Phiên, Thái Cực Đồ cũng đã không còn cái gọi là ‘tiền tổ’ hay ‘tên thật’ gì nữa, thế nhưng sức mạnh của chúng thì lại vượt xa hết thảy, thậm chí khiến cho cả Sứ Giả Bóng Tối cũng phải vô cùng e ngại. Đó chính là những thứ đang được nói tới.

Nhưng cái thứ Thiên Sinh Vũ Khí Đỉnh Cao Của Nền Văn Minh này, bắt buộc phải được ngưng tụ từ sự tưởng tượng của vô số người liên tục qua hàng nghìn năm. Cũng có nghĩa là: sự tiếp nối của nền văn minh không được gián đoạn, nhất định phải luôn có đời sau truyền lại, có như vậy mới có thể ngưng tụ được món Thiên Sinh Vũ Khí Đỉnh Cao Của Nền Văn Minh này! Không chỉ vậy, còn có một điều kiện bắt buộc khác, đó là trong thời gian ngưng tụ không được có quá nhiều quỷ quái sinh ra!

Theo như ghi chép của Tài Liệu Biển Chết và Máy Chủ Trung Tâm, thứ gọi là quỷ quái thực ra đều được tạo thành bởi một loại năng lượng kỳ diệu nào đó trong trời đất. Vậy nên mỗi khi có một con quỷ quái được sinh ra thì loại năng lượng này sẽ lại mất đi một ít, tuy trời đất tự có cơ chế để khôi phục lại loại năng lượng này, nhưng nếu như cùng thời điểm mà có quá nhiều quỷ quái sinh ra thì loại năng lượng trời đất này sẽ bị sụt giảm nghiêm trọng. Mà Thiên Sinh Vũ Khí Đỉnh Cao Của Nền Văn Minh cũng cần loại năng lượng này để ngưng tụ, kết quả là thời gian ngưng tụ Thiên Sinh Vũ Khí Đỉnh Cao Của Nền Văn Minh sẽ bị kéo dài. Nếu như khi tận thế phủ xuống mà Thiên Sinh Vũ Khí Đỉnh Cao Của Nền Văn Minh còn chưa được ngưng tụ xong, vết rách không gian hoàn toàn kết nối với hiện thực sẽ làm năng lượng trời đất rơi vào hỗn loạn, lúc đó Thiên Sinh Vũ Khí Đỉnh Cao Của Nền Văn Minh sẽ hoàn toàn tan vỡ, biến mất. Vậy nên chỉ có một cách duy nhất là phải ngưng tụ được vũ khí đỉnh cao đó trước khi tận thế kéo tới!

Những thông tin vừa nêu chính là các tài liệu đã tìm được tại các di tích Maya mà tổng thống Canada muốn nói. Thật ra, ngay tại trong Tài Liệu Biển Chết và phần dữ liệu thông thường của Máy Chủ Trung Tâm cũng có đề cập tới chuyện này.

Trong đó có nêu: sâu bên trong vết rách không gian có sự tồn tại của các Sứ Giả Bóng Tối. Để ngăn chặn sự hình thành một cách tự nhiên của Thiên Sinh Vũ Khí Đỉnh Cao Của Nền Văn Minh, bắt đầu từ kỷ thứ hai, bọn chúng đã liên tục gây ảnh hưởng với các nền văn minh đương thời, giật dây nội chiến, khiến cho năng lượng trời đất bị hao hụt, từ đó phá hoại sự hình thành của Thiên Sinh Vũ Khí đỉnh cao. Trên thực tế, chiến tranh thế giới thứ nhất và thứ hai trong lịch sử của loài người đều có bóng dáng của Sứ Giả Bóng Tối phía sau.

Chủ tịch Trung Quốc biết rất rõ, mục đích thật của Kế Hoạch Linh Hồn chính là để chế tạo ra những con quỷ quái mạnh mẽ mà người chế tạo có thể điều khiển được. Để chế tạo mỗi một Chân Ma cấp nhân tạo, sẽ tiêu tốn năng lượng trời đất bằng năng lượng cần thiết để sinh ra khoảng 1 triệu con quỷ quái bình thường. Tuy phần lớn năng lượng cần thiết đó sẽ bị thất thoát vô ích trong quá trình chế tạo, thế nhưng thiệt hại của năng lượng trời đất thì lại không ít hơn con số đó một chút nào. Vậy nên, triển khai Kế Hoạch Linh Hồn cũng đồng nghĩa với việc Thiên Sinh Vũ Khí Đỉnh Cao Của Nền Văn Minh sẽ không bao giờ ra đời!

(Bọn họ đang lo sợ đó thôi. Dù Thiên Sinh Vũ Khí Đỉnh Cao Của Nền Văn Minh có thực sự ra đời, thì người có khả năng điều khiển được nó lớn nhất cũng chỉ là Cung Diệp Vũ hoặc Bùi Kiêu mới nổi lên kia, còn người da trắng bọn họ thì đã không có cơ hội rồi. Nếu đã không thể chiếm được thì chẳng thà tiến hành Kế Hoạch Linh Hồn còn hơn – đó hẳn là điều mà bọn họ nghĩ. Bảo sao mà vừa thấy Bùi Kiêu tiến vào Tâm Chân Chi Lộ, bọn họ đã vội đề nghị thảo luận để mở lại Kế Hoạch Linh Hồn. Có lẽ khi đó, bọn họ đã nhận ra rằng mình không thể nào đoạt được món Thiên Sinh Vũ Khí Đỉnh Cao Của Nền Văn Minh kia nữa...)

Chủ tịch Trung Quốc chột nộ cười tự giễu bản thân. Nếu như thay đổi địa vị cho nhau, khi người da vàng đang nắm vị thế chủ đạo của thế giới, nhưng kẻ có thể sử dụng Thiên Sinh Vũ Khí Đỉnh Cao Của Nền Văn Minh lại chỉ có thể là người da trắng, có lẽ ông ta cũng sẽ có quyết định tương tự...

“... Vậy, tôi đề nghị một lần bỏ phiếu về việc mở lại Kế Hoạch Linh Hồn.”

Ngay khi chủ tịch Trung Quốc đang suy nghĩ miên man, thủ tướng Anh lại bắt

đầu nói mấy câu gì đó, sau đó ông ta lại đưa ra yêu cầu bỏ phiếu để tiến hành Kế Hoạch Linh Hồn một lần nữa. Một vòng bỏ phiếu mới bắt đầu, các vị lãnh đạo lại lặng lẽ đưa ra quyết định của mình.

“Tán thành.”

“Tán thành.”

“Phản đối.”

...

Kết quả vẫn không thay đổi, vẫn có bảy quốc gia phản đối việc mở lại Kế Hoạch Linh Hồn. Có điều, lần này phòng họp không yên tĩnh được bao lâu! Bởi vì lúc này, trận chiến trong đại sảnh phía bên trên đã có những chuyển biến lớn: tên khổng lồ giáp trụ cuối cùng đã bị đánh nát vụn, mấy trăm tên linh hồn đang phải khổ sở chống đỡ, mỗi giây đều có mấy Tự Do Linh Hồn bị đánh tiêu tán, đám quỷ quái đông nghịt lúc trước giờ cũng chỉ còn lại mấy chục con. Có điều, trong đám quỷ quái còn lại đó lại có mấy con quỷ quái Chân Ma cấp đang tung hoành đánh giết. Thế nhưng, điều đáng sợ nhất phải là... Rocky. Lúc này, tên đó đã biến thành một người khổng lồ toàn thân đen kịt như mực cao gần trăm mét!

Người khổng lồ đen kịt này mặt mũi dữ tợn, trên đầu có chín cái sừng cong, toàn thân đầy vẩy, gai xương nhô dài, miệng phun khói đen, mắt bốc lửa đen, giống như một ma thần tới từ thời đại hồng hoang vậy. Mà kỳ lạ nhất là: cả hai tròng mắt của tên khổng lồ này đều có một ký hiệu hình tam giác kỳ dị, mỗi khi đôi mắt đó nhìn về phía một Tự Do Linh Hồn hay một nơi nào đó trong đại sảnh thì nơi ấy lập tức sẽ bốc lên ngọn lửa đen ngùn ngụt, Tự Do Linh Hồn chỉ cần chạm phải khói đen của ngọn lửa đó là sẽ bị đốt thành tro bụi, chạm trực tiếp vào lửa thì sẽ bị đốt rụi trong nháy mắt. Ngọn lửa đen đó quả thật là không gì không đốt được, ngay cả sàn nhà bằng hợp kim Siêu Điện Từ cũng bị nung chảy. Chỉ sau hơn mười giây ngắn ngủi, một ngọn lửa đen đã đốt từ đại sảnh cách mặt đất 150m xuống tới tầng cách mặt đất 180m...

Mắt thấy cảnh này, phần lớn các vị lãnh đạo đều kinh sợ, trợn mắt nhìn nhau...

Mà trong lúc đó, ngọn lửa đen kia vẫn đang tiếp tục nung chảy sàn nhà bằng hợp kim Siêu Điện Từ để đi xuống, một tầng rồi lại một tầng!“Là Thân Thể Tà Thần... Quả nhiên, nếu như năm đó tên Rocky này không tiêu tán rồi chết đi, vậy thì hẳn hẳn là đã lấy được Thế Giới Xà - Jormungand, khả năng hẳn lấy được cả Con Mắt Của Loki cũng cực lớn! Giờ nhìn cảnh này thì hẳn rõ ràng là đã dung hợp được với Âm Khí – Con Mắt Của Loki, không những vậy, còn có thể mượn sức mạnh của Thế Giới Xà để Giải Phóng ra hình thái thật sự của Tà Thần Loki.” Một vị lãnh đạo thờ dài nói.

Nét mặt tổng thống Mỹ đầy vẻ nghiêm trọng, ông ta nhìn mọi người một hồi rồi lên tiếng: “Tôi đề nghị... ngay lập tức mở Hệ Thống Phòng Ngự Linh Hồn trung cấp, khởi động Thần Chiến Binh Khổng Lồ Obelisk!”

Những người còn lại cùng sững sốt một hồi. Một nhà lãnh đạo là một phụ nữ trung niên lên tiếng: “Nhưng chẳng phải Hệ Thống Phòng Ngự Linh Hồn trung cấp vẫn còn chưa hoàn thiện sao? Mà sử dụng Thần Chiến Binh sẽ cần sử dụng năng lượng quá lớn, tôi e rằng những người trong ‘bể chứa’ sẽ không đủ sức duy trì công suất đâu!”

Thủ tướng Anh nói lớn: “Không duy trì nổi cũng phải duy trì! Giới hạn thấp nhất của chúng ta là nơi cách mặt đất 150m. Vượt qua độ sâu đó cũng có nghĩa là đã có thể tạo ra uy hiếp cho Máy Chủ Trung Tâm. Đó là điều tuyệt đối không thể chấp nhận! Cho dù có phải mạo hiểm tính mạng của toàn bộ người trong ‘bể chứa’ cũng quyết không được để cho Máy Chủ Trung Tâm hư hại dù chỉ một chút... Cho dù chúng ta không thực hiện Kế Hoạch Linh Hồn nữa, nhưng muốn tìm được Thiên Sinh Vũ Khí Đỉnh Cao Của Nền Văn Minh cũng vẫn phải dùng tới Máy Chủ Trung Tâm kia mà? Các vị! Tôi tán thành việc sử dụng Hệ Thống Phòng Ngự Linh Hồn trung cấp!”

“... Tôi tán thành.”

“Tán thành.”

“Tán thành.”

...

Cùng lúc đang bỏ phiếu, mọi người có mặt dường như đã biết trước kết quả của lần bỏ phiếu này, ai nấy đều lấy ra một vật có hình thù kỳ lạ đang đeo trên cổ mình, rồi đặt nó vào một vị trí lõm xuống trên bàn trước mặt. Ngay lập tức, một luồng ánh sáng vụt lóe lên trong căn phòng...

Ngay lúc đám lửa đen đang từ trên cao rơi xuống, thiêu rụi tất cả, hòa tan tất cả những gì gặp phải, cứ thế chui sâu xuống bên dưới, khi nó đã đến nơi cách mặt đất khoảng 200m, đột nhiên, từ một nơi sâu dưới mặt đất không biết bao nhiêu mét, một quả đấm khổng lồ phóng thẳng lên, thế như chẻ tre xuyên thủng mọi sàn nhà, vách tường trên đường đi, dù là hợp kim Siêu Điện Từ dày tới cỡ nào cũng không ngăn cản được mảy may. Chỉ sau khoảng hai, ba giây, khi ngọn lửa màu đen sắp xuyên thủng sàn tầng nơi cách mặt đất 200m, quả đấm khổng lồ kia đã trước một bước xuyên thủng sàn nhà từ dưới lên. Chỉ nghe ‘xèo’ một tiếng, ngọn lửa đen vừa chạm vào đã bị năm đấm khổng lồ miết thành hư vô. Không dừng lại ở đó, năm đấm kia còn vẫn tiếp tục phóng thẳng lên, gây ra những tiếng ầm ầm không ngớt khi xuyên thủng vô số sàn nhà, vách tường. Sau đó, khi phóng tới tầng cách mặt đất 150m, nó đâm thẳng vào tên khổng lồ đen kịt. Vì năm đấm vẫn phóng lên tiếp nên người khổng lồ đen kịt bị dán chặt ở trên đó, hứng chịu trước nhất các va chạm khi năm đấm xuyên qua hết lớp sàn nhà này tới lớp sàn nhà khác. Cuối cùng, khi năm đấm hoàn toàn đánh thủng cả tòa nhà, đưa ra bên ngoài rồi dừng lại thì người khổng lồ đen kịt mới bị hất văng tít lên trời.

Trời ạ! Chỉ riêng năm đấm thôi đã lớn tới 40 – 50m, cả cánh tay phải dài tới 200 – 300m! Đó là một cánh tay dường như làm bằng kim loại, bên ngoài sáng trắng lập lờ, đường vân bên trên rõ ràng, sống động. Lúc này, cánh tay đó đang dựng thẳng trên mặt đất như một ngọn núi nhỏ.

“Gào!!!!!!!!!!”

Lúc Rocky biến thành người khổng lồ bị đánh bay ra khỏi tòa nhà, từ sâu trong lòng đất vang lên một tiếng rống long trời lở đất, thanh âm cuộn cuộn như biển cả sóng thần, như núi lửa phun trào!

Chú thích:

1. Excalibur: thanh kiếm trong huyền thoại của vua Arthur, nước Anh.
2. Như Ý Kim Cô Bổng: tên đầy đủ cây gậy của Tôn Ngộ Không, chắc ai cũng biết chứ nhỉ?

TỬ VONG KHAI ĐOAN

Zhttty
www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 35: Kịch Chiến Đảo Phục Sinh! (1)

Trên bầu trời, Bùi Kiêu đang bị nằm trong cái vuốt rồng khổng lồ màu đen. Với một sinh vật thần thoại dài tới 1000m, thì một người cao chừng mười mét đứng là chẳng khác gì con côn trùng hơi to một chút... Thậm chí, nếu bị nằm lấy là một người bình thường, vậy nói đó là ‘con côn trùng hơi to một chút’ còn là có phần nói quá.

Con rồng đen dường như vô cùng căm tức kẻ cả gan đánh lén ‘nghịch lân’ của nó, vậy nên nó đã hành hạ kẻ to gan đó bằng cách từ từ xé nhỏ cơ thể của hắn ra. Sau khi cào xé một hồi lâu thì con rồng đã phá hủy mất hơn nửa cơ thể bằng lôi điện của Bùi Kiêu, đến khi thấy hắn đã không chút sức phản kháng nào nữa thì nó mới hít sâu một hơi, chuẩn bị phun ra hơi thở rồng của mình. Nhưng đúng lúc này, một luồng sét màu tím từ đằng xa bắn nhanh tới đây.

Luồng sét tím này rất khác so với loại sét màu bạc của Bùi Kiêu. Với loại sét màu bạc của Bùi Kiêu, tuy gọi là sét nhưng đúng ra thì phải nói đó là một dạng năng lượng thì chính xác hơn. Ví dụ như đòn Quả Cầu Sét hay Đạn Năng Lượng của Anh Dũng Súng chẳng hạn, thật ra thì vẫn có thể nhìn thấy được đường đạn, tốc độ còn lâu mới đạt tới vận tốc ánh sáng. Vậy nên, có thể nói loại sét màu bạc đó thực ra chỉ là một dạng năng lượng có hình dạng giống như tia sét mà thôi.

Nhưng còn luồng sét màu tím kia thì lại giống như sấm sét thực sự, mới lóe lên ở phía rất xa mà chỉ tích tắc sau đã đến ngay trước mặt, vượt qua ít nhất là mười mấy kilomet chỉ trong chớp mắt. Ngay sau đó, ánh chớp lóe lên bên trên cái vuốt rồng khổng lồ. Tiếp theo, Bùi Kiêu cảm thấy mình đang nhanh chóng rơi xuống phía dưới. Cái vuốt rồng đang tóm lấy hắn đã bị chặt đứt rồi sao?!

Bùi Kiều còn chưa kịp tỉnh táo lại thì luồng sét tím kia đã cuốn nhanh tới trước mặt. Sau đó, như một vòi rồng ập tới, nó chém cho cái vuốt rồng đang tóm chặt lấy Bùi Kiều kia nát vụn, máu thịt màu vàng rồng lập tức văng tứ tung. Tiếp theo, luồng sét tím đó liền cuốn luôn lấy Bùi Kiều rồi lập tức bay vụt ra xa khỏi khu vực này.

Tốc độ của luồng sét tím kia đúng là nhanh tới mức khó tin. Tuy vẫn còn lâu mới có thể đạt tới vận tốc ánh sáng, nhưng Bùi Kiều thấy chỉ trong nháy mắt mà mình đã bị đưa tít ra xa, khoảng cách chính xác thì không rõ nhưng ít ra lúc này hẳn thấy thân hình của con rồng khổng lồ chỉ còn bằng hạt vừng mà thôi. Mà trước mắt lúc này lại xuất hiện một máy bay vận tải quân sự, cửa khoang còn đang mở ra, luồng sét tím kia liền lôi Bùi Kiều bay thẳng vào trong khoang máy bay. Rồi Bùi Kiều còn chưa kịp hiểu ra nhìn rõ gì thì cửa khoang đã đóng sầm lại.

Cả quá trình vừa rồi dường như thật sự chỉ diễn ra trong ‘chớp mắt’. Từ lúc luồng sét màu tím xuất hiện, rồi chặt đứt cái vuốt rồng khổng lồ, tiếp theo tóm lấy Bùi Kiều rồi tháo chạy ra xa, tất cả đều diễn ra với tốc độ không thể tin nổi, thậm chí Bùi Kiều còn chưa kịp nhìn xem luồng sét tím kia là ai... Tuy vậy, không nhìn thì hẳn cũng biết chắc luồng sét tím đó là ai. Có điều, hình như Cung Diệp Vũ cũng không mạnh tới mức đó thì phải?

Quả nhiên không sai, sau khi bị ném xuống sàn khoang máy bay, Bùi Kiều liền thấy Cung Diệp Vũ toàn thân được bao bọc bởi những tia điện sét màu tím đứng đó, trong tay hẳn đang cầm một thanh đao khổng lồ là bản phóng to của Tử Lô Đao, dài tới 4-5m. Nhưng điều làm người ta cảm thấy khác thường là tóc trên đầu hẳn lúc này lại dài hơn bình thường rất nhiều, hơn nữa mái tóc đó còn thuần một màu tím. Có điều là trạng thái đó cũng không duy trì được bao lâu, hẳn cũng nhanh chóng ngã vật xuống đất, toàn thân co quắp, ngoác miệng thở phì phò rất mất hình tượng. Cùng lúc, ánh sáng tím trên người hẳn nhanh chóng biến mất, mái tóc cũng biến trở lại hình dạng bình thường.

“Một chết đi được! Chẳng khác nào lúc chưa tới Chân Ma cấp đã dùng Giải Phóng! Giải Phóng của Ma Vương cấp đúng là không đơn giản như vậy.” Cung Diệp Vũ vừa thở phì phò vừa nói lớn.

Bùi Kiều lúc này đang rơi vào tình trạng chấn động chấp niệm, cơ bản là chẳng thể mở miệng nói được gì, chỉ có con mắt là còn có thể chuyển động được một chút. Hai mắt đảo qua đảo lại một hồi, hần thấy trong khoang máy bay này, ngoài mấy tên người sống ăn mặc kiểu quân đội thì chỉ còn Varotian, cô em gái Nannia và mấy linh hồn là thành viên trong đoàn đội của tên ‘cha sứ’ kia. Lúc này, cả đám đó đang nhìn về phía Bùi Kiều với vẻ ân cần, quan tâm, chỉ có Nannia là nhìn chăm chăm về phía Cung Diệp Vũ.

Vừa thấy hai người vọt vào trong khoang, Varotian liền chạy ngay tới cạnh Bùi Kiều nói: “Hãy nhanh chóng ổn định trạng thái, đè nén chấn động chấp niệm xuống. Thế Giới Xà Jormungand không đơn giản như vậy đâu, muốn giết chết nó thì càng gần như không thể! Chúng ta chỉ có thể làm hết sức để kéo dài thời gian và làm nó bị thương – tốt nhất là trọng thương, tới khi Rocky kiệt sức phải lùi bước thì có thể coi là thành công. Giờ đang là lúc cần tới sức mạnh của ngươi đấy.”

Bùi Kiều lúc này đang có vô vàn những thắc mắc trong đầu, nhưng không may là miệng của hần lại đang không mấp máy được xúu nào, thế nên chỉ có thể mở tròng mắt để ra hiệu là mình đã hiểu tình hình. Còn Varotian thì dường như lại có thể hiểu rõ được điều Bùi Kiều muốn hỏi là gì, hần im lặng một hồi rồi nói: “Yên tâm đi. Sau khi trận chiến này kết thúc, ta sẽ nói rõ tất cả cho các người. Cả Kế Hoạch Quân Đội Linh Hồn, Kế Hoạch Chân Ma cấp nhân tạo, nguyên nhân khiến Rocky sa đọa... và cả những gì liên quan tới Thiên Sinh Vũ Khí Của Nền Văn Minh nữa, ta sẽ nói cho các người biết tất cả!”

“Thiên Sinh Vũ Khí Của Nền Văn Minh? Đó là cái gì?” Cung Diệp Vũ đang nằm co quắp rất mất hình tượng bên cạnh nghe vậy thì bỗng nói: “Ta nói này Varotian. Hình như ngươi hơi quá khôn lỏi rồi đấy. Lúc trước ta cứu ngươi, ngươi đã thề lên thề xuống là sẽ kể hết toàn bộ mọi chuyện cho ta, thế mà giờ lại lòi ra chuyện gì nữa hả? Nhanh nói đi, cái thứ Thiên Sinh Vũ Khí Của Nền Văn Minh đó cụ thể là gì?”

Varotian cười khố rồi nói: “Những chuyện này đều vô cùng phức tạp, giải thích hết thì không biết sẽ tốn bao nhiêu thời gian. Thế nên trước hết cứ giải quyết xong trận này đi đã. Ngươi cũng khôi phục nhanh lên đi, một hồi nữa ngươi còn phải làm

chủ lực đó.”

Cung Diệp Vũ cũng không muốn nói nhiều nữa, hần liền nhắm mắt yên lặng điều chỉnh trạng thái cơ thể. Varotian thì ở bên cạnh thì thảo như tự nói: “Thế Giới Xà! Đó là một trong ba con quỷ quái Ma Vương cấp đỉnh cao mà văn minh Atlantis dùng các thành quả của Kế Hoạch Linh Hồn để bắt được trong thời điểm tận thế của bọn họ. Nó cũng là một sinh vật trong truyền thuyết của loài người, trong thần thoại Bắc Âu, nó là một con rắn khổng lồ dài tới mức thân mình đủ kéo dài trọn một vòng thế giới, sau đó miệng ngậm lấy đuôi của chính mình. Bao trọn một vòng Trái Đất, thật ra, có thể hình dung câu nói này nghĩa là Thế Giới Xà có năng lực... điều khiển trọng lực.”

“Tam đại Ma Vương cấp đỉnh cao của văn minh Atlantis theo thứ tự là: Thế Giới Xà, văn minh Atlantis gọi nó là Osiris – Thần Rồng Bầu Trời, điều khiển trọng lực; Thủy Tổ Người Khổng Lồ, được văn minh Atlantis gọi là Obelisk – Thần Chiến Binh Khổng Lồ, điều khiển không gian; cuối cùng là Chim Bất Tử, người Atlantis gọi là Ra – Thần Rồng Mặt Trời Có Cánh, điều khiển năng lượng. Cho dù là khi tận thế hoàn toàn xảy ra thì Tam Đại Ma Vương Cấp Đỉnh Cao này cũng thuộc hàng mạnh mẽ nhất, đỉnh cao nhất, dù là với trình độ khoa học kỹ thuật rất cao như văn minh Atlantis, cũng đã phải dốc hết nguồn lực cả dân tộc mới bắt và thu phục được.”

“Theo như những tài liệu mà ta tìm được, vì thực lực đã quá mạnh mẽ, hoặc vì nguyên nhân nào đó mà tam đại Ma Vương cấp đỉnh cao đã gần như là ‘bất tử, bất diệt’. Dù cả nền văn minh Atlantis đều bị hủy diệt trong tận thế, nhưng dấu ấn chấp niệm của ba con quỷ quái này thì lại vẫn không hề sút mẻ, chỉ cần bỏ đầy năng lượng, tội nghiệt và chấp niệm vào dấu ấn đó thì chúng sẽ một lần nữa sống dậy. Đương nhiên, chúng sẽ không còn mạnh như lúc đỉnh cao, nhưng dù vậy thì vẫn hơn xa các Ma Vương cấp bình thường. Nhất là con Thế Giới Xà này, trường khí thể bóng tối của nó có thể điều khiển được trọng lực, thật sự là một nhân vật vô cùng kinh khủng... Chẳng biết các người có thể khiến nó trọng thương được hay không!” Lúc này, chiếc máy bay quân sự đang nhanh chóng tiến về phía Đảo Phục Sinh, thân hình của con rồng đen khổng lồ trên bầu trời cũng dần trở nên rõ ràng. Hiện tại, màn sáng phòng hộ đã bị nghiền nát hoàn toàn, cả hòn đảo đã ở ngay trước

mặt con rồng. Thế nhưng, một chuyện làm cho người ta cảm thấy khó hiểu là con rồng này còn chưa hạ xuống mặt đất, mà vẫn đang lơ lửng giữa không trung, liên tục phát ra những tiếng gào rú với mặt đất phía dưới, cả những nơi cách xa hơn 10km cũng vẫn có thể nghe được tiếng gầm chói tai của nó.

Tất cả mọi người lúc này đều đang ngóng nhìn ra ngoài cửa sổ máy bay, vừa ngạc nhiên, vừa kinh sợ con quái vật khổng lồ kia. Ngoài Cung Diệp Vũ trầm ngâm suy nghĩ gì đó thì những người còn lại đều lầm bầm mấy chữ ‘sinh vật thần thoại’ gì đó.

“Nó... dường như đang e ngại điều gì đó!” Cung Diệp Vũ nhìn cảnh tượng bên ngoài hồi lâu rồi bỗng nhiên mở miệng nói như vậy.

Varotian nhíu mày, rồi đột nhiên như nhớ ra điều gì đó, hắt hét lớn vào trong buồng lái: “Cho máy bay bay cao lên và đổi góc nhìn! Chúng ta cần phải nhìn toàn cảnh bên dưới Đảo Phục Sinh!”

Phi công lập tức đáp rằng đã nhận lệnh. Không bao lâu sau, chiếc máy bay quân sự đã bay vòng tới một hướng khác. Tại vị trí này, mọi người có thể thấy càng rõ ràng hơn con rồng khổng lồ cũng như quang cảnh bên dưới Đảo Phục Sinh. Quả nhiên, trên đảo thực sự có thứ khiến con rồng phải e dè... Tại trung tâm Đảo Phục Sinh, một cánh tay dài khoảng trăm mét chĩa thẳng lên trời!

Cả cánh tay sáng loáng như bạc, giống như hoàn toàn được đúc từ kim loại, nó vươn ra từ tòa nhà trung tâm Đảo Phục Sinh, dựng thẳng đứng cao lên tới hàng trăm mét, chỉ riêng năm đầu cũng đã lớn hơn chục mét. Nói là trên năm tay thì người có thể đứng, trên cánh tay thì ngựa có thể phi cũng hoàn toàn không quá lời. Nhưng thế cũng vẫn chưa hết, ngay lúc này, một tiếng gầm vang lên từ bên dưới Đảo Phục Sinh, tiếng gầm đó không giống như tiếng rồng ngâm vang vọng, hư ảo của Thế Giới Xà, mà đầy vẻ hung bạo, cuộn cuộn không dứt như âm thanh của núi lửa phun trào, hay tiếng nổ của một quả bom hạt nhân. Tiếng gầm đó thậm chí tạo thành sóng âm xung kích từ vị trí tòa nhà trung tâm lan ra khắp xung quanh.

“Thần Chiến Binh Obelisk... Bọn chúng đã khởi động hệ thống phòng ngự linh hồn trung cấp rồi.” Varotian ngáy dại nhìn cánh tay khổng lồ vươn lên khỏi mặt đất,

đường như không thể tin vào cái mà mắt mình đang nhìn thấy. Mãi một hồi lâu sau, hần mới giận giữ gầm lên: “Mẹ kiếp! Hành vi này của bọn chúng hoàn toàn là tàn sát hàng loạt! Những sinh mạng thể trong ‘bể chứa’ không thể nào chịu nổi chuyện này, tất cả bọn họ sẽ chết hết... Tại sao lại khởi động Thần Chiến Binh?! Nếu như nó mất kiểm soát rồi phát điên thì thiệt hại gây ra sẽ còn đáng sợ hơn nhiều Thế Giới Xà! Đám lợn chính phủ này, bọn chúng sợ chết tới vậy sao!?”

Nói xong tới câu cuối cùng thì Varotian đã giận giữ tới tím đen mặt, phong thái quý tộc mà hần vẫn thể hiện lúc này đã biến mất sạch sẽ, những gì còn lại dường như chỉ là sự phát cuồng mà thôi.

“Vậy là đủ rồi!”

Cung Diệp Vũ bỗng nhiên vỗ mạnh vai, đánh thức Varotian từ trong cảm xúc điên loạn. Cung Diệp Vũ nhìn hần rồi nói: “Vậy là đủ rồi! Trước hết cứ đánh xong trận này đã. Đã là đàn ông thì trước tiên phải hiểu rằng: luôn luôn phải dám chịu trách nhiệm cho hành động của mình! Nếu bọn chúng đã dám thực thi Kế Hoạch Linh Hồn, khởi động cái con Thần Chiến Binh này, thế thì bọn chúng cũng sẽ phải gánh lấy toàn bộ trách nhiệm đó. Tất cả mọi chuyện, hãy chờ đánh xong trận này đi. Đến lúc đó, nếu chúng thực sự gây ra tội ác tày trời, dù trời không phạt người... thì ta cũng sẽ giết người!”

“Chuẩn bị xong chưa?” Cung Diệp Vũ không nói thêm gì nữa, hần chỉ mở cửa khoang máy bay vận tải. Sau đó, đứng ở ngưỡng cửa nhìn ra ngoài, hần bỗng nhiên hỏi.

“Ừ.” Sau lưng Cung Diệp Vũ, Bùi Kiêu chẳng biết đã đứng đấy từ lúc nào. Lúc này, thân thể hần đã hoàn toàn lạnh lạnh, chỉ có sắc mặt là có vẻ vẫn mệt mỏi, tuy vậy thì giờ nhìn hần cũng đã tốt hơn không biết bao nhiêu lần so với cái bộ dạng thảm hại lúc trước. Ngay khi hần trả lời bằng một tiếng ngắn gọn vừa rồi thì trên người cũng bắt đầu xuất hiện những ánh điện màu bạc sáng chói.

Cung Diệp Vũ hít một hơi thật sâu, sau đó rống lớn: “Vậy thì... đánh đi!”

Tiếng nói còn chưa dứt, Cung Diệp Vũ đã hóa thành một luồng sét màu tím bắn

ra khỏi cửa khoang máy bay. Ngay phía sau hẳn, Bùi Kiêu cũng hóa thành một ánh chớp màu bạc lao ra ngoài...

TỬ VONG KHAI ĐOAN

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 36: Kịch Chiến Đảo Phục Sinh! (2)

Trận chiến Đảo Phục Sinh lúc này đã tiến tới giai đoạn cao trào! Mấy trăm tên linh hồn bị Rocky kéo vào trong một không gian kỳ lạ. Từ những lời hăn nói mà mọi người nghe được, không gian kỳ lạ này dường như tên là ‘Thế Giới Bóng Tối’!

Ở trong cái Thế Giới Bóng Tối này, Rocky đã sử dụng những kỹ năng, năng lực mà mọi người mới thấy, thậm chí là mới nghe nói lần đầu: hăn thật sự có thể triệu hồi ra đủ loại cường giả Chân Ma cấp và rất nhiều các loại quỷ quái đáng sợ! Mọi người chỉ thấy cứ mỗi khi hình tam giác kỳ dị kia chuyển động thì sẽ lại có một đám mây đen kịt xuất hiện, sau đó chắc chắn sẽ có một gã linh hồn rất mạnh hoặc một con quỷ quái đáng sợ nào đó nhảy ra từ bên trong.

Đương nhiên, nếu như chỉ có vậy thì cũng thôi. Bởi vì dù là cường giả linh hồn hay quỷ quái đáng sợ thì sau khi xuất hiện, chúng cũng chỉ có thể đánh được một đòn mà thôi. Ví dụ như cái tên Nowitz Talon được gọi ra đầu tiên kia, một đòn như vòi rồng của hăn quả là uy mãnh tới cực điểm, chỉ một chiêu đã đủ đánh tan nát hai tên khổng lồ mặc giáp trụ, khiến cho lượng lớn tội nghiệt tràn ra từ trong hai bộ giáp ngay sau đó. Nhưng sau khi tung ra một đòn đó thì Nowitz Talon được gọi ra kia cũng tan biến thành hư vô.

Nhưng đó hóa ra mới chỉ là bắt đầu! Kẻ thứ hai mà Rocky triệu hồi ra chính là Papi – cường giả Chân Ma cấp người Anh. Thế nhưng sau khi xuất hiện, ảo ảnh của Papi không tung ra một đòn mạnh mẽ như ảo ảnh của Nowitz Talon, mà lại xông thẳng lên tự kích nổ. Trong tiếng nổ âm âm vang vọng, lại có hai khổng lồ giáp trụ tan nát... Dù là ảo ảnh thì vẫn là Chân Ma cấp cơ mà? Đòn hết sức tự phát nổ thì sức công phá đương nhiên là rất lớn rồi.

Rocky thấy cảnh đó thì cười sảng sặc như hóa điên: “Không phải cố ý đâu Papi ạ! Chỉ tại thực lực của người yếu quá, làm ta chẳng biết phải cho chiến đấu với đám Chân Ma cấp nhân tạo này kiểu gì. Thế nên ta thấy người cứ đánh bằng kiểu tự phát nổ như vừa rồi là hay nhất đấy. Ha ha ha...”

Papi vốn cũng là một người nóng tính, hẳn đã muốn lao lên liều mạng với Rocky từ trước, giờ lại bị chế nhạo như thế thì làm sao nhịn được? Hẳn hét lớn một tiếng rồi lao vụt về phía Rocky. Thế nhưng, khi hẳn mới lao đi được nửa đường thì lại một đám mây đen khác xuất hiện chắn giữa hẳn và Rocky. Lập tức, một quả đấm to lớn có lõi điện quấn quanh tống thẳng ra từ trong đám mây, “rầm” một tiếng nện lên người Papi, đánh cho hẳn bay thẳng ra xa mấy chục mét. Không chỉ bị đấm bay mà lõi điện màu bạc trên quả đấm còn chạy sang người Papi, khiến cho hẳn toàn thân bị giật xèo xèo.

Từ trong đám mây, ảo ảnh Bùi Kiều trong trạng thái người khổng lồ lõi điện bước ra. Ảo ảnh này cũng cao chừng 10m, toàn thân cũng có lõi điện màu bạc lập lòe, nhìn qua đúng là giống như đúc người thật.

Papi tuy bị một đấm đánh bay ra xa, nhưng chỉ sau giây lát ngậy người, hẳn đã nhảy dựng lên rồi hét lớn với mọi người còn lại: “Đó chắc chắn là đồ giả! Tuy cũng có đặc điểm riêng của bản gốc nhưng lại yếu hơn không biết bao nhiêu lần so với Bùi Kiều thật! Đó không phải là thực lực hiện tại của Bùi Kiều mà là thực lực của Bùi Kiều trong trí nhớ của Rocky!”

Rocky nghe vậy thì hơi sững sờ, nhưng sau đó hẳn lập tức bật cười ha hả: “Thật sao? Vậy là tên Cao Đăng Tránh Thoát Giả thứ chín đó đã trở nên mạnh hơn nhiều rồi sao? Lần trước gặp, hẳn còn chưa thành tựu Chân Ma. Nói vậy là... hẳn đã là tên Chân Ma cấp thứ tư rồi hả? Thế nào mà trong sáu ‘Thiên Vương’ của ta lại chết mất một người. Nhưng cũng chẳng sao, trận chiến Đảo Phục Sinh lần này, ta cũng sẽ giết chết hẳn thôi.” Nói xong, Rocky nhẹ nhàng vung tay lên. Lập tức, ảo ảnh Bùi Kiều liền xông ra, lao thẳng về phía ba tên khổng lồ mặc giáp trụ còn lại. Đồng thời, trên tay ‘Bùi Kiều’ cũng xuất hiện một cây Anh Dũng Súng phóng to, trong họng súng lóe lên ánh lõi điện màu bạc, hiển nhiên là đã tràn đầy năng lượng, đã có thể bắn ra Đạn Năng Lượng bất cứ lúc nào.

Nói ra cũng thật trùng hợp, trên những ngọn giáo dài của đám khổng lồ mặc giáp trụ cũng có lô điện màu bạc quấn quanh. Ngay khi ảo ảnh Bùi Kiêu nhào tới phía chúng thì đám này cũng nhấc giáo đâm ngược lại. Lập tức, một tiếng nổ lớn vang vọng, tia điện phóng tứ tung.

Phía bên kia, đám linh hồn do Nowitz cầm đầu đương nhiên là không thể chỉ đứng xem trò vui. Nowitz rống to một tiếng, dẫn đầu nhào về phía đám người Rocky. Lúc này, ánh sáng xanh lam trên người hắn bùng lên mãnh liệt, tuy không bằng được ảo ảnh của chính hắn vừa rồi, nhưng uy thế cũng đủ để không ai dám nghi ngờ việc hắn đã từng là người mạnh nhất thế giới.

“Còn chưa tới lượt các người đâu!”

Rocky liếc nhìn đám đông mấy trăm linh hồn đang nhào tới. Đột nhiên, đôi mắt hắn biến thành một mảng đen kịt. Không còn tròn đen, cũng không có tròn trắng. Tất cả chỉ thấy hắn lại vẫy tay một cái, ký hiệu hình tam giác kỳ dị trước người hắn lần nữa xoay tròn, rồi lại một đám mây đen như mực khác xuất hiện. Lập tức, một con quỷ quái khổng lồ màu đỏ rực có hình dạng như con cua xuất hiện. Không chỉ vậy, con quỷ quái này còn là một Chân Ma cấp...

Rocky liên tiếp triệu hồi ra vài con quỷ quái Chân Ma cấp, tất cả đều hoặc tung ra một đòn toàn lực, hoặc lập tức tự phát nổ luôn. Tuy đám linh hồn cũng biết né tránh, biết phòng ngự chứ không ngu ngốc đứng ngây ra một chỗ như đám khổng lồ giáp trụ, nhưng dù vậy thì đám quỷ quái Chân Ma cấp kia cũng đủ khiến cả đám luống cuống tay chân một lúc, cuối cùng đã không còn thời gian đâu mà đi tấn công bọn Rocky. Tình huống như thế, có vẻ như đám linh hồn đã rơi vào thế yếu tuyệt đối.

Nhưng thực ra, chỉ có bản thân đám Rocky mới biết, mỗi khi Rocky gọi ra một Chân ma cấp, dù là quỷ quái hay linh hồn thì thân thể hắn cũng khẽ run lên. Đương nhiên, cái run lên này rất nhẹ, nếu không quan sát kỹ thì sẽ không thể thấy được. Tuy nhiên, với những kẻ thân cận với Rocky như năm người kia, điều đó lại làm cho bọn họ vô cùng lo lắng. Một người trong số đó nói nhỏ: “Chủ nhân, tại sao lại phải dây dưa với bọn chúng như vậy? Cứ gọi ra Thế Giới Xà hoặc Cung Diệp Vũ

để giải quyết luôn bọn chúng không tốt hơn sao?”

Rocky lại khề lắc đầu. Hắn nói nhỏ bằng âm lượng gần như chỉ đủ cho người ngay bên cạnh nghe thấy: “Đó là những vũ khí cuối cùng của chúng ta: một là Thế Giới Xà, hai là Cung Diệp Vũ, phải đến khi tới được Máy chủ Trung Tâm mới có thể dùng, nếu không thì sẽ không thể nào phá được vỏ ngoài của thứ đó. Mặt khác, các người cũng biết đám Chân Ma cấp nhân tạo này thực ra là cái gì đó thôi... Vậy nên, chỉ cần phá hủy bảy con Chân Ma cấp nhân tạo này thì ‘viện quân’ của chúng ta sẽ tới. Khi ấy, thừa dịp hỗn loạn, chúng ta sẽ đồng loạt thả ra cả mấy con quỷ quái Chân Ma cấp đã thu phục được. Và đó cũng sẽ chính là lúc chúng ta tiến tới độ sâu 200m!”

Phía bên kia, ảo ảnh Bùi Kiêu mặc dù không có được thực lực như Bùi Kiêu thực sự nhưng cũng không hề tầm thường: lực lượng lôi điện, thân thể khổng lồ, còn có Anh Dũng Súng ngưng tụ Đạn Năng Lượng! Một đòn toàn lực như vậy ngay cả Chân Ma cấp đỉnh cao cũng không chịu nổi, càng không cần nói tới ba tên Chân Ma cấp nhân tạo ị ạch, đần độn kia. Sau một tiếng nổ lớn như sét đánh vang rền, ảo ảnh Bùi Kiêu biến mất và ba tên Chân Ma cấp nhân tạo còn lại cũng hoàn toàn vỡ vụn, lại có một đám lớn Năng Lượng Tiêu Chuẩn và tội nghiệt trào ra.

Rocky ở phía xa thấy vậy thì tròng lớn mắt. Hắn cười ha hả: “Tốt! Bắt đầu đi, Thomas! Hãy mở cánh cửa của Thế Giới Bóng Tối ra! Ta muốn kéo hết đám quỷ quái Chân Ma cấp trong căn cứ ở Ác Ma Thành tới đây!” Cùng lúc nói những lời này, cái ký hiệu hình tam giác kỳ dị đang lơ lửng trước mặt hắn bỗng nhanh chóng phân tách ra, biến thành mấy ký hiệu đen nhánh riêng biệt, chớp sáng lập lòe.

“Hãy phục sinh cho ta, hồi những vong linh lòng đầy oán hận và thù hận. Hãy nhìn về phía những kẻ đã hành hạ, tra tấn các người tới chết! Đứng lên và tiêu diệt hết kẻ thù của các người đi!”

“Ám Khí – Con Mắt của Loki!”

Ngay sau khi Rocky lớn tiếng hét lên tên thật Thiên Sinh Vũ Khí của mình, một đám mây đen lớn đột nhiên xuất hiện từ hư không. Nó lập tức bao phủ mảnh vỡ của bảy tên khổng lồ giáp trụ, đồng thời cũng hút hết đám tội nghiệt đang trôi nổi bên

ngoài vào trong đó. Sau đó, từ bên trong đám mây đen liên tiếp vang lên đủ loại âm thanh, tiếng gào thét, tiếng khóc rống, tiếng bi thương, tiếng giận dữ, đủ loại âm thanh với điểm chung là sự thống khổ vô bờ bến. Hơn nữa, những âm thanh này còn liên miên bất tận, như thể có hàng trăm, hàng nghìn người đang gào thét trong đó vậy.

Sự việc diễn ra quá sức đột ngột, khiến cho bọn linh hồn đang dây dưa với đám ảo ảnh Chân Ma cấp không kịp làm gì ngăn cản, ngược lại còn bị những âm thanh kinh khủng kia dọa cho dựng ngược tóc gáy. Rồi khi cả đám còn chưa kịp có phản ứng gì thì từ trong đám mây đen đó đã liên tục có quỷ quái chui ra. Đàn quỷ quái này có đủ mọi loại hình, từ hình dạng như con người, tới hình dạng động vật, thậm chí có cả những thứ buồn nôn không ra hình thù gì, vừa liên tục chui ra khỏi đám mây đen vừa gào thét không dứt. Chỉ sau vài giây ngắn ngủi, đã có gần trăm con quỷ quái chui ra khỏi đám mây đó.

Không chỉ có vậy, sau lưng Rocky lúc này xuất hiện một cánh cửa lớn. Từ trong cánh cửa đó, một quái vật đầu dê thân người cao năm, sáu mét đi ra, trường khí thể của nó lập tức tràn ra bốn phía. Tiếp sau đó, lại thêm một quái vật nửa người, nửa rắn, có bốn cánh tay và một bộ xương khô đầy gai nhọn từ trong cánh cửa đi ra. Cả ba quái vật đều có trường khí thể của riêng mình, chúng rõ ràng đều là Chân Ma cấp.

“Ha ha ha. Cái đám nhân tạo vớ vẩn đó, nếu không có máy chủ trung tâm điều khiển, cũng không có đủ số lượng để tạo thành ưu thế thì làm được trò trống gì? Chỉ một Chân Ma cấp chân chính cũng đủ sức làm thịt mười tên nhân tạo như vậy rồi! Trừ khi có thể chuyển đổi bọn chúng thành ‘Kẻ Phản Bội’, thế nhưng đã mất đi ‘Vòng Giam Cầm’ thì làm sao các người chuyển đổi chúng thành Kẻ Phản Bội được đây? Ha ha ha... Vậy nên giờ ta chính là...”

Rocky đứng đó cười rộ lên một cách càn rỡ. Lúc hắn đang nói thì mấy cái ký hiệu phù văn màu đen lại một lần nữa lấp ghép, tổ hợp lại với nhau thành hình tam giác kỳ dị lúc trước. Hắn đang định phất tay, ra lệnh tấn công một lần nữa thì đúng lúc đó, người trung niên đứng sau lưng hắn – chính là người tên Thomas được ra lệnh mở cánh cửa lớn – bỗng nhiên rút Thiên Sinh Vũ Khí của mình ra rồi đâm thật

mạnh vào lưng Rocky, xuyên thủng cơ thể hắn từ sau ra trước. Chuyện kỳ dị không chỉ có vậy, trong miệng người trung niên này còn phát ra tiếng rên rỉ, gào gào mà chỉ quỷ quái mới có. Sau đó, trong cái nhìn không thể tin nổi của tất cả, cơ thể hắn bắt đầu tan chảy thành một loại chất lỏng sền sệt quái dị. Chất lỏng đó theo cây Thiên Sinh Vũ Khí của hắn chảy lên người Rocky. Chỉ sau một, hai giây ngắn ngủi, người trung niên kia đã hoàn toàn bị hòa tan thành chất lỏng rồi bao trọn cơ thể Rocky vào bên trong.

“... Đã có Kẻ Phán Bội rồi sao? Súc sinh! Đám súc sinh chính phủ thế giới này!”

Những người xung quanh đều kinh hãi trợn tròn mắt, ngây dại nhìn biến cố mới xảy ra trước mắt. Ngay khi Rocky bị một dao xuyên người rồi bị chất lỏng sền sệt bao phủ mất, thế giới hỗn loạn lập tức bắt đầu vỡ vụn thành từng mảnh, rất nhanh sau đã hoàn toàn tan vỡ như một tấm kính lớn vỡ nát, khung cảnh của đại sảnh lúc trước hiện ra trước mắt mọi người. Và trong đám chất lỏng kỳ dị kia, tiếng gào thét của Rocky vẫn truyền ra như trước.

“Ám Khí – Con Mắt Của Loki... Bản Thể Loki!”

Trong tiếng hét lớn của Rocky, một mảng lớn lửa đen từ bên trong mãnh liệt bốc lên, thiêu rụi chất lỏng sền sệt. Đồng thời thân hình của Rocky cũng điên cuồng phóng to, 10m... 20m... 50m... 100m!

Một Ma Thần khổng lồ cao hơn trăm mét phút chốc đã xuất hiện tại đây!

TỬ VONG KHAI ĐOAN

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 37: Kịch Chiến Đảo Phục Sinh! (3)

Tình thế trận chiến Đảo Phục Sinh có thể nói là đối chiều liên tục. Ban đầu là Kẻ Sa Đọa đột kích, hệ thống phòng ngự linh hồn được mở ra, sau đó mấy trăm tên Kẻ Sa Đọa gần như hoàn toàn chết hết, phía chính phủ thế giới dường như chiếm ưu thế tuyệt đối. Nhưng ai ngờ Thế Giới Xà Jörmungandr bắt đầu tấn công, cả Đảo Phục Sinh lâm vào tình trạng có thể bị diệt toàn quân bất cứ lúc nào. Tới lúc này, tập đoàn Kẻ Sa Đọa đã chỉ còn sót lại vài tên cường giả mạnh nhất, cả đám theo chân Rocky xâm nhập tới tầng ngầm ở độ sâu cách mặt đất 150m. Tại đây, Rocky sử dụng kỹ năng giam cầm của Thế Giới Bóng Tối, lôi toàn bộ linh hồn ở gần đó và cả đám Chân Ma cấp nhân tạo vào Thế Giới Bóng Tối của hắn. Sau đó, không biết vì nguyên nhân gì mà Thế Giới Bóng Tối tan vỡ, từ bên trong tràn ra mấy nghìn con quỷ quái đủ loại và ba con quỷ quái Chân Ma cấp... Đương nhiên, những điều này đều đã được chính phủ đoán trước, tuy nhiên, việc tại đây bỗng nhiên lại xuất hiện một người không lồ như ma thần cao đến trăm mét thì lại là chuyện không ai đoán được!

Người không lồ như ma thần này cao khoảng 100m, quanh người có những quầng sáng đen bay quanh, miệng phun khói đen, mắt bốc lửa đen. Vừa xuất hiện từ Thế Giới Bóng Tối, thân hình hắn liên tục phóng to, thậm chí trong quá trình đó còn húc đổ rất nhiều trần nhà bên trên, tới khi cái đầu cao tới nơi chỉ còn cách mặt đất khoảng 50m thì hắn mới ngừng phóng to. Mỗi khi tay chân hắn cử động, cả tòa nhà sẽ rung lắc dữ dội như gặp động đất, đất đá, bê tông, sắt thép từ bên trên rơi xuống như mưa. Thậm chí có mấy tên linh hồn và quỷ quái quá xui xẻo, bị ‘trận mưa’ này rơi trúng, lập tức nát như tan biến.

Thế còn chưa hết, sau khi ma thần này xuất hiện, từ đôi mắt của hắn liên tục phun ra một loại lửa đen kịt. Thứ lửa này không có gì là không thể đốt tan: đất đá

đốt, thủy tinh đốt, bê tông cũng đốt, thậm chí cả hợp kim Siêu Điện Từ cũng bị đốt tan chảy. Vậy nên, chỉ trong nháy mắt, căn phòng ở vị trí đầu của hắc đã biến thành một cột lửa đen hùng vĩ. Cột lửa đó nhanh chóng lan ra, trở thành một đường lửa đen dần chạy xuống các tầng bên dưới. Tuy tốc độ hạ xuống của đường lửa này cũng không nhanh nhưng lại không có bất cứ một thứ gì có thể cản được bước tiến của nó, tất cả những gì trên đường đi của nó đều tan thành tro bụi. Vậy nên, chẳng mấy chốc mà đường lửa đen kia đã sắp lan tới tầng tại độ sâu 200m. Đúng lúc này, từ một nơi ở độ sâu lớn hơn nhiều 200m, một nắm đấm màu bạc lớn tới mức khó tin đột ngột lao lên. Nắm đấm đó chẳng những nhẹ nhàng dập tắt đường lửa đen mà còn tiếp tục xuyên qua lòng đất, tạo thành một đường đánh xuyên cả tòa nhà, đồng thời còn hung bạo nện thẳng lên người Rocky đang biến thành ma thần cao trăm mét, sức công phá của cú đấm hất tung Rocky lên tít trời cao. Sau đó, nắm đấm kia liền cứ vậy mà dựng thẳng đứng giữa tòa nhà như một ngọn núi nhỏ!

Một đấm như trời giáng kia không chỉ đánh cho Rocky đang biến thành ma thần bay lên cao tới mấy trăm mét, mà thân hình như ma thần của hắc cũng bị đánh thành một đám xoắn xuýt, vụn vụn... Tuy nhiên, cơ thể ma thần này dường như cũng có được năng lực giống như con rồng đen khổng lồ. Chỉ thấy trên người hắc bỗng tuôn ra một đồng lớn những đám mây mù màu đen, mấy giây sau, khi mây mù tan hết, người ta thấy thân thể ma thần cao trăm mét kia đã lạnh lặn hoàn hảo như chưa từng bị thương.

“Thần Chiến Binh Khổng Lồ Obelisk! Vậy là đám chính phủ thế giới đã có thể sử dụng được hệ thống phòng ngự linh hồn trung cấp rồi sao? Thế nào... cứ nghĩ tại sao không có Vòng Giam Cầm mà chúng vẫn chế tạo được Kẻ Phán Bội. Có điều các người sẽ dùng được bao lâu đây? Năm phút? Hay là mười phút? Hà hà... Nếu các người đã muốn hủy diệt thế giới khi mà tận thế còn chưa tới, vậy thì ta cũng sẽ không ngại giúp một tay, kéo dài thời gian của Obelisk. Trước kia đã có không ít thành trì của văn minh Atlantis bị phá hủy trong cơn điên của Obelisk, ha ha ha, vậy là bọn người cũng muốn ném thử điều đó đúng không?”

Sự xuất hiện của quả đấm sắt thép khổng lồ kia chẳng những không làm cho Rocky kinh hoàng, ngược lại, hắc vừa cười nói, vừa tiếp tục bay lên cao vài trăm mét nữa... Lúc này, trên lưng cơ thể ma thần của hắc xuất hiện một đôi cánh xương

vô cùng lớn, mỗi lần đôi cánh chuyển động lại có khí đen ủa ra, giúp cho hắn có thể bay lơ lửng ở mấy trăm mét trên không trung. Tiếng cười điên loạn của hắn từ không trung vọng xuống mặt đất, ong ong vang dội, thậm chí cả ở phòng họp dưới lòng đất 200m của các vị lãnh đạo mười bảy nước cũng vẫn có thể nghe thấy.

“Ha ha, đồ hoang tưởng! Với cái thân thể Loki nửa mùa kia mà người đòi làm đối thủ của Thần Chiến Binh Obelisk? Phải biết rằng Obelisk do chúng ta điều khiển có thể phát huy tới 50% thực lực thật sự, còn Osiris mà người phục sinh chắc chắn chỉ có khoảng 20% thực lực thôi. Vậy nên năm phút đã là quá đủ rồi!” Thủ tướng Anh nghe được lời Rocky thì cười nhạo một hồi, như thể Rocky đang đứng ngay trước mặt ông ta vậy.

Mười sáu người còn lại chỉ trầm ngâm ngồi yên, lặng lẽ nhìn diễn biến trên màn ảnh lập thể trước mặt. Trên màn hình, Rocky trong hình thái ma thần cao trăm mét đang trôi nổi giữa không trung, toàn thân có khói đen lượn quanh, trong mắt có lửa đen bốc cháy. Tuy miệng hắn cười nói càn rỡ nhưng thân thể khổng lồ thì lại không hề có ý định nhào xuống tấn công cánh tay sắt thép sừng sững đưa ra từ tòa nhà trung tâm, hắn chỉ đứng nguyên giữa trời lảm nhảm la hét mà thôi.

Thế nhưng, Rocky không hành động không đồng nghĩa với việc Thần Chiến Binh cũng không hành động. Chợt nghe một tiếng động lớn ầm ầm vang lên từ tòa nhà trung tâm, cánh tay kia bắt đầu di chuyển, bò ra ngoài. Không bao lâu sau, một cái đầu lớn gần trăm mét chui ra khỏi tòa nhà, màu sắc cũng là thuần sáng bạc, hình dáng giống như một người máy, chỉ có điều đôi mắt nó lại có ánh hào quang rực rỡ chớp nháy. Ánh sáng đó giống như cầu vồng, mọi màu sắc đều có thể thấy được bên trong.

Một hồi tiếng động ầm ầm liên tiếp vang lên, một mảng lớn của tòa nhà trung tâm sụp đổ khi người khổng lồ kia cuối cùng cũng chui ra khỏi tòa nhà. Thân hình khổng lồ của nó lúc này đã hoàn toàn lộ ra!

Đó là một người khổng lồ dường như làm bằng sắt thép, lúc đứng lên thì cao khoảng 800m, giống như một ngọn núi nhỏ. Hơn nữa, thân hình người khổng lồ này còn vô cùng cường tráng, dù ai nhìn vào cũng sẽ không nghi ngờ sức mạnh cơ bắp

của nó. Mà sau khi người khổng lồ sắt thép này xuất hiện thì Rocky đang trong trạng thái ma thần lập tức vỗ cánh bay tít ra xa. Đừng thấy tên này nói năng càn rỡ mà tưởng rằng hần thật sự không sợ người khổng lồ kim loại kia! Hần hiểu rất rõ sức chiến đấu của người khổng lồ kim loại này, biết rằng đó là thứ mà mình tuyệt đối không thể chiến đấu trực diện cùng. Đừng nói là hần, dù là Thế Giới Xà cũng không dám đánh xáp lá cà trực diện với thứ trước mặt này. Có thể nói, Thần Chiến Binh Khổng Lồ Obelisk chính là quý quái đánh cận chiến mạnh nhất. Nếu so với nó thì Ngụy Ngưu Đầu của Bùi Kiêu còn không đáng được tính là số lẻ nữa kia.

Ngay khi Rocky vỗ cánh bay lên cao thì bỗng nhiên, người khổng lồ kim loại kia vụt mở bàn tay ra, từ trong đó lập tức bùng lên ánh sáng rực rỡ, hoa lệ, giống như từng vòng cầu vồng phóng ra, tạo thành hình dạng một cái phễu ánh sáng phóng lên cao. Rocky còn chưa kịp bay quá trăm mét thì đã bị thứ ánh sáng rực rỡ kia bắt kịp rồi bao phủ trong đó. Sau đó, hần kinh hoàng phát hiện mình đang bay giật lùi! Dù đang vỗ cánh bay về phía trước nhưng hướng di chuyển thì rõ ràng lại quá dị lùi về sau. Mà lùi lại phía sau cũng đồng nghĩa với việc càng lúc càng lại gần Thần Chiến Binh!

Ngay khi Rocky đang hoảng sợ đến nỗi ‘hồn bay phách lạc’, chuẩn bị gọi Thế Giới Xà Jörmungandr tới giúp thì hần bỗng thấy từ phía xa xôi ngoài kia chợt có hai luồng sét, một tím một bạc phóng tới với tốc độ cực nhanh. Luồng sét màu tím đi trước có tốc độ nhanh tới không thể tin nổi, chỉ lập lòe mấy cái đã phóng tới trước mặt Thế Giới Xà Jörmungandr. “Đùng” một tiếng nổ lớn vang lên, lôi điện màu tím như vô biên nổ bùng ra bốn phía. Đồng thời, Rocky thấy được trong luồng sét tím đó có một thanh đao màu tím khổng lồ, dài tới mấy mét... Từ Lôi đao!

“Cung Diệp Vũ! Không thể nào! Làm sao mà người còn sống được? Chẳng phải đám chính phủ thế giới muốn tiêu diệt người ư? Sao người vẫn còn sống được?!” Rocky vừa sợ vừa giận, rống to lên mấy tiếng. Thanh âm của hần cuộn cuộn vang xa, dù ở cách xa mười mấy kilomet vẫn nghe thấy rõ ràng. Có điều là hần cũng chỉ có thể kêu được tới đây thôi, bởi vì hần đã bị kéo lại rất gần Thần Chiến Binh rồi. “Rầm” một tiếng thật lớn vang lên, thân thể khổng lồ của Rocky đã bị đánh cho nát vụn, khoảng 20m thân hình bên trên thì còn có thể coi là nguyên vẹn, còn phần bên dưới thì đã thành một đám thịt nát, máu me văng tứ tung.

Nói tới thì cũng thật kỳ lạ, thân hình lúc này của Rocky rõ ràng cũng có dạng máu thịt giống như con rồng đen khổng lồ, chỉ khác là máu thịt của con rồng đen rơi xuống từ trên cao nghìn mét, chạm xuống đất mới bắt đầu tan biến, còn máu thịt của Rocky chỉ cần văng ra xa vài chục mét là đã bắt đầu tan biến thành Tiêu Chuẩn Năng Lượng.

Nhưng, dù hơn nửa thân hình đã bị cú đâm vừa rồi đánh nát, thì mắt Rocky vẫn nhìn chăm chăm về phía bầu trời trên cao, nơi luồng sét tím đang liên tục lượn quanh tấn công con rồng đen khổng lồ... người mạnh nhất thế giới – gã đàn ông đứng trên đỉnh cao của sức mạnh – Cung Diệp Vũ!

Sau khi cùng Bùi Kiều nhảy ra khỏi khoang máy bay, trên người Cung Diệp Vũ lập tức bùng lên ánh sét tím rồi bắn đi, hần nhiên nhiên có thể đứng giữa không trung, dường như không chịu bất cứ tác động nào từ môi trường đặc biệt của Đảo Phục Sinh. Những người trong khoang máy bay không hề ngạc nhiên với việc này, đương nhiên là họ đã biết rằng Cung Diệp Vũ sẽ không rơi xuống. Thế nhưng, hành động của Bùi Kiều thì lại làm cho bọn họ kinh ngạc không thôi: hần vậy mà cũng nhảy ra ngoài không chút chần chừ! Cùng lúc nhảy ra ngoài, ánh chớp bạc trên người hần cũng chợt trở nên chói sáng, rất nhanh sau, một con ngựa lớn tám chân vô cùng tráng kiện đã xuất hiện phía dưới hần. Mỗi khi chân của con ngựa này đập xuống, bên dưới sẽ lập tức xuất hiện những dòng điện sét, đập lên những luồng sét này, nó có thể đi lại giữa không trung, cũng không chịu tác dụng của trọng lực một chút nào.

Cung Diệp Vũ quay lại nhìn Bùi Kiều một chút rồi nói: “Lúc trước ta dùng trường khí thể cũng đã cảm nhận được một phần, chỉ tại ở xa quá nên không thể tới kịp. Giờ mới dám khẳng định là người có thể di chuyển được trên không trung... Tốt! Cùng ta tiến lên nào!” Tiếng nói còn chưa dứt, hần đã theo luồng sét màu tím bay thẳng ra xa, chỉ chớp mắt đã đi xa mấy nghìn mét. Bùi Kiều thấy vậy thì kéo cương, thúc ngựa, lập tức cũng hóa thành một ánh chớp màu bạc phóng đi, tuy tốc độ còn không so được với Cung Diệp Vũ nhưng cũng đã vô cùng nhanh.

Tuy lúc trước, khi hóa thân thành người đàn ông trung niên, Bùi Kiều chẳng thể may mắn điều khiển được cơ thể mình, nhưng cảm nhận và phương pháp điều khiển

lực lượng lôi điện biến hóa thì hẳn vẫn nhớ rõ ràng. Chỉ tại thực lực lúc này có hạn, hẳn chẳng thể nào chế tạo được ngọn thương, thanh kiếm hay cây búa Thiên Sinh Vũ Khí có sức mạnh kinh khủng kia, chỉ đủ sức tạo ra con ngựa tám chân có thể đi giữa không trung này. Cũng may là như vậy vừa vặn giúp hẳn có thể đi theo Cung Diệp Vũ tấn công con rồng đen khổng lồ. Tuy giờ hẳn không còn Anh Dũng Súng nhưng lực lượng lôi điện thì vẫn còn, chắc hẳn Quả Cầu Sét cũng có thể gây được chút thiệt hại cho con rồng này chứ?

Khi Bùi Kiều còn đang nhớ lại những gì đã thấy, đã trải qua khi không thể điều khiển được cơ thể, thì Cung Diệp Vũ đang trước đã tích đủ lực. Lúc này, hẳn toàn thân dâng tràn chiến ý, một mình đi đầu xông qua hơn 10km, đón đầu con rồng đen rồi dồn sức chém xuống một đao. Ánh sáng tím lại một lần nữa bùng lên rực rỡ, một đao hung ác chém vào sống lưng con rồng.

“Xuân Lô Bạo Cức!” (1)

Ánh sáng tím chói lòa, lôi điện văng tứ tung, đồng thời, trường khí thể màu tím xung quanh Cung Diệp Vũ cũng bốc lên ngùn ngụt. Lúc này đây, Cung Diệp Vũ dường như thật sự là thần linh hạ phàm, khí thể bá đạo, chiến ý cao ngất, công kích mãnh liệt, dù đối thủ là một con rồng dài tới nghìn mét thì cũng lòng không run, tay không chùn. Ngược lại, đối thủ đáng sợ dường như chỉ càng kích thích cho chiến ý của hẳn bốc cao. Sau khi chém xuống một đao trực diện, Cung Diệp Vũ liền mượn phản lực nhảy lên cao hơn trăm mét, thanh Tử Lô Đao dài tới bốn, năm mét trên tay bỗng chói sáng lên chói lọi như một mặt trời màu tím thu nhỏ. Tay cầm vàng sáng chói lọi như vậy, lại một đao nữa bổ mạnh xuống.

“Thiên Toàn Lô Chuyển!”

Một đòn này lần nữa khiến cho ánh chớp máu tím bùng lên mãnh liệt. Hơn nữa, mảng lớn lôi điện lần này còn ngưng tụ lại, hóa thành vô số lưỡi đao bằng lôi điện bắn khắp nơi, chém cho thân thể con rồng bị cắt chém vô số vết sâu hoắm, máu thịt màu vàng rùng rùng tung tóe khắp nơi. Đòn thứ hai này gần như đã chém nát một khoảng thân rồng dài tới 50m.

Hai lần trăm kích đã gây ra thiệt hại không nhỏ cho con rồng khổng lồ, mà con

vật này cũng không phải không có não, đương nhiên không thể nào để cho người ta muốn đánh muốn chém tùy thích. Tuy có thể vì thân hình quá lớn nên không tránh khỏi việc xúc giác tại nhiều nơi trên cơ thể không nhạy bén, phản ứng có phần chậm chạp, nhưng trường khí thể bóng tối thì tuyệt nhiên không thể kém nhạy bén. Ngay sau khi trúng đòn trăm kích thứ hai của Cung Diệp Vũ, trên người con rồng đã nhanh chóng tuôn ra trường khí thể một màu đen nhánh. Tuy nhiên, trường khí thể nhanh nhưng Cung Diệp Vũ còn nhanh hơn, khi trường khí thể màu đen còn chưa kịp lan tới thì luồng sét tím kia đã bắn ra xa, rời khỏi phạm vi bao phủ của trường khí thể bóng tối.

“Ha ha ha, con rồng ngu ngốc nhà người! Người tưởng ta không biết trường khí thể bóng tối của người có hiệu quả gì chắc? Điều khiển trọng lực chứ gì? Nhưng dù hiệu quả lớn đến mấy mà không đánh trúng được thì liệu có tác dụng gì hả? Con rồng ngu nhà người!”

Cung Diệp Vũ đứng giữa không trung, vừa cười ha hả vừa mắng xối xả. Tuy thần thái của hắn cũng có vẻ cực kỳ ngông cuồng, nhưng sự ngông cuồng đó lại không giống với Rocky. Sự ngông cuồng của Cung Diệp Vũ là thứ thật sự phát ra từ chính trong bản tâm của hắn, chẳng những không làm người ta ghét mà còn mang lại cảm giác tự nhiên, dễ gần.

Con rồng đen khổng lồ thì dường như chẳng thèm quan tâm tới những gì Cung Diệp Vũ nói. Thừa dịp trường khí thể màu đen buộc Cung Diệp Vũ phải lùi lại, từng đám mây đen lập tức xuất hiện rồi bao phủ những nơi bị thương trên thân thể. Chỉ vài giây sau, cả thân thể con rồng đã được chữa trị hoàn tất! Ngay cả người kinh nghiệm như Cung Diệp Vũ cũng mới lần đầu thấy sức hồi phục khủng bố tới vậy, lập tức ngậy ra một hồi vì kinh ngạc.

Nhân cơ hội diễn biến chậm lại này, Bùi Kiêu đã kịp tới nơi, hắn lập tức quát lớn: “Cung Diệp Vũ! Không nên tới gần con rồng đen khổng lồ đó. Trường khí thể bóng tối của nó có thể điều khiển tới mấy trăm lần trọng lực. Có khi người cũng không chịu nổi đâu!”

Cung Diệp Vũ vẫn nhìn chăm chăm vào con rồng đen cách đó không xa, hắn

đáp mà không quay đầu lại: “Ừ, ta biết chứ. Lúc trước đã được nghe Varotian nói về năng lực và thực lực của con Thế Giới Xà này rồi. Nghe nói lúc mạnh nhất, nó có thể điều khiển được trọng lực tới gấp 10000 lần, còn giờ ít nhất cũng đạt từ vài trăm tới nghìn lần trọng lực, chúng ta cơ bản là không thể tới gần được... Nhưng mà, cái thứ này cũng quá khôn lỏi đấy chứ? Thân thể vừa bị thương đã lập tức chui vào trường khí thể phòng thủ, sau đó chữa thương, đợi cho thân thể khôi phục xong mới thu lại trường khí thể. Thứ quái thai như vậy thì đánh đến đời nào mới chết được?”

Lúc hai người nói chuyện, con rồng khổng lồ cuối cùng cũng ngước cái đầu như quả núi của mình lên. Sau đó, nó hít sâu vào một hơi rồi lập tức phun ra một luồng hơi thở rồng đen kịt thẳng về phía hai người. Nhưng may mắn là hai người lúc này còn ở cách con rồng khá xa, thấy luồng hơi thở rồng phóng tới, mỗi người một bên trái phải lập tức tránh đi, do đó mà không bị thương chút nào.

Bùi Kiêu né đi luồng hơi thở rồng này xong, hần bỗng nhiên nói: “Này Cung Diệp Vũ, con rồng này tuy đúng là rất mạnh, đúng là chẳng khác gì ‘vũ khí đánh cả bản đồ’ (2), thể những sự linh hoạt và tốc độ thì lại quá thấp nhĩ. Chỉ cần một người có thể bay, tốc độ cũng không quá chậm thì nó gần như bó tay rồi. Tuy nó có thể dùng trường khí thể bóng tối để phòng thủ, lại có thể nhanh chóng khôi phục vết thương, có thể nói là gần như đã đạt tới ngưỡng bất tử, bất diệt, nhưng sự linh hoạt và tốc độ thể này thì đúng là quá kém. Vậy người nghĩ liệu nó có còn cách thức tấn công nào khác không? Ví dụ như trong truyền thuyết có nói rằng bọn rồng đều biết ‘ma pháp của rồng’ gì gì đó...”

Cung Diệp Vũ nghe vậy thì thoáng sửng sốt, rồi hần lập tức bật cười ha hả nói: “Ha ha ha... Không thể nào có chuyện buồn cười như vậy đâu. Người nhìn cho rõ đi, con rồng đen trước mặt này chính là rồng Trung Hoa nhé, làm sao lại giống như đám ‘rồng thần lẩn’ đó được (3). Đừng tưởng ta không biết gì nhé! Ta đây đã đọc một đống tiểu thuyết huyền ảo gì gì đó nhé. Nào là Học Trò Ma Pháp, Hành Trình Vô Định, Lời Phạt Chân Lý, Vô Hạn Không Bối, Tử Vong Khai Đoan gì gì đó... mấy thứ đó có khi ta còn đọc nhiều hơn người nhé. Trong đó có chỗ nào nói rồng Trung Hoa biết ma pháp rồng gì đâu. Nếu là tiên thuật các loại thì còn có khi...”

Cung Diệp Vũ vừa nói xong thì bỗng nghe con rồng kia cao giọng hét lên, mây

màu đen quanh thân thể dần dần ngưng tụ dày đặc thành những khối như vật chất thực sự, biến thành mấy chục khối phù văn kí hiệu khổng lồ phát ra ánh sáng đen lập lòe. Những phù văn ký hiệu này có hình thù vô cùng kỳ dị, không phải chữ viết của bất kỳ ngôn ngữ nào mà Bùi Kiêu và Cung Diệp Vũ biết đến. Hơn nữa, mỗi lần ánh sáng đen kia lóe lên thì những ký hiệu này sẽ lại sinh ra một sự thu hút kỳ lạ, nếu như dùng mắt thường nhìn thẳng vào đó thì sẽ có cảm giác như cả linh hồn cũng sẽ bị hút mất, vô cùng khó hình dung. Mà khi những ký hiệu này dần được sắp xếp theo một trình tự nhất định, không gian xung quanh con rồng khổng lồ bắt đầu trở nên mờ ảo, vụn vụn, như thể có một thứ gì đó chuẩn bị xuất hiện vậy.

Bùi Kiêu và Cung Diệp Vũ thấy vậy thì liếc nhìn nhau. Rồi gần như đồng thanh, cả hai cùng hô lên: “Cái mó quạ đen xui xẻo nhà người!” Cả hai lại cùng sùng sốt, sau đó bật cười ha hả.

Nhưng đáng tiếc, tình thế trước mặt này, không phải chỉ cười một tràng là giải quyết xong. Khi không gian xung quanh con rồng ngày một trở nên vụn vụn, mờ mờ, hai người Bùi Kiêu cùng lúc cảm thấy cơ thể mình trở nên nặng nề một cách dị thường, dù chưa đạt tới gấp mấy chục lần nhưng trọng lực tác dụng lên thân thể ít nhất cũng đã lên tới gấp mười lần. Không chỉ có trọng lực, ngay khi tốc độ của hai người Bùi Kiêu chợt chậm lại vì trọng lực gia tăng, từ trong khối không gian mờ mờ vụn vụn bên người con rồng đen cũng vang lên những tiếng nổ đùng đùng rất lớn. Chỉ mấy chục giây sau, bỗng có mấy luồng sét màu đen chợt phóng ra từ trong không gian vụn vụn kia, bổ thẳng về phía hai người Bùi Kiêu và Cung Diệp Vũ.

Điều này khiến gió, sấm chớp vang trời! Rồng trong thần thoại Trung Hoa, có thể hô mưa gọi gió, là thần linh điều khiển lôi điện!

Chú thích:

1. Xuân lôi bạo cử: cử là giết, sấm sét mùa xuân tàn sát khắp nơi.

Thiên toàn lôi chuyển: sấm sét trời cao xoay vòng

2. Vũ khí đánh toàn bản đồ: ý nói trong game, trong một số game sẽ có những vật phẩm, trang bị mà khi có được là sẽ đánh được tới bất kỳ vị trí nào trên bản đồ.

3. Rồng thần lẫn, ma pháp của rồng: người TQ khinh thường gọi rồng phương Tây là thần lẫn có cánh. Rồng trong truyền thuyết phương Tây có thể sử dụng được một loại pháp thuật dành riêng cho loài rồng.

TỬ VONG KHAI ĐOAN

Zhttty
www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 38: Kịch Chiến Đảo Phục Sinh! (4)

Trận chiến Đảo Phục Sinh gồm tổng cộng ba chiến trường. Một là trên bầu trời, Cung Diệp Vũ và Bùi Kiêu chiến đấu với Thế Giới Xà Jörmungandr. Hai là trên mặt đất, Rocky đang chạy loạn bốn phía, né tránh sự truy kích của Thần Chiến Binh Không Lồ Obelisk. Ba là trận hỗn chiến tại nơi dưới lòng đất 150m... Tại đây, mấy nghìn quỷ quái – trong đó có ba con Chân Ma cấp đang đánh giết với mấy trăm linh hồn do hai cường giả Chân Ma cấp dẫn đầu. Tuy nhiên, dù nói linh hồn có mặt tại đây đều là lực lượng tinh nhuệ nhưng lúc này, bọn họ đang rơi vào thế yếu tuyệt đối.

Nguyên nhân cũng không phải là vì mấy trăm linh hồn tinh nhuệ này không bằng mấy nghìn con quỷ quái bình thường. Dù sao thì trước khi đến đây, đám linh hồn này cũng đã đánh lớn một trận với đám Kẻ Sa Đọa, nhất là lúc cuối, Kẻ Sa Đọa đồng loạt tự phát nổ, sức phá hoại đúng là đã cho bọn linh hồn ăn đầy ‘trái đắng’, cho dù không chết thì cũng bị chấn động chấp niệm rất lâu. Trên thực tế, lúc sau cả đám cùng kéo đến tòa nhà trung tâm Đảo Phục Sinh này, nguyên nhân là vì bản năng đi theo đám đông của bọn họ chứ chẳng phải vì muốn đi ‘đánh giặc’ gì. Dù sao cả Đảo Phục Sinh này cũng đều là chiến trường, nếu đột nhiên lại có một đám Kẻ Sa Đọa kéo tới thì linh hồn đi riêng lẻ gặp phải sẽ chết chắc.

Nói cách khác, mấy trăm linh hồn tinh nhuệ này thật ra đã là một đoàn quân mệt mỏi rồi, số lượng tuy nhiều nhưng sức chiến đấu thật sự chỉ tương đương với một đoàn đội đúng tiêu chuẩn khoảng một trăm năm mươi người mà thôi. Mặc dù trong đội ngũ còn có hai cường giả Chân Ma cấp, nhưng hai người này lúc đầu cũng đã phải đánh với Kẻ Sa Đọa, vừa rồi lại phải đánh với đám quỷ quái Chân Ma cấp ảo ảnh mà Rocky gọi ra, vậy nên giờ họ cũng đã mệt rũ rồi. Đó là còn chưa nói tới việc đối phương cũng có tới ba Chân Ma cấp quỷ quái. Vậy nên lúc này phe linh

hồn bị áp đảo cũng không có gì là lạ.

Hơn nữa, điều còn đáng sợ hơn là rõ ràng mấy nghìn con quỷ quái này lại có... tính kỷ luật. Cứ mỗi một tới hai nghìn con quỷ quái lại đi theo một con Chân Ma cấp, sau đó cứ vậy thay phiên nhau ủa lên tấn công bọn linh hồn. Vì vậy mà, đám linh hồn vốn dùng đoàn kết làm sức mạnh, lúc này lại bởi vì tới từ nhiều quốc gia khác nhau, không có kinh nghiệm hợp tác chiến đấu nên ngược lại rơi vào hỗn loạn, bị bọn quỷ quái hàng lối nghiêm chỉnh bao vây tầng tầng. Tình huống đúng là quái dị tới không thể tin nổi!

Nowitz Talon – cường giả Chân Ma cấp người Đức, lúc còn sống, hẳn từng là một thành viên trong quân đội Đức, mà quân hàm hình như còn tương đối cao. Lúc này, hắn cau mày nhìn về phía thế trận của đám quỷ quái kia, hồi lâu sau mới cay đắng nói: “Trong đám quỷ quái này, có tới ít nhất mấy trăm con là quân nhân... Hoặc có thể nói: khi còn là loài người, bọn họ chính là quân nhân.”

Nói đến đây, Nowitz lập tức nói lớn bằng tiếng Anh: “Mọi người hãy tìm lấy những người thân quen, tới từ cùng một quốc gia với mình rồi chia ra chạy lên tầng trên! Nhớ là phải đi cùng với người mà mình thân quen!” Nói xong, toàn thân hắn lặn nửa bùng lên ánh sáng màu xanh lam rực rỡ. Tiếp theo, lại một chiêu như vòi rồng được hắn đánh ra – chính là chiêu mà ảo ảnh của hắn đã sử dụng trong Thế Giới Bóng Tối lúc trước. Chỉ có điều, không biết vì nguyên nhân gì mà khí xoáy tạo thành vòi rồng lúc này có phạm vi đường như nhỏ hơn so với khi ảo ảnh của hắn sử dụng. Cũng may là ở chỗ này quỷ quái chen chúc, chiêu này cũng vẫn có thể kéo gần trăm con quỷ quái vào phạm vi của vòi rồng. Sau một hồi tiếng nổ đầm nện xuống rầm rầm, gần trăm con quỷ quái đó đều đã tan thành Năng Lượng Tiêu Chuẩn!

Bên kia, mấy trăm linh hồn phía sau hắn cũng thoáng sững sờ. Có điều bọn họ dù sao cũng đều là những linh hồn tinh nhuệ có kinh nghiệm vô cùng phong phú. Trong ảo giới, nếu gặp phải tình huống tương tự, đoàn đội bị bao vây bởi bầy quỷ quái quá mạnh, gần như không có cơ hội chiến thắng, lúc đó thì những người mạnh nhất trong đoàn sẽ tự động ở lại cản đường cho những người khác mau chóng rút lui. Đó chính là phương pháp bảo toàn lực lượng tối ưu của các đoàn đội linh hồn,

vậy nên tình huống này cũng không có gì quá xa lạ với đám linh hồn. Tiếp theo, sau khoảng mười giây đôi chút hỗn loạn, từng nhóm khoảng mười linh hồn chia nhỏ ra chạy về các hướng, rút ra khỏi đại sảnh.

Trong đám hỗn loạn nhỏ này thì người của Tổ Chức Linh Hồn Trung Quốc dường như là hỗn loạn nhất. Nguyên nhân cũng không phải vì bọn họ vô tổ chức hay thiếu kinh nghiệm gì, mà là vì trong mấy trăm linh hồn này thì người Trung Quốc là đông nhất. Chính vì trước khi đám Kẻ Sa Đọa phát nổ thì Bùi Kiêu hầu như đã diệt hết chúng rồi, thế nên khi đó người của Tổ Chức Linh Hồn Trung Quốc gần như không hao tổn gì. Lúc này phải tìm kiếm người quen với mình để bỏ chạy, vì số lượng nhiều nên đương nhiên sẽ gây ra một hồi hỗn loạn.

Tuy vậy, nơi này dù sao cũng là chiến trường, hơn nữa kẻ thù còn là một đám quỷ quái có kỷ luật ‘quái đản’, vậy nên sẽ không ai thừa hơi để tìm kiếm quá cầu kỳ gì đó, chỉ cần là người đã từng phối hợp hoặc có quen biết thì sẽ tự động tụ thành nhóm nhỏ khoảng mười người cùng nhau chạy trốn. Trong những nhóm như vậy, bốn người Dương Đình Thiên, Trương Hằng, Dương Húc Quang và Nhậm Trấn cũng tụ tập với nhau, tìm lấy một lối đi mà hầu như không có ai khác chọn chung để chạy vào.

Tòa nhà trung tâm Đảo Phục Sinh có thể nói là cực kỳ lớn. Có lẽ, nếu xét về độ cao thì tòa nhà này cũng không có gì quá nổi bật, thế nhưng diện tích mà nó chiếm giữ thì thậm chí còn hơn cả mấy cái sân bóng cộng lại. Trên mặt đất đã vậy, mà khu vực dưới lòng đất còn khổng lồ hơn! Chỉ riêng cái đại sảnh vừa rồi đã có mười mấy cái lối đi dẫn ra các hành lang xung quanh, không biết là thông đi những đâu. Sau khi gần ba mươi đội linh hồn chia ra chạy tứ tán vào các hành lang đó, gần như không có nhóm nào gặp lại nhóm khác tại các chỗ giao nhau. Chỉ thế thôi đã đủ hình dung được sự phức tạp như một mê cung khổng lồ của nơi này.

Lúc đám bốn người Dương Đình Thiên chạy vào một lối đi, phía sau bọn họ có ít nhất là trăm con quỷ quái bám theo. Nhưng cũng may là bốn người đều chưa đạt tới Chân Ma cấp, thế nên ba con quỷ quái Chân Ma cấp cũng không nhè bọn họ mà đuổi theo. Vậy nên chỉ cần giải quyết xong trăm con quỷ quái phía sau thì bốn người có thể coi là đã tạm thời an toàn.

Đang vừa căng sức ra chạy, Dương Húc Quang chợt quay sang nói vội với Dương Đình Thiên: “Dương Đình Thiên! Người có thể vừa chạy vừa phủ một lớp chấp niệm cho Thiên Sinh Vũ Khí của chúng ta được không? Nếu có thứ đó thì bọn ta chắc hẳn sẽ nhẹ nhàng dọn sạch cái đám quỷ quái này.”

Nhưng Dương Đình Thiên lại lắc đầu nói: “Không thể làm được! Vừa hòa tan xong chính là lúc chấp niệm cực kỳ thiếu ổn định, chỉ cần chấn động hơi mạnh một chút cũng sẽ khiến cho nó nổ tung. Trừ khi người đang có ý định để bốn người chúng ta bị chấp niệm thổi bay, còn không thì tốt nhất là bỏ ý định đó đi.”

Dương Húc Quang nghe vậy thì thở dài. Nhưng ngay sau đó, hắn bỗng hưng phấn hô lên: “Mau! Mau hòa tan Chấp Niệm Thực Phẩm mà người mang theo người. Nhanh lên!”

Dương Đình Thiên hơi sững sờ. Nhưng hắn cũng không phải là kẻ ngu, lập tức đã hiểu ra ý của Dương Húc Quang. Hắn cũng không nói nhiều thêm, liền thọc tay vào trong ngực áo, móc ra một bao thuốc lá chấp niệm. Sau đó, bao thuốc lá nhanh chóng bị hòa tan thành một đám chất lỏng màu bạc trong tay hắn. Bởi vì đang chạy nhanh, cho nên chất lỏng màu bạc vừa hình thành đã bắt đầu có hiện tượng giống như sôi sục, mà mức độ sôi sục đó còn càng ngày càng mạnh hơn. Dương Đình Thiên cũng không dám coi thường việc này, hắn lập tức quay phắt người, ném đám chất lỏng màu bạc về phía sau, trúng ngay người một con quỷ quái xông tới gần nhất. Lúc vừa bị ném trúng, con quỷ quái này còn lập tức rống to như đang muốn thị uy, hù dọa Dương Đình Thiên. Thế nhưng, khi nó mới gào được nửa chừng thì chất lỏng màu bạc đã phát nổ rất lớn, sức công phá thậm chí còn lớn hơn nhiều lần so với chất nổ chuyên dụng. Dù sao thì lần này Dương Đình Thiên hòa tan hẳn một gói đầy thuốc lá, sức phá hoại sinh ra lớn thế nào không cần nói cũng có thể đoán được.

Sóng xung kích của vụ nổ lan nhanh ra bốn phía, chẳng những hoàn toàn đánh sập hàng lang sau lưng bốn người mà cả bốn cũng bị sóng xung đó hất bay ra xa. Trong đó thì Trương Hằng là thảm nhất, cả người hắn bị hất văng vào vách tường, khiến cho văng đầu hoa mắt, chút nữa bị bất tỉnh tại chỗ. Ba người còn lại cũng không khá hơn là bao, ít nhất phải đến khoảng mười phút sau mới đứng dậy nổi.

Sau khi thấy lối đi phía sau đã hoàn toàn bị đánh sập, ba người mới có thể thực sự thở phào nhẹ nhõm.

“Mẹ nó chứ! Ở đâu mọc ra nhiều quỷ quái mạnh tới vậy. Mà quan trọng nhất là bọn chúng còn có kỷ luật, biết phối hợp chiến đấu, lại còn có ưu thế số lượng. Trừ khi Bùi Kiêu hoặc Cung Diệp Vũ có mặt, rồi thêm khoảng một, hai nghìn Tự Do Linh Hồn phối hợp mới có thể tiêu diệt hết được chúng. Chứ nếu không, ta thấy dù là đoàn đội hay quốc gia nào cũng không đủ sức làm đối thủ của chúng.”

“Chẳng phải chúng chui ra từ người đám mặc áo giáp đó sao?” Nhậm Trăn vừa phủi bụi trên người, vừa đứng lên, lạnh lùng nói.

Dương Húc Quang nghe vậy thì mặt cứng đờ, không nói được nửa lời. Đúng lúc này, Trương Hằng loạng choạng đứng lên. Tên này thật đúng là người theo ‘chủ nghĩa yên ổn’ (1), mới thấy lối đi bị đánh sập thì lập tức cười to ha hả, bộ dạng rất là không tim không phổi. Giờ lại nghe Dương Húc Quang và Nhậm Trăn nói chuyện, hẳn chẳng cần nghĩ mà nói chen ngay vào: “Ta nghi cái đám áo giáp kín mít kia được tạo ra bằng chính quỷ quái ấy. Chứ nếu không thì làm sao lại dễ chuyển hóa thành quỷ quái đến vậy được? Nhưng đám áo giáp đó hình như là người của phe chính phủ... A! Chẳng lẽ chính phủ đã đi bắt tới mấy nghìn con quỷ quái như vậy cơ à? Hay là bọn họ dùng chính Tự Do Linh Hồn để chế tạo đám áo giáp đó nhỉ?” Dương Đình Thiên vươn tay ra gõ “cốc” một tiếng vào đầu Trương Hằng rồi nói: “Đừng có tự suy diễn rồi lại tự phát biểu như vậy nữa đi.”

Trương Hằng vừa xoa đầu vừa nói: “Nhưng đó rất có thể chính là sự thật mà! Chẳng phải lúc trước gã Chân Ma cấp người Đức cũng nói đấy sao? Hẳn nói: có tới mấy trăm con quỷ quái rất có thể đã là quân nhân khi còn sống. Nếu như khi sống là người, vậy chết rồi chẳng phải sẽ trở thành Tự Do Linh Hồn sao?”

Dương Húc Quang lúc này mới cười khở nạo: “Không sai! Chắc hẳn đến giờ đã không chỉ có chúng ta nghi ngờ chuyện này. Mấy trăm linh hồn hôm nay có mặt, lúc còn sống ai ai cũng là người tài giỏi, ưu tú, sau khi thành linh hồn cũng đều là những tay lão luyện, tinh tường, có nhiều chuyện chúng ta chưa hẳn đã biết nhiều bằng họ. Nhất là hôm nay Nowitz nhắc nhở câu kia, giờ hẳn là đã rất nhiều người

nghe... Nếu như Kế Hoạch Linh Hồn đúng như những gì chúng ta phỏng đoán, vậy thì điều đầu tiên có thể khẳng định, chính là chính phủ thế giới và linh hồn chúng ta đã là kẻ thù không đội trời chung. Chỉ là, không biết sau trận Đảo Phục Sinh này, thế cục thế giới rồi sẽ biến thành cái dạng gì nữa.”

Cả nhóm bỗng rơi vào trầm ngâm, trong đầu mỗi người đều thử tưởng tượng xem điều gì sẽ xảy ra khi chuyện này bị vạch trần ra trước thế giới. Nhưng cả đám cũng không trầm ngâm được lâu, bởi vì họ bỗng nghe được từ đằng sau đồng hồ nát của hành lang vang lên những tiếng đổ vỡ ầm ầm, hiển nhiên là có quỷ quái ở đằng sau đồng hồ nát đang muốn mở đường tới đây. Mà dựa theo sức công phá của đối phương thì đó hẳn phải là Nhập Ma cấp đỉnh cao.

Xem ra cái đồng hồ nát này cũng sẽ chẳng ngăn được đám quỷ quái kia bao lâu. Bốn người quay lại nhìn nhau, đều cảm thấy được người đối diện có cùng suy nghĩ với mình. Tuy vậy nhưng mọi người cùng không quá hoảng hốt, dù sao thì lúc này cũng không phải như vừa nãy, bị cả trăm con quỷ quái đuổi sát nút. Lúc này cả bốn đã có được thời gian nghỉ ngơi và chuẩn bị, hơn nữa thực lực của Dương Húc Quang và Nhậm Trần trong nhóm cũng không phải là thấp, vậy nên giờ có phải chiến đấu với trăm con quỷ quái bình thường thì cũng không phải vấn đề gì quá lớn.

Dương Đình Thiên liền lấy ra Thực Phẩm Chấp Niệm, tạo ra chất lỏng màu bạc rồi phủ cho Thiên Sinh Vũ Khí của mỗi người một tầng chấp niệm đó. Trương Hằng cũng đưa cây cung Thiên Sinh Vũ Khí của mình cho Dương Đình Thiên, đang xem Dương Đình Thiên bọc cho cây cung của mình một tầng chấp niệm màu bạc, hẳn bỗng nhiên hỏi với vẻ khó hiểu: “Lại nói tiếp này... Lúc trước chúng ta bị đám đồng quỷ quái bao vây, có ai trong các người để ý thấy năm tên Kẻ Sa Đọa đây tử của gã Rocky kia biến đi đâu không?”

Ba người còn lại đều thoáng sửng sốt, sau đó Dương Húc Quang mới hét toáng lên: “Thôi chết rồi! Năm tên kia chắc chắn đã tìm cách chui xuống tầng cách mặt đất 200m... Mẹ kiếp! Rocky hóa thành khổng lồ rồi lại một đồng lớn quỷ quái xông ra náo loạn làm chúng ta quên mất bọn chúng. Năm tên đó chắc chắn đã thừa cơ hỗn loạn mà lén sâu xuống lòng đất. Con mẹ nó! Bọn Kẻ Sa Đọa này đúng là giỏi chớp thời cơ!”

Lúc đàn quỷ quái hỗn loạn xông lên, mấy tên Kẻ Sa Đọa kia đã mất tầm mắt tích. Giờ nghĩ tới mục đích của bọn chúng khi tấn công tòa nhà này, dĩ nhiên chỉ có thể là vì Máy Chủ Trung Tâm trong truyền thuyết kia. Thế nên giờ bọn chúng đã chạy về hướng nào cũng không phải là điều quá khó đoán.

Hơn nữa, năm tên Kẻ Sa Đọa kia đều có được thực lực Chân Ma cấp! Mặc dù chỉ là loại Chân Ma cấp hàng nhái được người khác ban cho sức mạnh nhưng cũng không phải là thứ mà những linh hồn bình thường có thể sánh bằng. Năm kẻ này lợi dụng lúc hỗn loạn mà lên xuống tầng sâu quả là một nước cờ vô cùng cao tay. Giờ thì có trời mới biết liệu chính phủ có còn... thừa tên khổng lồ áo giáp nào để mà phòng thủ dưới sâu hay không. Nhưng dù là có đi nữa thì phòng thủ cũng bất lợi hơn nhiều so với tấn công, hơn nữa, vừa phòng thủ còn phải vừa bảo vệ an toàn cho một đồ vật! Lỡ như đám Kẻ Sa Đọa kia đã điên cả, dù liều chết cũng muốn phá hoại Máy Chủ Trung Tâm, lúc đó thì chắc chỉ có những kẻ đạt tới tầm cỡ như Cung Diệp Vũ hoặc Bùi Kiều, mới có thể cam đoan bảo vệ được Máy Chủ Trung Tâm kia an toàn 100%.

Nghĩ tới đó thì tâm trạng cả đám đều trở nên nặng nề, nhất là Dương Húc Quang. Là người được xem như nhân vật mưu trí nhất trong đoàn đội, những điều mà hắn cần phải suy tính nhiều hơn kẻ khác rất nhiều. Hơn nữa, hắn cũng đã biết rõ tầm quan trọng của Máy Chủ Trung Tâm kia. Nói một cách không dễ nghe thì đó chính là hy vọng sống sót của cả đám, nếu như nó bị hư hại, vậy khi tận thế tới, tất cả đều sẽ xong đời.

“Chúng ta phải nghĩ cách tìm cho bằng được bọn Nowitz! Hơn nữa, còn phải tìm được thật nhanh, có vậy mới có thể ngăn được năm kẻ kia lại. Chỉ có Chân Ma cấp mới có thể ngăn được Chân Ma cấp, nhất là khi kẻ địch cũng có ý thức như linh hồn chứ không phải quỷ quái điên loạn...” Dương Húc Quang bật dậy rồi vội vàng nói với ba người còn lại.

Dương Đình Thiên thì đang tập trung phủ chấp niệm cho mấy món Thiên Sinh Vũ Khí, Nhậm Trần thì vốn ít nói, nên dĩ nhiên là chỉ còn Trương Hằng tiếp chuyện với hắn: “Nhưng chỗ này thật đúng là không khác gì cái mê cung, chúng ta làm thế nào để tìm được họ đây? Trừ khi có bản đồ... mà vậy cũng chưa được! Có bản đồ

thì chúng ta cũng chỉ biết mình đang ở đâu thôi, có trời mới biết bọn họ đã chạy tới chỗ nào rồi.”

Dương Húc Quang nghe vậy thì cười hắc hắc bí hiểm: “Chuyện này cứ để ta lo là được. Dù sao thì chỗ này cũng chẳng liên quan gì tới mình, có phá hoại một chút cũng chẳng sao đúng không? À, còn quên nói cho các người biết: khi còn sống ta chính là một hacker nổi tiếng thế giới! Nơi này rõ ràng chính là một khu phòng thí nghiệm khổng lồ, vậy nên chỉ cần tìm được hệ thống thông tin chính và máy tính kết nối, sau đó ta sẽ biểu diễn cho mà xem, há há...”

(Chính phủ thế giới, Máy Chủ Trung Tâm, Kế Hoạch Linh Hồn, văn minh Atlantis... Mấy lão già kia, các người còn giấu giếm những bí mật gì nữa? Giờ đã đến lúc ta biết hết rồi đây!)

Dương Húc Quang đưa cao ngọn thương dài lúc này đang phát ra ánh sáng bạc lấp lánh, hắc rống lớn lên: “Trước tiên hãy dọn dẹp đám quỷ quái này đã! Sau đó chúng ta sẽ đi tìm máy tính và mạng thông tin quan trọng!”

Tiếng nói vừa dứt, đồng đồ nát chặn đường phía sau chợt nổ tung tóe. Từ phía sau, cái đầu xấu xí của một con quỷ quái nhô ra, sau khi đảo quanh xem xét tình hình thì rống lớn lên với bốn người. Mà Trương Hằng, lúc này là người phản ứng nhanh nhất, dây cung của cây cung lớn phát sáng bạc lấp lánh trong tay đã được kéo căng. Sau một tiếng ‘vút’ vang lên, một tia sáng trắng vụt phóng đi. Lập tức, cái đầu quỷ quái kia đã bị bắn tan tành...

Chú thích:

1. Người theo chủ nghĩa yên ổn: là những người làm mọi cách để tránh xung đột.

TỬ VONG KHAI ĐOÀN

Zhttty
www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 39: Kịch Chiến Đảo Phục Sinh! (5)

Dương Đình Thiên và Trương Hằng là hai linh hồn đặc thù mà Bùi Kiêu tìm kiếm được. Phẩm hạnh và đạo đức của họ đều đã được Bùi Kiêu công nhận, họ sẽ là những thành viên quan trọng trong đoàn đội của Bùi Kiêu sau này. Tuy hiện tại, năng lực của hai người còn yếu, nhưng là một linh hồn đặc thù, tiềm năng phát triển của họ chắc chắn sẽ không kém hơn Cao Đăng Trách Thoát Giả. Sau này, khi đã hoàn toàn nắm được và rèn luyện cho năng lực của mình trở nên mạnh mẽ, tại những thời điểm nhất định, họ có thể còn quan trọng hơn cả người có thực lực Chân Ma cấp!

Giống như lúc này, Dương Đình Thiên sử dụng năng lực hòa tan chấp niệm rồi phủ nó lên bên trên Thiên Sinh Vũ Khí, khiến cho sức sát thương của vũ khí lên quý quá tăng đến vài lần. Có thể nói là chạm nhẹ sẽ bị thương, đánh trúng là chết chắc! Vừa rồi, Trương Hằng bắn ra một mũi tên từ cây cung đang được phủ chấp niệm của mình. Tuy mũi tên thì được tạo nên trực tiếp bởi Năng Lượng Tiêu Chuẩn trong người hắn, nhưng sau khi bắn ra thì mũi tên đó cũng được bọc lên một lớp chấp niệm màu bạc. “Choang” một tiếng giòn vang, cái đầu của con quái vừa chui ra đã bị bắn vỡ tung, mà chẳng những là vỡ đầu, cơ thể của con quỷ quái đó cũng lập tức phân rã thành Năng Lượng Tiêu Chuẩn và một đồng lớn tội nghiệt.

“Oa! Mạnh thế cơ à?”

Trương Hằng ngậy ra nhìn cây cung lớn màu bạc trên tay mình. Cây cung này vốn màu xanh lá, nghe nói còn có thuộc tính đặc biệt là ‘gió’. Có điều thực lực của Trương Hằng thì quá yếu, cơ bản là không ‘đủ trình’ để sử dụng được thuộc tính đặc biệt đó, thế nên hắn chỉ biết dùng cây Thiên Sinh Vũ Khí này để bắn tên như một món vũ khí bình thường. Vốn thời gian Trương Hằng gia nhập đoàn đội cũng còn

rất ngắn, mà lúc được chọn Thiên Sinh Vũ Khí thì hắn cũng chẳng xem xét gì cây cung này nhiều, chỉ thấy rằng thứ này dường như hợp với mình hơn các loại Thiên Sinh Vũ Khí khác. Chính vì vậy mà hắn cũng chẳng thèm tìm hiểu hay tập luyện gì cả... Nói cách khác thì trận này mới là lần đầu tiên hắn dùng tới thứ vũ khí này để chiến đấu! Lúc này thấy chỉ một mũi tên mà đã bắn nổ một con quỷ quái, hắn không kinh ngạc mới là lạ.

“Tiếp tục tấn công đi! Đừng có đứng ngây ra như vậy!” Dương Húc Quang ở bên cạnh lập tức rống lên. Đồng thời, cây trường thương màu bạc trên tay hắn bỗng tỏa sáng chói lọi. Một giây sau, cây trường thương đó đã rời tay hắn bay đi, phóng về phía lỗ hổng của đồng đồ nát. Mấy con quỷ quái ở gần đó bị cây thương xẹt qua lập tức vỡ tan rồi tiêu tán. Không chỉ có vậy, ngay khi ngọn thương đó cắm xuống đất, một vòng băng giá lập tức xuất hiện với trung tâm chính là ngọn thương, tất cả quỷ quái trong phạm vi vòng băng giá lập tức bị đóng băng cứng ngắt.

Chính Dương Húc Quang cũng bị sức sát thương một đòn vừa rồi của chính mình làm cho lú lẫm. Tuy thực lực của hắn đúng là không kém, có thể nói là thứ hạng khá cao dưới Chân Ma cấp, nhưng thực lực thực tế của hắn thì chắc chắn không thể đạt tới trình độ vừa rồi... Ít nhất, một đòn bình thường không thể cùng lúc đánh chết tới mấy con quỷ quái và làm đóng băng khoảng ba mươi con quỷ quái khác như vừa rồi, muốn làm được vậy thì hắn phải dốc toàn lực mới được. Xem ra, sau khi Thiên Sinh Vũ Khí được phủ chấp niệm thì uy lực sẽ tăng ít nhất từ ba đến năm lần!

(Có vẻ như Bùi Kiêu đã tìm được một chiến hữu rất lợi hại rồi đây! Năng lực đặc thù của cái tay Dương Đình Thiên này thật quá mạnh mẽ. Sức chiến đấu của cả đoàn đội lập tức tăng lên gấp vài lần, thậm chí mười lần. Còn cả anh chàng Trương Hằng này cũng là người có phẩm hạnh rất tốt. Bùi Kiêu quả thật đã tìm được một đám đồng bọn rất tuyệt!)

Dương Húc Quang thầm cảm thán mấy câu xong cũng nhanh chóng dẹp những suy nghĩ này qua một bên, đồng thời hô lớn với Nhậm Trăn bên cạnh: “ Nhậm Trăn! Đánh ngay vào chỗ đó!”

Nhậm Trần lúc này đã bắt đầu kéo cây vĩ cầm của mình. Một hồi tiếng đàn du dương vang lên, cùng lúc, sau đồng đồ nát bống nhiên liên tiếp có những cây trụ băng từ dưới đất đâm lên. Trong những tiếng choang, choang liên tiếp, đám quỷ quái bị đóng băng liên tục bị những trụ băng đó đâm trúng rồi vỡ vụn, chẳng mấy chốc đã hóa thành một đám Năng Lượng Tiêu Chuẩn và tội nghiệt bay đi.

“Thật là lợi hại!” Trương Hằng vừa than thở vừa đưa cao cây cung lớn trong tay, nhắm bắn liên tiếp về phía lỗ hổng của đồng đồ nát.

Không thể không nói, quỷ quái bình thường đều chẳng có tạo trí tuệ nào, chỉ thuần túy là những cỗ máy điên cuồng, hung bạo, cứ ‘ngửi thấy’ người sống hay linh hồn là điên dại lao lên. Tình hình phía sau đồng đồ nát kia cũng đang đúng như vậy. Nếu như đám quỷ quái này có trí khôn, biết tìm cách mở rộng lỗ hổng đầu tiên để cả đám cùng lúc vọt ra, vậy thì bốn người dù sao cũng chỉ là Nhập Ma cấp như Dương Đình Thiên chắc chắn sẽ luống cuống tay chân một hồi, thậm chí có thể xuất hiện thương vong. Thế nhưng đám quỷ quái ngu ngốc này chỉ biết lao tới đập phá ‘bức tường’ ngay trước mắt chúng theo bản năng. Kết quả là mỗi con phá ra một lỗ nhỏ, chẳng những không đủ cho bản thân chui qua mà còn tạo điều kiện cho bọn Dương Đình tấn công chúng qua những lỗ hổng đó. Vậy là, chỉ sau vài phút ngắn ngủi, cả đám hơn trăm con quỷ quái đều đã hoàn toàn tan thành Năng Lượng Tiêu Chuẩn và tội nghiệt.

Dương Húc Quang đi tới chỗ lỗ hổng lớn, nhìn sang bên kia một hồi rồi quay lại, cười khố nói với ba người: “Chẳng có cái Thiên Sinh Vũ Khí nào cả! Dù sao cũng đều là một đám quỷ quái bình thường mà. Được rồi, dù có thì cũng chỉ là một vài món ‘hàng lởm’ thôi. Đi nào, chúng ta đi điều tra xem tình hình tầng này ra sao. Nếu tìm được một máy tính có thể kết nối đến máy chủ thì sẽ đến lượt ta trở tài.”

Ba người còn lại cũng chẳng có ý kiến gì khác, đều lập tức theo sau Dương Húc Quang đi vào một hành lang nhỏ sâu tít tắp. Mà đến lúc này thì cả bọn mới có thời gian để cẩn thận nghiên cứu cái khu tầng ngầm dưới lòng đất này. Nơi này, trừ những phòng trưng bày và phòng chứa thiết bị thì phần lớn đều đặt đầy các loại máy móc và dụng cụ mà cả đám mới thấy lần đầu. Đâu đâu cũng có thể thấy những đồ vật khảo cổ hay hài cốt sinh vật đủ ‘kỳ hình quái trạng’, nhìn qua cứ y như bảo

tàng trưng bày người ngoài hành tinh vậy. “Xem ra nơi này đúng là di tích của văn minh Atlantis cổ đại rồi. Hơn nữa, nhìn quy mô khổng lồ như vậy thì trước kia Đảo Phục Sinh này hẳn phải là một thành phố rất lớn mới đúng... Thậm chí đây có thể còn là trung tâm của cả nền văn minh, nếu không thì vật quan trọng như Máy Chủ Linh Hồn Trung Tâm sao lại được đặt tại đây!” Dương Húc Quang vừa đi vừa nói với ba người còn lại.

Dương Đình Thiên bỗng nhiên mở miệng nói: “Nếu như cái văn minh Atlantis này trước kia mạnh tới như vậy, thậm chí chế tạo được cả thứ như Máy Chủ Linh Hồn Trung Tâm, vậy thì tại sao bọn họ không trốn vào trong một cái ảo giới nào đó? Chẳng phải làm vậy thì ít nhất cũng sẽ bảo tồn được hạt giống của nền văn minh sao? Thế nhưng bọn họ cuối cùng đã bị diệt sạch! Như vậy, có khi phải xem xét lại công dụng của cái Máy Chủ Linh Hồn Trung Tâm kia chẳng?”

Ba người còn lại đều sững sờ. Bọn họ cẩn thận ngẫm lại, liền cảm thấy sự việc đúng như Dương Đình Thiên vừa nói. Trình độ khoa học kỹ thuật của loài người hiện nay còn kém xa văn minh Atlantis, vậy nếu đến cả văn minh Atlantis còn bị diệt sạch trong tận thế thì loài người làm sao mà vượt qua nổi đây? Hơn nữa, nếu cái Máy Chủ Linh Hồn Trung Tâm kia thực sự có thể điều khiển hoàn toàn một ảo giới, vậy thì không thể giải thích được việc tại sao văn minh Atlantis lại bị diệt sạch. Như vậy suy ngược lại, công dụng thực sự của cái Máy Chủ Linh Hồn Trung Tâm kia là gì cũng còn là điều khó nói.

Dương Húc Quang cười khổ: “Đúng thật. Cứ theo như đó thì Máy Chủ Linh Hồn Trung Tâm hẳn là không thể có công dụng lớn tới mức chúng ta được nghe. Thế nhưng, nếu cả chính phủ thế giới cũng coi thứ đó như bảo bối bất khả xâm phạm, vậy thì nó chắc chắn sẽ còn có công dụng đặc biệt nào đó. Lại nói, bọn họ chắc chắn còn nắm giữ nhiều thông tin mà chúng ta không biết. Thời nay có câu nói ‘tín tức quyết định tất cả’ chẳng phải vô căn cứ. Vậy nên giờ chúng ta cứ đi tìm máy tính đi đã. Ta đã sắp không chờ nổi để được khám phá những bí mật đó rồi!”

Máy tính cũng không quá khó tìm. Những căn phòng dọc theo hành lang của tầng ngầm này đâu đâu cũng có máy móc, dụng cụ, thế nên cả bọn chỉ tìm khoảng mười căn phòng là đã thấy được một căn phòng có dạng như phòng lưu trữ dữ liệu,

bên trong có một máy tính đang mở. Dương Húc Quang cũng chẳng hề khách sáo, lập tức ngồi xuống bên máy tính, các ngón tay liên tục gõ rào rào không dứt. Ba người còn lại tuy cũng biết sử dụng máy tính nhưng cũng đều chỉ làm được mấy trò nghịch ngợm phổ thông thôi, giờ nhìn xem một màn toàn những câu lệnh trôi như thác nước thì váng hết cả đầu. Chỉ có Dương Húc Quang là mắt sáng lờ lờ, tay gõ rào rào liên tục.

“... Không được rồi. Cái máy tính này thậm chí còn không đáng được coi là máy tính nội bộ. Nó chỉ kết nối tới một phần xa mãi bên ngoài của máy chủ, không có bất cứ một quyền hạn truy cập nào, thậm chí cả quyền hạn tí tẹo vòng ngoài cũng không thực hiện được. Thế nhưng máy chủ của nó thì lại mạnh mẽ tới biến thái, tường lửa là loại tường lửa thiết lập bằng hình thái lượng tử mà ta mới thấy lần đầu, có lẽ là lập trình theo công nghệ của người Atlantis. Không được! Ít nhất cũng phải tìm được một máy nội bộ mới có thể tra được chút thông tin.” Dương Húc Quang ngồi lì bên máy tính hơn mười phút, sau cùng mới chán nản lắc đầu nói.

Về mặt ba người còn lại đều hiện ra sự thất vọng. Nhưng đúng lúc đó, Dương Húc Quang bỗng nhiên nhấn nút Enter một cái, trên màn hình máy tính lập tức hiện ra một sơ đồ địa hình lập thể. Ba người nhìn kỹ thì thấy đúng là bản vẽ cấu tạo của khu tầng ngầm này. Có điều, theo như những gì hiện ra trên màn hình thì đây chỉ là bản đồ của những tầng cách mặt đất từ 190m trở lên, dưới mức đó thì không hiển thị bất cứ một thứ gì khác. Rất hiển nhiên là từ tầng 190m trở xuống, ngay cả nhân viên nghiên cứu và nhân viên công tác cũng đều không được phép tiến vào.

“Mọi người nhìn xem: bắt đầu từ tầng 180m thì mới bắt đầu có các khu vực đặt máy nội bộ. Chắc hẳn đó đều là những khu vực nghiên cứu rất quan trọng, phải sử dụng tới công năng tính toán của các máy chủ lớn, các loại máy tính thông thường không thể nào thực hiện được những chức năng tính toán như vậy. Nếu như có được loại máy này, dù không đảm bảo phá được tường lửa nhưng ta chắc hẳn sẽ lấy được những tài liệu không quá quan trọng.”

Dương Húc Quang cười cười nhìn về phía ba người: “Tính thế nào đây? Có muốn đặt cược một lần không? Đây chính là cơ hội tốt để có thể khám phá những bí mật mà chính phủ đang che giấu đấy. Nhưng tiền cược sẽ chính là tính mạng của

chúng ta! Nguy cơ không chỉ đến từ năm tên Kẻ Sa Đọa mà còn tới từ chính phủ thế giới nữa. Những bí mật kia rất có thể đủ khiến bọn họ giết chúng ta diệt khẩu đó.”

Ba người còn lại đều trầm ngâm không nói. Một lát sau, Dương Đình Thiên mới cười khẩy nói: “Tuy thực lực của mấy người chúng ta còn chẳng đáng gì, chỉ sợ bất kỳ một tên Chân Ma mặc giáp nào cũng có thể giết sạch chúng ta, thế nhưng chính phủ thế giới có dám làm vậy không? Chưa cần nói tới Cung Diệp Vũ đang trên đường chạy tới đây, chỉ thực lực của Bùi Kiêu đã đủ khiến bọn họ phải dè chừng! Vậy nên ta không tin chính phủ thế giới có can đảm ra tay với chúng ta.”

Trương Hằng và Nhậm Trăn cùng khẽ gật đầu, Dương Húc Quang thì cười hắc hắc nói: “Được lắm! Vậy mục tiêu của chúng ta là tầng 180m!

TỬ VONG KHAI ĐOAN

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 40: Kịch Chiến Đảo Phục Sinh! (6)

Cùng thời điểm bốn người Dương Húc Quang, Dương Đình Thiên, Trương Hằng và Nhậm Trăn quyết định dẫn thân vào một hồi hành động bí mật mạo hiểm, trận chiến phía trên mặt đất cũng đã bước vào giai đoạn gay cấn. Thế Giới Xà lúc này đang thể hiện ra thực lực xứng đáng với cái danh hiệu một trong Tam Đại Quý Quái Ma Vương Cấp Đỉnh Cao của mình. Tuy hiện tại nó cũng chỉ có thể sử dụng được vài phần thực lực chân chính, chỉ có vài chiêu: trường khí thể bóng tối điều khiển trọng lực, mây mù màu đen chữa trị thân thể và giờ là dùng một loại ký hiệu phù văn màu đen để chế tạo ra lôi điện màu đen, thế nhưng chỉ vậy thôi cũng đã đủ để đánh cho Bùi Kiêu và Cung Diệp Vũ tối tăm mặt mũi...

Thật đúng là ‘sống dở chết dở’! Thứ lôi điện màu đen kia không biết được hình thành từ loại năng lượng nào mà mỗi lần đánh xuống đều tạo ra hiệu ứng ăn mòn giống như hơi thở của rồng. Không những vậy, mỗi đợt tấn công của thứ đó đều cùng lúc phun tung ra cả mấy nghìn tia sét. Nếu như không phải vì một nguyên nhân không rõ nào đó mà độ chính xác của những tia sét này rất thấp, hầu như chỉ phóng bừa ra theo kiểu cầu may thì có lẽ Bùi Kiêu đã tan xác ngay từ đợt tấn công đầu tiên.

So với hắc thì Cung Diệp Vũ thoải mái hơn rất nhiều. Tên này có thực lực Chân Ma cấp đỉnh cao, trường khí thể màu tím thấy được bằng mắt thường có thể chuyển hóa thành sức tấn công, phòng ngự hoặc tốc độ bất cứ lúc nào. Hơn nữa, trường khí thể bá đạo của hắc quả thật có uy lực vô cùng lớn, tuy nó không có mấy loại thuộc tính ngồ ngổ như trường khí thể của Bùi Kiêu, nhưng nếu chỉ tính riêng về uy lực thì nó vượt xa trường khí thể bao dung. Vậy nên dù Cung Diệp Vũ có bị tia sét đen kia đánh trúng thì cũng lắm là khiến hắc chật vật một chút, cả người cháy đen sì như một anh châu phi, ngoài ra thì dường như không hề hấn chút nào.

Nhưng còn Bùi Kiêu thì lại không được như vậy. Trường khí thể bao dung quá thật có vài loại công dụng đặc biệt, nếu tính tới uy lực thì thực ra cũng không hề thấp, năng lực mạnh nhất của trường khí thể bao dung chính là chuyển hóa trường khí thể thành các dạng lực phòng ngự, tấn công, tốc độ. Thế nhưng đó dù sao cũng chỉ là mô phỏng, không thể so được với trường khí thể của Chân Ma cấp đỉnh cao chân chính! Chỉ cần bị một tia sét màu đen đánh trúng thì Bùi Kiêu sẽ cảm thấy mình như sắp vỡ nát, lập tức sẽ tiêu tan thành tro bụi. Thế nhưng, không hiểu sao cứ mỗi lần hấn rơi vào tình trạng như sắp tiêu tán đó thì trong cơ thể sẽ đột ngột xuất hiện một luồng lôi điện chạy dọc, kéo hẳn ra khỏi trạng thái đó. Sau mấy lần thoát chết liên tục kiểu đó thì chính hẳn cũng cảm thấy mình dường như đã biến thành một con gián đánh không chết...

Có điều, dù thực sự là con gián thì cũng chỉ là con gián hơi khỏe chút thôi, chắc chắn không có chuyện đánh mãi không chết! Vậy nên nhân lúc vừa tránh được một luồng sét đen, đồng thời cũng lại gần được Cung Diệp Vũ, Bùi Kiêu kéo mạnh cương, kiềm con ngựa tám chân lại rồi nói lớn: “Không ổn rồi Cung Diệp Vũ! Thứ sấm sét đen này cứ như thể là vô cùng vô tận vậy. Cứ đà này, có khi con rồng đen còn chưa hết hơi thì chúng ta đã bị ‘quần’ chết rồi cũng nên. Phải nghĩ cách giải quyết tình trạng này ngay đi!”

Sau khi con rồng đen khổng lồ dùng trường khí thể bóng tối tạo ra những ký tự phù văn màu đen trôi nổi trong không trung, xung quanh nó liền xuất hiện mảng lớn không gian mờ lung, vẩn vơ. Sau đó, từ trong không gian vẩn vơ kia bắt đầu bay ra những quả cầu sét màu đen cực lớn, tiếp theo từ trong những quả cầu sét đó liên tục có những luồng sét đen phóng ra. Mấy nghìn luồng sét bồng chốc giăng đầy không trung, khiến cho Bùi Kiêu và Cung Diệp Vũ sợ tới mức lập tức phải chạy bán sống bán chết. Cũng may là độ chính xác của những luồng sét đen này không hiểu sao lại vô cùng thấp, gần như chỉ là bắn loạn ra bốn phía, nhờ đó mà hai người mới có thể may mắn sống sót. Chỉ sau khoảng hai phút, hai người đều đã bị vài luồng sét đen bổ trúng, thế nhưng những quả cầu sét khổng lồ kia chẳng những không thu nhỏ dần đi mà những luồng sét đen chúng phóng ra lại dường như càng lúc càng chính xác hơn. Chính điều đó mới khiến cho Bùi Kiêu cuống quýt như vậy.

Cung Diệp Vũ tuy có thể chống chịu được những luồng sét đen kia, nhưng hẳn

dù sao cũng không phải kẻ thích tự ngược đãi bản thân, thế nên đương nhiên không thể chấp nhận tiếp tục bị sét đánh như vậy. Chưa kể bản thân hắn còn là người nóng tính, thế nên nghe Bùi Kiêu nói vậy, hắn cũng rống lên luôn: “Đúng đấy, cứ thế này thì chúng ta trước sau cũng xong đời... Mặc kệ đi! Ta sẽ tấn công vào điểm yếu của nó. Bùi Kiêu, người dùng quả cầu sét mở đường, chặn đám sét đen trên đường cho ta!”

Bùi Kiêu hét lớn một tiếng đồng ý, lập tức kéo cương ngựa. Tám cái chân ngựa khua lên dồn dập, đập lên những tia chớp bạc, chỉ sau chớp mắt, Bùi Kiêu và con ngựa đã phi lên cao hơn trăm mét. Sau đó, thân hình Bùi Kiêu nhanh chóng phóng to, biến thành một người khổng lồ toàn thân đầy tia chớp quẩn quanh. Tuy không biến thành bộ dạng người trung niên uy mãnh nhưng hình thái khổng lồ lôi điện của hắn lúc này cũng đã cao hơn trước kia khoảng hai mét. Hơn nữa, khi cơ thể hắn phóng to, con ngựa tám chân hắn cưỡi cũng theo đó phóng to, biến thành một con ngựa sét dài hơn mười mét.

Xong xuôi, Bùi Kiêu mới khép hai tay lại, dồn toàn bộ lực lượng lôi điện trong người vào lòng bàn tay. Hơn nữa, lúc này trong trạng thái Giải Phóng, hai ký hiệu phù văn lôi điện trong cơ thể liên tục sản sinh ra lực lượng lôi điện, vậy nên hắn cũng không keo kiệt, đưa cả lực lượng lôi điện mới tạo ra đó vào lòng bàn tay, khiến cho quả cầu sét trong tay nhanh chóng phóng to với tốc độ mà mắt thường cũng thấy được, cuối cùng, thậm chí đạt tới đường kính mấy mét! Không chỉ vậy, quả cầu sét này còn được hắn dồn vào phần lớn trường khí thể bao dung. Có thể nói rằng quả cầu sét này đã là gần như toàn bộ sức mạnh của hắn hiện tại.

Lập tức, Bùi Kiêu hét lớn một tiếng rồi ném mạnh quả cầu xuống dưới. Quả cầu sét màu bạc có đường kính tới mấy mét đó bay đi với ánh sáng chói lọi, như thể một ngôi sao chổi màu bạc rơi xuống từ chín tầng trời. Trên đường đi của nó, tất cả những luồng sét đen chạm phải đều bị đánh tan toàn bộ. Tiếp theo, sau một tiếng đùng đùng rất lớn, nó nổ tung bên ngoài trường khí thể bóng tối. Lúc quả cầu sét lớn nổ tung, nó tuôn ra một mảng lớn sấm sét màu bạc bắn ra bốn phía, liên tục xé rách trường khí thể bóng tối ra thành những mảng nhỏ. Cùng lúc với vụ nổ, trường khí thể bao dung lúc trước được nhét vào quả cầu sét cũng đồng thời bung ra, hòa tan một mảng lớn trường khí thể của con rồng. Trong khoảnh khắc, bên ngoài cơ thể

con rồng đã xuất hiện một vùng trống chừng mấy trăm mét không được trường khí thể bóng tối che chắn. Đó chính là thời cơ tốt nhất để tấn công nó!

“Hay lắm!”

Cung Diệp Vũ đã tụ lực chờ thời khắc này từ lâu, giờ vừa thấy bên ngoài cơ thể con rồng xuất hiện mảng lớn trống không, hấn lập tức kéo theo một luồng sét tím lao nhanh tới. Hơn nữa, lần này ra tay còn là một tuyệt chiêu, một đao chém sâu vào bên trong cơ thể con rồng khổng lồ!

“Nộ Lôi Tê Thiên Liệt Địa!” Hào quang màu tím lướt qua, không gì cản nổi!

Cùng lúc đó, một nơi trên mặt biển cách Đảo Phục Sinh ước chừng 10km, một chiếc du thuyền nhỏ đang yên lặng dập dềnh đứng trên mặt biển. Trên chiếc thuyền này, có chín người đang dùng kính viễn vọng để quan sát bầu trời Đảo Phục Sinh. Lúc Cung Diệp Vũ sử dụng một đòn tuyệt chiêu, lập tức liền có vài người trong số đó hô lên trầm trồ.

Một cô gái trong số đó lớn tiếng than thở: “Ngẫu quá đi mất! Quả không hổ danh là người đứng đầu thế giới! Đúng không chị Valkyrie?”

Những người còn lại cũng đều bắt đầu cất lời phụ họa. Đúng lúc này, một cậu thiếu niên bỗng nói: “Có phải chúng ta cũng nên xuất quân rồi không? Năng lực che đậy khí tức của Mary cũng tốn rất nhiều sức lực, mà cô ấy đã duy trì liên tục hai ngày hai đêm rồi. Đội trưởng, nên để cô ấy nghỉ ngơi một chút chứ?”

Bên cạnh cậu ta, một tên thanh niên khác cười gian há há rồi nói: “Được rồi đấy, Reinhardt. Tuy ai cũng biết cậu và Mary có gì gì đó, nhưng cũng không cần phải lộ liễu như vậy chứ! Nhìn kìa, cậu làm Mary ngượng đỏ chín mặt rồi! Đội trưởng, đừng nghe nó nói nhé!”

Thiếu niên có tên Reinhardt là một cậu chàng người da trắng đẹp trai, mái tóc thuần một màu vàng. Cậu ta nghe vậy thì mặt đỏ lên, vụng trộm liếc nhìn thiếu nữ bên cạnh. Cô bé tên Mary kia cũng trộm liếc nhìn cậu ta, bốn mắt chạm nhau, cả hai đỏ bừng mặt, vội quay đầu nhìn đi nơi khác, không dám nhìn đối phương tiếp nữa.

Mà người được cả nhóm này gọi là đội trưởng, là một cô gái tóc vàng tuổi khoảng hai mươi hai, hai mươi ba. Cô lúc này đứng phía trước, quay lưng lại với cả đám, cũng đang nhìn về phía bầu trời Đảo Phục Sinh nhưng không dùng kính viễn vọng mà chỉ quan sát trận chiến bằng mắt thường. Về mặt cô bình thản như nước, không thể nhận ra một chút xúu cảm xúc nào.

“Bây giờ vẫn chưa phải thời cơ để xuất kích. Chúng ta phải chờ tới thời khắc quyết định, một lần đột kích đánh bại cả Thế Giới Xà và Rocky. Chứ với thực lực của hai người họ thì dư sức chạy trốn...”

Cô gái quay đầu nhìn về phía những người còn lại, thản nhiên nói: “Tình huống cơ bản chính là như vậy. Mọi người tiếp tục chờ đợi. Mary, tiếp tục sử dụng kỹ năng che đậy... Mục đích của chúng ta chỉ có một: cướp lấy Vòng Giam Cầm.”

Cái quay đầu lại này, làm lộ ra dung mạo xinh đẹp nghiêng nước nghiêng thành của cô... Dung mạo đó, không ngờ lại giống như đúc cô gái bị kéo vào trong cột sáng đen trong ảo ảnh của Bùi Kiêu!

Và cô, dường như cũng tên là... Valkyrie!

TỬ VONG KHAI ĐOAN

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 41: Kịch Chiến Đảo Phục Sinh! (7)

Năng lực của linh hồn đặc thù thật sự có trăm nghìn dạng kỳ lạ. Chỉ riêng những năng lực mà chính phủ các nước thống kê được đã lên tới mấy chục, mà đó còn là vì linh hồn đặc thù có số lượng rất ít, nếu không thì số lượng các loại năng lực tìm thấy chắc hẳn còn lớn hơn nhiều.

Đảo Phục Sinh chính là một khu quân sự tối mật, có thể nói đây chính là nơi tập trung toàn bộ khoa học kỹ thuật và vũ khí quân sự cao cấp nhất của mười bảy nước cũng như các quốc gia nhỏ phụ thuộc vào họ. Cả hòn đảo luôn được đặt trong tình trạng an ninh nghiêm ngặt, thiết bị giám sát hoạt động 24/24, đừng nói là một chiếc du thuyền, chỉ sợ ngay cả một con cá hơi lớn bơi qua cũng sẽ bị tình báo ghi lại. Vậy mà thực sự lại có một chiếc du thuyền xuất hiện ngay bên ngoài hòn đảo này! Chuyện này chắc hẳn có liên quan mật thiết tới năng lực đặc thù ẩn nấp của thiếu nữ kia.

Cùng thời điểm đội ngũ của chín người kia đang ẩn nấp ngoài rìa chiến trường, tại nơi cách mặt đất 170m, tầng ngầm bên dưới tòa nhà trung tâm Đảo Phục Sinh, bốn người Dương Đình Thiên đang phải chật vật chạy trốn tới bờ hơi tai. Nguyên nhân là vì từ khi bước vào tầng 170m, khắp nơi bỗng xuất hiện đầy những hệ thống súng máy phòng ngự tự động và các loại cửa an ninh yêu cầu mật khẩu, chỉ cần nhập sai mật khẩu ba lần thì cả hành lang lập tức sẽ rơi vào tình trạng báo động, vô số các loại súng ống bỗng nhiên xuất hiện. Hơn nữa, đó còn đều là những vũ khí công nghệ cao mà bốn người mới thấy lần đầu, ví dụ như vũ khí Gauss, vũ khí laser, vũ khí điện quang, vũ khí sóng âm, rất nhiều loại... Ban đầu bốn người không hề chuẩn bị, kết quả là ngoài Trương Hằng và Nhậm Trăn đi cuối nên tránh được, còn Dương Đình Thiên và Dương Húc Quang thiếu chút nữa đã bị đánh cho nát bét.

Cũng may phương thức tấn công của Nhậm Trăn là tạo ra những cột băng trên phạm vi rộng, nhờ đó mà đã nhanh chóng phá hủy hết các thiết bị trong hành lang này. Nếu không phải vậy, hai người kia mà hoàn toàn rơi vào đợt tấn công kinh khủng vừa rồi thì sợ rằng giờ đã lành ít dữ nhiều. Nhưng dù không chết thì hai người họ Dương cũng lập tức rơi vào cơn chấn động chấp niệm, bọn họ dường như thống khổ đến nỗi chỉ muốn chết ngay đi cho xong. Trương Hằng ở bên cạnh thấy vậy thì sợ xanh mặt, cứ như thể người đang phải chịu chấn động chấp niệm là chính hắn vậy. Phải tới lúc Nhậm Trăn vỗ nhẹ một cái, hắn mới sức tỉnh, thôi run lấy bầy, mặt mũi thì đầy vẻ xấu hổ.

“Không phải sợ. Có khi chút nữa người cũng sẽ giống vậy đấy.” Nhậm Trăn liếc nhìn hắn rồi điềm nhiên như không nói.

Trương Hằng liền cảm thấy dờ khóc dờ cười, hắn rất muốn nói với Nhậm Trăn rằng: người rất có triển vọng trở thành một trong những kẻ miệng lưỡi độc địa nhất quả đất. Nhưng rồi nhìn Nhậm Trăn vẫn giữ tư thế chuẩn bị kéo đàn, hắn lại chẳng còn can đảm để nói ra câu đó. Vừa rồi hắn đã chính mắt thấy thực lực của Nhậm Trăn tới mức nào, khỏi cần phải bàn, chỉ cần một cây cột băng ‘vô tình’ chui lên dưới chân cũng dư sức phá nát ‘cửa sau’ của hắn cả chục lần. Thế nên cuối cùng hắn cũng chỉ biết ngậm miệng nhịn đi, coi như đã tiếp nhận cái lời bình dã man “về sau người cũng có thể bị như vậy” kia.

Trương Hằng và Nhậm Trăn ở một bên yên lặng chờ đợi cơn chấn động chấp niệm của hai người họ Dương qua đi. Khi chờ được khoảng mười phút, sàn nhà nơi họ đứng bỗng nhiên thi thoảng lại rung lên từng hồi, giống như chấn động từ vụ nổ ở nơi nào đó truyền tới. Chuyện này chắc hẳn do chính mấy tên Chân Ma cấp sa đọa gây ra, bọn chúng có lẽ đã đến được tầng sâu 200m và đang ra sức phá hoại, mà cũng có thể là chúng đang giao chiến với lực lượng phòng ngự ở dưới đó. Vậy nên, tuy thực lực bốn người Dương Húc Quang không ra sao nhưng ngược lại, lúc này lại đang khá an toàn, cả bọn cứ vậy lẳng lặng chờ chấn động chấp niệm qua đi, mà cũng không bị bất kỳ người sống hay quỷ quái nào tới làm phiền.

Sau đó, bốn người lại bắt đầu di chuyển, lần này thì cả bọn đều cẩn thận hơn rất nhiều, trên đường đi luôn tìm kiếm kỹ càng các loại thiết bị an ninh, báo động. Nếu

như người sống hầu như chẳng thể làm gì được những thiết bị này, thì linh hồn lại có vô số cách để loại bỏ chúng, ví dụ như đóng băng cả hệ thống hoặc dùng dòng điện để phá cả đường dây... nói chung là có rất nhiều cách. Hơn nữa, cửa mã khóa có lẽ ngăn được người sống, chứ với linh hồn có Thiên Sinh Vũ Khí nơi tay, phá cửa xông qua là hết sức dễ dàng. Vậy nên chỉ cần cẩn thận một chút thì những thứ máy móc này chẳng thể nào ngăn nổi bốn người tiếp tục xâm nhập.

Cứ như vậy, bốn người cuối cùng cũng đã từ tầng 170m tiến xuống được tầng 180m. Mà vừa xuống được đến tầng này thì trước mắt cả bọn đã là cảnh tượng khói bụi mù mịt, đổ vỡ khắp nơi, trên mặt đất thì đầy những người máy đã bị phá hỏng. Mà cứ nhìn vào những phần còn lại thì đám người máy này hẳn là có đủ mọi loại hình từ hình dạng giống người, dạng động vật và cả không ít những người máy dạng con nhện. Xem ra đây chính là những thành quả khoa học kỹ thuật mà chính phủ lấy được từ di tích Atlantis. Mà có vẻ như chính phủ rất không tin tưởng vào người sống, bọn họ thà dùng đám người máy này phòng ngự tầng 180m chứ không để bất kỳ một người sống nào đặt chân tới đây. Xem ra, ở dưới này chắc hẳn có điều gì đó khiến cho chính phủ không dám đặt sự tin tưởng vào người sống.

Mà ngoài những phần hỏng nát của người máy thì ở đây còn có thể thấy được tội nghiệt và Năng Lượng Tiêu Chuẩn chưa tiêu tan hết, mà số lượng của chúng cũng không hề ít. Đây chắc hẳn là vài con quỷ quái thông thường chui qua lỗ thủng từ bên trên xuống tới nơi này.

“Được rồi, đừng để ý nhiều nữa. Có trời mới biết chính phủ thế giới có còn vũ khí bí mật nào chưa đem ra hay không. Mà mục tiêu của chúng ta cũng không phải những thứ này. Nhanh đi tìm máy tính kết nối mạng nội bộ đi thôi, vậy mới có thể sớm biết rõ đằng sau tấn kịch này thực sự là gì. Đi nào! Đi nào!” Dương Húc Quang liếc nhìn ba người còn lại, thấy bọn họ đều bị cảnh tượng xác người máy đầy đất dọa cho ngây người. Dù sao thì đây cũng đang là thế giới hiện thực, vậy mà bỗng nhiên lại có bao nhiêu người máy như trong phim khoa học viễn tưởng xuất hiện thế này, ai không thấy choáng ngợp mới là đáng ngờ đấy. Biết vậy nên Dương Húc Quang mới đành phải làm người dẫn đầu, nhắc nhở ba người còn lại.

Tuy tình huống bất ngờ như vậy nhưng cũng có cái tốt, đám quỷ quái kia có vẻ

như đã kéo nhau cùng chết với đám người máy này, khiến cho cả khu vực có vẻ như đã không còn mối nguy hiểm nào nữa. Đám quỷ quái và người máy còn lại dường như cũng đã chạy tít tới nơi nào, giúp cho bốn người có thể chạy thẳng một mạch mà không gặp phải một sự tấn công nào. Cũng không biết hôm nay có phải ngày may mắn của bốn người hay không mà trên đường đi, ngoài đồng người máy đã thành sắt vụn và tội nghiệt của quỷ quái đang tiêu tan dần, họ không gặp phải bất cứ một vật gì còn có thể hoạt động, thậm chí cả cạm bẫy, thiết bị bảo vệ cũng không thấy nốt. Vì vậy mà con đường tới phòng máy chủ của họ không ngờ lại ‘bình yên’ tới mức khó tin. Lúc tới được phòng máy chủ, cả bọn thậm chí còn không tin nổi là mình lại có thể đến được mục tiêu dễ dàng tới vậy. Chẳng lẽ nơi quan trọng thế này mà không có người máy hay thứ gì đó mạnh mẽ bảo vệ hay sao?

Nhưng dù sao thì lúc này cũng đã tìm được máy kết nối nội bộ, sau khi dặn dò ba người còn lại nhớ chú ý cảnh giới để mình làm việc, Dương Húc Quang lập tức ngồi xuống máy tính, tay gõ rào rào liên tục. Ba người còn lại dù sao cũng chẳng hiểu những gì Dương Húc Quang đang làm, thế nên họ liền mặc kệ hẳn làm gì thì làm, bản thân thì tản ra bốn phía cảnh giới và chú ý xem liệu có còn quỷ quái hay người máy trốn ở góc khuất nào đó hay không. Rất nhanh, cả căn phòng chỉ còn lại tiếng gõ bàn phím đều đều của Dương Húc Quang.

Cả nửa ngày sau, lúc ba người còn lại đều đã dần cảm thấy hết kiên nhẫn, Dương Húc Quang bỗng nhiên cười hắc hắc nham hiểm. Ba người cũng không biết là tên đó đã phá được tường lửa hay làm được trò gì, chỉ thấy hắn bỗng lấy ra một đĩa máy tính nho nhỏ rồi cho vào trong ổ đọc của máy tính. Ngay sau đó, màn hình máy tính vốn toàn câu lệnh trắng đen loằng ngoằng bỗng nhiên biến thành hình dạng của một đồng... nòng nọc chạy khắp màn hình.

“Hắc hắc, cái tường lửa lượng tử này bình thường thì đúng là ta không phá nổi, nhưng lúc này năm tên Chân Ma sa đọa đang phá phách khắp nơi, máy chủ của nơi này phải điều khiển rất nhiều người máy chiến đấu, vậy chắc chắn sẽ làm thiếu hụt tài nguyên của máy chủ. Hắc hắc, thế thì hãy ném thử Ếch Xanh Dâng Hương thế hệ thứ tư – loại virus máy tính mà ta mới chế tạo được cách đây vài tháng đi.” Dương Húc Quang vừa nói vừa liên tục cười gian. Trong tiếng cười của hắn, đám nòng nọc chạy khắp màn hình từ từ lột xác, biến thành những con ếch xanh, chân

trước của bọn ếch này lại còn ôm một cây hương, chúng cứ vậy mà đứng nguyên chỗ... chấp tay khấn vái y như con người.

(Hương: hay nhang)

Cùng lúc đó, tại tầng ở độ sâu 200m, hơn một trăm người máy toàn thân lỏng lánh đang chiến đấu cùng với năm kẻ có đôi cánh đen. Những người máy ở đây cũng không phải làm bằng kim loại, mà do những khối tinh thể trong suốt ghép lại, mỗi khi chuyển động thì những đường dẫn năng lượng trong cơ thể chúng lại có ánh sáng lòe lòe chạy dọc, nhìn qua lại dường như có nét giống với Thiên Sinh Vũ Khí. Đòn tấn công của những thứ này khiến cho ngay cả năm tên Kẻ Sa Đọa đạt tới Nửa Bước Chân Ma cũng không dám đón đỡ chính diện, chỉ có thể dùng tốc độ và sự linh hoạt để đánh du kích. Nhưng dù vậy thì Chân Ma vẫn cứ là Chân Ma, lúc này đã có hơn mười người máy tinh thể bị đánh nát, chỉ cần có đủ thời gian thì trước sau gì đám Kẻ Sa Đọa cũng sẽ dọn dẹp hết hơn trăm tên người máy này.

Bỗng nhiên đúng lúc này, thân thể hơn trăm tên người máy tinh thể kia đột nhiên phát sáng rực rỡ, khiến năm tên Kẻ Sa Đọa sợ tới nhảy dựng, tưởng đám người máy đó định tung độc chiêu gì. Nhưng không ngờ, ngay sau đó thì ánh sáng của đám người máy này lại bắt đầu tắt dần đi, trên người bốc lên đầy khói xanh, chẳng mấy chốc đã đổ rầm xuống đất không nhúc nhích. Năm tên Kẻ Sa Đọa liền ngơ ngác nhìn lẫn nhau, cơ bản là không hiểu nổi trước mắt vừa xảy ra chuyện gì.

“Chẳng lẽ Máy Chủ Linh Hồn Trung Tâm đã gặp phải sự cố gì rồi à?” Một tên thanh niên trong đám khó hiểu nói.

Bốn người còn lại cũng chẳng thể đưa được ra câu trả lời hợp lý nào. Sau cùng, Ronnie vẫn tỉnh táo nhất, cô ta nói lớn: “Không cần phải để ý nhiều vậy làm gì. Đám người máy tinh thể này quả thật rất mạnh. Tuy trước kia đã từng nghe nói nhưng không ngờ hiệu quả khắc chế với Chân Ma cấp của chúng lại lớn đến vậy, đã vậy còn không hề bị suy yếu bởi trường khí thể hay trọng lực. Nhưng giờ thì tốt rồi, đám người máy này đã xong đời, giờ mục tiêu chính là phòng điều khiển. Tất cả đều phải cẩn thận, có trời mới biết trong đó liệu còn tầng phòng ngự chết tiệt nào hay không.” Rõ ràng là Ronnie có vị thế đứng đầu trong nhóm năm người này, sau

khi cô ta nói xong thì cả bốn người còn lại đều lớn tiếng đồng tình. Tiếp theo, cả năm liền vỗ cánh, bay nhanh vào trong một hành lang trước mặt. Không lâu sau, trước mặt bọn họ xuất hiện một cánh cửa lớn làm bằng tinh thể hơi mờ đục, nhìn có vẻ vô cùng cổ xưa. Qua lớp tinh thể mờ đục, có thể lờ mờ thấy được phía bên có từng đợt ánh sáng vàng kim chiếu rọi. Năm người liếc nhìn nhau rồi cùng lấy ra Thiên Sinh Vũ Khí của mình, phía trên đó lập tức bắt đầu tuôn ra từng đám khí đen xì như mực. Tới khi Thiên Sinh Vũ Khí của cả năm người đã ngập tràn khí đen, bọn họ đồng loạt đưa vũ khí đánh về phía cánh cửa lớn bằng tinh thể kia. Chuyện ngoài dự đoán lại lần nữa xảy ra, cánh cửa tinh thể không ngờ lại quá yếu ớt, vừa chịu một đòn đã vỡ nát thành các khối vụn tinh thể. Tới lúc này thì cả bọn cuối cùng cũng thấy rõ được khung cảnh bên trong.

Phía bên trong là một khối cầu ánh sáng màu vàng kim khổng lồ có đường kính khoảng 300m. Nhìn xuyên qua màn ánh sáng, người ta có thể thấy loáng thoáng được bên trong có một vật thể có dạng tròn như quả trứng, không phải làm bằng kim loại, cũng không phải bằng gỗ hay đá, nói chung là không thể xác định được nó làm bằng chất liệu gì. Ánh sáng màu vàng kim chói mắt được phát ra từ chính vật thể hình trứng khổng lồ đó.

Ở xung quanh vật thể hình trứng này có đặt vô số các loại máy móc dụng cụ, cũng có rất nhiều các loại đường dẫn kết nối với bên ngoài của nó. Từ trong ‘quả trứng’ đó liên tục có những dòng ánh sáng màu vàng kim theo các đường dẫn chạy ra ngoài rồi đi vào đủ các loại máy móc không đọc nổi tên ở xung quanh, cả không gian căn phòng tràn ngập ánh sáng màu vàng kim, giống như khung cảnh trong một bộ phim khoa học viễn tưởng nào đó vậy.

Năm người kia đều bị ‘quả trứng’ khổng lồ trước mặt làm cho sửng sốt hồi lâu. Mỗi một lúc sau, bọn họ mới tỉnh táo lại, Ronnie lắc đầu nói: “Không ngờ cái Máy Chủ Linh Hồn Trung Tâm này lại khổng lồ đến vậy. Lúc trước tôi còn tưởng nó chắc chỉ bằng cỡ cục đá nhỏ thôi, thế mà hóa ra lại lớn đến mấy trăm mét thế này...”

Tuy bốn người còn lại cũng bị cảnh tượng làm cho choáng ngợp, nhưng dù sao cả bọn cũng không phải người bình thường, đã nhanh chóng ổn định lại đầu óc. Một

người trung niên trong đám trầm giọng nói: “Cái Máy Chủ Linh Hồn Trung Tâm này chính là thứ làm nên Kế Hoạch Linh Hồn, không còn nó thì cũng sẽ không còn Kế Hoạch Linh Hồn nào nữa. Ronnie, chúng ta làm gì đây? Lập tức phá hủy thứ này ư?”

Trong mắt Ronnie lóe lên vẻ hung ác, cô ta gật đầu khẳng định rồi nói: “Chính xác! Mục đích của chuyến này chính là cái Máy Chủ Linh Hồn Trung Tâm này. Bằng bất cứ giá nào cũng phải phá hủy nó! Hừ hừ, còn nhớ cái đám bị biến thành người không ra người, quỷ không ra quỷ ở mấy tầng trên không? Bọn họ chính là vật hi sinh cho cái Kế Hoạch Linh Hồn này đó. Thủ lĩnh đã từng nói, những kẻ bị biến đổi thành ‘Kẻ Phản Bội’ trong Kế Hoạch Linh Hồn thậm chí còn không biết mình đã bị biến đổi thành thứ như vậy. Bọn họ vẫn giữ nguyên được ý thức, trí nhớ và tư tưởng của bản thân, chỉ không có trí nhớ về việc đã bị chuyển đổi mà thôi. Tới thời điểm mệnh lệnh của kẻ điều khiển được đưa ra, họ mới trong phút chốc biến đổi thành bộ dạng kia rồi ra tay giết chết chính người mà mình tin tưởng, thân cận nhất. Tôi nghĩ, nếu Thomas còn giữ được thần trí trong khi bị biến đổi thành cái bộ dạng kia, hẳn chắc hẳn sẽ khóc đến cạn nước mắt, khi thấy chính tay mình thương tổn tới người có ơn lớn với bản thân... Ra tay đi!”

Vẻ hung ác cũng hiện lên trong mắt những người còn lại, tất cả cùng vung lên Thiên Sinh Vũ Khí của mình, từng luồng sáng đen lập tức sắp được bắn ra. Tới lúc này, đám này đã không còn tiếc bất cứ gì nữa, tất cả đều có ý định dốc hết sức phá hủy cái Máy Chủ Linh Hồn Trung Tâm này ngay lập tức. Một đòn hợp lực của năm tên Nửa Bước Chân Ma đã đủ tương đương với sức công phá một đòn của Cung Diệp Vũ rồi!

Nhưng đúng lúc này, quầng sáng phía ngoài Máy Chủ Linh Hồn Trung Tâm bỗng nhiên vặn vẹo, nhện nhạo một trận. Đến lúc ánh sáng ổn định trở lại thì phía ngoài quầng sáng đã xuất hiện hình ảnh lập thể của mười bảy người, mà mười bảy hình ảnh lập thể này dường như chính là hình ảnh của mười bảy vị đầu não các quốc gia đang ngồi trong một phòng họp nào đó.

“Dừng tay lại, đám Kẻ Sa Đọa kia! Các người có biết mình đang làm cái gì không? Các người đang tự tay phá hủy hy vọng cuối cùng của loài người đó!” Một

trong số mười bảy vị kia quá lớn.

Năm người nhìn hình ảnh lập thể của mười bảy người kia, cùng cười khinh miệt. Gã trung niên lúc trước cười lớn: “Hy vọng cuối cùng? Phải là hy vọng cuối cùng của đám quyền quý, giàu có các người mới đúng chứ hả? Biến tất cả người trên thế giới này, cả người sống lẫn linh hồn thành nguyên liệu cho Kế Hoạch Linh Hồn, để giúp cho đám ‘ưu tú, danh nhân, giàu có’ các người sống sót, có phải vậy không?”

Mười bảy người kia nghe vậy cũng không hề lộ ra vẻ khiếp đảm hay bối rối gì, tất cả bọn họ đều là những tay già đời lão luyện, kinh nghiệm chính trường đầy mình. Trên thế giới này, chính trị gia chính là một đám xấu xa, bẩn thỉu, mà làm một kẻ đứng đầu quốc gia như bọn họ, có thể nói chính là xấu xa trong xấu xa, bẩn thỉu trong bẩn thỉu, đương nhiên sẽ không thể lúng túng chỉ vì một câu chất vấn như vậy. Ngược lại, một người trong số đó chợt hỏi với vẻ dường như rất hứng thú: “Thế à? Vậy các người cho rằng dạng tương lai nào là thích hợp cho thế giới này? Có lẽ Kế Hoạch Linh Hồn thật sự chỉ có thể bảo vệ tính mạng của những dạng người như người nói, nhưng đó chẳng phải cũng là đã lưu giữ được hạt giống của loài người sao? Chẳng lẽ người muốn lúc tận thế đến, tất cả loài người trên cả thế giới cùng nhau diệt vong, vậy mới là đúng đắn đó hả?”

Gã trung niên nghe vậy thì giận bầm mặt, hẳn đang muốn tiếp tục tranh cãi thì Ronnie bỗng nhiên phất tay chặn lại: “Không cần phải tranh cãi với bọn chúng làm gì. Dù sao thì trong mắt chúng, bọn ta cũng chỉ là những quân cờ có thể vứt bỏ bất cứ lúc nào, hoặc cùng lắm cũng chỉ là những nguyên liệu có ích mà thôi, trong mắt chúng đã không còn có cái gọi là sinh mệnh nữa rồi. Thế nên, tốt hơn là chúng ta nhanh phá hủy cái Máy Chủ Linh Hồn Trung Tâm này, sau đó lập tức ra ngoài theo thủ lĩnh rời khỏi đây. Dù sao thì thủ lĩnh chắc chắn không thể chống chọi được với Thần Chiến Binh Obelisk quá lâu, chúng ta không thể làm chậm chân của Người.”

Bốn người còn lại nghe vậy thì khẽ gật đầu, không để ý tới hình ảnh lập thể của mười bảy người kia nữa mà đều vùng Thiên Sinh Vũ Khí của mình, đánh mạnh về phía ‘quả trứng khổng lồ’ màu vàng kim. Thế nhưng, năm luồng ánh sáng đen được đánh ra chỉ vừa tiếp xúc với tầng ánh sáng vàng bao bên ngoài ‘quả trứng’ thì đã bị

màn ánh sáng đó chặn lại. Sau đó, một ngọn lửa màu vàng kim đột nhiên bùng lên dữ dội, thiêu rụi hoàn toàn những ánh sáng đen kìa. Một đòn hợp lực dốc hết sức của năm người kia, vậy mà thậm chí không thể phá nổi tầng ánh sáng màu vàng bao bên ngoài ‘quả trứng’!

Không chỉ có vậy, ngay khi bên ngoài ‘quả trứng’ khổng lồ kia bùng lên ngọn lửa màu vàng kim, một cỗ uy áp mạnh tới mức kinh khủng đột nhiên xuất hiện trong căn phòng. Sự việc đột ngột khiến cho một người trong đám năm người không kịp đề phòng, bị đè bẹp rầm xuống đất, bốn người còn lại cũng phải chịu áp lực vô cùng khổng lồ, khiến cho bọn họ đang bay cũng rơi thẳng xuống đất, cả nửa ngày cũng không đứng thẳng dậy nổi.

“Thật ngu xuẩn! Trước thấy các người đều đã đạt tới thực lực Chân Ma cấp, vì quý trọng người tài và cần tập hợp lực lượng để đối phó với tận thế nên mới muốn khuyên nhủ các người một phen. Ai ngờ bọn người lại dốt nát, ngu xuẩn tới vậy chứ... Rocky chắc đã nói cho các người biết rồi đúng không? Văn minh Atlantis khi xưa đã bắt và chuyển đổi được thành công tổng cộng ba con quỷ quái Ma Vương cấp đỉnh cao. Ngoài Thần Rồng Bầu Trời Osiris bị Rocky lấy mất, Thần Chiến Binh Khổng Lồ Obelisk phòng ngự trung tâm đảo, vậy các người nghĩ con quỷ quái Ma Vương cấp đỉnh cao cuối cùng ở chỗ nào?”

Trên hình ảnh lập thể, tổng thống Mỹ lắc đầu thờ dài. Lúc này, ông ta vừa dùng ánh mắt như nhìn người chết nhìn đám Kẻ Sa Địa, vừa nói: “Con quỷ quái Ma Vương cấp đỉnh cao thứ ba, Thần Rồng Mặt Trời Có Cánh – Ra, hình thái nguyên thủy của nó chính là cái Máy Chủ Linh Hồn Trung Tâm này đó! Và nó cũng chính là kẻ mạnh nhất trong Tam Đại Quỷ Quái!”

Trong tiếng nói vang vọng, ngọn lửa màu vàng kim bên ngoài ‘quả trứng’ đã ngưng tụ lại, tạo thành hình dạng một con chim dài 30m bằng lửa. Long vũ toàn thân nó do ngọn lửa vàng kim tạo thành, giống như chim công nhưng lại chói sáng hoàn mỹ hơn rất nhiều lần... Đó chính là sinh vật trong truyền thuyết: Phượng Hoàng!

Cùng lúc đó, tại tầng cách mặt đất 180m, bốn người Dương Đình Thiên

đang nhìn tới muốn lòi mắt vào những hình ảnh trên màn hình máy tính. Đó chỉ là một đoạn phim tư liệu trong kho dữ liệu ở tầng ngoài mà thôi. Thế nhưng, chỉ đó thôi thì đã đủ cho người ta biết được thứ Năng Lượng Tiêu Chuẩn mà chính phủ sử dụng trong các tổ chức linh hồn từ đâu mà có...

TỬ VONG KHAI ĐOAN

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 42: Kịch Chiến Đảo Phục Sinh! (8)

Bốn người Dương Đình Thiên ngậy đại nhìn những hình ảnh hiện ra trên màn hình máy tính, đó là một vài đoạn ghi hình các thí nghiệm nghiên cứu. Bởi vì các video tài liệu này được sắp xếp theo thứ tự thời gian thực hiện, nên hiện giờ bốn người đang xem những video cũ nhất, chính là các đoạn ghi hình về các thí nghiệm đầu tiên của Kế Hoạch Linh Hồn cách đây nhiều năm.

Hình ảnh trong đoạn phim liên tục có mười người xuất hiện. Những người này gần như là sự tập hợp của đủ mọi chủng tộc, màu da, tuổi tác, giới tính. Trong số họ có cả người da trắng, da vàng, da đen, có người lớn tuổi, người trẻ tuổi, thậm chí còn có một bé gái chỉ khoảng mười một, mười hai tuổi... Tất cả những người này đều đang được đặt trên bàn thí nghiệm và bị gậy tê, tuy cơ thể họ không thể cử động nhưng tinh thần thì lại minh mẫn tới mức dị thường. Qua hình ảnh video, bốn người thậm chí có thể thấy những người này đều đang không ngừng run rẩy, thậm chí nhiều người nơi khóe mắt còn có nước mắt chảy ra.

Sau đó, trên hình ảnh xuất hiện một vài người mặc trang phục phòng thí nghiệm màu trắng tới gần những mười người kia, đo đạc lấy số liệu của họ, đồng thời còn diễn giải quá trình làm thí nghiệm với thiết bị ghi hình.

“Như chúng ta đã biết, cường độ của linh hồn sinh ra sau khi con người chết đi phụ thuộc vào nghị lực, ý chí của họ khi còn sống. Đây là lý thuyết thực nghiệm được các quốc gia nghiên cứu ra, nhưng cũng đã được chứng thực qua các ghi chép của văn minh Atlantis. Không chỉ vậy, theo như người Atlantis thì cường độ linh hồn của một người còn phụ thuộc vào cảm xúc của người đó ngay khoảnh khắc trước khi họ chết đi. Ví dụ các cảm xúc như thù hận, thống khổ, tuyệt vọng... Trạng thái cảm xúc càng mạnh thì khi chết đi, cường độ linh hồn lại càng tăng cao.”

Người diễn giải là một nhân viên nghiên cứu tóc đã hoa râu. Ông ta vừa nói vừa chỉ đạo những nhân viên nghiên cứu khác tiêm cho một người đàn ông trung niên bị bắt làm thí nghiệm một loại thuốc nào đó. Chỉ vài giây sau, người đàn ông trung niên kia bắt đầu co giật rất mạnh, miệng thét lên nhưng tiếng khàn đặc, dường như đang vô cùng đau đớn. Nhưng sự đau đớn đó cũng không kéo dài bao lâu, sau một lúc kêu gào thì cơ thể ông ta bỗng mềm nhũn, gục xuống không nhúc nhích. Ngay sau đó, một đám ánh sáng mờ lung giống như sương mù xuất hiện bên trên ông ta, chỉ hai ba giây sau, đám ánh sáng kia đã biến thành hình dạng của người đàn ông trung niên mới chết, linh hồn đó vừa xuất hiện liền ngất đại rơi xuống đất. Xem ra nơi làm thí nghiệm chính là Đảo Phục Sinh này, vậy nên linh hồn mới dễ dàng thực thể hóa tới vậy.

Mấy nhân viên nghiên cứu gần đó lập tức cầm một dụng cụ dạng ống dài tới gần, đưa về phía linh hồn kia. Chỉ một tiếng “vút” nhỏ vang lên, linh hồn kia còn không kịp giãy giụa chút nào thì đã bị cái ống kia hút mất. Sau đó, một nhân viên nghiên cứu chạy tới nhìn số liệu rồi thông báo: “Cường độ chấp niệm 93 đơn vị, tội nghiệp 21 đơn vị, Năng Lượng Tiêu Chuẩn 93 đơn vị.”

Tiếp theo, người tóc hoa râu kia lại chỉ đạo chọn một người sống khác để tiếp tục làm thí nghiệm. Lần này bọn họ chọn một cô gái tuổi còn khá trẻ, cô gái này bị tiêm liên vài liều thuốc một lúc. Sau khi bị tiêm thuốc, giống như người đàn ông trung niên, cô ta cũng vung giãy giụa trong cơn thống khổ. Nhưng không chỉ như lần trước, lần này cô gái không những không chết ngay mà còn vùng vẫy trong đau đớn rất lâu. Thậm chí vì giãy giụa quá mạnh trong khi cơ thể bị cố định mà khiến một cánh tay của cô bị gãy, thế nhưng cô gái dường như không hề cảm thấy gì, vẫn chỉ biết giãy giụa điên loạn như dã thú. Mãi tới khi trên cơ thể cô dần nổi đầy những vết tụ máu, trông như máu sắp phun ra đây người, cơ thể cô mới dần mềm nhũn rồi gục xuống. Trong cơn thống khổ vừa rồi, thậm chí cả phần vành mắt của cô cũng bị vỡ nát vì giãy giụa quá mạnh, khiến lúc này khuôn mặt cô nhìn qua dữ tợn, đáng sợ vô cùng!

Không bao lâu sau, linh hồn của cô gái trẻ đã xuất hiện. Mấy tên nhân viên nghiên cứu bên cạnh lại dùng một cái ống hút linh hồn cô ta đi như lần trước. Một nhân viên sau khi xem xét số liệu thu được thì báo cáo: “Cường độ chấp niệm 114

đơn vị, cường độ tội nghiệt 37 đơn vị, Năng Lượng Tiêu Chuẩn 114 đơn vị.”

Người tóc hoa râm gật đầu, hẩn nhìn vào ống kính của thiết bị ghi hình rồi nói: “Như vừa thấy, khi sự thống khổ lúc tử vong tăng lên thì cường độ chấp niệm cũng sẽ tăng lên, tương tự, cường độ tội nghiệt và Năng Lượng Tiêu Chuẩn sinh ra cũng sẽ tăng lên. Biên độ tăng lên trong khoảng từ 20% đến 30%. Đây đã là một con số rất khó tin nhưng vẫn chưa phải là mức cao nhất.”

Nói xong, người tóc hoa râm lại chỉ đạo những còn lại tiếp tục làm việc. Vừa chỉ đạo, hẩn vừa đi tới bên cạnh một người bị thí nghiệm còn sống rồi nói: “Bé gái này là một trẻ mồ côi, tuy nhiên cô bé còn có một người anh trai, tình cảm của hai người rất sâu sắc. Nhưng cách đây hai năm, anh trai của cô bé đã chết sau một tai nạn giao thông, từ đó cô bé đã mắc phải chứng tự kỷ. Theo lẽ thường, một người tư tưởng chưa trưởng thành, ý chí cũng không kiên định như vậy thì sau khi chết đi, linh hồn sinh ra sẽ rất yếu ớt, thế nhưng chúng tôi đã tìm được cách để làm cho cường độ chấp niệm tăng lên cực lớn, biên độ gia tăng thậm chí còn vượt qua 100%!”

Trong khi người đàn ông kia nói, đã có nhân viên nghiên cứu tới tiêm cho cô bé kia một liều thuốc. Lần nay, cô bé kia ngược lại không hề giãy giụa mà lại nằm yên như đang ngủ say, thế nhưng ngủ chưa được bao lâu thì cô bé bắt đầu la khóc âm lên, đồng thời còn luôn miệng gọi các từ như “anh ơi”, “đừng đi”, thân thể cũng vùng vẫy mạnh, hai tay liên tục đưa lên giống như muốn nắm lấy thứ gì đó. Nhưng đến cuối cùng, cơ thể cô bé cũng rũ xuống, nằm yên không nhúc nhích nữa.

“Vừa rồi chúng ta đã dùng thuốc gây ảo giác do chính văn minh Atlantis tạo ra, khiến cho bé gái kia không ngừng phải trải qua thời khắc mà anh trai mình chết đi trong mơ, làm cho tinh thần đi tới ngưỡng thống khổ và tuyệt vọng cùng cực. Như vậy khi sinh ra linh hồn...” Người tóc hoa râm vừa nói vừa chỉ vừa cô bé đã nằm bất động trên bàn thí nghiệm.

Không bao lâu sau. Từ thi thể của cô bé kia quả thật đã xuất hiện một ánh sáng mờ mờ như sương khói. Cùng xuất hiện với linh hồn cô bé là một đám dày đặc tội nghiệt quay xung quanh. Mà khi linh hồn cô bé vừa xuất hiện thì một nhân viên

ngiên cứu bên cạnh đã lập tức đưa cái thiết bị giống như ống lớn lên, hút linh hồn cô vào trong đó. Lát sau, một nhân viên nghiên cứu hô lớn lên số liệu: “Chấp niệm 241 đơn vị, tội nghiệt 97 đơn vị, tạo ra Năng Lượng Tiêu Chuẩn... 482 đơn vị! Sức chứa đạt tới gấp hai lần!”

Người đàn ông tóc hoa râm nghe xong khẽ gật đầu, tiếp theo mới quay lại nhìn vào thiết bị ghi hình nói: “Đúng như vậy. Sự thống khổ càng lớn thì sau khi chết đi, cường độ chấp niệm, tội nghiệt và Năng Lượng Tiêu Chuẩn thu được cũng càng lớn. Đây là kết luận trước mắt đã tìm được nhưng nguyên lý ở đây là gì thì đến nay vẫn chưa tìm ra, ít nhất là trước khi hoàn toàn nắm giữ được khoa học kỹ thuật của văn minh Atlantis, chúng ta sẽ chưa thể làm rõ được tất cả những bí ẩn này. Tương tự như vậy, chúng ta còn có một vấn đề quan trọng khác: Năng Lượng Tiêu Chuẩn từ đâu mà ra? Vì sao mà dù cường độ của linh hồn là bao nhiêu, thì cũng chỉ trong nháy mắt khi linh hồn đó được hình thành, nó sẽ được đổ đầy Năng Lượng Tiêu Chuẩn? Đây là một vấn đề đang cần tăng cường nghiên cứu thật mạnh, nhằm giải quyết tình trạng không đủ Năng Lượng Tiêu Chuẩn để cung ứng cho các tổ chức linh hồn. Cá nhân tôi đề nghị sử dụng phương pháp vừa rồi để tạo ra lượng lớn Năng Lượng Tiêu Chuẩn. Nếu khiến cho tinh thần con người đạt tới mức cực độ thống khổ nhưng vẫn có thể sống sót trong một thời gian dài, vậy thì chấp niệm sẽ gia tăng với biên độ lớn đến dị thường. Cho tới nay, mức chấp niệm lớn nhất chúng ta từng đạt được là hơn 700 đơn vị với sức chứa gấp tám lần. Cá nhân tôi tin tưởng rằng đây mới chỉ là khởi đầu...”

Dương Húc Quang đập mạnh xuống bàn phím một cái, khiến đoạn ghi hình bị tắt đi giữa chừng. Cả bốn người ngây dại hồi lâu, rồi cũng không biết bao lâu sau, hai tay Nhậm Trăn bỗng khép chặt lấy cơ thể chính mình, toàn thân co rút lại: “Năng Lượng Tiêu Chuẩn trong cơ thể ta lấy từ chính những linh hồn kia ư? Chính là như vậy ư?”

Thiếu nữ vẫn luôn giữ dáng vẻ lạnh băng kia, lúc này lại run rẩy như một đứa trẻ, trên khuôn mặt xinh đẹp là vẻ sợ hãi cùng cực, như thể chỉ ngay khoảnh khắc sau đó sẽ lập tức hét âm lên vậy. Dương Húc Quang vội vàng chạy lại ôm chặt Nhậm Trăn vào lòng, vừa an ủi cô vừa nói: “Yên tâm đi, có nhớ ta vẫn luôn có thói quen thu gom Năng Lượng Tiêu Chuẩn không? Năng Lượng Tiêu Chuẩn mà người

và Cung Diệp Vũ thường sử dụng đều là những thứ ta thu gom được từ trên chiến trường đấy. Đã rất lâu rồi chúng ta không đi lấy Năng Lượng Tiêu Chuẩn từ tổ chức linh hồn, mà ta lại còn là người có năng lực đặc thù Không Gian Lưu Trữ nữa đó thôi. Vậy nên người yên tâm đi nhé!”

Nhậm Trần khó nhọc ngẩng đầu lên hỏi: “Thật vậy ư? Thật sự không phải Năng Lượng Tiêu Chuẩn từ những người này ư?”

Dương Húc Quang lập tức cười rạng ngời: “Yên tâm đi, ta đã bao giờ lừa gạt gì người chưa nào?”

Nhậm Trần lúc này mới lặng lẽ khẽ gật đầu, rồi chẳng biết cô lấy sức lực đâu ra, liền đẩy Dương Húc Quang ra. Dương Húc Quang đầu tiên là thoáng sửng sờ, sau đó mới vừa cười khổ vừa quay đi, trở lại bên bàn phím nói: “Không biết vì nguyên nhân gì mà tường lửa của máy chủ đã hoàn toàn biến mất, khiến cho chúng ta giờ có cơ hội tìm hiểu thêm một phần bí mật... Ta biết rằng những điều này đều rất tàn ác, nhưng chúng ta vẫn bắt buộc phải xem. Hơn nữa còn phải nhớ khắc sâu tất cả vào trong lòng. Nếu như ta đoán không sai thì sau trận chiến Đảo Phục Sinh lần này, cục diện thế giới sẽ hoàn toàn đảo lộn đó.” Nói xong, hắn lại lần nữa nhấn lên bàn phím, trên màn hình lại bắt đầu chiếu một đoạn video mới.

Khung cảnh trong đoạn phim là một kiến trúc giống như một căn phòng vô cùng rộng lớn. Căn phòng này được đặt đầy kín các lồng kính có hình dạng như những chiếc quan tài, đám nhân viên nghiên cứu mặc đồ màu trắng của phòng thí nghiệm cũng đi lại khắp nơi, chỉ khác rằng người thuyết trình trong video này lại là một người đàn ông trung niên.

Người đàn ông trung niên kia nói về phía thiết bị thu hình: “Lần thứ ba vận hành thử nghiệm Bể Chứa... Qua hai lần thất bại trước, chúng ta đã có thể kết luận rằng con người thực sự có một mốc giới hạn tinh thần nhất định. Nếu như vượt quá giới hạn đó mà cơ thể không chết, vậy thì cơ thể này sẽ bắt đầu có được các đặc tính của linh hồn, cũng có nghĩa là trở thành một người sống có đặc điểm như linh hồn. Tuy nhiên, rất đáng tiếc rằng khi tinh thần của một người đã vượt quá giới hạn, người đó sẽ lập tức rơi vào trạng thái điên loạn, vì vậy mà không thể dùng bọn họ

làm binh sĩ được nữa. Có lẽ đó cũng là nguyên nhân mà văn minh Atlantis đã không sử dụng người sống đạt tới “giới hạn”, mà lại biến bọn họ thành một thứ khác... Bể Chứa.”

“Nói thật, tuy đây đã là lần thứ ba tôi chịu trách nhiệm vận hành thử nghiệm Bể Chứa, nhưng rất nhiều cơ chế của nó đến nay vẫn không hề hiểu rõ. Thậm chí có thể nói rằng, chúng ta vẫn chưa tìm hiểu hết được 100% các nguyên lý của Bể Chứa này. Nếu không phải vậy thì chúng ta đã có thể tư tin mà khẳng định rằng: Bể Chứa chính là một bước nhảy vọt trong cuộc cách mạng công nghệ của nhân loại. Bạn cứ thử nghĩ mà xem, 100 người vượt qua “giới hạn” sẽ cung cấp được năng lượng tương đương với một nhà máy điện hạt nhân loại nhỏ, mà lại không hề ô nhiễm, không tiêu tốn nhiên liệu, chỉ cần duy trì dung dịch dinh dưỡng và phí tổn bảo vệ, bảo dưỡng thiết bị. Thậm chí, khi chúng ta đã hoàn toàn nắm giữ được công nghệ chế tạo người máy của văn minh Atlantis, chúng ta hoàn toàn có thể dùng năng lượng thu được từ Bể Chứa để vận hành người máy, sau đó dùng chính những người máy đó để làm các công việc duy trì Bể Chứa. Và như vậy, động cơ vĩnh cửu không thể tồn tại trong vật lý học đã xuất hiện!”

Gã đàn ông trung niên này thật đúng là một kẻ cuồng nghiên cứu, hăng càn nói càng phần khích, đến những câu sau cùng thậm chí còn hét tướng lên. Mấy tên nhân viên bên cạnh thấy không ổn thì vội kéo ống tay áo hắn một cái, gã trung niên lúc này mới như bừng tỉnh, vừa cười cười xấu hổ vừa nói tiếp: “Động cơ vĩnh cửu các loại chỉ là giấc mơ của cá nhân tôi. Đương nhiên, vấn đề gấp rút ngay lúc này là kiến tạo xong Bể Chứa. Hai lần trước chúng ta xây dựng Bể Chứa thất bại, nguyên nhân là vì chúng ta chưa nghiên cứu đủ về công suất phát năng lượng của phản ứng. Vì Bể Chứa sử dụng chính con người đạt tới ‘giới hạn’ để sản xuất năng lượng, nên đương nhiên không thể giống như nhà máy điện nguyên tử - vận hành đạt tới 90% công suất mà vẫn ổn định. Sau khi nhóm nghiên cứu của chúng tôi thảo luận, đã thống nhất rằng công suất lớn nhất chỉ có thể đạt tới 70%. Nếu như vượt qua mốc này, cơ thể của người đạt tới ‘giới hạn’ sẽ dần suy yếu, sau thời gian dài suy yếu thậm chí sẽ dẫn tới tử vong. Còn nếu như công suất vượt qua 95%, vậy thì có khả năng rất cao là những người đạt tới “giới hạn” kia sẽ tự nổ tung vì đã phát ra năng lượng quá lớn trong thời gian ngắn. Đó chính là nguyên nhân thất bại của hai lần vận hành thử trước...”

Nói đến đó, người đàn ông kia vẫy tay ra hiệu một cái, ống kính máy ghi hình lập tức chuyển về phía những lồng kính như quan tài phía sau hắn ta. Lúc này, mọi người có thể thấy được, trong tất cả những lồng kính đặt chặt kín căn phòng kia... đều có người sống đang nằm! Tất cả người sống đó đều nằm yên không nhúc nhích như đang ngủ say. Mà đặc biệt là những người này lại có một vài điểm khác với người thường, ví dụ như có người miệng lớn hơn bình thường một chút, có người tai dài hơn một chút, có người cổ dài hơn, có người trên mặt lại có vẩy nhỏ... Tóm lại là nhìn qua thì không thấy có gì lạ, nhưng nếu nhìn kỹ sẽ thấy những người này đúng là có những đặc điểm khác biệt nhỏ với người thường.

Cả không gian nơi này gần như không có gì khác ngoài những lồng kính nên tạo ra vẻ trống trải dị thường. Ở đây ít nhất phải có mười nghìn lồng kính, thậm chí có thể tới một trăm nghìn cái... Nói cách khác, có thể có đến một trăm nghìn sinh mạng bị giam cầm ở đó!?

Gã trung niên kia tiếp tục nói: “Để cho bọn họ không ngừng sản sinh ra Năng Lượng Tiêu Chuẩn, thì điều bắt buộc là phải để ý thức của họ cảm nhận được nỗi thống khổ. Bất kể dạng thống khổ nào cũng đều được: tuyệt vọng, đau đớn, điên loạn, dạng nào cũng đều được. Vậy nên, kết hợp sử dụng dịch dinh dưỡng của chúng ta với thuốc gây ảo giác của văn minh Atlantis, chúng ta đã đạt được hiệu quả cao tới phi thường: chỉ cần 15 phút đã có thể tạo ra một nghìn người đạt tới ‘giới hạn’ hoặc tạo ra đủ dinh dưỡng để duy trì nhu cầu của mười nghìn người trong một ngày. Còn về những người trong Bể Chứa, họ sẽ mãi chìm trong những giấc mơ, ý thức cảm thụ lặp đi lặp lại các dạng thống khổ và không ngừng sản xuất ra Năng Lượng Tiêu Chuẩn...”

Xem xong đoạn ghi hình này, bốn người lại lần nữa rơi vào trạng thái ngây dại. Mãi một hồi lâu sau, Dương Húc Quang mới cười khở: “Xem ra Cung Diệp Vũ sắp tới sẽ có nhiều việc phải làm lắm đây... Đám súc sinh trời đánh này!” Dương Húc Quang đã không nhìn được nữa mà gào ầm lên, vẻ tươi cười của hắn lúc này đã biến thành dữ tợn và tràn ngập sát ý!

Dương Đình Thiên liền vỗ vai hắn rồi nói: “Xem tiếp những nội dung sau đó

đi... Chúng ta giờ chỉ có thể đứng ngoài xem mà không thể làm gì để ngăn cản. Việc duy nhất chúng ta có thể làm là ghi nhớ những thông tin này, để có thể nói cho những người khác biết nơi đây đã diễn ra những gì... Sau đó, tiêu diệt đám súc sinh này!”

Dương Húc Quang khẽ gật đầu, hẩn lại tiếp tục gõ bàn phím, vừa nhìn những thông tin hiện ra vừa nói: “Tiếp theo... Hả? Kế hoạch cải tạo, tăng cường sức mạnh cho người nhà của lãnh đạo mười bảy nước? Phân nhánh của Kế Hoạch Linh Hồn... Thí nghiệm nâng cao năng lực của người sống?”

Màn hình máy tính lại thay đổi, những hình ảnh mới hiện ra...

TỬ VONG KHAI ĐOAN

Zhttty
www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 43: Kịch Chiến Đảo Phục Sinh! (9)

Tại các nơi khác trên Đảo Phục Sinh, những người còn lại cũng không hề biết tình hình của bốn người Dương Đình Thiên ra sao. Lúc này, trận đánh trên bầu trời cũng đã bước vào giai đoạn cao trào nhất. Thân thể ma thần vốn cao tới trăm mét của Rocky vừa mới bị Thần Chiến Binh Khổng Lồ Obelisk đánh cho ‘nát như tương’. Nếu không nhờ có Thế Giới Xà lập tức ném ra một đám mây đen, chữa trị hoàn toàn cho hắn thì có khi giờ Rocky đã tan thành khói bụi rồi cũng nên.

“... Không thể không thừa nhận, ta đã tính sai!”

Sau khi đã được chữa trị hoàn tất, Rocky cũng không lần nữa lao lên dây dưa với Thần Chiến Binh, mà trên người lại bùng mạnh lên trường khí thể bóng tối. Trường khí thể của hắn vọt lên cao tới vài trăm mét, xuyên qua màn sáng phòng vệ vốn đã trăm ngàn lỗ thủng, sau đó dễ dàng dung hợp với trường khí thể bóng tối của con rồng đen khổng lồ.

Cùng lúc, Thần Chiến Binh Obelisk lại đưa tay, phóng ra một luồng ánh sáng rực rỡ, hoa lệ, bao phủ cả cơ thể Rocky vào bên trong. Thần Chiến Binh lập tức vọt mạnh lên cao, lần nữa tung ra một quyền khủng bố về phía Rocky. Trên đầu năm đấm của tên khổng lồ, không gian từng tắc vỡ vụn như thủy tinh! Một đòn chân chính của hắn có sức công phá khủng khiếp tới như vậy, nếu bị đánh trúng thì đừng nói là Rocky, ngay cả con rồng đen trên bầu trời kia cũng sẽ tan xương nát thịt. Thậm chí... cả cái Đảo Phục Sinh này cũng sẽ bị đập nát nhừ!

Nhưng khi một đòn đánh nát không gian kia vọt tới, xuyên vào trong trường khí thể bóng tối thì lại không đánh trúng bất cứ một thứ gì. Chỉ trong nháy mắt vừa rồi, Rocky đã lách mình tới được bên cạnh đầu của con rồng đen khổng lồ. Không rõ là

bằng cách nào nhưng quả thật chỉ trong chớp mắt vừa rồi, hắn đã vượt qua khoảng cách lên tới nghìn mét!

“Không ngờ rằng chính phủ thế giới thật sự dám bỏ qua sự an nguy của Bể Chứa, để mặc cho mấy tỷ đô-la Mỹ tan thành bọt xà phòng, chỉ để sử dụng Thần Chiến Binh Obelisk này vài phút. Mà lại càng không ngờ đám heo đó còn vô dụng đến vậy, đã vây được rồi mà còn không giết nổi Cung Diệp Vũ. Thật là ta quá thất vọng... Mà thôi, để hôm nay ta cho các người xem sức mạnh khi Thế Giới Xà Jörmungandr kết hợp với Vòng Giam Cầm...”

Rocky đứng lơ lửng giữa không trung bên trên cái đầu rồng khổng lồ, thân thể vẫn là người khổng lồ cao tới trăm mét. Chẳng qua lúc này cũng là thời điểm Cung Diệp Vũ vừa dùng một đao toàn lực Chân Ma đỉnh cao để đánh xuyên rồi chui thẳng vào trong cơ thể Thế Giới Xà. Không những vậy, kết hợp với sử dụng trường khí thể bá đạo, thực lực của Cung Diệp Vũ đã tới mức cực mạnh, khi hắn dốc hết sức thì cả Thế Giới Xà cũng không thể ngăn cản nổi. Lúc này, người ta có thể thấy được liên tục có những quả cầu sét màu tím nổ tung từ bên trong cơ thể của con rồng khổng lồ, từng đám máu thịt nổ văng tứ tung như hơi nước bay đi sau khi bong bóng tan vỡ. Mắt thấy Cung Diệp Vũ như sắp đánh nát con rồng từ bên trong nó thì Rocky bỗng xuất hiện ngay trên đầu rồng. Rồi không biết hắn làm trò gì mà bỗng có một ký hiệu hình tam giác kỳ dị bay ra từ trong mắt hắn, tiếp đó dần biến thành hình dạng một vòng tròn với đường kính khoảng 50cm. Ngay sau đó, vòng tròn kia bay tới, chui thẳng vào vị trí ngực hắn.

“Ám khí – Con Mắt Của Loki! Giải Phóng Tên Thật!”

“Ring of Nibelungen!” (1)

Thời khắc Rocky quát lớn một tiếng, vòng tròn kia bay vào chính giữa ngực hắn. Tức thì, những mảng mặt đất đá đã nứt vỡ, bong chóc, xe cộ không được cố định, những khối bê tông của các tòa nhà đổ nát, thậm chí cả một vài người sống liền bắt đầu bay lên khỏi mặt đất. Sau đó, trong một cảnh tượng không thể tin nổi, tất cả từ từ bay về phía con rồng đen khổng lồ, giống như trọng lực của cả thế giới bỗng chốc đã đổi chiều.

Cung Diệp Vũ đang sáng khoái ‘đập phá’ bên trong cơ thể con rồng thì lại phải chịu tác động hoàn toàn ngược lại với những gì diễn ra bên ngoài. Một lực đẩy vô cùng khổng lồ đột ngột xuất hiện, đẩy hắn văng ra ngoài như một quả đạn pháo rời nòng. Một tiếng “ầm” lớn vang lên, ‘quả đạn pháo màu tím’ gây ra một tiếng nổ lớn khi xé tan bức tường vận tốc âm thanh, trong khoảnh khắc như biến thành một ngôi sao băng màu tím lóng lánh bay khỏi bầu trời. Có trời mới biết hắn đã bị thổi bay tới nơi nào rồi!

“Ha ha ha, tưởng rằng Thế Giới Xà điều khiển trọng lực là chỉ có ‘hút’ thôi sao? Trọng lực là bao gồm cả lực hút lẫn lực đẩy đó Cung Diệp Vũ ạ. Giờ thì tên ngu ngốc nhà ngươi hãy bay ra ngoài vũ trụ mà làm một vì sao đi nhé! Vậy là từ nay ta đã không còn phải nhìn thấy cái tên quái vật không nên có mặt trên đời như nhà ngươi rồi!” Rocky đứng đó cười phá lên càn rỡ. Chỉ là, không hiểu hắn có biết rằng... thân thể ma thần cao tới trăm mét lúc này của hắn nhìn kiểu nào cũng thấy giống quái vật. Một con quái vật lại kêu gào mắng người khác là quái vật?! Chuyện này đúng là làm cho người ta cảm thấy thật quái gở.

Đến khi Rocky cười điên đại một hồi xong, hắn ngẩng đầu liếc nhìn Bùi Kiêu. Thế nhưng hắn cũng không nhảy tới tấn công Bùi Kiêu, mà cơ thể lại dần hạ xuống, chìm vào trong đầu con rồng đen. Tới lúc hơn nửa thân dưới cơ thể khổng lồ của hắn đã dung hợp vào với con rồng, gần như chỉ còn phần thân người từ ngực trở lên, sự dung hợp này mới dừng lại.

“Ha ha ha! Đây chính là cấp độ sức mạnh của Thế Giới Xà đó sao? Tuy chỉ có thể sử dụng được khoảng 20%... nhưng vậy cũng đã là quá đủ rồi! Khi sức mạnh giống như của thần này đã được điều khiển bởi ta, chứ không phải chỉ đánh bằng bản năng của Thế Giới Xà như vừa rồi, vậy thì đã quá đủ để hủy diệt các người và cả cái Đảo Phục Sinh này rồi!” Sau khi hơn nửa người đã dung hòa vào cơ thể của con rồng đen, Rocky nhắm nghiền hai mắt lại, một hồi lâu sau, hắn mở mắt, đồng thời lại cất cái điệu cười sáng sặc càn rỡ mà khó nghe, đã trở thành ‘thương hiệu’ của mình.

Nhưng đúng lúc này, Thần Chiến Binh Obelisk dưới mặt đất lại lần nữa đưa tay, phóng ra luồng ánh sáng rực rỡ hoa lệ, bao phủ cả thân hình của con rồng khổng lồ

lại. Sau đó, con rồng bắt đầu bị kéo xuống phía dưới với tốc độ rất nhanh... Nói chính xác thì dường như khoảng không gian nơi con rồng đen lơ lửng đang bị thay đổi vị trí, bị dời tới không gian dưới mặt đất.

“Muốn chết! Chỉ là một con rối thậm chí không có cả bản năng mà thôi. Dù người có thể sử dụng được cấp độ sức mạnh cao hơn Thế Giới Xà thì cũng có làm được gì?” Rocky cao giọng gầm lên. Tiếp theo, trường khí thể bóng tối toàn thân ào ào tụ lại thành một khối. Trường khí thể trải dài khắp toàn thân rồng dài nghìn mét, lúc này vậy mà đã ngưng tụ lại thành một khối cầu đen đặc đường kính chỉ hơn 30m. Quả cầu kia đen thẫm thẫm như một hố đen vũ trụ, trôi nổi trước miệng con rồng. Mà lúc này thì khoảng cách giữa con rồng khổng lồ và Thần Chiến Binh cũng đã chỉ còn khoảng trăm mét ngắn ngủi, Thần Chiến Binh đã nâng cánh tay lên, chuẩn bị tung ra quả đấm với sức công phá đạt tới cấp độ phá nát không gian của mình. Nhưng không ngờ, đúng lúc này thì Rocky đã điều khiển con rồng đen cướp thời cơ, phát động tấn công trước!

“Pháo Co Rút!”

Con rồng đen đang bị Rocky điều khiển gầm lên một tiếng vang dội, quả cầu đen thẫm thẫm trước miệng giống như Long Châu (2) của nó lập tức quay tròn với tốc độ cực nhanh. Một lực hút vô cùng kinh khủng bỗng tản ra xung quanh, mỗi khi lực hút lan ra, không gian xung quanh khối cầu liền rơi vào tình trạng vận vẹo dữ dội, thậm chí cả ánh sáng xung quanh cũng bị khối cầu đó nuốt mất. Mà không chỉ đứng yên một chỗ, quả cầu đó lập tức bay vọt về phía Thần Chiến Binh Khổng Lồ Obelisk với tốc độ cực nhanh. Ngay khi nắm đấm của Thần Chiến Binh mới đưa lên thì quả cầu đen kia đã đâm thẳng vào trước ngực hần. Rồi hầu như không có một chút sức chống cự, thân hình khổng lồ cao tới 800m kia lập tức bị đánh lún sâu vào lòng đất, sau đó còn tiếp tục bị đẩy ‘bay’ tít ra xa. Mặt đất dường như phải hứng chịu một trận động đất cấp mười hai, liên tục có những vết nứt lan khắp nơi, mặt đất bên trên khu vực mà Thần Chiến Binh đã ‘bay’ qua thậm chí còn lập tức bị đẩy trời hần lên cao. Đó hiển nhiên là những dấu vết khi Thần Chiến Binh ‘bay’ đi trong lòng đất! Một đòn này, đã cho Thần Chiến Binh đang ở trung tâm Đảo Phục Sinh ‘bay’ thẳng ra xa hơn 10km, thậm chí gần như đánh sập một phần khu vực bên ngoài của đảo. May là lúc trước chiến đấu đã kéo chiến trường ra cách xa tòa nhà

trung tâm của hòn đảo, nếu không thì trúng phải đòn này, tòa nhà trung tâm kia hẳn là đã bị san phẳng!

“Ha ha ha, đã nhìn thấy chưa? Đây chẳng phải là sức mạnh của thần đó sao! Chi vèn vèn là 20% sức mạnh của Thế Giới Xà mà đã khủng bố tới vậy, thế thì ai có thể ngăn cản được ta đây? Ai có thể chống lại nổi ta? Ha ha ha, hơi đám phàm tục kia, ta chính là...” Rocky lại phá lên cười ha hả. Tuy giờ phút này hắn đang trong hình thái ma thần, thế nhưng cái thần thái càn rỡ vô cùng kia thì lại không khác lúc trước một chút nào, cứ như thể cái tướng mạo ma thần này vốn cũng đã trông càn rỡ y hệt như hắn vậy.

“Trí tuệ người bình thường...”

Ngay khi Rocky còn đang cười sảng sặc như điên đại trên bầu trời, một giọng nữ trong trẻo bỗng đột ngột vang lên ngay bên tai hắn. Thậm chí, khi hắn còn chưa có cơ hội để tập trung trở lại, thì một vầng sáng chói mắt đã lóe lên ngay cạnh hắn. Một giây sau, phần kết nối với con rồng đen của cơ thể hắn đã bị chặt đứt, nửa người còn lại bên trên cứ thế mà bay tít lên cao.

“Người đã phạm phải ba sai lầm chí mạng. Thứ nhất: người đáng ra không nên dồn toàn bộ lực lượng của tập đoàn Kẻ Sa Đọa vào một đợt tấn công duy nhất. Có Thế Giới Xà Jörmungandr trong tay, người muốn đến hay muốn đi cũng không ai cản nổi. Khi còn chưa biết được các ‘lá át chủ bài’ trong tay chính phủ, người nên đánh nhiều trận nhỏ lẻ để khiến chính phủ phải lộ hết bài. Thậm chí người có thể đánh du kích, vài ngày tới phá một lần. Người đã biết rõ nhược điểm của Bể Chứa, nên hẳn phải biết là nếu dụ được Thần Chiến Binh Không Lò Obelisk ra sớm thì chẳng mấy chốc Bể Chứa sẽ quá tải, khi đó thì Thần Chiến Binh sẽ chỉ còn là đồng sắt vụn. Lúc đó người mới dồn toàn bộ lực lượng Kẻ Sa Đọa vào chiến trường, thế thì thắng lợi thuộc về người sẽ là điều không thể nghi ngờ. Tiếc rằng người không những không làm vậy, mà còn khiến cho tập đoàn Kẻ Sa Đọa vốn là lực lượng quyết định thắng bại hầu như bị diệt sạch, để đổi lấy kết quả chỉ là diệt đi một bộ phận Tự Do Linh Hồn mà thôi. Mà điều đó thì hầu như chẳng giúp ích gì được cho kế hoạch phá hủy Máy Chủ Linh Hồn Trung Tâm của người. Ngụ xuân...”

“Thứ hai...”

Quầng sáng chói mắt kia dần dần yếu đi, để lộ ra bên trong là một người đẹp Bắc Âu đẹp tới khuynh đảo thế gian, một mái tóc dài óng ả tung bay, khiến cho dung nhan nàng càng thêm đẹp đẽ. Chỉ có điều biểu cảm của nàng lại quá sức lạnh nhạt, không biểu hiện ra bất kỳ một gợn cảm xúc nào.

“Thứ hai... người không nên chọn thời điểm tấn công Đảo Phục Sinh vào lúc hội nghị mười bảy nước vừa bắt đầu. Cho dù Kế Hoạch Linh Hồn có được thông qua trong hội nghị này đi nữa, thì chuyện thực thi nó cũng không phải thể chỉ ‘ngày một, ngày hai’. Người hoàn toàn có thể chờ tới khi Đảo Phục Sinh phòng thủ không quá cẩn mật, rồi cho Kẻ Sa Đọa đóng giả thành Tự Do Linh Hồn bình thường, tới tiến hành đánh lén. Khi ấy thì tỷ lệ thành công sẽ lên tới 70%. Đáng tiếc là người không làm vậy. Là vì người tự nhận rằng có sức mạnh của Thế Giới Xà thì đã là vô địch, có thể không coi tất cả ra gì? Vậy nên, người ngược lại chọn thời điểm Đảo Phục Sinh phòng thủ nghiêm ngặt nhất, tập trung lực lượng dày nhất để tấn công. Hành vi đó là kết quả thể hiện sự tin quá lỗ của người đó sao?”

“Thứ ba...”

Người đẹp Bắc Âu lạnh lùng kia đang ngồi trên một con Pegasus (3), tay cầm một thanh kiếm lớn màu bạc, mỗi khi thanh kiếm chuyển động đều có ánh sáng bạc lan tỏa. Đồng thời, nàng còn mặc một bộ giáp thủy tinh nửa người, che chắn các phần quan trọng trên cơ thể, thoát nhìn vừa xinh đẹp vừa uy vũ. Nhưng quan trọng nhất là quanh nàng còn có một trường khí thể tồn tại! Người đẹp chấn động hồn phách này vậy mà cũng là một cường giả Chân Ma cấp?!

“Valkyrie! Kẻ có năng lực Valkyrie! Sao người lại có mặt ở đây? Mà người... lại còn là Chân Ma cấp? Không thể nào! Không thể nào...” Nửa thân trên bị tách khỏi con rồng khổng lồ của Rocky vẫn có thể bay giữa không trung. Hắn vừa lớn tiếng gào thét, mắt vừa liên tục phun ra ngọn lửa màu đen về phía con ngựa bay do Valkyrie điều khiển.

“Thứ ba... Người không được phép tính toán tỷ lệ thành công dựa trên vận may của mình và vận rủi của kẻ khác. Tư tưởng tự cho mình là ‘nhân vật chính’ đó chính

là biểu hiện rõ nhất của trí tuệ người bình thường. Có Vòng Giam Cầm – hay còn gọi là Ring of Nibelungen trong tay, người có thể tạm thời dung hợp với Thế Giới Xà, rồi nghĩ rằng chỉ cần dùng một chiêu mạnh nhất với toàn bộ sức mạnh là có thể đánh bại Obelisk, sau đó dễ dàng đoạt được thắng lợi cuối cùng? Đầu tiên thổi bay Cung Diệp Vũ ra ngoài vũ trụ, sau đó quan sát Bùi Kiêu, xác định rằng hẳn không còn sức chiến đấu đáng kể nào, vậy là người có thể vô tư rồi? Thế nên người lập tức dùng tuyệt chiêu, giúp ta phát hiện ra thời kỳ suy yếu hai mươi giây không thể sử dụng trường khí thể bóng tối của Thế Giới Xà... Trong lúc này, thứ đó chẳng qua cũng chỉ là một đồng thệ khổng lồ mà thôi.”

“Chưa kể... người cũng đã quá coi thường kẻ mạnh nhất thế giới rồi đấy. Đây là thực lực chân chính của bản thân hẳn chứ không phải thứ sức mạnh vay mượn như người đâu...”

Valkyrie nói mà khuôn mặt không hiện lên bất cứ một biểu hiện cảm xúc nào. Con ngựa có cánh nàng cười né qua ngọn lửa đen, sau đó một lần nữa hóa thành một quang sáng chói mắt phi thẳng về phía cơ thể chỉ còn nửa thân trên của Rocky. Luồng ánh sáng đâm thẳng xuyên qua lồng ngực của Rocky, khiến cho trên người hẳn lại có thêm một lỗ thủng to bự.

Lúc này thì Rocky đã kinh hoàng thực sự rồi. Hẳn gào lớn một tiếng, định kéo một đám mây đen bay quanh con rồng đen về phía mình, hòng chữa trị thân thể một lần nữa. Nhưng đúng này, từ trên đỉnh cao tới vô cùng tận của bầu trời, một luồng sét giống như con rồng do ánh sáng tím tạo thành ầm ầm đánh xuống, gần như chỉ trong một phần nhỏ tích tắc, xệt qua rồi bổ đôi cơ thể ma thần của Rocky.

“Thiên Địa Lôi Phách Đồ Chân Long!”

Đó quả nhiên đúng là Cung Diệp Vũ! Hẳn năm thanh Từ Lôi Dao đã biến thành khổng lồ từ trên cao bổ xuống, chẳng những bổ đôi thân thể ma thần của Rocky mà còn hừng hực khí thể chém xuống cái đầu rồng khổng lồ. Một tiếng “uỳnh” lớn vang dội, như thể sấm sét thiên nhiên thực sự đánh xuống, phải đến hơn nửa cơ thể của con rồng đã bị đòn này chém vỡ tan. Mà sức công phá của đòn này còn chưa hết, sau khi đánh trúng con rồng, luồng sét tím kia tiếp tục lao đi, đánh lên Đào

Phục Sinh phía dưới, cùng với tiếng nổ lớn ầm ầm là một đám mây hình nấm bốc lên ngùn ngụt. Tuy không biết Đảo Phục Sinh đã bị phá thành dạng gì, nhưng chỉ nhìn vào sức công phá của đòn vừa rồi thì nó quả thật đã sánh ngang với đòn nén năng lượng vụ nổ của hơn trăm quả tên lửa đạn đạo rồi ném ngược về Đảo Phục Sinh lúc trước của con rồng đen. Sức công phá đó, khủng bố, vô cùng...

“VẬY cho nên, người chẳng qua cũng chỉ có trí tuệ của người bình thường mà thôi...”

Valkyrie cười con Pegasus lẳng lặng bay giữa không trung. Nàng vừa thì thào tự nói, vừa nhìn vào trong lòng bàn tay mình. Ở nơi đó, một chiếc nhẫn bằng vàng kiểu dáng cổ xưa lặng lặng nằm yên. Mà khi mắt nàng nhìn tới chiếc nhẫn này, biểu cảm không chút cảm xúc chợt có chút thay đổi, trong đôi mắt đẹp thoáng bừng lên ánh sáng của sự cuồng nhiệt...

“Cuối cùng cũng đã lấy được người rồi. Ring of Nibelungen... Chiếc nhẫn kiếp trước, chiếc nhẫn trong giấc mơ của ta...”

Chú thích:

1. Ring of Nibelungen: Nibelung là cách gọi hoàng tộc của một vùng Châu Âu cổ rộng lớn (bao gồm Anh, Đức, Bắc Âu...). Ring of Nibelungen hay Ring of nibelung là tên gọi một chuỗi các vở nhạc kịch do Richard Wagner – một nhà soạn nhạc sử thi người Đức viết, lấy tư liệu từ các giai thoại, truyền thuyết Châu Âu cổ. Có một vật phẩm xuyên suốt trong tác phẩm là một cái “Ring” (có khi là nhẫn, có khi lại là vòng và trong tiếng Anh thì ‘ring’ vừa có nghĩa là nhẫn, vừa có nghĩa là vòng) Ý nghĩa của cái tên này có thể hiểu là ‘Chiếc nhẫn hoàng gia’. Tuy nhiên, vì đặc điểm có lúc được nói tới như nhẫn, lúc lại là vòng trong thực tế, thêm nữa ngay cả trong TVKD thì tác giả cũng có lúc miêu tả vật này là nhẫn, có lúc lại miêu tả là vòng, thế nên có lẽ để nguyên tên tiếng Anh sẽ là hợp lý hơn cả.

2. Long châu: viên ngọc (hình tròn) của rồng.

3. Pegasus: loài ngựa có cánh lông vũ, có thể bay được trong truyền thuyết Châu Âu.

TỬ VONG KHAI ĐOAN

Zhttty
www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 44: Ngửa Bài! (1)

Chiêu Thiên Đả Lôi Phách Đồ Chân Long của Cung Diệp Vũ quả thật quá sức kinh khủng. Tuy trước đó, đòn Pháo Co Rút mà Rocky dùng khi điều khiển con rồng đen rất kinh khủng, thật sự đủ sức thay đổi địa hình một khu vực rộng lớn, nhưng không vì thế mà một đòn kia của Cung Diệp Vũ bị lu mờ, nó cũng đủ để được xưng tụng là ‘kinh thiên động địa’. Dưới một chiêu đó, chẳng những phần thân thể còn lại của Rocky bị bổ đôi mà ngay cả hơn nửa thân thể con rồng đen cũng bị chém tan tành. Thậm chí, vì sức ép của trường khí thể màu tím quá lớn nên ngay cả cơ thể được xưng là ‘bất tử bất diệt’ của Thế Giới Xà cũng hồi phục rất chậm. Thế thì chúng ta càng không cần phải nói tới Rocky, cơ thể ma thần của hắn lúc này đã bắt đầu tiêu tán, phân giải ra một đồng lớn tội nghiệt đen thui.

“... Cung Diệp Vũ, Valkyrie, lũ heo chính phủ thế giới, và cả... tên ‘nhân vật phụ’ Bùi Kiêu kia... giỏi lắm! Các người giỏi lắm! Lần này ta nhận thua, nhưng đừng tưởng rằng đây đã là kết thúc! Chỉ cần linh hồn sa đọa bọn ta còn chưa chết sạch, thì nhất định sẽ có ngày ta quay trở lại! Chờ đó, chờ đó...”

Giọng nói của Rocky bỗng vang lên từ trong đám tội nghiệt đang tiêu tán, chỉ là âm thanh rất trầm thấp và yếu ớt, chẳng hề phù hợp với bộ dạng ngạo mạn, can rở lúc trước của hắn. Tiếng nói đó vang lên cho tới những chữ cuối cùng rồi dần dần biến mất, đồng thời, gần nửa đoạn cơ thể còn lại của con rồng đen trên bầu trời và ba quang sáng đen trong tòa nhà trung tâm Đảo Phục Sinh cũng cùng lúc biến mất. Cứ như thế, một đám lớn khí đen đặc hoàn toàn biến mất ngay trước mắt mọi người, cứ như thế chúng chưa từng tồn tại vậy. Trên bầu trời lúc này chỉ còn lại những đám mây đen bao phủ phạm vi mấy kilomet, chỉ là con rồng đen khổng lồ lúc trước ẩn hiện trong đó nay đã biến mất không để lại chút dấu vết nào.

“Biến mất? Làm thế nào mà biến mất cả rồi!?”

Ngay sau khi con rồng đen và Rocky cùng biến mất không lâu, một luồng sáng tím từ trong đám mây hình nấm trên mặt đất vụt bay vọt ra. Cung Diệp Vũ toàn thân sáng rực ánh tím, hần cứ vậy đứng thẳng giữa không trung, kinh ngạc nhìn về phía đám mây mù đen đặc trên bầu trời. Ở chỗ đó đã không còn thấy bóng dáng con rồng đen hay Rocky đâu nữa! Không chỉ mắt nhìn không thấy mà ngay cả áp lực khủng bố như ‘Thái Sơn áp đỉnh’ lúc trước cũng đã biến mất, đó mới là nguyên nhân chính khiến Cung Diệp Vũ nhận định rằng Rocky và Thế Giới Xà đều đã biến mất.

“Chính xác! Ngoài Rocky và tập đoàn Kẻ Sa Đọa của hần thì Thế Giới Xà Jörmungandr thật ra chỉ là một hình chiếu thôi, đó là năng lực mà bất cứ quý quái Ma Vương cấp nào cũng có. Tuy bản thể thật sự của nó đã bị chôn vùi từ lâu trong dòng lịch sử xa xưa, nhưng ‘dấu ấn sinh mệnh’ của nó thì đã vinh hăng bất diệt, trừ khi bị sinh mạng thể hùng mạnh hơn cứng rắn xóa mất, còn không thì dù hình chiếu ở đây tiêu tan cũng chỉ khiến nó chìm vào giấc ngủ say. Nhưng Rocky thì lại có thể gửi dấu ấn sinh mạng của hần vào hình chiếu của Jörmungandr, nhờ đó có thể sống lại bất cứ lúc nào. Thế nên lúc trước ta mới nói, chỉ cần hần dùng Thế Giới Xà đánh lén thì dù hần muốn đến muốn đi cũng chẳng ai ngăn được.” Valkyrie vừa bình thản liếc nhìn Cung Diệp Vũ, vừa điềm nhiên cất chiếc nhẫn vàng phong cách cổ xưa vào trong túi, sau đó mới nói với vẻ mặt không chút cảm xúc.

Cung Diệp Vũ hơi sững sờ, mãi tới lúc này hần mới chú ý tới sự xuất hiện của người con gái xinh đẹp tới kinh động hồn phách này. Hần sững sốt nói: “Valkyrie? Nữ Chiến Thần Băng Giá? Sao ngươi lại có mặt ở đây? Bao nhiêu năm không thấy mặt, vậy mà ngươi còn chưa chết cơ à?”

Valkyrie bình thản liếc nhìn hần, trên khuôn mặt không biểu hiện một chút xúu tức giận nào, cô vẫn trả lời hần bằng giọng ‘phẳng lặng’ như nước: “Kẻ Đứng Đầu, tuy ta ẩn nấp, âm thầm tích lũy thực lực nhưng sức mạnh của ngươi mới là thứ khiến cho người ta phải sợ hãi, thán phục... Đã đạt tới ngưỡng cửa của Ma Vương cấp rồi sao?”

Cung Diệp Vũ nghe vậy thì chỉ cười ha hả mà không trả lời. Lúc này, Bù Kiêu cũng từ trên cao hạ xuống, bay đến ngang tầm hai người. Chỉ có điều, vì lúc này hắn đang trợn tròn mắt, ngây ngô nhìn Valkyrie nên bộ dạng khá là buồn cười, cứ như một thanh niên mới từ trong núi đi ra, lần đầu nhìn thấy thiếu nữ đẹp. Đường như hắn đã hoàn toàn bị vẻ đẹp của người con gái kia làm cho mê mẩn rồi!

Cung Diệp Vũ thấy vậy thì có phần lúng túng cười gượng. Theo như hắn biết thì cô nàng Valkyrie này là linh hồn đặc thù đầu tiên trên thế giới được tổ chức linh hồn ghi nhận là có năng lực Valkyrie. Vì thường ngày bộ dạng cô ta luôn là ‘lạnh như tượng băng, người khác chớ tới gần’ nên người biết được thường hay gọi cô là Nữ Chiến Thân Băng Giá. Mặt khác thì hành tung của cô ta cũng bí ẩn tới dị thường. Bình thường gần như sẽ không bao giờ thấy cô xuất hiện, mà mặc dù có đột nhiên xuất hiện thì cũng chỉ là tới trụ sở tổ chức linh hồn để đổi Thực Phẩm Chấp Niệm và lượng lớn Năng Lượng Tiêu Chuẩn. Thêm nữa, người ta không biết cô hoạt động ở ảo giới nào, bởi vì không hề có ghi chép nào về đoàn đội của cô tại các cửa ra vào ảo giới, nhưng rõ ràng là đôi khi cô và đoàn đội của cô vẫn xuất hiện để đổi Thiên Sinh Vũ Khí lấy Thực Phẩm Chấp Niệm, điều đó chứng tỏ đoàn đội của cô đúng là vẫn thường xuyên ra vào ảo giới. Vậy là những gì liên quan tới người con gái này lại càng mang nhiều sắc thái huyền bí hơn.

Valkyrie chính là một người lạnh băng, ‘xa lánh’ người khác cả ngàn dặm như vậy. Thế nhưng, lúc này đối diện với cái nhìn chăm chăm không kiêng nể gì của Bù Kiêu, cô chẳng những không giận giữ mà còn ngạc nhiên quan sát lại hắn. Sau đó, đôi hàng mi thanh tú của cô khẽ nhăn lại, giống như đang cố nhớ lại điều gì đó. Một cử chỉ nhỏ như vậy, nhưng người thể hiện lại là một người đẹp khuynh đảo thế gian, thế nên sức cuốn hút phát ra từ đó lại trở nên to lớn phi thường, đủ khiến bất kỳ ai nhìn vào cũng phải điên đảo linh hồn. Chỉ có điều, hai người có mặt ở đây, một là Cung Diệp Vũ: tính tình tự nhiên mà thần kinh thì bền chắc, hơn nữa lại rất si tình với Vu Nữ Trần, khi nhìn người khác giới chỉ luôn nhìn với con mắt chiêm ngưỡng cái đẹp thuần túy. Người còn lại là Bù Kiêu thì đang rơi vào cảm giác khiếp sợ vô cùng, chẳng còn tâm trạng nào mà cảm nhận vẻ đẹp của mỹ nhân. Vậy nên rất đáng tiếc, phong thái nghiêng nước nghiêng thành của Valkyrie lúc này lại không có ai thường thức.

Valkyrie trầm tư một hồi rồi nói với Bùi Kiều: “Ta hình như biết người rất rõ... Không, phải là trong thế giới trước kia của ta, ta nhớ rằng có sự tồn tại của người. Người là ai? Vì sao ta lại cảm thấy thân thiết đến như vậy?”

Bùi Kiều chợt kéo vạt cương con ngựa tám chân, chạy thẳng tới bên người Valkyrie. Sau đó, không ngờ lại ‘ngang nhiên’ nắm chặt lấy bàn tay trắng như ngọc của cô, đồng thời còn cuống quýt nói: “Valkyrie, người vẫn còn sống! Tốt quá! Ta là... ta là?”

Trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, Bùi Kiều dường như đã bị một cái gì đó điều khiển. Hắn đột nhiên cảm thấy một niềm vui sướng lớn lao đến không thể hình dung tràn ngập cõi lòng, khiến cho hắn thậm chí đột ngột chạy lại nắm tay Valkyrie. Nhưng đến khi nói mình là ai thì cảm giác bị điều khiển kia lại bỗng tan biến mất, hắn lúc này mới giật mình tỉnh táo lại, vội buông tay Valkyrie ra rồi nói: “Thành thật xin lỗi vì sự thất lễ vừa rồi. Tôi là Bùi Kiều, một thành viên của Tổ Chức Linh Hồn Trung Quốc. Đây là lần đầu tiên chúng ta gặp mặt, quý cô Valkyrie... Nhưng tôi thực sự cảm thấy dường như đã biết cô từ rất lâu rồi. Tôi xin thề đây không phải là lời nói dối bịa ra để tán tỉnh gì đó!”

Valkyrie yên lặng nhìn đôi tay mình. Mới khoảnh khắc vừa rồi, khi người thanh niên trước mặt nắm chặt lấy tay cô, cô bỗng như cảm thấy trái tim băng giá của mình dường như đã bất ngờ rung lên những nhịp đập rộn ràng. Đó là một loại cảm giác vui mừng kỳ diệu không thể nói rõ thành lời, không thể viết rõ thành chữ. Tuy chỉ xảy ra trong một khoảnh khắc, nhưng là một cường giả Chân Ma cấp – bản tâm đã hoàn toàn sáng tỏ, cô gần như có thể khẳng định chắc chắn nó là thật. Thế nên, cô theo bản năng mỉm cười rồi nói: “Ừ, ta cũng cảm thấy dường như chúng ta đã thân thiết từ rất lâu rồi. Giống như là, trước kia, chúng ta đã từng luôn ở bên nhau.”

Dung mạo Valkyrie vốn đã là nghiêng nước nghiêng thành, thậm chí so với Vu Nữ Trần còn xuất sắc hơn nhiều. Đó là một vẻ đẹp thánh khiết, dường như không hề nhiễm chút bụi trần, giống như một vị nữ thần hạ phàm. Lúc trước cô giữ vẻ lạnh lùng băng giá còn đỡ, tuy cũng đã đủ khiến nam giới bình thường ngẩn ngơ nhưng ít ra còn chưa ảnh hưởng được các cường giả Chân Ma cấp đã quán triệt bản tâm mình. Nhưng lúc này, cô đột ngột phá vỡ ‘chiếc mặt nạ’ băng giá của mình bằng

một nụ cười tự nhiên mà bình thản, khiến cho cả kẻ hào sảng như Cung Diệp Vũ và người đang có chuyện rất đau đầu như Bùi Kiêu đều phải ngẩng nhìn tới ngay người. Đến một hồi lâu sau, nụ cười của Valkyrie biến mất, biểu cảm trở lại lạnh lùng băng như trước thì hai tên này mới thoát khỏi trạng thái ‘ngẩn ngơ’ kia.

Không chỉ riêng hai người Bùi Kiêu, lúc này, trên một chiếc du thuyền loại nhỏ đậu tại vùng biển bên ngoài Đảo Phục Sinh, có tám người cũng đang trợn mắt, ngoác miệng, bộ dạng kinh ngạc tới cực điểm. Mỗi người bọn họ đều đang dùng kính viễn vọng quan sát diễn biến trên bầu trời Đảo Phục Sinh. Đến cả nửa ngày sau, một người đàn ông trung niên trong đó mới lên tiếng: “Mới rồi... đội trưởng vừa mới cười đấy à?”

Những người còn lại đều ngơ ngác gật đầu răm rắp. Sau đó, lại có một cô gái hỏi: “Mọi người chắc chắn hôm nay không phải là ngày tận thế 21 tháng 12 năm 2012 đấy chứ?”

Vẫn giữ vẻ ngơ ngác, cả đám lại đều tăm tắp gật đầu...

Dù có thế nào thì lúc này, Rocky và Thế Giới Xà Jörmungandr đều đã bị đánh bại, cả ba tên Kẻ Sa Đọa còn lại dưới lòng đất cũng đã biến mất cùng bọn chúng. Chiến dịch Đảo Phục Sinh cuối cùng đã chấm dứt. Chờ sau khi chính phủ thế giới ‘dọn dẹp’ xong đám lớn quỷ quái đang lang thang khắp nơi dưới lòng đất thì sẽ không còn gì có thể đe dọa tới Máy Chủ Linh Hồn Trung Tâm nữa. Nhưng đây mới chỉ là khởi đầu mà thôi...

Sau khi những tên còn sót lại của đám Kẻ Sa Đọa biến mất, chính phủ thế giới sau cùng cũng đã phát hiện việc làm của bốn người Dương Đình Thiên. Thế nhưng khi chính phủ phát hiện tài liệu bí mật và các phim ghi hình của mình bị lộ thì bốn tên kia đã ra khỏi khu vực tầng ngầm trung tâm Đảo Phục Sinh, chuẩn bị thoát ra khỏi khu vực bầy bố phòng ngự phía bên ngoài. Vậy là chính phủ thế giới vội vàng lệnh cho quân đội bên ngoài chặn bắt bốn người lại, nhưng đám Dương Đình Thiên làm gì có chuyện ngoan ngoãn chịu trói, bọn họ đã biết được những bí mật to lớn và bản thủ của chính phủ, nếu bị bắt trở lại khu vực tầng ngầm dưới lòng đất thì kết quả chắc chắn sẽ là bị biến đổi thành thứ gọi là ‘Kẻ Phản Bội’. Thế nên bọn họ tha

chết cũng không chịu để bị bắt, lập tức trốn vào một công sự phòng ngự đã bị phá hủy, điên cuồng chống trả lại.

Chỉ là, thực lực của bốn người dù sao cũng chỉ thường thường, đã không phải Chân Ma cấp mà cả Thiên Sinh Vũ Khí Có Tên Thật mạnh mẽ gì gì đó cũng không có nốt. Tuy cả khu vực công sự bên ngoài tòa nhà trung tâm đã bị Rocky đánh tan tành, nhưng dù sao thì mục đích chính của Rocky cũng là phá hủy Máy Chủ Linh Hồn Trung Tâm, chẳng có hơi đâu mà đi đuổi giết đám binh lính người sống, thế nên trong khu vực công sự này vẫn còn rất nhiều binh lính người sống. Sau khi nhận được lệnh, đám binh lính này lập tức bao vây, dùng lượng lớn súng đạn tấn công bốn người, bọn Dương Đình Thiên đã bị dồn vào một góc như thế này thì chắc chỉ sau vài phút là cả bốn sẽ bị bắn cho tiêu tan hoặc bị bắt giữ, không còn bất kỳ một khả năng nào khác.

Nhưng đúng lúc này, bỗng có một mảng lớn sấm sét màu tím từ trên trời giáng xuống, đánh thẳng vào đám quân đội đang tấn công cái công sự nát bét kia. Một loạt những tiếng nổ ầm ầm vang lên, theo sau đó là khói bụi bốc lên mù mịt, ít nhất trăm người đã tan thành tro bụi, không để lại bất kỳ một dấu vết nào cho thấy đã từng tồn tại trên thế gian. Đồng thời, lại mấy quả cầu sét màu bạc từ trên trời rơi xuống, tạo ra thêm một chuỗi những tiếng nổ ầm vang, lại thêm gần trăm tên binh lính nhờ đó mà xong đời.

Bùi Kiêu cười con ngựa lớn tám chân hạ xuống từ trên trời, bên cạnh hắn là nàng Valkyrie cưỡi con Pegasus màu bạc. Đồng thời, Cung Diệp Vũ lừ lừ đi ra từ trong đám khói bụi của vụ nổ do những luồng sét tím gây ra, một tay hắn cầm Tử Lô Dao, một tay chỉ về phía đám binh lính trước mặt nói: “Vì sao tấn công thành viên trong đội của ta? Cho ta nghe một câu giải thích hợp lý, nếu không thì tất cả các người đều sẽ phải chết!”

Trường khí thể màu tím, lôi điện màu tím, còn có thanh Tử Lô Dao kia! Màu tím dường như chính là màu sắc đại diện cho Cung Diệp Vũ, mà hắn cũng quá nổi tiếng trong giới linh hồn, chỉ cần là người của tổ chức linh hồn thì khó mà tìm được ai không biết mặt hắn. Hắn chính là một sát tinh (1) còn kinh khủng hơn Rocky rất nhiều lần, được công nhận là người mạnh nhất thế giới, là kẻ chẳng những vô cùng

bao che cho đồng bọn mà tính cách còn rất ‘dã man’. Cái ‘chiến công’ gần như hoàn toàn hủy diệt tổ chức linh hồn của một quốc gia vẫn còn đủ sức làm khiếp đảm bất kỳ kẻ nào nghe được.

Sự xuất hiện của Cung Diệp Vũ rõ ràng đã làm cho đám binh lính xung quanh loạn lên một hồi. Mãi một lúc lâu sau, một sĩ quan chỉ huy mới đi ra nói: “Ngài Cung, chúng tôi nhận được lệnh của bộ chỉ huy thông báo rằng bốn người này là Kẻ Sa Đọa còn sót lại. Cấp trên nói bọn họ đã trộm đi tài liệu thí nghiệm rất quan trọng, lệnh cho chúng tôi nhất định phải bắt giữ hoặc xử bắn tại chỗ, bằng mọi giá không được để cho bọn họ chạy thoát khỏi Đảo Phục Sinh. Chúng tôi thật sự không hề biết bốn linh hồn này là thành viên trong đội của ngài!”

Cung Diệp Vũ giận quá hóa cười, hằn nói: “Nếu các người đã nói mình chỉ là một đám lính lác mù tịt mọi thứ thì ta cũng không thêm so đo với các người nữa. Giờ đã biết rõ rồi thì cút ngay lập tức cho ta!”

Tên sĩ quan kia cười khố: “Nếu có thể được, hy vọng ngài Cung cho chúng tôi vài phút để báo cáo tình hình cho bộ chỉ huy. Dù sao thì lệnh trực tiếp từ bộ chỉ huy là loại mệnh lệnh phải hoàn thành bằng mọi giá, nếu giờ rút lui thì tất cả chúng tôi ở đây sẽ bị đưa ra tòa án binh hết. Thế nên...”

Cung Diệp Vũ lúc này đã điên tiết tới cực điểm, lại thêm việc bị mai phục và vây giết trong Thành Phố Vàng lúc trước, tất cả đều là âm mưu của chính phủ thế giới. Tất cả những sự khó chịu đó lúc này biến thành một cỗ lửa giận ngút trời, như núi lửa ầm ầm phun trào, khiến hắc định nhắc Tử Lô Dao lên, một hơi làm thối hết đám trước mặt. Đúng lúc đó, Bùi Kiều từ trên cao đáp xuống, giải tán con ngựa tám chân thành Năng Lượng Tiêu Chuẩn rồi bất ngờ kéo Cung Diệp Vũ lại nói: “Đừng quá nóng nảy!”

Sau đó, Bùi Kiều liền nói nhỏ bằng âm lượng mà chỉ Cung Diệp Vũ mới nghe được: “Giờ chưa phải lúc để đánh bài ngựa với bọn chúng. Người đã đánh rông rã mấy trận liền từ Thành Phố Vàng tới đây, chấp niệm đã sắp tới mức rơi vào chấn động rồi. Mà cũng đừng tưởng ta không biết, lúc đánh với Thế Giới Xà, chiêu Thiên Đả Lô Phách Đồ Chân Long mà người dùng lúc sau cùng kia đã lấy đi gần hết

Năng Lượng Tiêu Chuẩn của người, chấp niệm cũng đã bắt đầu bị chấn động. Giờ chẳng cần phải nói tới Thần Chiến Binh Obelisk, chỉ cần lôi ra mấy tên Chân Ma cấp nhân tạo cũng đủ giết người, mà tình hình của ta thì cũng không khác người là mấy. Một đòn vừa rồi đã đủ dọa đám chính phủ thế giới, khiến bọn chúng nghĩ chúng ta vẫn còn nhiều sức lực, như vậy hai bên cùng e ngại nhau, chúng sẽ không dám nghĩ tới chuyện giết người bịt miệng. Tóm lại, giờ cứ rời khỏi Đảo Phục Sinh trước, sau khi đã tìm hiểu rõ đầu đuôi ngọn ngành, thực lực cũng đã hồi phục xong, khi ấy chúng ta sẽ trở lại phá một trận long trời lở đất! Yên tâm, ta vẫn sẽ cùng người kè vai chiến đấu!”

Cung Diệp Vũ nghe vậy xong mới từ từ hạ Tử Lô Dao xuống, mắt nhìn chăm chăm vào tên sĩ quan chỉ huy kia. Tên sĩ quan kia thì đã sợ tới mức toàn thân ướt đầm mồ hôi lạnh, bỗng thấy Cung Diệp Vũ khẽ gật đầu với mình, hắn như thể vừa được miễn tội chết, thở phào rồi lập tức xoay người chạy về phía đám binh lính của mình. Cung Diệp Vũ thì chẳng thèm nhìn đám binh lính kia nữa, ngược lại, hắn quay lại nhìn Bùi Kiêu với đôi mắt sáng ngời: “Kề vai chiến đấu ư? Vậy... ta có thể vĩnh viễn cùng người sánh vai chiến đấu sao?”

Bùi Kiêu thoáng kinh ngạc một chút, sau đó liền ra sức vỗ mạnh vai Cung Diệp Vũ: “Đúng vậy! Chúng ta sẽ luôn luôn sánh vai chiến đấu...”

“Mãi cho tới chết!”

Chú thích:

1. Sát tinh: chỉ những kẻ mang tới chết chóc, là biểu tượng cho cái chết.

TỬ VONG KHAI ĐOAN

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 45: Ngựa Bại! (2)

Sau khi Rocky thua chạy, Thế Giới Xà Jormungand cũng cùng lúc biến mất. Bọn Bùi Kiêu đang nói chuyện phiếm trên bầu trời thì Cung Diệp Vũ bỗng đưa mắt nhìn xuống dưới mặt đất. Dưới Đảo Phục Sinh, vẫn còn có chỗ đang vang lên tiếng bom đạn. Lúc đầu Bùi Kiêu còn tưởng rằng đó là quân đội đang tiêu trừ quỷ quái hay Kẻ Sa Đọa còn sót lại, nhưng ngay sau đó thì Cung Diệp Vũ bỗng quát lớn một tiếng giận giữ, nói rằng đám binh lính kia đang tấn công bọn Dương Đình Thiên. Bùi Kiêu nghe vậy, còn đang kinh sợ, chưa kịp nói gì thì Cung Diệp Vũ đã rống lớn một tiếng rồi vọt xuống dưới trước.

Từ Lô Dao âm âm trầm xuống, lập tức giết chết hơn trăm tên binh lính. Mắt thấy Cung Diệp Vũ đã lao lên tấn công trước rồi, Bùi Kiêu vốn còn đang có ý định khác đành phải lập tức thay đổi kế hoạch, lao xuống đánh bồi theo. Hẳn vớ vết nứt những phần lực lượng lôi điện cuối cùng trong cơ thể, ngưng tụ thành vài viên cầu sét loại nhỏ rồi ném xuống dưới. Tuy sức công phá cũng không nhỏ, đã gây ra một chuỗi các vụ nổ rất lớn, nhưng cũng chỉ đến thế mà thôi, hẳn lúc này đã như đèn cạn dầu! Nếu không nhờ có thuộc tính đặc biệt của trường khí thể bao dung, có thể cứng rắn dè ép cơn chấn động chấp niệm, thì sợ rằng giờ này hẳn đã hôn mê lâu rồi đó.

Tiếp theo liền xảy ra một màn mà chúng ta đã biết, Bùi Kiêu và Cung Diệp Vũ hằm hè với đám binh lính kia một hồi, mà bốn người Dương Đình Thiên trốn trong góc cũng chui ra, chạy về phía hai người Bùi Kiêu. Trương Hằng chạy lại, đang định cất lời thì Bùi Kiêu đã đưa mắt ra hiệu cho hắn, cả bốn thấy vậy thì lập tức ngậm miệng không nói năng gì nữa. Thời gian cứ vậy từng giây nặng nề trôi qua, bỗng thấy Valkyrie cưỡi ngựa bay đáp xuống đất, con ngựa có cánh lập tức tan rã thành Năng Lượng Tiêu Chuẩn, trong tay nàng chỉ còn lại thanh kiếm lớn màu bạc.

“Người là Bùi Kiều, đúng chứ?” Valkyrie bỗng nhiên cất lời.

Bùi Kiều lúc này còn đang rối ren đủ chuyện, cả vấn đề liên quan tới dung mạo của Valkyrie cũng đã tạm bỏ lại sau đầu. Hắn còn đang suy nghĩ xem giờ phải duy trì quan hệ của nhóm mình và chính phủ ra sao, rồi tiếp theo đây nên đối thoại với bọn họ kiểu nào, bỗng nhiên nghe câu hỏi bất ngờ của Valkyrie làm hắn còn chưa kịp hiểu gì, chỉ có thể luống cuống “á” một tiếng.

Valkyrie cũng chẳng hề phiền lòng vì Bùi Kiều không tập trung nghe câu hỏi của mình, vừa thu Năng Lượng Tiêu Chuẩn được giải phóng sau khi con Pegasus phân giải vào thanh kiếm lớn màu bạc, cô vừa nói: “Người đã làm một chuyện cực kỳ ngu xuẩn... Trong ấn tượng của rất nhiều người, Cung Diệp Vũ là một kẻ thô lỗ không chút trí tuệ. Nhưng thực ra đó không phải là ‘không có trí tuệ’ mà chính là ‘đại trí giả ngu’ (1). Theo như phân tích của ta về những gì hắn đã trải qua, mỗi khi gặp chuyện, hắn sẽ lập tức hô đánh hô giết, thực hiện những hành vi ngu xuẩn kiểu ‘giết cả nhà người ta’. Nhưng những hành động đó thường là sẽ đem lại những hiệu quả vô cùng kỳ diệu. Ví dụ như có lần hắn gần như hoàn toàn tiêu diệt một tổ chức linh hồn của Châu Âu, phá vỡ tâm lý ‘người da trắng ưu tú nhất’ của đám lính hồn người da trắng, đồng thời khiến sự tự tin và ý chí người da vàng dâng cao. Tiếp tục phát triển theo chiều hướng đó, khả năng tương lai sau này, số lượng Chân Ma cấp người da vàng sẽ nhiều hơn người da trắng là không hề nhỏ.”

“Lại một ví dụ khác, hắn từng ra tay giết sạch thành viên của một đội lính đánh thuê vì bọn chúng đã tấn công thành viên của Tổ Chức Linh Hồn Trung Quốc. Sau đó, vì giận lây mà hắn thậm chí còn chạy đi đánh một đội lính đánh thuê khác. Có thể nói đó chính là loại hành vi ‘đã muốn giết cả nhà người ta thì dù có tới mấy trăm mạng cũng giết hết’, ngang ngược và bá đạo cực điểm. Hành động đó đã làm cho giới linh hồn người da trắng – vốn đang tức giận vì lúc trước bị hắn phá phách không chút nể nang – phải lập tức ngậm miệng ngồi yên. Theo như tin tình báo của ta, lúc đó mấy tổ chức linh hồn của người da trắng đang định hợp sức giải quyết Cung Diệp Vũ, nhưng đã bị sự tàn nhẫn và điên cuồng của hắn dọa cho chùn chân. Chính bởi vì không ai muốn dây với hạng côn đồ: mày đâm tao một cái, tao giết cả nhà mày. Thế nên chớ tưởng rằng hắn quá ‘thiếu lý trí’, trong nhiều trường hợp, chính sự như ‘thiếu lý trí’ đó sẽ mang lại những kết quả cao...”

Lúc nói những lời này, Valkyrie liếc nhìn Bùi Kiêu với vẻ mặt ‘không cảm xúc’, bình thản như nước, mà cái nhìn đó cũng chỉ là một cái liếc mắt vô cảm thoảng qua thôi. Thế nhưng Bùi Kiêu gặp phải cái nhìn ‘không cảm xúc’ đó thì lại cảm thấy rất hổ thẹn... Đúng vậy! Hắn cũng chẳng phải kẻ ngu, chỉ cần nhìn Valkyrie chuẩn bị năng lượng cho thanh kiếm và nghe cô nói tới những hiệu quả đặc biệt do sự ‘thiếu suy nghĩ’ của Cung Diệp Vũ mang lại thì hắn đã hiểu được chuyện gì vừa xảy ra. Hắn quả nhiên đã làm một chuyện cực kỳ ngu xuẩn! Từ việc chính phủ thế giới bất chấp mọi hậu quả để ra lệnh tấn công bọn Dương Đình Thiên thì có thể thấy được ngay: hoặc chính phủ thế giới đã quyết định lộ mặt thật của mình, muốn lập tức chơi bài ngửa với đám Cung Diệp Vũ, hoặc đám Dương Đình Thiên đã làm chuyện gì đó mà chính phủ không thể bỏ qua, nên bọn họ bắt buộc phải đưa ra quyết định như vậy.

Mà dựa theo những gì tên sĩ quan kia mới nói thì mệnh lệnh bọn họ nhận được chỉ nhằm vào bốn người Dương Đình Thiên mà thôi. Nói cách khác, chính phủ thế giới chưa có ý định để lộ bộ mặt thật của mình, bọn họ chỉ muốn giữ cho bí mật của mình không bị lộ mà thôi. Nếu vừa rồi Cung Diệp Vũ không để ý bất cứ điều gì, liều lĩnh để bị rơi vào tình trạng kiệt sức cũng phải tàn sát một trận, giết đám binh sĩ này không còn một mống, thì có khi đám chính phủ sẽ vì vậy mà sợ bóng, sợ gió, cho là Cung Diệp Vũ vẫn còn rất sung sức, lại còn có Bùi Kiêu trợ giúp. Mà chính phủ thế giới lại vừa thiệt hại nặng nề do bị Kẻ Sa Đọa tấn công, nên khả năng bọn chúng ‘tự kéo lỗ mũi mình xuống’ để nhận sai, xin giảng hòa sẽ là rất cao. Nếu sau này những tin tức này lộ ra, bộ mặt thật của chính phủ lộ rõ, vậy thì hai bên chỉ còn cách dùng thực lực chân chính và át chủ bài của mình để đối kháng trực tiếp, còn hôm nay thì có bình yên vô sự rời khỏi đây.

Nhưng Bùi Kiêu lại tự cho mình là thông minh, khuyên Cung Diệp Vũ tạm dừng, chờ tới khi khôi phục sức mạnh mới tính sổ với chính phủ. Nhưng hắn không nghĩ tới rằng: bọn hắn lúc này đều đã suy yếu tới cực điểm, nếu so ra thì chính phủ thế giới còn có ưu thế lớn hơn. Nếu chính phủ thế giới biết được bọn hắn đã như ‘đèn cạn dầu’, vậy thì khả năng rất lớn là bọn chúng sẽ nghĩ tới việc thừa cơ diệt cả hắn và Cung Diệp Vũ để bịt miệng, xóa bỏ đi mối uy hiếp khổng lồ vẫn luôn treo lơ lửng ngay trên đầu!

Chỉ cần suy nghĩ một chút là thấy ngay: một linh hồn Chân Ma cấp đại biểu cho điều gì? Chỉ cần kẻ đó không rơi vào môi trường đặc thù như Đảo Phục Sinh này, vậy thì muốn đến đâu, đi đâu cũng không gì ngăn cản nổi! Khi đó, kẻ này muốn giết ai thì người đó chết, muốn phá cái gì thì cái đó hỏng, sẽ còn đáng sợ hơn trăm ngàn lần bất kỳ tổ chức khủng bố nào trên đời. Chính phủ thế giới đương nhiên là rất sợ sự tồn tại của một nhân vật như vậy! Thế nên, nếu có cơ hội để giải quyết bọn Cung Diệp Vũ – dù là nhỏ nhất, chính phủ chắc chắn cũng sẽ không chút tiếc nuối mà ném ra át chủ bài của mình...

“Từ lúc người khuyên can Cung Diệp Vũ rồi bọn chúng chạy đi báo cáo chỉ huy, tới giờ đã qua 47 giây, nhưng chúng ta vẫn không thấy bất kỳ tin tức nào phản hồi lại. Như vậy, quyết định của bọn chúng chỉ có thể là...” Valkyrie bình thản nhìn về mặt đầy sự khổ sở và hối hận của Bùi Kiêu, rồi liếc nhìn đồng hồ và nói tiếp.

Bùi Kiêu phiền muộn tiếp lời: “Bọn chúng chuẩn bị ngựa bài rồi... Hả! Không xong rồi! Bọn chúng đang kéo dài thời gian! Chúng định đợi cho Thần Chiến Binh Không Lỗ Obelisk quay trở về! Đúng thật rồi, ta đáng ra phải nghĩ tới từ sớm rồi chứ: trên Đảo Phục Sinh này, thứ duy nhất địch nổi Cung Diệp Vũ chỉ có Thần Chiến Binh mà thôi! Mẹ kiếp, ta thật quá ngu xuẩn, sao không nghĩ tới sớm hơn chứ!”

Đang nói thì Bùi Kiêu vụt nhảy lên cao mấy mét. Tiếp theo, một ánh chớp bạc hiện lên, con ngựa tám chân trắng kiệu đã lập tức xuất hiện phía dưới hắn. Bùi Kiêu nhanh chóng phi tới bên cạnh Cung Diệp Vũ, rồi mặc kệ tên kia có hiểu hay không, hắn rống lớn: “Cung Diệp Vũ! Giết đi! Giết sạch tất cả những kẻ trước mặt người đi! Không cần suy nghĩ con mẹ gì hết, chính phủ thế giới muốn một mẻ diệt hết chúng ta đó!”

Cung Diệp Vũ đầu tiên là thoáng sửng sốt, sau đó khuôn mặt lập tức hiện lên nụ cười dữ tợn. Hắn cũng rống lớn lên: “Đúng lắm! Không cần phải suy nghĩ con mẹ gì cả! Từ lâu rồi đã thấy đám chính phủ thế giới này như bu**. Nào là quy tắc ngầm, nào là tình hữu nghị con mẹ gì đó. Bọn ông đây trời sinh tự do tự tại, không thích bị quản thúc, tại sao lại phải để ý tới đám hợm đời như cư* chúng mày? Phản con mẹ nó là xong!”

Nói xong, Cung Diệp Vũ gầm lên một tiếng điên cuồng, trường khí thể màu tím lần nữa bùng ra khắp xung quanh. Đồng thời, thanh Tử Lôi Dao trong tay hắn cũng nhanh chóng phóng to. Cung Diệp Vũ tuy đúng là thô lỗ nhưng hắn không hề ngu, hắn biết mình đã như đèn sắp cạn dầu nên vừa ra tay đã lập tức sử dụng Giải Phóng, thà tiêu tốn trường khí thể chứ không hề muốn lãng phí số Năng Lượng Tiêu Chuẩn ít ỏi còn lại trong cơ thể!

Cách đó không xa, đám quân đội vẫn luôn cảnh giác với tình hình bọn Bùi Kiêu lúc này cũng đã nhận ra có gì đó không ổn. Nhất là sau đó thấy Cung Diệp Vũ bỗng gào to một hồi, tuy hắn gào lên bằng tiếng Trung nhưng phần lớn quân nhân ở đây cũng thông thạo được thứ ngôn ngữ này. Nghe được lời Cung Diệp Vũ, bọn họ quá kinh sợ, lập tức nâng súng lên, nhưng sau đó lại từ từ hạ súng xuống. Dù sao thì bọn họ cũng chỉ là một đám lính mù tịt mọi thứ, chỉ như ‘thiên lôi chỉ đâu đánh đấy’, bọn họ không biết rằng chính phủ thế giới muốn diệt tận gốc bọn Cung Diệp Vũ, thế nên cứ nghĩ rằng cái đám ‘nguy hiểm’ kia sẽ chẳng động tới mình. Tới lúc thấy Cung Diệp Vũ vọt nhảy lên cao, bọn họ mới lần nữa đưa súng lên, thế nhưng đã quá trễ, chỉ vừa thấy ánh sáng tím lóe lên trước mặt thì bọn họ đã bị chém thành từng khối vụn. Cung Diệp Vũ trong trạng thái Giải Phóng, chỉ vung tay chém bừa một đao nhưng hơn trăm người kia đều đã bị bao phủ trong phạm vi công kích của Tử Lôi Dao. Chỉ sau một đao, không một ai may mắn tránh được, tất cả đều đã bị chém thành mảnh vụn!

Ngay sau đó, Cung Diệp Vũ lại đưa mắt nhìn về phía một nhóm binh lính đang tụ tập cách đó không xa. Thế nhưng hắn mới nhìn tới đó thì thanh kiếm lớn trong tay Valkyrie đã giết vào trong đám binh lính đó, thanh kiếm trên tay cô không ngừng tỏa ra ánh sáng trắng chói mắt. Mà nói cũng thật lạ, không hiểu thứ ánh sáng trắng đó là loại thuộc tính gì mà cứ ai dính phải nó là sẽ lập tức tan biến. Giống như linh hồn tan thành Năng Lượng Tiêu Chuẩn, người sống chạm phải thứ ánh sáng trắng đó cũng sẽ lập tức tiêu tan, chỉ khác là không tạo ra Năng Lượng Tiêu Chuẩn gì cả. Phương thức công kích như vậy đúng là quá sức kỳ dị!

Đến khi đã dọn sạch đám lính kia, Valkyrie chột bật nhảy lên cao, con ngựa có cánh lập tức xuất hiện cho cô cưỡi lên. Cô bay đến bên cạnh Bùi Kiêu, đưa mắt nhìn ra bốn phía xung quanh. Xa xa bốn phía, đầy những bóng người đang ùn ùn kéo lại!

Tất cả bọn họ đều là binh lính phòng ngự của tòa nhà trung tâm đảo, thậm chí còn có những binh sĩ đang thử vận hành những giàn phóng tên lửa lúc trước bị Rocky phá hỏng, rõ ràng là định sử dụng những vũ khí tầm sát thương rộng này để tấn công bọn Bùi Kiều.

Bùi Kiều lạnh lùng nhìn những diễn biến xung quanh, trong đầu đang không ngừng tính toán kế sách chạy trốn. Rồi chợt thấy Valkyrie tiến lại phía mình, mắt hần sáng lên rồi lập tức nói với cô: “Tại sao lại muốn giúp bọn ta? Chuyện này có liên quan gì tới người đâu? Kẻ mà chính phủ thế giới muốn tiêu diệt chỉ là bọn ta thôi mà. Người cũng dây vào đây làm gì vậy?”

Valkyrie lại liếc nhìn hần, có điều trong đôi mắt đẹp của cô dường như còn có chút khinh thường. Sau đó cô mới trả lời Bùi Kiều: “Ta đã lấy đi ‘Ring of Nibelungen’. Chính phủ thế giới luôn luôn giám sát mọi chuyện xảy ra trên đảo, nên bọn họ chắc chắn đã biết được chuyện này. Người vô tội mà nắm giữ báu vật cũng sẽ thành kẻ có tội, thế nên đi cùng các người sẽ giúp ta chia bớt hỏa lực từ chính phủ, đó là thứ nhất. Và thứ hai là... ta muốn đi theo người.”

Bùi Kiều hơi hoảng sợ một chút. Một người đẹp tới mức khuynh đảo thế gian như vậy, mà còn là người đẹp lạnh lùng, xa cách thế gian, thế mà cô ấy lại chủ động... tỏ tình với hần. Gặp phải tình huống đó thì chắc dù là ai cũng sẽ thấy có phần hoảng sợ.

“Người đã có mặt ở đó, trong ký ức đôi khi xuất hiện của ta. Tuy rằng ta không thể nhớ nổi người là ai, nhưng chắc chắn là người có liên quan tới trí nhớ đã mất đó. Nên ta muốn đi theo người, cho tới khi ta tìm lại được trí nhớ của mình... và cả cảm xúc nữa...” Valkyrie thoáng nắm lại hai tay, ra bộ thể hiện quyết tâm. Có điều là vì cô quả thật quá xinh đẹp, hơn nữa còn là một người đẹp lạnh lùng với thân hình nhỏ nhắn, xinh xắn, thế nên không hiểu sao một hành động như vậy lại biến thành rất ‘kute’, nhìn thế nào cũng thấy vô cùng dễ thương. Đến cả Bùi Kiều cũng không nhịn được mà nuốt nước bọt một cái.

Hần còn chưa kịp hỏi Valkyrie xem có kế sách gì tiếp theo thì bỗng thấy từ một nơi cực kỳ xa xôi bên ngoài Đảo Phục Sinh, một người khổng lồ với thân hình vô

cùng to lớn trời lên khỏi mặt biển, tiếp đó lẳng lặng đứng yên trên mặt nước. Tuy bộ ngực hẫng bị lồm hẫng xuống, thậm chí vỡ nát, và còn cách xa đến mười mấy kilomet, nhưng Bùi Kiêu vẫn có thể cảm nhận được áp lực khủng bố tỏa ra từ người khổng lồ đó. Cao như núi lớn, sâu như vực thẳm...

Thần Chiến Binh Khổng Lồ Obelisk! Một lần nữa xuất hiện!

Chú thích:

1. Đại trí giả ngu: người có trí tuệ siêu việt nhưng giả vờ hoặc sống trong lối một kẻ ngu.

TỬ VONG KHAI ĐOAN

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 46: Chuyến Biển Lớn.

Thần Chiến Binh Obelisk mạnh tới mức nào, mọi người ở đây đều đã tận mắt chứng kiến. Tuy động tác của nó có vẻ ỉ ạch, đã thế lại còn bị đòn Pháo Co Rút của Thế Giới Xà khi kết hợp với Rocky đánh văng tít ra xa, nhưng một tay nó có chiêu phóng ra ánh sáng rực rỡ như cầu vồng, có thể phong tỏa một khoảng không gian, thậm chí chuyển đổi vị trí trong không gian, tay còn lại thì chỉ cần đâm bừa một cái cũng vỡ nát không gian, một cú đâm thôi cũng đủ để thổi bay một dãy núi lớn! Chẳng loại cường giả nào xứng đáng làm đối thủ của nó, chỉ những nhân vật đạt tới đỉnh cao của Ma Vương cấp như Thế Giới Xà Jörmungandr mới có thể chống lại được quái vật trông như một vị thần kim loại khổng lồ này.

Chỉ cần nghĩ một chút là sẽ thấy ngay thôi. Lúc trước Rocky ngưng tụ được hình chiếu của Thế Giới Xà Jörmungandr với 20% thực lực của bản thể, thế mà chỉ một chiêu đã có thể ‘lấp sông san núi’, gần như đập vỡ và nhấn chìm một phần năm diện tích Đảo Phục Sinh xuống đáy biển. Vậy mà cũng chỉ vền vẹn phá được phần ngực của Obelisk! Qua đó có thể thấy được sức phòng ngự của tên khổng lồ này khủng khiếp tới cỡ nào. Đừng nói là với tình trạng của bọn Cung Diệp Vũ lúc này, ngay cả khi hai người Cung Diệp Vũ và Bùi Kiêu đều đang ở trạng thái sung mãn nhất, cũng không đủ sức để đối kháng với quái vật khổng lồ này, thậm chí khiến nó bị thương ngoài da thôi cũng khó mà làm được.

Thế nên khi Bùi Kiêu thấy tên Thần Chiến Binh này một lần nữa xuất hiện, sắc mặt hắn lập tức trắng bệch như tờ giấy. Giờ phút này, dù là kẻ ngu ngốc cỡ nào cũng biết: chỉ cần Thần Chiến Binh trở lại Đảo Phục Sinh, vậy thì tất cả những ai biết được bí mật của chính phủ sẽ phải chết hết. Bay? Chạy trốn?... Tất cả đều vô ích! Nếu đã bị luồng sáng rực rỡ kia chụp trúng, vậy thì tốc độ có nhanh đến mấy cũng vẫn sẽ bị giam lại trong không gian, rồi một quả đâm tung ra, đến không gian

còn tan vỡ thì dù là thần hay ma cũng sẽ ‘tan xương nát thịt’!

“Đi! Cung Diệp Vũ, chúng ta mau chạy khỏi đây thôi! Dẫn theo bốn người bọn họ, đứng rồi, bạn gái Vu Nữ Trần của người cũng đang ở trên đảo này. Cô ấy đang ở tầng hầm bên dưới khu vực đóng quân của đoàn Trung Quốc. Chúng ta sẽ dẫn bọn họ cướp lấy một cái máy bay để chạy khỏi Đảo Phục Sinh này!” Bùi Kiêu không còn thời gian để hỏi ý kiến Valkyrie nữa rồi, hắn vội kéo cương ngựa, phi tới bên cạnh Cung Diệp Vũ hét lớn, tiếp đó lại định chạy ngay về nơi đóng quân của Trung Quốc. Chẳng ngờ lại có một cánh tay nhỏ xinh trắng nõn như ngọc ở bên cạnh đưa ra, nhẹ nhàng cản hắn lại. Chủ của cánh tay đó đương nhiên là Valkyrie, cô đưa tay chỉ về phía mấy giàn phóng tên lửa đang được điều chỉnh phía xa rồi nói: “Liệu máy bay có thể rời khỏi Đảo Phục Sinh được không? Phải biết rằng trong phạm vi 10km quanh Đảo Phục Sinh, thậm chí có thể xa hơn, đều là khu vực mà vũ khí bình thường có thể đánh trúng được quý quái. Thế thì một máy bay quân sự liệu có thể tự do bay khỏi phạm vi đảo hay không?”

Bùi Kiêu chán nản nắm chặt hai quả đấm của mình lại. Chỉ cần hắn bình tĩnh lại một chút thì sẽ thấy ngay là kế hoạch vừa rồi của mình không ổn tới mức nào. Định cướp máy bay để bay khỏi cái Đảo Phục Sinh đầy những súng ống tên lửa này? Chỉ sợ mấy lão cáo già của chính phủ thế giới còn đang cầu cho bọn họ lập tức bay lên trời bằng máy bay ấy chứ. Khi ấy thì ngay lập tức sẽ có hàng trăm quả tên lửa bay tới, cho bọn họ ‘an hưởng’ một cái chết lãng xẹt. Có khi bọn chúng còn muốn điều đó xảy ra hơn cả việc đấm Bùi Kiêu lăng quăng chạy loạn trên đảo cũng nên!

Nhưng không làm vậy thì biết làm gì đây? Một khi Thần Chiến Binh trở lại Đảo Phục Sinh, vậy thì cả đám bị diệt sạch sẽ là kết quả không thể nghi ngờ, không còn bất kỳ con đường nào khác! Thế nào mà chính phủ thế giới chọn ngay lúc này để trở mặt. Mọi người lúc này thật chẳng khác gì ‘con rùa bị nhốt trong chum nước’, chỉ cần không đủ sức để phá hỏng Máy Chủ Linh Hồn Trung Tâm, vậy thì trên Đảo Phục Sinh này, kết quả của tất cả mọi người, chỉ có thể là chết!

(Tỉnh táo lại! Tỉnh táo lại ngay! Chắc chắn vẫn còn cách để thoát khỏi đây. Chắc chắn là có! Trời sẽ không tuyệt đường người, giống như trong sách cổ vẫn nói: đại đạo năm mươi, trời chỉ giữ bốn chín! Đến trời còn chưa lại một đường sống

kia mà. Chắc chắn vẫn còn có cách mà ta chưa nghĩ tới!)

Bùi Kiều cứ ngồi trên con ngựa tám chân mà đầu đầu nhức óc suy tính. Hắn tính tới việc dốc hết sức đi đột phá tầng ngầm dưới tòa nhà trung tâm, chạy tới cạnh Máy Chủ Linh Hồn để khiến chính phủ phải e dè, từ đó có thể thoát được cảnh cùng đường ngày hôm nay. Nhưng hắn lại nghĩ tới việc có thể chính phủ còn có lá bài tẩy mai phục tại đó. Nếu chuyện đó là thật, vậy mọi người đang như đèn cạn dầu, chạy tới đó thì khác gì tự đâm đầu vào chỗ chết? Nhưng nếu như chạy trốn...

Valkyrie bình tĩnh nhìn Bùi Kiều suy nghĩ, bỗng cô đột ngột nói: “Thật ra thì chúng ta vẫn còn một con đường sống. Chỉ có điều, nếu chính phủ đã có thể tạo ra ‘Kẻ Phản Bội’ mà không cần có Vòng Giam Cầm, vậy có khả năng rất lớn là bọn chúng cũng đã nắm được phương thức đóng lại và mở ra ‘lối vào’. Vậy nên nếu chúng ta chọn con đường này, rất có thể sẽ bị giam cầm vĩnh viễn bên trong, không thể thoát ra được nữa...”

Bùi Kiều đầu tiên là kinh ngạc, sau đó là quá đỗi vui mừng. Hắn theo bản năng nắm lấy đôi tay trắng nõn như ngọc của Valkyrie, chỉ là lúc này hắn đang quá xúc động, chẳng còn tâm trí để cảm nhận làn da mềm mại mê hồn kia, hắn lập tức hỏi: “Không thể lo nhiều vậy được. Bây giờ thì sống sót mới là quan trọng nhất. Người nói xem, làm thế nào mới có thể tránh được đường cùng trước mặt này?”

Tuy bị Bùi Kiều bất ngờ nắm lấy tay, nhưng biểu cảm của Valkyrie vẫn không thay đổi một chút nào, cô thản nhiên nói: “Con đường chạy trốn duy nhất, chính là ảo giới Atlantis City. Chỉ cần chạy vào trong đó, Thần Chiến Binh sẽ không thể theo vào vì thể tích quá lớn, người sống thì không vào được ảo giới còn đám linh hồn trên đảo cũng cần phải nghỉ ngơi mười ngày mới hồi phục, lúc đó bọn họ mới dám tiến vào để đuổi theo. Đây chính là cách duy nhất để chúng ta có thể chạy thoát vào lúc này.”

Bùi Kiều còn chưa kịp nói gì thì Cung Diệp Vũ bên cạnh đã lập tức lắc đầu nói: “Không được. Vu Nữ Trần cũng đang ở trên hòn đảo này. Ta sẽ không bao giờ bỏ cô ấy lại, nhưng người sống lại không thể vào được ảo giới. Còn nếu muốn ta giết để cô ấy biến thành linh hồn... ta không làm được. Và cũng sẽ không đời nào cho

phép – dù là ai đi nữa, làm tổn thương cô ấy!”

Bùi Kiêu liền cười khở. Thử đặt mình vào địa vị của Cung Diệp Vũ, nếu người đang có mặt trên Đảo Phục Sinh là em gái hay cha mẹ hắt hủi thì hắt hủi cũng không thể nào xuống tay giết họ được. Dù biết rằng sau khi chết, họ sẽ chuyển biến thành hình thái linh hồn, mình thậm chí sẽ càng dễ bảo vệ họ hơn, cũng có thể thoát khỏi tình thế hiểm nghèo trước mặt, nhưng bản tâm của hắt hủi sẽ không cho phép hắt hủi làm vậy, và cũng sẽ không cho phép bất cứ ai làm vậy. Điều này đã chạm tới bản tâm được quán triệt thông suốt của cường giả Chân Ma cấp, thế nên dù có khuyên nhủ, phân tích kiểu gì cũng sẽ vô ích. Và tình cảnh trước mắt của Cung Diệp Vũ chính là như vậy.

Nhưng không ai ngờ, Valkyrie ở bên cạnh bỗng nói: “Nếu chỉ có một người sống, vậy thì ta có cách giúp cho cô ấy đi được vào ảo giới...” Nói tới đó, Valkyrie lấy ra một chiếc nhẫn vàng phong cách cổ xưa, chính là Ring of Nibelungen mà cô đã moi ra từ lồng ngực của Rocky.

Valkyrie để chiếc nhẫn kia trong lòng bàn tay mình rồi nói: “Người đeo cái nhẫn này, có thể tiến được vào ảo giới. Nhưng... cái nhẫn này là của ta. Ta có thể cho người mượn dùng, nhưng người phải hứa với ta một chuyện.” Một tay Valkyrie cầm chiếc nhẫn, tay còn lại duỗi ra một ngón, chỉ về phía Bùi Kiêu rồi nói.

Bùi Kiêu nghe vậy thì tuy có chút ngạc nhiên nhưng vẫn lập tức gật đầu nói: “Được, người nói đi. Chỉ cần việc đó không vi phạm bản tâm của ta, thì dù là việc gì ta cũng sẽ làm cho người!”

Valkyrie khẽ gật đầu, cô ném luôn chiếc nhẫn cho Cung Diệp Vũ rồi nói: “Bây giờ ta còn chưa nghĩ ra được. Khi nào nghĩ ra ta sẽ nói cho người biết. Còn bây giờ, tiến vào ảo giới thôi! Nếu không sẽ không kịp nữa đâu.”

Như thế để chứng minh lời Valkyrie là chính xác, mặt đất bên dưới tòa nhà trung tâm Đảo Phục Sinh bỗng nhiên nứt ra một cái khe lớn. Từ trong đó dần dâng lên một trường khí thể vô cùng mạnh mẽ. Ý chí của trường khí thể đó là ánh sáng, hoàn toàn trái ngược với ý chí bóng tối của Thế Giới Xà, tuy nhiên lại đều là một loại ý chí của thiên nhiên. Tuy sự mạnh mẽ của trường khí thể này thể hiện không

tới mức khủng bố như Thế Giới Xà, nhưng cũng đủ khiến cả đám lập tức thấy kinh sợ. Dù sao thì đánh liên miên mấy trận liên, tất cả mọi người thực sự đều đã như đèn cạn dầu.

Ba người liếc mắt nhìn nhau. Cung Diệp Vũ lập tức nắm lấy chiếc nhẫn, ánh sáng tím lại lần nữa bùng lên chói mắt trên người hắn, chỉ lóe lên một cái đã phóng qua hơn nghìn mét. Đến khi ánh sáng tím chỉ còn là một đốm sáng phía chân trời, người ta mới nghe tiếng hắn từ xa vọng lại: “Người dẫn mọi người tới lối vào ảo giới trước. Ta đi đón Vu Nữ Trần tới ngay.” Đến khi tiếng hô vọng lại nhỏ dần thì bóng dáng Cung Diệp Vũ đã khuất tầm mắt.

Valkyrie bỗng nhiên đưa tay ra sau, cột mái tóc vừa dài vừa mượt màu tím của mình lại (*). Tư thái cô như nữ thần băng giá đứng trong gió tuyết: cao quý, mạnh mẽ mà xinh đẹp chấn động lòng người. Sau đó, cô kéo mạnh cương con ngựa có cánh, bay vút về một hướng khác. Đến khi đã bay xa nghìn mét rồi, tiếng nói của cô mới vọng lại: “Ta cũng có một số việc cần phải xử lý. Sau đó sẽ tập hợp tại lối vào ảo giới.” Tiếng nói cũng nhỏ dần rồi tắt hẳn.

Bùi Kiêu nhìn hai người kia mỗi người một hướng chạy thẳng đi mất. Hắn cũng chẳng thể làm gì hơn được, đành giải thể con ngựa tám chân, nhảy xuống đất rồi nói với Dương Húc Quang: “Dương Húc Quang, những gì mới rồi ngươi đã nghe thấy cả rồi chứ? Mau dẫn bọn ta tới lối vào ảo giới đi. Còn chậm trễ sẽ không kịp nữa đâu.”

Bốn người Dương Húc Quang cũng hiểu điều gì là quan trọng. Nhất là sau khi bọn họ đã tìm ra được những bí mật bản thù của chính phủ thế giới – những bí mật mà dù bất kỳ cái nào lộ ra cũng đủ khiến chính phủ bị lật đổ. Vậy nên chính phủ không thể nào không giết hết bọn họ! Do đó mà lúc này không ai nói một câu nào thừa thãi, chỉ yên lặng chạy theo sau Dương Húc Quang, hướng về nơi có lối vào ảo giới Atlantis City trên Đảo Phục Sinh.

Ngay thời điểm đám Bùi Kiêu quyết định tiến vào ảo giới, đã có gần mười nghìn binh sĩ nhanh chóng ủa tới bao vây vị trí bọn họ. Tuy hiện tại vòng vây còn chưa khép lại nhưng năm người đi được một lúc thì đã thấy đâu đâu cũng có bóng

binh lính. Mà trình độ của đám quân nhân này cũng vô cùng cao, từ sử dụng súng ống, gài bom tới mai phục, dùng đủ các loại vũ khí cứng rắn chặn đường tiến lên của năm người, chỉ trong một thời gian ngắn đã tạo ra được một trận địa súng đạn gần như hoàn hảo. Cũng may là có Bùi Kiêu đi cùng bốn người, tuy hấn đã như đèn sắp cạn dầu, nhưng khi cưỡng ép sử dụng Giải Phóng, vẫn còn có thể tạo ra được quả cầu sét. Chỉ nhờ vào sức phá hoại của thứ này mà Bùi Kiêu đã dễ dàng đưa bốn người đi xuyên cả trận địa súng đạn dày đặc kia. Thời gian chậm chậm trôi đi, bọn Bùi Kiêu đã càng lúc càng tới gần cửa vào. Thực ra thì cửa vào ảo giới Atlantis City cũng không cách tòa nhà trung tâm quá xa, ngày thường bọn Bùi Kiêu thiêu đốt năng lượng thì chỉ đi mất khoảng 20 tới 30 giây mà thôi. Nhưng lúc này bị quân đội bao vây tầng tầng lớp lớp, cả bọn phải vừa đi vừa mở đường máu, cuối cùng hết tới gần 30 phút mới tới nơi. Mà ở lối vào của ảo giới, Valkyrie không ngờ lại đã đứng đó từ trước. Có điều là bên cạnh cô lúc này lại có thêm một cô bé xinh xắn dễ thương. Xem ra mới rồi Valkyrie chạy đi chính là để đón cô bé này.

Valkyrie nhìn về phía sau của năm người Bùi Kiêu. Phía xa xa trong tầm mắt của cô, có gần mười nghìn quân nhân đang rầm rộ kéo tới đây, thậm chí còn có thể thoáng thấy được những giàn phóng tên lửa đang được bọn họ di chuyển tới. Lúc này cả nhóm không di chuyển nữa mà đứng yên trước cửa vào ảo giới, vậy nên đương nhiên đã trở thành những cái bia ngắm tốt nhất. Có thể chỉ năm phút nữa thôi, nơi đây sẽ bị đạn pháo san phẳng, khi ấy thì dù thực lực mọi người có cao hơn nữa cũng sẽ chết chắc.

“Chúng ta chỉ còn khoảng 30 giây an toàn nữa thôi. Cung Diệp Vũ còn chưa tới sao?” Valkyrie thoáng nhíu mày nói.

Thời khắc này có thể nói là đã tới lúc nguy hiểm vô cùng, bản thân Bùi Kiêu cũng cảm thấy vô cùng lo lắng. Hấn đang định nói vài câu trấn an mọi người, nói rằng nên chờ Cung Diệp Vũ thêm chút nữa thì đúng lúc này, toàn bộ Đảo Phục Sinh chợt rung chuyển kịch liệt. Thời khắc đó, người ta thấy một thân hình khổng lồ từ ngoài xa đã tới bên bờ biển của hòn đảo. Thân hình kia ngạo nghễ đứng thẳng nơi đó, cao tới ít nhất 800m, chính là một trong những lá bài tẩy mà chính phủ thế giới che giấu... Thần Chiến Binh Khổng Lồ Obelisk!

Thần Chiến Binh vừa tới, lập tức nhấc chân tiến về phía mọi người. Tuy Đảo Phục Sinh cũng không hề nhỏ, nhưng đó cũng chỉ là khi so sánh với người bình thường mà thôi. Với người thường thì đương nhiên sẽ cảm thấy nó rất bao la rộng lớn, nhưng trong mắt một tên khổng lồ cao tới 800m thì hòn đảo này cũng chẳng khác gì một rặng san hô ngoài biển với người bình thường, chỉ đi vài bước là hết. Khoảng cách của tên khổng lồ kia và mọi người càng ngày càng gần, cứ tính theo tốc độ này thì đừng nói là 30 giây, chỉ sợ 10 giây nữa thôi là bàn chân khổng lồ kia đã có thể đạp thẳng xuống đầu cả đám rồi.

Vì Thần Chiến Binh cao tới hơn 800m nên khi nó đứng thẳng thì như một tòa núi nhỏ, vậy nên dù ở xa thì mọi người cũng có thể thấy được hết sức rõ ràng. Lúc này, ngoài Valkyrie vẫn giữ nguyên biểu cảm lạnh băng ‘rất không phù hợp với hoàn cảnh’ của mình, thì sắc mặt những người còn lại đều đã trắng bệch như tờ giấy. Cô bé đứng cạnh Valkyrie méo xệch miệng, lập tức òa khóc: “Chị Valkyrie! Chúng ta chạy vào ảo giới ngay đi! Thứ kia sắp đến đây rồi! Lúc trước ma thần cao cả trăm mét mà nó dẫm một cái đã nát thành cám đó! Em không muốn chết như vậy đâu... Hu hu!” Nói tới câu cuối cùng thì cô bé đã khóc ầm cả lên.

Đám Bùi Kiêu đều cảm thấy có phần lúng túng, khó xử. Bởi vì chuyện này thực ra không liên quan gì tới cô bé, thậm chí còn chẳng liên quan gì tới Valkyrie. Nguyên nhân chỉ là vì bọn họ tìm hiểu được bí mật của chính phủ thế giới nên mới dẫn tới tất cả những chuyện này. Hơn nữa, mối nguy hiểm ngay lúc này cũng là vì cả bọn đang phải chờ Cung Diệp Vũ. Nói cách khác, đều tại bọn họ nên cô bé này mới khóc lóc sợ hãi như vậy. Chính vì vậy mà cả đám mới thấy rất lúng túng.

Nhưng Valkyrie thì cơ bản là lại chẳng để ý tới cô bé này, cô vẫn chỉ bình tĩnh dõi mắt về phía xa. Một giây sau, cô bỗng nói: “Cung Diệp Vũ đã tới. Chúng ta đã có thể tiến vào ảo giới được rồi...”

Mọi người nghe vậy thì đều sửng sốt, sau đó cả đám vội nhìn về cùng hướng với Valkyrie. Quả nhiên, mọi người thấy một tia chớp tím lóe lên phía sau đám đông quân nhân đang phóng tới đây với tốc độ cực kỳ nhanh. Chỉ sau vài giây, tia chớp kia đã từ từ ngoài xa bay tới, phóng xuống trước mặt mọi người. Đúng là Cung Diệp Vũ công Vu Nữ Trần chạy tới.

Vừa đến nơi, Cung Diệp Vũ ngay lập tức mắng to lên: “Mẹ kiếp! Lúc trước các người chỉ nói là ở trong nơi đóng quân của đoàn Trung Quốc, nhưng chỗ đóng quân kia rộng như vậy kia mà! Nếu không phải ta may mắn gặp được đúng người của Tổ Chức Linh Hồn Trung Quốc thì đã không thể tìm được Vu Nữ Trần nhanh như vậy đâu!”

Đám Bùi Kiêu quay qua nhìn nhau rồi đều cùng bật cười. Lúc trước vì quá lo lắng cho sự an nguy của Vu Nữ Trần mà Cung Diệp Vũ đã bỏ đi quá vội, khiến đám Bùi Kiêu chẳng kịp nói cho hẳn biết là người con gái của hắn cụ thể ở tòa nhà nào. Chẳng trách sao Cung Diệp Vũ có tốc độ cao nhất lại thành người đến muộn nhất.

Lúc này, Valkyrie liền chỉ chỉ về phía tên khổng lồ đang sải bước tiến tới nói: “Vào đi rồi nói sau. Bằng không thì các người sắp bị giẫm bẹp thành một đồng bùn nhão đó.” Nói xong, cô kéo theo cô bé tầm mười ba, mười bốn tuổi bên cạnh nhảy thẳng vào trong lối vào. Trong chớp mắt, cả hai đã biến mất khỏi tầm mắt mọi người.

Những người còn lại nhìn nhau một cái rồi cũng lần lượt nhảy vào trong lối vào ảo giới. Đến cuối cùng chỉ còn lại Bùi Kiêu và Cung Diệp Vũ chưa vào, hai người gần như cùng lúc nhìn về phía tòa nhà trung tâm hòn đảo. Nơi đó... chính là chỗ đám chính phủ thế giới ẩn náu.

“Bùi Kiêu. Sau khi chúng ta trở lại, sẽ là lúc để tính sổ một lượt với bọn chúng phải không?”

“A, chắc chắn vậy!”

“Như vậy... cùng sát cánh chiến đấu lần nữa chứ!”

“Ừ, mãi cho đến chết!”

Tiếng nói chưa dứt, bóng dáng hai người đã biến mất sau lối vào ảo giới. Mà chỉ khoảng bảy, tám giây sau, một bàn chân khổng lồ từ trên trời giáng xuống, uyển uyển nghiền nát mặt đất nơi cả bọn mới đứng...

(*) Trước đó có sự nhầm lẫn, tóc của Valkyrie có màu tím chứ không phải vàng.

TỬ VONG KHAI ĐOAN

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 47: Giải Quyết Vấn Đề Tiếp Tế (1).

Vừa bước qua cửa vào ảo giới, cảm giác như mộng như tỉnh lại ập tới với Bùi Kiêu. Tới lúc hẩn tỉnh táo lại, liền thấy trước mặt là một không gian đầy những kim loại màu bạc. Vì môi trường thay đổi quá lớn khiến cho hẩn mới đầu còn chưa nhìn nhận rõ được mọi thứ xung quanh. Một lát sau, hẩn mới nhận thức rõ ràng được vị trí và môi trường hiện tại của mình... Kim loại! Tất cả những gì trong tầm mắt của hẩn đều là kim loại!

Nơi này là một căn phòng nhỏ, diện tích khoảng chừng 50 tới 60m². Tất cả mọi thứ xung quanh đều được tạo thành từ kim loại, từ trần nhà, vách tường hay cửa ra vào đều được làm bằng một thứ kim loại không rõ nào đó. Hơn nữa những thứ này cũng không phải làm bằng các nguyên khối kim loại, mà ở giữa còn có các đường ống năng lượng lập lòe ánh sáng xanh lá. Nhìn rất giống tạo hình các chiến hạm vũ trụ trong tương lai mà ta vẫn hay thấy trong phim khoa học viễn tưởng.

“Đây là di tích Atlantis đó à? Đúng là một thế giới công nghệ cao đấy nhỉ!” Bùi Kiêu nhìn quanh rồi cảm thán nói.

Những người còn lại, Dương Đình Thiên, Trương Hằng, Nhậm Trăn, Cung Diệp Vũ, Vu Nữ Trần, Valkyrie và cô bé chưa biết tên kia, tổng cộng chín người đều đã bình yên vô sự, có mặt trong phòng. Nhưng ngoài Vu Nữ Trần đang tò mò nhìn trái, ngó phải, Valkyrie và cô bé kia yên lặng ngồi yên một góc, tất cả những người còn lại đều đang nằm vật dưới đất thở hồng hộc rất mất hình tượng. Trong đó thì biểu hiện chật vật nhất chính là Bùi Kiêu và Cung Diệp Vũ, cơ thể cả hai không ngừng run bần bật, hiển nhiên là đang phải chịu nỗi thống khổ vô cùng lớn.

Tình hình lúc trước có thể nói đúng là nguy hiểm tới cực điểm, trận đánh với

Rocky chẳng khác nào cửu tử nhất sinh. Qua trận này, có thể thấy Thế Giới Xà Jormungand không hổ danh là một trong ba con quỷ quái Ma Vương đỉnh cao mạnh nhất, là thành quả Kế Hoạch Linh Hồn của nền văn minh kỷ trước. Tuy nó chỉ vẹn là một hình chiếu với khoảng 20% thực lực bản thể nhưng đã có sức mạnh như hủy diệt trời đất. Nếu như không có lá bài bí mật của chính phủ thì dù Bùi Kiêu và Cung Diệp Vũ có mạnh hơn nữa cũng sẽ chết chắc, đó là điều không thể nghi ngờ!

Nhưng sau khi đã đánh lui được Rocky và Thế Giới Xà thì đám Bùi Kiêu lại không thể không đối mặt với chính lá bài bí mật đó của chính phủ thế giới, vì vậy mà cả bọn mới phải cùng chạy vào ảo giới Atlantis City. Sau khi đến được nơi này, bỗng nhiên thoát khỏi tình trạng sống chết cận kề, thần kinh thả lỏng cũng là lúc mọi người đã không thể gắng gượng đè nén những cơn chấn động chấp niệm được nữa, ai nấy đều ngã nhào xuống đất. Lúc này thì đừng nói là Tự Do Linh Hồn, ngay cả một tên lính người sống có súng trong tay cũng có thể dễ dàng cho bọn họ đi đời.

Valkyrie bên cạnh vẫn giữ nguyên biểu cảm lạnh băng của mình, chỉ là đôi mắt đẹp của cô thì lại nhìn chăm chăm vào Bùi Kiêu. Trong đôi mắt ấy ánh lên vẻ nghiên cứu, nghiên ngẫm. Cô bé ngồi bên cạnh Valkyrie quay sang tò mò nhìn cô, thấy cô nhìn chăm chú Bùi Kiêu đang đau đớn, lăn lộn dưới đất thì cũng nhìn theo, sau đó lại quay về nhìn Valkyrie, rồi lại quay ra nhìn Bùi Kiêu... Sau khi nhìn qua nhìn lại mấy lần thì vẻ sợ hãi trên khuôn mặt non nớt của cô bé càng ngày càng nhiều.

“Chị Valkyrie... Không phải chị lại định phân giải hẳn để giải phẫu đấy chứ?” Cô bé nói với âm lượng thật nhỏ và giọng thật thấp.

Valkyrie liếc mắt nhìn cô bé một cái, rồi lại tiếp tục nhìn chăm chăm Bùi Kiêu: “Không cần. Đã giải phẫu mấy nghìn trường hợp rồi, có thêm hẳn nữa thì cũng thế thôi... Người này là manh mối quan trọng để ta tìm lại trí nhớ và cảm xúc của mình, tạm thời chưa thể chết được.”

Hiện tại, tuy đám Bùi Kiêu đều đang rơi vào tình trạng chấp niệm chấn động, thân thể không thể nhúc nhích nhưng tinh thần thì lại minh mẫn dị thường, có thể cảm nhận rất rõ ràng sự đau đớn của cơ thể mình cũng như những gì đang diễn ra

xung quanh. Vậy nên tất cả đều nghe rất rõ ràng mẫu đối thoại của hai người Valkyrie, cả đám cùng thầm chột dạ...

(Phân giải rồi giải phẫu?)

(... Đã từng giải phẫu?)

(... Tạm thời chưa thể chết? Hay nói cách khác là khi nào hết công dụng thì chết đi cũng được hả?)

Lúc này cả đám đều đang không thể cử động, nếu người khác có ý xấu thì đúng là chỉ biết chờ chết, thế nên nghe Valkyrie nói xong thì vừa nghi vừa hoảng, ánh mắt nhìn về phía cô lập tức xen lẫn một vẻ sợ hãi khó tả. Người con gái này đột ngột xuất hiện giữa cuộc chiến, lai lịch và quá khứ của cô ra sao không ai biết, chỉ biết cô là linh hồn đặc thù đầu tiên có được năng lực Valkyrie. Cô thật sự có quá nhiều bí mật! Nhưng dù nói thế nào thì lần này cả đám có thể thoát khỏi cảnh cùng đường cũng là nhờ có cô. Chính vì vậy mà không ai coi cô là người ngoài, thậm chí cả lúc chấp niệm chấn động khiến thân thể tê liệt cũng để mặc cho diễn ra trước mặt cô... Có điều, từ những gì mà cô và đồng bọn trao đổi, có vẻ cô cũng không phải người lương thiện gì rồi.

Tuy là vậy nhưng sau cùng thì Valkyrie vẫn ngồi yên tại chỗ như trước. Với dáng vẻ bình thản mà tự tại như mây trời gió núi, cộng thêm dung mạo thánh khiết như một nữ thần, nhìn thế nào cũng giống một đại mỹ nhân cổ điển ung dung tự tại. Chỉ không hiểu sao thì thoảng đôi mắt cô lại như thế sáng rực lên ngọn lửa cuồng nhiệt rất hãi người, vì vậy mà khiến cho người ta không thể nào cảm thấy thực sự thoải mái. Thế nên sau khi những cơn chấn động chấp niệm dần qua đi, mọi người bắt đầu tìm chủ đề nói chuyện phiếm, nhằm xua tan đi không khí lúng túng lúc này.

“Valkyrie... Thật là người đã từng giải phẫu rất nhiều người đấy à?” Trương Hằng là tên tò mò nhất trong cả đám. Lúc hắn thấy cả Bùi Kiều và Cung Diệp Vũ đều đã thoát khỏi cơn chấp niệm chấn động rồi thì mới lấy hết can đảm, hỏi nhỏ như thế thì thầm với Valkyrie.

Đôi mắt đẹp của Valkyrie quay qua liếc nhìn hắn, khiến anh chàng Trương

Hằng đang tuổi trai tráng lập tức đỏ bừng mặt, phải vội nhìn đi nơi khác. Tuy vậy thì giọng nói lạnh lẽo của người đẹp vẫn vang lên bên tai hắn.

“Ừ, đã giải phẫu mấy nghìn ca rồi. Mục đích là để phân tích được quy cách tồn tại của chấp niệm bên trong linh hồn, hiệu quả tăng cường khi tội nghiệt xâm nhập vào chấp niệm, sự cô đọng lại của Năng Lượng Tiêu Chuẩn sau khi cường độ của chấp niệm tăng lên...” Valkyrie nghiêm túc liệt kê ra một tràng các nghiên cứu của mình.

Người xung quanh nghe vậy thì đều cảm thấy như mình đã mờ hồi đây đây. Chỉ có Cung Diệp Vũ đột nhiên hỏi: “Người dùng linh hồn của người sống để làm vật thí nghiệm và giải phẫu ư?” Vừa nói, bàn tay cầm Tử Lôì Dao của hắn cũng dần nắm chặt lại.

Valkyrie nhìn về phía hắn, rồi lại nhìn thoáng qua thanh Tử Lôì Dao trong tay hắn, cũng không làm gì khiến thêm căng thẳng mà trả lời thẳng: “Là Kẻ Sa Đọa... Nói một cách chính xác thì, trừ Rocky và bọn tay chân của hắn ra, linh hồn bình thường bị tội nghiệt trói buộc đều sẽ bị sa đọa rồi biến thành quỷ quái.”

Bùi Kiêu nghe vậy thì tim nhẩy mạnh lên mấy cái. Hắn vội hỏi: “Linh hồn bình thường sa đọa biến thành quỷ quái? Chẳng phải linh hồn bình thường đều bị hút vào vết rách không gian sao? Làm sao có thể sa đọa rồi biến thành quỷ quái được?”

Valkyrie lại đưa mắt nhìn về phía Bùi Kiêu, trong đôi mắt đẹp thoáng hiện vẻ nghi ngờ. Tuy vậy, cô vẫn trả lời hắn ngay mà không chút do dự: “Trừ những linh hồn bị kéo thẳng vào vết rách không gian thì thực ra, tất cả các ảo giới cũng đều hút linh hồn vào bên trong đó. Chỉ có điều là các ảo giới đều hút linh hồn đi bằng cách thức rất kỳ lạ, không thể dùng mắt thường quan sát được, thậm chí cả Tự Do Linh Hồn cũng không nhìn thấy, đó là hấp thu một loại năng lượng tinh thần ở dạng ‘vi hạt’. Sau khi đã rơi vào ảo giới thì linh hồn sẽ sa đọa rồi biến thành quỷ quái.”

Dương Húc Quang ở gần đó bỗng như nghĩ tới điều gì, hắn vội hỏi: “Nếu là như vậy thì hắn là trong đoàn đội của người có linh hồn đặc thù có năng lực gì đó liên quan tới cảm nhận năng lượng tâm linh đúng không? Vậy thì có thể hiểu tại sao không ai thấy các người ra vào ảo giới bao giờ. Với loại năng lực cảm nhận năng

lượng tâm linh dạng vi hạt đó thì chắc hẳn các người đã phát hiện được rất nhiều ảo giới mà người đời không biết đến đúng không? Chia sẻ với chúng ta một chút có được không? Mấy ảo giới đó đều là chỗ chưa từng bị khai phá, giống như ‘trình nữ’ ấy. Có khi bên trong sẽ còn một ít quỷ quái Chân Ma cấp nhỏ yếu đấy nhì!”

Valkyrie điềm nhiên gật đầu thừa nhận: “Được thôi. Đến nay chúng ta đã tìm thấy tất cả sáu ảo giới mới. Cái có độ khó thấp nhất thì tương đương với Thành Phố Vàng, cao nhất thì chỉ thấp hơn Thành Ác Ma một chút thôi. Nếu muốn lấy được thông tin và vị trí của mấy cái ảo giới đó thì cứ lấy Thiên Sinh Vũ Khí ra đổi đi.”

Lúc Dương Húc Quang mới nghe Valkyrie nói tới đoạn đầu thì liền mặt mũi hớn hờ, quá đổi vui mừng, tới đoạn sau khi nghe Valkyrie nói tới việc phải lấy Thiên Sinh Vũ Khí trao đổi thông tin, hăn đơ ra rồi ngượng ngùng nói: “Phần lớn Thiên Sinh Vũ Khí dư thừa đều đã bị bọn ta đổi thành Thực Phẩm Chấp Niệm cả rồi. Chắc đành để lần sau trao đổi vậy.”

Lúc này, Bùi Kiêu bỗng thở dài một tiếng rồi nói với mọi người: “Nếu như chúng ta đã hoàn toàn trở mặt với chính phủ thế giới thì ta cũng không còn gì phải e dè nữa. Ta sẽ kể lại hết tất cả những gì mình đã trải qua trong bốn tháng từ sau khi từ vong cho tới khi xuất hiện tại nước Mỹ. Lúc ấy ta...”

Thế là Bùi Kiêu kể lại toàn bộ hành trình của hăn trong bốn tháng ở Địa Ngục, đặc biệt nhấn mạnh tới tình cảnh khi linh hồn bình thường bị biến thành quỷ quái. Hăn kể lại tất cả mọi thứ, tất cả nguy hiểm đã trải qua cho tới khi trở lại được dương gian. Mọi người nghe hăn kể mà ngạc nhiên tới không ngậm nổi miệng, giống như đang được nghe một câu truyện phiêu lưu đầy hấp dẫn nào đó vậy. Đến khi Bùi Kiêu đã kể xong được một lúc lâu, cả đám mới như thế dần tỉnh táo lại, dường như vì chưa thể tin được những gì mới nghe nên cứ vậy sững sờ nhìn hăn một hồi.

Chỉ có Valkyrie là hai mắt sáng ngời. Cô vội hỏi kỹ lại một số chi tiết, như các loại quỷ quái Bùi Kiêu đã thấy trong Địa Ngục là gì, thực lực chúng ra sao, quá trình tiến hóa thành Chân Ma cấp của chúng như thế nào, thậm chí cô còn hỏi rất tỉ mỉ những gì liên quan tới các tầng sâu hơn của Địa Ngục. Sau khi đã được trả lời hết, cô thở dài một hơi nói: “Quả nhiên giống như lời tiên đoán...”

Không chỉ có cô, cô bé bên cạnh cũng đang có vẻ vô cùng kinh ngạc. Cô lẩm bẩm: “Giống y như những gì mà anh Reinhardt đã nói.”

Bùi Kiêu nghe vậy thì cũng thấy rất tò mò, hần hỏi: “Chẳng lẽ trong đoàn đội của người cũng có người từng thoát ra từ trong lỗ hổng không gian sao?”

Cô bé kia liếc mắt, thấy Valkyrie vẫn đang chìm đắm trong suy tư, dường như không nghe thấy câu hỏi nên mới lên tiếng trả lời Bùi Kiêu: “Không phải vậy. Anh Reinhardt là người có năng lực tiên tri. Anh ấy từng có lần sử dụng mất rất nhiều chấp niệm của Thiên Sinh Vũ Khí để tiên đoán về tình hình trong lỗ hổng không gian, bao gồm môi trường của tầng ngoài, chủng loại, số lượng, thực lực và cả hình dạng đặc trưng của quỷ quái tại đó. Và những lời tiên đoán đó lại giống hệt những gì người mới kể, vì vậy mà bọn ta mới kinh ngạc như vậy đây.”

Đúng lúc này, cả không gian ảo giới bỗng rung chuyển dữ dội, giống như ảo giới vừa bị một tác động lớn nào đó. Có điều chấn động này cũng biến mất luôn sau đó mà không để lại một chút dấu vết nào, cứ như thể nó chưa từng xảy ra vậy. Ngoài việc có mấy người đứng không vững nên bị ngã thì cũng không ai gặp tổn thương nào khác. Trên người Cung Diệp Vũ lúc này đã bùng lên ánh sáng tím, hần vừa cảnh giác ngó xung quanh vừa nói: “Không hề có quỷ quái mạnh mẽ nào xuất hiện gần đây. Vậy thì cơn chấn động vừa rồi là thế nào đây nhỉ?”

Valkyrie trầm ngâm rồi nói: “Chính phủ thế giới đã hoàn toàn bịt kín cái ảo giới này... Lối ra vào đã không tồn tại nữa.”

“Hay nói một cách đơn giản thì... chúng ta đã không ra ngoài được nữa rồi!”

TỬ VONG KHAI ĐOAN

Zhttty
www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 48: Giải Quyết Vấn Đề Tiếp Tế (2)

Không thoát ra được nữa?

Đúng vậy, đã không thoát ra được nữa rồi!

Theo như lời Valkyrie, trong đoàn đội của cô có một thành viên có thể dùng phương thức tiêu tốn lượng lớn chấp niệm đã hấp thu từ Thiên Sinh Vũ Khí để dự đoán về những sự kiện cả trong quá khứ, hiện tại lẫn tương lai. Vì vậy mà cô đã khám phá được rất nhiều bí mật của chính phủ, bí mật lớn nhất trong số đó chính là sự tồn tại của Máy Chủ Linh Hồn Trung Tâm và Ring of Nibelungen.

Cái gọi là Vòng Giam Cầm hay Ring of Nibelungen, thật ra chính là một món công cụ dùng để kiểm soát năng lượng. Đó chính là thứ mà văn minh Atlantis đã khai quật được từ di tích của văn minh kỷ thứ ba, có thể thu giữ và điều khiển năng lượng, tạo thành một bộ hoàn hảo với Máy Chủ Linh Hồn: Máy Chủ Linh Hồn tạo ra năng lượng còn Vòng Giam Cầm điều khiển năng lượng đó.

Vốn theo lẽ thường, chính phủ thế giới đã mất đi Vòng Giam Cầm thì sẽ không thể nào hoàn toàn khống chế được Máy Chủ Linh Hồn. Nhưng rồi không biết bọn họ dùng cách gì mà có thể bỏ qua sự thiếu hụt của Vòng Giam Cầm, sử dụng một hệ thống năng lượng không hoàn chỉnh để tạo ra ‘Kẻ Phản Bội’. Chính là những kẻ giống như gã trung niên đã bất ngờ đâm Rocky một nhát khi đám Kẻ Sa Đọa đang áp đảo tuyệt đối dưới tầng ngầm tòa nhà trung tâm Đảo Phục Sinh. Mà như vậy cũng có nghĩa là bọn họ đã nắm được phương pháp để hoàn toàn bịt kín một ảo giới.

“Lúc trước, văn minh Atlantis đã từng do thám tình hình bên trong lỗ hổng không gian, kết quả thu được về số lượng và trình độ quý quái trong đó đã làm cho

bọn họ vô cùng hoảng sợ. Trong đó có ít nhất vài trăm nghìn quý quái Chân Ma cấp, vài chục nghìn Chân Ma cấp đỉnh cao, vài trăm Ma Vương cấp, hơn mười Ma Vương cấp đỉnh cao, thậm chí còn có bảy sinh vật có nguồn năng lượng dường như vĩnh cửu, lực lượng hùng mạnh vượt quá xa, văn minh Atlantis hoàn toàn không thể địch lại. Thế nên sau khi văn minh Atlantis bắt được ba con quý quái Ma Vương cấp đỉnh cao, bọn họ lập tức nghĩ tới việc nghiên cứu tìm cách sử dụng năng lượng khổng lồ của Ra để hoàn toàn bịt lại lỗ thủng không gian. Nhưng cuối cùng nghiên cứu đó đã gặp phải một rào cản không thể vượt qua. Đó chính là sự khác biệt về trình độ! Theo như tính toán của văn minh Atlantis, khi gần đến Điểm Tới Hạn, không gian ở phía bên kia lỗ hổng không gian sẽ không còn là á không gian giống như các ảo giới nữa, mà sẽ trở thành một thế giới hoàn chỉnh giống như thế giới vật chất của chúng ta. Như vậy, hai không gian đã là ngang hàng nhau, nếu bên này có thể dùng năng lượng để bịt lại ‘lỗ thủng’ trên vách ngăn, thì bên kia cũng có thể dùng năng lượng để mở lại ‘lỗ thủng’ đó. Khác biệt duy nhất giữa hai bên là văn minh Atlantis chỉ nắm giữ năng lượng cấp độ Ma Vương đỉnh cao, trong khi bên kia ‘bức vách’ lại có sinh vật nắm giữ năng lượng có cấp độ vĩnh hằng...”

Mọi người đang đi trong một hành lang đầy phong cách khoa học viễn tưởng trong ảo giới Atlantis City. Valkyrie đi ở chính giữa của đoàn người, vừa đi cô vừa giảng giải cho mọi người cách thức mà chính phủ dùng để phong tỏa ảo giới này.

“Hiện nay chính phủ thế giới đã tìm được thứ có thể thay thế cho Vòng Giam Cầm, lại cũng đã sử dụng được Máy Chủ Linh Hồn, vậy nên bọn họ đã có thể thực hiện được việc phong tỏa một ảo giới. Giờ đây, trừ khi trong chúng ta có người đạt tới được thực lực Ma Vương cấp đỉnh cao, nếu không thì chỉ có thể bị giam trong cái ảo giới này mãi mãi mà thôi.” Valkyrie nói tới đó thì cười mỉa mai rồi không nói thêm gì nữa.

Mọi người nghe vậy thì quay ra nhìn lẫn nhau với vẻ quái dị. Đúng lúc này thì Vu Nữ Trần bỗng nói: “Nói tới Vòng Giam Cầm thì đó hẳn là cái Ring of Nibelungen mà ta đang đeo này nhỉ? Có thể giúp ta tiến vào ảo giới trong khi vẫn còn là người sống, nguyên lý hẳn là vì nó có công dụng chuyển đổi và điều khiển năng lượng? Là chuyển đổi cơ thể sinh vật sống của ta thành cơ thể của sinh mệnh loại tinh thần, như vậy phải không?”

Valkyrie liếc Vu Nữ Trần với ánh nhìn có phần khen ngợi, sau đó mới trả lời: “Chính xác phải là thế này: người vẫn còn là người sống như trước, không thể sử dụng Năng Lượng Tiêu Chuẩn để duy trì sự sống, người vẫn cần ăn cần uống, nếu không thì không chết đói cũng sẽ chết khát. Điểm ấy thì người không khác người sống bình thường chút nào.”

Vu Nữ Trần nghe vậy giật bắn người, lúc này mới nhớ tới vấn đề cực kỳ quan trọng vừa rồi. Những người khác là linh hồn thì đơn giản rồi, dù cái ảo giới này đã bị bịt kín nhưng bên trong còn có vô số quỷ quái để có thể săn giết, thu lấy Năng Lượng Tiêu Chuẩn cho cả bọn sử dụng. Nhưng còn Vu Nữ Trần thì sao đây? Cô là một người sống, không có lương thực và nhất là không có nước uống thì tối đa là ba ngày sau, cô sẽ chết! Chẳng lẽ cô thật sự không thể thoát khỏi ‘số chết’ của mình hay sao?

Cung Diệp Vũ lập tức cuống cuống gầm lên: “Con mẹ nó! Đi nhanh lên đi! Chúng ta mau tìm đường đến cửa ra ảo giới này. Để ta xem xem cái Máy Chủ Linh Hồn kia bịt đường có gì ghê gớm!”

Nhưng Bùi Kiêu lại kéo ngay hắt lại, đồng thời nhìn về phía Valkyrie nói: “Đừng có cuống! Nếu Valkyrie đã giúp chúng ta đưa Vu Nữ Trần vào đây thì cô ấy chắc hẳn cũng sẽ có cách để duy trì tính mạng cho bạn gái người. Có đúng không Valkyrie?”

Valkyrie nhìn thật sâu Bùi Kiêu, hồi lâu sau mới gật đầu: “Chính xác! Ta đúng là có cách giúp cô ấy sống sót. Rất đơn giản thôi... chỉ cần ăn Thực Phẩm Chấp Niệm là được.”

“Ring of Nibelungen ngay từ đầu đã có các loại công dụng kỳ diệu như biến đổi năng lượng, dung hợp năng lượng, thu giữ năng lượng, thậm chí là điều khiển năng lượng. Sau khi văn minh Atlantis lấy được cái nhẫn này, bọn họ đã cải tạo nó thành Vòng Giam Cầm, các công dụng của nó lại thêm càng nhiều. Chính phủ thế giới bắt buộc phải có được cái nhẫn này, nếu không thì bọn họ không thể nào thực hiện được một nhánh cao nhất của Kế Hoạch Linh Hồn... Kế Hoạch Siêu Nhân!”

Valkyrie nói tới đó thì chợt không nói gì nữa, chỉ nhìn về phía Bùi Kiêu với ánh

mắt chờ đợi.

Bùi Kiều thoáng sửng sốt. Lúc này hẳn đang đi song song với Valkyrie, thế nên hẳn có thấy được rất rõ ràng cái nhìn đầy vẻ mong đợi của cô dành cho mình. Không thể không thừa nhận rằng Valkyrie thực sự quá đẹp, một vẻ đẹp mang cho người ta cảm giác siêu phàm thoát tục, là kiểu đẹp mà chỉ cần xuất hiện ngoài đường là sẽ làm giao thông cả thành phố trở nên hỗn loạn. Nhưng Bùi Kiều dù sao cũng là cường giả Chân Ma cấp, tâm trí kiên định tới gần như không thể bị dao động, trong mắt hẳn không có sự say mê, điên đảo mà từ nơi sâu thẳm trong linh hồn cảm thấy hoài niệm, quen thuộc và một sự thân thiết nhẹ nhàng.

“Kế Hoạch Siêu Nhân... Kế Hoạch Siêu Nhân?” Bùi Kiều chỉ thần thờ trong nháy mắt, sau đó hẳn đã kịp phản ứng với điều Valkyrie mới nói. Hẳn vội nhìn về phía bốn người Dương Đình Thiên rồi nói: “Lúc trước các người có nói là khi truy tìm tài liệu dưới lòng đất có thấy một thứ gọi là Kế Hoạch Siêu Nhân, nội dung kế hoạch là biến người nhà của lãnh đạo mười bảy nước thành những kẻ có sức mạnh vượt qua loài người có đúng không? Thế kết quả ra sao?”

Lúc trước bốn người Dương Đình Thiên đã giải thích ngắn gọn một chút về những gì mình tìm thấy dưới tầng ngầm của tòa nhà trung tâm Đảo Phục Sinh. Nơi đó có đủ loại bí mật như những thí nghiệm vô cùng tàn ác, sự tồn tại của ‘Bể Chứa’ và Máy Chủ Linh Hồn. Không những vậy, cả các phân nhánh của Kế Hoạch Linh Hồn, ví dụ như Kế Hoạch Siêu Nhân cũng nằm trong những nội dung mà bốn người bọn họ đã tìm kiếm. Bốn người Dương Đình Thiên đầu tiên là hơi ngần ra, sau đó Trương Hằng nhanh miệng nhất trả lời trước: “Kết quả à? Cơ thể của tất cả những người dùng làm thí nghiệm đều tự nổ tung, mà sau khi chết thậm chí còn không sinh ra linh hồn, thật sự hoàn toàn chết đi. Đây là những gì đã diễn ra chỉ mười mấy giây sau khi đám nhân viên nghiên cứu tiêm vào cơ thể họ một chất lỏng phát sáng nào đó.”

Bùi Kiều vội vàng nhìn về phía Valkyrie: “Chẳng lẽ thứ chất lỏng phát sáng mà bọn họ bị tiêm vào người kia chính là chấp niệm đã được hòa tan? Lúc trước ta còn tưởng nội dung của cái Kế Hoạch Siêu Nhân đó là dùng công nghệ cao để tạo ra những người có tổ chất thân thể như siêu nhân. Nhưng theo như cách người nói, kế

hoạch này là một nhánh cao cấp của Kế Hoạch Linh Hồn... Vậy chẳng lẽ, nội dung thật của nó là làm cho người sống có được năng lực giống như của linh hồn sao? Có thể dùng chấp niệm để làm cơ thể trở nên mạnh mẽ ư!?”

Valkyrie gật đầu nói: “Đúng vậy! Ý nghĩa sự tồn tại của Ring of Nibelungen chính là như vậy. Ta nghĩ lúc trước các người cũng đều đã thấy cảnh tượng Rocky dung hợp với Thế Giới Xà rồi đúng không? Khi Tam Đại Ma Vương Đỉnh Cao bị bắt, ‘dấu ấn tinh thần’ của chúng đã bị xóa đi, vì vậy mà sức chiến đấu của chúng đã giảm đi rất nhiều so với những quý quái Ma Vương cấp đỉnh cao bình thường, nhất là sẽ không thể dùng được một số chiêu thức rất mạnh. Giống như đòn Pháo Co Rút lúc trước, nó chỉ có thể sử dụng khi Rocky dung hợp với Thế Giới Xà, rồi để ý thức hẳn điều khiển cả hai thì mới phát ra được. Nhưng dung hợp chẳng lẽ lại đơn giản như vậy? Chưa cần nói tới việc thực lực hai bên chênh lệch quá lớn, chỉ riêng sự khác biệt về bản chất linh hồn giữa người và quý quái đã là rào cản vô cùng lớn rồi. Nếu không có sự hỗ trợ từ bên ngoài mà tên Rocky kia cứ cố cưỡng ép dung hợp, vậy thì kết quả duy nhất của hẳn sẽ là bị biến thành một phần dinh dưỡng của Thế Giới Xà. Thế nên hẳn phải có được cái nhẫn này bằng mọi giá... Đây là một thứ có thể thay đổi bản chất năng lượng, dung hợp năng lượng, thu giữ năng lượng và thậm chí điều khiển năng lượng! Là kiệt tác đỉnh cao của thuật luyện kim kỳ thứ ba!” Nói tới đó thì hai mắt Valkyrie đã sáng rực lên ánh hào quang của sự cuồng nhiệt, khiến người ta nhìn vào phải kinh hãi.

Dương Húc Quang ở gần đó bỗng hỏi: “Nói cách khác, chỉ cần đeo cái nhẫn này thì Vu Nữ Trần sẽ giống như linh hồn chúng ta, chỉ khác là không thể hấp thụ Năng Lượng Tiêu Chuẩn, nhưng lại có thể ăn được Chấp Niệm Thực Phẩm mà không bị nổ banh như mấy người bị bắt làm thí nghiệm kia, đúng vậy không?”

Valkyrie khẳng định đáp: “Đúng như vậy. Đây mới thực sự là Vòng Giam Cầm – Ring of Nibelungen! Nó hoàn toàn khác với mấy món hàng nhái có tỷ lệ rủi ro cao khi sử dụng kia. Thực tế, khi nghe các người nói về công trình như Bể Chứa... ta cho rằng chính phủ đã tạo ra được một thứ để thay thế cho cái nhẫn này. Nếu như không thể loại bỏ được tác dụng phụ của dòng năng lượng, vậy thì cách tốt nhất là tạo ra một dòng năng lượng thuộc tính trái ngược với cường độ tương đồng để chúng triệt tiêu lẫn nhau. Đó hẳn chính là cách mà chính phủ thế giới đã làm để có

thể sử dụng được Hệ Thống Phòng Ngự Trung Cấp, Thần Chiến Binh Khổng Lồ Obelisk và tạo ra Kẻ Phản Bội.”

Nói tới Bể Chứa và Kẻ Phản Bội thì ngoài Valkyrie ra, sắc mặt những còn lại đều trở nên không dễ nhìn cho lắm, dù sao thì những chuyện đó cũng thật kinh tởm và quá sức tàn ác. Đây là những sự việc mà dù là cái nào bị lộ ra ngoài cũng sẽ khiến chính phủ của mười bảy nước lập tức sụp đổ, thậm chí dẫn tới việc các vấn đề nghiêm trọng nổ ra, như lượng lớn linh hồn làm phản, dân chúng bạo loạn, thậm chí tấn công khủng bố... Dù sao thì những hành động kia cũng đã hoàn toàn chà đạp lên giá trị sinh mạng của con người, trừ khi đám lãnh đạo kia đem chính người nhà của mình ra thực hiện những thí nghiệm đó, nếu không thì sẽ không có bất kỳ một ai chấp nhận được những chuyện này.

(Những gì cô ấy biết được thật sự rất sâu rộng đấy... Mà sự xuất hiện của cô ấy lần này cũng quá trùng hợp. Không chỉ vậy, lúc cô ấy ra tay chớp nhoáng đoạt lấy Ring of Nibelungen, thời cơ, phán đoán, thực lực, tin tức... những yếu tố không thể thiếu đều tập hợp đầy đủ, để rồi hoàn thành nhiệm vụ một cách hoàn hảo! Cô ấy quá bí ẩn, và cũng thật đáng sợ...)

Bùi Kiêu nhìn thật sâu Valkyrie. Dù sâu thẳm trong lòng hẳn có cảm thấy thân thiết và quen thuộc với người con gái xinh đẹp này đến đâu, thì lý trí vẫn luôn nhắc nhở hẳn rằng phải cẩn thận với cô. Ít nhất là phải cảnh giác một chút – Bùi Kiêu âm thầm tự nhắc nhở mình như vậy rồi quay ra nói với những người còn lại: “Được rồi, nếu Vu Nữ Trần có thể ăn được Thực Phẩm Chấp Niệm thì vấn đề quan trọng lúc này là... chúng ta còn bao nhiêu thực phẩm chấp niệm? Cũng không phải là nhiều vô kể đúng không? Ở đây ta còn mấy trăm đơn vị Thực Phẩm Chấp Niệm, nhưng mà ăn mãi rồi cũng hết, đến lúc đấy thì sao đây?”

Bé gái bên cạnh Valkyrie bỗng nhiên rụt rè nói: “Quên mất, thật xin lỗi... tiên sinh Bùi Kiêu và mọi người, em là linh hồn đặc thù có năng lực dung hợp Thực Phẩm Chấp Niệm...”

Cung Diệp Vũ quá đổi vui mừng, liền bật cười ha hả, đồng thời lại quen tay định vỗ vai cô bé kia mấy cái. Không ngờ cô bé kia lại sợ tới mức vội trốn ngay ra

sau lưng Valkyrie, chỉ đưa khuôn mặt với đôi mắt đã rưng rưng nước nhìn về phía Cung Diệp Vũ, làm cho tên to xác kia đã đưa tay đến giữa chừng lúng túng một hồi. Tới khi Vu Nữ Trần kéo tai, lôi hẳn xuống, tên này mới cười xấu hổ hạ tay xuống.

Valkyrie nhẹ nhàng xoa đầu cô bé rồi nói: “Rất xin lỗi. Em ấy thường được nghe những lời tiên đoán của Reinhardt về các trận đánh hay hành động của người. Mà em ấy còn có chứng sợ hãi với giết chóc, máu tanh, thế nên đã sinh ra tâm lý sợ hãi đối với người.”

Cung Diệp Vũ nghe vậy lại càng cảm thấy lúng túng hơn. Cũng may tính tình hần là kiểu rất thoải mái, không câu nệ nên cũng chẳng so đo gì chuyện này, lại bật cười ha hả mấy tiếng cho qua chuyện. Bùi Kiêu ở một bên liền phá vỡ không khí lúng túng, hần nói: “Nếu muốn ở lại ảo giới này thời gian dài, vậy thì ngoài việc Vu Nữ Trần cần đủ lượng Thực Phẩm Chấp Niệm, chúng ta cũng cần tích trữ Năng Lượng Tiêu Chuẩn dư thừa. Mặt khác, có ai ở đây có bản đồ cái ảo giới này không? Ta thì cơ bản là chẳng biết gì về nơi này.”

Không ngờ mới nói xong thì mọi người – trừ Dương Đình Thiên và Trương Hằng, ai nấy đều quay lại nhìn hần với vẻ kỳ quặc, khiến hần chẳng hiểu ra sao. Bùi Kiêu hỏi lại với vẻ khó hiểu: “Sao thế? Ta nói gì sai à?”

Dương Húc Quang bật cười: “Cũng phải, dù thực lực tăng tiến cực nhanh nhưng thời gian người tiếp xúc với giới linh hồn cũng vẫn còn rất ngắn, hần là còn chưa xem qua tư liệu về nơi này đúng không? Ảo giới này, ngoài việc các hành lang đều có phong cách công nghệ tương lai thế này, thì mỗi đầu hành lang đều thông tới một cái sảnh – giống như cái chúng ta đã rơi vào lúc mới đến đây. Sảnh có diện tích dưới 100 m² là khu vực an toàn, bình thường sẽ không có quý quái xuất hiện bên trong, có thể dùng làm nơi nghỉ ngơi. Còn trong hành lang và các sảnh lớn hơn 100 m² thì đều có thể có quý quái. Số lượng của những sảnh lớn như vậy rất ít và đó đều là những nơi có lối ra khỏi ảo giới này, tuy nhiên bên trong đó sẽ luôn có rất đông quý quái. Vì thế mà độ khó của ảo giới này mới được đánh giá cao đến vậy.”

"Ngoài ra, ảo giới Atlantis City còn có một đặc điểm mà không ảo giới nào có. Đó chính là không thể nào vẽ được bản đồ. Nguyên nhân không chỉ vì các hành

lang của nơi này giống y hệt nhau, mà điểm đặc biệt nhất là nơi này có tính ngẫu nhiên. Cho dù là đi vào sảnh nhỏ hay sảnh lớn thì chỉ cần có linh hồn ở trong đó, 30 giây sau, người ở bên trong sẽ bị dịch chuyển tới một sảnh ngẫu nhiên khác. Theo như những gì đã thăm dò được tới nay thì nơi này có ít nhất 6000 sảnh nhỏ, hơn mười sảnh lớn. Mặt khác, trên dưới, trước sau, trái phải, hoàn toàn không thể xác định được vị trí tương quan của các sảnh này với nhau. Chính vì vậy mà không thể nào xác định được bản đồ của ảo giới này.”

Bùi Kiều nghe xong thì kinh ngạc, không ngờ ảo giới này không chỉ có khung cảnh như trong phim khoa học viễn tưởng, quỷ quái thì là dạng người máy, mà ngay đến cả địa hình cũng dịch chuyển không gian như vậy? Đúng là hơi quá dị thường đấy nhỉ?

“Không chỉ đơn giản có vậy.” Dương Húc Quang bỗng nhiên cười bí hiểm rồi nói thêm: “Từ dữ liệu bọn ta tìm thấy dưới lòng đất tòa nhà trung tâm Đảo Phục Sinh, chính phủ thế giới cũng rất nhiều lần lén lút đưa các đoàn đội linh hồn do bọn họ khống chế tiến vào ảo giới này. Theo như tài liệu tìm được thì nguyên nhân việc đó là vì khung cảnh của ảo giới này giống hệt như khung cảnh của di tích Atlantis bên dưới Đảo Phục Sinh, thậm chí cả đám người máy cũng giống nhau. Thế nên chính phủ có ý đồ phá giải bí ẩn của nơi này. Thế nhưng mọi nỗ lực đều là tốn công vô ích, thậm chí còn vì vậy mà tổn thất rất nhiều Tự Do Linh Hồn. Vậy là không còn cách nào khác, chính phủ phải dừng kế hoạch đó lại, hơn nữa còn tuyên bố rằng ngoài một chút kỳ quặc thì ảo giới này chẳng chứa đựng bí mật nào cả.”

“Sai rồi!”

Bỗng nhiên, tiếng nói trong trẻo của Valkyrie vang lên. Mọi người đều quay lại nhìn cô theo bản năng, thậm chí cả cô bé trốn sau lưng cô cũng kinh ngạc ngược nhìn lên. Valkyrie lúc này mới thật chậm rãi nhả ra từng chữ một: “... Trong ảo giới này, có cất giấu một bí mật to lớn!”

TỬ VONG KHAI ĐOAN

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 49: Mê Cung (1)

Sau khi vừa vào ảo giới Atlantis City, mọi người quyết định nghỉ lại trong sảnh nhỏ một đêm. Vì tính chất đặc biệt của ảo giới này nên sảnh nhỏ gần như chính là nơi tuyệt đối an toàn, mọi người có thể thoải mái ngủ nghỉ mà không phải lo lắng gì. Sau một loạt những trận khổ chiến ròng rã trên Đảo Phục Sinh, lúc này ai nấy đều đã mệt mỏi rã rời, vừa đặt mình xuống là thi nhau ngáy o o.

Tới ngày hôm sau tỉnh dậy, cả bọn mới nhớ tới một vấn đề quan trọng... đã không còn nhiều Thực Phẩm Chấp Niệm!

Lúc ở trên Đảo Phục Sinh, vì lấy lòng mà Bùi Kiều đã lôi rất nhiều Thực Phẩm Chấp Niệm ra để chiêu đãi người ta. Thành ra lúc này hẳn đã không còn lại bao nhiêu Thực Phẩm Chấp Niệm, cùng lắm chỉ đủ cho Vu Nữ Trần ăn trong ba ngày. Nếu sau ba ngày mà chưa kiếm được Thiên Sinh Vũ Khí để chế tạo Thực Phẩm Chấp Niệm thì cũng chỉ còn cách lấy Thiên Sinh Vũ Khí của chính mình ra chế tạo. Nhưng làm vậy chẳng khác nào uống rượu để giải khát, vì làm vậy sẽ khiến thực lực của mọi người yếu đi, không còn đủ sức đánh lại quỷ quái Chân Ma cấp. Cứ kéo dài như thế thì rồi cũng có ngày cả đám kéo nhau chết không chỗ chôn!

Nói một cách khác, trong vòng ba ngày phải tiêu diệt được một lượng lớn quỷ quái bằng mọi giá, dù kiếm được Thiên Sinh Vũ Khí cấp Nhập Ma hay Chân Ma cũng đều tốt.

“Nếu chỉ chuyển đổi chấp niệm thành các loại thực phẩm bình thường nhất như lúa gạo, bột mì, nước ngọt, thì 1000 đơn vị Thiên Sinh Vũ Khí sẽ đủ chế tạo được mấy trăm kilogam lương thực và nước ngọt. Thế nên tốt nhất là chúng ta sẽ tạm dừng việc chế tạo các loại thực phẩm xa xỉ, chịu khó kham khổ một thời gian đi

nhé.” Bùi Kiều nói với mọi người.

Những gì hần mới nói cũng chính là đặc điểm của việc chuyển đổi chấp niệm thành Chấp Niệm Thực Phẩm: loại thực phẩm nào càng nhiều hương vị, hoặc có thể nói là bình thường làm ra cần càng nhiều gia vị – gọi chung là xa xỉ phẩm, thì cần càng nhiều chấp niệm để tạo thành. Ví dụ như 1 đơn vị chấp niệm có thể tạo ra được 1 kg gạo, nhưng nếu chế tạo thành muối thì chỉ được 100 tới 200 gram, mà nếu tạo ra trứng cá muối thì chỉ được mười mấy gram mà thôi.

Vì linh hồn đã không còn cần phải ăn uống để bổ sung năng lượng cho cơ thể, ăn uống chỉ là để làm tăng chấp niệm và thỏa mãn vị giác, vậy nên khi linh hồn đi đổi Thực Phẩm Chấp Niệm, hầu như ai cũng sẽ đổi lấy một lượng lớn xa xỉ phẩm, như rượu cao cấp, thuốc lá, hương liệu, v.v... Nhưng người sống thì lại hoàn toàn khác! Người sống ăn hoàn toàn là để đảm bảo duy trì tính mạng, thế nên so ra, với người sống thì thực phẩm càng đơn giản và ‘rẻ’ càng đảm bảo duy trì tính mạng lâu dài. Đó chính là nguyên nhân mà Bùi Kiều nói ra những lời như vừa rồi.

Tất cả đều rất đồng tình với đề suất của Bùi Kiều. Sau khi ngủ dậy, mỗi người đều tự kiểm tra xem mình mang theo những gì vào ảo giới này. Trong không gian chứa đồ của Dương Húc Quang chỉ còn lại 200 tới 300 đơn vị Năng Lượng Tiêu Chuẩn và mấy tờ giấy ghi chép gì đó, Thiên Sinh Vũ Khí của hần cũng chỉ có ngọn thương vẫn thường dùng để ném. Trong U Minh Nhãn của Bùi Kiều thì còn vài trăm đơn vị Năng Lượng Tiêu Chuẩn và mấy thanh Thiên Sinh Vũ Khí lấy được từ đám Kẻ Sa Đọa, chỉ tiếc rằng Bạo Viêm Cự Phủ và Anh Dũng Súng của hần đều đã mất trong trận chiến trên Đảo Phục Sinh. Vậy nên nhu cầu về Thiên Sinh Vũ Khí của Vu Nữ Trần đã rất cấp bách.

Những người còn lại, Thiên Sinh Vũ Khí của Dương Đình Thiên vẫn là một ngọn thương dài, của Trương Hằng vẫn là một cây cung lớn, của Nhậm Trần là một cây vĩ cầm, của Valkyrie là một thanh kiếm lớn dùng hai tay. Về phần cô bé kia – tên cô bé là Stana, tuy cũng có một thanh Thiên Sinh Vũ Khí dạng kiếm nhìn rất tinh xảo nhưng cô lại không phải thành viên tham gia chiến đấu. Theo như lời cô bé thì thậm chí từ khi vào đoàn đội của Valkyrie tới nay, cô vẫn chưa từng tham gia vào một trận đánh nào cả.

Nhưng dù vậy thì cũng chẳng sao! Tuy đoàn đội này chỉ có lẽo tèo vài người, trong số đó lại còn có một người sống và một thành viên hậu cần gần như không có sức chiến đấu, nhưng bù lại thì có tới ba cường giả Chân Ma cấp! Cung Diệp Vũ, Bùi Kiêu và Valkyrie, ba người này đã đủ đánh bại bất kỳ quỷ quái Chân Ma cấp nào rồi!

Sau khi hoàn thành công tác kiểm kê vật tư, mọi người không chậm trễ thêm nữa, lập tức rời khỏi sảnh nhỏ. Trên mỗi bức tường của sảnh nhỏ đều có một cánh cửa dẫn vào một hành lang khác nhau, cả bọn chọn một hành lang rồi đi vào. Nhưng trước khi rời khỏi sảnh nhỏ, cả Valkyrie lẫn Vu Nữ Trần đều ghi lại một dấu hiệu trong phòng, mà trùng hợp lại đều là kí hiệu số 0.

Cả hai cô gái này đều thuộc loại cực kỳ xinh đẹp. Tuy Valkyrie đúng là có phần đẹp hơn một chút, hơn nữa vẻ đẹp còn là kiểu thanh cao như một nữ thần, chỉ có điều là biểu cảm của cô lúc nào cũng trong tình trạng ‘cơ mặt ngừng hoạt động’, nếu nói không dễ nghe một chút thì quả thật đúng là ‘cứng như mặt người chết’. Còn Vu Nữ Trần lại có vẻ hoạt bát, đáng yêu khiến người ta phải thích thú. Mỗi người đều có nét động lòng người riêng nên cơ bản có thể xem như ngang nhau.

Thấy đối phương cũng đánh dấu như mình, cả hai không tự chủ được mà quay lại nhìn nhau một cái. Vu Nữ Trần thì thân nhiên cười một tiếng còn Valkyrie chỉ khẽ gật đầu một cái. Cả hai không nói gì, lập tức nhanh chóng bắt kịp đoàn người phía trước. Không ai để ý nên sự việc nhanh chóng trôi qua, giống như thể vừa rồi chỉ là một ảo giác.

Và như vậy, cả nhóm đã bước vào ngày ‘đi săn’ đầu tiên trong lúc bị vây khốn tại ảo giới Atlantis City...

Toàn bộ ảo giới Atlantis City thực sự đều do các sảnh lớn nhỏ và hành lang tạo thành. Mỗi một sảnh, dù lớn hay nhỏ, đều có bốn cánh cửa mở thông tới bốn hành lang khác nhau, mà mỗi hành lang lại dài ngắn khác biệt. Nếu hành lang ngắn thì thậm chí chỉ đi mười phút là sẽ tới được một sảnh khác, nếu hành lang dài thì có khi phải đi bộ mất bốn tới năm giờ mới hết. Ngoài ra, hoàn cảnh nơi này thật sự là ‘liên miên không có điểm cuối’! Mỗi hành lang đều cao tầm 7 – 8 m, rộng khoảng 4 - 5

m, dư sức cho xe hơi chạy bên trong. Vách tường, trần nhà, sàn nhà đều được làm bằng một thứ kim loại màu bạc, trên đó có khắc các đường ống dẫn năng lượng lập lòe ánh sáng màu xanh lá. Lúc mới đến nhìn vào thì còn thấy mới lạ, nhưng sau thời gian dài thì sẽ không tránh khỏi cảm thấy buồn tẻ... Nhưng dù sao cũng còn may là ở trong hành lang thi thoảng sẽ gặp phải quỷ quái, sau khi đánh đắm một hồi cũng sẽ thấy bớt buồn tẻ. Con quỷ quái đầu tiên mà cả nhóm gặp phải sau khi vào ảo giới này là một tên người máy hình dạng... xe tăng. Thân trên của nó cực lớn, có dạng giống người, nửa người bên dưới thì là một cái xe tăng với bánh xích khổng lồ. Tên người máy này cao chừng 3m, bề rộng khoảng 2m, đứng ở giữa lối đi chặn đường mọi người. Hai tay nó cầm hai thanh kiếm laser màu xanh lá liên tục xoay múa vang lên những tiếng xoèn xoẹt. Tốc độ vung múa rất nhanh nên nhìn giống như tạo thành một màn sáng màu xanh, hơn nữa nó còn lăm lăm áp thẳng tới, uy thế thật sự khác hẳn các loại quỷ quái thông thường khác.

(Chẳng trách sao ảo giới Atlantis lại được đánh giá độ khó cao tới vậy. Chỉ một con quỷ quái bình thường mà có được sức tấn công mạnh mẽ đến mức này! Nếu không tính tới việc số lượng quỷ quái quá ít mà chỉ tính riêng chất lượng quỷ quái, vậy thì con quỷ quái này thậm chí mạnh hơn nhiều so với mức trung bình của quỷ quái trong các ảo giới khác.)

Khi Bùi Kiều thăm so sánh một chút mới kinh ngạc phát hiện độ khó thực sự của ảo giới này hóa ra còn lớn hơn mình tưởng nhiều. Loại người máy này quá mạnh mẽ so với các loại Khô Lâu, U Linh, khuyết điểm duy nhất mà cũng là lớn nhất của chúng chính là số lượng quá ít. Mọi người đi từ sáng đến giờ mà mới chỉ gặp duy nhất một con này, mà lại còn không phải là Chân Ma cấp, từ đó có thể thấy được số lượng quỷ quái trong ảo giới này ít ỏi ra sao.

Tuy rằng quỷ quái càng mạnh thì khả năng sau khi nó tiêu tan sẽ thực thể hóa ra Thiên Sinh Vũ Khí càng lớn, nhưng số lượng quỷ quái nhiều hay ít cũng liên quan tới khả năng thực thể hóa của Thiên Sinh Vũ Khí. Nếu cái ảo giới Atlantis này ít quỷ quái đến vậy... thế thì liệu cả bọn có thể lo liệu đầy đủ được vấn đề lương thực cho Vu Nữ Trần hay không?

Tuy suy nghĩ là vậy nhưng khi thấy con quỷ quái người máy kia xuất hiện, Bùi

Kiều vẫn lập tức thiêu đốt Năng Lượng Tiêu Chuẩn rồi lao ra. Nhưng khi hần thậm chí mới chỉ bước ra được ba bước thì đã thấy một luồng sét tím vụt lóe lên. Một tiếng ‘xẹt’ đánh gọn vang lên, tên người máy vừa rồi còn đang múa kiếm điên cuồng đã bị bổ làm đôi. Sau một tiếng nổ ầm vang thì Năng Lượng Tiêu Chuẩn đã bung tràn ra khắp hành lang.

Cung Diệp Vũ lúc này hần là đang rất lo lắng cho người mình yêu, hần cơ bản là chẳng thèm để ý tới việc tên người máy kia vừa mới nổ tung, lập tức nhảy ngay vào trong ngọn lửa tìm kiếm. Nhưng một lát sau, hần chẳng thể làm gì khác là bực tức đứng lên, đồng thời còn mắng to: “Mẹ nó chứ! Nghèo đói đến vậy à? Một món Thiên Sinh Vũ Khí nhỏ nhất mà cũng không thực thể hóa được.”

So với những người còn lại chỉ vừa mới lấy được Thiên Sinh Vũ Khí của mình ra thì tốc độ phản ứng của Bùi Kiêu đã là rất nhanh, nhưng ai ngờ Cung Diệp Vũ lại nóng ruột như ăn phải ‘doping’ như vậy. Mà tên đó cũng đã mạnh tới mức này rồi...

Bùi Kiêu vừa nhìn Dương Húc Quang thu gom Năng Lượng Tiêu Chuẩn vừa nói với Cung Diệp Vũ: “Đã sắp chạm tới ngưỡng cửa của Ma Vương cấp rồi sao?”

Cung Diệp Vũ vốn đang buồn bực vì tìm mãi mới thấy một con quỷ quái mà nó lại không thực thể ra Thiên Sinh Vũ Khí, nghe thấy vậy thì liền nhếch miệng cười: “Đã chạm tới ngưỡng cửa rồi, nhưng còn một bước nữa chưa vượt qua được. Cơ bản thì giờ có thể gọi là Nửa Bước Ma Vương...” Nói tới đó thì hần bỗng thờ dài, đáng vẻ khác hần với vẻ thoải mái, tự nhiên lúc bình thường.

“Chỉ có điều bước cuối cùng đó cũng là một cánh cửa mà ta phải vượt. Nếu bước qua được, sẽ lập tức thành Ma Vương! Còn nếu không qua được, vậy có cho ta thêm mười năm nữa cũng không thành Ma Vương được...” Cung Diệp Vũ thờ dài rồi nói.

Bùi Kiêu cũng không tiếp tục hỏi Cung Diệp Vũ xem cái bước cuối cùng kia là gì. Thực ra thì lúc sắp thành tựu Chân Ma cấp, Bùi Kiêu cũng đã nuốt phải ‘trái đắng’ vì chuyện tương tự. Ban đầu, hần có đi hỏi Cung Diệp Vũ về những cảm giác và trải nghiệm của tên này khi thành Chân Ma cấp. Đến thời khắc quan trọng, hần định thử học theo cách của Cung Diệp Vũ, kết quả là ngược lại, khiến cho cảm nhận

của bản thân bị lệch lạc, bản tâm bị đè nén. Mỗi tối khi đựng độ con Ác Ma màu đỏ trong Nam Bắc Chiến Trường, cảm xúc và ý chí dâng trào cực độ, giúp hắn đột phá tới Tầm Chân Chi Lộ. Thế nên, con đường của mỗi người là thứ chỉ của riêng người đó, cái có thể truyền dạy cho người khác chỉ là phương pháp để tìm kiếm và tiếp cận con đường của bản thân họ, chứ không thể chỉ ra con đường cụ thể được. Nếu không sẽ chỉ phản tác dụng, khiến người nghe bị trói buộc vào con đường sai lầm. Cái cánh cửa cuối cùng mà Cung Diệp Vũ mới nhắc tới cũng là thứ tương tự như vậy.

Lại nói, thực lực mạnh nhất thế giới của Cung Diệp Vũ quả thật không phải chỉ là khoác lác, nói xuông. Thực lực của hắn đã gần như vượt hẳn ra khỏi phạm trù Chân Ma cấp. Vậy nên dù tới tận buổi trưa mà cả nhóm cũng chỉ gặp được một con quỷ quái, nhưng điều đó cũng không làm mọi người mất bình tĩnh. Nguyên nhân chính là vì bị ảnh hưởng của Cung Diệp Vũ. Bùi Kiêu lúc này thậm chí thấy rất tâm đắc với những lời Valkyrie đã nói: tuy Cung Diệp Vũ luôn hành động như một kẻ thiếu suy nghĩ, nhưng chính sự thiếu suy nghĩ ấy, trong nhiều trường hợp lại mang tới hiệu quả bất ngờ và thú vị.

Thật ra, khi mọi người biết sẽ bị vây khốn trong ảo giới này – thậm chí có thể sẽ bị vây khốn vĩnh viễn, ai cũng ít nhiều cảm thấy tâm trạng nặng nề. Tuy không nói hẳn ra nhưng mỗi người đều cùng có cảm nhận như vậy. Không ai biết rồi tương lai của mình rồi sẽ ra sao. Sẽ tiêu tan trong ảo giới này? Hay là phải ở đây mãi mãi, giống như bị giam cầm cả đời?

Và biểu hiện quá đổi mạnh mẽ của Cung Diệp Vũ đã lập tức đánh tan nỗi lòng nặng nề này của mọi người. Thậm chí, khi hắn nói rõ rằng mình đã tới thời điểm có thể đột phá tới Ma Vương cấp, ngay cả tâm trạng nặng nề của Bùi Kiêu cũng lay động không ít. Tuy ảo giới này đã bị phong tỏa hoàn toàn, nhưng đó có phải là phong tỏa vĩnh cửu không? Không! Chỉ cần đủ sức thì có thể mở ra một lối đi mới. Mà khi Cung Diệp Vũ càng lúc càng mạnh... mọi người, có lẽ còn cơ hội trở về thế giới hiện thực?

TỬ VONG KHAI ĐOAN

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 50: Mê Cung (2)

Niềm hy vọng mới khiến cho tâm trạng mọi người đều trở nên tốt hơn rất nhiều, dường như cả bước chân tiến về phía trước cũng trở nên nhẹ nhõm, thanh thoát hơn hẳn. Vào lúc ba giờ chiều ngày hôm đó, sau khi đi qua bảy sảnh nhỏ, cả nhóm cuối cùng cũng đến được một sảnh lớn. Sảnh này rộng chừng 300 – 400 m², bên trong có hơn ba mươi tên người máy đứng chờ sẵn. Tất cả bọn chúng đều đồng loạt sử dụng vũ khí laser, cả cận chiến lẫn tầm xa đều có cả, sức tấn công đều lớn tới khó tin.

Có điều... thật vô cùng đáng tiếc là Cung Diệp Vũ lúc này lại như thể vừa ‘uống no doping’. Dù sao thì chuyện có kiếm được Thiên Sinh Vũ Khí hay không cũng liên quan trực tiếp tới tính mạng bạn gái hắn. Thực lực hắn vốn đã khủng bố mà lúc này lại có ‘động lực’ lớn đến vậy, thế nên đám quỷ quái kia chỉ có thể nhận lấy một kết cục duy nhất. Hơn ba mươi con quỷ quái rất mạnh, đều có thực lực Nhập Ma cấp đỉnh cao đã không đứng vững nổi 10 giây trước mặt Cung Diệp Vũ, tất cả đồng loạt biến thành những quả cầu lửa chói mắt, phóng Năng Lượng Tiêu Chuẩn ra đầy căn phòng.

“Ha ha ha... Có một món Thiên Sinh Vũ Khí này! Cuối cùng thì bữa tối cũng rơi ra rồi!” Sau khi chém loạn một hồi, như thể đã thành thói quen, Cung Diệp Vũ lại nhảy ngay vào trong vụ nổ tìm kiếm, mặc cho sóng chấn động vẫn còn lan tràn ra khắp xung quanh. Quả nhiên, hắn tìm thấy một món Thiên Sinh Vũ Khí dạng súng ngắn bắn laser trong vụ nổ.

Ngay lúc Cung Diệp Vũ sung sướng cười ha hả, những người còn lại cũng đều vui mừng vì kiếm được món Thiên Sinh Vũ Khí đầu tiên trong ảo giới này thì hai cô gái vô cùng xinh đẹp của nhóm – Valkyrie và Vu Nữ Trần lại âm thầm đánh dấu của riêng mình xuống một góc trong sảnh lớn này. Và rất trùng hợp, cả hai đều đánh

dấu xuống số 1.

Sau đó, cả nhóm lại tiếp tục lang thang trên các hành lang liên miên như không có điểm dừng ấy. Trong thời gian này, trừ gặp phải vài con quỷ quái đơn lẻ thì cả bọn cũng không đụng phải bất kỳ nhóm quỷ quái nào đông hơn mười con nữa. Xem ra số lượng quỷ quái trong ảo giới này đúng là ít ỏi y như lời đồn. Nhưng dù sao thì kiếm được một món Thiên Sinh Vũ Khí dung lượng 180 đơn vị cũng là đủ rồi. Ít nhất thì cũng đã đủ thực phẩm cho Vu Nữ Trần ăn vài ngày.

Đến tầm chạng vạng tối, mọi người tìm một sảnh nhỏ, chuẩn bị dùng đây làm nơi nghỉ ngơi. Lúc này, ngoài Vu Nữ Trần đang nấu mỳ với vẻ vui tươi, hoạt bát thì mọi người đều đang tùm tùm tán chuyện, khoác lác. Đương nhiên, Valkyrie thì không được tính vào cái đám ‘mọi người’ kia. Cô lúc này đang đi đi lại lại khắp các góc sảnh nhỏ, mãi một hồi lâu sau cô mới điềm nhiên như không ngồi xuống cùng cả bọn.

Bùi Kiêu vừa hút điếu thuốc trên tay, vừa hỏi Valkyrie: “Không tìm được những con số các người đánh dấu à?”

Valkyrie lắc đầu nói: "Không tìm được. Số lượng sảnh đã đi qua còn quá ít. Thế này thì ít nhất cũng cần hơn một tháng mới có thể tìm được manh mối."

Vu Nữ Trần đang nấu mỳ ở một bên cũng đột nhiên nói chen vào: “Một tháng cũng vẫn còn là hơi ít đấy. Với tốc độ một ngày đi được mười sảnh nhỏ, một sảnh lớn của chúng ta hiện nay, ta thấy ít nhất cũng phải mất từ ba tháng tới nửa năm. Có lẽ, thấp nhất cũng phải là một trăm ngày.”

Những người còn lại, trừ Dương Húc Quang ra thì ai nấy cũng mắt tròn, mắt dẹp, có vẻ như nghe mà chẳng hiểu gì. Trương Hằng khó hiểu hỏi: “Các người đang nói cái gì thế? Lúc trước hai cô này đi đánh dấu ta cũng thấy. Đó chẳng phải chỉ là cách tìm đường đơn giản nhất khi bị lạc sao? Mà làm vậy thì được gì? Cái mê cung này được gọi là mê cung vô hạn đó thôi?”

Ngoài Trương Hằng thì Dương Đình Thiên, Nhậm Trần, Cung Diệp Vũ và Stana cũng đều trờ ra vẻ mặt chẳng hiểu ra sao.

Bùi Kiều nhìn nhìn Valkyrie, Vu Nữ Trần và Dương Húc Quang, thấy ba người này dường như chẳng hề có ý định đứng ra giải thích gì cả. Thế là hẳn đành phải tự mở miệng: “Khái niệm ‘vô hạn thuần túy’ không tồn tại. Tương tự, vô cùng lớn, vô cùng nhỏ cũng không thực sự tồn tại. Cho dù là vũ trụ cũng chỉ là lớn đến nỗi chúng ta không thể tưởng tượng hoặc không đủ năng lực để tới được biên giới mà thôi. Không thứ gì trong thế giới vật chất đơn thuần có thể dùng để định nghĩa được cho khái niệm ‘vô hạn’, đó chỉ là một khái niệm trừu tượng mà thôi, giống như các con số cũng chỉ là khái niệm trừu tượng. Tương tự là với khái niệm ‘tuyệt đối’, trên thế giới này không tồn tại vật chất tinh khiết tuyệt đối, cũng như không tồn tại hai vật giống nhau tuyệt đối. Chính là như vậy.”

Nói đến đây thời gian. Trừ mấy người ‘thông minh’ Bùi Kiều thì bộ dạng đám còn lại vẫn ngây ngây y như cũ. Dương Húc Quang bên cạnh mới khẽ cười rồi nói xen vào: “Thôi để ta giải thích, hẳn nói nhiều thứ loạn quá. Nói một cách đơn giản thì: cả vũ trụ cũng có biên giới, vậy chẳng lẽ cái ảo giới Atlantis này còn rộng lớn hơn cả vũ trụ sao? Đó đương nhiên là chuyện không thể. Nguyên nhân mà cái ảo giới này được gọi là mê cung vô hạn có hai điểm. Một là vì ảo giới này thực sự rất lớn, lớn đến nỗi vượt quá phạm vi có thể thăm dò của chúng ta. Nếu nó lớn bằng Trái Đất thì chúng ta sẽ phải mất tới vài chục năm, thậm chí lâu hơn nữa mới có thể thăm dò hết. Nhưng khả năng này là rất rất thấp! Bởi vì nếu có một ảo giới lớn đến vậy thì chỉ sợ phần lớn quỹ quái ở trong đó đều sẽ là Chân Ma cấp. Thế nên khả năng đó là rất rất thấp.”

"Còn về khả năng thứ hai..." Dương Húc Quang cười cười, đưa lên hai ngón tay rồi nói: "Chính là chúng ta đang đi thành vòng tròn."

“Vòng tròn?” Bọn Cung Diệp Vũ đồng loạt kinh ngạc hô lên.

Vu Nữ Trần có vẻ cũng chẳng thể chơi trò im lặng lâu hơn được nữa, cô vừa cười nhẹ nhàng vừa nói: “Đúng vậy đấy. Chúng ta đang đi thành vòng tròn. Dù sao thì sau khi chúng ta đi vào một sảnh nào đó, chúng ta sẽ bị dịch chuyển đi nơi khác. Thế nên cơ bản là chúng ta không thể đi thành một đường thẳng tắp mãi được. Chính hạn chế này đã làm chúng ta không thể đo đạc được độ lớn thực tế của ảo giới Atlantis City. Thế nên, biết đâu chúng ta chỉ đang đi qua đi lại giữa một vài

sánh thì sao?”

Trương Hằng như nghĩ ra điều gì, hần liền hỏi: “Vì vậy nên mới đánh dấu lại số thứ tự trong sánh nhỏ và sánh lớn, dùng cách này để nhận biết sánh nào đã từng đi qua?”

Vu Nữ Trần vỗ tay một tiếng: “Bingo! Đáp án chính xác! Thế nên chúng ta mới để lại ký hiệu và chữ viết ở vị trí cánh cửa mà chúng ta đi vào. Như vậy, lần sau khi trở lại sánh đó, chúng ta có thể chọn được chính xác con đường lần trước mình đã đi. Từ đó có thể thí nghiệm ra được một số chuyện.”

“Thí nghiệm ra được cái gì chứ?” Trương Hằng lại hỏi với vẻ khó hiểu: “Không phải là để ghi chép lại những sánh chúng ta đã đi qua ư? Cứ như vậy tìm kiếm từng cái một, cuối cùng cũng có thể tìm tới được sánh chúng ta chưa từng tới. Có khi sánh đó sẽ chính là nơi chứa đựng bí mật thực sự của ảo giới này?”

“Nhưng mà làm thế nào mới tới được sánh cuối cùng đó đây? Chẳng lẽ cứ dựa vào may rủi để đi thăm dò từng sánh một trong vòng mấy chục năm sao?” Vu Nữ Trần lại cười dịu dàng. Bỗng một mùi khét lẹt bốc lên từ cái chảo mà cô đang cầm nơi tay. Cô giật mình hét lên một tiếng, đồng thời mắt cũng đã dăng lên đầy nước khi nhìn vào đám mì sắp cháy đen trong chảo.

Dương Húc Quang cười hà hà, nói tiếp vào chủ đề của Vu Nữ Trần: “Cũng bởi vì không tồn tại sự ‘ngẫu nhiên’ tuyệt đối, trừ khi đã là máy tính lượng tử có hình thức tư duy như con người, còn không thì dù là loại chương trình máy tính nào cũng phải có tính quy luật. Ý nghĩa của việc đánh dấu các ký hiệu như vậy chính là để tìm ra quy luật dịch chuyển của sánh nhỏ và sánh lớn. Có vậy thì mới có thể tới gần được ‘sánh bí mật có thể tồn tại’ kia đấy.”

Nói đến đây. Đám Cung Diệp Vũ mới đồng thanh à lên một tiếng, ra bộ ‘đã hiểu’. Hóa ra, tuy cả đám hết cách mới bị nhốt trong ảo giới này, nhưng dường như mọi chuyện lại đều đã được lên kế hoạch cả. Nếu giờ đã không thể rời khỏi đây thì chẳng bằng ra sức săn giết quỷ quái, tìm cách tăng cao thực lực bản thân, nhanh chóng đủ sức đánh vỡ ‘lối ra’. Mà nếu như sánh bí mật kia thực sự tồn tại thì chỗ đó chắc hẳn sẽ có quỷ quái Chân Ma cấp rất mạnh mẽ hoặc thậm chí Ma Vương cấp.

Nếu có thể đánh chết nó thì thu hoạch chắc chắn sẽ vô cùng khả quan. Khi ấy, có được lượng lớn Thiên Sinh Vũ Khí để tạo ra Thực Phẩm Chấp Niệm, thực lực mọi người cũng sẽ theo đó mà tiến nhanh.

“Cũng tốt!” Cung Diệp Vũ nghĩ vậy thì bật cười ha hả, hắc lại nói: “Nếu đã chưa thể ra được, vậy hãy tận dụng thời gian này để làm tăng lên thực lực. Nơi này bị đóng kín thành ra lại chẳng có ai tranh giết quý quái với bọn ta. Ngược lại trở thành một cơ hội cày đồ rất tốt đấy, ha ha.”

Mọi người đều thăm gặt đầu. Chỉ có Dương Đình Thiên là lo lắng nhìn Bùi Kiêu rồi nói: “Chúng ta chịu trận ở đây thì thực ra cũng chẳng sao, nhưng... em gái ta, rồi cả người nhà của người thì sao?” Nói tới đó thì giọng Dương Đình Thiên thậm chí đã có phần run lên, hiển nhiên là hắn thực sự đang cực kỳ lo lắng cho sự an nguy của em gái mình.

Bùi Kiêu khẽ cười an ủi Dương Đình Thiên: “Hãy tin tưởng ta. Tuy chúng ta có không ít kẻ địch trong các tổ chức linh hồn, nhưng đồng thời cũng có không ít bạn bè. Nhất là trong trận đánh Đảo Phục Sinh lần này, có thể nói là chúng ta đã liều mình chiến đấu với Rocky trước mặt bao nhiêu Tự Do Linh Hồn. Giờ đây, chính phủ thế giới chắc chắn sẽ không dám vu tội bừa bãi cho chúng ta. Khả năng lớn nhất là bọn họ sẽ tuyên bố chúng ta chết trận tại Đảo Phục Sinh. Như vậy, dù là để tiếp tục che đậy việc chúng ta mất tích hay là để xoa dịu và thu phục bọn Varotian, chính phủ thế giới cũng sẽ ra sức bảo vệ người nhà chúng ta – thân nhân của các anh hùng tử trận. Cái đó chính trị đấy.”

Dương Đình Thiên nghe vậy suy nghĩ một hồi rồi mới gặt đầu đồng tình. Sau đó, hắn liền buồn bực ngồi yên xuống, hiển nhiên là lý trí tuy đồng tình với Bùi Kiêu, nhưng trái tim thì vẫn lo lắng trùng trùng.

Mà đúng lúc này, Valkyrie đột nhiên cất tiếng hỏi Vu Nữ Trần đang ăn mỳ: “Người có đói không?”

Vu Nữ Trần liền lấp bắp kinh hãi, chút nữa thì sặc. Hiển nhiên, tuy Valkyrie chỉ mới tiếp xúc cùng mọi người một thời gian ngắn ngủi, nhưng cái ấn tượng về tính cách lạnh băng của cô ấy đã in sâu vào đầu cả bọn. Vu Nữ Trần cơ bản là không thể

tin rằng lại có ngày Valkyrie mở miệng bắt chuyện với mình trước, thế nên cô ngây ra mấy giây, sau đó mới gật đầu cười trả lời: “Cũng không đói lắm. Có điều bây giờ cũng đã muộn rồi. Không nên cứ nhịn lâu hơn nữa đúng không? Nếu không thì bữa tối sẽ biến thành bữa đêm mất, mà vậy thì thật không tốt cho dạ dày. Xin hỏi có chuyện gì không?”

Valkyrie khẽ gật đầu, nhưng cô cơ bản là không định trả lời câu hỏi của Vu Nữ Trần, chỉ lấy ra một cái đồng hồ cầm trên tay, nhìn kỹ vào thời gian trên đó: 19 giờ 37 phút...

TỬ VONG KHAI ĐOAN

Zhttty
www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 51: Giải Mã Mê Cung (1)

Dịch: Shun

Biên tập: Ngô trung

Đã qua bốn tháng từ khi mọi người bắt đầu bị nhốt vào ảo giới Atlantis City – đó là nếu tính theo thời gian của thế giới thực. Lúc này, ở thế giới thực hẳn đã là tháng sáu, tháng bảy của mùa hè. Đương nhiên, trong ảo giới này thì sẽ không có sự thay đổi thời tiết hay nhiệt độ gì cả, nhiệt độ môi trường ở đây luôn ổn định giống như đang ở trong phòng điều hòa vậy.

Trong bốn tháng này, mọi người đã đi qua ít nhất là hai nghìn sảnh nhỏ, hơn hai trăm sảnh lớn, nhưng bất ngờ là lại chưa từng thấy một con quỷ quái Chân Ma cấp nào, cùng lắm là chỉ gặp được đàn quỷ quái khoảng bảy, tám chục con. Nhưng bù lại thì chất lượng quỷ quái trong ảo giới này lại vô cùng cao, nhất là quỷ quái Nhập Ma cấp đỉnh cao thì đi đâu cũng thấy. Vậy nên trong bốn tháng này, không những đảm bảo được vấn đề lương thực cho Vu Nữ Trần mà lượng chấp niệm của mọi người cũng tăng lên rất nhiều.

Dù sao thì trong bốn tháng này, mọi người đều ngày ngày chiến đấu, gần như cứ một hai ngày là sẽ lại kiếm được một món Thiên Sinh Vũ Khí. Tuy dung lượng của mấy món này cũng không lớn, nhưng cứ dần tích lũy thì cũng thành một món tài sản không nhỏ. Bốn tháng này, cả nhóm đã chuyển đổi gần 20000 đơn vị dung lượng Thiên Sinh Vũ Khí thành Chấp Niệm Thực Phẩm! Ngoài Vu Nữ Trần có thể không lo cơm ăn nước uống thì những người còn lại cũng được đánh chén thỏa sức. Sau bốn tháng, chấp niệm của bản thân Bùi Kiều đã tăng tới hơn 500 đơn vị, những người còn lại cũng tăng lên nhiều ít khác nhau. Có thể nói, ngoài ba cường giả Chân

Ma cấp, lượng chấp niệm của những người còn lại cũng đều đã đạt tới tiêu chuẩn ‘cần’ của Nhập Ma cấp đỉnh cao: hơn 500 đơn vị chấp niệm, thực lực tăng lên ít nhất gấp đôi so với lúc mới tiến vào ảo giới này.

Nhưng một mặt khác, bốn tháng vừa qua ở trong ảo giới này, thật sự giống như một kiểu biến tướng của cầm tù. Thậm chí còn có áp lực đáng sợ hơn cả cầm tù bình thường! Bởi vì dù là bị bỏ tù – kể cả là tù chung thân, nhưng mà vẫn là sống tại thế giới sự thực vật chất, trong một môi trường quen thuộc, xung quanh vẫn có loài người tác động qua lại nhau. Nên dù là tù chung thân cũng không thể so sánh được với tình cảnh của mọi người lúc này.

Hiện tại, mọi người bị tách ra khỏi thế giới thực vật chất, mà lại còn gần như không có hy vọng trở về. Ngày nào cũng chỉ có thể làm đúng một việc là đi qua đi lại giữa các hành lang nhỏ hẹp và các sảnh lớn nhỏ trong một mê cung khổng lồ, mà còn là mê cung khổng lồ tới mức như không có điểm cuối. Lúc này, sức chịu đựng của mọi người đều đã gần tới giới hạn, nếu như tình hình trước mắt còn không có gì thay đổi thì...

“... Không được! Vẫn còn thiếu một chút nữa mới vượt qua được bước cuối cùng!”

Cung Diệp Vũ đang đứng ở giữa một đại sảnh, trên người có trường khí thể màu tím – lúc này đã biến thành dạng những đám mây mù màu tím cuộn cuộn chuyển động – vờn quanh khắp toàn thân. Màu sắc của trường khí thể đó giờ đã đậm đặc tới nỗi mắt thường không thể nhìn xuyên qua, hơn nữa nó còn đang không ngừng ngưng tụ về phía cơ thể Cung Diệp Vũ và càng ngưng tụ thì màu sắc lại càng đậm. Tuy nhiên màu sắc của nó vẫn là thuần một màu tím, không hề vì trở nên đậm hơn mà màu tím biến thành màu đen. Mà trường khí thể màu tím này còn dường như tự có sinh mạng của mình, nếu nhìn vào nó lâu thì sẽ có cảm giác như cả linh hồn cũng bị hút đi.

Đám sương mù màu tím đó không ngừng bị ép nhỏ và trở nên đậm đặc. Cuối cùng phạm vi của nó đã thu hẹp lại chỉ còn cách cơ thể Cung Diệp Vũ khoảng 10cm, dường như chỉ một chút nữa thôi là sẽ hoàn toàn ngưng tụ vào cơ thể hẳn.

Chỉ cần làm được điều này thì Cung Diệp Vũ sẽ lập tức trở thành một cường giả Ma Vương cấp chân chính, thực lực tăng lên không chỉ gấp mười lần hiện tại!

Có điều rất đáng tiếc là, sương mù màu tím đã ở trong trạng thái nén ép cực lớn này được một khoảng thời gian, nhưng từ lúc đạt tới trạng thái đó thì dù Cung Diệp Vũ làm thế nào, nó cũng không thể lại áp sát hẳn thêm một phân nào nữa. Thậm chí, sau một thời gian, những phần mây mù tím ở gần hẳn nhất bắt đầu có dấu hiệu không ổn định, sôi lục bục như nước sôi. Đến khi mặt Cung Diệp Vũ đã đỏ bừng bừng vì gắng sức thì một tiếng nổ lớn chột vang lên, mây mù màu tím lập tức tan trở lại thành trường khí thể màu tím bao phủ cả đại sảnh, thậm chí áp lực bùng nổ lớn còn tạo thành một trận gió xoáy với Cung Diệp Vũ là trung tâm. Cũng may là lúc này thì những người còn lại đều đang đứng ở bên vách tường, cách xa trung tâm đại sảnh, vậy nên không có ai xui xẻo bị ảnh hưởng tới. Hơn nữa, nhìn điệu bộ cả đám đều đang nhàn nhã hút thuốc, khoác lác với nhau thì có lẽ cũng đã quen với chuyện này, chắc hẳn đây không phải lần đầu tiên Cung Diệp Vũ thử nghiệm việc này trong bốn tháng qua.

Đúng vậy, chính vì đã bị vây trong ảo giới này được một thời gian, lối ra vào bị đóng lại nên mọi người đã kiểm tra rất cẩn thận các sảnh lớn mà mình từng đi qua. Nhưng có lẽ vì cấp độ thực lực chưa đủ mà cả ‘tường năng lượng’ bịt lối ra vào, họ cũng không tìm thấy. Mắt thấy thời gian cứ vậy ngày ngày trôi qua, ai nấy đều cảm thấy lòng đầy áp lực và phiền muộn. Thế nên Cung Diệp Vũ cũng càng nóng lòng muốn đột phá tới Ma Vương cấp, dù sao thì đó cũng là một điều kiện bắt buộc phải có để có thể trở về thế giới hiện thực.

Tiếc rằng không phải điều gì trên đời cũng đều cứ muốn là làm được. Cánh cửa Ma Vương cấp thật khó vượt qua. Giống như từ Nhập Ma cấp tiến vào Chân Ma cấp vậy, không chỉ cần dung lượng chấp niệm đạt tới ít nhất 500 đơn vị mà còn cần làm cho cường độ chấp niệm tăng lên, tìm được và hơn nữa là phải quán triệt được bản tâm của mình, dung hợp một cảm xúc và ý chí nào đó vào trong chấp niệm để tạo thành trường khí thể, nhờ đó mà đạt tới Chân Ma cấp. Và Ma Vương cấp thì còn khó khăn hơn thế nữa. Dù sao thì Chân Ma cấp cũng đã có người đạt tới trước rồi, còn Ma Vương cấp thì chưa bao giờ có tiền lệ, tới nay thì Cung Diệp Vũ mới là linh hồn loài người đầu tiên thử việc này!

Và làm kẻ mở đường thì đương nhiên là chẳng dễ dàng gì. Trong tháng này, Cung Diệp Vũ đã liên tiếp vài lần thử đột phá từ Nửa Bước Ma Vương tới Ma Vương cấp chân chính, thế nhưng hăn vẫn chưa một lần thành công. Tình hình như vậy khiến cho tâm trạng của tất cả mọi người đều sa sút và thêm nặng nề. Trừ Valkyrie vẫn giữ nguyên cái bộ dạng lạnh như băng không hề phù hợp với hoàn cảnh thì đến cả cô bé Stana cũng có vẻ rất chán nản. Hành động của Valkyrie thì khá lạ lùng, cô chỉ lẳng lặng chờ đợi một mình, thi thoảng lại lấy đồng hồ đeo tay ra xem giờ.

Lúc Cung Diệp Vũ lại lần nữa đột phá Ma Vương cấp thất bại thì thời gian cũng đã khá muộn. Mọi người liền quyết định sẽ ở lại trong sảnh lớn này ngủ một đêm, có điều tâm trạng tất cả đều không tốt nên chẳng ai muốn trò chuyện gì cả, chỉ lẳng lặng lấy phần Thực Phẩm Chấp Niệm của mình ra ăn, định rằng sau khi ăn tối xong sẽ đi nghỉ ngơi luôn.

Không ngờ rằng đúng lúc này thì Valkyrie bỗng nhiên nói: “Chúng ta đã từng đi qua cái sảnh này...”

Tất cả mọi người dường như đã quen với việc ‘ngừng hoạt động’, vậy nên khi Valkyrie bất chợt nói một câu ‘bom tấn’ như vậy, cả đám mới đầu còn chưa kịp tỉnh táo, chỉ biết trừng mắt nhìn về phía cô. Sau đó cả bọn mới như bừng tỉnh, vội nháo nhác quay qua bốn vách tường, tìm xem ký hiệu mà hai cô gái để lại ở đâu.

Dù sao thì giờ cũng đã ở đây tới bốn tháng, mọi người đã phải chịu cái cảnh ‘một ngày dài tựa ngàn năm’ này đủ lắm rồi. Cứ thử tưởng tượng, mỗi sáng tỉnh dậy là thấy một căn phòng kim loại trắng với các đường ống năng lượng xanh, trong các hành lang cũng không có gì chuyển biến khác thường ngoài mấy con quỷ quái Nhập Ma cấp đỉnh cao, dù đi vào sảnh lớn hay sảnh nhỏ cũng giống hệt cái mà mình đã từng vào trước đây nhưng lại không có bất kỳ vết tích nào của mình. Lâu dần như vậy, người ta sẽ bắt đầu sinh ra ý nghĩ: “có khi cái ảo giới này đúng là lớn đến vô hạn”. Thậm chí gần đây cả Bùi Kiêu, Dương Húc Quang và Vu Nữ Trần cũng bắt đầu dao động. Dù sao thì cũng đã qua bốn tháng, hơn một trăm hai mươi ngày, đi qua mấy nghìn sảnh nhỏ, mấy trăm sảnh lớn, thế mà không gặp lại bất cứ một sảnh nào... Chẳng lẽ cái ảo giới này đã hoàn toàn tách khỏi các giới hạn của vật chất?

Hay là nó thực sự khổng lồ tới gần như vô biên? Vì vậy mà làm người ta cảm thấy dường như ‘vô hạn’?

Nhưng hết thấy những sự ‘ngừng hoạt động’, nặng nề, thậm chí là dao động kia đều đã bị âm âm đánh nát chỉ sau một câu nói của Valkyrie. Sau khi sững sốt mấy giây, cả đám lập tức bưng bưng khí thế tìm kiếm khắp nơi. Đại sảnh này cũng không quá lớn, bảy tám người chia nhau tìm kiếm khắp nơi, chỉ mấy chục giây sau đã tìm kiếm hết một lượt. Nhưng đến khi đã tìm khắp mọi nơi, tất cả quay sang nhìn nhau rồi lại cùng nhìn về phía Valkyrie với ánh mắt khó hiểu. Cả đám đều đang nghi Valkyrie mới nói lung tung, bởi vì mọi người tìm khắp các bức tường mà không hề thấy ký hiệu hay con số nào cả.

Trước cái nhìn đầy nghi ngờ của mọi người, bộ dáng Valkyrie vẫn thản nhiên như mây trời gió núi. Cô chỉ nhẹ nhàng đưa ngón tay trở ra, chỉ lên trần căn phòng. Quả nhiên, tại một vị trí trên trần sảnh lớn này, có hai ký hiệu dạng con số nằm gần nhau. Một cái là của Valkyrie để lại, một cái khác đúng là do Vu Nữ Trần khắc lên.

Mọi người cuối cùng cũng đã tìm thấy những con số đánh dấu lại. Vậy nhưng khi nhìn thấy chúng thì cả bọn cũng lại trợn tròn mắt kinh ngạc hồi lâu. Mỗi một lúc sau, Cung Diệp Vũ mới ngơ ngác hỏi: “Trần này, năng lực của em đã tới trình độ này rồi cơ à? Có thể bay lên cao tới gần 10m sao?”

Từ lúc Vu Nữ Trần đeo Ring of Nibelungen, giúp cô có thể ăn được Thực Phẩm Chấp Niệm, dần dần tinh thần của cô càng ngày càng tốt. Biểu hiện cụ thể là mắt sáng lấp lánh, cứ như thể phát ra ánh sáng vậy. Mà không chỉ có vậy, khoảng mười ngày sau khi bắt đầu ăn Thực Phẩm Chấp Niệm, cô đã có thể dùng suy nghĩ để nâng các vật thể nhỏ và nhẹ bay lên, ví dụ như hạt gạo, hạt đậu nành. Hơn nữa, càng về sau, khi đã duy trì ăn Thực Phẩm Chấp Niệm càng lâu thì niệm động lực của cô càng mạnh, đến bây giờ thì đã có thể nâng được vật có trọng lượng khoảng 30kg. Nếu như ở thế giới hiện thực thì cô đã có thể xem là nửa siêu nhân rồi.

Nhưng Vu Nữ Trần lại chỉ nhìn chăm chăm vào con số trên trần nhà với ánh mắt phức tạp, sau đó cô mới lắc đầu nói: “Không phải đâu, vì để đánh dấu lối vào và lối ra trong mỗi sảnh mà bọn em đều khắc số hiệu vào bên cạnh cửa ra vào của

sảnh, chắc chắn chưa bao giờ khắc lên trần nhà thế kia. Nhưng con số kia thì đúng là nét chữ của em và quý cô Valkyrie...”

Lại nói, không chỉ có tinh thần lực của Vu Nữ Trần tăng mạnh mà cả tổ chất thân thể của cô cũng đã được nâng cao vượt qua người thường. Mắt cô vốn bị cận thị nhẹ, thế nhưng lúc này lại có thể thấy được rãnh mạnh con số nhỏ xíu trên trần cách tới 10m. Qua đó đã có thể thấy được phần nào hiệu quả.

Những người còn lại đương nhiên cũng biết điều Vu Nữ Trần nói là thật, hai cô gái này luôn chỉ đánh số ở gần vị trí cửa ra vào của sảnh. Hơn nữa, nơi này là ảo giới, linh hồn chẳng thể nào tự do bay lượn, vậy thì ai lại rảnh rỗi tìm mọi cách để khắc lên trần nhà mấy con số kia chứ?

Dương Húc Quang ngẩng đầu nhìn con số trên trần nhà hồi lâu rồi nói: “Sảnh lớn số 37. Nhưng tại sao con số lại xuất hiện trên trần nhà đây? Thế này thì chẳng phải chúng ta sẽ không thể xác định được đâu là đường mà mình đã đi sao? Đây liệu có phải là một phương pháp che đậy của ảo giới này, sử dụng quỷ quái hoặc một cách thức nào đó để di chuyển vị trí của con số, từ đó khiến chúng ta rơi vào hỗn loạn?”

Không chỉ Dương Húc Quang nghi ngờ mà cả Bùi Kiều và Vu Nữ Trần cũng đều không thể hiểu nổi. Mấy người nhìn lẫn nhau những đều không thấy ai có thể phân tích được tình hình trước mắt. Vậy là theo bản năng, cả bọn lại nhìn về phía Valkyrie.

Nhưng phản ứng của Valkyrie lại rất quái lạ. Cô lấy đồng hồ đeo tay của mình ra nhìn giờ, sau đó mới hỏi Vu Nữ Trần bên cạnh: “Người có đói không?”

Vu Nữ Trần thoáng chút sửng sốt, cô hoàn toàn không thể nghĩ ra tình hình kỳ lạ lúc này thì có liên quan gì tới cơn đói của mình. Tuy vậy thì cô vẫn trả lời: “Cũng không đói lắm. Nhưng lát nữa cũng sẽ chuẩn bị ăn một chút. Có vấn đề gì không?”

“Như vậy... tình huống cơ bản chính là như vậy. Bí mật của nơi này đã có thể nói là giải xong. Chỉ cần phải thí nghiệm một chút nữa là được.”

Valkyrie cất đồng hồ đeo tay. Và lúc này, vừa dùng một ánh mắt đầy lửa cuồng nhiệt nhìn về phía mọi người, cô vừa đáp lại bằng giọng nói thanh thúy của mình.

TỬ VONG KHAI ĐOAN

Zhttty
www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 52: Giải Mã Mê Cung (2)

Dịch: Shun

Biên tập: Ngô trung, white_3n, mqhung

Bùi Kiều thực sự cảm thấy cực kỳ lúng túng, nhất là mấy câu nói không nể nang chút nào của Cung Diệp Vũ còn khiến cho hình tượng của bọn hắn đã hoàn toàn trở thành một đám nhỏ mọn nữa đây. Thế nhưng ngoài dự liệu của mọi người, Valkyrie lại lắc đầu rồi nói tiếp: “Không phải vậy. Các người đi đi. Ta chắc đến 80% là có thể để cho các người dễ dàng gặp lại bọn ta. Nếu các người không đi thì để bọn ta đi cũng được.”

Mọi người nghe vậy thì đều ngây ra, không biết phải nói gì. Vừa rồi mới nghe Valkyrie nói thì cả bọn còn tưởng cô ấy đã nổi giận nên nói thế để châm chọc bọn họ, nhưng rồi cô lại khẳng định một lần nữa ý định của mình, mà điệu bộ cũng không hề giống đang nói đùa. Ba người lập tức trở nên nghiêm túc, bỏ sự đồ kị với người ‘cùng nghề’ thành công hơn sang một bên. Dù sao thì trí tuệ của ba người cũng không tầm thường, thế nên chỉ trong thoáng chốc đã đưa ra được quyết định.

Ba người Bùi Kiều liếc nhìn lẫn nhau, sau đó Bùi Kiều ‘đại diện’ nói với Valkyrie: “Người nói thật sao? Đã chắc chắn tới 80% rồi ư? Người cũng biết là nói tới tỷ lệ thành công của một vấn đề cũng không phải chỉ là một con số như vậy. Nếu nói rằng đã chắc chắn tới 80% thì cũng có nghĩa là trừ trường hợp có sự cố bất ngờ xảy ra, nếu không sẽ là chính xác 100%. Người thật sự chắc chắn sao?”

Valkyrie vẫn giữ nguyên cái bộ dạng cứng nhắc như mặt người chết của mình nhìn lại rồi gật đầu khẳng định, sau đó lại nhìn chăm chăm vào Bùi Kiều với đôi mắt trong trẻo của mình.

“... Vậy thì, chúng ta đi thử một chút đi.”

Bùi Kiêu quay lại nhìn về phía Cung Diệp Vũ: “Nhưng không thể tách ra. Thế nên tất cả chúng ta sẽ cùng đi theo lối đó. Vậy thì sẽ không có chuyện vứt bỏ hay không vứt bỏ gì. Thế đã được chưa?”

Dù sao thì ảo giới Atlantis cũng được gọi là một mê cung vô hạn. Nguyên nhân là vì mỗi khi tiến vào một sảnh nào đó thì đều sẽ bị dịch chuyển tới một địa điểm không biết trước khác, sau khi đã đi vào hành lang thì sẽ không thể quay lại sảnh vừa đi qua nữa. Thế nên Cung Diệp Vũ mới nói tới việc vứt bỏ hay không vứt bỏ, bởi vì nếu suy luận của Valkyrie sai lầm thì hai nhóm sau đó sẽ bị tách ra. Muốn gặp lại được cũng chỉ có thể trông chờ vào vận may. Và khi ấy thì sẽ phải mất vài tháng, vài năm hay thậm chí là vài chục năm để điều đó có thể xảy ra.

Nhưng đây cũng chỉ là để kiểm tra suy luận mà thôi, không nhất thiết phải chia chín người ra thành hai nhóm như vậy. Dù sao thì đêm nay cũng đã đi hết mười cái sảnh rồi, có đi thêm vài cái nữa cũng chẳng hề gì. Thế nên sau khi Bùi Kiêu nói xong thì những người còn lại – trừ Valkyrie đều lập tức phụ họa, đồng tình.

Nhưng không ngờ là dù mọi người nói vậy nhưng Valkyrie vẫn không có ý thay đổi quyết định. Cô vẫn giữ nguyên vẻ thản nhiên như mây trời gió núi của mình, lắc đầu nói: “Không được. Bắt buộc phải tách ra mới được! Suy luận này chỉ có thể kiểm chứng khi chúng ta tách ra. Thế nên hoặc các người đi một chuyến, hoặc ta và Stana sẽ đi một chuyến, nhưng dù là ai đi thì cũng phải có người ở lại cái sảnh nhỏ này, nếu không thì suy luận sẽ không còn ý nghĩa gì nữa.”

Thế này thì đúng là nan giải rồi! Tám người còn lại ngòl túm lại quanh Valkyrie, ai nấy chau mày trầm tư. Lần này tách ra sẽ chính là một trận đánh cược vào sự chính xác trong suy luận của Valkyrie. Nếu như thất bại, vậy thì hai bên sẽ bị tách ra trong cái mê cung này, biết đâu sẽ chẳng thể nào gặp lại nhau được nữa, nói là ‘sinh ly tử biệt’ cũng không quá đáng.

Dương Húc Quang nhìn về khổ não của mọi người, hần cười khổ rồi nói với Valkyrie: “Hay là người giải thích chi tiết suy luận của mình ra để mọi người cùng tham khảo một chút được không? Dù sao thì một người sẽ nghĩ được ít vấn đề hơn

nhiều người mà. Biết đâu bọn ta có thể phân tích được tính khả thi của suy luận đó tới đâu thì sao?”

Valkyrie khẽ lắc đầu thật nhẹ, cô không nói gì mà chỉ nhìn về phía Bùi Kiêu, dường như đang muốn xem sự quyết đoán và lòng tin của hắn đối với mình tới đâu.

Bùi Kiêu bị đôi mắt trong trẻo kia nhìn vào thì bỗng sinh ra một cảm giác ân hận cực độ tới mức khó có thể hình dung. Hơn nữa, cảm giác ấy đến rất nhanh và mãnh liệt, khiến cho ý thức của hắn thiếu chút nữa đã chìm sâu vào trong đó. Cũng may hắn đã là một Chân Ma cấp, bản tâm và chấp niệm đã vô cùng vững chắc, gần như không thể bị lay chuyển. Mà cảm giác ân hận kia cũng chỉ xuất hiện trong một chớp mắt rồi tiêu tan ngay sau đó mà không để lại một chút dấu vết nào, giống như vừa rồi chỉ là một ảo giác thoáng qua. Nhưng là một cường giả Chân Ma cấp, đã thấu hiểu bản tính và hoàn toàn quán triệt bản tâm nên dù chỉ là một tia cảm xúc nhỏ nhất hắn cũng vẫn có thể cảm nhận được rõ ràng. Thế nên Bùi Kiêu đương nhiên biết rằng chắc chắn đó không phải ảo giác. Giả thuyết rằng Valkyrie đã dùng một phương thức nào đó để ảnh hưởng tới tinh thần của hắn cũng không có cơ sở, bởi vì cảm xúc kia tràn ra từ tận nơi sâu thẳm trong cõi lòng của hắn. Hơn nữa thì, cảm xúc ân hận ấy tuy chỉ xuất hiện trong vùn vụt một nháy mắt, nhưng lại to lớn như trời như biển, khổng lồ tới mức khó có thể hình dung. Nếu không phải vậy thì nó đã không thể gần như nuốt chửng mất ý thức của Bùi Kiêu.

(Cảm giác vừa rồi thật đáng sợ. Giống như... như khi phải đối diện với Thế Giới Xà Jormungand – một Ma Vương cấp đỉnh cao! Không phải! Hắn là một thứ còn khủng bố hơn nhiều Thế Giới Xà!)

Cảm giác mãnh liệt trong sâu thẳm cõi lòng Bùi Kiêu vừa rồi không chỉ ảnh hưởng tới cá nhân hắn mà cả những người xung quanh cũng có thể cảm nhận được rõ ràng, nhưng phản ứng của mỗi người thì lại khác nhau. Như lúc này, ba người thực lực yếu nhất là Stana, Trương Hằng và Vu Nữ Trần chỉ kinh ngạc nhìn Bùi Kiêu. Dương Húc Quang, Nhậm Trăn và Dương Đình Thiên thì kinh hãi đứng vụt dậy. Hai người cuối cùng thì phản ứng lại trái ngược nhau, Valkyrie vẫn ngồi nguyên tại chỗ, hai mắt nhìn Bùi Kiêu sáng ngời hơn bao giờ hết, còn Cung Diệp Vũ thì lại nhảy dựng, biến thành một luồng sét tím bắn ra xa hơn 10m, thậm chí cả

thanh Tử Lôì Đạo cũng đã xuất hiện trong tay.

“Chuyện gì vậy? Các người làm sao vậy?” Trương Hằng lúc này mới chú ý thấy những phản ứng kỳ lạ của mọi người xung quanh. Hắn vội vàng đứng dậy nhìn mọi người rồi hỏi với vẻ không hiểu gì cả.

Cung Diệp Vũ nhăn mày. Hắn quay đầu lại nhìn Bùi Kiêu rồi thẳng thắn nói: “Vừa rồi từ trên người Bùi Kiêu chợt xuất hiện một áp lực rất khủng khiếp. Mạnh tới mức khủng bố! Như trời như biển! Còn kinh khủng hơn cả áp lực của Thế Giới Xà Jormungand. Có điều chuyện đó chỉ diễn ra trong nháy mắt, sau đó thì áp lực đó đã biến mất không chút dấu vết. Bùi Kiêu, vừa mới rồi người làm sao vậy?” Vừa nói, Cung Diệp Vũ vừa cất Tử Lôì Đạo đi rồi đi tới ngồi bịch một cái xuống cạnh Bùi Kiêu. Người đàn ông này trước nay vẫn luôn quyết đoán và kiên định như vậy, nếu đã xác định tình huống vừa rồi là do ‘người nhà’ gây ra thì hắn sẽ không dễ phòng một chút nào nữa. Lòng dạ như vậy quả thật khiến người ta phải nể phục.

Thực tế thì người có thực lực càng mạnh sẽ càng cảm nhận được áp lực vừa rồi của Bùi Kiêu khủng bố cỡ nào. Ví dụ như ba người Trương Hằng thì chỉ có cảm giác Bùi Kiêu vừa mới làm một điều gì đó, ba người Dương Đình Thiên thì chợt cảm thấy một mối nguy hiểm cực độ xuất hiện, chỉ có Chân Ma cấp như Cung Diệp Vũ và Valkyrie mới có thể cảm nhận được áp lực này cụ thể ra sao. Bốn người Dương Đình Thiên, Trương Hằng, Dương Húc Quang và Nhậm Trăn nghe Cung Diệp Vũ nói thì đồng loạt kinh hãi. Bọn họ nhớ tới những tài liệu mật đã tìm thấy dưới tầng ngầm Đảo Phục Sinh, trong đó có tài liệu về những linh hồn bị cải tạo thành Kẻ Phản Bội...

Valkyrie dường như có thể đọc hết được suy nghĩ của bọn họ, cô nói: “Thực lực của Kẻ Phản Bội sẽ không thể tăng lên được nữa, sẽ chỉ biết làm theo mệnh lệnh của kẻ điều khiển như một cái máy thôi. Vậy nên Bùi Kiêu không thể nào là Kẻ Phản Bội được. Bùi Kiêu, chuyện gì vừa xảy ra vậy?”

Bùi Kiêu liền cười khổ rồi nói: “Ta cũng không biết nữa. Chỉ là vừa rồi người nhìn ta, muốn ta lựa chọn có tin tưởng người hay không thì từ nơi sâu thẳm trong nội tâm của ta bỗng bùng lên một cảm xúc ân hận cực kỳ mãnh liệt. Ta thậm chí

không thể kiểm soát được một chút nào, chút nữa thì đã bị cảm xúc ấy nuốt mất ý thức. Nếu thế thì không biết giờ ta đã biến thành cái bộ dạng gì rồi.”

Mọi người nghe vậy xong thì đều tấm tắc kêu kỳ lạ, chuyện thế này đúng là bọn họ cũng mới nghe lần đầu, chẳng thể đưa ra được lời giải thích hợp lý nào. Thế nên sau khi hỏi thăm một lượt thì cả bọn đều đã bỏ chuyện này qua một bên, Bùi Kiêu thì tự nhắc nhở mình phải chú ý cảnh giác, cũng định rằng khi nào đó có thời gian sẽ tỉ mỉ tìm hiểu chấp niệm của bản thân mình, để xem xem có thứ gì kỳ lạ bị giấu bên trong linh hồn của mình không.

“... Nếu như trong lòng ta đã xuất hiện cảm giác ân hận như vậy thì hãy để một mình ta đi tìm hiểu cái lối đi đó đi!”

Bùi Kiêu trầm hạ quyết tâm rồi nói với mọi người mà không chút do dự, đồng thời hăn cũng nhìn thật sâu vào hai mắt Valkyrie, giống như muốn được hoàn toàn thấu hiểu người con gái mang vẻ đẹp xa rời thế gian này vậy.

(Ân hận ư? Còn cả những ký ức mà ta đã từng nhìn thấy trong trận chiến với Thế Gối Xà trên Đảo Phục Sinh...)

“Valkyrie, ta tin tưởng ngươi! Hãy nói cho ta biết, làm thế nào để có thể từ lối đi đó trở về nơi này!”.

TỬ VONG KHAI ĐOAN

Zhttty
www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 53: Giải Mã Mê Cung (3)

Dịch: Shun

Biên tập: Ngô trung, mqhung

Những lời Valkyrie nói cũng thật khó tin. Cô nói rằng chỉ cần đi qua hành lang đó, sẽ tới một sảnh lớn, bên trong đó có khoảng mấy chục con quỷ quái và đó là một sảnh mà cả nhóm chưa từng tới. Sau khi Bùi Kiều vào đó khắc số đánh dấu, muốn trở về thì phải chắc chắn không được đi nhầm đường, bởi vì muốn quay lại sảnh mọi người đang đứng chỉ có duy nhất một cách. Đầu tiên là cánh cửa đối diện với cánh cửa hắn đi vào sảnh lớn, đi hết hành lang sau cánh cửa đó sẽ tới được một sảnh nhỏ mà mọi người đã từng vào. Sau đó, quay ngược trở lại, đi vào chính hành lang mà hắn vừa đi vào, đi hết hành lang đó là sẽ trở lại chính sảnh nhỏ mà mọi người đang đứng.

Đường đi như vậy thì đúng là quá quái lạ, cơ bản là không thể tìm được một quy luật nào trong đó, nghe kiểu gì cũng giống như đang bịa chuyện linh tinh. Thế nên nghe xong thì mặt mũi ai cũng đều đầy vẻ nghi ngờ, chỉ có cô bé Stana là luôn tỏ ra tin tưởng tuyệt đối Valkyrie, nếu không phải vì thực lực của cô bé này không đủ, mà năng lực đặc thù cũng rất quan trọng thì có khi mới nghe Valkyrie nói xong là cô bé này đã chạy thẳng vào trong hành lang kia rồi.

Nói xong, Valkyrie lại nhìn về phía Bùi Kiều với đôi mắt trong trẻo của mình. Tuy không nói trực tiếp thành lời nhưng ánh mắt kia đã đủ nói lên ý cô: cô muốn biết Bùi Kiều có tin tưởng mình hay không.

“Thế thì quyết định vậy đi, tin tưởng người bằng tính mạng một lần cũng có sao đâu?” Bùi Kiều cũng không để ý tới ánh mắt kinh ngạc và vẻ mặt nghi ngờ của

những người khác, hắn chỉ đứng dậy nói một câu đó rồi liền sai bước đi thẳng vào trong hành lang kia, mặc cho những người còn lại gọi thế nào hắn cũng không để ý. Cuối cùng, chỉ có hai người Trương Hằng và Dương Đình Thiên đi theo hắn. Vốn là mấy người Dương Húc Quang còn muốn đi theo khuyên can nhưng không ngờ lại bị Cung Diệp Vũ gọi quay lại.

Cung Diệp Vũ cũng rất dứt khoát, hắn cũng không can ngăn ba người Bùi Kiêu mà ngồi bịch luôn xuống đất rồi nói: “Các người không nên cố ngăn cản bọn Bùi Kiêu... Hắn cầu ‘nhân’ thì sẽ được ‘nhân’, nếu như đã quyết định thì dù kết quả ra sao cũng phải tự mình gánh lấy, có lẽ sẽ mất đi sự tin tưởng của đồng đội mới, có thể sẽ thua cược mất tính mạng của mình, có thể sẽ vĩnh viễn bị lạc trong cái mê cung này, nhưng dù kết quả ra sao thì đó cũng là điều mà hắn đã lựa chọn. Vậy nên hãy cứ tin tưởng hắn là được!” Nói xong, hắn quay sang nhìn Valkyrie với vẻ rất nghiêm túc.

Dương Húc Quang ở bên cạnh liền há to miệng, dường như còn muốn lý luận gì đó nữa, nhưng rồi thấy Cung Diệp Vũ đã đưa ra quyết định, hắn cũng đành yên lặng ngồi xuống. Sau đó đến lượt Vu Nữ Trần và Nhậm Trăn cũng thả người ngã ngồi xuống đất, cả bọn đôi ánh mắt đầy lo lắng về phía hành lang mà Bùi Kiêu đã đi vào kia.

Stana ở bên cạnh thấy mọi chuyện thì cảm thấy rất quái lạ, cô bé ngồi xuống bên cạnh Valkyrie rồi nói nhỏ: “Mới vừa rồi còn nói cái gì mà không bao giờ vứt bỏ với phản bội cơ mà? Chẳng phải hắn cũng là đồng bạn của người sao? Cứ vậy nhìn hắn lẳng lặng bỏ đi vậy à? Sao không đi cùng hắn...”

Tiếng nói tuy không lớn nhưng với thực lực của Cung Diệp Vũ thì sao có thể không nghe thấy được. Hắn yên lặng liếc nhìn cô bé rồi mới trầm giọng đáp: “Chính vì hắn là đồng bạn của ta! Nên ta càng không thể ngăn cản hắn... Người đàn ông một khi đã quyết định việc gì, thì phải gác bỏ tính mạng để hoàn thành việc ấy! Chính vì hắn là đồng bạn của ta, nên khi hắn đã đưa ra quyết định thì việc duy nhất mà ta có thể làm là im lặng ngồi nguyên đây, chờ đợi hắn quay trở lại. Đó mới là đồng bạn của ta! Làm sao ta có thể...”

“Làm sao có thể ngăn cản quyết định của đồng bạn mình đây?!”

Nói xong lời cuối cùng, tiếng nói của Cung Diệp Vũ đã dần biến thành một tiếng gầm lớn, khiến cho cô bé kia sợ tới mức vội bỏ chạy ra núp sau lưng Valkyrie, thế nhưng vẫn hé mắt ra nhìn trộm Cung Diệp Vũ. Hiển nhiên là cô bé không thể hiểu nổi tại sao một người thường ngày luôn cười hề hề, tính tình phóng khoáng, tự nhiên như tên kia lúc này lại dọa nàng ‘ngghiêm túc’ như vậy. Thực tế thì suốt bốn tháng qua, ngoại trừ việc thấy được Cung Diệp Vũ rất mạnh thì cô bé chẳng thấy một chút khí độ hay uy thế ‘người mạnh nhất thế giới’ ở hẳn. Phải cho tới giờ phút này, Cung Diệp Vũ trước mắt cô mới chân chính là người mạnh nhất thế giới, dù là xét ở khía cạnh thực lực hay khí độ đi nữa!

“Bộp bộp bộp!”

Valkyrie nghe vậy xong thì bỗng vỗ tay liên mấy tiếng. Vẻ mặt Dương Húc Quang, Nhậm Trăn và Vu Nữ Trăn đều cùng nhăn lại, lập tức sinh ra một cảm giác thù địch với Valkyrie. Dù sao thì Cung Diệp Vũ vừa nói xong thì Valkyrie lại vỗ tay, nhìn kiểu gì cũng giống như cô ấy đang châm chọc hẳn.

Chỉ có Cung Diệp Vũ là nhìn về phía Valkyrie với vẻ rất nghiêm túc, cơ thể hẳn thì vẫn ngồi bất động sừng sững như một quả núi, trên khuôn mặt cũng không biểu hiện bất kỳ vẻ tức giận hay vui mừng nào, dù không tỏa ra trường khí thế bá đạo nhưng uy thế cũng đã rất ghê gớm.

Valkyrie thì dường như lại không thêm để ý chút nào đến thái độ của những người khác, cô chỉ vừa nhìn vào hành lang kia vừa lẩm bẩm: “... Đồng bạn à?”

“... Trong một tương lai xa xôi sau này, sẽ tồn tại những đồng bạn thật sự của người. Trong tương lai ấy, người sẽ không bao giờ phải đơn độc chiến đấu nữa...”

“Khi ấy! Người sẽ có những đồng bạn chính thức của mình! Ở đó... sẽ có những người tin cậy người, trợ giúp cho người và còn có thể kề vai chiến đấu bên cạnh người!”

Valkyrie hơi thoáng ngây ra, dường như lại lần nữa nghe được những lời nói

đây chân thành của người đàn ông rất mực thân thiết, đã luôn kề vai chiến đấu với cô trong giấc mơ. Người ấy nói về một tương lai xa xôi, nơi mình sẽ có những đồng bạn đáng tin cậy, sẽ luôn cùng mình kề vai chiến đấu...

“Ừ! Đồng bạn!”

Giờ phút này ba người Bùi Kiều đang đi trong hành lang, chẳng hề hay biết về những gì xảy ra trong sảnh nhỏ. Tuy cả ba đều có phần đắm chiêu suy nghĩ nhưng phần lớn tư tưởng vẫn tập trung vào tình hình phía trước... Sảnh trước mặt kia liệu có phải là một đại sảnh không?

Đang đi thì Dương Đình Thiên bỗng nhiên nói: “Bùi Kiều, người tin cô ấy thật à? Tuy đúng là cô ấy đã cứu mạng chúng ta, nhưng lai lịch của cô ấy thì quá bí ẩn. Trừ việc cô ấy là người đầu tiên có được năng lực Valkyrie thì chúng ta hầu như chẳng biết gì khác cả...”

Bùi Kiều lắc đầu nhưng rồi lại gật đầu, hắn nói: "Chính xác! Cô ấy quá bí ẩn với chúng ta. Ngoài ra thì việc cô ấy biết quá nhiều thông tin cũng là một việc vô cùng khả nghi. Dù sao thì chúng ta cũng không hề biết trước về những bí mật đơ bản nhất của chính phủ thế giới, nhưng cô ấy thì chẳng những biết rất rõ, mà còn dùng điều đó để mai phục, chớp nhoáng đánh bại Rocky, cướp lấy Ring of Nibelungen, chỉ vậy thôi đã đủ để chúng ta không thể không nghi ngờ. Nhưng đó cũng chính là nguyên nhân mà ta tin tưởng cô ấy!”

"Bởi vì lúc này cô ấy đang là đồng bạn của chúng ta! Dù cô ấy cứu chúng ta vì mục đích gì và có ý định gì khi đi cùng chúng ta, nhưng ít nhất thì ngay lúc này đây, cô ấy là đồng bạn của chúng ta!”

Bùi Kiều quay đầu nhìn về phía hai người, hắn nói với vẻ rất nghiêm túc: “Ta nghĩ các người cũng đều có thể thấy được, đối với ta, cô ấy dường như luôn có một sự... à, là mong đợi? Không phải, là cảm xúc? Không, hắn là một loại chú ý? Mà rất kỳ diệu là bản thân ta dường như cũng luôn cảm thấy thân thiết và tin tưởng cô ấy. Ta thề là trước kia ta chưa từng gặp cô ấy, cảm giác này giống như từ lúc sinh ra đã có vậy...”

Nói đến đó thì Dương Đình Thiên còn không phản ứng gì nhưng Trương Hằng đã cười há há rồi nói: “Lại nói, Valkyrie thật đúng là cô gái đẹp nhất mà ta từng thấy. Cái gì ngôi sao điện ảnh, thần tượng ca nhạc hay các loại tiểu thư danh giá thế giới đều không thể sánh bằng cô ấy. Có thể nói là vẻ đẹp của cô ấy khó có thể miêu tả bằng ngôn ngữ, thế nên người có cảm giác như vậy với cô ấy cũng là hợp tình hợp lý, không có gì lạ cả. Há há...”

Sắc mặt Bùi Kiêu hơi đỏ lên, hấn trừng mắt với Trương Hằng rồi nói: “Đừng chuyển đề tài linh tinh như vậy... Nếu không tính tới cảm giác kỳ lạ của ta với cô ấy, thì trí tuệ của cô ấy cũng làm ta rất khâm phục. Hơn nữa các người cũng đã thấy tình hình vừa rồi đó, nếu chia ra thật thì giữa chúng ta và hai người cô ấy sẽ sinh ra khoảng cách. Các người nghĩ xem, với tình hình hiện nay mà xảy ra ngăn cách như vậy thì liệu chúng ta có thể kiên trì nổi tới lúc rời khỏi ảo giới này được không?”

“Thế cho nên, dù là vì cảm giác thân thuộc và ân hận tận sâu trong lòng ta với cô ấy, hay vì tình cảnh lúc này của chúng ta, ta cũng đều tình nguyện tin tưởng cô ấy...”

Bùi Kiêu đã nói vậy thì Dương Đình Thiên và Trương Hằng đương nhiên cũng hiểu là không nên bàn thêm gì nữa. Ba người cứ vậy đi thẳng về phía trước, không để ý tới đã đi bao lâu, bao xa. Cuối cùng, nơi cuối hành lang, một cái sảnh lớn đã xuất hiện trước mắt. Mà nhìn qua khung cửa, bên trong quả nhiên có khoảng hai chục con quỷ quái loại người máy, tất cả đều là Nhập Ma cấp đỉnh cao, không có Chân Ma cấp. Vậy nên ba người cũng không phải lo lắng gì nhiều, lập tức phóng vào trong sảnh đó. Bùi Kiêu lấy bừa ra một thanh Thiên Sinh Vũ Khí dạng kiếm có vẻ ngoài rất tinh xảo từ trong mắt, dẫn đầu vọt về phía đám quỷ quái người máy. Theo sau hắn, Dương Đình Thiên tay cầm một ngọn thương dài màu bạc, Trương Hằng đi sau cùng thì liên tục giương cung, bắn tên...

Không thể không thừa nhận, bị nhốt trong ảo giới này bốn tháng, lại có ba cường giả Chân Ma cấp đi cùng ‘canh chừng’ đã giúp cho thực lực mọi người tăng trưởng vượt bậc. Chưa cần nói tới những cái khác, chỉ riêng việc chấp niệm của mỗi người đều đạt tới ít nhất 500 đơn vị đã là một sự thay đổi lớn. Có lẽ đối với cường giả Chân Ma cấp, số lượng chấp niệm nhiều ít cũng không ảnh hưởng quá lớn tới

thực lực, nhưng với những ai còn là Nhập Ma cấp, chấp niệm đạt tới 500 đơn vị thì thực lực gần như sẽ lập tức tăng gấp hơn ba lần!

Nếu như lúc Trương Hằng mới nhận được món Thiên Sinh Vũ Khí dạng cung lớn tên là Lưu Phong này, mũi tên hắc bần ra nhìn chỉ giống như mũi tên bình thường, giống như người sống bắn cung tên bình thường thôi, thì hiện tại, khi hắc nạp Năng Lượng Tiêu Chuẩn vào trong cây cung, mũi tên bắn ra sẽ phát ra ánh sáng màu xanh lá sậm, một khi bắn bay đi thì sẽ chỉ còn nhìn thấy một cái bóng xanh, tốc độ nhanh tới khó hình dung. Hơn nữa, nếu hắc tập trung tư tưởng vào cây cung Lưu Phong này, nó cũng sẽ phát ra ánh sáng xanh lá sậm, ánh sáng mũi tên cũng tăng cao, đồng thời sức công phá cũng tăng mạnh. Có thể nói là Trương Hằng giờ đã đạt được thực lực Nhập Ma cấp đỉnh cao.

Tuy nhiên, sự tiến bộ của Dương Đình Thiên so với Trương Hằng còn lớn hơn nhiều. Trong bốn tháng này, lượng chấp niệm của hắc chẳng những đã vượt qua mốc lớn 700 đơn vị mà năng lực đặc thù của hắc còn có tiến bộ lớn. Tuy đến nay hắc vẫn chưa thể dùng chấp niệm thu được từ việc hòa tan Thiên Sinh Vũ Khí để tăng cường chấp niệm cho Thiên Sinh Vũ Khí khác, nhưng giờ đã có thể dùng chấp niệm của chính mình để tăng cường cho Thiên Sinh Vũ Khí bất cứ lúc nào. Hơn nữa, khi chấp niệm hắc sử dụng càng nhiều thì tăng trưởng sức mạnh của Thiên Sinh Vũ Khí cũng càng lớn, trong trường hợp hắc sử dụng lượng chấp niệm lớn nhất có thể, sức mạnh của vũ khí có thể đạt tới ngang với trạng thái Giải Phóng! Có thể nói, bốn tháng qua, hắc chính là người có mức độ tăng trưởng thực lực mạnh mẽ nhất trong cả nhóm!

Và như vậy, với ‘đội hình’ gồm Bùi Kiêu đi đầu càn quét, hai tên Nhập Ma cấp đỉnh cao yểm trợ hai bên, chỉ sau vài ba phút ngắn ngủi, trận đánh nhỏ đã kết thúc. Những trận chiến kiểu này đã thường xuyên diễn ra suốt bốn tháng qua, có đôi khi một ngày cả nhóm gặp tới hai lần. Mà đám người máy này cũng chỉ có vài chủng loại, phương thức tấn công, di chuyển cũng chỉ có đến vậy, ba người đã gần như thuộc lòng ‘đường đi nước bước’ của chúng. Vì vậy mà lúc này diệt bọn chúng, ba người thậm chí gần như không bị thương một chút xíu nào. Sau đó, Bùi Kiêu tìm kiếm một hồi trong bãi chiến trường thì thu được một món Thiên Sinh Vũ Khí dạng búa, bên trên bề mặt thứ này có dòng điện xẹt qua. Hắc cho chiếc búa đó vào U

Minh Nhẫn rồi bắt đầu tìm kiếm khắp các góc trong sảnh lớn này.

“Không có bất kỳ một ký hiệu hay con số nào cả!”

Sau khi đã tìm kiếm thật kỹ cả sảnh lớn này một lượt, Bùi Kiêu mới nói với hai người Dương Đình Thiên như vậy.

Sau đó, cả ba đưa mắt nhìn về phía cánh cửa đối diện với cái mà mình đã đi vào – con đường trở về duy nhất theo như lời Valkyrie. Ba người nhìn lẫn nhau một cái, rồi sau cùng vẫn là Bùi Kiêu quyết định: “Đi thôi! Ta tin Valkyrie chắc chắn sẽ không nói linh tinh đâu. Ta tin cô ấy...” Nói xong, hắn liền cất bước đi vào trong hành lang trước tiên.

Ở phía bên kia, những người còn lại đã đợi trong sảnh lớn ban đầu gần hai giờ đồng hồ. Thời gian cứ vậy trôi qua đã làm cho mọi người dần dần cảm thấy nóng ruột, có điều cả bọn thấy Cung Diệp Vũ vẫn đang ngồi yên lặng chờ đợi, vậy nên dù cả đám có cảm thấy rất bức bối nhưng cũng không có biểu hiện gì khác thường, chỉ tiếp tục chờ đợi trong không khí nặng nề.

Thời gian cứ vậy lặng lẽ trôi đi, mọi người lại đã đợi thêm khoảng 20 phút nữa. Lúc này, khi sự kiên nhẫn của cả bọn đã dần cạn kiệt thì bỗng có tiếng bước chân vang lên sau lưng Valkyrie. Sau đó, trong những cái nhìn chăm chăm không chớp mắt của mọi người, ba người Bùi Kiêu đi vào phòng từ hành lang sau lưng Valkyrie. Thực tế là lúc rời khỏi đây, bọn họ đã đi vào hành lang ở phía trước mặt của Valkyrie...

Bọn họ vậy mà lại quay 180°, trở về từ hướng ngược lại so với lúc đi?

TỬ VONG KHAI ĐOAN

Zhttty
www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 54: Trung Tâm (1)

Dịch: Shun

Biên tập: Zeromax, white_3n, Ngô trung, mqhung

“Các người đã bao giờ xem bộ phim Hypercube chưa?”

Valkyrie đang ngồi trên mặt đất của sảnh nhỏ, từ sau khi suy luận của cô được nghiệm chứng là chính xác, đã không còn ai nghi ngờ cô một chút nào nữa. Lúc này, ngoài việc muốn biết cô phá giải mê cung này như thế nào thì mọi người cũng chỉ còn lại sự chờ mong đối với trung tâm của mê cung mà thôi. Giờ đây, cả nhóm đã sắp có thể đi tới trung tâm thực sự của mê cung chứ không còn phải lang thang khắp các hành lang, sảnh lớn, sảnh nhỏ bất tận nữa!

Đương nhiên, nếu có thể biết được Valkyrie đã làm thế nào để suy luận ra được bí mật của mê cung này, thỏa mãn trí tò mò của tất cả, vậy thì đúng là không gì bằng rồi.

“Hypercube? Là bộ phim có những người bị giam trong các căn phòng hình vuông nhỏ hẹp liên thông với nhau, rất nhiều căn phòng trong số đó có cạm bẫy nguy hiểm, chỉ có một số ít là an toàn. Có phải bộ phim đó không?” Dương Húc Quang liền đáp ngay.

Valkyrie gật đầu nói: “Có phần tương tự, nhưng không giống vậy hoàn toàn. Chính xác mà nói, mê cung này quả thật xứng đáng được gọi là một mê cung vô hạn”

“A?”

Vẻ mặt của mọi người lại càng hiện lên vẻ ‘chẳng hiểu gì’. Chỉ có cô bé Stana là trưng ra bộ dạng đắc thắng, cái mũi cứ như sắp vươn lên chọc thủng cả bầu trời, nhìn buồn cười mà lại vô cùng đáng yêu làm mọi người chỉ muốn chạy đến nheo cái má xinh xắn mấy cái.

Valkyrie thì lại vẫn giữ nguyên cái vẻ mặt ‘người chết không cảm xúc’ của mình, cô nói tiếp: “Lúc trước các người có nói cái ảo giới này đi ngược lại với các quy luật vật lý, nhưng thực ra nó hoàn toàn tuân thủ các quy tắc ấy đấy. Có cảm nhận như vậy chỉ là vì khi đi vào đây, các người đã bỏ quên mất một quy luật quan trọng nào đó, rồi còn bị cái ảo giới này làm mọi cách để nhiều loạn nhận thức, vì vậy mà ngay từ đầu các người đã đưa ra các phán đoán và nhận định sai lầm.”

Ba người Bùi Kiêu liếc nhìn lẫn nhau, tất cả đều cùng cảm thấy vô cùng thắc mắc. Bùi Kiêu không nhịn được nữa, hần liền hỏi: “A? Chúng ta đã bỏ quên mất quy tắc vật lý nào vậy? Quy tắc vật lý thì cũng chỉ có vài dạng thôi mà, mà những quy tắc có thể liên quan đến mê cung này thì có lẽ cũng chỉ có vài dạng là khoảng cách, tốc độ, thời gian... Thời gian?”

Valkyrie gật đầu đáp: “Đúng vậy, các người đã không để ý tới thời gian! Quy luật của ảo giới Atlantis City này có bao gồm cả thời gian nữa.”

Ba người nghe vậy thì đều cảm thấy vô cùng kinh ngạc. Vu Nữ Trần liền hỏi ngay: “Thời gian? Ta không thể nghĩ ra được có loại mê cung nào lại liên quan tới cả thời gian như vậy. Nếu như ngoài các yếu tố không gian, tốc độ, khoảng cách mà quy luật của mê cung này còn dính tới cả thời gian nữa, vậy thì nó đơn giản là không phải thứ con người có thể phá giải. Thế thì người làm thế nào mà phá giải được? Mặt khác thì dù liên quan tới thời gian đi nữa, điều đó cũng không thể giải thích được hiện tượng con số bỗng nhiên ‘chạy’ lên trần hay sàn nhà mà chúng ta đã thấy phải không?”

Valkyrie thì lại trả lời rất nghiêm túc: “Trong một số tình huống nhất định, thời gian thực sự có thể làm cho những con số này di chuyển đấy... Ví dụ như cả căn phòng này có thể biến đổi? Hoặc là, trừ bốn con đường mà chúng ta thấy ra thì trên trần nhà và sàn nhà, thậm chí cả trong các vách tường cũng có những lối đi khác

nữa thì sao?”

Mọi người dõi mắt nhìn theo hướng tay của Valkyrie chỉ về khắp bốn phía trong sảnh nhỏ, nhìn trần nhà rồi nhìn sàn nhà, lại nhìn tới các vách tường xung quanh, thấy bất kỳ chỗ nào cũng nguyên vẹn, liền mạch, cơ bản là không thể tìm thấy một chút dấu vết nào cho thấy ở đây có một cái cửa ngầm gì gì đó. Thế nên nhìn chán một hồi rồi, cả bọn lại quay lại nhìn về phía Valkyrie, chỉ ba người Bùi Kiêu là trầm ngâm như đang suy nghĩ chuyện gì đó.

“Như đã biết, cứ sau mỗi lần chúng ta đi vào trong một sảnh bất kỳ, bốn hành lang thông với sảnh đó sẽ lập tức có sự biến đổi. Ví dụ chúng ta đi từ sảnh nhỏ số 1 vào tới sảnh nhỏ số 2. Trong sảnh nhỏ số hai có 4 lối đi, chúng ta chọn ngay lối đi vừa đi vào để quay trở lại sảnh nhỏ số 1, nhưng cuối hành lang đó lại là sảnh nhỏ số 3, sảnh nhỏ số 1 dường như đã biến mất. Chúng ta đi lại lần nữa con đường vừa đi để từ sảnh nhỏ số 3 trở lại sảnh nhỏ số 2 và kết quả là lại đi tới sảnh nhỏ số 4, sảnh nhỏ số 2 dường như cũng đã biến mất. Chính vì vậy mà chúng ta đi đến một nhận định rằng mỗi khi chúng ta tiến vào một sảnh thì cả sảnh đó sẽ bị dịch chuyển tới một địa điểm khác trong mê cung, bốn cánh cửa trong sảnh sẽ dẫn ra bốn hành lang mới. Đây hẳn là ẩn tượng ban đầu của các người với mê cung này đúng không?” Valkyrie nhìn mọi người rồi từ từ nói. Mọi người nghe vậy thì đều khẽ gật đầu sau khi suy nghĩ qua một chút. Thực tế thì đây cũng chính là kết luận mà chính phủ thế giới đã thu được sau nhiều lần điều tra. Mà cơ bản là loại dịch chuyển ngẫu nhiên này lại chẳng có quy luật thực sự nào. Thế nên, sau khi đã tổn thất một lượng lớn Tự Do Linh Hồn cho cái ảo giới này, chính phủ thế giới đã không còn cách nào khác, đành phải xếp nó vào dạng ‘mê cung vô hạn’.

“Thực tế thì các người đã từng nghĩ tới vấn đề này chưa? Tại sao khi người của chính phủ được phái vào đây để thăm dò, bọn họ không đánh dấu lại ký hiệu? Chúng ta đều biết đây là phương pháp thông dụng nhất để tìm ra đường mà mình đã đi qua khi khám phá mê cung, nhưng vì sao từ lúc vào đây tới nay, chúng ta không hề tìm thấy bất kỳ một ký hiệu hay con số nào không phải của chính mình để lại?”

Khi Valkyrie nói đến đó thì vẻ hờ hững như mây trời gió núi của cô đã dần thay đổi. Vẻ mặt cô lúc này ngược lại, thể hiện một sự cuồng nhiệt mãnh liệt tới khó

hình dung, nếu muốn dễ hình dung thì có thể nói là không khác gì vẻ mặt của dê già khi thấy gái đẹp.

“Vậy nên chúng ta có thể suy đoán rằng, mỗi khi có linh hồn mới từ bên ngoài đặt chân vào trong ảo giới này, tất cả những dấu hiệu mà người đi trước để lại sẽ lập tức biến mất. Chính vì luôn có người liên tục ra vào mê cung nên bí ẩn của nó sẽ vĩnh viễn nằm ở mức ‘không thể giải nổi’. Mà lúc này, chúng ta bị nhốt ở đây, lối ra vào bị bịt mắt, không có người mới đi vào, ngược lại đã trở thành một cơ hội tốt để có thể phá giải sự bí ẩn của mê cung được gọi là vô hạn này.”

Bùi Kiêu gật đầu nói: “Đúng là có khả năng này. Thực ra thì ngay lúc mới vào ảo giới này, ta đã bắt đầu thắc mắc. Chẳng phải mọi người nói chính phủ thế giới đã thăm dò nơi này lâu rồi sao? Tại sao lại không thấy bất cứ dấu vết nào do bọn họ để lại? Cách giải thích của người rất hợp lý, nhưng vậy cũng vẫn chưa trả lời cho câu hỏi từ đầu của bọn ta. Vì sao người lại cho rằng trong mỗi sảnh còn giấu sáu cửa ngầm khác nữa?”

Valkyrie liếc nhìn hắn một cái rồi mới nói: “Đó chính là nguyên nhân ta nói tới chuyện vừa rồi trước. Có một vài vấn đề mà chúng ta có thể khẳng định, đầu tiên là cái ảo giới này cực kỳ rộng lớn. Chúng ta đã mất tới bốn tháng mới có thể quay lại một sảnh mà mình đã đánh dấu, mà đó là trong hoàn cảnh không có người mới tiến vào nơi này. Chúng ta đã phải đi qua mấy nghìn sảnh nhỏ, hàng trăm sảnh lớn mới có thể quay lại được một sảnh mà mình đã từng đi qua, từ đó có thể thấy được cái mê cung trong ảo giới này khổng lồ tới cỡ nào. Nhưng cũng chính vì vậy mà ta bắt đầu nghi ngờ khả năng sảnh sẽ bị dịch chuyển tới vị trí ngẫu nhiên khi chúng ta đi vào trong đó.”

Bọn Cung Diệp Vũ nghe vậy thì đúng như ‘vịt nghe sấm’, chẳng hiểu gì cả. Cuối cùng tên to con kia mới không nhịn được mà hỏi: “Vì sao việc ảo giới này rất rộng lớn lại làm khả năng sảnh bị dịch chuyển ngẫu nhiên giảm đi? Theo lẽ thường thì ảo giới càng lớn sẽ làm cho hiệu quả của việc dịch chuyển ngẫu nhiên càng lớn hơn mới phải chứ? Vậy thì khả năng có dịch chuyển ngẫu nhiên xảy ra phải càng cao hơn chứ?”

Ba người Bùi Kiều ở cạnh đó nghe vậy thì lắc đầu. Vu Nữ Trần nói nhỏ với hần: “Được rồi, ông xã, cứ nghe Valkyrie nói tiếp đi, có lẽ em cũng sắp đoán ra được rồi đây...”

“Nhưng sao lại vậy?” Cung Diệp Vũ vẫn giữ nguyên cái bộ dạng ngơ ngác rất mất hình tượng của mình, hần lại ngây ra mà hỏi lại.

“Bộp!” Vu Nữ Trần vỗ thật mạnh xuống vai Cung Diệp Vũ một cái... Thực ra thì cô đang định gõ đầu hần cơ, chỉ tiếc là vì chiều cao so với tên kia có hạn, thành ra cô chỉ có thể vỗ được vai của hần.

Người xung quanh thấy thế đều muốn bật cười, có điều là giờ đang là lúc Valkyrie chỉ ra đáp án, thế nên ai ai cũng đều đang tập trung tinh thần về phía cô, mong cô sớm đưa ra đáp án hoàn chỉnh.

Valkyrie thì vẫn không nhanh không chậm nói: “Đây thực ra cũng là một loại lối mòn trong tư duy logic. Khi mà diện tích càng lớn, hoàn cảnh càng phức tạp, như vậy thì độ khó của mê cung cũng càng cao. Trong hoàn cảnh như vậy, dịch chuyển ngẫu nhiên quả thật có thể làm tăng độ khó cho việc phá giải mê cung. Tuy nhiên, độ khó sẽ chỉ tăng lên rất nhỏ, tỷ lệ nghịch với độ lớn mê cung. Có thể hình dung như thế này: khi mê cung đã phức tạp tới độ việc phá giải nó gần như đạt tới ‘không thể phá giải’, vậy thì dù có thêm dịch chuyển ngẫu nhiên cũng sẽ chỉ làm độ khó tăng lên rất rất nhỏ. Vậy thì việc có thêm dịch chuyển ngẫu nhiên sẽ là thừa, càng lắm là làm cho độ khó càng gần với ‘không thể phá giải’ thêm một chút xíu. Nếu như mê cung này chỉ có khoảng ba tới bốn trăm sảnh nhỏ, vậy thì việc dịch chuyển ngẫu nhiên sẽ làm độ khó tăng lên rất nhiều. Nhưng trong trường hợp độ khó đã đạt tới gần như ‘không thể giải’ mà lại có dịch chuyển ngẫu nhiên thì điều đó sẽ chỉ làm độ khó tăng lên cực kỳ ít. Mà không chỉ có vậy, hoàn cảnh đó biết đâu lại gây ra...”

Bùi Kiều lập tức nói tiếp: “Biết đâu khi dịch chuyển ngẫu nhiên lại rơi trúng vào một tỷ lệ vô cùng nhỏ, chuyển thẳng chúng ta tới vị trí quan trọng của mê cung. Phải vậy không?”

“Chính xác!” Valkyrie khẽ gật đầu rồi nói tiếp: “Thế nên trong hoàn cảnh này,

dịch chuyển ngẫu nhiên, ngược lại sẽ làm giảm độ khó của mê cung. Vì vậy mà chúng ta càng tìm được nhiều sảnh mới thì ta lại càng nghi ngờ việc bị dịch chuyển ngẫu nhiên. Cho đến khi chúng ta tìm được sảnh đầu tiên có ký hiệu, sau đó liên tục tìm thấy các sảnh có đánh dấu khác, khi ấy thì khả năng có sự dịch chuyển ngẫu nhiên đã hạ thấp xuống dưới 10%. Khả năng lớn nhất có thể là chúng ta đã đi một vòng lớn trong mê cung, giờ đã trở lại khu vực lúc mới tiến vào.”

Đang nói, Valkyrie bỗng nhiên lấy ra một cây bút, sau đó bắt đầu vẽ ra cả một đám những vòng tròn lên mặt đất. Vừa vẽ cô vừa nói: “Nếu như khả năng có dịch chuyển ngẫu nhiên đã là bằng 0, vậy tiếp theo sẽ có hai vấn đề. Một là làm sao vẽ được bản đồ khái quát của mê cung trong ảo giới này. Hai là tại sao mỗi khi chúng ta tiến vào một sảnh thì lại không về được sảnh trước đó nữa? Nếu như không phải dịch chuyển ngẫu nhiên thì cái gì đã làm chúng ta mất phương hướng đây?”

TỬ VONG KHAI ĐOAN

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 55: Trung Tâm (2)

“Những gì Valkyrie mới nói thực ra cũng không quá khó hiểu. Dù là từ các tài liệu do chính phủ công bố hay cảm nhận của mọi người sau khi bước vào ảo giới, mọi người cũng đều đi đến kết luận rằng các sảnh đã bị dịch chuyển tới vị trí khác. Như vậy thì mới có thể giải thích tại sao đi vào cùng một hành lang nhưng lại dẫn tới các sảnh khác nhau.

Mà vừa rồi thì Valkyrie đại khái đã chứng minh được việc dịch chuyển ngẫu nhiên đó là sai. Đây là cơ sở lý luận đầu tiên, từ đó sẽ nảy sinh ra hai vấn đề lớn khác cần giải quyết. Đầu tiên là sơ đồ khái quát của mê cung này ra sao, thứ hai là nếu như không có sự dịch chuyển ngẫu nhiên, vậy thì điều gì đã khiến cho người ta không thể quay lại được một sảnh mà mình vừa đi qua?

“Nói đúng ra thì vận may của chúng ta cũng là cực kỳ tốt. Tuy bị nhốt trong ảo giới này, không thể thoát ra nhưng người ngoài cũng không thể tiến vào, vậy nên những ký hiệu chúng ta để lại sẽ không bị biến mất. Mặt khác thì trong nhóm chúng ta còn có một người sống nữa.” Valkyrie vừa vẽ những vòng tròn trên mặt đất vừa ngẩng đầu nhìn Vu Nữ Trần rồi nói.

Vu Nữ Trần ngạc nhiên hỏi lại: “Hả? Vì sao sự có mặt của ta lại là một điều may mắn? Chẳng lẽ ta chính là yếu tố quan trọng để phá giải bí ẩn của mê cung này sao?”

“Chính xác! Người có một điều mà chúng ta không thể có.” Valkyrie gật đầu khẳng định. Cô đưa ngón tay nghịch mái tóc vàng óng của mình một chút rồi mới chăm chú nói: “Bởi vì chúng ta không cảm thấy đói, còn người thì có.”

“Đói? Cái đó thì có liên quan gì tới việc phá giải mê cung? Đói thì chỉ là... A!”

Vu Nữ Trần còn định nói thì bỗng nhiên như nghĩ ra điều gì đó, chợt giật bắn người, miệng há hốc không ngậm lại nổi. Bộ dạng cô lúc này khác xa với vẻ thanh lịch lúc bình thường, từ đó có thể thấy được cô nàng đang choáng váng tới mức nào.

Không chỉ mình Vu Nữ Trần mà cả Bùi Kiều và Dương Húc Quang cũng đều ngoác miệng không đóng lại nổi, mắt nhìn chăm chăm về phía Valkyrie. Valkyrie cũng chẳng làm bộ khách sáo, cô chỉ liếc nhìn bọn hắn rồi nói: “Nghĩ ra rồi hả? Giờ biết vì sao ta thường xuyên hỏi Vu Nữ Trần có đói không rồi chứ?”

“Bởi vì sau khi chúng ta đi vào trong một sảnh nào đó, chúng ta sẽ bị dừng hoạt động một thời gian ngắn chừng hơn 10 phút. Trong khoảng thời gian này, cả sảnh đó sẽ bị xoay đi, thế nên dù chúng ta không thấy trong sảnh không có bất kỳ thay đổi nào, cánh cửa dẫn tới hành lang vẫn ở vị trí cũ, thế nhưng những hành lang đó đã không phải những hành lang thông với sảnh khi chúng ta chưa vào. Vậy nên đương nhiên là không thể trở về sảnh trước đó theo lối cũ được rồi!”

Cung Diệp Vũ ở bên vội vàng hỏi: “Nhưng vì sao chúng ta không cảm nhận được sự thay đổi đó của sảnh?”

Dương Húc Quang cười khổ: “Bởi vì tất cả mọi thứ trong sảnh đều dừng lại nên đương nhiên là người sẽ không cảm thấy được sự thay đổi của nó. Giống như những gì trong phim khoa học viễn tưởng ấy: khi thời gian dừng lại tại một nơi nào đó thì, tất cả mọi vật trong phạm vi nơi ấy sẽ dừng lại. Tới khi việc thời gian bị dừng lại chấm dứt thì chúng ta sẽ cảm thấy chỉ vừa qua một nháy mắt nhưng thời gian ở nơi khác thì có khi đã qua cả nửa ngày rồi.”

Trương Hằng cũng hỏi: “Nhưng thời gian ngừng lại thì chỉ là thời gian ngừng lại thôi chứ? Cái đó liên quan gì tới việc Vu Nữ Trần đói bụng? Vì sao nhờ có cơn đói của cô ấy mà lại giải mã được mê cung này?”

Bùi Kiều cũng cười khổ, hắn vỗ vai Trương Hằng rồi nói: “Thực ra thì rất đơn giản. Thời gian... chính là quy tắc vật lý khó nắm bắt bậc nhất. Dù cái ảo giới này có ghê gớm tới đâu thì cũng khó mà có thể thực sự làm cho thời gian dừng lại. Thế nên nói là làm thời gian dừng lại không chính xác bằng nói là chúng ta dừng lại. À, tưởng tượng thế này đi: thời gian thực ra vẫn trôi đi như thường, chỉ có điều là

khi căn phòng xoay vị trí, chúng ta sẽ rơi vào tình trạng như bị ‘điểm huyết’. Lúc đó không thể động đậy, không thể suy nghĩ, thậm chí ngừng trao đổi chất, tim ngừng đập. Nhưng tất cả những điều đó chỉ xảy ra với chúng ta mà thôi, còn thời gian thì vẫn trôi qua như thường.”

“Có thể nói cho dễ hiểu thế này: bình thường đến khoảng 7 giờ tối là Vu Nữ Trần sẽ thấy đói bụng, nhưng mà sau khi đi qua hết mười cái sảnh thì đã là chừng 10 giờ tối. Thế nhưng với cơ thể ấy thì lúc này mới chỉ vào khoảng 6 giờ tối. Nói vậy đã hiểu chưa? Đó chính là nguyên nhân vì sao cô ấy không thấy quá đói! Một hai lần thì còn có thể hiểu được, nhưng nếu điều đó lại liên tục xảy ra thì là không bình thường. Nếu vậy thì thời gian bị mất kia đã đi đâu rồi? Chính là vào lúc chúng ta bị ngừng hoạt động khi sảnh xoay hướng đó!”

Atlantis City là ảo giới được chính phủ thế giới gọi bằng cái tên ‘Mê Cung Vô Hạn’, thậm chí cả bọn Bùi Kiêu cũng đã từng nghĩ như vậy sau khi thăm dò nó. Nhưng một khi bí ẩn của nơi này đã được làm sáng tỏ thì mọi người đều bừng tỉnh, hóa ra cái gọi là mê cung vô hạn cũng chỉ là một trò ảo giác che mắt mà thôi. Tuy rằng lúc này còn phải tính toán cẩn thận một lượt để vẽ ra được sơ đồ cụ thể của toàn bộ ảo giới, nhưng có lẽ đây cũng không phải vấn đề gì quá lớn. Bởi vì không cần kể tới Valkyrie, chỉ riêng ba người Bùi Kiêu, Dương Húc Quang và Vu Nữ Trần cũng đã chắc chắn rằng mình có thể vẽ ra được sơ đồ mê cung rồi! Đường nhiên, điều kiện hàng đầu vẫn là phải tìm được thêm nhiều sảnh có ký hiệu khác. Càng tìm được nhiều sảnh có ký hiệu thì sơ đồ mê cung vẽ được sẽ càng chính xác!

Nói ra thì bí mật của ảo giới Atlantis City cũng tương đối đơn giản. Mỗi một sảnh có tổng cộng 10 lối đi thông với nó. Ngoài bốn cái có thể thấy rõ ràng trên bốn bức tường, trần nhà, sàn nhà và bên trong bốn vách tường còn giấu 6 cửa dẫn tới 6 lối đi khác. Mỗi khi có người đi vào một sảnh, tất cả bọn họ cũng như quỷ quái trong sảnh – nếu có, sẽ bị ngừng hoạt động hoàn toàn. Sau đó, sảnh này sẽ xoay hướng, giấu đi bốn hành lang lúc đầu và mở ra bốn hành lang ngầm khác thế vào đúng vị trí của các cánh cửa trên tường. Vì các hành lang đều giống hệt như nhau nên khi sảnh xoay đi thì người trong đó cũng sẽ không phát hiện ra điều gì lạ. Cứ như vậy, người ta sẽ bị rơi vào một vòng lặp luẩn quẩn khi không thể vẽ lại sảnh trước dù quay trở lại cùng một cánh cửa, dần dần sinh ra ảo giác là sảnh đã bị dịch

chuyển ngẫu nhiên tới nơi khác.

Chính bản thân Bùi Kiều cũng không thể không thừa nhận rằng chín người bọn họ đã quá sức may mắn. Tuy bị giam cầm, không thể rời khỏi ảo giới nhưng đồng thời cũng tránh được việc có người mới tiến vào nơi này, nhờ đó mà những ký hiệu bọn họ đánh dấu sau khi đi vào đã không bị mất đi. Tương tự, vì sự có mặt của Vu Nữ Trần mà cả bọn không thể không ngày ngày tìm giết quỷ quái để lấy Thiên Sinh Vũ Khí chế tạo Thực Phẩm Chấp Niệm, nhưng rồi lại chính nhờ ‘đặc tính người sống’ của Vu Nữ Trần mà Valkyrie đã tìm ra được quy luật thực sự của ảo giới này!

“Thật đúng là giống như ma thuật vậy! Nói ra thì nghe có vẻ đơn giản, nhưng nếu muốn tìm ra quy luật thật sự, hoàn toàn phá vỡ bức màn bí ẩn của ảo giới này thì quả là cần phải có trí tuệ hơn người mới làm được. Chúng ta quả là không bằng được người rồi!” Dương Húc Quang thở dài rồi chân thành nói với Valkyrie.

Cô bé Stana bên cạnh liền cười hề hề đắc thắng: “Đó là điều đương nhiên rồi! Chị Valkyrie là ai cơ chứ? Bọn ta đã biết bao lần thoát hiểm trong ảo giới nhờ có chị ấy đấy! Một cái mê cung nho nhỏ thế này thì làm sao có thể gây khó dễ được cho chị ấy!”

Lần này thì thậm chí cả ngẩng đầu lên, Valkyrie cũng không thèm làm, chỉ tiếp tục vẽ những vòng tròn chẳng chịt trên mặt đất.

(Quả thật là trí tuệ của cô ấy cao tới mức làm người ta phải sợ hãi, thần phục. tuy bí mật của cái mê cung này nói ra thì có vẻ đơn giản, nhưng để tìm ra được nó trong hoàn cảnh không có bất kỳ dấu hiệu nào như thế này thì đúng là trí tuệ đã không giống của con người rồi. Có điều là tính cách của cô ấy có vẻ lại không được tốt cho lắm, làm người ta lúc nào cũng thấy quá lạnh lùng, hoặc có thể nói là giống như không có cảm xúc vậy. Ngẫm ra thì lại có phần giống như nhân vật thiếu nữ ‘ba không’ trong một bộ anime...)

Bùi Kiều vừa nghĩ tới đó thì liền lắc đầu. Hắn đi tới bên Valkyrie, ngồi xuống bên cạnh rồi nói: “Hay là để chúng ta cùng hợp sức, vẽ ra sơ đồ hoàn chỉnh của cả ảo giới này đi. Dù sao thì số lượng những sảnh có ký hiệu mà chúng ta tìm được vẫn còn quá ít, mới chỉ là một phần nhỏ của mê cung này. Chúng ta phải tìm thêm

nhiều sánh hơn nữa mới được.”

“... Thực ra thì vẫn còn chưa tìm được đáp án của vấn đề cuối cùng.” Valkyrie vẫn ngồi nguyên đó, đáp lời mà không ngẩng đầu lên.

Những người còn lại, hoặc là đang khiếp sợ vì trí tuệ của Valkyrie, hoặc là đang ngây người nghĩ gì đó, hoặc đang vui mừng vì cuối cùng cũng phá giải được bí mật của mê cung, đã sắp có thể đi tìm đường thoát ra. Vì ai nấy đều đã tin phục trí tuệ siêu phàm của Valkyrie nên khi nghe cô nói vậy thì cả đám đều vậy cả lại. Cung Diệp Vũ đồng dặc hỏi: “Còn có vấn đề gì khó nữa? Chẳng phải đã phá giải được toàn bộ bí mật của mê cung sao? Giờ chỉ cần phải ra sức tìm kiếm sánh mới là được, có đúng không?”

Nhưng Valkyrie lại lắc đầu nói: “Còn một vấn đề cuối cùng nữa: là quy luật xoay vòng của các sánh. Chỉ có hoàn toàn nắm giữ quy luật xoay vòng đó thì mới có thể lên kế hoạch để đi tới bất kỳ vị trí nào ta muốn. Còn nếu không tìm được quy luật xoay vòng đó thì dù có vẽ ra được bản đồ hoàn chỉnh của mê cung, chúng ta cũng sẽ không thể đến được ‘khu vực quan trọng nhất’. Thế nên giờ phải nhanh chóng giải quyết vấn đề nan giải này.”

Mọi người nhìn về phía đám vòng tròn lớn nhỏ mà Valkyrie vẽ trên mặt sàn, quả nhiên thấy trong mỗi vòng tròn đều có đánh các con số, đều là số hiệu của các sánh mà cả bọn đã đi qua. Trong đám chằng chịt đó còn có các đường thẳng nối liền các vòng tròn lại với nhau, hơn nữa thì các đường thẳng đó đều tỏa ra từ vị trí sánh mà cả bọn đang đứng, sánh đó cũng chính là vòng tròn lớn nhất trong tất cả các vòng tròn mà cô vẽ. Những tuyến đường kia nhìn vô cùng bắt mắt nên cái nhìn của mọi người đều đổ dồn vào đó. Nhìn một lúc thì sắc mặt Bùi Kiêu bỗng trở nên xám ngắt.

“Chờ... chờ một chút! Tuyến đường này có phải chính là tuyến đường mà vừa rồi ta, Dương Đình Thiên và Trương Hằng đã đi hay không?” Sắc mặt Bùi Kiêu thì xám ngắt, giọng nói thì run run.

Valkyrie lại điềm nhiên ngẩng đầu lên như chẳng có vấn đề gì. Cô liếc nhìn hẩn một cái, ý tứ trong ánh mắt rõ ràng là muốn nói: đã biết rồi sao còn cố hỏi.

“Đến bây giờ người mới đang suy luận quy luật xoay của các sảnh, thế thì người lấy đâu ra tuyến đường để ba người chúng ta đi rồi quay lại đây? Chẳng phải người nói đã chắc chắn tới 80% rồi sao? Nếu cả quy luật xoay vòng của các sảnh còn chưa tìm ra thì người lấy đâu ra 80% để chắc rằng chúng ta có thể quay trở lại đây?” Bùi Kiêu vẫn đang giữ cái sắc mặt xám ngắt, tiếng nói run run rất khác so với hình tượng thường ngày của mình. Mà không chỉ có hẳn, tới lúc này thì cả Dương Đình Thiên và Trương Hằng cũng đều đã hiểu ra mọi chuyện, sắc mặt cả hai cũng đã xám xịt như tro.

“À... Ta lừa người đấy.”

TỬ VONG KHAI ĐOÁN

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 56: Trung Tâm (3)

Bùi Kiều thật sự chỉ hận không thể nhảy tới bóp chết Valkyrie. Tuy sự việc đã qua được hơn một tháng nhưng mỗi khi thấy Valkyrie liếc nhìn mình là toàn thân hắt lại lạnh run từ trong ra ngoài. Nếu người gây ra chuyện này là một người khác, không phải kẻ đã từng có ơn cứu mạng mình, cũng không phải một đại mỹ nhân đẹp khuynh đảo thế gian, vậy có lẽ hẳn đã nhào tới đâm thẳng vào mặt lâu rồi!

Theo như phỏng đoán của Bùi Kiều, Dương Húc Quang và Vu Nữ Trần, lúc ấy cả nhóm chỉ mới tìm được bảy sánh có để lại ký hiệu, kết hợp với tuyến đường đã đi qua và tổng hợp các trường hợp xoay chiều có thể xảy ra, ba người cùng đưa ra một kết luận: dù với trí tuệ tựa như không phải loài người của Valkyrie thì lúc đó cô ấy cùng lắm cũng chỉ chắc chắn khoảng 50% là tối đa! Đó đã là mức đánh giá cao nhất, còn có khi khả năng thực tế chỉ khoảng 30 – 40% cũng nên. Thế mà lúc ấy cô nàng lại dám đồng đạc tuyên bố cao hơn gấp đôi...

Chính vì vậy mà Bùi Kiều mới thấy khiếp sợ. Đúng là càng nghĩ càng cảm thấy sợ hãi, lúc ấy hẳn ôm thái độ cực kỳ tin tưởng mà tiến vào hành lang kia, tưởng rằng đã chắc tới 80% thì cũng có thể coi là đáng để liều lĩnh. Nhưng ai ngờ khả năng chính xác thực ra lại chỉ có 30 – 40%? Nếu lúc ấy ba người không may mắn, vậy thì kết cục thế nào không nói cũng biết: chắc chắn sẽ hoàn toàn bị tách ra khỏi mọi người, có khi còn vĩnh viễn không bao giờ gặp lại được nữa cũng nên!

Dù là như vậy, nhưng sau hơn một tháng tiếp tục thăm dò, cả nhóm đã liên tiếp tìm được thêm mấy trăm sánh có ký hiệu. Ngoài việc ghi chép lại vị trí của các sánh có ký hiệu này thì cả nhóm còn bắt đầu thử tìm quy luật xoay chuyển của sánh. Sau vài lần thất bại thì cuối cùng mọi người cũng đã tính ra được quy luật xoay hướng đó. Sau đó, cả bọn gần như có thể tự do qua lại giữa các sánh có đánh dấu. Hơn

nữa, dưới sự chỉ đạo của Valkyrie và ba người Bùi Kiêu, cả nhóm cũng đã vẽ ra được bản đồ một khu vực lớn của mê cung này.

Từ sự phân bố của mấy trăm sảnh đã được đánh dấu thì có thể thấy được địa hình cả ảo giới này có dạng giống như một tổ ong hình cầu, càng gần khu vực trung tâm thì số lượng sảnh càng nhiều, càng ở phía ngoài thì số lượng sảnh càng ít.

Mặt khác, quy luật xoay chiều của các sảnh cũng không phải là một dạng cố định như thuận chiều kim đồng hồ, ngược chiều kim đồng hồ, mà chúng sẽ xoay chiều theo một hàm số nhất định. Thực ra, từ lúc bắt đầu suy luận tới quy luật xoay chiều thì Bùi Kiêu và Dương Húc Quang đã bị loại khỏi cuộc chơi. Về mặt trí tuệ thì hai người cũng không kém cạnh, nhưng khi cần tới phương diện học thức thì cả hai đúng là kém Valkyrie và Vu Nữ Trần xa lắc xa lơ. Thực tế là từ lúc hai cô gái kia bắt đầu áp dụng các phương pháp phân tích hàm số để thảo luận thì về mặt hai người đã không khác gì về mặt đám Cung Diệp Vũ, nhìn cứ y như ‘vịt nghe sấm’. Cũng vì vậy mà cả hai đã bị bọn Cung Diệp Vũ cười nhạo cả nửa ngày, khiến cho hai anh chàng luôn tự hào thông minh của chúng ta buồn phiền một hồi lâu.

Tính toán theo quy luật mà cả nhóm đã phát hiện được, nếu như các sảnh không xoay tròn và tất cả cửa trong sảnh đều xuất hiện, vậy thì chỉ cần đi mãi theo hành lang ở bên trần nhà trong mỗi sảnh là sẽ tới được khu vực trung tâm. Tuy nhiên, tính theo hàm số của quy luật xoay vòng thì tỷ lệ cánh cửa phía trên trần nhà xuất hiện sẽ chỉ khoảng...1%. Nói cách khác, mọi người gần như sẽ phải đi qua 100 sảnh mới có thể tiến sâu vào bên trong thêm một tầng, hơn nữa trong quá trình đó còn phải đi theo một lộ trình cụ thể, nếu đi sai thì sẽ phải tính toán quy luật xoay vòng lại từ đầu.

Như vậy, tình huống hiện tại của cả nhóm chính là: phải tốn rất nhiều công sức mới có thể tiến vào một tầng sâu hơn. Hơn nữa, phải liên tục tính toán quy luật xoay vòng của các sảnh và không thể sai lầm, nếu không thì sẽ là kiểm củi ba năm thiêu một giờ. Thế nhưng đó còn chưa phải tin tức xấu nhất, tin xấu nhất là độ phức tạp của hàm số xoay vòng tầng sau sẽ cao hơn tầng trước rất nhiều! Cũng có nghĩa là việc tiến lên đúng hướng sẽ càng lúc càng khó...

Nhưng là vậy đi nữa thì cả bọn lúc này cũng đã không có sự lựa chọn nào khác, bởi vì bị nhốt trong ảo giới này cũng chẳng khác nào phải ‘đi tù không thời hạn’. Thế nên, nếu chỉ ngồi đợi mà chẳng làm gì thì thật lãng phí thời gian, vậy chẳng bằng cứ đi thăm dò cái ảo giới này hết một lượt còn có ý nghĩa hơn. Hơn nữa, Cung Diệp Vũ lúc này cũng đang bị cản lại trước ngưỡng cửa Ma Vương cấp, nếu đến được trung tâm của ảo giới này thì rất có thể sẽ gặp được quỷ quái mạnh mẽ, đó ngược lại cũng có thể là cơ hội để thực lực của hắn đột phá.

Vậy là vào khoảng tháng thứ năm bị nhốt trong ảo giới Atlantis City, cả nhóm bắt đầu thử tiến vào sâu bên trong ảo giới này. Nhờ có bản đồ tầng ngoài đã khá chi tiết và khả năng tính toán không thua gì một cái máy tính của Valkyrie mà tới ngày thứ năm sau khi bắt đầu kế hoạch, cả nhóm đã tới được tầng thứ hai. Sau đó, đến ngày thứ mười lăm thì mọi người tới được tầng thứ ba và ngày thứ ba mươi lăm thì tới được tầng thứ tư...

Phải đến tháng thứ sáu bị nhốt trong ảo giới này, cả nhóm mới lần đầu tiên đụng độ với một con quỷ quái Chân Ma cấp của Atlantis City!

Một con quỷ quái Chân Ma cấp có dạng người máy!

Nhưng dĩ nhiên là nó cũng chẳng thể làm nên điều gì đặc biệt. Tuy đoàn đội của bọn Bùi Kiều chỉ có chín người, nhưng về thực lực thì có thể nói đây chính là đoàn đội mạnh nhất thế giới. Ngoài ba con quỷ quái Ma Vương cấp đỉnh cao, chín người này đã đủ sức địch lại toàn bộ các tổ chức linh hồn hay đoàn đội trên thế giới! Ba cường giả Chân Ma cấp, năm Nhập Ma cấp đỉnh cao và thêm một cô nàng ‘siêu nhân’ Vu Nữ Trần có được niệm động lực, đừng nói là một con quỷ quái Chân Ma cấp, thậm chí gặp phải quỷ quái Ma Vương cấp cũng chưa thể nói chắc ai thắng ai thua. Thế nên tên người máy Chân Ma cấp này đã chẳng phải vấn đề gì lớn lao.

Thế nhưng cũng có điều làm cho cả bọn bất ngờ: nó có một vài loại kỹ năng rất ‘lạ’. Tuy chỉ là một Chân Ma cấp thông thường, không hề có trường khí thể thấy được bằng mắt thường của Chân Ma cấp đỉnh cao, nhưng con quỷ quái dạng người máy cao gần 10m này lại có thể sử dụng trường khí thể của nó để tăng cường sức tấn công hoặc phòng ngự. Con quỷ quái Chân Ma cấp này là người máy có dạng

giống con người, chỉ khác ở chỗ hai tay của nó lại là hai khẩu pháo, mỗi phát đạn của nó có sức công phá lớn đến khó tin. Nhưng đáng sợ hơn là nó lại có thể dung hợp trường khí thể vào quả đạn pháo rồi bắn ra, khi đạn pháo trúng mục tiêu rồi phát nổ thì trường khí thể trên đó cũng đồng thời phát nổ theo, từ đó khiến sức công phá tăng gấp mấy lần. Nhất là với những linh hồn chưa có được trường khí thể thì loại công kích này càng có sức sát thương mang tính trí mạng. Đừng nhìn bọn Dương Đình Thiên đã là Nhập Ma đỉnh cao, nếu bị bắn trúng thì nhiều nhất là sau ba phát đạn, bọn hắn sẽ tan thành mây khói. Chắc chắn không thể có cơ may nào khác!

Cũng may là đoàn đội này cái khác có thể không nhiều, nhưng cường giả Chân Ma cấp thì chắc chắn là đủ nhiều đấy. Dưới sự vây đánh của ba tên cường giả Chân Ma cấp, tên người máy Chân Ma vốn được đánh giá là khá mạnh này cuối cùng cũng chỉ chống đỡ được chưa tới một phút, sau đó đã bị một đao của Cung Diệp Vũ xé ra thành mảnh nhỏ, nổ tung thành một đồng Năng Lượng Tiêu Chuẩn và một món Thiên Sinh Vũ Khí.

“Kiếm laser... Quá ngẫu!”

Thanh kiếm laser này là một món Thiên Sinh Vũ Khí có dung lượng 1200 đơn vị. Ở trạng thái bình thường nó chỉ là một cái chuôi kiếm, sau khi đưa Năng Lượng Tiêu Chuẩn vào, từ phần trên của nó sẽ phóng ra một chùm laser màu xanh lam sậm tạo thành thân kiếm. Chưa cần nói tới chuyện khác, chỉ riêng tạo hình này đã là ngẫu tới mức khó hình dung rồi. Vì vậy mà khi Bùi Kiều nhận lấy thanh kiếm laser tên là Lam Tinh Kiếm này, xung quanh lập tức có mấy tên nhìn tới với ánh mắt thèm thuồng.

Anh Dũng Súng của Bùi Kiều đã bị phá hủy trong trận chiến Đảo Phục Sinh, thậm chí cả Bạo Viêm Cự Phù cũng đã mất khiến hắn không còn món Thiên Sinh Vũ Khí tốt nào nữa, điều đó đã hạn chế hắn phát huy thực lực rất nhiều. Chính vì vậy mà thanh kiếm laser Thiên Sinh Vũ Khí này về tay hắn là chuyện đương nhiên.

Thực tế thì khi Bùi Kiều vung vẩy thanh kiếm laser này, nhìn chùm laser màu lam chói sáng long lanh trên tay mình, hắn cũng cảm thấy vô cùng vui thích. Dù sao

thì thanh kiếm laser này cũng có bề ngoài quá là ngẫu, tuy uy lực chưa biết ra sao nhưng ngoại hình thì rõ ràng là đẹp dễ hơn xa Anh Dũng Súng. Hơn nữa, thanh Thiên Sinh Vũ Khí này có dung lượng lên tới 1200 đơn vị, vậy nên chỉ cần thuộc tính của nó không quá mức rác rưởi, thì chắc kiểu gì cũng sẽ mạnh hơn Anh Dũng Súng nhiều mới hợp lý.

“Hay thật đấy! Vậy là giờ đã từ chiến binh trong Final Fantasy trở thành hiệp sĩ Jedi rồi đấy (1).” Trương Hằng ở bên cạnh chưa xót nói. Thực ra thì chàng thanh niên này của chúng ta cũng rất hi vọng mình nhận được món Thiên Sinh Vũ Khí quá ngẫu này. Theo như lời hắc nói thì sau khi trở lại xã hội văn minh, hắc thì thoảng có thể đi tìm mấy tên bạn để khoe khoang một lượt, nếu lúc đó mà có một thanh Thiên Sinh Vũ Khí thật là ngẫu để khoe thì đúng là ‘nở mày nở mặt’.

“Bớt mơ mộng hão huyền đi! Cho dù sau này chúng ta có thực sự ra được khỏi đây, nhưng người cảm thấy mình sẽ đủ can đảm để nghênh ngang đi ngoài đường hay sao? Nên nhớ, giờ chúng ta đều đã thành những kẻ phản loạn cả rồi, hơn nữa không chỉ là kẻ phản loạn của một, hai quốc gia, mà là phản loạn đối với gần như toàn bộ chính phủ thế giới! Chúng ta không xuất hiện thì cũng thôi, bọn họ sẽ vì bịt miệng thế gian mà không làm khó dễ người nhà chúng ta. Nhưng nếu chúng ta lộ diện trở lại thì sao đây? Kết quả duy nhất sẽ là hai bên phải sống mái với nhau một phen! Chúng ta và bọn họ đã không thể chung sống hòa bình được nữa rồi! Bùi Kiều vừa múa Lam Tinh Kiếm vun vút vừa nói với Trương Hằng.

Trương Hằng nghe vậy thì liền thoảng chút buồn bã. So với những người còn lại ở đây thì hắc là một người bình thường nhất – dù xét về thân thể hay tư tưởng đi nữa. Hơn nữa thì hắc cũng còn khá ít tuổi, lúc bình thường hay mơ mộng thì luôn cho rằng việc chết đi rồi biến thành linh hồn thể này chính là một lần cuộc đời sang trang mới. Nhưng thực tế, sâu thẳm trong lòng hắc vẫn mong muốn có thể trở lại cuộc sống yên bình khi xưa, về bên cha mẹ, cùng bạn bè vui vẻ cười đùa. Vậy mà giờ Bùi Kiều lại nói cho hắc biết rằng: cuộc sống xưa kia ấy đã không bao giờ quay lại được nữa, hắc đã thực sự chết rồi...

Bùi Kiều thấy Trương Hằng buồn bã như vậy thì liền vỗ vai hắc nói: “Người cũng không nên bi quan như vậy. Một khi chúng ta trở về thế giới thực thì chắc

chắc sẽ phải đánh một trận với chính phủ thế giới. Nếu trận này chúng ta thắng thì chính phủ thế giới sẽ sụp đổ, tuy không biết tình hình thế giới rồi sẽ diễn biến ra sao nhưng lúc đó người chắc chắn đã có thực lực để có thể bảo vệ cho bạn bè, người thân của mình. Đương nhiên, nếu thua thì khỏi cần nói nữa làm gì. Nhưng chuyện gì cũng nên nhìn về phía chiều hướng tích cực của nó, thế nên bây giờ chúng ta càng trở nên mạnh mẽ thì khi quay trở lại thế giới hiện thực, khả năng chúng ta chiến thắng lại càng cao. Nếu người có thể thành tựu Chân Ma, vậy thì dù chính phủ thế giới có phát hiện ra tung tích của người, bọn chúng cũng sẽ không dám làm gì người nhà của người. Dù sao thì nếu một Chân Ma cấp muốn đi phá hoại, vậy thì sẽ còn đáng sợ hơn nhiều bất kỳ phân tử khủng bố nào trên đời.”

Hai mắt Trương Hằng lập tức sáng ngời, miệng thầm nhắc lại hai chữ ‘Chân Ma’.

TỬ VONG KHAI ĐOAN

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 57: Trung Tâm (4)

Tạm thời không đề cập tới các sự việc nho nhỏ xen giữa câu chuyện nữa. Sau khi giải quyết xong con quỷ quái người máy Chân Ma cấp, cả nhóm quyết định dừng chân nghỉ ngơi một chút. Tận dụng thời gian đó, Valkyrie và Vu Nữ Trần liền bắt đầu tính toán hàm số xoay vòng của sảnh này. Tới hiện tại thì cả nhóm đã tới được khá gần khu vực trung tâm của ảo giới, vậy nên mức độ phức tạp của hàm số xoay vòng cũng đã cao tới mức kinh khủng, thậm chí cả Valkyrie cũng đã không thể chỉ nhẩm tính mà ra kết quả được nữa! Ngoài việc phải viết ra trên giấy thì cô cũng cần có Vu Nữ Trần hỗ trợ một phần để tính toán nhanh hơn, tuy vậy thì hai cô gái cũng phải mất tới hơn 20 phút mới có thể tính ra được quy luật xoay vòng của sảnh hiện đang đứng.

“Đáng tiếc thật! Các hành lang mà lần xoay vòng này mở ra đều không dẫn vào tầng trong, chỉ có đường để đi tiếp trong tầng này mà thôi.” Vu Nữ Trần tính toán xong thì thở dài nói với mọi người.

Càng tới gần trung tâm của ảo giới thì tỷ lệ xoay vòng mở ra đường dẫn vào tầng sâu hơn càng thấp. Không còn cách nào khác, mọi người đành tiếp tục hành trình gian khổ mà nhằm chán của mình. Sau khi nghỉ ngơi một lúc, cả nhóm đi vào hành lang dẫn tới một sảnh khác cùng ở tầng này. Cứ như vậy, cả nhóm đã phải lang thang trong tầng này gần hai tháng ròng rã. Thời gian này, cả bọn không chỉ không ngừng tìm kiếm đường đi để đột phá tầng hiện tại mà đồng thời, còn đánh chết càng lúc càng nhiều quỷ quái người máy. Tuy vậy thì con đường quan trọng nhất, có thể dẫn tới trung tâm của ảo giới thì vẫn chẳng thấy tăm hơi đâu. Thời gian cứ vậy từng ngày trôi qua, cho đến khi cả bọn đã đi hết trọn một vòng của tầng này – cũng có nghĩa là trở lại sảnh đầu tiên mà mình đánh dấu của tầng này, lúc này thì tình hình mới có sự thay đổi.

“Tính ra rồi!”

Sau khi đã phải bỏ ra tới hai tháng để đi trợn một vòng của tầng không lồ này, tâm trạng của mọi người đều đã sa sút rất nhiều, thậm chí còn bắt đầu nghi ngờ sự tồn tại của cái gọi là ‘bí mật’ của ảo giới này. Biết đâu cái ảo giới này chẳng hề có cái gọi là ‘khu trung tâm’ hoặc có khi tầng này đã chính là khu trung tâm rồi? Dù sao thì trong hai tháng qua, mọi người đã chạm trán và giết chết tới chín con quý quá người máy Chân Ma cấp, mật độ quý quá Chân Ma cấp lớn tới vậy thực sự chỉ có thể thấy tại khu trung tâm của các ảo giới bình thường.

Khi ai nấy đều đang cảm thấy rất thất vọng thì cả bọn đã trở lại sảnh đầu tiên của tầng này, Valkyrie và Vu Nữ Trần lại lần nữa tính toán hồi lâu. Mà lần này thì hai người tính toán hết tới trợn một giờ đồng hồ, bản nháp phủ đầy cả mặt đất. Hồi lâu sau, Vu Nữ Trần bỗng nhiên mới nhảy tung lên, hoan hô ầm ĩ, Valkyrie thì tuy vẫn giữ vẻ mặt ‘không cảm xúc’ nhưng ai cũng có thể thấy được cô thở ra nhẹ nhõm một hơi. Rõ ràng là sau cùng thì hai người cũng đã có sự đột phá!

“Giờ chúng ta chỉ cần đi vào lối này thì sẽ vào được tầng tiếp theo! A! Ông xã, có phải ta rất tuyệt không?” Vu Nữ Trần có vẻ như đang rất hưng phấn, vừa liên tục nhảy cả tầng trên đồng bản nháp khắp mặt sàn, vừa cười to lạnh lạnh. Thậm chí lúc nhìn tới Cung Diệp Vũ, cô nàng liền nhảy luôn vào ngực hắn, vừa cười nói vừa làm nũng.

Cung Diệp Vũ thì chỉ biết ôm lấy người đẹp bé nhỏ của mình rồi cười há há ngây ngô. Tới lúc Valkyrie cũng đứng lên thì Vu Nữ Trần mới cảm thấy hành động của mình dường như có hơi tự nhiên thái quá, thật không hợp với hình tượng thực nữ thanh nhã của mình. Thế nên cô liền vội vàng nhảy xuống khỏi người Cung Diệp Vũ, đứng xuống đất xong lại điềm nhiên cười hì hì như không có chuyện gì.

Đám người Bùi Kiều cũng liền vội vàng chạy tới, Bùi Kiều cất lời trước: “Đã tính được kết quả rồi sao? Có phải là sảnh này đã xoay vòng, mở ra một con đường dẫn vào tầng sâu hơn không?”

Valkyrie khẽ gật đầu, cô còn chưa kịp nói gì thì Vu Nữ Trần bên cạnh đã cười hì hì nói: “Chính xác đấy! Đi qua hành lang này có thể vào được một tầng sâu hơn...

Mà đó cũng chưa phải tất cả, chúng ta còn tính ra được một vấn đề quan trọng hơn thế nữa: Căn cứ theo kết quả mà hàm số mới rồi thể hiện thì đây rõ ràng đã là bước tính toán phức tạp nhất có thể tính ra được kết quả. Hiểu điều đó nghĩa là gì không? Một khi tiến thêm một tầng thì độ khó sẽ tăng lên một lần nữa, hàm số sẽ hoàn toàn thay đổi, hiểu ý của ta chứ?”

Bùi Kiều và Dương Húc Quang nghe vậy thì hai mắt sáng ngời. Cả hai quay sang liếc nhìn lẫn nhau rồi cùng bật cười ha hả. Những người còn lại thì chỉ cảm thấy khó hiểu, Cung Diệp Vũ gãi đầu gãi tai hỏi: “Vậy là ý gì? Nghĩa là sau khi chúng ta tiến vào tầng tiếp theo thì các người sẽ không thể tính ra nổi quy luật xoay vòng của các sảnh nữa, có phải vậy không?”

“Có thể hiểu như vậy.” Dương Húc Quang mỉm cười nói: “Tuy nhiên thì cũng có thể hiểu theo một cách khác... giống như cái gọi là ‘đi quá giới hạn’. Nếu như độ khó của hàm số này đã đạt tới mức lớn nhất có thể giải được, vậy khi vào tầng tiếp theo, độ khó lại tăng lên một mức lớn, chúng ta sẽ không thể tính ra được quy luật xoay vòng của sảnh nữa. Nhưng đồng thời, cũng có thể giải thích chuyện này theo một cách khác. Đó là ở tầng tiếp theo đã không còn có sảnh xoay vòng nữa mà là một cái gì khác phù hợp hơn chứ không phải mê cung nữa. Thế nên hoặc tầng tiếp theo sẽ là một mê cung mới, một vùng đất mới hoặc có thể... chính là trung tâm của ảo giới này! Vậy nên đã không cần phải tìm đáp án gì nữa!”

Bọn Cung Diệp Vũ đầu tiên là sửng sờ rồi lập tức hoan hô ầm lên. Phải nói thật là sau mấy tháng rờn rã ‘vạ vật’ trong cái ảo giới này, cho dù cả bọn có bao nhiêu lòng kiên nhẫn đi nữa thì đến lúc này cũng đã cạn sạch cả rồi. Thế nên giờ đây, bất kỳ sự thay đổi nào cũng đều là chuyện tốt, cho dù sự thay đổi đó có mang lại nguy hiểm cũng được. Tất cả mọi người đều mong mỗi một sự thay đổi xuất hiện, dù là dạng thay đổi nào thì cũng có thể chấp nhận được!

Tìm được đường dẫn vào tầng trong rồi nhưng cả nhóm cũng không hề cuống quýt, vội vã mà vẫn tiếp tục nghỉ ngơi, ăn cơm, tám chuyện khoác lác hoặc dứt khoát đi ngủ một giấc ngắn. Sau mấy tháng bị nhốt trong ảo giới này, không chỉ thực lực của mỗi người đều tăng lên rất nhiều mà cả tố chất tâm lý cũng đã tăng mạnh. Có thể mỗi người cũng đều còn nhược điểm của mình, nhưng giờ đây, dù là

sự nhạy bén trong chiến đấu, sự ăn ý trong phối hợp thậm chí cả kỹ xảo chiến đấu của mỗi người cũng đều đã tăng cao. Như lúc này đây, cả nhóm có thể sắp đi tới nơi quan trọng nhất của ảo giới này, thế nhưng tất cả lại có thể dùng tư thái bình thản nhất để đối mặt với chuyện đó. Thậm chí, trước trận đánh lớn còn có thể nhàn nhã ngồi ăn cơm, đây quả là điều bọn họ không thể tưởng tượng nổi trước khi bước vào ảo giới này.

Tới ngày hôm sau, qua một đêm ngủ nghỉ lấy sức, tinh thần ai nấy đều đã sáng khoái, sung mãn, dưới sự dẫn đường của Valkyrie và Vu Nữ Trần, cả nhóm cất bước đi vào một hành lang thông với sảnh.

Vừa tiến vào trong hành lang đó, sắc mặt ba người Bùi Kiêu, Cung Diệp Vũ và Valkyrie đều cùng lúc đanh lại. Ba người liếc nhìn nhau rồi cùng khẽ gật đầu thể hiện mình cũng có chung nhận định với đối phương.

“Không thể sai được! Áp lực này... là quỷ quái Ma Vương cấp!” Cung Diệp Vũ nói cực kỳ nghiêm túc. Ánh chớp màu tím lóe lên từ mắt hắn, thanh Tử Lô Đao phút chốc đã xuất hiện trong tay.

Bùi Kiêu và Valkyrie cũng đều lấy ra Thiên Sinh Vũ Khí của mình, Bùi Kiêu cầm kiếm laser Lam Tinh, Valkyrie cầm một thanh Thập Tự Kiếm lớn. Những người phía sau nghe được ba người nói vậy, cũng đồng loạt lấy ra Thiên Sinh Vũ Khí của mình, hết sức tập trung nhìn về phía lối đi phía trước.

Lại nói tiếp, phần lớn trong số chín người thì đây mới là lần đầu tiên họ đối mặt với một con quỷ quái Ma Vương cấp. Tuy quỷ quái Chân Ma cấp thì bọn họ đã gặp qua rất nhiều, thậm chí có lần, dưới tình huống không có sự trợ giúp của ba cường giả Chân Ma cấp nhưng cả bọn đã hợp lực, tiêu diệt được một con quỷ quái Chân Ma cấp. Nhưng rõ ràng là sự khác biệt giữa Ma Vương cấp và Chân Ma cấp là vô cùng lớn! Cứ xem trận chiến Đảo Phục Sinh thì rõ, Thế Giới Xà Jörmungandr khủng bố ra sao, sự bất lực của tất cả trước sức mạnh của Thần Chiến Binh Obelisk như thế nào? Qua đó thì không cần nói cũng có thể thấy được sức mạnh của quỷ quái Ma Vương cấp ở trình độ nào.

Đương nhiên, Thế Giới Xà và Thần Chiến Binh Khổng Lồ dù sao cũng đều là

quỷ quái Ma Vương đỉnh cao còn sót lại từ thời đại của nền văn minh kỷ trước. Cứ nhìn vào sự chênh lệch của Chân Ma thông thường và Chân Ma đỉnh cao thì rõ: một Chân Ma đỉnh cao đủ sức đối kháng với mười Chân Ma bình thường! Vậy thì chênh lệch giữa Ma Vương đỉnh cao và Ma Vương thông thường hẳn là còn lớn hơn thế nữa.

Nhưng dù là vậy thì một Ma Vương cấp bình thường cũng mạnh mẽ hơn rất rất nhiều so với bất kỳ một Chân Ma đỉnh cao nào!

“Vốn là như vậy mới đúng đó thôi! Cứ nghĩ một chút đi, khi chúng ta còn chưa tới được khu trung tâm của ảo giới mà số quỷ quái Chân Ma cấp gặp phải đã gần đạt tới số hai con số kia mà. Chất lượng của cái ảo giới này cao hơn nhiều so với chúng ta dự đoán. Vậy nên nếu có ai nói rằng trung tâm của ảo giới này không có quỷ quái Ma Vương cấp, thế thì ta sẽ không thể nào tin được! Vì vậy nên hãy chuẩn bị đi, ta phải xông lên cắt *** nó!” Cung Diệp Vũ đi đầu cả đoàn. Hẳn càng nói càng hăng, tới những lời cuối cùng thì gần như đã rống ầm lên, đồng thời, trường khí thể màu tím cũng không ngừng tràn ra xung quanh. Chỉ sau nháy mắt, toàn bộ không gian hành lang mà tầm mắt mọi người có thể thấy được đã bị bao phủ trong trường khí thể màu tím.

(Lại đã mạnh mẽ hơn rồi sao? Lượng của chấp niệm đã vượt qua 2000 đơn vị rồi. Nhưng đáng sợ hơn là cường độ chấp niệm, e rằng đã đột phá sức chứa gấp 15 lần? Nhưng dù tới trình độ đó mà vẫn chưa thể đột phá tới Ma Vương cấp. Ài, ta vẫn còn kém cỏi lắm...)

Bùi Kiêu đi ngay sau lưng Cung Diệp Vũ, hẳn vừa đi vừa thầm nghĩ, cuối cùng cũng chỉ biết thở dài một tiếng.

Ngay khi Bùi Kiêu thoáng mất tập trung thì phía trước đã chợt có ánh sáng lóe lên. Đã tới điểm cuối của hành lang! Trong tầm mắt của cả nhóm là một không gian khổng lồ, giống như một quảng trường vô cùng lớn. Mặt sàn vẫn là kim loại màu bạc với các tuyến dẫn năng lượng màu xanh lá, cách mặt đất vài trăm mét cũng là trần nhà với các đường truyền năng lượng màu xanh. Chỉ khác là ở trung tâm của quảng trường này, có một khu vực diện tích khoảng 1000m² được bao phủ trong

một màn chắn năng lượng màu trắng. Và bên ngoài màn sáng này là vô số, chi chít như kiến quỷ quái dạng người máy đứng canh.

Nếu chỉ có vậy thì cũng chẳng đáng kể gì. Dù sao thì quỷ quái tuy rất nhiều còn bọn Bùi Kiêu thì chỉ có chín người, nhưng trong đó lại có tới ba cường giả Chân Ma cấp, một trong số đó lại là Cung Diệp Vũ – Người Mạnh Nhất Thế Giới! Đám còn lại cũng đều là Nhập Ma đỉnh cao, dù hai người yếu nhất trong số đó là Vu Nữ Trần và Stana cũng đủ sức đối phó được quỷ quái Nhập Ma đỉnh cao bình thường. Vậy nên chỉ cần có đủ thời gian thì mấy nghìn con quỷ quái người máy trước mặt này, cơ bản là không thành vấn đề.

Điều thực sự làm cho cả bọn chấn động, hay có thể nói là khiếp sợ... là ở bên trong màn sáng năng lượng kia có ba con quỷ quái!

Một con quỷ quái trong số đó, dài ước chừng 30 tới 40m, toàn thân đen kịt, chắc chắn chính là phiên bản thu nhỏ của Thế Giới Xà Jörmungandr, một con quỷ quái khác cao chừng hơn 30m, toàn thân như thể đều do một kim loại màu bạc nào đó đúc thành, cũng là bản thu nhỏ của Thần Chiến Binh Obelisk. Và một con quỷ quái cuối cùng, tuy chỉ dài khoảng 10m nhưng cả cơ thể đều chìm trong ngọn lửa trắng hùng hực, cả cơ thể nó cũng đều do ngọn lửa đó tạo thành. Nhìn kiểu gì cũng thấy giống hệt như bộ dạng của Phượng Hoàng trong truyền thuyết!

Hơn nữa, cả ba con quỷ quái đó... đều là Ma Vương cấp!

TỬ VONG KHAI ĐOAN

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 58: Đột Phá! (1)

Ba con quỷ quái Ma Vương cấp cùng lúc xuất hiện! Tuy mọi người đúng là chuẩn bị tư tưởng trước rằng sẽ có Ma Vương cấp xuất hiện nhưng đúng là không ai có thể tưởng tượng ra việc lại có tới ba con quỷ quái Ma Vương cấp thế này!

Được rồi, có tới ba con quỷ quái Ma Vương cấp cùng lúc xuất hiện thì cũng thôi, nhưng vì cái gì mà trong số ba con Ma Vương cấp này lại có hai con giống hệt như Thế Giới Xà và Thần Chiến Binh đây?

Cảnh tượng trong không gian rộng lớn phía cuối hành lang làm cho cả bọn phải trợn tròn mắt hồi lâu. Đầu tiên là thần kinh bị một đám đông chỉ chút tới mấy nghìn con quỷ quái làm cho chấn động, sau đó càng khiếp sợ hơn vì hình dạng của ba quái vật khổng lồ ở bên trong màn sáng tại vị trí trung tâm quảng trường. Tuy ở đây chỉ có ba người Bùi Kiêu là có thể cảm nhận được rõ ràng áp lực khủng bố của ba con quỷ quái này, những người khác không dám khẳng định chúng chắc chắn là Ma Vương cấp, nhưng trong trận chiến Đảo Phục Sinh, ngoài Vu Nữ Trần trốn dưới hầm trú ẩn thì những người còn lại cũng đều đã tận mắt nhìn thấy sự khủng bố của Thế Giới Xà Jormungand và Thần Chiến Binh Obelisk. Mà một rồng, một người máy trước mặt kia, tuy là bản thu nhỏ vô số lần nhưng thực sự là giống hai tên kia như đúc, thế nên cũng không khó hiểu tại sao mọi người lại bàng hoàng tới vậy. Tới khi chính miệng Cung Diệp Vũ nói ra mấy chữ ‘ba con Ma Vương cấp’ thì tất cả mới hoàn toàn tin rằng ba con quái vật kỳ lạ kia chính là Ma Vương cấp.

“Lùi lại phía sau!”

Ngay khi Cung Diệp Vũ tay nắm chặt Tử Lô Dao, nhíu mày nhìn về phía xa, những người còn lại cũng đều đang ngậy ra, nhìn chăm chăm không chớp mắt thì

Bùi Kiều đã là người phản ứng đầu tiên. Trong một khoảnh khắc, hắn đã cảm thấy cực độ căng thẳng như thể trái tim cũng ngừng đập! Lập tức, một tay hắn nắm lấy bả vai Cung Diệp Vũ, tay còn lại dường như vô tình nắm chặt lấy bàn tay nhỏ bé của Valkyrie rồi vội vàng kéo cả hai lùi lại phía sau. Thấy những người còn lại vẫn đang ngây ra, hắn cũng bất chấp, lập tức thiêu đốt Năng Lượng Tiêu Chuẩn, dùng sức một mình đẩy cả đám quay lại trong hành lang. Tới khi đi qua một khúc ngoặt, đã không thể nhìn thấy không gian bên ngoài hành lang nữa, hắn mới dừng lại, thở phào một tiếng.

Những người còn lại lúc này đều bị xô ngã cả ra đất, còn Cung Diệp Vũ và Valkyrie, tuy thực lực hai người đều mạnh mẽ nhưng bị bất ngờ lôi kéo như vậy nên cũng có chút chật vật. Tới lúc này Bùi Kiều mới như sự nhớ, vội buông tay đang kéo Cung Diệp Vũ ra. Có điều, tay còn lại của hắn lại đang nắm lấy một bàn tay trắng nõn, mềm mại, cảm giác giống như đang nắm lấy một khối ngọc tinh xảo mà đẹp đẽ. Cảm nhận đó không ngờ lại khiến hắn cảm thấy không nỡ buông tay, sau một thoáng chần chừ lại thành ra hắn ngây người không biết làm sao. Cho tới khi Valkyrie hơi khẽ cau mày, hắn mới như giật mình bừng tỉnh, rồi như thể trên tay đang cầm một hòn than nóng đỏ, hắn vội vàng thả bàn tay nhỏ bé của Valkyrie ra.

Tuy Valkyrie đúng là hơi nhúu mày, nhưng ánh mắt cô thì lại nhìn chăm chăm về phía cuối hành lang, giống như cô căn bản không hề biết Bùi Kiều cứ nắm lấy tay mình một hồi. Thậm chí đến khi Bùi Kiều thả tay ra, cô cũng không nói một lời nào, chỉ nhìn chăm chăm không chớp mắt về phía cuối hành lang.

Bùi Kiều cảm thấy hơi lúng túng, hắn ho khan một tiếng rồi nói: “Mới rồi thật là quá nguy hiểm. Không ngờ khu trung tâm này lại có mối nguy hiểm kinh khủng như vậy. Chưa cần nói tới mấy nghìn con quỷ quái loại người máy, dù chúng ta có dốc hết sức cũng sẽ mất không ít công sức mới giết hết được, thế mà ở giữa đám đó lại còn có ba con quỷ quái Ma Vương cấp. Một khi bị ba tên này bao vây thì chỉ sợ ba người chúng ta cũng không thoát nổi, càng không cần nói tới những người khác. Nguy hiểm! Thật sự quá nguy hiểm!”

Mới rồi mọi người bị tràng cảnh trước mặt khiến cho kinh hãi mà quên mất hoàn cảnh của mình, đến lúc này mới hơi chút an toàn, cả đám mới kịp hoàn hồn,

khuôn mặt đều hiện lên vẻ ‘ngỡ mà sợ’. Vừa rồi trong đám mây nghìn con quỷ quái kia, chỉ nhìn vào độ lớn của thể hình thì có lẽ cũng có tới bảy, tám con Chân Ma cấp, hơn nữa còn có ba con Ma Vương cấp ở bên trong màn sáng trắng... Lực lượng như vậy thì đừng nói là chín người này, sợ rằng cả Đảo Phục Sinh cũng có thể dẫm bẹp, thực lực của cả loài người tổng hợp lại có khi cũng không bằng được, thế nên cũng không khó hiểu vì sao mà mọi người lại sợ hãi như vậy.

Tuy rằng tính cách Cung Diệp Vũ thẳng thắn mà nóng nảy nhưng hắn cũng không phải là kẻ ngốc. Sau khi nhìn thấy tràng cảnh trước mắt, dù hắn có đang hăng máu muốn đánh cũng liền có chút chột dạ. Mà tính tình của hắn thì lại rất ngay thẳng, nếu thâm tâm đã thấy không ổn thì sẽ không cố giấu giếm để giữ thể diện gì cả. Hắn nói thẳng: “Mấy con quỷ quái đó rất mạnh. Chúng ta chắc chắn chưa phải là đối thủ của chúng. Nếu chỉ có một con quỷ quái Ma Vương cấp thì ba người chúng ta hợp sức còn có khả năng đánh được một trận, nhưng giờ lại có tới ba con Ma Vương cấp... Được rồi, có lẽ nên quay trở lại thôi. Đành phải chờ ta thành tựu Ma Vương cấp rồi sẽ quay lại đánh với chúng một trận vậy.”

Những người còn lại nghe vậy thì đều thầm thở phào một tiếng. Trên thực tế, sau gần chín tháng đồng hành, ngoài thực lực và các tố chất chiến đấu, thứ tăng lên nhiều nhất trong khoảng thời gian này chính là sự thân thiết và mức độ ăn ý khi phối hợp với nhau của cả bọn. Trước kia, Dương Đình Thiên và Trương Hằng cơ bản là chẳng hề quen thân gì với Cung Diệp Vũ, họ chỉ biết về hắn qua cái danh hiệu kẻ mạnh nhất thế giới mà thôi. Phải đến sau chín tháng này, hai người mới dám chắc rằng mình đã hiểu hết về người đàn ông này... Thật ra hắn cũng rất đơn giản, chính là một kẻ tâm trí kiên định nhưng làm việc thì thiếu suy nghĩ...

Nói như vậy cũng không phải là để châm chọc Cung Diệp Vũ mà hắn thực sự là một kẻ làm việc chỉ theo bản tâm. Có thể nói rằng, so với các cường giả Chân Ma cấp khác thì hắn còn thấu hiểu bản tâm mình hơn nhiều, muốn tức giận thì sẽ tức giận, muốn cười thì sẽ cười, không bao giờ che giấu cảm xúc của mình dù chỉ là một chút, là một người đàn ông có tâm trí kiên định tới mức không thể lay chuyển. Tuy nói vậy thì nghe cũng êm tai nhưng loại người này thực sự có một khuyết điểm rất đáng sợ: chính là cố chấp! Giống như một con lừa, bướng bỉnh tới mức làm người ta bó tay! Một khi hắn đã quyết tâm điều gì thì dù mười con trâu cũng không kéo lại

được. Nếu lúc này, hắc bồng hóa điên, chẳng quan tâm chuyện gì mà chỉ muốn lao ra liều ‘người chết ta sống’ với lũ quỷ quái kia, vậy thì mọi người cũng chỉ còn cách đi theo. Dù sao thì... họ là đồng bạn!

Nhưng cũng còn may, lúc này Cung Diệp Vũ có vẻ đã thấy rõ được cái lợi, cái hại của tình thế, chẳng những không lỗ mãng lao lên mà ngược lại, còn là người đầu tiên nói về ‘sách lược rút lui’. Mọi người lúc này đều thở phào nhẹ nhõm, đưa mắt nhìn về phía Bùi Kiêu và Valkyrie.

Bùi Kiêu lúc này cũng gật đầu nói: “Đúng là vậy! Đối phương quá mạnh, hiện tại chúng ta không thể nào đánh nổi, thế nên tạm thời rút lui sẽ tốt hơn. Dù sao thì giờ cũng đã có thể chắc chắn rằng ảo giới này có một bí mật lớn, chúng ta không cần phải vội vàng giao chiến với chúng. Chúng ta còn có thời gian, hoàn toàn có thể có thể đợi đến khi lực lượng đủ mạnh rồi quay lại...”

“Còn đủ thời gian ư?” Valkyrie bỗng nhiên quay đầu nhìn về phía Bùi Kiêu. Cô nói bằng giọng điệu lạnh nhạt đặc trưng của mình: “Lúc này đã là cuối năm 2010, có biết điều đó đại biểu cho cái gì không? Nó đại biểu cho việc chúng ta chỉ còn cách tận thế năm 2012 vền vẹn hai năm! Chúng ta đã tiêu tốn gần một năm trong ảo giới này rồi, giờ người cảm thấy chúng ta còn đủ thời gian không?”

Lời Bùi Kiêu còn chưa nói xong thì đã bị nghẹn cứng lại. Thực ra thì sao hắc lại không biết thời gian đã gấp gáp cơ chứ? Chỉ là sau một thời gian bị giam cầm trong ảo giới này, hắc cũng đã dần mất đi khái niệm thời gian. Ngày 21 tháng 12 năm 2012, cái ngày đó giờ dường như chỉ là một khái niệm mơ hồ trong đầu hắc. Nhiều lúc hắc giật mình tỉnh dậy từ trong giấc mơ hay khi đang mình tưởng, thế nhưng đập vào mắt lại vẫn là khung cảnh dường như vĩnh viễn không thay đổi của cái ảo giới này. Thế nên, hắc dần dần như đã quên mất thời gian là gì!

Valkyrie không để ý chút nào tới sự chấn động ghê gớm trong lòng Bùi Kiêu, cô vẫn nói với ngữ điệu không nhanh không chậm: “Hiện tại chúng ta chỉ có một cách để rời khỏi ảo giới Atlantis City này, đó chính là Cung Diệp Vũ nhanh chóng đạt tới Ma Vương cấp, sau đó dùng lực phá lực, cưỡng ép đánh vỡ lớp năng lượng phong tỏa ảo giới này. Vậy thì chúng ta có thể trở về thế giới hiện thực, nhưng...

lảng tránh thực tế thì liệu có thể tiến cấp Ma Vương được không?”

Lảng tránh thực tế...

Thật ra thì có ba người: Bùi Kiều, Cung Diệp Vũ và Valkyrie là hiểu được ý nghĩa sâu xa nhất của bốn chữ này. Nếu nói một cách tương đối thì thực ra việc thành tựu Chân Ma cấp cũng không khó khăn như tưởng tượng. Khâu mấu chốt trong việc tăng cấp này thật ra chính là cảm nhận bản thân mình, nhìn thấu bản tâm. Nói một cách dân dã thì chính là biết bản thân mình là ai, tính cách là gì, trong các mối quan hệ với người khác, không thể vì lợi hay hại mà làm trái với bản tâm của mình, nói một cách đơn giản thì là phải vô cùng thành thật với chính bản thân mình. Chỉ cần làm được một bước này, như vậy thì khi gặp phải những chuyện kích thích cảm xúc, cường độ chấp niệm sẽ dần dần tăng lên.

Linh hồn thể, thật ra có thể nói rằng đó thuần túy chính là tinh thần, ý thức của con người tập hợp lại... Thế nên tinh thần càng mạnh, tư tưởng trong đầu càng mạnh, ý thức càng mạnh, thậm chí là cá tính càng mạnh thì khi sinh ra linh hồn cũng sẽ càng mạnh mẽ. Không chỉ vậy, trong đám linh hồn dần dần còn xuất hiện những người chỉ nhờ vào lực lượng của linh hồn mình mà thoát khỏi trói buộc của tội nghiệt. Đó chính là những kẻ được gọi là Tránh Thoát Giả hay Cao Đẳng Tránh Thoát Giả.

Thế nên, muốn tăng cường sức mạnh của linh hồn thể, khi còn đang là Nhập Ma cấp thì cách tốt nhất chính là không ngừng nhìn nhận chính mình, hiểu rõ bản tâm, kiên định với niềm tin của mình. Như vậy thì cường độ linh hồn sẽ càng lúc càng cao, cho đến khi có thể hòa một niềm tin hoặc cảm xúc của mình vào trong chấp niệm thì người đó sẽ trở thành một cường giả Chân Ma cấp!

Nhưng sau khi đã trở thành Chân Ma cấp, đã hiểu về bản tâm của mình đủ nhiều, niềm tin cũng đã rất mạnh mẽ, vậy thì lúc này, tiếp tục cố gắng hiểu rõ bản tâm hay nhìn nhận chính mình đã không còn tác dụng quá nhiều nữa. Những điều đó giờ chỉ còn tác dụng duy trì sự kiên định, không để bản tâm tan vỡ, nếu không thì thực lực sẽ giảm mạnh, thậm chí rơi khỏi Chân Ma cấp. Nhưng đó cũng chỉ là để giữ vững thực lực, còn nếu muốn tăng cường thực lực thì chỉ có thể liên tục chiến

đấu. Cùng với việc kinh nghiệm chiến đấu tăng lên, sử dụng thường xuyên trường khí thể sẽ giúp cho sự thấu hiểu của người đó với ý chí hay cảm xúc đã được hòa vào trường khí thể tăng lên, từ đó nâng cao chất lượng của trường khí thể. Cho tới khi trường khí thể có thể được nhìn thấy bằng mắt thường thì thực lực người này đã đạt tới Chân Ma cấp đỉnh cao!

Thế cho nên, khi thực lực đã đạt tới Chân Ma cấp, nếu muốn thực lực lại tăng nữa, vậy thì bắt buộc phải trải qua vô vàn trận chiến, bước đi giữa lằn ranh sống và chết mới có thể khiến cho thực lực từ từ tăng lên. Còn nếu muốn giống như khi từ Nhập Ma đỉnh cao trở thành Chân Ma cấp, chỉ cần đốn ngộ là một bước thành Ma, vậy thì điều đó là không thể nào!

Trên thực tế, thực lực của Cung Diệp Vũ thật sự là vô cùng, vô cùng mạnh mẽ và hắn đã đạt đến Chân Ma đỉnh cao từ nhiều năm trước. Đáng tiếc là trong thời gian trước, kẻ địch mạnh nhất mà hắn gặp phải cũng chỉ là Chân Ma cấp thôi. Mà trong đó thì số lần gặp phải quỷ quái Chân Ma cấp đỉnh cao cũng chỉ có vài lượt. Đó chính là một điều rất có hại cho việc tăng trường thực lực của hắn, bởi vì không có đối thủ thực sự mạnh, hắn không thể thu được thêm kinh nghiệm chiến đấu ở cấp độ cao hơn. Vì lẽ đó mà thực lực của hắn đã giậm chân tại Chân Ma cấp đỉnh cao từ nhiều năm này. Cho tới khi hắn và đồng bọn gặp phải Ngưu Đầu Nửa Bước Ma Vương trong ảo giới Phong Đô. Trong trận chiến gian nan, phải băng qua giữa cái sống và cái chết ấy, hắn đã đạt tới được thực lực như lúc này... Nửa Bước Ma Vương!

TỬ VONG KHAI ĐOAN

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 59: Đột Phá! (2)

Thật vậy, nếu muốn để Cung Diệp Vũ có thể đột phá trở thành một Ma Vương cấp chính thức thì cơ bản là không thể quá cẩn thận. Hơn nữa, tình thế lúc này đã là rất cấp bách, vậy thì cách duy nhất chỉ còn là... liều mạng!

Chiến đấu, cơ bản không phải là khi đã lên kế hoạch hoàn hảo, thực hiện an toàn, chỉ cần đánh là thắng chắc, đó không thể gọi là chiến đấu thực sự, chỉ có thể coi là một trò chơi thôi. Mà đột phá một cách thực sự thì lại chỉ có thể đạt được trong hoàn cảnh liều chết chiến đấu, trong hoàn cảnh tuyệt vọng, dùng khát vọng sinh tồn để một lần nữa gạt rửa ý chí, làm lòng tin thêm kiên định, cho tới khi thực lực đột phá được trở ngại, đó mới thực sự là đột phá!

Mà bây giờ, Cung Diệp Vũ cũng đang bị chặn trước một rào cản lớn như vậy. Nếu không thể gặp được đối thủ khiến hắn phải dốc toàn bộ lực lượng ra liều chết, vậy có khi cho hắn thêm mười năm nữa, hắn cũng chẳng thể đột phá được tới Ma Vương cấp.

Trên thực tế, không phải chỉ có Cung Diệp Vũ là bị chững lại, Bùi Kiêu cũng có cảm giác tương tự. Sau chín tháng vừa rồi, thực lực của hắn đã tiến bộ nhanh chóng, cường độ và phạm vi bao phủ của trường khí thể bao dung gần như đã tăng lên gấp mấy lần, nếu hắn muốn, thậm chí có thể khiến nó bao trùm phạm vi lên tới 5000m², hơn nữa là thời gian duy trì việc thiêu đốt trường khí thể cũng đã tăng gấp bội. Có thể nói rằng, thực lực của hắn giờ phút này đã tăng gấp hai, ba lần so với mấy tháng trước, nhưng dù là vậy thì hắn vẫn không thể khiến cho trường khí thể hiện hình để thấy được bằng mắt thường. Thực lực của hắn cũng đang bị hãm lại, chưa thể đột phá được tới cảnh giới Chân Ma cấp đỉnh cao.

“Nhưng mà...” Tuy Bùi Kiều biết rằng những gì Valkyrie nói là sự thật, nhưng khi nghĩ tới ‘đội hình’ quý quái kinh khủng phía bên ngoài, hẳn cũng chỉ có thể bất lực giải thích: “Nhưng mà người không cảm thấy đám quý quái ngoài kia ‘hơi’ quá đáng sợ sao? Dù muốn tìm đối thủ có thực lực mạnh để đột phá sự chững lại thì cũng phải tìm đối thủ yếu một chút chứ...”

“Ví dụ như thế nào? Đám Chân Ma cấp bình thường chúng ta đã gặp? Người cảm thấy nếu gom lại một trăm tên người máy Chân Ma cấp, để cho Cung Diệp Vũ nhảy vào chém giết chúng, có thể có ích hơn để hẳn đánh một trận với đối thủ là Ma Vương cấp ư?” Valkyrie liếc nhìn Bùi Kiều rồi cười khinh thường.

Bùi Kiều lập tức cứng họng. Dù sao thì những gì Valkyrie mới nói cũng đều là sự thật, và điều đó lại càng khiến cho người ta khó đưa ra lựa chọn...

Lúc này, Cung Diệp Vũ mới chột nói chen vào: “Valkyrie, ta thừa nhận là người nói không sai. Một trận đánh với đối thủ Ma Vương cấp chính là cái mà ta rất cần vào lúc này. Nhưng đồng thời, đối với ta thì tính mạng của đồng bạn còn quan trọng hơn so với thực lực của mình nhiều lắm! Nếu chuyện chỉ liên quan tới một mình ta thì cũng đơn giản, nhưng lúc này lại còn dính tới an nguy của bọn họ nữa. Trừ khi người có cách nào đó đảm bảo được sự an toàn cho họ, nếu không thì ta thà bỏ qua trận này còn hơn!”

Hiện giờ cả nhóm có thể trốn một cách an toàn trong hành lang này là vì đám quý quái kia chưa bước vào trạng thái chiến đấu. Bởi vì khi bước vào trạng thái chiến đấu, cường giả Chân Ma cấp sẽ phóng ra trường khí thể của mình, khi ấy thì trong phạm vi không gian bị trường khí thể bao phủ, dù không nhìn được bằng mắt nhưng cũng sẽ cảm nhận được tất cả ở trong. Thế thì càng không cần phải nói tới Ma Vương cấp, trường khí thể của chúng chắc hẳn có thể bao phủ phạm vi 10km một cách đơn giản. Vậy một khi giao chiến, những người trốn trong hành lang này chắc chắn sẽ bị phát hiện. Khi ấy thì chỉ cần vài ba con quý quái Chân Ma cấp xông vào là cũng đủ diệt gọn bọn họ. Đây chính là nguyên nhân Cung Diệp Vũ nói những lời vừa rồi.

Không ngờ Valkyrie nghe xong lại khề gật đầu giống như đó là chuyện đương

nhiên. Cô nói: “Đương nhiên rồi! Vai trò của mỗi người ở đây đều cực kỳ quan trọng. Ngay sau khi rời khỏi ảo giới này, trở về thế giới thực thì chúng ta đã là phe thiểu số, sẽ phải đối đầu với chính phủ thế giới, rồi còn phải nghênh đón ngày tận thế năm 2012. Thế nên không ai trong chúng ta được phép chết lãng phí, mọi người đều là những sức chiến đấu cực kỳ quý giá. Điều đó ta hiểu, thế nên kế hoạch của ta cũng được xây dựng xoay quanh điều kiện tiên quyết là phải giữ được sự an toàn cho tất cả mọi người...” Nói tới đó thì Valkyrie bỗng nở một nụ cười ấm áp, khiến cho cả thế giới cũng như chợt ảm đảm vì vẻ đẹp của mình.

(Rõ là lừa gạt người ta. Làm gì có chuyện chị Valkyrie lại nghĩ ra một kế hoạch để bảo vệ tất cả mọi người? Chị ấy không lôi cả bọn vào chỗ chết đã là may mắn rồi ấy chứ? Sau khi đã xong chuyện, chắc chắn chị ấy sẽ nói mấy chữ: ta lừa người đấy...)

Về mặt tất cả mọi người đều hiện lên vẻ tập trung chú ý, nhìn về phía Valkyrie, muốn nghe xem kế hoạch của cô cụ thể là thế nào, nhưng biểu cảm của cô bé Stana đứng ở ngoài cùng thì lại như muốn nói “quả là thế”. Có điều, không biết là vô tình hay cố ý mà ánh mắt Valkyrie bỗng liếc quét qua cô bé, khiến cho cô bé đang định cất lời nhắc nhở mọi người thì chợt nghẹn cứng họng lại, chỉ còn biết đứng yên một chỗ giống như một bé gái ngoan ngoãn.

(Anh Cung Diệp Vũ, anh Bùi Kiều, còn cả các anh chị khác nữa, thật sự xin lỗi, em chẳng qua cũng chỉ là một bé gái mà thôi. Hơn nữa, chị Valkyrie làm việc cũng luôn có chừng mực... Có lẽ thế...)

“... Tình huống cơ bản là như vậy. Chỉ cần làm đúng theo cách này thì khả năng thắng lợi của chúng ta sẽ được nâng cao đạt tới 70%. Đương nhiên, đây vẫn sẽ là một trận đánh rất ác liệt, nhưng ở một mức độ tương đối, sự an toàn của họ ít nhất sẽ được đảm bảo đầy đủ. Nếu đánh không lại mà muốn rút lui thì cũng chỉ có ba người chúng ta đứng mũi chịu sào chặn hậu, lúc ấy cũng có thể chạy vào trong hành lang một cách đơn giản, sau đó nhẹ nhàng trốn thoát!”

Sau khi nghe Valkyrie nói xong, trừ cô bé Stana thì những người còn lại đều đã kinh ngạc tới trợn mắt, ngoác miệng hồi lâu. Mọi người có biểu cảm như vậy cũng

không phải vì phương pháp của Valkyrie có gì đó quá mức ảo diệu, thâm sâu, mà trái lại, cách làm mà cô đưa ra lại quá sức đơn giản, mọi người không cần phải suy nghĩ gì cũng có thể hiểu rõ ràng. Nhưng cũng chính vì vậy nên cả bọn mới kinh ngạc tới vậy. Nguyên nhân là vì... cách làm của Valkyrie đã hoàn toàn phá vỡ sự nhận thức về ‘phương thức chiến đấu với quỷ quái’ đã ăn sâu vào đầu cả bọn bấy lâu nay.

Cái gọi là ‘phương thức chiến đấu với quỷ quái’ chính là những cách thức, phương pháp được đúc kết ra từ vô vàn những kinh nghiệm chiến đấu của linh hồn khắp thế giới trước nay. Ví dụ như phương thức chiến đấu khi gặp một lượng lớn quỷ quái Nhập Ma cấp chính là cho lượng lớn Tự Do Linh Hồn bình thường thu hút chúng, để cho số ít linh hồn có Thiên Sinh Vũ Khí làm mũi nhọn, thừa cơ tiêu diệt chúng. Còn khi gặp phải quỷ quái Chân Ma cấp mạnh mẽ, vậy thì cần lượng lớn Tự Do Linh Hồn phân tán đám quỷ quái bình thường đi theo con Chân Ma cấp kia. Còn lại sẽ do những linh hồn có thực lực mạnh nhất, chấp niệm vững chắc nhất làm chủ lực và ‘lá chắn sống’ để thu hút sự chú ý và sự công kích, những người còn lại sẽ thừa cơ tấn công con Chân Ma cấp đó. Phương thức hoạt động quả thật có phần giống như phương pháp đánh Boss điển hình trong các game online.

Phương thức hoạt động như vậy thậm chí đã trở thành nền tảng để tổ chức linh hồn của các quốc gia hoạt động. Trên thực tế, không phải chưa từng có người nghĩ tới việc làm khác đi so với các phương pháp đó, tuy nhiên kết quả thường thường đều là khiến cho đoàn đội tổn thất nghiêm trọng. Dù sao thì những kinh nghiệm này cũng là được rất nhiều người tổng kết qua bao nhiêu năm tháng lâu dài chiến đấu thực tế. Những phương pháp kiểu như chính phủ muốn tạo ra một đội quân linh hồn theo kiểu kỷ luật quân đội, nhờ đó khiêu chiến với lượng lớn quỷ quái đều không thể thực hiện được.

Mà phương pháp của Valkyrie thì lại trực tiếp phá vỡ nhận thức về phương thức chiến đấu thông thường của mọi người. Chỉ với lực lượng là những người có mặt, cô đã bố trí một kế hoạch, tuy còn chưa thực sự thực hiện nhưng chỉ cần suy nghĩ một chút thì đã có thể thấy là khả năng thành công của nó là rất lớn. Một phương pháp như vậy... vì sao trước kia không ai nghĩ tới chứ? Chẳng lẽ thật sự giống như người ta vẫn nói: người đứng ngoài sáng mắt, người trong cuộc u mê?

Kế hoạch của Valkyrie thật ra cũng tương đối đơn giản, chủ chốt trong đó lại chính là sử dụng năng lực đặc thù của Dương Đình Thiên.

Năng lực đặc thù của Dương Đình Thiên chính là hòa tan Thực Phẩm Chấp Niệm hoặc chấp niệm của chính mình thành một thứ có dạng như chất lỏng màu bạc. Khi phủ loại chất lỏng màu bạc này lên bề mặt Thiên Sinh Vũ Khí sẽ khiến cho uy lực của Thiên Sinh Vũ Khí đó được tăng lên rất nhiều lần, thậm chí tới mức có thể phá tan cơ thể của quỷ quái Chân Ma cấp một cách đơn giản. Có thể nói đó chính là một loại năng lực tăng cường sức chiến đấu rất mạnh.

Nhưng trong kế hoạch của Valkyrie, năng lực đặc thù của Dương Đình Thiên đã không phải chỉ đơn giản là hậu cần hỗ trợ nữa. Mà nó đã thực sự trở thành sức chiến đấu chính trong trận này... Cô muốn Dương Đình Thiên liên tục chế tạo ra một lượng lớn loại chất lỏng màu bạc kia, tích trữ chúng vào một cái hố bên ngoài hành lang. Trong lúc đó, ba người Bùi Kiêu, Cung Diệp Vũ và chính cô sẽ có nhiệm vụ xâm nhập vào bầy quỷ quái để thu hút sự chú ý của chúng, hơn nữa còn phải tìm cách để thu hút thật nhiều Chân Ma cấp và ba con Ma Vương cấp tại khu trung tâm. Tới khi Dương Đình Thiên đã hòa tan được ít nhất là 10000 đơn vị dung lượng chấp niệm thành chất lỏng màu bạc, ba người sẽ dụ cả đàn quỷ quái tới hố chất lỏng màu bạc đó. Sau đó... Ầm! Trừ ba con Ma Vương cấp ra, có thể nói là thế giới đã không còn gì khác!

“... Như vậy thực sự khả thi chứ?” Bùi Kiêu hỏi với giọng gần như run rẩy. Thực tế thì không chỉ có hắn mà sắc mặt những người còn lại cũng đều đang hết sức tương tự. Bố cục thế này quả thật là quá sức quái dị, rõ ràng là một phương thức chiến đấu rất thô thiển và bạo lực, thế nhưng lại có gì đó dường như rất nhịp nhàng ăn khớp, giống như một tác phẩm bề ngoài thô ráp mà bên trong thì tinh xảo vậy.

Valkyrie lại nhìn về phía Dương Đình Thiên rồi nói: “Dựa theo sức nổ của chất lỏng màu bạc mà chúng ta đã từng thấy Dương Đình Thiên tạo ra thì 10000 đơn vị chất lỏng đó phát nổ đã hoàn toàn đủ khiến Chân Ma cấp đỉnh cao bị thương nặng, thậm chí tiêu diệt nó. Mà lượng lớn đến như vậy cũng đã đủ khiến phạm vi vụ nổ không thua gì của vũ khí hạt nhân loại bình thường. Thế nên vấn đề quan trọng không phải là kế hoạch có khả thi hay không, mà là ở việc Dương Đình Thiên có

thể tạo ra được lượng chất lỏng màu bạc nhiều tới vậy trong vòng 5 phút không!”

Dương Đình Thiên trầm ngâm một hồi, cuối cùng mới gật đầu nói: “Nếu chỉ chế tạo chất lỏng màu bạc chứ không phủ nó lên bề mặt của Thiên Sinh Vũ Khí thì... 5 phút là đủ rồi!”

Tuy nghe Dương Đình Thiên nói vậy, nhưng không hiểu sau Bùi Kiêu vẫn cảm thấy kế hoạch này còn nhiều chỗ dường như không ổn, chỉ có điều là lúc này hẳn lại không nghĩ ra được nó không ổn cụ thể ở chỗ nào. Cuối cùng chỉ có thể quay sang hỏi Valkyrie: “An toàn thật ư? Vụ nổ với sức công phá lớn tới vậy mà có thể bảo đảm được sự an toàn của bọn họ ư? Còn cả ba người chúng ta làm nhiệm vụ dụ quý quá tới nữa, an toàn của chúng ta cũng có thể đảm bảo sao?”

Valkyrie liếc nhìn Bùi Kiêu, sau đó chợt quay đầu sang phía khác rồi nói: “Ta bảo đảm!”

TỬ VONG KHAI ĐOAN

Zhttty
www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 60: Đột Phá! (3)

Dịch: Shun

Biên tập: Zeromax

Và như vậy, sau khi đã thảo luận một hồi, cả nhóm đã quyết định thử thực hiện kế hoạch mạo hiểm kia một lần. Dù sao thì cả bọn cũng đã phải đợi trong ảo giới này chín tháng rồi, dù sao thì lúc này thế giới hiện thực cũng chỉ còn cách ngày tận thế 2012 hai năm mà thôi, dù sao... Quá nhiều cái “dù sao” khiến cho cả bọn không thể không mạo hiểm một lần, bởi vì đối với bọn họ hiện giờ, mau chóng rời khỏi ảo giới này mới là chuyện quan trọng nhất.

Bùi Kiều vẫn còn cảm thấy có chút khúc mắc trong lòng, nhưng mặc cho hẳn cảm thấy thế nào thì quả thật kế hoạch tác chiến của Valkyrie có khả năng thành công rất cao. Vậy nên sau khi đã thống nhất thực hiện kế hoạch, hẳn cũng chỉ có thể cố gắng đè nén nỗi bất an trong nội tâm, cố gắng giữ trạng thái tinh thần bình tĩnh nhất. Lúc này, hẳn đang cầm kiếm ánh sáng trong tay, đứng ở phía trước của cả nhóm, sóng vai cùng Valkyrie và Cung Diệp Vũ.

“Cung Diệp Vũ, cho dù có thế nào thì người cũng phải nhớ giữ tỉnh táo, đừng có vừa bắt đầu đánh là lại trở nên điên cuồng không dứt. Nhiệm vụ của chúng ta là làm mọi cách để dụ đàn quỷ quái vào bẫy chứ không phải tự tay diệt hết bọn chúng. Thời gian là trong vòng 5 phút, nhớ kỹ đấy!” Bùi Kiều nhắm lại kế hoạch trong đầu một lượt, khi cảm thấy thật sự đã không còn sai sót nào nữa, hẳn mới nói với Cung Diệp Vũ bằng vẻ thật nghiêm túc.

Cung Diệp Vũ thoáng sửng sốt, sau đó mới bật cười ha ha: “Ha ha, người cứ thư giãn một chút đi. Ta nhìn vậy chứ cũng là người biết cái gì nặng nhẹ đấy. Hơn

nữa là ở đằng sau còn có vợ ta nữa, người cảm thấy ta sẽ để bản thân biến thành một kẻ điên loạn hay sao?”

“Người chắc chắn sẽ như vậy!” Bùi Kiêu không thêm ý tới mấy lời nói nhảm của Cung Diệp Vũ, hần lại tiếp tục nói bằng vẻ cực kỳ nghiêm túc: “Dù thế nào thì đây cũng là một trận chiến với Ma Vương cấp! Sau khi xảy phát nổ, ba con Ma Vương kia chắc chắn cũng sẽ bị thương nặng, khi ấy thì người cứ thỏa thích dốc hết sức mà đánh. Nói tóm lại, lần này hành động phải hoàn toàn nghe theo sự chỉ huy của ta!”

Cung Diệp Vũ cũng không vì vậy mà không vui hay gì khác. Ngược lại, hần liền vỗ vỗ vai Bùi Kiêu mấy cái, không nói gì khác, chỉ có ánh sáng tím lóe lên trong mắt rồi Tử Lô Dao đã xuất hiện trong tay. Tiếp đó, hần lùi lại một bước, đứng sau lưng Bùi Kiêu, dùng hành động đó để thay cho câu trả lời của mình: lần này hành động, Bùi Kiêu là người chỉ huy.

Bùi Kiêu khẽ thở dài, lúc này mới nói với Valkyrie: “Người hãy cam đoan lại một lần nữa: lần này hành động, người chắc chắn có ít nhất 80% khả năng bảo đảm được an toàn cho bọn họ!”

Valkyrie nhìn chăm chăm hần nói: “Ta cam đoan!”

“À... Về phần chúng ta, cũng có ít nhất 60% khả năng có thể giữ được tính mạng, cái này người cũng có thể đảm bảo chứ?” Bùi Kiêu chân chừ một chút, cuối cùng vẫn không nhịn được mà hỏi.

Valkyrie hơi quay đầu nhìn sang phía khác rồi nói: “Ừ, ta cam đoan!”

“... Thế sao người lại nhìn đi chỗ khác vậy?”

Dù thế nào thì mọi chuyện cũng đã được quyết định. Vậy nên, sau khi ba người Bùi Kiêu hít sâu một hơi rồi đồng thời thiêu đốt Năng Lượng Tiêu Chuẩn và xông ra khỏi hành lang với Bùi Kiêu dẫn đầu. Trường khí thể của ba người đồng thời tỏa ra, trường khí thể màu tím thấy được bằng mắt thường của Cung Diệp Vũ, trường khí thể bao dung của Bùi Kiêu và trường khí thể hi vọng của Valkyrie, cả ba hòa

hợp và bao dung lẫn nhau. Chỉ sau thoáng chốc, ba người đã lao ra hơn nghìn mét.

Ra khỏi hành lang, Cung Diệp Vũ xông lên vượt qua hai người còn lại, Từ Lôi Dao trong tay hắc tòa sáng rực rỡ. Khi đã tới nơi cách lối vào hành lang hơn 2000m, hắc chém mạnh một đao xuống mặt đất. Một tiếng nổ âm âm vang lên, sau đó là một cái hố với đường kính chừng 20m, sâu 5 tới 6m xuất hiện. Chém xong một đao đó, Cung Diệp Vũ lại không hề dừng lại, đập mạnh vợt về phía trước. Tuy lúc mới đi ra thì Bùi Kiều đi đầu nhưng sau khi vợt đi mấy lần thì Cung Diệp Vũ đã bỏ xa Bùi Kiều và Valkyrie lại phía sau, dẫn đầu nháy thẳng vào đàn quỷ quái. Từ Lôi Dao trong tay hắc như thực sự hóa thành một luồng sét chớp sáng khắp nơi, mấy chục con quỷ quái gần nhất còn chưa kịp kêu một tiếng thì đã bị nổ tan thành Năng Lượng Tiêu Chuẩn, phiêu tán vào không trung. Về phần những người còn lại trong hành lang, họ chờ sau khi ba người kia lao ra khoảng 10 giây, mới không ai bảo ai mà đồng loạt lao ra ngoài. Vừa bước vào khu vực ngoài rìa của quảng trường rộng lớn như vô biên kia, con mắt của tất cả mọi người đều lập tức dồn về một vị trí rất bắt mắt không xa: chính là cái hố lớn mà Cung Diệp Vũ mới ‘đào’ lên. Tất cả nhanh chóng chạy về phía đó.

Trong sáu người thì chỉ có Vu Nữ Trần là người sống. Không thể thiêu đốt Năng Lượng Tiêu Chuẩn. Tuy nhiên, dù Vu Nữ Trần không thể sử dụng bất kỳ món Thiên Sinh Vũ Khí nào nhưng thực lực của cô đã có thể sánh được với Nhập Ma cấp đỉnh cao. Lý do là vì niệm động lực hóa ra lại có rất nhiều công dụng tuyệt vời. Trong hơn chín tháng đã qua, Vu Nữ Trần thực sự đã dành rất nhiều tâm huyết để nghiên cứu về các công năng của niệm động lực mà cô mới có được. Và gia tăng tốc độ chính là một trong các công dụng tuyệt vời đó! Niệm động lực chẳng những có thể nhắc cơ thể lên khỏi mặt đất, làm giảm bớt thể trọng mà còn có thể sử dụng như lực đẩy gia tốc. Thực ra, nếu chỉ tính riêng về tốc độ thì Vu Nữ Trần còn nhanh hơn nhiều bọn Dương Đình Thiên.

Khoảng cách 2000m, nói là dài thì cũng không dài lắm, nói là ngắn thì cũng không quá ngắn, cả bọn chỉ chạy khoảng 10 giây là tới nơi. Mà lúc này, ở xa xa phía trước đang liên tiếp bùng lên các vụ nổ kịch liệt, ánh hào quang và Năng Lượng Tiêu Chuẩn bắn tràn ra khắp không trung, xem ra bọn Bùi Kiều đã bắt đầu quần thảo với đám quỷ quái. Vậy nên mọi người cũng không dám chậm trễ, Dương Húc

Quang vừa chạy vừa lấy ra đủ các loại Thực Phẩm Chấp Niệm từ không gian trong cơ thể mình. Chỉ chốc lát, từng đồng gạo, bột mì, thịt, các loại gia vị, thậm chí cả các loại xa xỉ phẩm cũng đều đã được chất đầy trên mặt đất. Còn Dương Đình Thiên thì gần như đang ngồi luôn xuống bên miệng hố, từng đồng Thực Phẩm Chấp Niệm trong tay hắn liên tục được chuyển hóa thành chất lỏng màu bạc rồi chạy vào trong hố. Chỉ sau một lúc ngắn ngủn, dưới đáy hố đã xuất hiện một vùng chất lỏng màu bạc lóng lánh, mà đó, mới chỉ vền vẹn là 100 đơn vị Thực Phẩm Chấp Niệm được chuyển hóa mà thôi.

Nếu được hỏi rằng: trong thời gian bị nhốt trong ảo giới này, ngoài thực lực ra thì mọi người lấy được thứ gì là nhiều nhất? Vậy thì chắc chắn tất cả đều sẽ có cùng một câu trả lời: là Thiên Sinh Vũ Khí, và đương nhiên là còn cả Thực Phẩm Chấp Niệm được chuyển hóa từ Thiên Sinh Vũ Khí!

Mặc dù cả chín người, kể cả người sống là Vu Nữ Trần và tám người còn lại, đều đã có thói quen một ngày ăn ba bữa và cũng không hề ăn dè xén, nhưng sau chín tháng vừa rồi, số lượng Thực Phẩm Chấp Niệm mà cả nhóm đã tích lũy được cũng đã đạt tới gần 30000 đơn vị. Nhất là từ sau khi đã tìm được phương pháp để tiến vào khu vực trung tâm của ảo giới, càng tới gần khu vực trung tâm, số lượng quý quái càng đông đảo, cùng với đó là số lượng của quý quái Chân Ma cấp cũng càng lúc càng nhiều. Vì vậy nên sau mỗi ngày, cả nhóm gần như đều sẽ kiếm được hai, ba món Thiên Sinh Vũ Khí, dung lượng ước chừng đều khoảng 200 đơn vị. Cứ như vậy, số lượng Thực Phẩm Chấp Niệm dùng để dự trữ trong tay cả bọn đã dần đạt tới một con số đáng kinh ngạc.

Chính bởi vậy nên trong bố cục của mình, Valkyrie đã có thể gần như ‘không thềm đếm xỉa’ mà lấy ra tới 10000 đơn vị để dùng làm ‘thuốc nổ’. Mà những người còn lại thì cũng chẳng hề cảm thấy cách làm của cô có gì không ổn. Nguyên nhân đầu tiên là vì tất cả đều đã khát khao được ra ngoài sau khi đã bị giam cầm tại nơi này quá lâu, thứ hai cũng là vì số lượng Thực Phẩm Chấp Niệm trong tay cả bọn cũng rất dồi dào.

Lúc Dương Đình Thiên đang hết sức tập trung vào việc hòa tan Thực Phẩm Chấp Niệm, ba người Bùi Kiêu nhảy vào đàn quái giờ đã bị tách ra. Dù sao thì

trước mặt cũng có tới mấy nghìn con quỷ quái người máy, mà thực lực của chúng thì hầu như thấp nhất cũng là Nhập Ma đỉnh cao. khắp mọi nơi, đâu đâu cũng thấy những kiếm laser, súng laser, bom đạn có sức công phá lớn, sức sát thương của những vũ khí này quả thật rất đáng sợ, nếu ba người cứ đứng tụ lại thì sẽ thành ‘bia ngắm’ quá lớn, thế nên họ không thể không tách riêng ra. Cũng may là thực lực của ba người đều rất mạnh, dù hoạt động riêng lẻ cũng không lo bị quỷ quái đánh bại từng người một. Người đáng chú ý nhất đương nhiên chính là Cung Diệp Vũ. Toàn thân hắn lúc này đang phát ra ánh sáng tím loang loáng, vừa đánh vừa găm rú như điên loạn, nhìn cái bộ dạng sung sướng của hắn quả là làm người ta không biết phải nói gì.

Bùi Kiều vốn cũng định theo sát Cung Diệp Vũ, nếu thấy tên này mất kiểm soát thì sẽ lập tức cảnh tỉnh, nhắc nhở hắn. Nhưng rồi người tính chẳng bằng trời tính, bầy quỷ quái không ngờ lại quá sức đông đảo, chẳng còn cách nào khác, Bùi Kiều đành phải từ bỏ ý định của mình, chỉ có thể tập trung giải quyết bầy quỷ quái đông như kiến xung quanh.

“Xẹt” một tiếng, Lam Tinh Kiếm trong tay Bùi Kiều nhẹ nhàng vung lên, chỉ một kiếm đã chém con quỷ quái người máy cao hơn 3m trước mặt thành hai nửa. Thế nhưng ngay sau khi con quỷ quái này nổ tan thành Năng Lượng Tiêu Chuẩn thì phía sau vụ nổ đó đã lập tức ánh lên hơn mười luồng sáng lấp lánh. Mấy tiếng đùng đùng liên tiếp vang lên, Bùi Kiều đã bị gần mười luồng laser bắn trúng.

Có lẽ trong thế giới hiện thực thì sức công phá của vũ khí laser là rất lớn, có thể xuyên thủng hầu hết vật chất, những những trùm laser ở đây thì dù sao cũng thứ do quỷ quái tạo ra, sức công phá mạnh yếu ra sao là do thực lực của chúng quyết định. Những trùm laser do quỷ quái Nhập Ma bắn trúng Bùi Kiều chỉ khiến người hắn bị cháy đen một chút, hơi đau chứ không bị thương. Vì vậy mà Bùi Kiều không thèm để ý chút nào, Lam Tinh Kiếm trong tay hắn quét ngang, lại có mấy tên người máy nổ tan thành Năng Lượng Tiêu Chuẩn. Thế nhưng điều đó dường như chẳng ích gì, hắn chưa kịp thở ra thì lại có càng nhiều hơn nữa quỷ quái người máy xông tới.

(Số lượng quả thật rất nhiều. Mấy nghìn người máy quỷ quái, cho dù không phải dè chừng ba con Ma Vương cấp thì giết sạch chúng cũng là không hề đơn

giản... Dương Đình Thiên ơi, người phải nhanh lên đi!)

Bùi Kiêu vừa thầm nghĩ vừa lăm bắm. Ngay khi hắn vừa giết xong một đám lớn quỷ quái người máy thì cách đó không xa, bỗng nhiên bùng lên một luồng sáng chói lòa. Tại đó, một đám lớn quỷ quái tiêu tán thành Năng Lượng Tiêu Chuẩn, ngay sau đó, Valkyrie cười con Pegasus màu bạc phóng lên không trung, nghênh chiến một ngọn lửa lớn sáng rực màu trắng đang ầm ầm lao tới.

Con người Bùi Kiêu lập tức co rút lại. Bởi vì ngọn lửa trắng sáng rực kia rõ ràng là một chim khổng lồ toàn thân bốc cháy hừng hực. Hơn nữa, áp lực khổng lồ mà nó mang lại... Đúng như vậy, ba con quỷ quái Ma Vương cấp kia đã hành động rồi!

Hắn còn chưa kịp suy tính cẩn thận thì bỗng nhiên, ngay cách hắn không xa, một quả đấm lớn tới mấy mét đột ngột xuất hiện rồi ầm ầm nện xuống. Không gian bên dưới quả đấm đó xuất hiện tình trạng vặn vẹo biến hình, giống như xung quanh quả đấm đó là chất lỏng, ngay cả không gian xung quanh cũng xuất hiện từng vòng chấn động lan ra. Ầm ầm ầm, từng đợt tiếng nổ vang dội liên tiếp vang lên, bất kỳ con quỷ quái người máy nào chặn trước quả đấm đó đều sẽ lập tức nổ tung khi chạm phải, cơ bản là không thể ngăn cản dù chỉ một thoáng! Quả đấm kia nhìn như chậm nhưng thực ra lại cực nhanh, từ lúc Bùi Kiêu nhìn về phía Valkyrie trên không trung cho tới khi hắn phát hiện quả đấm kia rồi quay lại, thậm chí còn chưa tới một giây mà quả đấm đó đã gần như đánh sát tới trước mặt hắn. Trong lúc vội vàng, Bùi Kiêu chỉ kịp gầm lớn một tiếng, dùng tốc độ nhanh nhất ngưng tụ trường khí thể bao dung tới trước người, ngăn giữa hắn và quả đấm kia. Lại một tiếng “rầm” đánh gọn vang lên, trường khí thể bao dung được Bùi Kiêu vội vàng ngưng tụ thành một khối lập tức đã bị đánh cho vỡ vụn. Và quả đấm kia không hề dừng lại, ầm ầm đập lên người hắn, đánh cho hắn bay tít lên cao...

TỬ VONG KHAI ĐOAN

Zhttty
www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 61: Đột Phá! (4)

Dịch: Shun

Lúc bị đánh bay lên trời, Bùi Kiều nhìn thấy ở phía xa xa bên kia, một luồng sáng tím đang chiến đấu cùng với một con rồng màu đen dài tới mấy chục mét, đó chắc hẳn chính là Cung Diệp Vũ rồi. Có điều, đó cũng đã là tất cả những gì hắn đủ thời gian để thấy, bởi vì chỉ một chớp mắt sau đó, nơi vừa trúng cú đâm trên người hắn chợt truyền tới nỗi đau đớn như thịt nát, xương tan, khiến cho hắn chút nữa thì đã lập tức hôn mê.

Nỗi đau đớn quá sức kịch liệt đó làm cho hắn đưa tay sờ vào ngực mình theo bản năng, thế nhưng không ngờ tay của hắn lại quờ vào không khí. Bùi Kiều quá sợ hãi, hắn vội cố gắng cúi đầu xuống nhìn ngực mình. Không nhìn thì còn đỡ, vừa nhìn vào thì cảnh tượng trước mặt đã làm hắn sợ tới dựng ngược hết cả lông tóc. Đó là vì sức công phá của cú đâm kia, vậy mà đã đánh cho lồng ngực hắn tan rã! Tuy hắn còn chưa bị hóa thành Năng Lượng Tiêu Chuẩn, nhưng trên ngực của hắn quả là đang có một cái lỗ thông từ trước ra sau. Sức phá hoại của cú đâm kia... quá khủng bố!

Ầm, ầm, ầm! Bùi Kiều bị cú đâm kia đánh bay đi ít nhất hơn nghìn mét. Một đường bay đi, hắn đã đâm nổ không biết bao nhiêu quỷ quái người máy. Chỉ biết khi hắn rơi xuống đất, con đường hắn bay qua đã biến thành một con đường tràn ngập Năng Lượng Tiêu Chuẩn! Vừa rồi hẳn là có ít nhất trăm con quỷ quái đã bị đâm nổ! Mà ở đầu bên kia của ‘con đường Năng Lượng Tiêu Chuẩn’, đang đứng một con quỷ quái người máy cao mấy chục mét, toàn thân màu trắng bạc.

“Thần Chiến Binh Khổng Lồ Obelisk? Không phải, hẳn là một sản phẩm làm

nhái theo Obelisk hả?”

Bùi Kiêu chậm rãi đứng lên, một đợt ánh sáng lóe lên trên người, vết thương nơi lồng ngực hẳn đã bắt đầu hồi phục như cũ bằng một tốc độ có thể thấy được bằng mắt thường. Vừa rồi, một đòn của Thần Chiến Binh ‘mini’ kia đã gần như khiến cho phần thân thể được tạo thành bằng hơn 100 đơn vị chấp niệm của Bùi Kiêu hoàn toàn tan thành tro bụi. Mà kết quả đó có được còn là nhờ Bùi Kiêu đã dùng trường khí thể bao dung cản năm đấm kia lại một chút, nếu không phải vậy thì đòn vừa rồi chỉ ít cũng sẽ đánh vỡ phần thân thể tương đương với mấy trăm đơn vị chấp niệm của hắn. Khi ấy thì Bùi Kiêu chắc chắn sẽ không thể đè nén thương tích của mình một cách nhẹ nhàng như vừa rồi.

Bị vây khốn trong ảo giới hơn chín tháng, mỗi ngày Bùi Kiêu đều có những trận đánh với quỷ quái. Mặc dù những trận đánh ấy chưa đủ khốc liệt để có thể giúp hắn đột phá được sự chững lại trước mắt, nhưng cũng đã giúp hắn tích lũy được khá nhiều kinh nghiệm chiến đấu. Và quan trọng hơn cả, hắn quả thật đã đúc kết ra được vài tổng kết tâm đắc về linh hồn thể.

Trước hết, linh hồn thể là do tư tưởng, ý thức, tính cách và suy nghĩ trong đầu kết hợp tạo thành. Cũng có nghĩa là: tất cả những phương diện ngoài vật chất của một người là tinh thần và tất cả những tinh thần đó sẽ trở thành chấp niệm.

Mỗi một phần cơ thể linh hồn đều do chấp niệm tạo thành, và mỗi phần cơ thể đó lại chứa đựng một lượng chấp niệm khác nhau. Khi sức chứa chấp niệm của linh hồn tăng lên, lượng chấp niệm trong mỗi một bộ phận của cơ thể linh hồn cũng tăng lên theo. Ví dụ như ban đầu một linh hồn chỉ có 100 đơn vị chấp niệm thì cánh tay của người này sẽ chứa khoảng 10 đơn vị chấp niệm, nhưng khi thực lực tổng thể của người này tăng lên, tổng lượng chấp niệm đạt tới 1000 đơn vị thì lượng chấp niệm trong cánh tay có khả năng sẽ đạt tới 100 tới 200 đơn vị. Và khi lượng chấp niệm cơ thể chứa đựng càng lớn thì khả năng chống chịu với sức phá hoại cũng sẽ tăng lên.

Và không chỉ dung lượng chấp niệm mà cả cường độ của chấp niệm cũng có liên quan tới mức độ chống chịu của linh hồn. Hơn nữa, sự ảnh hưởng của cường độ

chấp niệm tới sự chống chịu còn vượt xa sự ảnh hưởng của dung lượng chấp niệm tới yếu tố này. Từ những gì Bùi Kiêu đúc kết ra được trong chín tháng qua, mức độ chống chịu với sự phá hoại của một linh hồn là tổng hợp của cường độ chấp niệm và dung lượng chấp niệm. Theo đó, hiện tại Bùi Kiêu có hơn 1000 đơn vị chấp niệm và cường độ chấp niệm đạt sức chứa gấp 8 lần, vậy nếu giờ hắn có bị quỷ quái Chân Ma đỉnh cao xé tan thành mảnh nhỏ, hắn cũng vẫn có thể ngưng tụ, khôi phục cơ thể y như trước. Đó chính là ý nghĩa cụ thể của sức chống đỡ của linh hồn.

Căn cứ vào những tính toán và nghiên cứu suốt chín tháng qua của hắn, nếu một linh hồn hoặc quỷ quái bị đánh tan hơn 60% lượng chấp niệm tạo thành cơ thể, vậy thì nó sẽ hoàn toàn tiêu tan, biến thành Tiêu Chuẩn Năng Lượng. Còn nếu hơn 20% cơ thể chấp niệm bị đánh tan, nó sẽ rơi vào trạng thái chấn động chấp niệm, tạm thời mất sức chiến đấu.

Thế nhưng, với cơ thể đã có sức chống chịu mạnh như của hắn, thể mà bị tên ‘Thần Chiến Binh thu nhỏ’ kia đâm trúng một cái cũng đã lập tức tiêu tan mất hơn 100 đơn vị chấp niệm. Số lượng đó đã gần như bằng đúng 1/10 tổng chấp niệm của hắn! Điều đó có nghĩa là: nếu bị đánh trúng thêm một đâm nữa, hắn sẽ lập tức rơi vào trạng thái chấp niệm chấn động. Còn nếu lại ăn thêm bốn, năm đòn nữa... vậy thì hắn sẽ lập tức tan biến!

(Uy lực thật là khủng khiếp! Ta có thể thấy rõ toàn bộ cú đâm vừa rồi. Mặc dù không đạt được tới mức phá nát không gian như Thần Chiến Binh Không Lồ trên Đảo Phục Sinh, nhưng cũng có thể làm cho không gian xung quanh quả đâm bị vặn vẹo. Uy lực đó thật quá kinh khủng. Đây chính là cái gọi là Ma Vương cấp sao? Quả là mạnh mẽ hơn Chân Ma cấp rất nhiều!)

Bùi Kiêu thật sự không dám coi thường một chút nào. Vừa rơi xuống đất, hắn lập tức cố gắng thu trường khí thể lại hết mức có thể, ngưng tụ lại thành một khối cầu bao quanh, cách cơ thể chừng 2 tới 3m, tròn vo một khối! Tuy đến nay nó cũng vẫn chưa thể thực thể hóa thành thứ có màu sắc rõ ràng, nhưng nhờ có tính chất đặc biệt của trường khí thể bao dung, lúc này đây, dù là tốc độ, sức mạnh hay khả năng phòng ngự của cơ thể Bùi Kiêu cũng đã tăng lên rất nhiều, giống như Cung Diệp Vũ khi đạt tới Chân Ma đỉnh cao vậy. Tuy mức độ tăng trưởng thực tế chắc chắn

không thể đáng sợ tới vậy, nhưng chắc chắn là cũng không thua kém quá nhiều!

Ngoài ra, Bùi Kiêu còn lập tức thiêu đốt chấp niệm của bản thân, cơ thể nhanh chóng biến lớn, trở thành một người khổng lồ có điện sét quấn quanh toàn thân với chiều cao chừng 10m.

(Số lượng của trường khí thể bao dung tính ra vẫn ít lắm. Mà lúc này mới qua hơn một phút, còn cần phải kéo dài thêm bốn phút nữa. Trường khí thể bao dung còn phải chuyển đổi thành sức phòng ngự nên chưa thể dùng ‘Giải Phóng tầng thứ hai’. Hãy cứ dùng trạng thái người khổng lồ sấm sét để đánh du kích với nó thì hơn.)

Bùi Kiêu cũng chẳng ngốc, con quỷ quái Ma Vương cấp trước mắt này thật chẳng khác nào Thần Chiến Binh thu nhỏ lại, khả năng cận chiến mạnh mẽ tới khó mà hình dung. Đối phó với loại quỷ quái như vậy thì đương nhiên là không thể chỉ cậy sức xông lên, chỉ có thể dùng tốc độ và sự linh hoạt để đánh du kích mà thôi... Nói đúng ra thì Cung Diệp Vũ lại vừa vặn thích hợp để đánh với loại đối thủ thế này. Bởi vì đặc điểm của tên kia chính là tốc độ nhanh, lực tấn công mạnh mẽ, các ưu điểm đó vừa vặn thích hợp để tạo thành lợi thế khi đối đầu tên Thần Chiến Binh thu nhỏ này. Còn về Bùi Kiêu, sau khi sử dụng Giải Phóng, cơ thể hẳn trở nên to lớn, sức mạnh tấn công tăng cao, đặc điểm như vậy lại là lợi thế khi đối đầu với con Thế Giới Xà thu nhỏ kia...

Ngay lúc Bùi Kiêu mới nảy ra ý tưởng có nên thử đối đầu với Cung Diệp Vũ hay không thì tên Thần Chiến Binh thu nhỏ ở ngoài xa hơn nghìn mét kia đã sải bước phóng về phía hắn. Tuy nói nó là Thần Chiến Binh thu nhỏ, nhưng ‘thu nhỏ’ đó chỉ là khi so với Thần Chiến Binh thực sự cao mấy trăm mét, còn nó thực tế vẫn là một quái vật cao mấy chục mét, cao gấp mấy lần Bùi Kiêu trong trạng thái Giải Phóng. Sinh vật khổng lồ như vậy phóng tới, thực sự sẽ khiến người ta có cảm giác như một ngọn núi đang đổ xuống đầu mình vậy.

Nếu chỉ có vậy thì cũng thôi, Bùi Kiêu dù gì cũng là một cường giả Chân Ma cấp, ý chí của hắn đã kiên định tới gần như không thể bị dao động, chỉ là áp lực hay khí thế gì đó thì không thể dọ nổi hắn. Thế nhưng tên Thần Chiến Binh này lại

không phải chỉ có mỗi áp lực. Khoảng cách hơn 1000m, tốc độ của nó cũng không phải là quá nhanh, quả thật rất phù hợp với loại hình nhân vật: tốc độ thấp nhưng lực tấn công và phòng ngự cao. Thế nhưng lại có một việc khiến cho Bùi Kiêu phải kinh hãi xảy ra, tốc độ di chuyển của quái vật kia đúng là rất chậm, thậm chí còn chậm hơn một số quý quái người máy bình thường khác, thế mà chỉ sau hai, ba giây, tên Thần Chiến Binh thu nhỏ này đã vượt qua hơn 1000m. Lúc Bùi Kiêu còn đang bối rối vì sự phán đoán thời gian và khoảng cách sai lầm của mình thì lại đã có một quả đấm khổng lồ nữa được tung về phía hắn.

Bùi Kiêu chỉ cảm thấy uất ức tới độ muốn phun máu, giống như tung ra một quả đấm hết sức nhưng lại chỉ đánh vào không khí vậy. Theo cảm nhận và tính toán của hắn thì dù như thế nào đi nữa, tên Thần Chiến Binh kia cũng không thể có được tốc độ khó tin tới như vậy: đáng ra phải mất mấy chục giây mà nay rõ ràng chỉ chưa tới 2, 3 giây là đã tới trước mặt hắn?

Suy nghĩ như vậy cũng chỉ xuất hiện trong đầu Bùi Kiêu một nháy mắt mà thôi. Bởi vì lúc này, quả đấm khổng lồ của Thần Chiến Binh thu nhỏ đã phóng tới ngay trước mặt hắn. Quả đấm đó vẫn đi kèm với sức mạnh làm bóp méo không gian, nó lao tới trong không khí mà giống như đang lao tới ở trong nước, từng vòng sóng rung động khuếch tán ra bốn phía. Phía đối diện, trường khí thể hình cầu bao trùm toàn thân Bùi Kiêu vừa bị những vòng không gian rung động kia chạm phải thì lập tức tắc tắc vỡ vụn, vậy mà không thể ngăn cản được một chút nào. Quả đấm khổng lồ kia thoải mái đập lên lồng ngực của Bùi Kiêu. Một tiếng rầm trầm đục, cả cơ thể hắn lại diên cuồng bay vút về phía sau.

Hoàn toàn không có sức chống trả, thất bại trong hoàn cảnh gần như bị áp đảo, đó chính là những ý nghĩ duy nhất trong đầu Bùi Kiêu khi hắn một lần nữa bị đánh bay. Tuy nhiên, cũng nhờ có khoảng thời gian này mà hắn có dịp nhìn lên bầu trời và chiến trường của Cung Diệp Vũ phía xa. Hắn thấy, ngoài chiến trường của Cung Diệp Vũ, ánh sáng màu tím vẫn kiên cường đối chọi với trường khí thể bóng tối, còn trên bầu trời, Valkyrie đã lâm nguy, gần như chỉ có thể bị con chim lửa kia đuổi đánh.

(Quả không hổ danh là Tam Đại Ma Vương cấp đỉnh cao quý quái! Mặc dù là

bản thu nhỏ cũng mạnh tới khủng bố. Một con điều khiển trọng lực, có thể tạo thành hố đen, một con điều khiển không gian, đánh nát không gian. Còn con chim lửa kia, hẳn là Thân Rồng Mặt Trời Có Cánh rồi, hẳn là điều khiển năng lượng, ngọn lửa máu trắng hùng hực kia chắc chắn có uy năng vô cùng lớn. Ài, mỗi tên đều nắm giữ một loại năng lực... Chờ đã, nắm giữ một loại năng lực? Đúng! Nắm giữ được một loại năng lực!)

Bùi Kiêu giờ phút này đang ở trong trạng thái Giải Phóng – Người Không Lỗ Sấm Sét, tốc độ tư duy của hắn cũng vì vậy mà nhanh tới mức khó mà tưởng tượng nổi, khoảng thời gian lúc bị đánh bay đã đủ cho hắn nghĩ xong rất nhiều chuyện. Đúng lúc này thì trong đầu chợt lóe lên một linh cảm kỳ diệu, khiến cho hắn vui sướng tới khó hình dung, lập tức gào lên như hóa điên. Dù rằng nơi này đang là chiến trường thảm khốc, dù rằng bản thân đang ở trong tình cảnh vô cùng nguy hiểm, nhưng trước khi rơi xuống đất, hắn vẫn kịp gào lớn lên: “Cung Diệp Vũ! Là năng lực đấy! Muốn bước qua ngưỡng cửa Ma Vương cấp, dường như phải nắm giữ được một loại năng lực nào đó đấy!”

Lời vừa dứt thì Bùi Kiêu cũng đã rơi xuống đất. Rồi mặc cho nỗi đau đớn kịch liệt bắt đầu dấy lên khắp toàn thân, mặc cho chấp niệm đang mạnh mẽ xuất hiện các triệu chứng bị chấn động, hắn lập tức thu toàn bộ trường khí thể bao dung vào trong cơ thể, cùng lúc đó vẫn tiếp tục thiêu đốt chấp niệm bản thân. Giải Phóng Tầng Thứ Hai, hay còn gọi là Giải Phóng Cấp Độ Sâu!

Cùng lúc đó, tại một cách xa nơi đó, đám người Trương Hằng cũng đang giao chiến với một đám quỷ quái người máy đông tới mấy trăm con. Trong khi đó, Dương Đình Thiên vẫn đang ngồi hòa tan chấp niệm, tạo ra chất lỏng màu bạc bên miệng hố... Dưới đáy hố lúc này đã tích tụ một tầng khá dày chất lỏng màu bạc kia, và số lượng vẫn còn đang không ngừng tăng lên...

TỬ VONG KHAI ĐOAN

Zhttty
www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 62: Đột Phá! (5)

Dịch: Shun

Bùi Kiêu đã sớm biết rằng quý quái Ma Vương cấp rất khủng bố, nhưng hẳn thật không ngờ rằng Ma Vương cấp lại khủng bố tới vậy...

Hai cú đấm! Chỉ là hai cú đấm mà thôi, vậy mà cái phiên bản thu nhỏ của Thần Chiến Binh này đã đánh cho hắn ngất nghe tới biên giới của sự chấn động chấp niệm! Tới lúc này, nếu lại bị nện trúng mấy đấm nữa thì hẳn sẽ hoàn toàn xong đời, biến ngay thành một đồng Năng Lượng Tiêu Chuẩn.

Vậy nên lúc này Bùi Kiêu đã không còn dám giữ sức gì nữa. Cùng một lúc, hắn thiêu đốt cả chấp niệm của bản thân và trường khí thể bao dung, chỉ để có đủ sức để đối chọi được với con quý quái cấp Ma Vương trước mặt kia. Hẳn, cũng đã liều mạng rồi!

Quả nhiên, sau khi sử dụng Giải Phóng Tầng Sâu, hình dạng trong trạng thái Người Khổng Lồ Sấm Sét của Bùi Kiêu cũng dần có sự biến đổi. Bên ngoài cơ thể của hắn nhanh chóng xuất hiện một tầng điện tương dày đặc màu bạc, tầng điện tương này giống như máu thịt của hắn, vừa xuất hiện đã không ngừng chuyển động, bao bọc lấy Bùi Kiêu, khiến cho thân hình của hắn dần trở nên cường tráng. Thân hình ban đầu bình thường cân đối dần trở nên cơ bắp cuộn cuộn, chiều cao ban đầu tầm 10m cũng dần đạt tới 15 - 16m. Hơn thế nữa, bộ mặt còn là nơi có thay đổi rõ rệt nhất, một lớp điện tương vậy mà đã tạo thành vật trông như chòm râu dài dưới cằm, khuôn mặt cũng trở nên giống với một người đàn ông trung niên vạm vỡ, chỉ có điều khuôn mặt này lại bị chột một mắt.

Đây là lần thứ hai Bùi Kiêu sử dụng Giải Phóng Tầng Sâu. Lúc này, so với khi

sử dụng trong trạng thái mất ý thức ở Đảo Phục Sinh, hẳn hoàn toàn tỉnh táo nên tình huống gặp phải càng làm hẳn cảm thấy quá sức thần kỳ. Gần như chỉ trong nháy mắt, hẳn cảm nhận được từ nơi sâu thẳm trong linh hồn của mình, dường như tuôn trào ra vô cùng vô tận sức mạnh. Hẳn không biết cảm giác này có phải chỉ là ảo giác hay không, nhưng nó thực sự quá thần kỳ, sức mạnh dồi dào, mạnh mẽ vô song, khiến cho hẳn cảm thấy dường như có thể dễ dàng phá tan cả trời đất bất cứ lúc nào!

(Liệu đây có phải chỉ là một thứ ảo giác hay không? Bởi vì sức mạnh bỗng chốc tăng vọt nên vô thức cảm thấy mình đã vô cùng mạnh mẽ...)

Bùi Kiều cũng có phần thấy không thể giải thích rõ được cảm giác của mình là thế nào, hẳn rõ ràng cảm nhận được sự biến hóa sức mạnh của cơ thể, nhưng rồi lại sợ rằng đó chỉ là một ảo giác. Chính vì vậy mà trong một khoảnh khắc, hẳn đã thoáng ngẩn ra. Và chỉ trong nháy mắt đó thôi, cái tên ‘Thần Chiến Binh mini’ mới đăm bay hẳn kia đã sải bước di động tới gần với tốc độ dường như dịch chuyển tức thời vậy.

“Con mẹ nó! Người đang kinh thường lão tử đấy sao? Đăm trúng hai cái là tưởng rằng lão tử sợ một tên Ma Vương cấp thấp như người phải không? Chết đi!”

Không hiểu sao Bùi Kiều chợt cảm thấy vô cùng tức giận, rồi lúc đầu óc hẳn còn chưa kịp suy nghĩ cẩn thận gì thì miệng đã vô thức chửi lớn một tràng ầm ầm như sấm nổ, mà tiếng nói của hẳn lại dường như ẩn chứa sự uy nghiêm vô cùng. Chỉ có điều, giọng nói phát ra đó lại chẳng phải là giọng của Bùi Kiều, nghe ra lại có chút khàn khàn như của một người đàn ông trung niên tầm hơn bốn mươi tuổi.

Không chỉ miệng gầm gừ mắng chửi mà tay Bùi Kiều còn vô thức đưa lên cao, trong nháy mắt đã ngưng tụ ra một quả cầu sét màu trắng bạc có đường kính khoảng 1m, cả quả cầu có điện sét chớp nháy mãnh liệt, thậm chí bề mặt nó còn có hiện tượng điện tương hóa.

Lúc Bùi Kiều đang định ném quả cầu sét này về phía trước thì chẳng hiểu sao cơ thể hẳn lại lần nữa tự động vận hành. Chỉ thấy ngón tay hẳn chợt búng nhẹ mấy cái, truyền một phần trường khí thể bao dung ngưng tụ trong tay vào quả cầu sét.

Lập tức, quả cầu sét kia nhanh chóng biến đổi mạnh mẽ, kéo dài thành hình dạng dài nhỏ, hơn nữa mức độ biến đổi cũng càng lúc càng lớn. Chỉ sau nháy mắt ngắn ngủi, quả cầu sét lớn kia đã biến thành một ngọn thương dài màu trắng bạc nằm ngay trong lòng bàn tay Bùi Kiều. Khoảnh khắc đó, “vút” một tiếng, Bùi Kiều phóng ngọn thương dài trong tay lao về phía trước.

Tốc độ bay của ngọn thương màu bạc kia thật ra cũng không quá nhanh, nhưng sau khi nó bay đi, vậy mà không ngờ lại có được hiệu ứng giống như tên Thần Chiến Binh ‘mini’ kia: nhìn như chậm mà thực ra lại cực nhanh như thể dịch chuyển tức thời, chỉ chớp hiện mấy cái đã bay qua hàng trăm mét. Ngọn thương bạc cắm thẳng vào ngực của tên Thần Chiến Binh thu nhỏ. Sau đó, chỉ nghe một tiếng “đùng” cực lớn vang lên, tiếp đó là sự bùng lên của một quầng sáng bạc chói lòa, giống như có một mặt trời màu bạc bỗng chốc nổ tung. Vậy còn chưa hết, oai lực của ngọn thương bạc kia quả thật lớn tới thần kỳ. Ngọn thương đó rõ ràng đã xuyên thủng cả cơ thể của tên Thần Chiến Binh thu nhỏ rồi bay đi tiếp, cuối cùng đâm xuống mặt đất cách đó hơn trăm mét. Lập tức, nơi đó lại ầm ầm nổ tung một trận nữa, khiến cho mấy trăm tên người máy xung quanh cũng tan biến thành Năng Lượng Tiêu Chuẩn.

“Ha ha ha, ta hỏi người đã sợ chưa? Lúc trước lão tử đã tốn công thiết kế mười tám loại vũ khí, hợp lại thành một bộ tên là Killing 3000. Giờ ta hỏi người: có sợ không hả? Ha ha ha... Ặc? Killing 3000?” (1)

Bùi Kiều ném ngọn thương đi rồi đứng đó cười phá lên ha hả, âm điệu thê lương mà lại phóng khoáng. Thế nhưng, đang cười được nửa chừng thì ý thức hần bỗng bừng tỉnh, đúng lúc đó thì giọng nói cũng lập tức trở lại bình thường. Mà không chỉ có giọng nói thay đổi lại như cũ, cái cảm giác sức mạnh tràn trề khắp toàn thân mới rồi cũng biến mất. Một cảm giác mất mát và trống rỗng lớn đến khó hình dung lập tức ủa ra từ tận sâu linh hồn hần.

“Không phải vậy chứ? Chẳng lẽ lại giống như trong mấy cái tiểu thuyết huyền ảo, ta là một vị thần thánh gì đó chuyển thể đầu thai? Thế nhưng... chẳng lẽ đến cả thần thánh cũng thích xem phim của Châu Tinh Trì à?” Bùi Kiều thực sự cảm thấy không thể tin nổi. Trong vài giây ngắn ngủi vừa rồi, hần cảm thấy cơ thể mình

đường như đã bị một ý thức nào đó chi phối... Không! Không phải hắc cảm thấy vậy mà thực sự chính là như vậy! Cái kỹ xảo khi ngón tay hắc dùng trường khí thể để nén ép lực lượng lôi điện vừa rồi, đó là điều trước đây hắc thậm chí chưa từng nghĩ tới. Thêm nữa là những lời hắc nói lúc đó cũng chẳng phải những gì bản thân hắc muốn nói. Tất cả đều nói lên rằng: mới rồi, người điều khiển cơ thể này không phải là chính hắc!

Tuy chuyện này quả thật khiến cho Bùi Kiêu rất sững sờ, nhưng hắc cũng hiểu rằng giờ không phải lúc thích hợp để tìm hiểu cụ thể câu chuyện. Phía xa xa, ánh điện chớp đã dần dần yếu bớt rồi tắt hẳn. Ở đó, tên Thần Chiến Binh ‘mini’ kia quả thật đã bị xuyên thủng ngực, một lỗ thủng đường kính tới hơn một mét nằm ngay tại nơi bị ngọn thương bạc xuyên qua. Tuy nhiên, với hình thể to lớn của tên Thần Chiến Binh thu nhỏ kia thì cái lỗ này dường như không phải điều gì quá to tát. Ít nhất thì tên Thần Chiến Binh đó không hề bị đánh ngã vật ra đất, chỉ đứng ngây ra không nhúc nhích mà thôi.

Có điều, tuy tên Thần Chiến Binh ‘mini’ kia không thể nhúc nhích, nhưng trên chiến trường này, quỷ quái không phải chỉ có ba con Ma Vương cấp, xung quanh nơi này, đâu đâu cũng có những con quỷ quái bình thường khác. Nhân cơ hội này, tất cả đám quỷ quái bình thường xung quanh đều đồng loạt xông tới tấn công Bùi Kiêu trong hình dạng người khổng lồ. Dù sao thì lúc này hắc cũng cao tới mười mấy mét, đúng là một cái bia ngắm bắn bắt mắt. Trong nháy mắt, toàn thân hắc đã trúng liền một đồng lớn đạn pháo, cả người cứ như đang ngâm trong biển lửa.

Mà không chỉ có vậy, trong số đạn pháo đó vậy mà còn có một số làm cho trường khí thể bao bọc cơ thể hắc bị rung chuyển, tuy còn chưa thể làm hắc bị thương nhưng đây rõ ràng không phải là đòn tấn công mà quỷ quái Nhập Ma có thể tạo ra được. Trường khí thể của Bùi Kiêu bung ra, quét nhanh qua khắp xung quanh một lượt, hắc lập tức phát hiện xung quanh mình có hơn bốn con quỷ quái Chân Ma cấp! Những đòn tấn công làm rung chuyển trường khí thể của hắc đều do đám Chân Ma cấp này tạo ra.

(... Ý thức vừa rồi điều khiển thân thể ta, kỹ xảo và thủ pháp sử dụng trường khí thể của nó...)

Bùi Kiều đang định sử dụng lực lượng lôi điện để đuổi giết đám quỷ quái người mà y gần đó thì trong đầu bỗng hiện ra những kỹ xảo và thủ pháp ngưng tụ trường khí thể mà ý thức bí ẩn kia mới dùng. Tuy hẳn cơ bản là không hề biết tới những thủ pháp và kỹ xảo kia, thậm chí còn chưa từng nghĩ tới, nhưng vừa rồi, ý thức kia dù sao cũng mượn thân thể hắn để thao tác, thế nên những cảm giác và động tác, cùng với phương pháp sử dụng cũng đều được hắn ghi nhớ rõ mồn một. Thế nên lúc này, hắn không vội vàng tấn công đám quỷ quái xung quanh nữa mà giơ một tay lên, bắt đầu ngưng tụ ra lực lượng lôi điện.

Không bao lâu sau, một quả cầu sét đã được ngưng tụ ra trong lòng bàn tay của hắn. Tiếp theo, hắn liền bắt đầu mô phỏng lại kỹ xảo và thủ pháp của cổ ý thức lúc trước, nén trường khí thể bao dung thành những dòng chảy thật nhỏ, vây lấy quả cầu sét rồi bắt đầu nhào nặn thật mạnh, đồng thời cũng đưa một vài luồng trường khí thể được xoay tròn ở tốc độ cao vào cường ép đè nén quả cầu sét lại...

Phải biết rằng, đòn tấn công được tăng cường bằng trường khí thể đi kèm chính là một năng lực đặc hữu của Chân Ma cấp đỉnh cao. Cũng có nghĩa là trường khí thể cần phải được thực thể hóa thành màu sắc và hình dạng cụ thể thì mới có thể tạo được hiệu quả tăng cường sức mạnh cho đòn tấn công. Nếu không rõ thì có thể ví trường khí thể của Chân Ma cấp gần như hoàn toàn giống chiêu ‘vàng sáng’ trong trò chơi World Of Warcraft, chỉ có tác dụng hạn chế phe địch hoặc tăng cường phe mình. Như vậy hoàn toàn không thể sánh được với trường khí thể của Chân Ma cấp đỉnh cao, có thể chuyển hóa để tăng cường sức tấn công, phòng ngự và thậm chí là cả các chỉ số cơ thể.

Nhờ tính chất đặc biệt của trường khí thể bao dung mà khi Bùi Kiều ngưng tụ nó vào gần cơ thể mình hết sức, hắn có thể tăng cường sức tấn công, phòng ngự cũng như các loại thuộc tính cơ bản trong một khoảng thời gian ngắn. Nhưng thực tế thì đó chỉ là một mảnh khoe nhỏ, hoàn toàn không giống với trường khí thể của Chân Ma cấp đỉnh cao. Đầu tiên là thời gian duy trì, mức độ tăng cường cách biệt không nhỏ, và quan trọng nhất là loại tăng cường này chỉ có tác dụng lên bản thân hắn chứ không thể đưa trường khí thể vào tăng cường cho đòn tấn công bằng lực lượng lôi điện. Chính bởi vậy nên mới nói rằng: trường khí thể của Bùi Kiều còn thua kém trường khí thể của Chân Ma cấp đỉnh cao không chỉ một bậc.

Mà lúc này, sau khi Bùi Kiêu sử dụng những kỹ xảo ‘học lõm’ được kia, hẳn cảm nhận được rõ ràng một phần trường khí thể của mình đã hòa vào trong lực lượng lôi điện, gần như đã không khác gì lúc Cung Diệp Vũ vận dụng trường khí thể bá đạo của hẳn. Mà đây, không thể nghi ngờ, chính là năng lực đặc hữu của Chân Ma cấp đỉnh cao!

Bùi Kiêu hiện đang biến đổi vài luồng trường khí thể bao dung rất nhỏ thành hình dạng như lỗ xoáy, vừa xoay tròn vừa đè ép khối cầu sét. Nói ra thì cũng thật sự kỳ diệu, lúc trước hẳn vốn không thể hòa được trường khí thể bao dung vào trong lực lượng lôi điện, dù có làm thế nào thì cùng lắm là khiến cho một tầng mỏng trường khí thể phủ lên bề mặt của lực lượng lôi điện, điều đó hoàn toàn không thể so được với việc hòa trường khí thể vào lực lượng lôi điện. Mà lúc này, khi quá trình đè ép càng lúc càng mãnh liệt, trường khí thể rõ ràng cũng càng lúc càng chui sâu vào trong quả cầu sét. Hơn nữa, quả cầu sét đó cũng bắt đầu thay đổi hình dạng, dần dần biến thành dạng dẹp dài với một đầu là mũi nhọn, mặt ngoài còn có màu ánh bạc lấp lánh. Đó dường như đã không còn thuần túy là lực lượng lôi điện, mà là một thứ kim loại do vật chất kỳ lạ nào đó tạo thành.

Mà còn không chỉ có vậy... Trong nháy mắt khi ngọn thương dài màu bạc đó được tạo thành, Bùi Kiêu thậm chí thấy được xung quanh nó xuất hiện một vầng ánh sáng màu trắng bạc...

Đó là trường khí thể! Trường khí thể có thể thấy được bằng mắt thường!

Chú thích:

1. Killing 3000: Tên gốc là Đoạt Nhĩ Mệnh 3000 – Lấy Mạng Người 3000. Một thứ được gọi là vũ khí trong phim hài của Châu Tinh Trì

TỬ VONG KHAI ĐOAN

Zhttty
www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 63: Đột Phá! (6)

Dịch: Shun

Biên tập: mqhung

Tuy lúc này đang ở trên chiến trường, cũng đang trong thời khắc nguy cấp nhất nhưng Bùi Kiêu cũng không nhịn được mà cười âm lên một hồi. Sự vui sướng và phấn khích của hắn lúc này, khó có thể hình dung được bằng lời nữa.

Là một linh hồn thể, ngoài Thiên Sinh Vũ Khí là thứ liên quan trực tiếp tới tiền bạc và địa vị ra thì thực lực bản thân chính là thứ quan trọng hơn hết thảy!

Tính tất cả linh hồn trên thế giới, ngoài ba cường giả Chân Ma cấp từ xưa tới nay thì cũng chỉ còn một vị Chân Ma ở ẩn là Valkyrie và một Chân Ma mới toanh là Bùi Kiêu. Cả thế giới vậy là chỉ có năm cường giả Chân Ma cấp... Đường nhiên, còn có Rocky nhờ vào Thế Giới Xà để đạt tới Chân Ma cấp đỉnh cao và ba con quý quái Ma Vương cấp đỉnh cao, những chúng đều không thể xuất hiện và sử dụng sức mạnh của mình một cách tùy tiện nên tạm không tính. Vậy nên cả thế giới chỉ có năm cường giả Chân Ma cấp, nhưng lại chỉ có một mình Cung Diệp Vũ là Chân Ma cấp đỉnh cao!

Bởi vậy mà có thể thấy được, Chân Ma cấp đỉnh cao là quý giá tới mức nào, hơn nữa thực lực của họ cũng quả thật không phải là thứ các Chân Ma cấp bình thường có thể sánh bằng. Có thể nói rằng, một khi Bùi Kiêu có thể thực sự làm thực thể hóa trường khí thể, vậy thì cái danh Cường Giả Số Hai Thế Giới của hắn đã không cần phải bàn cãi nữa. Khi ấy thì dù gặp phải Rocky – cái gã nhìn như một Chân Ma đỉnh cao, nhưng thực tế chỉ là một Chân Ma bình thường, Bùi Kiêu cũng có thể dễ dàng chiến thắng.

Thế nên khi Bùi Kiêu nhìn thấy cái trường khí thể màu trắng bạc kia, hẳn đã phần khích tới mức tim cũng sắp bay khỏi lồng ngực. Hẳn liền chẳng quan tâm tới ngọn thương dài mới ngừng tụ được kia, mà lập tức dồn toàn bộ sự tập trung và tư tưởng vào trường khí thể màu trắng bạc. Trong sự cảm nhận của hẳn, trường khí thể bạc đó quả thật là do chính trường khí thể bao dung của mình thực thể hóa mà ra. Trong trường khí thể màu bạc đó, ngoài trường khí thể bao dung của hẳn còn có sự tồn tại của một ít Năng Lượng Tiêu Chuẩn và lực lượng lôi điện. Ngoài ra, hẳn còn thấy được cả hình chiếu ý chí của mình ở trong đó...

(Hình chiếu... A! Đúng là hình chiếu! Quý quái Ma Vương cấp cũng có thể có được hình chiếu của bản thân nó, khiến cho bản thân có thể cùng lúc có mặt ở nhiều nơi trong không gian. Vậy thì trong các điều kiện để có thể đạt tới được Ma Vương cấp, hình chiếu sẽ là thứ vô cùng quan trọng. Chân Ma cấp đỉnh cao là khi đã vô cùng gần tiếp cận Ma Vương cấp, như vậy, có thể chưa làm được việc dùng hình chiếu để phân thân, nhưng ít ra cũng có thể tạo được hình chiếu... Ta hiểu rồi!)

Bùi Kiêu thật sự là đã hưng phấn tới váng cả đầu. Hẳn cứ vậy mà đứng như trời trồng, mắt nhìn chăm chăm vào ngọn thương trên tay, dáng vẻ chăm chú như thể chột quên mất cả đàn quân địch xung quanh. Thế nên khi hẳn tỉnh táo lại thì thấy chấp niệm của mình đã sắp thật sự rơi vào tình trạng chấn động. Mà đám quý quái xung quanh dường như đã đánh hẳn tới phát nguyền, hỏa lực trút xuống càng lúc càng mạnh hơn.

“Ta nhớ! Cút mẹ các người đi!”

Bùi Kiêu lúc này đang cảm thấy vừa hưng phấn, vừa kích động. Cảnh giới của hẳn vốn bị kẹt đã hơn mười tháng qua, vậy mà không ngờ trong trận chiến lần này lại tìm được ý tưởng đột phá, thế thì làm sao hẳn có thể không vui sướng cho được? Thế mà tại thời khắc đáng mừng như vậy, lại có một đám người máy phiến toái liên tục tấn công quấy rối? Bùi Kiêu lập tức lửa giận ngút trời, rống lớn một tiếng, mà đồng thời, từ nơi sâu thẳm trong linh hồn hẳn cũng dường như vang lên tiếng cười ha hả của giọng nói phóng khoáng lúc trước.

“Hãy xem Killing 3000 của lão tử... Á? Tại sao lại gọi bằng một cái tên hiện

đại như vậy, đây tính khoa học kỹ thuật như vậy nhỉ?” Bùi Kiêu mới rống lên được một nửa thì đột nhiên chính hần cũng cảm thấy kỳ quặc. Có điều là cái ý chí kỳ dị kia dường như cũng không cố ý kiểm soát hần, huống hồ lúc này tình thế đang nguy cấp, hần cũng chỉ đành thì thầm một câu “đợi đấy” rồi lập tức nhắc ngọn thương dài trong tay lên, phi về phía một tên người máy Chân Ma cấp cách không xa.

Ngọn thương này có đi kèm với trường khí thể của Bùi Kiêu, hơn nữa còn không phải chỉ phủ một lớp mỏng bên ngoài, mà là trường khí thể dung hòa vào lực lượng lôi điện, rồi biến đổi lực lượng lôi điện thành thứ giống như vật chất thật sự. Một thương bay đi, ánh sáng chói lòa bùng lên giống như mặt trời hạ xuống sát bên, khiến người ta không thể mở mắt nhìn vào. Tới khi ánh sáng yếu dần, Bùi Kiêu mới mở mắt nhìn tới. Nơi tên người máy Chân Ma kia đứng giờ đã biến thành một khu vực khoảng 200m² với đầy điện sét tứ tung. Ở trong khu vực đó, tất cả quỷ quái, kể cả tên người máy Chân Ma cấp kia đều đã bị một đòn duy nhất đánh tan tành, biến thành một đám lớn Năng Lượng Tiêu Chuẩn bay đầy không gian.

“Quá... quá khủng!” Chính bản thân Bùi Kiêu cũng cảm thấy sững sốt. Hần biết rằng đòn tấn công có trường khí thể nhìn thấy được đi kèm sẽ khủng bố tới mức phi thường – cái đó cứ nhìn Cung Diệp Vũ thì rõ. Nhưng hần thật sự không ngờ sức công phá của nó lại lớn đến vậy. Sức công phá này đơn giản là còn lớn hơn nhiều đòn tấn công của Anh Dũng Súng khi Giải Phóng, mà đó chẳng qua chỉ là đòn tấn công bằng lực lượng lôi điện bình thường kết hợp với trường khí thể thôi! Nếu như có Thiên Sinh Vũ Khí mạnh mẽ, sử dụng Giải Phóng rồi dung hợp với trường khí nhìn thấy được... Sức công phá khi đó, sợ rằng sẽ dư sức phá hủy hơn 1000m²!

(Chân Ma cấp đỉnh cao đã khủng bố tới vậy rồi. Thế thì tuyệt chiêu toàn lực của Ma Vương cấp sẽ còn kinh khủng tới nhường nào? Rồi còn Ma Vương cấp đỉnh cao nữa? Ví dụ như đòn Pháo Co Rút của con Thế Giới Xà kia, nếu Thế Giới Xà trong trạng thái hoàn chỉnh, mạnh nhất mà dùng đòn đó thì sao? Chẳng phải sẽ lập tức sửa lại hình dạng một đại lục hay sao? Khó trách đó lại là tận thế! Quái vật như vậy, sức phá hoại lớn đến vậy, thật sự là còn khủng bố hơn bất kể một dạng chiến tranh hạt nhân nào!

Bùi Kiêu thầm nghĩ tới một vấn đề như vậy. Mà điều đó cũng không ảnh hưởng

chút nào tới động tác của hắn. Nếu như đã tìm được và còn nắm chắc kỹ xảo và phương pháp để chế tạo ra ngọn thương màu bạc kia, vậy thì hắn đương nhiên sẽ không tiếp tục sử dụng đòn Quả Cầu Sét có uy lực chẳng ra sao kia. Chỉ thấy tay hắn liên tục búng búng, chỉ chỉ. Ngay sau đó, lại một ngọn thương dài màu bạc được phóng đi. Sau tiếng nổ âm âm vang dội, lại một tên người máy Chân Ma cấp đã bị nổ tan tành xác pháo.

Ngay lúc Bùi Kiêu đang định chế tạo ngọn thương bạc thứ ba thì hắn bỗng thấy lạnh sống lưng. Cảm giác lông tóc toàn thân dựng ngược một lần nữa kéo tới, hắn không dám chậm trễ, tức khắc xoay vụt lại, ngọn thương bạc vừa ngừng tụ xong trong tay lập tức được phóng đi.

Ngay phía sau hắn, chẳng biết từ lúc nào mà tên Thần Chiến Binh thu nhỏ kia đã âm thầm áp sát, lúc này chỉ còn cách hắn khoảng 20m. Bùi Kiêu vốn luôn sợ rằng tên Thần Chiến Binh thu nhỏ này sẽ âm thầm đánh lén, thế nên hắn vẫn không ngừng để ý, theo dõi vị trí của quái vật này. Vậy mà chỉ nháy mắt vừa rồi thôi, con quỷ quái này vậy mà vượt qua mấy trăm mét, tới ngay gần sau lưng hắn... Đó còn gọi là tốc độ gì nữa chứ! Rõ ràng chính là dịch chuyển tức thời mới đúng!

Nhưng cũng còn may là mới đây, Bùi Kiêu lâm trận đột phá, lúc này đã có thể miễn cưỡng sử dụng được trường khí thể nhìn thấy được bằng mắt thường. Tuy ngọn thương bạc thứ ba còn chưa hoàn toàn ngừng tụ xong nhưng sức công phá của nó cũng đã rất khổng lồ. Một tiếng âm âm nổ lớn vang lên, tuy quả đấm của Thần Chiến Binh thu nhỏ vẫn nện lên người Bùi Kiêu như thường, nhưng đầu tiên là có sóng chấn động của vụ nổ cản lại ít nhiều, sau là phản lực của vụ nổ đẩy Bùi Kiêu bay ngược nên thương tổn mà hắn phải chịu lần này đã nhỏ hơn trước rất nhiều... Nhưng dù vậy, hắn vẫn bị đánh bay xa cả mấy trăm mét, lần nữa rơi vào giữa một đàn người máy.

“Mẹ kiếp! Nó cứ dịch chuyển rồi đâm từng cú một như vậy thì căn bản là không thể địch nổi! Cần tốc độ có tốc độ, cần linh hoạt có linh hoạt, mà còn sức mạnh khủng bố tới mức phá vỡ không gian kia nữa. Nó quả thật chẳng khác nào một cái xe ủi khổng lồ lồm lũi tiến lên...”

Bùi Kiều nhảy bật dậy khỏi mặt đất. Sắc mặt hắn đã dần trở nên tái mét. Nguyên nhân không phải hắn bị dọa hay đang sợ hãi gì đó... mà là đau! Đó là nỗi đau đốn, thống khổ ngấm vào tận sâu thẳm linh hồn, kinh khủng tới mức thực sự khó có thể dùng lời lẽ để diễn tả. Đúng vậy! Liên tục bị Thần Chiến Binh thu nhỏ đánh trúng ba đấm, hắn cuối cùng đã không thể đè nén cơn chấn động chấp niệm được nữa, toàn thân co giật dữ dội, nhìn giống như người lên cơn động kinh. Mà cơ thể hắn cũng dần thu nhỏ lại, trường khí thế cũng bắt đầu suy yếu đi... Đúng vậy, Bùi Kiều đang dần rơi khỏi trạng thái Giải Phóng.

(Cố kiên trì chút nữa nào! Có lẽ cũng sắp hết năm phút rồi...)

Những tổn thương mà cơ thể Bùi Kiều phải chịu thật sự đã quá lớn. Trong cơ thể hắn, chỉ ít có gần 35% lượng chấp niệm đã tê liệt vì phải chịu sự dả kích vượt quá sức chống đỡ của mình, tổn thương như vậy đã khiến hắn không thể không rơi vào một cơn chấn động chấp niệm. Mà lúc này, trong cái nhìn chăm chăm của Bùi Kiều, từ trong làn điện chớp đang tan dần phía xa xa, tên Thần Chiến Binh thu nhỏ kia sừng sững bước ra, lại lần nữa tiến về phía hắn. Với cái loại tốc độ như thể dịch chuyển tức thời kia, cùng lắm là hai tới ba giây sau, quái vật đó sẽ tới trước mặt hắn. Khi ấy, lại thêm hai đấm nữa... Buồn cười làm sao, vừa mới chạm được tới bên ngoài của cảnh giới Chân Ma đỉnh cao, thế mà ngay sau đó, hắn đã sắp tan biến rồi!

Ngay lúc Bùi Kiều đang hoảng loạn tới mức khó mà tưởng tượng, liệu tất cả mọi cách để động dậy được thì bỗng thấy một vệt sáng bạc lóe lên trên bầu trời. Và bằng một cách đơn giản, vệt sáng kia tóm được rồi đưa hắn bay thẳng lên không trung, ngay trước khi tên Thần Chiến Binh thu nhỏ tới nơi.

Tới lúc này thì Bùi Kiều mới nhìn rõ được rằng người cứu hắn chẳng phải ai khác mà chính là Valkyrie. Lúc này Valkyrie vẫn đang ngồi trên con pegasus màu bạc vô cùng đẹp đẽ của cô, có điều là giờ thì con ngựa bay có vẻ đã vô cùng không ổn... Gần như cả bộ lông trắng muốt của nó đã bị cháy đen như than, một con pegasus có ngoại hình như vậy thật đúng là có phần quái dị.

Tuy nhiên, nếu so ra thì dường như bản thân Valkyrie còn không ổn hơn cả con

ngựa bay này. Trên người cô, đâu đâu cũng có vết cháy đen, thậm chí nhiều chỗ trên trang phục còn bị đốt thủng. Có điều, không hiểu là vì thực lực của cô thật sự rất mạnh hay là vì thể chất trời sinh đẹp đẽ gì đó, mà tuy trang phục nhiều chỗ bị đốt trụi nhưng da thịt bên dưới thì vẫn trắng mịn như tuyết, ngay cả một vết tấy đỏ cũng không có, thậm chí dường như còn mờ hồ ánh lên màu xanh ngọc. Nhất là ở chỗ ngực của cô, trang phục ở đó bị đốt rụi mất một lỗ lớn, khiến cho hai quả thịt tròn tròn bên trong như ẩn như hiện, làm người ta nhìn vào lập tức thấy như máu nóng sôi sục.

Trùng hợp chính là, Valkyrie lúc này đang ôm lấy Bùi Kiêu bằng một tay, thế nên mắt hấn gần như là ‘phải bắt buộc’ nhìn thẳng vào ngực cô. Thậm chí vì con pegasus khi bay bị lắc lư qua lại nên đôi lúc, đầu hấn sẽ vô tình đụng phải hai quả thịt kia... Mặc dù lúc này đang trong thời khắc sinh tử nguy nan, mặc dù lúc này Bùi Kiêu đang phải trải qua cơn chấn động chấp niệm dữ dội, nhưng chẳng hiểu sao hấn vẫn cảm thấy, mình dường như sắp say tới nơi rồi.

“Còn thiếu một chút nữa...”

Ngay khi đầu Bùi Kiêu lại suýt chút nữa chạm phải hai quả thịt kia thì Valkyrie bỗng mở miệng nói như vậy. Bùi Kiêu lập tức sợ tới mức toàn thân đều cứng ngắc, đáng tiếc là hấn đang không thể mở miệng nói chuyện, nếu không thì hấn nhất định sẽ kêu to lên mấy câu đại loại như: “Không phải... không phải ta cố ý chạm vào đâu.”

Chỉ có điều là Valkyrie dường như lại chẳng hề đề ý tới việc nét xuân sắc của mình bị lộ ra ngoài. Tất cả những gì có trong mắt cô là cảnh tượng ở mặt đất xa xa phía dưới. Ở đó, đám Dương Đình Thiên vẫn đang bận rộn làm việc của mình, mà ở trong cái hố, chất lỏng màu bạc đã tạo thành một cái ao sâu ít nhất khoảng 3m. Mà không chỉ vậy, ngay phía dưới con ngựa bay màu bạc của Valkyrie, một luồng sét tím cũng đang đuổi sát theo, cùng cô tức tốc chạy về phía đám Dương Đình Thiên phía xa. Phía sau con ngựa bay màu bạc và luồng sét tím... mấy nghìn quỷ quái bình thường, gần mười con quỷ quái Chân Ma cấp và nhất là còn có một con rồng đen, một con chim lửa lớn và một người máy màu trắng bạc – ba con quỷ quái Ma Vương cấp cũng đuổi sát theo sau...